
BESTSELLER INTERNAŢIONAL
CARTEA
URANTIA
Dezvăluind misterele lui Dumnezeu,
Universului, istoriei lumii, lui Iisus,
şi ale noastre

Cartea Urantia

URANTIA ®

® Mărcile înregistrate de Fundaţia Urantia

URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

2004 Romanian Translation
Traducere română

Numărul de identificare a textului: UF-ROU-001-2004-1.2

ISBN: 978-0942430-677

Urantia Foundation
533 West Diversey Parkway
Chicago, IL 60614, USA

Telefoon: +1 773 525 3319

Email: urantia@urantia.org

Website: www.urantia.org

Traducerile *Cărții Urantia* sunt disponibile în următoarele limbi:

Bulgară – *Книгата Урантия*

Cehă – *Kniha Urantia*

Coreeană – 유란시아 서

Danez – *Urantia Bogen*

Ebraică – *הספר של אורנטיה*

Eston – *Urantia raamat*

Farsi – کتاب یورنشیا

Finlandeză – *Urantia-kirja*

Greacă – *Το Βιβλίο της Ουράντια*

Italiană – *Il Libro di Urantia*

Limba franceza – *Le Livre d'Urantia*

Limba germana – *Das Urantia Buch*

Lituanian – *Urantijos Knyga*

Maghiar – *Az Urantia könyv*

Olandeză – *Het Urantia Boek*

Polonez – *Księga Urantii*

Portugheză – *O Livro de Urântia*

Română – *Cartea Urantia*

Rusă – *Книга Урантии*

Spaniolă – *El libro de Urantia*

Suedez – *Urantiaboken*

Cartea Urantia

Părţi din Cartea

Partea I

Universul Central şi Supraunversurile

Sponsorizat de un Corp din Uversa de Personalităţi ale Superuniversului acţionînd prin autoritatea Celor Vechi de Zile din Orvonton.

Partea a II a

Universul local

Prezentat de un Corp din Nebadon al Universului Local Personalităţi activând cu autoritatea lui Gabriel al Salvingtonului.

Partea a III a

Istoria Urantia

Aceste capitole au fost prezentate de un Corp de Personalităţi ale Universului Local acţionând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.

Partea a IV a

Viaţa şi învăţăturile lui Iisus

Acest grup de capitole a fost garantat de o comisie de doisprezece mediani ai Urantiei care acţionează sub supravegherea unui Melchisedec conducător de revelaţie.
Baza acestei povestiri a fost furnizată de un median secundar care a fost cândva însărcinat cu supravegherea supraumană a Apostolului

Andrei.

Cartea Urantia

<< Părţi din Cartea | Titlurile | Conţinutul | Conţinutul Cărţii >>

Titlurile documentelor

Partea I
Universul Central şi Supraunversurile

Partea a II a
Universul local

Partea a III a
Istoria Urantia

Partea a IV a
Viaţa şi învăţăturile lui Iisus

Cartea Urantia

®

Conţinutul Cărţii

Partea I Universul Central şi Supraunversurile

Partea a II a Universul local

Pagină

Partea a III a Istoria Urantia

Pagină

Partea a IV a Viaţa şi învăţăturile lui Iisus

Pagină

Cartea Urantia

<< Conţinutul Cărţii | Titlurile | Conţinutul | Partea I >>

Introducere

0:0.1 (1.1) ÎN MINŢILE muritorilor de pe Urantia - acesta fiind numele lumii voastre - există o mare confuzie în ceea ce priveşte semnificaţia unor termeni cum ar fi Dumnezeu, divinitate, şi deitate. Fiinţele umane sunt şi mai confuze în ceea ce priveşte relaţiile personalităţilor divine desemnate de aceste numeroase nume. Datorită acestei sărăcii conceptuale însoţite de o atât de mare confuzie ideatică, am fost însărcinat să formulez această expunere introductivă pentru a explica semnificaţiile care ar trebui să fie ataşate anumitor simboluri verbale, aşa cum ar putea fi ele folosite de acum înainte în capitolele pe care corpul revelatorilor adevărului din Orvonton a fost autorizat să le traducă în limba engleză de pe Urantia.

0:0.2 (1.2) În efortul nostru de a extinde conştiinţa cosmică şi de a intensifica percepţia spirituală, este extrem de dificil să prezentăm nişte concepte lărgite şi un adevăr înaintat atunci când suntem limitaţi

de folosirea unui limbaj restrâns al tărâmului. Cu toate acestea, mandatul nostru ne impune să facem toate eforturile necesare pentru a transmite semnificaţiile noastre folosind simbolurile verbale ale limbii engleze. Ni s-a recomandat să nu introducem termeni noi decât dacă nu se putea găsi în terminologia limbii engleze nici o expresie potrivită pentru ilustrarea acestor concepte noi, fie aceasta parţial sau chiar şi deformându-i mai mult sau mai puţin înţelesul.

0:0.3 (1.3) În speranţa de a-i înlesni înţelegerea fiecărui muritor care ar putea citi cu atenţie aceste capitole şi de a evita confuzia de partea lui, socotim ca fiind înţelept să prezentăm, în acest preambul, o trecere în revistă a sensurilor care trebuie să fie ataşate numeroaselor cuvinte englezeşti ce vor fi folosite pentru a desemna Deitatea precum şi anumite concepte asociate referitoare la lucrurile, la semnificaţiile şi la valorile realităţii universale.

0:0.4 (1.4) Însă pentru a formula această Introducere de definiţii şi de limitări de terminologie este necesar să anticipăm întrebuinţarea acestor termeni în prezentările ulterioare. Prin urmare, această Introducere nu este o expunere completă în sine: este doar un îndrumar de definiţii, destinate să îi ajute pe cei care vor citi capitolele următoare referitoare la Deitate şi la universul universurilor. Aceste capitole au fost formulate de o comisie de pe Orvonton trimisă pe Urantia în acest scop.

0:0.5 (1.5) Lumea voastră, Urantia, este una din numeroasele planete locuite similare, care formează universul local al Nebadonului. Acest univers, împreună cu alte creaţii similare, formează suprauniversul Orvontonului, a cărui capitală este Uversa, locul de unde vine comisia noastră. Orvontonul este unul din cele

şapte suprauniversuri evolutive ale timpului şi spaţiului care învăluie universul central al Havonei, creaţia fără început şi fără de sfârşit a perfecţiunii divine. În inima acestui univers etern şi central se găseşte neclintita Insulă a Paradisului, centrul geografic al infinitului şi lăcaşul Dumnezeului etern.

0:0.6 (1.6) Cele şapte universuri în evoluţie, împreună cu universul central şi divin, sunt numite de noi, în general, *marele univers;* acestea sunt creaţiile organizate şi locuite în prezent. Ele sunt toate o parte a *maestrului univers,* care îmbrăţişează de asemenea universurile spaţiului exterior, nelocuite, dar aflate în curs de mobilizare.

I. Deitate si divinitate

0:1.1 (2.1) Universul universurilor prezintă fenomene ale activităţii deităţii la diverse nivele de realităţi cosmice, de semnificaţii mentale şi de valori spirituale, însă toate aceste ministere - personale sau de un alt fel - sunt coordonate prin putere divină.

0:1.2 (2.2) DEITATEA poate fi personalizată ca Dumnezeu, fiind personală şi supra-personală în moduri care nu-i sunt pe deplin inteligibile fiinţei umane. Deitatea este caracterizată de calitatea unităţii - actuală sau potenţială - pe toate nivelele supra-materiale ale realităţii. Această calitate unificatoare creaturile o înţeleg cel mai bine ca divinitate.

0:1.3 (2.3) Deitatea funcţionează pe nivelele personal, pre-personal şi supra-personal. Deitatea totală este funcţională pe următoarele şapte nivele:

0:1.4 (2.4) 1. *Static*- Deitate conţinută în sine şi existând în sine.

0:1.5 (2.5) 2. *Potenţial*- Deitate voindu-se pe sine şi avându-şi scopul în sine.

0:1.6 (2.6) 3. *Asociativ*- Deitate personalizată în sine şi dumnezeieşte fraternă.

0:1.7 (2.7) 4. *Creativ*- Deitate care se distribuie pe sine şi se revelează în mod divin.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutiv*- Deitate expansivă prin sine şi identificată cu creatura.

0:1.9 (2.9) 6. *Suprem*- Deitate care face experienţa de sine şi unifică creatura cu Creatorul. Deitate ce funcţionează pe primul nivel de identificare cu creatura în calitate de supra-controlor al spaţio-timpului marelui univers şi numită uneori supremaţia Deităţii.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultim*- Deitate proiectându-se pe sine şi transcendând spaţio-timpul. Deitate omnipotentă, omniscientă, şi omniprezentă. Deitate funcţionând la al doilea nivel de expresie al divinităţii unificate, ca supra-controlor eficient şi ca sprijin absonit al maestrului univers. În comparaţie cu serviciul Deităţilor pe lângă marele univers, această funcţiune absonită în maestrul univers echivalează cu supra-controlul şi cu supra-susţinerea universale, numită uneori Ultimitatea Deităţii.

0:1.11 (2.11) *Nivelul finit* al realităţii este caracterizat de viaţa creaturii şi de limitările temporal-spaţiale. Realităţile finite pot să nu aibă sfârşit, însă ele au întotdeauna un început - ele sunt create.

Nivelul de Deitate a Supremaţiei poate fi conceput ca o funcţiune în relaţie cu existenţele finite.

0:1.12 (2.12) *Nivelul absonit* al realităţii este caracterizat de lucruri şi de fiinţe lipsite de început şi de sfârşit şi prin transcenderea timpului şi a spaţiului. Absonitarii nu sunt creaţi; ei sunt exteriorizaţi - ei sunt, pur şi simplu. Nivelul de Deitate a Ultimităţii implică o funcţiune relativă realităţilor absonite. Pe orişice parte a maestrului univers, ori de câte ori timpul şi spaţiul sunt transcense, un astfel de fenomen absonit este un act al Ultimităţii Deităţii.

0:1.13 (2.13) *Nivelul absolut* este lipsit de început, fără sfârşit, lipsit de timp şi de spaţiu. De exemplu: în Paradis timpul şi spaţiul nu există; statutul temporal-spaţial al Paradisului este absolut. Acest nivel este acela al Trinităţii, atins în mod existenţial de Deităţile Paradisului, însă acest al treilea nivel de expresie a Deităţii unificate nu este pe deplin unificat în modul experienţial. Oricare ar fi momentul, locul şi maniera în care funcţionează nivelul absolut al Deităţii, valorile şi semnificaţiile absolute ale Paradisului sunt manifeste.

0:1.14 (3.1) Deitatea poate fi existenţială ca în Fiul Etern, experienţială ca în Fiinţa Supremă, asociativă ca în Dumnezeul Septuplu, neîmpărţită ca în Trinitatea Paradisului.

0:1.15 (3.2) Deitatea este sursa a tot ceea ce este divin. Deitatea este divină în mod caracteristic şi invariabil, însă nu tot ceea ce este divin este neapărat Deitate, cu toate că va fi coordonat cu Deitatea şi va tinde către o anumită fază a unităţii cu Deitatea - Spirituală, mentală sau personală.

0:1.16 (3.3) DIVINITATEA este calitatea caracteristică, unificatoare şi coordonatoare a Deităţii.

0:1.17 (3.4) Divinitatea este inteligibilă creaturilor ca adevăr, ca frumuseţe şi ca bunătate. Ea îşi găseşte corespondent în personalitate ca iubire, ca compasiune şi slujire. Ea este revelată pe nivelele impersonale ca dreptate, ca putere şi ca suveranitate.

0:1.18 (3.5) Divinitatea poate fi perfectă - completă - ca pe nivelele existenţiale şi ale creatorilor, nivele ale perfecţiunii paradisiace; sau poate fi relativă - nici perfectă, nici imperfectă - ca pe anumite nivele de relaţii existenţial-experienţiale ale Havonei.

0:1.19 (3.6) Atunci când încercăm să concepem perfecţiunea în toate fazele şi formele relativităţii, noi întâlnim şapte tipuri posibile:

0:1.20 (3.7) 1. Perfecţiunea absolută sub toate aspectele.

0:1.21 (3.8) 2. Perfecţiune absolută în anumite faze şi perfecţiune relativă în toate celelalte aspecte.

0:1.22 (3.9) 3. Aspecte absolute, relative şi imperfecte în diverse asociaţii.

0:1.23 (3.10) 4. Perfecţiune absolută sub anumite aspecte, imperfecţiune sub toate celelalte.

0:1.24 (3.11) 5. Perfecţiune absolută în nici o direcţie, perfecţiune relativă în toate manifestările.

0:1.25 (3.12) 6. Perfecţiune absolută în nici o fază, perfecţiune relativă în unele, imperfectă în celelalte.

0:1.26 (3.13) 7. Perfecţiune absolută în nici un atribut, imperfecţiune în toate.

II. Dumnezeu

0:2.1 (3.14) Creaturile muritoare evoluânde încearcă o nevoie irezistibilă de a simboliza conceptele lor finite despre Dumnezeu. Conştiinţa datoriei morale a omului şi idealismul său spiritual reprezintă un nivel de valori - o realitate experienţială - care este dificil de simbolizat.

0:2.2 (3.15) Conştiinţa cosmică implică recunoaşterea unei Cauze Prime, singura şi unica realitate fără cauză. Dumnezeu, Tatăl Universal, funcţionează pe trei nivele de personalitate a Deităţii, nivele de valoare sub-infinită şi de expresie relativă a divinităţii:

0:2.3 (3.16) 1. *Pre-personal*- ca în serviciul fragmentelor Tatălui, precum Ajustorii Gândirii.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal*- ca în experienţa evolutivă a fiinţelor create şi procreate.

0:2.5 (3.18) 3. *Supra-personal*- ca în existenţa exteriorizată a anumitor fiinţe absonite şi asociate.

0:2.6 (3.19) DUMNEZEU este un simbol verbal desemnând toate personalizările Deităţii. Termenul necesită o definire diferită pe fiecare nivel personal al funcţiunii Deităţii şi trebuie apoi re-definit în cadrul fiecăruia din aceste nivele, deoarece acest termen poate fi folosit pentru a desemna diversele personalizări coordonate şi subordonate ale Deităţii; de exemplu, Fii Creatori Paradisiaci - părinţii universurilor locale.

0:2.7 (4.1) Cuvântul Dumnezeu, aşa cum îl folosim noi, poate fi înţeles:

0:2.8 (4.2) *Prin desemnare*- ca Dumnezeu Tatăl.

0:2.9 (4.3) *Prin context*- ca atunci când este folosit la discutarea unui nivel specific al deităţii sau al unei asocieri a deităţii. Când există îndoieli în ceea ce priveşte interpretarea exactă a cuvântului Dumnezeu, ar fi de dorit să se facă referire la persoana Tatălui Universal.

0:2.10 (4.4) Termenul Dumnezeu denotă întotdeauna *personalitatea.* Cuvântul Deitate poate să se refere sau nu la personalităţi ale divinităţii.

0:2.11 (4.5) În aceste capitole, cuvântul DUMNEZEU este folosit cu următoarele semnificaţii:

0:2.12 (4.6) 1. *Dumnezeu Tatăl*- Creator, Controlor şi Susţinător. Părintele Universal, Prima Persoană a Deităţii.

0:2.13 (4.7) 2. *Dumnezeu Fiul*- Creator Coordonat, Controlor al Spiritului şi Administrator Spiritual. Fiul Etern, a Doua Persoană a Deităţii.

0:2.14 (4.8) 3. *Dumnezeu Spiritul*- Actor Asociat, Integrator Universal, Dispensator al Minţii. Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deităţii.

0:2.15 (4.9) 4. *Dumnezeu Supremul*- Dumnezeul timpului şi spaţiului, în actualizare sau în evoluţie. Deitate personală realizând, în asociere, împlinirea experienţială temporal-spaţială a identităţii creatură-Creator. Fiinţa Supremă experimentează în mod personal

experienţa împliniri unităţii Deităţii, ca Dumnezeu în evoluţie şi experienţial al creaturilor evolutive ale timpului şi spaţiului.

0:2.16 (4.10) 5. *Dumnezeu Septuplul-* Personalitate a Deităţii funcţionând efectiv oriunde în timp şi în spaţiu. Deităţile personale ale Paradisului şi asociaţii lor creatori, funcţionând înăuntrul frontierelor universului central şi dincolo de ele şi personalizând puterea în calitate de Fiinţă Supremă, pe primul nivel al creaturii la care se revelează, în timp şi în spaţiu, Deitatea unificatoare. Acest nivel, marele univers, este sfera în care personalităţile din Paradis coboară în spaţiu-timp, în asociere reciprocă cu creaturile evolutive care urcă în spaţio-timp.

0:2.17 (4.11) 6. *Dumnezeu Ultimul-* Dumnezeu în curs de exteriorizare din supra-timp şi din spaţiul transcens. Al doilea nivel experienţial la care se manifestă Deitatea unificatoare. Dumnezeu cel Ultim implică realizarea dobândită a sintezei valorilor supra-personale - absonite, a valorilor spaţio-timpului transcens şi a valorilor experienţiale care au fost exteriorizate; aceste valori fiind coordonate pe nivelele creative finale ale realităţii Deităţii.

0:2.18 (4.12) 7. *Dumnezeu Absolutul-* Dumnezeu care experimentează valori supra-personale transcense şi semnificaţii ale divinităţii transcense, acum existenţial ca *Absolut al Deităţii.* Aceasta este al treilea nivel de expansiune şi de expresie al Deităţii unificatoare. Pe acest nivel supercreativ, Deitatea experimentează epuizarea potenţialului personalizabil, întâlneşte plenitudinea divinităţii, şi suportă consumarea capacităţii de a se revela la nivele succesive şi progresive de personalizări diferite. Acum, Deitatea

întâlneşte *Absolutul fără de calităţi,* se ciocneşte de el şi face experienţa identităţii cu el.

III. Prima sursă-centru

0:3.1 (4.13) Realitatea infinită şi totală este existenţială în şapte faze şi sub aspectul a şapte Absoluturi coordonate:

0:3.2 (5.1) 1. Prima Sursă-Centru.

0:3.3 (5.2) 2. A Doua Sursă-Centru.

0:3.4 (5.3) 3. A Treia Sursă-Centru.

0:3.5 (5.4) 4. Insula Paradisului.

0:3.6 (5.5) 5. Absolutul Deităţii.

0:3.7 (5.6) 6. Absolutul Universal.

0:3.8 (5.7) 7. Absolutul lipsit de atribute.

0:3.9 (5.8) Dumnezeu, în calitate de Primă Sursă-Centru, este primordial în relaţie cu realitatea totală - categoric. Prima Sursă-Centru este atât infinită, cât şi eternă şi nu este deci limitată sau condiţionată decât de voinţă.

0:3.10 (5.9) Dumnezeu - Tatăl Universal - este personalitatea Primei Surse-Centru şi, ca atare, menţine relaţii personale de control infinit asupra tuturor surselor-centre coordonate şi subordonate. Un astfel de control este personal şi infinit în *potenţial,* chiar dacă s-ar putea să nu funcţioneze niciodată efectiv, datorită perfecţiunii funcţiunii acestor surse-centre şi a acestor personalităţi coordonate şi subordonate.

0:3.11 (5.10) Prima Sursă-Centru este, prin urmare, primordială în toate domeniile: deificate sau nedeificate, personale sau impersonale, actuale sau potenţiale, finite sau infinite. Fiinţă sau lucru, relativitate sau finalitate, nimic de felul acestora nu există decât în relaţie directă sau indirectă cu întâietatea Primei Surse-Centru şi în dependenţă faţă de aceasta.

0:3.12 (5.11) *Prima Sursă- Centru* se raportează la universul după cum urmează:

0:3.13 (5.12) 1. Forţele de gravitaţie ale universurilor materiale converg în centrul de gravitaţie al Paradisului de jos. Acesta este motivul pentru care poziţia geografică a persoanei sale este fixată veşnic în relaţie absolută cu centrul de energie-forţă al planului inferior sau material al Paradisului. Însă personalitatea absolută a Deităţii există pe planul superior sau spiritual al Paradisului.

0:3.14 (5.13) 2. Forţele mentale converg în Spiritul Infinit; mintea cosmică diferenţială şi divergentă converge în cei Şapte Spirite Maestru; mintea Supremului, înfăptuindu-se ca experienţă temporal-spaţială, converge în Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. Forţele spiritului din univers converg în Fiul Etern.

0:3.16 (5.15) 4. Capacitatea nelimitată de acţiune a deităţii rezidă în Absolutul Deităţii.

0:3.17 (5.16) 5. Capacitatea nelimitată de reacţie a infinităţii există în Absolutul fără de atribute.

0:3.18 (5.17) 6. Cele două Absoluturi - cu Atribute şi fără de Atribute - sunt coordonate şi unificate în şi prin Absolutul Universal.

0:3.19 (5.18) 7. Personalitatea Potenţială a unei fiinţe morale evolutive sau a oricărei alte fiinţe morale este centrată în

personalitatea Tatălui Universal.

0:3.20 (5.19) REALITATEA, aşa cum este ea înţeleasă de fiinţele finite, este parţială, relativă, şi vagă. Maximul de realitate a Deităţii pe deplin inteligibilă creaturilor evolutive finite este conţinut în Fiinţa Supremă. Cu toate acestea, există realităţi antecedente şi eterne, realităţi suprafinite, care sunt ancestrale în comparaţie cu această Deitate Supremă a creaturilor evolutive ale spaţio-timpului. În încercarea de a descrie originea şi natura realităţii universale, suntem nevoiţi să folosim tehnica raţionamentului din spaţio-timp pentru a atinge nivelul minţii finite. De aceea trebuie să prezentăm multe dintre evenimentele simultane din eternitate ca pe nişte operaţiuni secvenţiale.

0:3.21 (6.1) O creatură din spaţio-timp ar considera originea şi diferenţierea Realităţii astfel: eternul şi infinitul EU SUNT a dobândit eliberarea Deităţii din lanţurile infinităţii fără de atribute prin exerciţiul liberei voinţe inerente şi eterne, iar acest divorţ de infinitatea fără de atribute a produs prima *tensiune a divinităţii absolute.* Această tensiune diferenţială a infinităţii este rezolvată de Absolutul Universal, care acţionează pentru a unifica şi coordona infinitatea dinamică a Deităţii Totale şi infinitatea statică a Absolutului fără de Atribute.

0:3.22 (6.2) În această operaţiune originară, EU SUNT-ul teoretic a ajuns la realizarea personalităţii devenind simultan Tatăl Etern al Fiului Originar şi Eterna Sursă a Insulei Paradisului. Coexistente cu diferenţierea Fiului de Tată şi în prezenţa Paradisului au apărut persoana Spiritului Infinit şi universul central al Havonei. Odată cu apariţia Deităţii personale coexistente - Fiul Etern şi Spiritul Infinit -

Tatăl s-a eliberat, în calitate de personalitate, de difuziunea sa prin ansamblul potenţialului Deităţii Totale, ceea ce altfel ar fi fost inevitabil. De atunci înainte Tatăl împlineşte întregul potenţial al Deităţii numai în asocierea de Trinitate cu cei doi egali ai săi în Deitate. În acelaşi timp, Deitatea experienţială este actualizată tot mai mult pe nivelele divine ale Supremaţiei, ale Ultimităţii şi ale Absoluităţii.

0:3.23 (6.3) *Conceptul de EU SUNT* este o concesie filozofică pe care o facem minţii finite a omului, legate de timp şi înlănţuită de spaţiu, imposibilităţii creaturii de a înţelege existenţele din eternitate - realităţile şi relaţiile fără început şi fără sfârşit. Pentru creatura din spaţio-timp toate lucrurile trebuie să aibă un început, cu excepţia UNULUI FĂRĂ DE CAUZĂ, cauză primordială a cauzelor. De aceea, noi conceptualizăm acest nivel de valoare filozofică ca EU SUNT, învăţându-le în acelaşi timp pe toate creaturilor că Fiul Etern şi Spiritul Infinit sunt co-eterne ale lui EU SUNT; cu alte cuvinte, nu a existat nici o vreme în care EU SUNT-ul nu era *Tatăl* Fiului şi, împreună cu acesta, *Tatăl* Spiritului.

0:3.24 (6.4) *Infinitul* este folosit pentru a denota plinătatea - finalitatea - implicată de primordialitatea Primei Surse-Centru. EU SUNT-ul *teoretic* este, pentru creatură, o extensiune filozofică a „infinităţii voinţei", însă Infinitul este un nivel de valoare *actual* (*real*) reprezentând intensiunea eternităţii adevăratei infinităţi a liberului arbitru absolut şi neîncătuşat a Tatălui Universal. Acest concept este uneori desemnat ca Infinitul-Tată.

0:3.25 (6.5) O mare parte a confuziei încercate de toate ordinele de fiinţe, superioare şi inferioare, în eforturile lor de a descoperi Infinitul-Tată, este inerentă posibilităţilor lor limitate de înţelegere. Primordialitatea absolută a Tatălui Universal nu este evidentă pe nivelele subinfinite; prin urmare, probabil că numai Fiul Etern şi Spiritul Infinit cunosc cu adevărat Tatăl în calitate de infinitate; pentru toate celelalte personalităţi, un astfel de concept reprezintă exerciţiul credinţei.

IV. Realitatea universului

0:4.1 (6.6) Realitatea se actualizează în mod diferenţial pe diverse nivele ale universului; realitatea îşi are originea în şi prin voinţa infinită a Tatălui Universal şi este realizabilă în trei faze primordiale pe numeroase nivele diferite ale actualizării universului:

0:4.2 (6.7) 1. *Realitatea nedeificată* se întinde de la domeniile de energie ale nepersonalului până la tărâmurile de realitate ale valorilor nepersonalizabile ale existenţei universale şi chiar până la prezenţa Absolutului fără de Atribute.

0:4.3 (7.1) 2. *Realitatea deificată* îmbrăţişează toate potenţialele Deităţii infinite care se întind peste toate domeniile personalităţii, de la finitul cel mai jos până la infinitul cel mai elevat. Ea include astfel domeniul a tot ceea ce este personalizabil şi, mai mult, mergând până la prezenţa Absolutului Deităţii.

0:4.4 (7.2) 3. *Realitatea interasociată.* Realitatea universului se presupune fie deificată, fie nedeificată, însă pentru fiinţele

subdeificate există un vast domeniu de realitate interasociată, potenţială şi în actualizare, care este greu de identificat. O mare parte a acestei realităţi coordonate este conţinută în tărâmurile Absolutului Universal.

0:4.5 (7.3) Iată conceptul primordial al realităţii originare: Tatăl instaurează şi menţine Realitatea. *Diferenţialele* primordiale ale realităţii sunt deificatul şi nedeificatul - Absolutul Deităţii şi Absolutul fără de Atribute. *Relaţia* primordială este tensiunea dintre ele. Această tensiune a divinităţii, iniţiată de Tată este perfect rezolvată de Absolutul Universal şi eternizată în calitate de Absolut Universal.

0:4.6 (7.4) Din punctul de vedere al timpului şi spaţiului, realitatea mai este divizibilă şi ca:

0:4.7 (7.5) 1. *Actuală şi potenţială.* Realităţi existente în plenitudinea expresiei lor în contrast cu cele care comportă o capacitate de creştere nedezvăluită. Fiul Etern este o actualitate spirituală absolută; fiinţa umană muritoare este în mare măsură un potenţial spiritual nerealizat.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolută şi subabsolută.* Realităţile absolute sunt existenţe de eternitate. Realităţile subabsolute sunt proiectate pe două nivele: Absonite - realităţi care sunt relative atât în raport cu timpul, cât şi cu eternitatea. Finite - realităţi care sunt proiectate în spaţiu şi sunt actualizate în timp.

0:4.9 (7.7) 3. *Existenţială şi Experienţială.* Deitatea paradisiacă este existenţială, însă Supremul şi Ultimul emergente sunt experienţiale.

0:4.10 (7.8) 4. *Personală şi Impersonală.* Expansiunea Deităţii, expresia personalităţii şi evoluţia universului sunt condiţionate pentru totdeauna de actul liberului-arbitru al Tatălui, care a separat, pentru totdeauna, pe de o parte semnificaţiile şi valorile mental-spiritual-personale de actualitate şi de potenţialitate care converg în Fiul Etern şi, pe de alta, lucrurile care sunt centrate în Insula eternă a Paradisului şi care îi sunt inerente.

0:4.11 (7.9) PARADISUL este un termen care include Absoluturile focale personale şi nepersonale ale tuturor fazelor realităţii universului. Bine determinat, Paradisul poate desemna toate formele realităţii, ale Deităţii, ale divinităţii, ale personalităţii şi ale energiei - spirituală, mentală sau materială. Toate se împărtăşesc din Paradis ca loc de origine, de funcţiune şi destin în ceea ce priveşte valorile, înţelesurile şi existenţa faptică.

0:4.12 (7.10) *Insula Paradisului*- Paradisul, fără nici o altă însuşire, este Absolutul controlului material-gravitaţional al Primei Surse-Centru. Paradisul este lipsit de mişcare şi este singurul lucru staţionar din universul universurilor. Insula Paradisului are o amplasare în univers, însă nu are o poziţie în spaţiu. Această Insulă eternă este sursa efectivă a universurilor fizice - trecute, prezente şi viitoare. Insula nucleară de Lumină provine din Deitate, însă nu se poate spune că ea este Deitate. Creaţiile materiale nu sunt nici o parte a Deităţii; ele sunt o consecinţă a acesteia.

0:4.13 (7.11) Paradisul nu este un creator; este un controlor unic al unor numeroase activităţi ale universului, mai mult ceva care controlează decât care reacţionează. De la un capăt la altul al

universurilor materiale, Paradisul influenţează reacţiile şi conduita tuturor fiinţelor care au de-a face cu forţa, energia şi puterea, însă Paradisul în sine este unic, exclusiv şi izolat în universuri. Paradisul nu reprezintă nimic, şi nimic nu reprezintă Paradisul. El nu este o forţă, dar nici o prezenţă; este *Paradisul,* şi atât.

V. Realităţi de personalitate

0:5.1 (8.1) Personalitatea este un nivel al realităţii deificate şi se întinde de la nivelul muritor şi median de activare mentală superioară a adoraţiei şi înţelepciunii; ea trece prin nivelele morontial şi spiritual, şi ajunge până la statutul de finalitate al personalităţii. Aceasta este ascensiunea evolutivă a personalităţii muritorilor şi a personalităţii creaturilor de acest tip, însă universul mai comportă numeroase alte ordine de personalităţi.

0:5.2 (8.2) Realitatea este supusă expansiunii universale, iar personalitatea unei diversificări infinite, şi ambele sunt capabile de o coordonare aproape nelimitată cu Deitatea şi de o stabilitate eternă. În timp ce câmpul metamorfic al realităţii nonpersonale este strict limitat, nu ştim să existe nici o limită pentru evoluţia progresivă a realităţilor personalităţii.

0:5.3 (8.3) Pe nivelele experienţiale atinse, toate ordinele sau valorile personalităţii sunt asociabile şi chiar co-creatoare. Chiar Dumnezeu şi fiinţa umană pot coexista într-o personalitate unificată, aşa cum e demonstrat atât de deplin în statutul actual al lui Cristos Mihail - Fiu al Omului şi Fiu al lui Dumnezeu.

0:5.4 (8.4) Toate ordinele şi fazele subinfinite ale personalităţii sunt accesibile asocierii şi sunt potenţial co-creatoare. Pre-personalul, personalul şi supra-personalul sunt toate legate laolaltă printr-un potenţial reciproc de realizare coordonată, de împlinire progresivă şi de capacitate co-creatoare. Impersonalul nu se transmută însă niciodată direct în personal. Personalitatea nu este niciodată spontană; ea este darul Părintelui din Paradis. Personalitatea este supraimpusă energiei şi nu este asociată decât cu sisteme energetice vii; identitatea poate fi asociată cu arhetipuri de energie nevii.

0:5.5 (8.5) Tatăl Universal este secretul realităţii personalităţii şi al destinului personalităţii. Fiul Etern este personalitatea absolută, secretul energiei spirituale, al spiritelor morontiale şi al spiritelor devenite perfecte. Autorul Comun este personalitatea minţii-spirit, sursa inteligenţei, a raţiunii şi a minţii universale. Insula Paradisului este însă nepersonală şi extraspirituală, fiind esenţa trupului universal, sursa şi centrul materiei fizice şi maestrul arhetip absolut al realităţii materiale universale.

0:5.6 (8.6) Aceste calităţi ale realităţii universale sunt manifeste în experienţa umană urantiană pe următoarele nivele:

0:5.7 (8.7) 1. *Corpul.* Organismul material sau fizic al omului. Mecanismul electrochimic viu de natură şi origine animală.

0:5.8 (8.8) 2. *Mintea.* Mecanismul care gândeşte, percepe şi simte al organismului uman. Totalitatea experienţei conştiente şi inconştiente. Inteligenţa asociată vieţii emoţionale ridicându-se la nivelul spiritului prin adorare şi înţelepciune.

0:5.9 (8.9) 3. *Spiritul.* Spiritul divin care sălăşuieşte în mintea omului - Ajustorul Gândirii. Acest spirit nemuritor este pre-personal - nu este o personalitate, cu toate că este destinat să devină o parte a personalităţii creaturii muritoare care va supravieţui.

0:5.10 (8.10) 4. *Sufletul.* Sufletul omului este o dobândire experienţială. În măsura în care o creatură muritoare alege să „facă voia Tatălui care este în ceruri," spiritul care locuieşte în ea devine părintele unei *noi realităţi* în experienţa umană.. Mintea muritoare şi materială este mama acestei realităţi emergente. Substanţa acestei noi realităţi nu este nici materială, nici spirituală - ea este *morontială.* Acesta este sufletul emergent şi nemuritor destinat să supravieţuiască morţii fizice şi să înceapă ascensiunea Paradisului.

0:5.11 (9.1) *Personalitatea.* Personalitatea omului muritor nu este nici corp, nici minte, nici spirit; ea nu este nici sufletul. Personalitatea este singura realitate invariantă în experienţa mereu schimbătoare a unei creaturi; iar ea unifică toţi ceilalţi factori asociaţi ai individualităţii. Personalitatea este darul unic conferit de Tatăl Universal energiilor vii şi asociate materiei, minţii şi spiritului, şi care supravieţuieşte odată cu supravieţuirea sufletului morontial.

0:5.12 (9.2) *Morontia* este un termen desemnând un vast nivel intermediar dintre material şi spiritual. Ea poate desemna realităţi personale sau impersonale, energii vii sau nevii. Urzeala ţesăturii morontiei este spirituală; bătătura ei este materială.

VI. Energie şi arhetip

0:6.1 (9.3) Numim personale toate lucrurile care reacţionează la circuitul personalităţii Tatălui. Numim spirit tot ceea ce reacţionează la circuitul spiritual al Fiului. Şi la tot ceea ce răspunde la circuitul mental al Autorului Comun îi spunem minte, mintea ca atribut al Spiritului Infinit, mintea în toate fazele sale. Numim materie - energia-materie în toate stările ei metamorfice - tot ceea ce răspunde la circuitul gravitaţiei materiale centrat în Paradisul de jos.

0:6.2 (9.4) ENERGIE este folosit ca termen global aplicat tărâmurilor spiritual, mental şi material. Cuvântul *forţă* este folosit în general de aceeaşi manieră. *Putere* este în general limitat la desemnarea nivelului electronic al materiei, materia marelui univers care răspunde la gravitaţia liniară. Putere este folosit şi pentru a desemna suveranitatea. Nu putem să ne conformăm definiţiilor general acceptate de voi pentru forţă, energie şi putere. Limbajul vostru este atât de sărac încât trebuie să conferim acestor termeni semnificaţii multiple.

0:6.3 (9.5) *Energie fizică* este un termen desemnând toate fazele şi formele de mişcare, de acţiune şi de potenţial a fenomenelor .

0:6.4 (9.6) Discutând manifestările energiei fizice, folosim în general termenii forţă cosmică, energie emergentă şi putere a Universului. Ei sunt adesea folosiţi după cum urmează :

0:6.5 (9.7) 1. *Forţa cosmică* îmbrăţişează toate energiile ce provin din Absolutul fără de Atribute, însă nereacţionând încă la gravitaţia Paradisului.

0:6.6 (9.8) 2. *Energia emergentă* îmbrăţişează energiile ce reacţionează la gravitaţia Paradisului, însă care nu reacţionează încă

la gravitaţia locală sau liniară. Este nivelul pre-electronic al energiei-materie.

0:6.7 (9.9) 3. *Puterea universului* include toate formele de energie care, cu toate că răspund la gravitaţia Paradisului, sunt sensibile în mod direct la gravitaţia liniară. Acesta este nivelul electronic al energiei-materie şi al tuturor evoluţiilor sale subsecvente.

0:6.8 (9.10) *Mintea* este un fenomen implicând prezenţa şi activitatea unui *instrument viu,* adăugat la sisteme de energie variată, şi acest fapt este adevărat la toate nivele de inteligenţă. În personalitate, mintea intervine între spirit şi materie. Prin urmare, universul este iluminat de trei tipuri de lumină: lumina materială, intuiţia intelectuală şi luminozitatea spiritului.

0:6.9 (10.1) *Lumina-* Luminozitatea spiritului - este un simbol verbal, o figură de stil, care implică manifestarea personalităţii caracteristice a fiinţelor spirituale de diverse ordine. Această emanaţie luminoasă nu se raportează în niciun fel la intuiţia intelectuală, nici la manifestările luminii fizice.

0:6.10 (10.2) UN ARHETIP poate să se găsească proiectat sub un aspect material, spiritual sau mental, sau ca o combinaţie a acestor energii. El poate impregna personalităţile, identităţile, entităţile sau materia nevie. Însă un arhetip este un arhetip şi rămâne un arhetip. Numai *copiile* după el sunt multiplicate.

0:6.11 (10.3) Un arhetip poate configura energia, însă nu o controlează. Gravitaţia este singurul control al energiei-materie. Nici spaţiul, nici arhetipul nu reacţionează la gravitaţie, însă nu există

relaţie între spaţiu şi arhetip. Spaţiul nu este nici arhetip, nici arhetip potenţial. Arhetipul este o configuraţie a realităţii care şi-a plătit deja întreaga sa datorie faţă de gravitaţie. *Realitatea* unui arhetip constă în energiile sale, în mintea sa, în spiritul său sau în componentele sale materiale.

0:6.12 (10.4) În contrast cu aspectul *totalului,* arhetipul revelează aspectul *individual* al energiei şi al personalităţii. Formele personalităţii sau ale identităţii sunt arhetipuri rezultând din energie (fizică, spirituală sau mentală), însă nu sunt inerente acesteia. Această calitate a energiei sau a personalităţii, în virtutea căreia este făcut să apară arhetipul, îi poate fi atribuită lui Dumnezeu - Deităţii - înzestrării cu forţă din Paradisului, coexistenţei personalităţii şi a puterii.

0:6.13 (10.5) Un arhetip este un model principal, după care se fac copii. Paradisul Etern este absolutul arhetipurilor. Fiul Etern este arhetipul personalităţii. Părintele Universal este sursa ancestrală directă a amândurora. Însă Paradisul nu conferă arhetip iar Fiul nu poate conferi personalitatea.

VII. Fiinţa supremă

0:7.1 (10.6) Mecanismul Deităţii al maestrului univers este dublu în ceea ce priveşte relaţiile de eternitate. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul sunt eterni - sunt fiinţe existenţiale - în timp ce Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul, Dumnezeu Absolutul sunt personalităţii ale Deităţii *în curs de actualizare.* Ele sunt dintr-o

epocă posterioară Havonei în sferele spaţio-timpului şi în cele ale spaţio-timpului trascense ale maestrului univers în expansiune evolutivă. Aceste personalităţi ale Deităţii care se actualizează sunt viitoruri eterne din momentul în care, şi în măsura în care, ele personalizează puterea în universurile crescătoare, prin tehnica actualizării experienţiale a potenţialelor creative-asociative ale Deităţilor eterne ale Paradisului.

0:7.2 (10.7) Deitatea este aşadar duală în prezenţa sa:

0:7.3 (10.8) 1. *Existenţială*- Fiinţe de existenţă eternă, trecută, prezentă şi viitoare.

0:7.4 (10.9) 2. *Experienţială*- Fiinţe actualizându-se în prezentul posthavonian, însă a căror existenţă va fi fără sfârşit pe parcursul întregii eternităţi viitoare.

0:7.5 (10.10) Tatăl, Fiul şi Spiritul sunt existenţiali - existenţiali în actualitate (chiar dacă toate potenţialele sunt presupuse experienţiale). Supremul şi Ultimul sunt în întregime experienţiali. Absolutul Deităţii este experienţial în actualizare, însă existenţial în potenţialitate. Esenţa Deităţii este eternă, însă doar cele trei persoane originare ale Deităţii sunt eterne în mod categoric. Toate celelalte personalităţi ale Deităţii au o origine, însă destinul lor este etern.

0:7.6 (10.11) După ce a împlinit expresia Deităţii existenţiale de sine în Fiu şi în Spirit, Tatăl împlineşte acum expresia experienţială pe nivele de Deitate până acum impersonale şi relevate ca Dumnezeu Supremul, ca Dumnezeu Ultimul şi ca Dumnezeu Absolutul. Însă aceste Deităţi experienţiale nu sunt în întregime existente în prezent; ele sunt în plin proces de actualizare.

0:7.7 (11.1) *Dumnezeu Supremul* din Havona este reflectarea spiritului personal al Deităţii trinitare din Paradis. Acum, această relaţie asociativă a Deităţii efectuează o expansiune exterioară creatoare în Dumnezeu Septuplul şi se sintetizează în marele univers în puterea experienţială a Atotputernicului Suprem. Deitatea Paradisului, existenţială în calitate de trei persoane, evoluează astfel experienţial în două faze de Supremaţie, pe când cele două faze unifică personalitatea şi puterea într-un singur Domn, Fiinţa Supremă.

0:7.8 (11.2) Tatăl Universal împlineşte eliberarea sa voluntară de legăturile infinităţii şi de lanţurile eternităţii prin tehnica trinitizării, personalizarea ca treime a Deităţii. Chiar şi acum, Fiinţa Supremă evoluează ca unificare a personalităţii subeterne a septuplei manifestări a Deităţii în segmentele de spaţio-timp ale marelui univers.

0:7.9 (11.3) *Fiinţa Supremă* nu este un creator direct, cu excepţia faptului că ea este tatăl Majestonului, însă este coordonatorul-sintetizator din universul tuturor activităţilor Creator-creatură. Fiinţa Supremă, actualizându-se acum în universurile evolutive, este Deitatea care corelează şi sintetizează divinitatea spaţio-timpului, Deitatea trinitară a Paradisului în asociere experienţială cu Creatorii Supremi ai timpului şi ai spaţiului. Când va fi devenit actualizată, această Deitate evolutivă va constitui fuziunea eternă a finitului şi infinitului - uniunea perpetuă şi indisolubilă a puterii experienţiale şi a personalităţii spiritului.

0:7.10 (11.4) Orice realitate finită a spaţio-timpului, aflată sub impulsul director al Fiinţei Supreme este angajată într-o mobilizare mereu ascendentă şi o unificare pe cale de perfecţionare (sinteză

personalitate-putere) a tuturor fazelor şi valorilor realităţii finite, în asociere cu diferite faze ale realităţii Paradisului, având scopul subsecvent de a se lansa în încercarea de a atinge nivelurile absonite de împlinire a supracreaturilor.

VIII. Dumnezeu septuplul

0:8.1 (11.5) Pentru a compensa caracterul finit al statutului creaturilor şi pentru a atenua limitările lor de concept, Părintele Universal a stabilit pentru creaturile evolutive o apropiere septuplă de Divinitate:

0:8.2 (11.6) 1. Fiii Creatori ai Paradisului.

0:8.3 (11.7) 2. Stegarii Timpurilor.

0:8.4 (11.8) 3. Cele Şapte Spirite Maestru.

0:8.5 (11.9) 4. Fiinţa Supremă.

0:8.6 (11.10) 5. Dumnezeu Spiritul.

0:8.7 (11.11) 6. Dumnezeu Fiul.

0:8.8 (11.12) 7. Dumnezeu Tatăl.

0:8.9 (11.13) Această personalizare septuplă a Deităţii în timp şi spaţiu şi pentru cele şapte suprauniversuri, face fiinţa muritoare capabilă să atingă prezenţa lui Dumnezeu, care este spirit. Această Deitate septuplă, personalizând uneori puterea pentru creaturile spaţio-timpului în Fiinţa Supremă, este Deitatea funcţională a creaturilor muritoare evolutive ale carierei de ascensiune a Paradisului. O astfel de carieră de descoperire experienţială a realizării lui Dumnezeu începe prin recunoaşterea divinităţii Fiului

Creator al universului local, se înalţă cu ajutorul Stegarilor Timpurilor ai suprauniversului şi prin intermediul persoanei unuia din cele Şapte Spirite mergând până la realizarea descoperirii şi a recunoaşterii personalităţii divine a Tatălui Universal al Paradisului.

0:8.10 (12.1) Marele univers este tărâmul triplu al Deităţii Trinităţii Supremaţiei, al Dumnezeului Septuplu şi al Fiinţei Supreme. Dumnezeu Supremul este potenţial în Trinitatea Paradisului din care îşi extrage personalitatea şi atributele sale spirituale. Însă, în prezent, el se actualizează în Fiii Creatori, Stegarii Timpurilor şi Spiritele Maestru, din care el derivă puterea sa de Atotputernic asupra suprauniversurilor timpului şi spaţiului. Această manifestare de putere a Dumnezeului imediat al creaturilor evolutive se dezvoltă de fapt în spaţio-timp, împreună cu ele şi într-o manieră concomitentă. Atotputernicul Suprem evoluând la nivelul valorii activităţilor nepersonale şi persoana spirituală a Dumnezeului Suprem *sunt o singură realitate*- Fiinţa Supremă.

0:8.11 (12.2) În asocierea Deităţii Dumnezeului Septuplu, Fiii Creatori asigură mecanismul prin care muritorul devine nemuritor şi finitul atinge îmbrăţişarea infinitului. Fiinţa Supremă oferă tehnica pentru mobilizarea personalităţii-putere, sinteza divină a *tuturor* acestor multiple operaţiuni, dând astfel posibilitate finitului să atingă absonitul, şi prin alte actualizări viitoare posibile, să încerce să atingă Ultimul. Fiii Creatori şi Divinii lor Slujitori asociaţi participă la această mobilizare supremă, însă Stegarii Timpurilor şi Cele Şapte Spirite Maestru sunt probabil instalaţi veşnic ca administratori permanenţi în marele univers.

0:8.12 (12.3) Funcţiunea Dumnezeului Septuplu datează de la organizarea celor şapte suprauniversuri şi se va extinde probabil în funcţie de evoluţia viitoare a creaţiilor spaţiului exterior. Organizarea acestor universuri viitoare ale nivelelor de spaţiu primar, secundar, terţiar şi cuaternar de evoluţie progresivă va asista neîndoielnic la inaugurarea unei abordări transcendente şi absonite a Deităţii.

IX. Dumnezeu ultimul

0:9.1 (12.4) Aşa cum Fiinţa Supremă evoluează progresiv, plecând de la înzestrarea antecedentă a divinităţii inerente potenţialului de energie şi de personalitate al marelui univers care îl înglobează, tot astfel Dumnezeu Ultimul iese la iveală din potenţialele de divinitate care se află în domeniile spaţio-timpului transcens ale universului maestru. Actualizarea Deităţii Ultime marchează unificarea absonită a primei Trinităţi experienţiale şi indică expansiunea Deităţii pe cale de unificare pe al doilea nivel de autorealizare creativă. Aceasta constituie echivalentul în personalitate-putere al actualizării Deităţii experienţiale a universului corespunzând realităţilor absonite paradisiace pe nivele în curs de exteriorizare a valorilor spaţio-timpului transcens. Completarea unei astfel de dezvoltări experienţiale are drept scop stabilirea unui destin ultim de slujire pentru toate creaturilor spaţio-timpului care au atins nivele absonite prin realizarea desăvârşită a Fiinţei Supreme şi prin mijlocirea Dumnezeului Septuplu.

0:9.2 (12.5) *Dumnezeu Ultimul* desemnează Deitatea personală ce funcţionează pe nivelele de divinitate ale absonitului şi pe sferele supra-timpului şi ale spaţiului transcens al universului. Ultimul este o exteriorizare supersupremă a Deităţii. Supremul este unificarea Trinităţii Paradisului înţeleasă de fiinţele finite. Ultimul este unificarea Trinităţii înţeleasă de fiinţele absonite.
0:9.3 (13.1) Prin mecanismul Deităţii evolutive, Tatăl Universal este de fapt angajat în *acţiunea* formidabilă şi uluitoare a focalizării personalităţii şi a mobilizării puterii valorilor realităţii divine a finitului, a absonitului şi chiar şi a absolutului, pe nivele lor de semnificaţie universală respective.
0:9.4 (13.2) Primele trei Deităţi din Paradis ale eternului trecut - Tatăl Universal, Fiul Etern, Spiritul Infinit - trebuie, în viitorul etern, să primească o completare la personalitate prin actualizarea experienţială a Deităţilor evolutive asociate - Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul şi poate Dumnezeu Absolutul.

0:9.5 (13.3) Dumnezeu Supremul şi Dumnezeu Ultimul, dezvoltându-se acum în universurile experienţiale, nu sunt existenţiali - ei nu sunt eterni în trecut, ci eterni numai în viitor, eterni condiţionaţi spaţio-temporal şi condiţionaţi transcendental. Ei sunt Deităţi cu înzestrare supremă, ultimă şi poate suprem-ultimă, însă au cunoscut origini istorice în univers. Ei nu vor avea niciodată un sfârşit, însă personalitatea lor a avut un început. Ei sunt, într-adevăr, actualizări de potenţiale eterne şi infinite ale Deităţii, însă nu sunt ei înşişi nici eterni în mod categoric, nici infiniţi.

X. Dumnezeu absolutul

0:10.1 (13.4) Realitatea eternă a *Absolutului Deităţii* posedă numeroase caracteristici care nu pot fi pe deplin explicate minţii finite din spaţio-timp. Însă actualizarea *Dumnezeului Absolut* ar fi consecinţa unificării celei de-a doua Trinităţi experienţiale, Trinitatea Absolută. Aceasta ar constitui realizarea experienţială a Divinităţii Absolute, unificarea semnificaţiilor absolute pe nivele absolute. Însă nu suntem siguri că sunt înglobate toate valorile absolute, deoarece nu am fost niciodată înştiinţaţi că Absolutul Calificat ar fi echivalentul Infinitului. Destinele supra-ultime sunt implicate în semnificaţiile absolute şi în spiritualitatea infinită, iar fără împlinirea ambelor realităţi, nu putem stabilii valori absolute.

0:10.2 (13.5) Dumnezeu Absolutul este ţelul realizării şi al împlinirii tuturor fiinţelor superabsonite. Însă potenţialul de putere şi de personalitate al Absolutului Deităţii transcende conceptul nostru şi ezităm să discutăm despre aceste realităţi care sunt atât de departe de actualizarea experienţială.

XI. Cele trei absoluturi

0:11.1 (13.6) Când gândirea conjugată a Părintelui Universal şi a Fiului Etern, funcţionând în Dumnezeul Acţiunii, a stabilit creaţia universului central şi divin, Tatăl a urmat exprimarea gândirii sale în cuvântul Fiului său şi în actul Executantului lor Comun, diferenţiind

prezenţa sa din Havona de potenţialele infinităţii. Iar aceste potenţiale ale infinităţii nerevelate rămân ascunse în spaţiul din Absolutul fără de Atribute şi înfăşurate prin putere divină în Absolutul Deităţii, în timp ce acestea două din urmă devin una în funcţionarea Absolutului Universal, unitatea-infinitate nerevelată a Tatălui Paradisului.

0:11.2 (13.7) Atât putinţa forţei cosmice, cât şi putinţa forţei spiritului sunt pe cale de revelare-realizare progresivă, pe măsură ce întreaga realitate este îmbogăţită prin creştere experienţială şi prin corelarea experienţialului cu existenţialul de către Absolutul Universal. În virtutea prezenţei precumpănitoare a Absolutului Universal, Prima Sursă Centru realizează o extindere a puterii experienţiale, se bucură de identificarea cu creaturile sale evolutive şi dobândeşte expansiunea Deităţii experienţiale pe nivelele Supremaţiei, al Ultimităţii şi al Absolutului.

0:11.3 (14.1) Când nu este posibil să se distingă pe deplin Absolutul Deităţii de Absolutul fără de Atribute, se presupune atunci funcţiunea lor combinată sau prezenţa lor coordonată şi asta se va numi acţiune a Absolutului Universal.

0:11.4 (14.2) 1. *Absolutul Deităţii* pare a fi atotputernicul activator, în timp ce Absolutul fără de Atribute pare a fi mecanicul pe deplin eficient al universului universurilor, şi chiar al altor nenumărate universuri suprem unificate şi definitiv coordonate, create, în curs de creare sau care rămân încă de creat.

0:11.5 (14.3) Absolutul Deităţi nu poate reacţiona într-o manieră subabsolută la nici o situaţie din univers, sau cel puţin nu o face. În toate împrejurările, acest Absolut pare întotdeauna să răspundă în

termeni implicând bunăstarea lucrurilor şi a fiinţelor întregii creaţii, nu numai în starea sa prezentă de existenţă, ci şi în vederea posibilităţilor infinite ale întregii eternităţi viitoare.

0:11.6 (14.4) Absolutul Deităţii este acel potenţial care a fost separat de realitatea totală şi infinită prin libera alegere a Părintelui Universal şi în care toate au loc activităţile de divinitate - existenţiale şi experienţiale. Acesta este Absolutul *Calificat,* în contrast cu Absolutul *Necalificat.* Însă Absolutul Universal se supraadaugă ambelor în sfera întregului potenţial absolut.

0:11.7 (14.5) 2. *Absolutul Necalificat* este nepersonal, extradivin şi nedeificat. Absolutul Necalificat este deci lipsit de personalitate, de divinitate şi de orice prerogative de creator. Nici un fapt sau adevăr, nici o experienţă sau revelaţie, nici o filozofie sau absonitate nu sunt capabile să pătrundă natura şi caracterul acestui Absolut fără atribute din univers.

0:11.8 (14.6) Să precizăm cu claritate că Absolutul Necalificat este *o realitate pozitivă* impregnând marele univers, care se extinde după cât se pare, cu o prezenţă spaţială egală, peste, în şi în afara activităţilor forţei şi a evoluţiilor premateriale ale vertiginoaselor întinderi de spaţiu situate dincolo de cele şapte universuri. Absolutul Necalificat nu este un simplu negativism conceptut de filozofie şi întemeiat pe sofisme metafizice ipotetice referitoare la caracterul universal, dominant şi primar al necondiţionatului şi al necalificatului. Absolutul Necalificat este un supracontrol pozitiv al universului în infinitate. Acest supracontrol este nelimitat în forţa de spaţiu, însă este net condiţionat de prezenţa vieţii, a minţii, a spiritului şi a

personalităţii. Mai mult, el este condiţionat de reacţiile de voinţă şi de ordinele provenite de la Trinitatea Paradisului.

0:11.9 (14.7) Noi suntem convinşi că Absolutul fără de Atribute nu este o influenţă nediferenţiată ce impregnează totul, comparabilă fie cu concepţiile panteiste ale metafizicii, fie cu ipoteza ştiinţifică mai veche a eterului. Absolutul fără de Atribute este nelimitat în forţă şi condiţionat de Deitate, însă noi nu percepem pe deplin relaţia acestui absolut cu realităţile spiritului din universuri.

0:11.10 (14.8) 3. *Absolutul Universal,* aşa cum deducem noi în mod logic, era inevitabil în actul de liber arbitru absolut al Tatălui Universal atunci când a diferenţiat realităţile universului în valori deificate şi valori nedeificate - personalizabile şi nepersonalizabile. Absolutul Universal este fenomenul de Deitate indicând că tensiunea creată prin actul de liber arbitru, care diferenţiază astfel realitatea universului, este soluţionată. El funcţionează în calitate de coordonator asociativ al totalului general al potenţialităţilor existenţiale.

0:11.11 (15.1) Prezenţa-tensiune a Absolutului Universal semnifică ajustarea diferenţialului între realitatea deităţii şi realitatea nedeificată. Acest diferenţial este inerent separării între dinamica divinităţii dispunând de liber arbitru, pe de o parte, şi statica infinităţii necalificate, pe de alta.

0:11.12 (15.2) Amintiţi-vă întotdeauna: infinitatea potenţială este absolută şi inseparabilă de eternitate. Infinitatea actuală în timp nu poate niciodată fi decât parţială şi trebuie deci să fie neabsolută. Infinitatea de personalitate actuală nu poate nici ea să fie absolută,

decât în Deitatea fără de atribute. Şi diferenţialul de potenţial de infinitate dintre Absolutul Necalificat şi Absolutul Deităţii este ceea ce face ca Absolutul Universal să fie etern. Acest lucru face cosmic posibil să avem universuri materiale în spaţiu şi spiritualmente posibil să avem personalităţi finite în timp.

0:11.13 (15.3) În cosmos, finitul nu poate coexista cu Infinitul decât ca urmare a prezenţei asociative a Absolutului Universal care echilibrează cu atâta desăvârşire tensiunile dintre timp şi eternitate, dintre finit şi infinit, dintre potenţialul realităţii şi actualitatea realităţii, dintre Paradis şi spaţiu, dintre om şi Dumnezeu. În mod asociativ, Absolutul Universal constituie identificarea zonei de realitate evolutivă progresivă care există în universurile spaţio-timpului şi în cele transcendente spaţio-timpului în care se manifestă Deitatea subinfinită.

0:11.14 (15.4) Absolutul Universal este potenţialul Deităţii statice-dinamice realizabilă funcţional pe nivelele de timp-eternitate sub forma valorilor finite-absolute susceptibile de o abordare experienţială-existenţială. Acest aspect de neînţeles al Deităţii poate fi static, potenţial şi asociativ, însă din punct de vedere experienţial el nu este nici creativ, nici evolutiv în ceea ce priveşte personalităţile inteligente funcţionând acum în universul univers.

0:11.15 (15.5) *Absolutul.* Cele două Absoluturi - cu şi fără atribute - deşi par a funcţiona într-o manieră atât de divergentă, când sunt observate de creaturi mentale, sunt perfect şi divin unificate în şi prin Absolutul Universal. În ultimă analiză şi în înţelegere finală, cele trei nu sunt decât un singur Absolut. Pe nivelele subinfinite, ele sunt diferenţiate în mod funcţional, dar, în infinitate, ele sunt UNUL.

0:11.16 (15.6) Noi nu folosim niciodată termenul „Absolut” ca o negaţie a indiferent ce, nici ca un refuz al vreunui lucru. Noi nu considerăm Absolutul Universal nici ca pe ceva determinându-se pe sine, vreun soi de Deitate panteistă şi impersonală. În tot ceea ce ţine de personalitatea din univers, Absolutul este strict limitat de Trinitate şi dominat de Deitate.

XII. Trinităţile

0:12.1 (15.7) Trinitatea originară şi eternă a Paradisului este existenţială şi era inevitabilă. Această Trinitate fără început era inerentă faptului că voinţa fără limită a Tatălui a diferenţiat personalul de nepersonal. Ea a devenit faptică atunci când voinţa sa personală a coordonat aceste realităţi duale prin intermediul facultăţii mentale. Trinităţile posterioare Havonei sunt experienţiale. Ele sunt inerente în creaţia a două nivele subabsolute şi evolutive de manifestare de personalitate-putere din universul maestru.

0:12.2 (15.8) *Trinitatea Paradisului*- uniunea eternă în Deitate a Tatălui Universal, a Fiului Etern şi a Spiritului Infinit - este existenţială în actualitate, însă toate potenţialele sunt experienţiale. De aceea, această Trinitate constituie singura realitate a Deităţii îmbrăţişând infinitatea, şi tot de aceea se produc fenomenele universale ale actualizării Dumnezeului cel Suprem, a Dumnezeului cel Ultim şi a Dumnezeului cel Absolut.

0:12.3 (15.9) Prima şi a doua Trinitate experienţială, Trinităţile Posthavoniene, nu pot fi infinite, deoarece ele îmbrăţişează *Deităţi derivate,* Deităţi dezvoltate prin actualizarea experienţială a realităţilor create sau exteriorizate de către Trinitatea existenţială a Paradisului. Infinitatea divinităţii este în permanenţă îmbogăţită, dacă nu lărgită, de caracterul finit şi absonit al experienţei creaturii şi a Creatorului.

0:12.4 (16.1) Trinităţile sunt adevăruri de relaţii şi de fapte de manifestare coordonată a Deităţii. Funcţiunile Trinităţii înglobează realităţile Deităţii, iar realităţile Deităţii încearcă întotdeauna să se realizeze şi să se manifeste în personalizare. Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul şi chiar Dumnezeu Absolutul sunt deci inevitabilităţi divine. Aceste trei Deităţi experienţiale erau potenţiale în Trinitatea existenţială, Trinitatea Paradisului. Însă emergenţa lor în univers ca personalităţi de putere depinde, pe de o parte, de propria lor funcţionare experienţială în universul de putere şi de personalitate şi, pe de altă parte, de împlinirile experienţiale ale Creatorilor şi ale Trinităţilor posterioare Havonei.

0:12.5 (16.2) Cele două Trinităţi Posthavoniene, Trinităţile experienţiale ale Celui Ultim şi ale Celui Absolut nu sunt încă pe deplin manifestate. Ele sunt în curs de realizare în univers. Aceste asocieri de Deităţi pot fi descrise după cum urmează:

0:12.6 (16.3) 1. *Trinitatea Ultimă,* care evoluează în prezent, va fi în cele din urmă compusă din Fiinţa Supremă, din Personalităţile Creatoare Supreme, şi din Arhitecţii absoniţi ai Maestrului Univers aceşti unici planificatori ai universului care nu sunt nici creatori, nici creaturi. În cele din urmă şi în mod inevitabil, Dumnezeu cel Ultim va

dobândi, ca o consecinţă, la nivelul Deităţii, puterea şi personalitatea unificării acestei Trinităţi Ultime experienţiale în cadrul în expansiune, aproape nelimitat, al universului maestru.

0:12.7 (16.4) 2. *Trinitatea Absolută*- A doua trinitate experienţială - în prezent în curs de actualizare, se va constitui din Dumnezeu Supremul, din Dumnezeu Ultimul şi din Consumatorul nerevelat al Destinului Universului. Această Trinitate funcţionează pe cele două nivele personale şi supra-personale, şi chiar până la frontierele nepersonalului, iar unificarea sa în universalitate va face Deitatea Absolută experienţială.

0:12.8 (16.5) Trinitatea Ultimă se unifică în mod experienţial întregindu-se, însă ne îndoim cu adevărat că o astfel de unificare, atât de completă, ar fi posibilă pentru Trinitatea Absolută. Cu toate acestea, conceptul nostru de Trinitate eternă a Paradisului ne aduce mereu în minte faptul că trinitizarea Deităţii poate înfăptui ceea ce în alt chip ar fi de neînfăptuit. Noi postulăm astfel apariţia, la timpul potrivit, a *Supremului- Ultim* şi posibila factualizare-trinitizare a Dumnezeului Absolut.

0:12.9 (16.6) Filozofii universului postulează o *Trinitate a Trinităţii,* o Trinitate Infinită existenţial-experienţială, însă ei sunt incapabili să aibă în vedere personalizarea sa, care ar echivala poate cu persoana Tatălui Universal la nivelul conceptual al lui EU SUNT. Însă, independent de toate acestea, Trinitatea originară a Paradisului este potenţial infinită, deoarece Părintele Universal este efectiv infinit.

0:12.11 (16.8) Expunerile care urmează portretizează caracterul Tatălui Universal şi natura asociaţiilor săi din Paradis. Ele încearcă în acelaşi timp să descrie universul central perfect şi cele şapte suprauniversuri care îl înconjoară. Formulându-le trebuie să fim călăuziţi în mod constant de îndrumările conducătorilor suprauniversului; pe parcursul eforturilor noastre pentru a revela adevărul şi a coordona cunoştinţele esenţiale, ei ne îndeamnă să dăm întâietate conceptelor umane celor mai elevate care există în domeniul subiectelor de prezentat. Noi nu putem recurge la revelaţia pură decât dacă conceptul de prezentat nu a fost exprimat anterior în mod adecvat de către mintea umană.

0:12.12 (17.1) Revelaţiile planetare succesive ale adevărului divin înglobează în mod invariabil conceptele existente cele mai elevate ale valorilor spirituale ca pe o parte a coordonării noi şi sporite a cunoştinţelor planetare. Ca urmare, pentru a-l prezenta pe Dumnezeu şi pe asociaţii săi din univers, noi am ales drept fundament al acestor capitole peste o mie de concepte umane reprezentând cunoaşterea planetară cea mai înaltă şi cea mai evoluată a valorilor spirituale şi a semnificaţiilor universului. Când aceste concepte umane, luate de la muritorii din trecut şi din prezent care-l cunoşteau pe Dumnezeu, vor fi inadecvate pentru a zugrăvi realitatea aşa cum am primit noi ordin să o revelăm, noi le vom completa fără a ezita. În acest scop, noi ne vom inspira din propriile noastre cunoştinţe superioare ale realităţii şi ale divinităţii Deităţilor Paradisului şi ale universului transcendent în care se află ele.

0:12.13 (17.2) Suntem pe deplin conştienţi de dificultăţile sarcinii noastre. Recunoaştem că este imposibil să traducem în întregime limbajul conceptelor divinităţii şi eternităţii în simbolurile din limbajul conceptelor limitate ale minţii muritorilor. Însă ştim că un fragment al lui Dumnezeu locuieşte în mintea umană şi că Spiritul Adevărului sălăşluieşte în sufletul uman. Mai mult, ştim că aceste forţe spirituale conlucrează pentru a-l face pe omul material capabil să sesizeze realităţile valorilor spirituale şi să înţeleagă filozofia semnificaţiilor universului. Însă, cu şi mai multă certitudine, ştim că aceste spirite ale Prezenţei Divine pot ajuta omul să îşi însuşească spiritual orice adevăr care ar contribui la intensificarea realităţii mereu în progresie a experienţei religioase personale - conştiinţa de Dumnezeu.

0:12.14 (17.3) [Redactat de un Consilier Divin din Orvonton, Şef al Corpului Personalităţilor Suprauniversale însărcinate să formuleze pe Urantia adevărul privitor la Deităţile Paradisului şi la universul universurilor.]

Cartea Urantia

Partea I

Universul Central şi Supraunversurile

Sponsorizat de un Corp din Uversa de Personalităţi ale Superuniversului acţionînd prin autoritatea Celor Vechi de Zile din Orvonton.

Cartea Urantia

Capitolul 1

Tatăl Universal

1:0.1 (21.1) TATĂL Universal este Dumnezeul întregii creaţii, Prima Sursă-Centru a tuturor lucrurilor şi a tuturor fiinţelor. Gândiţi-vă mai întâi la Dumnezeu ca la un creator, apoi ca la un controlor, şi în cele din urmă ca la un susţinător infinit. Adevărul despre Tatăl Universal a început să fie înţeles de către omenire atunci când profetul a spus: „Tu, Dumnezeule, eşti singur, nu mai există nimeni în afară de tine. Tu ai creat cerurile şi cerurile cerurilor cu toate oştirile lor. Tu le păstrezi şi tu le controlezi. Prin Fiii lui Dumnezeu au fost făcute universurile. Creatorul se acoperă cu lumină ca de un veşmânt şi întinde cerurile ca pe o perdea.” Numai conceptul de Tatăl Universal - un singur Dumnezeu în locul a mai mulţi zei - a permis

fiinţei umane muritoare să înţeleagă Tatăl în calitate de creator divin şi de controlor infinit.

1:0.2 (21.2) Miriadele de sisteme planetare au fost toate făcute pentru a fi în cele din urmă locuite de numeroase tipuri diferite de creaturi inteligente, de fiinţe care pot să-l cunoască pe Dumnezeu, să primească afecţiunea sa divină şi să-l iubească pe Dumnezeu la rândul lor. Universul universurilor este opera lui Dumnezeu şi locul de reşedinţă a feluritelor sale creaturi. „Dumnezeu a creat cerurile şi a format pământul. El a stabilit universul şi nu a creat această lume în van, el a format-o pentru a fi locuită.”

1:0.3 (21.3) Toate lumile iluminate îl recunosc şi îl adoră pe Tatăl Universal, autorul etern şi susţinătorul infinit al întregii creaţii. În nenumăratele universuri, creaturile înzestrate cu voinţă au întreprins lunga călătorie către Paradis, lupta fascinantă a aventurii eterne pentru a ajunge la Dumnezeu Tatăl. Ţelul transcendent al copiilor timpului este de a găsi Dumnezeul etern, de a înţelege natura divină, de a-l recunoaşte pe Tatăl Universal. Creaturile care îl cunosc pe Dumnezeu nu au decât o singură ambiţie supremă, o singură dorinţă arzătoare, aceea de a deveni, în propriile lor sfere, aşa cum este el în desăvârşirea sa paradisiacă de personalitate şi în sfera sa universală de justă supremaţie. De la Tatăl Universal care locuieşte în eternitate a venit porunca supremă: „Fiţi desăvârşiţi, aşa cum eu însumi sunt desăvârşit.” Plini de iubire şi de compasiune, mesagerii Paradisului au purtat acest îndemn divin de-a lungul vremurilor şi a universurilor, chiar şi până la creaturi de origine animală umile ca rasele umane de pe Urantia.

1:0.4 (22.1) Această dispoziţie magnifică şi universală de a se lupta să atingă perfecţiunea divinităţii este prima datorie, şi ar trebui să fie cea mai înaltă ambiţie, a tuturor creaturilor care se străduiesc în cadrul creaţiei Dumnezeului perfecţiunii. Această posibilitate de a atinge desăvârşirea divină este destinul final şi cert al întregului progres etern spiritual al omului.
1:0.5 (22.2) Muritorii de pe Urantia pot prea puţin spera să fie perfecţi în sensul infinit, însă le este pe deplin posibil fiinţelor umane, aşa cum se pornesc ele la drum pe această planetă, să atingă ţelul celest şi divin pe care Dumnezeul infinit l-a fixat pentru muritori; şi, atunci când vor fi îndeplinit acest destin, ei vor fi, în ceea ce priveşte realizarea sinelui şi împlinirea mentală, la fel de completi în sfera lor de perfecţiune divină ca Dumnezeu însuşi în sfera sa de eternitate şi de infinitate. O astfel de perfecţiune nu poate fi universală în sensul material, nici nelimitată în înţelegere intelectuală, nici finală în experienţă spirituală, însă ea este finală şi completă sub toate aspectele finite referitoare la divinitatea voinţei, la perfecţiunea motivaţiei personalităţii, şi conştiinţa lui Dumnezeu.
1:0.6 (22.3) Acesta este adevăratul înţeles al poruncii divine „Fiţi desăvârşiţi, aşa cum eu însumi sunt desăvârşit”, care face întotdeauna fiinţa umană muritoare să înainteze şi o cheamă către interior în această lungă şi fascinantă luptă pentru a atinge nivele tot mai înalte de valori spirituale şi de adevărate semnificaţii ale universului. Această căutare sublimă a Dumnezeului universului este aventura supremă a locuitorilor tuturor lumilor timpului şi spaţiului.

1. Numele Tatălui

1:1.1 (22.4) Din toate numele sub care Dumnezeu Tatăl este cunoscut de-a lungul universului, cele care îl desemnează ca Prima Sursă-Centru a Universului sunt cele mai frecvente. Întâiul Tată este cunoscut sub nume variate în universuri diferite şi în sectoare diferite ale unui acelaşi univers. Numele pe care creaturile i le atribuie Creatorului depind mult de conceptele pe care creaturile le au despre Creator. Prima Sursă-Centru a Universului nu s-a revelat niciodată prin numele său, ci doar prin natura sa. Dacă noi credem că suntem copiii acestui Creator, este absolut firesc să sfârşim prin a-l numi Tată. Însă acesta este un nume ales de noi înşine, care provine din recunoaşterea relaţiei noastre personale cu Prima Sursă-Centru.

1:1.2 (22.5) Tatăl Universal nu impune niciodată nici o formă de recunoaştere arbitrară, nici de adoraţie formală, nici de serviciu servil creaturilor universurilor înzestrate cu inteligenţă şi voinţă. Trebuie ca - de la sine şi în propria lor inimă - locuitorii evolutivi ai lumilor timpului şi spaţiului să-l recunoască, să-l iubească şi să-l adore de bună voie. Creatorul refuză să exercite o constrângere asupra liberului arbitru spiritual al creaturilor sale materiale sau să le forţeze să se supună. Consacrarea iubitoare a voinţei umane către îndeplinirea voinţei Tatălui este cel mai preţios dar oferit de om lui Dumnezeu. De fapt, o astfel de consacrare a voinţei creaturii constituie singurul dar cu adevărat valabil care poate fi făcut de om Tatălui din Paradis. În Dumnezeu, omul trăieşte, se mişcă şi există. Omul nu are nimic să-i dăruiască lui Dumnezeu, cu excepţia acestei alegeri de a se conforma voinţei Tatălui, iar deciziile astfel luate de creaturile dotate cu inteligenţă şi voinţă în univers constituie realitatea adevăratei adoraţii,

care satisface atât de deplin natura Tatălui Creator, dominată de iubire.

1:1.3 (22.6) Odată deveniţi cu adevărat conştienţi de Dumnezeu, când îl veţi fi descoperit cu adevărat pe Creatorul maiestuos şi veţi fi început experienţa realizării prezenţei interne a controlorului divin, atunci, în funcţie de iluminarea voastră şi în conformitate cu modul şi metoda prin care Fiii divini îl revelează pe Dumnezeu, veţi găsi un nume pentru Tatăl Universal. Acest nume va exprima într-o manieră adecvată conceptul vostru asupra Marii Surse-Centru Prime. Şi iată cum, în lumi diferite şi universuri variate, Creatorul este cunoscut sub diverse nume. În spiritul relaţiilor, ele au aceeaşi semnificaţie, însă în cuvinte şi simboluri, fiecare nume reprezintă gradul şi profunzimea cu care Dumnezeu este întronat în inimile creaturilor sale dintr-un anumit tărâm.

1:1.4 (23.1) În apropiere de centrul universului universurilor, Tatăl Universal este în general cunoscut sub nume care pot fi considerate ca semnificând Prima Sursă. Mai departe, în afară, în universurile spaţiului, termenii folosiţi pentru a desemna Tatăl Universal semnifică de cele mai multe ori Centrul Universal. Încă şi mai departe, în creaţia înstelată, de exemplu în lumile sediu ale universului vostru local, el este cunoscut ca Sursa-Primă Creatoare şi Centrul Divin. Într-o constelaţie vecină, Dumnezeu este numit Tatăl Universurilor, într-o alta Sprijinul Infinit, iar către est Controlorul Divin. El a mai fost numit şi Tatăl Luminilor, Darul Vieţii şi Unicul Atotputernic.

1:1.5 (23.2) Pe lumile în care un Fiu al Paradisului a trăit o viaţă de efuziune, Dumnezeu este în general cunoscut printr-un nume

indicând o relaţie personală, o afecţiune tandră şi o devoţiune paternă. În sediul constelaţiei voastre, referirea la Dumnezeu se face ca Tată Universal. Pe diferite planete ale sistemului vostru local de lumi locuite, el este cunoscut în mod divers ca Tată al Taţilor, Tată al Paradisului, Tată al Havonei şi Tată al Spiritului. Cei cărora Dumnezeu le-a fost revelat prin efuziunea Fiului Paradisului sfârşesc prin a ceda apelului sentimental al relaţiei pline de sensibilitate de asociere între creatură şi Creator şi-l numesc pe Dumnezeu „Tatăl nostru".

1:1.6 (23.3) Pe o planetă de creaturi sexuate, într-o lume în care impulsiunile emoţionale părinteşti sunt inerente inimilor fiinţelor inteligente, cuvântul Tată devine foarte expresiv şi potrivit pentru Dumnezeul etern. Pe planeta voastră, Urantia, este mai bine cunoscut şi mai universal recunoscut sub numele de Dumnezeu. Numele care i s-a dat are puţină importanţă. Esenţialul este de a-l recunoaşte şi de a aspira la asemănarea cu el. Profeţii voştri din vechime l-au numit pe drept cuvânt „Dumnezeul veşnic," şi au vorbit despre el ca despre cel care „locuieşte în veşnicie".

2. Realitatea lui Dumnezeu

1:2.1 (23.4) Dumnezeu este realitatea primordială în lumea spirituală. Dumnezeu este sursa adevărului în sferele mentale. Dumnezeu acoperă totul cu umbra sa de la un capăt la altul al tărâmurilor materiale. Pentru toate inteligenţele create, Dumnezeu este o personalitate, iar pentru universul universurilor el este Prima

Sursă-Centru a realităţii eterne. Dumnezeu nu se asemănă nici cu un om, nici cu o maşină. Tatăl Prim este spirit universal, adevăr veşnic, realitate infinită şi personalitate eternă.

1:2.2 (23.5) Dumnezeul etern este infinit mai mult decât realitatea idealizată sau universul personalizat. Dumnezeu nu este pur şi simplu dorinţa supremă a omului, căutarea muritorului devenită realitate obiectivă. Dumnezeu nu este nici vreun simplu concept, potenţialul de putere a dreptăţii. Tatăl Universal nu este nici vreun sinonim al naturii sau al legii naturale personificate. Dumnezeu este o realitate transcendentă, şi nu pur şi simplu conceptul uman tradiţional al valorilor supreme. Dumnezeu nu este nici o focalizare psihologică de semnificaţii spirituale, nici „opera cea mai nobilă a omului”. Se poate ca Dumnezeu să fie unul sau toate aceste concepte în mintea oamenilor, însă el este mai mult decât acestea. El este o persoană salvatoare şi un Tată iubitor pentru toţi cei care se bucură de pacea spirituală pe pământ şi care doresc cu ardoare să facă experienţa supravieţuirii personalităţii cu prilejul morţii.

1:2.3 (24.1) Actualitatea existenţei lui Dumnezeu este demonstrată în experienţa umană prin prezenţa divină interioară, Veghetorul spiritului trimis din Paradis pentru a trăi în mintea muritoare a oamenilor, şi pentru a-i ajuta să dezvolte un suflet nemuritor destinat să supravieţuiască etern. Prezenţa acestui Ajustor divin în mintea umană este revelată prin trei fenomene experienţiale:

1:2.4 (24.2) 1. Capacitatea intelectuală de a-l cunoaşte pe Dumnezeu - conştiinţa de Dumnezeu.

1:2.5 (24.3) 2. Imboldul spiritual de a-l găsi pe Dumnezeu - căutarea lui Dumnezeu .

1:2.6 (24.4) 3. Dorinţa lăuntrică ca personalitatea să fie asemeni lui Dumnezeu - dorinţa sinceră de a face voia lui Dumnezeu.

1:2.7 (24.5) Existenţa lui Dumnezeu nu va putea fi niciodată dovedită prin experienţe ştiinţifice, nici prin deducţii logice ale raţiunii pure. Nu putem realiza ceea ce este Dumnezeu decât în domeniile experienţei umane. Cu toate acestea, adevăratul concept al realităţii lui Dumnezeu este rezonabil pentru logică, plauzibil pentru filozofie, esenţial pentru religie şi indispensabil oricărei speranţe de supravieţuire a personalităţii.

1:2.8 (24.6) Cei care îl cunosc pe Dumnezeu au experimentat faptul prezenţei sale. Aceşti muritori cunoscători de Dumnezeu deţin, în experienţele lor personale, singura probă pozitivă a existenţei Dumnezeului viu pe care o fiinţă umană o poate oferi alteia. Existenţa lui Dumnezeu depăşeşte complet orice posibilitate de demonstrare, dacă aceasta nu se face prin contactul între conştiinţa de Dumnezeu din mintea umană şi prezenţa lui Dumnezeu prin Ajustorul Gândirii care locuieşte în intelectul muritor şi care s-a coborât în om cu titlu de dar generos al Tatălui Universal.

1:2.9 (24.7) Teoretic vă puteţi gândi la Dumnezeu ca fiind Creatorul, şi el este într-adevăr creatorul personal al Paradisului şi al universului central al perfecţiunii. Însă universurile timpului şi spaţiului sunt toate create şi organizate de corpurile paradisiace ale Fiilor Creatori. Tatăl Universal nu este creatorul personal al universului local al Nebadonului. Universul în care trăiţi este creaţia

Fiului său Mihail. Cu toate ca Tatăl nu creează personal universurile evolutive, el le controlează în multe din relaţiile lor universale şi în anumite manifestări ale lor de energii fizice, mentale şi spirituale. Dumnezeu Tatăl este creator personal al universului Paradisului şi, în asociere cu Fiul Etern, creatorul tuturor celor celorlalţi Creatori personali ai universurilor.

1:2.10 (24.8) În calitate de controlor fizic în universul universurilor material, Prima Sursă-Centru funcţionează în arhetipurile Insulei eterne din Paradis şi, prin intermediul acestui centru de gravitaţie absolut, Dumnezeul etern exercită un supracontrol cosmic de nivel fizic, atât în universul central, cât şi de la un capăt la altul al universului universurilor. Ca minte, Dumnezeu funcţionează în Deitatea Spiritului Infinit. Ca spirit, Dumnezeu este manifestat în persoana Fiului Etern şi în aceea a copiilor divini ai Fiului Etern. Aceste relaţii reciproce ale Primei Surse-Centru cu Persoanele şi Absoluturile coordonate ale Paradisului nu exclud deloc acţiunea personală *directă* a Tatălui Universal în orice creaţie şi la toate nivele acesteia. Prin prezenţa spiritului său fragmentat, Tatăl Creator menţine un contact imediat cu copiii săi creaturi şi cu universurile sale create.

3. Dumnezeu este un spirit universal

1:3.1 (25.1) ”Dumnezeu este spirit.” El este o prezenţă spirituală universală. Tatăl Universal este o realitate spirituală infinită. El este „singur Dumnezeu autentic, suveran, etern, nemuritor şi invizibil.” Cu

toate că voi sunteţi „vlăstarul lui Dumnezeu”, nu trebuie să credeţi că Tatăl vă este asemănător ca formă şi înfăţişare deoarece s-a spus că aţi fost „creaţi după chipul său” - locuiţi de Veghetori de Mister trimişi din lăcaşul central al prezenţei sale eterne. Fiinţele spiritului sunt reale, cu toate că ele sunt invizibile ochilor umani şi nu au nici trup, nici sânge .

1:3.2 (25.2) Un vizionar din vechime a spus: „Iată, el merge alături de mine, şi nu-l văd. El îşi continuă drumul, însă nu-l pot percepe”. Noi putem observa constant lucrările lui Dumnezeu, putem fi extrem de conştienţi de dovezilor materiale ale conduitei sale maiestuoase, însă foarte rar putem să contemplăm manifestarea vizibilă a divinităţii sale, necum să percepem prezenţa spiritului pe care l-a delegat pentru a locui în fiinţa umană .

1:3.3 (25.3) Dacă Tatăl Universal este invizibil, acest lucru nu se datorează faptului că el se ascunde de creaturile inferioare care au handicapuri materiale şi înzestrări spirituale limitate. Situaţia este mai degrabă următoarea: „Voi nu puteţi să-mi vedeţi chipul, căci nici un muritor nu poate să mă vadă şi totodată să mai trăiască.” Nici o fiinţă umană materială nu ar putea să contemple spiritul lui Dumnezeu şi să îşi păstreze existenţa sa de muritor. Grupurilor inferioare de fiinţe spirituale şi tuturor ordinelor de personalităţi materiale le este imposibil să se apropie de gloria şi de strălucirea spirituală a prezenţei personalităţii divine. Luminozitatea spirituală a prezenţei personale a Tatălui este „o lumină de care nici un om muritor nu se poate apropia, pe care nici o creatură materială nu a văzut-o şi nu o poate vedea.” Însă nu este necesar să-l vedem pe Dumnezeu cu ochii trupului pentru a-l distinge prin viziunea-credinţă a minţii spiritualizate.

1:3.4 (25.4) Tatăl Universal împărtăşeşte pe deplin natura sa spirituală cu sinele său coexistent, Fiul Etern al Paradisului. Tot astfel Tatăl şi Fiul împărtăşesc amândoi, pe deplin şi categoric, spiritul universal şi etern cu coordonatul lor de personalitate comun, Spiritul Infinit. În el însuşi şi prin el însuşi, spiritul lui Dumnezeu este absolut. În Fiu, el este fără atribute. În Spirit, el este universal. În ei toţi şi prin ei toţi, el este infinit.

1:3.5 (25.5) Dumnezeu este un spirit universal. Dumnezeu este persoană universală. Realitatea personală supremă a creaţiei finite este spirit. Realitatea ultimă a cosmosului personal este spiritul absonit. Numai nivelele infinităţii sunt absolute şi numai pe astfel de nivele există finalitate a unei unităţi între materie, minte şi spirit.

1:3.6 (25.6) În universuri, Dumnezeu Tatăl este potenţial supracontrolorul materiei, al minţii şi al spiritului. În imensitatea creaţiei sale, Dumnezeu are direct relaţii cu personalităţile înzestrate cu voinţă numai prin intermediul vastului său circuit de personalitate. Însă, în afara Paradisului, nu poate fi contactat decât în prezenta entităţilor sale fragmentate, voinţa lui Dumnezeu departe în universuri. Acest spirit al Paradisului, care locuieşte în mintea muritorilor timpului şi care susţine evoluţia sufletului nemuritor al creaturii supravieţuitoare, are aceeaşi natură şi aceeaşi divinitate ca Tatăl Universal. Însă mintea acestor creaturi evolutive îşi are originea în universurile locale şi trebuie să dobândească perfecţiunea divină desăvârşind transformările experienţiale de împlinire spirituală. Acestea se produc inevitabil atunci când o creatură a ales să facă voia Tatălui care este în ceruri.

1:3.7 (26.1) În experienţa lăuntrică a omului, mintea se îmbină cu materia. O astfel de minte legată de materie nu poate supravieţui decesului muritorului. Pentru a adopta tehnica de supravieţuire, trebuie să se efectueze ajustările voinţei umane şi transformările minţii muritoare prin care un intelect conştient de Dumnezeu se lasă învăţat treptat şi, în cele din urmă, condus de spirit. Din această evoluţie a minţii omeneşti de la asocierea cu materia la uniunea cu spiritul, rezultă o transmutare a fazelor potenţial spirituale ale minţii muritoare în realităţi morontiale ale sufletului nemuritor. Mintea umană subjugată materiei este sortită să devină din ce în ce mai materială şi, în consecinţă, să sufere în cele din urmă anihilarea personalităţii. Mintea care s-a lăsat dominată de spirit este sortită să devină din ce în ce mai spirituală şi să atingă în cele din urmă unitatea ultimă cu spiritul divin care supravieţuieşte şi o călăuzeşte, şi în felul acesta să atingă supravieţuirea şi veşnicia existenţei personalităţii.

1:3.8 (26.2) Eu vin din Etern şi m-am întors de nenumărate ori în prezenţa Tatălui Universal. Cunosc actualitatea şi personalitatea Primei Surse-Centru, Tatăl Etern şi Universal. Ştiu că Marele Dumnezeu, fiind absolut, etern şi infinit, este de asemenea bun, divin şi îngăduitor. Cunosc adevărul marilor afirmaţii: „Dumnezeu este spirit” şi „Dumnezeu este iubire,” şi aceste două însuşiri sunt revelate universului în modul cel mai desăvârşit în Fiul Etern.

4. Misterul lui Dumnezeu

1:4.1 (26.3) Infinitatea perfecţiunii lui Dumnezeu este de aşa natură încât face din el veşnic un mister. Şi cel mai mare dintre misterele insondabile ale lui Dumnezeu este fenomenul locuirii divine în mintea muritoare. Felul în care Tatăl Universal sălăşluieşte împreună cu creaturile timpului este cel mai profund dintre toate misterele universului. Prezenţa divină în mintea omului este misterul misterelor.

1:4.2 (26.4) Corpurile fizice ale muritorilor sunt „templele lui Dumnezeu". „Cu toate că Fiii Creatori Suverani se apropie de creaturile din lumile lor locuite şi „îi atrag pe toţi oamenii la ei", deşi ei „rămân în pragul" conştiinţei „şi bat" şi se bucură să intre la toţi cei care acceptă „să-şi deschidă porţile inimii", cu toată existenţa acestei comuniuni personale intime dintre Fiii Creatori şi creaturile lor muritoare, nu este totuşi mai puţin adevărat că muritorii au ceva de la Dumnezeu însuşi care locuieşte efectiv în ei. Trupurile lor sunt temple de la el.

1:4.3 (26.5) Când veţi fi terminat aici jos, când vă veţi fi încheiat parcursul terestru în forma voastră temporară, când veţi fi sfârşit călătoria voastră de încercare din trup, când ţărâna care compune tabernacolul muritor se va fi „întors în pământul de unde provine", atunci, conform revelaţiei, „Spiritul care vă locuieşte se va întoarce la Dumnezeul care l-a dăruit". Un fragment din Dumnezeu, o parte integrantă a divinităţii se află în fiecare fiinţă muritoare a acestei planete. Acest fragment nu vă aparţine încă printr-un drept de posesie, însă el este menit anume pentru a fi una cu voi dacă supravieţuiţi existenţei muritoare.

1:4.4 (26.6) Noi suntem confruntaţi în mod constant cu acest mister al lui Dumnezeu. Rămânem uluiţi în faţa desfăşurării tot mai largi a nemărginitei panorame a adevărului cu privire la infinita sa bunătate, la inepuizabila sa compasiune, incomparabila sa înţelepciunea şi superbul său caracter.

1:4.5 (26.7) Misterul divin rezidă în diferenţa intrinsecă dintre finit şi infinit, între temporal şi etern, între creatura din spaţio-temporală şi Creatorul Universal, între material şi spiritual, între imperfecţiunea omului şi perfecţiunea Deităţii din Paradis. Dumnezeul iubirii universale se manifestă în mod infailibil fiecăreia dintre creaturile sale în deplina măsură a capacităţii acestei creaturi de a pricepe spiritualmente calităţile adevărului, ale frumuseţii şi ale bunătăţii divine.

1:4.6 (27.1) Oricărei fiinţe spirituale şi oricărei creaturi muritoare, în fiecare sferă şi în fiecare lume a universului universurilor, Tatăl Universal le revelează tot ceea ce poate fi distins sau înţeles din sinele său milostiv şi divin de către aceste fiinţe spirituale şi creaturi muritoare. Dumnezeu nu face deosebire de persoane, indiferent că sunt spirituale sau că sunt materiale. Prezenţa divină de care se bucură, la un moment dat, fiecare copil al universului, nu este limitată decât de capacitatea acestei creaturi de a primi şi discerne actualităţile spirituale ale lumii supramateriale.

1:4.7 (27.2) Ca realitate în experienţa spirituală umană, Dumnezeu nu este un mister. Însă când se încearcă să i se explice minţii muritoare de ordin material realităţile lumii spiritului apare misterul. Aceste mistere sunt atât de subtile şi de profunde, încât un muritor cunoscător de Dumnezeu poate reuşi miracolul filozofic al

recunoaşterii Infinitului prin finit doar pricepându-le prin credinţă, şi tot astfel pot şi muritorii care evoluează în lumile materiale ale timpului şi ale spaţiului să îl distingă pe Dumnezeul etern.

5. Personalitatea Tatălui Universal

1:5.1 (27.3) Nu lăsaţi ca măreţia lui Dumnezeu, infinitatea sa, să-i întunece sau să-i eclipseze personalitatea. „Cel care a plăsmuit urechea nu va auzi el oare? Cel care a format ochiul nu va vedea?” Tatăl Universal este apogeul personalităţii divine. El este originea şi destinul personalităţii pe parcursul întregii creaţii. Dumnezeu este infinit şi personal totodată. El este o personalitate infinită. Tatăl este într-adevăr o personalitate, cu toate că infinitatea personalităţii sale îl plasează pentru totdeauna dincolo de deplina înţelegere a fiinţelor materiale şi finite.

1:5.2 (27.4) Dumnezeu este mult mai mult decât o personalitate după cum este ea înţeleasă de mintea umană. El depăşeşte cu mult chiar şi orice concept al unei suprapersonalităţi. Însă este absolut inutil să discutăm aceste concepte de neînţeles asupra personalităţii divine cu mintea creaturilor materiale al căror concept cel mai elevat asupra realităţii fiinţei constă în ideea şi în idealul de personalitate. Cel mai înalt concept ce-i este posibil unei creaturi materiale asupra Creatorului Universal este înglobat în idealurile spirituale ale ideii exaltate de personalitate divină. De aceea, deşi s-ar putea să ştiţi că Dumnezeu trebuie să fie mult mai mult decât concepţia umană asupra personalităţii, voi cunoaşteţi de asemenea bine faptul că Tatăl

Universal nu poate cu nici un chip să fie mai puţin decât o personalitate eternă, infinită, autentică, bună şi frumoasă.

1:5.3 (27.5) Dumnezeu nu i se ascunde nici uneia dintre creaturile sale. El le este inabordabil unor atât de numeroase ordine de fiinţe numai pentru că el „stă într-o lumină de care nu se poate apropia nici o creatură materială.” Imensitatea şi măreţia personalităţii divine depăşesc sfera de cuprindere a minţii nedesăvârşite a muritorilor evolutivi. Dumnezeu „măsoară apele în căuşul palmei sale, şi un Univers cu palma mâinii sale. El este cel care stă pe orbita pământului, şi tot el este cel care trage cerurile ca pe o perdea şi le desfăşoară ca pe un univers care să fie locuit.” „Ridicaţi ochii la cer şi vedeţi cine a creat toate aceste lucruri, cine ştie lumile lor după număr şi le cheamă pe toate după numele lor.” Este deci adevărat că „lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu se înţeleg parţial prin lucrurile care sunt făcute.” Astăzi, şi aşa cum sunteţi, trebuie să distingeţi Făuritorul invizibil prin intermediul creaţiei sale multiple şi diverse, cât şi prin revelaţia şi serviciul Fiilor săi şi al numeroşilor lor subordonaţi.

1:5.4 (28.1) Cu toate că muritori materiali nu pot vedea persoana lui Dumnezeu, ei ar trebui să se bucure în încredinţarea că el este o persoană. Acceptaţi prin credinţă adevărul care spune de Tatăl Universal că ar iubi atât de mult lumea încât a prevăzut progresul spiritual etern al umililor săi locuitori. „El îşi găseşte bucuria în copiii săi.” Dumnezeu nu este lipsit de nici unul din aceste atribute supraumane şi divine care constituie o personalitate de creator perfectă, eternă, iubitoare şi infinită.

1:5.5 (28.2) În creaţiile locale, (cu excepţia personalului suprauniversurilor), Dumnezeu nu are manifestare personală sau locală, decât prin intermediul Fiilor Creatori ai Paradisului, care sunt părinţii lumilor locuite şi suveranii universurilor locale. Dacă o fiinţa creată ar avea o credinţă desăvârşită, ea ar şti negreşit că, văzând un Fiu Creator, l-a văzut pe Tatăl Universal. Căutând Tatăl, ea nu ar cere şi nici nu s-ar aştepta să vadă altceva decât Fiul. Pur şi simplu, omul muritor nu poate să-l vadă pe Dumnezeu până când nu împlineşte o transformare spirituală completă şi nu atinge efectiv Paradisul.
1:5.6 (28.3) Natura Fiilor Creatori din Paradis nu înglobează toate potenţialele lipsite de atribute ale absoluităţii universale a naturii infinite, a Primei Surse Centru, însă Tatăl Universal este prezent prin putere *divină* sub toate aspectele în Fiii Creatori. Tatăl şi Fiii săi sunt una. Aceşti Fii Paradisiaci ai ordinului Mihaililor sunt personalităţi perfecte şi sunt chiar modelul tuturor personalităţilor unui univers local, de la Strălucitoarea Stea a Dimineţii până la creaturile umane cele mai umile ale evoluţiei animale progresive.

1:5.7 (28.4) Fără Dumnezeu, şi în absenţa măreţei sale persoane centrale, nu ar exista nici o personalitate în tot vastul univers al universurilor. *Dumnezeu este personalitate.*

1:5.8 (28.5) Cu toate că Dumnezeu este o putere eternă, o prezenţă maiestuoasă, un ideal transcendent şi un spirit glorios, cu toate că este toate acestea şi infinit mai mult, el este nu mai puţin veşnic şi cu adevărat o personalitate perfectă a Creatorului, o persoană care poate „să cunoască şi să fie cunoscută,” care poate „să iubească şi să fie iubită,” şi care se poate arăta prieten cu noi; în acelaşi timp voi puteţi

fi cunoscuţi ca prietenul lui Dumnezeu, aşa cum şi alte fiinţe umane au fost cunoscute. El este un spirit real şi o realitate spirituală.

1:5.9 (28.6) Atâta timp cât noi îl vedem pe Tatăl Universal revelat pretutindeni în universul său, cât timp îl desluşim locuind în miriadele sale de creaturi, cât timp îl contemplăm în persoana Fiilor săi Suverani, cât timp continuăm să-i simţim prezenţa divină pe ici, pe colo, pe aproape şi la depărtare, haideţi să nu punem la îndoială şi să nu contestăm primordialitatea personalităţii sale. În ciuda imensităţii tuturor acestor repartizări, Dumnezeu rămâne o adevărată persoană şi menţine perpetuu o legătură personală cu multitudinea nenumărată a creaturilor sale dispersate de la un capăt la altul al universului universurilor.

1:5.10 (28.7) Ideea personalităţii Tatălui Universal este un concept de Dumnezeu lărgit şi mai adevărat, care a parvenit omenirii în principal prin revelaţie. Raţiunea, înţelepciunea şi experienţa religioasă presupun şi implică toate personalitatea lui Dumnezeu, însă nu o validează în întregime. Chiar şi Ajustorul Gândirii interior este pre-personal. Adevărul şi maturitatea unei religii sunt direct proporţionale cu conceptul ei asupra personalităţii infinite a lui Dumnezeu, şi cu gradul ei de înţelegere a unităţii absolute a Deităţii. Ideea unei Deităţi personale devine deci măsura maturităţii religioase, după ce religia a formulat în prealabil conceptul unităţii lui Dumnezeu.

1:5.11 (29.1) Religia primitivă avea o multitudine de zei personali, şi ei erau formaţi după chipul omului. Revelaţia afirmă validitatea conceptului personalităţii lui Dumnezeu, ceea ce nu este decât o simplă posibilitate în postulatul ştiinţific al unei Cauze Prime şi nu

este sugerat decât provizoriu în ideea filosofică de Unitate Universală. O persoană poate începe să înţeleagă unitatea lui Dumnezeu numai prin intermediul personalităţii. Dacă se neagă personalitatea Primei Surse-Centru, atunci nu mai rămâne decât o alternativă filosofică: materialism sau panteism.

1:5.12 (29.2) În contemplarea Deităţii, conceptul de personalitate trebuie să fie detaşat de ideea de corporalitate. Un corp material nu-i este indispensabil pentru personalitate nici omului, nici lui Dumnezeu. Eroarea corporalităţii este vădită în ambele extreme ale filozofiei umane. În materialism, de vreme ce omul îşi pierde trupul la moarte, el încetează să mai existe ca personalitate. În panteism, Dumnezeu nu este o persoană, odată ce nu are corp. Tipul suprauman de personalitate progresivă funcţionează într-o uniune a minţii şi a spiritului.

1:5.13 (29.3) Personalitatea nu este pur şi simplu un atribut a lui Dumnezeu. Ea reprezintă mai degrabă totalitatea naturii infinite coordonate şi a voinţei divine unificate, perfect exprimată în eternitate şi în universalitate. În sens suprem, personalitatea este revelaţia lui Dumnezeu universului universurilor.

1:5.14 (29.4) Dumnezeu, fiind etern, universal, absolut şi infinit, nu creşte în cunoaştere şi nu sporeşte în înţelepciune. Dumnezeu nu dobândeşte experienţă, după cum s-ar putea concluziona sau înţelege de către fiinţa umană finită. Însă, în domeniile propriei sale personalităţi eterne, el se bucură cu adevărat de aceste expansiuni continue ale realizării de sine, care sunt, într-o anumită măsură,

comparabile şi analoage cu dobândirea unei experienţe noi de către creaturile finite ale lumilor evolutive.

1:5.15 (29.5) Perfecţiunea absolută a Dumnezeului infinit l-ar face să sufere limitările înfiorătoare ale finalităţii fără de atribute a perfecţiunii dacă nu ar exista faptul că Tatăl Universal participă direct la lupta personalităţii tuturor sufletelor imperfecte ale vastului univers care caută, cu ajutorul divin, să facă ascensiunea până la lumile de sus perfecte din punct de vedere spiritual. Această experienţă progresivă a fiecărei fiinţe spirituale şi a fiecărei creaturi muritoare din întregul univers al universurilor face parte din conştiinţa Deităţii tot mai lărgită a Tatălui cu privire la cercul divin şi nesfârşit al realizării perpetue de sine.

1:5.16 (29.6) Este literalmente adevărat că: „În toate durerile voastre, el este îndurerat." „În toate triumfurile voastre, el triumfă în voi şi cu voi." Spiritul său divin pre-personal este realmente o parte din voi. Insula Paradisului răspunde la toate metamorfozele fizice ale universului universurilor. Fiul Etern include toate imboldurile spiritului din întreaga creaţie. Autorul Comun înglobează toate expresiile mentale ale cosmosului în expansiune. Tatăl Universal realizează în plenitudinea conştiinţei divine întreaga experienţă individuală dobândită pe parcursul luptelor progresive susţinute de forţele mentale în creştere şi de spiritele ascendente ale fiecărei entităţi, fiinţe şi personalităţi din ansamblul creaţiei evolutive a timpului şi spaţiului. Şi toate acestea sunt literalmente adevărate, deoarece „în El trăim cu toţii, ne mişcăm cu toţii şi ne avem cu toţii existenţa."

6. Personalitatea în univers

1:6.1 (29.7) Personalitatea umană este umbra-imagine proiectată în timp-spaţiu de personalitatea divinului Creator. Or, nici o actualitate nu ar putea fi înţeleasă în mod convenabil prin examinarea umbrei sale. Ar trebui interpretate umbrele în funcţie de adevărata substanţă.

1:6.2 (30.1) Pentru ştiinţă, Dumnezeu este o cauză, pentru filozofie, el este o idee, iar pentru religie, el este o persoană, chiar Tatăl celest şi iubitor. Pentru savanţi, Dumnezeu este o forţă primordială, pentru filozofi, o ipoteză a unităţii, pentru persoanele religioase, o experienţă spirituală vie. Omul are un concept necorespunzător asupra personalităţii Tatălui Universal, şi acest concept nu poate fi dezvoltat decât prin progresul spiritual al oamenilor din univers. El va deveni cu adevărat adecvat doar atunci când pelerinii timpului şi spaţiului vor atinge în cele din urmă, în Paradis, îmbrăţişarea Dumnezeului viu.

1:6.3 (30.2) Nu uitaţi niciodată că punctele de vedere asupra personalităţii aşa cum este ea concepută de Dumnezeu şi de om sunt la antipozi unul faţă de altul. Omul consideră şi înţelege personalitatea privind de la finit spre infinit, în timp ce Dumnezeu priveşte de la infinit spre finit. Personalitatea omului este de tipul cel mai jos. Cea a lui Dumnezeu este cea mai elevată. Ea este chiar supremă, ultimă, şi absolută. Prin urmare, conceptele mai bune asupra personalităţii divine au trebuit să aştepte cu răbdare apariţia unor idei mai potrivite asupra personalităţii umane, şi în special o revelaţie

superioară a personalităţii divine şi umane deopotrivă în viaţa de fuziune de pe Urantia a lui Mihail, Fiul Creator.

1:6.4 (30.3) Spiritul divin pre-personal care locuieşte în mintea umană aduce, prin însăşi prezenţa sa, dovada valabilă a existenţei lui reale, însă conceptul personalităţii divine nu poate fi priceput decât prin clarviziunea spirituală care rezultă dintr-o experienţă religioasă personală şi autentică. Orice persoană, umană sau divină, poate fi cunoscută şi înţeleasă chiar făcând abstracţie de reacţiile externe sau de prezenţa materială a acestei persoane.

1:6.5 (30.4) Pentru o prietenie între două persoane, este esenţial un anumit grad de afinitate morală şi de armonie spirituală. O personalitate iubitoare cu greu se poate dezvălui unei persoane lipsite de iubire. Şi ca să se apropie de cunoaşterea unei personalităţi divine, un om trebuie să consacre în întregime în acest efort toate darurile personalităţii cu care este înzestrat. O dedicare parţială şi fără entuziasm va fi ineficientă.

1:6.6 (30.5) Cu cât un om se înţelege mai bine pe sine însuşi şi apreciază astfel valorile personalităţii tovarăşilor săi, cu atât mai mare va fi setea lui de a cunoaşte Personalitatea Originară şi cu atât mai mare va fi ardoarea acestui om cunoscător de Dumnezeu în strădania lui de a deveni asemănător Personalităţii Originare. Se pot discuta părerile despre Dumnezeu, însă experienţa în el şi cu el există mai presus şi dincolo de orice controversă umană şi de simpla logică intelectuală. Omul care îl cunoaşte pe Dumnezeu îşi descrie experienţele spirituale nu pentru a-i convinge pe cei necredincioşi, ci pentru a-i edifica şi a-i satisface reciproc pe cei credincioşi.

1:6.7 (30.6) A admite faptul că universul poate fi cunoscut şi că este inteligibil înseamnă a admite că el este construit de o minte şi dirijat de o personalitate. Mintea omului poate să perceapă dintr-o altă minte, fie ea umană sau supraumană, numai fenomenele mentale. Dacă personalitatea omului poate face experienţa universului, este pentru că există o minte divină şi o personalitate actuală ascunse pe undeva în acel univers.

1:6.8 (30.7) Dumnezeu este spirit - personalitate spirituală. Omul este de asemenea un spirit - personalitate spirituală potenţială. Isus din Nazaret a atins deplina realizare a acestui potenţial al personalităţii spirituale în experienţa umană. Iată de ce viaţa în care el a îndeplinit voia Tatălui a devenit pentru om revelaţia deplină şi ideală a personalităţii lui Dumnezeu. Cu toate că nu se poate pricepe personalitatea Tatălui Universal decât într-o experienţă religioasă efectivă, viaţa terestră a lui Isus ne inspiră prin demonstrarea perfectă a unei astfel de realizări şi a unei astfel de revelaţii a personalităţii lui Dumnezeu într-o experienţă cu adevărat omenească.

7. Valoarea spirituală a conceptului personalităţii

1:7.1 (31.1) Când Isus vorbea despre „Dumnezeul viu," el se referea la o Deitate personală, Tatăl Universal care este în ceruri. Conceptul personalităţii Deităţii înlesneşte - comuniunea; el favorizează o adorare inteligentă; el dezvoltă o încredere

însufleţitoare. Între lucrurile nepersonale poate exista interacţiune, dar nu comuniune. Nu ne putem bucura de o relaţia de comuniune tată-fiu, precum este aceea dintre Dumnezeu şi om, nu ne putem bucura decât dacă amândoi sunt persoane. Doar personalităţile pot comunica una cu alta, cu toate că această comuniune personală poate fi mult facilitată tocmai de prezenţa unei entităţi impersonale ca Ajustorul Gândirii.

1:7.2 (31.2) Omul nu realizează uniunea sa cu Dumnezeu aşa cum o picătură de apă ar putea să îşi găsească unitatea cu oceanul. Omul atinge uniunea divină printr-o comuniune spirituală reciprocă şi progresivă, prin raporturi de personalitate cu un Dumnezeu personal, câştigând tot mai mult în natură divină, conformându-se din toată inima şi în mod inteligent voinţei divine. O relaţie atât de sublimă nu poate exista decât între personalităţi.

1:7.3 (31.3) Conceptul de adevăr se poate, cât de cât, să fie gândit separat de personalitate, iar conceptul de frumuseţe poate să existe fără personalitate, însă conceptul de bunătate divină nu este de înţeles decât în relaţie cu personalitatea. Doar o *persoană* poate iubi şi poate fi iubită. Chiar şi frumuseţea şi adevărul ar fi detaşate de speranţa de supravieţuire dacă nu ar fi însuşiri ale unui Dumnezeu Personal, un Tată iubitor.

1:7.4 (31.4) Nu putem înţelege pe deplin cum de Dumnezeu poate fi primordial, invariant, atotputernic şi perfect, şi în acelaşi timp înconjurat de un univers mereu schimbător şi aparent limitat de legi, un univers de imperfecţiuni relative în evoluţie constantă. Însă noi putem *cunoaşte* acest adevăr în propria noastră experienţă personală,

căci noi ne păstrăm cu toţii identitatea personalităţii şi unitatea voinţei, în ciuda schimbărilor constante din noi înşine şi din mediul nostru deopotrivă. Însă noi putem *cunoaşte* acest adevăr în propria noastră experienţă personală, deoarece noi păstrăm cu toţii identitatea personalităţii noastre şi a unităţii voinţei noastre, în ciuda schimbărilor constante atât în noi înşine cât şi în mediul nostru.

1:7.5 (31.5) Nici matematica, nici logica, nici filozofia nu pot pricepe realitatea ultimă a universului; acolo poate ajunge doar experienţa personală prin conformarea progresivă la voinţa divină a unui Dumnezeu personal. Nici ştiinţa, nici filozofia, nici teologia nu pot valida personalitatea lui Dumnezeu. Numai experienţa personală a fiilor Tatălui celest prin credinţă poate aduce realizarea actuală şi spirituală a personalităţii lui Dumnezeu.

1:7.6 (31.6) Cele mai înalte conceptele asupra personalităţii din univers implică: identitate, conştiinţă de sine, voinţă proprie şi posibilitate de a se revela. Iar aceste caracteristici mai şi implică fraternitatea cu personalităţi egale şi diferite, aşa cum există în asocierile de personalităţi ale Deităţilor Paradisului. Unitatea absolută a acestor asocieri este atât de perfectă, încât divinitatea se recunoaşte prin indivizibilitatea sa, prin unitatea sa. „Domnul Dumnezeu este *unul.* „ Indivizibilitatea personalităţii nu-l împiedică pe Dumnezeu să dăruiască din spiritul său, pentru ca el să trăiască în inima oamenilor muritori. Indivizibilitatea personalităţii unui părinte uman nu împiedică reproducerea de fii şi fiice muritori.

1:7.7 (31.7) Acest concept al indivizibilităţii laolaltă cu acela al unităţii implică transcenderea timpului şi a spaţiului de către Ultimitatea Deităţii; aşadar, nici timpul şi nici spaţiul nu pot fi

absolute sau infinite. Prima Sursă-Centru este această infinitate care transcende într-un mod categoric orice minte, orice materie, şi orice spirit.

1:7.8 (31.8) Faptul Trinităţii Paradisului nu încalcă în nici un fel adevărul unităţii divine. Cele trei Deităţi ale Paradisului sunt una în toate reacţiile realităţii universale şi în toate relaţiile cu creaturile. Existenţa acestor trei persoane eterne nu violează nici adevărul indivizibilităţii Deităţii. Îmi dau pe deplin seama că nu am nu am la dispoziţie nici un limbaj adecvat pentru a expune cu claritate minţii muritoare modul în care aceste probleme ale universului ni se prezintă nouă. Însă nu vă descurajaţi; nici măcar personalităţilor înalte, aparţinând grupului meu de fiinţe paradisiace, totalitatea acestor lucruri nu le este pe deplin clară. Amintiţi-vă întotdeauna că aceste adevăruri profunde referitoare la Deitate se vor clarifica din ce în ce mai mult pe măsură ce mintea noastră se spiritualizează pe parcursul epocilor succesive ale lungii ascensiuni a muritorilor către Paradis.

1:7.9 (32.1) [Prezentat de un Consilier Divin, membru al unui grup de personalităţi celeste desemnate de Luminătorii Vremurilor de pe Uversa, sediul celui de-al şaptelea supraunivers, să supravegheze, în revelaţia care va urma, părţile referitoare la problemele care depăşesc frontierele universului local al Nebadonului. Am misiunea să semnez aceste capitole descriind natura şi atributele lui Dumnezeu, pentru că reprezint cea mai înaltă sursă de informaţie disponibilă în acest sens pe oricare din lumile locuite. Am servit în calitate de Consilier Divin în fiecare din cele şapte universuri şi am locuit mult timp în Paradis, în centrul tuturor lucrurilor. De multe ori, m-am desfătat în plăcerea supremă de a mă afla în prezenţa personală

imediată a Tatălui Universal. Descriu realitatea şi adevărul naturii Tatălui şi a atributelor sale cu o autoritate indiscutabilă. Ştiu bine despre ce vorbesc.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 1 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 3 >>

Capitolul 2

Natura lui Dumnezeu

2:0.1 (33.1) ÎN MĂSURA în care conceptul uman cel mai elevat posibil despre Dumnezeu este conţinut în ideea şi în idealul uman al unei personalităţi primordiale şi infinite, este îngăduit şi s-ar putea vădi util să studiem anumite caracteristici ale naturii divine care constituie caracterul Deităţii. Cea mai bună modalitate de a înţelege natura lui Dumnezeu este revelaţia Tatălui aşa cum Mihail din Nebadon a dezvoltat-o în multiplele sale învăţături şi în magnifica sa viaţă umană întrupată. Omul poate de asemenea să înţeleagă mai bina natura divină dacă se consideră pe sine copil al lui Dumnezeu şi dacă îl venerează pe Creatorul Paradisului ca pe un adevărat Tată spiritual.

2:0.2 (33.2) Putem studia natura lui Dumnezeu într-o revelaţie a ideilor supreme, putem considera caracterul divin ca pe o portretizare

de idealuri celeste, însă, din toate aceste revelaţii ale naturii divine, cea mai lămuritoare şi cea mai edificatoare din punct de vedere spiritual se poate găsi în înţelegerea vieţii religioase a lui Isus din Nazaret dinainte de atingerea deplinei conştiinţe a divinităţii sale şi de după aceea. Dacă viaţa încarnată a lui Mihail este luată ca fundal al revelaţiei lui Dumnezeu pentru om, putem atunci încerca să formulăm în simboluri verbale umane anumite idei şi idealuri referitoare la natura divină care ar putea contribui la o mai mare clarificare şi unificare a conceptului uman despre natura şi caracterul personalităţii Tatălui Universal.

2:0.3 (33.3) În toate eforturile noastre pentru a lărgi şi spiritualiza conceptul uman de Dumnezeu, suntem extrem de handicapaţi de capacitatea limitată a minţii umane. Noi suferim, de asemenea, de un serios neajuns în executarea misiunii noastre de pe urma limitărilor de limbaj şi a sărăciei materialelor utilizabile pentru ilustrări sau pentru comparaţii. Aceasta ne încurcă în eforturile noastre de a zugrăvi valori divine şi de a prezenta semnificaţii spirituale minţii finite şi muritoare a oamenilor. Toate încercările noastre de extindere a conceptului uman de Dumnezeu ar fi aproape zadarnice dacă mintea umană n-ar fi locuită de Ajustorul dăruit de Tatăl Universal şi dacă n-ar fi fost pătrunsă de Spiritul Adevărului al Fiului Creator. Contând aşadar pe prezenţa acestor spirite divine în inima omului pentru a mă ajuta să lărgesc conceptul de Dumnezeu, eu mă angajez cu bucurie în executarea sarcinii mele de a încerca să zugrăvesc mai bine natura lui Dumnezeu pentru mintea umană.

1. Infinitatea lui Dumnezeu

2:1.1 (33.4) ”Atingând Infinitul, nu-l putem descoperi. Urmele paşilor divini nu sunt cunoscute.” „Întinderea lui Dumnezeu este infinită, iar mărirea sa este de necercetat.” Lumina orbitoare a prezenţei Tatălui este atât de mare încât pentru umilele sale creaturi el pare „a locui în întunericul cel mai adânc”. Nu numai că gândurile şi planurile sale sunt insondabile, însă „el face şi nenumărate lucruri mari şi minunate”. „Dumnezeu este mare. Noi nu-l înţelegem şi nu putem socoti numărul anilor săi”. „Va locui oare Dumnezeu cu adevărat pe pământ? Iată, cerul (universul) şi cerul cerurilor (universul universurilor) nu-l pot cuprinde”. „Cât sunt de nepătruns judecăţile sale, iar căile sale de nedescoperit!”
2:1.2 (34.1) ”Nu există decât un singur Dumnezeu, Părintele Infinit, care este totodată un Creator fidel.” „Creatorul divin este deopotrivă Repartizatorul Universal, sursa şi destinul sufletelor. El este Sufletul Suprem, Mintea Primordială şi Spiritul Nemărginit al oricărei creaţii.” „Marele Controlor nu face greşeli. El răspândeşte măreţie şi glorie.” „Dumnezeul Creator este total lipsit de teamă şi de antipatie. El este nemuritor, etern, existând prin sine, divin şi generos.” „Cât de pur şi de frumos, cât de profund şi de insondabil este Străbunul celest al tuturor lucrurilor.” „Infinitul este excelent prin faptul că se face cunoscut oamenilor. El este începutul şi sfârşitul, Tatăl oricărui ţel bun şi perfect.” „Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Creatorul Etern este cauza cauzelor.”

2:1.3 (34.2) Cu toate că personalitatea lui veşnică şi universală se manifestă printr-o infinitate de manifestări minunate, Tatăl este

conştient în mod necondiţionat de propria sa infinitate şi de eternitatea sa. Tot astfel, el îşi cunoaşte pe deplin perfecţiunea şi puterea. În afară de coordonaţii săi divini, el este singura fiinţă din univers a cărei aprecieri asupra sieşi este perfectă, corectă şi completă.

2:1.4 (34.3) Tatăl face constant şi infailibil faţă nevoilor ce rezultă din variaţiile care i se cer pe măsură ce se efectuează, din timp în timp, schimbările în diversele secţiuni ale principalului său univers. Marele Dumnezeu se cunoaşte şi se înţelege pe sine. El este infinit conştient de toate atributele sale primordiale de perfecţiune. Dumnezeu nu este nici un accident cosmic, nici un experimentator al universului. Suveranii Universului pot să se angajeze în aventuri. Părinţii de Constelaţii pot face experienţe. Şefii sistemelor de lumi pot să se lase antrenaţi. Însă Tatăl Universal vede sfârşitul încă de la început; planul său divin şi ţelul său etern îmbrăţişează şi înţeleg efectiv toate experienţele şi aventurile tuturor subordonaţilor săi din toate lumile, sistemele şi constelaţiile tuturor universurilor din vastele sale tărâmuri.

2:1.5 (34.4) Nici un lucru nu este nou pentru Dumnezeu şi nici un eveniment cosmic nu se întâmplă ca o surpriză; Dumnezeu locuieşte în cercul eternităţii. Zilele sale nu au nici început, nici sfârşit. Pentru Dumnezeu nu există nici trecut, nici prezent, nici viitor. Totalitatea timpului este prezentă în orice clipă. El este marele şi singurul EU SUNT.

2:1.6 (34.5) Tatăl Universal este infinit în toate atributele sale, într-un mod absolut şi necondiţionat. Acest fapt în sine şi prin sine îl

separă de orice comunicare personală directă cu fiinţe materiale finite şi cu alte inteligenţe inferioare create.

2:1.7 (34.6) Contactele şi comunicările cu multiplele sale creaturi necesită deci dispozitive care au fost clasificate în trei categorii. În primul rând, personalitatea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu care, cu toate că este perfectă în divinitate, participă adesea la natura trupului şi a sângelui chiar a raselor planetare, devenind una din voi şi una cu voi; în felul acesta, ca să spunem aşa, Dumnezeu devine om, după cum s-a întâmplat cu coborârea lui Mihail, care a fost numit când Fiu al lui Dumnezeu când Fiu al Omului. În al doilea rând, există personalităţile Spiritului Infinit, diversele ordine ale oştirilor serafice şi ale altor inteligenţe celeste, care se apropie de fiinţele materiale de origine umilă, dându-le ajutor şi servindu-le pe atât de multe căi. Şi, în al treilea rând, există Veghetorii impersonali de Mister, Ajustorii Gândirii, darul efectiv al marelui Dumnezeu însuşi, trimişi pentru a locui în fiinţe cum sunt oamenii de pe Urantia, şi aceasta fără nici un avertisment sau explicaţie. Din înălţimile gloriei, ei se coboară nesfârşită pentru a onora şi locui umilele minţi ale muritorilor, care posedă în realitate sau în potenţial capacitatea de a fi conştienţi de Dumnezeu.

2:1.8 (35.1) În acest fel, şi în multe altele, prin mijloace care vă sunt necunoscute şi depăşesc în întregime înţelegerea finită, Tatăl Paradisului coboară în mod voluntar infinitatea sa cu iubire, o modifică, o diluează şi o atenuează pentru a putea să se apropie de mintea finită a copiilor săi creaţi. Astfel, printr-o serie de repartizări de personalităţii din ce în ce mai puţin absolute, Tatăl infinit se poate

bucura de un contact restrâns cu diversele inteligenţe ale numeroaselor domenii din vastul său univers.

2:1.9 (35.2) Toate aceste lucruri le-a făcut, le face şi le va continua să le facă, fără a-şi îndrepta câtuşi de puţin atenţia asupra faptului şi realităţii infinităţii sale, eternităţii sale şi primordialităţii sale. Iar toate aceste lucruri sunt absolut adevărate, în ciuda dificultăţii de a le înţelege, în ciuda misterului care le învăluie şi în ciuda imposibilităţii pentru creaturile asemănătoare locuitorilor Urantiei de a le sesiza în întregime.

2:1.10 (35.3) Datorită faptului că Tatăl Prim este infinit în planurile sale şi etern în ţelurile sale, există o imposibilitate inerentă a oricărei fiinţe finite de a sesiza vreodată sau a înţelege în plenitudinea lor aceste planuri şi ţeluri divine. Omul muritor nu poate întrevedea scopurile Tatălui decât ici şi colo, din timp în timp, pe măsură ce ele sunt revelate în raport cu execuţia planului de ascensiune a creaturilor, pe nivelele sale succesive de progres în univers. Cu toate că omul nu poate înţelege în totalitatea sa ce înseamnă infinitatea, este absolut sigur că Tatăl infinit înţelege pe deplin şi învăluie cu iubire natura finită a tuturor copiilor săi în toate universurile.

2:1.11 (35.4) Părintele împărtăşeşte divinitatea şi eternitatea cu un mare număr de fiinţe superioare din Paradis, însă noi ne întrebăm dacă împărtăşeşte pe deplin infinitatea şi primordialitatea universală rezultată, cu altcineva decât asociaţii săi coordonaţi ai Trinităţii din Paradis. Infinitatea personalităţii trebuie să înglobeze neapărat orice finitudine a personalităţii, de unde şi adevărul - un adevăr literal - a învăţăturii care spune „În El noi trăim, ne mişcăm şi ne avem existenţa”. Fragmentul de pură Deitate a Tatălui Universal care

locuieşte omul muritor este o parte a infinităţii, a Marii Prime Surse-Centru, Părintele Părinţilor.

2. Perfecţiunea eternă a Tatălui

2:2.1 (35.5) Chiar şi profeţii voştri din vechime înţelegeau natura circulară eternă, fără început şi sfârşit, a Tatălui Universal. Dumnezeu este literalmente veşnic prezent în universul universurilor. El locuieşte în clipa prezentă cu întreaga sa maiestate absolută şi măreţie eternă. „Tatăl are viaţă în sine însuşi şi această viaţă este viaţă veşnică.” De-a lungul eternităţii vremurilor, Tatăl a fost cel „care a dat viaţă la toate.” În integritatea divină există o perfecţiune infinită. „Eu sunt Domnul; eu nu mă schimb.” Cunoaşterea noastră asupra universului universurilor revelează nu numai că el este Tatăl luminilor, dar şi că, în modul în care conduce problemele interplanetare, „nu există nici variabilitate, nici umbră de schimbare.” El „proclamă sfârşitul încă de la început.” El spune: „Ţelul meu va dăinui. Voi duce la bun sfârşit tot ceea ce îmi place” „conform ţelului etern pe care l-am stabilit în Fiul meu.” Astfel, planurile şi scopurile Primei Surse-Centru sunt la fel cu ea însăşi, eterne, perfecte şi pe veci neschimbătoare.

2:2.2 (35.6) Există o deplinătate finală şi o perfectă plenitudine în ordinele Tatălui. „Tot ceea ce face Dumnezeu va dăinui pe vecie. Nu mai este nimic de adăugat şi nimic de luat.” Tatăl Universal nu se căieşte de intenţiilor sale originare de înţelepciune şi perfecţiune. Planurile sale sunt ferme, părerea sa este imuabilă, iar acţiunile sale

sunt divine şi infailibile. „În viziunea sa, o mie de ani sunt ca ziua de ieri care s-a dus şi ca o veghe în noapte.” Perfecţiunea divinităţii şi întinderea eternităţii sunt pentru totdeauna mai presus de deplina cuprindere a minţii delimitate şi restrânse a muritorilor.

2:2.3 (36.1) Reacţiile unui Dumnezeu imuabil, în executarea planului său etern pot să varieze în funcţie de atitudinea schimbătoare şi de mintea nestatornică a inteligenţelor sale create. Altfel spus, aceste reacţii pot varia în aparenţă şi superficial. Însă, mai jos de suprafaţă şi sub orice manifestări exterioare, intenţia invariantă, planul perpetuu al eternului Dumnezeu rămâne încă mereu prezent.
2:2.4 (36.2) În afară, în universuri, perfecţiunea nu poate fi decât un termen relativ, însă, în universul central şi mai ales în Paradis, perfecţiunea este nedivizată; în anumite faze, ea este chiar absolută. Manifestările Trinităţii aduc variaţie spectacolului perfecţiunii divine, însă nu o atenuează.

2:2.5 (36.3) Perfecţiune primordială a lui Dumnezeu nu constă într-o presupusă dreptate, ci mai degrabă în perfecţiunea inerentă bunătăţii naturii sale divine. El este final, complet şi perfect. Nimic nu lipseşte frumuseţii şi perfecţiunii caracterului său just. Şi întreaga orânduire a existenţelor vii de pe lumile spaţiului este centrată în planul divin de ridicare a tuturor creaturilor înzestrate cu voinţă până la un destin înalt, experienţa împărtăşirii perfecţiunii paradisiace a Tatălui. Dumnezeu nu este nici centrat pe sine, nici conţinut în sine. El nu conteneşte a se revărsa peste creaturile conştiente de ele însele din vastul univers al universurilor.

2:2.6 (36.4) Dumnezeu este veşnic şi infinit perfect. El nu poate să cunoască personal imperfecţiunea ca pe o experienţă proprie, însă el împărtăşeşte realmente conştiinţa întregii experienţe a imperfecţiunii tuturor creaturilor care luptă în universurile evolutive ale tuturor Fiilor Creatori ai Paradisului. Atingerea personală şi eliberatoare a Dumnezeului perfecţiunii învăluie cu umbra sa inima tuturor muritorilor care s-au ridicat până la nivelul universal al discernământului moral, şi pune în circuit naturile lor. În felul acesta, cât şi prin contactele prezenţei sale divine, Tatăl Universal participă efectiv la experienţele pe care toate fiinţele morale din tot universul le fac *cu* imaturitate şi imperfecţiune de-a lungul carierei lor evolutive.

2:2.7 (36.5) Limitările umane, răul potenţial, nu sunt parte a naturii divine. Însă experienţa muritoare *cu* răul şi toate relaţiile umane cu el fac cu siguranţă parte dintr-o realizare de sine mereu mai extinsă a lui Dumnezeu prin intermediul copiilor timpului - creaturile învestite cu responsabilitate morală care au fost create sau dezvoltate de fiecare din Fiii Creatori ce ies din Paradis.

3. Justeţe şi dreptate

2:3.1 (36.6) Dumnezeu este drept; prin urmare, el este just. „Domnul este drept în toate căile sale." „Nu am făcut fără motiv tot ceea ce am făcut, spune Domnul." „Judecata Domnului este cu totul adevărată şi dreaptă." Justeţea Tatălui Universal nu poate fi influenţată de faptele şi de realizările creaturilor sale, „căci nu există

nedreptate în Domnul nostru Dumnezeu, nici deosebire de persoane, nici acceptare de daruri.”

2:3.2 (36.7) Cât este de inutil şi de pueril să se pretindă de la un asemenea Dumnezeu să îşi modifice hotărârile sale imuabile, pentru a evita justele consecinţe ale operării înţeleptelor lui legi naturale şi ale justelor lui porunci spirituale. „Nu vă amăgiţi. Dumnezeu nu se ia în derâdere, căci ce va semăna un om, aia va şi culege.” Este adevărat, chiar şi atunci când această dreptate face să se strângă recolta faptelor rele, această dreptate divină este întotdeauna moderată de îndurarea. Înţelepciunea infinită este arbitrul etern care determină proporţiile de dreptate şi de milostenie care vor fi împărţite în orice circumstanţă dată. Ceea mai mare pedeapsă (care este în realitate o consecinţă inevitabilă) pentru nelegiuire şi pentru rebeliune deliberată contra guvernării lui Dumnezeu, este pierderea existenţei ca supus individual al acelei guvernări. Rezultatul final al păcatului intenţionat este anihilarea. În ultimă analiză, indivizii care sunt identificaţi cu păcatul s-au distrus pe ei înşişi, devenind întru totul ireali prin faptul că au adoptat inechitatea. Cu toate acestea, dispariţia efectivă a acestor creaturi este întotdeauna amânată până când rânduiala stabilită a dreptăţii curentă în universul respectiv a consimţit pe deplin la aceasta.

2:3.3 (37.1) Încetarea existenţei este de obicei decretată la judecata regatului sau a regatelor, care are loc într-o epocă de distribuire. Pe o lume aşa cum este Urantia, ea are loc la sfârşitul unei distribuiri planetare. În astfel de momente, încetarea existenţei poate fi decretată prin acţiunea coordonată a tuturor tribunalelor de jurisdicţie, mergând de la consiliul planetar, trecând prin curţile Fiului Creator, până la

tribunalele judecăţii ale Celor Îmbătrâniţi de Zile. Decizia de disoluţie pleacă de la curţile superioare ale suprauniversului ca urmare a unei confirmări neîntrerupte a acuzaţiei provenind din sfera de rezidenţă a răufăcătorului. Şi apoi, când sentinţa de anihilare a fost confirmată sus, execuţia are loc printr-un act direct al judecătorilor care se găsesc în sediul suprauniversului şi care activează de acolo.

2:3.4 (37.2) Când această sentinţă este definitiv confirmată, fiinţa identificată cu păcatul devine instantaneu ca şi cum nu existase. O astfel de soartă nu comportă nici o reînviere; ea este perpetuă şi eternă. Factorii energetici vii ai identităţii se dizolvă, prin transformările timpului şi prin metamorfozele spaţiului, în potenţialele cosmice din care au apărut anterior. Cât despre personalitatea celui nelegiuit, ea se găseşte privată de un vehicul vital continuu din pricina nereuşitei creaturii în alegerile şi în deciziile finale care i-ar fi asigurat viaţa eternă. Când îmbrăţişarea continuă a păcatului de către mintea asociată culminează în autoidentificarea completă cu nelegiuirea, atunci, după încetarea vieţii şi disoluţia cosmică, această personalitate izolată este absorbită în suprasufletul creaţiei şi devine o fracţiune a experienţei evolutive a Fiinţei Supreme. Ea nu mai apare niciodată ca personalitate. Identitatea sa devine ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Dacă este vorba de o personalitate locuită de un Ajustor, valorile spirituale ale experienţei supravieţuiesc în realitatea Ajustorului care continuă să existe.

2:3.5 (37.3) Cu prilejul oricărei dispute din univers dintre două nivele actuale de realitate, personalitatea de pe nivelul superior sfârşeşte prin a triumfa asupra celeia de nivel inferior. Acest rezultat inevitabil al controverselor universului este inerent faptului că

divinitatea calităţii egalează gradul realităţii sau al actualităţii oricărei creaturi înzestrate cu voinţă. Răul nediluat, greşeala totală, păcatul voit şi nelegiuirea neatenuată sunt inerent şi automat fatale. Astfel de atitudini de irealitate cosmică nu pot supravieţui în univers decât din cauza unei toleranţe îngăduitoare provizorii, aşteptând ca mecanismele tribunalelor universale de judecată pe cale directă să fi acţionat determinând ceea ce este just şi descoperind ceea ce este echitabil.

2:3.6 (37.4) Regula Fiilor Creatori din universurile locale constă în a crea şi a spiritualiza. Aceşti Fii se dedică executării efective a planului paradisiac de ascensiune progresivă a muritorilor, reabilitării rebelilor şi a răugânditorilor. Însă, când toate aceste eforturi mărinimoase au fost definitiv respinse, hotărârea finală de disoluţie este executată de forţe ce acţionează sub jurisdicţia Celor Îmbătrâniţi de Zile.

4. Îndurarea divină

2:4.1 (38.1) Îndurarea este pur şi simplu justiţie temperată de acel soi de înţelepciune care izvorăşte din perfecta cunoaştere şi completa recunoaştere a slăbiciunii naturale a creaturilor finite şi a neajunsurilor datorate mediului lor. „Dumnezeul Nostru este plin de compasiune, mărinimos, îndurător şi plin de milostenie.” De aceea „oricine va face apel la Domnul va fi salvat,” „ căci el va ierta cu prisosinţă.” „Îndurarea Domnului merge din veşnicie în veşnicie.” Da, „îndurarea dăinuie de-a pururea”. „Eu sunt Domnul care aplică

bunăvoinţa afectuoasă, judecata şi dreptatea pe pământ, căci în aceste lucruri îmi găsesc plăcerea.” „Nu îi rănesc cu plăcere şi nici nu îi fac să sufere pe copiii oamenilor,” deoarece sunt „Tatăl cel plin de îndurare şi Dumnezeul oricărei consolări.”

2:4.2 (38.2) Dumnezeu este binevoitor din fire, compătimitor prin natura sa şi mereu plin de milă. Nu este niciodată necesar să facem apel la vreun fel de influenţă pentru a obţine bunăvoinţa sa afectuoasă. Nevoia creaturilor este în întregime suficientă pentru a da liber curs tandrei sale compătimiri şi graţiei sale salvatoare. De vreme ce Dumnezeu ştie totul despre copiii săi, îi este uşor să-i ierte. Cu cât omul îl înţelege mai bine pe semenul său, cu atât îi este mai uşor să îl ierte şi chiar să îl iubească.

2:4.3 (38.3) Numai discernământul unei înţelepciuni infinite îi dă posibilitatea unui Dumnezeu al dreptăţii să acorde atât dreptate, cât şi compasiune în oricare dintre situaţiile universului. Tatăl ceresc nu este niciodată sfâşiat de atitudini contradictorii faţă de copiii săi din univers. Dumnezeu nu este niciodată victima antagonismelor în modul său de a vedea. Atotcunoaşterea lui Dumnezeu dirijează infailibil liberul său arbitru în alegerea conduitei sale în univers pentru a satisface perfect, simultan, şi egal cerinţele tuturor atributelor sale divine şi calităţile infinite ale naturii sale eterne.

2:4.4 (38.4) Îndurarea este vlăstarul natural şi inevitabil al bunătăţii şi al iubirii. I-ar fi imposibil naturii bune a unui Tată iubitor să refuze înţeleapta acordare a graţiei fiecărui membru al fiecărui grup al copiilor săi din univers. Justiţia eternă şi îndurarea divină îmbinate constituie ceea ce în experienţa umană s-ar numi *nepărtinire.*

2:4.5 (38.5) Îndurarea divină reprezintă o tehnică nepărtinitoare pentru ajustarea nivelelor de perfecţiune şi de imperfecţiune ale universului. Îndurarea este justiţia Supremaţiei adaptată la situaţiile finitului în evoluţie, dreptatea eternităţii modificată pentru a face faţă intereselor superioare şi bunăstării universale a copiilor timpului. Îndurarea nu este o violare a dreptăţii, ci mai degrabă o interpretare comprehensivă a exigenţelor justiţiei supreme, atunci când ea este imparţial aplicată fiinţelor spirituale subordonate şi creaturilor materiale din universurile evolutive. Îndurarea este justiţia Trinităţii Paradisului, aplicată cu înţelepciune şi cu iubire multiplelor inteligenţe ale creaţiilor timpului şi spaţiului, aşa cum această justiţie este formulată de înţelepciunea divină şi determinată de mintea atotcunoscătoare şi de liberul arbitru suveran al Tatălui Universal şi al tuturor Creatorilor săi asociaţi.

5. Iubirea lui Dumnezeu

2:5.1 (38.6) ”Dumnezeu este iubire.” Drept urmare, singura sa atitudine personală faţă de problemele universului este întotdeauna o reacţie de afecţiune divină. Tatăl ne iubeşte îndeajuns de mult ca să ne dea din viaţa sa. „El face ca soarele său să răsară asupra celor răi şi a celor buni şi trimite ploaia sa asupra celor drepţi şi a celor nedrepţi.”

2:5.2 (39.1) Este greşit a crede că Dumnezeu este făcut să-i iubească pe copiii săi datorită sacrificiilor Fiilor săi sau intervenţiei creaturilor sale subordonate, „căci însuşi Tatăl vă iubeşte.” Tocmai ca urmare a acestei afecţiuni paterne, Dumnezeu trimite pe minunaţii

Ajustori să locuiască minţile oamenilor. Iubirea lui Dumnezeu este universală. „Cine vrea, poate să vină.” El ar vrea” să-i vadă pe toţi oamenii salvaţi şi ajunşi la cunoaşterea adevărului.” „El nu doreşte ca nici unul dintre ei să piară.”

2:5.3 (39.2) Creatorii sunt primii tentaţi să salveze omul de rezultatele dezastruoase ale încălcărilor prosteşti ale legilor divine. Prin natură, iubirea lui Dumnezeu este o afecţiune paternă. Deci, uneori „el ne dojeneşte spre folosul nostru, pentru ca noi să ne putem împărtăşi din sfinţenia sa.” Chiar şi toiul probelor voastre dure, aduceţi-vă aminte că „în toate suferinţele, el suferă odată cu noi.”

2:5.4 (39.3) Dumnezeu este divin binevoitor faţă de păcătoşi. Când rebelii revin pe calea dreaptă, ei sunt primiţi cu compasiune, „deoarece Dumnezeu va ierta din abundenţă.” „ Eu sunt cele care şterge păcatele voastre de dragul meu şi nu îmi voi aminti de păcatele voastre.” „Vedeţi ce fel de iubire ne-a acordat Tatăl, pentru ca noi să fim numiţi fiii lui Dumnezeu.”

2:5.5 (39.4) La urma urmei, cea mai mare dovadă a bunătăţii lui Dumnezeu precum şi raţiunea supremă de a-l iubi este darul Tatălui care locuieşte în noi - Ajustorul care aşteaptă cu atâta răbdare ceasul în care el şi voi veţi fi făcuţi una, pe vecie. Cu toate că nu îl puteţi găsi pe Dumnezeu prin căutare, dacă vă veţi supune îndrumărilor spiritului lăuntric, veţi fi neabătut călăuziţi pas cu pas, viaţă după viaţă, prin universuri şi prin epoci succesive, până când veţi sta în cele din urmă în prezenţa personalităţii paradisiace a Tatălui Universal.

2:5.6 (39.5) Câtă nechibzuinţă din partea voastră să nu-l adoraţi pe Dumnezeu numai pentru că limitările naturii umane şi neajunsurile

creaţiei voastre materiale vă împiedică să îl vedeţi. Între voi şi Dumnezeu este o distanţă imensă (de spaţiu fizic) de străbătut. Există de asemenea o mare prăpastie, cauzată de diferenţe spirituale, care trebuie trecută. Însă, indiferent de tot ceea ce vă separă fizic şi spiritual de prezenţa personală a Dumnezeului din Paradis, opriţi-vă şi meditaţi asupra faptului solemn că Dumnezeu trăieşte în voi. În felul său propriu, el a construit deja un pod peste abis. El a trimis ceva din el, spiritul său, pentru a trăi în voi şi a suferi împreună cu voi în timp ce vă urmaţi cariera eternă în univers.

2:5.7 (39.6) Găsesc uşor şi agreabil să ador pe cineva care este atât de mare şi în acelaşi timp se dezvăluie cu atâta afecţiune unei slujiri înălţătoare pe lângă umilele sale creaturi. Este firesc să iubesc pe cineva care are atâta putere de a crea şi de a-şi controla creaţia şi care, totuşi, este atât de desăvârşit în bunătatea lui şi atât de statornic în bunăvoinţa sa afectuoasă care ne acoperă cu umbra ei. Cred că l-aş iubi pe Dumnezeu tot atât de mult şi dacă nu ar fi fost atât de mare şi atât de puternic, câtă vreme ar fi atât de bun şi atât de îndurător. Cu toţii îl iubim pe Tatăl, mai mult pentru natura sa decât pentru nemaiîntâlnitele sale atribute.

2:5.8 (39.7) Atunci când îi observ pe Fiii Creatori şi pe administratorii lor subordonaţi luptând cu atâta bărbăţie contra multiplelor dificultăţi ale timpului, inerente evoluţiei universurilor spaţiului, descopăr că port acestor conducători secundari ai universurilor o mare şi profundă afecţiune. La urma urmei, cred că toţi, inclusiv muritorii tărâmurilor, îl iubim pe Tatăl Universal şi pe toate celelalte fiinţe divine şi umane, deoarece ne dăm seama că aceste personalităţi ne iubesc cu adevărat. Experienţa de a iubi este

într-o mare măsură un răspuns direct la experienţa de a fi iubit. Ştiind că Dumnezeu mă iubeşte, ar trebui să continui să îl iubesc în mod suprem, chiar dacă ar fi văduvit de toate atributele sale de supremaţie, de ultimitate şi de absoluitate.

2:5.9 (40.1) Iubirea Tatălui ne urmează acum şi de-a lungul întregului cerc fără de sfârşit al epocilor eterne. Atunci când meditez asupra naturii iubitoare a lui Dumnezeu, nu există decât o singură reacţie personală, raţională şi naturală: l-aţi iubi tot mai mult pe Făuritorul vostru; aţi dărui lui Dumnezeu o afecţiune analoagă celei pe care un copil i-o oferă unui părinte pământesc. În realitate, la fel cum un părinte - un tată real, un tată autentic - îşi iubeşte copiii, tot astfel, Tatăl Universal îşi iubeşte fiii şi fiicele pe care i-a creat şi caută în mod permanent bunăstarea lor.

2:5.10 (40.2) Însă iubirea lui Dumnezeu este o afecţiune părintească, inteligentă şi prevăzătoare. Iubirea divină funcţionează în asociere unificată cu înţelepciunea divină şi cu toate celelalte caracteristici infinite ale naturii perfecte a Tatălui Universal. Dumnezeu este iubire, însă iubirea nu este Dumnezeu. În atribuirea Ajustorilor Gândirii se observă cea mai mare manifestare a iubirii divine faţă de fiinţele muritoare. Însă în viaţa de fuziune a Fiului său Mihail, în viaţa spirituală ideală pe care a trăit-o pe pământ, veţi vedea cea mai mare revelaţie a iubirii Tatălui. Ajustorul lăuntric este acela care individualizează iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet uman.

2:5.11 (40.3) Uneori aproape că sunt îndurerat să mă văd nevoit să zugrăvesc afecţiunea divină a Tatălui celest pentru copiii săi în univers folosindu-mă de simbolul verbal omenesc al *iubirii.* Acest

termen implică fără îndoială conceptul cel mai elevat al oamenilor pentru relaţiile umane de respect şi devoţiune, însă el desemnează prea adesea o parte cu totul josnică a relaţiilor umane. Este absolut impropriu să se desemneze aceste raporturi folosind acelaşi cuvânt ca acela folosit pentru a indica incomparabila afecţiune a Dumnezeului viu pentru creaturile sale din univers. Este păcat că nu mă pot servi de un termen exclusiv şi celest care ar transmite minţii umane adevărata natură şi semnificaţia minunat de frumoasă a afecţiunii divine a Tatălui din Paradis.

2:5.12 (40.4) Când oamenii pierd din vedere iubirea unui Dumnezeu personal, împărăţia lui Dumnezeu devine doar împărăţia binelui. În ciuda unităţii infinite a naturii divine, iubirea este caracteristica dominantă a tuturor raporturilor personale a lui Dumnezeu cu toate creaturile sale.

6. Bunătatea lui Dumnezeu

2:6.1 (40.5) Noi putem vedea frumuseţea divină în universul fizic, putem discerne adevărul etern în lumea intelectuală, însă bunătatea lui Dumnezeu nu se descoperă decât în lumea spirituală a experienţei religioase personale. Religia, în esenţa sa veritabilă, este o credinţă făcută din încredere în bunătatea lui Dumnezeu. În filozofie, Dumnezeu ar putea fi mare şi absolut şi, într-un fel, chiar inteligent şi personal. Însă, în cadrul religiei, trebuie ca Dumnezeu să fie de asemenea moral; el trebuie să fie bun. S-ar putea ca omul să se teamă de un Dumnezeu mare, însă el nu are încredere decât într-un

Dumnezeu bun, şi doar pe un astfel de Dumnezeu poate iubi. Această bunătate al lui Dumnezeu face parte din personalitatea lui Dumnezeu şi deplina sa revelaţie nu apare decât în experienţa religioasă personală a fiilor care cred în Dumnezeu.

2:6.2 (40.6) Religia implică faptul că lumea superioară a naturii spirituale cunoaşte nevoile fundamentale ale lumii umane şi răspunde acestora. Religia evolutivă poate deveni etică, însă numai religia revelată devine cu adevărat şi în mod spiritual morală. Străvechiul concept că Dumnezeu este o Deitate dominată de o moralitate regală a fost înălţat de Isus până la nivelul care atinge cu atât delicateţe moralitatea familială intimă din relaţia părinte-copii. Nu există nimic mai tandru, nici mai frumos în experienţa muritorilor.

2:6.3 (41.1) ”Bogăţia frumuseţii lui Dumnezeu îl conduce pe omul rătăcit către căinţă.” „Orice dar de folos, orice dar perfect provin din Tatăl luminilor.” „Dumnezeu este bun, el este eternul refugiu al sufletului oamenilor.” „Domnul Dumnezeu este milostiv şi mărinimos. El este îndurător şi debordează de bunătate şi adevăr.” „Gustaţi şi aflaţi că Domnul este bun! Binecuvântat este omul care i se dăruieşte lui.” „Domnul este mărinimos şi plin de compasiune. El este Domnul salvării.” „El vindecă inimile frânte şi îngrijeşte rănile sufletului. El este atotputernicul binefăcător al omului.”

2:6.4 (41.2) Conceptul de Dumnezeu ca rege-judecător a dezvoltat un înalt model moral şi a creat un popor care, ca grup, respectă legea. Cu toate acestea, credincioşii individuali au rămas într-o nefericită poziţie de nesiguranţă vizavi de statutul lor în timp şi în eternitate. Ultimii profeţi evrei proclamau că Dumnezeu era un Tată pentru

Israel. Isus l-a revelat pe Dumnezeu ca Tată al fiecărei fiinţe umane. Întregul concept muritor al lui Dumnezeu este pus într-o lumină transcendentă prin viaţa lui Isus. Lipsa de egoism este inerentă iubirii părinţilor, Dumnezeu nu iubeşte *la fel cu* un tată, ci *în calitate* de tată. El este Tatăl paradisiac al fiecărei personalităţi a universului.

2:6.5 (41.3) Justeţea implică faptul că Dumnezeu este sursa legii morale a universului. Adevărul îl pune în lumină pe Dumnezeu ca revelator, ca învăţător. Însă iubirea dăruieşte afecţiune şi o doreşte cu ardoare; ea caută o comuniune înţelegătoare, aşa cum există între părinţi şi copii. Se poate ca dreptatea să fie gândirea divină, însă iubirea este atitudinea unui tată. Unii au presupus în mod greşit că dreptatea lui Dumnezeu era de neîmpăcat cu iubirea dezinteresată a Tatălui celest. Acest fapt ar fi presupus absenţa de unitate în natura Deităţii şi ar fi condus direct la elaborarea doctrinei ispăşirii, care este o sfidare filozofică atât a unităţii cât şi a liberului arbitru al lui Dumnezeu.

2:6.6 (41.4) Tatăl celest plin de afecţiune, al cărui spirit locuieşte în copii săi de pe pământ, nu este o personalitate divizată - una a dreptăţii şi una a compasiunii. Nici nu mai este nevoie de un mediator pentru a obţine graţia sau iertarea Tatălui. Dreptatea divină nu este dominată de o strictă dreptate distributivă. Dumnezeul ca Tată îl transcende pe Dumnezeul ca judecător.

2:6.7 (41.5) Dumnezeu nu este niciodată mânios, răzbunător ori supărat. Este adevărat că înţelepciunea înfrânează uneori iubirea sa, în timp ce justeţea condiţionează refuzul său de îndurarea. Iubirea sa de dreptate n-are cum să nu se manifeste şi ca o egală detestare a

păcatului. Tatăl nu este o personalitate inconsecventă. Unitatea divină este perfectă. În Trinitatea Paradisului există o unitate absolută, în ciuda identităţilor eterne a coordonaţilor lui Dumnezeu.

2:6.8 (41.6) Dumnezeu iubeşte păcătoşii şi *detestă* păcatul. Această afirmaţie este adevărată din punct de vedere filozofic, însă Dumnezeu este o personalitate transcendentă şi persoanele nu pot iubi şi urî decât alte persoane. Păcatul nu este o persoană. Dumnezeu iubeşte păcătosul, deoarece păcătosul este o realitate de personalitate (potenţial eternă), însă Dumnezeu nu dramatizează în mod personal păcatul, căci păcatul nu este o realitate spirituală; el nu este personal. Aşadar, numai dreptatea lui Dumnezeu este cea care ia la cunoştinţă de existenţa păcatului. Iubirea lui Dumnezeu salvează păcătosul. Legea lui Dumnezeu distruge păcatul. Această atitudine a naturii divine s-ar schimba în aparenţă în cazul în care păcătosul ar sfârşi prin a se identifica total cu păcatul, la fel cum aceeaşi minte muritoare se poate de asemenea identifica total cu Ajustorul spiritual care locuieşte în ea. Un muritor identificat cu păcatul ar deveni complet nespiritual în natura sa, (deci ireal din punct de vedere personal) şi ar suferi anihilarea finală a fiinţei sale. Într-un Univers progresând în realitate şi crescând în spiritualitate, irealitatea naturii unei creaturi şi chiar neîmplinirea sa nu pot exista la infinit.

2:6.9 (42.1) În faţa lumii personalităţii, descoperim că Dumnezeu este o persoană iubitoare. În faţa lumii spirituale, este o iubire personală; în experienţa religioasă, este şi una şi alta. Iubirea identifică voinţa volitivă a lui Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu se află la baza liberului arbitru divin - tendinţa universală de a iubi, de a arăta îndurare, de a mărturisi răbdare şi de a da iertare.

7. Adevăr şi frumuseţe divine

2:7.1 (42.2) Orice cunoaştere finită a creaturilor şi orice înţelegere din partea lor sunt *relative.* Orice informaţie, orice cunoaştere, chiar din surse elevate nu sunt decât relativ complete, local exacte şi personal adevărate.

2:7.2 (42.3) Faptele fizice sunt destul de uniforme, însă adevărul este un factor viu şi flexibil în filozofia universului. Personalităţile în evoluţie nu sunt decât parţial înţelepte şi relativ veridice în comunicările lor. Ele nu pot avea certitudini decât în limitele experienţei lor personale. Un astfel de lucru, care poate părea în întregime adevărat într-un loc poate să nu fie decât relativ adevărat într-un alt segment al creaţiei.

2:7.3 (42.4) Adevărul divin, adevărul final, este uniform şi universal, însă istoria lucrurilor spirituale, aşa cum este ea povestită de numeroşi indivizi provenind din diverse sfere, poate uneori să varieze în detalii. Aceasta se datorează acestei relativităţi în plenitudinea surselor lor de cunoaştere şi în deplinătatea experienţei lor personale, cât şi lungimii şi întinderii acestei experienţe, în timp ce legile şi hotărârile, gândurile şi atitudinile Marii Prime Surse-Centru sunt veşnic, infinit şi universal adevărate; în acelaşi timp, aplicarea şi adaptarea lor la orice univers, sistem, lume şi inteligenţă create, este în acord cu planurile şi cu tehnica Fiilor Creatori, după cum activează ei în universurile lor respective. Ele se armonizează, de asemenea, cu planurile locale şi cu procedurile locale ale Spiritului Infinit şi ale tuturor celorlalte personalităţi celeste asociate.

2:7.4 (42.5) Ştiinţa falsă a materialismului i-ar condamna pe muritori să devină proscrişi în univers. O astfel de cunoaştere parţială este potenţial rea; este cunoaşterea compusă atât din bine, cât şi din rău. Adevărul este frumos, deoarece el este nu numai complet, dar şi simetric. Când caută adevărul, omul urmăreşte ceea ce este real divin.
2:7.5 (42.6) Filozofii comit eroarea cea mai gravă atunci când se pierd în sofismele abstractizării, în practica de a-şi concentra atenţia asupra unui aspect al realităţii şi apoi de a afirma că acest aspect izolat constituie adevărul total. Filozoful înţelept va căuta întotdeauna modelul constructiv care se găseşte înapoia oricărui fenomen al universului şi este preexistent lui. Gândirea creatorului precede în mod invariabil acţiunea creativă.
2:7.6 (42.7) Conştiinţa intelectuală de sine permite să se descopere frumuseţea adevărului şi calitatea sa spirituală, nu numai prin coerenţa filozofică a conceptelor sale, ci mai sigur şi mai cert prin răspunsul infailibil al Spiritului Adevărului veşnic prezent. Fericirea rezultă din recunoaşterea adevărului, deoarece ea poate fi *pusă în practică;* poate fi trăită. Decepţia şi tristeţea însoţesc eroarea, deoarece ea nu este o realitate şi nu poate fi deci realizată în experienţă. Adevărul divin se recunoaşte cel mai bine după *savoarea lui spirituală.*

2:7.7 (42.8) Căutarea eternă este cea a unificării, a coerenţei divine. Vastul univers fizic îşi găseşte coeziunea în Insula Paradisului. Universul intelectual se contopeşte în Dumnezeul minţii, Autorul Comun. Universul spiritual este coerent în personalitatea Fiului Etern. Însă muritorii izolaţi ai spaţio-timpului îşi au coerenţa în Dumnezeu Tatăl, ca urmare a relaţiei directe între Ajustorul Gândirii lăuntric şi

Tatăl Universal. Ajustorul omului este un fragment de Dumnezeu şi caută în permanenţă unificarea divină. El este o parte coerentă şi integrantă a Deităţii paradisiace a Primei Surse-Centru.

2:7.8 (43.1) A distinge frumuseţea supremă înseamnă a descoperi şi a integra realitatea. A distinge bunătatea divină în adevărul etern reprezintă frumuseţea ultimă. Chiar şi farmecul artei umane rezidă în armonia unităţii sale.

2:7.9 (43.2) Marea eroare a religiei ebraice a fost aceea de a nu reuşi să asocieze bunătatea lui Dumnezeu cu adevărurile faptice ale ştiinţei şi cu frumuseţea atrăgătoare a artei. În timp ce civilizaţia progresa, religia urma o cale nesocotită: punea un accent excesiv pe bunătatea lui Dumnezeu, excluzându-i în mod relativ adevărul şi neglijându-i frumuseţea. Atunci, anumite tipuri de oameni au avut tendinţa de a refuza din ce în ce mai mult conceptul abstract şi disociat al bunătăţii izolate. Religia modernă insistă prea mult asupra unei morale izolate, care nu reuşeşte să reţină devoţiunea şi loialitatea a numeroase fiinţe umane din secolul al XX-lea. Ea s-ar reabilita dacă, pe lângă comandamentele sale morale, ar lua în considerare în egală măsură adevărurile ştiinţei, ale filozofiei şi ale experienţei spirituale, ale frumuseţii creaţiei fizice, ale încântării artei intelectuale şi ale măreţiei împlinirii caracterelor autentice.

2:7.10 (43.3) Provocarea religioasă a epocii prezente este adresată bărbaţilor şi femeilor înzestraţi cu clarviziune spirituală, prevăzători şi orientaţi către viitor, care vor îndrăzni să construiască o filozofie nouă şi atrăgătoare a vieţii emanând din conceptele moderne ale adevărului cosmic, ale frumuseţii universului şi ale bunătăţii divine minunat amplificate şi integrate. O astfel de viziune nouă şi dreaptă a

moralităţii va atrage tot ceea ce este bun în mintea oamenilor şi va lansa o provocare către tot ceea ce este mai bun în sufletul lor. Adevărul, frumuseţea şi bunătatea sunt realităţi divine şi, pe măsură ce omul urcă scara vieţii spirituale, aceste calităţi supreme ale Eternului se coordonează şi se unifică din ce în ce mai mult în Dumnezeu, care este iubire.

2:7.11 (43.4) Orice adevăr - material, filozofic sau spiritual - este şi frumos şi bun. Orice frumuseţe reală - artă materială sau simetrie spirituală - este atât adevărată, cât şi bună. Orice bunătate autentică - indiferent că este vorba de moralitate personală, de echitate socială sau de ajutor divin - este deopotrivă de adevărată şi de frumoasă. Sănătatea fizică, sănătatea mentală şi fericirea sunt integrări ale adevărului, ale frumuseţii şi bunătăţii, amestecate în experienţa umană. Aceste nivele de trăire eficientă sunt atinse unificând sistemele de energie, sistemele de idei şi sistemele de spirit.

2:7.12 (43.5) Adevărul este coerent, frumuseţea este atrăgătoare, bunătatea este stabilizatoare. Iar atunci când aceste trei valori ale realităţii sunt coordonate în experienţa personală, rezultă o înaltă calitate a iubirii, înrâurită de înţelepciune şi modificată de loialitate. Adevăratul scop al oricărei educaţii în univers este de a-i coordona mai bine pe copiii izolaţi ai lumilor cu cele mai mari realităţi ale experienţei lor crescătoare. Realitatea este finită la nivel uman, ea fiind infinită şi eternă la nivele superioare şi divine.

2:7.13 (43.6) [Prezentat de un Consilier Divin acţionând prin autoritatea Îmbătrâniţilor de Zile de pe Uversa].

Cartea Urantia

Capitolul 3

Atributele lui Dumnezeu

3:0.1 (44.1) DUMNEZEU este prezent pretutindeni; Tatăl Universal guvernează cercul eternităţii. În universurile locale însă, el guvernează prin persoanele Fiilor săi Creatori Paradisiaci, la fel cum dăruieşte viaţă prin intermediul acestor Fii. „Dumnezeu ne-a dăruit viaţa eternă, iar această viaţă este în Fiii săi.” Aceşti Fii Creatori ai lui Dumnezeu sunt expresia personală de sine însuşi în sectoarele timpului şi pentru copiii planetelor care se rotesc în universurile evolutive ale spaţiului.

3:0.2 (44.2) Fiii lui Dumnezeu intens personalizaţi pot fi distinşi cu claritate de ordinele inferioare ale inteligenţelor create. Ei compensează astfel invizibilitatea Tatălui care este infinit şi, prin urmare, mai dificil de recunoscut. Fiii Creatori Paradisiaci ai Tatălui

Universal reprezintă o revelaţie a unei fiinţe care, altfel, ar fi invizibilă, din cauza caracterului absolut şi infinit, inerent cercului eternităţii şi al personalităţilor Deităţilor Paradisului.

3:0.3 (44.3) Capacitatea de a crea nu reprezintă deloc un atribut al lui Dumnezeu; ea este mai degrabă ansamblul naturii sale în acţiune. Iar această funcţiune universală de creaţie este veşnic manifestată, tot aşa cum este şi condiţionată şi controlată de toate atributele coordonate ale realităţii infinite şi divine a Primei Surse-Centru. Avem sincere îndoieli asupra faptului că o caracteristică oarecare a naturii divine ar putea să fie considerată ca fiind anterioară altora. Dacă ar fi astfel, atunci natura creatoare a lui Dumnezeu ar avea întâietate asupra tuturor celorlalte caracteristici, activităţi şi atribute. Iar facultatea creatoare a Deităţii culminează în adevărul universal al Paternităţii lui Dumnezeu.

1. Omniprezenţa lui Dumnezeu

3:1.1 (44.4) Aptitudinea Tatălui Universal de a fi prezent pretutindeni în acelaşi timp constituie omniprezenţa sa. Doar Dumnezeu poate fi în două locuri sau într-o multitudine de locuri în acelaşi timp. Dumnezeu este prezent simultan „sus în ceruri şi jos pe pământ”. Psalmistul exclama: „Unde să mă îndepărtez de spiritul tău?” „ Unde să fug de prezenţa ta?”
3:1.2 (44.5) ”Eu sunt un Dumnezeu aflat atât la îndemână cât şi în depărtare,” spune Domnul. „Nu umplu eu cerul şi pământul?” Tatăl Universal este prezent simultan în toate părţile şi în toate inimile

vastei sale creaţii. El este „plenitudinea celui care umple totul şi este în toate,” şi „care face totul în toate”. Mai mult, conceptul personalităţii sale este de aşa natură încât „cerul (universul) şi cerul cerurilor (universul universurilor) nu îl pot cuprinde.” Este literalmente adevărat că Dumnezeu este totul şi în toate. Însă nici măcar aceasta nu este *totalitatea* lui Dumnezeu. Infinitul poate fi revelat în cele din urmă numai în infinitate; cauza nu poate fi niciodată pe deplin înţeleasă printr-o analiză a efectelor. Dumnezeul viu este cu mult mai mare decât totalitatea creaţiei care a luat fiinţă ca rezultat al actelor creatoare ale voinţei sale nemărginite. Dumnezeu este revelat în întregul cosmos, însă cosmosul nu va putea niciodată să delimiteze sau să înglobeze în sânul lui eternitatea infinităţii lui Dumnezeu.

3:1.3 (45.1) Prezenţa Tatălui străbate neîncetat Universul Principal. „El iese la iveală de la marginea cerurilor şi circulă până la capătul lor, şi nimic nu este ascuns luminii sale.”

3:1.4 (45.2) Nu numai creatura există în Dumnezeu, dar şi Dumnezeu trăieşte în creatură. „Ştim că ne aflăm în el pentru că el trăieşte în noi; el ne-a dăruit spiritul lui. Acest dar de la Tatăl Paradisului este însoţitorul nedespărţit al omului.” „El este Dumnezeul mereu prezent şi atotpătrunzător.” „Spiritul Tatălui etern este ascuns în mintea oricărui copil muritor.” „Omul continuă să caute un prieten, în timp ce tocmai acel prieten trăieşte în propria sa inimă.” „Adevăratul Dumnezeu nu este departe, el este parte din noi, spiritul său vorbeşte dinăuntrul nostru.” „Tatăl trăieşte în copil. Dumnezeu este întotdeauna cu noi . El este spiritul călăuzitor al destinului etern.”

3:1.5 (45.3) S-a spus, pe bună dreptate, despre rasa umană: „Sunteţi ai lui Dumnezeu”, căci „cel care rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu în el.” Chiar şi în acţiunile voastre greşite voi chinuiţi darul lăuntric al lui Dumnezeu, deoarece Ajustorul Gândirii suportă consecinţele relei gândirii odată cu mintea umană în care este prizonier.

3:1.6 (45.4) Omniprezenţa lui Dumnezeu este, de fapt, o parte din natura sa infinită. Spaţiul nu reprezintă o barieră pentru Deitate. Prezenţa lui Dumnezeu în perfecţiunea sa şi în infinitatea sa se pot distinge numai în Paradis şi în universul central. El nu este deci prezent sub o formă observabilă în creaţiile care înconjoară Havona, deoarece Dumnezeu şi-a limitat prezenţa sa directă şi efectivă pentru a recunoaşte suveranitatea şi prerogativele divine ale creatorilor şi ale conducătorilor coordonaţi ai universurilor timpului şi spaţiului. Prin urmare, conceptul prezenţei divine trebuie să permită un câmp larg de modalităţi şi de canale de manifestare, cuprinzând prezenţa circuitelor Fiului Etern, ale Spiritului Infinit şi ale Insulei Paradisului. Tot astfel, nu este întotdeauna posibil să se facă o distincţie între prezenţa Tatălui Universal şi acţiunile eternilor săi coordonaţi şi agenţi, atât de bine îndeplinesc aceştia toate cerinţele infinite ale ţelului său neschimbat. Însă nu tot aşa este cu circuitul personalităţii şi cu Ajustorii; în acest caz, Dumnezeu acţionează în mod unic, direct şi exclusiv.

3:1.7 (45.5) Controlorul Universal este potenţial prezent în circuitele de gravitaţie ale Insulei Paradisului, în toate părţile universului, în orice clipă şi în acelaşi grad, corespunzător masei,

răspunzând cerinţelor fizice pentru această prezenţă, şi datorită naturii inerente a oricărei creaţii care face ca toate lucrurile să adere la el şi să rămână în el. Tot astfel este Prima Sursă-Centru potenţial prezentă în Absolutul Necalificat, depozitarul universurilor necreate ale eternului viitor. Dumnezeu pătrunde astfel potenţial universurile fizice ale trecutului, ale prezentului şi ale viitorului. El reprezintă fundamentul primordial al coerenţei aşa-numitei creaţii materiale. Acest potenţial nespiritual al Deităţii devine actual ici şi colo, pe întregul nivel al existenţelor fizice, prin intruziunea inexplicabilă a unora dintre intermediarii săi exclusivi în câmpul de acţiune al universului.

3:1.8 (45.6) Prezenţa mentală a lui Dumnezeu este corelată cu mintea absolută a Autorului Comun, Spiritul Infinit; în creaţiile finite ea este însă percepută mai bine în funcţionarea atotprezentă a minţii cosmice a Spiritelor Maestru ale Paradisului. Aşa cum Prima Sursă-Centru este potenţial prezentă în circuitele mentale ale Autorului Comun, tot astfel ea e potenţial prezentă în tensiunile Absolutului Universal. Mintea ordinului uman este însă un dar al Fiicelor Autorului Comun, Divinele Slujitoare ale universurilor în evoluţie.

3:1.9 (46.1) Spiritul mereu prezent al Tatălui Universal este coordonat cu funcţiunea prezenţei spiritului universal al Fiului Etern şi cu potenţialul divin perpetuu al Absolutului Deităţii. Însă nici activitatea spirituală a Fiului Etern şi a Fiilor săi Paradisiaci nici efuziunile minţii Spiritului Infinit nu par să excludă acţiunea directă a Ajustorilor Gândirii, fragmentele lăuntrice ale lui Dumnezeu din inimile creaturilor, copiii săi.

3:1.10 (46.2) În ceea ce priveşte prezenţa lui Dumnezeu pe o planetă, pe un sistem, pe o constelaţie sau pe un univers, gradul acestei prezenţe din orice unitate de creaţie de acest fel se măsoară prin gradul prezenţei în evoluţie a Fiinţei Supreme. El este determinat de recunoaşterea în masă a lui Dumnezeu şi de loialitatea faţă de el din partea vastei orânduiri a universului, coborând până la sistemele şi la planetele însele. Prin urmare, uneori speranţa de a conserva şi păstra aceste faze ale preţioasei prezenţe a lui Dumnezeu face ca, atunci când unele planete (sau chiar sisteme) s-au cufundat adânc în întunericul spiritual, ele să fie oarecum puse în carantină, sau parţial izolate de interacţiunea cu unităţile mai mari ale creaţiei. Şi toate acestea, aşa cum se întâmplă şi pe Urantia, reprezintă o reacţie spirituală defensivă a majorităţii lumilor care se apără, pe cât posibil, pentru a nu suferi de izolarea care rezultă din acţiunile separatoare comise de o minoritate încăpăţânată, rea şi rebelă.

3:1.11 (46.3) În timp ce Tatăl înglobează părinteşte în circuitele sale pe toţi fiii săi - toate personalităţile - influenţa sa în ei este limitată de îndepărtarea originii lor de a Doua şi de a Treia Persoană a Deităţii şi este sporită pe măsură ce realizarea destinului lor se apropie de astfel de nivele. *Faptul* prezenţei lui Dumnezeu în mintea unei creaturi este determinat de prezenţa sau de absenţa interioară a unui fragment al Tatălui, cum ar fi un Veghetor de Mister. Prezenţa sa *efectivă* este însă determinată de gradul de cooperare acordat acestor Ajustori Interiori de minţile în care locuiesc.

3:1.12 (46.4) Fluctuaţiile prezenţei Tatălui nu se datorează variabilităţii lui Dumnezeu. Tatăl nu se retrage în solitudine pentru că a fost subestimat, afecţiunea sa nu este înstrăinată din cauză că

faptelor o creatură a acţionat greşit. Fiind înzestrate cu puterea de a alege (în ceea ce Îl priveşte pe El), copiii săi sunt mai degrabă cei care, exercitându-şi respectiva alegere, determină în mod direct gradul şi limitările influenţei divine a Tatălui în propriile lor inimi şi suflete. Tatăl s-a revărsat fără rezerve pe sine asupra noastră, fără limite şi fără favoruri. El nu face deosebire de persoane, de planete, de sisteme sau de universuri. În sectoarele timpului, el nu conferă onoruri diferenţiate decât personalităţilor paradisiace ale Dumnezeului Septuplu, creatorii coordonaţi ai universurilor finite.

2. Puterea infinită a lui Dumnezeu

3:2.1 (46.5) Toate universurile ştiu că „Domnul Dumnezeu atotputernic domneşte.” Problemele acestei lumi şi ale celorlalte sunt supravegheate prin putere divină. „El acţionează după voia sa în oastea cerurilor şi printre locuitorii pământului.” Este un adevăr etern că „nu există nici o putere în afară de a lui Dumnezeu.”

3:2.2 (46.6) În limitele a ceea ce este compatibil cu natura divină, este literalmente adevărat că „cu Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă.” Procesele evolutive prelungite al popoarelor, ale planetelor şi ale universurilor sunt controlate cu desăvârşire de creatorii şi de administratorii universurilor şi se desfăşoară în acord cu ţelul etern al Tatălui Universal, urmându-şi cursul în armonie şi în ordine şi conformându-se preaînţeleptului plan al lui Dumnezeu. Există doar un singur legislator. El susţine lumile în spaţiu şi pune universurile în mişcare pe orbita nesfârşită a circuitului etern.

3:2.3 (47.1) Dintre toate însuşirile divine, cea mai bine înţeleasă este omnipotenţa sa, îndeosebi aşa predomină ea în universurile materiale. Privit ca un fenomen nespiritual, Dumnezeu este energie. Această afirmare a unui fapt fizic este sprijinită pe adevărul de neînţeles că Prima Sursă-Centru este cauza primordială a fenomenelor fizice universale din tot spaţiul. Din această activitate divină derivă întreaga energie fizică şi toate celelalte manifestări materiale. Lumina, adică lumina fără căldură, este tot una dintre manifestările non-spirituale ale Deităţilor. Şi mai există o formă de energie non-spirituală, care este practic necunoscută pe Urantia, căci este încă nerecunoscută.

3:2.4 (47.2) Dumnezeu controlează întreaga putere; el a făcut „o cale pentru fulger." El a ordonat circuitele tuturor energiilor. El a decretat ora şi modul de manifestare al tuturor formelor energiei-materii. Şi toate aceste lucruri sunt ţinute pentru totdeauna în perpetua sa îmbrăţişare - în controlul gravitaţional cu centrul în Paradisul inferior. Lumina şi energia Dumnezeului etern se rotesc astfel pentru totdeauna în jurul circuitului său maiestuos, format din procesiunea nesfârşită dar ordonată a roiurilor de stele care compun universul universurilor. Întreaga creaţie se învârteşte veşnic în jurul Personalităţii Paradisiace, centru al tuturor lucrurilor şi fiinţelor.

3:2.5 (47.3) Omnipotenţa Tatălui este legată de predominanţa omniprezentă a nivelului absolut, în timp ce cele trei energii, materială, mentală şi spirituală nu se pot distinge în apropierea sa - Sursa tuturor lucrurilor. Mintea creaturii, care nu este nici monota Paradisului, nici Spiritul Paradisului, nu corespunde decât Tatălui

Universal. Dumnezeu se *adaptează* la mintea imperfecţiunii - cu muritorii de pe Urantia, prin intermediul Ajustorilor Gândirii.

3:2.6 (47.4) Tatăl Universal nu este o forţă tranzitorie sau o putere schimbătoare, ori o energie fluctuantă. Puterea şi înţelepciunea Tatălui sunt pe deplin adecvate pentru a face faţă tuturor cerinţelor universului. Aşa cum apar situaţiile critice în cadrul experienţei umane, el le-a prevăzut pe toate şi, prin urmare, nu reacţionează cu detaşare la problemele universului, ci mai degrabă potrivit dictatelor înţelepciunii eterne şi în concordanţă cu toate hotărârile judecăţii infinite. În ciuda aparenţelor, puterea lui Dumnezeu nu funcţionează în univers ca o forţă oarbă.

3:2.7 (47.5) Se ivesc uneori situaţii în care se pare că au fost stabilite reguli de urgenţă, în care legile naturale au fost suspendate, când unele neadaptări au fost recunoscute şi se face un efort pentru a restabili situaţia, însă nu este aşa. Aceste concepte despre Dumnezeu îşi au originea în orizontul mărginit al punctului vostru de vedere, în caracterul finit al înţelegerii voastre şi în domeniul limitat al viziunii voastre; o astfel de neînţelegere a lui Dumnezeu se datorează profundei ignoranţe în care vă aflaţi în ceea ce priveşte existenţa legilor superioare ale împărăţiei, dimensiunea caracterului Tatălui, infinitatea atributelor sale şi realitatea liberului său arbitru.

3:2.8 (47.6) Creaturile planetare locuite de spiritul lui Dumnezeu şi dispersate prin universurile spaţiului sunt atât de aproape de a fi infinite ca număr şi ca ordine, intelectele lor sunt atât de diverse, minţile lor sunt atât de mărginite şi uneori atât de grosiere, viziunea lor este atât de îngustă şi de îngrădită, încât este aproape imposibil să se formuleze legi generale care să exprime adecvat atributele infinite

ale Tatălui şi care să le rămână în acelaşi timp cât de cât inteligibile acestor inteligenţe create. De aceea, vouă, creaturilor, multe dintre acţiunile Creatorului atotputernic vi se par arbitrare, detaşate, şi nu de puţine ori necruţătoare şi crude. Vă asigur însă din nou că nu este aşa. Acţiunile lui Dumnezeu sunt toate intenţionate, inteligente, pline de înţelepciune, blânde şi veşnic vizând cel mai mare bine, nu întotdeauna al unei fiinţe individuale, al unei rase individuale sau al unei planete individuale; ori chiar al unui univers individual; ele sunt însă îndreptate spre bunăstarea şi binele tuturor celor interesaţi, de la cei mai mici la cei mai mari. În epocile timpului, se întâmplă ca bunăstarea unei părţi să pară că se deosebeşte de cea a întregului; în cercul eternităţii, astfel de deosebiri aparente sunt inexistente.

3:2.9 (48.1) Noi facem cu toţii parte din familia lui Dumnezeu şi, de aceea, trebuie ca uneori să participăm la disciplina familiei. Multe din acţiunile lui Dumnezeu care ne tulbură atât de mult şi ne derutează reprezintă rezultatul hotărârilor şi al deciziilor finale ale înţelepciunii totale, împuternicindu-l pe Autorul Comun să execute alegerea voinţei infailibile a minţii infinite şi să impună deciziile personalităţii perfecţiunii, a cărei privire de ansamblu, viziune, şi solicitudine îmbrăţişează bunăstarea eternă cea mai elevată a imensei şi a cuprinzătoarei sale creaţii.

3:2.10 (48.2) Punctul vostru de vedere izolat, fragmentar, finit, grosier, şi extrem de materialist, precum şi limitele inerente naturii fiinţei voastre, constituie un handicap care vă împiedică să vedeţi, să înţelegeţi sau să cunoaşteţi înţelepciunea şi bunăvoinţa a numeroase acte divine, care vouă vi se par pline de o cruzime zdrobitoare şi caracterizate de o indiferenţă totală faţă de confortul şi bunăstarea

semenilor voştri, faţă de fericirea planetară şi de prosperitatea lor personală. Numai din cauza limitelor viziunii umane, numai din cauza intelectului vostru mărginit şi a capacităţii voastre de pătrundere limitate, voi înţelegeţi în mod greşit motivele lui Dumnezeu şi îi denaturaţi intenţiile. În lumile în evoluţie apar însă multe lucruri care nu nu sunt înfăptuirea personală a Tatălui Universal.

3:2.11 (48.3) Omnipotenţa divină este coordonată perfect cu celelalte atribute ale personalităţii lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu în manifestările lui spirituale din cadrul universului este limitată, de regulă, de numai trei condiţii sau situaţii:
3:2.12 (48.4) 1. De natura lui Dumnezeu, îndeosebi de iubirea sa infinită, de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate.
3:2.13 (48.5) 2. De voinţa lui Dumnezeu, de ajutorul lui mărinimos şi de relaţiile lui paterne cu personalităţile universului.
3:2.14 (48.6) 3. De legea lui Dumnezeu, de dreptatea şi de justeţea eternei Trinităţi a Paradisului

3:2.15 (48.7) Dumnezeu este nelimitat în puterea sa, divin în natura sa, final în voinţa sa, infinit în atributele sale, etern în înţelepciunea sa şi absolut în realitatea sa. Toate aceste caracteristici ale Tatălui Universal sunt însă unificate în Deitate şi exprimate în mod universal în Trinitatea Paradisului şi în Fiii Divini ai Trinităţii. Altminteri, în afara Paradisului şi a Universului central al Havonei, tot ceea ce ţine de Dumnezeu este limitat de prezenţa evolutivă a Supremului, condiţionat de prezenţa în curs de actualizare a Ultimului şi coordonat de cele trei Absoluturi existenţiale - Absolutul Deităţii, Absolutul

Universal şi Absolutul Necalificat. Şi prezenţa lui Dumnezeu este limitată astfel pentru că aceasta e voia lui Dumnezeu.

3. Cunoaşterea universală a lui Dumnezeu

3:3.1 (48.8) ”Dumnezeu cunoaşte toate lucrurile.” „Mintea divină este conştientă de toate gândurile creaţiei şi familiară cu ele. Cunoaşterea sa în ceea ce priveşte evenimentele este universală şi perfectă. Entităţile divine care emană din el sunt o parte din el; cel care „precumpăneşte norii” este totodată „perfect în cunoaştere.” ”Ochii Domnului sunt în fiecare loc.” Marele vostru învăţător a spus, despre neînsemnatele vrăbii: „Nici una dintre ele nu va cădea la pământ fără de ştirea Tatălui meu” şi, de asemenea, „Până şi firele de păr din cap vă sunt numărate.” „El spune câte stele sunt şi le dă la toate un nume.”

3:3.2 (49.1) Tatăl Universal este singura personalitate din întregul univers care cunoaşte efectiv numărul stelelor şi al planetelor din spaţiu. Toate lumile din fiecare univers sunt în permanenţă înlăuntrul conştiinţei lui Dumnezeu. El mai spune: „Am văzut desigur mâhnirea oamenilor mei, le-am auzit plânsetele şi le cunosc suferinţele.” Căci „Domnul se uită din ceruri; el îi priveşte pe toţi fiii oamenilor; de acolo, de unde locuieşte, el îi vede toţi locuitorii pământului.” Fiecare copil al creaţiei poate într-adevăr să zică: „El ştie calea pe care o apuc şi, după ce mă va fi încercat, voi ieşi la fel ca aurul.” „Dumnezeu cunoaşte căderile şi înălţările noastre; el ne înţelege gândurile de

departe şi toate căile noastre îi sunt cunoscute." „Toate lucrurile sunt dezgolite şi deschise ochilor celui cu care avem de a face." Şi pentru fiecare fiinţă umană ar trebui să aducă o adevărată consolare înţelegerea că el „cunoaşte alcătuirea voastră; el îşi aminteşte că sunteţi doar pulbere." „Vorbind despre Dumnezeul viu, Isus spunea: „Tatăl vostru ştie care vă este nevoia chiar înainte de a-i cere."

3:3.3 (49.2) Dumnezeu are o putere nelimitată de a cunoaşte toate lucrurile; conştiinţa sa este universală. Circuitul său personal îmbrăţişează toate personalităţile, iar ceea ce cunoaşte el despre creaturile sale, chiar şi despre cele inferioare, este completat indirect de seria descendentă a Fiilor divini şi direct prin intermediul Ajustorilor de Gândire lăuntrici. Şi, mai mult, Spiritul Infinit este în permanenţă prezent pretutindeni.

3:3.4 (49.3) Nu ştim cu deplină certitudine dacă Dumnezeu alege sau nu să cunoască dinainte cazurile de păcat. Chiar dacă Dumnezeu ar cunoaşte dinainte actele de liber arbitru ale copiilor săi, o astfel de previziune nu ar abroga în cele din urmă liberul lor arbitru. Un lucru este sigur: Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere.

3:3.5 (49.4) Omnipoteţa nu implică puterea de a face ceea ce e de nefăcut, actul nedumnezeiesc. După cum nici atotcunoaşterea nu implică cunoaşterea a ceea ce este de necunoscut. Asemenea afirmaţii pot însă fi cu greu făcute inteligibile minţii finite. Greu poate creatura înţelege întinderea şi limitările voinţei Creatorului.

4. Caracterul nelimitat al lui Dumnezeu

3:4.1 (49.5) Faptul că Dumnezeu se revarsă peste universuri pe măsură ce sunt înfiinţate nu diminuează în nici un fel potenţialul de putere sau rezerva de înţelepciune, care continuă să rămână şi să se odihnească în personalitatea centrală a Deităţii. În potenţialul de forţă, de înţelepciune şi de iubire, Tatăl nu şi-a împuţinat niciodată din ceea ce a avut, nici nu a fost văduvit de vreunul din atributele glorioasei sale personalităţi pentru faptul de a se fi dăruit fără măsură Fiilor Paradisului, creaţiilor sale subordonate, şi diverselor creaturi ale acestora.

3:4.2 (49.6) De fiecare dată când este creat un nou univers, este nevoie de o nouă ajustare a gravitaţiei; însă chiar dacă creaţia ar continua la nesfârşit, veşnic, chiar şi până la inifinitate, astfel încât creaţia materială ar exista fără de limite, chiar şi atunci s-ar constata că puterea de control şi de coordonare care există în Insula Paradisului rămâne suficientă ori adecvată pentru stăpânirea, controlul şi coordonarea unui astfel de univers infinit. Şi, ca urmare a acestei revărsări de forţă şi de putere nelimitate peste un univers nemărginit, Infinitul ar fi supraîncărcat cu acelaşi grad de forţă şi de energie. Absolutul Necalificat ar fi tot nediminuat. Dumnezeu ar avea încă acelaşi potenţial infinit, ca şi cum forţa, energia, şi puterea lui nu ar fi fost niciodată răspândite pentru a înzestra univers după univers.

3:4.3 (50.1) La fel şi cu înţelepciunea: Faptul că mintea este atât de liber distribuită gândirii de pe diversele tărâmuri nu sărăceşte în nici un fel sursa centrală a înţelepciunii divine. Pe măsură ce universurile se înmulţesc, iar fiinţele din aceste ţinuturi sporesc la număr până la limitele imaginabilului, chiar dacă mintea continuă să

fie acordată la nesfârşit acestor fiinţe de rang superior şi de rang inferior, personalitatea centrală a lui Dumnezeu va continua să conţină aceeaşi minte eternă, infinită şi pe deplin înţeleaptă.

3:4.4 (50.2) Faptul că trimite de el însuşi mesageri spirituali pentru a locui în bărbaţii şi în femeile din lumea voastră şi din alte lumi nu diminuează cu nimic aptitudinea sa de a funcţiona ca un spirit personalitate divin şi atotputernic; şi nu este absolut nici o limită pentru mărimea şi numărul unor astfel de Monitori ai spiritului care îi poate trimite Dumnezeu. Această dăruire de sine faţă de creaturile sale le deschide muritorilor înzestraţi prin putere divină o posibilitate viitoare nelimitată şi aproape de neconceput de existenţe succesive şi progresive. Iar această exuberantă distribuire de sine, sub forma acestor entităţi spirituale tutelare, nu diminuează în nici un fel înţelepciunea şi perfecţiunea adevărului şi a cunoaşterii care se află în persoana Tatălui atotcunoscător, atotputernic şi infinit de atotînţelegător.

3:4.5 (50.3) Pentru muritorii aflaţi în timp, există un viitor, însă Dumnezeu locuieşte în eternitate. Cu toate că vin chiar de lângă locul în care se găseşte Deitatea, nu aş putea pretinde că vorbesc cu o înţelegere perfectă despre caracterul infinit al multora dintre atributele divine. Doar infinitatea minţii poate înţelege pe deplin infinitatea existenţei şi eternitatea acţiunii.

3:4.6 (50.4) Oamenii muritorii nu au absolut deloc posibilitatea de a cunoaşte infinitatea Tatălui ceresc. Mintea finită nu poate concepe pe deplin un adevăr absolut sau un fapt absolut de felul acesta. Însă aceeaşi fiinţă umană finită poate să *simtă* efectiv - să experimenteze

literalmente - impactul deplin şi nediminuat al acestei IUBIRI infinite a Tatălui. O astfel de iubire poate fi cu adevărat experimentată, însă în timp ce calitatea experienţei este nelimitată, cantitatea ei este strict limitată de capacitatea omului de a primi din punct de vedere spiritual şi de capacitatea asociată acesteia de a-l iubi pe Tată la rândul lui.

3:4.7 (50.5) Aprecierea finită a calităţilor infinite transcende de departe capacităţile limitate de logică ale creaturilor, datorită faptului că omul muritor este creat după chipul lui Dumnezeu - un fragment de infinitate trăieşte în el. De aceea, dacă omul vrea să se apropie de Dumnezeu pe cât se poate de mult şi de afectuos, el trebuie să o facă prin iubire, căci Dumnezeu este iubire. Iar totalitatea acestei relaţii unice reprezintă o experienţă efectivă de sociologie cosmică, raporturile între Creator şi creatură, afecţiunea între Tată şi copil.

5. Guvernarea supremă a Tatălui

3:5.1 (50.6) În contactele sale cu creaţiile posterioare Havonei, Tatăl Universal nu îşi exercită puterea infinită şi autoritatea finală prin transmitere directă, ci mai degrabă prin intermediul Fiilor săi şi a personalităţilor subordonate acestora. Iar Dumnezeu face toate acestea după voia sa liberă. Dacă s-ar ivi prilejul şi dacă mintea divină ar decide astfel, orice putere delegată ar putea fi exercitată în mod direct. Dar, ca regulă generală, o astfel de acţiune are loc numai dacă personalitatea delegată nu a reuşit să satisfacă pe deplin încrederea divină. În asemenea momente, în faţa unei asemenea slăbiciuni şi în limitele rezervei de putere şi de potenţial divin, Tatăl

acţionează din proprie iniţiativă şi în acord cu preceptele pe care le-a ales el însuşi. În această alegere el manifestă în permanenţă o perfecţiune infailibilă şi o înţelepciune infinită.

3:5.2 (51.1) Tatăl guvernează prin intermediul Fiilor săi; coborând scara ierarhică a organizării universale găsim un lanţ neîntrerupt de conducători, care se încheie cu Prinţii Planetari, care conduc destinele sferelor evolutive din vastele domenii ale Tatălui. Exclamaţiile următoare nu sunt doar expresii poetice: „Pământul aparţine Domnului în întreaga sa plenitudine.” „ El înlătură regii şi el aduce regii la putere.” „Cei Preaînalţi domnesc în regatele oamenilor.”

3:5.3 (51.2) În chestiunile privitoare la inima oamenilor, se poate ca Tatăl Universal să nu îşi afle loc întotdeauna; însă în conduita şi în destinul unei planete, planul divin este cel care prevalează; ţelul etern al înţelepciunii şi al iubirii triumfă.

3:5.4 (51.3) Isus a spus: „ Tatăl meu, care mi i-a dat, este mai mare decât toţi; şi nimeni nu este în stare să îi smulgă din mâna Tatălui meu.” În timp ce aruncaţi o privire asupra multiplelor lucrări ale lui Dumnezeu şi contemplaţi uimitoarea imensitate a creaţiei sale aproape nelimitate, s-ar putea să ezitaţi a-i concepe întâietatea, însă voi nu ar trebui să refuzaţi a-l accepta pe Dumnezeu întronat în siguranţă şi pe vecie în centrul paradisiac al tuturor lucrurilor şi ca Tată binefăcător al tuturor fiinţelor inteligente. Nu există decât „un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, şi care este deasupra tuturor şi în toţi,” „iar el este înainte de toate lucrurile şi toate lucrurile rămân în el.”

3:5.5 (51.4) Incertitudinile vieţii şi vicisitudinile existenţei nu contrazic în nici un fel conceptul suveranităţii universale a lui

Dumnezeu. Viaţa oricărei creaturi evolutive este asaltată de anumite *inevitabilităţi,* printre care:

3:5.6 (51.5) 1. Este oare *curajul*- tăria de caracter - de dorit? Atunci ar trebui ca omul să fie crescut într-un mediu în care să fie nevoie să înfrunte încercări dure şi să facă faţă la decepţii.

3:5.7 (51.6) 2. Este oare *altruismul*- servirea aproapelui - de dorit? Atunci trebuie ca experienţele vieţii să ducă la întâlnirea cu situaţii de inegalitate socială.

3:5.8 (51.7) 3. Este oare *speranţa*- nobleţea încrederii - de dorit? Existenţa umană trebuie atunci să fie confruntată mereu cu lipsa de siguranţă şi cu incertitudini recurente.

3:5.9 (51.8) 4. Este oare *credinţa*- confirmarea supremă a gândirii umane - de dorit? Atunci mintea umană trebuie să se pomenească în acea situaţie stânjenitoare în care cunoaşte mereu mai puţin pe lângă ceea ce poate să creadă.

3:5.10 (51.9) 5. Este oare *iubirea de adevăr*- cu acceptarea de a o urma oriunde ar duce - de dorit? Omul trebuie să crească atunci într-o lume în care eroarea este prezentă, iar falsitatea întotdeauna posibilă.

3:5.11 (51.10) 6. Este oare *idealismul*- apariţia conceptului de divin - de dorit? Atunci omul trebuie să lupte într-un mediu de bunătate şi de frumuseţe relative, într-un cadru care stimulează tendinţa de nestăvilit către lucruri mai bune.

3:5.12 (51.11) 7. Este oare *loialitatea*- devotamentul faţă de datoria superioară - de dorit? Omul trebuie să îşi urmeze atunci calea printre posibilităţile de trădare şi părăsire. Valoarea devoţiunii faţă de datorie constă în pericolul implicit al erorii .

3:5.13 (51.12) 8. Este *lipsa de egoism*- spiritul uitării de sine - de dorit? Omul muritor trebuie atunci să trăiască faţă în faţă cu cerinţele permanente ale unui eu care doreşte neîncetat recunoaştere şi renume. Omul nu ar putea alege în mod dinamic viaţa divină dacă nu ar exista o viaţă a eului de care să se dezbare. Omul nu ar putea niciodată să se bucure de justeţea salvării sale dacă nu ar fi fost răul potenţial prin contrast cu care să fie exaltat şi diferenţiat binele.
3:5.14 (51.13) 9. Este *plăcerea*- satisfacţia fericirii - de dorit? Omul trebuie să trăiască atunci într-o lume în care alternativa durerii şi probabilitatea suferinţei să fie posibilităţi de experienţă mereu prezente.

3:5.15 (52.1) În întregul univers, fiecare unitate este considerată ca o parte a întregului. Supravieţuirea fragmentului depinde de cooperarea cu planul şi cu ţelul întregului, de dorinţa sinceră şi de consimţământul perfect de a îndeplini voia divină a Tatălui. Singura lume evolutivă lipsită de eroare, de posibilitatea unei judecăţi neînţelepte, ar fi o lume lipsită de inteligenţă *liberă.* În universul Havonei există un miliard de lumi perfecte împreună cu locuitorii lor perfecţi, însă omul aflat în evoluţie trebuie să fie failibil dacă este să fie liber. Posibilitatea judecăţii eronate (a răului) devine păcat numai atunci când voinţa umană îşi însuşeşte în mod conştient şi îmbrăţişează cu bună ştiinţă o judecată imorală intenţionată.

3:5.16 (52.2) Aprecierea deplină a adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii este inerentă perfecţiunii universului divin. Locuitorii lumii Havonei nu au nevoie de potenţialul nivelelor de valoare relativă pentru a le stimula alegerea. Aceste fiinţe perfecte sunt capabile să

identifice şi să aleagă binele în absenţa oricăror situaţii morale care să facă contrast şi care să stimuleze gândirea. Toate aceste fiinţe perfecte posedă natura lor morală şi starea lor spirituală prin însăşi virtutea existenţei lor. Ele nu au avansat prin intermediul experienţei decât în limitele statutului lor inerent. Omul muritor îşi câştigă până şi statutul său de candidat la ascensiune prin propria sa credinţă şi prin propria sa speranţă. Toate lucrurile divine pricepute de mintea umană şi dobândite de sufletul uman reprezintă o încununare a experienţei. Ele sunt *realităţi* ale experienţei personale şi deci posesiuni unice, spre deosebire de bunătatea şi de justeţea inerente personalităţilor infailibile ale Havonei.

3:5.17 (52.3) Creaturile Havonei sunt brave din fire, însă nu sunt curajoase în sensul omenesc. Ele au născute prietenoase şi pline de consideraţie, însă nu sunt altruiste într-un fel omenesc. Ele se aşteaptă la un viitor plăcut, însă speranţa lor nu este intensă precum a muritorilor încrezători aflaţi pe sferele evolutive nesigure. Ele au încredere în stabilitatea universului, însă sunt cu totul străine de credinţa salvatoare prin intermediul căreia omul muritor se ridică de la statutul de animal până la porţile Paradisului. Ele iubesc adevărul, însă nu ştiu nimic despre însuşirile lui de salvator al sufletului; sunt idealiste, însă aşa s-au născut ele; nu-şi dau câtuşi de puţin seama de extazul de a deveni astfel prin alegeri exaltante. Ele sunt loiale, însă nu au experimentat niciodată emoţia vie a devotamentului sincer şi inteligent faţă de datorie în opoziţie cu tentaţiile greşelii. Ele sunt lipsite de egoism, însă n-au atins niciodată acest nivel al experienţei prin victoria magnifică asupra egoului beligerant. Ele se bucură de

plăcere, însă nu înţeleg savoarea plăcerii dată de scăparea de potenţialul durerii.

6. Întâietatea Tatălui

3:6.1 (52.4) Cu un dezinteres divin şi cu o generozitate desăvârşită, Tatăl Universal renunţă la autoritate şi dă împuterniciri, însă rămâne primordial. Mâna sa este pe mânerul puternic al împrejurărilor de pe tărâmurile universului. El şi-a rezervat toate hotărârile finale şi mânuieşte în mod infailibil atotputernicul sceptru de veto al planului său etern cu o autoritate indiscutabilă asupra bunăstării şi a destinului vastei creaţii care se învârte şi se roteşte perpetuu.

3:6.2 (52.5) Suveranitatea lui Dumnezeu este nelimitată; este un fapt fundamental al oricărei creaţii. Universul nu era inevitabil. El nu este un accident, dar nici ceva care există prin sine. Universul este o lucrare de creaţie şi, de aceea, în întregime supus voinţei Creatorului. Voinţa lui Dumnezeu este adevărul divin, iubirea vie; aşadar, creaţiile perfectibile ale universurilor evolutive sunt caracterizate prin bunătate - apropierea de divinitate; prin răul potenţial - îndepărtarea de divinitate.

3:6.3 (53.1) Toate filozofiile religioase ajung, mai devreme sau mai târziu, la conceptul unei guvernări universale unificate, al unui unic Dumnezeu. Cauzele universului nu pot fi inferioare efectelor universului. Sursa curenţilor vieţii universale şi ai minţii cosmice trebuie să se găsească mai presus de nivelele manifestării lor. Mintea

umană nu poate fi explicată în mod coerent prin termenii ordinelor inferioare de existenţă. Mintea umană poate fi înţeleasă cu adevărat doar prin recunoaşterea realităţii unor ordine mai înalte de gândire şi de voinţă intenţionată. Nu putem explica omul ca fiinţă morală fără recunoaşterea realităţii Tatălui Universal.

3:6.4 (53.2) Filozofii mecanicişti profesează respingerea ideii unei voinţe universale şi suverane, respectând în acelaşi timp în mod profund însăşi activitatea respectivei voinţe, suverană în elaborarea legilor universului. Ce omagiu involuntar aduce filozoful mecanicist Creatorului legilor când consideră că astfel de legi acţionează şi se explică de la sine!

3:6.5 (53.3) Este o mare gafă aceea de a-l umaniza pe Dumnezeu, mai puţin în cadrul conceptului Ajustorului de Gândire interior, însă nici măcar acest fapt nu este atât de prostesc ca acela de a *mecaniciza* complet ideea Primei Mari Surse-Centru.

3:6.6 (53.4) Suferă oare Tatăl Paradisului? Nu ştiu. Este însă sigur că Fii Creatori pot suferi, şi uneori suferă, chiar asemenea muritorilor. Fiul Etern şi Spiritul Infinit suferă într-un sens modificat. Cred că Tatăl Universal poate suferi, însă nu pot înţelege *cum* : poate prin intermediul circuitului personalităţii sau prin individualitatea Ajustorilor Gândirii şi a altor efuziuni ale naturii sale eterne. El a spus despre rasele muritoare: „În toate durerile voastre, eu sunt cel îndurerat.” El experimentează neîndoielnic o înţelegere părintească şi plină de simpatie; s-ar putea ca el să sufere cu adevărat, însă nu înţeleg natura acestei suferinţe.

3:6.7 (53.5) Conducătorul infinit şi etern al universului universurilor este putere, formă, energie, proces, arhetip, principiu, prezenţă şi realitate idealizată. Însă este şi mai mult de atât. El este personal, exercită o voinţă suverană, experimentează conştiinţa divinităţii sale, execută ordinele unei minţi creatoare, urmăreşte satisfacţia de a realiza un ţel etern, şi manifestă iubirea şi afecţiunea unui Tată faţă de copiii săi din univers. Toate aceste trăsături mai personale ale Tatălui pot fi mai bine înţelese observându-le aşa cum au fost revelate în viaţa de dăruire a lui Mihail, Fiul vostru Creator, pe când era încarnat pe Urantia.

3:6.8 (53.6) Dumnezeu Tatăl iubeşte oamenii. Dumnezeu Fiul serveşte oamenii. Dumnezeu Spiritul inspiră copiii universului în aventura mereu ascendentă de a-l găsi pe Dumnezeu Tatăl pe căile stabilite de Dumnezeu Fiii prin intermediul şi graţia Dumnezeului Spirit.

3:6.9 (53.7) [Fiind Consilierul Divin desemnat pentru a prezenta revelaţia Tatălui Universal, am continuat cu această declaraţie despre atributele Deităţii.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 3 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 5 >>

Capitolul 4

Relaţiile lui Dumnezeu cu universul

4:0.1 (54.1) RELATIV la fenomenele materiale, intelectuale şi spirituale ale universului de universuri Tatăl Universal are un plan etern, pe care îl pune constant în practică. Dumnezeu a creat universurile din voia sa liberă şi suverană, şi el le-a creat în acord cu ţelul său veşnic şi infinit înţelept. Cu excepţia Deităţii Paradisului şi a asociaţilor lor cei mai elevaţi, ne îndoim că este cineva care să ştie cu adevărat multe lucruri despre planul etern al lui Dumnezeu. Chiar şi cetăţenii sus puşi din Paradis au opinii foarte diverse asupra naturii ţelului etern al Deităţilor.

4:0.2 (54.2) Se poate deduce cu uşurinţă că prin crearea universului central perfect al Havonei ţelul era pur şi simplu satisfacerea naturii divine. Havona poate servi ca creaţie model pentru toate celelalte universuri şi ca şcoală de ucenicie finală pentru pelerinii timpului în drumul lor către Paradis. Cu toate acestea, o astfel de creaţie celestă trebuie să existe iniţial pentru plăcerea şi satisfacţia Creatorilor perfecţi şi infiniţi.

4:0.3 (54.3) Uimitorul plan de perfecţionare a muritorilor evolutivi şi, după ce au atins Paradisul şi Corpul Finalităţii, de asigurare a unei instruiri suplimentare în vederea unor lucrări viitoare nedezvăluite, pare să fie, în prezent, de cel mai mare interes pentru cele şapte universuri cu numeroasele lor subdiviziuni. Însă acest plan de ascensiune pentru spiritualizarea şi instruirea muritorilor din timp şi spaţiu nu este deloc ocupaţia exclusivă a inteligenţelor universale. Într-adevăr, există numeroase alte activităţii captivante care ocupă timpul şi înrolează energiile oştirilor cereşti.

1. Atitudinea Tatălui în univers

4:1.1 (54.4) De-a lungul epocilor, locuitorii Urantiei au înţeles greşit providenţa lui Dumnezeu. Există un plan providenţial divin pentru lumea voastră, însă acesta nu este ajutorul pueril, arbitrar şi material, după cum şi l-au închipuit numeroşi muritori. Providenţa lui Dumnezeu constă din activităţile împletite ale fiinţelor celeste şi ale spiritelor divine care, în armonie cu legea cosmică, trudesc fără

încetare pentru onoarea lui Dumnezeu şi pentru progresul spiritual al copiilor săi din univers.

4:1.2 (54.5) Oare nu puteţi voi avansa, în ceea ce priveşte conceptul vostru asupra manierei lui Dumnezeu de a se purta cu oamenii, până la acel nivel la care să recunoaşteţi că *progres* este parola universului? Vreme de îndelungate epoci, rasa umană a luptat pentru a atinge statutul ei prezent. De-a lungul tuturor acestor milenii, Providenţa lucra la planul evoluţiei progresive. Cele două idei nu sunt opuse în practică, ci doar în conceptele eronate ale omului. Providenţa divină nu se ridică niciodată contra adevăratului progres uman temporal sau spiritual. Providenţa este întotdeauna în conformitate cu natura perfectă şi invariantă a Legiuitorului suprem.

4:1.3 (55.1) ”Dumnezeu este statornic” şi „toate poruncile sale sunt juste”. „Fidelitatea sa este stabilită tocmai din ceruri.” „O, Doamne, cuvântul tău este fixat pentru totdeauna în ceruri. Statornicia ta atinge toate generaţiile. Tu ai instaurat pământul şi el rămâne.” „ El este un Creator fidel.”

4:1.4 (55.2) Nu există limitări pentru forţele şi personalităţile de care se poate servi Tatăl pentru a face să i se urmeze planul şi a susţine pe creaturile sale. „Dumnezeul etern este refugiul nostru, şi dedesubt sunt braţele eterne „ „Cel care locuieşte în sălaşul tainic al Preaînaltului va rămâne în umbra Atotputernicului.” „Luaţi seama, niciodată cel care ne ocroteşte nu va adormi sau aţipi.” „Noi ştim că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu,” „căci ochii Domnului sunt ţinuţi asupra celor drepţi şi urechile sale sunt deschise rugăciunilor lor.”

4:1.5 (55.3) Dumnezeu susţine „toate lucrurile prin cuvântul puterii sale.” Şi, când noi lumi se nasc, el „îşi trimite Fiii, şi ele sunt create.” Nu numai că Dumnezeu le creează, dar şi „le păstrează pe toate”. Dumnezeu susţine constant toate lucrurile materiale şi toate fiinţele spirituale. Universurile sunt stabile pe veci. Există stabilitate în mijlocul unei aparente instabilităţi. Există o ordine şi o siguranţă subiacente în mijlocul frământărilor de energie şi al cataclismelor fizice de pe tărâmurile stelare.

4:1.6 (55.4) Tatăl Universal nu s-a retras de la conducerea universului. El nu este o Deitate inactivă. Dacă Dumnezeu ar renunţa să mai fie susţinătorul prezent al întregii creaţii, imediat s-ar produce o prăbuşire universală. În afară de Dumnezeu, nu ar mai fi nici un lucru ca *realitatea.* În chiar momentul acesta, ca şi de-a lungul vremurilor îndepărtate ale trecutului şi în eternul viitor, Dumnezeu îşi continuă în rolul său de sprijin. Îmbrăţişarea divină cuprinde întregul cerc al eternităţii. Universul nu este întors ca un mecanism de ceas, care merge cât merge şi apoi se opreşte. Toate lucrurile sunt în mod constant reînnoite. Tatăl iradiază fără încetare energie, lumină şi viaţă. Lucrarea lui Dumnezeu este atât materială, cât şi spirituală. „El se întinde la nordul peste spaţiul gol şi atârnă Pământul de neant.”

4:1.7 (55.5) O fiinţă din ordinul meu este capabilă să descopere armonia ultimă şi să detecteze o coordonare adâncă şi de mare întindere în problemele administrative curente ale universului. Numeroase evenimente pe care mintea umană le consideră disparate şi întâmplătoare, îi apar ordonate şi constructive înţelegerii mele, însă sunt foarte multe lucruri care se întâmplă în universuri şi pe care nu le înţeleg pe deplin. Am studiat mult şi sunt mai mult sau mai puţin

familiar cu forţele, cu energiile, cu activităţile mentale, cu morontia, cu spiritele şi cu personalităţile recunoscute ale universurilor locale şi ale suprauniversurilor. Am o înţelegere de ansamblu a modului în care operează aceşti agenţi şi aceste personalităţi şi cunosc foarte îndeaproape lucrările inteligenţelor spirituale acreditate ale marelui univers. Cu toată cunoaşterea mea a fenomenelor universale, sunt confruntat în mod constant cu reacţii cosmice pe care nu le pot pătrunde pe deplin. Întâmpin continuu concursuri aparent fortuite de interasocieri de forţe, de energii, de intelecte şi de spirite, pe care nu izbutesc să le explic satisfăcător.

4:1.8 (55.6) Am deplina competenţă de a retrasa şi analiza desfăşurarea oricărui fenomen care rezultă direct din activităţile Tatălui Universal, ale Fiului Etern şi ale Spiritului Infinit şi, într-o mare măsură, ale Insulei Paradisului. Nedumerirea mea este prilejuită de întâlnirea a ceea ce pare a fi desfăşurarea activităţii coordonatelor lor misterioase, cele trei Absolute de potenţialitate. Aceste Absolute par să înlocuiască materia, să transceandă mintea şi să intervină asupra spiritului. Sunt în constant tulburat şi adesea nedumerit de inaptitudinii mele de a înţelege aceste tranzacţii complexe, pe care le atribui prezenţei şi acţiunilor Absolutului Necalificat, ale Absolutului Deităţii şi ale Absolutului Universal.

4:1.9 (56.1) Aceste absolute sunt probabil prezenţele nerevelate cu totul care, afară în univers, în fenomenele de putere spaţială şi în funcţiunile altor supraultimităţi fac să le fie imposibil fizicienilor, filozofilor şi chiar persoanelor religioase să prezică cu certitudine cum vor răspunde fundamentele forţei, ale conceptului sau ale

spiritului la necesităţile unei situaţii de realitate complexă care implică ajustări supreme şi valori ultime.

4:1.10 (56.2) Există, de asemenea, o unitate organică în universul timpului şi spaţiului, care pare să susţină întreaga ţesătură a evenimentelor cosmice. Această prezenţă vie a Fiinţei Supreme în evoluţie, această Imanenţă a Incompletului Proiectat, se manifestă inexplicabil din când în când prin ceea ce apare ca fiind o coordonare surprinzător de întâmplătoare a unor evenimente universale care aparent n-au nici o legătură între ele. Aceasta trebuie să fie funcţia Providenţei - tărâmul Fiinţei Supreme şi al Autorului Comun.

4:1.11 (56.3) Eu sunt înclinat să cred că acest vast control, în general de nerecunoscut, al coordonării şi al interasocierii tuturor fazelor şi formelor activităţii universului, este cel care face ca un amestec atât de variat şi aparent atât de disperat de confuz de fenomene fizice, mentale şi spirituale să se desfăşoare atât de infailibil pentru gloria lui Dumnezeu şi pentru binele oamenilor şi al îngerilor.

4:1.12 (56.4) Însă, într-un sens mai larg, „accidentele” aparente ale cosmosului fac fără îndoială parte din epopeea finită a aventurii din spaţio-timp a Infinitului care manipulează veşnic Absoluturile.

2. Dumnezeu şi natura

4:2.1 (56.5) Într-un sens limitat, natura este veşmântul fizic al lui Dumnezeu. Conduita sau acţiunea lui Dumnezeu este condiţionată şi provizoriu modificată de planurile experimentale şi de modelele

evolutive ale unui univers local, ale unei constelaţii, ale unui sistem sau ale unei planete. Dumnezeu acţionează în acord cu o lege bine definită, invariantă şi imuabilă, în toată vasta întindere a universului principal. Însă el modifică tiparele acţiunii sale pentru a contribui la coordonarea şi echilibrarea conduitei fiecărui univers, a fiecărei constelaţii, a fiecărui sistem, a fiecărei planete şi a fiecărei personalităţi în acord cu obiectivele, cu ţelurile şi cu planurile locale ale proiectelor finite de dezvoltare evolutivă.

4:2.2 (56.6) Natura, aşa cum o înţeleg muritorii, prezintă deci fundamentul subiacent şi fundalul fundamental ale unei Deităţi invariante şi ale legilor sale imuabile, cu manifestări influenţate de împrejurările locale. Acestea provoacă modificări, fluctuaţii şi răsturnări de situaţii odată cu punerea în aplicare a planurilor, a ţelurilor, a modelelor şi a condiţiilor locale care au fost inaugurate şi executate de forţele şi de personalităţile universului local, ale constelaţiei, ale sistemului şi ale planetei. De exemplu, îndată ce legile lui Dumnezeu au fost decretate pentru Nebadon, ele sunt modificate potrivit planurilor stabilite de Fiul Creator şi de Spiritul Creativ ai acestui univers local. Pe lângă toate acestea, acţiunea acestor legi a fost influenţată mai departe de erorile, de defectele şi de insurecţiile anumitor fiinţe aflate pe planeta voastră şi aparţinând sistemului planetar al Sataniei din care voi faceţi parte.

4:2.3 (56.7) Natura este rezultanta timp-spaţiu a doi factori cosmici: în primul rând, invariabilitatea, perfecţiunea şi rectitudinea Deităţii Paradisului, şi în al doilea rând, planurile experimentale, stângăciei în executare, greşelile insurecţionale, dezvoltarea incompletă şi imperfecţiunea în înţelepciunea creaturilor

extraparadisiace, de la cea mai înaltă până la cea mai măruntă. Natura comportă deci un fir al perfecţiunii uniform, imuabil, maiestuos şi minunat, venind din cercul eternităţii. Însă, în fiecare univers, pe fiecare planetă şi în fiecare viaţă individuală, această natură este modificată, condiţionată şi uneori disparată de acţiunile, de erorile şi de neloialităţile creaturilor, ale sistemelor şi ale universurilor evolutive. Trebuie deci ca natura să fie întotdeauna într-o stare schimbătoare şi chiar capricioasă cu toate că, în profunzime, ea este stabilă şi variată în funcţie de procedurile puse în aplicare într-un univers local.

4:2.4 (57.1) Natura este perfecţiunea Paradisului divizată de neplenitudinea, de răul şi de păcatul universurilor nedesăvârşite. Acest coeficient exprimă deci atât perfectul, cât şi parţialul, atât eternul, cât şi temporalul. Evoluţia continuă modifică natura, sporind conţinutul perfecţiunii Paradisului şi reducând conţinutul răului, al erorii şi al disarmoniei realităţii relative.

4:2.5 (57.2) Dumnezeu nu este personal prezent nici în natură, nici în vreo altă forţă a naturii, căci fenomenul naturii este suprapunerea imperfecţiunilor evoluţiei progresive şi, uneori, a consecinţelor unei rebeliunii insurecţionale, peste fundamentele paradisiace ale legii universale a lui Dumnezeu. Aşa cum apare ea pe o lume ca Urantia, natura nu poate fi niciodată expresia adecvată, reprezentarea autentică, portretul fidel al unui Dumnezeu infinit şi perfect înţelept.

4:2.6 (57.3) În lumea voastră, natura reprezintă legile perfecţiunii condiţionate de planurile evolutive ale universului local. Ce parodie este să te închini naturii doar pentru că, într-un sens anume, limitat, ea este impregnată de Dumnezeu; pentru că este o fază a puterii

universale, deci divină! Natura este totodată manifestarea proceselor neîncheiate, incomplete, imperfecte ale dezvoltării, ale creşterii şi ale progresului unei experienţe a universului în evoluţie cosmică.

4:2.7 (57.4) Defectele aparente ale lumii naturale nu indică nici un fel de defecte corespondente în caracterul lui Dumnezeu. Aceste imperfecţiuni observate reprezintă mai degrabă timpi de oprire inevitabili în desfăşurarea constantă a spectacolului în care se zugrăveşte infinitul. Aceste întreruperi defectuoase ale continuităţii perfecte sunt tocmai cele care dau posibilitate minţii finite a oamenilor materiali să îşi facă o imagine fugară asupra realităţii divine în timp şi spaţiu. Manifestările materiale ale divinităţii apar ca defectuoase minţii evolutive a oamenilor numai pentru că omul muritor persistă în a nu privi fenomenele naturii decât prin ochii lor trupeşti, vederea umană, neajutată de mota morontială sau de revelaţie, substitutul ei compensator în lumile timpului.

4:2.8 (57.5) Iar natura este disparată, chipul ei magnific este brăzdat de riduri, trăsăturile ei sunt împietrite de revolta, de conduita greşită şi de gândurile rele ale miriadelor creaturi care fac parte din natură, şi care au contribuit la desfigurarea ei în timp. Nu, natura nu este Dumnezeu. Natura nu este un obiect de adorare.

3. Caracterul neschimbător al lui Dumnezeu

4:3.1 (57.6) Mult prea mult s-au gândit oamenii la Dumnezeu ca la ceva asemănător lor. Dumnezeu nu este, nu a fost niciodată, şi nu va

fi niciodată gelos pe un om sau pe vreo altă fiinţă din universul de universuri. Dumnezeu ştie că Fiul Creator avea intenţia să facă din om capodopera creaţiei planetare, să-l facă să conducă întregul pământ, iar faptul de a vedea omul dominat de pasiunile sale cele mai joase, închinându-se în faţa idolilor de lemn, de piatră sau de aur, sau în faţa ambiţiei egoiste, acest spectacol sordid îl stârneşte pe Dumnezeu şi pe Fiii săi să fie geloşi *pentru* om, însă niciodată pe om.

4:3.2 (57.7) Dumnezeul etern este incapabil de furie şi de mânie în sensul omenesc al acestor emoţii şi aşa cum înţeleg oamenii acest gen de reacţii. Aceste sentimente sunt vulgare şi de dispreţuit, prea puţin demne de a fi numite umane, şi cu atât mai puţin divine. Astfel de atitudini sunt pe deplin străine naturii perfecte şi caracterului mărinimos al Tatălui Universal.

4:3.3 (58.1) O parte, o foarte mare parte a dificultăţilor avute de muritorii de de pe Urantia în înţelegegerea lui Dumnezeu provine din consecinţele grele ale rebeliunii lui Lucifer şi ale trădării lui Caligastia. Pe lumile neizolate de păcat, rasele evolutive pot să-şi facă idei mult mai bune asupra Tatălui Universal. Ele suferă mai puţin de confuzie, de deformare şi de pervertire în conceptele lor.

4:3.4 (58.2) Dumnezeu nu se căieşte pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce face acum, sau pentru ceea ce va face în viitor. El este infinit de înţelept şi Atotputernic deopotrivă. Înţelepciunea omului se naşte şi creşte din încercările şi din greşelile experienţei umane. Înţelepciunea lui Dumnezeu rezidă în perfecţiunea necalificată a infinitei sale clarviziuni universale, şi această recunoaştere divină dirijează efectiv liberul arbitru creator.

4:3.5 (58.3) Tatăl Universal nu face nimic care să cauzeze apoi amărăciune sau regrete, însă prin alegerea lor nefericită, creaturile înzestrate cu voinţă, care au fost formate după planurile Personalităţilor sale Creatoare din universurile exterioare, ajung uneori să pricinuiescă emoţii de mâhnire divină. părinţilor lor Creatori. Însă, cu toate că Tatăl nici nu face greşeli, nici regrete nu are şi nici amărăciuni nu încearcă, el este o fiinţă înzestrată cu o afecţiune paternă. Inima sa este neîndoielnic îndurerată atunci când copiii săi nu ajung la nivele spirituale pe care sunt capabili să le atingă cu ajutorul care le-a fost acordat cu atâta mărinimie de planurile de împlinire spirituală şi de modul de ascensiune al muritorilor pus în aplicare în universuri.

4:3.6 (58.4) Bunătatea infinită a Tatălui depăşeşte înţelegerea mentalului finit din timp. Pentru a expune efectiv toate fazele de bunătate relativă, trebuie întotdeauna să se permită un contrast cu un rău (nu cu un păcat) care să servească de comparaţie. Capacitatea de imperfectă de intuire a muritorilor poate distinge perfecţiunea bunătăţii divine numai pentru că aceasta se găseşte asociată în relaţie de contrast cu imperfecţiunea relativă a relaţiilor de timp şi de materie în mişcările din spaţiu.

4:3.7 (58.5) Caracterul lui Dumnezeu este infinit suprauman. De aceea, trebuie ca o astfel de natură divină să fie personalizată, precum în Fiii divini, chiar şi mai înainte de a putea fi înţeleasă, cu ajutorul credinţei, de mintea finită a omului.

4. Realizarea lui Dumnezeu

4:4.1 (58.6) În întregul univers al universurilor, Dumnezeu este singura fiinţă staţionară, conţinută în sine şi neschimbătoare, neavând nici exterior, nici dincolo, nici trecut, nici viitor. Dumnezeu este energie intenţională (spirit creator) şi voinţă absolută, iar aceste calităţi există prin ele însele şi sunt universale.

4:4.2 (58.7) De vreme ce Dumnezeu există prin el însuşi, el este absolut independent. Însăşi identitatea lui Dumnezeu este ostilă schimbării. „Eu, Domnul, nu mă schimb". Dumnezeu este imuabil, dar până ce nu atingeţi statutul Paradisului nici măcar nu începeţi să înţelegeţi cum trece Dumnezeu de la simplitate la complexitate, de la identitate la variaţie, de la repaus la mişcare, de la infinitate la finitudine, de la divin la uman şi de la unitate la dualitate şi triunitate. Şi Dumnezeu poate modifica astfel manifestările absoluităţii sale, deoarece invariabilitatea divină nu implică imobilitate. Dumnezeu are voinţă, el *este* voinţă.

4:4.3 (58.8) Dumnezeu este fiinţa care se determină absolut prin sine. Reacţiile sale în univers nu au limite, în afară de cele pe care şi le impune el însuşi. Acţiunile sale de liber arbitru nu sunt condiţionate decât de acele calităţi divine şi atribute perfecte care sunt caracteristicile inerente naturii sale eterne. Legătura între Dumnezeu şi univers este deci aceea a unei fiinţe de bunătate finală, căreia i se adaugă o liberă voinţă de infinitate creatoare.

4:4.4 (58.9) Tatăl Absolut este creatorul universului central şi perfect, şi Tatăl tuturor celorlalţi Creatori. Dumnezeu împărtăşeşte, cu oamenii şi cu alte fiinţe, personalitatea, bunătatea, şi numeroase alte caracteristici, însă infinitatea de voinţă este a lui şi numai a lui. Dumnezeu nu este limitat în acţiunile sale creatoare decât de

sentimentele naturii sale eterne şi de preceptele înţelepciunii sale infinite. Dumnezeu nu alege personal decât ceea ce este infinit perfect, de unde şi perfecţiunea celestă a universului central; cu toate că Fiii Creatori împărtăşesc pe deplin divinitatea sa şi chiar anumite faze ale absoluităţii sale, ei nu sunt deloc limitaţi de finalitatea de înţelepciune care conduce infinitatea voinţei Tatălui. În consecinţă, voinţa creatoare devine încă şi mai activă, în întregime divină şi aproape ultimă, dacă nu absolută, la Fiii săi din ordinul Mihaililor. Tatăl este infinit şi etern, însă dacă s-ar nega faptul că ar putea să se limiteze el însuşi în mod voluntar, aceasta ar nega conceptul însăşi al absoluităţii voinţei sale.

4:4.5 (59.1) Absoluitatea lui Dumnezeu impregnează toate cel şapte nivele ale realităţii universului, şi totalitatea acestei naturi absolute este supusă relaţiei între Creator şi familia sa universală de creaturi. Este posibil ca precizia să caracterizeze dreptatea trinitară în universul universurilor. Însă, în toate vastele lui relaţii familiale cu creaturile timpului, Dumnezeul universurilor este guvernat de *sentimentul divin.* Din toate punctele de vedere - veşnic - Dumnezeul infinit este un *Tată.* Dintre toate titlurile posibile după care ar putea fi cunoscut cum trebuie, eu am primit ordinul de a-l portretiza pe Dumnezeul întregii creţii ca fiind Tatăl Universal.

4:4.6 (59.2) În Dumnezeu Tatăl, actele de liber arbitru nu sunt nici guvernate de puterea sa, nici guvernate doar de intelect. Personalitatea divină se defineşte ca un spirit şi se manifestă faţă de universuri ca iubire. În consecinţă, în toate relaţiile sale personale cu personalităţile create ale universurilor, Prima Sursă-Centru este întotdeauna şi în mod consecvent un Tată iubitor. Dumnezeu este un

Tată în sensul cel mai elevat al termenului. El este veşnic motivat de idealismul perfect al iubirii divine, şi această natură tandră îşi găseşte cea mai puternică expresie şi cea mai mare satisfacţie în a iubi şi în a fi iubit.

4:4.7 (59.3) În ştiinţă, Dumnezeu este Prima Cauză; în religie, el este Tatăl universal şi iubitor; în filozofie, este unica fiinţă care există prin sine, nedepinzând de nici o altă fiinţă pentru existenţa sa, însă conferind salutar existenţă reală tuturor lucrurilor şi tuturor celorlalte fiinţe. Revelaţia este totuşi necesară pentru a arăta că această Cauză Primă a ştiinţei şi Unitatea autonomă a filozofiei sunt Dumnezeul religiei, plin de îndurare şi de bunătate şi angajat să-i facă pe copiii săi pământeşti să supravieţuiască veşnic.

4:4.8 (59.4) Noi căutăm cu insistenţă conceptul de Infinit, însă noi venerăm ideea-experienţă de Dumnezeu, capacitatea noastră de a pricepe în orice loc şi în orice moment factorii de personalitate şi de divinitate ai conceptului nostru cel mai elevat despre Deitate.

4:4.9 (59.5) Conştiinţa de a fi dus o viaţă victorioasă pe pământ se naşte din credinţa unei creaturi confruntate cu teribilul spectacol al limitării umane, când la fiecare episod recurent al existenţei sale şi fără a ezita niciodată, ea îndrăzneşte să proclame această provocare: Chiar şi dacă nu pot face lucrul aceasta, în mine trăieşte cineva care poate să o facă şi o va face - o parte din Absolutul-Tată al universului universurilor. Aceasta este „victoria care triumfă asupra lumii, credinţa voastră însăşi.”

5. Idei greşite despre Dumnezeu

4:5.1 (59.6) Tradiţia religioasă este istoria imperfect păstrată a experienţei oamenilor care l-au cunoscut pe Dumnezeu în vremurile apuse. Însă nu ne putem bizui pe aceste scrieri pentru a călăuzi o viaţă religioasă sau pentru a dispune de o sursă de informaţii veridice în ceea ce-l priveşte pe Tatăl Universal. Aceste credinţe vechi au fost invariabil denaturate deoarece oamenii primitivi erau întemeietori de mituri.

4:5.2 (60.1) Pe Urantia, una din cele mai mari surse de confuzie în ceea ce priveşte natura lui Dumnezeu provine din faptul că propriile voastre cărţi sacre nu au reuşit să facă o distincţie netă între personalităţile Trinităţii Paradisului, nici între Deitatea Paradisului şi creatorii şi administratorii universurilor locale. Pe parcursul dispensărilor trecute de înţelegere parţială, preoţii şi profeţii voştri nu au ştiut să stabilească clar distincţia dintre Prinţii Planetari, Suveranii de Sisteme, Părinţii Constelaţiilor, Fiii Creatori, Şefii Superuniversurilor, Fiinţa Supremă şi Tatăl Universal. Numeroase mesaje ale personalităţilor subordonate, cum ar fi Purtătorii Vieţii, şi ale diverselor ordine de îngeri, au fost prezentate în scrierile voastre ca venind de la Dumnezeu însuşi. Viaţa religioasă de pe Urantia confundă încă personalităţile asociate Deităţii cu Tatăl Universal însuşi, astfel încât toate sunt aduse sub o singură şi aceeaşi denumire.

4:5.3 (60.2) Locuitorii Urantiei continuă să sufere de pe urma influenţei conceptelor primitive despre Dumnezeu. Zeii care se înfurie odată cu furtuna, care zguduiesc pământul în mânia lor şi îi lovesc pe oameni în crizele lor, care aplică judecăţile lor din nemulţumire în epocile de foamete şi de inundaţie - aceştia sunt zeii

religiilor primitive. Ei nu sunt Zeii vii care guvernează universul. Astfel de concepte sunt relicve ale timpului în care oamenii presupuneau că universul este sub conducerea şi sub dominaţia capriciilor acelor zei imaginari. Însă omul muritor începe să realizeze că trăieşte sub un regim al legii şi al ordinii comparative în ceea ce priveşte politica administrativă şi conduita Creatorilor Supremi şi a Controlorilor Supremi.

4:5.4 (60.3) Ideea barbară de a îmblânzi un Zeu mânios, de a îmbuna un Domn ofensat, de a câştiga favorurile Deităţii prin sacrificii, prin penitenţe şi chiar prin vărsare de sânge, reprezintă o religie total puerilă şi primitivă, o filozofie nedemnă de o epocă iluminată de ştiinţă şi de adevăr. Astfel de credinţe sunt absolut detestabile pentru fiinţele celeste şi pentru şefii divini care servesc şi domnesc în universuri. Este un afront la adresa lui Dumnezeu a crede, a susţine sau a propovădui că trebuie să se verse sânge nevinovat pentru a câştiga favorurile sale sau pentru a abate o mânie divină închipuită.

4:5.5 (60.4) Evreii credeau că „fără vărsare de sânge nu se poate dobândi o iertare a păcatelor.” Ei nu s-au putut elibera de vechea idee păgână că Dumnezeu nu s-ar putea domoli decât la vederea sângelui, cu toate că Moise a făcut un salt distinct înainte atunci când a interzis sacrificiile umane şi le-a înlocuit cu sacrificii ceremoniale de animale, potrivite mentalităţii primitive a discipolilor săi care erau nişte beduini infantili.

4:5.6 (60.5) Dăruirea unui Fiu al Paradisului lumii voastre era inerentă încheierii unei vârste planetare. Ea era inevitabilă, şi nu a fost făcută neapărat în scopul de a câştiga favorurile lui Dumnezeu. S-

a nimerit, totodată, ca această dăruire să reprezinte actul final personal al unui Fiu Creator în lunga aventură de câştigare prin experienţă a suveranităţii asupra universului său. Oamenii au fost învăţaţi că inima paternă a lui Dumnezeu, în toată răceala şi asprimea ei austeră, era atât de neatinsă de nefericirile şi de suferinţele creaturilor sale, încât tandra sa mărinimie nu aveau cum să se manifeste până să-l fi văzut pe Fiul său ireproşabil sângerând şi murind pe crucea Calvarului! Ce parodie a caracterului infinit al lui Dumnezeu !

4:5.7 (60.6) Însă locuitorii Urantiei trebuie să găsească modalitatea de a se elibera de aceste vechi greşeli şi de aceste superstiţii păgâne legate de natura Tatălui Universal. Revelaţia adevărului despre Dumnezeu este în cursde manifestare. Rasa umană este destinată să îl cunoască pe Tatăl Universal în toată frumuseţea sa de caracter şi în toată minunăţia însuşirilor sale descrise atât de magnific de Fiul Creator care a locuit pe Urantia ca Fiu al Omului şi Fiu al lui Dumnezeu.

4:5.8 (61.1) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 4 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 6 >>

Capitolul 5

Relaţia lui Dumnezeu cu individul

5:0.1 (62.1) DACĂ mintea finită a omului nu este în stare să înţeleagă cum poate coborî un Dumnezeu atât de mare şi maiestuos ca Tatăl Universal din lăcaşul său etern de perfecţiune infinită pentru a fraterniza cu creatura umană individuală, trebuie atunci ca intelectul finit să îşi întemeieze asigurarea sa de comuniune divină pe adevărul faptului că se află un fragment real al Dumnezeului viu în intelectul oricărui muritor de pe Urantia înzestrat cu o minte normală şi cu o conştiinţă morală. Ajustorii Gândirii interiori sunt o fracţiune a Deităţii eterne a Tatălui Paradisiac. Când sufletul uman contemplă această prezenţă de realitate spirituală, omul nu are nevoie să meargă

dincolo de propria sa experienţă interioară pentru a-l găsi pe Dumnezeu şi a se strădui să intre în comuniune cu el.

5:0.2 (62.2) Dumnezeu a distribuit infinitatea naturii sale eterne în toate realităţile existenţiale ale celor şase coordonaţi absoluţi ai săi, însă, în orice moment, el poate stabili un contact personal cu orice parte, cu orice fază şi cu orice fel de creaţie, prin intermediul fragmentelor sale prepersonale. Dumnezeul etern şi-a rezervat de asemenea prerogativele de a conferi personalitate divinilor Creatori şi creaturilor vii ale universului de universuri, în timp ce şi-a rezervat mai departe prerogativele de a menţine un contact direct şi patern cu toate aceste fiinţe personale prin intermediul circuitului personalităţii.

1. Calea către Dumnezeu

5:1.1 (62.3) Incapacitatea creaturilor finite de a se apropia de Tatăl infinit nu este inerentă unei îndepărtări a Tatălui, ci caracterului finit şi limitărilor materiale ale fiinţelor create. Imensitatea deosebirii spirituale dintre cea mai înaltă personalitate de existenţă universală şi grupurile inferioare de inteligenţe create este de neconceput. Dacă ar fi posibil ca aceste inteligenţe de ordin inferior să fie transportate instantaneu în prezenţa Tatălui însuşi, ele nu ar şti că se află acolo. Acolo ar fi la fel de inconştiente de prezenţa Tatălui Universal ca şi în situaţia lor prezentă. Stă un drum foarte lung înaintea oamenilor muritori, până ca ei să poată cere cu temei, şi cu şanse de reuşită, un bilet de liberă trecere în prezenţa Tatălui Universal din Paradis. Din punct de vedere spiritual, trebuie ca un om să fi fost ridicat şi

metamorfozat de numeroase ori înainte de a putea atinge un nivel care îi va da viziunea spirituală susceptibilă să îl facă să vadă chiar şi numai un singur spirit din cele Şapte Spirite Maestru.

5:1.2 (62.4) Tatăl nostru nu se ascunde, el nu trăieşte într-o retragere arbitrară. El a mobilizat resursele înţelepciunii divine într-un efort nesfârşit de a se revela copiilor domeniilor sale universale. O măreţie infinită şi o generozitate inexprimabilă împreunate cu maiestatea iubirii sale sunt ceea ce îl face să năzuiască la asocierea cu el a fiecărei creaturi în stare să îl înţeleagă, să îl iubească, sau să se apropie de el. Prin urmare, limitările care vă sunt inerente, inseparabile de personalitatea voastră finită şi de existenţa voastră materială, sunt cele care determină timpul, locul şi circumstanţele în care veţi putea să atingeţi ţelul călătoriei de ascensiune a muritorilor şi să staţi în prezenţa Tatălui, în centrul tuturor lucrurilor.

5:1.3 (63.1) Cu toate că, pentru a vă apropia de prezenţa Tatălui Paradis, trebuie să atingeţi nivelele finite cele mai înalte ale progresului în spirit, ar trebui să vă bucuraţi la recunoaşterea posibilităţii mereu prezente de a intra într-o comuniune imediată cu spiritul dăruit al Tatălui, care este atât de intim asociat cu sufletul vostru interior şi cu eul vostru în curs de spiritualizare.

5:1.4 (63.2) Muritorii tărâmurilor timpului şi spaţiului se pot deosebi foarte mult în aptitudinile inerente şi în înzestrarea intelectuală, pot beneficia de medii excepţional de favorabile promovării sociale şi progresului moral sau, dimpotrivă, pot suferi de o absenţă aproape completă de ajutor uman pentru cultură şi pentru un aşa-zis progres în artele civilizaţiei. Însă posibilităţile de progres spiritual în cariera de ascensiune sunt egale pentru toţi. Se ating

nivele tot mai înalte de clarviziune spirituală şi de semnificaţie cosmică într-un mod cu totul independent de inegalităţile socio-morale din mediile materiale diversificate ale lumilor evolutive.

5:1.5 (63.3) Oricare ar fi diferenţele dintre muritorii de pe Urantia în şansele şi înzestrările lor intelectuale, sociale, economice, şi chiar morale, nu uitaţi că înzestrarea lor spirituală este uniformă şi unică. Cu toţii se bucură de aceeaşi prezenţă divină a darului venit de la Tată şi toţi sunt deopotrivă de privilegiaţi de a putea căuta o comuniune personală intimă cu acest spirit interior de origine divină. Toţi sunt egali în putinţa de a alege să accepte îndrumarea spirituală uniformă a acestor Veghetori de Mister.

5:1.6 (63.4) Dacă pe plan spiritual omul muritor este motivat din toată inima şi se consacră fără rezerve facerii voii Tatălui, atunci, de vreme ce este atât de categoric şi de efectiv înzestrat din punct de vedere spiritual cu un Ajustor divin interior, în experienţa acestui individ nu se poate să nu se materializeze conştiinţa sublimă a cunoaşterii de Dumnezeu şi încredinţarea celestă de supravieţuire pentru a-l putea găsi pe Dumnezeu făcând experienţa progresivă de a deveni tot mai asemănător cu el.

5:1.7 (63.5) Pe plan spiritual omul este locuit de un Ajustor al Gândirii care supravieţuieşte. Dacă o astfel de minte umană este motivată sincer şi spiritual, dacă acest suflet uman doreşte să-l cunoască pe Dumnezeu şi să devină asemenea lui, să vrea în mod cinstit să facă voia Tatălui, atunci nici o influenţă negativă de frustrare, nici o putere pozitivă de interferenţă posibilă nu ar putea împiedica acest suflet motivat prin putere divină de la ascensiunea în siguranţă până la porţile Paradisului.

5:1.8 (63.6) Tatăl doreşte ca toate creaturile sale să fie în comuniune personală cu el. Există, în Paradis, un loc pentru a-i primi pe toţi cei care au un statut de supravieţuire şi o natură spirituală care face posibilă o asemenea împlinire. De aceea, în filozofia voastră trebuie să se înscrie, odată pentru totdeauna, afirmaţiile următoare: pentru fiecare dintre voi şi pentru noi toţi, Dumnezeu este abordabil, Tatăl este accesibil, calea este deschisă. Forţele iubirii divine, precum şi căile şi mijloacele administrării divine sunt toate împletite într-un efort pentru a ajuta, în toate universurile, orice inteligenţă care este demnă să se ridice până în prezenţa Tatălui Universal din Paradis.

5:1.9 (63.7) Prezenţa şi personalitatea Infinitului nu îşi pierd realitatea doar pentru că este necesar un timp considerabil pentru a-l atinge pe Dumnezeu. Ascensiunea voastră face parte din circuitul celor şapte suprauniversuri. Cu toate că îi faceţi înconjurul de nenumărate ori, voi puteţi să vă aşteptaţi, în spirit şi în statut, să circulaţi întotdeauna către interior. Puteţi conta pe faptul că veţi fi transferaţi, din sferă în sferă, de la circuitele exterioare mereu mai aproape de centrul interior. Nu vă îndoiţi de faptul că, într-o zi, vă veţi găsi în prezenţa divină şi centrală a lui Dumnezeu şi îl veţi vedea (la figurat vorbind) faţă în faţă. Este vorba efectiv de atingerea nivelelor spirituale actuale, şi aceste nivele îi sunt accesibile oricărei fiinţe care a fost locuită de un Veghetor de Mister, şi care a efectuat ulterior fuziunea sa eternă cu acest Ajustor al Gândirii.

5:1.10 (64.1) Dumnezeu nu locuieşte într-o ascunzătoare spirituală, însă prea multe din creaturile sale s-au ascuns în negura propriilor lor decizii încăpăţânate. Deocamdată ele s-au separaat de comuniunea cu spiritul său şi cu spiritul Fiului său prin a fi ales propriile lor căi

strâmbe şi prin a se fi lăsat antrenate de indulgenţa minţii lor intolerante şi a naturii lor nespirituale.

5:1.11 (64.2) Omul muritor se poate apropia de Dumnezeu şi poate renunţa în repetate rânduri să facă voia divină, şi aceasta atât timp cât el păstrează puterea de a alege. Pierderea sa finală nu este decisă până ce el n-a pierdut puterea de a alege voia Tatălui. Tatăl nu îşi închide niciodată inima la nevoile şi la cerinţele copiilor săi. Numai că vlăstarele lui îşi închide inima pentru totdeauna la puterea de atracţie a Tatălui atunci când ele pierd final şi definitiv dorinţa de a face voia lui divină - care este aceea de a-l cunoaşte şi de a-i fi asemenea. Paralel, destinul etern al omului este asigurat atunci când fuziunea sa cu Ajustorul proclamă universului că acest ascender a realizat alegerea finală şi irevocabilă de a trăi voinţa lui Dumnezeu.

5:1.12 (64.3) Marele Dumnezeu stabileşte un contact direct cu omul muritor, dându-i din sinea sa infinită, eternă şi incomprehensibilă o fracţiune care va trăi şi locui în el. Dumnezeu s-a angajat în aventura eternă odată cu omul. Dacă vă conformaţi îndrumărilor forţelor spirituale din voi, şi celor din preajma voastră, nu aveţi cum să nu atingeţi înaltul destin pe care un Dumnezeu iubitor l-a instaurat ca ţel universal pentru creaturile care se ridică în lumile evolutive ale spaţiului.

2. Prezenţa lui Dumnezeu

5:2.1 (64.4) Prezenţa fizică a Infinitului este realitatea universului material. Prezenţa în minte a Deităţii trebuie să se determine după

profunzimea experienţei intelectuale a individului şi după nivelul evolutiv al personalităţii. Cât despre prezenţa spirituală a Divinităţii, este absolut necesar ca ea să fie diferenţială în univers. Ea este determinată de capacitatea spirituală de receptivitate şi de gradul în care voinţa creaturii este consacrată facerii voii divine.

5:2.2 (64.5) Dumnezeu trăieşte în fiecare dintre fiii săi născuţi din spirit. Fiii Paradisului au întotdeauna acces la prezenţa lui Dumnezeu, „la dreapta Tatălui", şi toate personalităţile sale create pot ajunge „la pieptul Tatălui". Aceasta se referă la circuitul personalităţii, indiferent de timpul, de locul, şi de modul în care este contactată, însă poate fi vorba şi de un contact conştient şi personal şi de o comuniune cu Tatăl Universal, fie în lăcaşul său central, fie într-un alt loc desemnat, cum ar fi una din cele şapte sfere sacre ale Paradisului.

5:2.3 (64.6) Cu toate acestea, prezenţa divină nu se poate descoperi nicăieri în natură, nici chiar în viaţa muritorilor cunoscători de Dumnezeu, cu aceeaşi plenitudine şi cu aceeaşi certitudine ca în comuniunea pe care o încercaţi cu Veghetorul lăuntric de Mister, Ajustorul Gândirii din Paradis. Ce greşeală să visezi la un Dumnezeu îndepărtat în ceruri când spiritul Tatălui Universal trăieşte în propria voastră minte!

5:2.4 (64.7) Graţie acestui fragment de Dumnezeu care locuieşte în voi, şi pe măsură ce înaintaţi în armonia voastră cu îndrumările spirituale ale Ajustorului, se face că voi puteţi spera tot mai mult să distingeţi prezenţa şi puterea transformatoare ale unor alte influenţe spirituale care vă înconjoară şi vin peste voi, fără a funcţiona ca parte integrantă din voi înşivă. Faptul că din punct de vedere intelectual nu sunteţi conştienţi de un contact strâns şi intim cu Ajustorul interior nu

contrazice câtuşi de puţin o experienţă atât de elevată. Proba fraternităţii cu Ajustorul divin constă în întregime în natura şi în extinderea roadelor spiritului care produc experienţa vieţii credinciosului individual. „Îi veţi cunoaşte după roadele lor”.

5:2.5 (65.1) Pentru mintea materială sărăcăcios spiritualizată a omului muritor, este extrem de dificil să atingă prin experienţă o conştiinţă notabilă a activităţilor spirituale a entităţilor divine cum ar fi Ajustorii din Paradis. Pe măsură ce sufletul creat împreună de minte şi Ajustor îşi afirmă progresiv existenţa, se produce o nouă fază de conştiinţă de suflet capabilă să resimtă prin experienţă prezenţa Monitorilor de Mister şi să recunoască directivele lor spirituale şi celelalte activităţi supramateriale ale lor.

5:2.6 (65.2) Întreaga experienţă a comuniunii cu un Ajustor implică un statut moral, nişte mobiluri mentale şi o experienţă spirituală. Realizarea de sine a unei astfel de împliniri este limitată în principal, chiar dacă nu exclusiv, la domeniul conştiinţei sufletului. Însă dovezile se produc din abundenţă prin manifestările roadelor spiritului în viaţa tuturor celor care iau astfel contact cu spiritul interior.

3. Adevărata slăvire

5:3.1 (65.3) Din punct de vedere universal, Deităţile Paradisului sunt ca una singură, însă în relaţiile lor cu fiinţe ca acelea care locuiesc pe Urantia ele sunt totodată trei persoane distincte şi separate. Există o diferenţă între Divinităţi din punctul de vedere al

chemărilor personale, al comuniunii şi al altor relaţii intime. În sensul cel mai elevat, noi îl slăvim pe Tatăl Universal şi numai pe el. Este adevărat că îl putem slăvi şi îl slăvim efectiv pe Tată aşa cum se manifestă el în Fiii săi Creatori, însă Tatăl este, direct sau indirect, cel care este slăvit şi venerat.

5:3.2 (65.4) Rugăminţile de tot felul ţin de domeniul Fiului Etern şi organizaţiei spirituale a Fiului. Rugăciunile, toate comunicările formale, totul, în afară de adorarea şi de venerarea Tatălui Universal, sunt treburi care sunt de competenţa unui univers local. În general, ele nu depăşesc limitele jurisdicţionale ale unui Fiu Creator. Dar venerarea este cu siguranţă încircuitată şi transmisă persoanei Creatorului prin funcţionarea circuitului personalităţii Tatălui. Credem, printre altele, că această înregistrare a omagiului unei creaturi locuite de un Ajustor este înlesnită de prezenţa Tatălui în spirit. Există o imensă sumă de dovezi pentru a demonstra această credinţă. Ştiu că toate ordinele de fragmente ale Tatălui sunt împuternicite să înregistreze în mod valabil, în prezenţa Tatălui Universal, slăvirea de bună credinţă a supuşilor lor. Fără îndoială, Ajustorii se folosesc şi de canale prepersonale directe de comunicare cu Dumnezeu. Ei sunt capabili totodată să utilizeze circuitele de gravitaţie spirituală ale Fiului Etern.

5:3.3 (65.5) Slăvirea îşi este de ajuns sieşi. Rugăciunea încorporează un element de interes pentru sine sau pentru o altă făptură. Aceasta este marea diferenţă între slăvire şi rugăciune. Adevărata slăvire nu comportă absolut nici o cerere pentru sine, nici vreun alt element de interes personal. Noi îl venerăm pur şi simplu pe Dumnezeu datorită concepţiei noastre despre ceea ce este el.

Venerarea nu cere nimic şi nu speră nimic pentru cel care venerează. Noi nu venerăm Tatăl pentru că am putea să ne alegem cu ceva din această veneraţie. Noi îi arătăm această devoţiune şi ne angajăm în această adorare printr-o reacţie naturală şi spontană, recunoscând personalitatea incomparabilă a Tatălui, şi datorită naturii sale demne de a fi iubită şi a atributelor sale adorabile.

5:3.4 (65.6) În clipa când se introduce în adorare un element de interes personal, devoţiunea trece de la adorare la rugăciune, şi ar fi mai indicat să i se adreseze persoanei Fiului Etern sau a Fiului Creator. Însă, în practica experienţei religioase, nu există nici un motiv pentru a nu adresa rugăciunea lui Dumnezeu Tatăl ca parte a unei adorări sincere.

5:3.5 (66.1) Atunci când vă ocupaţi de problemele practice ale vieţii voastre de zi cu zi, voi sunteţi în mâinile personalităţilor spirituale care îşi au originea în a Treia Sursă Centru; voi cooperaţi cu agenţii Autorului Comun. Şi aşa că voi îl slăviţi pe Dumnezeu; vă rugaţi la Fiu şi intraţi în comuniune cu el; şi vă ocupaţi de detaliile şederii pământeşti în legătură cu inteligenţele Spiritului Infinit care acţionează asupra lumii voastre şi în întregul vostru univers.

5:3.6 (66.2) Fiii Creatori sau Suverani care dirijează destinele universurilor locale ţin loc atât Tatălui Universal, cât şi Fiului Etern al Paradisului. Aceşti Fii ai Universului primesc în numele Tatălui adoraţia de slăvire şi îşi pleacă urechea la cererile supuşilor lor solicitanţi de la un capăt la altul al creaţiilor lor respective. În practică, şi în toate privinţele, un Fiu Mihail este Dumnezeu pentru copiii universului său local. El este personalizarea Tatălui Universal şi a Fiului Etern în universul local. Spiritul Infinit menţine un contact

personal cu copiii acestor tărâmuri prin Spiritele Universului, asociaţii administrativi şi creativi ai Fiilor Creatori din Paradis.

5:3.7 (66.3) Adorarea sinceră implică mobilizarea tuturor puterilor personalităţii umane sub dominaţia sufletului în evoluţie, şi subordonarea lor îndrumărilor divine ale Ajustorului Gândirii asociat. Mintea supusă limitărilor materiale nu poate niciodată deveni suprem conştientă de semnificaţia reală a unei adevărate adorări. Realizarea de către om a realităţii experienţei adorării este determinată mai ales de nivelul de dezvoltare al sufletului său muritor în evoluţie. Creşterea spirituală a sufletului are loc întru totul independent de conştiinţa intelectuală de sine.

5:3.8 (66.4) Experienţa adorării constă în încercarea sublimă a Ajustorului asociat de a comunica Tatălui Divin dorinţele inexprimabile şi aspiraţiile de nespus ale sufletului uman, creat în comun de mintea umană care îl caută pe Dumnezeu şi de Ajustorul nemuritor care îl revelează pe Dumnezeu. Adorarea este, prin urmare, acţiunea de consimţire a minţii materiale la încercarea sinelui său care spiritualizează, sub îndrumarea spiritului asociat, de a comunica cu Dumnezeu în calitate de fiu al Tatălui Universal prin credinţă. Mintea muritoare consimte să venereze; sufletul muritor năzuieşte să venereze şi începe să preia iniţiativa; prezenţa Ajustorului divin dirijează această venerare spre folosul minţii muritoare şi al sufletului nemuritor în evoluţie. În ultimă analiză, adevărata venerare devine o experienţă realizată pe patru nivele cosmice: intelectual, morontial, spiritual şi personal. Ea reprezintă conştiinţa minţii, a sufletului şi a spiritului şi unificarea lor în personalitate.

4. Dumnezeu în religie

5:4.1 (66.5) Moralitatea religiilor evolutive *mână* pe oameni înainte în căutarea lui Dumnezeu prin putere motivaţională a fricii. Religiile revelaţiei *îmbie* pe oameni să caute un Dumnezeu al iubirii datorită faptului că ei încearcă năzuinţa de a deveni asemenea lui. Însă religia nu este doar un sentiment pasiv de „dependenţă absolută” şi de „certitudine a supravieţuirii”. Este o experienţă vie şi dinamică a atingerii divinităţii întemeiată pe slujirea omenirii.

5:4.2 (66.6) Marele serviciu imediat al religiei autentice constă în stabilirea unei unităţi permanente în experienţă umană, o pace durabilă şi o încredinţare profundă. La oamenii primitivi, chiar şi politeismul este o unificare relativă a conceptului în evoluţie al Deităţii. Politeismul este monoteismul în formare. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu este destinat să fie înţeles ca fiind realitatea valorilor, substanţa semnificaţiilor şi viaţa adevărului.

5:4.3 (67.1) Dumnezeu nu este doar cel care determină destinul, el *este* destinaţia eternă a omului. Toate activităţile umane nereligioase încearcă să aplece universul către denaturanta servire de sine. Indivizii cu adevărat religioşi caută să-şi identifice sinele cu universul şi să dedice apoi activităţile acestui sine unificat servirii familiei universale a semenilor lor, umani şi supraumani.

5:4.4 (67.2) Domeniile filozofiei şi artei se interpun între activităţile religioase şi nereligioase ale sinelui uman. Prin artă şi

filozofie, gânditorii materialişti sunt atraşi către contemplarea realităţilor spirituale şi a valorilor universale de semnificaţii eterne.

5:4.5 (67.3) Toate religiile propovăduiesc slăvirea Deităţii şi vreo doctrină de salvare umană. Religia budistă promite salvarea de suferinţă, pacea veşnică. Religia iudaică promite salvarea de greutăţi, prosperitatea bazată pe justeţe. Religia greacă promitea salvarea de disarmonie şi de urâţenie şi realizarea frumuseţii. Creştinismul promite salvarea de păcat, sfinţenia. Mahomedanismul promite eliberarea de stricteţea normelor morale ale iudaismului şi ale creştinismului. Religia lui Isus *este* salvarea de sine, izbăvirea de relele care decurg din izolarea creaturii în timp şi în eternitate.

5:4.6 (67.4) Evreii îşi bazau religia pe bunătate, grecii şi-o fundamentau pe frumuseţe, şi ambele religii căutau adevărul. Isus a revelat un Dumnezeu al iubirii, şi iubirea înglobează în întregime adevărul, frumuseţea şi bunătatea.

5:4.7 (67.5) Zoroastrienii aveau o religie a moralei, hinduşii o religie a metafizicii, confucianiştii o religie a eticii. Isus a trăit o religie a *servirii.* Toate aceste religii sunt de valoare prin aceea că sunt apropieri valabile de religia lui Isus. Religia este destinată să devină realitatea unificării spirituale a tot ceea ce este bun, frumos şi adevărat în experienţa umană.

5:4.8 (67.6) Religia greacă avea o lozincă universală: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Centrul învăţăturii evreilor era „Cunoaşteţi-l pe Dumnezeul vostru”. Creştinii predică o evanghelie îndreptată spre „Cunoaşterea Domnului Isus Christos.” Isus a proclamat vestea cea bună „Cunoaşteţi-l pe Dumnezeu şi cunoaşteţi-vă pe voi înşivă ca Fii ai lui Dumnezeu.” Aceste concepte diferite asupra scopului religiei

determină atitudinea unui individ în diverse situaţii ale vieţii sale şi lasă să întrevadă profunzimea veneraţiei sale şi natura obiceiurilor sale personale de rugăciune. Putem determina statutul spiritual al oricărei religii după natura rugăciunilor ei.

5:4.9 (67.7) Conceptul unui Dumnezeu semiuman şi gelos este o tranziţie inevitabilă de la politeism la monoteismul sublim. Cel mai înalt nivel al unei religii pur evolutive este atins într-un antropomorfism exaltat. Conceptul antropomorfismului a fost înălţat de creştinism de la idealul uman până la conceptul transcendent şi divin al persoanei lui Cristos glorificat. Este antropomorfismul cel mai înalt pe care oamenii îl vor putea concepe vreodată.

5:4.10 (67.8) Conceptul creştin de Dumnezeu tinde să combine trei învăţături separate:

5:4.11 (67.9) 1. *Conceptul ebraic*- Dumnezeu ca apărător a valorilor morale, un Dumnezeu al dreptăţii.

5:4.12 (67.10) 2. *Conceptul grec*- Dumnezeu ca unificator, un Dumnezeu al înţelepciunii.

5:4.13 (68.1) 3. *Conceptul lui Isus*- Dumnezeu ca un prieten viu, un Tată iubitor, prezenţa divină.

5:4.14 (68.2) Este deci evident că teologia compozită creştină întâmpină mari dificultăţi în atingerea coerenţei. Aceste dificultăţi sunt încă agravate datorită faptului că doctrinele creştinismului primitiv erau în general fondate pe experienţa religioasă a trei persoane diferite, Filon din Alexandria, Isus din Nazaret şi Paul din Tarse.

5:4.15 (68.3) Când studiaţi viaţa religioasă a lui Isus, vizualizaţi-o în mod pozitiv. Nu vă gândiţi prea mult la faptul că el era fără de păcat, ci gândiţi-vă mai degrabă la dreptatea sa, la servirea sa plină de iubire. Conceptul ebraic de Tată celest dădea la iveală o iubire pasivă. Isus a ridicat iubirea pasivă dezvăluită în conceptul ebraic de Tată ceresc la afecţiunea mai înaltă şi mult mai *activă* şi iubitoare a unui Dumnezeu pentru făpturile sale, Dumnezeu care este Tatăl tuturor indivizilor, chiar şi al răufăcătorilor.

5. Conştiinţa de Dumnezeu

5:5.1 (68.4) Originea moralităţii se găseşte în raţiunea conştiinţei de sine. Moralitatea este supraanimală, însă în întregime evolutivă. Evoluţia umană îmbrăţişează în desfăşurarea sa toate înzestrările antecedente dăruirii Ajustorilor şi revărsării Spiritului Adevărului. Atingând însă nivelele moralităţii, omul nu este scutit de luptele efective ale vieţii de muritor; mediul fizic în care trăieşte comportă lupta pentru existenţă; anturajul social necesită ajustări de etică; situaţiile morale cer ca el să facă alegeri în sferele cele mai înalte ale raţiunii, experienţa spirituală (realizarea lui Dumnezeu) cere ca el să-l găsească şi să se străduiască sincer să îi semene.

5:5.2 (68.5) Religia nu se bazează nici pe faptele ştiinţei, nici pe obligaţiile societăţii, nici pe ipotezele filozofiei, nici pe îndatoririle pe care le implică morala. Religia este un domeniu independent de răspuns al oamenilor la situaţiile vieţii, şi ea apare infailibil în toate stadiile de dezvoltare umane posterioare moralei. Religia poate

impregna cele patru nivele ale realizării valorilor şi ale bucuriei fraternităţii universale: nivelul fizic sau material al autoconservării, nivelul social sau emoţional al fraternităţii, nivelul raţiunii morale sau a datoriei şi nivelul spiritual în care există conştiinţa comuniunii universale prin adorare divină.

5:5.3 (68.6) Savantul care caută faptele îl concepe pe Dumnezeu ca fiind Cauza Primă, un Dumnezeu al forţei. Artistul care exprimă emoţia îl vede pe Dumnezeu ca fiind idealul frumuseţii, un Dumnezeu al esteticii. Filosoful care raţionează înclină uneori să afirme principiul unui Dumnezeu al unităţii universale, adică Deitate Panteistă. Persoana religioasă încrezătoare crede într-un Dumnezeu care întreţine supravieţuirea, Tatăl din Ceruri, Dumnezeul iubirii.

5:5.4 (68.7) Conduita morală precede întotdeauna religia evolutivă, şi ea face parte chiar şi din religia revelată, însă nu este niciodată totalitatea experienţei religioase. Servirea socială este rezultatul gândirii morale şi al trăirii religioase. Moralitatea nu conduce biologic la nivele superioare ale experienţei religioase. Adorarea frumosului abstract nu este slăvirea lui Dumnezeu, nici exaltarea naturii, nici respectul pentru unitate nu sunt slăvirea lui Dumnezeu.

5:5.5 (68.8) Religia evolutivă este mama ştiinţei, a artei şi a filozofiei, care au ridicat omul la nivelul receptivităţii la religia revelată, inclusiv la dăruirea Ajustorilor şi la venirea Spiritului Adevărului. Tabloul evolutiv al existenţei umane începe şi se sfârşeşte cu religia, însă cu calităţi foarte diferite ale religiei, una evolutivă şi biologică, alta revelatoare şi periodică. Şi astfel, în timp ce religia este

normală şi naturală pentru om, ea mai este şi opţională totodată. Omul nu trebuie să fie religios împotriva voii sale.

5:5.6 (69.1) Experienţa religioasă fiind esenţialmente spirituală nu poate fi pe deplin înţeleasă de mintea materială, de unde şi rolul teologiei, care este psihologia religiei. Doctrina esenţială a realizării de către om a lui Dumnezeu creează un paradox în înţelegerea finită. Îi este aproape imposibil logicii umane şi raţiunii finite să armonizeze conceptul imanenţei divine - un Dumnezeu lăuntric şi parte din fiecare individ, cu ideea transcendenţei lui Dumnezeu - dominaţia divină a universului universurilor. Aceste două concepte esenţiale ale Deităţii trebuie să fie unificate prin priceperea, prin credinţă, a conceptului de transcendenţă a unui Dumnezeu personal şi prin realizarea prezenţei interioare a unui fragment din acest Dumnezeu cu scopul de a justifica o adorare inteligentă şi a valida speranţa într-o supravieţuire personală. Dificultăţile şi paradoxurile religiei sunt inerente faptului că realităţile religiei depăşesc complet capacităţile de înţelegere intelectuală a muritorilor.

5:5.7 (69.2) Omul muritor extrage trei mari satisfacţii din experienţa sa religioasă, chiar şi în zilele trecerii sale temporale pe pământ.

5:5.8 (69.3) 1. Din punct de vedere *intelectual,* el dobândeşte satisfacţia unei conştiinţe umane mai bine unificate.

5:5.9 (69.4) 2. Din punct de vedere *filosofic,* el se bucură să-şi vadă justificate idealurile sale de valori morale.

5:5.10 (69.5) 3. Din punct de vedere *spiritual,* el se dezvoltă în experienţa de prietenie divină şi în satisfacţiile spirituale ale

adevăratei adoraţii.

5:5.11 (69.6) Conştiinţa de Dumnezeu, aşa cum o încearcă muritorii în evoluţie ai tărâmurilor, trebuie să constea în trei factori variabili, trei nivele diferenţiale de realizare a realităţii. Există, mai întâi, conştiinţa mentală - înţelegerea *ideii* de Dumnezeu. Urmează apoi conştiinţa sufletului - realizarea *idealului* de Dumnezeu. La urmă, începe să răsară conştiinţa spiritului - realizarea *realităţii spirituale* a lui Dumnezeu. Prin unificarea acestor factori ai realizării divine, oricât de incompletă ar fi ea, personalitatea muritoare răspândeşte constant, peste toate nivelele conştiente, o realizare a *personalităţii* lui Dumnezeu. La muritorii care au atins Corpul Finalităţii, toate acestea vor conduce la timpul cuvenit la realizarea *supremaţiei* lui Dumnezeu şi vor putea după aceea să ducă la realizarea *ultimităţii* lui Dumnezeu, la o fază a supraconştiinţei absonite a Tatălui din Paradis.

5:5.12 (69.7) Experienţa conştienţei de Dumnezeu rămâne aceeaşi de la generaţie la generaţie. Însă cu fiecare epocă mai avansată în cunoaşterea umană, conceptul filosofic şi definiţiile teologice despre Dumnezeu *trebuie* să se schimbe. Cunoaşterea lui Dumnezeu sau conştiinţa religioasă este o realitate universală, însă, oricât de valabilă (reală) ar fi experienţa religioasă, ea trebuie să accepte a se supune unei critici inteligente şi unei interpretări filosofice rezonabile. Ea nu trebuie să caute să rămână un lucru izolat de totalitatea experienţei umane.

5:5.13 (69.8) Supravieţuirea eternă a personalităţii depinde în întregime de alegerea minţii muritoare, ale cărei decizii determină potenţialul de supravieţuire al sufletului nemuritor. Când mintea îl

crede pe Dumnezeu, când sufletul îl cunoaşte pe Dumnezeu şi când, odată cu Ajustorul susţinător, toţi îl *doresc* pe Dumnezeu, atunci supravieţuirea este asigurată. Nici limitările intelectului, nici îngrădirea învăţământului, nici privarea de cultură, nici sărăcia stării sociale, nici chiar un standard moral inferior, care sunt rezultatul unei lipse nefericite a avantajelor educative, culturale şi sociale, nu pot infirma prezenţa spiritului divin în indivizii privaţi astfel de şansă şi dezavantajaţi din punct de vedere uman, însă credincioşi. Prezenţa lăuntrică a Veghetorului de Mister constituie începutul şi asigură posibilitatea potenţialului de creştere şi de supravieţuire al sufletului nemuritor.

5:5.14 (70.1) Aptitudinea părinţiilor muritori de a procrea nu se bazează pe situaţia lor educativă, culturală, socială sau economică. Uniunea factorilor parentali în condiţii naturale este întru totul suficientă pentru a sădi un vlăstar. O minte umană care discerne binele şi răul, care posedă capacitatea de a-l adora pe Dumnezeu, în uniune cu un Ajustor divin, reprezintă pentru un muritor tot ceea ce se cere pentru a declanşa şi favoriza producerea sufletului său nemuritor cu calităţile sale de supravieţuire, cu condiţia ca un atare individ înzestrat cu spirit să-l caute pe Dumnezeu, să dorească sincer să-i fie asemănător, şi să aleagă cu onestitate să facă voia Tatălui din ceruri.

6. Dumnezeul personalităţii

5:6.1 (70.2) Tatăl Universal este Dumnezeul personalităţilor. De la muritorii şi creaturile materiale cel mai umile, care se bucură de un

statut de personalitate, până la cele mai înalte persoane având demnitatea de creator şi un statut divin, domeniul personalităţii universale îşi are centrul şi circumferinţa în Tatăl Universal. Dumnezeu Tatăl este distribuitorul şi păstrătorul fiecărei personalităţi. Iar Tatăl din Paradis este deopotrivă şi destinul acelor personalităţi finite care aleg cu toată inima să facă voia divină, care îl iubesc pe Dumnezeu şi năzuiesc să-i fie asemenea.

5:6.2 (70.3) Personalitatea este unul din misterele nepătrunse ale universului. Noi suntem capabili să formăm concepte adecvate asupra factorilor care intră în compunerea diverselor ordine şi nivele de personalitate, însă nu înţelegem pe deplin natura reală a personalităţii însăşi. Percepem cu claritate numeroşii factori care, odată puşi laolaltă, constituie vehiculul personalităţii umane, însă nu pricepem pe deplin natura şi semnificaţia acestei personalităţi finite.

5:6.3 (70.4) Personalitatea este potenţială în toate creaturile înzestrate cu o minte, de la minimul de conştiinţă de sine până la maximul de conştiinţă de Dumnezeu. Însă faptul singur al înzestrării cu o minte nu este personalitatea, după cum nici spiritul sau energia fizică nu sunt. Personalitatea este calitatea şi valoarea realităţii cosmice care este conferită exclusiv de Dumnezeu Tatăl acestor sisteme vii, în care energiile materiei, ale minţii şi ale spiritului sunt asociate şi coordonate. De asemenea, personalitatea nu este o înfăptuire progresivă. Personalitatea poate fi materială sau spirituală, însă ea există sau nu există. Altfel decât printr-un act direct al Tatălui din Paradis, ceea ce este altceva-decât-personal nu atinge niciodată nivelul personal.

5:6.4 (70.5) Atribuirea personalităţii este funcţiunea exclusivă a Tatălui Universal. El personalizează sistemele energetice vii, pe care le înzestrează cu atributele unei conştiinţe creative relative şi cu controlul prin liber arbitru al acestor atribute. Nici o personalitate nu este separată de Dumnezeu Tatăl şi nici una nu există decât pentru Dumnezeu Tatăl. Atributele fundamentale ale individualităţii umane, cum ar fi Ajustorul absolut, nucleul personalităţii umane, sunt conferite de Tatăl Universal acţionând în domeniul său exclusiv personal al serviciului cosmic.

5:6.5 (70.6) Ajustorii de statut prepersonal locuiesc în numeroase tipuri de creaturi muritoare. Ei asigură acestor fiinţe posibilitatea de a supravieţui morţii fizice şi de a se personaliza în calitate de creaturi morontiale cu potenţial pentru înfăptuirile ultime ale spiritului. Căci, atunci când mintea unei creaturi înzestrate cu personalitate este locuită de un fragment al spiritului Dumnezeului Etern, darul prepersonal al Tatălui personal, atunci acea personalitate finită posedă potenţialul divinului şi al eternului şi aspiră la un destin înrudit cu Ultimul, tinzând chiar către o realizare a Absolutului.

5:6.6 (71.1) Capacitatea de a atinge personalitatea divină este inerentă Ajustorului prepersonal; capacitatea de a atinge personalitate umană este potenţială în zestrea mentalului cosmic al fiinţei umane; însă personalitatea experienţială a omului muritor este observabilă ca realitate activă şi funcţională numai după ce vehiculul material al vieţii sale a fost atins de divinitatea eliberatoare a Tatălui Universal. Ea este atunci lansată pe mările experienţei ca o personalitate conştientă de sine şi (relativ) capabilă de a se determina şi de a se crea

pe sine. Sinele material este cu adevărat *personal fără nici o restricţie.*

5:6.7 (71.2) Eul material posedă o personalitate şi o identitate, o identitate temporară. Ajustorul prepersonal al spiritului are de asemenea o identitate, o identitate eternă. Această personalitate materială şi această prepersonalitate spirituală sunt capabile să-şi unească atributele lor creatoare astfel încât să dea naştere identităţii supravieţuitoare a sufletului nemuritor.

5:6.8 (71.3) După ce a avut astfel grijă de creşterea sufletului nemuritor şi a eliberat sinele lăuntric al omului de lanţurile care îl făceau să depindă în mod absolut de cauze anterioare, Tatăl se ţine deoparte. Astfel, omul a fost eliberat de lanţurile legii cauzei şi a efectului, cel puţin în ceea ce priveşte destinul său etern, iar sufletul, sinele nemuritor, are ceea ce îi trebuie pentru a creşte; îi revine acum fiinţei umane însăşi să voiască sau să inhibeze crearea acestui sine supravieţuitor şi etern pe care are posibilitatea să-l aleagă. Nici o altă fiinţă, nici o forţă, nici un creator sau agent din vastul univers de universuri nu pot interfera, în nici o măsură, cu suveranitatea absolută a liberului arbitru uman care operează în domeniile opţiunii cu privire la destinul etern al personalităţii muritorului care alege. În ceea ce priveşte supravieţuirea eternă, Dumnezeu a hotărât suveranitatea voinţei materiale şi umane, şi această hotărâre este absolută.

5:6.9 (71.4) Dăruirea cu personalitate eliberează relativ creaturile de reacţia servilă la cauze anterioare, iar personalităţile tuturor acestor fiinţe morale, evolutive sau de altă natură, sunt centrate în personalitatea Tatălui Universal. Ele sunt totdeauna atrase înspre

prezenţa sa din Paradis de către acea înrudirea de fiinţă care constituie vastul şi universalul cerc al familiei şi circuit fratern al Dumnezeului etern. Există o înrudire de spontaneitate divină în orice personalitate.

5:6.10 (71.5) Circuitul personalităţii universului universurilor îşi are centrul în persoana Tatălui Universal, iar Tatăl din Paradis este conştient personal de toate personalităţile de pe toate nivelele de existenţă unde există conştiinţă de sine şi este totodată în contact cu ele. Şi această conştiinţă de personalitatea întregii creaţii există independent de misiunea Ajustorilor Gândirii.

5:6.11 (71.6) Orice gravitaţie este pusă în circuit în Insula Paradisului, orice minte este încircuitată în Autorul Comun, iar orice spirit, în Fiul Etern; tot astfel, orice personalitate este încircuitată în prezenţa personală a Tatălui Universal, iar acest circuit îi transmite infailibil Personalităţii Originare şi Eterne adorarea tuturor personalităţilor.

5:6.12 (71.7) Cât despre personalităţile care nu sunt locuite de un Ajustor, atributul libertăţii de alegere le este dăruit tot de Tatăl Universal, iar astfel de persoane sunt îmbrăţişate, la fel cu celelalte, în marele circuit al iubirii divine, circuitul personalităţii Tatălui Universal. Dumnezeu asigură suveranitatea de alegere a tuturor personalităţilor autentice. Nici o creatură personală nu poate fi constrânsă să se angajeze în aventura eternă. Poarta eternităţii nu se deschide decât ca răspuns la libera alegere a fiilor înzestraţi cu liber arbitru ai Dumnezeului liber în voinţa sa.

5:6.13 (72.1) Şi toate acestea reprezintă eforturile mele de a prezenta relaţia Dumnezeului viu cu copiii timpului. Şi acum, când

totul e spus şi făcut, eu nu pot face altceva mai util decât să repet că Dumnezeu este Tatăl vostru în univers, iar voi sunteţi cu toţii copiii săi planetari.

5:6.14 (72.2) [Acest capitol este al cincilea şi ultimul din seria referitoare la Tatăl Universal prezentată de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 6

Fiul Etern

6:0.1 (73.1) FIUL etern este expresia finală şi desăvârşită a „întâiului” concept personal şi absolut al Tatălui Universal. În consecinţă, în toate circumstanţele în care Tatăl se exprimă într-o manieră personală şi absolută, el o face prin Fiul său Etern, care a fost întotdeauna, este acum şi va fi întotdeauna Cuvântul divin şi viu. Acest Fiu Etern rămâne în centrul tuturor lucrurilor, în asociere cu prezenţa personală şi imediat învăluitoare a Tatălui Universal şi Etern.

6:0.2 (73.2) Pentru a avea acces la canalele de gândire ale intelectului uman vorbim despre „întâiul” gând al lui Dumnezeu şi facem aluzie la o imposibilă origine a Fiului Etern în timp. Asemenea deformări de limbaj reprezintă cele mai mari eforturi ale noastre de stabilire a unui compromis care să permită contactul cu mintea

creaturilor muritoare legate de timp. În sensul secvenţial, Tatăl Universal nu ar fi putut niciodată să aibă un prim gând, nici Fiul Etern să aibă un început. Însă eu am fost instruit să-i zugrăvesc minţii muritoare limitate de timp realităţile eternităţii, servindu-mă de aceste simboluri ale gândirii, şi de a desemna relaţiile eternităţii prin aceste concepte temporale de secvenţă.

6:0.3 (73.3) Fiul Etern este personalizarea spirituală a conceptului universal şi infinit al Tatălui Paradisului relativ la realitatea sa divină, la spiritul său necalificat şi la personalitatea sa absolută. Şi în chipul acesta Fiul constituie revelaţia divină a identităţii de creator a Tatălui Universal. Personalitatea perfectă a Fiului dezvăluie că Tatăl este efectiv sursa eternă şi universală a tuturor valorilor şi semnificaţiilor a ceea ce este spiritual, voliţional, intenţional şi personal.

6:0.4 (73.4) În efortul nostru de a-i înlesni minţii finite din timp să-şi formeze un concept secvenţial al relaţiilor dintre fiinţele infinite şi eterne ale Trinităţii Paradisului, noi ne folosim de o astfel de înlesnire în formarea unei concepţii pentru a ne referi la „primul concept personal, universal şi infinit al Tatălui.” Îmi este imposibil să-i transmit minţii umane o idee adecvată a relaţiilor eterne dintre Deităţi. De aceea folosesc nişte termeni care îi vor da minţii finite o oarecare idee despre relaţiile acestor fiinţe eterne în epocile subsecvente ale timpului. Noi credem că Fiul a izvorât din Tată. Suntem învăţaţi că ambii sunt în mod necondiţionat eterni. Se pare, aşadar, că nici o creatură din timp nu va putea să înţeleagă vreodată pe deplin acest mister al unui Fiu care este provenit din Tată, şi care este în acelaşi timp un veşnic coordonat al Tatălui însuşi.

1. Identitatea Fiului Etern

6:1.1 (73.5) Fiul Etern este Fiul originar şi unic zămislit de Dumnezeu. El este Dumnezeu Fiul, a Doua Persoană a Deităţii şi creatorul asociat al tuturor lucrurilor. La fel cum Tatăl este Prima Mare Sursă-Centru, tot aşa Fiul este a Doua Mare Sursă-Centru.

6:1.2 (74.1) Fiul Etern este centrul spiritual şi administratorul divin al guvernului spiritual al universului universurilor. Tatăl Universal este mai întâi un creator, şi după aceea un controlor. Fiul Etern este mai întâi un cocreator, şi după aceea un *administrator spiritual.* „Dumnezeu este spirit", iar Fiul este o revelare personală a acestui spirit. Prima Sursă-Centru este Absolutul Voliţional. A Doua Sursă Centru este Absolutul Personalităţii.

6:1.3 (74.2) Tatăl Universal nu acţionează niciodată în calitate de creator, afară decât împreună cu Fiul sau cu acţiunea coordonată a Fiului. Dacă autorul Noului Testament s-ar fi referit la Fiul Etern, el ar fi exprimat adevărul atunci când a spus: „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin el, şi nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut fără el."

6:1.4 (74.3) Când un Fiu al Fiului Etern a apărut pe Urantia, cei care au fraternizat cu această fiinţă divină sub formă umană au vorbit despre ea ca despre „Cel care era de la început, pe care l-am înţeles, pe care l-am văzut cu ochii noştri, pe care l-am privit, pe care l-am atins cu mâinile noastre, însăşi Cuvântul vieţii". Iar acest Fiu de dar provenea de la Tată tot atât de mult ca şi Fiul Original. Se face aluzie

la acest fapt într-una din rugăciunile sale pământeşti: „Şi acum, o, Tată, preamăreşte-mă cu sinele tău, cu slava pe care o aveam alături de tine dinainte ca lumea aceasta să fie.”

6:1.5 (74.4) Fiul Etern este cunoscut sub diverse nume în diferitele universuri. În universul central, este numit Sursa Coordonată, Cocreatorul şi Absolutul Asociat. Pe Uversa, sediul suprauniversului vostru, noi desemnăm Fiul ca Centru al Spiritului Coordonat şi ca Etern Administrator al Spiritului. Pe Salvington, sediul universului vostru local, Fiul este cunoscut ca Sursă-Centru Eternă Secundă. Melchizedekii îl numesc Fiul Fiilor. În lumea voastră, dar nu în sistemul vostru de sfere locuite, Fiul Originar a fost confundat cu un Fiu Creator coordonat, Mihail din Nebadon, care s-a coborât pe sine peste rasele muritoare de pe Urantia.

6:1.6 (74.5) Cu toate că orice Fiu al Paradisului poate fi pe drept cuvânt numit Fiu al lui Dumnezeu, noi avem obiceiul de a-i rezerva denumirea de „Fiu Etern” Fiului Originar, Cea de a Doua Sursă-Centru, cocreator cu Tatăl Universal al universului central putere şi de perfecţiune, şi cocreator al tuturor celorlalţi Fii divini izvorâţi din Deităţi infinite.

2. Natura Fiului Etern

6:2.1 (74.6) Fiul Etern este statornic şi absolut vrednic de încredere, tot atât de mult cât şi Tatăl Universal. El este, de asemenea, la fel de spiritual ca Tatăl, şi tot un spirit cu adevărat nelimitat. Vouă, cei de origine umilă, Fiul vi se va părea a fi mai personal, de vreme ce

vă va fi cu un pas mai aproape decât Tatăl Universal în ceea ce priveşte accesibilitatea.

6:2.2 (74.7) Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. El este în întregime asemănător Tatălui. În realitate, Fiul Etern *este* Dumnezeu Tatăl aşa cum se manifestă el personal universului universurilor. Şi aşa a fost şi este şi pentru totdeauna va fi adevărat despre Fiul Etern şi despre toţi Fiii săi Creatori coordonaţi: „Cine l-a văzut pe Fiu a văzut Tatăl".

6:2.3 (74.8) În natura lor, Fiul şi Tatăl spiritual sunt în întregime asemănători. Când îl adorăm pe Tatăl Universal, noi îi adorăm efectiv în acelaşi timp pe Dumnezeu Fiul şi pe Dumnezeu Spiritul. În sensul divin, Dumnezeu Fiul este tot atât de real şi de etern în natură ca şi Dumnezeu Tatăl.

6:2.4 (75.1) Fiul nu numai că posedă toată justeţea infinită şi transcendentă a Tatălui, dar şi reflectă toată sfinţenia de caracter a Tatălui. Fiul împărtăşeşte perfecţiunea Tatălui şi împărtăşeşte cu el responsabilitatea de a ajuta toate creaturile de imperfecţiune în eforturile lor spirituale de a atinge perfecţiunea divină.

6:2.5 (75.2) Fiul Etern posedă întregul caracter de divinitate al Tatălui şi toate atributele sale de spiritualitate. Fiul *este* plenitudinea absoluităţii lui Dumnezeu, în personalitate şi în spirit, şi Fiul revelează aceste calităţi în conducerea sa personală a guvernării spirituale a universului universurilor.

6:2.6 (75.3) Dumnezeu este într-adevăr un spirit universal. Dumnezeu este spirit, şi această natură spirituală a Tatălui este focalizată şi personalizată în Deitatea Fiului Etern. În Fiu toate calităţile spirituale sunt aparent foarte mult dezvoltate de diferenţierea

faţă de universalitatea Primei Surse Centru. Şi, la fel cum Tatăl împărtăşeşte natura sa spirituală cu Fiul, tot astfel amândoi împărtăşesc spiritul divin cu Autorul Comun, Spiritul Infinit, cu tot atâta plenitudine şi lipsă de rezervă.

6:2.7 (75.4) În iubirea de adevăr şi în crearea de frumos, Tatăl şi Fiul sunt egali, atâta doar că Fiul *pare* a se consacra mai mult realizării frumuseţii exclusiv spirituale a valorilor universale.

6:2.8 (75.5) În bunătatea divină eu nu disting nici o deosebire între Tată şi Fiu. Tatăl îşi iubeşte copiii din univers precum un tată. Fiul Etern priveşte la toate creaturile atât ca un tată, cât şi ca un frate.

3. Grija iubirii tatălui

6:3.1 (75.6) Fiul împărtăşeşte justiţia şi justeţea Trinităţii, însă umbreşte aceste trăsături de divinitate prin personalizarea infinită a iubirii şi a îndurării Tatălui. Fiul este pentru univers revelaţia iubirii divine universului. Aşa cum Dumnezeu este iubire, tot aşa este Fiul milostenie. Fiul nu poatea iubi mai mult decât Tatăl, însă poate arăta îndurare creaturilor şi într-un alt chip, căci nu numai că el este un creator primordial precum Tatăl, dar este şi Fiul Etern al aceluiaşi Tată, împărtăşind prin aceasta experienţa de filiaţie a tuturor celorlalţi fii ai Tatălui Universal.

6:3.2 (75.7) Fiul Etern este marele slujitor al milosteniei pe lângă întreaga creaţie. Milostenia este esenţa caracterului spiritual al Fiului. Când mandatele Fiului Etern sunt emise pe circuitele spiritului ale celei de-a Doua Surse-Centru, ele sunt în ton cu notele milosteniei.

6:3.3 (75.8) Pentru a înţelege iubirea Fiului Etern, trebuie mai întâi să percepeţi sursa sa divină, Tatăl, care *este* iubire, şi apoi să vedem dezvăluirea acestei afecţiuni infinite în vasta grijă a Spiritului Infinit şi a oştirii sale aproape nelimitate de personalităţi tutelare.

6:3.4 (75.9) Slujirea Fiului Etern este consacrată revelării Dumnezeului iubirii universului universurilor. Acest Fiu divin nu este angajat în sarcina nedemnă de a încerca să îl convingă pe îngăduitorul său Tată să le iubească pe umilele sale creaturi şi să se arate îndurător cu răufăcătorii timpului. Cât e de greşit a vi-l închipui pe Fiul Etern rugându-se de Tatăl Universal să se arate îndurător faţă de umilele sale creaturi din lumile materiale ale spaţiului! Asemenea concepte de Dumnezeu sunt grosolane şi groteşti. Ar trebui mai degrabă să realizaţi că toate intervenţiile pline de îndurare ale Fiilor lui Dumnezeu sunt o revelaţie directă a inimii pline de iubire universală şi de compasiune infinită a Tatălui. Iubirea Tatălui este sursa reală şi eternă a compătimirii Fiului.

6:3.5 (75.10) Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire. Compătimirea este iubirea aplicată, iubirea Tatălui în acţiune în persoana Fiului său Etern. Iubirea acestui Fiu universal este tot atâta de universală. Aşa cum este ea înţeleasă, iubirea, pe o planetă sexuată, iubirea lui Dumnezeu se compară mai mult cu iubirea unui Tată, pe când iubirea Fiului Etern se aseamănă mai mult cu afecţiunea unei mame. Primitive, într-adevăr, sunt astfel de ilustrări, însă eu le folosesc cu speranţa de a transmite minţii umane ideea că există o diferenţă între iubirea Tatălui şi iubirea Fiului, nu de conţinut divin, ci de calitate şi de tehnică de expresie.

4. Atributele Fiului Divin

6:4.1 (76.1) Fiul Etern motivează nivelul spiritual al realităţii cosmice; puterea spirituală a Fiului este absolută în raport cu toate actualităţile universului. El exercită un control desăvârşit asupra interasocierii tuturor energiilor spirituale nediferenţiate şi a tuturor activităţilor spirituale actualizate prin intermediul stăpânirii lui absolute a gravitaţiei spiritului. Orice spirit pur nefragmentat şi toate fiinţele şi valorile spirituale răspund la puterea de atracţie infinită a Fiului originar din Paradis. Dacă eternul viitor ar fi să asiste la apariţia unui univers nemărginit, gravitaţia spiritului şi puterea de spirit a Fiului Originar s-ar vădi cu totul adecvate pentru controlul spiritual şi administrarea efectivă a unei astfel de creaţii fără hotare.

6:4.2 (76.2) Fiul este omnipotent numai în domeniul spiritual. În eterna economie a administrării universului, nu se întâlneşte niciodată repetetarea irositoare şi inutile a funcţiunilor. Deităţile nu se dedau unei duplicări superflue a serviciului lor din univers.

6:4.3 (76.3) Omniprezenţa Fiului Originar constituie unitatea spirituală a universului universurilor. Coeziunea spirituală a întregii creaţii se bazează pe prezenţa activă pretutindeni a spiritului divin al Fiului Etern. Când ne imaginăm prezenţa spirituală a Tatălui, găsim dificil să o diferenţiem în gândirea noastră de prezenţa spirituală a Fiului Etern. Spiritul Tatălui se află veşnic în spiritul Fiului.

6:4.4 (76.4) Tatăl trebuie să fie spiritualmente omniprezent, însă această omniprezenţă pare inseparabilă de activităţile de pretutindeni

ale Fiului Etern. Cu toate acestea, noi credem cu adevărat că, în toate situaţiile de natură spirituală dublă care comportă prezenţa Tatălui-Fiu, spiritul Fiului este coordonat cu cel al Tatălui.

6:4.5 (76.5) În contactul său cu personalităţile, Tatăl acţionează prin circuitul personalităţii. În contactul personal şi detectabil cu creaţia spirituală, el apare în fragmentele Deităţii sale totale, şi aceste fragmente ale Tatălui au o funcţiune solitară, unică şi exclusivă oricând şi oriunde apar ele în universuri. În toate aceste situaţii, spiritul Fiului este coordonat cu funcţiunea spirituală a prezenţei fragmentate a Tatălui Universal.

6:4.6 (76.6) Din punct de vedere spiritual, Fiul Etern este omniprezent. Spiritul Fiului Etern este cu toată certitudinea cu voi şi în jurul vostru, însă nu în voi şi ca o parte din voi, ca Veghetorul de Mister. Acest fragment interior al Tatălui ajustează mintea umană la atitudini progresiv divine; astfel, această minte care se înalţă răspunde tot mai bine puterii spirituale de atracţie a atotputernicului circuit gravitaţional de spirit al celei de a Doua Surse-Centru.

6:4.7 (76.7) Fiul originar este universal şi spiritual conştient de sine însuşi. În înţelepciune, Fiul este pe deplin egal cu Tatăl. În domeniile cunoaşterii, ale omniscienţei, noi nu putem distinge între Prima şi a Doua Sursă. Ca ţi Tatăl, Fiul ştie totul; el nu este niciodată surprins de nici un eveniment din univers; el înţelege sfârşitul încă dintru început.

6:4.8 (77.1) Tatăl şi Fiul cunosc realmente numărul şi amplasarea tuturor spiritelor şi ale tuturor fiinţelor spiritualizate din universul universurilor. Nu numai că Fiul cunoaşte toate lucrurile în virtutea propriului său spirit omniprezent, dar, deopotrivă cu Tatăl şi cu

Autorul Comun, el are deplină cunoştinţă de vasta inteligenţă reflectivă a Fiinţei Supreme, inteligenţă care este conştientă tot timpul de toate cele ce se întâmplă în toate lumile celor şapte suprauniversuri. Iar omnisciinţa Fiului din Paradis este asigurată şi pe alte căi.

6:4.9 (77.2) Fiul Etern, în calitate de personalitate spirituală iubitoare, îndurătoare şi tutelară este pe deplin şi infinit egal cu Tatăl Universal. Cât despre toate contactele sale personale pline de îndurare şi de afecţiune cu fiinţele ascendente ale tărâmurilor inferioare, Fiul Etern este la fel de mărinimos şi de plin de consideraţie, la fel de răbdător şi de îndurător ca şi Fii săi paradisiaci din universurile locale, aceşti Fii care se lasă atât de frecvent peste lumile evolutive ale timpului.

6:4.10 (77.3) Nu are rost să vorbim mai mult despre atributele Fiului Etern. Cu excepţiile semnalate, este necesar să studiem atributele spirituale ale lui Dumnezeu Tatăl numai pentru a înţelege şi a evalua corect atributele lui Dumnezeu Fiul.

5. Limitările Fiului Etern

6:5.1 (77.4) Fiul Etern nu acţionează personal în domeniile fizice. Pe nivelele de ajutor dat minţii fiinţelor create, el nu operează decât prin Autorul Comun. Altfel însă, aceste condiţii nu îl limitează în nici un fel pe Fiul Etern în deplina şi libera exercitare a tuturor atributelor divine de omniscienţă, de omniprezenţă şi de omnipotenţă *spirituale.*

6:5.2 (77.5) Fiul Etern nu impregnează personal potenţialele de spirit inerente infinităţii Absolutului Deităţii. Însă, pe măsură ce aceste potenţiale devin actuale, ele cad sub atotputernica dominaţie a circuitului gravitaţional spiritual al Fiului.

6:5.3 (77.6) Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui Universal. Fiul Etern îşi trage personalitatea din Tată, însă el nu conferă personalitate fără Tată. Fiul dă naştere unei vaste oştiri de spirite, însă aceste derivaţii nu sunt personalităţi. Atunci când Fiul creează personalităţi, el o face în conjuncţie cu Tatăl sau cu Creatorul Comun care poate acţiona în locul Tatălui în acest gen de relaţii. Fiul Etern este astfel un cocreator de personalităţi, însă nu conferă personalitate nici unei fiinţe; el însuşi, de unul singur, nu creează niciodată fiinţe personale. Totuşi, această limitare nu îl privează pe Fiu de aptitudinea de a crea tot felul de tipuri de realitate altfel-decât-personale.

6:5.4 (77.7) Fiul Etern este limitat în transmiterea prerogativelor de creator. Tatăl, eternizându-l pe Fiul Original, i-a conferit puterea şi privilegiul de a se alătura ulterior Tatălui în actul divin de a mai produce şi alţi Fii care să posede atribute creatoare. Ei au făcut aceasta şi îl mai fac încă. Însă, odată ce aceşti Fii coordonaţi au fost produşi, se pare că prerogativele creatoare nu sunt transmisibile mai departe. Fiul Etern nu transmite facultatea creatoare decât primei personalizări directe. De aceea, atunci când Tatăl şi Fiul se unesc pentru a personaliza un Fiu Creator, ei izbutesc în scopul lor. Însă Fiul Creator astfel adus în existenţă nu este niciodată apt să transmită sau să delege prerogativele creatoare diverselor ordine de Fii pe care le poate crea la rândul său, deşi se poate vedea apărând la Fiii superiori

ai universurilor locale o reflectare foarte limitată a atributelor creatoare ale unui Fiu Creator.

6:5.5 (78.1) Fiul Etern, în calitate de fiinţă infinită şi exclusiv personală, nu poate să îşi fragmenteze natura. El nu poate nici să distribuie, nici să confere părţi individualizate din sinea sa altor persoane sau entităţi, aşa cum fac Tatăl Universal şi Spiritul Infinit. Însă Fiul se poate revărsa pe sine, ceea ce şi face, ca spirit iluminat pentru a scălda întreaga creaţie şi a atrage fără încetare către el toate personalităţile spiritului şi toate realităţile spirituale.

6:5.6 (78.2) Amintiţi-vă întotdeauna că Fiul este portretul personal al Tatălui spiritual pentru întreaga creaţie. Fiul este personal şi numai personal în sensul Deităţii. O astfel de personalitate divină şi absolută nu ar putea fi dezintegrată sau fragmentată. Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Spiritul sunt cu adevărat personali însă, pe lângă faptul de a fi astfel de personalităţi ale Deităţii, ei sunt şi tot ceea ce mai există.

6:5.7 (78.3) Cu toate că Fiul Etern nu poate participa personal la crearea Ajustorilor Gândirii, el a făcut totuşi parte din consiliu cu Tatăl Universal în eternul trecut. El a aprobat planul şi a promis o cooperare permanentă atunci când Tatăl, proiectând acordarea Ajustorilor Gândirii, a propus Fiului: „Să facem omul muritor după propria noastră imagine.” Şi, la fel cum fragmentul de spirit al Tatălui sălăşluieşte în voi, tot aşa vă învăluie prezenţa din spirit a Fiului, şi amândoi lucrează perpetuu ca unul singur la înnobilarea voastră spirituală.

6. Mintea spiritului

6:6.1 (78.4) Fiul Etern este spirit şi posedă o minte, însă nu o minte şi un spirit pe care mintea umană le-ar putea înţelege. Un muritor poate percepe mintea la nivele finite, cosmice, materiale şi personale. Omul observă fenomene mentale şi la organismele vii care funcţionează pe un nivel subpersonal (animal), însă îi este greu să priceapă natura minţii atunci când ea este asociată cu unele fiinţe supramateriale şi este parte din personalităţi exclusiv spirituale. Cu toate acestea, mintea cere definiţii diferite atunci când se referă la nivelul spiritual de existenţă şi atunci când este folosită pentru a marca funcţiuni spirituale de inteligenţă. Tipul de minte care este direct legat de spirit nu se compară nici cu mintea care coordonează spiritul şi materia, nici cu cea care nu este legată decât de materie.

6:6.2 (78.5) Spiritul este întotdeauna conştient, înzestrat cu o minte şi posedă variate faze de identitate. Fără o minte, într-o fază sau alta, nu ar exista nici o conştiinţă spirituală în fraternitatea fiinţelor spiritului. Echivalentul minţii, aptitudinea de a cunoaşte şi de a fi cunoscut, îi este ceva firesc Deităţii. Deitatea poate fi personală, prepersonală, subpersonală sau impersonală, însă nu este niciodată lipsită de minte, adică are cel puţin capacitatea de a comunica cu fiinţe, cu personalităţi sau cu entităţi similare.

6:6.3 (78.6) Mintea Fiului Etern este asemănătoare celei a Tatălui, însă deosebită de orice alte minţi din univers şi, împreună cu mintea Tatălui, ea este ancestrul vastelor şi diverselor minţi ale Creatorului Comun. Mintea Tatălui şi a Fiului, acel intelect care este ancestral în raport cu mintea absolută a celei de-a Treia Surse-Centru, este pote cel mai bine înfăţişată în premintea unui Ajustor al Gândirii, căci, deşi aceste fragmente de la Tată sunt în întregime în afara circuitelor

de minte ale Autorului Comun, au totuşi o oarecare formă de preminte: ele cunosc şi sunt deopotrivă cunoscute; ele se bucură de echivalentul gândirii umane.

6:6.4 (78.7) Fiul Etern este în întregime spiritual. Omul este aproape-aproape în întregime material. De aceea, numeroase lucruri ce ţin de personalitatea spirituală a Fiului Etern, de cele şapte sfere spirituale ale sale care înconjoară Paradisul, şi de natura creaţiilor impersonale ale Fiului din Paradis, vor trebui să aştepte ca voi să fi dobândit statutul spiritual care va urma împlinirii ascensiunii voastre morontiale a universului local din Nebadon. Atunci, pe când veţi traversa suprauniversul şi vă veţi continua calea către Havona, numeroase mistere ascunse în spirit se vor clarifica pe măsură ce veţi începe să fiţi înzestraţi cu „o minte a spiritului” - clarviziunea spirituală.

7. Personalitatea Fiului Etern

6:7.1 (79.1) Fiul Etern este aceea personalitate infinită, din ale cărei lanţuri de personalitate necalificată Tatăl a scăpat prin tehnica trinitizării şi prin virtutea căreia el a continuat mereu de atunci încoace să se reverse cu prisosinţă şi ls nesfârşit peste universul ei tot mai întins de Creatori şi de creaturi. Fiul este *personalitate absolută;* Dumnezeu este *personalitate paternă*- sursa de personalitate, împărţitorul de personalitate, cauză a personalităţii. Orice fiinţă personală îşi trage personalitatea din Tatăl Universal, întocmai cum Fiul Originar îşi trage veşnic personalitatea din Tatăl Paradisului.

6:7.2 (79.2) Personalitatea Fiului Paradisiac este absolută şi pur spirituală, iar această personalitate absolută este, de asemenea, arhetipul divin şi etern, mai întâi al acordării de personalitate Autorului Comun de către Tată şi, ulterior, a acordării de personalitate miriadelor sale de creaturi din tot cuprinsul întinsului univers.

6:7.3 (79.3) Fiul Etern este cu adevărat un slujitor mărinimos, un spirit divin, o putere spirituală şi o personalitate reală. Fiul este natura spirituală şi personală a lui Dumnezeu manifestată universurilor - suma şi substanţa Primei Surse-Centru, despuiată de tot ceea ce este nepersonal, extradivin, nespiritual şi pur potenţial. Însă este imposibil să îi transmitem minţii umane o imagine în cuvinte a frumuseţii şi a măreţiei personalităţii celeste a Fiului Etern. Tot ceea ce tinde să obscureze Tatăl Etern lucrează cu o influenţă aproape egală la împiedicarea recunoaşterii conceptuale a Fiului Etern. Trebuie să aşteptaţi ajungerea voastră în Paradis, şi atunci o să înţelegeţi voi de ce n-am fost eu în stare să descriu caracterul acestei personalităţi absolute pe înţelesul minţii finite.

8. Realizarea Fiului Etern

6:8.1 (79.4) În ceea ce priveşte identitatea, natura şi alte atribute ale personalităţii, Fiul Etern este egalul deplin al Tatălui Universal, complementul său perfect, eterna sa contrapondere. În acelaşi sens în care Dumnezeu este Tatăl Universal, Fiul est Mama Universală, iar noi toţi, umili sau mari, alcătuim familia lor universală.

6:8.2 (79.5) Pentru a aprecia caracterul Fiului, ar trebui să studiaţi revelaţia caracterului divin al Tatălui. Ei sunt una, dintotdeauna şi de nedespărţit. Ca personalităţi divine ei sunt practic de nedistins de către ordinele de inteligenţe inferioare. Pentru cei a căror origine este în actele creative ale Deităţilor înseşi, recunoaşterea separată a Tatălui şi a Fiului este mai puţin dificilă. Fiinţele native din universul central şi din Paradis disting Tatăl şi Fiul nu numai ca pe o singură unitate personală de control universal, dar şi ca pe două personalităţi separate operând în domenii definite ale administrării universului.

6:8.3 (79.6) În calitate de persoane, voi îl puteţi concepe pe Tatăl Universal şi pe Fiul Etern ca individualităţi separate, căci aşa şi sunt într-adevăr. Însă în administrarea universurilor ei sunt atât de împletiţi şi de strâns legaţi unul de altul, încât nu este întotdeauna posibil să se distingă între ei. Când, în treburile universului, Tatăl şi Fiul sunt întâlniţi în interasocieri confuze, nu este întotdeauna benefic să se încerce să se izoleze operaţiunile lor. Voi doar amintiţi-vă că Dumnezeu este gândirea iniţiatoare, iar Fiul, cuvântul expresiv. În fiecare univers local, această inseparabilitate este personalizată în divinitatea Fiului Creator, care îl reprezintă atât pe Tată, cât şi pe Fiu pe lângă creaturile a zece milioane de lumi locuite.

6:8.4 (80.1) Fiul Etern este infinit, însă ni-l putem apropia prin persoanele Fiilor săi Paradisiaci şi prin grija plină de răbdare a Spiritului Infinit. Fără serviciul dăruirii de sine al Fiilor Paradisului şi fără grija plină de iubire a creaturilor Spiritului Infinit, fiinţele de origine materială cu greu ar mai putea avea spera să ajungă la Fiul Etern. Şi este tot atât de adevărat că având ajutorul şi îndrumarea acestor agenţi celeşti, muritorii conştienţi de Dumnezeu vor ajunge

într-adevăr în Paradis şi vor sta cândva în prezenţa personală a acestui maiestuos Fiu al Fiilor.

6:8.5 (80.2) Cu toate că Fiul Etern este arhetipul la care trebuie să ajungă personalităţile muritoare, vă este mai uşor să pricepeţi realitatea atât a Tatălui cât şi a Spiritului, deoarece Tatăl este atribuitorul efectiv al personalităţii voastre umane, iar Spiritul Infinit este sursa absolută a minţii voastre muritoare. Însă, pe măsură ce urcaţi pe calea progresului spiritual care duce în Paradis, personalitatea Fiului Etern vă va deveni tot mai reală, iar realitatea minţii sale infinit spirituale va deveni mai uşor de disctins de către mintea voastră spiritualizată progresiv.

6:8.6 (80.3) Conceptul de Fiului Etern nu va putea niciodată să strălucească în mintea voastră materială sau în mintea morontială subsecventă. Şi până nu vă veţi spiritualiza şi nu veţi începe ascensiunea voastră de spirit, înţelegerea de către voi a personalităţii Fiului Etern nu va începe să devină la fel de vie ca şi conceptul vostru asupra personalităţii Fiului Creator originar din Paradis care, în persoană şi ca persoană, s-a încarnat odinioară pe Urantia şi a trăit acolo ca un om printre oameni.

6:8.7 (80.4) În orice experienţă din universul vostru local trebuie ca Fiul Creator, căruia oamenii pot să-i înţeleagă personalitatea, să compenseze incapacitatea voastră de a pricepe deplina semnificaţie a Fiului Etern din Paradis, care este spiritual într-un mod mai exclusiv, dar totuşi personal. Atunci când vă înălţaţi trecând prin Orvonton şi Havona şi lăsaţi în urmă imaginea vie şi profundele amintiri ale Fiului Creator al universului vostru local, depăşirea experienţei voastre materiale şi morontiale va fi compensată de concepte mereu mai largi

şi de o înţelegere tot mai intensă a Fiului Etern al Paradisului, a cărui realitate şi apropiere va creşte întruna pe măsură ce veţi progresa către Paradis.

6:8.8 (80.5) Fiul Etern este o mare şi glorioasă personalitate. Cu toate că mintea umană şi materială nu are puterea de a sesiza actualitatea personalităţii unei asemenea fiinţe infinite, nu vă îndoiţi, ea este o persoană. Ştiu despre ce vorbesc. Am stat în prezenţa divină a acestui Fiu Etern de nenumărate ori şi am pornit apoi în călătorie prin univers pentru a îndeplini mărinimoasele sale porunci.

6:8.9 (80.6) [Compus de un Consilier Divin desemnat să formuleze acest capitol care îl descrie pe Fiul Etern al Paradisului.]

Cartea Urantia

Capitolul 7

Poziţia Fiului Etern faţă de univers

7:0.1 (81.1) FIUL Originar este mereu preocupat de executarea aspectelor spirituale ale planului etern al Tatălui, aşa cum se derulează el progresiv în fenomenele universurilor în evoluţie, cu multiplele lor grupuri de fiinţe vii. Nu înţelegem pe deplin acest plan etern, însă nu încape îndoială că Fiul Paradisului îl înţelege.

7:0.2 (81.2) Fiul este asemănător Tatălui în sensul că încearcă să dea din sine tot ce-i este cu putinţă acestor Fii coordonaţi şi Fiilor lor subordonaţi. Iar Fiul împărtăşeşte natura autodistribuitoare a Tatălui, în revărsarea sa abundentă peste Spiritul Infinit, executantul lor comun.

7:0.3 (81.3) Ca suţinătoare a realităţilor spirituale, a Doua Sursă-Centru este contraponderea eternă a Insulei Paradisului care susţine atât de magnific toate lucrurile materiale. Aşa se revelează ea, Prima Sursă-Centru, în frumuseţea materială a minunatelor arhetipuri ale Insulei centrale şi în valorile spirituale ale personalităţii dumnezeieşti a Fiului Etern.

7:0.4 (81.4) Fiul Etern este adevăratul susţinător al vastei creaţii de realităţi ale spiritului şi de fiinţe spirituale. Lumea spiritului este obiceiul, conduita personală a Fiului, iar realităţile impersonale de natură spirituală răspund întotdeauna la voinţa şi la intenţia personalităţii perfecte a Fiului Absolut.

7:0.5 (81.5) Totuşi, Fiul nu este personal răspunzător de conduita tuturor personalităţilor spirituale. Voinţa creaturilor personale este relativ liberă, şi prin urmare ea determină acţiunile acestor fiinţe voliţionale. Aşadar lumea spirituală a liberului arbitru nu reprezintă întotdeauna cu adevărat caracterul Fiului Etern, după cum nici natura de pe Urantia nu revelează cu adevărat perfecţiunea şi imutabilitatea Paradisului şi a Deităţii. Oricare ar fi caracteristicile actelor de liber arbitru ale unui om sau ale unui înger, deţinerea eternă de către Fiu a controlului gravitaţiei universale a tuturor realităţilor spirituale continuă să fie absolută.

1. Circuitul gravitatiei spiritului

7:1.1 (81.6) Tot ceea ce s-a transmis cu privire la imanenţa lui Dumnezeu, la omniprezenţa, la omnipotenţa şi la omniscienţa lui este

deopotrivă de adevărat şi în legătură cu Fiul în domeniile spirituale. Gravitaţia pură şi universală de spirit a întregii creaţii, acest circuit exclusiv spiritual, duce de-a dreptul înapoi la persoana celei de-a Doua Surse-Centru din Paradis. El deţine controlul şi acţiunea acelei dominaţii spirituale, veşnic prezente şi infailibile, asupra tuturor valorilor autentice ale spiritului. Astfel exercită Fiul Etern o suveranitate spirituală absolută. El ţine literalmente în căuşul mâinii sale, ca să zicem aşa, toate realităţile spiritului şi toate valorile spiritualizate. Controlul gravitaţiei spirituale universale *este* suveranitatea spirituală universală.

7:1.2 (82.1) Acest control gravitaţional al lucrurilor spirituale se exercită independent de timp şi de spaţiu. De aceea, energia spiritului este nediminuată prin transmisia ei. Gravitaţia spirituală nu este niciodată întârziată de timp nici micşorată de spaţiu. Ea nu descreşte proporţional cu pătratul distanţei la care este transmisă. Circuitele puterii spirituale pure nu sunt înfrânate de masa creaţiei materiale. Această transcendere a timpului şi spaţiului de către energiile spiritului pur este inerentă absoluităţii Fiului. Ea nu se datorează intervenţiei forţelor de antigravitaţie ale celei de-a Treia Sursă-Centru.

7:1.3 (82.2) Realităţile spiritului reacţionează la puterea de atracţie a centrului de gravitaţie spiritual în acord cu valoarea lor calitativă, gradul actual al naturii lor spirituale. Substanţa spiritului (calitatea) este tot atât de sensibilă la gravitaţia spiritului pe cât este de sensibilă energia organizată a materiei fizice (cantitatea) la gravitaţia fizică. Valorile spirituale şi forţele spiritului sunt *reale.* Din punctul de

vedere al personalităţii, spiritul este sufletul creaţiei. Materia este corpul ei fizic efemer.

7:1.4 (82.3) Reacţiile şi fluctuaţiile gravitaţiei spirituale sunt întotdeauna conforme conţinutului de valori spirituale, statutului spiritual calitativ al unui individ sau al unei lumi. Această putere de atracţie răspunde instantaneu valorilor inter şi intra spirituale ale oricărei situaţii din univers sau ale oricărei condiţii planetare. De fiecare dată când o realitate spirituală se actualizează în universuri, această schimbare necesită o reajustare imediată şi instantanee a gravitaţiei spiritului. Un spirit nou ca acesta face efectiv parte din cea de-a Doua Sursă-Centru. Şi, la fel de sigur, dacă un muritor devine o fiinţă spiritualizată, el va atinge Fiul Spiritual, centrul şi sursa gravitaţiei spiritului.

7:1.5 (82.4) Puterea de atracţie spirituală a Fiului este inerentă, într-un grad mai mic, la numeroase ordine paradisiace de filiaţie, căci există realmente, în interiorul circuitului absolut de gravitaţie a spiritului, acele sisteme locale de atracţie spirituală care funcţionează în unităţile secundare ale creaţiei. Aceste focalizări subabsolute ale gravitaţiei spiritului fac parte din divinitatea personalităţilor din timp şi din spaţiu ale Creatorului şi ele sunt în corelaţie cu supracontrolul experienţial emergent din Fiinţa Supremă.

7:1.6 (82.5) Gravitaţia spiritului şi sensibilitatea la atracţia ei operează nu numai asupra universului ca întreg, ci şi între indivizi şi grupuri de indivizi. Există o coeziune spirituală între persoanele spirituale şi spiritualizate din întreaga lume, de orice rasă, din orice naţiune sau din orice grup de credincioşi. Există o atracţie directă de natură spirituală între persoane de orientare spirituală şi având gusturi

şi năzuinţe asemănătoare. Termenul de *spirite înrudite* nu este chiar întru totul o figură de retorică.

7:1.7 (82.6) Ca şi gravitaţia materială a Paradisului, gravitaţia spirituală a Fiului Etern este absolută. Păcatul şi rebeliunea pot interfera cu operaţiunile circuitelor unui univers local, însă nimic nu poate suspenda gravitaţia spirituală a Fiului Etern. Rebeliunea lui Lucifer a produs numeroase schimbări în sistemul vostru de lumi locuite şi pe Urantia, dar nu observăm că punerea în carantină spirituală a planetei voastre, fapt care a rezultat ulterior, ar fi afectat câtuşi de puţin prezenţa şi funcţiunea nici a spiritului omniprezent al Fiului Etern, nici a circuitului de gravitaţie spirituală care îi este asociat.

7:1.8 (82.7) Toate reacţiile circuitului de gravitaţie spirituală al marelui univers sunt previzibile. Noi recunoaştem toate acţiunile şi reacţiunile spiritului omniprezent al Fiului Etern şi constatăm că se poate bizui pe ele. După nişte legi bine cunoscute, noi putem măsura gravitaţia spirituală şi chiar facem asta, întocmai cum oamenii încearcă să determine prin calcul funcţionarea gravitaţiei fizice finite. Spiritul Fiului reprezintă un răspuns invariant la toate lucrurile, la toate fiinţele şi la toate persoanele spirituale; şi acest răspuns este întotdeauna conform cu gradul de actualitate (gradul calitativ de realitate) a tuturor acestor valori spirituale.

7:1.9 (83.1) Însă, pe lângă această funcţiune foarte fiabilă şi previzibilă a prezenţei spirituale a Fiului Etern, mai întâlnim şi fenomene ale căror reacţii nu sunt tot atât de previzibile. Aceste fenomene indică probabil acţiunea coordonată a Absolutului Deităţii

în domeniile de potenţiale spirituale emergente. Noi ştim că prezenţa în spirit a Fiului Etern este influenţa unei personalităţi maiestoase şi infinite, însă cu greu considerăm ca fiind personale reacţiile asociate cu înfăptuirile pe care le atribuim Absolutului Deităţii.

7:1.10 (83.2) Contemplaţi din punctul de vedere al personalităţii şi de către persoane, Fiul Etern şi Absolutul Deităţii par să se raporteze în felul următor: Fiul Etern domină sfera valorilor spirituale actuale, în timp ce Absolutul Deităţii pare să impregneze vastul domeniu al valorilor spirituale potenţiale. Orice valoare actuală de natură spirituală îşi găseşte adăpost în raza de gravitaţie a Fiului Etern; însă, dacă este potenţială, ea îşi găseşte locul, aparent, în prezenţa Absolutului Deităţii.

7:1.11 (83.3) Spiritul pare să se ivească din potenţialele Absolutului Deităţii; Spiritul în evoluţie îşi găseşte corelaţia în atracţia experienţială şi incompletă a Supremului şi a Ultimului. Spiritul îşi găseşte în cele din urmă destinaţia finală în controlul absolut al gravitaţiei spirituale a Fiului Etern. Acesta pare să fie ciclul spiritului experienţial, însă spiritul existenţial este inerent celei de-a Doua Surse-Centru infinite.

2. Administrarea Fiului Etern

7:2.1 (83.4) În Paradis, prezenţa şi activitatea personală a Fiului Originar sunt profunde şi, în sensul spiritual, absolute. De cum ieşim din Paradis prin Havona şi intrăm pe tărâmurile celor şapte suprauniversuri, noi detectăm tot mai puţin din activitatea personală a

Fiului Etern. În universurile post-havoniene, prezenţa Fiului Etern este personalizată în Fii Paradisului, condiţionată de realităţile experienţiale ale Suprem şi ale Ultimului şi coordonată cu nelimitatul potenţial de spirit al Absolutului Deităţii.

7:2.2 (83.5) În universul central, activitatea personală a Fiului Originar se poate distinge în subtila armonie spirituală a creaţiei eterne. Havona este atât de minunat de perfectă, încât statutul spiritual şi stările de energie ale acestui univers model sunt în echilibru perfect şi perpetuu.

7:2.3 (83.6) Fiul nu este prezent personal în suprauniversuri şi nu locuieşte în acestea; în aceste creaţii el menţine doar o reprezentare suprapersonală. Aceste manifestări de spirit ale Fiului nu sunt personale. Ele nu sunt în circuitul personalităţii al Tatălui Universal. Noi nu cunoaştem nici un termen mai bun pentru a le desemna decât acela de *suprapersonalităţi;* şi ele sunt fiinţe finite; nu sunt nici absonite, nici absolute.

7:2.4 (83.7) Administrarea Fiului Etern în suprauniversuri, fiind exclusiv spirituală şi suprapersonală, nu este perceptibilă de personalităţile creaturilor. Cu toate acestea, imboldul spiritual al influenţei personale a Fiului impregnează totul şi se întâlneşte în toate fazele de activitate şi în toate sectoarele domeniilor Celor Îmbătrâniţi de Zile. Cu toate acestea, în universurile locale, noi observăm că Fiul Etern este prezent personal în persoana Fiilor Paradisiaci. Aici, Fiul infinit funcţionează în mod spiritual şi creativ în persoanele maiestuosului corp ai Fiilor Creatori coordonaţi.

3. Relaţia Fiului Etern cu individul

7:3.1 (84.1) În ascensiunea universului local, muritorii timpului îl consideră pe Fiul Creator ca fiind reprezentantul personal al Fiului Etern. Însă atunci când încep să avanseze în regimul de instruire al suprauniversului, pelerinii timpului sesizează tot mai mult prezenţa dumnezeiască a spiritului inspirator al Fiului Etern, şi ei sunt în măsură să beneficieze de absorbţia acestui ajutor de energizare spirituală. În Havona, ascenderii devin şi mai conştienţi de îmbrăţişarea plină de iubire a spiritului atotpătrunzător a Fiului Originar. În nici un stadiu de pe tot parcursul ascensiunii muritorilor Spiritul Fiului Etern nu locuieşte în mintea sau în sufletul pelerinilor timpului, însă binefacerea sa este mereu aproape şi întotdeauna atentă la bunăstarea şi la siguranţa spirituală a copiilor timpului care se înalţă.

7:3.2 (84.2) Atracţia gravitaţiei spirituale a Fiului Etern constituie secretul inerent al ascensiunii în Paradis a sufletelor umane care supravieţuiesc. Atracţia nedezminţită a gravitaţiei spirituale a Fiului Etern menţine toate valorile spirituale autentice şi pe toţi indivizii de bună credinţă spiritualizaţi. De exemplu, mintea muritoare debutează în cariera ei ca un mecanism material şi este în cele din urmă reculeasă în Corpul Finalităţii ca o existenţă de spirit făcută aproape perfectă, devenind în mod progresiv mai puţin supusă gravitaţiei materiale şi în mod corespunzător mai sensibilă, în decursul acestei experienţe, la îndemnul presant către interior al gravitaţiei spiritului. Circuitul gravitaţiei spiritului trage literalmente de sufletul oamenilor către Paradis.

7:3.3 (84.3) Circuitul gravitaţiei spiritului este canalul de bază pentru transmiterea rugăciunilor sincere ale unei inimi omeneşti credincioase de la nivelul conştiinţei umane până la conştiinţa efectivă a Deităţii. Ceea ce reprezintă o adevărată valoare spirituală în rugămințile voastre va fi recepţionat de circuitul universal al gravitaţiei spiritului şi va trece imediat şi simultan la toate personalităţile divine competente. Fiecare dintre ele se va ocupa de ceea ce ţine de sfera ei personală de activitate. Aşadar, în experienţa voastră religioasă practică, atunci când vă adresaţi rugămințile, faptul că îl vizualizaţi pe Fiul Creator al universului vostru local ori că îl vizualizaţi pe Fiul Etern din centrul tuturor lucrurilor, este irelevant.

7:3.4 (84.4) Operaţiunea discriminatorie a circuitului gravitaţiei spiritului ar putea fi comparată cu funcţiunile circuitelor nervoase ale corpului material uman. Senzaţiile se propagă către interior pe căile neurale. Unele sunt reţinute de centrii spinali automaţi inferiori care reacţionează la ele. Altele ajung la centrii mai puţin automaţi, dar condiţionaţi de deprinderi, ai creierului inferior, în vreme ce mesajele vitale care intră străbat fulgerător aceşti centri subordonaţi şi sunt imediat înregistrate în nivelele superioare ale conştiinţei umane.

7:3.5 (84.5) Dar cu cât mai desăvârşită este magnifica tehnică a lumii spirituale! Dacă din conştiinţa voastră izvorăşte ceva care comportă o valoare spirituală supremă, de îndată ce exprimaţi lucrul acela, nici o putere din univers nu poate împiedica ca străfulgerarea lui până la Personalitatea Spirituală Absolută a întregi creaţii.

7:3.6 (84.6) Dimpotrivă, dacă rugile voastre sunt pur materiale şi în întregime egocentrate, nu există nici un plan potrivit căruia aceste rugăciuni nedemne să găsească vreun adăpost în circuitul spiritual al

Fiului Etern. Conţinutul oricărei rugăminţi „nedictate de spirit” nu-şi găseşte nici un loc în circuitul spiritual universal. Aceste cereri pur egoiste şi materialiste se veştejesc şi mor. Ele nu se înalţă în circuitul adevăratelor valori ale spiritului. Cuvintele respective seamănă cu „alămurile care răsună şi cu talgerele care ţiuie.”

7:3.7 (85.1) Gândirea motivată, conţinutul spiritual, sunt cele care validează ruga omenească. Cuvintele sunt fără valoare.

4. Planurile de perfecţiune divină

7:4.1 (85.2) Fiul Etern este în permanentă legătură cu Tatăl în îndeplinirea cu succes a *planului divin de progres,* planul universal pentru crearea, evoluţia, ascensiunea şi desăvârşirea creaturilor înzestrate cu voinţă. Şi, în materie de fidelitate divină, Fiul este egalul etern al Tatălui.

7:4.2 (85.3) Tatăl şi Fiul acţionează ca unul singur în întocmirea şi în îndeplinirea acestui plan gigantic de împlinire care să le înalţe pe fiinţele materiale ale timpului la perfecţiunea eternităţii. Acest proiect de înălţare spirituală a sufletelor ascendente ale spaţiului este o creaţie comună a Tatălui şi a Fiului care sunt, cu cooperarea Spiritului Infinit, angajaţi în executarea laolaltă a planului lor divin.

7:4.3 (85.4) Acest plan divin de atingere a perfecţiunii cuprinde trei întreprinderi unice, deşi minunat îmbinate, de aventură universală.

7:4.4 (85.5) 1. *Planul de Dobândire Progresivă.* Acesta este planul de ascensiune evolutivă al Tatălui Universal, un program acceptat fără rezervă de Fiul Etern atunci când a fost de acord cu propunerea Tatălui: „Să facem creaturi muritoare după chipul nostru.” Această luare de măsuri pentru înălţarea creaturilor timpului implică acordarea de către Tată a Ajustorilor Gândirii şi înzestrarea creaturilor muritoare cu prerogativele personalităţii.

7:4.5 (85.6) 2. *Planul de Autorevărsare.* Planul universal care urmează este marea întreprindere de revelaţie a Tatălui de către Fiul Etern cu Fiii lui coordonaţi. Aceasta este propunerea Fiului Etern şi ea constă în revărsarea de către el a Fiilor lui Dumnezeu peste creaţiile evolutive, pentru a personaliza şi a actualiza, acolo, pentru a întrupa şi a face reale iubirea Tatălui şi compătimirea Fiului pentru creaturile din toate universurile. Inerent planului de revărsare de sine, şi ca o verigă provizorie a acestei administraţii a iubiră, Fiii Paradisului acţionează pentru reabilitarea a ceea ce voinţa deviată a creaturilor a pus în pericol spiritual. Oricând şi oriunde se produce o întârziere în funcţionarea planului de dobândire progresivă, de-ar fi cumva ca vreo rebeliune să tulbure sau să complice această întreprindere, atunci dispoziţiile de urgenţă ale planului de revărsare intră imediat în vigoare. Fiii Paradisului sunt angajaţi şi gata să activeze ca mântuitori, să pătrundă tocmai în domeniile rebeliunii şi să restaureze în acestea statutul spiritual al sferelor. Şi acest serviciu eroic chiar a fost înfăptuit pe Urantia de un Fiu Creator coordonat, în legătură cu cariera sa de revărsare experienţială de dobândire a suveranităţii.

7:4.6 (85.7) 3. *Planul de Susţinere prin Compătimire.* Când planul de dobândire şi planul de revărsare au fost formulate şi proclamate, Spiritul Infinit, de unul singur şi cu de la sine putere, a proiectat şi a pus în aplicare extraordinara întreprindere universală de intervenţie a compătimirii. Acesta este serviciul atât de esenţial funcţionării efective şi practice ambelor planuri, cel de realizare şi cel de revărsare, iar personalităţile celei de-a Treia Surse-Centru participă toate la spiritul ajutorului plin de compasiune care face atât de mult parte din natura celei de-a Treia Persoane a Deităţii. Nu numai în creare, ci şi în administrare, Spiritul Infinit acţionează cu adevărat şi literalmente ca executiv comun al Tatălui şi al Fiului.

7:4.7 (86.1) Fiul Etern este mandatarul personal, păzitorul divin al planului universal al Tatălui pentru ascensiunea creaturilor. După ce a promulgat mandatul universal „Fiţi desăvârşiţi, aşa cum eu însumi sunt desăvârşit”, Tatăl a încredinţat executarea acestei grandioase întreprinderi Fiului Etern. Iar Fiul Etern împărtăşeşte susţinerea acestei întreprinderi dumnezeieşti cu coordonatul său divin, Spiritul Infinit. Atâta de efectivă este cooperarea Deităţilor în munca de creaţie, de control, de evoluţie, de revelaţie şi de susţinere şi, dacă se cere, de restaurare şi de reabilitare.

5. Spiritul de efuziune

7:5.1 (86.2) Fiul Etern s-a alăturat fără nici o rezervă Tatălui Universal la difuzarea în toată creaţia a acestui îndemn formidabil: „Fiţi desăvârşiţi, aşa cum Tatăl vostru din Havona este desăvârşit.” Şi,

de atunci încoace, acea invitaţie-poruncă a motivat toate planurile de supravieţuire şi toate proiectele de revărsare ale Fiului Etern şi ale vastei sale familii de Fii coordonaţi şi asociaţi. Şi în chiar aceste revărsări, Fiii lui Dumnezeu au devenit, pentru toate creaturile evoluţiei, „calea, adevărul şi viaţa."

7:5.2 (86.3) Fiul Etern nu poate stabili un contact direct cu fiinţele umane aşa cum o face Tatăl prin dăruirea Ajustorilor Gândirii prepersonali. Însă Fiul Etern se apropie efectiv de personalităţile create printr-o serie descendentă gradată de filiaţii divine, până când este în măsură să stea în prezenţa omului, uneori chiar şi ca om.

7:5.3 (86.4) Natura pur personală a Fiului Etern este incapabilă de fragmentare. Fiul Etern lucrează ca o influenţă spirituală sau ca o persoană, niciodată altfel. Fiului îi este imposibil să devină o fracţiune a experienţei unei creaturi, în sensul în care participă la aceasta Tatăl-Ajustor, însă Fiul Etern compensează această limitare prin tehnica revărsării. Experienţa entităţilor fragmentate înseamnă pentru Tatăl Universal ceea ce înseamnă experienţele de încarnare ale Fiilor Paradisului pentru Fiul Etern.

7:5.4 (86.5) Fiul Etern nu vine la muritori ca şi voinţa divină, Ajustorul Gândirii care locuieşte în mintea umană, însă Fiul Etern a venit efectiv la oamenii muritori de pe Urantia atunci când *personalitatea* divină a Fiului său, Mihail din Nebadon, s-a încarnat în natura umană a lui Isus din Nazaret. Pentru a împărtăşi experienţa personalităţilor create, Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu trebuie să îşi asume chiar naturile unor astfel de creaturi şi să îşi încarneze personalitatea lor divină ca şi creaturile însele. Încarnarea, secretul

Sonaringtonului, este tehnica Fiului de scăpare din lanţurile absolutismului personalităţii, care altfel l-ar înlănţui în întregime.

7:5.5 (86.6) Cu multă, multă vreme în urmă Fiul Etern s-a revărsat peste fiecare din circuitele creaţiei centrale pentru iluminarea şi avansarea tuturor locuitorilor şi pelerinilor Havonei, inclusiv a pelerinilor ascendenţi ai timpului. În nici una dintre aceste şapte revărsări el nu a acţionat nici ca un ascender, nici ca un havonian. El exista ca sine însuşi. Experienţa sa a fost unică. Ea nu a fost *cu* un om, nici *ca* un om sau ca vreun alt pelerin, însă într-un anumit fel asociativă în sensul suprapersonal.

7:5.6 (86.7) El nu a trecut nici prin repausul care intervine între circuitul interior al Havonei şi ţărmurile Paradisului. Nu-i este posibil lui, o fiinţă absolută, să suspende conştiinţa de personalitate, căci în el se concentrează toate liniile de gravitaţiei spirituală. De-a lungul vremurilor acestor revărsări lăcaşul paradisiac central al luminozităţii spirituale şi-a păstrat strălucirea, iar dominaţia Fiului asupra gravitaţiei spirituale universale a rămas nediminuată.

7:5.7 (87.1) Revărsările Fiului Etern în Havona nu intră în orizontul imaginaţiei umane; ele au fost transcendentale. Atunci şi ulterior, el a contribuit la experienţa întregii Havone, însă noi nu ştim dacă a adăugat ceva presupusei lui capacităţi experienţiale a naturii lui existenţiale. Aceasta ar cădea în misterul revărsării Fiilor Paradisului. Noi credem, totuşi, că orice a dobândit Fiul Etern, în cursul acestor misiuni de autorevărsare, el încă mai păstrează, însă nu ştim ce anume.

7:5.8 (87.2) Oricât de greu ne-ar fi să înţelegem autorevărsările celei de a Doua Persoane a Deităţii, noi înţelegem bine autorevărsarea în Havona a unui Fiu al Fiului Etern care a trecut literalmente prin circuitele universului central şi a împărtăşit efectiv acele experienţe care constituie pregătirea unui ascender pentru a atinge Deitatea. Este vorba de Mihail cel Originar, primul născut dintre Fiii Creatori. El a trecut prin experienţele vieţii pelerinilor ascendenţi, din circuit în circuit, traversând personal cu ei câte o etapă a fiecărui cerc din vremurile lui Grandfanda, primul dintre toţii muritori care au ajuns în Havona.

7:5.9 (87.3) Orice altceva ar mai fi revelat acest Mihail originar, el a făcut reală pentru creaturile Havonei revărsarea transcendentă a Fiului Mamă Originar. Atât de reală, încât de atunci şi pentru totdeauna, fiecare pelerin al timpului care se trudeşte în aventura de parcurgere circuitelor Havonei, este însufleţit şi întărit de certitudinea că Fiul Etern al lui Dumnezeu a abdicat de şapte ori de la puterea şi de la gloria Paradisului pentru a participa la experienţele pelerinilor timpului-spaţiu de pe cele şapte circuite de împlinire progresivă ale Havonei.

7:5.10 (87.4) Fiul Etern este inspiraţia exemplară pentru toţi Fiii lui Dumnezeu în intervenţiile lor de revărsare pe tot cuprinsul universurilor timpului şi spaţiului. Fiii Creatori coordonaţi şi Fiii Magistrali asociaţi, laolaltă cu alte ordine nedezvăluite de filiaţie, împărtăşesc cu toţii această minunată bunăvoinţă de a se dărui diverselor ordine de viaţă ale creaturilor, şi la fel cu creaturile înseşi. De aceea, în spirit şi datorită înrudirii lor prin natură precum şi faptului originii lor, devine adevărat că, prin revărsarea fiecărui Fiu al

lui Dumnezeu peste lumile spaţiului, în şi prin şi cu aceste revărsări, Fiul Etern s-a dăruit pe sine creaturilor volitive inteligente ale universului.

7:5.11 (87.5) În spirit şi în natură, dacă nu în toate atributele sale, fiecare Fiu Paradisiac este, din punct de vedere divin, o portretizare perfectă a Fiului Originar. Este literalmente adevărat că cine a văzut un Fiu al Paradisului, l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu.

6. Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu

7:6.1 (87.6) Lipsa unei cunoaşteri a multiplilor Fii ai lui Dumnezeu este o sursă de mare confuzie pe Urantia. Iar această ignoranţă persistă în faţa unor unor declaraţii precum darea de seamă a unei consfătuiri tainice a acestor personalităţi divine: „Când Fiii lui Dumnezeu au proclamat bucuria şi când toate Stelele de Dimineaţă cântau împreună”. La fiecare mileniu de timp standard al unui sector, diversele ordine de Fii divini se reunesc pentru conclavurile lor periodice.

7:6.2 (87.7) Fiul Etern este sursa personală a adorabilelor atribute de milostenie şi de servire care le caracterizează cu atâta prisosinţă pe toate ordinele de Fii descendenţi ai lui Dumnezeu care activează pe tot cuprinsul creaţiei. Fiul Etern transmite infailibil întreaga natură divină, dacă nu toată infinitatea de atribute, Fiilor Paradisului care ies din Insula eternă pentru a releva caracterul său divin universului universurilor.

7:6.3 (88.1) Fiul Originar şi Etern este vlăstarul-persoană al „primului” gând desăvârşit şi infinit al Tatălui Universal. De fiecare dată când Tatăl Universal şi Fiul Etern proiectează în comun un gând personal nou, original, identic, unic şi absolut, această idee creatoare este în mod perfect şi definitiv personalizată, în chiar clipa aceea, în fiinţa şi personalitatea unui *Fiu Creator* nou şi original. În natură spirituală, în înţelepciune divină şi în putere creatoare coordonată, aceşti Fii Creatori sunt potenţial egali lui Dumnezeu Tatăl şi lui Dumnezeu Fiul.

7:6.4 (88.2) Fiii Creatori pleacă din Paradis în universurile timpului şi, odată cu cooperarea agenţilor controlori şi creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru, ei desăvârşesc organizarea universurilor locale de evoluţie progresivă. Aceşti Fii nici nu se ocupă nici nu se preocupă de controlul central şi universal al materiei, de cel al minţii şi de ce al spiritului. Ei sunt deci limitaţi în actele lor creatoare de preexistenţa, prioritatea şi primordialitatea Prime Surse-Centru şi a Absolutelor sale coordonate. Aceşti Fii pot administra numai ceea ce ei aduc în existenţă. Administrarea absolută este inerentă priorităţii existenţei şi inseparabilă de eternitatea prezenţei. Tatăl rămâne primordial în universuri.

7:6.5 (88.3) Aşa cum aceşti Fii Creatori sunt personalizaţi de Tată şi de Fiu, la fel şi *Fiii Magistrali* sunt personalizaţi de Fiu şi de Spirit. Aceştia sunt Fii care, în experienţele de încarnare ca creaturi, câştigă dreptul de a servi ca judecători de supravieţuire în creaţiile timpului şi spaţiului.

7:6.6 (88.4) Tatăl, Fiul şi Spiritul se unesc de asemenea pentru a personaliza pe abilii *Fiii Învăţători ai Trinităţii,* care cutreieră marele univers ca maeştrii celeşti ai tuturor personalităţilor umane şi divine. Şi există numeroase alte ordine de filiaţii paradisiace care nu au fost aduse în atenţia muritorilor de pe Urantia.

7:6.7 (88.5) Între Fiul-Mamă Originar şi aceste de Fii ai Paradisului, răspândiţi pretutindeni în creaţie, există un canal de comunicare direct şi exclusiv, canal a cărui funcţiune este inerentă calităţii de înrudire spirituală care îi uneşte prin legături de asociere spirituală aproape absolută. Acest circuit interfilial este în întregime diferit de circuitul universal al gravitaţiei spiritului care converge de asemenea în persoana celei de-a Doua Surse-Centru. Toţi Fiii lui Dumnezeu proveniţi din persoanele Deităţilor Paradisului sunt în comunicare directă şi constantă cu Fiul-Mamă Etern. Iar această comunicare este instantanee; ea este independentă de timp, deşi condiţionată uneori de spaţiu.

7:6.8 (88.6) Nu numai că Fiul Etern cunoaşte perfect în tot timpul statutul, gândurile şi multiplele activităţi ale tuturor ordinelor de filiaţie paradisiacă, dar el are, în tot timpul, şi o cunoaştere perfectă a tot ceea ce are o valoare spirituală în inima tuturor creaturilor creaţiei primare centrale a eternităţii şi a creaţiilor temporale secundare ale Fiilor Creatori coordonaţi.

7. Revelaţia supremă a Tatălui

7:7.1 (88.7) Fiul Etern sete o revelaţie completă, exclusivă, universală şi finală a spiritului şi personalităţii Tatălui Universal. Trebuie ca toată cunoaşterea Tatălui şi toate informaţiile referitoare la el să provină de la Fiul Etern şi de la Fiii săi Paradisiaci. Fiul Etern vine din veşnicie şi este în întregime şi fără nici o limitare spirituală una cu Tatăl. În personalitate divină, ei sunt coordonaţi; în natură spirituală sunt egali; în divinitate sunt identici.

7:7.2 (89.1) În persoana Fiului, din fire, caracterul lui Dumnezeu n-ar mai avea cum să fie îmbunătăţit, căci Tatăl divin este infinit de perfect, însă acel caracter şi personalitate sunt amplificate, prin despuierea de ceea ce nu este nici spiritual, nici personal, pentru a fi revelate creaturilor. Prima Sursă-Centru este cu mult mai mult decât o personalitate, însă toate calităţile de spirit ale personalităţii paterne a Primei Surse-Centru sunt spiritual prezente în personalitatea absolută a Fiului Etern.

7:7.3 (89.2) Fiul Primordial şi Fiii săi sunt angajaţi în a aduce, întregii creaţii, o revelaţie universală a naturii spirituale şi personale a Tatălui. În universul central, în suprauniversuri, în universurile locale, sau pe planetele locuite, cel care îl revelează pe Tatăl Universal oamenilor şi îngerilor este un Fiu al Paradisului. Fiul Etern şi Fii săi dezvăluie drumul creaturii către Tatăl Universal. Chiar şi noi, care suntem de înaltă origine, îl înţelegem mult mai bine pe Tatăl nostru pe măsură ce studiem revelarea caracterului şi a personalităţii lui în Fiul Etern şi în Fiul Fiului Etern.

7:7.4 (89.3) Tatăl se coboară la voi ca personalitate numai prin Fiii divini ai Fiului Etern; iar voi atingeţi Tatăl pe aceeaşi cale vie. Voi urcaţi la Tată conduşi fiind de acest grup de Fii divini. Iar aceasta

rămâne adevărat, cu toate că personalitatea voastră este ea însăşi un dar direct al Tatălui Universal.

7:7.5 (89.4) În toate aceste activităţi extinse ale vastei administrări spirituale a Fiului Etern, nu uitaţi că Fiul este o persoană într-un mod tot atât de real şi de actual cum este şi Tatăl. Într-adevăr, pentru fiinţele care au fost cândva umane, ar fi mai uşor să se apropie de Fiul Etern decât de Tatăl Universal. În progresul pelerinilor timpului prin circuitele Havonei, voi veţi fi capabili să ajungeţi la Fiu cu mult înainte de a fi pregătiţi să distingeţi Tatăl.

7:7.6 (89.5) Ar trebui să înţelegeţi mai bine caracterul şi natura compătimitoare a Fiului Etern al compătimirii pe măsura adâncirii meditaţiei asupra revelării acestor atribute divine care a fost făcută în servirea plină de iubire de către însuşi Fiul vostru Creator, odinioară Fiu al Omului pe pământ, acum suveran înălţat al universului vostru local - Fiul Omului şi Fiul lui Dumnezeu.

7:7.7 (89.6) [Redactat de un Consilier Divin însărcinat să formuleze această expunere descriindu-l pe Fiul Etern al Paradisului.]

Cartea Urantia

Capitolul 8

Spiritul Infinit

8:0.1 (90.1) CĂNDVA în eternitate, atunci când „primul” gând infinit şi absolut al Tatălui Universal găseşte în Fiul Etern un cuvânt atât de perfect şi de potrivit pentru expresia sa divină, urmează acolo dorinţa supremă atât a Dumnezeului-Gând, cât şi a Dumnezeului-Cuvânt de a avea un agent universal şi infinit de exprimare reciprocă şi de acţiune comună.

8:0.2 (90.2) În zorile eternităţii, atât Tatăl, cât şi Fiul devin amândoi infinit de înştiinţaţi de interdependenţa lor reciprocă, de unitatea lor eternă şi absolută. Prin urmare, ei încheie o înţelegere infinită şi veşnică de asociere divină. Această convenţie fără sfârşit este făcută pentru executarea conceptelor lor îmbinate pe tot cuprinsul

cercului eternităţii. Şi de la acest eveniment al eternităţii Tatăl şi Fiul continuă această uniune divină.

8:0.3 (90.3) Ne aflăm acum faţă în faţă cu originea eternă a Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deităţii. În chiar clipa în care Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul concep în comun o asociere identică şi infinită - executarea unui plan-gând absolut - chiar în momentul acela vine în existenţă, înzestrat cu toate atributele sale, Spiritul Infinit.

8:0.4 (90.4) Expunând astfel ordinea originii Deităţilor, eu doar încerc să vă dau posibilitatea să vă gândiţi la relaţiile lor. În realitate, ele sunt tustrele existente de o veşnicie; ele sunt existenţiale. Ele nu nici început nici sfârşit în timp. Ele sunt coordonate, supreme, ultime, absolute şi infinite. Ele sunt şi au fost dintotdeauna şi vor fi întotdeauna. Şi ele sunt trei persoane distinct individualizate, însă asociate pe vecie, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Spiritul.

1. Dumnezeul acţiunii

8:1.1 (90.5) În veşnicia trecutului, odată cu personalizarea Spiritului Infinit, ciclul divin al personalităţii devine perfect şi complet. Dumnezeul Acţiunii este existent, iar vasta scenă a spaţiului este pregătită pentru formidabila dramă a creaţiei - aventura universală - panorama divină a veşniciilor.

8:1.2 (90.6) Primul act al Spiritului Infinit este cercetarea şi recunoaşterea părinţilor săi divini, Tatăl-Tată şi Fiul-Mamă. El,

Spiritul, îi identifică clar pe amândoi. El este pe deplin conştient de personalităţile lor separate şi de atributele lor infinite, precum şi de natura lor conjugată şi de acţiunea lor unificată. Pe urmă, şi de bună voie, cu o bună voinţă transcendentă şi o spontaneitate inspiratoare, a Treia Persoană a Deităţii, cu toată egalitatea ei cu Prima şi a Doua Persoană, se angajează să fie pe vecie fidelă lui Dumnezeu Tatăl şi recunoaşte că depinde veşnic de Dumnezeu Fiul.

8:1.3 (90.7) Inerent naturii acestei tranzacţii şi recunoaşterii reciproce a independenţei personalităţii fiecăreia dintre aceste Deităţi şi a uniunii executive a tuturor celor trei, ciclul eternităţii este stabilit. Trinitatea Paradisului este existentă. Scena spaţiului universal este pregătită pentru multipla panoramă fără de sfârşit a desfăşurării creatoare a planului Tatălui Universal prin personalitatea Fiului Etern şi prin acţiunile Dumnezeului Acţiunii, agentul executiv al înfăptuirilor realităţii asocierii creatoare Tată-Fiu.

8:1.4 (91.1) Dumnezeul Acţiunii intră în acţiune şi astfel sunt stârnite valurile inerte ale spaţiului. Un miliard de sfere perfecte iau fulgerător viaţă. Înainte de această clipă ipotetică de eternitate, energiile spaţiului inerente Paradisului sunt existente şi potenţial pregătite să funcţioneze, însă nu au o existenţă actuală; gravitaţia fizică nu poate nici ea să fie măsurată altfel decât prin reacţia acestor realităţi materiale la neîncetata ei atracţie. Nu există nici un univers material în acest moment (presupus) veşnic îndepărtat, însă în chiar momentul în care un miliard de lumi se materializează, se vădeşte o gravitaţie suficientă şi adecvată pentru a le menţine sub eterna dominaţie a Paradisului.

8:1.5 (91.2) Acum ia fulgerător fiinţă a doua formă de energie, prin creaţia Dumnezeilor, iar acest spirit în revărsare este prins imediat de gravitaţia spirituală a Fiului Etern. Astfel, universul, dublu îmbrăţişat de gravitaţie, este atins de energia infinită şi cufundat în spiritul divinităţii. Terenul vieţii este în felul acesta pregătit pentru conştiinţa minţii, făcută manifestă în circuitele inteligenţei asociate Spiritului Infinit.

8:1.6 (91.3) Tatăl acţionează asupra acestor germeni de existenţă potenţială răspândiţi pe tot cuprinsul creaţiei centrale a Dumnezeilor, şi aşa apare personalitatea creaturilor. Atunci, prezenţa Deităţilor Paradisiace umple întregul spaţiu organizat şi începe efectiv să atragă toate fiinţele şi toate lucrurile către Paradis.

8:1.7 (91.4) Spiritul Infinit se eternizează concomitent cu naşterea lumilor Havonei, acest univers central fiind creat de el, cu el şi în el pentru a se supune conceptelor conjugate şi voinţei unite a Tatălui şi a Fiului. A Treia Persoană se deifică prin chiar acest act de creaţie asociată şi devine astfel pentru totdeauna Creatorul Comun.

8:1.8 (91.5) Aşa sunt marile şi solemnele momente de expansiune creatoare a Tatălui şi a Fiului, prin şi în acţiunea asociatului lor comun, a agentului lor exclusiv de execuţie, a Treia Sursă-Centru. Nu există arhive referitoare la aceste vremuri pline de frământări. Nu dispunem decât de slabe dezvăluiri ale Spiritului Infinit ca să putem justifica aceste puternice operaţiuni. Şi el confirmă pur şi simplu faptul că universul central, cu tot ceea ce îi aparţine, a devenit etern odată cu atingerea de către Spiritul Etern a personalităţii şi a existenţei conştiente.

8:1.9 (91.6) Pe scurt, Spiritul Infinit atestă faptul că, de vreme ce el este etern, tot aşa este şi universul central. Acesta este punctul de plecare tradiţional al istoriei universului universurilor. Nu se ştie absolut nimic şi nici nu există arhive referitoare la vreun un eveniment sau la vreo operaţiune anterioare acestei formidabile izbucniri de energie creatoare şi de înţelepciune administrativă care a cristalizat imensul univers ce există şi funcţionează atât de minunat în centrul tuturor lucrurilor. Dincolo de acest eveniment se întind nepătrunsele operaţiuni ale eternităţii şi profunzimile infinităţii - misterul absolut.

8:1.10 (91.7) Şi astfel, originea secvenţială a celei de-a Treia Surse-Centru, noi i-o descriem minţii legate de timp şi condiţionate de spaţiu a creaturilor muritoare ca fiind o condescendenţă interpretativă. Mintea omenească trebuie să aibă un punct de plecare pentru încât a-şi putea reprezenta istoria universului, şi am fost desemnat să ofer această tehnică de abordare a conceptului istoric de eternitate. În mintea materială, logica cere o Cauză Primă. Noi postulăm deci faptul că Tatăl Universal este Sursa Primă şi Centrul Absolut al întregii creaţii. Totodată, noi le propovăduim minţilor tuturor creaturilor că Fiul şi Spiritul sunt coeterni cu Tatăl în toate fazele istoriei universale şi în toate domeniile activităţii creatoare. Şi asta o facem fără să neglijăm în nici un sens realitatea şi eternitatea Insulei Paradisului şi a Absolutelor, cel Necalificat, cel Universal şi cel al Deităţii.

8:1.11 (92.1) Este de ajuns şi că mintea materială a copiilor timpului ajunge să îl conceapă pe Tatăl în eternitate. Noi ştim că pentru orice copil cea mai bună cale de a se raporta la realitate este prin stăpânirea relaţiilor din situaţia părinte-copil, şi prin lărgirea

acestui concept ulterior până la îmbrăţişarea familiei ca un tot. Cu timpul, mintea în creştere a copilului va fi capabilă să se adapteze la conceptul de relaţii de familie, la relaţiile comunităţii, ale rasei şi ale lumii, şi apoi la acelea ale universului, ale suprauniversului, şi chiar şi ale universului universurilor.

2. Natura Spiritului Infinit

8:2.1 (92.2) Creatorul Comun există dintotdeauna, şi este în întregime şi în mod categoric una cu Tatăl Universal şi cu Fiul Etern. Spiritul Infinit reflectă nu numai desăvârşirea naturii Tatălui Paradisiac, ci şi natura Fiului Originar.

8:2.2 (92.3) A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub diverse denumiri: Spiritul Universal, Călăuza Supremă, Creatorul Comun, Executorul Divin, Mintea Infinită, Spiritul Spiritelor, Spiritul-Mamă din Paradis, Autorul Comun, Coordonatorul Final, Spiritul Atotprezent, Inteligenţa Absolută, Acţiunea Divină, iar pe Urantia ea este confundată uneori cu mintea cosmică.

8:2.3 (92.4) Este cât se poate de nimerit ca Spiritul Infinit să fie numit a Treia Persoană a Deităţii, deoarece Dumnezeu este spirit. Însă creaturile materiale au tendinţa să comită eroarea de a considera materia ca o realitate fundamentală, iar mintea şi spiritul ca postulate care îşi au rădăcina în materie. Ele vor înţelege mai bine a Treia Sursă-Centru dacă o vor numi Realitatea Infinită, Organizatorul Universal sau Coordonatorul Personalităţilor.

8:2.4 (92.5) Ca revelaţie universală a divinităţii, Spiritul Infinit este insondabil şi în întregime dincolo de limitele înţelegerii umane. Pentru a presimţi caracterul absolut al Spiritului, vă este suficient să contemplaţi infinitatea Tatălui Universal şi să fiţi plini de respect în faţa eternităţii Fiului Originar.

8:2.5 (92.6) Există, într-adevăr, mult mister în persoana Spiritului Infinit însă nu atât de mult ca în Tată şi în Fiu. Dintre toate aspectele naturii Tatălui, infinitatea sa este dezvăluită de Autorul Comun într-un chip cât se poate de frapant. Chiar dacă universul principal s-ar extinde în cele din urmă până la infinitate, prezenţa spirituală, controlul energetic şi potenţialul minte al Autorului Comun s-ar vădi potrivite pentru a face faţă cerinţelor acestei creaţii nelimitate.

8:2.6 (92.7) Cu toate că el împărtăşeşte în toate privinţele perfecţiunea, dreptatea şi iubirea Tatălui Universal, Spiritul Infinit înclină către natura compătimitoare a Fiului Etern, devenind astfel slujitorul compătimitor al Deităţilor Paradisului pe lângă marele univers. Mereu şi dintotdeauna - în mod universal şi veşnic - Spiritul este un slujitor al compătimirii, căci, la fel cum Fiii divini revelează iubirea lui Dumnezeu, Spiritul Divin descrie compătimirea lui Dumnezeu.

8:2.7 (93.1) Spiritul nu ar putea să aibă mai multă bunătate decât Tatăl, de vreme ce toată bunătatea îşi are originea în Tată, însă în actele Spiritului putem să înţelegem cu atât mai bine această bunătate. Fidelitatea Tatălui şi statornicia Fiului sunt făcute foarte reale pentru fiinţele spirituale şi pentru creaturile materiale ale sferelor prin ocrotirea iubirii şi prin serviciul continuu al personalităţilor Spiritului Infinit.

8:2.8 (93.2) Creatorul Comun moşteneşte toată frumuseţea de gândire Tatălui şi tot caracterul de adevăr al Tatălui. Iar aceste trăsături sublime de divinitate sunt coordonate pe nivelele cvasisupreme ale minţii cosmice care este subordonată înţelepciunii eterne şi infinite a minţii necondiţionate şi nemărginite a celei de-a Treia Surse-Centru.

3. Poziţia spiritului faţă de Tată şi Fiu

8:3.1 (93.3) Fiul Etern este cuvântul ce exprimă „primul" gând absolut şi infinit al Tatălui Universal; tot astfel, Autorul Comun este executarea perfectă a „primului" concept creator complet sau plan pentru o acţiune conjugată a asocierii de personalitate Tată-Fiu, făcută dintr-o uniune absolută gând-cuvânt. A Treia Sursă Centru se eternizează concomitent cu creaţia centrală provenită din Cuvântul creator şi, singură printre universuri, această creaţie centrală se bucură de o existenţă eternă.

8:3.2 (93.4) Din moment ce a Treia Sursă este personalizată, Prima Sursă nu mai participă personal la crearea universului. Tatăl Universal delegă tot ceea ce este posibil Fiului său Etern. Tot aşa, Fiul Etern conferă Creatorului Comun toată autoritatea şi toată putere posibile.

8:3.3 (93.5) Ca parteneri şi prin personalităţile lor coordonate, Fiul Etern şi Creatorul Comun au proiectat şi au modelat toate universurile care au fost aduse în existenţă după Havona. În toate creaţiile

ulterioare, Spiritul întreţine aceleaşi relaţii cu Fiul precum Fiul cu Tatăl în prima creaţie centrală.

8:3.4 (93.6) Un Fiu Creator al Fiului Etern şi un Spirit Creativ al Spiritului Infinit sunt cei care v-au creat, atât pe voi, cât şi universul vostru; şi, în timp ce Tatăl sprijină cu fidelitate tot ceea ce au organizat ei, acestor Fii ai universului şi acestor Spirite ale universului le revine să întreţină şi să susţină lucrarea lor, precum şi faptul de a le fi de ajutor creaturilor pe care le-au făcut ei înşişi.

8:3.5 (93.7) Spiritul Infinit este agentul efectiv al Tatălui atotiubitor şi al Fiului atotcompătimitor pentru executarea proiectului lor comun de atragere către a tuturor sufletelor iubitoare de adevăr din toate lumile timpului şi spaţiului. Din clipa în care Fiul Etern a acceptat planul Tatălui său de a permite creaturilor universului să atingă perfecţiunea, imediat ce proiectul de ascensiune a devenit un plan al Tatălui-Fiu, Spiritul Infinit a devenit instantaneu administratorul comun al planului Tatălui şi al Fiului în executarea proiectului lor etern şi unificat. Şi făcând aşa, Spiritul Etern a încredinţat Tatălui şi Fiului toate resursele sale de prezenţă divină şi de personalităţi spirituale. El a dedicat *totul* formidabilului plan destinat să înalţe toate creaturile supravieţuitoare înzestrate cu voinţă până la înălţimile divine ale perfecţiunii Paradisului.

8:3.6 (93.8) Spiritul Infinit este o revelaţie completă, exclusivă şi universală a Tatălui Universal şi a Fiului său Etern. Orice cunoaştere a asocierii Tată-Fiu trebuie să se dobândească prin Spiritul Infinit, reprezentantul asociat al uniunii divine gând-cuvânt.

8:3.7 (93.9) Fiul Etern este singura cale de apropiere de Tatăl Universal, iar Spiritul Infinit este singurul mijloc de ajungere la Fiul

Etern. Numai cu ajutorul plin de răbdare al Spiritului sunt fiinţele ascendente ale timpului în stare să descopere Fiul.

8:3.8 (94.1) În centrul tuturor lucrurilor, Spiritul Infinit este prima Deitate a Paradisului atinsă de pelerinii ascendenţi. A Treia Persoană le învăluie pe a Doua şi a Treia, şi acesta este motivul pentru care ea trebuie să fie întotdeauna prima recunoscută de candidaţii dornici de a fi prezenţi în faţa Fiului şi a Tatălui.

8:3.9 (94.2) Şi mai sunt şi multe alte moduri în care Spiritul îi reprezintă în egală măsură şi îi serveşte într-un mod asemănător pe Tată şi pe Fiu.

4. Spiritul de slujire divină

8:4.1 (94.3) În paralel cu universul fizic în care gravitaţia Paradisului menţine coeziunea tuturor lucrurilor, există universul spiritual în care cuvântul Fiului interpretează gândirea lui Dumnezeu; iar când acest cuvânt „se face trup," el demonstrează compătimirea plină de iubire a naturii conjugate a Creatorilor asociaţi. Însă, în toată această creaţie materială şi spirituală, şi prin ea, există o vastă scenă pe care Spiritul Infinit şi vlăstarul său spiritual proclamă compătimirea, răbdarea şi permanenta afecţiune îmbinate ale părinţilor divini faţă de copiii inteligenţi pe care i-au proiectat şi format în cooperare. Esenţa caracterului divin al Spiritului este de a servi în permanenţă mintea. Şi întreaga descendenţă spirituală a Autorului Comun împărtăşeşte această dorinţă de a sluji, acest imbold divin de a servi.

8:4.2 (94.4) Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire, iar Spiritul este slujire - slujirea iubirii divine şi a compătimirii nemărginite pentru întreaga creaţie inteligentă. Spiritul este personificarea iubirii Tatălui şi a compasiunii Fiului; în el, ei sunt veşnic uniţi pentru serviciul universal. Spiritul este *iubirea aplicată* creaţiei creaturilor, iubirea conjugată a Tatălui şi a Fiului.

8:4.3 (94.5) Pe Urantia, Spiritul Infinit este cunoscut ca o influenţă omniprezentă, o prezenţă universală, însă pe Havona el trebuie cunoscut ca o prezenţă personală de ajutor actual. Aici, slujirea Spiritului Paradisului este un model exemplar şi inspirator pentru fiecare dintre Spiritele sale coordonate şi pentru personalităţile subordonate ce slujesc pe lângă fiinţele create pe lumile timpului şi spaţiului. În acest univers central divin, Spiritul Infinit a participat din plin la cele şapte apariţii transcendentale ale Fiului Etern; tot astfel, el a participat cu Fiul Mihail originar la cele şapte manifestări de pe circuitele Havonei, şi a devenit astfel un slujitor spiritual simpatizant şi pin de înţelegere pentru fiecare dintre pelerinii timpului care traversează aceste cercuri superioare perfecte.

8:4.4 (94.6) Când un Fiu-Creator al lui Dumnezeu acceptă să devină răspunzător pentru un univers local în proiect, personalităţile Spiritului Infinit se angajează să fie slujitoarele neobosite ale acestui Fiu Mihail imediat ce el va întreprinde misiunea sa de aventură creatoare. În special în persoanele Fiicelor Creatoare, Spiritele-Mamă ale universului local, găsim Spiritul Infinit devotat sarcinii de a favoriza ascensiunea creaturilor materiale către nivele din tot mai elevate de împlinire spirituală. Şi toată această lucrare de slujire pe lângă creaturi se efectuează în armonie desăvârşită cu intenţiile Fiilor

Creatori ale acestor universuri locale, şi în strânsă asociere cu personalitatea lor.

8:4.5 (94.7) La fel cum Fiii lui Dumnezeu sunt ocupaţi cu sarcina gigantică de revelare a personalităţii iubirii Tatălui unui univers, tot aşa şi Spiritul Infinit se consacră lucrării fără de sfârşit de revelare minţii individuale a fiecăruia dintre copiii fiecărui univers a iubirii contopite a Tatălui şi a Fiului. În creaţiile locale, Spiritul nu se coboară la rasele materiale, sub înfăţişarea trupului muritor, aşa cum o fac unii dintre Fiii lui Dumnezeu, însă Spiritul Infinit şi Spiritele lui coordonate realmente se coboară ei înşişi, trec cu bucurie printr-o serie de atenuări ale divinităţii lor, până când apar ca îngeri pentru a vă sta alături şi a vă călăuzi pe joasele cărări ale existenţei pământeşti.

8:4.6 (95.1) Prin această serie descrescătoare, Spiritul Infinit reuşeşte efectiv să vină, ca persoană, foarte aproape de fiecare fiinţă din sferele de origine animală. Iar Spiritul face toate acestea fără să invalideze câtuşi de puţin existenţa lui ca a Treia Persoană a Deităţii la centrul tuturor lucrurilor.

8:4.7 (95.2) Creatorul Comun este cu adevărat şi pentru totdeauna marea personalitate tutelară, slujitorul universal al compătimirii. Pentru a înţelege ajutorul Spiritului, reflectaţi la adevărul acesta: că el este portretizarea combinată a iubirii nemărginite a Tatălui şi a eternei compătimiri a Fiului. Cu toate acestea, ajutorul Spiritului nu este limitat doar la reprezentarea Fiului Etern şi a Tatălui Universal. Spiritul Infinit deţine, de asemenea, puterea de a servi creaturile tărâmului în numele lui şi după cum i se şi cuvine, a Treia Persoană este de o demnitate divină şi, de asemenea, acordă slujirea universală a compătimirii cu de la sine putere.

8:4.8 (95.3) Pe măsură ce omul va învăţa mai mult despre slujirea afectuoasă şi neobosită exercitată de fiinţele inferioare din familia creaturilor acestui Spirit Infinit, el va admira şi va iubi cu atât mai mult natura transcendentă şi caracterul incomparabil al acestei Acţiuni conjugate a Tatălui Universal şi a Fiului Etern. În realitate, acest Spirit reprezintă „ochii Domnului care veghează asupra tuturor celor drepţi" şi „urechile divine care sunt întotdeauna deschise la rugăciunile lor."

5. Prezenţa lui Dumnezeu

8:5.1 (95.4) Atributul remarcabil al Spiritului Infinit este omniprezenţa. De la un capăt la celălalt al universului universurilor, se constată pretutindeni prezenţa acestui spirit care pătrunde totul şi care seamănă atât de mult cu prezenţa unei minţi universale şi divine. A Doua şi a Treia Persoană a Deităţii sunt amândouă reprezentate pe toate lumile de spiritele lor mereu prezente.

8:5.2 (95.5) Tatăl este *infinit* şi, prin urmare, este limitat numai de voinţa sa. În atribuirea de Ajustori şi în încircuitarea personalităţii, Tatăl acţionează singur însă, în contactul forţelor spiritului cu fiinţele inteligente, el utilizează spiritele şi personalităţile Fiului Etern şi Spiritului Infinit. Din punct de vedere spiritual, el este la voia sa deopotrivă de prezent cu Fiul lui Dumnezeu sau cu Autorul Comun. El este prezent *cu* Fiul şi *în* Spirit. În mod foarte sigur, Tatăl este prezent pretutindeni, şi noi îi distingem prezenţa prin şi în toate aceste forţe, influenţe şi prezenţe diverse, însă asociate.

8:5.3 (95.6) În scrierile voastre sacre se pare că termenul de *Spirit al lui Dumnezeu* este folosit fără distincţie atât pentru a desemna Spiritul Infinit al Paradisului, cât şi Spiritul Creativ al universului vostru local. Spiritul Sfânt este circuitul spiritual al acestei Fiice Creatoare a Spiritului Paradisiac Infinit. Spiritul Sfânt este un circuit autohton al fiecărui univers local şi este mărginit la domeniul spiritual al acestei creaţii, însă Spiritul Infinit este omniprezent.

8:5.4 (95.7) Există numeroase influenţe spirituale, însă ele sunt toate ca *una* singură. Chiar şi activitatea Ajustorilor Gândirii, care este independentă de toate celelalte influenţe, coincide invariabil cu ajutorul spiritual al influenţelor conjugate ale Spiritului Infinit şi ale Spiritului Mamă ai unui univers local. Aceste prezenţe spirituale, aşa cum acţionează ele în viaţa urantienilor, nu pot fi disociate. Ele acţionează în mintea voastră şi asupra sufletului vostru ca un singur spirit, deşi au origini diverse. Şi, pe măsură ce dobândiţi experienţa acestui ajutor spiritual unificat, ea devine pentru voi influenţa Supremului „care este întotdeauna în stare să prevină eşecurile voastre şi să vă prezinte neprihăniţi în faţa Tatălui de sus.”

8:5.5 (96.1) Amintiţi-vă întotdeauna că Spiritul Infinit este Autorul Comun. Şi Tatăl şi Fiul acţionează în el şi prin el; el este prezent nu numai prin el însuşi, ci şi ca Tată, ca Fiu şi ca Tată-Fiu. În recunoaşterea acestui fapt şi din multe alte raţiuni, se face adesea referire la prezenţa de spirit a Spiritului Infinit ca la „spiritul lui Dumnezeu.”

8:5.6 (96.2) Ar fi deopotrivă de logic să se facă referire la legătura oricărui fel de ajutor spiritual ca la spiritul lui Dumnezeu, căci această legătură este într-adevăr uniunea spiritelor lui Dumnezeu Tatăl,

Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul şi Dumnezeu Septuplul - chiar şi a spiritului Dumnezeului Suprem.

6. Personalitatea Spiritului Infinit

8:6.1 (96.3) Nu lăsaţi ca universala revărsare şi vasta răspândire a celei de-a Treia Surse-Centru să eclipseze faptul personalităţii sale sau să abată în vreun alt chip atenţia de la el. Spiritul Infinit este o prezenţă a universului, o acţiune eternă, o putere cosmică, o sfântă influenţă şi o minte universală; el este toate acestea şi infinit mai mult, însă este deopotrivă o personalitate adevărată şi divină.

8:6.2 (96.4) Spiritul Infinit este o personalitate desăvârşită şi perfectă, divinul egal şi coordonat al Tatălui Universal şi al Fiului Etern. Creatorul Comun este la fel de real şi de vizibil pentru inteligenţele superioare ale universului cum sunt şi Tatăl şi Fiul; într-adevăr, chiar mai mult, căci el este Spiritul pe care toţi ascenderii trebuie să-l atingă înainte de a putea să se apropie de Tată prin intermediul Fiului.

8:6.3 (96.5) Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deităţii, are toate atributele pe care voi le ataşaţi personalităţii. El este înzestrat cu o minte absolută: „Spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” Spiritul este înzestrat nu numai cu minte, ci şi cu voinţă. În ceea ce priveşte revărsarea darurilor sale, s-a scris: „Însă în toate acestea lucrează unul şi acelaşi Spirit, dăruind fiecăruia în parte şi după cum îi place.”

8:6.4 (96.6) ”Iubirea Spiritului” este reală, cum sunt dealtfel supărările sale; deci „nu îndureraţi Spiritul lui Dumnezeu.” Fie că privim Spiritul Infinit, fie ca pe o Deitate a Paradisului, fie ca pe un Spirit Creativ al unui univers local, noi constatăm că Creatorul Comun nu este numai a Treia Sursă-Centru, ci şi o persoană divină. Această personalitate divină reacţionează şi ea la univers ca o persoană. Spiritul vă spune: „Cel care are urechi de auzit să audă ce-i spune Spiritul.” „Spiritul însuşi intervine pentru voi.” Spiritul exercită o influenţă directă şi personală asupra fiinţelor create, „căci toţi, fie ei cât de mulţi, care sunt conduşi de Spiritul lui Dumnezeu, aceia sunt Fiii lui Dumnezeu.”

8:6.5 (96.7) Chiar dacă observăm fenomenul ajutorului acordat de Spiritul Infinit lumilor îndepărtate ale universului, chiar dacă luăm în considerare însăşi această aceeaşi Deitate coordonatoare care acţionează în şi prin nespusele legiuni ale multiplelor fiinţe izvorâte din cea de-a Treia Sursă-Centru, chiar dacă recunoaştem omniprezenţa Spiritului, cu toate acestea, noi nu contenim a afirma că această a Treia Sursă-Centru este o persoană, Creatorul Comun al tuturor lucrurilor, al tuturor fiinţelor şi al tuturor universurilor.

8:6.6 (96.8) În administrarea universurilor, Tatăl, Fiul şi Spiritul sunt perfecţi şi veşnic asociaţi între ei. Cu toate că fiecare dintre ei este angajat într-o slujire personală pe lângă întreaga creaţie, tustrei sunt divini şi absolut solidari într-un serviciu de creare şi de control care îi face pentru totdeauna *unul.*

8:6.7 (97.1) În persoana Spiritului Infinit, Tatăl şi Fiul sunt prezenţi toţi deodată, permanent şi cu o desăvârşire lipsită de orice

atribut, căci Spiritul este ca Tatăl şi ca Fiul şi, de asemenea, ca Tatăl şi Fiul, căci amândoi sunt unul pe vecie.

8:6.8 (97.2) [Prezentat pe Urantia de un Consilier Divin al Uversei însărcinat de Cei Îmbătrâniţi de Zile să descrie natura şi lucrarea Spiritului Infinit].

Cartea Urantia

Capitolul 9

Relaţia Spiritului Infinit cu universul

9:0.1 (98.1) ATUNCI când Tatăl Universal şi Spiritul Infinit s-au unit în prezenţa Paradisului pentru a se personaliza, s-a produs un lucru neobişnuit. Nimic din această situaţie de eternitate nu lăsa să se întrevadă faptul că Autorul Comun se va personaliza ca o spiritualitate nelimitată coordonată cu mintea absolută şi înzestrată cu prerogative unice pentru manipularea energiei. Venirea sa în existenţa duce la eliberarea Tatălui de lanţurile perfecţiunii centralizate şi de lanţurile absolutismului personalităţii. Iar această eliberare este dezvăluită în stupefianta putere a Creatorului Comun de a crea fiinţe

bine adaptate care să servească ca spirite tutelare, chiar şi pe lângă creaturilor materiale ale universului care vor evolua ulterior.

9:0.2 (98.2) Tatăl este infinit în iubire şi în voinţă, în gândire şi intenţie spirituală; el este susţinătorul universal. Fiul este infinit în înţelepciune şi în adevăr, în expresie şi în interpretări spirituale; el este revelatorul universal. Paradisul este infinit în potenţialul lui de a înzestra cu forţă, precum şi în capacitatea de a domina energia; el este stabilizatorul universal. Autorul Comun are prerogative unice de sinteză, o capacitate infinită de a coordona toate energiile existente în univers, toate spiritele actuale din univers şi toate intelectele reale din univers; a Treia Sursă Centru este unificatorul universal al multiplelor energii şi al diverselor creaţii care sunt apărute ca nişte consecinţe ale planului divin şi ale ţelului etern al Tatălui Universal.

9:0.3 (98.3) Spiritul Infinit, Creatorul Comun, este un slujitor divin şi universal. Spiritul împarte fără încetare compătimirea Fiului şi iubirea Tatălui, în armonie cu justiţia stabilă, invariantă şi dreaptă a Trinităţii Paradisului. Influenţa şi personalităţile sale vă sunt întotdeauna aproape; ele vă cunosc într-adevăr şi vă înţeleg cu adevărat.

9:0.4 (98.4) În toate universurile, agenţii Autorului Comun mânuiesc fără încetare forţele şi energiile întregului spaţiu. La fel ca Prima Sursă-Centru, a Treia Sursă-Centru reacţionează atât la spiritual cât şi material. Autorul Comun este revelaţia unităţii lui Dumnezeu în care subzistă toate lucrurile - lucruri, semnificaţii şi valori; energii, facultăţi mentale şi spirite.

9:0.5 (98.5) Spiritul Infinit impregnează tot spaţiul; el locuieşte în cercul eternităţii; iar Spiritul, la fel ca Tatăl şi Fiul, este absolut perfect şi neschimbător.

1. Atributele celei de-a Treia Surse-Centru

9:1.1 (98.6) A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub numeroase nume, toate desemnând relaţii şi recunoscând funcţiuni. În calitate de Dumnezeu Spirit, ea este personalitatea coordonată şi egalul divin al lui Dumnezeu Fiul şi al lui Dumnezeu Tatăl. În calitate de Spirit Infinit, ea este o influenţă spirituală omniprezentă. În calitate de Manipulator Universal, ea este predecesorul creaturilor care controlează puterea şi activatorul forţelor cosmice ale spaţiului. În calitate de Autor Comun, ea este co-reprezentantul şi partenerul executiv al Tatălui Fiu. În calitate de Minte Absolută, ea este sursa intelectului pe tot cuprinsul universului. În calitate de Dumnezeu la Acţiunii, ea este predecesorul aparent al mişcării, al schimbării şi al relaţiilor.

9:1.2 (99.1) Unele din atributele celei de-a Treia Surse-Centru sunt provenite de la Tată, altele de la Fiu, în timp ce prezenţa activă şi personală a altora nu este observată nici la Tată, nici la Fiu. Acestea din urmă nu pot fi deloc explicate decât presupunând că asocierea Tată-Fiu, care eternizează cea de-a Treia Sursă-Centru, funcţionează uniform, la unison, recunoscând faptul etern al absoluităţii Paradisului. Creatorul Comun incorporează în plenitudinea lor

conceptele conjugate şi infinite ale Primei şi celei de-a Doua Persoane a Deităţii.

9:1.3 (99.2) Când îl consideraţi pe Tată ca fiind un creator originar şi pe Fiu ca un administrator spiritual, ar trebui să vă gândiţi la a Treia Sursă-Centru ca la un coordonator universal, un serviciu de cooperare nelimitată. Autorul Comun este corelatorul întregii realităţi actuale. El este Deitatea deţinătoare a gândirii Tatălui şi a cuvântului Fiului, şi, când acţionează, este veşnic atent la absoluitatea materială a Insulei centrale. Trinitatea Paradisului a prescris ordinea universală a *progresului,* iar providenţa lui Dumnezeu este domeniul Creatorului Comun şi al Fiinţei Supreme în evoluţie. Nici o realitate actuală sau pe cale de actualizare nu poate evita, până la urmă, o relaţie cu a Treia Sursă-Centru.

9:1.4 (99.3) Tatăl Universal domneşte peste împărăţiile preenergiei, prespiritului şi ale personalităţii; Fiul Etern domină sferele activităţilor spirituale. Prezenţa Insulei Paradisului unifică domeniile energiei fizice şi ale puterii materializatoare. Autorul Comun activează nu numai ca un spirit infinit reprezentând Fiul, ci de asemenea ca un manipulator universal de forţe şi de energii ale Paradisului, aducând astfel în existenţă mintea universală şi absolută. Autorul Comun funcţionează în tot marele univers ca o personalitate pozitivă şi distinctă, îndeosebi în sferele superioare ale valorilor spirituale, ale relaţiilor dintre materie şi energie, şi ale adevăratelor semnificaţii mentale. El funcţionează în mod specific oriunde şi ori de câte ori energia şi spiritul se asociază şi reacţionează unul la altul. El domină cu mintea sa toate reacţiile, exercită o mare putere în lumea

spirituală şi desfăşoară o puternică influenţă asupra energiei şi a materiei. În tot acest timp, a Treia Sursă exprimă natura Primei Surse-Centru.

9:1.5 (99.4) A Treia Sursă-Centru împărtăşeşte cu desăvârşire şi categoric omniprezenţa Primei Surse-Centru şi ea este uneori numită Spiritul Omniprezent. Dumnezeul minţii împărtăşeşte într-un mod specific şi foarte personal cunoaşterea de sine a Tatălui Universal şi a Fiului său Etern. Spiritul cunoaşte totul în mod profund şi complet. Creatorul Comun manifestă anumite faze ale omnipotenţei Tatălui Universal, însă nu este efectiv omnipotent decât în domeniul minţii. A Treia Persoană a Deităţii este centrul intelectual şi administratorul universal al domeniilor minţii. Aici, el este absolut, suveranitatea lui este categorică.

9:1.6 (99.5) Autorul Comun pare a găsi mobilurile sale în asocierea Tată-Fiu, însă toate acţiunile sale par a !recunoaşte relaţia Tată-Paradis. În anumite momente şi în anumite funcţiuni, el pare a încheia dezvoltarea incompletă a Deităţilor experienţiale - Dumnezeu Supremul şi Dumnezeu Ultimul.

9:1.7 (100.1) Şi acesta este locul în care se găseşte un mister infinit: infinitul revelează simultan infinitatea sa în Fiu şi sub forma Paradisului, şi atunci este adusă la viaţă o fiinţă egală lui Dumnezeu în divinitate, care reflectă natura spirituală şi este capabilă să facă activ arhetipul Paradisului, o fiinţă provizoriu subordonată în suveranitate, dar sub multe aspecte, aparent cea mai înzestrată cu felurite talente în *acţiune.* Şi această superioritate aparentă în acţiune se descoperă într-o însuşire a celei de-a Treia Surse-Centru care este

superioară chiar şi gravitaţiei fizice - manifestarea universală a Insulei Paradisului.

9:1.8 (100.2) Pe lângă acest supracontrol al energiei şi al lucrurilor fizice, Spiritul Infinit este înzestrat în mod magnific cu acele însuşiri care sunt răbdarea, compătimirea şi iubire, care se revelează cu atâta graţie în serviciul său spiritual. Spiritul este suprem capabil să nutrească iubirea şi să domine dreptatea prin îndurare. Dumnezeu Spiritul deţine întreaga binecuvântare celestă şi afecţiune plină de compătimire a Fiului Originar şi Etern. Universul originii voastre este călit între nicovala dreptăţii şi ciocanul suferinţei, însă cei care ţin acest ciocan sunt copii ai compătimirii şi îndurării, vlăstarele spirituale ale Spiritului Infinit.

2. Spiritul omniprezent

9:2.1 (100.3) Dumnezeu este spirit în trei sensuri: este spirit el însuşi; în Fiul său, apare ca spirit fără nici o restricţie, iar la Autorul Comun ca un spirit aliat minţii. Pe lângă aceste realităţi spirituale, noi credem că putem distinge şi nivele de fenomene de spirit experienţiale - spiritele Fiinţei Supreme, ale Deităţii Ultime şi ale Absolutului Deităţii.

9:2.2 (100.4) Spiritul Infinit este la fel de mult un complement al Fiului Etern, pe cât Fiul Etern este un complement al Tatălui Universal. Fiul Etern este o personalizare spiritualizată a Tatălui; Spiritul Infinit este o spiritualizare personalizată a Fiului Etern şi a Tatălui Universal.

9:2.3 (100.5) Există numeroase linii de forţă spirituală deschise şi surse de putere supramaterială care leagă direct populaţia Urantiei de Deităţile Paradisului. Există legătura directă a Ajustorilor Gândirii cu Tatăl Universal, influenţa generală a impulsului gravitaţiei spirituale a Fiului Etern, şi prezenţa spirituală a Creatorului Comun. Există o diferenţă de funcţiune între spiritul Fiului şi spiritul Spiritului. În slujirea sa spirituală, a Treia Persoană poate activa ca minte plus spirit, sau doar ca spirit.

9:2.4 (100.6) În afară de aceste prezenţe paradisiace, urantienii mai beneficiază de influenţe şi de activităţi spirituale ale universului local şi ale suprauniversului, cu desfăşurarea lor aproape infinită de personalităţi iubitoare care le conduc întotdeauna către idealurile divinităţii şi către ţelul perfecţiunii supreme, ascendent şi către interior pe fiinţele cu intenţii sincere şi cu inima cinstită.

9:2.5 (100.7) Noi *cunoaştem* prezenţa spiritului universal al Fiului Etern - putem să o recunoaştem în mod infailibil. În ceea ce priveşte prezenţa Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deităţii, chiar şi omul muritor poate să o cunoască, deoarece creaturile materiale pot efectiv să simtă efectul binefăcător al acestei influenţedivine care funcţionează ca revărsare a Spiritului Sfânt al universului local peste rasele omenirii. Într-o anumită măsură, fiinţele umane pot totodată deveni conştiente de Ajustor - prezenţa impersonală a Tatălui Universal. Aceste spirite divine care lucrează la înnobilarea oamenilor şi la spiritualizarea lor acţionează toate la unison şi în perfectă cooperare. Ele sunt ca unul singur în îndeplinirea spirituală a planurilor de înălţare a muritorilor şi de conducere a lor la perfecţiune.

3. Manipulatorul universal

9:3.1 (101.1) Insula Paradisului este sursa şi substanţa gravitaţiei fizice, şi acest lucru ar trebui să fie de ajuns ca să vă înveţe că gravitaţia este unul din lucrurile cele mai *reale* şi mereu fiabile în ansamblul fizic al universului universurilor. Gravitaţia nu poate fi modificată sau anulată decât de forţele şi energiile controlate în comun de Tată şi de Fiu, şi pe care le-au încredinţat persoanei Celei de-a Treia Surse-Centru cu care sunt asociate în mod funcţional.

9:3.2 (101.2) Spiritul Infinit posedă o putere unică şi stupefiantă, *antigravitaţia.* Această putere nu este funcţional prezentă (observabilă) nici în Tată, nici în Fiu. Aptitudinea inerentă a celei de-a Treia Surse de a rezista la atracţia gravitaţională materială se vădeşte în reacţiile personale ale Autorului Comun la anumite faze de relaţii ale universului. Iar acest atribut unic este transmisibil anumitor înalte personalităţi ale Spiritului Infinit.

9:3.3 (101.3) Antigravitaţia poate anula gravitaţia într-un cadru local; ea face parte din activitatea prezenţei unei forţe contrare echivalente. Ea nu operează decât asupra gravitaţiei materială şi nu este o acţiune a minţii. Fenomenul unui giroscop ce rezistă gravitaţiei este un frumos exemplu al *efectului* antigravitaţiei, însă fără valoare în ilustrarea *cauzei* antigravitaţiei.

9:3.4 (101.4) Autorul Comun expune şi alte puteri capabile să realizeze transcendenţa forţei şi să neutralizeze energia. Aceste puteri

acţionează încetinind energia până în punctul ei de materializare, şi prin alte tehnici necunoscute de voi.

9:3.5 (101.5) Creatorul Comun nu este nici energia, nici sursa energiei, nici destinul energiei; el este *manipulatorul* energiei. Creatorul Comun este acţiune - mişcare, schimbare, modificare, coordonare, stabilizare şi echilibru. Energiile supuse controlului indirect sau direct al Paradisului răspund prin natura lor acţiunilor celei de-a Treia Surse-Centru şi multiplilor săi agenţi.

9:3.6 (101.6) Universul universurilor este străbătut de creaturile celei de-a Treia Surse-Centru însărcinate cu controlul puterii: controlori fizici, canalizatori de putere, centre de putere, şi alţi reprezentanţi ai Dumnezeului Acţiune care se ocupă cu reglarea şi stabilizarea energiilor fizice. Aceste creaturi, unice în felul lor în ceea ce priveşte funcţiunile lor fizice, posedă toate diverse atribute de control al puterii, cum ar fi antigravitaţia, de care ele se folosesc în eforturile lor de stabilire a echilibrului fizic al materiei şi al energiilor marelui univers.

9:3.7 (101.7) Toate aceste activităţi materiale ale Dumnezeului Acţiunii par a pune !în legătură funcţiunea sa cu Insula Paradisului, şi într-adevăr, agenţii de putere ţin !cont de absoluitatea Insulei eterne, şi chiar depind de ea. Însă Autorul Comun nu acţionează nici în numele Paradisului, nici pentru a răspunde Paradisului. El acţionează personal pentru Tată şi Fiu. Paradisul nu este o persoană. Acţiunile nepersonale, impersonale sau altele decât cele personale ale celei de-a Treia Surse-Centru sunt toate acţiuni volitive ale Autorului Comun însuşi; acestea nu sunt nici reflectări, nici derivate, nici repercusiuni a indiferent ce altceva.

9:3.8 (101.8) Paradisul este arhetipul infinităţii; Dumnezeul Acţiunii este însufleţitorul acestui arhetip. Paradisul este punctul de sprijin material al infinităţii; agenţii celei de-a Treia Surse-Centru sunt levierele de inteligenţă care motivează nivelul material şi insuflă spontaneitatea în mecanismele creaţiei fizice.

4. Mintea absolută

9:4.1 (102.1) A Treia Sursă-Centru are o natură intelectuală distinctă de atributele sale fizice şi spirituale. Această natură nu poate fi contactată, însă ea este asociabilă - intelectual, fără a fi astfel în mod personal. Putem să o distingem de atributele fizice şi de caracterul spiritual al celei de-a Treia Persoane pe nivelele de funcţionare mental, însă, pentru personalităţile care caută să o distingă, această natură nu funcţionează niciodată independent de orice manifestare fizică sau spirituală.

9:4.2 (102.2) Mintea absolută este mintea celei de-a Treia Persoane; ea este inseparabilă de personalitatea Dumnezeului Spirit. La fiinţele în activitate, mintea nu este separată de energie, de spirit sau de amândouă. Mintea nu este inerentă energiei; energia este receptivă şi reactivă la minte. Mintea se poate supraimpune energiei, însă conştiinţa nu este inerentă nivelului pur material. Nu este nevoie absolut deloc ca mintea să se adauge spiritului pur, deoarece spiritul este prin natura sa conştient şi capabil să se identifice. Spiritul este întotdeauna inteligent şi, într-un fel, *înzestrat cu minte.* Poate fi vorba de cutare sau de cutare minte, de premintal sau de supramental sau

chiar de minte a spiritului, însă facultatea respectivă echivalează cu gândirea şi cunoaşterea. Pătrunderea spiritului transcende, se suprapune şi antedatează teoretic conştiinţa minţii.

9:4.3 (102.3) Creatorul Comun nu este absolut decât în domeniul minţii, în domeniile inteligenţei universale. Mintea celei de-a Treia Surse-Centru este infinită; ea transcende complet circuitele mentale active şi funcţionale ale universului universurilor. Înzestrarea mentală a celor şapte suprauniversuri provine de la cele Şapte Spirite Maestru, personalităţile primare ale Creatorului Comun. Aceste Spirite Maestru distribuie minte marelui univers ca minte cosmică, iar universul vostru local este pătruns de varianta nebadoniană a tipului de minte cosmică de pe Orvonton.

9:4.4 (102.4) Mintea infinită ignoră timpul, mintea ultimă transcende timpul, mintea cosmică este condiţionată de timp. Acelaşi lucru este valabil şi cu spaţiul: Mintea Infinită este independentă de spaţiu, însă, pe măsură ce coboară din infinit către nivelele adjuvante ale minţii, trebuie ca intelectul să ţină din ce în ce mai mult seama de faptul şi de limitările spaţiului.

9:4.5 (102.5) Forţa cosmică reacţionează la minte, la fel cum mintea cosmică reacţionează la spirit. Spiritul este ţelul divin şi mintea spiritului este ţelul divin în acţiune. Energia este lucrul, mintea este semnificaţia, spiritul este valoarea. Chiar în timp şi spaţiu, mintea stabileşte între energie şi spirit relaţii relative care sugerează o înrudire reciprocă în eternitate.

9:4.6 (102.6) Mentalul transmută valorile spiritului în semnificaţii ale intelectului. Voinţa are puterea de a face să se fructifice

semnificaţiile minţii atât în domeniile materiale cât şi spirituale. Ascensiunea în Paradis implică o creştere relativă şi diferenţială în spirit, în minte şi în energie. Personalitatea este unificatorul acestor componente ale individualităţii experienţiale.

5. Ministerul minţii

9:5.1 (102.7) A Treia Sursă-Centru este infinită în minte. Chiar dacă universul ar trebui să crească până la infinitate, potenţialul minţii Spiritului ar rămâne adecvat pentru a înzestra un număr nelimitat de creaturi cu o minte pertinentă şi alte atribute prealabile ale intelectului.

9:5.2 (102.8) În domeniul *minţii create,* a Treia Persoană, împreună cu asociaţii săi coordonaţi şi subordonaţi, guvernează în mod suprem. Tărâmurile minţii creaturilor îşi au originea exclusivă în a Treia Sursă-Centru; ea este dezlegătorul minţii. Chiar fragmentele Tatălui găsesc imposibil să locuiască în mintea oamenilor înainte ca drumul să fi fost convenabil pregătit pentru ei prin acţiunea mentală şi funcţiunea spirituală a Spiritului Infinit.

9:5.3 (103.1) Mintea posedă calitatea unică de a putea fi conferită unei atât de vaste diversităţi a vieţii. Prin creatorii ei şi prin creaturile ei asociate, a Treia Sursă-Centru îşi aduce ajutorul ei oricărei minţi de pe orice sferă. Ea vine în ajutorul intelectelor umane şi subumane prin adjuvanţii universului local şi prin intermediul controlorilor fizici; ea vine chiar şi în ajutorul entităţilor celor mai umile şi inapte în a experimenta, aflate printre tipurile cele mai primitive de fiinţe vii. Iar

orientarea minţii este întotdeauna un minister al personalităţilor minţii-spirit sau al minţii-energie.

9:5.4 (103.2) Datorită faptului că a Treia Persoană a Deităţii este sursa minţii, este absolut firesc ca creaturile evoluţionare volitive să găsească mai uşor să formeze concepte comprehensibile în ceea ce priveşte Spiritul Infinit decât în ceea ce priveşte Fiul Etern sau Tatăl Universal. Realitatea Creatorului Asociat se dezvăluie imperfect prin existenţa însăşi a minţii umane. Creatorul Comun este strămoşul minţii cosmice, iar mintea omului este un circuit individualizat, o porţiune impersonală a acestei minţii cosmice, aşa cum a fost ea difuzată într-un univers local de către o Fiică Creatoare provenită din a Treia Sursă-Centru.

9:5.5 (103.3) Deoarece a Treia Persoană este sursa minţii, nu trebuie să se tragă concluzia că toate fenomenele mentale sunt divine. Intelectul uman îşi are rădăcina în originea materială a raselor animale. Inteligenţa universală nu este o adevărată revelaţie a lui Dumnezeu, care este minte, tot astfel cum natura fizică nu este o adevărată revelaţie a frumuseţii şi armoniei Paradisului. Perfecţiunea este în natură, însă natura nu este perfectă. Creatorul Comun este sursa minţii, însă mintea nu este Creatorul Comun.

9:5.6 (103.4) Pe Urantia, mintea este un compromis între esenţa perfecţiunii gândirii şi mentalitatea în evoluţie a naturii voastre umane imature. Planul conceput pentru evoluţia voastră intelectuală este într-adevăr de o perfecţiune sublimă, însă voi sunteţi foarte departe de acest scop divin în timp ce funcţionaţi în tabernaculele trupului. Mintea are într-adevăr o origine divină şi, cu siguranţă, un

destin divin. Însă mintea voastră umană nu este încă dotată cu demnitate divină.

9:5.7 (103.5) Prea adesea, mult prea adesea, vă risipiţi mintea prin lipsă de sinceritate şi o împietriţi prin lipsă de dreptate; o supuneţi fricii animale şi o deformaţi prin anxietăţi inutile. De asemenea, cu toate că sursa minţii este divină, mintea, aşa cum o cunoaşteţi în lumea voastră ascensională, nu poate deloc deveni obiectul unei mari admiraţii şi cu atât mai puţin obiect de adorare sau de cult. Contemplarea intelectului uman imatur şi inactiv nu ar trebui să conducă decât la reacţii de umilinţă.

6. Circuitul de gravitaţie mentală

9:6.1 (103.6) A Treia Sursă-Centru, inteligenţa universală, este personal conştientă de orice *mental,* de orice intelect, în întreaga creaţie, şi ea menţine un contact personal şi perfect cu toate creaturile fizice, morontiale şi spirituale înzestrate cu minte în vastele universuri. Toate aceste activităţi mentale sunt sesizate în circuitul absolut al gravitaţiei mentale care se focalizează în a Treia Sursă-Centru şi face parte din conştiinţa personală a Spiritului Infinit.

9:6.2 (103.7) La fel cum Tatăl atrage orice personalitate la el însuşi, şi la fel cum Fiul atrage orice realitate spirituală, tot astfel Autorul Comun exercită o putere de atracţie asupra oricărei minţii. El domină şi controlează fără rezervă circuitul mental universal. Toate valorile intelectuale adevărate şi sincere, toate gândurile divine şi ideile perfecte sunt infailibil atrase în acest circuit absolut al minţii.

9:6.3 (104.1) Gravitaţia mentală poate opera independent de gravitaţiile materială şi spirituală însă, întotdeauna şi pretutindeni, când acestea două din urmă impietează una asupra celeilalte, gravitaţia mentală este cea care funcţionează. Când ele sunt asociate toate trei, gravitaţia personalităţii poate îmbrăţişa creatura materială - fizică sau morontială, finită sau absonită. Însă, independent de aceasta, dotarea mentală, chiar la fiinţele impersonale, le califică pentru a gândi şi le dotează cu conştiinţă în ciuda absenţei totale a personalităţii.

9:6.4 (104.2) Individualitatea având demnitate de personalitate, umană sau divină, nemuritoare sau potenţial nemuritoare, nu îşi are, cu toate acestea, originea nici în spirit, nici în minte, nici în materie; este darul Tatălui Universal. Interacţiunea spiritului, minţii, şi a gravitaţiei materiale nu este nici ea o condiţie prealabilă pentru apariţia gravitaţiei personalităţii. Circuitul Tatălui poate îmbrăţişa o fiinţă mentală- materială insensibilă la gravitaţia spiritului, sau poate include o fiinţă minte-spirit insensibilă la gravitaţia materială. Operaţiunea gravitaţiei personalităţii este întotdeauna un act volitiv al Tatălui Universal.

9:6.5 (104.3) În timp ce mintea este asociată energiei la fiinţele pur materiale şi asociată spiritului la personalităţile pur spirituale, nenumărate ordine de personalităţi, inclusiv cele umane, posedă o minte asociată atât energiei cât şi spiritului. Aspectele spirituale ale minţii creaturilor reacţionează infailibil la atracţia gravitaţiei spiritului Fiului Etern. Caracteristicile materiale răspund la impulsul gravitaţional al universului material.

9:6.6 (104.4) Atunci când mintea cosmică nu este asociată nici cu energia nici cu spiritul, ea nu este supusă nici exigenţelor gravitaţionale ale circuitelor materiale nici celor ale circuitelor spirituale. Mintea pură nu suportă decât influenţa gravitaţională universală a Autorului Asociat. Mintea pură este aproape părintele minţii infinite, iar mintea infinită (coordonatorul teoretic al absoluturilor spiritului şi energiei) este în aparenţă o lege prin sine.
9:6.7 (104.5) Cu cât mai mare este divergenţa între spirit şi energie, cu atât mai bine putem observa funcţiunea minţii. Cu cât există mai puţină diversitate între energie şi spirit, cu atât funcţiunea minţii este mai puţin observabilă. Funcţiunea maximă a minţii cosmice se găseşte aparent în universurile temporale ale spaţiului. Mintea pare a funcţiona în acestea într-o zonă intermediară între energie şi spirit, însă acest lucru nu este adevărat pentru nivelele superioare ale mentalului. În Paradis, energia şi spiritul sunt, în mod esenţial, una.

9:6.8 (104.6) Circuitul gravitaţiei mentale este fiabil; el emană din a Treia Persoană a Deităţii Paradisului. Însă nu orice funcţiune observabilă a minţii este previzibilă. În orice creaţie cunoscută există, în paralel cu acest circuit al mentalului, o prezenţă puţin înţeleasă a cărei funcţiune este imprevizibilă. Noi credem că această imposibilitate de a prevedea trebuie să fie atribuită în parte funcţiunii Absolutului Universal. Ceea ce este această funcţiune, noi nu ştim. Ceea ce o pune în acţiune, noi nu putem decât să deducem. În ceea ce priveşte relaţiile sale cu creaturile, nu putem decât să speculăm.

9:6.9 (104.7) Anumite faze ale imprevizibilităţii minţii finite se pot datora incompletitudinii Fiinţei Supreme; şi există o vastă zonă de

activităţi în care Autorul Comun şi Absolutul Universal sunt poate tangente. Numeroase lucruri referitoare la minte sunt necunoscute, însă noi suntem siguri de aceasta: Spiritul Infinit este, pentru toate creaturile, expresia perfectă a minţii Creatorului, iar Fiinţa Supremă este expresia evoluândă a minţii tuturor creaturilor către Creatorul lor.

7. Reflexivitatea universului

9:7.1 (105.1) Autorul Comun este capabil să coordoneze toate nivelele de actualitate universală, astfel încât să facă posibilă recunoaşterea simultană a minţii, a materialului şi spiritualului. Este fenomenul de *reflexivitate a universului,* această putere excepţională şi inexplicabilă de a vedea, a auzi, a percepe şi a cunoaşte toate lucrurile pe măsură ce ele se întâmplă într-un întreg supraunivers, şi apoi de a focaliza prin reflexivitate, într-un punct dorit oarecare, toate aceste informaţii şi toate aceste cunoştinţe. Acţiunea reflexivităţii este demonstrată în mod perfect pe fiecare din lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri. Ea operează de asemenea de la un capăt la altul al sectoarelor superuniversurilor, şi în interiorul frontierelor universurilor locale. Reflexivitatea se focalizează în cele din urmă asupra Paradisului.

9:7.2 (105.2) Fenomenul reflexivităţii, aşa cum îl putem observa pe lumile sediu ale suprauniversului în stupefiantele realizări ale personalităţilor gânditoare care staţionează acolo, reprezintă interasocierea cea mai complexă a tuturor fazelor de existenţă observabile în ansamblul creaţiei. Putem retrasa originea liniilor

spiritului până la Fiu, aceea a energiei fizice până în Paradis şi pe aceea a mentalului până la a Treia Sursă; însă, în fenomenul extraordinar al reflexivităţii universului, există o fuziune unică şi excepţională a celor trei. Ele sunt asociate astfel pentru a permite conducătorilor universului să fie informaţi instantaneu de condiţii îndepărtate, chiar în clipa în care ele se produc.

9:7.3 (105.3) Noi înţelegem o bună parte a tehnicii reflexivităţii, însă există numeroase din fazele ei care sunt pur şi simplu deconcertante. Noi ştim că Autorul Comun este centrul universal al circuitului minţii, că este strămoşul minţii cosmice şi că mintea cosmică operează sub denumirea de gravitaţie mentală absolută a celei de-a Treia Surse-Centru. Noi ştim, printre altele, că circuitele mentalului cosmic au influenţă asupra nivelelor intelectuale ale tuturor existenţelor cunoscute. Ele conţin informaţiile date din spaţiul universal, şi la fel de sigur ele se focalizează în cele Şapte Spirite Maestru, după care converg în a Treia Sursă-Centru.

9:7.4 (105.4) Relaţiile între mintea cosmică finită şi mintea divină absolută par a fi pe cale de a evolua în mintea experienţială a Supremului. Suntem învăţaţi că, la începutul timpurilor, această minte experienţială a fost atribuită Fiinţei Supreme de Spiritul Infinit. Noi deducem că anumite trăsături ale fenomenului reflexivităţii nu pot să se explice decât presupunând activitatea Minţii Supreme. Dacă Supremul nu este influenţat prin reflexivitate, noi suntem puşi în încurcătură când sunt de explicat operaţiunile complexe şi infailibile ale acestei conştiinţe a cosmosului.

9:7.5 (105.5) Se pare că reflexivitatea este atotcunoaşterea limitată la experienţa finită şi poate reprezenta emergenţa prezenţei-conştiinţe

a Fiinţei Supreme. Dacă această ipoteză este exactă, atunci utilizarea reflexivităţii sub una din fazele ei echivalează cu un contact parţial cu conştiinţa Supremului.

8. Personalităţi ale Spiritului Infinit

9:8.1 (105.6) Spiritul Infinit posedă deplina putere de a transmite numeroase din puterile şi prerogativele sale personalităţilor sale şi agenţilor coordonaţi şi subordonaţi.

9:8.2 (105.7) Primul act de creaţie al Deităţii Spiritului Infinit, operând în afara Trinităţii, însă sub o formă oarecare de asociere nerevelată împreună cu Tatăl şi Fiul, s-a personalizat în existenţa celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului, repartizatorii Spiritului Infinit pentru univers.

9:8.3 (106.1) Nu există reprezentant direct al celei de-a Treia Surse-Centru în sediile suprauniversului. Fiecare din cele şapte creaţii depinde de unul dintre Spiritele Maestru ale Paradisului, care acţionează prin cele Şapte Spirite gânditoare situate în capitala acestui suprauniversului.

9:8.4 (106.2) Acţiunea subsecventă a creaţiei continuă a Spiritului Infinit se revelează din când în când în producerea Spiritelor Creative. De fiecare dată când Tatăl Universal şi Fiul Etern devin părinţi ai unui Fiu Creator, Spiritul Infinit devine strămoşul unui Spirit Creativ al universului local, care devine strâns asociat cu acest Fiu Creator în toate experienţele subsecvente ale Universului.

9:8.5 (106.3) La fel cum este necesar să se distingă între Fiul Etern şi Fiii Creatori, tot astfel trebuie să se facă diferenţa între Spiritul Infinit şi Spiritele Creative, coordonatele Fiilor Creatori în universurile locale. Un Spirit Creativ reprezintă pentru un univers local ceea ce Spiritul Infinit reprezintă pentru creaţia totală.

9:8.6 (106.4) A Treia Sursă-Centru este reprezentată în marele univers de o vastă desfăşurare de spirite tutelare, de mesageri, de educatori, de judecători, de ajutoare şi de consilieri, cât şi de supraveghetorii anumitor circuite de natură fizică, morontială şi spirituală. Aceste fiinţe nu sunt în întregime personalităţi în sensul strict al termenului. Personalitatea la creaturile de tip finit este caracterizată de:

9:8.7 (106.5) 1. Conştiinţa subiectivă de sine.

9:8.8 (106.6) 2. Reacţia obiectivă la circuitul personalităţii Tatălui.

9:8.9 (106.7) Există personalităţi de creatori şi personalităţi de creatură, şi în plus faţă de aceste două tipuri fundamentale, există *personalităţi ale celei de- a Treia Surse- Centru,* fiinţe care sunt personale faţă de Spiritul Infinit, însă care nu sunt personale în mod necondiţionat faţă de creaturi. Aceste personalităţi ale celei de-a Treia Surse-Centru nu fac parte din circuitul personalităţii Tatălui. Personalităţile Primei Surse şi ale celei de-a Treia sunt reciproc contactabile. Orice personalitate este contactabilă

9:8.10 (106.8) Tatăl conferă personalitatea prin libera sa voinţă personală. Nu putem să deducem de ce o face şi nu ştim cum o face. Nu ştim nici de ce a Treia Sursă atribuie personalităţi neprovenite din Tată, însă Spiritul Infinit face aceasta de la sine, în conjuncţie

creatoare cu Fiul Etern, şi pe numeroase căi necunoscute vouă. Spiritul Infinit poate, de asemenea, să acţioneze pentru Tată, conferind personalităţi de tipul Primei Surse.

9:8.11 (106.9) Există numeroase tipuri de personalităţi ale celei de-a Treia Surse. Spiritul Infinit atribuie personalitate de tipul celei de-a Treia Surse la numeroase grupuri care nu sunt incluse în circuitul personalităţii Tatălui, ca anumiţi directori de putere. Tot astfel, Spiritul Infinit tratează ca personalităţi numeroase grupuri de fiinţe cum ar fi Spiritele Creative, care formează o clasă în sine în relaţiile lor cu creaturile puse în circuit de Tată.

9:8.12 (106.10) Personalităţile celei de-a Treia Surse cât şi cele ale Primei Surse sunt înzestrate cu tot ceea ce oamenii asociază cu conceptul personalităţii, şi cu mai multe atribute încă. Ele au o minte îmbrăţişând memoria, raţiunea, judecata, imaginaţia creatoare, asociaţiile de idei, deciziile, alegerile, precum şi numeroase puteri intelectuale suplimentare în întregime necunoscute muritorilor. Cu câteva excepţii, ordinele de personalităţi care vă sunt revelate posedă o formă şi o individualitate distincte; sunt fiinţe reale. Majoritatea lor este vizibilă tuturor ordinelor de spirite existente.

9:8.13 (107.1) Chiar şi voi veţi ajunge să îi vedeţi asociaţii voştri spirituali ai ordinelor inferioare imediat ce veţi fi eliberaţi de viziunea limitată a ochilor voştri materiali şi veţi fi înzestraţi cu o formă morontială cu sensibilitate crescută la realitatea lucrurilor spirituale.

9:8.14 (107.2) *Familia funcţională a celei de- a Treia Surse- Centru,* aşa cum este revelată în aceste expuneri, se împarte în trei mari grupuri:

9:8.15 (107.3) I. *Spiritele supreme.* Un grup de origine compozită care îmbrăţişează printre altele ordinele următoare:

9:8.16 (107.4) 1. Cele Şapte Spirite Maestru ale Paradisului.

9:8.17 (107.5) 2. Spiritele Gânditoare ale Suprauniversului.

9:8.18 (107.6) 3. Spiritele Creative ale Universurilor Locale.

9:8.19 (107.7) II. *Dirijorii de Putere.* Un grup de creaturi şi de agenţi de control care operează în întregul spaţiu organizat.

9:8.20 (107.8) III. *Personalităţile Spiritului Infinit.* Această desemnare nu implică neapărat că aceste fiinţe sunt personalităţi ale celei de-a Treia Surse, cu toate că unele din ele sunt unice în calitate de creaturi volitive. Le grupăm în general în trei clasificări majore:

9:8.21 (107.9) 1. Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit.

9:8.22 (107.10) 2. Oştirile Mesagerilor Spaţiului.

9:8.23 (107.11) 3. Spiritele Tutelare al Timpului.

9:8.24 (107.12) Aceste grupuri servesc în Paradis, în universul central sau rezidă în suprauniversuri; ele înglobează ordine care funcţionează în universurile locale, chiar pe constelaţii, sisteme şi planete.

9:8.25 (107.13) Personalităţile spirituale aparţinând vastei familii a Spiritului Divin şi Infinit sunt dedicate pentru totdeauna serviciului tutelar al iubirii lui Dumnezeu şi compasiunii Fiului către toate creaturile inteligente ale lumilor evoluţionare ale timpului şi spaţiului. Aceste fiinţe spirituale constituie scara vie prin care muritorii se ridică din haos până la glorie.

9:8.26 (107.14) [Revelat pe Urantia de un Consilier Divin de pe Uversa însărcinat de Cei Îmbătrâniţi de Zile să descrie natura şi munca Spiritului Infinit.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 9 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 11 >>

Capitolul 10

Trinitatea paradisului

10:0.1 (108.1) TRINITATEA Paradisiacă a Deităţilor eterne îi uşurează Tatălui scăparea de absolutismul personalităţii. Trinitatea asociază perfect expresia nelimitată a voinţei infinite personale a lui Dumnezeu cu absoluitatea Deităţii. Fiul Etern şi feluriţii Fii de origine divină, împreună cu Autorul Comun şi cu copiii acestuia din univers, îi îngăduie efectiv Tatălui să se elibereze de limitări care altfel ar fi inerente primordialităţii, perfecţiunii, invarianţei, eternităţii, universalităţii, absoluităţii şi infinităţii sale.

10:0.2 (108.2) Trinitatea Paradisului asigură în mod eficient deplina expresie şi perfecta revelaţie a naturii eterne a Deităţii. Fiii Staţionari ai Trinităţii prilejuiesc în acelaşi mod o revelaţie deplină şi perfectă a dreptăţii divine. Trinitatea este unitatea Deităţii, şi această unitate se

sprijină veşnic pe temeliile absolute ale unităţii divine a celor trei personalităţi originare, coordonate şi coexistente: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Spiritul.

10:0.3 (108.3) Plecând de la situaţia prezentă pe cercul eternităţii, şi privind în urmă în trecutul nesfârşit, noi nu putem descoperi decât o singură inevitabilitate ineluctabilă în chestiunile universului, iar aceasta este Trinitatea Paradisului. Socotesc că Trinitatea era inevitabilă. După cum văd eu trecutul, prezentul şi viitorul timpului, consider că nimic altceva din tot universul universurilor nu a fost inevitabil. Prezentul univers principal, văzut în retrospectivă sau în prospectivă, este de neînchipuit fără Trinitate. Ţinând seama de Trinitatea Paradisului, putem admite alternative sau chiar şi multiple moduri de a face toate lucrurile, însă, fără Trinitatea Tatălui, a Fiului şi a Spiritului, noi suntem incapabili să concepem cum ar fi putut reuşi Infinitul o personalizare triplă şi coordonată în faţa unităţii absolute a Deităţii. Nici un alt concept al creaţiei nu se ridică la înălţimea statutului Trinităţii, în care desăvârşirea absoluităţii inerente unităţii Deităţii este îmbinată cu plenitudinea eliberării voluntare inerente triplei personalizări a Deităţii.

1. Prima Sursă-Centru care se distribuie pe sine

10:1.1 (108.4) S-ar părea că Tatăl a iniţiat în veşnicia trecutului o politică de profundă distribuire de sine. În natura generoasă, iubitoare

şi prietenoasă a Tatălui Universal există ceva care îl determină să nu îşi rezerve pentru sine însuşi decât exerciţiul puterilor şi al autorităţii pe care le socoteşte aparent imposibil de delegat sau de conferit.

10:1.2 (108.5) Tatăl Universal s-a despuiat constant de fiecare parte a sa pe care se putea conferi oricărui alt Creator sau oricărei alte creaturi. El a delegat Fiilor săi divini şi inteligenţelor lor asociate toate puterile şi întreaga autoritate care puteau fi delegate. El a transferat efectiv Fiilor săi Suverani, în universurile lor respective, toate prerogativele autorităţii administrative care erau transferabile. În treburile unui univers local, el a făcut pe fiecare Fiu Creator Suveran tot de perfect, de competent şi de plin de autoritate pe cât este Fiul Etern în universul central şi originar. Cu demnitatea şi sanctitatea pe care le comportă posedarea unei personalităţi, el a împărţit, a dăruit efectiv tot ce avea el însuşi, toate atributele sale, toate lucrurile de care se putea dispensa, în orice fel, în toate locurile, în favoarea tuturor persoanelor, şi aceasta în toate universurile, în afară de cel al lăcaşului său central.

10:1.3 (109.1) Personalitatea divină nu este egocentrată. Distribuirea de sine şi împărtăşirea personalităţii caracterizează individualitatea liberului arbitru divin. Creaturile aspiră la asocierea cu alte creaturi personale; Creatorii sunt incitaţi să împărtăşească divinitatea cu copiii universului lor; personalitatea Infinitului este revelată în calitate de Tată Universal împărtăşind realitatea fiinţei şi egalitatea sinelui cu două personalităţi coordonate, Fiul Etern şi Autorul Comun.

10:1.4 (109.2) Pentru a dobândi o oarecare cunoaştere a personalităţii Tatălui şi a atributelor sale divine, noi depindem întotdeauna de

revelaţiile Fiului Etern. În realitate, atunci când s-a îndeplinit actul comun de creaţie, când a Treia Persoană a Trinităţii s-a ivit în existenţă ca personalitate şi a dus la îndeplinire conceptele conjugate ale părinţiilor ei divini, Tatăl a încetat să existe în calitate de personalitate lipsită de atribute. Odată cu venirea în existenţă a Autorului Comun şi cu materializarea nucleului central al creaţiei, au avut loc anumite schimbări pe vecie. Dumnezeu s-a dăruit ca personalitate absolută Fiului său Etern. Acesta este modul în care Tatăl a oferit „personalitatea infinităţii” unicului său Fiu născut, astfel încât amândoi conferă „personalitatea asociată” a uniunii lor eterne Spiritului Infinit.

10:1.5 (109.3) Din aceste motive, şi pentru alte motive care depăşesc capacitatea conceptuală a minţii finite, creaturilor umane le este extrem de dificil să înţeleagă infinitatea personalităţii paterne a lui Dumnezeu altfel decât sub aspectul în care ea este universal revelată în Fiul Etern, iar odată cu Fiul ea este universal activă în Spiritul Infinit.

10:1.6 (109.4) Din moment ce Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vizitează lumile evolutive, şi uneori chiar şi locuiesc sub înfăţişarea trupească muritoare şi din moment ce aceste revărsări le dau muritorilor posibilitatea să cunoască efectiv ceva din natura şi din caracterul personalităţii divine, creaturile sferelor planetare trebuie deci să-şi îndrepte atenţia spre revărsările acestor Fii ai Paradisului pentru a obţine informaţi sigure şi demne de încredere despre Tată, despre Fiu şi despre Spirit.

2. Personalizarea deităţii

10:2.1 (109.5) Prin tehnica trinitizării, Tatăl se despoaie de personalitatea spirituală lipsită de calificative care este Fiul însă, făcând acest lucru, el se constituie drept Tată al acestui Fiu, şi astfel intră în posesia capacităţii nelimitate de a deveni Tatăl divin al tuturor creaturilor volitive inteligente create ulterior, sau exteriorizate, sau aparţinând altor tipuri personalizate. Ca *personalitate absolută şi necalificată,* Tatăl nu poate acţiona decât prin Fiu şi cu el; însă, ca *Tată personal,* el continuă să confere personalitatea sub multitudinea diversă a diferitelor nivele de creaturi volitive inteligente, şi el menţine pentru totdeauna relaţii personale de asociere plină de iubire cu această vastă familie de copii ai universului.

10:2.2 (109.6) După ce Tatăl a dăruit personalităţii Fiului propria-i sa plenitudine, şi când acest act de dăruire de sine este desăvârşit şi perfect, partenerii eterni fac apel la natură şi la puterea infinită care există astfel în uniunea Tată-Fiu şi răspândesc astfel împreună aceste calităţi şi atribute care constituie tot o altă fiinţă ca ei înşişi; iar această personalitate asociată, Spiritul Infinit, completează personalizarea existenţială a Deităţii.

10:2.3 (110.1) Fiul este indispensabil paternităţii lui Dumnezeu. Spiritul este indispensabil fraternităţii celei de-a Doua şi celei de-a Treia Persoane. Sunt necesare minim trei persoane pentru a forma un grup social, însă acesta este cea mai palidă din toată mulţimea de raţiuni de a crede în inevitabilitatea Autorului Comun.

10:2.4 (110.2) Prima Sursă-Centru este infinita *personalitate- tată,* personalitatea-sursă nelimitată. Fiul Etern este *absolutul-personalitate*

lipsit de orice calitate, această fiinţă divină care reprezintă, peste timp şi peste eternitate, revelaţia perfectă a naturii personale a lui Dumnezeu. Spiritul Infinit este *personalitatea comună,* unica consecinţă personală a veşnicei uniunii Tată-Fiu.

10:2.5 (110.3) Personalitatea Primei Surse-Centru este personalitatea infinităţii minus personalitatea absolută a Fiului Etern. Personalitatea celei de-a Treia Surse-Centru este supraconsecinţa uniunii dintre personalitatea-Tată eliberată şi personalitatea-Fiu absolută.

10:2.6 (110.4) Tatăl Etern, Fiul Universal şi Spiritul Infinit sunt persoane unice. Nici una nu este o copie; fiecare este originală; toate trei sunt unite.

10:2.7 (110.5) Singur Fiul Etern încearcă plenitudinea divinei relaţii de personalitate, conştiinţa filiaţiei lui cu Tatăl şi a paternităţii faţă de Spirit, precum şi a egalităţii lui divine cu Tatăl-predecesor şi Spiritul-asociat. Tatăl cunoaşte experienţa de a avea un Fiu care este egalul său, însă el nu cunoaşte antecedente ancestrale. Fiul Etern are experienţa filiaţiei, recunoaşte ascendenţa personalităţii, şi totodată Fiul este conştient de a fi co-părinte pentru Spiritul Infinit. Spiritul Infinit este conştient de dubla ascendenţa a personalităţii, însă nu este părinte pentru o personalitate a unei Deităţi coordonate. Odată cu Spiritul, ciclul existenţial al personalizării Deităţii este încheiat. Personalităţile primare provenite din a Treia Sursă-Centru sunt existenţiale; ele sunt în număr de şapte.

10:2.8 (110.6) De origine eu sunt din Trinitatea Paradisului. Cunosc Trinitatea ca Deitate unificată. Mai ştiu şi că Tatăl, Fiul şi Spiritul există şi acţionează după cele trei capacităţi ale lor personale definite. Cunosc fără îndoială nu numai că ei acţionează în mod personal şi

colectiv, ci şi că ei îşi coordonează înfăptuirile în variate grupări, astfel încât, în cele din urmă, acţionează sub şapte capacităţi diferite, singure sau mai multe la un loc. Şi, cum aceste şapte asocieri epuizează posibilităţile pentru această combinare a divinităţii, este inevitabil ca realităţile universului să apară în şapte variante de valori, de semnificaţii şi de personalităţi.

3. Cele trei persoane ale deităţii

10:3.1 (110.7) Cu toate că nu există decât o singură Deitate, există trei personalizări pozitive şi divine ale Deităţii. În ceea ce priveşte Ajustorii divini cu care a fost înzestrat omul, Tatăl a spus: „Să facem omul după chipul nostru". Această referinţă la acţiuni şi la faptele Deităţii plurale apare de în repetate rânduri prin scrierile de pe Urantia, demonstrând clar că se recunoaşte existenţa şi activitatea celor trei Surse-Centru.

10:3.2 (110.8) Suntem învăţaţi că Tatăl şi Fiul întreţin ambii aceleaşi relaţii de egalitate cu Tatăl în asocierea Trinităţii. Fără îndoială că ei fac asta în eternitate şi ca Deităţi, însă, în timp şi ca personalităţi, ei dezvăluie cu siguranţă relaţii de natură foarte variată. Privind din Paradis afară la universuri, aceste relaţii par într-adevăr foarte asemănătoare însă, atunci când sunt văzute din domeniile spaţiului, ele apar ca fiind întru totul diferite.

10:3.3 (111.1) Fiii divini sunt într-adevăr „Cuvântul lui Dumnezeu," însă copiii Spiritului sunt cu adevărat „Faptele lui Dumnezeu". Dumnezeu vorbeşte prin Fiu şi, împreună cu Fiul, el acţionează prin

Spiritul Infinit, în timp ce, în toate activităţile universului, Fiul şi Spiritul sunt minunat de fraterni şi lucrează ca doi fraţi egali, cu admiraţie şi iubire pentru un tată comun onorat şi respectat dumnezeieşte.

10:3.4 (111.2) Tatăl, Fiul şi Spiritul sunt cu siguranţă egali în natură şi coordonaţi în existenţă, însă există diferenţe inconfundabile în înfăptuirile lor universale şi, când acţionează singură, o persoană a Deităţii este aparent limitată în absoluitatea sa.

10:3.5 (111.3) Înainte de a se fi despuiat de bună voie de personalitatea, de puterile şi de atributele care constituie Fiul şi Spiritul, Tatăl Universal spera să fi fost (din punct de vedere filosofic) o Deitate incalificabilă, absolută şi infinită. Însă această teoretică Primă-Sursă Centru fără Fiu nu ar fi putut în nici un sens al cuvântului să fi fost considerată ca *Tată Universal;* paternitatea nu este reală fără filiaţie. Mai mult, pentru ca Tatăl să fi fost absolut în sensul total, trebuie ca el, într-un moment îndepărtat în veşnicie, să fii existat singur. Însă nu a existat niciodată o asemenea existenţă solitară; Fiul şi Spiritul sunt amândoi co-eterni cu Tatăl. Prima Sursă-Centru a fost dintotdeauna, şi va fi de-a pururea Tatăl Etern al Fiului Originar şi, împreună cu Fiul, Străbunul Etern al Spiritului Infinit.

10:3.6 (111.4) Noi observăm că Tatăl s-a despuiat de toate manifestările directe de absoluitate, în afară de paternitatea absolută şi de voinţa absolută. Noi nu ştim dacă voinţa este un atribut inalienabil al Tatălui: putem doar să remarcăm că, de voinţa sa, el *nu* s-a despuiat. O asemenea infinitate de voinţă trebuie să fi fost veşnic inerentă Primei Surse-Centru.

10:3.7 (111.5) Conferind absoluitatea de personalitate Fiului Etern, Tatăl Universal se desface din lanţurile absolutismului de personalitate însă, făcând astfel, el face un pas care duce pentru totdeauna la imposibilitatea sa de a acţiona singur ca absolut-personalite. Şi, odată cu personalizarea finală a Deităţii coexistente - Autorul Asociat - apare interdependenţa trinitară critică a celor trei personalităţi divine în ce priveşte funcţionarea totală a Deităţii în absolut.

10:3.8 (111.6) Dumnezeu este Absolutul-Tată al tuturor personalităţilor din universul universurilor. În mod personal, Tatăl este absolut în libertatea sa de a acţiona, însă, în universurile timpului şi spaţiului, cele făcute, cele în plina facere şi cele necreate încă, Tatăl nu este în mod vădit absolut ca Deitate totală altfel decât în Trinitatea Paradisului.

10:3.9 (111.7) Prima Sursă-Centru operează în afara Havonei, în universurile fenomenale, după cum urmează:

10:3.10 (111.8) 1. În calitate de creator, prin Fiii Creatori, nepoţii ei.

10:3.11 (111.9) 2. În calitate de controlor, prin centrul de gravitaţie al Paradisului.

10:3.12 (111.10) 3. Ca spirit, prin Fiul Etern.

10:3.13 (111.11) 4. Ca minte, prin Creatorul Asociat.

10:3.14 (111.12) 5. Ca Tată, ea menţine un contact părintesc cu toate creaturile prin circuitul personalităţii sale.

10:3.15 (111.13) 6. Ca persoană, ea acţionează *direct* în toată creaţia prin fragmentele sale exclusive - în oameni prin Ajustorii Gândirii

10:3.16 (111.14) 7. Ca Deitate totală, ea acţionează numai în Trinitatea Paradisului.

10:3.17 (112.1) Toate aceste renunţări şi delegări de jurisdicţie din partea Tatălui Universal sunt pe deplin voluntare şi auto-impuse. Atotputernicul Tată îşi asumă cu un anume scop aceste limitări de autoritatea în univers.

10:3.18 (112.2) Fiul Etern pare să acţioneze în unitate cu Tatăl în toate aspectele spirituale, mai puţin în manifestările fragmentelor de Dumnezeu şi în alte activităţi prepersonale. Dar el nu este nici prea tare identificat cu activităţile intelectuale ale creaturilor materiale, nici cu activităţile energiei din universurile materiale. În calitate de absolut, Tatăl operează ca o persoană şi numai în domeniul universului spiritual.

10:3.19 (112.3) Spiritul Infinit este uimitor de universal şi este incredibil de priceput în toate operaţiunile sale. El lucrează în sferele minţii, ale materiei şi ale spiritului. Autorul Comun reprezintă asocierea Tată-Fiu, însă el acţionează şi prin sine însuşi. El nu este direct interesat nici de gravitaţia fizică, nici de gravitaţia spirituală, nici de circuitul personalităţii, însă participă, mai mult sau mai puţin, la toate celelalte activităţi din univers. Deşi aparent Spiritul Infinit este dependent de trei mijloace de control ale gravitaţie existenţiale şi absolute, el pare să exercite trei moduri de supracontrol. Această triplă înzestrare este folosită în multe feluri pentru a transcende şi după cât se pare pentru a neutraliza manifestările forţelor şi energiilor primare, mergând până la limitele superultime ale absoluităţii. În anumite situaţii, aceste supracontroale transcend în mod absolut chiar şi manifestările primordiale ale realităţii cosmice.

4. Unitatea trinitară a deităţii

10:4.1 (112.4) Dintre toate asocierile absolute, Trinitatea Paradisului (prima trinitate) este unică ca asociere exclusivă de Deitate personală. În raport cu Dumnezeu şi cu cei care îl pot cunoaşte, Dumnezeu acţionează numai ca un Dumnezeu; însă, ca Deitate absolută, el nu acţionează decât în Trinitatea Paradisului şi în raport cu totalitatea universului.

10:4.2 (112.5) Deitatea Eternă este perfect unificată; cu toate acestea, există trei persoane ale Deităţii perfect individualizate. Trinitatea Paradisului face posibilă exprimarea simultană a întregii diversităţi a trăsăturilor de caracter şi a puterilor infinite ale Primei Surse-Centru şi ale eternilor săi coordonaţi şi totodată a întregii unităţi divine a funcţiunilor universale a Deităţii indivizibile.

10:4.3 (112.6) Trinitatea este o asociere de persoane infinite funcţionând în mod impersonal, însă fără a contraveni personalităţii. Ilustrarea noastră este simplă, grosolană: un tată, un fiu şi un nepot ar putea forma o entitate corporativă care ar fi nepersonală, şi cu toate acestea supusă voinţelor lor personale.

10:4.4 (112.7) Trinitatea Paradisului este *reală.* Ea există ca uniune de Deitate a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului; şi totuşi, Tatăl, Fiul sau Spiritul, sau numai câte doi dintre ei, pot acţiona în raport cu această aceeaşi Trinitate a Paradisului. Tatăl, Fiul şi Spiritul pot să colaboreze într-un mod ne-trinitar, dar nu ca trei Deităţi. Ca persoane, ei pot colabora după cum le este voia, însă aceasta nu este Trinitatea.

10:4.5 (112.8) Amintiţi-vă necontenit că ceea ce face Spiritul Infinit este funcţiunea Autorului Comun. Atât Tatăl, cât şi Fiul funcţionează în el, prin el şi ca el. Însă n-ar avea rost să încercăm a elucida misterul Trinităţii: trei ca unul şi în unul, şi apoi unul ca doi şi acţionând pentru doi.

10:4.6 (112.9) Trinitatea este atât de legată de toate treburile din universului încât trebuie să se ţină seama de ea în încercările noastre de a explica totalitatea oricărui eveniment cosmic izolat sau a oricărei relaţii de personalitate. Trinitatea funcţionează pe toate nivelele cosmosului, pe când omul muritor este limitat la nivelul finit; de aceea omul trebuie să se mulţumească cu un concept finit al Trinităţii ca Trinitate.

10:4.7 (113.1) Ca muritori întrupaţi, voi trebuie să priviţi Trinitatea în acord cu iluminarea voastră individuală şi în armonie cu reacţiile minţii voastre şi ale sufletului vostru. Nu puteţi să ştiţi decât foarte puţine lucruri despre absoluitatea Trinităţii, însă, pe parcursul ascensiunii voastre către Paradis, veţi încerca de nenumărate ori mirarea în faţa revelaţiilor succesive şi a descoperirilor neaşteptate ale supremaţiei şi ale ultimităţii Trinităţii, dacă nu a absoluităţii.

5. Funcţiuni ale Trinităţii

10:5.1 (113.2) Deităţile personale au însuşiri, însă nu prea ar avea relevanţă să se vorbească despre Trinitate ca având însuşiri. Mai potrivit ar fi să considerăm această asociere de fiinţe divine ca având *funcţiuni,* cum ar fi administrarea justiţiei, atitudinile de totalitate,

acţiunea coordonată şi supracontrolul cosmic. Aceste funcţiuni sunt active în mod suprem, ultime şi (în limitele Deităţii) absolute în măsura în care se referă la toate relaţiile vii ale valorii personalităţii.

10:5.2 (113.3) Funcţiunile Trinităţii Paradisului nu sunt pur şi simplu suma aparentei înzestrării cu divinitate din partea Tatălui plus acele însuşiri specializate unice din existenţa personală a Fiului şi a Spiritului. Rezultatul asocierii trinitare a celor trei Deităţi ale Paradisului antrenează evoluţia, exteriorizarea şi deitizarea de noi puteri, semnificaţii, valori şi capacităţi de revelaţie, de acţiune şi de administrare universale. Asocierile vii, familiile umane, grupurile sociale sau Trinitatea Paradisului nu sporesc prin simple adunări aritmetice. Potenţialul grupului depăşeşte întotdeauna cu mult simpla sumă a însuşirilor indivizilor care îl compun.

10:5.3 (113.4) Trinitatea menţine o atitudine unică în calitatea ei de Trinitate faţă de universul întreg al trecutului, al prezentului şi al viitorului. Iar funcţiunile Trinităţii pot fi examinate cel mai bine în atitudinea Trinităţii faţă de univers. Aceste atitudini sunt simultane şi pot fi multiple faţă de orice situaţie sau eveniment izolate.

10:5.4 (113.5) 1. *Atitudinea faţă de finit.* Maxima auto-limitare a Trinităţii este atitudinea ei faţă de finit. Trinitatea nu este o persoană, după cum nici Fiinţa Supremă nu este personalizează exclusivă a Trinităţii, însă Supremul este cea mai mare apropiere de o focalizare a personalităţii-putere a acestei Trinităţi şi pe care o pot înţelege creaturile finite. De aceea se vorbeşte, câteodată, de Trinitatea aflată în raport cu finitul ca de Trinitatea Supremaţiei.

10:5.5 (113.6) 2. *Atitudinea faţă de Absonit.* Trinitatea Paradisului ia în considerare acele nivele ale existenţei care sunt mai mult decât

finite însă mai puţin decât absolute, iar această relaţie este uneori denumită Trinitatea Ultimităţii. Nici Ultimul, nici Supremul nu reprezintă total Trinitatea Paradisului, însă, într-un sens restrictiv şi pentru nivelele lor respective, fiecare pare să reprezinte Trinitatea aflată în cursul erelor ei prepersonale în care se dezvoltă puterea experienţială.

10:5.6 (113.7) 3. *Atitudinea Absolută* a Trinităţii Paradisului se raportează la existenţe absolute şi culminează în acţiunea Deităţii totale.

10:5.7 (113.8) Trinitatea Infinită implică acţiunea coordonată a tuturor relaţiilor de trinitate ale Primei Surse-Centru - nedeificate precum şi deificate - şi, de aceea, le este foarte greu personalităţilor să o priceapă. În contemplarea Trinităţii ca infinit, nu neglijaţi cele şapte triunităţi; prin aceasta se pot evita anumite dificultăţi de înţelegere şi se pot rezolva parţial anumite paradoxuri.

10:5.8 (114.1) Totuşi, eu nu dispun de un limbaj care să îmi permită să transmit minţii umane limitate întregul adevărul şi semnificaţia eternă a Trinităţii Paradisului, nici natura interasocierii perpetue a acestor trei fiinţe de o infinitate perfectă.

6. Fiii staţionari ai trinităţii

10:6.1 (114.2) Orice lege îşi are originea în Prima Sursă-Centru; *ea este legea.* Administrarea legii spirituale este inerentă celei de-a Doua Surse-Centru. Revelarea legii, promulgarea şi interpretarea statutelor divine, este funcţiunea celei de-a Treia Surse-Centru. Aplicarea legii,

justiţia, ţine de domeniul Trinităţii Paradisului şi ea este îndeplinită de anumiţi Fii ai Trinităţii.

10:6.2 (114.3) Justiţia este inerentă suveranităţii universale a Trinităţii Paradisului, însă bunătatea, îndurarea şi adevărul formează slujba universală a personalităţilor divine a căror uniune în Deitate constituie Trinitatea. Justiţia nu este atitudinea Tatălui, a Fiului sau a Spiritului. Dreptatea este atitudinea trinitară a acestor personalităţi de iubire, de îndurare şi de slujire. Nici una dintre Deităţile Paradisului nu asigură de una singură administrarea dreptăţii. Dreptatea nu este niciodată o atitudine personală, ea este întotdeauna o funcţiune plurală.

10:6.3 (114.4) *Mărturia,* întemeiată pe echitate (dreptate în armonie cu îndurare) este furnizată de personalităţile celei de-a Treia Surse-Centru, reprezentantele comune ale Tatălui şi ale Fiul pe toate domeniile şi pentru mintea creaturilor inteligente din toată creaţia.

10:6.4 (114.5) *Judecata,* aplicarea finală a dreptăţii în conformitate cu mărturiilor depuse de personalităţile Spiritului Infinit, este lucrarea Fiilor Staţionari ai Trinităţii; aceste fiinţe participă la natura trinitară a uniunii Tatălui, Fiului şi Spiritului.

10:6.5 (114.6) Acest grup de Fii Staţionari ai Trinităţii cuprinde următoarele personalităţi:

10:6.6 (114.7) 1. Secretele Trinitizate ale Supremaţiei.

10:6.7 (114.8) 2. Eternii Zilelor.

10:6.8 (114.9) 3. Îmbătrâniţii Zilelor.

10:6.9 (114.10) 4. Perfecţiunile Zilelor.

10:6.10 (114.11) 5. Recenţii Zilelor.

10:6.11 (114.12) 6. Uniunile Zilelor.

10:6.12 (114.13) 7. Fidelii Zilelor.

10:6.13 (114.14) 8. Desăvârşitorii de Înţelepciune.

10:6.14 (114.15) 9. Consilierii Divini.

10:6.15 (114.16) 10. Cenzorii Universali.

10:6.16 (114.17) Se nimereşte ca eu să aparţin celui de-al zecelea ordin din grupul acesta, Cenzorii universali; noi suntem copiii celor trei Deităţii ale Paradisului funcţionând ca Trinitate. Aceste ordine nu reprezintă atitudinea Trinităţii într-un sens universal; ele nu reprezintă această atitudine colectivă a Deităţii decât în domeniile judecăţii executive - justiţia. Ele au fost anume desemnate de Trinitate exact pentru munca care li s-a încredinţat, şi reprezintă Trinitatea doar în funcţiunile pentru care ele au fost personalizate.

10:6.17 (115.1) Cei Îmbătrâniţi de Zile şi asociaţii lor de origine trinitară împart judecata dreaptă de supremă echitate celor şapte suprauniversuri. În universul central, aceste funcţiuni nu există decât teoretic; echitatea se evidenţiază în perfecţiune, iar perfecţiunea Havonei exclude orice posibilitate de disarmonie.

10:6.18 (115.2) Justiţia este ideea colectivă asupra dreptăţii; îndurarea este expresia personală a acesteia. Îndurarea este atitudinea de iubire. Acţiunea legii se caracterizează prin precizie; judecata divină este sufletul echităţii, mereu conformându-se justiţiei Trinităţii, mereu îndeplinind iubirea divină Tatălui. Când sunt pe deplin percepute şi complet înţelese, echitatea Trinităţii şi iubirea plină de îndurare a Tatălui Universal coincid. Însă oamenilor le lipseşte această înţelegere deplină a justiţiei divine. Astfel, în Trinitate, aşa este ea

văzută de oameni, personalităţile Tatălui, Fiului şi Spiritului se ajustează pentru a coordona slujirea iubiri şi a legii în universurile experienţiale ale timpului.

7. Supracontrolul supremaţiei

10:7.1 (115.3) Prima, a Doua şi a Treia Persoană a Deităţii sunt egale între ele şi toate trei sunt una. „Domnul Dumnezeul nostru este un Dumnezeu unic. Există o perfecţiune a scopului şi o unitate de execuţie în Trinitatea divină a Deităţilor eterne. Tatăl, Fiul şi Autorul comun sunt cu adevărat şi dumnezeieşte unul singur. A fost scris, într-adevăr: „Eu sunt primul şi tot eu sunt ultimul, şi în afară de mine nu mai este nici un alt Dumnezeu."

10:7.2 (115.4) După felul cum le apar lucrurile muritorilor pe nivelul finit, Trinitatea Paradisului, ca Fiinţă Supremă, este preocupată numai de totalitate - planetă totală, univers total, suprauniversal total, mare univers total. Această atitudine de totalitate există pentru că Trinitatea este totalitatea Deităţii precum şi din multe alte motive.

10:7.3 (115.5) Fiinţa Supremă este ceva mai puţin şi mai altfel decât Trinitatea ce funcţionează în universurile finite; însă, în anumite limite şi pe parcursul prezentei ere de incompletă putere-personalizare, această Deitate evolutivă chiar pare să reflecte atitudinea Trinităţii de Supremaţie. Tatăl, Fiul şi Spiritul nu lucrează personal cu Fiinţa Supremă, însă, pe parcursul prezentei vârste a universului, ei colaborează cu ea în calitate de Trinitate. Noi înţelegem că ei întreţin o relaţie asemănătoare şi cu Ultimul. Noi

facem adesea presupuneri cu privire la ceea ce au să fie relaţiile personale între Deităţile Paradisului şi Dumnezeul Suprem când acesta din urmă îşi va fi încheiat evoluţia, dar în realitate nu ştim.

10:7.4 (115.6) Noi nu socotim că supracontrolul Supremaţiei poate să fie în întregime previzibil. Mai mult, această imprevizibilitate pare caracterizată de o anumită nedesăvârşire în dezvoltare, care este fără îndoială o marcă distinctivă a neplenitudinii Supremului şi de incompletitudine a reacţiei finite faţă de Trinitatea Paradisului.

10:7.5 (115.7) Mintea umană se poate gândi pe dată la o mie şi una de lucruri - evenimente fizice catastrofale, accidente îngrozitoare, dezastre oribile, boli dureroase şi flageluri mondiale - şi să se întrebe dacă astfel de calamităţi sunt legate de manevrele necunoscute ale acestei funcţionări probabile ale Fiinţei Supreme. Sincer vorbind, noi nu ştim asta; noi nu suntem cu adevărat siguri. Însă, cu scurgerea timpului, noi observăm că aceste situaţii dificile şi mai mult sau mai puţin misterioase se rezolvă *întotdeauna* pentru bunăstarea şi progresul universului. Se poate ca împrejurările existenţei şi vicisitudinile inexplicabile ale trăirii să fie toate întreţesute într-un model semnificativ de înaltă valoare prin funcţiunea Supremului şi prin supracontrolul Trinităţii.

10:7.6 (116.1) În calitate de fiu al lui Dumnezeu, voi puteţi distinge atitudinea personală de iubire a Dumnezeului Tată în toate acţiunile sale. Însă voi nu veţi înţelege întotdeauna câte acte universale ale Trinităţii Paradisului contribuie la binele muritorilor individuali de pe lumile evolutive ale spaţiului. Pe parcursul progresului eternităţii, acţiunile Trinităţii se vor revela ca pe deplin pline de înţeles şi de

consideraţie, însă ele nu le vor apărea întotdeauna ca atare creaturilor timpului.

8. Trinitatea dincolo de finit

10:8.1 (116.2) Multe adevăruri şi fapte referitoare la Trinitatea Paradisului pot să fie înţelese, fie şi parţial, numai recunoscând o funcţiune care transcende finitul.

10:8.2 (116.3) Ar fi inoportun să discutăm funcţiunile Trinităţii Ultimităţii, însă putem dezvălui faptul că Dumnezeu Ultimul este manifestarea Trinităţii aşa cum o înţeleg Transcendentalii. Noi avem tendinţa să credem că unificarea maestrului univers este actul de exteriorizare al Ultimului şi că el reflectă probabil anumite faze, însă nu pe toate, ale supracontrolului absonit al Trinităţii Paradisului. Ultimul este o manifestare calificată a Trinităţii în relaţie cu absonitul, însă doar în sensul că Supremul reprezintă astfel parţial Trinitatea în raport cu finitul.

10:8.3 (116.4) Tatăl Universal, Fiul Etern şi Spiritul Infinit sunt într-un anumit sens personalităţile constituante ale Deităţii totale. Uniunea lor în Trinitatea Paradisului şi funcţiunea absolută a Trinităţii este echivalentă cu funcţiunea Deităţii totale. Şi această împlinire a Deităţii transcende atât finitul cât şi absonitul.

10:8.4 (116.5) În timp ce, câte una, nici una dintre persoanele Deităţii Paradisului nu umple întregul potenţial al Deităţii, colectiv ele o fac toate trei. Trei persoane infinite par a constitui numărul

minim de fiinţe necesare pentru a activa potenţialul prepersonal şi existenţial al Deităţii totale - Absolutul Deităţii .
10:8.5 (116.6) Noi îi cunoaştem pe Tatăl Universal, pe Fiul Etern şi pe Spiritul Infinit ca persoane, însă eu nu cunosc personal Absolutul Deităţii. Îl iubesc şi venerez pe Dumnezeu Tatăl; respect şi onorez Absolutul Deităţii.

10:8.6 (116.7) Am petrecut odată într-un univers în care un anumit grup de fiinţe propovăduiau că, în eternitate, finalitarii vor deveni în cele din urmă copii ai Absolutului Deităţii. Însă refuz să accept această soluţie a misterului în care este învăluit viitorul finalitarilor.
10:8.7 (116.8) Corpul Finalităţii cuprinde, printre alţii, pe muritorii timpului şi spaţiului care au atins perfecţiunea în tot ceea ce ţine de voia lui Dumnezeu. În calitate de creaturi şi în limitele capacităţii creaturilor, ei îl cunosc pe deplin şi cu adevărat pe Dumnezeu. Găsindu-l astfel pe Dumnezeu ca Tată al tuturor creaturilor, trebuie ca la un moment dat aceşti finalitari să înceapă a-l căuta pe Tatăl suprainfinit. Însă această căutare implică faptul că trebuie sesizată natura absonită a atributelor şi a caracterului ultim al Tatălui Paradisului. Eternitatea va dezvălui dacă o asemenea împlinire este posibilă, însă noi suntem convinşi că, chiar dacă aceşti finalitari ar sesiza acest atribut ultim al divinităţii, ar fi probabil incapabili să atingă nivelele supraultime ale Deităţii absolute.
10:8.8 (116.9) Poate că finalitarii vor atinge parţial Absolutul Deităţii, însă, chiar şi cazul acesta, ei ar rămâne încă în veşnicia eternităţilor problema Absolutului Universal care va continua să intrige, să mistifice, să deconcerteze şi să îi provoace pe finalitari în ascensiunea şi în progresul lor. În realitate, noi percepem că

insondabilitatea relaţiilor cosmice ale Absolutului Universal va tinde să ia proporţii pe măsură ce universurile materiale şi administrarea lor spirituală vor continua să se extindă.

10:8.9 (117.1) Numai infinitatea îl poate dezvălui pe Tatăl Infinit.

10:8.10 (117.2) [Garantat de un Cenzor Universal acţionând prin autoritatea Celor Îmbătrâniţi de Zile aflaţi pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 10 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 12 >>

Capitolul 11

Insula eternă a paradisului

11:0.1 (118.1) PARADISUL este centrul etern al universului universurilor şi totodată sălaşul Tatălui Universal, al Fiul Etern şi al Spiritul Infinit, precum şi al coordonaţilor şi asociaţilor lor divini. Această Insulă centrală este cel mai mare corp organizat de realitate cosmică din întregul univers principal. Paradisul este atât o sferă materială, cât şi un lăcaş spiritual. Întreaga creaţie inteligentă a Tatălui Universal îşi are domiciliu în aşezări materiale; de aceea trebuie ca şi centrul lor de control absolut să fie material şi fizic deopotrivă. Şi mai trebuie să repetăm că lucrurile de spirit şi fiinţele spirituale sunt *reale.*

11:0.2 (118.2) Frumuseţea materială a Paradisului constă în splendoarea perfecţiunii sale fizice; măreţia Insulei lui Dumnezeu se

vădeşte în minunatele împliniri intelectuale şi dezvoltări mintale ale locuitorilor ei; gloria Insulei centrale se vede în infinita înzestrare a personalităţii spirituale divine - lumina vieţii. Însă profunzimile frumuseţii spirituale şi minunile acestui splendid ansamblu sunt cu totul dincolo de înţelegerea minţii finite a creaturilor materiale. Slava şi splendoarea spirituală a locaşului divin sunt inaccesibile înţelegerii muritorilor. Iar Paradisul există de o veşnicie; nu există nici consemnări, nici tradiţii referitoare la originea acestei Insule nucleare de Lumină şi de Viaţă .

1. Reşedinţa divină

11:1.1 (118.3) Paradisul serveşte multor scopuri în administrarea domeniilor universale însă, pentru fiinţele create, el există în principal ca loc de şedere al Deităţii. Prezenţa personală a Tatălui Universal se află chiar la centrul suprafeţei superioare a acestui aşezământ aproape circular, însa nu sferic, al Deităţilor. Această prezenţă în Paradis a Tatălui Universal este înconjurată imediat de prezenţa personală a Fiului Etern, iar amândoi sunt înveşmântaţi în slava de nedescris a Spiritului Infinit.

11:1.2 (118.4) Dumnezeu locuieşte, a locuit şi va locui veşnic în acest acelaşi locaş central şi etern. Acolo l-am găsit întotdeauna şi splendid îl vom găsi tot acolo. Tatăl Universal este focalizat în mod cosmic şi personalizat în mod spiritual şi locuitor geografic în acest centru al universului universurilor.

11:1.3 (118.5) Noi cunoaştem cu toţii calea directă de urmat pentru a-l găsi pe Tatăl Universal. Voi nu sunteţi în stare să înţelegeţi mare lucru despre domiciliul divin din cauza îndepărtării lui de voi şi a imensităţii spaţiului dintre voi; însa aceia care pot pricepe semnificaţia acestor distanţe enorme cunosc cu la fel de multă siguranţă şi la fel de literal aşezarea şi domiciliul lui Dumnezeu aşa cum cunoaşteţi aşezarea oraşelor New York, Londra, Roma sau Singapore, oraşe clar situate geografic pe Urantia. Dacă aţi fi un navigator inteligent, având pe mână un vapor, cu o hartă marinărească şi cu un compas, aţi putea cu uşurinţă să găsiţi aceste oraşe. Tot astfel, dacă aţi avea timpul şi mijloacele de trecere, daca aţi fi pregătiţi din punct de vedere spiritual, şi dacă aţi avea călăuzirea necesară, voi aţi putea fi conduşi prin universuri şi universuri, călătorind mereu către interior prin tărâmurile stelare, din circuit în circuit, până când vă veţi pomeni, în cele din urmă în faţa strălucirii centrale a slavei spirituale a Tatălui Universal. Dacă sunteţi înzestraţi cu tot ceea ce este necesar pentru călătorie, este tot atât de posibil să găsiţi prezenţa personală a Tatălui în centrul tuturor lucrurilor, pe cât este şi faptul de a găsi oraşele îndepărtate de pe propria voastră planetă. Faptul că voi nu aţi vizitat aceste locuri nu contrazice deloc realitatea sau existenţa lor efectivă. Faptul că atât de puţine creaturi ale universului l-au găsit pe Dumnezeul din Paradis nu contrazice nici realitatea existenţei sale, nici prezenţa efectivă a persoanei sale spirituale la centrul tuturor lucrurilor.

11:1.4 (119.1) Tatăl este veşnic de găsit în acest aşezământ central. Dacă s-ar mişca de acolo, acest lucru ar provoca o catastrofă universală, căci în acest centru rezidenţial converg liniile de gravitaţie

încă de la începuturile creaţiei. Noi fie că mergem înapoi pe circuitul personalităţii, prin universuri, fie că urmărim personalităţile călătorind în interior către Tată; ori trasăm din nou liniile de gravitaţie materială până în Paradisul inferior, ori urmăm mareele ciclice ale forţei cosmice şi retrasăm liniile de gravitaţie spirituală până la Fiul Etern; noi ori urmăm procesiunea centripetă a Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu şi retrasăm circuitele mentale, ori ne luăm după miliardele şi miliardele de fiinţe celeste ce izvorăsc din Spiritul Infinit - prin oricare dintre aceste practici sau prin toate laolaltă noi suntem conduşi de-a dreptul înapoi în preajma Tatălui, în locaşul său central. Aici este Dumnezeu, personal, literalmente şi efectiv prezent. Şi, din fiinţa sa infinită se revarsă apele vieţii, ale energiei şi ale personalităţii în toate universurile.

2. Natura insulei eterne

11:2.1 (119.2) Din moment ce începeţi să sesizaţi imensitatea universului material perceptibil chiar şi din aşezarea voastră astronomică, poziţia voastră spaţială în sistemele stelare, ar trebui atunci să vă devină evident faptul că un univers material aşa de imens trebuie să aibă o capitală pe măsura sa şi demnă de el, un sediu central de aceeaşi măsură cu nobleţea şi infinitudinea Conducătorului universal al acestei vaste şi colosale creaţii de tărâmuri materiale şi de fiinţe vii.

11:2.2 (119.3) Ca formă Paradisul se deosebeşte de corpurile locuite ale spaţiului: el nu este sferic, el este de formă eliptică, axa sa nord-

sud fiind cu o şesime mai mare decât axa sa est-vest. Insula Centrală este esenţialmente plată, iar distanţa dintre suprafaţa superioară şi suprafaţa inferioară este a zecea parte a diametrului est-vest.

11:2.3 (119.4) Aceste diferenţe în dimensiuni, văzute în legătură cu statutul ei staţionar şi cu o mai puternică presiune de radiaţie de energie-forţă în extremitatea nord a Insulei, fac posibilă stabilirea de direcţii absolute în universul principal.

11:2.4 (119.5) Insula centrală este divizată geografic în trei domenii de activitate:

11:2.5 (119.6) 1. Paradisul de Sus.

11:2.6 (119.7) 2. Paradisul Periferic.

11:2.7 (119.8) 3. Paradisul de sus

11:2.8 (119.9) Noi vorbim desprea acea parte superioară care este ocupată de activităţile de personalitate ca fiind partea de sus, iar despre cea opusă ca fiind partea de jos. Periferia Paradisului serveşte unor activităţi care nu sunt nici strict personale, nici nepersonale. Trinitatea pare să domine planul personal sau de sus, iar Absolutul Necalificat planul de jos sau impersonal. Cu greu ne putem închipui Absolutul Necalificat ca pe o persoană, însă ne gândim cu adevărat la prezenţa spaţială funcţională a acestui Absolut ca fiind focalizată asupra Paradisului de jos.

11:2.9 (120.1) Insula Eternă este compusă dintr-o singură formă de materializare - din sisteme staţionare de realitate. Această substanţă fizică a Paradisului este o organizare omogenă de putere a spaţiului pe care nu o găsim în nici o altă parte în tot vastul univers al universurilor. Ea a primit numeroase nume în diferitele universuri şi,

cu mult timp în urmă, Melchizedekii din Nebadon au denumit-o *absolutul.* Această materie sursă a Paradisului nu este nici moartă, nici vie; ea este expresia originară nespirituală a Primei Surse-Centru; ea este *Paradisul,* iar Paradisul nu are nici o copie.

11:2.10 (120.2) Ni se pare că Prima Sursă-Centru a concentrat în Paradis întregul potenţial absolut al realităţii cosmice ca parte a tehnicii sale de a se elibera de limitările infinităţii, ca un mijloc de a face posibilă creaţia subinfinită, chiar şi pe aceea spaţio-temporală. Însă nu rezultă că Paradisul este limitat în timp-spaţiu doar pentru că universul universurilor dovedeşte aceste însuşiri. Paradisul există fără timp şi nu este localizat în spaţiu.

11:2.11 (120.3) În mare, după câte se pare spaţiul îşi are originea chiar sub Paradisul de Jos, iar timpul chiar deasupra Paradisului de Sus. Timpul, aşa cum îl înţelegeţi voi, nu este o caracteristică a existenţei Paradisului, cu toate că cetăţenii Insulei centrale sunt pe deplin conştienţi de succesiunea netemporală a evenimentelor. Mişcarea nu este intrinsecă Paradisului; ea este voluntară. Însă conceptul de distanţă, chiar şi acela de distanţă absolută, este foarte bogat în semnificaţii, de vreme ce se poate aplica unor aşezări relative de pe Paradis. Paradisul este nespaţial şi, de aceea, suprafeţele lui sunt absolute şi prin aceasta folositoare, în multe feluri dincolo de conceptele minţii muritorilor.

3. Paradisul de sus

11:3.1 (120.4) Pe Paradisul de Sus există trei sfere mari de activitate, *prezenţa Deităţii, Sfera Preasfântă* şi *Zona Sfântă.* Vasta regiune imediat înconjurătoare a prezenţei Deităţilor este ţinută de o parte în calitate de Sfera Preasfântă şi rezervată funcţiunilor de adorare, de trinitizare şi de împlinire spirituală superioară. În această zonă, nu există nici structuri materiale, nici creaţii pur intelectuale; ele nu ar putea exista acolo. N-are rost să încerc să-i descriu minţii umane natura divină şi splendida măreţie a Sferei Preasfinte a Paradisului. Acest tărâm este în întregime spiritual, iar voi sunteţi aproape în întregime materiali. Pentru o fiinţă pur materială, o realitate pur spirituală este aparent inexistentă.

11:3.2 (120.5) Deşi nu există materializări fizice în zona Celei Preasfinte, există totuşi numeroase amintiri ale zilelor voastre materiale în sectoarele Ţinutului Sfânt şi chiar şi mai multe în zonele istorice reminiscenţe ale Paradisului periferic.

11:3.3 (120.6) Zona Sfântă, regiunea înconjurătoare sau rezidenţială, este împărţită în şapte zone concentrice. Paradisul este uneori denumit „Casa Tatălui," de vreme ce acesta este reşedinţa sa eternă, iar cele şapte zone sunt adesea numite „lăcaşurile paradisiace ale Tatălui." Prima zona, cea interioară, este ocupată de Cetăţenii Paradisului şi cei de origine din Havona care se găsesc în sejur în Paradis. Zona următoare, a doua, este regiunea de rezidenţă a nativilor celor şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului. O parte a acestei zone secunde este subdivizată în şapte diviziuni imense, formând locaşul paradisiac al fiinţelor spirituale şi al creaturilor ascendente care provin din universurile de progres evolutiv. Fiecare din aceste sectoare este exclusiv consacrat bunăstării şi avansării personalităţilor

unui singur suprauniverse, însă resursele pe care le oferă depăşesc aproape infinit nevoile celor şapte suprauniversuri actuale.

11:3.4 (121.1) Fiecare din cele şapte sectoare ale Paradisului este subdivizat în unităţi rezidenţiale capabile să reprezinte sediul unui miliard de grupuri active de indivizi glorificaţi. O mie din aceste unităţi constituie o divizie. O sută de mii de divizii sunt egale cu o congregaţie. Zece milioane de congregaţii constituie o adunare. Un miliard de adunări formează o mare unitate. Iar această serie ascendentă continuă cu a doua mare unitate, a treia, şi aşa mai departe, până la a şaptea mare unitate; şapte mari unităţi formează unităţile maestru, iar şapte din aceste unităţi maestru constituie o unitate superioară, ş.a.m.d., înmulţit cu şapte, expansiunea unităţilor ascendente continuă cu unităţile superioare, supersuperioare, celeste şi superceleste, până la unităţile supreme. Însă nici chiar acestea nu utilizează întregul spaţiu disponibil. Acest număr stupefiant de desemnări rezidenţiale în Paradis, un număr care depăşeşte conceptele voastre, ocupă cu mult mai puţin de unu la sută din zona afectată Ţinutului Sfânt. Există încă mult spaţiu pentru cei care călătoresc către interior şi chiar pentru cei care nu vor începe ascensiunea Paradisului înaintea epocilor eternului viitor.

4. Paradisul periferic

11:4.1 (121.2) Insula centrală se încheie în mod abrupt la periferia sa, însă dimensiunile sale sunt atât de enorme încât unghiul său terminal este relativ indiscernabil în interiorul unei zone circumscrise

oarecare. Suprafaţa periferică a Paradisului este ocupată în parte de câmpurile de aterizare şi de plecare a diverselor grupuri de personalităţi spirituale. Cum zonele spaţiului de nepătruns mărginesc în întregime periferia, toate transporturile de personalităţi cu destinaţia Paradis aterizează în aceste regiuni. Paradisul de Sus şi Cel de Jos nu sunt abordabile nici pentru supernafimii transportori, nici pentru celelalte tipuri de entităţi care străbat spaţiul.

11:4.2 (121.3) Cei Şapte Maeştri Spirite îşi au sediul personal de putere şi autoritatea pe cele şapte sfere ale Spiritului care gravitează în jurul Paradisului, în spaţiul situat între globurile strălucitoare ale Fiului şi circuitul interior al lumilor Havonei, însă ei menţin un sediu cămin de forţă pe periferia Paradisului. Aici, prezenţa celor şapte Dirijori Supremi de Putere circulă lent şi marchează amplasarea celor şapte staţii din care anumite energii ale Paradisului ţâşnesc ca nişte fulgere către cele şapte suprauniversuri.

11:4.3 (121.4) Aici, pe Paradisul periferic, se găsesc enormele arii de expunere istorice si profetice afectate Fiilor Creatori, care sunt consacraţi universurilor locale ale timpului şi spaţiului. Există exact şapte miliarde din aceste amplasamente istorice instalate sau în rezervă, însă ansamblul acestor dispozitive reunite nu ocupă deloc decât patru la sută din porţiunea zonei periferice care le este afectată. Noi deducem că aceste vaste rezerve aparţin creaţiilor care vor găsi ulterior spaţiul lor dincolo de frontierele celor şapte suprauniversuri cunoscute la ora actuală şi locuite.

11:4.4 (121.5) Porţiunea Paradisului care a fost desemnată pentru folosirea universurilor existente nu este utilizată decât în proporţie de unu până la patru la sută, în timp ce întinderea afectată acestor

activităţi este aproape de un milion mai mare decât cea care i-ar fi efectiv necesară. Paradisul este destul de mare pentru a face faţă activităţilor unei creaţii aproape infinite.

11:4.5 (121.6) Însă orice tentativă suplimentară pentru a vă face să vă imaginaţi gloria Paradisului ar fi inutilă. Trebuie să aşteptaţi şi să vă înălţaţi în vreme ce aşteptaţi, căci în adevăr, „Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit şi mintea muritorilor nu a perceput lucrurile pe care Tatăl Universal le-a pregătit pentru cei care vor supravieţui vieţii trupului, în lumile timpului şi spaţiului."

5. Paradisul de jos

11:5.1 (122.1) În ceea ce priveşte Paradisul de Jos, noi ştim numai ceea ce este revelat; personalităţile nu locuiesc acolo. Nu are nici o legătură cu treburile inteligenţelor spirituale, şi nici Deitatea Absolută nu activează acolo. Noi suntem informaţi că toate circuitele de energie fizică şi de forţă cosmică îşi au originea în Paradisul de Jos, şi că acesta este constituit după cum urmează:

11:5.2 (122.2) 1. Chiar dedesubtul locaşului Trinităţii, în porţiunea centrală a Paradisului de Jos, se găseşte Zona necunoscută şi nerevelată a Infinităţii.

11:5.3 (122.3) 2. Aceasta zonă este înconjurată direct de o arie nedenumită.

11:5.4 (122.4) 3. Ocupând bordura exterioară a suprafeţei inferioare, se găseşte o regiune având de a face în principal cu puterea spaţiului şi cu energia-forţă. Activităţile acestui vast centru eliptic de forţă nu

sunt asimilabile cu nici una din funcţiunile cunoscute ale unei triunităţi, însă încărcătura de forţă primordială a spaţiului pare a fi focalizată în această regiune. Acest centru constă din trei zone eliptice concentrice. Zona interioară este punctul focal al activităţilor de energie-forţă a Paradisului însuşi. Zona exterioară este foarte identificabilă cu funcţiunile Absolutului Necalificat, însă noi suntem nelămuriţi în ceea ce priveşte funcţiunile spaţiale ale zonei mediane.

11:5.5 (122.5) *Zona interioară* acestui centru de forţă pare a acţiona ca o gigantică inimă, ale cărei pulsaţii dirijează curenţii până la limitele extreme ale spaţiului fizic. Ea dirijează şi modifică energiile-forţă, însă nu le acţionează deloc. Prezenţa-presiune a acestei forţe primordiale este net mai mare în extremitatea nord a centrului Paradisului decât în regiunile sudice; această diferenţă este uniform înregistrată. Forţa mamă a spaţiului pare să intre prin sud şi să iasă prin nord, sub acţiunea vreunui sistem circulator necunoscut însărcinat cu difuziunea acestei forme fundamentale de energie-forţă. Din timp în timp, există şi diferenţe notabile de presiune între est şi vest. Forţele emanând în această zonă interioară nu reacţionează la gravitaţia fizică observabilă, însă se supun întotdeauna gravitaţiei Paradisului.

11:5.6 (122.6) *Zona mediană* a centrului de forţă înconjoară imediat aria precedentă. Această zonă mediană ar părea statică, mai puţin dilatarea şi contracţia sa în mijlocul a trei cicluri de activitate. Cea mai slabă din aceste pulsaţii se efectuează în direcţia est-vest, iar următoarea într-o direcţie nord-sud, în timp ce cea mai puternică fluctuaţie se efectuează în toate direcţiile într-o expansiune şi o

contracţie generalizate. Funcţiunea acestei arii mediane nu a fost niciodată identificată cu adevărat, însă ea trebuie să aibă un rol în ajustările reciproce între zona interioară şi zona exterioară a centrului de forţă. Mulţi cred că zona mediană este mecanismul de control al spaţiilor intermediare în care zone liniştite separă nivelele de spaţii succesive ale maestrului univers, însă nu există nici o probă sau revelaţie pe care să se bazeze această afirmaţie. Această deducţie derivă din cunoaşterea că această arie mediană are anumite raporturi cu funcţionarea mecanismului spaţiului nepătruns al maestrului univers.

11:5.7 (122.7) *Zona exterioară* este cea mai vastă şi cea mai activă din cele trei centuri eliptice concentrice de potenţial de spaţiu neidentificat. Această arie este un loc de activităţi despre care nu avem nici o idee, punctul central al unui circuit de emanaţii care se duc în toate direcţiile spaţiului, până la limitele extreme ale celor şapte suprauniversuri şi care continuă dincolo pentru a se întinde peste unor enorme şi incomprehensibile domenii ale spaţiului exterior. Această prezenţă spaţială este pe deplin impersonală, cu toate că pe o cale necunoscută ea pare să răspundă direct voinţei şi îndrumărilor Deităţilor infinite atunci când ele acţionează în calitate de Trinitate. Se crede că este vorba de focalizarea centrală, centrul paradisiac al prezenţei spaţiale a Absolutului Necalificat.
11:5.8 (123.1) Toate formele de forţă şi toate fazele de energie par încircuitate. Ele circulă peste tot în universuri şi revin pe căi precise. În ceea ce priveşte emanaţiile zonei active ale Absolutului Necalificat, ele par să sosească sau să plece - niciodată ambele deodată. Pulsaţiile acestei zone exterioare se efectuează în funcţie de

cicluri foarte lungi, de proporţii gigantice. Timp de peste un miliard de ani măsuraţi pe Urantia forţa-spaţiu a acestui centru este dirijată către exterior; apoi, pe parcursul unei durate similare, ea este dirijată către interior; iar manifestările forţei spaţiului acestui centru sunt universale; ele se întind în întregul spaţiu penetrabil.

11:5.9 (123.2) Întreaga forţă fizică, întreaga energie şi întreaga materie sunt una. Întreaga energie-forţă este provenită originar din Paradisul de Jos şi ea se va întoarce acolo în cele din urmă, după ce şi-a completat circuitul în spaţiu. Însa toate energiile şi toate organizările materiale ale universului universurilor nu sunt toate venite din Paradisul de Jos în prezenta lor stare fenomenală; spaţiul este matricea mai multor forme de materie şi de prematerie. Cu toate că zona exterioară a centrului de forţă a Paradisului este sursa energiilor spaţiului, spaţiul nu îşi are originea acolo. Spaţiul nu este nici forţă, nici energie, nici putere. Pulsaţiile acestei zone nu explică nici respiraţia spaţiului, însă fazele de intrare şi de ieşire ale acestei zone sunt sincronizate cu ciclurile de expansiune-contracţie ale spaţiului, care durează două miliarde de ani.

6. Respiraţia spaţiului

11:6.1 (123.3) Noi nu cunoaştem mecanismul efectiv al respiraţiei spaţiului; noi observăm pur şi simplu că întregul spaţiu este alternativ în contracţie şi în expansiune. Această respiraţie afectează atât expansiunea orizontală a spaţiului pătruns cât şi extensiile verticale ale spaţiului nepătruns care există în vastele rezervoare ale spaţiului

din partea de jos şi cea aflată deasupra Paradisului. Pentru a încerca să ne imaginăm forma volumetrică a acestor rezervoare de spaţiu, puteţi să vă gândiţi la o clepsidră.

11:6.2 (123.4) Pe măsură ce universurile extensiei orizontale ale spaţiului penetrat se dilată, rezervoarele extensiei verticale ale spaţiului nepătruns se contractă şi apoi invers. Există o confluenţă a spaţiului pătruns şi nepătruns până deasupra Paradisului de Jos. Cele două tipuri de spaţiu curg prin canale regulatoare care le transmută şi în care se operează modificări făcând penetrabil spaţiul nepătruns şi reciproc, în ciclurile de contracţie şi de expansiune ale cosmosului.

11:6.3 (123.5) Spaţiul „nepătruns" semnifică spaţiul nepătruns de aceste forţe, energii, puteri şi prezenţe despre care ştim că există în spaţiul penetrat. Nu ştim dacă spaţiul vertical (rezervor) este menit să funcţioneze întotdeauna ca contrapondere a spaţiului orizontal (univers); nu ştim dacă există o intenţie creatoare în ceea ce priveşte spaţiul nepătruns. În realitate, noi ştim foarte puţin în ceea ce priveşte rezervoarele spaţiului; ştim doar că ele există şi că par să contrabalanseze ciclurile de expansiune-contracţie spaţiale ale universului universurilor.

11:6.4 (123.6) Fazele ciclurilor de respiraţie ale spaţiului durează ceva mai mult de un miliard de ani pe Urantia. Pe parcursul unei faze, universurile sunt în expansiune; pe parcursul fazei următoare ele se contractă. Spaţiul penetrat se apropie acum de punctul median al fazei sale de expansiune, în timp ce spaţiul nepătruns se apropie de punctul median al fazei sale de contracţie, şi noi suntem informaţi că în prezent limitele extreme ale celor două extensiuni ale spaţiului sunt,

teoretic, aproape echidistante de Paradis. Rezervoarele spaţiului nepătruns se întind acum pe verticală deasupra Paradisului de Sus şi dedesubtul Paradisului de Jos la fel de departe ca spaţiile penetrate ale universului care se întind orizontal la exteriorul Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spaţiului exterior şi chiar mai departe.

11:6.5 (124.1) Timp de un miliard de ani măsuraţi pe Urantia, aceste rezervoare ale spaţiului se contractă, în timp ce universul principal şi activităţile energetice ale întregului spaţiu orizontal sunt în expansiune. Trebuie deci ceva mai mult de doua miliarde de ani măsuraţi pe Urantia pentru a completa întregul ciclu de expansiune-contracţie.

7. Funcţiunile spaţiale ale paradisului

11:7.1 (124.2) Spaţiul nu există pe nici una din suprafeţele Paradisului. Dacă am „privi" direct la zenit de la suprafaţa Paradisului de Sus, nu am vedea nimic altceva decât un du-te vino al spaţiului nepătruns sau plecând; în acest moment el soseşte. Spaţiul nu atinge Paradisul; numai zonele liniştite ale *spaţiului median* ajung în contact cu Insula centrală.

11:7.2 (124.3) Paradisul este nucleul efectiv imobil al zonelor comparativ liniştite, care există între spaţiul pătruns şi spaţiul nepătruns. Geografic, aceste zone par a fi o extensie relativă a Paradisului, însă se produc probabil câteva mişcări. Ştim foarte puţine lucruri despre ele, însă observăm că aceste zone de mişcare spaţial încetinită separă spaţiul penetrat şi spaţiul nepătruns. Zone similare au

existat între diversele nivele ale spaţiului penetrat, însă ele au devenit mai puţin liniştite.

11:7.3 (124.4) Profilul unei secţiuni verticale a spaţiului total ar fi ceva de genul unei cruci tip Malta ale cărei braţe orizontale ar reprezenta spaţiul penetrat (universul) iar braţele verticale spaţiul nepătruns (rezervorul). Ariile aflate între cele patru braţe le separă cam la fel ca zonele unui spaţiu median care separă spaţiul penetrat de spaţiul nepătruns. Aceste zone liniştite ale spaţiului median devin din ce în ce mai vaste pe măsură ce distanţa lor de Paradis creşte; în cele din urmă, ele înconjoară marginile întregului spaţiu şi închid în mod ermetic atât rezervoarele spaţiului, cât şi totalitatea extensiei orizontale a spaţiului penetrat.

11:7.4 (124.5) Spaţiul nu este nici o stare subabsolută în interiorul Absolutului Necalificat, nici prezenţa acestui Absolut, nici o funcţiune a Ultimului. Este un dar al Paradisului. Noi credem că spaţiul marelui univers şi acela al tuturor regiunilor exterioare este efectiv pătruns de puterea spaţiului ancestral a Absolutului Necalificat. Acest spaţiu penetrat se întinde orizontal către exterior, din apropierea Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spaţiului exterior şi dincolo de periferia universului principal; însă cât de departe se întinde, asta nu ştim.

11:7.5 (124.6) Dacă vă imaginaţi un plan în formă de V, finit însă neînchipuit de mare, situat în unghi drept faţă de cele doua suprafeţe superioare şi inferioare ale Paradisului şi al cărui punct ar fi aproape tangent cu periferia Paradisului, iar apoi dacă aţi vizualiza acest plan în revoluţie eliptică în jurul Paradisului, atunci această revoluţie ar delimita într-un mod brutal volumul spaţiului penetrat.

11:7.6 (124.7) Există o limită superioară şi o limită inferioară a spaţiului orizontal faţă de orice amplasament în univers. Dacă am putea merge destul de departe în unghi drept faţă de planul Orvontonului, fie în sus fie în jos, am întâlni în cele din urmă limita inferioară sau superioară a spaţiului penetrat. În interiorul dimensiunilor cunoscute ale universului principal, aceste limite se îndepărtează din ce în ce mai mult una de alta pe măsură ce distanţa de Paradis creşte. Spaţiul se restrânge, şi se restrânge ceva mai repede decât planul creaţiei, adică acela al universurilor.

11:7.7 (125.1) Zonele relativ liniştite dintre nivelele spaţiului, ca aceea care separă cele şapte suprauniversuri ale primului nivel de spaţiul exterior, sunt enorme regiuni eliptice în care activităţile spaţiale sunt în repaus. Aceste zone separă vastele galaxii care se învârt cu mare viteză în procesiunea ordonată în jurul Paradisului. Puteţi vizualiza primul nivel al spaţiului exterior, în care nenumărate universuri sunt acum în curs de formare, ca o vastă procesiune de galaxii învârtindu-se în jurul Paradisului, limitată în sus şi în jos de zonele liniştite ale spaţiului median şi mărginite în interior şi exterior de zonele spaţiului relativ liniştite.

11:7.8 (125.2) Un nivel al spaţiului funcţionează deci ca o regiune eliptică de mişcare înconjurată din toate părţile de o linişte relativă. Aceste relaţii între mişcare şi repaus constituie o cale de spaţiu curb de minimă rezistenţă la mişcare. Această cale este urmată universal de forţa cosmică şi energia emergentă pe parcursul circulaţiei lor fără sfârşit în jurul Insulei Paradisului.

11:7.9 (125.3) Această zonare alternativă a universului principal, însoţită de fluxul alternativ al galaxiilor în sensul acelor de ceasornic

şi în sens invers, este un factor de stabilizare al gravitaţiei fizice destinat să împiedice ca presiunea gravitaţiei să nu se accentueze până în punctul în care ar produce un efect de dezagregare şi de dispersare. Acest dispozitiv exercită o influenţă antigravitaţională şi acţionează ca o frână asupra vitezelor care, altfel, ar fi primejdioase.

8. Gravitaţia paradisului

11:8.1 (125.4) Atracţia ineluctabilă a gravitaţiei atinge efectiv toate lumile din toate universurile întregului spaţiu. Gravitaţia este constrângerea atotputernică a prezenţei fizice a Paradisului. Gravitaţia este coarda omnipotentă la care sunt acroşate stelele strălucitoare, sorii scânteietori şi sferele care se învârt şi care constituie veşmântul fizic universal al Dumnezeului etern, care este totul, care umple toate lucrurile şi în care toate lucrurile subzistă.

11:8.2 (125.5) Centrul şi punctul focal al gravitaţiei materiale absolute este Insula Paradisului, completată de corpurile de gravitaţie obscure care încercuiesc Havona şi echilibrată de rezervoarele spaţiului situate deasupra şi dedesubt. Toate emanaţiile cunoscute ale Paradisului de Jos răspund inevitabil şi infailibil la atracţia gravitaţiei centrale operând asupra circuitelor nesfârşite ale nivelelor eliptice ale spaţiului maestrului univers. Tendinţa epocilor, curbura cercului şi ciclul marii elipse caracterizează toate formele cunoscute ale realităţii cosmice.

11:8.3 (125.6) Spaţiul nu răspunde la gravitaţie, dar acţionează asupra gravitaţiei ca un echilibror. Fără perna spaţiului, un efect

exploziv ar îndepărta toate corpurile spaţiale învecinate. Spaţiul penetrat exercită, de asemenea, o influenţă de antigravitaţie asupra gravitaţiei fizice sau liniare; spaţiul poate efectiv neutraliza acţiunea gravitaţiei fără a putea, totuşi, s-o întârzie. Gravitaţia absolută este gravitaţia Paradisului. Gravitaţia locală sau liniară aparţine stadiului electric al energiei sau al materiei. Ea operează în interiorul universului central, al suprauniversurilor şi al universurilor exterioare, în toate locurile în care a avut loc o materializare corespunzătoare.

11:8.4 (125.7) forme de forţă cosmică, de energie fizică, de putere a universului şi a diverselor materializări fac să apară trei stadii generale, cu toate că nu pe perfect delimitate, de reacţie la gravitaţia Paradisului:

11:8.5 (126.1) 1. *Stadiile de Pregravitaţie (Forţa).* Este primul pas în individualizarea puterii spaţiului în forme preenergetice ale forţei cosmice. Această stare este analoagă conceptului de sarcină-forţă primordială a spaţiului, pe care o numim uneori *energie pură sau segregată.*

11:8.6 (126.2) 2. *Stadiile Gravitaţiei (Energie).* Această modificare a sarcinii-forţă a spaţiului este produsă de acţiunea organizatorilor forţei Paradisului. Ea semnalează apariţia sistemelor de energie răspunzând la atracţia gravitaţiei Paradisului. Această energie emergentă este neutră în mod originar însă, după noi metamorfoze, ea arată calităţi aşa zise pozitive şi negative; noi numim aceste stadii *ultimata.*

11:8.7 (126.3) 3. Stadiile *Postgravitaţiei (Puterea universului).* În acest stadiu, energia materie lasă să se vadă că ea răspunde la controlul gravitaţiei liniare. În universul central, aceste sisteme fizice

sunt organizări triple numite *triata.* Sunt sistemele de supraputere dând naştere la creaţii ale spaţiului şi timpului. Sistemele fizice ale suprauniversului sunt mobilizate de Directorii de Putere ai Universului şi asociaţii lor. Aceste organizări materiale au o constituţie dublă şi se numesc *gravita.* Corpurile de gravitaţie întunecate care înconjoară Havona nu sunt făcute nici din triata nici din gravita; puterea lor de atracţie denotă cele două forme de gravitaţie fizică, liniară şi absolută.

11:8.8 (126.4) Puterea spaţiului nu este supusă interacţiunii nici unei forme de gravitaţie. Această dotare primitivă a Paradisului nu este un nivel actual al realităţii, însa ea este ancestrală tuturor realităţilor nespirituale funcţional relative - tuturor manifestărilor energiei-forţă şi organizării puterii şi a materiei. Puterea spaţiului este un termen dificil de definit. El nu desemnează „ceea ce este ancestral spaţiului”; semnificaţia sa ar trebuie să evoce ideea puterilor şi potenţialelor care există în spaţiu. Putem concepe oarecum că el include toate potenţialele şi influenţele absolute care emană din Paradis şi constituie prezenţa spaţială a Absolutului Necalificat.

11:8.9 (126.5) Paradisul este sursa absolută şi eternul punct focal al întregii energii-materii din universul universurilor. Absolutul Necalificat revelează, reglementează şi interpune ceea ce îşi are sursa şi originea în Paradis. Prezenţa universală a Absolutului Necalificat pare să echivaleze cu conceptul că extensia este potenţial infinită, că ea este o tensiune elastică a prezenţei Paradisului. Acest concept ne ajută să pricepem faptul că totul este supus unei atracţii către interior, către Paradis. Acest exemplu este grosolan, însă poate fi totuşi util. El explică şi de ce gravitaţia acţionează întotdeauna prin prioritate în

planul perpendicular masei, fenomen denotând că dimensiunile Paradisului şi creaţiile care îl înconjoară sunt diferenţiale.

9. Caracterul unic al paradisului

11:9.1 (126.6) Paradisul este unic, în sensul că este un domeniu de origine primordială şi scopul final al destinului pentru toate personalităţile spirituale. Este adevărat că fiinţele spirituale inferioare nu sunt toate imediat destinate Paradisului; cu toate acestea, Paradisul rămâne întotdeauna ţelul dorit al tuturor personalităţilor supramateriale.

11:9.2 (126.7) Paradisul este centrul geografic al infinităţii. El nu este o fracţiune a creaţiei universale, nici chiar o veritabilă parte a eternului univers al Havonei. Noi ne referim în mod comun la Insula centrală ca aparţinând universului divin, însă aceasta nu este realitatea. Paradisul este o existenţă eternă şi exclusivă.

11:9.3 (127.1) În eternitatea trecutului, atunci când Tatăl universal a dat o expresie personală infinită a sinelui său spiritual în fiinţa Fiului Etern, el a revelat simultan potenţialul de univers al eului său nepersonal în calitate de Paradis. Paradisul nepersonal şi nespiritual pare a fi fost corolarul inevitabil al voii şi al faptei Tatălui făcându-l etern pe Fiul Originar. Astfel a proiectat Tatăl realitatea în două faze actuale - cea personală şi cea nepersonală, cea spirituală şi cea nespirituală. Tensiunile între aceste faze, în faţa voinţei comune de a

acţiona a Tatălui şi a Fiului, au dat existenţă Autorului Comun şi universului central al lumilor materiale şi al fiinţelor spirituale.

11:9.4 (127.2) Atunci când realitatea este diferenţiată în personal şi nepersonal (Fiu Etern şi Paradis), nu prea este potrivit să se numească „Deitate" ceea ce este nepersonal, cel puţin pentru că acest nepersonal este calificat într-un anume fel. Energia şi repercusiunile materiale ale acţiunilor Deităţii nu pot fi deloc numite Deitate. Deitatea poate fi cauza multor lucruri care nu sunt Deitate, iar Paradisul nu este o Deitate: el nu este nici conştient în sensul în care muritorii ar putea înţelege cumva acest termen.

11:9.5 (127.3) Paradisul nu este ancestral nici unei fiinţe sau entităţi vii; el nu este un creator. Personalitatea şi relaţiile minte-spirit sunt *transmisibile,* însă arhetipurile nu. Modelele nu sunt niciodată reflectări; ele sunt copii-reproduceri. Paradisul este absolutul arhetipurilor. Havona este o etalare a acestor potenţiale în actualitate.

11:9.6 (127.4) Reşedinţa lui Dumnezeu este centrală şi eternă, glorioasă şi ideală. Locaşul său este arhetipul splendid al tuturor lumilor-sediu din universuri; iar universul central al locuinţei sale imediate este arhetipul tuturor universurilor pentru idealurile lor, organizările lor şi destinul lor ultim.

11:9.7 (127.5) Paradisul este sediul universal al tuturor activităţilor referitoare la personalitate şi sursa-centru a tuturor manifestărilor de forţă ale spaţiului şi energiei. Tot ceea ce a fost, ce este acum şi ce va fi, a venit, vine acum sau va veni mai târziu din acest loc central unde locuiesc Zeii eterni. Paradisul este centrul întregii creaţii, sursa

tuturor energiilor şi locul primordial de origine al tuturor personalităţilor.

11:9.8 (127.6) La urma urmei, lucrul cel mai important pentru muritori referitor la Paradisul etern este faptul că această locuinţă perfectă a Tatălui Universal este destinul real şi îndepărtat al sufletelor nemuritoare ale fiilor muritori şi materiali ai lui Dumnezeu, creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului şi spaţiului. Orice muritor cunoscându-l pe Dumnezeu şi alegând cariera de împlinire a voii Tatălui s-a angajat deja pe lunga cale a Paradisului, cale de cercetare a divinităţii şi de ajungere la desăvârşire. Şi, când o astfel de fiinţă de origine animală se ridică până la Paradis şi stă în faţa Zeilor, după ce s-a ridicat din sferele inferioare ale spaţiului, aşa cum o mulţime nenumărată de alte fiinţe fac la fel, acest demers reprezintă realitatea unei transformări spirituale aflată la limitele supremaţiei.

11:9.9 (127.7) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii însărcinat de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa să realizeze această expunere .]

Cartea Urantia

Capitolul 12

Universul universurilor

12:0.1 (128.1) IMENSITATEA vastei creaţii a Tatălui Universal este cu totul dincolo de tot ce poate cuprinde imaginaţia finită; enormitatea universului principal clatină până şi conceptul ordinului meu de fiinţă. Mintea muritoare poate însă învăţa numeroase lucruri despre planul şi aranjarea universurilor. Puteţi dobândi noţiuni despre organizările fizice şi despre minunata lor administrare. Puteţi afla numeroase lucruri despre diversele grupuri de fiinţe inteligente care populează cele şapte suprauniversuri ale timpului şi universul central al eternităţii.

12:0.2 (128.2) În principiu, adică în etern potenţial, noi concepem creaţia materială ca infinită, deoarece Tatăl Universal este efectiv infinit; cu toate acestea, pe măsură ce studiem şi observăm creaţia

materială totală, noi ştim ea este limitată în orice moment din timp, cu toate că, pentru mintea voastră finită, ea este comparativ nelimitată, practic nemărginită.

12:0.3 (128.3) Din studiul legilor fizice şi din observaţiile tărâmurilor stelare, noi suntem convinşi că Creatorul infinit nu a manifestat încă finalitatea expresiei sale cosmice, adică o mare parte a potenţialului cosmic al Infinitului este conţinută încă în el însuşi şi nerevelată. Pentru fiinţele create, universul principal poate părea aproape infinit, însă el este departe de a se sfârşit; creaţia materială comportă încă limite fizice, iar revelaţia experienţială a ţelului etern este încă în progres.

1. Nivele de spaţiu ale universului principal

12:1.1 (128.4) Universul universurilor nu este nici un plan infinit, nici un cub nelimitat, nici un cerc lipsit de frontiere; el are, cu siguranţă, dimensiuni. Legile organizării şi ale administrării dovedesc într-un mod concludent că tot acest vast agregat de energie-forţă şi de putere-materie funcţionează în cele din urmă ca o unitate spaţială, ca un întreg organizat şi coordonat. Comportamentul observabil al creaţiei materiale constituie proba că există un univers fizic cu limite definite. Proba decisivă că universul este atât circular cât şi delimitat este adusă de faptul bine cunoscut (pentru noi) că toate formele energiei fundamentale se întorc pe traiectoria curbă a nivelelor

spaţiului universului principal, supunându-se atracţiei neîncetate şi absolute a gravitaţiei Paradisului.

12:1.2 (128.5) Nivele spaţiale succesive ale universului principal constituie diviziunile majore ale spaţiului pătruns, ale creaţiei totale, organizate şi parţial locuite, sau aşteptând să fie organizată şi locuită. Dacă universul principal nu ar fi fost o serie de nivele eliptice de spaţiu oferind o ultimă rezistenţă la mişcare, alternând cu zone de linişte relativă, noi credem că ar fi fost posibil să observăm anumite energii cosmice răspândindu-se la infinit, în linie dreaptă, în spaţiul virgin. Însă noi nu găsim niciodată o forţă sau o energie sau o materie care să se comporte astfel; ele se rotesc întotdeauna înaintând pe traiectorii de mari circuite ale spaţiului.

12:1.3 (129.1) Plecând din Paradis către exterior prin întinderea pe orizontală a spaţiului pătruns, universul principal există în şase elipse concentrice, nivelele de spaţiu care înconjoară Insula centrală:

12:1.4 (129.2) 1. Universul Central-Havona.

12:1.5 (129.3) 2. Cele Şapte Universuri.

12:1.6 (129.4) 3. Primul Nivel al Spaţiului Exterior.

12:1.7 (129.5) 4. Al Doilea Nivel al Spaţiului Exterior.

12:1.8 (129.6) 5. Al Treilea al Spaţiului Exterior.

12:1.9 (129.7) 6. Al Patrulea Nivel al Spaţiului Exterior.

12:1.10 (129.8) *Havona,* universul central, nu este o creaţie a timpului; este o existenţă eternă. Acest univers fără început sau sfârşit este constituit într-un miliard de stele de o perfecţiune sublimă şi este înconjurat de enorme corpuri de gravitaţie întunecate. Centrul Havonei se găseşte în Insula Paradisului, staţionară şi absolut

stabilizată, înconjurată de cei douăzeci şi unu de sateliţi ai ei. Din cauza enormelor mase ale corpurilor de gravitaţie obscure care circulă la marginea universului central, conţinutul masic al acestui univers central depăşeşte considerabil totalul maselor cunoscute al ansamblului celor şapte sectoare ale marelui univers.

12:1.11 (129.9) *Sistemul Paradis-Havona,* eternul univers care încercuieşte Insula eternă, constituie nucleul perfect şi etern al universului principal; ansamblul celor şapte suprauniversuri şi toate regiunile spaţiului exterior se mişcă pe orbite stabilite în jurul giganticului conglomerat central al sateliţilor Paradisului şi al sferelor Havonei.

12:1.12 (129.10) *Cele Şapte suprauniversuri* nu sunt organizări fizice primare; nicăieri frontierele lor nu fragmentează o familie nebulară sau nu traversează un univers local, o unitate creativă primordială. Fiecare suprauniversul este pur şi simplu, într-un spaţiu geografic, o îngrămădire care cuprinde aproximativ o şeptime din creaţia posthavoniană organizată şi parţial locuită. Ele sunt aproape echivalente în ceea ce priveşte numărul universurilor locale pe care le conţin şi în ceea ce priveşte spaţiul pe care-l îmbrăţişează. *Nebadon,* universul vostru local, este una din cele mai recente creaţii ale *Orvontonului,* cel de-al şaptelea suprauniversuri.

12:1.13 (129.11) *Marele Univers* este o creaţie în prezent organizată şi locuită. El este compus din şapte suprauniversuri, cu un potenţial evolutiv cumulat de aproximativ şapte miliarde de planete locuite, fără a număra sferele eterne ale creaţiei centrale. Această estimare cu titlu de încercare nu cuprinde însă sferele arhitecturale administrative şi nu include nici grupurile exterioare ale universurilor neorganizate.

Oprirea aparent neregulată a marelui univers, periferia sa inegala şi neîmplinită conjugată cu starea deosebit de agitată a întregului teren astronomic, sugerează observatorilor noştri că până şi cele şapte universuri sunt încă incomplete. Atunci când pornim dinspre interior, de la centrul divin, către exterior în orice direcţie, ajungem până la limitele exterioare ale creaţiei organizate şi locuite; ajungem la limitele exterioare ale marelui univers. Şi, aproape de această frontieră exterioară, într-un colţ îndepărtat al acestei magnifice creaţii, universul vostru local îşi urmează existenţa sa dinamică.

12:1.14 (129.12) *Nivelele de Spaţiu Exterior.* Departe în spaţiu, la o distanţă enormă de cele şapte suprauniversuri locuite, se grupează circuite de forţe şi energii de materializare de o incredibilă şi uluitoare imensitate. Între circuitele energiei celor şapte suprauniversuri şi această gigantică centură exterioară de forţe în activitate, există o zonă de spaţiu comparativ calmă a cărei lărgime variază, însă reprezintă în medie patru sute de mii de ani-lumină. Aceste zone ale spaţiului sunt lipsite de praf stelar - de ceaţă cosmică. Aceia dintre noi care studiază aceste fenomene au îndoieli în privinţa statutului forţelor spaţiului existent în această zonă de calm relativ înconjurând cele şapte suprauniversuri. Însă, la aproximativ o jumătate de milion de ani-lumină dincolo de periferia prezentului mare univers, noi observăm începuturile unei zone de activitate energetică incredibilă al cărei volum şi intensitate cresc pe o distanţă de mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de ani-lumină. Aceste formidabile roţi de forţe energetice sunt situate pe primul nivel al spaţiului exterior, o centură continuă de activitate cosmică care înconjoară totalitatea creaţiei cunoscute, organizate şi locuite.

12:1.15 (130.1) Activităţi încă şi mai mari au loc dincolo de aceste regiuni, căci fizicienii de pe Uversa au detectat semne premergătoare ale manifestărilor forţei aflate la peste cincizeci de milioane de ani-lumină dincolo de regiunea cea mai exterioară a fenomenelor primului nivel al spaţiului exterior. Aceste activităţi presupun indubitabil organizarea de creaţii materiale pe al doilea nivel al spaţiului exterior al universului principal.

12:1.16 (130.2) Universal central este creaţia eternităţii; cele şapte suprauniversuri sunt creaţia timpului; cele patru nivele ale spaţiului exterior sunt indiscutabil destinate să elaboreze exteriorizarea ultimităţii creaţiei. Anumiţi gânditori susţin că Infinitul nu va putea niciodată să atingă deplina sa expresie dincolo de infinitate. Ei postulează deci o creaţie adiţională şi nerevelată dincolo de cel de-al patrulea nivel, nivelul extrem al spaţiului exterior, posibilitatea unui univers al infinităţii, mereu crescător şi nesfârşindu-se niciodată. În mod teoretic, noi nu ştim cum să limităm infinitatea Creatorului nici infinitatea potenţială a creaţiei, însă considerăm universul principal, aşa cum există şi după cum este administrat, ca având limitări, ca fiind net delimitat şi îngrădit la marginile sale exterioare, de spaţiul deschis.

2. Domeniile absolutului necalificat

12:2.1 (130.3) Atunci când astronomii de pe Urantia scrutează cu telescoapele lor tot mai puternice întinderile misterioase ale spaţiului exterior şi atunci când observă uimitoarea evoluţie a universurilor

fizice aproape nenumărate, ei ar trebui să realizeze că percep măreaţa execuţie a planurilor insondabile ale Arhitecţilor Universului principal. Este adevărat că suntem în posesia unor dovezi care sugerează influenţa prezenţei anumitor personalităţi paradisiace colo şi colo în imensele manifestări ale energiei care caracterizează actual aceste regiuni exterioare; cu toate acestea, dintr-un punct de vedere mai larg, regiunile spaţiului care se întind dincolo de frontierele exterioare ale celor şapte suprauniversuri sunt în general recunoscute ca intrând în constituţia domeniului Absolutului Necalificat.

12:2.2 (130.4) Cu toate că ochiul uman lipsit de ajutor nu poate vedea decât două sau trei nebuloase în afară de frontierele suprauniversului Orvontonului, telescoapele voastre vă dezvăluie literalmente milioane şi milioane dintre aceste universuri fizice în curs de formare. Cea mai mare parte a ţinuturilor stelare expuse astăzi cercetării vizuale a telescoapelor voastre se găsesc în Orvonton, însă, cu tehnica fotografică, telescoapele voastre cele mai puternice penetrează cu mult dincolo de frontierele marelui univers, în domeniile spaţiului exterior, în care nenumărate universuri sunt pe cale de organizare. Şi există încă multe alte milioane de universuri aflate dincolo de puterea de penetrare a instrumentelor pe care le posedaţi acum.

12:2.3 (130.5) Într-un viitor nu prea îndepărtat, noi telescoape vor revela privirilor uluite ale astronomilor de pe Urantia cel puţin 375 milioane de noi galaxii în întinderile îndepărtate ale spaţiului exterior. În acelaşi timp, aceste telescoape mai puternice vor dezvălui că numeroase insule universale care fuseseră înainte situate în spaţiul exterior, fac de fapt parte din sistemul galactic al Orvontonului. Cele

şapte suprauniversuri sunt încă pe cale de a creşte; periferia fiecăruia suportă o extindere treptată; se stabilizează şi se organizează noi nebuloase; iar unele dintre nebuloasele pe care astronomii de pe Urantia le consideră ca extragalactice se găsesc în realitate la extremitatea Orvontonului şi îşi urmează călătoria împreună cu noi.

12:2.4 (131.1) Locuitorii de pe Uversa care studiază stelele observă că marele univers este înconjurat de predecesorii unei serii de îngrămădiri de stele şi de planete care încercuiesc complet creaţia actualmente locuită la fel ca nişte cercuri concentrice de universuri exterioare nenumărate. Fizicienii de pe Uversa calculează că energia şi materia acestor regiuni exterioare neexplorate sunt deja de mai multe ori superioare totalului masei materiale şi al sarcinilor de energie conţinute în toate cele şapte suprauniversuri. Noi suntem informaţi că metamorfoza forţei cosmice în aceste nivele ale spaţiului exterior este o funcţiune a organizatorilor de forţă ai Paradisului. Mai ştim şi că aceste forţe sunt ancestrale energiilor fizice care animă în prezent marele univers. Cu toate acestea, directorii de putere de pe Orvonton nu au cu nimic de-a face cu aceste ţinuturi îndepărtate, iar mişcările de energie internă nu sunt nici ele legate într-un mod desluşit de circuitele de putere a creaţiilor organizate şi locuite.

12:2.5 (131.2) Noi ştim foarte puţine despre semnificaţia acestor formidabile fenomene ale spaţiului exterior. O viitoare creaţie mai mare este în curs de formare. Putem observa imensitatea sa, îi putem distinge întinderea şi putem simţi dimensiunile ei maiestuoase, însa altfel nu ştim cu mult mai mult decât astronomii de pe Urantia despre aceste domenii. După câte ştim, nu există în această centură

exterioară de nebuloase, de sori şi de planete nici fiinţe materiale de ordinul fiinţelor umane, nici îngeri sau alte creaturi spirituale. Acest domeniu îndepărtat este în afara jurisdicţiei şi administraţiei guvernelor suprauniversurilor.

12:2.6 (131.3) Pe tot cuprinsul Orvontonului se crede că este în gestaţie un nou tip de creaţie, un ordin de universuri destinat să devină scena activităţilor viitoare ale Corpurilor Finalităţii care se adună. Şi în caz că ipotezele noastre sunt corecte, viitorul nelimitat poate să vă rezerve aceleaşi spectacole captivante ca trecutul nelimitat pentru strămoşii şi predecesorii voştri.

3. Gravitaţia universală

12:3.1 (131.4) Toate formele de energie-forţă - materiale, mentale sau spirituale - sunt supuse în mod egal constrângerilor, prezenţelor universale pe care le numim gravitaţie. Personalitatea este şi ea sensibilă la gravitaţiei - la circuitul exclusiv al Tatălui; însă, cu toate ca acest circuit este rezervat doar Tatălui, el nu este exclus din alte circuite. Tatăl Universal este infinit şi acţionează asupra *tuturor* celor patru circuite de gravitaţie absolută în universul principal:

12:3.2 (131.5) 1. Gravitaţia Personalităţii Tatălui Universal.

12:3.3 (131.6) 2. Gravitaţia Spiritului Fiului Etern.

12:3.4 (131.7) 3. Gravitaţia Mentală a Autorului Comun.

12:3.5 (131.8) 4. Gravitaţia Cosmică a Insulei Paradisului.

12:3.6 (131.9) Aceste patru circuite nu sunt conectate la centrul de forţă din Paradisul de Jos; ele nu sunt circuite de forţă, nici de

energie, nici de putere. Sunt circuite absolute de *prezenţă* şi, spre deosebire de Dumnezeu, ele sunt independente de timp şi de spaţiu.

12:3.7 (132.1) Sub acest raport este interesant să notăm anumite observaţii făcute pe Uversa în cursul recentelor milenii de către corpul de cercetători care se ocupă de gravitaţie. Acest grup expert de lucrători a ajuns la următoarele concluzii în ceea ce priveşte diferitele sisteme de gravitaţie ale universului principal:

12:3.8 (132.2) 1. *Gravitaţia Fizică.* Socotind capacitatea gravitaţiei fizice a marelui univers şi formulând o estimare a totalului său, ei au efectuat în mod laborios o comparare a rezultatului lor cu totalul estimat al prezenţei gravitaţiei absolute care activează acum. Aceste calcule indică faptul că acţiunea totală a gravitaţiei în marele univers nu reprezintă decât o foarte mică fracţiune a atracţiei gravitaţiei Paradisului calculată pe baza reacţiei de gravitaţie a unităţilor fizice a materiei universale. Aceşti investigatori au ajuns la concluzia uimitoare că universul central şi cele şapte universuri care-l înconjoară nu se folosesc în prezent decât de cinci procente din funcţionarea activă a influenţei gravitaţiei absolute a Paradisului. În alte cuvinte: la ora actuală, aproximativ nouăzeci şi cinci la sută din acţiunea activă a gravitaţiei cosmice a Paradisului, evaluată conform acestei teorii a totalităţii, este ocupată cu controlul sistemelor materiale situate dincolo de frontierele prezentelor universuri organizate. Aceste calcule se referă toate la gravitaţia absolută; gravitaţia liniară este un fenomen de interacţiune calculabil numai cunoscând gravitaţia efectivă a Paradisului.

12:3.9 (132.3) 2. *Gravitaţia Spirituală.* Prin aceeaşi tehnică de estimare comparativă şi de calcul, aceşti cercetători au explorat capacitatea prezentă de reacţie la gravitaţia spiritului. Cu colaborarea Mesagerilor Solitari şi a altor personalităţi spirituale, ei au reuşit să facă totalul gravitaţiei spirituale active a celei de a Doua Surse-Centru. Şi este deosebit de instructiv să notăm ca ei au găsit aproape aceeaşi valoare pentru prezenţa efectivă şi funcţională a gravitaţiei spiritului în marele univers ca şi cea pentru valoarea presupusă pe care au admis-o pentru totalul gravitaţiei active a spiritului. În alte cuvinte: la ora actuală, practic întreaga gravitaţie a Fiului Etern, calculată conform acestei teorii a totalităţii, este observabilă în funcţionarea ei în marele univers. Dacă aceste rezultate sunt demne de încredere, putem trage concluzia că universurile care evoluează în spaţiul exterior sunt la ora actuală în întregime nespirituale. Şi dacă este aşa, acest lucru explică satisfăcător de ce fiinţele înzestrate cu spirit posedă atât de puţine sau chiar deloc dintre toate aceste învăţături despre aceste vaste manifestări de energie, cu excepţia cunoaşterii faptului existenţelor fizice.

12:3.10 (132.4) 3. *Gravitaţia Mentală.* Cu ajutorul aceloraşi principii de calcul comparativ, aceşti experţi au atacat problema prezenţei şi a reacţiei gravitaţiei mentale. Ei au obţinut unitatea mentală de estimare făcând media acestor trei tipuri materiale şi a trei tipuri spirituale de mentalitate, cu toate că tipul minte întâlnit la directorii de putere şi la asociaţii lor a fost revelat ca un factor perturbator în efortul de a se ajunge la o unitate fundamentală care să permită să se calculeze gravitaţia mentală. Nu s-au întâmpinat mari piedici în estimarea capacităţii funcţionale a gravitaţiei mentale a celei de a Treia Surse-

Centru la ora actuală, conform acestei teorii a totalităţii. Cu toate că în acest exemplu rezultatele nu sunt atât de concludente ca pentru estimările gravitaţiei fizice şi spirituale, ele sunt prin comparaţie foarte instructive şi chiar curioase. Aceşti cercetători au dedus că aproximativ nouăzeci şi cinci la sută din reactivitatea gravitaţiei mentale la atracţia intelectuală a Autorului Comun îşi are originea în marele univers aşa cum există el. Acest fapt sugerează posibilitatea ca activităţile mentale să fie implicate în conexiune cu activităţile fizice observabile în curs de progres în toate domeniile spaţiului exterior. Cu toate că această estimare este probabil departe de a fi exactă, ea se acordă în principiu cu credinţa noastră că organizatorii de forţă inteligenţi dirijează în prezent evoluţia pe nivelele spaţiului exterior dincolo de limitele prezente ale marelui univers. Oricare ar fi natura acestei inteligenţe ipotetice, ea nu pare a fi sensibilă la gravitaţia spiritului.

12:3.11 (133.1) Însă toate aceste calcule sunt, în cel mai bun caz, estimări bazate pe legi presupuse. Noi credem că ele sunt destul de fiabile. Chiar şi dacă s-ar localiza câteva fiinţe spirituale în spaţiul exterior, prezenţa lor colectivă nu ar influenţa în mod notabil nişte calcule ce implică măsurători atât de colosale.

12:3.12 (133.2) *Gravitaţia Personalităţii* nu este calculabilă. Recunoaştem circuitul, însă nu putem măsura realităţile calitative sau cantitative care sunt sensibile la ea.

4. Spaţiu şi mişcare

12:4.1 (133.3) Toate unităţile de energie cosmică sunt într-o mişcare de revoluţie primară, angajate în execuţia misiunii lor în timp ce se învârt în jurul orbitei universale. Universurile spaţiului, la fel ca şi sistemele şi lumile care le compun, sunt toate sfere care se învârt deplasându-se de-a lungul circuitelor nesfârşite ale nivelelor spaţiului universului principal. Nu există absolut nimic staţionar în universul principal, afară de centrul însuşi al Havonei, eterna Insulă a Paradisului, centrul gravitaţiei.

12:4.2 (133.4) Absolutul Necalificat este în mod funcţional limitat la spaţiu, însă noi nu avem aceeaşi certitudine în legătură cu relaţia acestui Absolut cu mişcarea. Îi este mişcarea inerentă? Nu ştim. Noi ştim că mişcarea nu este inerentă spaţiului; nici chiar mişcările *de* spaţiu nu sunt intrinseci. Însă noi nu suntem la fel de siguri asupra raporturilor Necalificatului cu mişcarea. Cărei persoană sau cărui lucru i se datorează cu adevărat activităţile de transmutări ale energiei-forţă care se desfăşoară acum dincolo de frontierele celor şapte suprauniversuri? În ceea ce priveşte originea mişcării, noi avem următoarele opinii:

12:4.3 (133.5) 1. Noi credem că Autorul Comun este iniţiatorul mişcării *în* spaţiu.

12:4.4 (133.6) 2. Dacă Autorul Comun este cel care produce mişcările spaţiului, noi nu putem dovedi.

12:4.5 (133.7) 3. Absolutul Universal nu dă naştere unei mişcări iniţiale, însă el egalizează şi controlează toate tensiunile datorate mişcării.

12:4.6 (133.8) În spaţiul exterior, organizatorii de forţe sunt aparent cei răspunzători de producerea giganticelor roţi ale universului care

sunt în prezent în curs de evoluţie stelară, însă aptitudinea lor de a funcţiona astfel trebuie să fi fost făcută posibilă de o oarecare modificare a prezenţei spaţiale a Absolutului Necalificat.

12:4.7 (133.9) Din punct de vedere uman, spaţiul este neant-negativ; el nu există decât în raport cu ceva pozitiv şi nespaţial. Şi totuşi, spaţiul este real. El conţine şi condiţionează mişcarea. Chiar şi se mişcă. În general, putem clasifica mişcările spaţiului după cum urmează:

12:4.8 (133.10) 1. Mişcarea primară - respiraţia spaţiului, mişcarea spaţiului însuşi.

12:4.9 (133.11) 2. Mişcarea secundară - rotaţiile în sensuri alternative ale nivelurilor succesive ale spaţiului.

12:4.10 (133.12) 3. Mişcările relative - relative în sensul că nu sunt evaluate luând Paradisul drept punct de referinţă. Mişcarea primară şi cea secundară sunt absolute, mişcări în raport cu Paradisul imobil.

12:4.11 (133.13) 4. Mişcarea compensatoare sau corelativă destinată să coordoneze toate celelalte mişcări.

12:4.12 (134.1) Revelând numeroase mişcări relative şi absolute din spaţiu, relaţia actuală a soarelui vostru cu planetele lui asociate pare să producă asupra astronomilor voştri observatori impresia că sunteţi comparativ staţionari în spaţiu şi că roiurile şi curentele stelare care vă înconjoară sunt angajate într-un zbor către exterior la viteze mereu crescătoare pe măsură ce calculele voastre ating spaţii mai îndepărtate. Însă nu se întâmplă astfel. Voi omiteţi să recunoaşteţi că creaţiile fizice ale întregului spaţiu pătruns sunt acum în expansiune uniformă către exterior. Creaţia voastră locală proprie (Nebadonul)

participă la această mişcare de expansiune universală. Totalitatea celor şapte suprauniversuri participă la cicluri de câte două miliarde de ani de respiraţie a spaţiului, laolaltă cu regiunile exterioare ale universului principal.

12:4.13 (134.2) Când universurile se dilată şi se contractă, masele materiale ale spaţiului pătruns se deplasează alternativ cu sau împotriva atracţiei gravitaţiei Paradisului. Munca efectuată în deplasarea masei energiei materiale a creaţiei este munca *spaţiului,* iar nu munca *energiei-putere.*

12:4.14 (134.3) Cu toate că estimările voastre spectroscopice ale vitezelor astronomice sunt destul de fiabile atunci când se aplică domeniilor stelare aparţinând propriului vostru suprauniverse şi suprauniversurilor asociate, calculele voastre nu sunt deloc fiabile atunci când se referă la domenii ale spaţiului exterior. Liniile spectrale sunt deplasate de la normal către violet de către o stea care se apropie şi către roşu de o stea care se îndepărtează. Numeroase influenţe se interpun pentru a face să apară faptul că viteza de recesiune a universurilor exterioare creşte cu peste o sută şaizeci de kilometri pe secundă pentru fiecare milion de ani-lumină care se adaugă la distanţa sa. Această metodă de calcul ulterioară perfecţionării telescoapelor celor mai puternice va face ca din sectorul vostru de univers să pară că aceste sisteme stelare mult îndepărtate sunt în zbor la o viteză incredibilă, de peste cincizeci de mii de kilometri pe secundă. Însă această viteză aparentă de recesiune nu este reală; ea rezultă din numeroşi factori eronaţi, incluzând unghiurile de observare şi alte distorsiuni ale spaţiului-timp.

12:4.15 (134.4) Însă cea mai importantă dintre aceste distorsiuni provine din faptul că vastele universuri ale spaţiului exterior situate în domeniile aflate în vecinătatea domeniilor celor şapte suprauniversuri par a efectua rotaţia lor în sens invers celei făcute de marele univers. Altfel spus, aceste miliarde de nebuloase, de sori şi de sfere care îi înconjoară se învârt acum în jurul creaţiei centrale în sensul acelor de ceasornic. Cele şapte suprauniversuri se rotesc însă în sens invers în jurul Paradisului. Se pare că al doilea univers exterior de galaxii, la fel ca şi cele şapte suprauniversuri, se roteşte în jurul Paradisului în sens invers acelor de ceasornic. Astronomii observatori de pe Uversa cred că descoperă dovada că mişcările relative se efectuează într-o a treia centură a spaţiului extrem de îndepărtată şi că aceste mişcări încep să manifeste tendinţe de orientare în sensul acelor unui ceasornic.

12:4.16 (134.5) Este probabil ca aceste sensuri alternative ale unor procesiuni spaţiale succesive ale universului să aibă legătură cu tehnica de gravitaţie universală folosită de Absolutul Universal în interiorul universului principal, tehnică ce constă în coordonarea forţelor şi în egalizarea tensiunilor spaţiale. Mişcarea, la fel ca şi spaţiul, este un complementar sau un echilibror al gravitaţiei.

5. Spaţiu şi timp

12:5.1 (134.6) Ca şi spaţiul, timpul este o revărsare a Paradisului, însă nu în acelaşi sens, ci doar într-un mod indirect. Timpul vine în virtutea mişcării şi datorită faptului că mintea este prin natură

conştientă de secvenţialitate. Din punct de vedere practic, mişcarea este esenţială pentru timp, însă nu există unitate de timp universală bazată pe mişcare, decât în măsura în care ziua standard a Paradisului-Havona este recunoscută în mod arbitrar ca atare. Faptul că respiraţia spaţiului ar fi totală, distruge valoarea sa locală ca sursă a timpului.

12:5.2 (135.1) Spaţiul nu este infinit, cu toate că îşi are originea în Paradis; el nu este absolut, deoarece este pătruns de Absolutul Necalificat. Noi nu cunoaştem limitele absolute ale spaţiului, însă ştim bine că absolutul timpului este eternitatea.

12:5.3 (135.2) Timpul şi spaţiul nu sunt inseparabile decât în creaţiile spaţiului-timp, în cele şapte suprauniversuri. Spaţiul netemporal (spaţiul fără timp) există teoretic, însă singura localizare cu adevărat netemporală este *aria* Paradisului. Timpurile nespaţiale (timpuri fără spaţiu) există în minte la nivelul funcţional al Paradisului.

12:5.4 (135.3) Zonele relativ imobile ale spaţiului median care se suprapun cu Paradisul şi separă spaţiul pătruns de spaţiul nepătruns sunt zonele de tranziţie între timp şi eternitate. Este deci necesar ca pelerinii Paradisului să devină inconştienţi pe durata acestui tranzit până când acesta va ajunge să culmineze în obţinerea cetăţeniei Paradisului. *Vizitatorii* conştienţi de timp pot merge în Paradis fără să adoarmă astfel, însă ei rămân creaturi ale timpului.

12:5.5 (135.4) Raporturile cu timpul au nevoie de mişcare în spaţiu pentru a exista, însă conştiinţa de timp nu are nevoie. Secvenţialitatea poate să producă o conştientizare a timpului, chiar şi în absenţa mişcării. Mintea umană este mai puţin legată de timp decât de spaţiu

din cauza naturii inerente a minţii. Chiar şi pe durata zilelor vieţii terestre în trup, cu toate că mintea umană este strict legată de spaţiu, imaginaţia creatoare umană este comparativ liberă de timp. Însă timpul în sine nu este în mod genetic o calitate a minţii.

12:5.6 (135.5) Există trei nivele diferite de cunoaştere a timpului:

12:5.7 (135.6) 1. Timpul perceput de minte - conştiinţa succesiunii, mişcarea şi un simţ al duratei.

12:5.8 (135.7) 2. Timpul perceput de spirit - percepţia mişcării către Dumnezeu şi conştiinţa mişcării de ascensiune către nivele de divinitate crescândă.

12:5.9 (135.8) 3. Personalitatea *creează* un simţ unic al timpului din intuirea Realităţii, plus o conştiinţă a prezenţei şi o percepţie a duratei.

12:5.10 (135.9) Animalele nespirituale nu cunosc decât trecutul şi trăiesc în prezent. Omul locuit de spirit are puteri de previziune (intuiţie); ei pot vizualiza viitorul. Doar atitudinile progresive şi orientate înainte sunt reale în mod personal. Etica statică şi moralitatea tradiţională nu depăşesc decât foarte puţin animalitatea. Stoicismul nu este nici el o înaltă realizare de sine. Eticheta şi morala devin cu adevărat umane atunci când sunt dinamice şi progresive, însufleţite de realitate universală.

12:5.11 (135.10) Personalitatea umană nu este doar o concomitenţă cu evenimentele din timp şi spaţiu; şi personalitatea umană poate acţiona, la rândul ei, în calitate de cauză cosmică a acestor evenimente.

6. Supercontrolul universal

12:6.1 (135.11) Universul este nestatic. Stabilitatea nu este rezultatul inerţiei, ci mai degrabă produsul energiilor echilibrate, al cooperării mentale, al morontialelor coordonate, al supracontrolului spiritului şi al unificării personalităţii. Stabilitatea este în întregime şi întotdeauna proporţională cu divinitatea.

12:6.2 (135.12) În controlul fizic al universului principal, Tatăl Universal îşi exercită prioritatea şi întâietatea prin intermediul Insulei Paradisului. Dumnezeu este absolut în administrarea spirituală a cosmosului prin persoana Fiului Etern. În domeniile minţii, Tatăl şi Fiul activează prin coordonare cu Autorul Comun.

12:6.3 (136.1) A Treia Sursă-Centru ajută la menţinerea echilibrului şi a coordonării sistemului conjugat al energiilor şi organizărilor fizice şi spirituale prin caracterul absolut al controlului său asupra minţii cosmice şi prin exerciţiul complementelor sale înnăscute de gravitaţie universală fizică şi spirituală. În toate împrejurările în care se stabileşte o legătură între material şi spiritual, un astfel de fenomen minte reprezintă un act al Spiritului Infinit. Numai mintea poate asocia forţele şi energiile fizice ale nivelului material cu puterile şi fiinţele spirituale ale nivelului spiritului.

12:6.4 (136.2) De fiecare dată când contemplaţi fenomene universale, asiguraţi-vă că luaţi în considerare interacţiunile energiilor fizice, intelectuale şi spirituale. Şi luaţi bine seama la fenomenele neaşteptate însoţind unificarea lor de personalitate şi fenomenelor

imprevizibile ce rezultă din acţiunile şi reacţiunile Deităţii experienţiale şi ale Absolutelor.

12:6.5 (136.3) Universul este extrem de previzibil doar în sensul cantitativ, sau al măsurării gravitaţiei. Nici chiar forţele fizice primordiale nu reacţionează la gravitaţia liniară, după cum nici semnificaţiile mentale superioare şi adevăratele valori spirituale ale realităţilor ultime ale universului. În mod calitativ, universul nu este foarte previzibil cu privire la noile asocieri de forţe, fie ele fizice, mentale sau spirituale; cu toate acestea, multe dintre aceste combinaţii de energii sau de forţe devin parţial previzibile atunci când le supunem observaţiei critice. Atunci când materia, mintea şi spiritul sunt unificate de personalitatea unei creaturi, noi suntem incapabili să prezicem complet deciziile acestei fiinţe înzestrate cu liber arbitru.

12:6.6 (136.4) Toate fazele forţei primordiale, spiritul în devenire şi alte ultimităţi nonpersonale par a reacţiona în acord cu legi relativ stabile, dar necunoscute. Aceste faze sunt caracterizate printr-o latitudine a înfăptuirii şi printr-o elasticitate a reacţiei care adesea sunt derutante când sunt întâlnite în fenomenele unei situaţii circumscrise şi izolate. Cum se explică această imprevizibilă libertate de reacţie demonstrată de aceste actualităţi ale universurilor emergente? Aceste date imprevizibile, necunoscute şi insondabile - fie că ţin de comportamentul unei unităţi primordiale de forţă, reacţia unui nivel minte neidentificat, fie că ţin de fenomene ale unui vast preunivers în formare în domeniile spaţiului exterior - reveleează probabil activităţile Ultimului şi împlinirile prezenţei Absolutelor, care antedatează funcţiunile tuturor Creatorilor universului.

12:6.7 (136.5) Nu ştim realmente, dar presupunem că o varietate atât de uimitoare de aptitudini şi o coordonare atât de profundă semnifică faptul că Absolutele sunt prezente şi acţionează. Noi deducem că o astfel de diversitate de reacţii în faţa unei cauzalităţi aparent uniforme revelează reacţiile Absolutelor nu numai la cauzalitatea imediată şi de situaţie, ci şi la orice alte cauzalităţi aferente de pe cuprinsul întregului maestru univers.

12:6.8 (136.6) Indivizii au îngerii lor păzitori de destin. Planetele, sistemele, constelaţiile, universurile şi suprauniversurile au fiecare şefii lor respectivi care lucrează pentru binele domeniilor lor. Havona, şi chiar marele univers, sunt vegheate de cei cărora le-au fost încredinţate aceste responsabilităţi. Însă cine asigură şi supraveghează necesităţile fundamentale ale universului principal în ansamblul său, de la Paradis până la al patrulea şi cel din urmă nivel de spaţiu exterior? Din punct de vedere existenţial probabil că o asemenea supraveghere i se poate atribui Trinităţii Paradisului, însă, dacă ne plasăm în punctul de vedere experienţial, vedem că apariţia universurilor posthavoniene depinde de:

12:6.9 (136.7) 1. Absolute în ceea ce priveşte potenţialul.

12:6.10 (136.8) 2. Cel Ultim în ceea ce priveşte direcţia.

12:6.11 (137.1) 3. Cel Suprem în ceea ce priveşte coordonarea evolutivă.

12:6.12 (137.2) 4. Arhitecţii Universului principal în ceea ce priveşte administrarea anterioară apariţiei şefilor specifici.

12:6.13 (137.3) Absolutul Necalificat penetrează întregul spaţiu. Noi nu distingem cu perfectă claritate statutul exact al Absolutului Deităţii

şi al Absolutului Universal, însă ştim că acesta din urmă acţionează oriunde acţionează Absolutul Deităţii şi Absolutul Necalificat. Absolutul Deităţii se poate să fie prezent în mod universal, însă nu poate fi deloc prezent în mod spaţial. Cel Ultim este prezent în spaţiu, acum, sau va fi la un moment dat, până la limitele exterioare ale celui de-al patrulea nivel al spaţiului exterior. Avem îndoieli că Cel Ultim va trebui vreodată să fie spaţial prezent dincolo de periferia universului principal, însă, dincoace de această limită, Cel Ultim este pe cale de a integra progresiv organizarea creatoare a potenţialelor celor trei Absolute.

7. Partea şi totul

12:7.1 (137.4) Există o lege inexorabilă şi impersonală, operativă în orice timp şi în orice spaţiu, cu aplicare asupra oricărei realităţi, indiferent de natura ei; această lege echivalează cu funcţia unei providenţe cosmice. Îndurarea caracterizează atitudinea iubirii lui Dumnezeu pentru indivizi; imparţialitatea motivează atitudinea lui Dumnezeu faţă de ansamblu. Voia lui Dumnezeu nu primează în mod necesar în parte - în inima unei anumite personalităţi - însă voinţa sa guvernează efectiv întregul, universul universurilor.

12:7.2 (137.5) În toate raporturile lui Dumnezeu cu toate fiinţele sale, este adevărat că legile sale nu sunt în mod intrinsec arbitrare. Pentru voi, cu viziunea voastră limitată şi cu punctul vostru de vedere finit, acţiunile lui Dumnezeu trebuie să pară deseori dictatoriale şi arbitrare. Legile lui Dumnezeu sunt pur şi simplu obiceiurile lui

Dumnezeu, felul lui de a face în mod repetat anumite lucruri; şi el le face întotdeauna pe toate bine. Voi remarcaţi că Dumnezeu face acelaşi lucru în acelaşi fel, în repetate rânduri, pur şi simplu pentru că, în împrejurările date, este cea mai bună cale de a face acel lucru anume. Ori, cea mai bună cale este calea justă, şi de aceea înţelepciunea infinită impune întotdeauna ca lucrul să fie făcut în acel mod precis şi desăvârşit. Ar trebui, de asemenea, să vă amintiţi că natura nu este actul exclusiv al Deităţii; sunt prezente şi alte influenţe în fenomenele pe care omul le numeşte natură.

12:7.3 (137.6) Natura divină detestă faptul de a suferi vreo deteriorare, de orice fel ar fi, sau să îngăduie vreodată ca un act pur personal să fie executat într-un mod ordinar. Să fie totuşi clar că, *dacă,* în divinitatea oricărei situaţii, în împrejurările extreme şi în cazurile în care cursul înţelepciunii supreme ar putea indica necesitatea unei conduite diferite - dacă nevoile de perfecţiune, ca urmare a unei anumite raţiuni, ar putea dicta o altă modalitate de reacţiune, una mai bună - atunci şi acolo Dumnezeu cel atoateînţelegător ar acţiona în felul acela mai bun şi mai potrivit cu putinţă. Aceea ar fi expresia unei legi mai înalte; nu anularea unei legi mai puţin elevate.

12:7.4 (137.7) Dumnezeu nu este un sclav al obişnuinţei, al cronicităţii repetării propriilor sale acte voluntare. Nu există conflict între legile Infinitului. Ele sunt toate perfecţiuni ale naturii infailibile a lui Dumnezeu, ele sunt toate acte de necontestat care exprimă decizii impecabile. Legea este reacţia neschimbătoare a unei minţi infinite, perfecte şi divine. Acţiunile lui Dumnezeu sunt toate voluntare, deşi sunt aparent identice. În Dumnezeu „nu există nici

variaţie, nici umbră de schimbare”. Însă tot ceea ce poate fi spus cu adevărat despre Tatăl Universal nu poate fi afirmat cu aceeaşi certitudine şi despre toate inteligenţele sale subordonate sau despre creaturile sale evolutive.

12:7.5 (137.8) Pentru că Dumnezeu este neschimbător, de aceea puteţi voi să vă încredinţaţi că, în toate împrejurările obişnuite, el va face acelaşi lucru în acelaşi mod identic şi obişnuit. Dumnezeu este asigurarea stabilităţii pentru toate lucrurile şi pentru toate fiinţele create. El este Dumnezeu şi deci nu se schimbă.

12:7.6 (138.1) Toată această statornicie a conduitei şi această uniformitate de acţiune sunt personale, conştiente şi cât se poate de voluntare, deoarece Dumnezeul Preaînalt nu este un sclav neputincios al propriei sale perfecţiuni şi a infinităţii sale. Dumnezeu nu este o forţă automată acţionând de la sine; el nu este o putere servilă legată de lege. Dumnezeu nu este nici vreo ecuaţie matematică ori vreo formulă chimică. El este o personalitate primordială şi cu o voinţa liberă. El este Tatăl Universal, o fiinţă supraîncărcată cu personalitate şi sursa universală a oricărei personalităţi de creaturi.

12:7.7 (138.2) Voia lui Dumnezeu nu predomină în mod uniform în inima muritorilor materiali care-l caută pe Dumnezeu, însă, dacă lărgim cadrul timpului dincolo de clipa prezentă pentru a îngloba ansamblul începuturilor vieţii, atunci putem înţelege din ce în ce mai bine voinţa lui Dumnezeu prin roadele spirituale provenite din viaţa copiilor lui Dumnezeu călăuziţi de spirit. Iar apoi, dacă lărgim şi mai mult viaţa umană pentru a include experienţa morontială, observăm că voinţa divină străluceşte tot mai luminoasă în actele spiritualizatoare ale creaturilor timpului care au început să guste

divinele delicii oferite de relaţiile personalităţii omului cu personalitatea Tatălui Universal.

12:7.8 (138.3) Paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea oamenilor prezintă paradoxul părţii şi al întregului la nivelul personalităţii. Dumnezeu îl iubeşte pe *fiecare* individ ca pe un copil distinct al familiei sale celeste. În acelaşi timp, Dumnezeu iubeşte astfel pe *toţi* indivizii; el nu face deosebire de persoană şi universalitatea iubirii sale face să se nască o relaţie de grup, fraternitatea universală.

12:7.9 (138.4) Iubirea Tatălui o individualizează în mod absolut pe fiecare personalitate ca pe un copil unic al Tatălui Universal, un copil fără pereche în infinitate, o creatură volitivă fără seamăn în întreaga eternitate. Iubirea Tatălui slăveşte pe fiecare copil al lui Dumnezeu, iluminând pe fiecare membru al familiei celeste, făcând categoric să rezulte natura unică a fiecărei fiinţe personale care se detaşează pe nivelele impersonale situate în afara circuitului fratern al Tatălui care nostru al tuturor. Iubirea lui Dumnezeu descrie într-un mod uluitor valoarea transcendentă a fiecărei creaturi înzestrate cu voinţă şi revelează în mod infailibil valoarea elevată pe care Tatăl Universal o atribuie fiecăruia dintre copiii săi, de la cea mai înaltă personalitate creatoare a statutului paradisiac până la personalitatea cea mai umilă, înzestrată cu demnitate voluntară, dintre triburile sălbatice ale oamenilor de la începuturile speciei umane de pe o lume evolutivă a timpului şi spaţiului.

12:7.10 (138.5) Însăşi această iubire a lui Dumnezeu pentru indivizi face să se nască familia divină a tuturor indivizilor, fraternitatea universală a copiilor Tatălui Paradisiac înzestraţi cu liber arbitru. Iar această fraternitate, fiind universală, este o relaţie a întregului. Atunci

când fraternitatea este universală, ea revelează nu relaţiile dintre *fiecare,* ci relaţiile dintre *toţi.* Fraternitatea este o relaţie de ansamblu şi revelează în consecinţă calităţile întregului în opoziţie cu calităţile părţii.

12:7.11 (138.6) Fraternitatea constituie o relaţie de fapt între toate personalităţile din existenţa universală. Nici o persoană nu ar putea scăpa de binefacerile sau sancţiunile care pot surveni ca rezultat al relaţiilor cu alte persoane. Partea profită sau suferă în raport cu întregul. Efortul just al fiecărui om le este profitabil tuturor oamenilor; greşeala sau răul comise de fiecare om sporesc chinurile tuturor oamenilor. După cum se mişcă partea, tot aşa se mişcă întregul. După cum progresează întregul, tot aşa şi partea. Vitezele relative ale părţii şi ale întregului determină dacă partea este trasă înapoi de inerţia întreg1ului sau purtată înainte de forţa vie a fraternităţii cosmice.

12:7.12 (139.1) Este un mister că Dumnezeu este o fiinţă înalt personală şi conştientă de sine, care dispune de un cartier general rezidenţial şi care este totodată personal prezent într-un atât de vast univers şi în contact personal cu un număr de fiinţe aproape infinit. Faptul că acest fenomen este un mister ce depăşeşte puterea de pătrundere a oamenilor nu ar trebui câtuşi de puţin să slăbească credinţa voastră. Nu lăsaţi nici grandoarea infinităţii, nici imensitatea eternităţii, nici splendoarea şi gloria caracterului incomparabil al lui Dumnezeu să vă pună la încercare, să vă facă să şovăiţi sau să vă descurajaţi, deoarece Tatăl nu este foarte departe de nici unul dintre voi; el locuieşte în voi şi literalmente în el ne aflăm cu toţi mişcarea, viaţa efectivă şi adevărata fiinţă.

12:7.13 (139.2) Chiar dacă Tatăl Paradisului acţionează prin creatorii săi divini şi copiii săi creaţi, el se bucură de asemenea de contactul interior cel mai intim cu voi, un contact atât de sublim şi atât de înalt personal încât depăşeşte chiar şi propria mea înţelegere. Este vorba de această misterioasă comuniune a unui fragment al Tatălui cu sufletul lui uman şi cu mintea muritoare în care el locuieşte efectiv. Ştiind că voi aveţi cunoştinţă de aceste daruri ale lui Dumnezeu, voi ştiţi deci că Tatăl este în contact intim nu numai cu asociaţii săi divini, ci şi cu copiii săi muritori evolutivi din timp. Într-adevăr, Tatăl rămâne în Paradis, însă prezenţa sa divină locuieşte totodată în mintea oamenilor.

12:7.14 (139.3) Chiar dacă Spiritul unui Fiu este ceea ce a revărsat el peste orice trup, chiar dacă un Fiu a rămas cu voi sub înfăţişarea trupului muritor, serafimii vă păzesc şi vă călăuzesc personal; însă cum ar putea una dintre aceste fiinţe divine a celui de-al Doilea sau a celui de-al Treilea Centru să spere vreodată să vă vină aproape sau să vă înţeleagă tot atât de bine ca Tatăl, care a dat o parte din el însuşi pentru a fi în voi, pentru a fi sinele vostru real şi divin, şi chiar etern?

8. Materie, minte şi spirit

12:8.1 (139.4) ”Dumnezeu este Spirit”, dar Paradisul nu. Universul material este întotdeauna arena în care au loc toate activităţile spirituale. Fiinţele spirituale şi ascenderii spirituali trăiesc şi lucrează pe sfere fizice de realitate materială.

12:8.2 (139.5) Darul forţei cosmice, domeniul gravitaţiei cosmice, este funcţiunea Insulei Paradisului. Întreaga energie-forţă originară provine din Paradis şi materia destinată să formeze nenumărate universuri circulă în prezent în universul principal sub forma unei prezenţe a supragravitaţiei care constituie sarcina-forţă a spaţiului patruns.

12:8.3 (139.6) Oricare ar fi transformările sale în spaţiile exterioare, după ce a ieşit din Paradis, forţa îşi continuă călătoria rămânând supusă atracţiei nesfârşite, mereu prezentă şi infailibilă a Insulei eterne, rotindu-se la infinit, de la sine şi cu fidelitate, de-a lungul eternelor căi ale spaţiului universurilor. Energia fizică este unica realitate care este sinceră şi statornică în supunerea sa la legea universală. Numai în domeniile voinţei creaturii există o deviere de la căile divine şi de la planurile originare. Puterea şi energia sunt dovezile universale că Insula centrală a Paradisului este stabilă, constantă şi eternă.

12:8.4 (139.7) Revărsarea spiritului şi spiritualizarea personalităţilor, domeniul gravitaţiei spirituale, sunt ţinutul Fiului Etern. Iar această gravitaţie a spiritului Fiului atrage întotdeauna către ea realităţile spirituale şi este la fel de reală şi de absolută ca atotputernica constrângere materială a Insulei Paradisului. Însă omul cu minte materială este, din fire, mai obişnuit cu manifestările materiale de natură fizică decât cu operaţiunile la fel de reale şi puternice de natură spirituală, pe care doar clarviziunea spirituală a sufletului le poate distinge.

12:8.5 (140.1) Pe măsură ce mintea unei personalităţi a universului devine mai spirituală - mai asemănătoare cu Dumnezeu - ea răspunde

mai puţin la gravitaţia materială. Realitatea măsurată de răspunsul său la gravitaţia fizică este antiteza realităţii determinate de calitatea conţinutului ei spiritual. Acţiunea gravitaţiei fizice determină cantitativ energia nespirituală; acţiunea gravitaţiei spirituale măsoară cantitativ energia vie a divinităţii.

12:8.6 (140.2) Ceea ce este Paradisul pentru creaţia fizică şi ceea ce este Fiul Etern pentru universul spiritual, Autorul Comun este pentru tărâmurile minţii - universul inteligent al fiinţelor şi personalităţilor materiale, morontiale şi spirituale.

12:8.7 (140.3) Autorul Comun reacţionează atât la realităţile materiale şi spirituale şi devine deci în mod inerent slujitorul universal pentru toate fiinţele inteligente, acestea putând reprezenta o uniune a fazelor materiale şi spirituale ale creaţiei. Revărsarea inteligenţei, ajutorul adus materiei şi spiritualului prin fenomenul minţii, este domeniul exclusiv al Autorului Comun, care devine astfel partenerul minţii spirituale, esenţa minţii morontiale şi substanţa minţii materiale a creaturii evolutive a timpului.

12:8.8 (140.4) Mintea este tehnica prin care realităţile spiritului devin realităţi de experienţă pentru personalităţile create. Şi, în ultimă analiză, posibilităţile unificatoare ale minţii umane însăşi, aptitudinea de a coordona lucrurile, ideile şi valorile, sunt supramateriale.

12:8.9 (140.5) Cu toate că nu îi este posibil minţii muritoare să înţeleagă cele şapte nivele ale realităţii cosmice relative, intelectul uman ar trebui să poată pricepe în mare parte semnificaţia trei nivele funcţionale ale realităţii finite:

12:8.10 (140.6) 1. *Materia.* Energie organizată supusă gravitaţiei liniare, mai puţin atunci când este modificată de mişcare şi condiţionată de minte.

12:8.11 (140.7) 2. *Mintea.* Conştiinţa organizată care nu este în întregime supusă gravitaţiei materiale şi care devine cu adevărat liberă atunci când este modificată de spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spiritul.* Cea mai înaltă realitate personală. Adevăratul spirit nu este supus gravitaţiei materiale, însă devine în cele din urmă influenţa motivatoare a tuturor sistemelor evolutive de energie care posedă demnitatea personalităţii.

12:8.13 (140.9) Scopul existenţei tuturor personalităţilor este spiritul; manifestările materiale sunt relative, iar mintea cosmică intervine între aceste opozite universale. Revărsarea minţii şi slujirea spiritului sunt munca persoanelor asociate Deităţii, Spiritului Infinit şi Fiului Etern. Realitatea Deităţii totale nu este minte, ci minte-spirit - spirit-minte unificate de personalitate. Cu toate acestea, absolutele spiritului şi ale lucrurilor converg ambele în persoana Tatălui Universal.

12:8.14 (140.10) În Paradis, cele trei energii, fizică, mentală şi spirituală, sunt coordonate. În cosmosul evolutiv, energia-materie domină, mai puţin în cazul personalităţii în care spiritul luptă pentru a controla prin intermediul minţii. Spiritul este realitate fundamentală a experienţei personalităţii tuturor creaturilor, deoarece Dumnezeu este spirit. Spiritul este neschimbător şi, în consecinţă, în toate relaţiile personale, el transcende atât mintea, cât şi materia, care sunt variabile experienţiale de dobândire progresivă.

12:8.15 (140.11) În evoluţia cosmică, materia devine o umbră filozofică proiectată de minte în prezenţa luminozităţii spirituale a iluminării divine, însă acest fapt nu invalidează realitatea energiei-materii. Mintea, materia şi spiritul sunt deopotrivă de reale, însă nu au o valoare egală pentru personalitatea care caută să atingă divinitatea. Conştiinţa divinităţii este o experienţă spirituală progresivă.

12:8.16 (141.1) Cu cât este mai mare strălucirea personalităţii spirituale (Tatăl din univers, fragmentul personalităţii spirituale potenţial în creatura individuală) cu atât mai mare este umbra proiectată de mintea intermediară asupra veşmântului său material. În timp, corpul oamenilor este tot atât de real ca mintea sau ca spiritul lor, însă, în moarte, mintea (identitatea) şi spiritul supravieţuiesc, pe câtă vreme corpul nu supravieţuieşte. O realitate cosmică poate să nu existe în experienţa unei personalităţi. De aceea, figura voastră de retorică greacă - materia este umbra substanţei spirituale mai reale - are într-adevăr o semnificaţie filozofică.

9. Realităţi personale

12:9.1 (141.2) Spiritul este realitatea personală fundamentală în univers, iar personalitatea este fundamentală pentru orice experienţă progresivă cu realitatea spirituală. Toate fazele experienţei personalităţii de pe toate nivele succesive de înaintare universală abundă în indicii care conduc la descoperirea realităţilor personale atrăgătoare. Adevăratul destin al oamenilor constă în a crea ţeluri noi

şi spirituale şi apoi în a răspunde la atracţiile cosmice ale acestor scopuri celeste de valoare nematerială.

12:9.2 (141.3) Iubirea este secretul asocierilor benefice între personalităţi. Un singur contact nu este de ajuns pentru a cunoaşte cu adevărat o persoană. Nu putem aprecia muzica prin deducţii matematice, cu toate că muzica este o formă de ritm matematic. Numărul alocat unui abonat telefonic nu identifică în nici un fel personalitatea acelui abonat şi nu dă nici un indiciu asupra caracterului său.

12:9.3 (141.4) Matematica, ştiinţa materială, este indispensabilă pentru a discuta în mod inteligibil aspecte materiale ale universului, însă cunoaşterea ei nu este în mod necesar parte a unei realizări mai elevată a adevărului sau parte a unei aprecieri personale a realităţilor spirituale. Nu numai în domeniile vieţii, ci şi în lumile energiei fizice, suma a doi sau mai mulţi factori reprezintă adesea ceva mai *mult* decât suma consecinţelor previzibile ale acestei combinaţii, sau un lucru *diferit.* Toată ştiinţa a matematicii, întreg domeniul filozofiei, fizica şi chimia cele mai avansate nu pot nici să prezică, nici să ştie că uniunea a doi atomi gazoşi de hidrogen cu un atom de oxigen ar produce o substanţă nouă şi calitativ superioară - apa lichidă. Prin ea însăşi, constatarea acestui fenomen fizico-chimic ar fi trebuit să împiedice dezvoltarea filozofiei materialiste şi a cosmologiei mecanice.

12:9.4 (141.5) Analiza tehnică nu revelează ceea ce pot face o persoană sau un lucru. Apa, de exemplu, este folosită în mod efectiv la stingerea focului. Faptul că apa stinge focul este un fapt de experienţă cotidiană, însă această proprietate a apei nu ar fi putut

niciodată fi revelată prin analiză. Analiza determină că apa este compusă din hidrogen şi oxigen; un studiu mai aprofundat al acestor elemente arată că oxigenul este suportul real al combustiei şi că hidrogenul se va arde de la sine.

12:9.5 (141.6) Religia voastră devine reală deoarece se ridică din sclavia temerii şi din constrângerile superstiţiilor. Filozofia voastră luptă pentru a se emancipa de dogme şi de tradiţie. Ştiinţa voastră se angajează în lupta milenară între adevăr şi eroare, luptând totodată pentru a elibera omul de lanţurile abstracţiei, de robia matematicii şi de orbirea relativă a materialismului mecanicist.

12:9.6 (142.1) Muritorii au un nucleu format din spirit. Mintea este un sistem de energie personală existent în jurul unui nucleu divin de spirit şi funcţionând într-un mediu material. Această relaţie vie dintre mintea personală şi spirit constituie potenţialul universal al personalităţii eterne. Dificultăţi reale, decepţiile îndelungate, înfrângerile grave sau moartea inevitabilă nu pot surveni decât dacă conceptele egocentrice pretind să şteargă complet puterea guvernării nucleului spiritual central, prin aceasta dezbinând planul cosmic de identitate a personalităţii.

12:9.7 (142.2) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii acţionând prin autoritatea Celor Îmbătrâniţi de Zile].

Cartea Urantia

Capitolul 13

Sferele sacre ale paradisului

13:0.1 (143.1) ÎNTRE Insula centrală a Paradisului şi cel mai central dintre circuitele planetare de pe Havona se intercalează în spaţiu trei circuite minore de sfere speciale. Circuitul interior este compus din şapte sfere secrete ale Tatălui Universal; al doilea grup este format de cele şapte lumi luminoase ale Fiului Etern, iar la exterior se găsesc cele şapte imense sfere ale Spiritului Infinit, lumile constituind sediul administrativ al Celor Şapte Spirite Maestru.

13:0.2 (143.2) Aceste trei circuite septuple ale Tatălui, Fiului şi Spiritului sunt sfere de splendoare de nedepăşit şi de glorie inimaginabilă. Chiar şi materialele construcţiei lor fizice sunt de un ordin care nu vă este revelat. Materialele fiecărui circuit sunt diverse, şi fiecare lume a fiecărui circuit este diferită, mai puţin cele şapte

lumi ale Fiului, care au toate aceeaşi constituţie fizică. Aceste douăzeci şi una de lumi sunt toate sfere enorme şi fiecare grup de şapte este eternizat în mod diferit. Pe cât o ştim noi, ele au existat întotdeauna; la fel ca şi Paradisul, ele sunt eterne. Nu există nici arhive nici tradiţii asupra originii lor.

13:0.3 (143.3) Cele şapte sfere secrete ale Tatălui Universal circulă în jurul Paradisului, foarte aproape de Insula eternă; ele reflectă puternic luminozitatea spirituală a strălucirii centrale a Deităţilor eterne. Ele răspândesc această lumină de glorie divină asupra întregului Paradis şi chiar asupra celor şapte circuite ale Havonei. Energiile impersonale de luminozitate spirituală îşi au originea tocmai pe cele şapte lumi sacre ale Fiului Etern. Nici o fiinţă personală nu poate să locuiască pe nici unul dintre aceste şapte tărâmuri strălucitoare care iluminează cu glorie spirituală tot Paradisul şi toată Havona şi dirijează pura luminozitate a spiritului către cele şapte suprauniversuri. Aceste sfere strălucitoare ale celui de-al doilea circuit emit, de asemenea, lumina lor (lumină fără căldură) către Paradis şi către miliardul de lumi al celor şapte circuite ale universului central.

13:0.4 (143.4) Cele şapte lumi ale Spiritului Infinit sunt ocupate de Cele Şapte Spirite Maestru care prezidează destinele celor şapte suprauniversuri şi transmit iluminarea spirituală a celei de a Treia Persoane a Deităţii acestor creaţii a timpului şi spaţiului. Havona întreagă, însa nu şi Insula Paradisului, este scăldată în aceste influenţe spiritualizatoare.

13:0.5 (143.5) Cu toate că lumile Tatălui sunt sfere de statut ultim pentru cei care au fost înzestraţi cu personalitate de către Tată, nu

aceasta este funcţiunea lor exclusivă. Numeroase fiinţe şi entităţi, altele decât personale, locuiesc pe aceste lumi. Fiecare lume a circuitului Tatălui şi a circuitului Spiritului adăposteşte un tip distinct de locuitori permanenţi. Însă noi credem că lumile Fiului sunt locuite de aceste tipuri uniforme de fiinţe diferite de cele personale. Fragmentele Tatălui fac parte din nativii Diviningtonului. Celelalte ordine au drept de cetăţenie permanent, însă nu vă sunt revelate.

13:0.6 (143.6) Cei douăzeci şi unu de sateliţi ai Paradisului servesc numeroaselor ţeluri, care nu sunt revelate în aceste expuneri, atât în universul central, cât şi în suprauniversuri.

13:0.7 (143.7) Voi nu sunteţi capabili să înţelegeţi decât prea puţin din viaţa acestor sfere. Nu puteţi obţine o abordare valabilă, nici măcar una sumară a naturii şi funcţiuni lor; miile de activităţi care nu vă sunt revelate continuă. Aceste douăzeci şi una de sfere înglobează *potenţialele* funcţiunii universului principal. Aceste capitole nu permit decât să facă posibilă întrezărirea anumitor activităţi circumscrise aparţinând prezenţei vaste a marelui univers; sau mai degrabă, a unuia din cele şapte sectoare ale marelui univers.

1. Cele şapte lumi sacre ale Tatălui

13:1.1 (144.1) Circuitul sferelor vieţii sacre a Tatălui conţine singurele secrete inerente personalităţii în universul universurilor. Aceşti sateliţi ai Paradisului, formând circuitul cel mai central din cei trei, reprezintă singurele domenii interzise din universul central care sunt preocupate de personalitate. Paradisul de jos şi lumile Fiului

sunt, de asemenea, închise personalităţilor, însă aceste două domenii nu se preocupă nicicum direct de personalitate.

13:1.2 (144.2) Lumile Paradisiace ale Tatălui sunt dirijate de ordinul mai elevat al Fiilor Staţionari ai Trinităţii, Secretele Supremaţiei Trinitizate. Despre lumile acestea există puţine lucruri despre care pot vorbi; iar din multiplele lor activităţi sunt autorizat să dezvălui şi mai puţin. Asemenea informaţii le privesc numai pe fiinţele care au activităţi acolo, precum şi pe cele care sosesc. Cu toate că sunt puţin familiarizat cu şase dintre aceste lumi speciale, nu am aterizat niciodată pe Divinington; această lume îmi este total interzisă.

13:1.3 (144.3) Una dintre raţiunile pentru care aceste lumi sunt secrete este aceea că fiecare dintre aceste sfere sacre beneficiază de o reprezentare sau de o manifestare specială a Deităţilor care compun Trinitatea Paradisului. Nu este vorba de o personalitate, ci de o prezenţă unică a Divinităţii, pe care o pot aprecia şi înţelege doar grupurile speciale de inteligenţe care locuiesc pe fiecare sferă specifică, sau susceptibile de a fi admise acolo. Secretele Supremaţiei Trinitizate sunt agenţii personali ai acestor prezenţe specializate personale şi impersonale ale Divinităţii; iar Secretele Supremaţiei sunt fiinţe înalt personale, splendid înzestrate şi magnific apte scopului lor exaltat şi dificil.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. Într-un sens cu totul special, această lume este „sânul Tatălui”, sfera de comuniune personală a Tatălui Universal, iar acolo există o manifestare specială a divinităţii sale. Divinington este locul de întâlnire Paradisiacă a Ajustorilor Gândirii, însă este şi căminul multor altor entităţi, personalităţi şi fiinţe diverse, care îşi au originea în Tatăl Universal. Există în afara

Fiului Etern numeroase personalităţi provenite direct din acţiunile solitare ale Tatălui Universal. Doar fragmentele Tatălui şi personalităţile, precum şi alte fiinţe care se trag direct şi exclusiv din Tatăl Universal fraternizează şi activează în acest locaş.

13:1.5 (144.5) *Secretele Diviningtonului* cuprind secretul manifestării şi al misiunii Ajustorilor Gândirii. Natura lor, originea lor, şi tehnica contactului lor cu umilele creaturi ale lumilor evolutive sunt secrete ale acestei sfere paradisiace. Aceste uimitoare operaţiuni nu corespund personal celorlalte, şi de aceea Deităţile socotesc oportun să nu ne lase să înţelegem pe deplin anumite trăsături ale acestui mare serviciu divin. În măsura în care noi intrăm în contact cu această fază a activităţii divine, ne este acordată deplina cunoaştere a operaţiunilor, însă noi nu suntem complet informaţi în ceea ce priveşte detaliile intime ale acestei mari fuziuni.

13:1.6 (145.1) Această sferă conţine, de asemenea, secretele naturii, ţelul activităţilor tuturor celorlalte forme de fragmente ale Tatălui, Mesagerii Gravitaţiei şi o mulţime de alte fiinţe care nu vă sunt revelate. Este foarte posibil ca, în cazul în care adevărurile care îmi sunt ascunse, în ceea ce priveşte Diviningtonul, mi-ar fi revelate, ele nu ar face decât să mă tulbure şi să mă handicapeze în munca mea actuală. De altfel, ele depăşesc poate capacitatea de concepţie a fiinţelor din ordinul meu.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. Această sferă este „sânul Fiului”, lumea receptoare personală a Fiului Etern. Este cartierul general Paradisiac al Fiilor lui Dumnezeu ascendenţi şi descendenţi începând cu momentul în care au fost pe deplin acreditaţi şi definitiv

confirmaţi. Această lume este căminul paradisiac pentru toţi Fiii Fiului Etern şi pentru cei ai Fiilor săi asociaţi şi coordonaţi. Există numeroase ordine de filiaţie divină ataşate acestui lăcaş celest care nu au fost revelate muritorilor, dat fiind faptul că ei nu sunt influenţaţi de planurile programului de ascensiune care reglementează progresul spiritual uman din universuri şi până în Paradis.

13:1.8 (145.3) *Secretele Sonaringtonului* includ secretul întrupării Fiilor divini. Când un Fiu Divin devine Fiu al Omului, când el este realmente născut dintr-o femeie, aşa cum a fost cazul pe lumea voastră acum o mie nouă sute de ani, este vorba de un mister universal. Acest mister se reproduce constant în toate activităţile şi este un secret al Sonaringtonului referitor la filiaţia divină. Ajustorii sunt un mister al lui Dumnezeu Tatăl. Întruparea Fiilor divini este un mister al lui Dumnezeu Fiul; este un secret închis în al şaptelea sector al Sonaringtonului, un domeniu în care pot penetra doar cei care au trecut personal prin această experienţă unică. Singurele care sunt aduse în focarul atenţiei voastre sunt fazele întrupării referitoare la cariera voastră ascensională. Misterul întrupării Fiului Paradisului comportă numeroase alte faze, anumite tipuri de Fii nerevelaţi efectuează misiuni de serviciu universal despre care nu vi s-a spus nimic. Iar Sonaringtonul comportă şi alte mistere.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. Această lume este „sânul Spiritului”, cămin Paradisiac al fiinţelor superioare care reprezintă exclusiv Spiritul Infinit. Aici se reunesc Cele Şapte Spirite Maestru şi unii descendenţi ai lor venind din toate universurile. Întâlnim, de asemenea, în acest domeniu celest numeroase ordine nerevelate de

personalităţi spirituale. Este vorba de fiinţe afectate multiplelor activităţi ale universului, neasociate planurilor destinate să ridice creaturile muritoare din timp până la nivelele eternităţii Paradisului.

13:1.10 (145.5) *Secretele Spiritingtonului* conţin misterele impenetrabile ale reflexivităţii. Noi vă vorbim de fenomenul vast şi universal al reflexivităţii, mai special decât se produce pe lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri, însă noi nu explicăm niciodată complet acest fenomen, deoarece nici chiar noi nu îl înţelegem în întregime. Noi ştim ceva, în bună parte, însă numeroase detalii fundamentale rămân încă pline de mister pentru noi. Reflexivitatea este un secret al Dumnezeului Spirit. Voi aţi fost instruiţi asupra funcţiilor reflexivităţii în raport cu planul de ascensiune a supravieţuirii muritorilor şi lucrurile se întâmplă întocmai; însă reflexivitatea este, de asemenea, un factor indispensabil desfăşurării normale a multor alte faze ale activităţilor universale. Această înzestrare a Spiritului Infinit este utilizată şi pe alte canale decât cele care servesc la culegerea învăţămintelor şi răspândirea informaţiilor. Iar Spiritingtonul conţine şi alte secrete.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTONUL. Această planetă este „sânul Tatălui şi al Fiului” şi sfera secretă a anumitor fiinţe nerevelate provenite din actele Tatălui şi Fiului. Este, de asemenea, căminul Paradisiac a numeroase fiinţe glorificate a căror ascendenţă este complexă, cele ale căror origini sunt complicate din cauza numeroaselor tehnici variate puse în mişcare în cele şapte universuri. Numeroase grupuri de fiinţe a căror identitate nu a fost revelată muritorilor de pe Urantia se reunesc pe această lume.

13:1.12 (146.1) *Secretele Vicegeringtonului* le înglobează pe cele ale trinitizării, iar trinitizarea este secretul autorităţii care permite să se reprezinte Trinitatea, să se acţioneze ca locţiitor al Zeilor. Autoritatea pentru a reprezenta Trinitatea nu este ataşată decât fiinţelor, revelate sau nerevelate, care sunt trinitizate, create, exteriorizate, sau eternizate de către două persoane ale Trinităţii Paradisului sau de către toate trei împreună. Atunci când personalităţile au fost aduse la existenţă prin actele trinitizante ale anumitor tipuri de creaturi glorificate, ele nu reprezintă nimic mai mult decât potenţialul conceptului mobilizat în această trinitizare, însă ele se pot eleva pe calea îmbrăţişării Deităţii, care este deschisă tuturor creaturilor din specia lor.

13:1.13 (146.2) Fiinţele netrinitizate nu înţeleg pe deplin tehnica de trinitizare prin doi sau trei Creatori sau prin anumite creaturi. Voi nu veţi înţelege niciodată total un astfel de fenomen decât dacă în viitorul îndepărtat al carierei voastre glorificate, veţi încerca şi veţi reuşi această aventură. Altfel aceste secrete ale Vicegeringtonului vă vor fi întotdeauna pe deplin inaccesibile. Însă pentru mine, care sunt o fiinţă elevată provenită din trinitate, toate sectoarele Vicegerinctonului îmi sunt deschise. Înţeleg pe deplin secretul originii mele şi al destinului meu şi îl păstrez cu aceiaşi desăvârşire şi religiozitate.

13:1.14 (146.3) Există şi alte forme şi faze de trinitizare asupra cărora atenţia popoarelor de pe Urantia nu a fost atrasă. Sub aspectul lor personal, aceste experienţe sunt bine protejate în sectorul secret al Vicegeringtonului.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTONUL. Această lume este „sânul Tatălui şi al Spiritului”. El este locul de întâlnire al unei magnifice oştiri de fiinţe nerevelate provenite din actele conjugate ale Tatălui Universal şi ale Spiritului Infinit. Aceste fiinţe, pe lângă ceea ce moştenesc în Spirit, împărtăşesc şi din trăsăturile Tatălui.
13:1.16 (146.5) Solitaringtonul este, de asemenea, căminul Mesagerilor Solitari şi al altor personalităţi aparţinând acestor ordine supraîngereşti. Voi ştiţi de foarte puţine dintre aceste fiinţe; există un număr imens de ordine nerevelate pe Urantia. Faptul că mesagerii solitari sau asociaţii lor supraîngereşti sunt domiciliaţi pe a cincia lume nu implică în mod necesar că Tatăl a intervenit la vreun nivel în sectorul lor de creaţie, însă, în această epocă a Universului, le cunoaşte bine funcţiile. Pe parcursul prezentei epoci a universului sfera în cauză este, de asemenea, aceea a statutului Directorilor de Putere ai Universului.
13:1.17 (146.6) Există şi numeroase alte ordine de personalităţi ale spiritului, fiinţe necunoscute muritorilor, care consideră Solitaringtonul ca sfera căminului lor paradisiac. Trebuie să ne amintim că toate diviziunile şi toate nivelele de activităţi universale sunt tot atât de bine prevăzute cu servicii spirituale ca şi domeniul ocupat cu ajutarea omului muritor în ascensiunea sa către destinul său divin din Paradis.

13:1.18 (146.7) *Secretul Solitaringtonului.* În plus faţă de anumite secrete ale trinitizării, această lume deţine secretul raporturilor personale între Spiritul Infinit şi anumiţi descendenţi superiori ai celei de a Treia Surse Centru. Solitaringtonul conţine misterul asocierii intime a numeroase ordine nerevelate cu spiritele Tatălui, Fiului şi

Spiritului, cu triplul spirit al Trinităţii şi spiritele Supremului, Ultimului şi Supremului-Ultim.

13:1.19 (146.8) 6. SERAFINGTONUL. Această sferă este „sânul Fiului şi Spiritului” şi este lumea care serveşte drept cămin mulţimii imense de fiinţe nerevelate create de Fiu şi Spirit. Este, de asemenea, sfera de destin a tuturor ordinelor tutelare, a armatelor de îngeri, formate din supernafimi, seconafimi şi serafimi. Există, de asemenea, în universul central şi în universurile exterioare, numeroase ordine de spirite minunate care nu sunt „spirite tutelare pentru cei care vor moşteni mântuirea”. Toţi aceşti lucrători ai spiritului în domeniile şi nivelele de activitate universale consideră Serafingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

13:1.20 (147.1) *Secrete Serafingtonului* conţin un triplu mister şi nu pot face referire decât la unul dintre ele, misterul transporturilor serafice. Diverse ordine de serafimi şi de fiinţe spirituale aliate posedă facultatea de a înveşmânta în formele lor spirituale toate ordinele de personalităţi nemateriale şi să le transporte pe lungi trasee interplanetare. Acesta este un secret închis în sectoarele sacre ale Serafingtonului. Serafimii transportori înţeleg aceste mistere, însă nu ni le comunică nouă celorlalţi, sau poate că nu pot să o facă. Celelalte mistere ale Serafingtonului se referă la experienţele personale ale anumitelor tipuri de slujitori spirituali nerevelaţi încă muritorilor. Noi evităm să discutăm secretele acestor fiinţe atât de apropiate, deoarece voi puteţi aproape înţelege aceste ordine de existenţă vecine, iar dacă am oferi cunoştinţele noastre, chiar şi parţiale, în ceea ce priveşte aceste fenomene, acest lucru ar părea ca un abuz de încredere.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTONUL. Această lume unică este „pieptul Tatălui, al Fiului şi al Spiritului”, locul de întâlnire al creaturilor ascendente din spaţiu, sfera de primire a pelerinilor timpului care trec prin universul Havonei pe calea lor către Paradis. Ascendingtonul este realmente căminul paradisiac al sufletelor ascendente ale timpului şi spaţiului până când ele ating statutul Paradisului. Voi muritorii, veţi petrece cea mai mare parte a „vacanţelor” voastre de pe Havona pe Ascendington. Pe parcursul vieţii voastre pe Havona, Ascendingtonul va juca pentru voi acelaşi rol pe care directorii de retrospecţie îl au pe parcursul ascensiunii voastre din universul local şi din suprauniversul. Veţi fi ocupaţi cu mii de activităţi care depăşesc anvergura imaginaţiei umane. Şi, la fel ca în fiecare dintre aceste etape precedente ale ascensiunii voastre către Dumnezeu, eul vostru uman va pune aici bazele unor noi relaţii cu eul vostru divin.

13:1.22 (147.3) *Secretele Ascendingtonului* conţin misterul formării treptate şi sigure, în mintea materială şi muritoare, a unei contraponderi spirituale şi potenţial nemuritoare a caracterului şi identităţii. Acest fenomen este unul dintre cele mai neliniştitoare mistere a universului; mai exact, evoluţia unui suflet nemuritor în mintea unei creaturi muritoare şi materiale.

13:1.23 (147.4) Voi nu veţi înţelege niciodată complet această misterioasă operaţiune înainte de a atinge Ascendingtonul. Şi aceasta este motivul pentru care întregul Ascendington va fi deschis privirilor voastre uimite. A şaptea parte din Ascendington îmi este interzisă - este vorba de sectorul care se ocupă de însuşi acest secret care este (sau va fi) posesiunea sau experienţa exclusivă a tipului vostru de

ființe. Această experiență aparține ordinului vostru uman de existență. Ordinul meu de personalitate nu este direct legat de astfel de operațiuni. În consecință, mie îmi este interzisă această experiență și vouă vă va fi în cele din urmă revelată. Însă și chiar și după ce vă va fi revelată, veți păstra întotdeauna secretul dintr-un anumit motiv. Voi nu-l veți revela, nici nouă, nici unui alt ordin de ființe. Noi suntem la curent în ceea ce privește fuziunea eternă a unui Ajustor divin cu un suflet nemuritor de origine umană, însă finalitarii ascendenți cunosc această experiență ca o realitate absolută.

2. Relații cu lumile Tatălui

13:2.1 (147.5) Aceste lumi-cămine de diverse ordine de ființe spirituale sunt sfere imense și uluitoare, care egalează Paradisul în frumusețea lor incomparabilă și gloria lor splendidă. Sunt lumi de întâlniri, sfere de reuniuni, care servesc ca adrese cosmice permanente. În calitate de finalitari, voi veți fi domiciliați în Paradis, însă Ascendingtonul este cel care va fi tot timpul adresa căminului vostru, chiar și atunci când veți începe să slujiți în spațiul exterior. De-a lungul întregii eternități, voi veți considera Ascendingtonul în ca fiind un cămin al amintirilor voastre afective și al reminiscențelor voastre. Atunci când veți deveni ființe ale spiritului aparținând celui de al șaptelea stadiu, este posibil să renunțați la statutul vostru de locuitori ai Paradisului.

13:2.2 (148.1) Dacă universurile exterioare sunt în curs de formare, dacă ele trebuie să fie locuite de creaturi ale timpului înzestrate cu

potenţialul ascensiunii, atunci noi deducem că aceşti copii ai viitorului vor fi, de asemenea, meniţi să vadă Ascendingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

13:2.3 (148.2) Ascendingtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă fără rezervă inspecţiei voastre înainte de a sosi în Paradis. Vicegeringtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă necondiţionat examinării mele. Cu toate că secretele sale se referă la originea mea, nu consider Vicegeringtonul ca fiind căminul meu. În această epocă a universului, fiinţele provenite din Trinitate şi fiinţele trinitizate nu sunt aceleaşi.

13:2.4 (148.3) Fiinţele provenite din Trinitate nu împărtăşesc complet lumile Tatălui; singurul lor lăcaş este pe Insula Paradisului, în imediata apropiere a Sferei Preasfinte. Ele apar adesea pe Ascendington, „în sânul Tatălui-Fiu-Spirit", unde fraternizează cu tovarăşii lor veniţi din umilele lumi ale spaţiului.

13:2.5 (148.4) Voi aţi putea presupune că Fiii Creatori, fiind proveniţi din Tatăl-Fiu, consideră Vicegeringtonul ca fiind căminul lor, însă nu este cazul în această epocă a universului dominată de activităţile Dumnezeului Septuplu. Şi există numeroase probleme asemănătoare care vă vor face să rămâneţi perplecşi, deoarece cu siguranţă veţi întâmpina numeroase dificultăţi în înţelegerea acestor lucruri atât de apropiate de Paradis. Cu cunoştinţele voastre limitate, voi nu puteţi nici să rezolvaţi această problemă prin raţionament. Şi dacă aţi şti mai multe despre lumile Tatălui, voi a-şi întâmpina pur şi simplu mai multe dificultăţi până când veţi şti *totul* despre aceste lumi. Statutul uneia dintre aceste lumi secrete se dobândeşte atât prin

servire cât şi prin natura de origine, iar epocile succesive ale universului pot realmente să redistribuie unele dintre aceste grupări de personalitate.

13:2.6 (148.5) Lumile circuitului interior sunt într-adevăr lumi de fraternitate sau de statut mai mult decât sfere de rezidenţă efectivă. Muritorii vor atinge un anumit statut pe fiecare dintre lumile Tatălui, mai puţin una. De exemplu: atunci când voi muritori veţi atinge Havona, veţi primi autorizarea de a pleca pe Ascendington, unde veţi fi foarte bine veniţi, însă nu veţi avea permisiunea de a vizita celelalte şase lumi sacre. Ca urmare a trecerii voastre prin regimul Paradisului, şi după ce veţi fi fost admişi în Corpul Finalităţii, veţi primi permisiunea de a merge pe Sonarington, deoarece sunteţi atunci atât Fii ai lui Dumnezeu cât şi ascendenţi, şi chiar mai mult. Însă va exista întotdeauna o şeptime din Sonarington care nu va fi deschisă inspecţiei voastre, sectorul care conţine întrupările Fiilor divini. Aceste secrete nu au fost niciodată revelate fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu.

13:2.7 (148.6) În cele din urmă, veţi avea deplin acces la Ascendington şi acces relativ la alte sfere ale Tatălui, în afară de Divinington. Însă, chiar şi cu permisiunea de a ateriza pe cinci alte sfere secrete, după ce veţi fi devenit un finalitar, nu veţi fi autorizaţi să vizitaţi toate sectoarele acestor lumi. Nu vă va fi permis nici să aterizaţi pe ţărmurile Diviningtonului, în „sânul Tatălui”, însă veţi sta cu siguranţă de nenumărate ori „la dreapta Tatălui”. În întreaga eternitate, nu se vor ivi niciodată împrejurări care să necesite prezenţa voastră pe lumea Ajustorilor Gândirii.

13:2.8 (149.1) Aceste lumi de întâlnire ale vieţii în spirit sunt teritorii interzise în măsura în care ni se cere să nu punem condiţii cu privire la trecerea în acele faze ale acestor sfere care sunt complet în afara domeniilor noastre de experienţă. Voi puteţi deveni o creatură perfectă, ca Tatăl Etern care este perfect în Deitate, însă nu trebuie să cunoaşteţi toate secretele de experienţă ale tuturor celorlalte ordine de personalităţi universale. Atunci când Creatorul împărtăşeşte cu creatura sa un secret experienţial al personalităţii, Creatorul păstrează acest secret cu o veşnică fidelitate.

13:2.9 (149.2) Toate aceste secrete sunt încredinţate pentru a fi cunoscute de ansamblul Secretelor Supremaţiei Trinitizate. Aceste fiinţe nu sunt pe deplin cunoscute decât de grupurile lumilor lor speciale; ele sunt puţin înţelese de celelalte ordine. După ce veţi fi atins Paradisul, veţi cunoaşte şi veţi iubi cu ardoare cele zece Secrete ale Supremaţiei care conduc Ascendingtonul. Mai puţin pentru Divinington, veţi ajunge, de asemenea, să înţelegeţi parţial Secretele Supremaţiei pe celelalte lumi ale Tatălui, însă nu la fel de perfect ca pe Ascendington.

13:2.10 (149.3) Aşa cum sugerează numele, Secretele Supremaţiei Trinitizate sunt legate la Suprem; ele sunt legate, de asemenea, la Ultim şi la viitorul Suprem-Ultim. Aceste secrete ale Supremaţiei sunt secretele Supremului şi, de asemenea, secretele Ultimului, şi chiar secretele Supremului Ultim.

3. Lumile sacre ale Fiului Etern

13:3.1 (149.4) Cele şapte sfere luminoase ale Fiului Etern sunt lumile celor şapte faze de existenţă pur spirituală. Aceste globuri strălucitoare sunt sursa triplei lumini a Paradisului şi Havonei, iar influenţa lor este limitată în mare, însă nu în întregime, la universul central.

13:3.2 (149.5) Personalitatea este absentă pe aceşti sateliţi ai Paradisului; este motivul pentru care nu putem expune personalităţilor muritoare şi materiale decât foarte puţine lucruri referitoare la aceste lăcaşuri ale spiritului pur. Suntem învăţaţi că aceste lumi sunt pline de viaţă diferită de cea personală a fiinţelor Fiului Etern. Noi deducem că aceste entităţi sunt regrupate în vederea unui serviciu în noile universuri aflate în proiect în spaţiul exterior. Filozofii Paradisului susţin că fiecare ciclu al Paradisului (aproximativ două miliarde de ani măsuraţi pe Urantia) vede crearea rezervelor suplimentare ale acestor ordine pe lumile secrete ale Fiului Etern.

13:3.3 (149.6) După câte ştiu, nici o personalitate nu a mers niciodată pe nici una dintre aceste sfere ale Fiului Etern. Pe parcursul lungii mele experienţe în interiorul şi exteriorul Paradisului, nu am fost niciodată însărcinat să vizitez una dintre aceste lumi. Nici chiar personalităţile co-create de Fiul Etern nu merg acolo. Noi deducem că toate tipurile de spirite impersonale, indiferent care ar fi originea lor, sunt admise în aceste lăcaşuri ale spiritului. Cum eu sunt o persoană şi cum am o formă spirituală, o astfel de lume mi-ar părea cu siguranţă goală şi deşartă, chiar dacă mi-ar fi permis s-o vizitez. Înaltele personalităţi spirituale nu satisfac curiozităţi fără scop, şi nu se angrenează în aventuri complet inutile. Perpetuu se prezintă prea multe aventuri care sunt atât proprii să stimuleze curiozitatea cât şi

semnificative pentru a putea să ne angrenăm în acest gen de proiecte inutile sau iluzorii.

4. Lumile Spiritului Infinit

13:4.1 (149.7) Între circuitul interior al Havonei şi strălucitoarele sfere ale Fiului Etern circulă cele şapte globuri ale Spiritului Infinit, lumi locuite de descendenţa Spiritului Infinit, de fiii trinitizaţi ai personalităţilor create glorificate şi de alte tipuri de fiinţe nerevelate însărcinate să administreze efectiv numeroasele întreprinderi alte diverselor domenii ale activităţii universale.

13:4.2 (150.1) Cele şapte Spirite Maestru sunt reprezentanţii supremi şi ultimi ai Spiritului Infinit. Ei îşi menţin punctele lor de ataşament personal, nucleele lor de putere pe periferia Paradisului, însă toate operaţiunile referitoare la controlul şi direcţia marelui univers sunt conduse pe şi de pe aceste sfere administrative speciale ale Spiritului Infinit. Cele Şapte Spirite Maestru sunt efectiv volantul regulator minte-spirit al universului, o putere centralizată atotcuprinzătoare, înglobând totul şi coordonând totul.

13:4.3 (150.2) Plecând de la aceste şapte sfere speciale, Maeştrii Spirite acţionează pentru a echilibra şi stabiliza circuitele mentalului cosmic ale marelui univers. Ei au, de asemenea, de a face cu atitudinile şi prezenţele spirituale diferenţiale ale Deităţilor în întregul mare univers. Reacţiile fizice sunt uniforme, invariante şi mereu instantanee şi automate. Însă prezenţa spirituală experienţială se

adaptează la condiţiile subiacente sau stările de receptivitate spirituale inerente fiecărei minţi individuale a împărăţiilor.

13:4.4 (150.3) La nivel fizic autoritatea, prezenţa şi funcţiunea sunt invariante în toate universurile, mici sau mari. La nivelul prezenţei spirituale, există un factor sau o reacţie variabilă; este fluctuaţia diferenţială în maniera în care creaturile înzestrate cu voinţă o recunosc şi o primesc. Prezenţa spirituală a Deităţii existenţiale şi absolute nu este influenţată cu nici un chip de atitudinea loială sau neloială a fiinţelor create. Dimpotrivă, este în acelaşi timp adevărat că prezenţa funcţională a Deităţii subabsolute şi experienţiale este net şi direct influenţată de deciziile, alegerile şi atitudinile voluntare ale acestor creaturi finite, de fidelitatea şi devoţiunea fiecărei fiinţe, planete, sistem, constelaţie sau univers. Însă această prezenţă spirituală a divinităţii nu este nici capricioasă nici arbitrară; varianta sa experienţială este inerentă liberului arbitru cu care creaturile personale sunt înzestrate.

13:4.5 (150.4) Ceea ce determină diferenţialul prezenţei spirituale există în propria voastră inima şi în propria voastră minte şi constă în propria voastră manieră de a alege, în deciziile minţii voastre şi în determinarea propriei voastre voinţe. Acest diferenţial este inerent reacţiilor liberului arbitru al fiinţelor personale inteligente, Tatăl Universal ordonând ca aceste fiinţe să exercite o libertate de alegere. Iar Deităţile ţin întotdeauna în mod fidel cont de fluxul şi refluxul spiritelor lor pentru a face faţă la condiţiile şi pentru a satisface exigenţele acestui diferenţial în alegerea creaturilor. Uneori ele îşi difuzează şi mai mult prezenţa pentru a răspunde celor care o doresc sincer, alteori ele se retrag de pe scenă atunci când creaturile lor iau

decizii adverse, exercitând libertatea de alegere care le-a fost în mod divin conferită. Acesta este modul în care spiritul divinităţii se supune în mod umil alegerilor creaturilor din împărăţii.

13:4.6 (150.5) Reşedinţele administrative ale Celor Şapte Spirite Maestru sunt, în realitate, cartierele generale Paradisiace ale celor şapte suprauniversuri şi segmente ale spaţului exterior care le sunt legate. Fiecare Maestru Spirit prezidează un suprauniversul, şi fiecare dintre aceste şapte lumi este exclusiv atribuită unui Maestru Spirit. Nu există literalmente nici o fază a administrării subparadisiace a celor şapte suprauniversuri la care aceste lumi administrative să nu contribuie. Ele nu sunt atât de exclusive ca sferele Tatălui sau acelea ale Fiului. Cu toate că statutul lor de rezidenţă este rezervat nativilor lor şi celor care lucrează acolo, aceste şapte planete administrative sunt întotdeauna deschise tuturor fiinţelor care doresc să le viziteze şi chiar pot dispune de mijloacele de transport necesare.

13:4.7 (151.1) Pentru mine, aceste lumi administrative sunt punctele cele mai interesante şi cele mai misterioase din afara Paradisului. În nici un alt loc al vastului univers nu putem observa activităţi atât de variate, implicând atât de multe fiinţe vii diferite şi atingând atâtea nivele diverse, cu ocupaţii simultan materiale, intelectuale şi spirituale. În timpul perioadele de libertate care îmi sunt acordate între misiunile mele, dacă am şansa să fiu în Paradis sau pe Havona, mă duc în general pe una dintre aceste lumi afectate Celor Şapte Spirite Maestru, pentru ca mintea mea să fie inspirată la vederea acestor spectacole de iniţiativă, devoţiune, fidelitate, înţelepciune şi eficienţă. În nici o altă parte nu pot să observ o atât de uimitoare interasociere de împliniri de personalităţi pe ansamblul celor şapte

nivele de realitate universală. Şi sunt întotdeauna stimulat de activităţile celor care ştiu atât de bine cum să îşi facă munca şi care găsesc o plăcere atât de completă în îndeplinirea ei.

13:4.8 (151.2) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii desemnat pentru această funcţiune de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 14

Universul central şi divin

14:0.1 (152.1) UNIVERSUL perfect şi divin ocupă centrul întregii creaţii; el este nucleul etern în jurul căruia se învârte imensa creaţie a timpului şi spaţiului. Paradisul este gigantica Insulă nucleară de stabilitate absolută care rămâne imobilă în însăşi inima magnificului univers etern. Această familie planetară centrală se numeşte Havona şi se găseşte foarte departe de universul local al Nebadonului. Dimensiunile sale sunt enorme şi masa sa aproape incredibilă. Ea este formată dintr-un milion de sfere de o frumuseţe inimaginabilă şi de o splendoare superbă, însă adevăratele dimensiuni ale acestei vaste creaţii depăşesc în realitate limitele înţelegerii minţii umane.

14:0.2 (152.2) Este unic agregat de lumi care sunt perfect ancorate şi fixate în siguranţă. Este un univers în întregime creat şi perfect; el nu

s-a dezvoltat prin evoluţie. Este nucleul etern al perfecţiunii, în jurul căruia se învârte interminabila procesiune a universurilor care constituie prodigioasa experienţă evolutivă, aventura îndrăzneaţă a Fiilor Creatori ai lui Dumnezeu, care aspiră să reproducă în timp şi în spaţiu universul model, idealul de împlinire divină, de finalitate supremă, de realitate ultimă şi de perfecţiune eternă.

1. Sistemul Paradis-Havona

14:1.1 (152.3) De la periferia Paradisului şi până la frontierele interioare ale celor şapte suprauniversuri se găsesc următoarele şapte condiţii de spaţiu şi de mişcare:

14:1.2 (152.4) 1. Zonele liniştite ale spaţiului median care ating Paradisul.

14:1.3 (152.5) 2. Procesiunea în sensul acelor de ceasornic a celor trei circuite ale Paradisului şi a celor şapte circuite ale Havonei.

14:1.4 (152.6) 3. Zona de spaţiu semiliniştită, formând separarea între circuitele Havonei şi corpurile de gravitaţie obscure ale universului central.

14:1.5 (152.7) 4. Centura interioară a corpurilor de gravitaţie obscure care se deplasează în sens invers acelor de ceasornic.

14:1.6 (152.8) 5. A doua zonă de spaţiu, unică în felul său, care divizează cele două parcursuri de corpurile de gravitaţie obscure.

14:1.7 (152.9) 6. Centura exterioară a corpurilor de gravitaţie obscure, care se învârt în jurul Paradisului în sensul acelor de ceasornic.

14:1.8 (152.10) 7. O a treia zonă de spaţiu - o zonă semiliniştită - formând separarea între centura exterioară a corpurilor de gravitaţie obscure şi circuitele interioare ale celor şapte suprauniversuri.

14:1.9 (152.11) Miliardul de lumi ale Havonei este dispus în şapte circuite concentrice care înconjoară imediat cele trei circuite ale sateliţilor Paradisului. Există mai mult de treizeci şi cinci de milioane dintre aceste lumi în circuitul cel mai apropiat de Paradis, şi există în plus două sute patruzeci şi cinci de milioane în circuitul cel mai îndepărtat, precum şi cantităţi proporţionale în circuitele intermediare. Fiecare circuit este diferit, însă toate sunt perfect echilibrate şi delicat organizate, fiecare dintre ele este impregnat de o reprezentare specializată a Spiritului Infinit, unul dintre cele Şapte Spirite ale Circuitelor. În plus faţă de alte funcţiuni, acest Spirit impersonal coordonează conduita afacerilor celeste în fiecare circuit.

14:1.10 (153.1) Circuitele planetare ale Havonei nu se suprapun; lumile lor se urmează unele pe altele într-o procesiune liniară ordonată. Universul central se învârte în jurul Paradisului într-un singur plan vast format din zece unităţi concentrice stabilizate; cele trei circuite ale sferelor Paradisului şi cele şapte circuite ale lumilor Havonei. Considerate fizic, circuitele Paradisului şi ale Havonei nu formează decât un singur şi acelaşi sistem; noi le distingem pentru a face să iasă la iveală separarea lor funcţională şi administrativă .

14:1.11 (153.2) În Paradis timpul nu există; secvenţa de evenimente succesive este inerentă conceptului nativilor Insulei centrale. Însă timpul este legat la circuitele Havonei şi la numeroase fiinţe de origine celestă sau terestră care locuiesc acolo. Fiecare lume a

Havonei are propriul ei timp local, determinat de circuitul ei. Toate lumile unui circuit au un an de aceeaşi lungime, deoarece se învârt uniform în jurul Paradisului, iar lungimea acestui an descreşte de la circuitul cel mai exterior până la cel mai interior.

14:1.12 (153.3) În ceea ce priveşte timpul circuitelor Havonei, există ziua standard a Paradisului-Havona şi alte unităţi de timp determinate pe cei şapte sateliţi Paradisiaci ai Spiritului Infinit şi comunicate de acolo. Ziua standard a Paradisului-Havona este bazată pe lungimea de timp necesară pentru ca planetele rezidenţiale ale primului circuit, sau circuitul interior al Havonei, să realizeze o revoluţie în jurul Insulei Paradisului. Cu toate că viteza lor este enormă, deoarece ele sunt situate între corpurile de gravitaţie obscure şi giganticul Paradis, sunt necesari aproape o mie de ani acestor sfere să-şi completeze circuitul. Voi aţi citit adevărul fără a o şti atunci când ochii voştri au zărit propoziţia: „o mie de ani sunt ca o zi pentru Domnul şi ca o veghe în noapte". O zi a Paradisului-Havona corespunde exact unei mii de ani, a prezentului calendar de pe Urantia care comportă ani bisextili, mai puţin şapte minute trei secunde şi o optime de secundă.

14:1.13 (153.4) Ziua Paradisului-Havona este măsura comună a timpului pentru cele şapte suprauniversuri, cu toate că fiecare dintre ele îşi menţine standardele sale interne de timp.

14:1.14 (153.5) La periferia acestui imens univers central, cu mult dincolo de a şaptea centură a lumilor Havonei, circulă un număr incredibil de enorme corpuri de gravitaţie obscure. Aceste nenumărate mase obscure nu seamănă cu nimic sub numeroase aspecte celorlalte corpuri ale spaţiului; ele sunt foarte diferite chiar şi ca formă. Aceste corpuri de gravitaţie obscure nu reflectă lumina şi

nici nu o absorb; ele nu reacţionează la energia fizică a luminii, ele înconjoară şi înfăşoară Havona atât de complet încât o ascund vederii universurilor locuite ale timpului şi spaţiului, chiar şi celor care sunt apropiate.

14:1.15 (153.6) Marea centură de corpuri de gravitaţie obscură este divizată în două circuite eliptice egale printr-o intruziune unică a spaţiului. Centura exterioară se învârte în sensul acelor de ceasornic, iar centura interioară în sens invers. Aceste direcţii alternative de mişcare, cuplate cu masa extraordinară a corpurilor obscure contrabalansează liniile de gravitaţie ale Havonei cu o astfel de eficienţă încât ele fac din universul central o creaţie fizic echilibrată şi perfect stabilizată.

14:1.16 (153.7) Procesiunea interioară a corpurilor de gravitaţie obscure se efectuează conform unui dispozitiv tubular, format din trei grupări circulare. O tăietură transversală a acestui circuit ar face să iasă la iveală trei cercuri concentrice de densitate aproape egală. Circuitul exterior al corpurilor de gravitaţie obscură este dispus vertical; el este de o înălţime de zece mii de ori mai mare decât aceea a circuitului interior. Axa mare a circuitului exterior este de cincisprezece mii de ori mai lungă decât axa sa mică.

14:1.17 (154.1) Spaţiul intermediar între cele două circuite ale corpurilor de gravitaţie este *unică* în sensul că nu putem găsi nimic asemănător în întregul univers al universurilor. Această zonă este caracterizată de enorme mişcări ondulatorii în sensul vertical şi ea este sediul unor formidabile activităţi energetice de un ordin necunoscut.

14:1.18 (154.2) După părerea noastră, nimic asemănător corpurilor de gravitaţie obscure ale universului central nu va caracteriză evoluţia viitoare a nivelelor spaţiului exterior; noi considerăm aceste procesiuni alternate ale prodigioaselor corpuri echilibratoare ale gravitaţiei, ca unice în universul maestru.

2. Constituţia Havonei

14:2.1 (154.3) Fiinţele spirituale nu locuiesc un spaţiu nebulos, ele nu rămân în lumi eterate. Ele sunt domiciliate pe veritabile sfere de natură materială, lumi la fel de reale ca acelea în care trăiesc muritorii. Lumile Havonei sunt efectiv fizice, cu toate că substanţa lor fizică diferă de organizarea materială a planetelor celor şapte suprauniversuri.

14:2.2 (154.4) Realităţile fizice ale Havonei reprezintă un ordin de organizare energetică radical diferit de tot ceea ce prevalează în universurile evolutive ale spaţiului. Energiile Havonei sunt triple, în timp ce unităţile suprauniversale ale energiei-materii conţin o sarcină de energie dublă, cu toate că una din formele de energie există sub fazele pozitive şi negative. Creaţia universului central este triplă (Trinitate); creaţia unui univers local (în mod direct) este dublă, fiind datorată unui Fiu Creator şi un Spirit Creativ.

14:2.3 (154.5) Materialele Havonei comportă exact o mie de elemente chimice de bază, plus funcţiunea echilibrată a şapte forme de energie havoniană. Fiecare dintre aceste energii fundamentale manifestă şapte faze de excitare, astfel încât nativii Havonei răspund

la patruzeci şi nouă de stimuli pentru senzaţii diferite. În alţi termeni, dintr-un punct de vedere pur fizic, nativii universului central dispun de patruzeci şi nouă de forme specializate de simţ. Simţurile morontiale sunt în număr de şaizeci şi două, iar reacţiile de ordin spiritual superior variază la diferitele tipuri de fiinţe între şapte zeci şi două sute zece.

14:2.4 (154.6) Nici una dintre fiinţele fizice ale universului central nu ar fi vizibilă pentru urantieni. Nici un stimul fizic al acestor lumi îndepărtate nu ar suscita o reacţie în organele voastre de simţ grosiere. Dacă un muritor de pe Urantia ar putea fi transportat pe Havona, el ar fi surd, orb şi complet lipsit de orice altă reacţie senzorială; el nu ar putea trăi decât ca o fiinţă limitată conştientă de sine, însă privată de orice stimul venind din mediu şi de orice reacţie corespunzătoare.

14:2.5 (154.7) Numeroase fenomene fizice şi reacţii spirituale care se produc în creaţia centrală sunt necunoscute pe lumile cum ar fi Havona. Organizarea fundamentală a unei creaţii triple nu seamănă deloc cu constituţia dublă a universurilor create ale timpului şi ale spaţiului.

14:2.6 (154.8) Toate legile naturale sunt coordonate aici pe o bază care diferă în întregime de sistemele cu energie duală ale creaţiilor în evoluţie. Întregul univers central este organizat conform unui sistem triplu de control perfect şi simetric. În întregul ansamblu al sistemului Paradis-Havona, un echilibru perfect este menţinut între toate realităţile cosmice şi toate forţele spirituale. Paradisul, cu controlul său absolut asupra creaţiei materiale, reglează şi menţine perfect energiile fizice ale acestui univers central. Fiul Etern susţine într-un mod absolut perfect statutul spiritual al tuturor fiinţelor care locuiesc

Havona, ca parte a controlului său universal de spirit. În Paradis, nimic nu este experimental; sistemul Paradis-Havona este o unitate de perfecţiune creatoare.

14:2.7 (155.1) Gravitaţia spirituală universală a Fiului Etern este uimitor de activă în întregul Univers central. Toate valorile spiritului şi personalităţile spirituale sunt constant atrase în interior către reşedinţa Zeilor. Acest impuls către Dumnezeu este intens şi ineluctabil. Ambiţia de a-l atinge pe Dumnezeu este mai marcată în universul central, nu pentru că gravitaţia spirituală este mai puternică aici decât în universurile exterioare, ci pentru că fiinţele care au atins Havona sunt mai deplin spiritualizate şi în consecinţă răspund mai mult la acţiunea atracţiei întotdeauna prezentă a gravitaţiei spiritului universal a Fiului Etern.

14:2.8 (155.2) Similar, Spiritul Infinit atrage toate valorile intelectuale către Paradis. În întregul univers central, gravitaţia mentală a Spiritului Infinit funcţionează în legătură cu gravitaţia Spiritului Fiului Etern. Împreună, cele două constituie stimularea conjugată a sufletelor ascendente pentru a-l găsi pe Dumnezeu, pentru a atinge Deitatea, pentru a ajunge în Paradis şi a-l cunoaşte pe Tatăl.

14:2.9 (155.3) Havona este un univers spiritual perfect şi fizic stabil. Controlul şi stabilitatea echilibrată a universului central par a fi perfecte. Tot ceea ce este fizic sau spiritual este perfect previzibil, însă fenomenele mentale şi voinţa personalităţilor nu sunt. Noi deducem efectiv că păcatul este imposibil aici, însă afirmând aceasta noi ne bazăm pe faptul că nativii Havonei dotaţi cu liber arbitru nu au fost niciodată vinovaţi de a fi transgresat voinţa Deităţii. De întreaga eternitate, aceste fiinţe celeste au fost constant loiale către Eternii de

Zile. Păcatul nu a apărut nici la vreo creatură intrată ca pelerin în Havona. Nu a existat niciodată exemplu de rea purtare la vreo creatură din nici un grup de personalităţi create sau admise în universul central al Havonei. Metodele şi mijloacele de selecţie în universurile timpului sunt atât de perfecte şi divine încât nici o eroare nu s-a produs vreodată în istoria Havonei. Nici o greşeală nu a fost niciodată comisă. Nici un suflet ascendent nu a fost vreodată admis prematur în universul central.

3. Lumile Havonei

14:3.1 (155.4) În ceea ce priveşte guvernarea universului central, aceasta nu există. Havona este atât de perfectă, încât nici un sistem intelectual de guvernare nu este necesar. Nu există nici tribunale constituite în mod regulat, nici adunări legislative. Havona nu are nevoie decât de o direcţie administrativă. Aici putem observa idealurile elevate ale unui veritabil guvern *autonom.*

14:3.2 (155.5) Nu există nici o nevoie de guvernare la aceste inteligenţe perfecte sau aproape perfecte. Reglementările le sunt inutile, deoarece acestea sunt fiinţe născute perfecte, amestecate cu creaturi evolutive care au trecut de mult timp prin sita tribunalelor supreme ale suprauniversurilor.

14:3.3 (155.6) Administrarea Havonei nu este automată, însă ea este perfect minunată şi divin eficientă. Ea este în principal planetară şi conferită Eternilor de Zile rezidenţi, fiecare sferă a Havonei fiind dirijată de una dintre aceste personalităţi de origine trinitară. Eternii

de Zile nu sunt creatori, însă ei sunt administratori perfecţi. Ei învaţă cu o abilitate perfectă şi dirijează copiii lor planetari cu o înţelepciune atât de perfectă încât ea frizează absolutul.

14:3.4 (156.1) Miliardul de sfere ale universului central constituie lumea educativă a înaltelor personalităţi native ale Paradisului şi ale Havonei şi serveşte printre altele drept teren de încercare final pentru creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului. În execuţia marelui plan al Tatălui Universal pentru ascensiunea creaturilor, pelerinii timpului sunt depuşi pe lumile de recepţie ale circuitului exterior, al şaptelea, după care, ca urmare a intensificării antrenamentului lor şi al lărgirii experienţei lor, ei sunt progresiv promovaţi către interior, planetă cu planetă, cerc cu cerc, până ce ating în cele din urmă Deităţile şi ajung să locuiască în Paradis.

14:3.5 (156.2) În prezent, cu toate că sferele celor şapte circuite sunt menţinute în întreaga lor glorie celestă, numai unu la sută din întreaga capacitate planetară este utilizată să promoveze planul universal al Tatălui pentru ascensiunea muritorilor. Aproximativ a zecea parte dintr-o sutime din suprafaţa acestor enorme lumi este afectată vieţii şi activităţilor Corpului Finalităţii, compus din fiinţe eterne ancorate în lumină şi viaţă care locuiesc adesea pe lumile Havonei şi îşi exercită serviciul. Aceste fiinţe elevate îşi au reşedinţa personală în Paradis.

14:3.6 (156.3) Construcţia planetară a sferelor Havonei diferă în întregime de acea a lumilor evolutive şi a sistemelor spaţiului. În nici o altă parte în marele univers nu convine să se utilizeze sfere atât de enorme ca lumi locuite. Este constituţia lor fizică trinitară, cuplată cu efectul echilibror al imenselor corpuri de gravitaţie obscure, care face posibil să se egalizeze atât de perfect forţele fizice şi să echilibreze

atât de delicat diversele forţe atractive ale acestei prodigioase creaţii. Antigravitaţia este elementul folosit pentru a organiza funcţiunile materiale şi activităţile spirituale ale acestor lumi colosale.

14:3.7 (156.4) Arhitectura, iluminarea şi încălzirea, precum şi înfrumuseţarea biologică şi artistică a sferelor Havonei, depăşesc cu mult imaginaţia umană în ceea ce poate avea mai dezvoltat. Nu putem să vă dăm numeroase detalii asupra Havonei. Pentru a înţelege frumuseţea şi magnificenţa acestui univers, trebuie să-l vedeţi. Însă există adevărate lacuri şi adevărate râuri pe aceste lumi perfecte.

14:3.8 (156.5) Spiritual, aceste lumi sunt ideal dispuse şi corespunzătoare scopului lor de a găzdui numeroasele feluri de fiinţe diferite care funcţionează în universul central. Un mare număr de activităţi au loc pe aceste lumi magnifice, care depăşesc de departe înţelegerea umană.

4. Creaturile universului central

14:4.1 (156.6) Pe lumile Havonei, există şapte forme fundamentale de lucruri şi de fiinţe vii, şi fiecare dintre aceste forme fundamentale există sub trei faze distincte. Fiecare dintre aceste trei faze este separată în şaizeci şi două de diviziuni majore, şi fiecare diviziune majoră este compusă dintr-o mie de diviziuni minore, cu alte subdiviziuni, şi aşa mai departe. Aceste grupuri de viaţă fundamentale pot fi clasificate după cum urmează:

14:4.2 (156.7) 1. Material.

14:4.3 (156.8) 2. Morontial.

14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.

14:4.5 (156.10) 4. Absonit.

14:4.6 (156.11) 5. Ultim.

14:4.7 (156.12) 6. Co-absolut.

14:4.8 (156.13) 7. Absolut.

14:4.9 (157.1) Decrepitudinea şi moartea nu fac parte din ciclul vieţii pe lumile Havonei. În universul central, creaturile vii inferioare suportă transmutarea materializării. Ele îşi schimbă forma şi manifestarea, însă nu se dizolvă prin decrepitudine şi prin moartea celulelor lor.

14:4.10 (157.2) Nativii Havonei sunt toţi descendenţi ai Trinităţii Paradisului. Ei nu au creaturi în calitate de strămoşi şi nu se reproduc. Nu am putea descrie creaţia acestor cetăţeni ai universului central care nu a fost niciodată creat. Întreaga istorie a creaţiei Havonei este o tentativă pentru a face temporal şi spaţial un fapt al eternităţii care nu are relaţie cu timpul şi spaţiul aşa cum sunt concepute de oameni. Însă trebuie să concedem filozofiei umane un punct de plecare, deoarece chiar şi personalităţile situate foarte sus faţă de nivelul uman au nevoie de un concept de „început”. Cu toate acestea, sistemul Paradis-Havona este etern.

14:4.11 (157.3) Nativii Havonei trăiesc pe miliardul de sfere ale universului central la fel cum alte feluri de cetăţeni permanenţi locuiesc sferele lor respective de nativitate. La fel cum ordinul material de filiaţie întreţine economia materială, intelectuală şi spirituală a unui miliard de sisteme locale într-un suprаunivers, tot astfel, într-un sens mai larg, nativii Havonei trăiesc şi lucrează pe

miliardul de lumi ale universului central. Poate aţi putea să consideraţi aceşti havonieni în calitate de creaturi materiale, în sensul în care am putea înţelege cuvântul „material” pentru a descrie realităţile fizice ale universului divin.

14:4.12 (157.4) Havona posedă o viaţă indigenă care are o semnificaţie în sine şi prin sine. Havonienii îşi oferă serviciul de nenumărate maniere descendenţilor din Paradis şi ascendenţilor din suprauniversuri, însă ei trăiesc de asemenea vieţi care sunt unice în universul central şi au o semnificaţie relativă cu totul separată de Paradis sau de suprauniversuri.

14:4.13 (157.5) La fel cum adorarea fiilor prin credinţă pe lumile evolutive contribuie la satisfacerea iubirii Tatălui Universal, tot astfel adoraţia exaltată a creaturilor de pe Havona satisface saţietatea idealurilor perfecte de frumuseţe şi adevăr divine. În timp ce muritorii se străduiesc să facă voinţa lui Dumnezeu, aceste fiinţe ale universului central trăiesc pentru a satisface idealurile Trinităţii Paradisului. Prin însăşi natura lor, ele *sunt* voinţa lui Dumnezeu. Oamenii se bucură de bunătatea lui Dumnezeu, Havonienii exultă în frumuseţea divină, şi ambii beneficiază de salvarea eliberatoare a adevărului viu.

14:4.14 (157.6) Havonienii au atât destine pe care le aleg pentru prezent cât şi destine nerevelate pentru viitor. Şi există o înaintare specială pentru nativii universului central, o înaintare care nu implică nici ascensiunea lor în Paradis, nici penetrarea lor în suprauniversuri. Putem încerca să sugerăm după cum urmează această înaintare către un statut superior pe Havona :

14:4.15 (157.7) 1. Progresul experienţial către exterior, de la primul la al şaptelea circuit.

14:4.16 (157.8) 2. Progresul către interior, de la al şaptelea la primul circuit.

14:4.17 (157.9) 3. Progresul intern într-un circuit - progresul pe lumile interioare ale unui circuit dat.

14:4.18 (157.10) În plus faţă de nativii Havonei, populaţia universului central înglobează numeroase clase de fiinţe modelate pentru diverse grupuri ale universului - consilieri, directori şi educatori ai semenilor lor şi pentru semenii lor din întreaga creaţie. Toate fiinţele, în toate universurile, sunt formate pe modelul vreunei creaturi arhetipale trăind pe una din cele o mie de milioane de lumi ale Havonei. Chiar şi muritorii timpului găsesc scopul şi idealurile lor de existenţă de creatură pe circuitele exterioare ale acestor sfere modele ale cerului.

14:4.19 (157.11) Apoi există fiinţele care au atins Tatăl Universal, care sunt calificate pentru a pleca şi a veni, şi care sunt trimise ici şi colo în universuri pentru misiuni de serviciu. Şi, în fiecare lume a Havonei, vom găsi candidaţi la împlinire, cei care au atins fizic universul central, însă nu au realizat încă dezvoltarea spirituală permiţându-le să pretindă rezidenţa în Paradis.

14:4.20 (158.1) Spiritul Infinit este reprezentat pe lumile Havonei printr-o mulţime de personalităţi, fiinţe de graţie şi de glorie, care reglementează detaliile problemelor intelectuale şi spirituale complexe ale universului central. Pe aceste lumi de perfecţiune divină, ele împlinesc munca specifică conduitei normale a acestei vaste creaţii. Printre altele, ele îndeplinesc numeroasele ţeluri de a

instrui, educa şi ajuta numărul imens de creaturi ascendente care s-au ridicat până la glorie plecând din lumile tenebroase ale spaţiului.

14:4.21 (158.2) Numeroase grupuri de fiinţe native ale sistemului Paradis-Havona nu sunt cu nici un chip asociate direct cu planul de ascensiune permiţând creaturilor să atingă perfecţiunea; de aceea, ele nu figurează în clasificările de personalităţi prezentate raselor muritoare. Noi nu menţionăm aici decât grupurile majore de fiinţe supraumane şi ordinele direct interesate în experienţa voastră de supravieţuire.

14:4.22 (158.3) Havona mişună de viaţă sub toate fazele sale de fiinţe inteligente, care caută acolo, în efortul lor de a atinge nivele mai înalte ale realizării divinităţii, să se ridice din circuitele inferioare spre circuitele superioare, şi care caută o apreciere lărgită a semnificaţiilor supreme, a valorilor ultime şi a realităţii absolute.

5. Viaţa pe Havona

14:5.1 (158.4) Pe Urantia, voi treceţi printr-o probă scurtă şi intensă pe parcursul vieţii voastre iniţiale de existenţă materială. Pe lumile locuinţelor şi trecând prin sistemul vostru, constelaţia voastră şi universul local, atingeţi fazele morontiale de ascensiune. Pe lumile educative ale suprauniversurilor, traversaţi veritabile stadii spirituale de progres şi vă pregătiţi pentru tranzitul final către Havona. Pe cele şapte circuite ale Havonei, împlinirile voastre sunt intelectuale, spirituale şi experienţiale. Şi, pe fiecare dintre lumile fiecăruia dintre aceste circuite, trebuie să îndepliniţi un obiectiv specific.

14:5.2 (158.5) Pe lumile divine ale universului central, viaţa este atât de bogată şi de plină, atât de completă şi de umplută, încât transcende în întregime conceptul uman a tot ceea ce o fiinţă creată ar putea vreodată experimenta. Activităţile sociale şi economice ale acestei creaţii eterne nu seamănă deloc cu ocupaţiile creaturilor materiale trăind pe lumi evolutive ca Urantia. Chiar şi tehnica de gândire de pe Havona este diferită de procesul de gândire de pe Urantia.
14:5.3 (158.6) Regulamentele în vigoare în universul central îi sunt corespunzătoare şi inerente într-un mod natural; regulile de conduită nu sunt arbitrare. Rezultă din toate obligaţiile impuse din Havona că ele sunt motivate de justeţe şi conforme dreptăţii. Iar aceşti doi factori conjugaţi echivalează cu ceea ce am numi *echitate* pe Urantia. Când sosiţi pe Havona, voi aveţi pur şi simplu firesc plăcerea de a face lucrurile în modul în care ele trebuie să fie făcute .

14:5.4 (158.7) Atunci când fiinţe inteligente ating pentru prima dată universul central, ele sunt primite şi domiciliate pe lumea pilot a celui de-al şaptelea circuit al Havonei. Pe măsură ce noii sosiţi progresează spiritual şi ajung să înţeleagă identitatea Spiritului Maestru şi a suprauniversurilor lor, sunt transferate în al şaselea cerc. (De altfel, aceste cercuri de progres în mintea umană au fost denumite astfel după aceste dispozitive ale universului central). După ce au ajuns la o realizare a Supremaţiei, care le pregăteşte pentru aventura Deităţii, ascendenţii sunt aduşi în al cincilea circuit, iar atunci când ating Spiritul Infinit, sunt transferaţi în al patrulea. După ce vor fi atins Fiul Etern, ei sunt dirijaţi pe al treilea, şi când au recunoscut Tatăl Universal, ei merg să locuiască pe al doilea circuit al lumilor; ei se familiarizează cu multitudinea Paradisului. Sosirea pe primul circuit

al Havonei semnifică faptul că aceşti candidaţi ai timpului au fost admişi în serviciul Paradisului. O perioadă de timp nedeterminată, depinzând de lungimea şi de natura ascensiunilor lor de creaturi, ei vor întârzia pe acest circuit interior de împlinire spirituală progresivă. Din acest circuit interior, pelerinii ascendenţi trec la reşedinţa interioară a Paradisului şi sunt admişi în Corpul Finalităţii.

14:5.5 (159.1) Pe parcursul sejurului vostru pe Havona ca pelerini ai ascensiunii, vă va fi permis să vizitaţi liber lumile circuitului la care aţi fost afectaţi. Voi puteţi de asemenea să vă întoarceţi pe planetele circuitelor pe care le-aţi traversat deja. Şi toate acestea sunt posibile celor care locuiesc pe cercurile Havonei, fără ca ei să aibă nevoie să fie transportaţi de supernafimi. Pelerinii timpului pot să se echipeze ei înşişi pentru a traversa spaţiul „cucerit”, însă ei trebuie să facă recurs la o tehnică impusă pentru a traversa spaţiul pe care nu l-au cucerit; un pelerin nu poate nici părăsi Havona, nici să avanseze dincolo de circuitul la care este afectat fără ajutorul unui supernafim transportor.

14:5.6 (159.2) Există o originalitate liniştitoare în această vastă creaţie centrală. Pe lângă organizarea fizică a materiei şi constituţia de bază a ordinelor fundamentale a fiinţelor inteligente şi altor lucruri vii, lumile Havonei nu au nimic în comun între ele. Fiecare dintre aceste planete este o creaţie originală, unică şi exclusivă, fiecare planetă este o producţie incomparabilă, superbă şi perfectă. Iar această diversitate de individualităţi se întinde la toate caracteristicile aspectelor fizice, intelectuale şi spirituale ale existenţei planetare. Fiecare dintre aceste sfere de perfecţiune în număr de un miliard a fost dezvoltată şi înfrumuseţată conform planurilor Eternului de Zile

rezident. Şi tocmai acesta este motivul pentru care nu pot fi găsite două lumi asemănătoare.

14:5.7 (159.3) Nu înainte de a fi traversat ultimul din circuitele Havonei şi vizitat ultima din lumile Havonei tonicul aventurii şi stimularea curiozităţii vor dispărea din carierele voastre. Şi atunci, impulsul, ţâşnirea înaintea eternităţii, va înlocui înaintaşul său, atracţia aventurii timpului.

14:5.8 (159.4) Monotonia este un semn de imaturitate a imaginaţiei creatoare şi a inactivităţii coordonării intelectului cu darurile spirituale. Atunci când un muritor ascendent începe să exploreze aceste lumi celeste, el a atins deja maturitatea emoţională, intelectuală şi socială, dacă nu spirituală.

14:5.9 (159.5) Atunci când avansaţi din circuit în circuit în Havona, nu numai că veţi fi confruntaţi cu schimbări la care nici măcar nu aţi visat, însă uimirea voastră va fi inexprimabilă, chiar şi în interiorul fiecărui circuit, atunci când progresaţi de la o planetă la alta. Fiecare dintre această o mie de milioane de lumi de studiu este o veritabilă universitate a surprizelor. Cei care traversează aceste circuite şi parcurg aceste lumi gigantice încearcă o uimire continuă şi o mirare fără sfârşit. Monotonia nu face parte din cariera Havonei.

14:5.10 (159.6) Iubirea aventurii, curiozitatea şi teama de monotonie - aceste trăsături inerente naturi umane în evoluţie - nu au fost puse acolo doar pentru a agasa şi a vă plictisi pe parcursul scurtului vostru sejur pe pământ, ci mai degrabă pentru a vă sugera că moartea nu este decât începutul unei cariere de aventuri fără sfârşit, viaţa perpetuă de anticipări, o eternă călătorie de descoperiri.

14:5.11 (160.1) Curiozitatea - spiritul de investigaţie, nevoia de a descoperi, impulsul de a explora - fac parte din darurile înnăscute şi divine ale creaturilor evolutive ale spaţiului. Aceste impulsuri naturale nu v-au fost date pur şi simplu pentru a fi frustraţi şi refulaţi. Este adevărat că adesea trebuie să restrângeţi aceste impulsuri ambiţioase pe parcursul scurtei voastre vieţi terestre şi să suportaţi numeroase decepţii, însă speranţele voastre sunt destinate să fie pe deplin realizate şi glorios satisfăcute pe parcursul lungilor epoci care urmează.

6. Scopul universului central

14:6.1 (160.2) Havona celor şapte circuite are activităţi imens de întinse. În mare, putem să le descriem după cum urmează:

14:6.2 (160.3) 1. Activităţi havoniene.

14:6.3 (160.4) 2. Activităţi paradisiace.

14:6.4 (160.5) 3. Activităţi finite-ascendente - evolutive Suprem-Ultime.

14:6.5 (160.6) Numeroase activităţi superfinite se exercită în universul havonian al epocii prezente, într-o incredibilă diversitate de faze absonite şi alte funcţionări mentale şi spirituale. Este posibil ca universul central să servească numeroaselor ţeluri care nu îmi sunt revelate, deoarece el funcţionează în numeroase maniere care depăşesc înţelegerea minţii create. Mă voi strădui cu toate acestea să descriu cum această creaţie perfectă contribuie să satisfacă şapte ordine de inteligenţe universale şi să contribuie la nevoile lor.

14:6.6 (160.7) 1. *Tatăl Universal-* Prima Sursă-Centru. Dumnezeu Tatăl extrage o satisfacţie parentală supremă din perfecţiunea creaţiei centrale. El se bucură de experienţa plenitudinii iubirii pe nivele apropiate de egalitate. Creatorul perfect este satisfăcut divin de adorarea creaturilor perfecte.

14:6.7 (160.8) Havona îi oferă Tatălui satisfacţia supremă a împlinirii; perfecţiunea realizată în Havona compensează întârzierea impusă de spaţiu-timp impulsului etern al expansiunii infinite.

14:6.8 (160.9) Tatăl se bucură de faptul că frumuseţea divină a Havonei corespunde celei proprii. Mintea divină se mulţumeşte să ofere un model perfect de armonie schiţată tuturor universurilor în evoluţie.

14:6.9 (160.10) Tatăl nostru contemplă universul central cu o plăcere perfectă, deoarece această creaţie revelează demn realitatea spirituală a tuturor personalităţilor universului universurilor.

14:6.10 (160.11) Dumnezeul universurilor înfăţişează favorabil Havona şi Paradisul ca eternul nucleu de putere pentru toate expansiunile ulterioare ale universului în timp şi spaţiu.

14:6.11 (160.12) Tatăl Etern consideră cu o satisfacţie fără sfârşit creaţia Havonei ca un scop demn şi atrăgător pentru candidaţii ascendenţi ai timpului, micii săi copii muritori ai spaţiului ajungând în căminul etern al Tatălui lor Creator. Iar Dumnezeu este plin de plăcere către universul Paradis-Havona în calitate de cămin central al Deităţii şi al familiei divine.

14:6.12 (160.13) 2. *Fiul Etern-* a Doua Sursă-Centru. Fiului Etern, magnifica creaţie centrală îi aduce dovada eternă că asocierea familiei

divine -Tată, Fiu şi Spirit - este eficientă. Este fundamentul spiritual şi material al unei încrederii absolute în Tatăl Universal.

14:6.13 (160.14) Havona furnizează Fiului Etern o bază aproape nelimitată pentru realizarea mereu crescătoare a puterii spiritului. Universul central a oferit Fiului Etern cadrul în care acesta a putut să demonstreze, cu certitudine şi siguranţă, spiritul şi tehnica slujirii manifestării pentru a instrui pe Fiii săi Paradisiaci asociaţi.

14:6.14 (161.1) Havona este realitatea pe care se bazează controlul gravitaţiei de spirit al universului universurilor de către Fiul Etern. Acest univers procură Fiului împlinirea dorinţei sale părinteşti, reproducerea spirituală.

14:6.15 (161.2) Lumile Havonei şi locuitorii lor perfecţi sunt demonstraţia iniţială şi etern finală că Fiul este Cuvântul Tatălui. Astfel, conştiinţa Fiului ca complement infinit al Tatălui este perfect satisfăcută.

14:6.16 (161.3) Iar acest univers oferă ocazia de a realiza o fraternitate reciprocă în egalitatea între Tatăl Universal şi Fiul Etern, ceea ce constituie proba perpetuă că fiecare dintre ei este o personalitate infinită.

14:6.17 (161.4) 3. *Spiritul Infinit*- a Treia Sursă-Centru. Universul Havonei aduce Spiritul Infinit ca probă că el este Autorul Comun, reprezentantul infinit al unităţii Tată-Fiu. În Havona, Spiritul Infinit îşi extrage satisfacţia sa conjugată de a opera ca activitate creatoare bucurându-se în acelaşi timp de satisfacţia coexistenţei absolute cu această împlinire divină.

14:6.18 (161.5) În Havona, Spiritul Infinit a găsit un cadru în care poate demonstra aptitudinea sa şi slujirea sa ca instrument potenţial al

compasiunii. În această creaţie perfectă, Spiritul a făcut o repetiţie generală a aventurii sale de slujire pe universurile evolutive.

14:6.19 (161.6) Această creaţie perfectă a oferit Spiritului Infinit ocazia de a participa la administrarea universurilor cu cei doi părinţi divini ai săi - administrarea unui univers ca descendent Creator-asociat, pregătindu-se astfel la administrarea asociată a universurilor locale în calitate de Spirite Creative asociate Fiilor Creatori.

14:6.20 (161.7) Lumile Havonei sunt laboratorul minte al creatorilor minţii cosmice şi suporturile oricărei minţi de creaturi care există. Mintea este diferită pe fiecare dintre lumile Havonei şi serveşte drept model intelectelor tuturor creaturilor spirituale şi materiale.

14:6.21 (161.8) Aceste lumi perfecte sunt şcoli superioare de formare a minţii pentru toate fiinţele destinate societăţii Paradisului. Ele au oferit Spiritului nenumărate ocazii de a testa tehnica de tutelă mentală pentru personalităţile de încredere şi de bun consiliu.

14:6.22 (161.9) Havona compensează pentru Spiritul Infinit munca sa întinsă şi generoasă în universurile spaţiului. Havona este un loc restrâns şi un cămin perfect pentru neobositul Slujitor al Minţii timpului şi spaţiului.

14:6.23 (161.10) 4. *Fiinţa Supremă*- unificarea evolutivă a Deităţii experienţiale. Creaţia Havonei este dovada eternă şi perfectă a realităţii spirituale a Fiinţei Supreme. Această creaţie perfectă revelează natura spirituală, perfectă şi simetrică a Dumnezeului Suprem, înainte de a fi început sinteza putere-personalitate a reflectărilor finite a Deităţilor Paradisului în universurile experienţiale ale timpului şi spaţiului.

14:6.24 (161.11) În Havona, potenţialele de putere ale Atotputernicului sunt unificate cu natura spirituală a Supremului. Această creaţie centrală este expresia unităţii Supremului în eternul viitor.
14:6.25 (161.12) Havona este o lume perfectă a potenţialului de universalitate a Supremului. Acest univers descrie sub formă împlinită perfecţiunea viitoare a Supremului şi dă o idee a potenţialului Ultimului.
14:6.26 (162.1) Havona arată finalitatea valorilor de spirit existând sub formă de creaturi volitive vii înzestrate cu un control suprem şi perfect de sine; cu o minte existând ca un echivalent ultim al spiritului; a realităţii şi a unităţii inteligenţei având un potenţial nelimitat.

14:6.27 (162.2) 5. *Fiii Creatori Coordonaţi.* Havona este terenul de antrenament educativ în care Mihailii Paradisului sunt pregătiţi pentru aventurile ulterioare în creaţia universurilor. Acest univers central divin şi perfect este un model pentru toţi Fii Creatori. Ei se străduiesc să facă să atingă, în cele din urmă, la propriile lor universuri, aceste nivele de perfecţiune a Paradisului şi a Havonei.
14:6.28 (162.3) Un Fiu Creator foloseşte creaturi din Havona ca posibile modele de personalitate pentru proprii săi copii muritori şi pentru fiinţele sale spirituale. Mihailii şi alte ordine ale Fiilor Paradisiaci consideră Paradisul şi Havona ca destinul divin al copiilor timpului.
14:6.29 (162.4) Fiii Creatori ştiu că această creaţie centrală este sursa reală a supracontrolului universal indispensabil care stabilizează şi unifică universurile lor locale. Ei ştiu că în Havona se găseşte

prezenţa personală a influenţei mereu prezente a Supremului şi Ultimului.

14:6.30 (162.5) Havona şi Paradisul sunt sursa de putere creatoare ale unui Fiu Mihail. Acesta este locul în care locuiesc fiinţele care cooperează cu el în crearea unui univers. Din Paradis vin Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale.

14:6.31 (162.6) Fiii din Paradis consideră creaţia centrală ca lăcaşul divinilor lor părinţi - căminul lor. Este locul în care le place să se întoarcă din timp în timp.

14:6.32 (162.7) 6. *Fiii Tutelari Coordonaţi.* Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale, îşi primesc educaţia prepersonală pe lumile Havonei, în asociere strânsă cu Spiritele Circuitelor. În universul central, Fiicele Spirituale ale universului local au fost instruite cu precizie asupra metodelor de cooperare cu Fiii Paradisului, rămânând în mod constant supuse voinţei Tatălui.

14:6.33 (162.8) Pe lumile Havonei, Spiritul şi Fiicele Spiritului găsesc modelele mentale pentru toate grupurile lor de inteligenţe spirituale şi materiale. Creaturile pe care Spiritul-Mamă al unui Univers le concepe împreună cu un Fiu Creator asociat vor găsi într-o zi destinul lor în acest univers central.

14:6.34 (162.9) Mama Creativă a Universului îşi aminteşte de Paradis şi de Havona ca de locul originii sale şi căminul Spiritului-Mamă Infinit, spaţiul prezenţei personalităţii Minţii Infinite.

14:6.35 (162.10) De asemenea, din acest univers central a venit protejarea prerogativelor personale de cocreator pe care un Slujitor Divin al Universului îl foloseşte în complement faţă de munca unui Fiu creând creaturi vii înzestrate cu voinţă.

14:6.36 (162.11) În cele din urmă, deoarece este improbabil ca aceste fiice spirituale ale Spiritului-Mamă Infinit să se întoarcă vreodată la căminul lor din Paradis, ele se bucură de o mare satisfacţie folosind fenomenul universal al reflexivităţii asociat Fiinţei Supreme în Havona şi personalizat în Majeston în Paradis.

14:6.37 (162.12) 7. *Muritorii evolutivi ai carierei ascendente.* Havona este căminul modelului personalităţii tuturor tipurilor de muritori şi căminul tuturor personalităţilor supraumane asociate muritorilor, fără a fi native creaţiilor timpului.

14:6.38 (162.13) Aceste lumi furnizează stimuli tuturor impulsurilor umane către îndeplinirea adevăratelor valori ale spiritului pe nivelele de realitate cele mai elevate pe care le putem concepe. Havona este scopul educaţiei preparadisiace a tuturor ascendenţilor muritori. Muritorii ating Deitatea preparadisiacă - Fiinţa Supremă. Havona se ridică în faţa tuturor creaturilor volitive ca poartă permiţând intrarea în Paradis şi atingerea lui Dumnezeu.

14:6.39 (163.1) Paradisul este căminul, iar Havona atelierul şi terenul de joacă al finalitarilor. Şi orice muritor cunoscându-l pe Dumnezeu doreşte cu ardoare să fie un finalitar.

14:6.40 (163.2) Universul central nu este numai destinul fixat pentru oameni, ci şi punctul de plecare al carierei eterne a finalitarilor când ei vor fi ulterior lansaţi în aventura nerevelată şi universală de a explora prin experienţă infinitatea Tatălui Universal.

14:6.41 (163.3) Havona va continua indubitabil să funcţioneze cu o semnificaţie absonită, chiar de-a lungul epocilor viitoare ale universului care vor asista poate la tentativele pelerinilor spaţiului

pentru a-l găsi pe Dumnezeu pe nivele superfinite. Havona este de asemenea destinată să servească ca univers educativ fiinţelor absonite. Va fi probabil şcoala terminală atunci când cele şapte suprauniversuri vor funcţiona ca o şcoală intermediară pentru diplomaţii şcolilor primare ale spaţiului exterior. Noi împărtăşim opinia că potenţialele eternului Havona sunt cu adevărat nelimitate, că universul central are eterna capacitate de a servi ca univers educativ experienţial pentru toate tipurile de fiinţe create, trecute, prezente şi viitoare.

14:6.42 (163.4) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii însărcinat cu această misiune de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 14 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 16 >>

Capitolul 15

Cele Şapte suprauniversuri

15:0.1 (164.1) PENTRU Tatăl Universal - în calitate de Tată - universurile sunt practic inexistente; el se ocupă de personalităţi, este Tatăl personalităţilor. Pentru Fiul Etern şi pentru Spiritul Infinit - în calitate de creatori parteneri - universurile sunt localizate şi individuale sub suveranitatea asociată a Fiilor Creatori şi a Spiritelor Creative. Pentru Trinitatea Paradisului, în afară de Havona, mai există doar şapte universuri locuite, cele şapte suprauniversuri care deţin puterea peste cercul primului nivel al spaţiului de după Havona. Cele Şapte Spirite Maestru emit razele lor de influenţă de pe Insula Centrală, făcând astfel din vasta creaţie o roată gigantică, al cărei butuc este eterna Insulă a Paradisului, cele şapte spiţe sunt radiaţiile

Celor Şapte Spirite Maestru, iar obada regiunile exterioare ale marelui univers.

15:0.2 (164.2) Planul septuplu de guvernare şi de organizare a suprauniversurilor a fost întocmit pe la începuturile materializării creaţiei universale. Atunci prima creaţie posthavoniană a fost divizată în şapte segmente colosale şi totodată s-au proiectat şi s-au construit lumile-sediu ale guvernelor acestor suprauniversuri. Planul prezent de administrare există aproape de-o veşnicie, şi pe drept cuvânt conducătorii acestor şapte suprauniversuri sunt numiţi Cei Îmbătrâniţi de Zile.

15:0.3 (164.3) Nu prea sper să vă spun mare lucru din tot vastul volum de cunoştinţe referitoare la suprauniversuri, însă pe toate aceste tărâmuri este operaţională o tehnică pentru controlul inteligent al forţelor fizice şi spirituale; prezenţele gravitaţiei universale funcţionează aici cu o putere maiestuoasă şi cu o armonie perfectă. Este important să vă faceţi mai întâi o idee potrivită asupra alcătuirii fizice şi a organizării materiale a domeniilor suprauniversale; veţi fi atunci mai bine pregătiţi să pricepeţi minunata organizare realizată pentru guvernarea lor spirituală şi pentru progresul intelectual al creaturilor volitive care se găsesc pe miliardele de planete locuite, împrăştiate peste tot în aceste şapte suprauniversuri.

1. Nivelul de spaţiu al suprauniversului

15:1.1 (164.4) În cadrul restrâns ar arhivelor, al observaţiilor şi al amintirilor generaţiilor care se desfăşoară pe o perioadă de un milion

sau de un miliard din anii voştri scurţi, şi având în vedere toate raţiunile şi scopurile practice, putem spune că Urantia şi universul local căruia îi aparţine trăieşte la ora actuală aventura unei lungi explorări într-un nivel spaţial neexplorat. Însă, potrivit arhivelor de pe Uversa şi având în vedere coincidenţa cu unele observaţii mai vechi, în armonie cu experienţele şi cu calculele mai avansate ale ordinului nostru, apoi ca urmare a unor concluzii întemeiate pe toate acestea, precum şi pe alte descoperiri, noi ştim că lumile sunt angajate într-o mişcare procesională ciclică ordonată, bine definită, perfect controlată rotindu-se cu o măreţie maiestuoasă în jurul Primei Surse-Centru şi a universului ei rezidenţial.

15:1.2 (165.1) Noi am descoperit deja de multă vreme că cele şapte universuri traversează o mare elipsă, un cerc gigantic şi alungit. Sistemul vostru solar şi celelalte lumi ale timpului nu se aruncă înainte, fără hartă şi compas, într-un spaţiu neexplorat. Universul local căruia îi aparţine sistemul vostru urmează o traiectorie definită şi bine înţeleasă, în sens invers acelor de ceasornic, în jurul vastului vârtej care înconjoară universul central. Această cale cosmică este bine trasată, şi este cunoscută de observatorii stelelor suprauniversurilor tot atât de bine cum sunt şi orbitele planetelor sistemului vostru solar observate de astronomii de pe Urantia.

15:1.3 (165.2) Urantia este situată într-un univers local şi într-un un supraunivers care nu sunt pe deplin organizate, iar universul vostru local se găseşte în apropierea imediată a numeroase creaţii fizice doar parţial împlinite. Voi aparţineţi unuia dintre universurile relativ recente. Însă acum voi nu vă aruncaţi nebuneşte în spaţiul neumblat şi nu bâjbâiţi orbeşte prin regiuni necunoscute. Voi urmaţi un calea

ordonată şi predeterminat a nivelului spaţiului suprauniversurilor. Treceţi acum exact prin acelaşi spaţiu pe care sistemul vostru planetar sau predecesorii săi l-au traversat cu multe epoci în urmă şi, cândva, în viitorul îndepărtat, sistemul vostru sau succesorii lui, vor traversa din nou acelaşi spaţiu pe care îl străbateţi astăzi atât de rapid.

15:1.4 (165.3) În epoca prezentă şi după cum este privită direcţia de pe Urantia, suprauniversul numărul unu se roteşte aproape spre nord; el se află pe direcţia est, şi aproape în opoziţie cu reşedinţa paradisiacă a Marilor Surse-Centru şi a universului central al Havonei. Această poziţie, precum şi cea corespondentă ei, cea din vest, reprezintă punctul în care sferele timpului se apropie cel mai mult de Insula eternă. Suprauniversul numărul doi se găseşte în nord şi se pregăteşte să se rotească către est, în timp ce numărul trei ocupă segmentul cel mai septentrional al marii căi a spaţiului, amorsând deja curba care-l va conduce să alunece spre sud. Numărul patru îşi urmează zborul pe o linie comparativ dreaptă spre sud, regiunile sale avansate apropiindu-se acum de zona aflată în opoziţia cu Marile Centre. Numărul cinci aproape că şi-a părăsit poziţia sa din partea opusă Centrului Centrelor şi continuă pe traiectoria direct meridională, precedând rotaţia înspre est. Numărul şase ocupă cea mai mare parte a curbei meridionale, segment din care suprauniversul vostru aproape că a ieşit.

15:1.5 (165.4) Universul vostru local al Nebadonului aparţine Orvontonului, al şaptelea supraunivers, care se roteşte între suprauniversul numărul unu şi şase, care nu de multă vreme a luat (potrivit felului nostru de calculare timpului) o curbă dinspre sud-est a nivelului de spaţiu al suprauniversurilor. Astăzi sistemul solar căruia

îi aparţine Urantia a depăşit de câteva miliarde de ani curbura sudică, cu atât de mult încât, acum, voi înaintaţi dincolo de turnura sud-est şi vă deplasaţi rapid pe lunga traiectoria comparativ rectilinie din către nord. De-a lungul a nenumărate epoci, Orvontonul va urma acest curs atât de apropiat de direcţia nordică.

15:1.6 (165.5) Urantia aparţine unui sistem excentric care s-a depărtat bine de limitele exterioare ale universului vostru local, iar universul local este pe cale de a traversa periferia Orvontonului. Dincolo de voi mai există şi alt-ii, însă voi sunteţi destul de îndepărtaţi, în spaţiu, de sistemele fizice care se rotesc pe marea orbită aflată în apropiere relativă de Marea Sursă Centru.

2. Organizarea suprauniversurilor

15:2.1 (165.6) Numai Tatăl Universal cunoaşte amplasarea şi numărul efectiv al lumilor din locuite în spaţiu; el are un nume pentru toate şi le ştie numărul. Nu pot să dau decât numărul aproximativ al planetelor locuite sau locuibile, deoarece anumite universuri locale au mai multe lumi potrivite pentru viaţa inteligentă decât au altele. Pe de altă parte, nu toate universurile locale proiectate au fost organizate. Iată de ce eu fac o estimare doar pentru a vă da o idee asupra imensităţii creaţiei materiale.

15:2.2 (166.1) Există şapte suprauniversuri în marele univers, aproximativ după cum urmează :

15:2.3 (166.2) 1. *Sistemul.* Unitatea de bază a supraguvernului este formată din aproximativ o mie de lumi locuite sau locuibile. Sori înflăcăraţi, lumi reci, planete prea apropiate de sori fierbinţi, precum şi alte sfere neadecvate locuirii de către creaturi nu sunt incluse în grupul acesta. Numim sistem acest ansamblu de o mie de lumi apte să întreţină viaţa, însă, în sistemele tinere, doar un număr relativ restrâns dintre aceste lumi pot fi locuite. Fiecare planetă locuită este condusă de un Prinţ Planetar; fiecare sistem local are ca sediu central o sferă arhitecturală şi este guvernat de un Suveran Sistemic.

15:2.4 (166.3) 2. *Constelaţia.* O sută de sisteme (aproximativ 100.000 de planete locuibile) alcătuiesc o constelaţie. Fiecare constelaţie ca sediu are o sferă arhitecturală şi este condusă de trei Fii din ordinul Vorondandekilor, cei Preaînalţi. Fiecărei constelaţii îi este, de asemenea, ataşat ca observator un Fidel al Zilelor, ambasador al Trinităţii Paradisului.

15:2.5 (166.4) 3. *Universul Local.* O sută de constelaţii (aproximativ 10 milioane de planete locuibile) constituie un univers local. Fiecare univers local are drept sediu o magnifică lume arhitecturală şi este condus de unul dintre Fiii lui Dumnezeu Creatori coordonaţi din ordinul Mihaililor. Fiecare univers este binecuvântat de prezenţa unei Uniuni a Zilelor, o reprezentantă a Trinităţii Paradisului.

15:2.6 (166.5) 4. *Sectorul minor.* O sută de universuri locale (aproximativ un miliard de planete locuibile) constituie un sector minor al guvernării suprauniversului. Fiecare sector minor are o minunată lume-sediu de unde conducătorii săi, Recenţii Zilelor, administrează treburile acestui sector minor. Există câte trei Recenţi

ai Zilelor, Personalităţi Supreme ale Trinităţii, în sediul fiecărui sector minor.

15:2.7 (166.6) 5. *Sectorul major.* O sută de sectoare minore (aproximativ 100 de miliarde de planete locuibile) formează un sector major. Fiecare sector major are un sediu superb, condus de trei Perfecţiuni ale Zilelor, Personalităţi Supreme ale Trinităţii.

15:2.8 (166.7) 6. *Suprauniversurile.* Zece sectoare majore (aproximativ 1.000 de miliarde de planete locuibile) constituie un suprauniversurs. Fiecare suprauniversurs este are o lume sediu imensă şi glorioasă, şi condusă de trei Îmbătrâniţi de Zile.

15:2.9 (166.8) 7. *Marele univers.* Şapte suprauniversuri alcătuiesc prezentul mare univers organizat, constând în şapte miliarde de lumi locuibile, plus sferele arhitecturale şi miliardul de sfere locuite ale Havonei. Suprauniversurile sunt conduse şi administrate indirect şi în mod reflexiv din Paradis de Cele Şapte Spirite Maestru. Miliardul de lumi ale Havonei este administrat direct de Eternii de Zile, câte una dintre aceste Personalităţi Supreme ale Trinităţii prezidând asupra fiecăreia dintre aceste sfere perfecte.

15:2.10 (167.1) Excluzând sferele Paradisului-Havona, planul organizării universului comportă următoarele unităţi :

15:2.11 (167.2)	Suprauniversul	7
15:2.12 (167.3)	Sectoarele majore	70
15:2.13 (167.4)	Sectoarele minore	7.000
15:2.14 (167.5)	Universurile locale	700.000
15:2.15 (167.6)	Constelaţiile	70 milioane

15:2.16 (167.7) Sistemele locale . . . . 7 miliarde

15:2.17 (167.8) Planetele locuite . . 7.0000 miliarde

15:2.18 (167.9) Fiecare dintre cele şapte suprauniversuri este constituit aproximativ după cum urmează :

15:2.19 (167.10) Un sistem conţine (aproximativ) . . . .

15:2.20 (167.11) O constelaţie (o sută de sisteme) . . . . . . 1.000 de lumi

. . . . 100.000 de lumi

15:2.21 (167.12) Un univers (o sută de constelaţii) . . . .

15:2.22 (167.13) Un sector minor (o sută de 10 milioane de lumi

universuri) . . . . 1 miliard de lumi

15:2.23 (167.14) Un sector major (o sută de sectoare minore) . . . .

15:2.24 (167.15) Un suprauniversu (10 sectoare 100 miliarde de lumi

majore) . . . 1.000 miliarde de lumi

15:2.25 (167.16) Toate aceste estimări sunt cele mai bune aproximări, căci apar constant noi sisteme, în timp ce alte organizări ies temporar din existenţa materială.

3. Suprauniversul Orvontonului

15:3.1 (167.17) Practic toate domeniile stelare vizibile de pe Urantia cu ochiul liber aparţin celei de a şaptea secţiuni a marelui univers, suprauniversul Orvontonului. Vastul sistem de stele al Căii Lactee reprezintă nucleul central al Orvontonului şi se găseşte foarte departe de frontierele universului vostru local. Acest mare agregat de sori, de insule întunecate ale spaţiului, de stele duble, de îngrămădiri

globulare, de nori stelari, de nebuloase spirale sau de un alt fel, precum şi miliardele de planete individuale, formează o grupare ovală alungită, un profil de turn de veghe, înglobând aproximativ o şeptime din universurile evolutive locuite.

15:3.2 (167.18) De pe poziţia astronomică a Urantiei, privind Calea Lactee prin secţiunea transversală a sistemelor din preajma ei, observăm că sferele Orvontonului călătoresc pe un vast plan alungit a cărui lărgime este mai mare decât adâncimea, iar a cărui lungime este mult mai mare decât lăţimea.

15:3.3 (167.19) Observarea a ceea ce numim Calea Lactee revelează că densitatea stelară a Orvontonului este comparativ mai mare când privim cerul într-un anumit plan, în timp ce ea se diminuează de fiecare parte a acestui plan; numărul de stele şi alte sfere descreşte când ne îndepărtăm de planul principal al suprauniversului nostru material. Atunci când unghiul de observaţie este propice, aruncându-vă privirea prin corpul principal al acestei regiuni de densitate maximă, vă uitaţi în acelaşi timp la universul rezidenţial, centrul tuturor lucrurilor.

15:3.4 (167.20) Dintre cele zece sectoare majore ale Orvontonului, opt au fost vag identificate de astronomii urantieni. Este dificil să se recunoască separat celelalte două, deoarece sunteţi nevoiţi să priviţi aceste fenomene din interior. Dacă aţi putea examina suprauniversul Orvontonului dintr-un loc foarte îndepărtat din spaţiu, a-ţi recunoaşte imediat cele zece sectoare majore ale celei de-a şaptea galaxii.

15:3.5 (168.1) Centrul de rotaţie al sectorului vostru minor este situat foarte departe în enormul şi densul nor stelar al Săgetătorului, în jurul căruia se deplasează universul vostru local şi creaţiile care îi sunt

asociate. Iar de o parte şi de alta a vastului sistem subgalactic al Săgetătorului puteţi observa două mari curente de nori stelari care se ridică sub forma unor magnifice spirale stelare

15:3.6 (168.2) Nucleul sistemului fizic căruia îi aparţine soarele vostru şi planetele sale asociate este centrul a ceea ce a fost cândva nebuloasa Andronover. Această nebuloasă ancestrală spirală a fost uşor deformată de dislocările de gravitaţie care au însoţit naşterea sistemului vostru solar, care au fost cauzate de apropierea unei mari nebuloase din vecinătate. Această cvasicoliziune a transformat Andronover într-un agregat aproape globular, fără să distrugă în întregime dubla procesiune de sori şi a grupărilor lor fizice asociate. Sistemul vostru solar ocupă acum o poziţie destul de centrală pe unul dintre braţele acestei spirale deformate, aflat aproape la jumătatea distanţei dintre centrul şi marginea exterioară a curentului de stele.

15:3.7 (168.3) Sectorul Săgetătorului şi toate celelalte sectoare şi diviziuni ale Orvontonului se rotesc în jurul Uversei, şi o parte a confuziei observatorilor de stele de pe Urantia este pricinuită de iluzia optică şi de deformărilor relative produse de multiplele mişcări de revoluţie care urmează :

15:3.8 (168.4) 1. Revoluţia Urantiei în jurul soarelui său.

15:3.9 (168.5) 2. Circuitul sistemului vostru solar în jurul nucleului vechii nebuloase Andronover.

15:3.10 (168.6) 3. Rotaţia familiei stelare a nebuloasei Andronover şi a grupurilor asociate în jurul centrului complex de rotaţie-gravitaţie a norului de stele al Nebadonului.

15:3.11 (168.7) 4. Traiectoria norului stelar local al Nebadonului şi a creaţiilor sale asociate în jurul centrului sectorului lor minor, centru

situat în Săgetător.

15:3.12 (168.8) 5. Rotaţia celor o sută de sectoare minore, inclusiv Săgetătorul, în jurul sectorului lor major.

15:3.13 (168.9) 6. Învârtirea celor zece sectoare majore, aşa zisele trene de stele, în jurul Uversei, lumea sediu a Orvontonului.

15:3.14 (168.10) 7. Mişcarea Orvontonului şi a celor şase suprauniversuri asociate în jurul Paradisului şi a Havonei, procesiune în sens invers acelor de ceasornic la nivelul spaţiului suprauniversurilor.

15:3.15 (168.11) Aceste mişcări multiple sunt de diverse ordine. Căile spaţiale ale planetei voastre şi ale sistemului vostru solar sunt genetice, adică inerente originii lor. Mişcarea absolută a Orvontonului în sens invers acelor de ceasornic este tot genetică, inerentă planurilor arhitecturale ale universului maestru. Însă mişcările intermediare sunt de origine complexă; pe de o parte, ele derivă din segmentarea constitutivă a energiei materiei în supraunivers, iar pe de altă parte sunt produse de acţiunea inteligentă şi intenţională a organizatorilor de forţă Paradisului.

15:3.16 (168.12) Universurile locale sunt mai vecine unele cu altele atunci când se apropie de Havona; circuitele sunt mai numeroase şi se suprapun din ce în ce mai mult, strat peste strat. Însă, la o distanţă mai mare de centrul etern, există din ce în ce mai puţine sisteme, straturi, circuite şi universuri.

4. Nebuloasele — strămoşii universurilor

15:4.1 (169.1) Cu toate că creaţia şi organizarea universului rămân întotdeauna sub controlul Creatorilor infiniţi şi al asociaţilor lor, orice fenomen se desfăşoară conform unei tehnici ordonate şi conform legilor gravitaţiei-forţă, energiei şi materiei. Însă un element misterios este asociat sarcinii-forţă universale a spaţiului. Noi înţelegem foarte bine organizarea creaţiilor materiale plecând de la stadiul ultimatonic, însă nu înţelegem pe deplin naşterea cosmică a ultimatonilor. Noi suntem convinşi că aceste forţe ancestrale îşi au originea în Paradis, deoarece ele se rotesc perpetuu în spaţiul străbătut, urmând exact traseul giganticelor contururi ale Paradisului. Cu toate că ea nu răspunde gravitaţiei Paradisului, această sarcină-forţă a spaţiului, predecesor al întregii materializări, reacţionează întotdeauna la prezenţa Paradisului de Jos; ea este aparent pusă în circuit în interiorul şi în exteriorul centrului Paradisului de Jos.

15:4.2 (169.2) Organizatorii forţei Paradisului transmută puterea spaţiului în forţă primordială, şi fac să evolueze acest potenţial prematerial în manifestări de energii primare şi secundare ale realităţii fizice. Când această energie atinge nivelele la care răspunde gravitaţiei, intră în acţiune directorii de putere şi asociaţii lor din regimul suprauniversal şi îşi încep manipulările lor fără sfârşit destinate să stabilească multiplele circuite de putere şi canale de energie ale universurilor spaţiului şi timpului. Astfel apare materia

fizică în spaţiu, şi atunci cadrul este pregătit pentru a se începe organizarea universului.

15:4.3 (169.3) Această segmentare a energiei este un fenomen care nu a putut fi clarificat niciodată de către fizicienii de pe Nebadon. Principala lor dificultate constă în faptul că organizatorii forţei din Paradis sunt relativ inaccesibili, deoarece directorii de putere vii, cu toate că sunt competenţi pentru a se ocupa de energia spaţială, nu au nici cea mai vagă idee asupra originii energiilor pe care le manipulează cu atât de multă pricepere şi îndemânare.

15:4.4 (169.4) Organizatorii de forţă ai Paradisului sunt la originea nebuloaselor. Ei sunt capabili să dea naştere în jurul prezenţei lor spaţiale la formidabili cicloni de forţă care, odată formaţi, nu pot fi opriţi, nici limitaţi până când aceste forţe care impregnează totul nu sunt mobilizate pentru a face să apară în cele din urmă unităţile ultimatonice ale materiei universale. Aşa sunt aduse în existenţă nebuloasele spirale sau de orice alt gen, roţile mamă ale sorilor cu origine directă şi ale diversele lor sisteme. În spaţiul exterior, putem percepe zece forme diferite de nebuloase, zece faze de evoluţie universală primară, şi aceste vaste roţi de energie au avut aceeaşi origine ca aceea a celor şapte suprauniversuri.

15:4.5 (169.5) Există mari diferenţe în mărimea nebuloaselor, precum şi în numărul total şi în masa de agregare a descendenţilor lor stelari şi planetari. O nebuloasă formatoare de sori situată la nord de frontierele Orvontonului, însă în interiorul nivelului spaţial al suprauniversurilor, a dat deja naştere la patruzeci de mii de sori, şi roata mamă continuă să proiecteze sori dintre care majoritatea au

mărimea soarelui vostru. Unele din cele mai mari nebuloase ale spaţiului exterior dau naştere unui număr de sori de până la o sută de milioane.

15:4.6 (169.6) Nebuloasele nu sunt în legătură directă cu nici una dintre unităţile administrative cum ar fi sectoarele minore sau universurile locale, cu toate că anumite universuri locale au fost organizate cu produsele unei singure nebuloase. Fiecare univers local îmbrăţişează exact o sutime din sarcina totală de energie a unui suprauniversul, independent de relaţiile nebulare, deoarece energia nu este organizată de nebuloasă - ea este distribuită în mod universal.

15:4.7 (170.1) Nu toate nebuloasele spirale sunt angajate în formarea de sori. Unele au păstrat controlul multora dintre descendenţii lor stelari separaţi, iar aparenţa lor de spirală rezultă din faptul că sorii lor ies din braţul nebular în formaţie restrânsă, însă se întorc în aceasta pe căi diverse. Acest fapt uşurează observarea lor într-un singur punct, când sunt la un loc, însă îngreunează observarea lor atunci când sunt larg răspândiţi pe diversele lor căi de întoarcere, mai departe şi în afara braţului nebuloasei. Nu există prea multe nebuloase formatoare de sori care să fie în prezent active în Orvonton, cu toate că Andromeda, care este în afara suprauniversului locuit, este foarte activă. Această nebuloasă foarte îndepărtată este vizibilă cu ochiul liber; atunci când o priviţi, opriţi-vă pentru a vă gândi că lumina care ajunge la voi a părăsit aceşti sori îndepărtaţi de aproape un milion de ani.

15:4.8 (170.2) Galaxia Căii Lactee este compusă din un uriaş număr de nebuloase care au fost spirale şi din alte nebuloase, dintre care multe şi-au păstrat configuraţia de la începuturi. Însă, ca urmare a

catastrofelor interne şi a atracţiilor externe, multe au trecut prin prefaceri şi prin deformări de aşa natură încât aceste enorme conglomerate apar ca gigantice mase luminoase de sori strălucitori, cum ar fi, de pildă, Norul lui Magellan. Tipul globular de îngrămădire de stele predomină în vecinătatea limitelor exterioare a Orvontonului.

15:4.9 (170.3) Trebuie să considerăm imenşii nori stelari ai Orvontonului ca pe conglomerate individuale de materie, comparabile cu nebuloasele separate pe care le putem observa în regiunile spaţiului exterioare galaxiei Căii Lactee. Cu toate acestea, mulţi dintre presupuşii nori stelari ai spaţiului nu sunt formaţi decât din materie gazoasă. Potenţialul de energie al acestor nori de gaze stelare este incredibil de colosal; şi o parte este recuperată de sorii vecini şi retrimisă în spaţiu sub formă de emanaţii solare.

5. Originea corpurilor spaţiale

15:5.1 (170.4) Cea mai mare parte a masei conţinută în sorii şi în planetele unui suprauniverse provine din roţile nebulare. O porţiune foarte mică din masa suprauniversurilor este organizată prin acţiunea directă a directorilor de putere (cum este în construcţia sferelor arhitecturale); cu toate acestea, în spaţiul deschis, se naşte o cantitate constant variabilă de materie.

15:5.2 (170.5) În ceea ce priveşte originea lor, majoritatea sorilor, a planetelor şi a altor sfere se pot încadra într-una dintre cele zece grupuri următoare:

15:5.3 (170.6) 1. *Inele de Contracţie Concentrice.* Nu toate nebuloasele sunt spirale. Numeroase nebuloase imense suportă o condensare sub formă de inele multiple în loc de a se diviza într-un sistem de stele duble, sau de a evolua în spirală. Pe lungi perioade de vreme, aceste nebuloase par ca enormi sori centrali înconjuraţi de un mare număr de nori gigantici semănând cu formaţiile materiale inelare.

15:5.4 (170.7) 2. *Stelele Turbionare* cuprind acei sori care sunt aruncaţi afară de pe marile roţi mamă de gaz la o înaltă temperatură. Ele nu sunt aruncate sub formă de inele, ci în procesiuni la dreapta şi la stânga. Există stele turbionare provenite din nebuloase diferite de cele spirale.

15:5.5 (170.8) 3. *Planete de Explozie Gravitaţională.* Când un soare este născut dintr-o nebuloasă spirală sau barată, el este destul de adesea proiectat la o distanţă considerabilă. Un astfel de soare este în principal gazos şi, ulterior, după ce s-a răcit puţin şi s-a condensat, se poate întâmpla să alunge pe lângă vreo masă enormă de materie, vreun soare gigantic sau de o insulă întunecată a spaţiului. Distanţa de apropiere poate fi insuficientă pentru a se traduce într-o coliziune, însă cu toate acestea suficientă pentru a permite forţei de atracţie gravitaţionale a corpului mai mare să provoace convulsii mareice pe corpul mai mic, ceea ce dă naştere la o serie de ridicări sub formă de maree care au loc simultan pe cele două feţe opuse ale soarelui în convulsie. La apogeul lor, aceste erupţii explozive produc o serie de conglomerate de materie de diverse mărimi, care pot fi proiectate dincolo de zona de recuperare a gravitaţiei soarelui în erupţie. Aceste

conglomerate se stabilizează atunci pe orbitele lor proprii în jurul unuia din cele două corpuri celeste implicate în episod. Mai târziu, alcătuirile mai mari de materie se contopesc şi atrag progresiv spre ele corpuri mai mici. Acesta este modul în care sunt aduse la existenţă multe dintre planetele solide ale sistemelor secundare. Sistemul vostru solar are tocmai o astfel de origine,

15:5.6 (171.1) 4. *Fiicele Planetare Centrifugale.* În anumite stadii ale dezvoltării lor şi dacă viteza lor de rotaţie se accelerează considerabil, anumiţi sori enormi încep să arunce în exterior anumite cantităţi de materie, care pot apoi să fie reunite pentru a forma mici lumi continuând să se învârtă în jurul soarelui care le-a dat naştere.

15:5.7 (171.2) 5. *Sferele Deficiente în Gravitaţie.* Există o limită critică a dimensiunii stelelor individuale. Când un soare atinge această limită, el este nu poate decât să se scindeze, dacă nu îşi încetineşte viteza de rotaţie. Intervine atunci fisiunea solară, şi se naşte o nouă stea dublă din această categorie. Ulterior se pot forma numeroase mici planete ca subproduse ale acestei gigantice dislocări.

15:5.8 (171.3) 6. *Stelele de Contracţie.* În micile sisteme, se întâmplă ca planeta mai mare exterioară să atragă către ea lumile vecine, în timp ce planetele mai apropiate de soare să îşi înceapă zborul final. În sistemul vostru solar, această fază finală ar semnifica reclamarea de către soare a celor patru planete interioare, în timp ce planeta majoră, Jupiter, ar fi mult mărită prin captarea lumilor rămase. Un astfel de sfârşit pentru un sistem solar ar duce la producerea a doi sori adiacenţi însă inegali, unul dintre tipurile de formare a stelelor duble.

Acest gen de catastrofă este foarte rar, mai puţin la extremitatea conglomeratelor stelare ale suprauniversurilor.

15:5.9 (171.4) 7. *Sferele cumulative.* Plecând de la imensele cantităţi de materie ce circulă prin spaţiu, pot să se formeze lent mici planete. Ele cresc prin adaosuri meteorice şi prin coliziuni minore. În anumite sectoare ale spaţiului, condiţiile favorizează aceste forme de naştere planetară. Multe lumi locuite au fost formate astfel.

15:5.10 (171.5) Unele dintre insulele dense şi întunecoase provin direct dintr-un conglomerat de energie transmutantă în spaţiu. Un alte grup dintre aceste insule întunecoase s-a născut prin acumularea de enorme cantităţi de materie rece, de simple fragmente şi de meteoriţi ce circulă în spaţiu. Aceste agregate de materie nu au fost niciodată calde şi, în afară de densitatea lor, compoziţia este foarte asemănătoare celei a Urantiei.

15:5.11 (171.6) 8. *Sori consumaţi.* Unele din insulele obscure ale spaţiului sunt sori izolaţi consumaţi, care au emis întreaga lor energie disponibilă. Aceste organizări de materie sunt aproape de condensarea totală, de o consolidare practic completă. Sunt necesare epoci şi epoci pentru aceste mase atât de enorme de materie foarte condensată pentru a fi încărcate în circuitele spaţiului şi pregătite astfel pentru noi cicluri de funcţionare în univers, ca urmare a unei coliziuni sau unui alt eveniment cosmic la fel de reînsufleţitor.

15:5.12 (171.7) 9. *Sfere de Coliziune.* În regiunile în care îngrămădirile sunt dense, coliziunile nu sunt rare. Aceste ajustări astronomice sunt însoţite de imense modificări ale energiei şi de transmutări ale materiei. Coliziunile implică sori morţi care contribuie

particular la crearea fluctuaţiilor de energie foarte întinse. Anvergura colizională constituie adesea nuclee materiale pentru formarea ulterioară a corpurilor planetare adaptate habitatului muritorilor.

15:5.13 (172.1) 10. *Lumile Arhitecturale.* Sunt lumi construite conform planurilor şi specificărilor în vederea unui scop special. Este cazul Salvingtonului, sediul universului vostru local şi al Uversei, sediul guvernării suprauniversului nostru.

15:5.14 (172.2) Există numeroase alte tehnici pentru a elabora sori şi a separa planete, însă procesele citate lasă să se întrezărească metodele prin care marea majoritate a sistemelor stelare şi a familiilor planetare este adusă la existenţă. Dacă am vrea să expunem toate tehnicile variate implicate în metamorfozele stelare şi evoluţiile planetare, ar trebui să descriem aproape o sută de moduri diferite pentru a forma stele sau a aduce la viaţă planete. Pe măsură ce astronomii voştri vor scruta cerurile, ei vor observa fenomene indicative ale tuturor acestor moduri de evoluţie stelară, însă ei vor descoperi rar proba că se formează mici amestecuri de materie neluminoasă servind planetele locuite, care sunt sferele cele mai importante ale vastei creaţii materiale.

6. Sferele spaţiului

15:6.1 (172.3) Independent de originea lor, putem clasifica diversele sfere ale spaţiului în diviziuni majore după cum urmează:

15:6.2 (172.4) 1. Sorii - stelele spaţiului.

15:6.3 (172.5) 2. Insulele întunecate ale spaţiului.

15:6.4 (172.6) 3. Corpurile spaţiale minore - comete, meteori şi corpuri meteoritice.

15:6.5 (172.7) 4. Planetele, inclusiv lumile locuite.

15:6.6 (172.8) 5. Sferele arhitecturale - lumile construite la comandă.

15:6.7 (172.9) Cu excepţia planetelor arhitecturale, toate corpurile spaţiale au o origine evolutivă, în sensul că nu au fost aduse în existenţă printr-un ordin al Deităţii, însă actele creatoare ale lui Dumnezeu s-au derulat conform unei tehnici a spaţiului-timp prin acţiunea numeroaselor inteligenţe ale Deităţii, create şi exteriorizate.

15:6.8 (172.10) *Sorii.* Sunt stele ale spaţiului în toate diversele lor stadii de existenţă. Anumiţi sori sunt sisteme spaţiale care evoluează solitar. Alţii sunt stele duble, sisteme planetare pe cale de contracţie sau de dispariţie. Stelele spaţiului există sub cel puţin o mie de stări sau stadii diferite. Vouă vă sunt familiari sorii care emit lumină însoţită de căldură, însă mai există şi alţi sori care strălucesc fără căldură.

15:6.9 (172.11) Un soare obişnuit emite lumină şi căldură timp de miliarde şi miliarde de ani, fapt ce ilustrează imensa rezervă de energie constituită în fiecare unitate de materie. Energia actuală înmagazinată în aceste particule invizibile de materie fizică este aproape inimaginabilă, iar această energie devine aproape în întregime disponibilă sub formă de lumină atunci când este supusă enormei presiuni calorice şi altor activităţi energetice asociate care domnesc în interiorul sorilor strălucitori. Alte condiţii permit, de asemenea, acestor sori să transforme şi să emită o mare parte a

energiei spaţiale care vine la ei prin circuitele spaţiului stabilite. Numeroase faze ale energiei fizice şi toate formele de materie sunt atrase de dinamul solar şi ulterior redistribuite de el. Astfel, sorii servesc unor accelerări locale ale circulaţiei energiei acţionând ca centrale electrice automate de control.

15:6.10 (172.12) Suprauniversul Orvontonului este luminat şi încălzit de peste zece miliarde de sori strălucitori care sunt stele observabile din sistemul vostru astronomic. Mai mult de două miliarde dintre ele sunt prea îndepărtate sau prea mici pentru a fi văzute vreodată de pe Urantia. Însă, în universul maestru, există tot atâţia sori câte picături de apă în oceanele lumii voastre.

15:6.11 (173.1) *Insulele Întunecate ale Spaţiului.* Sunt sori morţi şi alte mari agregate de materie lipsite de lumină şi de căldură. Insulele obscure au uneori o masă enormă; ele exercită o puternică influenţă asupra echilibrului universului şi a manipulării energiei. Densitatea anumitor mase imense este aproape incredibilă. Şi această mare concentrare de masă permite insulelor întunecate să funcţioneze ca puternici regulatori ţinând sub control eficient marile sisteme vecine. Ele deţin puterea de a echilibra gravitaţia în numeroase constelaţii. Numeroase sisteme fizice, care altfel ar cădea rapid până în apropierea sorilor apropiaţi în care ar fi distruse, sunt menţinute în siguranţă în controlul gravitaţional al acestor întunecate insule păzitoare. Din cauza acestei funcţiuni putem să le localizăm cu precizie. Noi am măsurat forţa de atracţie a corpurilor luminoase, şi aceasta ne permite să calculăm dimensiunea şi amplasarea exactă a insulelor întunecate ale spaţiului, care funcţionează atât de eficient pentru a menţine stabil un anumit sistem pe traiectoria sa.

15:6.12 (173.2) *Corpuri Spaţiale Minore.* Meteorii şi alte mici particule de materie care circulă şi evoluează în spaţiu constituie un enorm conglomerat de energii şi de substanţă materială.

15:6.13 (173.3) Numeroase comete sunt rămăşiţele necontrolate şi nestabilite ale roţilor mamă solare şi sunt aduse progresiv sub controlul soarelui central care le guvernează. Cometele au, de asemenea, multe alte origini. Coada unei comete se orientează către polul opus corpului sau soarelui care o atrage, din cauza reacţiei electrice a gazelor sale extrem de diluate şi a presiunii efective a luminii şi a altor energii care vin de la soare. Acest fenomen constituie una dintre probele pozitive ale realităţii luminii şi a energiilor ei asociate; el demonstrează că lumina are masă. Lumina este o substanţă reală, ea nu este pur şi simplu o mişcare ondulatorie a unui eter ipotetic.

15:6.14 (173.4) *Planetele.* Sunt mari conglomerate de materie care urmează o orbită în jurul unui soare sau al unui alt corp spaţial. Ca mărime sunt cuprinşi între corpurile meteoritice şi enormele sfere gazoase, lichide sau solide. Atunci când se află într-o relaţie corespunzătoare cu un soare apropiat, lumile reci, alcătuite prin îmbinarea materialelor plutitoare din spaţiu, formează planetele ideale pentru a găzdui locuitori inteligenţi. În general, sorii morţi nu sunt potriviţi vieţii; ei sunt de obicei prea îndepărtaţi de un soare viu şi strălucitor, şi de altfel sunt mult prea masivi; la suprafaţa lor gravitaţia este enormă.

15:6.15 (173.5) În suprauniversul vostru nu există decât o planetă rece din patruzeci care să fie locuibilă de fiinţe din ordinul vostru; şi, bineînţeles, sorii supraîncălziţi şi lumile înconjurătoare nu sunt în

stare să găzduiască o viaţă superioară. În sistemul vostru solar, numai trei plante sunt în prezent potrivite pentru a găzdui viaţa. Prin mărimea, prin densitatea şi prin localizarea ei, Urantia este în multe privinţe ideală pentru habitatul uman.

15:6.16 (173.6) Legile comportării energiei fizice sunt esenţialmente universale, însă influenţele locale joacă un mare rol în condiţiile fizice care prevalează pe planete individuale şi în sisteme locale. Nenumăratele lumi ale spaţiului sunt caracterizate de o varietate aproape infinită de creaturi şi de alte manifestări vii. Cu toate acestea, există anumite puncte de asemănare într-un grup de lumi asociate unui sistem ordonat şi există, de asemenea, un model universal al vieţii inteligente. Există relaţii fizice între sistemele planetare care aparţin aceluiaşi circuit fizic şi care se urmează îndeaproape în mişcarea lor interminabilă în jurul orbitei universurilor.

7. Sferele arhitecturale

15:7.1 (174.1) Guvernarea fiecărui suprauniverse rezidă în apropierea centrului universurilor evolutive din segmentul său de spaţiu. El ocupă o lume făcută să comande şi populată de personalităţi acreditate. Aceste lumi- sediu sunt sfere arhitecturale, corpuri spaţiale construite specific pentru scopul lor special. Cu toate că ele primesc lumină de la sorii vecini, ele sunt luminate şi încălzite independent. Fiecare dispune de un soare care emite lumină rece, la fel ca sateliţii Paradisului, şi fiecare primeşte căldură prin circulaţia anumitor curenţi de energie, aproape de suprafaţa sferei lor. Aceste lumi-sediu

aparţin unuia din sistemele principale situate în apropierea centrului astronomic al suprauniversului lor respectiv.

15:7.2 (174.2) Timpul este standardizat în sediul suprauniversurilor. Ziua standard de pe Orvonton echivalează aproape cu treizeci de zile de pe Urantia, iar anul de pe Orvonton are o sută de zile standard. Acest an de pe Uversa este standard în întreg al şaptelea supraunivers, iar durata sa este mai mică cu douăzeci şi două de minute faţă de trei mii de zile urantiene, aceasta reprezentând aproximativ opt ani şi o cincime din anii voştri.

15:7.3 (174.3) Lumile-sediu ale celor şapte suprauniversuri participă la natura şi la splendoarea Paradisului, arhetipul lor central de perfecţiune. În realitate, toate lumile-sediu sunt paradisiace. Sunt efectiv lăcaşuri celeste a căror dimensiune materială, frumuseţe morontială şi glorie spirituală merg în mod crescător de la Jerusem până la Insula centrală. Şi toţi sateliţii acestor lumi sediu sunt, deopotrivă, sfere arhitecturale.

15:7.4 (174.4) Diversele lumi-sediu au parte de toate fazele creaţiei materiale şi spirituale. Toate ordinele de fiinţe materiale, morontiale şi spirituale sunt la ele acasă pe aceste lumi, locuri de întâlnire ale universurilor. Atunci când creaturile muritoare realizează ascensiunea universului, trecând din domeniul material în domeniul spiritual, ele nu îşi pierd niciodată aprecierea nivelurilor lor anterioare de existenţă, şi nici plăcerea pe care au obţinut-o dintre acestea.

15:7.5 (174.5) *Jerusem,* sediul sistemului vostru local al Sataniei, are cele şapte lumi de cultură de tranziţie, dintre care fiecare este înconjurată de şapte sateliţi. Printre aceşti patruzeci şi nouă de sateliţi

se găsesc cele şapte lumi casă de detenţie morontială, prima reşedinţă a oamenilor după moarte. În sensul în care s-a folosit cuvântul cer pe Urantia, el a desemnat uneori aceste şapte lumi casă, prima lume casă fiind numită primul cer, ş.a.m.d. până la al şaptelea.

15:7.6 (174.6) *Edentia,* sediul constelaţiei voastre din Norlatiadek, are şaptezeci de sateliţi de cultivare şi de pregătire sociale. Ascenderii stau pe acestea după încheierea regimului Jerusemului, în care personalitatea este mobilizată, unificată şi realizată.

15:7.7 (174.7) *Salvingtonul,* capitala Nebadonului, universul vostru local, este înconjurat de zece grupuri universitare de patruzeci şi nouă de sfere fiecare. Aici oamenii sunt spiritualizaţi după ce au fost făcuţi sociabili pe constelaţia lor.

15:7.8 (174.8) *Uminor a treia,* sediul Ensei, sectorul vostru minor, este înconjurat de cele şapte sfere pe care se studiază fizica superioară a vieţii ascendente.

15:7.9 (174.9) *Umajor a cincia,* sediul Splandonului, sectorul vostru major, este înconjurat de şaptezeci de sfere de învăţământ intelectual superior ale suprauniversurilor.

15:7.10 (175.1) *Uversa,* sediul Orvontonului, suprauniversul vostru, este imediat înconjurat de cele şapte universităţi superioare de înaltă educaţie spirituală pentru creaturile volitive ascendente. Fiecare dintre aceste şapte grupuri de sfere minunate se constituie din şaptezeci de lumi specializate conţinând mii şi mii de instituţii şi de organizaţii complet consacrate educaţiei universale şi culturii spirituale în care pelerinii timpului sunt reeducaţi şi reexaminaţi pentru a-şi pregăti lunga călătorie până la Havona. Pelerinii timpului care sosesc sunt

întotdeauna primiţi pe aceste lumi asociate, însă absolvenţii sunt detaşaţi pe Havona întotdeauna direct de pe ţărmurile Uversei.

15:7.11 (175.2) Uversa serveşte drept sediu spiritual şi administrativ pentru aproximativ o mie de miliarde de lumi locuite sau locuibile. Gloria, splendoarea şi perfecţiunea capitalei Orvontonului depăşesc toate lumile creaţiei spaţiului-timp.

15:7.12 (175.3) Dacă toate universurile locale în stare de proiect şi părţile lor componente ar fi realizate, ar exista ceva mai puţin de cinci sute miliarde de lumi arhitecturale în cele şapte suprauniversuri.

8. Control şi reglare a energiei

15:8.1 (175.4) Sferele-sediu ale suprauniversurilor sunt în aşa fel construite astfel încât ele pot funcţiona ca regulatori eficienţi de energie-putere pentru diversele lor sectoare; ele servesc ca puncte focale pentru a dirija energia către universurile locale care depind de ele. Ele exercită o puternică influenţă asupra echilibrului şi a controlului energiilor fizice care circulă prin spaţiul organizat.

15:8.2 (175.5) Alte funcţiuni regulatoare sunt exercitate de centrii de putere şi de controlorii fizici ai suprauniversurilor, care sunt entităţi inteligente vii şi semi-vii constituite în mod expres pentru aceasta. Aceşti centrii şi controlori de putere sunt dificil de înţeles; ordinele inferioare ale acestor entităţi nu sunt volitive, nu posedă voinţă, nu aleg; funcţiunile lor sunt foarte inteligente, însă aparent automate şi inerente organizării lor înalt specializate. Centrii de putere şi controlorii fizici ai suprauniversurilor preiau controlul parţial şi

dirijarea celor treizeci de sisteme energetice care formează sistemul gravitei. Circuitele energiei fizice administrate de centrele de putere de pe Uversa cer ceva mai mult de 968 de milioane de ani pentru a face turul suprauniversului.

15:8.3 (175.6) Energia în evoluţie are substanţă; ea are greutate, cu toate că greutatea este întotdeauna relativă şi depinde de viteza de rotaţie, de masă şi de antigravitaţie. Masa materiei tinde să încetinească viteza energiei. În ceea ce priveşte viteza energiei prezente într-un sistem oarecare, ea reprezintă înzestrarea iniţială de viteză, mai puţin încetinirea datorată maselor întâlnite în drumul ei, apoi funcţiunea reglatoare a controlorilor vii de energie din suprauniversuri şi influenţa fizică a corpurilor celeste vecine foarte calde sau puternic încărcate.

15:8.4 (175.7) Planul universal de menţinere a echilibrului dintre materie şi energie cere ca unităţile materiale inferioare să fie perpetuu construite sau distruse. Directorii de Putere ai Universului au facultatea de a condensa şi a reţine, sau de dilata şi a elibera cantităţi variabile de energie.

15:8.5 (175.8) Dată fiind o durată suficientă de influenţe de întârziere, gravitaţia ar sfârşi prin a converti întreaga energie în materie dacă nu ar intra în joc doi factori: în primul rând, influenţele antigravitaţionale ale controlorilor energiei, şi în al doilea rând faptul că materia organizată tinde să se dezagrege în anumite circumstanţe prevalând în stelele foarte calde, precum şi în anumite condiţii particulare întâlnite în spaţiu în apropierea corpurilor reci de materie condensată puternic încărcate.

15:8.6 (176.1) Când o masă devine supraagregată şi ameninţă să dezechilibreze energia, să epuizeze circuitele puterii fizice, intervin controlorii fizici, mai puţin în cazul în care tendinţa proprie gravitaţiei de a supramaterializa energia nu este învinsă ca urmare a unei coliziuni între giganţii morţi ai spaţiului, ceea ce disipă complet într-o clipă acumulările datorate gravitaţiei. Pe parcursul acestor episoade colizionale, enorme mase de materie sunt brusc transformate în energie de forma cea mai rară, şi este reluată din nou lupta pentru echilibrul universal. În cele din urmă, cele mai mari sisteme fizice se stabilizează, devin ancore din punct de vedere fizic şi sunt lansate în circuitele echilibrate bine stabilite ale suprauniversurilor. După acest eveniment, nu mai survin coliziuni şi nici alte catastrofe devastatoare în sistemele astfel stabilite.

15:8.7 (176.2) Pe parcursul perioadelor în care energia este excedentară, se produc perturbări de putere şi fluctuaţii de temperatură însoţite de manifestări electrice. Pe parcursul perioadelor de deficienţă de energie, materia manifestă tendinţe sporite de a se agrega, de a se condensa şi a scăpa oricărui control în circuitele cel mai delicat echilibrate; rezultă astfel ajustări prin maree sau coliziuni care stabilesc rapid echilibrul între energia circulantă şi materia mai puţin stabilizată fizic. Unul dintre scopurile observatorilor celeşti ai stelelor constă în a prevedea şi a înţelege comportamentul probabil al sorilor strălucitori şi al insulelor întunecate din spaţiu.

15:8.8 (176.3) Noi suntem capabili să recunoaştem cea mai mare parte a legilor ce guvernează echilibrul universurilor şi să facem numeroase preziceri cu privire la stabilitatea sa. Previziunile noastre sunt valabile în practică, însă noi suntem întotdeauna confruntaţi cu

anumite forţe care nu relevă în întregime legi pe care le cunoaştem asupra controlului energiei şi comportamentului materiei. Devine din ce în ce mai dificil să prevedem fenomenele fizice pe măsură ce ne îndepărtăm de Paradis în univers. Când ieşim dintre graniţele în care Directorii Paradisului administrează personal, ne devine din ce în ce mai puţin posibil să facem calcule conform standardelor stabilite şi experienţei dobândite referitor la observaţii care ţin exclusiv de fenomenele fizice ale sistemelor astronomice apropiate. Chiar şi în domeniul celor şapte suprauniversuri, noi trăim în mijlocul acţiunilor de forţă şi al reacţiunilor de energie care străbat toate domeniile noastre şi se extind în echilibru unificat până în toate regiunile spaţiului exterior.

15:8.9 (176.4) Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât suntem mai siguri să întâlnim aceste fenomene variabile şi imprevizibile care caracterizează atât de infailibil insondabilele înfăptuiri de prezenţă ale Absolutelor şi ale Deităţilor experienţiale. Iar aceste fenomene trebuie să indice un anumit supracontrol universal al tuturor lucrurilor.

15:8.10 (176.5) Suprauniversul Orvontonului pare în prezent să se descarce; universurile exterioare par să acumuleze energie în vederea activităţilor viitoare fără precedent; universul central al Havonei este permanent stabilizat. Gravitaţia şi absenţa căldurii (frigul) organizează materia şi o menţin laolaltă: căldura şi antigravitaţia dezagregă materia şi disipă energia. Directorii de putere vii şi organizatorii de forţă sunt secretul controlului special şi direcţia inteligentă a metamorfozelor fără sfârşit pe parcursul cărora universurile se fac, se desfac şi se refac. Nebuloasele pot să se

disperseze, sori pot să se consume, sistemele pot să dispară şi planetele să piară. Însă universurile nu se epuizează.

9. Circuitele suprauniversurilor

15:9.1 (176.6) Circuitele universale ale Paradisului străbat efectiv domeniile celor şapte suprauniversuri. Aceste circuite de prezenţă sunt gravitaţia personalităţii Tatălui Universal, gravitaţia spirituală a Fiului Etern, gravitaţia mentală a Autorului Comun şi gravitaţia materială a Insulei eterne.

15:9.2 (177.1) În plus faţă de aceste circuite universale ale Paradisului şi în plus faţă de împlinirile prezenţei Absolutelor şi a Deităţilor experienţiale, nu există, în nivelul spaţiului suprauniversurilor, decât două diviziuni de circuite de energie sau de separaţie de putere: circuitele suprauniversurilor şi circuitele suprauniversurilor locale.

15:9.3 (177.2) *Circuitele Suprauniversurilor sunt următoarele* :

15:9.4 (177.3) 1. Circuitul inteligenţei unificatoare al unuia dintre cele Şapte Spirite Maestru ale Paradisului. Acest circuit minte cosmic este limitat la un singur suprauniverse.

15:9.5 (177.4) 2. Circuitul serviciului reflexiv al celor şapte Spirite Reflexive din fiecare suprauniverse.

15:9.6 (177.5) 3. Circuitele secrete ale Monitorilor de Mister, interasociaţi într-un anumit fel din Divinington, apoi dirijaţi către Tatăl Universal pe Paradis.

15:9.7 (177.6) 4. Circuitul de comuniune dintre Fiul Etern şi Fiii săi Paradisiaci.

15:9.8 (177.7) 5. Prezenţa instantanee a Spiritului Infinit.

15:9.9 (177.8) 6. Teledifuziunile Paradisului, comunicările spaţiale ale Havonei.

15:9.10 (177.9) 7. Circuitele de energie ale centrelor de putere şi ale controlorilor fizici.

15:9.11 (177.10) *Circuitele Universurilor Locale sunt următoarele* :

15:9.12 (177.11) 1. Spiritul de manifestare al Fiilor Paradisului, Consolatorul lumilor de manifestare. Spiritul Adevărului, Spiritul lui Mihail pe Urantia.

15:9.13 (177.12) 2. Circuitul Divinelor Slujitoare, Spiritele Mamă ale universurilor locale, Spiritul Sfânt al lumii voastre.

15:9.14 (177.13) 3. Circuitul slujitorului de inteligenţă al unui univers local cuprinzând prezenţa spiritelor mentale adjuvante cu funcţiunile lor diversificate.

15:9.15 (177.14) Când într-un univers local se desfăşoară o astfel de armonie spirituală, când circuitele sale individuale şi conjugate devin de nedistins de cele ale suprauniversurilor, când o astfel de identitate de funcţiune şi de unitate de slujire prevalează efectiv, atunci universul local trece imediat în circuitele stabilite ale luminii şi ale vieţii; el devine imediat pregătit pentru a face parte din confederaţia spirituală a uniunii perfecţionate a supracreaţiei. Iată condiţiile necesare pentru a fi admis la consiliul Îmbătrâniţilor de Zile şi a deveni membru al confederaţiei suprauniversale:

15:9.16 (177.15) 1. *Stabilitate Fizică.* Stelele şi planetele unui univers local trebuie să fie în echilibru; perioadele de metamorfoze stelare instantanee trebuie să fie depăşite. Universul trebuie să înainteze pe o traiectorie clară; trebuie ca orbita sa să fie fixată cu siguranţă şi definitiv.

15:9.17 (177.16) 2. *Loialitate Spirituală.* Suveranul Fiu al lui Dumnezeu care prezidează peste treburile unui astfel de univers local trebuie să fie universal recunoscut şi servit cu loialitate. Trebuie ca o stare de cooperare armonioasă să fi luat naştere între planete, sisteme şi constelaţiile individuale ale întregului univers local.

15:9.18 (177.17) Universul vostru local nu este nici măcar considerat ca aparţinând ordinului fizic stabil al suprauniversului, şi cu atât mai puţin ca membru recunoscut al familiei spirituale recunoscute de supraguvern. Cu toate că Nebadonul nu are încă o reprezentare pe Uversa, noi care facem parte din guvernarea suprauniversală suntem trimişi din timp în timp în misiune specială pe lumile sale, aşa cum am venit eu direct de pe Uversa pe Urantia. Noi oferim orice asistenţă posibilă conducătorilor şi şefilor voştri pentru a rezolva problemele lor dificile; noi dorim să vedem universul vostru calificat pentru a fi pe deplin admis în creaţiile asociate ale familiei suprauniversale.

10. Şefii suprauniversurilor

15:10.1 (178.1) Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt sediile înaltului guvern spiritual al domeniilor spaţiului-timpului. Ramura executivă a supraguvernului îşi are originea în Consilierii Trinităţii, şi

ea este condusă în primul rând de unul dintre Cele Şapte Spirite Maestru de supraveghere supremă. Aceste fiinţe sunt instalate în posturi de autoritate paradisiacă şi administrează suprauniversul prin intermediul celor Şapte Administratori Supremi staţionaţi pe cele şapte lumi speciale ale Spiritului Infinit, sateliţi cei mai exteriori ai Paradisului.

15:10.2 (178.2) Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt locuri în care locuiesc Spiritele Reflexive şi Ajutoarele-Imagini Reflexive. Din poziţia lor mediană, aceste fiinţe minunate conduc imensele lor operaţii de reflexivitate, aducând astfel ajutorul lor universului central situat deasupra lor şi universurilor locale situate dedesubt.

15:10.3 (178.3) Fiecare suprauniversul este condus de trei Străvechi de Zile, şefi executivi asociaţi ai supraguvernului. În branşa sa executivă, personalul guvernului suprauniversal este format din şapte grupe diferite:

15:10.4 (178.4) 1. Cei Îmbătrâniţi de Zile.

15:10.5 (178.5) 2. Desăvârşitorii Înţelepciunii.

15:10.6 (178.6) 3. Consilierii Divini.

15:10.7 (178.7) 4. Cenzorii Universali.

15:10.8 (178.8) 5. Puternicii Mesageri.

15:10.9 (178.9) 6. Cei Ridicaţi în Autoritate.

15:10.10 (178.10) 7. Cei Fără de Nume şi de Număr.

15:10.11 (178.11) Cei trei Străvechi de Zile sunt imediat asistaţi de un corp de un miliard de Desăvârşitori ai Înţelepciunii cu care sunt asociate trei miliarde de Consilieri Divini. Un miliard de Cenzori Universali sunt ataşaţi administraţiei fiecărui supraunivers. Membrii

acestor trei grupuri sunt Personalităţi Trinitare Coordonate avându-şi originea directă şi divină în Trinitatea Paradisului.

15:10.12 (178.12) Cele trei alte ordine, Puternicii Mesageri, Cei Ridicaţi în Autoritate şi Cei Fără de Nume şi de Număr, sunt muritori ascendenţi glorificaţi. Membrii primului dintre aceste ordine se ridică prin regimul ascendent şi trec prin Havona în zilele lui Grandfanda. Atingând Paradisul, ei au fost înrolaţi în Corpul Finalităţii, îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului, şi apoi afectaţi serviciului celest al Îmbătrâniţilor de Zile. Considerate drept clase, aceste trei ordine sunt cunoscute ca Fii de Îndeplinire Trinitizaţi; originea lor este duală, însă acum ei sunt în serviciul Trinităţii. Acesta este modul în care branşa executivă a guvernului suprauniversului a fost lărgită pentru a include copiii glorificaţi şi deveniţi perfecţi ai lumilor evolutive.

15:10.13 (178.13) Consiliul coordonat al suprauniversurilor este compus din şapte grupuri administrative citate anterior şi din şefi de sectoare şi alţi inspectori regionali după cum urmează:

15:10.14 (179.1) 1. Perfecţiunile de Zile - şefii de sectoare ai suprauniversului.

15:10.15 (179.2) 2. Recenţii de Zile - directorii sectoarelor minore ai suprauniversului.

15:10.16 (179.3) 3. Uniunile de Zile - consilierii paradisiaci ai şefului universului local.

15:10.17 (179.4) 4. Fidelii de Zile - consultanţi paradisiaci ai celor Preaînalţi şefi ai guvernelor constelaţiilor.

15:10.18 (179.5) 5. Fii Instructori ai Trinităţii care pot să se găsească în serviciul cartierului general al suprauniversului.

15:10.19 (179.6) 6. Eternii de Zile care se găsesc prezenţi în cartierul general al suprauniversului.

15:10.20 (179.7) 7. Cele şapte Ajutoare - Imagini Reflexive - purtătorii de cuvânt ai celor şapte Spirite Reflexive reprezentând prin ele Cele Şapte Spirite Maestru ale Paradisului.

15:10.21 (179.8) Ajutoarele Imaginii Reflexive activează de asemenea ca reprezentanţi ai unui număr grupat de fiinţe care sunt influente în guvernările suprauniversului, însă care din diverse motive nu exercită la ora actuală deplina activitate a aptitudinilor lor individuale. Cuprinse în acest grup sunt: manifestarea personalităţii suprauniversale a Fiinţelor Supreme în curs de evoluţie, Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului, Locţiitorii Calificaţi ai Ultimului, agenţii de legătură nedenumiţi, reflexivii Majestonului, şi spiritele suprapersonale reprezentative ale Fiului Etern.

15:10.22 (179.9) Aproape în orice moment, este posibil să găsim, pe lumile sediu ale suprauniversurilor, reprezentanţi din toate grupurile de fiinţe create. Munca tutelară curentă a suprauniversurilor este efectuată de puternicii seconafimi şi de alţi membri ai vastei familii a Spiritului Infinit. În munca acestor minunate centre de administrare, de control, de slujire şi de judecată executivă a suprauniversurilor, inteligenţele tuturor sferelor de viaţă universale sunt aliate într-o servire efectivă, o administrare înţeleaptă, o slujire plină de iubire şi o judecată dreaptă.

15:10.23 (179.10) Suprauniversurile nu întreţin nici un fel de reprezentare prin ambasade; ele sunt complet izolate unele de altele. Ele nu îşi cunosc problemele reciproce decât prin camera de compensare a Paradisului menţinută de Cele Şapte Spirite Maestru.

Şefii suprauniversurilor lucrează în consiliile înţelepciunii divine pentru bunăstarea propriului lor suprauniversă, fără a se preocupa de ceea ce se poate întâmpla în alte secţiuni ale creaţiei universale. Această izolare a suprauniversurilor va persista până în momentul în care coordonarea lor se va fi realizat, în sensul că suveranitatea personalităţii Fiinţei Supreme evoluând prin experienţă va fi mai completă ca stare de fapt.

11. Adunarea deliberatoare

15:11.1 (179.11) Pe lumi cum este Uversa fiinţele ce reprezintă autocraţia perfecţiunii şi democraţia evoluţiei se întâlnesc faţă în faţă. Branşa executivă a supraguvernului este provenită din împărăţiile perfecţiunii; branşa legislativă iese din înflorirea universurilor evolutive.

15:11.2 (179.12) Adunarea deliberativă a suprauniversurilor este limitată la lumea-sediu. Acest consiliu legislativ sau consultativ constă din şapte camere; pentru fiecare dintre ele, fiecare univers local admis la consiliul suprauniversului alege un reprezentant indigen. Consiliile superioare ale universurilor locale aleg aceşti reprezentanţii printre ascendenţii pelerini diplomaţi de pe Orvonton care locuiesc provizoriu pe Uversa şi sunt acreditaţi pentru a fi transportaţi către Havona. Durata medie a serviciului lor este aproximativ o sută de ani ai timpului standard suprauniversal.

15:11.3 (180.1) Nu am cunoscut niciodată un dezacord între administratorii Orvontonului şi adunarea de pe Uversa. Deocamdată

niciodată, în istoria suprauniversului nostru, corpul deliberativ nu a votat o recomandare pe care diviziunea executivă a supraguvernului să ezite să o pună în aplicare. Cea mai perfectă armonie şi cel mai complet acord de muncă nu au încetat să prevaleze între ele, ceea ce demonstrează că fiinţele evolutive pot într-adevăr să atingă înălţimile unei înţelepciuni devenite perfecte şi care le dă aptitudinea de a frecventa personalităţile de origine perfectă şi de natură divină. Prezenţa adunărilor deliberative în sânul suprauniversului revelează înţelepciunea şi lasă să se întrevadă triumful ultim al întregului vast concept evolutiv al Tatălui Universal şi al Fiului său Etern.

12. Tribunalele supreme

15:12.1 (180.2) Când vorbim despre ramurile executive şi deliberative ale guvernului Uversei, analogia cu anumite forme de guvern civil de pe Urantia ar putea să vă facă să vă gândiţi că avem şi o a treia diviziune, ramura judiciară, şi chiar o avem, însă ea nu are funcţionari speciali. Curţile noastre sunt constituite după cum urmează: după natura şi gravitatea cazului, ele sunt prezidate de un Străvechi de Zile, un Desăvârşitor al Înţelepciunii sau un Consilier Divin. Dovezile în favoarea sau defavoarea unui individ, unei planete, unui sistem, unei constelaţii sau unui univers sunt prezentate şi interpretare de Cenzori. Apărarea copiilor timpului şi a planetelor evolutive este asigurată de Puternicii Mesageri, observatori oficiali ai guvernului suprauniversal de lângă universurile şi sistemele locale. Atitudinea guvernului superior este descrisă de Cei Înalţi în Autoritate. De obicei, verdictul

este formulat de o comisie mai mult sau mai puţin numeroasă compusă pe jumătate din fiinţe Lipsite de Nume şi Număr şi pe jumătate dintr-un grup de personalităţi înţelegătoare alese din adunarea deliberativă.

15:12.2 (180.3) Curţile Îmbătrâniţilor de Zile sunt înaltele curţi de casaţie pentru judecata spirituală a tuturor universurilor care depind de acestea. Fiii Suverani ai universurilor locale sunt supremi în domeniul lor propriu. Mai puţin pentru cazul care implică nimicirea creaturilor volitive, ele nu depind de supraguvern decât în măsura în care îi supun voluntar unele chestiuni pentru a primi sfatul sau judecata Îmbătrâniţilor de Zile. Ordonanţele de judecată sunt emise în universurile locale, însă sentinţele comportând anihilarea creaturilor înzestrate cu voinţă sunt întotdeauna formulate în sediul suprauniversurilor şi executate de acolo. Fiii universurilor locale pot să decreteze supravieţuirea omului muritor, însă doar Cei Îmbătrâniţi de Zile pot să pronunţe o judecată executorie în ceea ce priveşte chestiunile de viaţă şi de moarte eterne.

15:12.3 (180.4) În toate problemele care nu necesită o comparare sau o aducere de probe, Cei Îmbătrâniţi de Zile sau asociaţii lor iau deciziile, iar reglementările lor sunt întotdeauna unanime. Avem de-a face aici cu consilii ale perfecţiunii. Nu există nici dezacord, nici opinie minoritară în deciziile acestor tribunale de o excelenţă supremă.

15:12.4 (180.5) Cu câteva rare excepţii, supraguvernele exercită jurisdicţia lor asupra tuturor lucrurilor şi a tuturor fiinţelor de pe domeniile lor respective. Reglementările şi deciziile autorităţilor suprauniversale sunt fără apel, deoarece ele reprezintă opiniile

concordante ale Îmbătrâniţilor de Zile şi ale Spiritului Maestru care, din Paradis, prezidează destinul suprauniversului interesat.

13. Guvernele sectoarelor

15:13.1 (181.1) Un *sector major* conţine aproape a zecea parte a unui supraunivers; ele sunt constituite din o sută de sectoare minore, zece mii de universuri locale, şi aproximativ o sută de miliarde de lumi locuibile. Aceste sectoare majore sunt administrate de trei Perfecţiuni de Zile, Personalităţi Supreme ale Trinităţii.

15:13.2 (181.2) Tribunalele Perfecţiunilor de Zile sunt constituite aproape la fel ca cele ale Îmbătrâniţilor de Zile, atâta doar că ele nu judecă spiritual împărăţiile. Munca de guvernare a sectoarelor majore se referă în principal la statutul intelectual al vastei creaţii. Pentru a vă face o imagine despre tribunalele Îmbătrâniţilor de Zile, sectoarele majore reţin, judecă, repartizează şi clasifică toate problemele de importanţă universală de natură curentă şi administrativă atunci când ele nu privesc direct nici administrarea spirituală a domeniilor, nici execuţia planurilor stabilite de Conducătorii Paradisului pentru ascensiunea muritorilor. Personalul guvernului unui sector major nu diferă de acela al suprauniversului.

15:13.3 (181.3) La fel cum magnificii sateliţi de pe Uversa se ocupă de pregătirea voastră spirituală finală pentru Havona, tot astfel cei şaptezeci de sateliţi de pe Umajor a cincia sunt consacraţi dezvoltării voastre şi instrucţiei voastre intelectuale de ordin suprauniversal. Din întregul Orvonton se reunesc aici înţelepţii care lucrează neobosit să

pregătească muritorii timpului în vederea înaintării ulterioare către cariera eternităţii. Cea mai mare parte a instrucţiei muritorilor ascendenţi este dată pe cele şapte zeci de lumi de studiu.

15:13.4 (181.4) Guvernele *sectoarelor minore* sunt prezidate de trei Recenţi de Zile. Administrarea lor se ocupă în principal de controlul, de unificarea şi de stabilizarea fizică a universurilor locale ale unui sector, cât şi cu coordonarea curentă a administrării lor. Fiecare sector minor înglobează până la o sută de universuri locale, zeci mii de constelaţii şi un milion de sisteme, adică aproximativ un miliard de lumi locuibile.

15:13.5 (181.5) Lumile-sediu ale sectoarelor minore reprezintă marele loc de întâlnire al Maeştrilor Controlori Fizici. Aceste lumi sediu sunt înconjurate de cele şapte sfere de instrucţie care constituie şcolile pregătitoare ale suprauniversurilor şi sunt centrele în care se dobândesc cunoştinţe fizice şi administrative referitoare la universul universurilor.

15:13.6 (181.6) Administratorii guvernelor sectoarelor minore sunt plasaţi sub jurisdicţia imediată a şefilor sectorului major. Recenţii de Zile primesc toate raporturile observaţiilor şi coordonează toate recomandările care trebuie să parvină suprauniversului provenind pe de o parte de la Uniunile de Zile care staţionează, ca observatori şi consilieri ai Trinităţii, pe sferele sediu ale universurilor locale, şi pe de altă parte de la Fidelii de Zile, care sunt în mod asemănător ataşaţi consiliilor celor Foarte Înalţi de pe lumile sediu ale constelaţiei. Toate aceste rapoarte sunt transmise Perfecţiunilor de Zile pe sectoarele majore, pentru a fi trecute apoi în curţile Îmbătrâniţilor de Zile. Astfel, regimul Trinităţii se întinde de la constelaţiile universurilor

locale până în sediul suprauniversului. Nu există reprezentanţi ai Trinităţii în sediul sistemelor locale.

14. Scopul suprauniversurilor

15:14.1 (181.7) Evoluţia celor şapte suprauniversuri face să apară şapte scopuri majore. Nici un scop major de evoluţie suprauniversală nu îşi va găsi plenitudinea de expresie decât într-unul dintre cele şapte suprauniversuri, şi de aceea fiecare supraunivers are o funcţiune specială şi o natură unică.

15:14.2 (182.1) Orvontonul, cel de al şaptelea supraunivers, celui căruia îi aparţine universul vostru local, este cunoscut mai ales pentru imensa şi prodigioasa manifestare a ajutorului plin de compasiune pe lângă muritorii tărâmurilor. El este renumit pentru maniera în care face dovada unei justiţii temperate de compasiune şi prin care exercită o putere condiţionată de răbdare, în timp ce sacrificiile timpului sunt liber făcute pentru a asigura stabilizarea eternităţii. Orvontonul este, în univers, demonstrarea iubirii şi îndurării.

15:14.3 (182.2) Este totuşi foarte dificil să descriem concepţia noastră asupra adevăratei naturi a scopului evolutiv care se dezvăluie în Orvonton, însă asta se poate sugera prin a spune că noi încercăm, faţă de subiectul acestei supracreaţii, următorul sentiment: cele şase scopuri specifice evoluţiei cosmice, aşa cum se manifestă ele în cele şase supracreaţii asociate, se interasociază aici pentru a degaja o semnificaţie a întregului. De aceea, noi am presupus câteodată că plecând de pe Uversa şi în viitorul îndepărtat, personalizarea evoluată

şi împlinită a Dumnezeului Suprem va guverna cele şapte suprauniversuri devenite perfecte şi o va face cu toată măreţia experienţială a puterii suverane atotputernice la care va fi fost ajuns atunci.

15:14.4 (182.3) Orvontonul este unic şi individual în destinul său, şi este la fel pentru cele şase suprauniversuri asociate. Numeroase lucruri care se întâmplă în Orvonton nu sunt dealtfel revelate, şi printre caracteristicile nerevelate ale vieţii Orvontonului sunt numeroase acelea care trebuie să îşi găsească expresia cea mai desăvârşită în alte suprauniversuri. Cele şapte scopuri ale evoluţiei suprauniversale acţionează în ansamblul celor şapte suprauniversuri, nici o supracreaţie nu va da expresie deplină decât unuia dintre aceste scopuri. Pentru a înţelege şi mai mult aceste ţeluri suprauniversale, ar trebui să vă revelaţi numeroase lucruri pe care nu le sesizaţi şi, chiar şi atunci, nu veţi înţelege decât foarte puţin. Ansamblul aceste expuneri nu dă decât o percepţie fugitivă a imensei creaţii din care lumea voastră şi sistemul vostru local fac parte.

15:14.5 (182.4) Lumea voastră se numeşte Urantia, şi poartă numărul 606 în grupul planetar sau sistemul Sataniei, care conţine în prezent 619 lumi locuite. Mai mult de alte două sute de planete ale acestui sistem evoluează favorabil pentru a deveni lumi locuite într-un viitor încă nedeterminat.

15:14.6 (182.5) Satania poartă numărul 24 în constelaţia Norlatiadek şi posedă o lume sediu numită Jerusem. Constelaţia voastră, Norlatiadek, este compusă din o sută de sisteme locale; ea are o lume sediu numită Edentia. Norlatiadek poartă numărul 70 în universul local al Nebadonului. Universul local al Nebadonului este compus din

o sută de constelaţii, posedă o capitală cunoscută sub numele de Salvington, şi poartă numărul 84 în sectorul minor al Ensei.

15:14.7 (182.6) Sectorul minor al Ensei este compus din o sută de universuri locale, şi are o capitală numită Uminor a treia. Acest sector minor poartă numărul 3 în sectorul major al Splandonului. Splandonul este compus din o sută de sectoare minore şi are o capitală numită Umajor a cincia. Este al cincilea sector major al suprauniversului Orvontonului, al şaptelea segment al marelui univers. Voi puteţi astfel să situaţi planeta voastră în planul de organizare şi administrare al universului universurilor.

15:14.8 (182.7) În marele univers, lumea voastră, Urantia, are numărul 5.342.482.337.666. Este numărul ei de înregistrare de pe Uversa şi în Paradis, numărul vostru în catalogul lumilor locuite. Cunosc numărul ei de înregistrare evolutiv sferă fizică, însă acest număr este atât de extraordinar de elevat încât îşi pierde orice semnificaţie practică pentru mintea umană.

15:14.9 (183.1) Planeta voastră este un membru al unui cosmos imens. Voi aparţineţi unei familii aproape infinite de lumi, însă sfera voastră este administrată cu la fel de multă precizie şi întreţinută cu la fel de multă iubire ca şi cum ea ar fi singura lume locuită existentă.

15:14.10 (183.2) [Prezentat de un Cenzor Universal venind de pe Uversa]

Cartea Urantia

Capitolul 16

Cele Şapte Spirite Maestru

16:0.1 (184.1) CELE Şapte Spirite Maestru ale Paradisului sunt personalităţile primare ale Spiritului Infinit. În acest act creativ septuplu de dedublare de sine, Spiritul Infinit a epuizat posibilitâţile matematice de asociere inerente existenţei factuale a trei persoane ale Deitâţii. Dacâ ar fi fost posibil sâ se producâ un numâr mai mare de Spirite Maestru, atunci s-ar fi creat; cu toate acestea, existâ doar şapte posibilitâţi de asociere, şi numai şapte, inerente celor trei Deitâţi. Aceasta explicâ de ce funcţionarea universului este scindatâ în şapte mari diviziuni şi de ce numârul şapte reprezintâ o bazâ fundamentalâ a organizârii şi administrârii sale.

16:0.2 (184.2) Originea celor Şapte Spirite Maestru provine din urmâtoarele şapte similitudini din care îşi extrag caracteristicile

individuale:

16:0.3 (184.3) 1. Tatâl Universal.

16:0.4 (184.4) 2. Fiul Etern.

16:0.5 (184.5) 3. Spiritul Infinit.

16:0.6 (184.6) 4. Tatâl şi Fiul.

16:0.7 (184.7) 5. Tatâl şi Spiritul.

16:0.8 (184.8) 6. Fiul şi Spiritul.

16:0.9 (184.9) 7. Tatâl, Fiul şi Spiritul.

16:0.10 (184.10) Noi ştim foarte puţin despre acţiunea Tatâlui şi a Fiului în creaţia Celor Şapte Spirite Maestru. Aparent, ei au fost aduşi în existenţâ prin acţiunile personale ale Spiritului Infinit, însâ noi am fost clar informaţi câ Tatâl şi Fiul au participat la crearea lor.

16:0.11 (184.11) Prin caracterul şi prin natura spiritului, aceste Şapte Spirite ale Paradisului sunt identice, însâ, sub toate celelalte aspecte ale identitâţii, ele sunt foarte neasemânâtoare, iar rezultatele activitâţilor lor în suprauniversuri sunt de aşa naturâ încât diferenţele individuale se disting infailibil. Toate planurile subsecvente ale acelor şapte segmente ale marelui univers, şi chiar ale segmentelor corelative ale spaţiului exterior, au fost condiţionate de o diversitate diferitâ de cea spiritualâ a acestor Şapte Spirite Maestru de supraveghere supremâ şi ultimâ.

16:0.12 (184.12) Spiritele Maestru au nenumârate funcţiuni, însâ domeniul lor specific la ora actualâ este supravegherea centralâ a celor şapte suprauniversuri. Fiecare Maestru Spirit întreţine un enorm sediu focal de forţâ, care circulâ lent în jurul periferiei Paradisului, râmânând mereu în opoziţie cu suprauniversul din care acest Maestru Spirit asigurâ supravegherea directâ. Ei se menţin astfel în punctul

focal de control de putere specializat al suprauniversului lor şi de distribuţie segmentarâ a energiei care le corespunde. Liniile radiale care marcheazâ frontierele fiecârui suprauniversal converg efectiv în cartierul general paradisiac al Spiritului Maestru care îl supravegheazâ.

1. Poziţia faţă de Deitatea Triunică

16:1.1 (185.1) Creatorul Comun, Spiritul Infinit, este necesar pentru a completa personalizarea triunicâ a Deitâţii nedivizate. Această triplâ personalizare a Deitâţii are prin natura ei posibilitatea de a se exprima individual şi în mod asociativ în şapte feluri. De aceea, planul ulterior pentru a crea universuri locuite de fiinţe inteligente şi potenţial spirituale, exprimând pe deplin Tatâl, Fiul şi Spiritul, a fâcut ineluctabilâ personalizarea Celor Şapte Spirite Maestru. Noi am fost conduşi sâ vorbim de tripla personalizare a Deitâţii ca de *inevitabilitatea absolutâ* şi considerâm apariţia celor Şapte Spirite Maestru ca *inevitabilitate subabsolutâ.*

16:1.2 (185.2) Nu am putea spune câ Cele Şapte Spirite Maestru ar fi expresia Deitâţii *triple,* însâ ele sunt portretul etern al Deitâţii *septuple,* funcţiile activâ şi asociativâ a celor trei persoane ale Deitâţii de existenţâ eternâ. Cu ajutorul acestor Şapte Spirite Maestru, în ele, şi prin ele, Tatâl Universal, Fiul Etern sau Spiritul Infinit, sau orice asociere cuprinzând câte douâ dintre ele, sunt capabile sâ acţioneze ca atare. Atunci când Tatâl, Fiul şi Spiritul acţioneazâ împreunâ, ele pot acţiona şi acţioneazâ realmente prin Spiritul Maestru numârul şapte,

însâ nu ca Trinitate. Separat şi colectiv, Spiritele Maestru reprezintâ toate funcţiunile posibile ale Deitâţii, pe cele simple şi pe cele multiple, însâ nu şi pe cele colective sau pe acelea ale Trinitâţii. Al Şaptea Spirit Maestru este personal nefuncţional faţâ de Trinitatea Paradisului, şi tocmai acesta este motivul pentru care el poate spera s-â acţioneze *personal* pentru Fiinţa Supremâ.

16:1.3 (185.3) Însâ, când Cele Şapte Spirite Maestru îşi pârâsesc sediul lor de putere personal şi de autoritate suprauniversalâ pentru a se reuni în preajma Autorului Comun în prezenţa triunicâ a Deitâţii Paradisului, imediat ele reprezintâ colectiv puterea, înţelepciunea şi autoritatea funcţionale ale Deitâţii indivizibile - Trinitatea - pentru şi în universuri în evoluţie. Aceastâ uniune paradisiacâ a expresiei primordiale septuple a Deitâţii cuprinde realmente, îmbrâţişeazâ literalmente, toate atributele şi atitudinile celor trei Deitâţi eterne în Supremaţie şi Ultimitate. Pentru toate scopurile practice, Cele Şapte Spirite Maestru îmbrâţişeazâ atunci domeniul funcţional al Supremului-Ultim pentru universul maestru şi în universul maestru.

16:1.4 (185.4) Atât cât putem sâ distingem, aceste Şapte Spirite sunt asociate activitâţilor divine a trei persoane eterne ale Deitâţii. Noi nu descoperim nici o probâ câ ele sunt asociate direct la prezenţele funcţionale ale celor trei faze eterne ale Absolutului. Atunci când sunt asociaţi, Maeştrii Spirite reprezintâ Deitâţile Paradisului în ceea ce putem noi concepe în mare ca domeniu finit al acţiunii. Este posibil ca acest domeniu sâ îmbrâţişeze numeroase activitâţi ultime, însâ *nu* absolute.

2. Poziţia faţă de Spiritul Infinit

16:2.1 (185.5) La fel cum Fiul Etern şi Originar este revelat prin persoanele în număr tot mai mare ale Fiilor Divini, tot astfel Spiritul Infinit şi Divin este revelat prin canalul Celor Şapte Spirite Maestru şi al grupurilor lor de spirite asociate. În centrul centrelor, Spiritul Infinit este accesibil, însâ cei care ating Paradisul nu sunt toţi imediat capabili sâ distingâ personalitatea şi prezenţa sa diferenţiatâ. Dimpotrivâ, toţi cei care ating universul central pot intra în comuniune, şi de fapt intrâ în comuniune imediat, cu unul dintre Cele Şapte Spirite Maestru, cel care prezideazâ suprauniversul de origine al pelerinului spaţial nou sosit.

16:2.2 (186.1) Tatâl Paradisului nu vorbeşte universului universurilor decât prin intermediul Fiului sâu, în timp ce el şi Fiul nu acţioneazâ împreunâ decât prin intermediul Spiritului Infinit. În afara Paradisului şi a Havonei, Spiritul Infinit nu *vorbeşte* decât prin vocea Celor Şapte Spirite Maestru.

16:2.3 (186.2) Spiritul Infinit exercitâ o influenţâ de *prezenţâ personalâ* în interiorul limitelor sistemului Paradis-Havona; altfel, prezenţa sa spiritualâ personalâ se manifestâ şi prin intermediul unuia dintre Cele Şapte Spirite Maestru. Acesta este motivul pentru care, pe o lume sau la un individ dat, prezenţa spiritualâ suprauniversalâ a celei de-a Treia Surse-Centru este condiţionatâ de natura unicâ a Spiritului Maestru care supravegheazâ segmentul interesat al creaţiei. Invers, liniile conjugate de forţâ şi de inteligenţâ spirituale trec interior câtre a Treia Persoanâ a Deitâţii prin canalul Celor Şapte Spirite Maestru.

16:2.4 (186.3) Cele Şapte Spirite Maestru au toţi la un loc atributele supreme ultime ale celei de a Treia Surse-Centru. Cu toate câ fiecare dintre ele individual au această înzestrare, numai laolaltâ manifestâ atributele de omnipotenţâ, de omniscienţâ şi de omniprezenţâ. Nici unul dintre ele nu poate acţiona într-un mod atât de universal; ca indivizi şi în exercitarea puterii sale de supremaţie şi ultimitate, fiecare dintre ele este personal limitat la suprauniversul pe care-l supravegheazâ direct.

16:2.5 (186.4) Tot ceea ce va fost spus în legâturâ cu divinitatea şi personalitatea Autorului Comun se aplicâ în mod egal şi deplin Celor Şapte Spirite Maestru, care împarte atât de eficient Spiritul Infinit celor şapte segmente ale marelui univers în acord cu înzestrarea lor divinâ şi dupâ felul naturii lor diferite şi individual unice. S-ar potrivi aşadar sâ aplicâm grupului lor colectiv de şapte toate numele Spiritului Infinit sau unul dintre ele. Colectiv, ele nu fac decât una cu Creatorul Comun pe toate nivelele subabsolute.

3. Identitate şi diversitate a Maeştrilor Spirite

16:3.1 (186.5) Cele Şapte Spirite Maestru sunt fiinţe de nedescris, însâ în mod distinct şi net personale. Ele au nume, însâ noi preferâm sâ le prezentâm prin numâr. Ca personalizâri primare ale Spiritului Infinit, ele sunt asemânâtoare, însâ ca expresii primare a celor şapte asocieri posibile ale Deitâţii triunice, ele sunt esenţial diferite în naturâ, iar această diversitate de naturâ determinâ diferenţialul

conduitei lor suprauniversale. Aceste Şapte Spirite Maestru pot fi descrise dupâ cum urmeazâ:

16:3.2 (186.6) *Spiritul Maestru Numârul Unu.* Într-un mod special, acest Spirit este reprezentarea directâ a Tatâlui Paradisului. El este o manifestare specificâ şi eficientâ a puterii, iubirii şi înţelepciunii Tatâlui Universal. El este asociatul apropiat şi consilierul celest al şefilor Monitorilor de Mister, fiinţa care prezideazâ Colegiul Ajustorilor Personalizaţi de pe Divinington. În toate asocierile Celor Şapte Spirite Maestru, Spiritul Maestru Numârul Unu este întotdeauna cel care vorbeşte pentru Tatâl Universal.

16:3.3 (186.7) Acest Spirit prezideazâ primul suprauniversului şi, cu toate câ el manifestâ infailibil natura divinâ a unei personalizâri primare a Spiritului Infinit, el pare a semâna mai mult cu Tatâl Universal prin caracterul sâu. El este întotdeauna în legâturâ personalâ cu Spiritele Reflexive din sediul primului supraunivers.

16:3.4 (187.1) *Spiritul Maestru Numârul Doi.* Acest Spirit descrie în mod adecvat natura incomparabilâ şi caracterul încântâtor al Fiului Etern, primul nâscut din întreaga creaţie. El este întotdeauna în strânsâ asociere cu toate ordinele de Fii ai lui Dumnezeu de fiecare datâ când acestora li se întâmplâ sâ locuiascâ în universul de reşedinţâ ca indivizi sau într-o adunare comunâ. În toate reuniunile Celor Şapte Spirite Maestru, el vorbeşte întotdeauna pentru Fiul Etern şi în numele sâu.

16:3.5 (187.2) Acest Spirit dirijeazâ destinele suprauniversului numârul doi şi guverneazâ acest vast domeniu aproape aşa cum ar

face-o Fiul Etern. El este întotdeauna în legâturâ cu cele şapte Spirite Reflexive locuind în capitala celui de-al doilea suprauniverse.

16:3.6 (187.3) *Spiritul Maestru Numârul Trei.* Aceastâ personalitate spiritualâ seamânâ în special cu Spiritul Infinit. Acest Spirit Maestru dirijeazâ mişcârile şi lucrârile unui mare numâr de înalte personalitâţi ale Spiritului Infinit. El prezideazâ reuniunile lor şi este strâns asociat cu toate personalitâţile care îşi atrag exclusiv originea din a Treia Sursâ-Centru. Atunci când Cele Şapte Spirite Maestru sunt în consiliu, Spiritul Maestru Numârul Trei este întotdeauna cel care vorbeşte pentru Spiritul Infinit.

16:3.7 (187.4) Acest Spirit este râspunzâtor de al treilea suprauniversi şi administreazâ problemele acestui segment aproape aşa cum ar face-o Spiritul Infinit. El este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al treilea suprauniversi.

16:3.8 (187.5) *Spiritul Maestru Numârul Patru.* Împârtâşind naturile conjugate ale Tatâlui şi ale Fiului, acest Spirit Maestru este influenţa determinantâ cu privire la politica şi procedura Tatâlui-Fiu în consiliile Celor Şapte Spirite Maestru. Acest Spirit este şeful care dirijeazâ şi sfâtuieşte fiinţele ascendente care au atins Spiritul Infinit şi au devenit astfel candidaţi calificaţi pentru a-l vedea pe Fiu şi pe Tatâ. El stimuleazâ dezvoltarea imensului grup de personalitâţi care îşi au originea în Tatâ şi în Fiu. Atunci când devine necesar sâ fie reprezentat Tatâl şi Fiul în asocierile Celor Şapte Spirite Maestru, cel care vorbeşte este întotdeauna Spiritul Maestru Numârul Patru.

16:3.9 (187.6) Acest Spirit stimuleazâ dezvoltarea celui de-al patrulea segment al marelui univers, potrivit felului sâu particular de

a asocia atributele Tatâlui Universal şi ale Fiului Etern. El este întotdeauna în legâturâ personalâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al patrulea supraunivers.

16:3.10 (187.7) *Spiritul Maestru Numârul Cinci.* Aceastâ personalitate divinâ, care uneşte cu atât de multâ bucurie caracterele Tatâlui Universal şi ale Spiritului Infinit, este consilierul imensului grup de fiinţe cunoscut ca directori de putere, centre de putere şi controlori fizici. Acest Spirit stimuleazâ de asemenea dezvoltarea tuturor personalitâţilor care îşi trag originea din Tatâ şi din Autorul Comun. În consiliul Celor Şapte Spirite Maestru, când atitudinea Tatâlui Spirit este în discuţie, întotdeauna Spiritul Maestru Numârul Cinci este cel care ia cuvântul.

16:3.11 (187.8) Acest Spirit dirijeazâ bunâstarea celui de-al cincilea supraunivers într-un mod care sugereazâ acţiunea conjugatâ a Tatâlui Universal şi a Spiritului Infinit. El este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al cincilea supraunivers.

16:3.12 (187.9) *Spiritul Maestru Numârul Şase.* Aceastâ fiinţâ divinâ pare a descrie caracterul conjugat al Fiului Etern şi al Spiritului Infinit. De fiecare datâ când fiinţele create în asociere de Fiu şi de Spirit se reunesc în universul central, acest Spirit Maestru este cel care le este sfetnic. Şi, în consiliile Celor Şapte Spirite Maestru, de fiecare datâ când devine necesar sâ se vorbeascâ atât pentru Fiul Etern cât şi pentru Spiritul Infinit, cel care râspunde este Spiritul Maestru Numârul Şase.

16:3.13 (188.1) Acest Spirit dirijeazâ problemele celui de-al şaselea supraunivers aproape aşa cum ar face-o Fiul Etern şi Spiritul Infinit.

El este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al şaselea suprauniverse.

16:3.14 (188.2) *Spiritul Maestru Numârul Şapte.* Spiritul care conduce al şaptelea suprauniverse este un portret fidel, unic în felul sâu, al Tatâlui Universal, Fiului Etern şi Spiritului Infinit. Al Şaptelea Spirit Maestru, consilierul stimulant al dezvoltârii tuturor fiinţelor de origine triunicâ, este de asemenea consilierul şi directorul tuturor pelerinilor ascendenţi de pe Havona, aceste fiinţe umile care au atins curţile gloriei cu ajutorul conjugat al Tatâlui, Fiului şi Spiritului.

16:3.15 (188.3) Al Şaptea Spirit Maestru nu este reprezentantul organic al Trinitâţii Paradisului, însâ este un fapt stabilit câ natura sa personalâ şi spiritualâ *este* portretul Autorului Comun realizat în proporţii egale din trei persoane infinite a câror uniune în Deitate este Trinitatea Paradisului, şi a cârei funcţie ca atare *este* sursa naturii personale şi spirituale a Dumnezeului Suprem. În consecinţâ, al Şaptelea Spirit Maestru întreţine o relaţie personalâ şi organicâ cu persoana spiritualâ în evoluţie a Supremului. Acesta este motivul pentru care, în consiliile superioare ale Maeştrilor Spirite, atunci când devine necesar sâ se dea votul cu privire la atitudinea conjugatâ a Tatâlui, Fiului şi a Spiritului, sau sâ se descrie atitudinea spiritualâ a fiinţei Supreme, Spiritul Maestru Numârul Şapte este cel care intrâ în acţiune. El devine astfel, de la sine, conducâtorul care guverneazâ consiliul paradisiac al Celor Şapte Spirite Maestru.

16:3.16 (188.4) Nici unul dintre cele Şapte Spirite nu reprezintâ organic Trinitatea Paradisului, însâ când ele se unesc în Deitate septuplâ, aceastâ uniune în sensul deitâţii - însâ nu în sens personal - echivaleazâ cu un nivel funcţional asociabil funcţiunilor Trinitâţii. În

acest sens „Spiritul Septuplu” poate sâ se asocieze funcţional cu Trinitatea Paradisului. De asemenea, în acest sens Spiritul Maestru Numârul Şapte vorbeşte uneori pentru a confirma atitudinile Trinitâţii, sau mai degrabâ acţioneazâ ca purtâtor de cuvânt al atitudinii uniunii de Spirit Septuple cu privire la atitudinea uniunii Deitâţii triunice, atitudinea Trinitâţii Paradisului.

16:3.17 (188.5) Multiplele funcţii ale celui de-al Şaptelea Spirit Maestru încep astfel cu un portret care îmbinâ *naturile personale* ale Tatâlui, Fiului şi ale Spiritului, trec printr-o reprezentare a *atitudinii personale* a Dumnezeului Suprem, şi merg pânâ la a revela *atitudinea deitâţii* Trinitâţii din Paradis. Iar sub anumite raporturi acest Spirit care prezideazâ exprimâ similar *atitudinile* Ultimului şi Supremului-Ultim.

16:3.18 (188.6) Spiritul Maestru Numârul Şapte este cel care, cu aptitudinile sale multiple, vegheazâ personal la progresul candidaţilor în ascensiunea lor în lumile timpului în încercârile lor de a înţelege Deitatea indivizibilâ a Supremaţiei. O astfel de înţelegere implicâ faptul câ respectivii candidaţi trebuie sâ sesizeze suveranitatea existenţialâ a Trinitâţii Supremaţiei, astfel coordonatâ cu un concept de suveranitate experienţialâ crescutâ a Fiinţei Supreme, încât sâ constituie înţelegerea de câtre creaturâ a unitâţii Supremaţiei. Realizarea de câtre creaturâ a acestor trei factori echivaleazâ cu înţelegerea havonianâ a realitâţii Trinitâţii; ceea ce conferâ pelerinilor timpului aptitudinea de a penetra în cele din urmâ Trinitatea, de a descoperi cele trei persoane infinite ale Deitâţii.

16:3.19 (188.7) Inaptitudinea pelerinilor Havonei de a gâsi complet pe Dumnezeul Suprem este compensatâ de al Şaptelea Maestru Spirit, a

cârui naturâ triunicâ reveleazâ într-un mod atât de particular persoana spiritualâ a Supremului. Pe parcursul prezentei ere a universului, în care nu putem contacta persoana Supremului, Spiritul Maestru Numârul Şapte funcţioneazâ în locul lui Dumnezeu pentru creaturile ascendente în materie de relaţii personale. El este acel spirit înalt pe care toţi ascenderii cu siguranţâ îl vor recunoaşte şi îl vor înţelege într-un fel sau altul atunci când vor atinge centrele de glorie.

16:3.20 (189.1) Acest Maestru Spirit este întotdeauna în legâturâ cu Spiritele Reflexive de pe Uversa, sediul celui de-al şaptelea supraunivers, propriul nostru segment al creaţiei. Maniera în care el administreazâ Orvontonul reveleazâ minunata armonie a amestecului sâu coordonat de naturi divine ale Tatâlui, Fiului şi Spiritului.

4. Atribute şi funcţiuni ale Maeştrilor Spirite

16:4.1 (189.2) Cele Şapte Spirite Maestru sunt reprezentarea deplinâ a Spiritului Infinit pentru universurile evolutive. Ele reprezintâ a Treia Sursâ-Centru în relaţiile de energie, minte şi spirit. Atunci când acţioneazâ în calitate de şefi coordonatori ai controlului administrativ universal al Autorului Comun, nu uitaţi câ ele îşi au originea în actele creatoare ale Deitâţii Paradisului. Este literalmente adevârat câ aceste Şapte Spirite Maestru sunt puterea fizicâ, mintea cosmicâ şi prezenţa spiritualâ personalizatâ a Deitâţii triunice „cele Şapte Spirite ale lui Dumnezeu trimise în tot universul”.

16:4.2 (189.3) Spiritele Maestru sunt unice în sensul câ funcţioneazâ pe nivelele universale ale realitâţii, mai puţin pe nivelul absolut. Ele sunt deci supraveghetori eficienţi şi perfecţi ai tuturor fazelor problemelor administrative, pe toate nivelele activitâţilor suprauniversale. Este dificil pentru mintea muritoare sâ înţeleagâ mare lucru în ceea ce priveşte rolul Spiritelor Maestru, deoarece munca lor este atât de înalt specializatâ şi, în acelaşi timp, atotcuprinzâtoare, atât de extraordinar de materialâ, şi atât de delicat spiritualâ. Aceşti creatori cu daruri variate ale minţii cosmice sunt strâmoşi ai Directorilor de Putere ai Universului şi sunt ei înşişi directorii supremi ai imensului ansamblu al creaţiei creaturilor spirituale.
16:4.3 (189.4) Cele Şapte Spirite Maestru sunt creatorii Directorilor de Putere Universali şi ai asociaţilor lor; aceste entitâţi sunt indispensabile pentru a organiza, controla şi regla energiile fizice ale marelui univers. Şi aceste Spirite Maestru vin foarte material în ajutorul Fiilor Creatori în munca de formare şi de organizare a universurilor locale.
16:4.4 (189.5) Noi suntem incapabili sâ gâsim o legâturâ personalâ oarecare între munca energiei cosmice a Spiritelor Maestru şi funcţiunile de forţâ ale Absolutului Necalificat. Manifestârile energiei care depind de Spiritele Maestru sunt toate dirijate de la periferia Paradisului; ele nu par în nici un fel direct asociate fenomenelor de forţâ identificate cu suprafaţa inferioarâ a Paradisului.
16:4.5 (189.6) Atunci când întâlnim activitâţile funcţionale ale diverşilor Supervizori de Putere Morontiali, noi suntem indubitabil în faţa anumitor activitâţi nerevelate ale Spiritelor Maestru. În afara

acestor strâmoşi ai controlorilor fizici precum şi ai slujitorilor spirituali, cine s-ar fi putut apuca ca sâ combine şi asocieze energiile materiale şi spirituale astfel încât sâ producâ o fazâ de realitate a universului care nu exista încâ - substanţa morontialâ şi mintea morontialâ ?

16:4.6 (189.7) O mare parte a realitâţii lumilor spirituale este de ordin morontial, fazâ a realitâţii universale total necunoscutâ pe Urantia. Ţelul existenţei personalitâţilor este spiritual, însâ creaţiile morontiale se interpun întotdeauna pentru a umple abisul între domeniile materiale de origine muritoare şi sferele suprauniversale cu un statut spiritual în continuâ înaintare. Aceasta este domeniul în care Spiritele Maestru îşi aduc marea lor contribuţie la planul de ascensiune al oamenilor câtre Paradis.

16:4.7 (190.1) Cele Şapte Spirite Maestru au reprezentâri personale care funcţioneazâ în întregul mare univers, însâ aproape nimic nu a fost revelat în ceea ce îi priveşte, deoarece marea majoritate a acestor fiinţe subordonate nu se ocupâ direct de planul ascendent de înaintare a muritorilor pe calea perfecţiunii paradisiace. O mare parte, o foarte mare parte a activitâţii Celor Şapte Spirite Maestru, râmâne ascunsâ înţelegerii umane, deoarece ea nu corespunde direct cu nici un chip problemei voastre de ascensiune câtre Paradis.

16:4.8 (190.2) Cu toate câ noi nu putem oferi proba formalâ, este foarte probabil ca Spiritul Maestru al Orvontonului sâ exercite o influenţâ decisivâ în urmâtoarele sfere de activitate:

16:4.9 (190.3) 1. Procedeele Purtâtorilor Vieţii ale unui univers local pentru a declanşa viaţa.

16:4.10 (190.4) 2. Activitâţile date vieţii de câtre spiritele-mentale adjuvante revârsate în lumi de câtre Spiritul Creativ al unui univers local.

16:4.11 (190.5) 3. Fluctuaţiile în manifestârile energiei desfâşurate de unitâţile de materie organizatâ râspunzând la gravitaţia liniarâ.

16:4.12 (190.6) 4. Comportamentul energiei emergente pânâ când ea este pe deplin eliberatâ de controlul Absolutului Necalificat, devenind deci sensibilâ la influenţa directâ a gravitaţiei liniare, precum şi la manipulârile Directorilor de Putere ai Universului şi a asociaţiilor lor.

16:4.13 (190.7) 5. Manifestarea spiritului tutelar şi Spiritului Creativ al unui univers local cunoscutâ pe Urantia ca Spiritul Sfânt.

16:4.14 (190.8) 6. Manifestarea ulterioarâ a spiritului Fiilor de manifestare, numitâ pe Urantia Consolatorul sau Spiritul Adevârului.

16:4.15 (190.9) 7. Mecanismul de reflexivitate al universurilor locale şi al suprauniversurilor. Nu este deloc posibil sâ se explice raţional şi nici sâ se înţeleagâ rezonabil numeroase din caracteristicile ataşate acestui fenomen extraordinar fârâ a postula activitatea Spiritelor Maestru în asociere cu Autorul Comun şi Fiinţa Supremâ.

16:4.16 (190.10) În ciuda nereuşitelor noastre de a înţelege complet lucrârile multiple ale Celor Şapte Spirite Maestru, suntem convinşi câ, în vastul câmp al activitâţilor universale, existâ douâ domenii cu care nu au absolut nimic de a face şi anume: manifestarea şi slujirea Ajustorilor Gândirii, precum şi funcţiunile insondabile ale Absolutului Necalificat.

5. Poziţia faţă de creaturi

16:5.1 (190.11) Fiecare segment al marelui univers, fiecare univers şi fiecare dintre lumile individuale beneficiazâ de sfâtuirea şi de înţelepciunea conjugate ale tuturor Celor Şapte Spirite Maestru, însâ nu primesc amprenta personalâ decât a unuia dintre ele. Iar natura personalâ a fiecârui Spirit Maestru impregneazâ în întregime suprauniversul sâu şi îl condiţioneazâ într-un mod unic.
16:5.2 (190.12) Prin aceastâ influenţâ personalâ a Celor Şapte Spirite Maestru, fiecare creaturâ a tuturor ordinelor de fiinţe inteligente din afara Paradisului şi a Havonei poartâ în mod necesar marca caracteristicâ a unei individualitâţi care aminteşte de natura ancestralâ a unuia dintre aceste Şapte Spirite Maestru ai Paradisului. Cu privire la cele şapte suprauniversuri, fiecare creaturâ care îşi originea în unul dintre ele, om sau înger, va purta veşnic aceastâ marcâ de identitate natalâ.
16:5.3 (191.1) Cele Şapte Spirite Maestru nu invadeazâ într-un mod direct mintea materialâ a creaturilor individuale pe lumile evolutive ale spaţiului. Muritorii de pe Urantia nu resimt prezenţa personalâ a influenţei spiritual-mentale a Spiritului Maestru al Orvontonului. Dacâ acest Spirit Maestru reuşeşte sâ stabileascâ un contact oarecare cu mintea muritoare individualâ pe parcursul erelor evolutive primitive ale unei lumi locuite, aceasta trebuie sâ se întâmple prin intermediul Spiritului Creativ al universului local, consort şi asociat al Fiului de Dumnezeu Creator care coordoneazâ destinele fiecârei creaţii locale. Însâ acest acelaşi Spirit Mamâ Creativ este întru-totul asemânâtor Spiritului Maestru al Orvontonului în naturâ şi în caracter.

16:5.4 (191.2) Marca fizicâ a unui Spirit Maestru este o parte a originii materiale a oamenilor. Ei îşi trâiesc întreaga lor carierâ morontialâ sub influenţa continuâ a aceluiaşi Spirit Maestru . Nu este deloc neobişnuit faptul ca aceastâ carierâ spiritualâ ulterioarâ a unui astfel de muritor ascendent sâ nu şteargâ niciodatâ pe deplin marca specificâ a acestui acelaşi Spirit supervizor. Amprenta unui Spirit Maestru este fundamentalâ pentru însâşi existenţa tuturor stadiilor de ascensiune a muritorilor care preced Havona.

16:5.5 (191.3) Pe parcursul experienţei vieţii lor, muritorii evolutivi fac sâ iasâ la ivealâ tendinţe de personalitate distinctive care sunt caracteristice în fiecare suprauniversși care exprimâ direct natura Spiritului Maestru dominant. Aceste tendinţe nu se şterg niciodatâ pe deplin, chiar şi dupâ ce ascendenţii au suportat lunga educaţie şi disciplinâ unificatoare întâlnite pe miliardul de sfere de instrucţie ale Havonei. Nici mâcar intensa culturâ subsecventâ a Paradisului nu este suficientâ pentru a extirpa semnele de origine ale suprauniversului. De-a lungul întregii eternitâţi, un muritor ascendent va scoate la ivealâ trâsâturi amintind de Spiritul care conduce suprauniversul sâu natal. Chiar şi în Corpul Finalitâţii, atunci când dorim sâ ajungem la o relaţie de Trinitate *completâ* cu creaţia evolutivâ sau sâ descriem aceastâ relaţie, reunim întotdeauna un grup de şapte finalitari, unul dintre fiecare suprauniversul.

6. Mintea cosmică

16:6.1 (191.4) Spiritele Maestru sunt sursa septuplâ a minţii cosmice, potenţialul intelectual al marelui univers. Aceastâ minte cosmicâ este o manifestare subabsolutâ a minţii celei de a Treia Surse-Centru, şi sub anumite aspecte ea este legatâ funcţional la mintea Fiinţei Supreme în evoluţie.

16:6.2 (191.5) Pe o lume ca Urantia, noi nu întâlnim influenţa directâ a Celor Şapte Spirite Maestru în problemele raselor umane. Voi trâiţi sub influenţa imediatâ a Spiritului Creativ al Nebadonului. Cu toate acestea, tocmai aceste Spirite Maestru dominâ reacţiile fundamentale ale oricârui minţii de creaturi, deoarece ele sunt sursa actualâ a potenţialelor intelectuale şi spirituale specializate din universurile locale care sâ funcţioneze în viaţa indivizilor care locuiesc în lumile evolutive ale spaţiului şi ale timpului.

16:6.3 (191.6) Faptul minţii cosmice explicâ înrudirea diverselor tipuri de minţi umane şi supraumane. Nu numai spiritele înrudite sunt atrase unele de altele, dar minţile înrudite sunt de asemenea foarte fraterne şi înclinate sâ coopereze una cu alta. Observâm uneori câ o minte umanâ urmeazâ un curs uimitor de asemânâtor unei alte minţi şi se acordâ inexplicabil cu ea.

16:6.4 (191.7) Existâ, în toate asocierile personalitâţii minţii cosmice, o calitate pe care am putea-o numi „sensibilitate la realitate”. Aceastâ înzestrare cosmicâ universalâ a creaturilor cu voinţâ este cea care le împiedicâ sâ cadâ victime neputincioase afirmaţiilor apriori emise de ştiinţâ, filozofie şi religie. Aceastâ sensibilitate la realitatea minţii cosmice râspunde la anumite faze ale realitâţii, exact cum energia-materie râspunde la gravitaţie. Ar fi chiar

mai corect sâ spunem câ aceste realitâţi supramateriale conduc astfel la mintea cosmosului.

16:6.5 (192.1) Mintea cosmicâ reacţioneazâ infailibil (recunoaşte râspunsul) de pe trei nivele de realitate a universului. Aceste râspunsuri sunt evidente prin ele însele pentru persoanele cu gândirea clarâ şi având o minte înzestratâ cu o gândire profundâ. Aceste nivele de realitate sunt urmâtoarele:

16:6.6 (192.2) 1. *Cauzalitatea*- domeniul realitâţii simţurilor fizice, ţinutul ştiinţific al uniformitâţii logice, diferenţierea între faptic şi nefaptic, concluziile gândite bazate pe reacţie cosmicâ. Este forma matematicâ de discriminare cosmicâ.

16:6.7 (192.3) 2. *Datoria*- domeniul realitâţii moralei în filozofie, cadrul raţiunii, recunoaşterea a ceea ce este relativ just sau injust. Este forma judiciarâ a discriminârii cosmice.

16:6.8 (192.4) 3. *Venerarea*- domeniul spiritual al realitâţii experienţei religioase, realizarea personalâ a comuniunii divine, recunoaşterea valorilor spiritului, asigurarea supravieţuirii eterne, ascensiunea de la statutul de slujitori ai lui Dumnezeu pânâ la bucuria şi libertatea de fii ai lui Dumnezeu. Este cea mai înaltâ forma de înţelegere a minţii cosmice, forma reverenţioasâ şi veneratoare a discriminârii cosmice.

16:6.9 (192.5) Aceste intuiţii ştiinţifice, morale şi spirituale, aceste reacţii cosmice, sunt înnâscute în mintea cosmicâ cu care sunt înzestrate toate creaturile volitive. Experienţa vieţii nu eşueazâ niciodatâ în dezvoltarea acestor trei intuiţii cosmice. Ele constituie baza conştiinţei de sine gândirii care reflectâ. Însâ este trist sâ notâm

câ atât de puţine persoane de pe Urantia îşi gâsesc plâcerea în a cultiva aceste calitâţi ale gândirii cosmice curajoase şi independente.

16:6.10 (192.6) În manifestarea minţii universurilor locale, aceste trei percepţii interioare ale minţii cosmice constituie afirmaţiile apriori care fac posibil omului sâ acţioneze ca personalitate raţionalâ şi conştientâ de sine în domeniile ştiinţei, filozofiei şi religiei. În alţi termeni, recunoaşterea *realitâţii* acestor trei manifestâri ale Infinitului se efectueazâ printr-o tehnicâ cosmicâ de revelare de sine. Energia-materie este recunoscutâ de logica matematicâ a simţurilor, raţiunea mentalâ cunoaşte intuitiv datoria sa moralâ, iar credinţa spiritului (venerarea) este religia realitâţii experienţei spirituale. Aceşti trei factori de bazâ ai gândirii reflexive pot fi fie unificaţi şi coordonaţi în dezvoltarea personalitâţii, fie pot deveni disproporţionaţi şi virtual incoerenţi în funcţiunile lor respective. Însâ, atunci când ei sunt unificaţi, produc un caracter foarte puternic, constând în corelarea unei ştiinţe factuale, unei filozofii morale şi unei experienţe religioase autentice. Iar aceste trei intuiţii cosmice sunt cele care dau o validitate obiectivâ, o realitate a experienţei pe care omul o extrage din lucruri, semnificaţii şi valori, şi a experienţei pe care o are cu ele.

16:6.11 (192.7) Scopul educaţiei este de a dezvolta şi de a ascuţi aceste facultâţi înnâscute ale minţii umane; scopul civilizaţiei, de a le exprima; scopul experienţei vieţii, de a le realiza; scopul religiei, de a le înnobila; iar scopul personalitâţii, de a le unifica.

7. Moralǎ, virtute şi personalitate

16:7.1 (192.8) Inteligenţa singurâ nu poate explica natura moralâ. Moralitatea (virtutea) este înnâscutâ în personalitatea umanâ. Intuiţia moralâ, sensul datoriei, este o componentâ a înzestrârii mentale umane şi ea este asociatâ altor elemente inalienabile ale naturii umane: curiozitatea ştiinţificâ şi clarviziunea spiritualâ. Mentalitatea omului transcende de departe pe aceea a rudelor sale animale, însâ natura sa moralâ şi religioasâ este cea care o distinge în mod special de lumea animalâ.

16:7.2 (193.1) Râspunsul selectiv al unui animal este limitat la nivelul motor al comportamentului sâu. Presupusa intuiţie a animalelor superioare se situeazâ la un nivel motor, şi nu apare de obicei decât dupâ experienţa încercârilor motoare şi a erorilor motrice. Omul este capabil sâ îşi exercite intuiţia ştiinţificâ, moralâ şi spiritualâ înainte de a explora sau experimenta ceva.

16:7.3 (193.2) Numai o personalitate poate şti ceea ce face, înainte de a face respectivul lucru. Numai personalitâţile posedâ o intuiţie care sâ anticipe orice experienţâ. O personalitate poate privi înainte de a sâri, şi poate deci învâţa privind la fel de bine ca în cazul în care ar face efectiv saltul. Un animal nepersonal nu învaţâ în general decât fâcând saltul.

16:7.4 (193.3) Experienţa dobânditâ de un animal îl face capabil sâ examineze diferitele maniere de a atinge un scop şi de a gâsi o metodâ fondatâ pe experienţa acumulatâ. Însâ o personalitate poate de asemenea sâ examineze scopul însuşi şi sâ îi judece validitatea, valoarea. Inteligenţa singurâ poate distinge cele mai bune modalitâţi de a atinge scopuri încâ indistincte, însâ o fiinţâ moralâ posedâ o intuiţie care îi permite sâ facâ o distincţie între scopuri între mijloace.

Iar o fiinţâ moralâ care alege virtutea nu este mai puţin inteligentâ. Ea ştie ceea ce face, de ce o face, unde merge, şi cum va ajunge acolo.

16:7.5 (193.4) Când omul nu reuşeşte sâ distingâ scopurile eforturilor sale de muritor, el trâieşte la acelaşi nivel de existenţâ ca acela al animalelor. El nu a reuşit sâ intre în posesia avantajelor superioare ale fineţii materiale, ale discernâmântului moral şi ale clarviziunii spirituale, care fac parte integrantâ din înzestrarea sa cu mintea cosmicâ în ca fiinţâ personalâ.

16:7.6 (193.5) Virtutea este justeţe - conformitate cu cosmosul. A numi virtuţi nu înseamnâ a le defini, ci a le trâi, a le cunoaşte. Virtutea nu este o simplâ cunoaştere, nici înţelepciune, ci mai degrabâ realitatea unei experienţe progresive pentru a atinge nivele ascendente de dezvoltare cosmicâ. În viaţa de zi cu zi a muritorilor, virtutea este realizatâ alegând în mod regulat binele mai degrabâ decât râul, iar aceastâ aptitudine de a alege este dovada câ posedâm o naturâ moralâ.

16:7.7 (193.6) Alegerea dintre bine şi râu a omului nu este influenţatâ numai de fineţea naturii sale morale, ci de asemenea de factori cum ar fi ignoranţa, imaturitatea şi iluziile. Un simţ al proporţiei este de asemenea important în exercitarea virtuţii, câci poate fi sâvârşit râul în alegerea unui scop mai mic în locul unuia mai mare, ca urmare a distorsiuni sau a iluziei. Arta evaluârii relative sau a mâsurârii comparative intrâ în practica virtuţilor din domeniului moral.

16:7.8 (193.7) Natura moralâ a omului ar fi neputincioasâ fârâ arta mâsurârii, a discriminârii încorporate în aptitudinea sa de a cerceta semnificaţiile. Tot astfel, alegerea moralâ ar fi inutilâ fârâ

clarviziunea cosmicâ care aduce cu sine cunoaşterea valorilor spirituale. Din punct de vedere al inteligenţei, omul se ridicâ la nivelul unei fiinţe morale deoarece el este înzestrat cu personalitate.

16:7.9 (193.8) Nu putem face niciodatâ sâ progreseze moralitatea prin lege sau prin forţâ. Ea este o problemâ personalâ şi de liber arbitru. Ea trebuie sâ se râspândeascâ prin contactul molipsitor al persoanelor care râspândesc o atmosferâ de frumuseţe moralâ cu persoane mai puţin sensibile moral, însâ în acelaşi timp doritoare într-o oarecare mâsurâ sâ facâ voinţa Tatâlui.

16:7.10 (193.9) Actele morale sunt împliniri umane caracterizate de cea mai înaltâ inteligenţâ, dirijate de o discriminare selectivâ atât în alegerea scopurilor superioare cât şi în acela al mijloacelor morale pentru a le atinge. O astfel de conduitâ este virtuoasâ. Virtutea supremâ constâ deci în a alege din toatâ inima faptul de a face voinţa Tatâlui care este în ceruri.

8. Personalitatea pe Urantia

16:8.1 (194.1) Tatâl Universal conferâ personalitate numeroaselor ordine de fiinţe care îşi au activitâţile pe diverse nivele de activitate ale universului. Fiinţele umane de pe Urantia sunt înzestrate cu o personalitate de tip muritor-finit funcţionând la nivelul fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu.

16:8.2 (194.2) Cu toate câ ne-ar fi greu sâ ne apucâm sâ definim personalitatea, putem încerca sâ expunem modul în care înţelegem factorii cunoscuţi care vor constitui ansamblul energiilor materiale,

mentale şi spirituale a câror interasociere constituie mecanismul în care, pe care şi din care Tatâl Universal face sâ funcţioneze personalitatea pe care a conferit-o.

16:8.3 (194.3) Personalitatea este un dar unic de naturâ originarâ a cârei existenţâ este independentâ de sprijinul Ajustorilor Gândirii şi anterioarâ acestui sprijin. Cu toate acestea, prezenţa Ajustorului creşte efectiv manifestarea calitativâ a personalitâţii. În momentul în care Ajustorii Gândirii emanâ din Tatâ, ei sunt identici în naturâ, însâ personalitatea este variatâ, originalâ şi exclusivâ, iar manifestarea personalitâţii este printre altele condiţionatâ de natura şi calitâţile energiilor asociate ale naturii materiale, mentale şi spirituale care constituie vehiculul organic pentru manifestarea personalitâţii.

16:8.4 (194.4) Personalitâţile pot fi asemânâtoare, însâ nu sunt niciodatâ aceleaşi. Persoanele aparţinând unei serii, unui tip, ordin sau model dat pot sâ se asemene, şi existâ unele care se aseamânâ, însâ nu sunt niciodatâ identice. Personalitatea este aceastâ caracteristicâ a individului pe care o *cunoaştem* şi care ne va permite sâ-l identificâm într-un viitor nedeterminat, independent de natura şi de întinderea schimbârilor care s-au produs în forma, mintea şi statutul sâu spiritual. Personalitatea este aceastâ parte a individului care ne permite sâ recunoaştem şi sâ identificâm pozitiv aceastâ persoanâ ca aceea pe care am cunoscut-o precedent, chiar dacâ ea s-a schimbat mult ca urmare a modificârilor în vehiculul de expresie şi de manifestare a personalitâţii sale.

16:8.5 (194.5) Personalitatea creaturii se distinge prin douâ fenomene spontane şi caracteristice de reacţii de comportament ale

muritorului: conştiinţa de sine şi liberul arbitru relativ care îi este asociat.

16:8.6 (194.6) Conştiinţa de sine constâ în a-şi da seama intelectual de actualitatea personalitâţii. Ea include aptitudinea de a recunoaşte realitatea altor personalitâţi. Ea denotâ faptul câ fiinţa este capabilâ de o experienţâ individualizatâ în şi cu realitâţile cosmice, ceea ce echivaleazâ cu faptul de a atinge statutul de identitate în relaţiile de personalitate ale universului. Conştiinţa de sine implicâ faptul câ recunoaştem actualitatea ajutorului minţii şi realizâm independenţa relativâ a liberului arbitru creativ şi determinant.

16:8.7 (194.7) Liber arbitru relativ care caracterizeazâ conştiinţa de sine a personalitâţii umane se gâseşte angajat în urmâtoarele cazuri:

16:8.8 (194.8) 1. Decizie moralâ, cea mai înaltâ înţelepciune.

16:8.9 (194.9) 2. Alegere spiritualâ, discernerea adevârului.

16:8.10 (194.10) 3. Iubire dezinteresatâ, serviciu frâţesc.

16:8.11 (194.11) 4. Cooperare intenţionalâ, loialitate de grup.

16:8.12 (194.12) 5. Perspicacitate cosmicâ, înţelegere a semnificaţiilor universale.

16:8.13 (194.13) 6. Consacrarea personalitâţii, devoţiunea de a face din toatâ inima voinţa Tatâlui.

16:8.14 (195.1) 7. Venerarea, atunci când se urmeazâ sincer valorile divine şi se iubeşte din toatâ inima Dâruitorul de Valori divin.

16:8.15 (195.2) Putem considera câ personalitatea umanâ de tip Urantia funcţioneazâ într-un mecanism fizic format de modificarea planetarâ a tipului nebadonian de organism care aparţine ordinului electrochimic de activare vitalâ, şi înzestrat cu un model de

reproducere pârintească conform ordinului Nebadonului din seria Orvontonului a minţii cosmice. Manifestarea darului divin al personalităţii pe un astfel de mecanism muritor înzestrat cu o minte îi conferă demnitatea de cetăţean cosmic şi permite acestei creaturi muritoare să reacţioneze la recunoaşterea constitutivă a trei realităţi mentale fundamentale ale cosmosului:

16:8.16 (195.3) 1. Recunoaşterea matematică sau logică a uniformităţii cauzalităţii fizice.

16:8.17 (195.4) 2. Recunoaşterea prin raţiune a obligaţiei de a se conduce în mod moral.

16:8.18 (195.5) 3. Înţelegerea prin credinţă a venerării în comunitate a Deităţii, asociată cu serviciul plin de iubire al omenirii.

16:8.19 (195.6) Deplina funcţionare a acestei înzestrări cu personalitate este începutul realizării relaţiei părinteşti cu Deitatea. O astfel de individualitate locuită de un fragment prepersonal al Dumnezeului Tată este, în realitate şi în fapt, un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Nu numai că o astfel de creatură revelează capacitatea de a primi darul prezenţei divine, însă ea face de asemenea să iasă la iveală o reacţie sensibilă la circuitul gravitaţiei personalităţii Tatălui Paradisiac al tuturor personalităţilor.

9. Realitatea conştiinţei umane

16:9.1 (195.7) Creatura personală înzestrată cu minte cosmică şi locuită de un Ajustor posedă facultatea înnăscută de a recunoaşte şi realiza realitatea energiei, realitatea minţii şi realitatea spiritului.

Creatura volitivâ este astfel echipatâ pentru a distinge faptul lui Dumnezeu, legea lui Dumnezeu şi iubirea lui Dumnezeu. Separatâ de aceste trei elemente inalienabile ale conştiinţei umane, întreaga experienţâ umanâ este cu adevârat subiectivâ, cu excepţia acestei realizâri intuitive de validitate ataşatâ la *unificarea* acestor trei reacţii de recunoaştere cosmicâ a realitâţii universului.

16:9.2 (195.8) Muritorul care-l distinge pe Dumnezeu este capabil sâ resimtâ valoarea unificârii acestor trei calitâţi cosmice în evoluţia sufletului supravieţuitor, evoluţie care este întreprinderea supremâ a omului în tabernaculul fizic în care mintea moralâ colaboreazâ cu spiritul divin interior pentru a-l face dual pe sufletul nemuritor. De la primele începuturi, sufletul este *real;* el are calitâţi de supravieţuire cosmicâ.

16:9.3 (195.9) Dacâ omul muritor nu reuşeşte sâ supravieţuiascâ morţii naturale, valorile spirituale reale ale experienţei sale umane supravieţuiesc ca parte a experienţei continue a Ajustorului Gândirii. Valorile de personalitate ale unui astfel de nesupravieţuitor persistâ ca factor în personalitatea Fiinţei Supreme pe cale de actualizare. Aceste calitâţi persistente ale personalitâţii sunt lipsite de identitate, însâ nu de valori experienţiale acumulate pe parcursul vieţii muritoare în trup. Supravieţuirea identitâţii depinde de supravieţuirea sufletului nemuritor, de statutul morontial şi de valoarea divinâ crescâtoare. Identitatea personalitâţii supravieţuieşte în şi prin supravieţuirea sufletului.

16:9.4 (195.10) Conştiinţa umanâ de sine implicâ recunoaşterea altor euri decât acest eu conştient, şi implicâ în plus ca o astfel de conştiinţâ sâ fie reciprocâ; ca acest eu sâ fie cunoscut dupâ felul cum

cunoaşte. Aceasta se vede într-un mod pur omenesc în viaţa în societate. Însâ voi nu puteţi fi la fel de absolut de siguri de realitatea unui însoţitor ca de realitatea prezenţei lui Dumnezeu care locuieşte în voi.

16:9.5 (196.1) Conştiinţa socialâ nu este inalienabilâ, aşa cum este conştiinţa lui Dumnezeu; ea este o dezvoltare culturalâ şi depinde de cunoştinţe, de simboluri şi de contribuţia dotârilor constitutive ale omului - ştiinţa, moralitatea şi religia. Iar aceste daruri cosmice, socializate, constituie civilizaţia. Civilizaţiile sunt instabile deoarece nu sunt cosmice; ele nu sunt înnâscute la indivizii raselor. Trebuie sâ le susţinem prin contribuţii conjugate ale factorilor constitutivi ai omului - ştiinţa, moralitatea şi religia. Civilizaţiile apar şi dispar, însâ ştiinţa, morala şi religia supravieţuiesc întotdeauna dispariţiei lor.

16:9.6 (196.2) Isus nu s-a limita sâ-l reveleze pe Dumnezeu omului, el a efectuat de asemenea o revelaţie nouâ câtre el însuşi şi câtre alţi oameni. În viaţa lui Isus, vedem omul la apogeul sâu. Omul devine atât de magnific real deoarece Isus încorpora numeroase elemente divine în viaţa sa, iar realizarea (recunoaşterea) lui Dumnezeu este inalienabilâ şi constitutivâ la toţi oamenii.

16:9.7 (196.3) În afara instinctului pârintesc, dezinteresarea nu este în întregime naturalâ; nu iubim şi nu servim social într-un mod natural. Este necesarâ iluminarea prin raţiune, moralitate şi impulsul religiei (cunoaşterea lui Dumnezeu) pentru a crea un ordin social generos şi altruist. Conştiinţa pe care omul o are de propria sa personalitate, conştiinţa de sine, depinde de asemenea direct de faptul însuşi câ este spontan conştient de un altul, de atitudinea înnâscută de

a pricepe şi a recunoaşte realitatea altor personalitâţi înlânţuindu-se de la uman la divin.

16:9.8 (196.4) Este necesar ca o conştiinţâ socialâ dezinteresatâ sâ fie, în cele din urmâ, o conştiinţâ religioasâ dacâ ea se vrea obiectivâ; altfel, este o abstracţie filozoficâ pur subiectivâ, deci lipsitâ de iubire. Numai un individ cunoscâtor de Dumnezeu poate iubi o altâ persoanâ aşa cum se iubeşte pe sine.

16:9.9 (196.5) Conştiinţa de sine este în esenţâ o conştiinţâ comunitarâ; Dumnezeu şi omul, Tatâl şi fiul, Creatorul şi creatura. În conştiinţa umanâ de sine, patru realizâri de realitâţi ale universului sunt latente şi inerente :

16:9.10 (196.6) 1. Câutarea cunoaşterii, logica ştiinţificâ.

16:9.11 (196.7) 2. Câutarea valorilor morale, sensul datoriei.

16:9.12 (196.8) 3. Câutarea valorilor spirituale, experienţa religioasâ.

16:9.13 (196.9) 4. Câutarea valorilor personalitâţii, aptitudinea de a recunoaşte realitatea lui Dumnezeu ca personalitate şi realizarea simultanâ a relaţiilor noastre frâţeşti cu personalitâţile semenilor noştri.

16:9.14 (196.10) Voi deveniţi conştienţi de om ca de o creaturâ frate, pentru câ sunteţi deja conştienţi de Dumnezeu ca Tatâl vostru Creator. Paternitatea este relaţia din care extragem prin raţionament recunoaşterea fraternitâţii. Iar Paternitatea devine sau poate deveni o realitate a universului pentru toate creaturile morale, deoarece Tatâl a conferit el însuşi personalitate tuturor acestor fiinţe şi le-a încircuitat în controlul circuitului universal al personalitâţii. Noi venerâm pe Dumnezeu mai întâi pentru câ el *este,* apoi pentru câ el *este în noi,* şi în cele din urmâ pentru câ *noi suntem în el.*

16:9.15 (196.11) Este deci oare straniu ca mintea cosmicâ sâ fie conştientâ de la sine de propria sursâ, mintea infinitâ a Spiritului Infinit, şi sâ fie în acelaşi timp conştientâ de realitatea fizicâ a vastelor universuri, de realitatea spiritualâ a Fiului Etern şi de realitatea personalitâţii Tatâlui Universal ?

16:9.16 (196.12) [Sponsorizat de un Cenzor Universal de pe Uversa].

Cartea Urantia

Capitolul 17

Cele şapte grupuri de spirite supreme

17:0.1 (197.1) CELE şapte grupuri de Spirite Supreme sunt directori-coordonatori universali ai administrării celor şapte segmente ale marelui univers. Cu toate că sunt toate clasate în familia funcţională a Spiritului Infinit, următoarele trei grupuri sunt de obicei clasificate în calitate de copii ai Trinităţii Paradisului:

17:0.2 (197.2) 1. Cele Şapte Spirite Maestru.

17:0.3 (197.3) 2. Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi.

17:0.4 (197.4) 3. Spiritele reflexive

17:0.5 (197.5) Cele patru grupuri restrânse sunt aduse la existenţă prin actele creatoare ale Spiritului Infinit sau a asociaţilor săi având

statut de creator:

17:0.6 (197.6) 4. Ajutoarele-imagini reflexivi

17:0.7 (197.7) 5. Cele şapte spirite ale circuitelor

17:0.8 (197.8) 6. Spiritele creative ale universurilor locale

17:0.9 (197.9) 7. Spiritele mentale adjuvante

17:0.10 (197.10) Aceste şapte ordine sunt cunoscute pe Uversa ca fiind cele şapte grupuri de Spirite Supreme. Domeniul lor funcţional se întinde de la prezenţa personală a Celor Şapte Spirite Maestru la periferia Insulei eterne, trecând prin cei şapte sateliţi paradisiaci ai Spiritului, circuitele Havonei, guvernele suprauniversului, şi administrarea şi supravegherea universurilor locale, mergând chiar până la umilul serviciu de înlocuitori coborâţi pe tărâmurile minţii evolutive pe lumile timpului şi ale spaţiului.

17:0.11 (197.11) Cele Şapte Spirite Maestru sunt directorii coordonatori ai acestui vast domeniu administrativ. În anumite probleme referitoare la reglementarea administrativă a puterii fizice organizate, a energiei mentale şi a ajutorului spiritului impersonal, ele acţionează personal şi direct, pe când în alte situaţii, acţionează prin diverşii lor asociaţi. În toate problemele relevante ale executivului - ordonanţe, reglementări, ajustări şi decizii administrative - Spiritele Maestru acţionează prin persoanele celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. În universul central, Spiritele Maestru pot opera prin cele Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei. În sediul celor şapte universuri, ei sunt revelaţi prin canalul Spiritelor Reflexive şi acţionează prin persoanele Îmbătrâniţilor de Zile, cu care sunt în comunicare personală prin Ajutoarele-Imagine Reflexivi.

17:0.12 (197.12) Cele Şapte Spirite Maestru nu au un contact direct şi personal cu administrarea universului la un nivel inferior tribunalelor Îmbătrâniţilor de Zile. Universul vostru local este administrat ca o parte a suprauniversului nostru de Spiritul Maestru de pe Orvonton, însă funcţiunea sa faţă de fiinţele native din Nebadon este imediat umplută şi pusă în lucrare personal de Spiritul Mamă Creativ care se află în Salvington, sediul universului vostru local.

1. Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi

17:1.1 (198.1) Sediile executive ale Celor Şapte Spirite Maestru ocupă cei şapte sateliţi paradisiaci ai Spiritului Infinit care se învârt în jurul Insulei centrale între strălucitoarele sfere ale Fiului Etern şi circuitul interior al Havonei. Aceste sfere executive sunt plasate sub îndrumarea Agenţilor Executivi Supremi, un grup de şapte care au fost trinitizaţi de către Tată, Fiu şi Spirit conform specificărilor Celor Şapte Spirite Maestru pentru fiinţe tipic susceptibile să acţioneze ca fiind reprezentanţii lor universali.

17:1.2 (198.2) Spirite Maestru menţin, prin aceşti Agenţi Executivi Supremi, contactul cu diversele diviziuni ale guvernelor suprauniversului. Aceşti Agenţi Executivi sunt cei care determină, într-o mare măsură, tendinţele constitutive fundamentale ale celor şapte suprauniversuri. Ei sunt uniformi şi divin perfecţi, însă posedă de asemenea personalităţi diverse. Ei nu au un şef permanent; de fiecare dată când se reunesc, unul dintre ei este ales pentru a prezida

consiliul lor reunit. Ei călătoresc periodic în Paradis pentru a rămâne în consiliu cu Cele Şapte Spirite Maestru.

17:1.3 (198.3) Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi acţionează în calitate de coordonatori administrativi ai marelui univers. Am putea să-i numim consiliul administratorilor-directori ai creaţiei posterioare Havonei. Ei nu se ocupă de problemele interne ale Paradisului şi îşi conduc sferele lor limitate de activitate havoniană prin cele Şapte Spirite ale Circuitelor. Altfel, există puţine limite câmpului lor de supraveghere; ei se ocupă de direcţia lucrurilor fizice, intelectuale şi spirituale; ei văd totul, aud totul, simt totul şi chiar ştiu tot ce se întâmplă în cele şapte suprauniversuri şi în Havona.

17:1.4 (198.4) Aceşti Agenţi Executivi Supremi nu formulează nici o politică şi nu modifică procedura universului; ei se ocupă de executarea planurilor divinităţii promulgate de Cele Şapte Spirite Maestru. Ei nu se amestecă nici cu autoritatea Îmbătrâniţilor de Zile în suprauniversuri, nici cu suveranitatea Fiilor Creatori în universurile locale. Ei sunt executivii coordonatori a căror funcţiune este de a realiza politica conjugată a tuturor şefilor acreditaţi ai marelui univers.

17:1.5 (198.5) Fiecare dintre executivi şi resursele sferei sale sunt consacraţi administrării eficiente a unui singur suprauniversul. Agentul Executiv Suprem Numărul Unu, operând asupra sferei executive numărul unu, este în întregime ocupat de problemele suprauniversului numărul unu, şi aşa mai departe, până la Agentul Executiv Suprem Numărul Şapte, care lucrează pe cel de-al şaptelea satelit paradisiac al Spiritului şi îşi consacră energia dirijării celui de-al şaptelea supraunivers. Acest al şaptelea satelit se numeşte Orvonton, deoarece

sferele paradisiace ale Spiritului poartă toate acelaşi nume ca suprauniversurile corespondente; în realitate, suprauniversurile au fost numite după ele.

17:1.6 (198.6) Pe sfera executivă a celui de-al şaptelea supraunivers, numărul de persoane ocupate cu bunul mers al problemelor Orvontonului depăşeşte înţelegerea umană şi îmbrăţişează practic toate ordinele de inteligenţe celeste. Toate personalităţile trimise de serviciile suprauniversurilor (mai puţin Spiritele Inspirate ale Trinităţii şi Ajustorii Gândirii) trec prin una din cele şapte lumi executive când călătoresc în univers plecând din Paradis sau mergând spre Paradis. Acolo este ţinut registrul central al tuturor personalităţilor create de a Treia Sursă-Centru şi operând în suprauniversuri. Sistemul arhivelor materiale, morontiale şi spirituale al uneia dintre aceste lumi administrative ale Spiritului Infinit stupefiază chiar şi o fiinţă aparţinând ordinului meu.

17:1.7 (199.1) Cea mai mare parte a subordonaţilor imediaţi ai Agenţilor Executivi Supremi este compusă pe de o parte din fii trinitizaţi de personalităţile Paradisului-Havona, şi pe de altă parte de descendenţa trinitizată a muritorilor glorificaţi diplomaţi ai educaţiei multimilenare a planului de ascensiune a timpului şi a spaţiului. Şeful Consiliului Suprem al Corpului Paradisiac al Finalităţii este cel care desemnează aceşti fii trinitizaţi aleşi pentru a servi pe lângă Agenţii Executivi Supremi.

17:1.8 (199.2) Fiecare Agent Executiv Suprem are două cabinete consultative. Copiii Spiritului Infinit în sediul fiecărui supraunivers aleg în rangurile lor reprezentanţi pentru a servi timp de un mileniu cabinetul consultativ primar al Agentului lor Executiv Suprem. Pentru

toate problemele afectând muritorii ascendenţi ai timpului, există un cabinet secundar format din muritori care au atins Paradisul şi din fii trinitizaţi de muritori glorificaţi; acest corp este ales de fiinţele în curs de perfecţionare şi ascensiune care locuiesc pasager sediile celor şapte suprauniversuri. Toţi ceilalţi conducători ai problemelor sunt numiţi de Agenţii Executivi Supremi.

17:1.9 (199.3) Din timp în timp, au loc mari întruniri pe sateliţii paradisiaci ai Spiritului. Fii trinitizaţi afectaţi acestor lumi, precum şi ascendenţi care au atins Paradisul se reunesc cu personalităţile spirituale ale celei de-a Treia Surse-Centru în reuniuni referitoare la luptele şi triumfurile carierei de ascensiune. Aceste reuniri frăţeşti sunt întotdeauna prezidate de Agenţii Executivi Supremi.

17:1.10 (199.4) Odată pe mileniul paradisiac, cei Şapte Agenţi Executivi Supremi părăsesc sediul lor de autoritate şi merg în Paradis unde îşi ţin conclavul lor milenar de salut universal şi de bune urări multitudinii de inteligenţe ale creaţiei. Acest eveniment memorabil are loc în prezenţa imediată a lui Majeston, şeful tuturor grupurilor de spirite reflexive. Şi ei pot astfel comunica simultan cu toţi asociaţii lor în marele univers prin funcţionarea excepţională a reflexivităţii universale.

2. Majeston — Şeful Reflexivităţii

17:2.1 (199.5) Spiritele Reflexive sunt de origine trinitară divină. Aceste personalităţi excepţionale şi puţin misterioase sunt în număr de cinzeci. Aceste personalităţi extraordinare au fost create în grupuri

de şapte, fiecare dintre aceste episoade creative rezultând dintr-o legătură a Trinităţii Paradisului cu unul dintre Maeştrii Spirite.

17:2.2 (199.6) Această operaţiune capitală intervenită la începutul timpurilor traduce efortul iniţial al Personalităţilor Creatoare Supreme, reprezentate de Maeştrii Spirite, pentru a opera în calitate de cocreatori cu Trinitatea Paradisului. Această uniune a puterii creative a Creatorilor supremi cu potenţialele creative ale Trinităţii este însăşi sursa actualităţii Fiinţei Supreme. De aceea, atunci când ciclul creaţiei reflexive şi-a terminat cursa, când fiecare dintre Cele Şapte Spirite Maestru şi-a găsit sincronismul creativ perfect cu Trinitatea Paradisului, şi când al patruzeci şi nouălea Spirit Reflexiv a fost personalizat, o nouă şi profundă reacţie se produce în Absolutul Deităţii. Această reacţie va atribui noi prerogative de personalitate Fiinţei Supreme şi va culmina în personalizarea lui Majeston, şeful reflexivităţii şi centrul paradisiac al lucrării celor patruzeci şi nouă de Spirite Reflexive şi ale asociaţilor lor în universul universurilor.

17:2.3 (200.1) Majeston este o adevărată persoană, centrul personal şi infailibil al fenomenelor reflexivităţii în cele şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului. El menţine un cartier general permanent în Paradis, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, în locul de întâlnire al Celor Şapte Spirite Maestru. El se ocupă doar cu coordonarea şi menţinerea serviciului reflexivităţii în vasta creaţie. El nu este altfel implicat în administrarea afacerilor universului.

17:2.4 (200.2) Majeston nu este inclus în repertoriul nostru al personalităţilor Paradisului, deoarece el este singura personalitate divină existentă creată de Fiinţa Supremă în legătură funcţională cu Absolutul Deităţii. El este o persoană, însă el este exclusiv, şi pare a fi

automat, interesat de această unică fază a economiei universale. Funcţiunile sale nu îi dau actual nici un titlu personal în raport cu alte ordine (nereflexive) de personalităţi ale universului.

17:2.5 (200.3) Crearea lui Majeston a marcat primul act creativ suprem al Fiinţei Supreme. Această acţiune era volitivă la Fiinţa Supremă, însă prodigioasa reacţie Absolutului Deităţii nu a fost cunoscută dinainte. De la apariţia Havonei în eternitate, universul nu a văzut niciodată înfăptuindu-se, la o scară atât de formidabilă, alinierea unei atât de gigantice puteri şi coordonarea unor imense activităţi ale spiritului în funcţionare. Răspunsul Deităţii la voinţa creativă a Fiinţei Supreme şi a asociaţilor săi a depăşit considerabil intenţiile scopurilor lor şi a depăşit cu mult previziunile concepute.
17:2.6 (200.4) În erele viitoare, Supremul şi Ultimul ar putea atinge nivele noi de divinitate şi s-ar putea ridica la noi domenii de funcţiune ale personalităţii. Noi rămânem sub imperiul unei temeri respectuoase în faţa posibilităţilor la care aceste ere viitoare ar putea fi martore în domeniile în care se vor deitiza încă alte fiinţe neaşteptate şi nebănuite care ar poseda puteri inimaginabile de coordonare universală crescută. S-ar părea că nu există nici o limită la potenţialul de reacţie al Absolutului Deităţii faţă de această sinteză a relaţiilor între Deitatea experienţială şi Trinitatea existenţială a Paradisului.

3. Spiritele reflexive

17:3.1 (200.5) Cele patruzeci şi nouă de Spirite Reflexive sunt de origine trinitară, însă fiecare dintre cele şapte episoade creative

însoţind apariţia lor a produs un tip de fiinţe a căror natură este asemănătoare cu caracteristicile Spiritului Maestru co-ancestral. Astfel încât, ei reflectă în mod divers natura şi caracterul celor şapte combinaţii asociative posibile de caracteristici de divinitate ale Tatălui Universal, Fiului Etern şi Spiritul Infinit. Din acest motiv, este necesar să avem şapte dintre aceste Spirite Reflexive în sediul fiecărui supraunivers. Este necesar un reprezentant al fiecăruia dintre cele şapte tipuri pentru a ajunge să se reflecte perfect toate fazele şi toate manifestările posibile ale celor trei Deităţi ale Paradisului, deoarece aceste fenomene ar putea să se producă într-o parte oarecare a celor şapte suprauniversuri. În consecinţă, un membru al fiecărui tip a fost desemnat să servească în fiecare dintre suprauniversuri. Aceste grupuri de şapte Spirite Reflexive neasemănătoare menţin un cartier general în capitalele suprauniversurilor, în centrul reflexiv al fiecărui domeniu, care nu coincide cu centrul de polaritate spirituală.

17:3.2 (200.6) Spiritele Reflexive au nume, însă denumirile lor nu sunt revelate în lumile spaţiului. Ele sunt ataşate naturii şi caracterului acestor fiinţe şi fac parte dintr-unul dintre cele şapte mistere universale ale sferelor secrete ale Paradisului.

17:3.3 (201.1) Atributul reflexivităţii, fenomenul nivelelor mentale ale Autorului Comun, ale Fiinţei Supreme şi ale Maeştrilor Spirite, este transmisibil tuturor fiinţelor ocupate să realizeze acest vast plan de inteligenţă universală. Şi iată un mare mister; nici Maeştrii Spirite, nici Deitatea Paradisului, izolat sau colectiv, nu arată puteri de reflexivitate universală coordonată aşa cum s-au manifestat ele la cele patruzeci şi nouă de personalităţi de legătură ale lui Majeston, şi cu toate acestea ele sunt creatorii acestor fiinţe minunat înzestrate.

Ereditatea divină face uneori să iasă la iveală la creatură anumite atribute indiscernabile în cazul Creatorului.

17:3.4 (201.2) Membrii serviciului reflexivităţii, cu excepţia lui Majeston şi a Spiritelor Reflexive, sunt toţi creaturi ale Spiritului Infinit şi ale asociaţilor şi subordonaţilor săi imediaţi. Spiritele Reflexive ale fiecărui suprauniversul sunt creatorii Ajutoarelor-Imagine Reflexive care le aparţin, vocile lor personale în curţile Îmbătrâniţilor de Zile.

17:3.5 (201.3) Spiritele Reflexive nu sunt pur şi simplu agenţi care transmit; ei sunt de asemenea personalităţi care reţin. Descendenţa lor, seconafimii, sunt de asemenea personalităţi care reţin şi înregistrează. Tot ceea ce posedă o adevărată valoare spirituală este înregistrat în dublu exemplar, şi una dintre impresii este păstrată în echipamentul personal al unui membru din numeroasele ordine de personalităţii secorafice aparţinând imensului personal de Spirite Reflexive.

17:3.6 (201.4) Arhivele oficiale ale universului sunt transmise eşaloanelor superioare la iniţiativa şi prin mijlocirea arhiviştilor angelici, însă adevăratele anale spirituale sunt reunite prin reflexivitate şi păstrate în mintea personalităţilor calificate şi corespunzătoare aparţinând familiei Spiritului Infinit. Acestea sunt arhivele *vii,* contrastând cu arhivele oficiale şi *moarte* ale universului, şi ele sunt perfect conservate în mintea vie a personalităţilor înregistratoare ale Spiritului Infinit.

17:3.7 (201.5) Organizarea reflexivităţii este de asemenea mecanismul oricărei creaţii pentru a culege noutăţi şi a difuza decrete.

Ea acţionează continuu, contrar funcţionării periodice a diverselor servicii de teledifuziune.

17:3.8 (201.6) Orice eveniment important care se întâmplă în sediul unui univers local este reflectat spontan pe capitala suprauniversului său. Şi invers, orice eveniment semnificativ pentru universurile locale este reflectat din sediul suprauniversului către capitalele universurilor locale. Am putea crede că serviciul de reflexivitate mergând din universul timpului către suprauniversul este automat sau operând prin el însuşi, însă nu este aşa. Acest serviciu este foarte personal şi inteligent; precizia sa rezultă dintr-o perfectă cooperare a personalităţilor, şi în consecinţă nu-l putem deloc atribui împlinirilor personale de prezenţă ale Absolutelor.

17:3.9 (201.7) Cu toate că Ajustorii Gândirii nu participă la funcţionarea sistemului universal de reflexivitate, avem toate motivele să credem că toate fragmentele Tatălui sunt perfect la curent cu aceste operaţiuni şi sunt capabile să se preleveze de conţinutul lor.

17:3.10 (201.8) Pe parcursul prezentei ere a universului, serviciul de reflexivitate extraparadisiacă pare a fi limitat în spaţiu la periferia celor şapte suprauniversuri. Altfel, funcţiunea acestui serviciu pare a fi independentă de timp şi de spaţiu la fel ca de toate circuitele universale subabsolute pe care le cunoaştem.

17:3.11 (201.9) În sediul fiecărui suprauniversul, organizarea reflexivă acţionează ca o unitate separată, însă în anumite ocazii speciale, sub îndrumarea lui Majeston, cele şapte organizaţii pot acţiona împreună, la unison universal, şi o fac efectiv. Acesta este cazul pe parcursul jubileelor ocazionate de ancorarea unui întreg univers local în lumină

şi viaţă şi în epocile de salutări milenare ale celor Şapte Agenţi Executivi Supremi.

4. Ajutoarele-imagini reflexivi

17:4.1 (202.1) Cei patruzeci şi nouă de Ajutoare-Imagine Reflexive au fost creaţi de Spiritele Reflexive, şi există exact şapte Ajutoare în sediul fiecărui suprauniverse. Primul act creativ al Spiritelor Reflexive de pe Uversa a fost de a produce cele şapte Ajutoare-Imagine ale lor, fiecare Spirit Reflexiv creând propriul său Ajutor. În anumite atribute şi caracteristici, Ajutoarele-Imagini sunt reproduceri perfecte ale Spiritelor lor Mamă Reflexive; sunt dubluri virtuale, mai puţin atributul reflexivităţii. Ei sunt adevărate imagini şi funcţionează în calitate de canale de comunicare între Spiritele Reflexive şi autorităţile suprauniversurilor. Ajutoarele-Imagini nu sunt numai asistenţi; ele sunt reprezentări efective ale Spiritelor lor ancestrale respective; sunt *imagini,* şi sunt fideli numelor lor.

17:4.2 (202.2) Spiritele Reflexive însele sunt adevărate personalităţi, însă de un astfel de ordin încât sunt de neînţeles pentru fiinţele materiale. Chiar şi pe sfera lor sediu a unui suprauniverse, aceste Spirite au nevoie de asistenţa Ajutoarelor-Imagine pentru toate raporturile lor personale cu Cei Îmbătrâniţi de Zile şi asociaţii lor. În contactele între Ajutoarele Imagini şi Cei Îmbătrâniţi de Zile, este suficient uneori un Ajutor pentru a opera acceptabil, în timp ce în alte ocazii sunt necesare două, trei, patru Ajutoare, sau chiar toate şapte, pentru a prezenta integral şi convenabil comunicările a căror

transmisie le este încredinţată. Tot astfel, mesajele Ajutoarelor-Imagine sunt primite divers de unul sau doi Străvechi de Zile, sau de toţi trei, conform exigenţelor conţinutului comunicării.

17:4.3 (202.3) Ajutoarele-Imagini servesc indefinit alături de Spiritele lor ancestrale şi au la dispoziţia lor o incredibilă armată de seconafimi pentru a le asista. Ajutoarele-Imagini nu au funcţiuni legate direct la lumile educative ale muritorilor ascendenţi. Ele sunt strâns asociate cu serviciul învăţăturilor planului universal pentru progresia muritorilor, însă voi nu intraţi personal în contact cu ei atunci când locuiţi în şcolile de pe Uversa, deoarece aceste fiinţe aparent personale sunt lipsite de voinţă; ele nu exercită puterea alegerii, ele sunt adevărate imagini reflectând în întregime personalitatea şi mintea Spiritului lor ancestral individual. În calitate de clasă, muritorii ascendenţi nu intră în contact restrâns cu reflexivitatea. Va exista întotdeauna o fiinţă de natură reflexivă interpusă între voi şi operaţiunea efectivă a serviciului.

5. Cele şapte spirite ale circuitelor

17:5.1 (202.4) Cele Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei sunt reprezentarea impersonală asociată a Spiritului Infinit şi a Celor Şapte Spirite Maestru pe lângă cele şapte circuite ale universului central. Ei sunt slujitorii Maeştrilor Spirite din care îşi trag descendenţa colectivă. Maeştrii Spirite aduc în cele şapte suprauniversuri o individualitate administrativă distinctă şi diversificată. Prin Spiritele

uniforme ale Circuitelor Havonei, ei pot asigura universului central o supraveghere spirituală unificată, uniformă şi coordonată.

17:5.2 (202.5) Fiecare dintre cele Şapte Spirite ale Circuitelor este limitat să impregneze un singur circuit al Havonei. Ei nu se ocupă direct de regimurile guvernamentale ale Eternilor de Zile, şefii lumilor individuale ale Havonei, însă ei sunt în legătură cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi şi se sincronizează cu prezenţa Fiinţei Supreme în universul central. Munca lor este în întregime limitată la Havona.

17:5.3 (203.1) Prin descendenţa lor personală, supernafimii terţiari, Spiritele Circuitelor, stabilesc contactul cu persoanele care locuiesc pe Havona. Cu toate că Spiritele Circuitelor coexistă cu Cele Şapte Spirite Maestru, funcţiunea lor de a crea supernafimi terţiari nu atinge o importanţă majoră înainte de sosirea primilor pelerini ai timpului pe circuitul exterior al Havonei, în zilele lui Grandfanda.

17:5.4 (203.2) Avansând din circuit în circuit în Havona, veţi fi învăţaţi în ceea ce priveşte Spiritele Circuitelor, însă nu veţi ajunge să vă puneţi în comuniune personală cu ele, chiar dacă veţi recunoaşte prezenţa impersonală a influenţei lor spirituale şi veţi extrage personal plăcere din aceasta.

17:5.5 (203.3) Relaţia între Spiritele Circuitelor şi locuitorii nativi ai Havonei seamănă mult cu cea a Ajustorilor Gândiri cu muritorii locuind lumile universurilor evolutive. Spre deosebire de Ajustorii Gândirii, Spiritele Circuitelor sunt impersonale şi se asociază minţii perfecte a fiinţelor Havonei la fel cu spiritele impersonale ale Tatălui Universal locuiesc mintea finită a omului muritor. Însă Spiritele

Circuitelor nu devin niciodată o fracţiune permanentă a personalităţilor Havonei.

6. Spiritele creative ale universurilor locale

17:6.1 (203.4) În ceea ce priveşte natura şi funcţiunea Spiritelor Creative ale universurilor locale, numeroase indicaţii vădesc mai degrabă expunerea asocierii lor cu Fiii Creatori pentru a organiza şi dirija creaţiile locale. Cu toate acestea, numeroase trăsături ale experienţelor acestor fiinţe minunate, anterioare universului local, îşi găsesc aici locul lor în studiul celor şapte grupuri ale Spiritelor Supreme.

17:6.2 (203.5) Noi suntem puşi la curent cu cele şase faze ale carierei unui Spirit Mamă al universului local, şi facem numeroase speculaţii asupra probabilităţii unui al şaptelea stadiu de activitate. Aceste diverse stadii de existenţă sunt următoarele:

17:6.3 (203.6) 1. *Diferenţierea Iniţială în Paradis.* Atunci când un Fiu Creator este personalizat prin acţiunea conjugată a Tatălui Universal şi al Fiului Etern, se produce simultan la persoana Spiritului Infinit ceea ce noi numim „suprema reacţie de complement". Noi nu sesizăm natura acestei reacţii, însă noi înţelegem că ea desemnează o modificare spontană a posibilităţilor de personalizare incluse în potenţialul creativ al Creatorului Asociat. Naşterea unui Fiu Creator coordonat este semnalul naşterii, la

persoana Spiritului Infinit, a potenţialului viitorului consort al universului local al acestui Fiu al Paradisului. Noi nu avem cunoştinţă de această nouă identificare prepersonală a unei entităţi, însă noi ştim că faptul îşi găseşte locul în biografia acestui Fiu Creator, înregistrat în Paradis.

17:6.4 (203.7) 2. *Educaţia Preliminară în Arta de a Crea.* Pe parcursul lungii perioade de educaţie preliminară a unui Fiu Mihail referitoare la organizarea şi administrarea universurilor, viitoarea sa consoartă suportă noi dezvoltări de entitate şi dobândeşte conştiinţa de grup a unui destin. Fără a fi siguri, noi bănuim că această entitate conştientă de grup ia cunoştinţă de spaţiu şi începe educarea preliminară necesară pentru a dobândi abilitatea spirituală indispensabilă muncii sale viitoare de colaborare cu Mihailul său complementar pentru a crea şi administra un univers.

17:6.5 (204.1) 3. *Stadiul Creaţiei Fizice.* În epoca în care misiunea de a crea este încredinţată unui Fiu Mihail de către Fiul Etern, Spiritul Maestru care conduce suprauniversul la care noul Fiu Creator este destinat să dea expresie „rugăciunii de identificare" în prezenţa Spiritului Infinit; şi, pentru prima dată, entitatea Spiritului Creativ subsecvent apare ca diferenţiată de persoana Spiritului Infinit. Această entitate se îndreaptă direct către Spiritul Maestru care a formulat cererea şi dispare imediat din câmpul nostru de cunoaştere; ea a devenit aparent o parte din persoana acestui Maestru Spirit. Spiritul Creativ nou identificat rămâne cu Spiritul Maestru până în momentul plecării Fiului Creator pentru aventura spaţiului; atunci, Spiritul Maestru conferă noul Spirit consort în paza Fiului Creator şi

specifică în acelaşi timp Spiritului consort datoria de fidelitate eternă şi de loialitate fără sfârşit. Atunci survine unul dintre episoadele cele mai profund emoţionante care pot avea loc în Paradis. Tatăl Universal vorbeşte pentru a recunoaşte uniunea eternă a Fiului Creator şi a Spiritului Creativ şi pentru a confirma anumite puteri asociate de administrare conferite de Spiritul Maestru ce are jurisdicţia asupra suprauniversului.

17:6.6 (204.2) Fiul Creator şi Spiritul Creativ uniţi de Tată pleacă atunci pentru aventura lor de creaţie a universului. Şi ei călătoresc împreună sub această formă de asociere pe durata întregii perioade a lungii şi ardent dificilei organizări materiale a universului lor.

17:6.7 (204.3) 4. *Era Creaţiei Vieţii.* Atunci când Fiul Creator şi-a declarat intenţia de a crea viaţa, în Paradis au loc „ceremoniile de personalizare" la care participă cei Şapte Maeştrii Spirite, şi la care participă personal Spiritul Maestru supraveghetor. Este o contribuţie a Deităţii Paradisului la individualitatea Spiritului consort al Fiului Creator, şi această individualitate se manifestă universului prin fenomenul „erupţiei primare" în personalitatea Spiritului Infinit. Simultan acestui fenomen în Paradis, Spiritul consort (până acum impersonal) al Fiului Creator devine, pentru toate scopurile utile, o persoană autentică. Începând cu acest moment şi pentru totdeauna, acest Spirit-Mamă al universului local va fi considerat ca o persoană şi va menţine relaţii personale cu mulţimea de personalităţi a creaţiei vieţii care urmează.

17:6.8 (204.4) 5. *Epocile Posterioare Manifestării.* O altă şi mare schimbare se produce în cariera nesfârşită a Spiritului Creator atunci

când Fiul Creator revine în sediul universului său după ce va fi împlinit cea de-a şaptea manifestare a sa şi dobândit deplina sa suveranitate universală. Cu această ocazie, şi în faţa administratorilor universului reuniţi, Fiul Creator triumfător ridică Spiritul Mamă al universului său la co-suveranitate şi recunoaşte Spiritul consort ca egal al său.

17:6.9 (204.5) 6. *Epocile Luminii şi Vieţii.* Odată ce era luminii şi a vieţii este stabilită, co-suveranul universului local intră în cea de-a şasea fază a carierei Spiritelor Creative. Însă nu ne este permis să descriem natura acestei mari experienţe. Aceste lucruri relevă despre un stadiu viitor al evoluţiei Nebadonului.

17:6.10 (204.6) 7. *Cariera Nerevelată.* Noi cunoaştem cele şase faze precedente ale carierei unui Spirit-Mamă al universului local. Este inevitabil să întrebăm: există o a şaptea carieră? Noi nu uităm că, în momentul în care finalitarii ating ceea ce pare a fi destinul final al ascensiunii lor de muritori, ei sunt clasaţi ca intrând în cariera spiritelor de al şaselea stadiu. Noi deducem că o altă carieră încă nerevelată de misiune universală îi aşteaptă finalitari; este absolut natural ca să considerăm de asemenea Spiritele-Mamă ale Universului ca având în faţa lor o carieră nerevelată care va constituii a şaptea fază a experienţei lor personale în serviciul universului şi cooperarea fidelă cu ordinul Mihaililor Creatori.

7. Spiritele mentale adjuvante

17:7.1 (205.1) Aceste spirite adjuvante sunt septuplul minte al unui Spirit-Mamă al universului local pentru fiinţelor vii create împreună de un Fiu Creator şi de acest Spirit Creativ. Acest dar devine posibil în momentul în care Spiritul Creativ este ridicat la statutul prerogativelor personalităţii. Mărturia naturii şi a funcţionării celor şapte spirite mentale adjuvante aparţine la modul propriu istoriei universului vostru local al Nebadonului.

8. Funcţiuni ale spiritelor supreme

17:8.1 (205.2) Cele şapte grupuri de Spirite Supreme constituie nucleul familiei funcţionale ale celei de-a Treia Surse-Centru luate atât în calitate de Spirit Infinit cât şi în calitate de Actor Asociat. Domeniul Spiritelor Supreme se întinde de la prezenţa Trinităţii din Paradis până la funcţionarea mentală a ordinului muritorilor evolutivi pe planetele spaţiului. Aceste Spirite unifică astfel nivelele administrative descendente şi coordonează multiplele funcţiuni ale acestui personal. Când este vorba de un grup de Spirite Reflexive în legătură cu Cei Îmbătrâniţi de Zile, sau de un Spirit Creativ acţionând concertat cu un Fiu Mihail, sau de Şapte Spirite Maestru încircuitate în jurul Trinităţii Paradisului, activitatea Spiritelor Supreme se întâlneşte peste tot în universul central, în suprauniversuri şi în universurile locale. Ele lucrează la fel de bine cu personalitatea Trinităţii de ordinul „Zilelor”, precum şi cu personalităţile Paradisului din ordinul „Fiilor”.

17:8.2 (205.3) Împreună cu Spiritul lor Mamă infinit, grupurile Spiritului Supreme sunt creatorii imediaţi ai vastei familii de creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru. Toate ordinele de Spirite tutelare provin din această asociere. Supernafimii primari îşi au originea în Spiritul Infinit; fiinţele secundare ale acestui ordin sunt create de Maeştrii Spirite, iar supernafimii terţiari de cele Şapte Spirite ale circuitelor. Spiritele Reflexive acţionând colectiv sunt părinţii de parte maternă a unui ordin minunat de armate angelice, puternicii seconafimi ai serviciilor suprauniversale. Un Spirit Creativ este mama ordinelor angelice a unei creaţii locale. Cu toate că slujitoarele serafice sunt formate după modelele universului central, ele îşi au originea în fiecare univers local. Toţi aceşti creatori de spirite tutelare nu sunt asistaţi decât indirect de lăcaşul central al Spiritului Infinit, mama originară şi eternă a tuturor slujitoarelor angelice.

17:8.3 (205.4) Cele şapte grupuri de Spirite Supreme sunt coordonatorii creaţiei locuite. Asocierea şefilor lor conducători, Cele Şapte Spirite Maestru, pare să coordoneze vastele activităţi ale Dumnezeului Septuplu:

17:8.4 (205.5) 1. Colectiv, Maeştrii Spirite sunt aproape echivalenţi nivelului de divinitate al Trinităţii al Deităţilor Paradisului.

17:8.5 (205.6) 2. Individual, ei epuizează posibilităţile de asocieri primare ale Deităţii Triunice.

17:8.6 (206.1) 3. Ca reprezentanţi diversificaţi ai Autorului Comun, ei sunt depozitarii suveranităţii spiritului-minte-putere pe care Fiinţa Supremă nu o exercită încă personal.

17:8.7 (206.2) 4. Prin Spiritele Reflexive, ei sincronizează guvernele suprauniversale ale Îmbătrâniţilor de Zile cu Majeston, centrul

paradisiac al reflexivităţii universale.

17:8.8 (206.3) 5. Luând parte la individualizarea Divinelor Mistere ale universurilor locale, Maeştrii Spirite îşi aduc contribuţia la ultimul nivel al Deităţii Septuple, uniunea Fiilor Creatori şi a Spiritelor Creative ale universurilor locale.

17:8.9 (206.4) Unitatea funcţională inerentă Autorului Comun se revelează universurilor evolutive prin Cele Şapte Spirite Maestru, personalităţile sale primare, însă în suprauniversurile perfecţionate ale viitorului, această unitate va fi cu siguranţă inseparabilă de suveranitatea experienţială a Supremului.

17:8.10 (206.5) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 18

Personalităţile Supreme ale Trinităţii

18:0.1 (207.1) PERSONALITĂŢILE Supreme ale Trinităţii sunt toate create pentru un serviciu specific. Ele sunt menite de Trinitatea divină să îndeplinească anumite sarcini specifice, şi sunt calificate pentru a servi cu perfecţiune a tehnicii şi finalitate a devoţiunii. Iată cele şapte ordine de Personalităţi Supreme ale Trinităţii:

18:0.2 (207.2) 1. Secretele Supremaţiei Trinitizate

18:0.3 (207.3) 2. Eternii de Zile

18:0.4 (207.4) 3. Cei Îmbătrâniţi de Zile

18:0.5 (207.5) 4. Perfecţiunile de Zile

18:0.6 (207.6) 5. Recenţii Zilelor

18:0.7 (207.7) 6. Uniunile de Zile

18:0.8 (207.8) 7. Fidelii de Zile

18:0.9 (207.9) Aceste fiinţe înzestrate cu perfecţiune administrativă există în număr precis şi definitiv. Creaţia lor este un eveniment trecut; nu se mai personalizează altele.

18:0.10 (207.10) În întregul mare univers, aceste Personalităţi Supreme ale Trinităţii reprezintă politica administrativă a Trinităţii Paradisului. Ele reprezintă dreptatea şi *sunt* judecata executorie a Trinităţii Paradisului. Ele formează o linie independentă a perfecţiunii administrative, întinzându-se de la sferele paradisiace ale Tatălui până la lumile sediu ale universurilor locale şi la capitalele constelaţiilor care le compun.

18:0.11 (207.11) Toate fiinţele de origine trinitară sunt create cu perfecţiunea Paradisului în toate atributele lor divine. Doar în domeniul experienţei, curgerea timpului a adăugat echipamentului lor pentru serviciul cosmic. Nu există niciodată vreun pericol de nesubordonare, nici risc de rebeliune cu fiinţe de origine trinitară. Ele sunt de esenţă divină, şi nu a existat niciodată o îndepărtare a lor de calea perfectă şi divină a conduitei personalităţilor.

1. Secretele Supremaţiei Trinitizate

18:1.1 (207.12) Există şapte lumi în circuitul interior al sateliţilor Paradisului, şi fiecare dintre aceste lumi exaltate este prezidată de un corp de zece Secrete ale Supremaţiei Trinitizate. Nu sunt creatori, ci administratori supremi şi ultimi. Conduita problemelor acestor şapte

sfere fraterne este încredinţată în întregime acestui corp de şaptezeci de directori supremi. Cu toate că aceste şapte sfere sacre, cele mai apropiate de Paradis, sunt supravegheate de descendenţii Trinităţii, acest grup de lumi este universal cunoscut în calitate de circuit personal al Tatălui Universal.

18:1.2 (208.1) Secretele Supremaţiei Trinitizate funcţionează în grupuri de zece ca directori asociaţi şi coordonaţi ai sferelor lor respective, însă ei funcţionează de asemenea individual în domenii de responsabilitate specifice. Munca fiecăreia dintre aceste lumi speciale este împărţită în şapte departamente majore, şi unul dintre zece şefi coordonaţi prezidează fiecare dintre aceste diviziuni de activităţi specializate. Ultimele trei acţionează ca reprezentanţi personali ai Deităţii triunice pe lângă celelalte şapte, una din ele reprezentând Tatăl, o alta Fiul şi a treia Spiritul.

18:1.3 (208.2) Cu toate că există o netă asemănare de clasă care face tipice Secretele Supremaţiei Trinitizate, ele fac să iasă la iveală de asemenea şapte caracteristici distincte de grup. Cei zece administratori supremi ai problemelor Diviningtonului reflectă caracterul şi natura personală a Tatălui Universal, şi este la fel pentru fiecare dintre cele şapte sfere ale acestui circuit: fiecare grup de zece seamănă cu Deitatea sau cu asocierea Deităţilor care caracterizează domeniul său. Cei zece administratori care dirijează Ascendingtonul reflectă naturile conjugate ale Tatălui, Fiului şi Spiritului.

18:1.4 (208.3) Nu pot să revelez decât puţine lucruri despre munca acestor înalte personalităţi pe cele şapte lumi sacre ale Tatălui, deoarece ele sunt cu adevărat *Secretele* Supremaţiei. Nu există nimic arbitrar în secretele referitoare la apropierea Tatălui Universal, Fiului

Etern sau a Spiritului Infinit. Deităţile sunt o carte deschisă pentru toţi cei care ating perfecţiunea divină, însă toate Secretele Supremaţiei nu pot fi niciodată pe deplin atinse. Noi vom fi întotdeauna incapabili să pătrundem complet domeniile care să conţină secretele personalităţii asocierii Deităţilor cu septuplul grup de fiinţe create.

18:1.5 (208.4) Munca administratorilor supremi corespunde contactului intim şi personal al Deităţilor cu aceste şapte grupuri fundamentale de fiinţe ale universului atunci când ele sunt domiciliate pe aceste şapte lumi speciale sau în timp ce ele acţionează în marele univers; s-ar cădea deci ca aceste relaţii foarte personale şi aceste contacte extraordinare să fie păstrate cu sfinţenie secrete. Creatorii Paradisului respectă caracterul privat şi sacru al personalităţii, chiar şi la umilele lor creaturi. Şi aceasta este adevărat atât pentru indivizi cât şi pentru diversele ordine distincte ale personalităţilor.

18:1.6 (208.5) Chiar şi pentru fiinţe care au atins înalte nivele universale, aceste lumi secrete rămân întotdeauna o probă de loialitate. Ne este dat să cunoaştem pe deplin şi personal Zeii eterni, să cunoaştem în mod voluntar caracterele lor de divinitate şi de perfecţiune, însă nu ne este acordat să pătrundem pe deplin toate relaţiile personale ale Şefilor Paradisului cu toate fiinţele lor create.

2. Eternii de Zile

18:2.1 (208.6) Fiecare dintre cele o mie de milioane de lumi ale Havonei este condusă de o Personalitate Supremă a Trinităţii. Aceşti şefi sunt cunoscuţi sub numele de Eterni de Zile, şi există exact un

miliard, unul pentru fiecare dintre sferele Havonei. Ei sunt proveniţi din Trinitatea Paradisului, însă, la fel ca pentru Secretele Supremaţiei, nu există anale asupra originii lor. Din întreaga eternitate, aceste două grupuri de părinţi infinit de înţelepţi au guvernat lumile lor proveniţi din sistemul Paradis-Havona şi ei călătoresc fără a fi transferaţi sau însărcinaţi din nou.

18:2.2 (208.7) Eternii de Zile sunt vizibili pentru toate creaturile volitive care locuiesc în domeniul lor. Ei prezidează adunări planetare regulate. Periodic şi prin rotaţie, ei vizitează lumile-sediu ale celor şapte suprauniversuri. Ei sunt apropiaţii părinţi şi divinii egali ai Îmbătrâniţilor de Zile care prezidează destinele celor şapte supraguverne. Atunci când un Etern de Zile este absent din sfera sa, lumea sa este condusă de un Fiu Instructor al Trinităţii.

18:2.3 (209.1) Mai puţin în ceea ce priveşte ordinele de viaţă stabilită, cum ar fi nativii Havonei şi alte creaturi vii ale universului central, Eternii de Zile rezidenţi au dezvoltat sfera lor respectivă în completă armonie cu propriile lor idei şi idealuri. Ei vizitează reciproc planetele lor, însă nu copiază şi nu imită; ei sunt întotdeauna pe deplin originali.

18:2.4 (209.2) Arhitectura, înfrumuseţările naturale, structurile morontiale şi creaţiile spirituale sunt exclusive şi unice pe fiecare sferă. Fiecare lume este un loc de perpetuă frumuseţe şi complet diferită de orice altă lume în universul central. Fiecare dintre voi va petrece un timp mai mult sau mai puţin considerabil pe fiecare dintre aceste sfere extraordinare şi palpitante de interes pe parcursul rutei sale interioare prin Havona către Paradis. Pe lumea voastră, este

natural să se vorbească de Paradis ca situat *în sus,* însă ar fi mai exact să menţionăm scopul divin al ascensiunii ca situat către interior.

3. Cei Îmbătrâniţi de Zile

18:3.1 (209.3) Când muritorii timpului au terminat cu succes stadiul lor de antrenament pe lumile educative înconjurând sediul unui univers local şi sunt ridicaţi în sferele de învăţătură ale suprauniversului lor, dezvoltarea lor spirituală a progresat până în punctul în care sunt capabili să recunoască înalţii şefi spirituali şi administratorii acestor domenii superioare, inclusiv Cei Îmbătrâniţi de Zile, şi să comunice cu ei.

18:3.2 (209.4) Cei Îmbătrâniţi de Zile sunt toţi fundamental identici; ei fac să iasă la iveală caracterul conjugat şi natura unificată a Trinităţii. Ei posedă o individualitate şi personalităţile lor sunt diverse, însă ei nu diferă unii de alţii aşa cum se deosebesc Cele Şapte Spirite Maestru. Ele asigură o administrare uniformă celor şapte suprauniversuri, care altfel sunt diferite şi din care fiecare este o creaţie distinctă, separată şi unică. Cele Şapte Spirite Maestru au naturi şi atribute care nu se aseamănă, însă Cei Îmbătrâniţi de Zile, şefii personali ai suprauniversurilor, sunt toţi descendenţi uniformi şi supraperfecţi ai Trinităţii Paradisului.

18:3.3 (209.5) Cele Şapte Spirite Maestru determină în cer *natura* suprauniversurilor lor respective, însă Cei Îmbătrâniţi de Zile creează legea în *administrarea* acestor suprauniversuri. Ei suprapun o uniformitate administrativă unei diversităţi creative şi asigură

armonia ansamblului în faţa diferenţelor creaţiilor subiacente în cele şapte grupări segmentare ale marelui univers.

18:3.4 (209.6) Cei Îmbătrâniţi de Zile au fost toţi trinitizaţi în acelaşi timp. Ei reprezintă inaugurarea arhivelor referitoare la personalităţile din universul universurilor, de unde şi numele lor - *Cei Îmbătrâniţi* de Zile. Atunci când veţi atinge Paradisul şi veţi răsfoi analele începuturilor lucrurilor, veţi găsi ca primă menţiune, în secţiunea tratând personalităţile, mărturia trinitizării acestor douăzeci şi unu de Îmbătrâniţi de Zile.

18:3.5 (209.7) Aceste fiinţe elevate guvernează întotdeauna în grupuri de trei. În numeroase faze de activitate, ele călătoresc individual, în altele pot opera câte doi, însă, în sferele superioare ale administrării lor, trebuie ca să acţioneze toţi trei unit. Ele nu părăsesc niciodată personal lumile lor rezidenţiale şi nu au de ce să o facă, deoarece aceste lumi sunt punctele focale suprauniversale ale vastului sistem de reflexivitate.

18:3.6 (209.8) Domeniile personale ale fiecărui trio de Străvechi de Zile sunt situate în căminul polarităţii spirituale al sferei cartierului lor general. Aceste sfere sunt divizate în şaptezeci de sectoare administrative şi au şaptezeci de capitale divizionare în care Cei Îmbătrâniţi de Zile rezidă din timp în timp.

18:3.7 (210.1) În materie de putere, de câmp al autorităţii şi de limite ale jurisdicţiei, Cei Îmbătrâniţi de Zile sunt cei mai puternici şi cei mai solizi dintre toţi şefii direcţi ai creaţiilor timpului-spaţiu. În întregul vast univers al universurilor, numai ei sunt investiţi cu înalte puteri de judecată executorie finală în ceea ce priveşte extincţia eternă

a creaturilor înzestrate cu voinţă. Şi trebuie ca Cei Îmbătrâniţi de Zile să participe toţi trei la decretele fără apel ale tribunalului suprem al unui suprauniverse.

18:3.8 (210.2) Cu excepţia Deităţilor şi asociaţilor lor din Paradis, Cei Îmbătrâniţi de Zile sunt şefii cei mai perfecţi, cei mai divin dotaţi şi având cele mai mari varietăţi de aptitudini dintre toţi cei care există în timp-spaţiu. În aparenţă, ei sunt şefii supremi ai suprauniversurilor, însă ei nu au câştigat prin experienţă acest drept de a guverna; ei sunt deci destinaţi să fie înlocuiţi într-o zi de Fiinţa Supremă, suveran experienţial pentru care ei vor deveni indubitabil vice-conducători.

18:3.9 (210.3) Fiinţa Supremă este pe cale de a parveni la suveranitatea celor şapte suprauniversuri prin serviciul ei experienţial, la fel cum un Fiu Creator câştigă prin experienţa suveranităţii universului său local. Însă pe durata epocii prezente, în care evoluţia Fiinţei Supreme este neîncheiată, Cei Îmbătrâniţi de Zile asigură supracontrolul administrativ coordonat şi perfect al universurilor evolutive ale timpului şi spaţiului. Şi toate decretele Îmbătrâniţilor de Zile sunt caracterizate de înţelepciune în originalitate şi de iniţiativă în individualitate.

4. Perfecţiunile de Zile

18:4.1 (210.4) Există exact două sute zece Perfecţiuni de Zile şi ei prezidează guvernele celor zece sectoare majore ale fiecărui suprauniverse. Ei au fost trinitizaţi în vederea misiunii speciale de a

asista directorii suprauniversurilor şi domnesc ca locţiitori imediaţi şi personali ai Îmbătrâniţilor de Zile.

18:4.2 (210.5) Trei Perfecţiuni de Zile sunt ataşate capitalei fiecărui sector major, însă, contrar Îmbătrâniţilor de Zile, nu este necesar să fie mereu prezenţi toţi trei. Unul dintre membrii trio-ului poate să absenteze din timp în timp pentru a se întreţine personal cu Cei Îmbătrâniţi de Zile în ceea ce priveşte bunăstarea regatului său.

18:4.3 (210.6) Aceşti şefi triunici ai sectoarelor majore sunt special perfecţi în controlul detaliilor administrative, de unde şi numele lor - *Perfecţiunile* de Zile. Indicând numele acestor fiinţe din lumea spirituală, noi suntem confruntaţi cu problema de a le traduce în limbajul lor, şi este foarte dificil să se dea o traducere satisfăcătoare. Ne displace să utilizăm desemnări arbitrare, care ar fi lipsite de sens pentru voi; ne este deci adesea greu să alegem un nume corespunzător care să fie clar pentru voi, şi în acelaşi timp să reprezinte câtuşi de puţin originalul.

18:4.4 (210.7) Perfecţiunile de Zile au un corp moderat de important de Consilieri Divini, de Desăvârşitori de Înţelepciune şi de Cenzori Universali ataşat guvernului lor. Ei dispun de un număr încă şi mai important de Puternici Mesageri, de Înălţaţi în Autoritate şi de Lipsiţi de Nume şi de Număr. Însă o mare parte a muncii curente ce se referă la problemele unui sector major este efectuată de Păzitorii Celeşti şi de Asistenţii Fiilor Înălţaţi. Aceste două grupe sunt asigurate de descendenţi trinitizaţi fie de personalităţi ale Paradisului-Havona, fie de muritori finalitari glorificaţi. Anumiţi membri aparţinând acestor două ordine de fiinţe trinitizate de creaturi sunt retrinitizaţi de

Deităţile Paradisului, apoi grăbiţi pentru a ajuta la administrarea guvernelor suprauniversale.

18:4.5 (211.1) Cea mai mare parte a Păzitorilor Celeşti şi a Asistenţilor Fiilor Înălţaţi sunt afectaţi serviciului sectoarelor majore şi minore, însă Conservatorii Trinitizaţi (serafimi şi mediani îmbrăţişaţi de Trinitate) sunt agenţii curţilor celor trei diviziuni; ei activează în tribunalele Îmbătrâniţilor de Zile, Perfecţiunilor de Zile şi Recenţilor de Zile. Ambasadorii Trinitizaţi (ascenderi muritori îmbrăţişaţi de Trinitate şi a căror natură era să fuzioneze cu Fiul sau Spiritul) pot să se întâlnească indiferent unde într-un supraunivers, însă marea majoritate se găseşte în serviciul sectoarelor minore.

18:4.6 (211.2) Înainte de epoca în care planul de guvernare al celor şapte suprauniversuri a fost pe deplin dezvoltat, aproape toţi administratorii diverselor diviziuni ale acestor guverne, mai puţin Cei Îmbătrâniţi de Zile, au făcut o ucenicie de durată variabilă sub egida Eternilor de Zile, pe diversele lumi ale universului perfect al Havonei. Fiinţele trinitizate ulterior au trecut de asemenea printr-o perioadă de formare sub autoritatea Eternilor de Zile înainte de a fi ataşate serviciului Îmbătrâniţilor de Zile, Perfecţiunilor de Zile şi Recenţilor de Zile. Ei sunt toţi administratori antrenaţi, încercaţi şi experimentaţi.

18:4.7 (211.3) Voi veţi vedea imediat Perfecţiunile de Zile atunci când veţi atinge cartierul general al Splandonului, după sejurul vostru pe lumile sectorului vostru minor, deoarece aceşti şefi exaltaţi sunt strâns asociaţi cu şaptezeci de lumi ale unui sector major care distribuie o instrucţie superioară pentru creaturile ascendente ale

timpului. Perfecţiunile de Zile în persoană administrează jurământul colectiv al diplomaţilor ascendenţi ai şcolilor sectoarelor majore.

18:4.8 (211.4) Munca pelerinilor timpului pe lumile înconjurând sediul unui sector major este în principal de natură intelectuală, contrastând cu caracterul mai fizic şi material al instrucţiei pe cele şapte sfere educative ale unui sector minor şi cu întreprinderile spirituale pe cele patru sute nouăzeci de lumi universitare ale unui sediu al suprauniversurilor.

18:4.9 (211.5) Cu toate că voi nu sunteţi înscrişi decât pe registrele sectorului major al Splandonului, care înglobează universul local al originii voastre, va trebui să treceţi prin fiecare dintre cele zece diviziuni majore ale suprauniversului nostru. Veţi vedea toate cele treizeci de Perfecţiuni de Zile de pe Orvonton înainte de a atinge Uversa.

5. Recenţii Zilelor

18:5.1 (211.6) Recenţii Zilelor sunt cei mai tineri administratori supremi ai suprauniversurilor; în grupuri de trei, ei prezidează problemele sectoarelor minore. În natură, ei sunt coordonaţi cu Perfecţiunile de Zile, însă în autoritate administrativă le sunt subordonaţi. Există exact douăzeci şi una de mii dintre aceste personalităţi ale Trinităţii, personal glorioase şi divin eficiente. Ele au fost create simultan şi şi-au făcut împreună educaţia în Havona sub egida Eternilor de Zile.

18:5.2 (211.7) Recenţii Zilelor dispun de un corp de asociaţi şi de asistenţi asemănători celui Perfecţiunilor de Zile. Printre altele, le sunt ataşate un număr enorm de fiinţe celeste de diverse ordine subordonate. În administrarea sectoarelor minore, ei utilizează un mare număr de muritori ascendenţi rezidenţi, personalul coloniilor de curtoazie şi grupurile variate provenite din Spiritul Infinit.

18:5.3 (211.8) Guvernele sectoarelor minore sunt în foarte mare măsură, deşi nu exclusiv, ocupate de marile probleme fizice ale suprauniversurilor.

18:5.4 (212.1) Sferele sectoarelor minore sunt cartierele generale ale Maeştrilor Controlori Fizici. Pe aceste lumi, ascenderii urmează studii şi experienţe referitoare la analiza activităţilor celui de-al treilea ordin al Centrelor Supreme de Putere şi ale celor şapte ordine de Maeştri Controlori Fizici. Imediat ce regimul unui sector minor alocă un loc atât de considerabil problemelor fizice, cei trei Recenţi de Zile din acest sector sunt rareori împreună pe sfera capitală. În cea mai mare parte a timpului, unul dintre ei este plecat să se întâlnească cu Perfecţiunile de Zile din sectorul major care îi supraveghează sau absentează pentru a reprezenta pe Cei Îmbătrâniţi de Zile în Paradis, în conclavurile fiinţelor elevate de origine trinitară. Recenţii Zilelor alternează cu Perfecţiunele de Zile pentru a reprezenta Cei Îmbătrâniţi de Zile la consiliile supreme ale Paradisului. Între timp, un alt Recent de Zile poate fi plecat în turneu de inspecţie pe lumile-sediu ale universurilor locale aparţinând jurisdicţiei sale. Însă rămâne întotdeauna cel puţin unul dintre aceşti conducători în funcţiune în cartierul general al unui sector minor.

18:5.5 (212.2) Voi veţi cunoaşte cu toţii într-o zi pe cei trei Recenţi de Zile responsabili ai Ensei, sectorul vostru minor, deoarece va trebui să treceţi prin mâinile lor pe calea voastră interioară către lumile educative ale sectoarelor majore. Pe parcursul ascensiunii voastre către Uversa, voi nu veţi trece decât printr-un singur grup de sfere educative ale unui sector minor.

6. Uniunile de Zile

18:6.1 (212.3) Personalităţile Trinităţii aparţinând ordinelor „Zilelor" nu acţionează în capacitatea administrativă sub nivelul de guvernare al suprauniversurilor. În universurile locale în evoluţie, ele nu acţionează decât în calitate de consilieri şi consultanţi. Uniunile de Zile sunt un grup de personalităţi de legătură acreditate de Trinitatea Paradisului pe lângă conducătorii de origine duală ai universurilor locale. Fiecare univers local organizat şi locuit îşi vede desemnat unul dintre aceşti consilieri paradisiaci care acţionează ca reprezentant al Trinităţii şi, sub anumite raporturi, ca agent al Tatălui Universal pe lângă creaţia locală.

18:6.2 (212.4) Există şapte sute de mii dintre aceste fiinţe în existenţă, cu toate că ele nu au primit toate o misiune. Corpul de rezervă al Uniunilor de Zile funcţionează în Paradis, în calitate de Consiliu Suprem al Ajustărilor Universale.

18:6.3 (212.5) Într-un mod special, aceşti observatori trinitari coordonează activităţile administrative ale tuturor ramurilor guvernului universal, de la guvernele universurilor locale, trecând

prin cele ale sectoarelor, până la cele ale suprauniversului, de unde numele lor - *Uniunile* de Zile. Aceştia din urmă fac un triplu raport superiorilor lor. Ei fac un raport asupra datelor pertinente de natură fizică şi semi-intelectuală Recenţilor Zilelor din sectorul lor minor; ei fac un raport asupra evenimentelor intelectuale şi cvasispirituale Perfecţiunilor de Zile din sectorul lor major; ei fac un raport asupra problemelor spirituale şi semi-paradisiace Îmbătrâniţilor de Zile în capitala suprauniversului lor.

18:6.4 (212.6) Deoarece sunt fiinţe de origine trinitară, toate circuitele Paradisului le sunt deschise pentru intercomunicările lor şi astfel ei sunt întotdeauna în contact între ei şi cu toate personalităţile necesare, până la cele care fac parte din consiliile supreme ale Paradisului.

18:6.5 (212.7) O Uniune de Zile nu are o relaţie organică cu guvernul universului local căruia îi este ataşată. În afara misiunii sale de observator, ea nu acţionează decât la cererea autorităţilor locale. Ea este din oficiu membră în toate consiliile primare şi în toate conclavurile importante ale creaţiei locale, însă nu participă la studiul tehnic al problemelor administrative.

18:6.6 (213.1) Atunci când un univers local este ancorat în lumină şi în viaţă, fiinţele sale glorificate se asociază liber cu Uniunile de Zile. Aceasta activează atunci cu funcţiuni crescute în această împărăţie a perfecţiunii evolutive, însă rămâne primordial în calitate de ambasador al Trinităţii şi de Consilier al Paradisului.

18:6.7 (213.2) Un Univers local este guvernat direct de un Fiu divin de origine de Deitate duală, însă acesta are constant alături un frate din Paradis, o personalitate originară a Trinităţii. În cazul în care un

Fiu creator ar fi temporar absent din cartierul general al universului său local, conducătorii care îl înlocuiesc sunt în mare parte îndrumaţi în deciziile lor majore de sfaturile Uniunilor lor de Zile.

7. Fidelii de Zile

18:7.1 (213.3) Aceste înalte personalităţi originare din Trinitate sunt consultanţii Paradisului pe lângă şefii celor o sută de constelaţii ale fiecărui univers local. Există şaptezeci de milioane de Fideli de Zile şi, la fel ca Uniunile de Zile, ei nu sunt toţi în serviciu. Corpul lor de rezervă în Paradis este Comisia Consultativă a Eticii şi a Autarhiei Interuniversale. Fidelii de Zile realizează permutări în serviciul lor conform ordonanţelor consiliului suprem al corpului lor de rezervă.

18:7.2 (213.4) Tot ceea ce o Uniune de Zile este faţă de un Fiu Creator al unui univers local, Fidelii de Zile sunt faţă de Fii Vorondadek care guvernează constelaţiile acestei creaţii locale. Ei sunt suprem devotaţi şi divin fideli bunăstării constelaţiilor locale la care sunt afectaţi, de unde şi numele lor - *Fidelii* de Zile. Ei nu acţionează decât în calitate de consilieri; ei nu participă niciodată la activităţile administrative decât dacă au fost invitaţi de autorităţile constelaţiei. Ei nu se ocupă direct nici de serviciul educativ al pelerinilor ascensiunii pe sferele arhitecturale de instruire care înconjoară un sediu al constelaţiei. Toate întreprinderile acestui ordin sunt supravegheate de Fii Vorondadek.

18:7.3 (213.5) Toţi Fidelii de Zile care activează în constelaţiile unui univers local sunt plasaţi sub jurisdicţia Uniunilor de Zile şi le dau

direct rapoarte. Ei nu au un sistem vast de intercomunicare, deoarece în general ei se limitează voluntar la o asociere în interiorul frontierelor unui univers local. Orice Fidel de Zile în misiune pe Nebadon poate comunica, şi comunică de fapt, cu toţi membrii ordinului său în serviciu în acel univers local.

18:7.4 (213.6) La fel ca Uniunile de Zile în sediul unui univers, Fidelii de Zile menţin, pe capitalele constelaţiei, reşedinţa lor personală separată de cea a directorilor administrativi ai acestor domenii. Domiciliile lor sunt relativ modeste în comparaţie cu locuinţele şefilor Vorondadeki ai constelaţiei.

18:7.5 (213.7) Fidelii de Zile sunt ultima verigă în lungul lanţ de consultare administrativă care se întinde de la sferele sacre ale Tatălui Universal, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, până la diviziunile primare ale universurilor locale. Regimul provenit din Trinitate se opreşte la constelaţie; nu mai există consultanţi ai Paradisului în reşedinţă permanentă nici în sistemele componente, nici pe lumile locuite. Aceste ultime unităţi administrative sunt plasate în întregime sub jurisdicţia fiinţelor native ale universurilor locale.

18:7.6 (213.8) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 18 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 20 >>

Capitolul 19

Fiinţe coordonate de origine trinitară

19:0.1 (214.1) GRUPUL paradisiac pe care îl numim Fiinţe Coordonate de Origine Trinitară conţine Fiii Instructori ai Trinităţii (care sunt de asemenea clasaţi printre Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu), trei grupuri de înalţi administratori suprauniversali, şi categoria relativ impersonală a Spiritelor Inspirate a Trinităţii. Putem chiar include, pe drept cuvânt, în această clasificare de personalităţi trinitare, nativii de pe Havona precum şi numeroasele grupuri de fiinţe care locuiesc în Paradis. Fiinţele de origine trinitară despre care vom vorbi în această expunere sunt următoarele:

19:0.2 (214.2) 1. Fiii Instructorii ai Trinităţii

19:0.3 (214.3) 2. Desăvârşitorii Înţelepciunii

19:0.4 (214.4) 3. Consilierii Divini

19:0.5 (214.5) 4. Cenzorii Universali

19:0.6 (214.6) 5. Spiritele Inspirate ale Trinităţii

19:0.7 (214.7) 6. Nativii Havonei

19:0.8 (214.8) 7. Cetăţenii paradisului

19:0.9 (214.9) Mai puţin Fiii Instructori ai Trinităţii, şi poate Spiritele Inspirate ale Trinităţii, personalităţile acestor grupe sunt în număr definit. Creaţia lor este un eveniment trecut şi depăşit.

1. Fiii Instructorii ai Trinităţii

19:1.1 (214.10) Printre toate ordinele elevate de personalităţi celeste care v-au fost revelate, numai Fiii Instructori ai Trinităţii acţionează cu o dublă capacitate. Prin originea lor de natură trinitară, funcţiunile lor sunt aproape în întregime consacrate serviciilor filiaţiei divine. Ei sunt fiinţele de legătură care unesc cele două margini ale abisului universal dintre personalităţile trinitare şi personalităţile de origine duală.

19:1.2 (214.11) În timp ce Fiii Staţionari ai Trinităţii sunt numeric compleţi, numărul Fiilor Instructori creşte constant. Nu ştiu care va fi numărul lor final, însă pot indica că, pe parcursul ultimului raport periodic pe Uversa, arhivele paradisiace menţionau că erau în serviciu 21.001.624.821.

19:1.3 (214.12) Aceste fiinţe formează singurul grup al Fiilor lui Dumnezeu care vă este revelat şi care a provenit din Trinitatea

Paradisului. Ei au parcurs universul central şi suprauniversul, şi un număr considerabil dintre ei este ataşat fiecărui univers local. Ei servesc de asemenea planetele individuale aşa cum o fac ceilalţi Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu. Deoarece planul marelui univers nu este pe deplin manifestat, un mare număr de Fii Instructori sunt păstraţi în rezervă în Paradis, şi se oferă voluntari pentru misiuni de urgenţă şi servicii neobişnuite în toate diviziunile marelui univers, în lumile izolate ale spaţiului, în universurile locale şi suprauniversuri şi pe lumile Havonei. Ei activează de asemenea în Paradis, însă este mai bine să amânăm studiul lor detaliat până în momentul în care vom aborda discuţia asupra Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu.

19:1.4 (215.1) Putem, cu toate acestea, nota din acest punct de vedere că Fiii Instructori sunt personalităţile coordonatoare supreme provenite din Trinitate. Într-un univers al universurilor atât de vast, există întotdeauna marele pericol de a cădea în eroarea de a avea un punct de vedere restrâns, până la răul inerent unei concepţii fragmentare a realităţii şi a divinităţii.

19:1.5 (215.2) De exemplu: mintea umană ar încerca de obicei să abordeze filozofia cosmică descrisă în prezentele revelaţii, pornind de la simplu şi finit la complex şi infinit, de la originile umane la destinele divine. Însă această cale nu conduce la *înţelepciunea spirituală.* Este calea cea mai uşoară către o anumită formă de *cunoaştere genetică,* susceptibilă cel mult să dezvăluie pur şi simplu originea oamenilor; ea nu revelează decât foarte puţin sau nimic despre destinul lor divin.

19:1.6 (215.3) Chiar şi în studiul evoluţiei biologice a oamenilor de pe Urantia, există grave obiecţii în abordarea prezentului lor statut şi a

problemelor lor curente exclusiv pe cale istorică. Nu putem pricepe adevărata perspectivă a vreunei probleme a realităţii - umane sau divine, terestre sau cosmice - decât prin studiul şi corelarea completă şi fără prejudecăţi a trei faze ale realităţii universale: origine, istorie şi destin. Buna înţelegere a acestor trei realităţi experienţiale furnizează baza necesară unei înţelepte evaluări a statutului prezent.

19:1.7 (215.4) Când mintea umană se apucă de urmarea tehnicii filozofice de începere de la inferior pentru a se apropia de superior, fie biologic fie teologic, există întotdeauna pericolul de a comite patru erori de raţionament:

19:1.8 (215.5) 1. Ea poate ignora total percepţia scopului evolutiv final şi îndeplinirea ţelului personal sau a destinului cosmic.

19:1.9 (215.6) 2. Ea poate comite eroarea filozofică supremă, simplificând în exces realitatea cosmică evolutivă (experienţială), ceea ce conduce la deformarea faptelor, pervertirea adevărului şi la concepera unor destine false.

19:1.10 (215.7) 3. Studiul cauzelor este lectura aprofundată a istoriei. Însă nu este suficient să se ştie *cum* o fiinţă a devenit ceea ce este pentru a înţelege inteligent statutul ei prezent şi caracterul ei autentic.

19:1.11 (215.8) 4. Istoria singură nu reuşeşte să reveleze convenabil dezvoltarea viitoare - destinul. Originile finite sunt utile, însă doar cauzele divine revelează efectele finale. Ţelurile eterne nu se arată în începuturile temporale. Nu putem interpreta cu adevărat prezentul decât în lumina corelaţiei trecutului şi viitorului.

19:1.12 (215.9) Prin urmare, din toate aceste motive şi din multe altele, noi folosim deci tehnica constând în abordarea omului şi a

problemelor sale planetare, întreprinzând călătoria în timp-spaţiu plecând de la infinit, Sursa Centru Paradisiacă infinită eternă şi divină a oricărei realităţi de personalitate şi a oricărei existenţe cosmice.

2. Desăvârşitorii Înţelepciunii

19:2.1 (215.10) Desăvârşitorii Înţelepciunii sunt o creaţie specializată a Trinităţii Paradisului, destinată să personifice înţelepciunea divinităţii în suprauniversuri. Există exact şapte miliarde dintre aceste fiinţe, din care un miliard sunt ataşate fiecăruia dintre cele şapte suprauniversuri.

19:2.2 (215.11) În comun cu Consilierii Divini şi Cenzorii Universali, coordonaţii lor, Desăvârşitorii Înţelepciunii au trecut prin înţelepciunea Paradisului, înţelepciunea Havonei şi înţelepciunea sferelor paradisiace ale Tatălui, mai puţin Divinington. După aceste experienţe, Desăvârşitorii Înţelepciunii au fost numiţi permanent în serviciului Îmbătrâniţilor de Zile. Ei nu servesc nici în Paradis, nici pe lumile circuitelor Paradis-Havona; ei sunt în întregime ocupaţi cu administrarea guvernelor suprauniversurilor.

19:2.3 (216.1) În orice loc şi în orice moment în care activează un Desăvârşitor al Înţelepciunii, înţelepciunea divină activează la rândul ei. Există actualitatea prezenţei şi perfecţiunii manifestării în cunoaşterea şi înţelepciunea pe care o comportă actele acestor puternice şi maiestuoase personalităţi. Ele nu *reflectă* înţelepciunea Trinităţii Paradisului, ele *sunt* această înţelepciune. Ele sunt sursele înţelepciunii pentru toţii instructorii în aplicarea cunoaşterii

universale; ele sunt izvoare de discernământ şi surse de discriminare pentru instituţiile de învăţătură şi de discernământ în toate universurile.

19:2.4 (216.2) Înţelepciunea are o origine dublă: ea derivă din perfecţiunea clarviziunii divine inerentă fiinţelor perfecte, şi din experienţa personală dobândită de creaturile evolutive. Desăvârşitorii Înţelepciunii *sunt* înţelepciunea divină, perfectă şi paradisiacă a clarviziunii Divine. Când asociaţii lor administrativi pe Uversa, Puternicii Mesageri, Cei Lipsiţi de Nume şi de Număr, şi cei Înălţaţi în Autoritate, acţionează împreună, ei *sunt* înţelepciunea experienţei universului. O fiinţă divină poate avea perfecţiunea cunoaşterii divine, un muritor evolutiv poate atinge la un moment dat perfecţiunea cunoaşterii ascendente, însă nici una dintre aceste fiinţe nu epuizează singură potenţialul întregii înţelepciuni posibile. În consecinţă, atunci când conduita suprauniversurilor face dezirabil să se atingă maximul de înţelepciune administrativă, aceşti Desăvârşitori ai înţelepciunii clarviziunii divine sunt întotdeauna asociaţi personalităţilor ascendente care au ajuns la înalte responsabilităţi de autoritate suprauniversală prin tribulaţiile experienţiale ale progresului evolutiv.

19:2.5 (216.3) Desăvârşitorii Înţelepciunii vor avea întotdeauna nevoie de acest complement de înţelepciune experienţială pentru a realiza perspicacitatea lor administrativă. Însă a fost emisă ipoteza că finalitarii Paradisului ar putea poate ajunge la un nivel de înţelepciune elevat încă neatins acum, *după* ce vor fi fost admişi la un moment dat în al şaptelea stadiu al existenţei spirituale. Dacă această deducţie este exactă, atunci aceşti ascenderi evolutivi perfecţionaţi ar deveni

indubitabil administratorii universului cei mai eficienţi care au fost vreodată cunoscuţi în întreaga creaţie. Cred că aceasta este înaltul destin al finalitarilor.

19:2.6 (216.4) Varietatea aptitudinilor Desăvârşitorilor Înţelepciunii le permite să ia parte practic la toate serviciile celeste ale creaturilor ascendente. Ordinul meu de personalitate, Consilierii Divini, precum şi cel ai Desăvârşitorilor Înţelepciunii şi al Cenzorilor Universali, constituie ordinele cele mai elevate de fiinţe care se pot angaja şi se angajează efectiv în munca constând în revelarea adevărului planetelor şi sistemelor individuale, fie în stadiul lor primitiv, fie în epoca în care sunt ancorate în lumină şi viaţă. Noi luăm cu toţii contact din timp în timp cu serviciul muritorilor ascendenţi, de la planetele pe care apare viaţa, până la universurile locale şi la suprauniversul nostru, şi în special în acesta din urmă.

3. Consilierii Divini

19:3.1 (216.5) Aceste fiinţe de origine trinitară sunt consiliul Deităţii pentru domeniile celor şapte suprauniversuri. Ei nu sunt *reflectarea* consiliului divin al Trinităţii; ei *sunt* acest consiliu. Există douăzeci şi una de miliarde de Consilieri în serviciu, din care trei miliarde sunt afectaţi fiecărui suprauniversului.

19:3.2 (217.1) Consilierii Divini sunt asociaţii şi egali Cenzorilor Universali şi Desăvârşitorilor Înţelepciunii, existând unul până la şapte Consilieri pe lângă fiecare Cenzor sau Desăvârşitor. Cele trei ordine participă la guvernarea Îmbătrâniţilor de Zile, inclusiv

ramificaţiile sale în sectoarele majore şi minore, universurile locale, constelaţiile şi consiliile suveranilor sistemelor locale.

19:3.3 (217.2) Noi acţionăm în calitate de indivizi, aşa cum o fac redactând această expunere, însă noi funcţionăm de asemenea în calitate de trio atunci când împrejurările ne-o cer. Atunci când ne asumăm un rol executiv, sunt întotdeauna asociaţi un Desăvârşitor al Înţelepciunii, un Cenzor Universal şi unul până la şapte Consilieri Divini.

19:3.4 (217.3) Un Desăvârşitor al Înţelepciunii, şapte Consilieri Divini, şi un Cenzor Universal, constituie un tribunal de divinitate trinitară, corpul consultativ mobil cel mai elevat al universului timpului şi spaţiului. Aceste grupuri de nouă sunt cunoscute ca tribunale însărcinate fie să stabilească faptele, fie să reveleze adevărul, şi atunci când ele iau o decizie asupra unei probleme, este exact ca şi cum un Străvechi de Zile s-a şi pronunţat asupra problemei, deoarece, în toate analele suprauniversurilor, nu am văzut niciodată un astfel de verdict neaprobat de Cei Îmbătrâniţi de Zile.

19:3.5 (217.4) Când cei trei Cei Îmbătrâniţi de Zile funcţionează, funcţionează Trinitatea Paradisului. Când tribunalul celor nouă ajunge la o decizie după ce a deliberat în comun, putem spune practic că au vorbit Cei Îmbătrâniţi de Zile. Acesta este modul în care Şefii Paradisului stabilesc un contact personal în materie de administrare şi de reguli de guvernare, cu lumile, sistemele şi universurile individuale.

19:3.6 (217.5) Consilierii Divini sunt perfecţiunea consiliului divin al Trinităţii Paradisului. Noi reprezentăm, în realitate noi *suntem,*

consiliul perfecţiunii. Atunci când dispunem printre altele de consilii experienţiale ale asociaţilor noştri, ascenderii evolutivi deveniţi perfecţi şi îmbrăţişaţi de Trinitate, concluziile noastre conjugate sunt nu numai complete, ci ele au şi atins plenitudinea. Când consiliul nostru unificat a fost admis, judecat, confirmat şi promulgat de un Cenzor Universal, este foarte probabil că el se învecinează cu pragul totalităţii universale. Aceste verdicte se apropie cât mai mult posibil de atitudinea absolută a Deităţii în limitele temporale şi spaţiale ale situaţiei implicate şi ale problemei respective.

19:3.7 (217.6) Cei Şapte Consilieri Divini în legătură cu un trio evolutiv trinitizat - un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate şi un Lipsit de Nume şi de Număr - reprezintă cea mai bună aproximare suprauniversală pentru a fuziona punctul de vedere uman şi atitudinea divină pe nivelele cvasiparadisiace ale semnificaţiilor spirituale şi ale valorilor realităţii. O apropiere atât de strânsă a atitudinilor cosmice unificate a creaturilor şi Creatorului nu este depăşită decât la Fiii Paradisiaci de manifestare, care sunt Dumnezeu şi om în toate fazele experienţei personalităţii.

4. Cenzorii Universali

19:4.1 (217.7) Există exact opt miliarde de Cenzori Universali în existenţă. Aceste fiinţe unice *sunt* judecata Deităţii. Ele nu se mărginesc să reflecte deciziile perfecţiuni; ele *sunt* judecata Trinităţii Paradisului. Nici măcar Cei Îmbătrâniţi de Zile nu judecă altfel decât în asociere cu Cenzorii Universali.

19:4.2 (217.8) Un Cenzor este trimis pe fiecare din miliardul de lumi ale universului central, fiind ataşat administraţiei planetare a Eternului de Zile care se află acolo. Nici Desăvârşitorii Înţelepciunii, nici Consilierii Divini, nu sunt astfel ataşaţi în permanenţă administraţiilor Havonei. Noi nu înţelegem dealtfel pe deplin de ce Cenzorii Universali sunt staţionaţi în universul central. Activităţile lor nu justifică deloc desemnarea lor pe Havona. Noi bănuim deci că ei se află acolo pentru a veni în întâmpinarea nevoilor unei epoci universale viitoare, în care populaţia Havonei ar putea practic să se schimbe.

19:4.3 (218.1) Un miliard de Cenzori sunt ataşaţi fiecăruia dintre cele şapte suprauniversuri, şi ei acţionează în toate diviziunile lor, atât în calitate individuală cât şi în asociere cu Desăvârşitorii Înţelepciunii şi Consilierii Divini. Astfel, Cenzorii acţionează pe toate nivelele marelui univers, de la lumile perfecte ale Havonei până la consiliile Suveranilor Sistemelor, şi ei fac organic parte din toate judecăţile de dezlegare ale lumilor evolutive.

19:4.4 (218.2) În orice loc şi în orice moment în care un Cenzor Universal este prezent, judecata Deităţii este de asemenea acolo. Şi, cum aceşti Cenzori dau întotdeauna verdictele lor în legătură cu Desăvârşitorii Înţelepciunii şi Consilierii Divini, aceste decizii îmbrăţişează înţelepciunea, consiliul şi judecata unificate ale Trinităţii Paradisului. În acest trio juridic, Desăvârşitorul Înţelepciunii ar fi „Eu am fost”, Consilierul Divin ar fi „Voi fi”, iar Cenzorul Universal este întotdeauna „Eu sunt”.

19:4.5 (218.3) Aceşti Cenzori sunt personalităţi totalizante ale universului. Când mii de martori sau un milion şi-au adus mărturia, când vocea înţelepciunii a vorbit şi consiliul divinităţii a înregistrat, când mărturia perfecţiunii ascendente a fost adăugată, atunci Cenzorul acţionează, şi o totalizare infailibilă şi divină a tot ceea ce s-a întâmplat se găseşte imediat revelată; iar aceste expuneri reprezintă concluzia divină, suma şi substanţa unei decizii finale şi perfecte. Acesta este motivul pentru care, atunci când un Cenzor a vorbit, nimeni altcineva nu este mai calificat pentru a vorbi, deoarece Cenzorul a descris adevărata şi evidenta totalitate a tot ceea ce sa întâmplat. Când el vorbeşte, nu există nici un apel.

19:4.6 (218.4) Înţeleg integral operaţiunile mentale ale unui Desăvârşitor al Înţelepciunii, însă nu sesizez, cu siguranţă, în întregime, procesele mentale de judecată ale unui Cenzor Universal. Mi se pare că Cenzorii formulează noi semnificaţii şi fac să se nască noi valori, asociind faptele, adevărurile şi constatările care le sunt prezentate pe parcursul unei anchete asupra problemelor universului. Pare probabil că Cenzorii Universali să fie apţi să dea interpretări originale, conjugând perspicacitatea perfectă a Creatorului şi experienţa creaturilor devenite perfecte. Această asociere a perfecţiunii Paradisului şi a experienţei universului face indubitabil să iasă la iveală o nouă valoare de ultimitate.

19:4.7 (218.5) Însă acesta nu este sfârşitul dificultăţii noastre referitoare la funcţionarea minţii Cenzorilor Universali. După ce am ţinut cont cu atenţie de tot ceea ce ştim sau ceea ce presupunem asupra activităţii unui Cenzor într-o situaţie universală dată, noi descoperim că suntem încă incapabili să prezicem deciziile sale şi să

îi prevedem verdictele. Noi determinăm cu multă precizie rezultatul probabil al unei asocieri între atitudinea unui Cenzor şi experienţa unei creaturi, însă aceste concluzii nu sunt întotdeauna previziuni exacte ale declaraţiilor unui Cenzor. Pare probabil ca Cenzorii să fie într-un anumit fel în legătură cu Absolutul Deităţii; noi suntem incapabili să explicăm altfel un mare număr din deciziile şi ordonanţele lor.

19:4.8 (218.6) Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, precum şi cele şapte ordine ale Personalităţilor Supreme ale Trinităţii, constituie cele zece grupe pe care le numim uneori *Fiii Staţionari ai Trinităţii.* Împreună, ei formează marele corp al administratorilor, conducătorilor, agenţilor executivi, consultanţilor, consilierilor şi judecătorilor Trinităţii. Numărul lor depăşeşte cu puţin treizeci şi şapte de miliarde. Două miliarde şaptezeci sunt staţionaţi în universul central, şi ceva mai mult de cinci miliarde în fiecare suprauniverse.

19:4.9 (219.1) Este destul de dificil să descriem limitele funcţiunilor Fiilor Staţionari ai Trinităţii. Ar fi inexact să spunem că acţiunile lor se limitează la finit, deoarece anumite probleme înregistrate în suprauniversuri infirmă acest lucru. Ei acţionează pe toate nivelele administrative sau juridice ale universului în care condiţiile timpului-spaţiu o cer şi care se raportează la evoluţia trecută, prezentă şi viitoare a universului maestru.

5. Spiritele Inspirate ale Trinităţii

19:5.1 (219.2) Nu aş putea să vă spun aproape nimic despre Spiritele Inspirate ale Trinităţii, deoarece ele sunt unul dintre rarele ordine în întregime secrete de fiinţe existente. Fără nici o îndoială, secretul se datorează imposibilităţilor de a se revela pe deplin, chiar şi acelora dintre noi a căror origine este atât de apropiată de sursa creaţiei lor. Ele vin în existenţă printr-un act al Trinităţii Paradisului, şi pot fi utilizate de una sau două din Deităţi, la fel de bine ca şi de cele trei luate împreună. Noi nu ştim dacă numărul acestor Spirite este complet şi fix sau creşte în mod constant, însă avem tendinţa să credem că nu este fixat.

19:5.2 (219.3) Noi nu înţelegem pe deplin nici natura, nici conduita Spiritelor Inspirate. Ele aparţin poate categoriei spiritelor suprapersonale. Ele par a opera pe toate circuitele cunoscute şi par a acţiona destul de independent de timp şi de spaţiu. Însă noi nu cunoaştem mare lucru despre ele, decât ceea ce încercăm să deducem din caracterul lor după natura activităţilor lor, ale căror rezultate le observăm cu certitudine ici şi colo în universuri.

19:5.3 (219.4) Sub anumite condiţii, Spiritele Inspirate pot să se individualizeze suficient pentru a fi recunoscute de fiinţele de origine trinitară. Eu le-am văzut, însă nu ar fi niciodată posibil fiinţelor celeste aparţinând ordinelor inferioare să recunoască unul dintre ele. Se produc de asemenea, din timp în timp, în conduita universurilor în evoluţie, împrejurări în care orice fiinţă de origine trinitară poate folosi direct aceste spirite pentru a îndeplini mai bine sarcinile care îi revin. Noi ştim deci că ele există şi că, în anumite condiţii, putem cere să primim asistenţa lor, şi uneori să recunoaştem prezenţa lor. Însă ele nu fac parte din organizarea manifestă şi net revelată, însărcinată să

dirijeze universurile spaţiului-timp înainte ca aceste creaţii materiale să fie ancorate în lumină şi în viaţă. Aceste Spirite nu au loc care să se distingă clar în economia prezentă sau în administrarea prezentă a celor şapte suprauniversuri în evoluţie. Ele sunt un secret al Trinităţii Paradisului.

19:5.4 (219.5) Melchizedekii Nebadonului învaţă că Spiritele Inspirate ale Trinităţii sunt destinate, într-o anumită epocă dată a eternului viitor, să înlocuiască Mesagerii Solitari, al căror număr scade încet dar sigur, ca urmare a afectării lor ca asociaţi anumitor tipuri de fii trinitizaţi.

19:5.5 (219.6) Spiritele Inspirate sunt Spiritele solitare ale universului universurilor. În calitate de Spirite, ele seamănă mult Mesagerilor Solitari, mai puţin că aceştia din urmă sunt personalităţi distincte. Noi dobândim o mare parte a cunoştinţelor noastre despre Spiritele Inspirate prin intermediul Mesagerilor Solitari. Aceştia detectează apropierea Spiritelor Inspirate în virtutea unei sensibilităţi inerente acestei prezenţe care funcţionează la fel de infailibil ca un ac magnetic întors către polul magnetic. Când un Mesager Solitar se găseşte în apropierea unui Spirit Inspirat al Trinităţii, este conştient de un efect calitativ datorat acestei prezenţe divine; el înregistrează de asemenea un efect cantitativ foarte net, care îi permite să cunoască efectiv clasificarea sau numărul prezenţei sau prezenţelor Spiritului.

19:5.6 (220.1) Pot menţiona un alt fapt interesant. Când un Mesager Solitar se găseşte pe o planetă a cărei locuitori au primit Ajustori ai Gândirii ca pe Urantia, el încearcă o excitare calitativă în sensibilitatea sa detectoare a prezenţelor spiritelor. În acest caz, nu există o excitaţie cantitativă, ci doar o reacţie calitativă. Când un

Mesager Solitar se găseşte pe o planetă în care Ajustorii nu vin, contactul său cu nativii nu produce această reacţie. Acest fapt ne face să presupunem faptul că Ajustorii Gândirii sunt legaţi într-o anumită manieră de Spiritele Inspirate ale Trinităţii Paradisului sau sunt în contact cu ele. Ei sunt poate asociaţi cu ele în anumite faze ale muncii lor, însă noi nu ştim acest lucru cu adevărat. Ambii îşi au originea în apropierea sursei centrale a tuturor lucrurilor, însă nu sunt fiinţe din acelaşi ordin. Ajustorii Gândirii sunt proveniţi doar din Tată; Spiritele Inspirate îşi au descendenţa în Trinitatea Paradisului.

19:5.7 (220.2) Spiritele Inspirate nu par a face parte din planul evolutiv al planetelor sau universurilor individuale, şi cu toate acestea se pare că există câteva dintre ele aproape peste tot. Chiar în momentul în care formulez această expunere, sensibilitatea personală la prezenţa acestui ordin de spirit a Mesagerului meu Solitar asociat, a detectat, la mai puţin de opt metri de noi, chiar în această clipă, un Spirit al ordinului Inspiraţiilor având o prezenţă putere de al treilea volum. Prezenţa putere de al treilea volum ne sugerează o prezenţă probabilă a trei Spirite Inspirate operând în legătură.

19:5.8 (220.3) Printre cele peste douăsprezece ordine de fiinţe asociate cu mine în acest moment, Mesagerul Solitar este singurul conştient de prezenţa acestor misterioase entităţi ale Trinităţii. Mai mult, atunci când suntem astfel informaţi că aceste Spirite divine sunt apropiate, noi ignorăm în întregime misiunea lor. Noi nu ştim cu adevărat dacă sunt simpli observatori care se interesează de acţiunile noastre sau dacă, într-un mod care ne este necunoscut, contribuie efectiv la succesul întreprinderii noastre.

19:5.9 (220.4) Noi ştim că Fiii Instructori ai Trinităţii se consacră iluminării *conştiente* a creaturilor universului. Am ajuns la concluzia fermă că, prin tehnici *supraconştiente,* Spiritele Inspirate ale Trinităţii acţionează de asemenea ca instructori ai împărăţiilor. Sunt convins că o vastă sumă de cunoştinţe spirituale esenţiale, de adevăruri indispensabile unei împliniri spirituale elevate, nu pot fi primite în mod conştient. Conştiinţa de sine ar compromite efectiv certitudinea recepţiei lor. Dacă această concepţie este justă (şi toate fiinţele ordinului meu împărtăşesc acest lucru) Spiritele Inspirate au poate misiunea de a învinge această dificultate, de a umple această lacună în programul universal de iluminare morală şi de înălţare spirituală. Noi credem că aceste două tipuri de instructori proveniţi din Trinitate efectuează un fel de legătură între activităţile lor, însă în realitate nu ştim acest lucru.

19:5.10 (220.5) Pe lumile educative ale suprauniversurilor şi pe circuitele eterne ale Havonei, am fraternizat cu muritori care se perfecţionează - sufletele ascendente şi spiritualizate ale domeniilor evolutive - însă ei nu au fost niciodată conştienţi de Spirite Inspirate, pe care Mesagerii Solitari, datorită puterilor de detecţie pe care le posedă, le semnalează din timp în timp ca foarte apropiate de noi. Am vorbit liber cu toate ordinele Fiului lui Dumnezeu, umile şi elevate, şi nici ele nu sunt conştiente de existenţa Spiritelor Inspirate ale Trinităţii. Ele pot examina, şi examinează retrospective ale experienţelor lor şi povestesc evenimente care sunt dificil de explicat dacă nu ţinem cont de acţiunea acestor Spirite. Însă, cu excepţia Mesagerilor Solitari, şi uneori cu excepţia fiinţelor provenite din

Trinitate, nici un membru al familiei celeste nu a fost vreo dată conştient de apropierea Spiritelor Inspirate.

19:5.11 (221.1) Nu cred că Spiritele Inspirate ale Trinităţii se joacă de-a v-aţi ascunselea cu mine. Ele încearcă probabil la fel de energetic să se facă cunoscute mie aşa cum încerc eu să comunic cu ele; dificultăţile şi limitările noastre trebuie să fie reciproce şi inerente naturilor noastre. Sunt convins că nu există secrete arbitrare în univers; de aceea, nu voi înceta niciodată eforturile mele de a rezolva misterul izolării acestor Spirite care aparţin ordinului meu de creaţie.

19:5.12 (221.2) Voi muritorii, care faceţi doar primii paşi în călătoria eternă, puteţi vedea după toate acestea că trebuie să faceţi o cale lungă înainte de a progresa prin „vedere" şi prin certitudini „materiale". Dacă speraţi să avansaţi rapid şi sigur, veţi folosi mult timp credinţa şi veţi depinde de revelaţie.

6. Nativii Havonei

19:6.1 (221.3) Nativii Havonei sunt creaţia directă a Trinităţii Paradisului, şi numărul lor depăşeşte concepţiile minţii voastre limitate. Nu este posibil pentru Urantieni nici faptul de a concepe darurile inerente acestor creaturi perfect divine, acestor rase ale universului etern provenite din Trinitate. Voi nu vă puteţi niciodată imagina aceste creaturi glorioase; trebuie să aşteptaţi sosirea voastră pe Havona, şi atunci puteţi să îi salutaţi ca tovarăşi ai spiritului.

19:6.2 (221.4) Pe parcursul lungului vostru sejur pe miliardul de lumi de cultură havoniană, o prietenie eternă pentru aceste fiinţe

splendide se va dezvolta în voi. Şi cât de profundă este această prietenie care creşte între creaturile personale cele mai umile ale lumilor spaţiului şi aceste fiinţe personale spirituale elevate, native ale sferelor perfecte ale universului central! În lunga şi afectuoasa lor asociere cu nativii Havonei, ascenderii fac numeroase lucruri pentru a compensa starea spirituală săracă a stadiilor primitive ale progresului uman. În acelaşi timp, prin contactele lor cu pelerinii ascendenţi, Havonienii câştigă o experienţă care, în mare măsură, triumfă din handicapul experienţial de a fi trăit întotdeauna o viaţă de perfecţiune divină. Rezultă un mare bine reciproc, atât pentru muritorii ascendenţi cât şi pentru nativii Havonei.

19:6.3 (221.5) Nativii Havonei sunt proiectaţi în perfecţiune divină, ca toate celelalte personalităţi provenite din Trinitate; la fel ca pentru acestea, scurgerea timpului poate creşte rezervele lor de înzestrare experienţială. Însă, spre deosebire de Fiii Staţionari ai Trinităţii, Havonienii pot evolua în statut, ei pot avea un destin etern viitor nerevelat. Există, de exemplu, havonieni care transpun în fapt prin serviciu capacitatea lor de a fuziona cu un fragment al Tatălui diferit de un Ajustor, şi se califică astfel pentru a deveni membri ai Corpului Muritorilor Finalităţii. Şi există alte corpuri finalitare, a căror acces este deschis nativilor universului central.

19:6.4 (221.6) Evoluţia statutului nativilor Havonei a dat naştere la numeroase speculaţii pe Uversa. Pe de o parte, aceşti nativi se înfiltrează constant în diversele Corpuri Paradisiace ale Finalităţii, iar pe de altă parte nu sunt creaţi noi nativi. Numărul celor care rămân în Havona se diminuează în mod continuu. Consecinţele ultime ale

acestor operaţiuni nu ne-au fost niciodată revelate, însă noi nu credem că Havona va fi vreodată lipsită de nativii ei. Noi am susţinut teoria că Havonienii vor înceta poate să intre în corpul finalitarilor la un moment dat, pe parcursul epocilor în care nivele ale spaţiului exterior vor fi succesiv create. Noi am auzit de asemenea ideea că, în aceste epoci universale viitoare, universul central ar putea fi populat de un grup mixt de rezidenţi, o populaţie care nu ar cuprinde decât în parte nativii originari ai Havonei. Noi nu ştim ce ordin sau tip de creaturi ar putea fi destinat să primească statutul rezidenţial pe viitoarea Havona, însă noi ne-am gândit la:

19:6.5 (222.1) 1. Univitatias, care sunt în prezent cetăţenii permanenţi ai constelaţiilor universurilor locale.

19:6.6 (222.2) 2. Tipurilor viitoare de muritori care s-ar putea naşte pe sferele locuite ale suprauniversurilor pe parcursul înfloririi erelor luminii şi vieţii.

19:6.7 (222.3) 3. Aristocraţia spirituală sosind din universurile exterioare succesive.

19:6.8 (222.4) Noi ştim că Havona aparţinând precedentei epoci universale era într-o oarecare măsură diferită de Havona epocii prezente. Ni se pare deci cel puţin rezonabil să presupunem că asistăm acum la lente modificări ale universului central, anticipând epocile care urmează. Un lucru este sigur: universul nu este static; numai şi numai Dumnezeu singur este neschimbător.

7. Cetăţenii paradisului

19:7.1 (222.5) Numeroase grupuri de fiinţe splendide îşi au reşedinţa în Paradis; sunt cetăţenii Paradisului. Ei nu se ocupă direct de planul de perfecţionare al creaturilor volitive ascendente, şi de aceea ei nu sunt pe deplin revelaţi muritorilor de pe Urantia. Există mai mult de trei mii de ordine dintre aceste inteligenţe celeste. Ultimul lor grup a fost personalizat în acelaşi timp cu emiterea ordinului Trinităţii care promulga planul creativ al celor şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului.

19:7.2 (222.6) Cetăţenii Paradisului şi nativii Havonei sunt uneori desemnaţi cu numele colectiv de *Personalităţile Paradisului Havona.*

19:7.3 (222.7) Acest lucru completează istoria acestor fiinţe care sunt aduse la existenţă de Trinitatea Paradisului. Nici una dintre ele nu s-a dezvăluit şi, cu toate acestea, în sensul cel mai elevat, ele sunt toate înzestrate cu liber arbitru.

19:7.4 (222.8) Fiinţele provenite din Trinitate posedă prerogative de tranzit care le fac independente de personalităţile de transport cum ar fi serafimii. Noi posedăm toţi puterea de a ne deplasa liber şi rapid în universul universurilor. Cu excepţia Spiritelor Inspirate ale Trinităţii, noi nu putem atinge viteza aproape incredibilă a Mesageriilor Solitari, însă suntem capabili să folosim totalitatea mijloacelor de transport spaţiale, astfel încât plecând de pe o lume-sediu, putem atinge indiferent ce punct al unui suprauniversul în mai puţin de un an al timpului măsurat pe Urantia. Mi-au fost necesare 109 zile ale timpului vostru pentru a veni de pe Uversa pe Urantia.

19:7.5 (222.9) Pe aceleaşi căi, noi avem posibilitatea unei intercomunicări instantanee. Întregul nostru ordin de creaţie se

găseşte în contact cu toţi indivizii cuprinşi în fiecare dintre diviziunile copiilor Trinităţii Paradisului, cu excepţia Spiritelor Inspirate.

19:7.6 (222.10) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 20

Fiii paradisiaci ai lui Dumnezeu

20:0.1 (223.1) CONFORM funcţiunilor lor în suprauniversul Orvontonului, Fiii lui Dumnezeu se împart în trei categorii:

20:0.2 (223.2) 1. Fiii lui Dumnezeu descendenţi

20:0.3 (223.3) 2. Fiii lui Dumnezeu Ascendenţi.

20:0.4 (223.4) 3. Fiii lui Dumnezeu Trinitizaţi.

20:0.5 (223.5) Ordinele descendente ale filiaţiei includ personalităţile de creaţie directă şi divină. Fiii ascendenţi, ca făpturi muritoare, ating acest statut participând prin experienţă la tehnica creatoare numită evoluţie. Fiii Trinitizaţi sunt un grup de origine complexă, conţinând toate fiinţele îmbrăţişate de Trinitatea Paradisului, chiar dacă ele nu sunt provenite direct din Trinitate.

1. Fiii lui Dumnezeu descendenţi

20:1.1 (223.6) Toţi Fiii lui Dumnezeu descendenţi sunt de origine elevată şi divină. Ei se dedică serviciului descendent de slujire pe lumile şi sistemele spaţiului şi timpului, pentru a facilita progresul ascensional, către Paradis, al unor creaturi de origine evolutivă - fiii lui Dumnezeu ascendenţi. Dintre numeroasele ordine de Fii descendenţi, vom descrie în această expunere şapte. Fiii care sunt proveniţi din Deităţi pe Insula centrală de Lumină şi de Viaţă sunt numiţi *Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu;* ei îmbrăţişează următoarele trei ordine:

20:1.2 (223.7) 1. Fii Creatori - Mihailii.

20:1.3 (223.8) 2. Fii Magistrali - Avonalii.

20:1.4 (223.9) 3. Fii Instructori ai Trinităţii - Daynalii.

20:1.5 (223.10) Cele patru alte ordine de filiaţie descendentă sunt cunoscute ca *Fii ai lui Dumnezeu a Universurilor Locale.*

20:1.6 (223.11) 4. Fii Melchizedeki.

20:1.7 (223.12) 5. Fii Vorondadeki.

20:1.8 (223.13) 6. Fii Lanonandeki.

20:1.9 (223.14) 7. Purtători ai Vieţii.

20:1.10 (223.15) Melchizedekii sunt descendenţa unită a Fiului Creator, a Spiritului Creativ şi a Tatălui Melchizedek al unui univers local. Vorondadekii şi Lanonandekii sunt ambii aduşi la existenţă de un Fiu Creator şi de Spiritul său Creativ asociat. Vorondadekii sunt mai bine cunoscuţi ca Cei Preaînalţi, Părinţii Constelaţiilor, iar Lanondadekii

ca Suverani ai Sistemelor şi ca Prinţi Planetari. Ordinul triplu al Purtătorilor Vieţii este adus la existenţă de un Fiu Creator şi un Spirit Creativ asociaţi unul dintre cei trei Îmbătrâniţi de Zile din suprauniversul jurisdicţiei lor. Însă natura şi activităţile acestor Fii ai lui Dumnezeu într-un univers local sunt mai bine descrise în capitolele care tratează afacerile creaţiilor locale.

20:1.11 (224.1) Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu au o origine triplă. Fiii primordiali sau Creatori sunt aduşi la existenţă de Tatăl Universal şi Fiul Etern. Fiii secundari sau Magistrali sunt copiii Fiului Etern şi Spiritului Infinit. Fiii Instructori ai Trinităţii sunt descendenţii Tatălui, Fiului şi Spiritului. Din punctul de vedere al slujirii, închinării şi al rugăciunii, Fii Paradisiaci sunt una; spiritul lor este una şi munca lor este identică în calitate şi în deplinătate.

20:1.12 (224.2) La fel cum ordinele paradisiace ale Zilelor au arătat că erau administratori divini, tot astfel, ordinele Fiilor Paradisului s-au revelat ca slujitori divini - creatori, slujitori, împărţitori, judecători, instructori şi revelatori ai adevărului. Ele au parcurs universul universurilor, de pe malurile Insulei eterne până la lumile locuite ale spaţiului şi timpului, şi îndeplinesc, în universul central şi suprauniversuri, multiplele servicii nemenţionate în aceste expuneri. Ei sunt în mod divers organizaţi conform naturii şi domeniului serviciului lor, însă într-un univers local, Fiii Magistrali şi Fiii Instructori servesc ambii sub îndrumarea Fiului Creator care prezidează asupra domeniului respectiv.

20:1.13 (224.3) Fiii Creatori par a poseda o înzestrare spirituală al cărei centru este persoana lor, pe care o controlează şi pe care o pot conferi, aşa cum a făcut-o propriul vostru Fiu Creator când şi-a

răspândit spiritul asupra oricărui trup muritor de pe Urantia. Fiecare Fiu Creator este înzestrat cu această putere de atracţie spirituală în propriul său tărâm; există o conştiinţă personală a tuturor acţiunilor şi a tuturor emoţiilor fiecărui Fiu descendent al lui Dumnezeu care serveşte în domeniul său. Există acolo o divină reverberaţie, o duplicare în universurile locale a puterii absolute de atracţie spirituală a Fiului Etern, care îi permite o expansiune pentru a intra în contact şi a păstra legătura cu toţi Fiii săi Paradisiaci, oricare ar fi locul în care ei se găsesc în întregul univers al universurilor.

20:1.14 (224.4) Fiii Paradisiaci Creatori nu servesc doar ca Fii în slujbele lor descendente de sprijin şi consacrare; atunci când şi-au terminat cariera lor de consacrare, fiecare dintre ei acţionează ca un Tată al universului în propria sa creaţie. În acest timp, ceilalţi Fii ai lui Dumnezeu îşi continuă serviciul lor de consacrare şi de înălţare spirituală destinat să aducă planetele una câte una la recunoaşterea voluntară a legii iubirii Tatălui Universal. Punctul culminant este atins atunci când creatura se consacră voinţei Tatălui din Paradis, iar planeta este loială suveranităţii Fiului Creator în universul său.

20:1.15 (224.5) La un Fiu Creator cu manifestare septuplă, Creatorul şi creatura sunt contopite pentru totdeauna într-o asociere plină de înţelegere, de compătimire şi de îndurare. Întregul ordin al Mihaililor, Fiii Creatori, este atât de excepţional încât noi vom consacra următorul capitol al acestei serii studiului naturii şi activităţilor lor, în timp ce prezenta expunere se va referi în principal la două ordine restante de filiaţie paradisiacă: Fiii Magistrali şi Fiii Instructori ai Trinităţii.

2. Fiii Magistrali

20:2.1 (224.6) De fiecare dată când un concept de existenţă, original şi absolut, formulat de Fiul Etern, se uneşte cu un ideal nou şi divin de slujire plină de iubire conceput de Spiritul Infinit, se produce un Fiu al lui Dumnezeu nou şi original, un Fiu Magistral Paradisiac. Aceşti Fii constituie ordinul Avonalilor, în opoziţie cu ordinul Mihaililor, Fiii Creatori. Cu toate că nu sunt creatori în sens personal, ei sunt strâns asociaţi cu Mihailii în întreaga lor muncă. Avonalii sunt slujitori şi judecători planetari, magistraţii domeniilor timpului-spaţiu, a tuturor raselor, pentru toate lumile şi în toate universurile.

20:2.2 (225.1) Avem motive să credem că numărul total al Fiilor Magistrali în marele univers este de aproximativ un miliard. Este un ordin care se guvernează prin sine; el este dirijat în Paradis de către consiliul său suprem, care este compus din avonali experimentaţi, aleşi din serviciile tuturor universurilor. Însă, atunci când sunt trimişi şi împuterniciţi pe un univers local, acolo ei servesc sub îndrumarea Fiului Creator al acestui tărâm.

20:2.3 (225.2) Avonalii sunt Fiii Paradisiaci de slujire şi de consacrare pentru planetele individuale ale universurilor locale. Datorită faptului că fiecare Fiu Avonal are o personalitate exclusivă şi nu există doi asemănători, munca lor individuală este unică pe tărâmurile pe care locuiesc. Ei iau adesea înfăţişarea unui trup muritor, şi uneori sunt născuţi din mame terestre pe lumi evolutive.

20:2.4 (225.3) În plus faţă de serviciul lor pe nivelele administrative superioare, avonalii au o triplă funcţiune pe lumile locuite:

20:2.5 (225.4) 1. *Acţiuni Judiciare.* Ei acţionează la încheierea distribuirilor planetare. În timp, ei pot executa zeci sau sute dintre aceste misiuni pe fiecare lume individuală, şi pot merge de nenumărate ori pe aceeaşi lume sau pe altele pentru a face dezlegări şi ai elibera supravieţuitorii adormiţi.

20:2.6 (225.5) 2. *Misiuni Magistrale.* O vizitare planetară de acest tip are loc în general înaintea sosirii unui Fiu de consacrare. În această misiune, un avonal apare ca un adult al tărâmului, printr-o tehnică de întrupare care evită naşterea umană. Ca urmare a acestei prime şi obişnuite vizite magistrale, avonalii pot servi de mai multe ori la capacitate magistrală pe aceeaşi planetă, atât înainte cât şi după apariţia Fiului de consacrare. Pe parcursul acestor misiuni magistrale adiţionale, un avonal poate apărea sau nu sub formă materială şi vizibilă, însă în nici una dintre ele el nu se va naşte în lume ca un copil lipsit de apărare.

20:2.7 (225.6) 3. *Misiuni de Revărsare.* Fiii Avonali se revarsă cel puţin o dată asupra unei rase muritoare pe o lume evolutivă. Vizitele judiciare sunt numeroase, misiunile magistrale pot fi plurale, însă pe fiecare planetă nu apare decât un singur Fiu de manifestare. Avonalii de manifestare sunt născuţi din femei, aşa cum Mihail din Nebadon s-a întrupat pe Urantia.

20:2.8 (225.7) De un număr nelimitat de ori în care avonalii pot servi în misiune magistrală sau în misiune de consacrare. Însă, atunci când

au traversat de şapte ori această experienţă, există în general o suspensie în favoarea celor care au practicat mai puţin acest serviciu. Aceşti Fii cu experienţe multiple de manifestare sunt atunci numiţi în consiliul personal superior al unui Fiu Creator şi participă astfel la administrarea problemelor universului său local.

20:2.9 (225.8) În întreaga lor muncă şi pe toate lumile locuite, Fiii Magistrali sunt asistaţi de două ordine de creaturi ale universurilor locale, Melchizedekii şi arhanghelii, în timp ce în misiunile lor de manifestare ei sunt însoţiţi şi de Strălucitoarele Stele de Seară născute de asemenea din creaţiile locale. În întregul efort planetar, Fiii secundari ai Paradisului, avonalii, sunt susţinuţi de puterea şi autoritatea întreagă a unui Fiu primar al Paradisului, Fiul Creator al universului local în care servesc. Pentru toate scopurile utile, munca lor pe sferele locuite este la fel de eficientă şi acceptabilă ca serviciul unui Fiu Creator pe aceste lumi locuite de muritori.

3. Acţiuni judecătoreşti

20:3.1 (226.1) Avonalii sunt cunoscuţi ca Fii Magistrali deoarece sunt înalţii mesageri ai tărâmului, judecătorii dezlegărilor succesive ale lumilor timpului. Ei prezidează trezirea supravieţuitorilor adormiţi, judecă tărâmul, duc la bun sfârşit o dezlegare a justiţiei suspendată, îndeplinesc mandatele unei epoci în care compasiunea este pusă la încercare, le reatribuie creaturilor spaţiale de tutelă planetară ţeluri noi, dezlegări, şi se întorc în cartierul general al universului lor local după ce şi-au îndeplinit misiunea.

20:3.2 (226.2) Atunci când avonalii judecă destinele unei epoci, ei decretează soarta raselor evolutive, însă, cu toate că ei pot face judecăţi anihilând identitatea creaturilor personale, ei nu execută astfel de sentinţe. Nici unul nu execută verdicte de o asemenea natură, în afara autorităţilor unui suprauniversului.

20:3.3 (226.3) Sosirea unui avonal din Paradis pe o lume evolutivă, pe cale de a face o dezlegare şi de a inaugura o nouă eră de progres planetar, nu este neapărat o misiune magistrală sau o misiune de manifestare. Misiunile magistrale sunt uneori întrupări, iar misiunile de manifestare sunt întotdeauna astfel, adică, pentru aceste desemnări, avonalii servesc pe o planetă sub o formă materială în mod fizic. Celelalte vizite sunt „tehnice”, şi în acest caz avonalul nu se încadrează pentru serviciul planetar. Dacă un Fiu Magistral nu vine ca judecător al unei dezlegări, el soseşte pe o planetă ca o fiinţă spirituală invizibilă creaturilor materiale ale tărâmului. Aceste vizite tehnice se repetă de nenumărate ori în lunga istorie a unei lumi locuite.

20:3.4 (226.4) Fiii Avonali pot acţiona ca judecători planetari înaintea experienţei magistrale şi înaintea aceleia a manifestării. Cu toate acestea, în una sau alta dintre aceste misiuni, Fiul întrupat va judeca epoca planetară care se încheie. Tot aşa face şi un Fiu Creator, când se întrupează, sub înfăţişarea trupului muritor pe parcursul unei misiuni de manifestare. Atunci când un Fiu al Paradisului vizitează o lume evolutivă şi devine asemănător unuia din locuitorii săi, prezenţa sa termină o dezlegare şi constituie o judecată a tărâmului.

4. Misiunile de magistrat

20:4.1 (226.5) Înainte de apariţia planetară a unui Fiu de consacrare, o lume locuită primeşte de obicei vizita unui Avonal din Paradis în misiune magistrală. Dacă este vorba de o primă vizitare magistrală, Avonalul este întotdeauna întrupat ca o fiinţă materială. El apare pe planeta care i-a fost încredinţată ca un mascul al raselor muritoare în plină posesiune a mijloacelor sale, o fiinţă pe deplin vizibilă creaturilor muritoare ale epocii şi generaţiei sale, şi în contact fizic cu ele. Pe parcursul întregii sale întrupări magistrale, Fiul Avonal rămâne în legătură completă şi neîntreruptă cu forţele spirituale locale şi universale.

20:4.2 (226.6) O planetă poate primi numeroase vizite magistrale, atât înainte cât şi după apariţia Fiilor de consacrare. Şi ea poate fi vizitată de multe ori de acelaşi Avonal sau de alţii, acţionând ca judecător de dezlegare, însă aceste misiuni tehnice de judecată nu sunt nici misiuni de consacrare nici misiuni de autoritate, iar în respectivele cazuri Avonalii nu sunt niciodată întrupaţi. Chiar şi atunci când o planetă este binecuvântată de misiuni magistrale repetate, Avonalii nu se supun întotdeauna întrupării muritoare; iar atunci când servesc sub înfăţişarea trupului muritor, ei apar întotdeauna ca fiinţe adulte ale tărâmului; ei nu sunt născuţi din femei.

20:4.3 (227.1) Atunci când sunt întrupaţi în misiunile lor de manifestare sau de autoritate, Fiii Paradisiaci au Ajustori experimentaţi, iar aceşti Ajustori sunt diferiţi pentru fiecare întrupare. Ajustorii care ocupă mintea Fiilor lui Dumnezeu nu pot niciodată spera să dobândească personalitatea prin fuziunea cu fiinţele umane-

divine pe care le locuiesc, însă sunt adesea personalizaţi printr-un decret al Tatălui Universal. Aceşti Ajustori formează pe Divinington consiliul suprem al direcţiei care administrează, identifică şi trimite Monitorii de Mister pe tărâmurile locuite. Ei primesc astfel şi acreditează Ajustorii revenind în „sânul Tatălui" după disoluţia muritoare a tabernaculului lor terestru. Astfel, fidelii Ajustori ai judecătorilor lumii devin şefii exaltaţi ai spaţiului lor.

20:4.4 (227.2) Urantia nu a primit încă niciodată un Fiu Avonal în misiune magistrală. Dacă planeta voastră ar fi urmat planul general al lumilor locuite, ea ar fi fost binecuvântată de o misiune magistrală la un moment cuprins între epoca lui Adam şi coborârea lui Cristos Mihail. Însă succesiunea regulată a Fiilor Paradisului pe planeta voastră a fost complet bulversată de apariţia Fiului vostru Creator în manifestarea sa finală acum o mie nouă sute de ani.

20:4.5 (227.3) Urantia poate încă să fie vizitată de un Avonal însărcinat să se întrupeze în misiune magistrală, însă, în ceea ce priveşte apariţia viitoare a Fiilor Paradisului, nici măcar „îngerii din cer nu cunosc ora sau modalităţile unei astfel de vizitări". De fapt, lumea de manifestare a unui Mihail devine elevul individual şi personal al unui Maestru Fiu şi, ca atare, ea este în întregime supusă planurilor şi regulilor sale. Pentru lumea voastră, problema este încă complicată prin promisiunea de întoarcere a lui Mihail. Independent de neînţelegerile referitoare la şederea pe Urantia a lui Mihail din Nebadon, un lucru este cu siguranţă autentic - promisiunea sa de a reveni pe lumea voastră. În vederea acestei perspective, doar timpul poate revela ordinea viitoare în care Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vor vizita Urantia.

5. Manifestarea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu

20:5.1 (227.4) Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. Fiul Etern este expresia perfectă a „primului” gând absolut şi infinit al Tatălui său etern. Când un dublură personal, sau prelungirea divină, a acestui Fiu Original pleacă pentru o misiune de manifestare în întrupare umană, devine literalmente adevărat că „Cuvântul divin s-a făcut trup” şi că fiecare Cuvânt locuieşte astfel printre umilele fiinţe de origine animală.

20:5.2 (227.5) Pe Urantia este larg răspândită credinţa că scopul manifestării unui Fiu este de a influenţa într-un fel atitudinea Tatălui Universal. Însă voi ar trebui de asemenea să fiţi destul de luminaţi pentru a şti că acest lucru nu este adevărat. Manifestările Fiilor Avonali şi ale Mihaililor sunt una din necesităţile procesului experienţial stabilit pentru a face dintre aceşti Fii magistraţi siguri şi şefi plini de compasiune pentru popoarele şi planetele timpului şi spaţiului. Cariera de manifestare septuplă este scopul suprem al tuturor Fiinţelor Paradisiace Creatoare. Şi toţi Fiii Magistrali sunt animaţi de acelaşi spirit de servire care caracterizează atât de abundent Fiii Creatori primari şi Fiul Etern al Paradisului.

20:5.3 (227.6) Trebuie ca un anumit ordin al Fiilor Paradisului să fie coborât pe fiecare lume locuită de muritori pentru a face posibil Ajustorilor Gândirii să locuiască în mintea tuturor fiinţelor umane normale ale acestei sfere. De fapt, Ajustorii Gândirii nu vin la *toţi* oamenii de bună credinţă înainte ca Spiritul Adevărului să fie

răspândit asupra tuturor trupurilor. Iar trimiterea Spiritului Adevărului depinde de întoarcerea la cartierului său general al unui Fiu al Paradisului, care a executat cu succes o misiune de manifestare muritoare pe o lume în evoluţie.

20:5.4 (228.1) Pe parcursul lungii istorii a unei planete locuite, au loc numeroase judecăţi de dezlegare, şi pot exista mai multe misiuni magistrale, însă de obicei un Fiu al manifestării va servi numai odată pe respectiva sferă. Venirea unui singur Fiu de manifestare este suficientă fiecărui lumi locuite, cu condiţia ca el să trăiască întreaga viaţă umană de la naştere până la moarte. Mai devreme sau mai târziu, independent de statutul său spiritual, fiecărei lumi locuite de muritori îi este destinat să primească un Fiu Magistral în misiune de manifestare, cu excepţia planetei unice a fiecărui univers local în care Fiul Creator alege să facă manifestarea sa de muritor.

20:5.5 (228.2) Înţelegând mai bine ce este un Fiu al Manifestării, realizăm de ce Urantia prezintă atât de mult interes în istoria Nebadonului. Mica şi nesemnificativa voastră planetă interesează universul local pur şi simplu pentru că ea este lumea în care a sălăşluit în trup uman Isus din Nazaret. Ea a fost scena manifestării finale şi triumfale a Fiului vostru Creator, cadrul în care Mihail şi-a câştigat suveranitatea personală supremă asupra universului Nebadonului.

20:5.6 (228.3) În sediul universului său local, şi în special după ce şi-a încheiat propria sa consacrare de muritor, un Fiu Creator petrece mult din timpul său cu sfătuirea şi instruirea colegiului Fiilor asociaţi, Fiilor Magistrali, şi a altora. În iubire şi devoţiune, cu o tandră compasiune şi o afectuoasă consideraţie, aceşti Fii Magistrali se

revarsă pe sine asupra lumilor spaţiului. În nici un fel aceste servicii planetare nu sunt inferioare manifestării de muritori ale Mihaililor. Este adevărat că, pentru tărâmul aventurii sale finale în experienţa creaturilor, Fiul vostru Creator a ales o lume încercată de nefericiri neobişnuite. Însă niciodată o planetă nu ar putea să se găsească într-o astfel de condiţie încât consacrarea unui Fiu Creator să-i fie indispensabilă pentru a o reabilita spiritual. Orice Fiu din grupul de consacrare ar fi fost de asemenea suficient, deoarece în întreaga lor muncă pe lumile unui univers local, Fiii Magistrali sunt la fel de divin eficienţi şi infinit de înţelepţi ca fratele lor Paradisiac, Fiul Creator.

20:5.7 (228.4) Cu toate că posibilitatea unui dezastru însoţeşte întotdeauna aceşti Fii ai Paradisului în întrupările lor de consacrare, nu am văzut încă nici un caz de eşec sau de nereuşită în misiunea de consacrare a unui Fiu Magistral sau Creator. Ei sunt toţi de origine prea apropiată de perfecţiunea absolută pentru a eşua. Ei îşi asumă pe deplin conştient riscul, ei devin cu adevărat asemănători creaturilor muritoare având trup şi sânge, şi dobândesc astfel experienţa unică a creaturii, însă în limitele observabile pentru mine, ei reuşesc întotdeauna. Ei nu ratează niciodată atingerea scopului misiunii lor de consacrare. Mărturia consacrărilor lor şi serviciilor lor planetare în întregul Nebadon formează capitolul cel mai nobil şi cel mai fascinant al istoriei universului vostru local.

6. Carierele de consacrare ca muritori

20:6.1 (228.5) Metoda prin care un Fiu al Paradisului se pregăteşte pentru o întrupare de muritor ca Fiu al consacrării, şi intră în interiorul mamei sale pe planeta de consacrare, este un mister universal. Şi orice efort de a detecta acţiunea acestei tehnici sonaringtoniene este sortită unui eşec sigur. Fie ca cunoaşterea sublimă a vieţii de muritor a lui Isus din Nazaret să pătrundă în sufletele voastre, însă nu vă risipiţi gândurile în speculaţii inutile asupra modului în care s-a efectuat această misterioasă întrupare a lui Mihail din Nebadon. Să ne mulţumim cu cunoaşterea şi asigurarea că astfel de înfăptuiri îi sunt posibile naturii divine, şi să nu ne pierdem timpul în deducţii inutile în ceea ce priveşte tehnica folosită de înţelepciunea divină pentru a produce astfel de fenomene.

20:6.2 (229.1) Într-o misiune de manifestare ca muritor, un Fiu al Paradisului se naşte întotdeauna din femeie şi este crescut ca băiat al tărâmului, aşa cum a făcut-o Isus pe Urantia. Aceşti Fii de slujire supremă trec toţi de la copilărie la tinereţe şi apoi la virilitate exact ca o fiinţă umană. Sub toate aspectele, ei devin asemănători muritorilor rasei în care s-au născut. Ei fac cereri Tatălui la fel ca şi copiii tărâmurilor pe care slujesc. Din punct de vedere material, aceşti Fii umani-divini trăiesc vieţi obişnuite, cu o singură excepţie: ei nu au descendenţi în lumea pe care locuiesc. Este o restricţie universală impusă tuturor ordinelor Fiilor de consacrare a Paradisului.

20:6.3 (229.2) La fel cum Isus a lucrat pe lumea voastră ca fiu de tâmplar, şi alţi Fii ai Paradisului lucrează după diverse capacităţi pe planetele lor de consacrare. Este dificil să ne imaginăm o profesie care nu a fost urmată de vreun Fiu al Paradisului pe parcursul manifestării sale pe una din planetele evolutive ale timpului.

20:6.4 (229.3) Atunci când un Fiu de consacrare a dobândit măiestrie în experienţa vieţii de muritor, atunci când a reuşit să se acorde perfect cu Ajustorul său interior, el iniţiază atunci partea misiunii sale destinată să ilumineze mintea şi să inspire sufletul fraţilor săi din trup. Ca instructori, aceşti Fii se consacră exclusiv iluminării spirituale a raselor muritorilor lumilor şederi lor.

20:6.5 (229.4) Deşi carierele de manifestare, ca muritori, ale Mihaililor şi avonalilor sunt comparabile sub numeroase aspecte, ele nu sunt identice în întregime. Niciodată un Fiu Magistral nu proclamă: „Cine l-a văzut pe Fiu la văzut pe Tată”, aşa cum a făcut Fiul vostru Creator pe parcursul întrupării sale pe Urantia. Însă, un Avonal de manifestare declară literalmente „Oricine m-a văzut l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu”. Fiii Magistrali nu sunt descendenţii imediaţi ai Tatălui Universal şi nu se întrupează doar prin voinţa Tatălui. Ei sunt dăruiţi ca *Fii* ai Paradisului supuşi voinţei Fiului Etern al Paradisului.

20:6.6 (229.5) Atunci când Fiii de consacrare, Creatori sau Magistrali, ajung la porţile morţii, ei reapar a treia zi. Însă nu trebuie să aveţi ideea că ei ajung întotdeauna la finalul tragic întâlnit de Fiul Creator care a locuit în lumea voastră acum o mie nouă sute de ani. Experienţa extraordinară şi deosebit de crudă prin care a trecut Isus din Nazaret a făcut ca Urantia să fie numită local „lumea crucii”. Nu este necesar ca un tratament atât de inuman să fie aplicat unuia din Fiii lui Dumnezeu, şi marea majoritate a planetelor le-a oferit o primire mai respectuoasă, permiţându-le să termine cariera lor muritoare, să încheie epoca, să judece supravieţuitorii adormiţi şi să

inaugureze o nouă dezlegare fără a li se provoca o moarte violentă. Trebuie ca un Fiu de manifestare să întâlnească moartea, să treacă prin întreaga experienţă efectivă a muritorilor tărâmurilor, însă planul divin nu cere deloc ca această moarte să fie violentă sau anormală.

20:6.7 (229.6) Când Fiii de manifestare nu sunt supuşi morţii violente, ei abandonează de bună voie viaţa lor şi trec porţiile morţii, nu pentru a satisface exigenţele unei „dreptăţi severe” sau ale unei „mânii divine”, ci mai degrabă pentru a desăvârşi manifestarea, pentru „a bea paharul” carierei întrupării şi experienţei personale în tot ceea ce constituie viaţa unei creaturi, aşa cum este ea trăită pe planetele de existenţă muritoare. Manifestarea este o necesitate planetară şi universală, iar moartea fizică nu este nimic mai mult decât o parte necesară a unei misiuni de manifestare.

20:6.8 (230.1) Când întruparea sa ca muritor s-a încheiat, Avonalul de serviciu porneşte către Paradis, este acceptat de Tatăl Universal, şi se întoarce în universul local care-i fusese încredinţat, unde este recunoscut de Fiul Creator. Apoi, Avonalul de manifestare şi Fiul Creator trimit Spiritul lor al Adevărului asociat pentru a acţiona în inima raselor muritoare care locuiesc pe lumea manifestării. În epocile de presuveranitate ale unui univers local, acesta este spiritul comun al acestor doi Fii pus în lucrare de Spiritul Creativ. El diferă puţin de Spiritul Adevărului care caracterizează epocile universului local consecutive celei de-a şaptea manifestări a unui Mihail.

20:6.9 (230.2) Când un Fiu Creator şi-a încheiat manifestarea sa finală, Spiritul Adevărului, care a fost trimis înainte în toate lumile acestui univers local în care un Avonal şi-a realizat manifestarea, îşi schimbă natura şi devine efectiv spiritul suveranului Mihail. Acest

fenomen are loc concurent cu eliberarea Spiritului Adevărului destinat să servească pe planeta manifestării muritoare a lui Mihail. După care, fiecare lume onorată de o manifestare Magistrală va primi de la septuplul Fiu Creator, în asociere cu Fiul Magistral, acelaşi Consolator spiritual pe care l-ar fi primit dacă Suveranul universului local s-ar fi întrupat personal ca Fiu al manifestării.

7. Fiii Instructori ai Grinităţii

20:7.1 (230.3) Aceşti Fii ai Paradisului înalt personali şi înalt spirituali sunt aduşi la existenţă de Trinitatea Paradisului. Ei sunt cunoscuţi în Havona ca ordinul Daynalilor. În Orvonton, ne referim la ei ca Fiii Instructori ai Trinităţii, numiţi astfel din cauza descendenţei lor. Pe Salvington, îi numim uneori Fiii Spirituali ai Paradisului.
20:7.2 (230.4) Numărul Fiilor Instructori creşte în mod constant. Ultimul recensământ universal teledifuzat dădea o cifră ceva mai mare de douăzeci şi una de miliarde pentru aceşti Fii ai Trinităţii care acţionează în universul central şi suprauniversuri, fără a lua în calcul rezervele Paradisului, care conţin mai mult de o treime din Fiii Instructori ai Trinităţii existenţi.
20:7.3 (230.5) Ordinul de filiaţie al Daynalilor nu este o parte organică a administraţiilor universale locale sau suprauniversale. Membrii săi nu sunt nici creaturi sau mântuitori, nici judecători sau conducători. Ei se ocupă cu atât mai puţin de administrarea universală ca de iluminarea morală şi de dezvoltarea spirituală. Ei sunt educatori universali, şi se consacră trezirii spirituale şi guvernării morale a

tuturor tărâmurilor. Serviciul lor este intim legat la acela al personalităţilor Spiritului Infinit şi strâns asociat cu ascensiunea în Paradis al fiinţelor create.

20:7.4 (230.6) Aceşti Fii ai Trinităţii participă la naturile conjugate ale celor trei Deităţi ale Paradisului, însă, în Havona, ei par mai degrabă să reflecte natura Tatălui Universal. În suprauniversuri, ei par a descrie natura Fiului Etern, în timp ce, în creaţiile locale, ei par a manifesta caracterul Spiritului Infinit. În toate universurile, ei sunt personificarea slujirii şi discreţiei înţelepciunii.

20:7.5 (230.7) Spre deosebire de fraţii lor, Mihailii şi Avonalii, Paradisului, Fiii Instructori ai Trinităţii nu primesc un antrenament preliminar în universul central. Ei sunt trimişi direct în cartierele generale ale suprauniversurilor şi delegaţi acolo pentru a putea servi într-un univers local. În ajutorul acestor domenii evolutive, ei utilizează influenţa spirituală combinată a unui Fiu Creator şi a Fiilor Magistrali asociaţi, deoarece Daynalii nu posedă nici în ei înşişi nici prin ei înşişi putere de atracţie spirituală.

8. Slujirea Daynalilor într-un univers local

20:8.1 (231.1) Fii Spirituali ai Paradisului sunt fiinţe unice de origine trinitară şi singurele creaturi ale Trinităţii atât de complet asociate conduitei universurilor de origine duală. Ei sunt afectuos devotaţi slujirii educative a creaturilor muritoare şi ordinelor inferioare de creaturi spirituale. Ei încep prin a lucra în sistemele locale. Apoi,

conform experienţei lor şi împlinirilor lor, ei progresează către interior, prin slujirea lor în constelaţii, până la munca cea mai înaltă a creaţiei locale. După certificare, ei pot deveni ambasadori spirituali reprezentând universul local în care servesc.

20:8.2 (231.2) Nu cunosc numărul exact al Fiilor Instructori în Nebadon; există câteva mii. Numeroşii şefi de departamente în şcolile Melchizedekilor aparţin acestui ordin. Ansamblul cadrelor Universităţii regulat constituite a Salvingtonului înglobează mai mult de o sută de mii de personalităţii, inclusiv aceşti Fii. Un mare număr dintre ei staţionează pe diversele lumi educative morontiale, însă nu sunt pe deplin ocupaţi cu avansarea spirituală şi intelectuală a creaturilor muritoare; ei se interesează de asemenea de instruirea fiinţelor serafice şi altor nativi ai creaţiilor locale. Numeroşi din asistenţii lor ies din rangurile fiinţelor trinitizate de creaturi.

20:8.3 (231.3) Fiii Instructori formează facultăţile care administrează toate examenele şi organizează toate probele pentru calificarea şi certificarea tuturor fazelor subordonate ale serviciului universal, de la funcţiunile sale de santinele şi avanposturi până la cele de observatori ai stelelor. Ei fac, de-a lungul epocilor, un curs de instrucţie mergând de la programele planetare până la Colegiul superior al Înţelepciunii situat pe Salvington. Tuturor celor care încheie aceste aventuri în înţelepciune şi adevăr, muritori ascendenţi sau heruvimi ambiţioşi, li se acordă o mărturie de recunoaştere pentru eforturile şi împlinirile lor.

20:8.4 (231.4) În toate universurile, toţii Fiii lui Dumnezeu sunt recunoscători faţă de aceşti Fii Instructori ai Trinităţii, întotdeauna fideli şi universal eficienţi. Ei sunt maeştrii exaltaţi ai tuturor

personalităţilor spirituale, şi chiar instructorii loiali şi încercaţi ai Fiilor lui Dumnezeu înşişi. Însă nu pot deloc să vă dau detaliile interminabile ale responsabilităţii şi funcţiunilor Fiilor Instructori ai Trinităţii. Vastul domeniu de activitate al ordinului filial al Daynalilor va fi mai bine înţeles pe Urantia atunci când veţi fi progresat în inteligenţă, iar izolarea spirituală a planetei voastre se va fi sfârşit.

9. Serviciul planetar al Daynaililor

20:9.1 (231.5) Atunci când progresia evenimentelor pe o lume evolutivă indică faptul că timpul a venit pentru a inaugura o vârstă spirituală, Fiii Instructori ai Trinităţii se oferă întotdeauna ca voluntari pentru acest serviciu. Voi cunoaşteţi puţin Fiii acestui ordin, deoarece Urantia nu a trecut niciodată printr-o vârstă spirituală, un mileniu de iluminare cosmică. Însă Fiii Instructori vizitează de acum lumea voastră, în vederea stabilirii planurilor referitoare la proiectele lor de şedere pe sfera voastră. Ei vor fi gata să apară pe Urantia atunci când locuitorii săi se vor fi eliberat suficient de urmele de animalitate şi de lanţurile materialismului.

20:9.2 (231.6) Fiii Instructorilor Trinităţii nu au nimic de a face cu terminarea dezlegărilor planetare. Ei nu judecă morţii şi nu transferă viii, însă, în fiecare misiune planetară, ei sunt însoţiţi de un Fiu Magistral care îndeplineşte aceste lucruri. Fiii Instructori sunt în întregime ocupaţi de inaugurarea unei epoci spirituale, de începerea erei realităţilor spirituale pe o planetă evolutivă. Ei fac manifeste

contrapărţilor spirituale ale cunoaşterii materiale şi ale înţelepciunii temporale.

20:9.3 (232.1) Fiii Instructori rămân de obicei pe planeta lor de vizitare pe parcursul a o mie de ani ai timpului planetar. Un singur Fiu Instructor prezidează domnia mileniului planetar, şi este asistat de şaptezeci de asociaţi ai ordinului său. Daynalii nu se materializează nici prin întrupare nici altfel pentru a deveni vizibili fiinţelor muritoare. De aceea, contactul cu lumea vizitării este menţinut prin Strălucitoarele Stele de Seară, personalităţi ale universului local asociate Fiilor Instructori ai Trinităţii.

20:9.4 (232.2) Daynalii pot reveni de multe ori pe o lume locuită; ca urmare a misiunii lor finale, planeta va fi admisă în statutul stabilit al unei sfere de lumină şi de viaţă, ceea ce este scopul evolutiv al tuturor lumilor locuite de muritori pe parcursul prezentei epoci a universului. Corpul Muritorilor Finalităţii a avut mult de a face cu sferele ancorate în lumină şi viaţă, iar activităţile sale planetare sunt în relaţie cu cele ale Fiilor Instructori. În realitate, întregul ordin de filiaţie Daynal este în raport intim cu toate fazele de activitate ale finalitarilor în creaţiile evolutive ale spaţiului şi timpului.

20:9.5 (232.3) Pe parcursul stadiilor iniţiale ale ascensiunii evolutive, Fiii Instructori ai Trinităţii par atât de complet identificaţi cu regimul de progresare muritor încât noi suntem adesea conduşi să speculăm asupra posibilităţii asocierii lor cu finalitarii în cariera nerevelată a universurilor viitoare. Noi constatăm că administratorii suprauniversurilor sunt în parte personalităţi de origine trinitară şi în parte creaturi evolutive ascendente îmbrăţişate de Trinitate. Noi credem ferm că Fiii Instructori şi finalitarii se ocupă acum cu

dobândirea experienţei asocierii în timp, ceea ce ar putea fi antrenamentul preliminar în vederea unei asocieri strânse în vreun oarecare destin viitor încă nerevelat. Pe Uversa, noi credem că în epoca în care suprauniversurile vor fi definitiv ancorate în lumină şi viaţă, aceşti Fii Instructori ai Paradisului care vor fi atât de familiarizaţi cu problemele lumilor evolutive şi asociaţi atât de mult cu cariera muritorilor evolutivi, vor fi probabil transferaţi către o asociere eternă cu Corpul Paradisiac al Finalităţii.

10. Slujirea unificată a Fiilor Paradisului

20:10.1 (232.4) Toţi Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu sunt de origine şi de natură divină. Fiecare Fiu al Paradisului lucrează în favoarea fiecărei lumi exact ca şi cum Fiul care a împlinit acest serviciu ar fi primul şi unicul Fiu al lui Dumnezeu.

20:10.2 (232.5) Fiii Paradisului sunt prezentarea divină a naturii lor în acţiune a trei persoane ale Deităţii în domeniile timpului şi spaţiului. Fiii Creatori, Magistrali, şi Instructori, sunt darurile Deităţilor eterne pentru copiii oamenilor şi pentru toate celelalte creaturi ale universului care au un potenţial de ascensiune. Aceşti Fii ai lui Dumnezeu sunt slujitori divini care se consacră neîncetat ajutorului creaturilor timpului, pentru a-şi atinge scopul spiritual elevat al eternităţii.

20:10.3 (232.6) În Fiii Creatori, iubirea Tatălui Universal se amestecă cu compasiunea Fiului Etern şi este revelată universurilor locale în

puterea creativă, slujirea plină de iubire şi suveranitatea plină de înţelegere a Mihaililor. La Fiii Magistrali, compasiunea Fiului Etern, îmbinată cu serviciul Spiritului Infinit, este revelată domeniilor evolutive în carierele Avonalilor de judecată, de slujire şi de consacrare. La Fiii Instructori ai Trinităţii, iubirea, compasiunea şi grija celor trei Deităţii ale Paradisului sunt coordonate pe nivelele de valori cele mai elevate ale timpului-spaţiu şi prezentate universului ca adevărul viu, bunătatea divină şi adevărata frumuseţe spirituală.

20:10.4 (233.1) În universurile locale, aceste ordine de filiaţie colaborează pentru a revela Deităţile Paradisului creaturilor spaţiului. Ca Tată al unui univers local, un Fiu Creator descrie caracterul infinit al Tatălui Universal. Ca Fii ai manifestării plin de compasiune, Avonalii revelează natura incomparabilă a Fiului Etern de compasiune infinită. Ca veritabili instructori ai personalităţilor ascendente, Fiii Daynali ai Trinităţii revelează personalitatea educatoare a Spiritului Infinit. Pe parcursul cooperării lor divine perfecte, Mihailii, Avonalii şi Daynalii contribuie la actualizarea şi revelarea personalităţii şi suveranităţii lui Dumnezeu Supremul în şi pentru universurile timpului-spaţiu. În armonia activităţilor lor triunice, aceşti Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu activează întotdeauna în avangarda personalităţilor Deităţii. Ei urmează expansiunea fără sfârşit a divinităţii Primei Mari Surse-Centru, de la Insula eternă a Paradisului până în profunzimile necunoscute ale spaţiului.

20:10.5 (233.2) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 21

Fiii Creatori Paradisiaci

21:0.1 (234.1) FIII Creatori sunt constructorii şi conducătorii Universurilor Locale ale timpului şi spaţiului. Aceşti creatori şi suverani ai Universului sunt de origine duală, încorporând caracteristicile lui Dumnezeu Tatăl şi cele ale lui Dumnezeu Fiul. Însă fiecare Fiu Creator este diferit de toţi ceilalţi; fiecare este unic atât în natura sa cât şi în personalitatea sa; fiecare este „Fiul unic creat al perfectului ideal a Deităţii originii sale".

21:0.2 (234.2) În vasta muncă destinată organizării, evoluţiei şi perfecţionării unui Univers Local aceşti Fii elevaţi beneficiază întotdeauna de susţinerea aprobatoare a Tatălui Universal. Raporturile Fiilor Creatori cu Tatăl lor din Paradis sunt emoţionante şi de o excelenţă supremă. Nu există nici îndoială că profunda afecţiune

parentală a Deităţilor pentru progenitura lor divină este sursa vie a iubirii magnifice şi aproape divine pe care chiar şi părinţii muritori o împărtăşesc faţă de copiii lor.

21:0.3 (234.3) Aceşti Fii Paradisiaci primari sunt personalizaţi ca Mihaili. Atunci când ies din Paradis pentru o fonda universurile lor, îi numim Mihaili Creatori. Atunci când sunt instalaţi în autoritatea supremă, îi numim Maeştri Mihaili. Uneori ne referim la suveranul universului vostru din Nebadon numindu-l Cristos Mihail. Fiii Creatori domnesc întotdeauna şi etern conform „ordinului Mihaililor”, numele primului fiu al ordinului lor şi al naturii lor.

21:0.4 (234.4) Mihailul originar sau primul născut nu a suportat niciodată o întrupare ca o fiinţă materială, însă el a trecut de şapte ori prin experienţa ascensiunii spirituale a creaturilor pe cele şapte circuite ale Havonei, progresând de la sferele exterioare până la circuitul cel mai interior al creaţiei centrale. Ordinul Mihaililor cunoaşte marele univers de la o extremitate la alta; nu există experienţă esenţială suportată de un copil oarecare al timpului şi al spaţiului la care Mihailii să nu fi luat parte personal; în realitate, ei nu participă doar la natura divină ci şi la natura voastră, adică la toate naturile, de la cea mai elevată până la cea mai umilă.

21:0.5 (234.5) Mihailul originar este şeful care prezidează Fiii primari ai Paradisului atunci când se reunesc pentru o conferinţă în centrul tuturor lucrurilor. Nu de mult, noi am înregistrat pe Uversa teledifuziunea universală a unui conclav extraordinar a cinci sute de mii de Fii Creatori, reuniţi pe Insula Eternă în prezenţa părinţiilor lor şi angajaţi în deliberări referitoare la progresul unificării şi la

stabilizarea Universului Universurilor. Era vorba de un grup selecţionat de Mihaili Suverani, Fii ai celor şapte manifestări.

1. Originea şi natura Fiilor Creatori

21:1.1 (234.6) Atunci când plenitudinea ideaţiei spirituale absolute la Fiul Etern întâlneşte plenitudinea conceptului absolut al personalităţii la Tatăl Universal, când această uniune creativă este complet şi definitiv atinsă, când o astfel de identitate absolută de spirit şi o astfel de unitate infinită de concept al personalităţii se produc, atunci, chiar în acea clipă şi fără ca vreuna din Deităţile infinite să piardă indiferent ce din personalitatea sau din prerogativele sale, un nou Fiu Creator original şi în deplină posesie a mijloacelor sale vine în existenţă; este Fiul unic creat de idealul perfect şi ideea perfectă care, împreună, produc această nouă personalitate creatoare înzestrată cu putere şi perfecţiune.

21:1.2 (235.1) Fiecare Fiu Creator este singurul descendent născut şi singurul care poate fi adus la viaţă prin perfecta uniune a conceptelor originale ale minţii infinite şi perfecte a fiecăruia dintre creatorii eterni ai universului universurilor. Nu poate niciodată să existe un alt Fiu asemănător, deoarece fiecare Fiu Creator este expresia şi încorporarea necalificată împlinită şi definitivă a totalităţii fiecărei faze, fiecărei caracteristici, fiecărei posibilităţi, fiecărei realităţi divine care poate vreodată, în întreaga Eternitate, să fie găsită în aceste potenţiale creative divine, să fie exprimată sau derivată, şi tocmai aceste potenţiale creative divine sunt cele care se unifică pentru a

aduce Fiul Mihail la existenţă. Fiecare Fiu Creator este absolutul conceptelor deităţii unificate care constituie originea sa divină.

21:1.3 (235.2) În principiu, natura divină a acestor Fii Creatori derivă de asemenea din atributele fiecărui părinte paradisiac. Ei participă toţi la plenitudinea naturii divine a Tatălui Universal şi la prerogativele creatoare ale Fiului Etern, însă când observăm execuţia practică a funcţiunilor Mihaililor în universuri, noi distingem diferenţe aparente. Anumiţi Fii Creatori par a semăna mai mult cu Dumnezeu Tatăl, alţi mai mult cu Dumnezeu Fiul. De exemplu: tendinţa administrării în universul Nebadonului sugerează că Fiul său Creator şi domnitor are o natură şi un caracter care sunt mai asemănătoare celor ale Fiului Mamă Etern. Este bine să adăugăm că anumite universuri sunt prezidate de Mihailii Paradisului care par să semene atât cu Dumnezeu Tatăl cât şi cu Dumnezeu Fiul. Aceste observaţii nu implică nici un fel de critică, ele se mărginesc să înregistreze un fapt.

21:1.4 (235.3) Nu cunosc numărul exact al Fiilor Creatori în existenţă, însă am motive bune să cred că există mai mult de şapte sute de mii. Or, ştim că există exact şapte sute de Uniuni de Zile şi că nu se creează altele noi. Noi observăm, de asemenea, că planurile ordonate ale prezentei epoci ale universului par să indice că o Uniune de Zile trebuie să staţioneze în fiecare univers local cu titlul consultativ de ambasador al Trinităţii. Mai mult, noi notăm că numărul constant crescător al Fiilor Creatori depăşeşte deja numărul fix al Uniunilor de Zile, însă în ceea ce priveşte destinul Mihaililor aflaţi dincolo de cifra de şapte sute de mii, noi nu am fost niciodată informaţi.

2. Creatorii universurilor locale

21:2.1 (235.4) Fiii Paradisiaci de ordin primar sunt autorii planului, creatorii, constructorii şi administratorii domeniilor lor respective, universurile locale ale timpului şi spaţiului, unităţile creative de bază ale celor şapte suprauniversuri evolutive. Fiului Creator îi este permis să aleagă locul de spaţiu al viitoarei sale activităţi cosmice, însă chiar înainte de a putea începe organizarea fizică a universului său, el trebuie să treacă printr-o lungă perioadă de observare, consacrată studiului eforturilor fraţilor săi mai în vârstă din diversele creaţi situate în suprauniversul în care se gândeşte să acţioneze. Iar înainte de toate acestea, trebuie ca Fiul Mihail să îşi fi încheiat lunga şi unica sa experienţă de observare a Paradisului şi de antrenament pe Havona.

21:2.2 (235.5) Atunci când un Fiu Creator părăseşte Paradisul pentru a se lansa în aventura construirii unui univers, pentru a deveni şeful virtual - Dumnezeul Universului Local - al propriei sale organizaţii atunci, pentru prima dată, el se găseşte în contact intim cu a Treia Sursă-Centru şi depinde de ea în numeroase feluri. Cu toate că Spiritul Infinit rămâne cu Tatăl şi Fiul în centrul tuturor lucrurilor, el este destinat să acţioneze ca sprijin actual şi efectiv al fiecărui Fiu Creator. De aceea, fiecare Fiu Creator este însoţit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit, această fiinţă destinată să devină Slujitorul Divin, Spiritul Mamă al noului univers local.

21:2.3 (236.1) Cu această ocazie, plecarea unui Fiu Mihail eliberează pentru totdeauna prerogativele lui creatoare de legăturile cu Sursele-Centru ale Paradisului, mai puţin pentru anumite limitări inerente preexistenţei acestor Surse-Centru şi anumitor puteri şi prezenţe antecedente. Printre limitările prerogativelor creatoare, dealtfel atotputernice, ale unui Tată al universului local noi vom cita următoarele:

21:2.4 (236.2) 1. *Energia-materie* este dominată de Spiritul Infinit. Înainte de a putea crea noi forme mari sau mici, înainte de a putea încerca orice nouă transformare a energiei-materii, trebuie ca un Fiu Creator să se asigure de consimţământul şi cooperarea activă a Spiritului Infinit.

21:2.5 (236.3) 2. *Proiectele şi tipurile de creaturi* sunt controlate de Fiul Etern. Înainte ca un Fiu Creator să se poată angaja în creaţia unui nou tip de fiinţă, a unui nou proiect de creatură, trebuie ca el să se asigure de consimţământul Fiului Mamă Etern şi Originar.

21:2.6 (236.4) 3. *Personalitatea* este concepută şi conferită de Tatăl Universal.

21:2.7 (236.5) Tipurile şi arhetipurile *minţii* sunt determinate de factorii de existenţă precedând creatura. După ce aceştia au fost asociaţi pentru a constitui o creatură (personală sau de un alt fel), mintea este înzestrarea celei de-a Treia Surse-Centru, sursa universală a călăuzirii minţii pentru toate fiinţele aflate sub nivelul Creaturilor Paradisului.

21:2.8 (236.6) Controlul proiectelor şi a tipurilor de *spirit* depinde de nivelul manifestării lor. În ultimă analiză, proiectele de ordin spiritual

sunt controlate de Trinitate sau de darurile spirituale pre-Trinitare ale personalităţilor Trinităţii - Tată, Fiu şi Spirit.

21:2.9 (236.7) Când un astfel de Fiu perfect şi divin a luat în posesie nucleul spaţial al universului pe care l-a ales; când problemele iniţiale ale materializării universului şi ale echilibrului său aproximativ au fost rezolvate; când el a format o uniune de muncă eficientă şi operaţională cu Fiica complementară a Spiritului Infinit - atunci acest Fiu şi acest Spirit al universului iniţiază legătură lor pregătită pentru a da naştere nenumăratelor oştiri ale copiilor lor din universul local. În legătură cu acest eveniment, focalizarea Spiritului Infinit referitoare la Spiritul Creativ îşi schimbă natura şi îmbracă calităţile personale ale Spiritului Mamă ale unui univers local.

21:2.10 (236.8) Cu toate că toţi Fiii Creatori sunt divin asemănători părinţilor lor din Paradis, nici unul nu este exact asemănător altuia; fiecare dintre ei este unic, diversificat şi original atât în *natura* cât şi în personalitatea sa. Şi cum ei sunt arhitecţii şi autorii planurilor de viaţă ale tărâmurilor respective, însăşi această diversitate asigură că şi tărâmurile lor vor fi diferite în toate formele şi fazele de existenţă vie, derivând din Mihaili - indiferent că aceste faze sunt create sau doar dezvoltate ulterior. În consecinţă, ordinele de creaturi native ale universurilor locale sunt extrem de variate. Nu există două dintre aceste universuri care să fie administrate sau locuite de autohtoni de origine duală identică în toate privinţele. În interiorul unui supraunivers, jumătate din atributele lor inerente sunt cu totul asemănătoare, deoarece ele derivă din Spiritele Creative care sunt uniforme; cealaltă jumătate variază, deoarece ea derivă din Fiii Creatori diversificaţi. Însă creaturile provenite doar din Spiritul

Creativ şi din fiinţele importate native ale universului central sau ale suprauniversului, nu prezintă aceeaşi diversitate caracteristică.

21:2.11 (237.1) Atunci când un Fiu Mihail este absent din universul său, guvernarea sa este dirijată de prima din fiinţele născute acolo, Steaua Strălucitoare a Dimineţii, şeful executiv al universului local. Sfaturile şi poveţele Uniunilor de Zile sunt nepreţuite în acele momente. Pe parcursul acestor absenţe, un Fiu Creator poate investii Spiritul Mamă asociat cu supracontrolul prezenţei sale spirituale pe lumile locuite şi în inima copiilor săi muritori. Spiritul Mamă al unui univers local, rămâne întotdeauna în cartierul său general, de unde se întinde cu grija lui delicată şi ajutorul său spiritual până la părţile cele mai îndepărtate ale acestui domeniu evolutiv.

21:2.12 (237.2) Prezenţa personală a unui Fiu Creator în universul său local nu este necesară pentru ca o creaţie materială stabilită să îşi urmeze mersul său regulat. Aceşti Fii pot să meargă în Paradis, iar universurile lor vor continua să se învârtă în spaţiu. Ei pot abandona frâiele puterii lor, pentru a se întrupa sub forma de copii ai timpului. Tărâmurile lor se vor roti încă în jurul centrelor lor respective. Nici o organizaţie materială nu este independentă de controlul circuitul gravitaţiei absolute a Paradisului, nici de supracontrolul cosmic inerent prezenţei în spaţiu a Absolutului Necalificat.

3. Suveranitatea în universul local

21:3.1 (237.3) Un Fiu Creator primeşte spaţiul unui univers cu consimţământul Trinităţii Paradisului şi cu confirmarea Spiritului

Maestru care supraveghează suprauniversul interesat. Această acţiune constituie titlul unei luări în posesie fizică, un fel de închiriere cosmică. Însă înălţarea unui Fiu Mihail de la acest stadiu iniţial şi autolimitat de dominaţie, până la supremaţia experienţială a unei suveranităţi dobândite prin el însuşi, vine să încoroneze propriile sale experienţe personale, munca de creaţie a unui univers de fuziune întrupată. Până când a ajuns la o suveranitate câştigată prin consacrare, el domneşte ca locţiitor al Tatălui Universal.

21:3.2 (237.4) Un Fiu Creator ar putea să îşi afirme deplina sa suveranitate asupra creaţiei sale personale în orice moment, însă el alege să nu facă nimic. Dacă şi-ar asuma o suveranitate supremă necâştigată înainte de a trece prin manifestările de creatură, personalităţile Paradisului aflate în universul său local s-ar retrage. Însă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată în nici o creaţie din timp şi din spaţiu.

21:3.3 (237.5) Faptul de a putea crea implică plenitudinea suveranităţii, însă Mihailii aleg să o *câştige* prin experienţă, păstrând astfel deplina cooperare a tuturor personalităţilor Paradisului ataşate la administraţia universului local. Noi nu am auzit niciodată vorbindu-se de un Mihail care să fi acţionat altfel, însă ei ar putea să o facă; ei sunt adevăraţi Fii, dotaţi cu liber arbitru.

21:3.4 (237.6) Suveranitatea unui Fiu Creator într-un univers local trece prin şase, poate şapte stadii de manifestare experienţială, care apar în ordinea următoare:

21:3.5 (237.7) 1. Suveranitatea iniţială de locotenenţă - autoritatea provizorie solitară exercitată de un Fiu Creator înainte de a dobândi

calităţi personale prin Spiritul Creativ asociat.

21:3.6 (237.8) 2. Suveranitatea asociată de locotenenţă - domnia conjugată a cuplului Paradisiac ca urmare a împlinirii personalităţii Spiritului Mamă al Universului.

21:3.7 (238.1) 3. Suveranitatea crescătoare de locotenenţă - autoritatea progresivă a unui Fiu Creator pe parcursul perioadei celor şapte manifestări ale sale sub formă de creatură.

21:3.8 (238.2) 4. Suveranitatea supremă - autoritatea stabilită care urmează după desăvârşirea celei de-a şaptea manifestări. În Nebadon, suveranitatea supremă datează de la desăvârşirea manifestării lui Mihail pe Urantia. Ea există deci de ceva mai mult de o mie nouă sute de ani ai timpului vostru planetar.

21:3.9 (238.3) 5. Suveranitate supremă crescătoare - relaţiile evoluate care rezultă din fixarea în lumină şi viaţă a unei majorităţi a domeniilor creaturilor. Acest stadiu aparţine viitorului încă neatins de universul vostru local.

21:3.10 (238.4) 6. Suveranitate trinitară - exercitată după ce universul local întreg s-a stabilit în lumină şi viaţă.

21:3.11 (238.5) 7. Suveranitate nerevelată - relaţii necunoscute ale unei epoci viitoare ale universului.

21:3.12 (238.6) Acceptând suveranitatea iniţială de locotenenţă a unui univers local în proiect, Mihailul Creator face un legământ în faţa Trinităţii de a nu-şi asuma suveranitatea supremă înainte ca cele şapte manifestări ale sale de creatură să fi fost terminate şi atestate de şefii suprauniversului său. Însă, dacă un Fiu Creator nu ar fi putut, la voinţă, să afirme această suveranitate necâştigată, legământul de a nu se afirma astfel nu ar avea nici un sens.

21:3.13 (238.7) Chiar pe parcursul epocilor anterioare manifestărilor, un Fiu Creator guvernează domeniul său, aproape suprem, deoarece nu este nici o neînţelegere în nici una dintre părţile sale. Autoritatea limitată cu greu s-ar manifesta dacă suveranitatea nu ar fi fost niciodată provocată. Suveranitatea exercitată de un Fiu Creator pe parcursul predifuziunii într-un univers fără rebeliune nu este mai mare decât un univers în care avut loc o rebeliune; însă în primul caz limitările de suveranitate nu sunt aparente, în timp ce ele sunt în al doilea caz.

21:3.14 (238.8) Dacă vreodată autoritatea sau administraţia unui Fiu Creator sunt contestate, atacate sau compromise, acest fiu este veşnic angajat în susţinerea, protejarea, apărarea şi, dacă este necesar, în redobândirea creaţiei sale personale. Astfel de Fii nu pot fi tulburaţi sau stingheriţi decât de fiinţe create de ei înşişi, sau de fiinţe mai elevate alese de ei înşişi. Putem deduce că „fiinţe mai elevate" a căror origine se situează la nivele superioare celor ale unui univers local au puţine şanse să stingherească un Fiu Creator, şi acest lucru este adevărat. Însă ele ar putea să o facă dacă ar dori. Virtutea este volitivă la personalităţi; dreptatea nu este automată la creaturile înzestrate cu liber arbitru.

21:3.15 (238.9) Înainte de a-şi fi încheiat cariera de manifestare, un Fiu Creator guvernează cu anumite limitări de suveranitate pe care şi le impune, însă după terminarea serviciului său de consacrare el guvernează în virtutea experienţei sale efective în forma şi sub înfăţişarea feluritelor lui creaturi. Când un Creator a locuit de şapte ori printre creaturile sale, când cariera de consacrare este împlinită,

atunci el este stabilit în suprema sa autoritate universală; el a devenit un Fiu Maestru, un şef suveran şi suprem.

21:3.16 (238.10) Tehnica pentru a obţine suveranitatea supremă asupra unui univers local implică următoarele şapte etape experienţiale:

21:3.17 (238.11) 1. Străbaterea prin experienţă a celor şapte nivele de existenţă ale creaturii prin tehnica de manifestare întrupată chiar sub forma creaturilor nivelului respectiv.

21:3.18 (238.12) 2. Consacrarea experienţială fiecărei faze a voinţei septuple a Deităţii Paradisului, aşa cum este ea personificată în Cele Şapte Spirite Maestru.

21:3.19 (239.1) 3. Traversarea fiecăreia dintre cele şapte experienţe la nivelul creaturilor în acelaşi timp cu împlinirea uneia din cele şapte consacrări voinţei Deităţii Paradisului.

21:3.20 (239.2) 4. Pe fiecare nivel de creatură, să se descrie experimental, Deităţii Paradisului şi a tuturor inteligenţelor universului, apogeul vieţii creaturilor.

21:3.21 (239.3) 5. Pe fiecare nivel de creatură, să reveleze prin experienţă, fiinţelor de pe nivelul de manifestare şi întregului univers, o fază a voinţe septuple a Deităţii.

21:3.22 (239.4) 6. Unificarea experienţială a septuplei experienţe a creaturilor cu septupla experienţă de consacrare relevării naturii şi voinţei Deităţii.

21:3.23 (239.5) 7. Stabilirea relaţiilor noi şi mai elevate cu Fiinţa Supremă. Repercusiunea totalităţii acestei experienţe Creator-creatură, măresc realitatea suprauniversală a Dumnezeului septuplu şi suveranitatea asupra timpului-spaţiu a Atotputernicului Suprem. Ea

transpune în faptă suveranitatea supremă a unui Mihail al Paradisului asupra universului său local.

21:3.24 (239.6) Rezolvând problema suveranităţii într-un univers local, Fiul Creator nu se limitează să demonstreze propria sa competenţă de a guverna; el revelează de asemenea natura Deităţilor Paradisului şi descrie atitudinea lor septuplă. Înţelegerea finită şi aprecierea întâietăţii Tatălui de către creaturi ţine de aventura unui Fiu Creator care consimte să-şi asume forma şi experienţele creaturilor sale. Aceşti Fii primari ai Paradisului sunt adevăraţii revelatori ai naturii iubitoare şi autorităţii benefice a Tatălui, a aceluiaşi Tată care, în asociere cu Fiul şi Spiritul, este conducătorul universal al oricărei puteri, oricărei personalităţi şi oricărui guvern din ansamblul tărâmurilor universului.

4. Dăruirea Mihaililor

21:4.1 (239.7) Fiii Creatori se împart în şapte grupe, conform numărului manifestărilor lor pe lângă creaturile tărâmurilor lor. Ei merg de la experienţa iniţială, trecând prin cinci sfere adiţionale de manifestare progresivă, până când ating al şaptelea şi ultimul episod al experienţei de Creator-creatură.

21:4.2 (239.8) Manifestările avonalilor se produc întotdeauna sub înfăţişarea trupului muritor, însă cele şapte manifestări ale unui Fiu Creator implică apariţia sa pe şapte nivele de existenţă creată şi sunt legate de revelaţia a şapte expresii primare a voinţei şi naturii Deităţii. Toţi Fiii Creatori, fără excepţie, fac experienţa de a se dărui de şapte

ori copiilor lor creaţi, înainte de a asuma jurisdicţia stabilă şi supremă asupra universului pe care l-au creat ei înşişi.

21:4.3 (239.9) Cu toate că aceste şapte manifestări variază în diferitele sectoare şi universuri, ele cuprind întotdeauna aventura de fuziune ca muritor. În manifestarea finală, un Fiu Creator apare ca membru din rasele superioare ale unei planete locuite, în general în grupul rasial care conţine cele mai mari ramuri ereditare ale viţei adamice importat anterior pentru a înălţa statutul fizic al populaţiilor de origine animală. Odată doar, în cariera sa septuplă de Fiu al manifestării, un Mihail al Paradisului se naşte din femeie, ca în povestea voastră a nou-născutului din Bethleem. El nu trăieşte şi nu moare decât odată ca membru al celui mai umil ordin de creaturi evolutive înzestrate cu voinţă.

21:4.4 (239.10) După fiecare dintre manifestările sale, un Fiu Creator se duce „la dreapta Tatălui" pentru ca acolo să dobândească acceptul Tatălui de a se manifestarea şi să primească instrucţiuni pregătitoare pentru episodul următor al serviciului universal. Ca urmare a celei de-a şaptea şi din urmă manifestări, un Fiu Creator primeşte de la Tatăl Universal autoritatea şi jurisdicţia supreme ale universului său.

21:4.5 (240.1) Este de notorietate istorică faptul că ultimul Fiu Divin apărut pe planeta voastră era un Fiu Creator Paradisiac care încheiase şase faze ale carierei sale de manifestare. În consecinţă, atunci când el a renunţat la faptul conştiinţei vieţii întrupate pe Urantia, el a putut spune, şi chiar a făcut-o: „Totul este împlinit" - şi era literalmente împlinit. Moartea sa pe Urantia a încheiat cariera sa de manifestare; era ultima etapă pentru a împlini jurământul sacru al unui Fiu Creator al Paradisului. Şi, atunci când această experienţă a fost dobândită,

astfel de Fii sunt suverani supremi ai universului; ei nu domnesc ca locţiitori ai Tatălui, ci prin propriul lor drept şi în propriul lor nume ca „Rege al Regilor şi Domn al Domnilor”. Sub rezerva anumitor excepţii citate, aceşti Fii cu manifestări septuple dispun de o supremaţie necondiţionată în universul lor de reşedinţă. În ceea ce priveşte universul său local, acest Fiu Maestru al vostru triumfător şi instalat pe tronul său a primit „toate puterile în cer şi pe pământ”.

21:4.6 (240.2) Fiii Creatori care şi-au încheiat cariera lor de manifestare sunt consideraţi ca făcând parte dintr-un ordin separat, acela al Fiilor Maestru septupli. În persoana lor, Maeştrii sunt identici cu Fiii Creatori, însă au suportat o experienţă de manifestare atât de extraordinară încât sunt consideraţi, de obicei, ca făcând parte dintr-un ordin diferit. Atunci când un Creator se încumetă să efectueze o manifestare trebuie să se producă o schimbarea reală şi permanentă. Este adevărat că Fiul de manifestare este încă tot la fel de mult un Creator însă el a adăugat naturii sale experienţa de creatură. Aceasta îl îndepărtează definitiv de nivelul divin de Fiu Creator, şi îl ridică pe planul experienţial de Fiu Maestru, o fiinţă care a câştigat pe deplin dreptul de a guverna un univers şi de a administra lumile sale. Astfel de fiinţe încorporează tot ceea ce se poate extrage din paternitatea divină, şi înglobează tot ceea ce poate rezulta din experienţa unei creaturi făcute perfecte. De ce s-ar plânge omul cu privire la modestia originii sale şi la necesitatea carierei sale evolutive, atunci când înşişi zeii trebuie să treacă printr-o experienţă echivalentă înainte de a fi consideraţi ca experienţial calificaţi şi competenţi pentru a guverna definitiv şi pe deplin tărâmurile universului lor?

5. Poziţia Maeştrilor Fii faţă de univers

21:5.1 (240.3) Puterea unui Maestru Mihail este nelimitată, deoarece ea derivă dintr-o asociere realizată cu Trinitatea Paradisului şi este de necontestat, deoarece decurge dintr-o experienţă actuală sub însăşi forma creaturilor supuse acestei autorităţi. Natura suveranităţii unui Fiu Creator septuplu este supremă din următoarele motive:

21:5.2 (240.4) 1. Ea adoptă punctul de vedere septuplu al Deităţii Paradisului.

21:5.3 (240.5) 2. Ea încorporează o atitudine septuplă a creaturilor din timp-spaţiu.

21:5.4 (240.6) 3. Ea sintetizează perfect atitudinea Paradisului şi punctul de vedere al creaturilor.

21:5.5 (240.7) Această suveranitate experienţială include deci întreaga divinitate a Dumnezeului Septuplu, culminând cu Fiinţa Supremă. Iar suveranitatea personală a unui Fiu septuplu este asemănătoare suveranităţii viitoare a Fiinţei Supreme, care trebuie să fie împlinită într-o bună zi, deoarece ea cuprinde întregul conţinut posibil al puterii şi autorităţii pe care Trinitatea Paradisului o poate manifesta în limitele spaţiului-timp interesat.

21:5.6 (240.8) Atunci când un Fiu Mihail împlineşte suveranitatea sa asupra universului său local, el pierde puterea şi ocazia de a crea tipuri în întregime noi de creaturi pe parcursul epocii prezente a universului. Însă faptul că un Fiu Maestru îşi pierde puterea sa de a da origine unor ordine de existenţă în întregime noi nu interferează deloc

cu opera de elaborare a vieţii deja stabilite şi în curs de dezvoltare. Acest vast program de evoluţie universală continuă fără întrerupere sau îngrădire. Dobândirea suveranităţii supreme de către un Fiu Maestru nu implică responsabilitatea de a se consacra susţinerii şi administrării a ceea ce a fost deja conceput şi creat, şi care va fi produs ulterior de cei care au fost astfel concepuţi şi creaţi. Cu timpul, se poate dezvolta o evoluţie aproape fără sfârşit de fiinţe diverse, însă începând cu acest moment nu ar mai exista modele sau tipuri în întregime noi de creaturi inteligente, trăgându-şi direct originea din Fiu Maestrul. Acesta este primul pas, începutul unei administrări bine stabilite în întregul univers local.

21:5.7 (241.1) Înălţarea unui Fiu septuplu de manifestare la suveranitatea de necontestat a universului său semnifică începutul sfârşitului lungilor epoci de incertitudine şi de confuzie relativă. Ca urmare a acestei eveniment, tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi spiritualizat va fi, în final, dezagregat; tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi coordonat cu realitatea cosmică, va fi în cele din urmă distrus. Când rezervele de nesfârşită îndurare şi de nespusă răbdare vor fi fost epuizate într-un efort pentru a câştiga fidelitatea şi devoţiunea creaturilor cu voinţă ale împărăţiilor, vor prevala atunci dreptatea şi justeţea. Dreptatea va sfârşi prin a anihila ceea ce nu a putut să fie reabilitat prin îndurare.

21:5.8 (241.2) Maeştrii Mihaili sunt supremi în propriul lor univers local odată ce au fost instalaţi acolo ca conducători suverani. Rarele limitări ale domniei lor sunt inerente preexistenţei cosmice a anumitor forţe şi personalităţi. Altfel, aceşti Fii Maestru sunt supremi în autoritate, în responsabilitate, şi în puterea administrativă în

universurile lor respective; ca Creatori şi Zei ei sunt virtual supremi în toate lucrurile. Nimic nu poate pătrunde dincolo de înţelepciunea lor în ceea ce priveşte funcţionarea unui univers dat.

21:5.9 (241.3) După înălţarea sa la suveranitatea stabilită a unui univers local, un Mihail al Paradisului are deplinul control asupra celorlalţi Fii ai lui Dumnezeu care lucrează pe tărâmul său, şi poate guverna liber conform concepţiei asupra nevoilor tărâmurilor sale. Un Fiu Maestru poate modifica aşa cum doreşte ordinul judecăţii spirituale şi al ajustării evolutive al planetelor locuite. El stabileşte şi execută planurile propriei sale alegeri în toate problemele de nevoi planetare speciale, îndeosebi în ceea ce priveşte lumile în care a locuit ca şi creatură, şi mai mult în ceea ce priveşte lumea manifestării sale finale, planeta în care s-a încarnat sub înfăţişarea trupului muritor.

21:5.10 (241.4) Fii Maestru par în perfectă comunicare cu lumile lor de manifestare, nu numai cu cele ale şederii lor personale, dar şi cu toate lumile în care s-a coborât un Fiu Magistral. Acest contact este menţinut de propria lor prezenţă spirituală, Spiritul Adevărului care poate să se „reverse peste orice trup”. Aceşti Fii Maestru menţin de asemenea o legătură neîntreruptă cu Fiul Mamă Etern, în centrul tuturor lucrurilor. Compătimirea lor poate să se întindă de la Tatăl Universal din ceruri până la umilele rase ale vieţii planetare în tărâmurile timpului.

6. Destinul Maeştrilor Mihaili

21:6.1 (241.5) Nimeni nu ar putea să pretindă că poate analiza cu autoritate finală fie naturile fie destinele Suveranilor Maeştri septupli ai universurilor locale; cu toate acestea, noi speculăm, cu toţii, foarte mult în aceste probleme. Suntem învăţaţi, şi noi credem, că fiecare Mihail al Paradisului este *absolutul* conceptelor de deitate duală a originii sale; el încorporează astfel fazele actuale ale infinităţii Tatălui Universal şi ale Fiului Etern. Mihailii trebuie să fie parţiali faţă de infinitatea totală, însă ei sunt probabili absoluţi faţă de fracţiunea de infinitate care se raportează la originea lor. Cu toate acestea, observând activităţile lor în prezenta vârstă a universului, noi nu detectăm nici o acţiune care să fie mai mult decât finită; toate capacităţile lor superfinite pe care noi le deducem trebuie să fie conţinute în ei şi încă nerevelate.
21:6.2 (242.1) Împlinirea carierei de manifestare ca şi creatură şi înălţarea la suveranitatea supremă a unui univers trebuie să semnifice eliberarea completă a capacităţilor de acţiune finită a unui Mihail însoţit de apariţia unei capacităţi de slujire mai mult decât finită. În realitate, noi remarcăm referitor la acest subiect că aceşti Fii Maestru sunt atunci îngrădiţi în producerea de noi tipuri de creaturi, îngrădire neîndoielnic făcută necesară prin eliberarea de potenţialităţile lor superfinite.
21:6.3 (242.2) Este foarte probabil ca aceste puteri creatoare latente să rămână conţinute în ei pe parcursul întregii epoci prezente a universului. Însă, la un moment dat, în viitorul îndepărtat, în universurile care sunt în prezent în curs de mobilizare în spaţiul exterior, noi credem că legătura dintre un Fiu Maestru septuplu şi un Spirit Creativ care aparţine celui de-al şaptelea stadiu ar putea să

atingă nivele absonite de serviciu, însoţite de apariţia de noi lucruri, semnificaţii şi valori pe nivele transcendentale şi de semnificaţie universală ultimă.

21:6.4 (242.3) La fel cum Deitatea Supremă este în plină actualizare datorită serviciului experienţial, tot astfel Fiii Creatorii sunt pe cale de a atinge realizarea personală a potenţialelor de divinitate paradisiacă conţinute în natura lor insondabilă. Pe Urantia, Christos Mihail a spus odată: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa”. Şi noi credem că, în eternitate, Mihailii sunt literalmente destinaţi să fie „calea, adevărul şi viaţa” deschizând întotdeauna, pentru toate personalităţile universului, calea care merge de la divinitatea supremă, prin absonitatea ultimă, până la finalitatea de deitate eternă.

21:6.5 (242.4) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 22

Fiii lui Dumnezeu trinitizaţi

22:0.1 (243.1) TREI grupuri de fiinţe sunt numite Fii ai lui Dumnezeu. În plus faţă de ordinele de filiaţie descendente şi ascendente, există un al treilea grup cunoscut sub numele de Fii ai lui Dumnezeu Trinitizaţi. Ordinul trinitizat de filiaţie este subdivizat în trei diviziuni primare, conform originilor numeroaselor sale tipuri de personalităţi, revelate sau nerevelate. Iată aceste diviziuni primare:

22:0.2 (243.2) 1. Fii trinitizaţi de Deitate.

22:0.3 (243.3) 2. Fii îmbrăţişaţi de Trinitate.

22:0.4 (243.4) 3. Fii trinitizaţi de creaturi.

22:0.5 (243.5) Independent de originea lor, toţii Fiii lui Dumnezeu Trinitizaţi au în comun experienţa trinitizării, fie ca o parte a originii

lor, fie ca o experienţă a îmbrăţişării de către Trinitatea atinsă ulterior. Fii Trinitizaţi de Deitate nu sunt revelaţi în aceste expuneri. Prezentarea noastră se va limita deci, la descrierea celor două grupuri rămase şi, în special, la fiii lui Dumnezeu îmbrăţişaţi de trinitate.

1. Fiii îmbrăţişaţi de trinitate

22:1.1 (243.6) Toţii fiii îmbrăţişaţi de Trinitate au o origine iniţială simplă sau duală, însă, ca urmare a îmbrăţişării lor de Trinitate, ei sunt consacraţi şi afectaţi pentru totdeauna serviciului Trinităţii. Acest corp, aşa cum este el revelat şi organizat pentru serviciul suprauniversurilor, îmbrăţişează şapte ordine de personalităţi:

22:1.2 (243.7) 1. Puternicii Mesageri.

22:1.3 (243.8) 2. Înălţaţii în Autoritate.

22:1.4 (243.9) 3. Cei Lipsiţi de Nume şi Număr.

22:1.5 (243.10) 4. Conservatorii Trinitizaţi.

22:1.6 (243.11) 5. Ambasadorii Trinitizaţi.

22:1.7 (243.12) 6. Păzitorii Celeşti.

22:1.8 (243.13) 7. Asistenţii Fiilor Înălţaţi.

22:1.9 (243.14) Aceste şapte grupuri de personalităţi mai sunt clasificate conform originii lor, naturii lor şi funcţiunii lor în trei diviziuni majore: Fii de Împlinire Trinitizaţi, Fii de Selecţie Trinitizaţi şi Fii de Perfecţiune Trinitizaţi.

22:1.10 (244.1) *Fiii de Împlinire Trinitizaţi*- Puternicii Mesageri, Înălţaţii în Autoritate şi cei Lipsiţi de Nume şi de Număr - sunt toţi muritori ascendenţi care au fuzionat cu Ajustorul lor şi au atins

Paradisul şi Corpul Finalităţii. Însă ei nu sunt finalitari; atunci când au fost îmbrăţişaţi de Trinitate, numele lor au fost şterse de pe lista de apel a finalitarilor. Noii fii ai acestui ordin trec prin cursuri de formare specială, pe parcursul unor perioade relativ scurte, pe planetele-sediu ale circuitelor Havonei, sub îndrumarea Eternilor de Zile. După aceasta, ei sunt desemnaţi pentru serviciul Îmbătrâniţilor de Zile în cele şapte suprauniversuri.

22:1.11 (244.2) *Fiii de Selecţie Trinitizaţi* înglobează Conservatorii Trinitizaţi şi Ambasadorii Trinitizaţi. Ei sunt recrutaţi dintre anumiţi serafimi evolutivi şi anumite creaturi mediane transferate care au traversat Havona şi au atins Paradisul, cât şi dintre anumiţi muritori care au fuzionat cu Spiritul sau cu Fiii, şi care sunt de asemenea înălţaţi până la Insula centrală de Lumină şi de Viaţă. Ca urmare a îmbrăţişării lor de către Trinitatea Paradisului, şi după un scurt antrenament pe Havona, Fiii de Selecţie Trinitizaţi sunt desemnaţi cursurilor Îmbătrâniţilor de Zile.

22:1.12 (244.3) *Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi.* Păzitorii Celeşti şi coordonaţii lor, Asistenţii Fiilor Înălţaţi, includ un grup unic de personalităţi, de două ori trinitizate. Ei sunt fiii trinitizaţi de creaturi şi proveniţi din personalităţile Paradisului-Havona sau din muritori ascendenţi deveniţi perfecţi care s-au distins în Corpul Finalităţii. După ce au servit ca Agenţi Executivi Supremi ai Celor Şapte Spirite Maestru şi sub ordinele Fiilor Instructori ai Trinităţii, unii dintre aceşti fii trinitizaţi de creaturi sunt retrinitizaţi (îmbrăţişaţi) de Trinitatea Paradisului, apoi împuterniciţi pe lângă tribunalele Îmbătrâniţilor de Zile ca Păzitori Celeşti şi ca Asistenţi ai Fiilor

Înălţaţi. Fii de Perfecţiune Trinitizaţi sunt afectaţi direct serviciului suprauniversurilor, fără nici un alt antrenament.

22:1.13 (244.4) Asociaţii noştri de origine trinitară - Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divinii şi Cenzorii Universali - există în număr determinat, însă numărul de fii îmbrăţişaţi de Trinitate creşte constant. Cele şapte ordine de fii îmbrăţişaţi de Trinitate sunt delegaţi ca membri ai guvernului unuia din cele şapte universuri, şi numărul lor aflat în serviciul fiecărui suprauniversul este exact acelaşi; nici unul dintre ei nu şi-a neglijat vreodată datoriile. Fiinţele îmbrăţişate de Trinitate nu s-au rătăcit niciodată; ele pot poticni temporar, însă nu există nici un exemplu ca vreuna din ele să fi fost condamnată pentru ofensă faţă de guvernele supra universurilor. Fiii de Împlinire şi Fiii de Selecţie nu au trădat niciodată serviciul Orvontonului, însă Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi au comis uneori erori de judecată şi au provocat astfel o confuzie trecătoare.

22:1.14 (244.5) Sub îndrumarea Îmbătrâniţilor de Zile, cele şapte ordine funcţionează aproape ca grupuri autonome. Întinderea serviciilor lor este foarte vastă. Fiii Perfecţiunii Trinitizaţi nu părăsesc suprauniversul pe care au fost trimişi, însă asociaţii lor trinitizaţi parcurg marele univers, călătorind între lumi evolutive ale timpului şi spaţiului şi spre eterna Insulă a Paradisului. Ei pot acţiona în orice suprauniversul, însă întotdeauna ca membri ai supraguvernului desemnării lor iniţiale.

22:1.15 (244.6) Se pare că fii îmbrăţişaţi de Trinitate au fost desemnaţi într-un mod permanent serviciului celor şapte suprauniversuri. Aceasta desemnare este sigură pentru durata

prezentei epoci a universului, însă noi nu am fost niciodată informaţi că ea trebuie să fie eternă.

2. Puternicii Mesageri

22:2.1 (245.1) Puternicii Mesageri aparţin grupului ascendent al Fiilor Trinitizaţi. Ei formează o clasă de muritori deveniţi perfecţi, care au fost puşi la încercare la rebeliune, sau a căror loialitate personală a fost demonstrată într-un mod echivalent; ei au trecut toţi printr-o probă determinată de fidelitate universală. La un moment dat al ascensiunii lor către Paradis, ei au rămas fermi şi loiali, în faţa lipsei de loialitate a superiorilor lor, iar unii dintre ei au funcţionat activ şi loial în locul acestor conducători neîncrezători.
22:2.2 (245.2) Cu astfel de dosare personale de fidelitate şi de devoţiune, aceşti muritori ascendenţi traversează Havona cu curentul pelerinilor timpului, ating Paradisul, sunt absolvenţi, după care sunt reuniţi în Corpul Finalităţii. Apoi ei sunt trinitizaţi în îmbrăţişarea secretă a Trinităţii Paradisului şi apoi desemnaţi pentru a fi asociaţi Îmbătrâniţilor de Zile în administrarea guvernelor celor şapte suprauniversuri.
22:2.3 (245.3) Orice muritor ascendent care a trecut printr-o experienţă insurecţională şi a acţionat loial în faţa rebeliunii este, în cele din urmă, destinat să devină un Puternic Mesager al serviciului suprauniversal. Şi este la fel pentru orice creatură ascendentă care împiedică efectiv aceste mişcări ale greşelii, ale răului sau ale păcatului, deoarece o acţiune concepută pentru a preveni rebeliunea

sau pentru a produce tipuri mai elevate de loialitate într-o criză universală este considerată ca având şi mai multă valoare decât simpla loialitate în faţa unei rebeliuni efective.

22:2.4 (245.4) Ajutoarele Puternicilor Mesageri au fost alese dintre muritorii timpului şi spaţiului care făceau parte din primul grup al celor sosiţi în Paradis, mulţi dintre ei traversând Havona în timpurile lui Grandfanda. Însă prima trinitizare a Puternicilor Mesageri nu a fost efectuată înainte ca grupul candidaţilor să conţină reprezentanţi ai fiecăruia dintre cele şapte suprauniversuri. Iar ultimul grup al acestui ordin care s-a calificat pentru Paradis îngloba pelerini ascendenţi ai universului local din Nebadon.

22:2.5 (245.5) Puternicii Mesageri sunt îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului în clase de şapte sute de mii, din care o sută de mii sunt desemnaţi fiecărui supraunivers. Există aproape o mie de miliarde de Puternici Mesageri desemnaţi pe Uversa, şi avem toate motivele să credem că numărul celor care servesc în fiecare dintre suprauniversuri este exact acelaşi.

22:2.6 (245.6) Eu sunt un Puternic Mesager, şi Urantienii ar putea fi interesaţi să ştie că însoţitorul şi asociatul experienţei mele umane a triumfat, de asemenea, în marea probă. Cu toate că noi am fost separaţi de numeroase ori şi pentru lungi perioade în ascensiunea interioară către Havona, care durează epoci, noi am fost îmbrăţişaţi în acelaşi grup de şapte-sute de mii. Timpul trecerii noastre prin Vicegerington s-a scurs în strânsă şi afectuoasă asociere. Noi am fost în cele din urmă împuterniciţi şi desemnaţi împreună pe Uversa de pe Orvonton, şi suntem frecvent delegaţi drept companie pentru a executa misiuni care necesită serviciul a doi Mesageri.

22:2.7 (245.7) Puternicii Mesageri, la fel ca toţi fii îmbrăţişaţi de Trinitate, sunt afectaţi tuturor fazelor de activităţi ale suprauniversurilor. Ei menţin o legătură constantă cu cartierele lor generale prin serviciul de reflexivitate suprauniversal. Puternicii Mesageri servesc în toate sectoarele unui supraunivers, ei execută frecvent misiuni pe lângă universurile locale, şi chiar pe lângă lumi individuale, aşa cum o fac eu în prezenta ocazie.

22:2.8 (245.8) În faţa tribunalelor suprauniversale, Puternicii Mesageri acţionează ca apărători atât a indivizilor cât şi a planetelor care apar în instanţă. Ei asistă de asemenea Perfecţiunile de Zile în dirijarea treburilor din sectoarelor majore. Ca grup, principala lor funcţiune este aceea de observatori suprauniversali. Ei sunt staţionaţi pe diversele lumi-sedii şi pe planetele individuale importante, ca observatori oficiali ai Îmbătrâniţilor de Zile. Atunci când sunt astfel trimişi, ei servesc de asemenea în calitate de consilieri ai autorităţilor care dirijează problemele sferei şederii lor. Mesagerii iau parte la toate fazele planului ascendent de progres al muritorilor. Împreună cu asociaţii lor de origine muritoare, ei menţin supraguvernele în contact strâns şi personal cu statutul şi progresia planurilor Fiilor lui Dumnezeu descendenţi.

22:2.9 (246.1) Puternicii Mesageri sunt pe deplin conştienţi de întreaga lor carieră ascendentă, şi de aceea ei sunt ajutoare atât de utile şi de pline de compasiune, mesageri atât de comprehensivi pentru a servi pe orice lume a spaţiului şi pe lângă oricare creatură a timpului. Imediat ce veţi fi eliberaţi de trup, veţi comunica liber şi plini de înţelegere cu noi, deoarece noi suntem proveniţi din toate rasele de pe toate lumile evolutive ale spaţiului, adică din toate rasele

de muritori locuiţi de Ajustori ai Gândirii cu care ei fuzionează ulterior.

3. Cei Înălţaţi în Autoritate

22:3.1 (246.2) Înălţaţii în Autoritate, al doilea grup de Fii de Împlinire Trinitizaţi, sunt toţi fiinţe de origine muritoare fuzionate cu Ajustorul lor. Ei sunt muritori perfecţionaţi, care au manifestat aptitudini administrative superioare sau au arătat un geniu executiv extraordinar pe parcursul întregii lor nesfârşite cariere de ascensiune. Ei sunt floarea aptitudinilor de guvernare derivată din muritorii supravieţuitori ai spaţiului.

22:3.2 (246.3) Şaptezeci de mii dintre aceşti Înălţaţi în Autoritate sunt trinitizaţi pe parcursul fiecărei legături a Trinităţii. Cu toate că universul local al Nebadonului este o creaţie relativ tânără, există reprezentanţi care aparţin unei clase a acestui ordin recent trinitizat. Există în prezent mai mult de zece miliarde dintre aceşti abili administratori trimişi pe Orvonton. La fel ca toate ordinele separate de fiinţe celeste, ei îşi păstrează propriile lor cartiere generale pe Uversa şi, spre deosebire de alţii îmbrăţişaţi de Trinitate, rezervele lor pe Uversa acţionează ca şi corp conducător central al ordinului lor în Orvonton.

22:3.3 (246.4) Înălţaţii în Autoritate sunt administratori fără limitări. Ei sunt agenţii executivi atotprezenţi şi mereu eficienţi ai Îmbătrâniţilor de Zile. Ei slujesc pe orice sferă, pe orice lume locuită, şi în orice fază de activitate a unui suprauniversi oarecare.

22:3.4 (246.5) Dotaţi cu o magnifică înţelepciune administrativă şi o abilitate executivă excepţională, aceste fiinţe strălucitoare se însărcinează să prezinte cauza dreptăţii tribunalelor suprauniversale. Ei veghează asupra execuţiei dreptăţii şi la rectificarea defectelor de adaptare în universurile evolutive. De aceea, dacă voi trebuie să fiţi vreodată citaţi pentru erori de judecată pe parcursul ascensiunii voastre a lumilor şi a sferelor de progres cosmic a destinului vostru, există puţine şanse pentru voi să suferiţi vreo nedreptate. În realitate, acuzatorii voştri au fost deja creaturi ascendente, personal familiarizate cu fiecare etapă a carierei pe care aţi traversat-o voi şi pe care sunteţi pe cale de a o parcurge.

4. Cei Fără de Nume şi Fără de Număr

22:4.1 (246.6) Cei Lipsiţi de Nume şi de Număr constituie a treia şi ultima grupă a Fiilor de Împlinire Trinitizaţi. Ei sunt sufletele ascendente care au dezvoltat o aptitudine de adoraţie care depăşeşte abilitatea tuturor fiilor şi fiicelor raselor revoluţionare a lumilor timpului şi spaţiului. Ei au dobândit un concept spiritual al ţelului etern al Tatălui Universal într-un mod care, prin comparaţie, transcende înţelegerea creaturilor evolutive având un nume şi un număr; de aceea, îi numim cei Lipsiţi de Nume şi de Număr. O traducere mai strictă a numelui lor ar fi „Cei care au *transcens* Numele şi Numărul”.

22:4.2 (247.1) Acest ordin de fii este îmbrăţişat de Trinitatea Paradisului în grupe de şapte mii. Arhivele Uversei menţionează peste

o sută de milioane dintre aceşti fii în serviciu în Orvonton.

22:4.3 (247.2) Imediat ce cei Lipsiţi de Nume şi de Număr sunt gânditorii spirituali superiori ai raselor supravieţuitoare, ei sunt special calificaţi pentru a judeca şi pentru a formula opinii atunci când este dezirabil să avem un punct de vedere spiritual, iar experienţa carierei de ascensiune este esenţială pentru a înţelege problemele incluse în subiectul care trebuie judecat. Ei sunt juraţii supremi ai Orvontonului. Un sistem de juraţi rău administrat este mai mult sau mai puţin o parodie de justiţie în anumite lumi, însă pe Uversa şi în tribunalele care depind de acesta, noi folosim ca judecători- juraţi tipurile cele mai elevate de mentalităţi spirituale evoluate. Judecata este funcţiunea cea mai elevată a întregului guvern, iar cei care au însărcinarea de a construi verdictele ar trebui să fie aleşi dintre tipurile cele mai elevate şi cele mai nobile dintre indivizii cei mai experimentaţi şi comprehensivi.

22:4.4 (247.3) Selecţia candidaţilor pentru clasele de trinitizare a Puternicilor Mesageri, a Înălţaţilor în Autoritate şi a celor Lipsiţi de Nume şi de Număr este naturală şi automată. Tehnicile selective ale Paradisului nu sunt în nici un sens arbitrare. Experienţa personală şi valorile spirituale determină apartenenţa la personalul Fiilor de Împlinire Trinitizaţi. Aceste fiinţe sunt egale în ceea ce priveşte autoritatea şi uniforme în ceea ce priveşte statutul administrativ, însă ele posedă toate o individualitate proprie şi caractere diferite. Ele nu sunt fiinţe standardizate, ele sunt caracteristic neasemănătoare, în funcţie de diferenţele carierei lor de ascendenţă.

22:4.5 (247.4) În plus faţă de aceste calificări experienţiale, Fiii de Împlinire Trinitizaţi au fost trinitizaţi în îmbrăţişarea divină de

Deităţile Paradisului. În consecinţă, ei activează ca asociaţi coordonaţi ai Fiilor Staţionari ai Trinităţii, deoarece îmbrăţişarea Trinităţii pare a avea drept efect faptul de a proiecta în afara curentului viitorului numeroase potenţiale nerealizate de creaturi. Însă acest lucru nu este adevărat decât pentru lucrurile referitoare la prezenta vârstă a universului.

22:4.6 (247.5) Acest grup de fii este principal, însă nu în întregime, ocupat cu serviciile carierei ascendente a muritorilor timpului-spaţiu. Dacă se întâmplă ca punctul de vedere al unei creaturi muritoare este pus la îndoială, problema este reglată prin apelul la o comisie ascendentă compusă dintr-un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate şi un Lipsit de Nume şi de Număr.

22:4.7 (247.6) Voi, muritorii care citiţi acest mesaj, puteţi voi înşivă să urcaţi în Paradis, să atingeţi îmbrăţişarea Trinităţii şi, în epoci îndepărtate ale viitorului, să fiţi ataşaţi serviciului Îmbătrâniţilor de Zile într-unul dintre cele şapte suprauniversuri. Poate veţi fi într-o zi însărcinaţi să lărgiţi revelaţia adevărului pentru vreo planetă locuită în evoluţie, aşa cum o fac eu pe Urantia.

5. Conservatorii Trinitizaţi

22:5.1 (247.7) Conservatorii Trinitizaţi sunt Fii de Selecţie Trinitizaţi. Nu numai rasele voastre, împreună cu alte lumi demne de supravieţuire, traversează Havona, ating Paradisul, şi se pomenesc destinate serviciului suprauniversal împreună cu Fii Staţionari ai Trinităţii, ci şi fidelii voştri păzitori serafici şi nu mai puţin fidelii

voştri asociaţi mediani pot, la rândul lor, deveni candidaţi la aceeaşi recunoaştere a Trinităţii şi acelaşi magnific destin al personalităţii.

22:5.2 (248.1) Conservatorii Trinitizaţi sunt serafimi ascendenţi şi creaturi mediane transferate care au trecut prin Havona şi au atins Paradisul şi Corpul Finalităţii. Apoi, ele au fost îmbrăţişate de Trinitatea Paradisului şi ataşate serviciului Îmbătrâniţilor de Zile.

22:5.3 (248.2) Această recunoaştere este acordată serafimilor ascendenţi, candidaţi la îmbrăţişarea Trinităţii, deoarece ei au cooperat în mod valabil cu un muritor ascendent care a atins Corpul Finalităţii şi a fost, ca urmare, trinitizat. Păzitorul serafic al carierei mele muritoare a traversat împreună cu mine, a fost trinitizat mai târziu, şi acum el este ataşat guvernului Uversei ca şi Conservator Trinitizat.

22:5.4 (248.3) La fel se întâmplă şi pentru mediani; mulţi dintre ei sunt transferaţi, reuşesc să atingă Paradisul, apoi împreună cu serafimii şi din aceleaşi motive, sunt îmbrăţişaţi de Trinitate şi trimişi ca şi Conservatori în suprauniversuri.

22:5.5 (248.4) Conservatorii Trinitizaţi sunt îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului în grupuri de şaptezeci de mii, iar a şaptea parte a fiecărui grup este ataşată unui suprauniversuri. Există acum în serviciul Orvontonului ceva mai mult de zece milioane dintre aceşti Conservatori elevaţi şi demni de încredere. Ei servesc pe Uversa şi pe sferele-sedii ale sectoarelor majore şi minore. Ei sunt asistaţi în lucrările lor de un corp de mai multe miliarde de seconafimi şi de alte personalităţi suprauniversale competente.

22:5.6 (248.5) Conservatorii Trinitizaţi îşi încep cariera lor ca şi Conservatorii şi o continuă, ca atare, în problemele supraguvernelor.

Într-un sens, ei sunt funcţionarii guvernelor lor suprauniversale, însă nu se ocupă de indivizi aşa cum o fac Păzitorii Celeşti. Conservatorii Trinitizaţi administrează problemele de grup, ei susţin proiectele colective; ei sunt conservatorii arhivelor planurilor şi instituţiilor; ei acţionează ca comisari fideli ai întreprinderilor, grupurilor de personalităţi, proiectelor ascendente, planurilor morontiale, proiectelor universului şi a multor alte chestiuni.

6. Ambasadorii Trinitizaţi

22:6.1 (248.6) Ambasadorii Trinitizaţi sunt al doilea ordin al Fiilor de Selecţie Trinitizaţi. La fel ca asociaţii lor, Conservatorii, ei sunt recrutaţi dintre două tipuri de creaturi ascendente. Nu toţi muritorii ascendenţi au fuzionat cu Ajustorul lor sau cu Tatăl; unii sunt fuzionaţi cu Spiritul, alţii sunt fuzionaţi cu Fiul. Iar unii dintre aceşti muritori fuzionaţi cu Spiritul sau cu Fiul ating Havona şi ajung în Paradis. Candidaţii sunt aleşi dintre aceşti ascendenţi ai Paradisului pentru a fi îmbrăţişaţi de Trinitate şi, din timp în timp, ei sunt trinitizaţi în clase de şapte mii. Ei sunt apoi trimişi în suprauniversuri ca Ambasadori Trinitizaţi ai Îmbătrâniţilor de Zile. Există aproape o jumătate de miliard înregistraţi pe Uversa.

22:6.2 (248.7) La avizul instructorilor de pe Havona, Ambasadorii Trinitizaţi sunt aleşi pentru îmbrăţişarea Trinităţii. Ei reprezintă indivizii a căror minte este cea mai înaltă în grupurile lor respective şi sunt cel mai bine calificaţi pentru a asista conducătorii suprauniversurilor în vederea înţelegerii şi administrării intereselor

lumilor de unde provin muritorii fuzionaţi cu Spiritul. Ambasadorii Trinitizaţi fuzionaţi cu Fiul ne sunt de un mare ajutor pentru a trata probleme atingând ordinul personalităţilor fuzionate cu Fiul.

22:6.3 (248.8) Ambasadorii Trinitizaţi sunt emisarii Îmbătrâniţilor de Zile pentru orice ţel, pe lângă toate lumile sau universurile făcând parte din suprauniversul afectării lor. Ei fac servicii importante şi specifice cartierelor generale ale sectoarelor minore şi îndeplinesc nenumăratele sarcini diverse ale unui suprauniversul. Ei formează corpurile de ajutor sau de rezervă ale Fiilor Trinitizaţi ai supraguvernelor, şi sunt deci disponibili pentru o mare varietate de sarcini. Ei se angajează în mii şi mii de întreprinderi referitoare la problemele suprauniversurilor, indescriptibile unei minţi umane, pentru că nu există nimic analog acestor activităţi pe Urantia.

7. Tehnica Trinitizării

22:7.1 (249.1) Nu pot descrie pe deplin minţii materiale experienţa actului creativ suprem împlinit de fiinţe spirituale perfecte şi devenite perfecte - actul trinitizării. Tehnicile trinitizării figurează printre secretele Vicegeringtonului şi Solitaringtonului şi pot fi înţelese doar de cei care au trecut prin aceste experienţe unice şi pot fi revelate numai lor. Nici o fiinţă nu are deci posibilitatea de a descrie cu succes minţii umane natura şi scopul acestei lucrări extraordinare.

22:7.2 (249.2) Cu excepţia Deităţilor, numai personalităţile Paradisului- Havona şi anumiţi membrii ai fiecăruia dintre corpurile finalitarilor se angajează în trinitizare. În condiţiile specializate de

perfecţiune Paradisiacă, aceste fiinţe magnifice pot să se lanseze în aventura unică de identitate de concept, şi ele reuşesc adesea să producă o fiinţă nouă, un fiu trinitizat de o creatură.

22:7.3 (249.3) Creaturile glorificate care se angajează în astfel de aventuri de trinitizare nu pot participa decât la o experienţă de acest fel, în timp ce pentru Deităţile Paradisului pare să nu existe nici o limită la desfăşurarea continuă a episoadelor de trinitizare. Deitatea nu pare a fi limitată decât sub un singur aspect: nu poate să existe decât un singur Spirit Originar şi Infinit, un singur executant infinit al voinţei conjugate a Tatălui-Fiu.

22:7.4 (249.4) Muritorii ascendenţi finalitari, care au fuzionat cu ajutorul lor şi au atins anumite nivele de cultură paradisiacă şi de dezvoltare spirituală, se numără printre cei care pot încerca să trinitizeze o creatură. Când însoţitori ai muritorilor finalitari sunt staţionaţi în Paradis, li se acordă vacanţe cu ocazia fiecărui mileniu de timp al Havonei. Finalitarii pot alege dintre şapte modalităţi diferite de a petrece această perioadă lipsită de obligaţii. Una din ele constă din în a încerca, împreună cu un însoţitor finalitar sau o personalitate a Paradisului-Havona, să realizeze trinitizarea unei creaturi.

22:7.5 (249.5) Dacă doi muritori finalitari se prezintă în faţa Arhitecţilor Universului maestru şi demonstrează că ei au ales independent unul de altul un concept identic pentru o trinitizare, Arhitecţii pot, la rândul lor, promulga ordine care permit acestor ascendenţi muritori glorificaţi să îşi prelungească vacanţele lor şi să se retragă pentru un anumit timp în sectorul Cetăţenilor Paradisului rezervat trinitizării. La sfârşitul retragerii acordate, dacă finalitarii mărturisesc că au ales separat şi împreună să facă efortul paradisiac

de a spiritualiza, de a idealiza şi de a actualiza un concept selecţionat şi original care nu a fost încă trinitizat, atunci Spiritul Maestru Numărul Şapte emite ordine care autorizează această întreprindere extraordinară.

22:7.6 (249.6) Aceste aventuri cer uneori perioade de timp incredibili de lungi; pare să se scurgă o epocă înainte ca străvechii muritori fideli şi hotărâţi şi uneori personalităţile Paradisului-Havona să îşi atingă în cele din urmă scopul, reuşind să facă efectiv existent conceptul de adevăr universal pe care l-au ales. Aceste cupluri devotate nu au întotdeauna parte de succes; ele eşuează adesea, şi aceasta fără a se putea descoperi vreo eroare din partea lor. Candidaţii la trinitizare care eşuează astfel sunt admişi într-un grup de finalitari desemnaţi ca fiinţe care au făcut efortul suprem şi au suportat decepţia supremă. Când Deităţile Paradisului se unesc pentru a trinitiza, ele reuşesc întotdeauna, însă nu şi în cazul unei perechi omogene de creaturi, încercarea de uniune a doi membri din acelaşi ordin de fiinţe.

22:7.7 (250.1) Când o fiinţă nouă şi originală este trinitizată de Zei, părinţii săi divini rămân neschimbaţi în ceea ce priveşte potenţialul lor divin; însă atunci când creaturi exaltate îndeplinesc un asemenea episod creativ, unul dintre indivizii care participă la el şi îl execută suportă o modificare excepţională de personalitate. Într-un anumit sens, cei doi strămoşi ai unui fiu trinitizat de o creatură sunt unul singur din punct de vedere spiritual. Noi credem că acest statut de biunificare a anumitor faze spirituale ale personalităţii va preleva probabil până în epoca în care Fiinţa Supremă va fi atins deplina şi întreaga sa manifestare de personalitate în marele univers.

22:7.8 (250.2) Deodată cu apariţia unui nou fiu trinitizat de o creatură, se stabileşte uniunea spirituală funcţională a celor doi strămoşi ai săi; cei doi părinţi trinitizanţi devin una, pe nivelul funcţional ultim. Nici o creatură din univers nu poate explica total acest fenomen uluitor; este o experienţă cvasidivină. Atunci când Tatăl şi Fiul s-au unit pentru a eterniza Spiritul Infinit, iar scopul lor a fost împlinit, ei au devenit ca unul singur şi de atunci încoace sunt unul. Însă, cu toate că uniunea trinitizantă a două creaturi face parte din acelaşi ordin ca îmbrăţişarea infinită a uniunii perfecte a Deităţii dintre Tatăl Universal şi Fiul Etern, repercusiunile unei trinitizări de către creaturi nu sunt de natură eternă; ele vor lua sfârşit atunci când transpunerea în fapt a Deităţilor experienţiale va fi încheiată.

22:7.9 (250.3) Cu toate că părinţii fiilor trinitizaţi de creaturi sunt una, pentru desemnările lor în univers ei continuă să fie număraţi ca două personalităţi în compoziţia şi în listele de apel ale Corpului Finalităţii şi al Arhitecţilor Universului maestru. Pe parcursul epocii prezente a universului, toţi părinţii trinitizanţi uniţi sunt inseparabili în ceea ce priveşte atribuţiile şi funcţiunile lor; acolo unde merge unul merge şi celălalt, ceea ce face unul face şi celălalt. Dacă biunificarea parentală a avut loc între un finalitar (muritor sau de alt gen) şi o personalitate a Paradisului-Havona, fiinţele paterne unite nu lucrează nici cu Cetăţenii Paradisului sau Havonei, nici cu finalitarii; aceste cupluri mixte se reunesc într-un corp special, compus de fiinţe asemănătoare şi, în toate uniunile trinitizatorilor, mixte sau de alt fel, fiinţele parentale sunt conştiente una de alta. Ele pot comunica între ele şi împlini sarcini care nu ar fi putut să le fie încredinţate anterior.

22:7.10 (250.4) Cele Şapte Spirite Maestru au autoritatea de a sancţiona uniunea trinitizantă a finalitarilor şi a personalităţilor Paradisului-Havona, iar aceste legături mixte sunt întotdeauna încoronate de succes. Magnificii fii trinitizaţi de creaturi provenite dintre aceste legături, reprezintă concepte pe care nici creaturile eterne ale Paradisului, nici creaturile temporale ale spaţiului nu le pot înţelege; aceşti fii devin elevii Arhitecţilor Universului maestru. Aceşti fii ai destinului trinitizaţi încorporează idei, idealuri şi o *experienţă* care se pare că aparţin unei epoci viitoare a universului şi nu au deci valoare practică imediată nici pentru administraţiile suprauniversului nici pentru acelea ale universului central. Aceşti fii unici ai copiilor timpului şi cetăţeni ai eternităţii sunt toţi ţinuţi în rezervă pe Vicegerington. Ei studiază acolo conceptele timpului şi realităţile eternităţii, într-un sector special al sferei ocupate de colegiile secrete ale corpului Fiilor Creatori.

22:7.11 (251.1) Fiinţa Supremă este unificarea a trei faze următoare ale realităţii Deităţii: Dumnezeu Supremul, unificare spirituală a anumitor aspecte finite ale Trinităţii Paradisului; Atotputernicul Suprem, unificare a puterii Creatorilor marelui univers; şi Mintea Supremă, contribuţie individuală a celei de-a Treia Surse-Centru şi a coordonaţilor săi la realitatea Fiinţei Supreme. În aventurile lor de trinitizare, splendidele creaturi ale universului central şi ale Paradisului sunt lansate într-o triplă explorare a Deităţii Supreme, ceea ce are drept rezultat producerea a trei ordine de fii trinitizaţi de creaturi:

22:7.12 (251.2) 1. *Fiii trinitizaţi de Ascendenţi.* În eforturile lor creative, finalitarii încearcă să trinitizeze anumite realităţi conceptuale

ale Atotputernicului Suprem, pe care le-au încorporat prin experienţă pe parcursul ascensiunii lor spre Paradis prin timp şi spaţiu.

22:7.13 (251.3) 2. *Fiii trinitizaţi de Cetăţenii Paradisului-Havona.* Eforturile creative ale Cetăţenilor Paradisului şi ale havonienilor sfârşesc prin trinitizarea anumitor aspecte spirituale elevate ale Fiinţei Supreme, pe care le-au dobândit prin experienţă într-un plan secundar suprasuprem care se învecinează cu Ultimul şi Eternul.

22:7.14 (251.4) 3. *Fiii Destinului Trinitizaţi.* Însă atunci când un finalitar şi un Cetăţean al Paradisului-Havona trinitizează împreună o creatură nouă, acest efort conjugat se răsfrânge în anumite faze ale Minţii Supreme Ultime. Fiii astfel trinitizaţi de creaturi sunt supracreaturi; ei reprezintă actualităţi ale Deităţii Supreme-Ultime care nu au fost atinse altfel prin experienţă şi care cad deci automat în domeniul Arhitecţilor Universului maestru, conservatori ai lucrurilor care transcend limitele creative ale prezentei epoci a universului. Fiii destinului trinitizaţi încorporează anumite aspecte ale funcţiunii nerevelate ale Supremului-Ultim în universul maestru. Noi nu cunoaştem mare lucru despre aceşti copii ai timpului şi eternităţii, însă noi ştim mult mai mult decât avem permisiunea de a releva.

8. Fiii trinitizaţi de creaturi

22:8.1 (251.5) În plus faţă de fiii trinitizaţi de creaturile studiate în această expunere, există numeroase ordine nerevelate de alte fiinţe trinitizate de creaturi - progenitura variată a multiplelor legături a celor şapte corpuri de finalitari şi a personalităţilor Paradisului-

Havona. Însă toate aceste fiinţe trinitizate, revelate sau nerevelate, sunt înzestrate cu personalitate de Tatăl Universal.

22:8.2 (251.6) Atunci când noii fii trinitizaţi de ascendenţi şi de personalităţi ale Paradisului-Havona sunt tineri şi neexperimentaţi, ei sunt trimişi în general, timp de lungi perioade, pe cele şapte sfere paradisiace ale Spiritului Infinit, unde ei servesc sub tutela celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. Ca urmare, ei pot fi adoptaţi de Fiii Instructori ai Trinităţii pentru a primi un antrenament complementar în universurile locale.

22:8.3 (251.7) Aceşti fii adoptaţi care îşi au originea în creaturi elevate şi glorificate sunt ucenicii, ajutoarele care studiază ale Fiilor Invăţători. În ceea ce priveşte clasificarea lor, ei sunt adesea socotiţi în mod temporar deodată cu aceşti Fii. Ei pot executa, şi execută de fapt, misiuni numeroase şi nobile, dezinteresate, pentru binele tărâmurilor alese pentru serviciul lor.

22:8.4 (251.8) În universurile locale, Fiii Instructori îi pot desemna pe elevii lor trinitizaţi de creaturi pentru a fi îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului. Ridicându-se din această îmbrăţişare ca fii ai perfecţiunii trinitizaţi, ei intră în serviciul Îmbătrâniţilor de Zile în cele şapte universuri, acesta fiind destinul cunoscut în prezent al acestui grup unic de fiinţe de două ori trinitizate.

22:8.5 (252.1) Fiii trinitizaţi de creaturi nu sunt toţi îmbrăţişaţi de Trinitate; mulţi dintre ei devin asociaţii şi ambasadorii Celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului, ale Spiritelor Reflexive ale suprauniversurilor şi ale Spiritelor-Mamă ale creaţiilor locale. Alţii pot accepta misiuni speciale pe Insula eternă. O altă categorie poate intra în servicii speciale, pe lumile secrete ale Tatălui şi pe sferele

Paradisiace ale Spiritului. În sfârşit, mulţi dintre ei sunt admişi în corpul asociat al Fiilor Trinitizaţi, pe circuitul interior al Havonei.

22:8.6 (252.2) Cu excepţia Fiilor de Perfecţiune Trinitizaţi şi a celor care se reunesc pe Vicegerington, destinul suprem al tuturor fiilor trinitizaţi de creaturi pare a fi intrarea în Corpul Finalitarilor Trinitizaţi, unul dintre cele şapte corpuri ale finalităţii în Paradis.

9. Păzitorii Celeşti

22:9.1 (252.3) Fiii trinitizaţi de creaturi sunt îmbrăţişaţi de Trinitatea Paradisului în clase de şapte mii. Aceşti descendenţi trinitizaţi din fiinţe umane devenite perfecte şi din personalităţile Paradisului-Havona sunt toţi, în egală măsură, îmbrăţişaţi de Deităţi, însă ei sunt desemnaţi suprauniversurilor conform sfatului vechilor lor maeştri, Fiii Instructori ai Trinităţii. Cei ale căror servicii sunt cele mai bune sunt numiţi Asistenţi ai Fiilor Înălţaţi; cei ale căror performanţe sunt mai puţin remarcabile sunt numiţi Păzitorii Celeşti.

22:9.2 (252.4) Când aceste fiinţe unice au fost îmbrăţişate de Trinitate, ele devin adjuncţi preţioşi pentru guvernele suprauniversurilor. Ele sunt competente în problemele carierei ascendente, nu ca urmare a unei ascensiuni personale, ci pentru că au servit cu Fiii Instructori ai Trinităţii pe lumile spaţiului.

22:9.3 (252.5) Există aproape un miliard de Păzitori Celeşti trimişi pe Orvonton. Ei sunt în principal angajaţi în administraţiile Perfecţiunilor de Zile în sediile sectoarelor majore, şi ei sunt ajutaţi în mod eficient de un corp de muritori ascendenţi fuzionaţi cu Fiul.

22:9.4 (252.6) Păzitorii Celeşti sunt ofiţerii de justiţie ai tribunalelor Îmbătrâniţilor de Zile acţionând ca mesageri ai curţilor şi purtători ai convocărilor şi deciziilor diverselor tribunale ale guvernelor suprauniversale. Cei Îmbătrâniţi de Zile îi însărcinează cu arestările. Păzitorii Celeşti pleacă de pe Uversa pentru a aduce aici fiinţe a căror prezenţă este cerută în faţa judecătorilor suprauniversurilor. Ei execută ordinele de detenţie referitoare la orice personalitate a suprauniversului; ei însoţesc de asemenea muritorii universurilor locale care au fuzionat cu Spiritul atunci când, pentru un motiv oarecare, prezenţa lor este necesară pe Uversa.

22:9.5 (252.7) Păzitorii Celeşti şi asociaţii lor, Asistenţii Fiilor Înălţaţi, nu au fost niciodată locuiţi de Ajustori. Ei nu au fuzionat nici cu Spiritul. Cu toate acestea, îmbrăţişarea Trinităţii Paradisului compensează statutul de necontopire a Fiilor de Perfecţiune Trinitizaţi. Îmbrăţişarea Trinităţii poate să nu acţioneze decât asupra ideii personificate într-un fiu trinitizat al creaturii, altfel lăsându-l pe fiul îmbrăţişat neschimbat, însă o asemenea limitare se întâmplă decât dacă s-a hotărât aşa înainte.

22:9.6 (252.8) Aceşti fii de două ori trinitizaţi sunt fiinţe minunate, însă nu sunt dotaţi cu aptitudini la fel de variate şi nu sunt la fel de demni de încredere ca asociaţii lor ascendenţi; le lipseşte bogata şi profunda experienţă personală pe care restul fiilor care aparţin acestui grup au dobândit-o ridicându-se efectiv până la glorie plecând din întunecatele tărâmuri ale spaţiului. Noi, cei care aparţinem carierei ascendente, îi iubim şi facem tot ceea ce este în puterea noastră pentru a compensa deficienţele lor, însă în faţa lor suntem întotdeauna recunoscători pentru faptul de a avea o origine umilă şi de a fi apţi

pentru experienţă. Bunăvoinţa de a recunoaşte şia admite deficienţele lor în realităţile experimentabile ale ascensiunii universului este de o frumuseţe transcendentă şi uneori de un patetismcât se poate de emoţionant.

22:9.7 (253.1) Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi sunt limitaţi, spre deosebire de ceilalţi îmbrăţişaţi de Trinitate, deoarece capacitatea lor de experienţă este inhibată în timp- spaţiu. Ei sunt deficienţi în experienţă, în ciuda lungii lor pregătiri cu Agenţii Executivi Supremi şi Fiii Instructori, şi dacă nu ar fi astfel, ar fi saturaţi de experienţă, fapt care ar împiedica punerea lor în rezervă în vederea dobândirii experienţei într-o eră viitoare a universului. Nu există absolut nimic în existenţa universală care să poată lua locul unei experienţe efectiv personale, iar aceşti fii trinitizaţi de creaturi sunt ţinuţi în rezervă pentru o funcţiune experienţială într-o eră viitoare a universului.

22:9.8 (253.2) Pe lumile casă am văzut adesea ofiţeri impunători ai înaltelor tribunale ale suprauniversurilor privind cu nostalgie şi atracţie către cei care sosesc, chiar şi cei recenţi, din lumile evolutive ale spaţiului. Era imposibil să nu ne dăm seama că aceşti posesori ai unei trinitizări neexperienţiale îi invidiau cu adevărat pe fraţii lor, presupuşi mai puţin norocoşi, care au urcat calea universală prin etapele experienţei bunei credinţe şi vieţii actuale. În ciuda handicapurilor şi limitărilor lor, ei formează un corp de lucrători extraordinari de utili şi întotdeauna binevoitori atunci când se cere executarea planurile administrative complexe ale guvernelor suprauniversurilor.

10. Asistenţii Fiilor Elevaţi

22:10.1 (253.3) Asistenţii Fiilor Înălţaţi sunt grupul superior retrinitizat al fiilor trinitizaţi ai ascendenţilor glorificaţi ai Corpului Muritorilor Finalităţii şi asociaţilor lor eterni, personalităţile Paradisului-Havona. Ei sunt afectaţi serviciului suprauniversurilor şi lucrează ca ajutoare personale pe lângă fiii elevaţi ai guvernelor Îmbătrâniţilor de Zile. Am putea să-i numim, pe drept cuvânt, secretari privaţi. Ei acţionează din timp în timp ca angajaţi pe lângă comisii speciale sau alte grupuri de fii elevaţi. Eiîi servescpe Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Puternicii Mesageri şi Înălţaţii în Autoritate, precum şi pe cei Lipsiţi de Nume şi de Număr.

22:10.2 (253.4) Dacă analizându-i pe Păzitorii Celeşti am părut să atrag atenţia asupra limitărilor şi handicapurilor acestor fii de două ori trinitizaţi, permiteţi-mi acum, pe bună dreptate, să subliniez punctul lor forte, atributul care îi transformă de fapt pentru noi în colaboratori aproape nepreţuiţi. Aceste fiinţe îşi datorează existenţa însăşi faptului că sunt personificarea unui concept unic şi suprem. Ei sunt întruparea personalizată a unei idei divine, a vreunui ideal universal sub o formă în care nu a fost niciodată concepută, exprimată sau trinitizată. Ei au fost apoi îmbrăţişaţi de Trinitate; ei exprimă deci şi încorporează efectiv înţelepciunea proprie a Trinităţii în ceea ce priveşte idealul - idee al existenţei lor personale. În măsura în care acest concept particular poate fi revelat universului, aceste personalităţi încorporează totalul lucrurilor pe care o inteligenţă de creatură sau de

Creator le poate concepe, exprima sau ilustra prin exemplu; ele *sunt această idee personificată.*

22:10.3 (253.5) Nu vedeţi oare că astfel de concentrări vii ale unui singur concept suprem al realităţii universale fac servicii nebănuite celor care au însărcinarea de a administra suprauniversul?

22:10.4 (254.1) Nu demult am primit ordinul să prezidez o comisie de şase personalităţi - câte una pentru fiecare dintre fii elevaţi - însărcinată să studieze trei probleme referitoare la un grup de noi universuri în regiunile meridionale ale Orvontonului. Mi-am dat bine seama de valoarea Asistenţilor Fiilor Înălţaţi atunci când am cerut şefului acestui ordin de pe Uversa să pună temporar la dispoziţia comisiei mele secretari de acest fel. Prima din ideile noastre a fost reprezentată de un Asistent al Fiilor Înălţaţi pe Uversa, care a fost imediat ataşat grupului nostru. A doua noastră problemă a fost întruchipată într-un Asistent al Fiilor Înălţaţi afectaţi suprauniversului numărul trei. Noi am primit un important ajutor din această sursă, prin intermediul camerei de compensare a universului central pentru coordonarea şi răspândirea cunoştinţelor esenţiale, însă nimic comparabil cu asistenţa asigurată de prezenţa efectivă a unei personalităţi care *este* un concept trinitizat în supremaţie de către creaturi şi în finalitate de către Deităţi. În ceea ce priveşte a treia problemă a noastră, arhivele Paradisului au dezvăluit faptul că o astfel de idee nu a fost niciodată trinitizată de creaturi.

22:10.5 (254.2) Asistenţii Fiilor Înălţaţi sunt personalizări unice şi originale de concepte extraordinare şi de idealuri uluitoare. Ca atare, ei sunt apţi să confere o inexprimabilă iluminare hotărârilor noastre. Când lucrez într-un post îndepărtat al universului spaţiului, gândiţi-vă

ce înseamnă, ca ajutor, dacă sunt atât de norocos să am ataşat misiunii mele un Asistent al Fiilor Înălţaţi care să fie plenitudinea conceptului divin referitor la problema pe care am fost trimis să o abordez şi să o rezolv; şi am trecut de nenumărate ori prin această experienţă. Cu acest plan, singura dificultate provine din faptul că nici un suprauniversul nu poate avea o ediţie completă a acestor idei trinitizate; noi nu primim decât o şeptime dintre aceste fiinţe, astfel încât doar aproximativ într-un caz din şapte beneficiem de o asociere personală cu aceste fiinţe, chiar şi atunci când arhivele indică faptul că ideea a fost trinitizată.

22:10.6 (254.3) Noi am putea folosi, într-un mod foarte avantajos, un număr mult mai mare dintre aceste fiinţe de pe Uversa. Datorită valorii lor pentru administraţiile suprauniversului noi încurajăm pe toate căile pelerinii timpului şi rezidenţii Paradisului să încerce trinitizări după ce au contribuit unul faţă de altul cu acele realităţi experienţiale care sunt esenţiale desfăşurării unor astfel de aventuri creative.

22:10.7 (254.4) Noi avem acum în Orvonton un milion şi un sfert de Asistenţi ai Fiilor Înălţaţi; ei servesc în sectoarele majore şi minore, ca şi pe Uversa. Ei ne însoţesc foarte des pe parcursul misiunilor noastre în universuri îndepărtate. Asistenţii Fiilor Înălţaţi nu sunt în permanenţă ataşaţi vreunui Fiu sau vreunei comisii. Ei circulă constant, servind în locul în care ideea sau idealul care *sunt* ei poate favoriza mai bine ţelurile eterne ale Trinităţii Paradisului pentru care ei au devenit fii.

22:10.8 (254.5) Ei sunt plini de afecţiune, magnific de loiali, extraordinar de inteligenţi, suprem de înţelepţi - în ceea ce priveşte

ideea unică - şi de o umilinţă transcendentă. Pe de altă parte, ei vă pot comunica cunoştinţele universului referitoare la unica lor idee sau ideal, iar pe de altă parte este aproape patetic faptul de a-i vedea căutând cunoştinţe şi informaţii despre multe alte subiecte, chiar şi pe lângă muritorii ascendenţi.

22:10.9 (254.6) Aceasta este mărturia în ceea ce priveşte originea, natura şi funcţiunile unei părţi din cei care sunt numiţi Fiii lui Dumnezeu Trinitizaţi, în special a celor care au trecut prin îmbrăţişarea divină a Trinităţii Paradisului, şi care au fost ulterior afectaţi serviciilor suprauniversurilor pentru a-şi aduce cooperarea înţeleaptă şi plină de înţelegere administratorilor Îmbătrâniţilor de Zile în eforturile lor neobosite pentru a facilita progresul interior al muritorilor ascendenţi ai timpului către destinaţia lor imediată în Havona şi ţelul lor Paradisiac final.

22:10.10 (255.1) [Expus de un Puternic Mesager al corpului de revelaţie al Orvontonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 23

Mesagerii solitari

23:0.1 (256.1) MESAGERII Solitari formează legiunea personală şi universală a Creatorului Comun; ei sunt primul şi cel mai vechi ordin al Personalităţilor Superioare ale Spiritului Infinit. Ei reprezintă acţiunea creatoare iniţială a Spiritului Infinit, lucrând solitar pentru a aduce la existenţă spirite personale solitare. Nici Tatăl, nici Fiul, nu au participat direct la această prodigioasă spiritualizare.

23:0.2 (256.2) Aceşti mesageri spirituali au fost personalizaţi într-un singur episod creativ, iar numărul lor este staţionar. Cu toate că una dintre aceste fiinţe extraordinare este asociată cu mine în prezenta misiune, nu ştiu câte personalităţi ale acestui ordin există în universul universurilor. Ştiu doar, din timp în timp, câţi sunt înscrişi în registrele noastre ca funcţionând în momentul respectiv, în jurisdicţia

suprauniversului nostru. Conform acestui ultim raport de pe Uversa, observ că existau aproape 7.690 de miliarde de Mesageri Solitari operând în interiorul frontierelor Orvontonului, şi presupun că această cifră este considerabil inferioară unei şeptimi din numărul lor total.

1. Natura şi originea Mesagerilor Solitari

23:1.1 (256.3) Imediat după creaţia celor Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei, Spiritul Infinit a adus la existenţă vastul corp al Mesagerilor Solitari. Nici o parte a creaţiei universale nu este preexistentă Mesagerilor Solitari, mai puţin Paradisul şi circuitele Havonei; ei au operat în marele univers aproape din eternitate. Ei sunt fundamentali pentru tehnica divină a Spiritului Infinit care încearcă să se reveleze pe sine imenselor creaţii ale timpului şi spaţiului şi să ia un contact personal cu ele.

23:1.2 (256.4) Cu toate că aceşti mesageri există din timpuri apropiate de eternitate, ei au cu toţii conştiinţa unui început al individualităţii. Ei sunt conştienţi de timp, deoarece sunt primii dintre creaţiile Spiritului Infinit care posedă această conştiinţă a timpului. Ei sunt primii născuţi din creaturile Spiritului Infinit care au fost personalizate în timp şi spiritualizate în spaţiu.

23:1.3 (256.5) Aceste spirite solitare provin de la începuturile timpurilor, ca fiinţe spirituale desăvârşite şi perfect înzestrate. Ele sunt toate egale, nu există nici clase nici subdiviziuni fondate pe

variante personale. Clasificarea lor este în întregime bazată pe tipul de muncă pentru care sunt desemnaţi din vreme în vreme.

23:1.4 (256.6) Muritorii debutează ca fiinţe aproape materiale pe lumi ale spaţiului şi se ridică lăuntric către Marile Centre; aceste spirite solitare debutează în centrul tuturor lucrurilor şi aspiră profund la primirea de sarcini în creaţiile îndepărtate, mergând până la lumile individuale ale universurilor locale cele mai din afară, şi chiar dincolo de ele.

23:1.5 (256.7) Cu toate că sunt numiţi Mesageri Solitari, ei nu suferă din cauza solitudinii lor, deoarece le place cu adevărat să lucreze singuri. Sunt singurele fiinţe din întreaga creaţie care pot să se bucure de o existenţă solitară şi care se bucură de ea într-adevăr, cu toate că le place, de asemenea, să se asocieze cu câteva, dar foarte puţine, ordine de inteligenţă universale cu care pot fraterniza.

23:1.6 (257.1) Mesagerii Solitari nu sunt izolaţi în serviciul lor; ei sunt constant în contact cu bogăţiile intelectului din întreaga creaţie, deoarece sunt capabili să „se branşeze" pe toate teledifuziunile domeniilor sejurului lor. Ei pot de asemenea intercomunica cu membrii propriului lor grup imediat, fiinţe făcând acelaşi gen de muncă ca şi ele în acelaşi supraunivers. Ei ar putea comunica cu alţi Mesageri Solitari, însă au primit de la consiliul Celor Şapte Spirite Maestru ordinul de a nu o face, şi ei sunt un grup loial; nu vor încălca acest ordin. Nu există nici un exemplu ca vreun Mesager Solitar să se fi poticnit în întuneric.

23:1.7 (257.2) Mesagerii Solitari, la fel ca şi Directorii de Putere ai Universului, figurează printre rarele tipuri de fiinţe care activează în toate domeniile, fiind lipsite de riscul de a fi arestate sau deţinute de

tribunalele timpului şi spaţiului. Ei nu ar putea fi citaţi să apară în faţa altor persoane decât Cele Şapte Spirite Maestru, însă în toate analele universului principal nu s-a menţionat niciodată că acest consiliu al Paradisului ar fi fost chemat să judece cazul unui Mesager Solitar.

23:1.8 (257.3) Aceşti mesageri care se trimit singuri sunt un grup de fiinţe create demne de încredere, independente, înzestrate cu aptitudini variate, profund spirituale şi compătimitoare, care derivă din a Treia Sursă-Centru; ei acţionează prin autoritatea Spiritului Infinit care locuieşte pe Insula centrală a Paradisului, aşa cum este ea personalizată pe lumile sediu ale universurilor locale. Ei participă constant la circuitul direct care emană din Spiritul Infinit chiar şi atunci când activează în creaţiile locale sub influenţa imediată a Spiritelor-Mamă ale universurilor locale.

23:1.9 (257.4) Există un motiv tehnic pentru care Mesagerii Solitari trebuie să călătorească şi să lucreze singuri. Pe parcursul a scurte perioade, şi atunci când sunt staţionari, ei pot colabora cu un grup, însă această încorporare îi privează radical de susţinerea şi de orientarea circuitului lor din Paradis; ei sunt atunci în întregime izolaţi. Atunci când se găsesc în tranzit sau activează în circuitele spaţiului şi în curenţii timpului, dacă unul dintre ei se găseşte în vecinătatea imediată a unuia sau mai multora Mesageri Solitari contactul cu forţele circulante superioare este imediat întrerupt. În limbajul simbolurilor voastre, voi spuneţi că sunt toţi „scurcircuitaţi”. De aceea, ei posedă în mod inerent o putere de avertizare automată, un semnal de alarmă care acţionează infailibil pentru a-i preveni de orice risc de coliziune şi pentru a-i menţine la o distanţă suficientă pentru a nu exista o interferenţă cu propria lor funcţionare efectivă. Ei

posedă astfel puteri inerente şi automate care detectează şi indică apropierea spiritelor inspirate ale Trinităţii şi a Ajustorilor Gândirii divini.

23:1.10 (257.5) Aceşti Mesageri Solitari nu au puterea de a îşi extinde sau de a-şi reproduce propria lor personalitate, însă nu există practic nici o muncă în universuri la care ei să nu poată participa, aducând o contribuţie esenţială şi sigură. Ei sunt în special marii salvatori ai timpului pentru administratorii problemelor universului; şi ei ne asistă toţi, de la cel mai nobil până la cel mai umil.

2. Desemnările de Mesageri Solitari

23:2.1 (257.6) Mesagerii Solitari nu sunt ataşaţi în permanenţă nici indivizilor nici grupurilor de personalităţi celeste. Misiunile lor le sunt întotdeauna precizate, iar pe parcursul acestui serviciu ei lucrează sub supravegherea imediată a celor care dirijează domeniile care li se încredinţează. Între ei, nu au nici organizaţie, nici guvern de nici un fel; ei sunt Mesageri *Solitari.*

23:2.2 (258.1) Mesageri Solitari sunt afectaţi de Spiritul Infinit următoarelor şapte diviziuni de serviciu:

23:2.3 (258.2) 1. Mesageri ai Trinităţii Paradisului.

23:2.4 (258.3) 2. Mesageri ai Circuitelor Havonei.

23:2.5 (258.4) 3. Mesageri ai suprauniversurilor.

23:2.6 (258.5) 4. Mesageri ai Universurilor Locale.

23:2.7 (258.6) 5. Exploratori de Desemnare Nedirecţionată.

23:2.8 (258.7) 6. Ambasadori şi Emisari de Misiune Specială.

23:2.9 (258.8) 7. Revelatori ai Adevărului.

23:2.10 (258.9) Sub toate raporturile, aceşti mesageri solitari sunt interschimbabili între un tip de serviciu şi un altul; astfel de transferuri au loc constant. Nu există ordine separate de Mesageri Spirituali; ei sunt spiritual asemănători şi egali din toate punctele de vedere. Cu toate că sunt în general desemnaţi de numărul lor, ei sunt cunoscuţi de Spiritul Infinit sub nume personale. Celelalte fiinţe îi cunosc pe nume sau după numărul ce desemnează afectarea lor curentă.

23:2.11 (258.10) 1. *Mesagerii Trinităţii Paradisului.* Nu am permisiunea de a revela multe lucruri asupra muncii de grup a mesagerilor afectaţi Trinităţii. Ei sunt slujitorii secreţi de încredere ai Deităţilor. Când sunt trimişi cu mesaje speciale implicând politica nerevelată şi conduita viitoare a Zeilor, noi nu cunoaştem nici un caz în care ei să fi divulgat vreun secret sau să fi trădat încrederea pusă în ordinul lor. Şi toate acestea sunt spuse aici nu pentru a lăuda perfecţiunea lor, ci mai degrabă pentru a scoate la iveală faptul că Deităţile pot să creeze şi chiar creează *fiinţe perfecte.*

23:2.12 (258.11) Confuzia şi zbuciumul Urantiei nu semnifică faptul că Şefilor Paradisului le lipseşte interesul sau abilitatea în rezolvarea problemelor în mod diferit. Creatorii posedă deplina putere de a face din Urantia un adevărat paradis, însă un astfel de Eden nu ar contribui la dezvoltarea unor caractere viguroase, nobile şi experimentate, pe care Zeii le călesc cu atât de multă siguranţă pe lumea voastră între nicovala necesităţii şi ciocanul neliniştii. Temerile şi tristeţile voastre,

încercările şi dezamăgirile voastre fac la fel de mult parte din planul divin de pe sfera voastră, ca perfecţiunea cea mai înaltă şi adaptarea infinită a tuturor lucrurilor la scopul lor suprem pe lumile universului central şi perfect.

23:2.13 (258.12) 2. *Mesageri ai Circuitelor Havonei.* Pe tot parcursul carierei voastre ascendente veţi fi capabili să detectaţi vag, dar tot mai bine, prezenţa Mesagerilor Solitari; cu toate acestea, numai înainte de a fi atins Havona îi veţi recunoaşte negreşit. Primii dintre aceşti mesageri pe care îi veţi vedea faţă în faţă vor fi aceia ai circuitelor Havonei.

23:2.14 (258.13) Mesagerii Solitari se bucură de relaţii speciale cu nativii lumilor Havonei. Aceşti mesageri, care sunt atât de handicapaţi funcţional când sunt asociaţi unul cu altul, pot fi în comuniune foarte strânsă şi personală cu nativii Havonei şi ei sunt efectiv. Însă este cu totul imposibil să comunicăm minţii umane satisfacţia supremă care rezultă din contactul între mintea acestor fiinţe divin perfecte şi spiritul acestor personalităţi aproape transcendente.

23:2.15 (259.1) 3. *Mesageri ai suprauniversurilor.* Cei Îmbătrâniţi de Zile, aceste personalităţi originare ale Trinităţii care prezidează destinele celor şapte suprauniversuri, aceste trio-uri de putere divină şi de înţelepciune administrativă, sunt însoţiţi din abundenţă de Mesageri Solitari. Numai prin acest ordin de mesageri şefii triunici ai unui supraunivers pot comunica direct şi personal cu şefii unui alt univers. Mesagerii Solitari sunt sigurul tip de inteligenţe spirituale, cu excepţia Spiritelor Inspirate ale Trinităţii, care să poată fi trimis direct

de la un sediu al unui suprauniversla un altul. Toate celelalte personalităţi sunt nevoite să treacă prin Havona şi prin lumile administrative ale Spiritelor Maestru pentru a face astfel de deplasări.

23:2.16 (259.2) Există anumite tipuri de informaţii care nu pot fi obţinute nici de Mesagerii Gravitaţiei, nici prin reflexivitate, nici prin teledifuziune. Şi când Cei Îmbătrâniţi de Zile vor să cunoască cu toată certitudinea aceste lucruri, ei trebuie să trimită un Mesager Solitar la sursa de cunoaştere. Cu mult timp în urmă de prezenţa vieţii pe Urantia, Mesagerul Solitar asociat acum cu mine a fost însărcinat cu o misiune în afară de Uversa, în universul central - el a fost absent de pe listele de apel de pe Orvonton aproape un milion de ani, însă a revenit la timpul cuvenit şi cu informaţiile dorite.

23:2.17 (259.3) Nu există limitări care să se impună serviciului Mesagerilor Solitari în suprauniversuri; ei pot opera ca executori ai înaltelor tribunale sau pot strânge informaţii pentru binele tărâmului. Între toate supracreaţiile, cel mai mult le place să slujească pe Orvonton, căci aici nevoile sunt cele mai presante şi prilejurile de a face eforturi eroice sunt mult înmulţite. Pe tărâmurile în care necesităţile sunt cele mai mari, ne bucurăm toţi de satisfacţia unei activităţi cât mai complete.

23:2.18 (259.4) 4. *Mesageri ai Universurilor Locale.* În serviciile unui univers local, nu există limite la funcţiunile Mesagerilor Solitari. Ei sunt fidelii revelatori ai motivaţiilor şi ai intenţiilor Spiritului-Mamă al universului local, cu toate că ei sunt sub deplina jurisdicţie a Fiului Maestru domnitor. Şi acest lucru este adevărat pentru toţi mesagerii care activează într-un univers local, fie că ei călătoresc plecând direct din cartierul general al universului, fie că acţionează temporar în

legătură cu Părinţii Constelaţiilor, Suveranii Sistemelor sau Prinţii Planetari. Înainte de concentrarea tuturor puterilor în mâinile unui Fiu Creator în epoca revelării sale ca şef suveran al universului său, mesagerii universurilor locale activează sub îndrumarea generală a Îmbătrâniţilor de Zile şi sunt imediat responsabili în faţa reprezentantului lor rezident, Uniunea de Zile.

23:2.19 (259.5) 5. *Exploratori de Desemnare Nedirecţionată.* Atunci când corpul de rezervă al corpului Mesagerilor Solitari are recruţi în număr prea mare, este emis un apel pentru exploratori voluntari prin unul dintre cei Şapte Directori Supremi de Putere; voluntarii nu lipsesc niciodată, deoarece mesagerii adoră să fie trimişi ca exploratori liberi şi nelimitaţi pentru a încerca emoţia vie de a descoperi embrionii de organizare ai unor lumi şi universuri noi.

23:2.20 (259.6) Ei se duc să examineze indiciile oferite de contemplatorii de spaţiu ai tărâmurilor. Deităţile Paradisului cunosc indubitabil existenţa acestor sisteme energetice spaţiale încă nedescoperite, însă nu divulgă niciodată astfel de informaţii. Dacă Mesagerii Solitari nu ar explora şi nu ar repera aceste centre energetice în curs de organizare, aceste fenomene ar rămâne mult timp fără să fie remarcate chiar şi de inteligenţele tărâmurilor adiacente. În calitate de clasă, Mesagerii Solitari sunt extrem de sensibili la gravitaţie; în consecinţă, ei pot uneori detecta prezenţa probabilă a foarte mici planete întunecate, chiar lumile care sunt cele mai adaptate pentru a experimenta viaţa.

23:2.21 (260.1) Aceşti mesageri exploratori de desemnare ndirecţionată patrulează prin universul principal. Ei sunt mereu plecaţi în expediţii de cercetare în regiunile neexplorate ale întregului

spaţiu exterior. O foarte mare parte a informaţiilor pe care le deţinem asupra problemelor domeniilor spaţiului exterior este datorată explorărilor Mesagerilor Solitari, deoarece ei lucrează şi studiază adesea cu astronomii celeşti.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambasadorii şi Emisarii de Misiune Specială.* Universurile locale situate în interiorul unui acelaşi suprauniverse obişnuiesc să facă schimb de ambasadori aleşi dintre nativii ordinelor lor de filiaţie. Cu toate acestea, pentru a evita întârzierile li se cere adesea Mesagerilor Solitari să meargă, în calitate de ambasadori, de la o creaţie locală la alta pentru a reprezenta şi a interpreta un tărâm pe lângă altul. De exemplu, atunci când un nou este descoperit un nou tărâm locuit, el se poate găsi atât de departe în spaţiu încât ar fi necesar foarte mult timp ca un ambasador înserafimat să poată atinge acest univers îndepărtat. O fiinţă înserafimată nu are posibilitatea de a depăşii viteza de 899.370 de kilometri urantieni pe secundă din timpul vostru. Stelele masive, curenţii încrucişaţi şi ocolurile, precum şi tangentele de atracţie vor tinde toate să micşoreze această viteză, astfel încât pe parcursul unei lungi călătorii media sa se va stabili în jurul cifrei de 899.370 kilometri pe secundă.

23:2.23 (260.3) Atunci când se constată că vor fi necesari sute de ani unui ambasador nativ pentru a atinge un univers local foarte îndepărtat, cerem adesea unui Mesager Solitar să se ducă imediat pentru a activa ca ambasador interimar. Mesagerii Solitari pot pleca cu un foarte scurt preaviz, nu independent de timp şi de spaţiu, cum fac Mesagerii Gravitaţiei, însă cam tot aşa. Ei servesc şi în alte împrejurări ca emisari în misiune specială.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelatori ai Adevărului.* Mesagerii Solitari consideră misiunea de a revela adevărul ca cea mai înaltă datorie a ordinului lor. Şi ei acţionează din timp în timp în această calitate, de la suprauniversuri până la planetele individuale ale spaţiului. Ei sunt frecvent ataşaţi unor comisii însărcinate să lărgească revelaţia adevărului lumilor şi sistemelor.

3. Serviciul Mesagerilor Solitari în timp şi spaţiu

23:3.1 (260.5) Mesagerii Solitari sunt tipul cel mai elevat de personalităţi perfecte, de încredere, disponibile în toate domeniile, pentru a transmite rapid mesaje importante şi urgente pentru care ar fi contraindicat să se utilizeze serviciul de teledifuziune sau mecanismul de reflexivitate. Ei servesc într-o nesfârşită varietate de misiuni, venind în ajutorul fiinţelor materiale şi spirituale ale tărâmurilor, în special atunci când este implicat elementul timp. Dintre toate ordinele ataşate serviciilor domeniilor suprauniversale, ei sunt fiinţele personalizate cele mai înalte şi cele mai înzestrate, şi care sunt, totodată, atât de aproape de a sfida timpul şi spaţiul.

23:3.2 (260.6) Universul este bine înzestrat cu spirite care utilizează gravitaţia în scopul deplasării; ele pot merge oriunde şi oricând - instantaneu - însă nu sunt persoane. Anumiţi traversatori ai gravitaţiei, alţii, sunt fiinţe personale, de exemplu Mesagerii de Gravitaţie şi Arhiviştii Transcendenţi, însă ei nu sunt la dispoziţia

administratorilor suprauniversurilor şi ai universurilor locale. Lumile sunt pline de îngeri, de oameni, precum şi de alte fiinţe înalt personale, însă acestea sunt handicapate de timp şi de spaţiu. Limita de viteză pentru cea mai mare parte a fiinţelor neînserafimate este de 299.790 kilometri de-ai lumii voastre pe secundă a timpului vostru. Creaturile mediene, precum şi anumite alte fiinţe, pot atinge şi ating adesea o viteză dublă, de 599.850 kilometri pe secundă, în timp ce serafimii şi alte ordine pot traversa spaţiul cu o viteză triplă, de aproximativ 899.370 de kilometri pe secundă.

23:3.3 (261.1) Cu toate acestea, în afara Mesagerilor Solitari, nu există personalităţi purtătoare de mesaje sau care să efectueze tranzituri la viteze intermediare între deplasările instantanee ale traversatorilor gravitaţiei şi vitezele relativ lente ale serafimilor. De aceea, Mesagerii Solitari sunt în general folosiţi pentru mesaje şi servicii în situaţii în care personalitatea este esenţială pentru reuşita misiunii şi în care se doreşte să se evite pierderile de timp care ar fi ocazionate de trimiterea oricărui alt tip rapid disponibil de mesageri personali. Ei sunt singurele fiinţe bine personalizate care pot să se sincronizeze cu curenţii universali conjugaţi ai marelui univers. Viteza lor în traversarea spaţiului este variabilă, şi depinde de o mare diversitate de influenţe interferente, însă arhivele indică faptul că, în călătoria de îndeplinire a acestei misiuni, mesagerul meu însoţitor s-a deplasat cu 1.354.169.220.000 kilometri pe secunda timpului vostru.

23:3.4 (261.2) Sunt pe deplin incapabil să explic minţii de tip material cum un spirit poate fi o adevărată persoană, traversând în acelaşi timp spaţiul cu o viteză atât de colosală. Însă aceşti Mesageri Solitari înşişi vin efectiv pe Urantia şi pleacă la aceste viteze de

neînţeles. Într-adevăr, dacă nu ar fi aşa, întreaga economie a administraţiei universale ar fi în mare parte lipsită de elementul ei personal.

23:3.5 (261.3) Mesagerii Solitari sunt apţi să servească în calitate de linii de comunicare de intervenţie în toate regiunile îndepărtate ale spaţiului, ale unor tărâmuri neincluse în circuitele stabilite ale marelui univers. Se dovedeşte că un mesager funcţionând astfel poate transmite un mesaj sau trimite un impuls prin spaţiu unui tovarăş mesager îndepărtat la o sută de ani-lumină, după cum estimează distanţele stelare astronomii de pe Urantia.

23:3.6 (261.4) Dintre miliardele de fiinţe care cooperează cu noi în dirijarea treburilor suprauniversului, nu există altele mai importante decât Mesagerii Solitari prin utilitatea lor practică şi prin ajutorul lor câştigător de timp. În universurile spaţiului, noi trebuie să ţinem cont de neajunsurile timpului; de aici decurg marile servicii realizate de Mesagerii Solitari care, datorită prerogativelor lor personale de comunicare, sunt aproape independenţi de spaţiu, şi care, din cauza imensei lor viteze de tranzit, sunt aproape independenţi de timp.

23:3.7 (261.5) Mă aflu în încurcătură atunci când trebuie să le explic muritorilor de pe Urantia felul în care Mesagerii Solitari pot să nu aibă formă, dar să aibă totodată personalităţi reale şi definite. Cu toate că ei sunt lipsiţi de forma care s-ar asocia normal unei personalităţi, ei deţin o prezenţă de spirit, care îi distinge de toate tipurile superioare de fiinţe spirituale. Mesagerii Solitari sunt singura clasă de fiinţe care par a fi înzestrate cu aproape toate avantajele unui spirit fără formă, laolaltă cu toate prerogativele unei personalităţi în deplina posesie a

mijloacelor sale. Ei sunt adevărate persoane şi, în acelaşi timp, înzestraţi cu aproape toate atributele unei manifestări spirituale impersonale.

23:3.8 (261.6) În cele şapte suprauniversuri, în general - însă nu întotdeauna - tot ceea ce ţine să facă o creatură liberă de neajunsurile timpului şi ale spaţiului reduce proporţional prerogativele sale de personalitate. Mesagerii Solitari fac excepţie de la această lege generală. În activităţile lor, ei nu sunt supuşi aproape nici unei îngrădiri în utilizarea vreunei modalităţi de expresie spirituală, de serviciu divin, de slujire personală şi de comunicare cosmică. Dacă aţi putea contempla aceste fiinţe extraordinare prin prisma experienţei mele în administraţia universului, aţi înţelege cât ar fi de dificil să se coordoneze problemele suprauniversale fără abila lor cooperarea.

23:3.9 (262.1) Indiferent de cât de mult s-ar lărgi universul, probabil că nu se vor mai crea niciodată alţi Mesageri Solitari. Pe măsură ce universul creşte, trebuie ca munca extinsă de administrare să fie tot mai mult purtată de alte tipuri de ajutoare spirituale şi de acele fiinţe care îşi au originea în aceste noi creaţii, cum ar fi creatorii Fiilor Suverani şi Spiritele-Mamă ale universurilor locale.

4. Ajutorul special al Mesagerilor Solitari

23:4.1 (262.2) Mesagerii Solitari par a fi coordonatorii personalităţilor pentru toate tipurile de fiinţe spirituale. Slujba lor ajută la înfrăţirea tuturor personalităţilor vastei lumi spirituale. Ei

contribuie mult la dezvoltarea, în toate fiinţele spirituale, a unei conştiinţe a identităţi de grup. Fiecare tip de fiinţă spirituală este servit de grupuri speciale de Mesageri Solitari, care dezvoltă abilitatea acestor fiinţe de a înţelege toate celelalte tipuri şi ordine şi de a fraternizeze cu acestea, oricât ar fi ele de neasemănătoare.

23:4.2 (262.3) Mesagerii Solitari fac dovada unei atât de uimitoare aptitudini de a coordona toate ordinele şi tipurile de personalităţi finite - şi chiar de a lua contact cu regimul absonit al supracontrolorilor universului maestru - încât unii dintre noi facem următoarea presupunere: crearea acestor mesageri de către Spiritul Infinit trebuie să fie legată într-o fel sau altul de manifestarea de către Autorul Comun a Minţii Supreme-Ultime.

23:4.3 (262.4) Atunci când un finalitar şi un Cetăţean al Paradisului cooperează pentru a trinitiza un „copil al timpului şi al eternităţii" - operaţiune care implică potenţiale mentale nerevelate ale Supremului-Ultim - şi când această personalitate neclasificată este trimisă pe Vicegerington, un Mesager Solitar (repercusiunea personalităţii presupuse a manifestării unei astfel de minţi a deităţii) este întotdeauna desemnat ca însoţitor păzitor al acestui fiu trinitizat de creaturi. Acest mesager însoţeşte noul fiu de destin în lumea în care el este desemnat şi nu părăseşte niciodată Vicegeringtonul. Atunci când el este astfel ataşat destinelor unui copil al timpului şi al eternităţii, un Mesager Solitar este transferat pentru totdeauna sub singura supraveghere a Arhitecţilor Universului maestru. Noi nu ştim ce îi poate rezerva viitorul unei astfel de asocieri extraordinare. Epoci de-a rândul, aceste asocieri de personalităţi unice au continuat să se

reunească pe Vicegerington, însă nici una dintre aceste perechi nu a plecat vreodată de acolo.

23:4.4 (262.5) Mesagerii Solitari sunt în număr staţionar, însă trinitizarea fiilor destinului pare a revela o tehnică nelimitată. Cum fiecare fiu al destinului trinitizat îşi vede desemnat un Mesager Solitar, ni se pare că la un moment dat, în viitorul îndepărtat, rezerva de mesageri se va epuiza. Cine va prelua ştafeta muncii lor în marele univers? Serviciul lor va fi el oare asigurat de vreo dezvoltare nouă printre Spiritele inspirate ale Trinităţii? Într-o epocă foarte îndepărtată, marele univers va fi el oare administrat mai îndeaproape de fiinţe de origine trinitară, în timp ce creaturile de origine simplă şi duală vor pleca în domeniile spaţiului exterior? Dacă mesagerii se întorc la vechiul lor serviciu, aceşti fii ai destinului îi vor însoţi oare? Trinitizările dintre finalitari şi Cetăţenii Paradisului-Havona vor înceta ele atunci când rezerva de Mesageri Solitari va fi absorbită pentru a acorda însoţitori-păzitori ai acestor fii ai destinului? Toţi Mesagerii noştri Solitari eficienţi vor fi concentraţi pe Vicegerington? Aceste personalităţi spirituale extraordinare vor fi ele etern asociate acestor fii trinitizaţi ai unui destin nerevelat? Ce semnificaţie ar trebui să ataşăm faptului că aceste cupluri care se reunesc pe Vicegerington sunt sub îndrumarea exclusivă a Arhitecţilor Universului maestru, aceste puternice fiinţe de mister? Noi ne punem aceste întrebări, şi multe altele similare, şi ne punem întrebări şi asupra multor alte ordine de fiinţe celeste, însă nu cunoaştem răspunsurile.

23:4.5 (263.1) Această operaţiune, odată cu multe alte evenimente asemănătoare din administrarea universului, indică faptul că nu trebuie să ne amăgim, şi că personalul marelui univers, şi chiar şi

acela al Paradisului şi al Havonei, este supus unei reorganizări precise şi sigure în coordonare şi în raport cu colosalele evoluţii de energie care au loc în prezent în ansamblul domeniilor spaţiului interior.

23:4.6 (263.2) Noi înclinăm să credem că eternul viitor va fi martorul unor fenomene de evoluţie universale care vor transcende de departe tot ceea ce a experimentat eternul trecut. Şi noi anticipăm aceste prodigioase aventuri aşa cum ar trebui să o faceţi voi înşivă, cu o vie plăcere şi cu o speranţă mereu crescătoare.

23:4.7 (263.3) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 23 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 25 >>

Capitolul 24

Personalităţi superioare ale spiritului infinit

24:0.1 (264.1) PE UVERSA noi clasificăm toate personalităţile şi entităţile Creatorului Comun în trei mari diviziuni: Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit, Oştirile Mesagerilor Spaţiului şi Spiritele Tutelare ale Timpului, aceste fiinţe spirituale care se ocupă cu propovăduirea de învăţături şi ajutarea creaturilor volitive din planul ascendent de înaintare a muritorilor.

24:0.2 (264.2) Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc menţionate în aceste expuneri activează în întregul mare univers în şapte diviziuni:

24:0.3 (264.3) 1. Mesagerii Solitari.

24:0.4 (264.4) 2. Supraveghetorii Circuitelor Universale.

24:0.5 (264.5) 3. Directorii de Recensământ.

24:0.6 (264.6) 4. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.

24:0.7 (264.7) 5. Inspectorii Asociaţi.

24:0.8 (264.8) 6. Santinelele Desemnate.

24:0.9 (264.9) 7. Îndrumătorii Diplomaţilor.

24:0.10 (264.10) Mesagerii Solitari, Supraveghetorii Circuitelor, Directorii de Recensământ şi Ajutorii Personali sunt caracterizaţi prin posesia unor imense facultăţi de antigravitaţie. Mesagerii Solitari nu au un cartier general cunoscut; ei circulă în universul universurilor. Supraveghetorii Circuitelor Universale şi Directorii de Recensământ menţin cartiere generale în capitalele suprauniversurilor. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit sunt staţionaţi pe Insula centrală de Lumină. Inspectorii Asociaţi şi Santinelele Desemnate sunt staţionaţi respectiv în capitalele universurilor locale şi în cele ale sistemelor care le compun. Îndrumătorii Diplomaţilor rezidă în universul Havonei şi activează pe întregul miliard de lumi al ei. Cea mai mare parte a acestor personalităţi superioare au posturi în universurile locale, însă ele nu sunt organic ataşate administrării domeniilor evolutive.

24:0.11 (264.11) Printre cele şapte clase care compun acest grup, doar Mesagerii Solitari şi poate Ajutorii Personali străbat universul universurilor. Mergând din Paradis către exterior, întâlnim Mesageri Solitari de la circuitele Havonei până la capitalele suprauniversurilor, şi de acolo în sectoarele şi în universurile locale cu subdiviziunile lor, şi chiar până pe lumile locuite. Cu toate că Mesagerii Solitari fac

parte din Personalităţile Superioare ale Spiritului infinit, originea lor, natura lor şi serviciul lor au fost analizate în capitolul precedent.

1. Supraveghetorii Circuitelor Universale

24:1.1 (265.1) Curenţii vaşti de putere spaţială şi circuitele de energie spirituală pot da impresia că ar opera automat; ele pot părea a funcţiona fără obstacole sau impedimente, însă nu este aşa. Toate aceste imense sisteme de energie sunt sub control; ele sunt supuse unei supravegheri inteligente. Supraveghetorii Circuitelor Universale se ocupă nu de domeniile energiei pur fizice sau materiale, domeniu al Directorilor de Putere ai universului, ci de circuitele de energie relativ spirituală şi de circuitele modificate care sunt esenţiale pentru a întreţine atât fiinţele spirituale înalt dezvoltate, cât şi tipurile morontiale sau tranziţionale de creaturi inteligente. Supraveghetorii nu dau naştere unor circuite de energie şi de supraesenţă de divinitate însă, în general, ei au de a face cu toate circuitele superioare ale timpului şi eternităţii şi cu toate circuitele relativ spirituale care ţin de administrarea părţilor componente ale marelui univers. Ei dirijează şi manipulează toate aceste circuite de energie spirituală în afara Insulei Paradisului.

24:1.2 (265.2) Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt creaţia exclusivă a Spiritului Infinit şi acţionează numai ca agenţi ai

Autorului Comun. Ei sunt personalizaţi pentru serviciu în următoarele patru ordine:

24:1.3 (265.3) 1. Supraveghetorii Supremi ai Circuitelor.

24:1.4 (265.4) 2. Supraveghetorii Asociaţi ai Circuitelor.

24:1.5 (265.5) 3. Supraveghetorii Secundari ai Circuitelor.

24:1.6 (265.6) 4. Supraveghetorii Terţiari ai Circuitelor.

24:1.7 (265.7) Numărul supraveghetorilor supremi ai Havonei şi a supraveghetorilor asociaţi ai celor şapte suprauniversuri este complet; nici o persoană dintre aceste ordine nu mai este creată. Supraveghetorii supremi sunt în număr de şapte şi sunt staţionaţi pe lumile pilot ale celor şapte circuite ale Havonei. Circuitele celor şapte suprauniversuri sunt încredinţate unui grup de şapte supraveghetori asociaţi, care menţin cartiere generale pe cele şapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, lumile celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. De aici, ei supraveghează şi dirijează circuitele suprauniversurilor spaţiului.

24:1.8 (265.8) Pe aceste şapte sfere Paradisiace ale Spiritului cei şapte supraveghetori asociaţi ai circuitelor şi primul ordin al Centrelor Supreme de Putere efectuează o legătură care, sub îndrumarea Agenţilor Executivi Supremi, se traduce prin coordonarea subparadisiacă a tuturor circuitelor materiale şi spirituale care sunt distribuite celor şapte suprauniversuri.

24:1.9 (265.9) Pe lumile sediu ale fiecăruia dintre suprauniversuri sunt staţionaţi supraveghetorii secundari pentru universurile locale ai timpului şi spaţiului. Sectoarele majore şi minore sunt diviziuni administrative ale supraguvernelor, însă nu iau parte la această supraveghere a energiei spirituale. Nu ştiu câţi supraveghetori

secundari ai circuitelor există în marele univers, însă pe Uversa există 84.691. Supraveghetori secundari sunt creaţi constant; din timp în timp ei apar în grupuri de şaptezeci pe lumile Agenţilor Executivi Supremi. Noi îi obţinem la cerere atunci când luăm măsuri pentru a stabili circuite separate de energie de spirit şi de putere de legătură, destinate universurilor noi care evoluează sub jurisdicţia noastră.

24:1.10 (265.10) Un supraveghetor terţiar al circuitelor activează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Acest ordin, ca şi supraveghetorii secundari, este în continuă creaţie. Ei sunt creaţi în grupuri de şapte sute şi trimişi pe universurile locale de Cei Îmbătrâniţi de Zile.

24:1.11 (266.1) Supraveghetorii circuitelor sunt creaţi pentru îndatoririle lor specifice şi servesc veşnic în grupurile pentru care au fost desemnaţi iniţial. Ei nu sunt mutaţi în serviciul lor şi, în consecinţă, ei studiază de-a lungul epocilor problemele întâlnite pe tărâmurile pe care au fost trimişi iniţial. De exemplu, supraveghetorul circuitelor terţiare cu numărul 572.842 a funcţionat pe Salvington de la începuturile conceperii universului vostru local şi el este membru în statul major personal al lui Mihail din Nebadon.

24:1.12 (266.2) Atât în universurile locale, cât şi în universurile superioare, supraveghetorii circuitelor conduc tot ceea ce corespunde alegerii circuitelor care trebuie folosite pentru transmiterea tuturor mesajelor spirituale şi pentru transportul tuturor personalităţilor. În munca lor de supraveghere a circuitelor, aceste fiinţe eficiente utilizează toate dispozitivele, forţele şi personalităţile universului universurilor. Ele folosesc „înalte personalităţi nerevelate de control al circuitelor” şi sunt ajutate cu pricepere de numeroasele state majore compuse din personalităţi ale Spiritului Infinit. Ele sunt cele care ar

izola o lume evolutivă dacă Prinţul ei Planetar s-ar răscula împotriva Tatălui Universal şi Fiului său locţiitor. Ei sunt capabili să excludă orice lume din anumite circuite universale de ordin spiritual superior, însă nu pot anula curenţii materiali ai directorilor de putere.

24:1.13 (266.3) Supraveghetorii Circuitelor Universale au cu circuitele spiritului o relaţie aproximativ asemănătoare celei a Directorilor de Putere ai universului cu circuitele materiale. Aceste două ordine sunt complementare şi asigură împreună supravegherea tuturor circuitelor spirituale şi materiale pe care le pot controla şi manipula creaturile.

24:1.14 (266.4) Supraveghetorii circuitelor exercită o anumită supraveghere asupra circuitelor mentale asociate Spiritului; tot astfel, directorii de putere au anumită jurisdicţie asupra fazelor minţii care sunt asociate energetic-fizic - mintea automată. În general, funcţiunile fiecărui ordin sunt sporite de legătura lor cu celălalt ordin, însă circuitele minţii pure nu sunt subiectul supravegherii nici uneia dintre cele două. Cele două ordine nu sunt nici coordonate; în multiplele lor lucrări, Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt supuşi celor Şapte Directori Supremi de Putere şi subordonaţilor lor.

24:1.15 (266.5) Cu toate că în interiorul ordinelor lor respective supraveghetorii circuitelor sunt în întregime asemănători, ei sunt toţi indivizi distincţi. Sunt fiinţe cu adevărat personale, însă posedă un tip de personalitate diferit de aceea conferită de Tată, tip care nu se întâlneşte la nici o altă specie de creatură în întreaga existenţă universală.

24:1.16 (266.6) Voi îi veţi recunoaşte şi cunoaşte pe parcursul călătoriei voastre interioare către Paradis, însă nu veţi avea relaţii

personale cu ei. Ei sunt supraveghetori ai circuitelor şi se ocupă strict şi eficient de treaba lor. Ei se ocupă doar de personalităţile şi de entităţile care supraveghează activităţile referitoare la circuitele supuse supravegherii lor.

2. Directorii de Recensământ

24:2.1 (266.7) Cu toate că mintea cosmică a Inteligenţei Universale cunoaşte prezenţa şi locul de şedere al tuturor creaturilor *gânditoare,* există în universul universurilor o metodă de lucru independentă pentru a ţine socoteala tuturor creaturilor *volitive.*
24:2.2 (266.8) Directorii de Recensământ sunt o creaţie specială şi completă a Spiritului Infinit. Numărul lor ne este necunoscut. Ei sunt creaţi cu facultatea de a menţine o sincronizare perfectă cu tehnica de reflexivitate a suprauniversurilor, şi în acelaşi timp ei sunt personal sensibili şi receptivi la *voinţa* inteligentă. Printr-o tehnică neînţeleasă pe deplin, aceşti directori sunt imediat informaţi despre naşterea unei voinţe în orice parte a marelui univers. Ei sunt deci întotdeauna competenţi pentru a ne indica numărul, natura şi locul tuturor creaturilor volitive în toate părţile creaţiei centrale şi ale celor şapte suprauniversuri. Însă ei nu activează în Paradis; aici nu este nevoie de ei. În Paradis, cunoaşterea este înnăscută; Deităţile cunosc toate lucrurile.

24:2.3 (267.1) În Havona există Şapte Directori de Recensământ, unul pe lumea pilot a fiecărui circuit Havonian. Cu excepţia acestor şapte şi a rezervelor ordinului lor de pe lumile Paradisiace ale

Spiritului, toţi Directorii de Recensământ activează sub jurisdicţia Îmbătrâniţilor de Zile.

24:2.4 (267.2) Un Director de Recensământ prezidează în sediul fiecărui suprauniversal; sub comandamentul acestui director general, există mii şi mii de directori în capitala fiecărui univers local. Toate personalităţile acestui ordin sunt egale, mai puţin cele ale lumilor pilot ale Havonei şi ale celor şapte şefi suprauniversali.

24:2.5 (267.3) În al şaptelea suprauniversal, există o sută de mii de Directori de Recensământ, iar acest număr se compune în întregime din cei care pot fi desemnaţi pe universurile locale. El nu conţine statul major personal al lui Usatia, şeful suprauniversal al Directorilor de Recensământ al Orvontonului. La fel ca ceilalţi şefi suprauniversali, Usatia nu este direct acordat cu înregistrarea voinţei inteligente. El este în mod exclusiv la unison cu subordonaţii săi staţionaţi în universurile Orvontonului. El acţionează deci ca o magnifică personalitate totalizatoare pentru raporturile lor sosind din capitalele creaţiilor locale.

24:2.6 (267.4) Din timp în timp, arhivarii oficiali ai Uversei consemnează în analele lor situaţia suprauniversului, aşa cum rezultă ea din înregistrările din şi de pe personalitatea lui Usatia. Aceste date ale recensământului sunt proprii suprauniversului; aceste rapoarte nu sunt transmise nici Havonei nici Paradisului.

24:2.7 (267.5) Directorii de Recensământ sunt preocupaţi de fiinţele umane - ca şi de alte creaturi cu voinţă - doar atâta cât să înregistreze faptul că voinţa funcţionează. Ei nu se ocupă de povestea vieţii voastre şi de faptele ei; ei nu sunt în nici un sens nişte personalităţi care fac rapoarte. Directorul de Recensământ al Nebadonului,

numărul 81.412 din Orvonton, staţionează în prezent pe Salvington şi, în vremea aceasta, este personal conştient de prezenţa voastră vie pe Urantia; el va da arhivelor confirmarea morţii voastre în momentul în care veţi înceta să funcţionaţi ca o creatură înzestrată cu voinţă.

24:2.8 (267.6) Directorii de Recensământ înregistrează existenţa unei noi creaturi volitive imediat ce ea realizează primul său act de voinţă. Ei indică moartea unei creaturi volitive atunci când are lor ultimul ei act de voinţă. Emergenţa parţială a voinţei observate în reacţiilor anumitor animale superioare nu intră în domeniul Directorilor de Recensământ. Ei nu ţin cont de nimic altceva decât de creaturile volitive autentice şi nu sunt sensibilizaţi la nimic altceva decât la *funcţiunea voinţei.* În ceea ce priveşte modalitatea exactă în care ei înregistrează funcţionarea voinţei, noi nu o cunoaştem.

24:2.9 (267.7) Aceste fiinţe au fost întotdeauna, şi vor fi întotdeauna, Directorii de Recensământ. Ei ar fi relativ inutile în orice altă diviziune a muncii universale. Însă ei sunt infailibili în funcţiunea lor; nu greşesc şi nu falsifică niciodată şi, în ciuda minunatelor lor puteri şi incredibilelor lor prerogative, ei sunt persoane; ei au o prezenţă spirituală şi o formă care pot fi recunoscute.

3. Ajutorii personali ai Spiritului Infinit

24:3.1 (268.1) Noi nu avem cunoştinţe autentice despre epoca în care au fost create Ajutoarele Personale, nici despre modalitatea în care a fost realizat acest lucru. Numărul trebuie să fie mare, însă el nu

figurează în arhivele Uversei. Conform unor deducţii chibzuite, bazate pe ceea ştim noi despre munca lor, mă încumet să estimez că acest număr se ridică până la miliarde. Noi ştim că Spiritul Infinit nu este limitat de considerente ce ţin de număr pentru a crea aceşti Ajutori Personali.

24:3.2 (268.2) Ajutorii Personali alei Spiritului Infinit există exclusiv pentru a asista prezenţa Paradisiacă a Celei de a Trei Persoane a Deităţii. Cu toate că sunt ataşaţi direct Spiritului Infinit şi sunt localizaţi în Paradis, ei circulă ici şi colo ca nişte fulgere până la extremităţile creaţiei. Oriunde s-ar extinde circuitele Creatorului Comun, acolo pot să apară aceşti Ajutori Personali în scopul de a executa ordinele Spiritului Infinit. Ei traversează spaţiul într-un mod foarte apropiat de acela al Mesagerilor Solitari, însă ei nu sunt persoane în sensul în care sunt mesagerii.

24:3.3 (268.3) Ajutorii Personali sunt toţi egali şi identici; ei nu scot la iveală nici o diferenţiere a individualităţii. Cu toate că Autorul Comun îi priveşte ca adevărate personalităţi, altora le vine greu să îi considere ca adevărate persoane; pentru alte fiinţe spirituale ei nu manifestă o prezenţă spirituală. Fiinţele originare din Paradis sunt întotdeauna conştiente de apropierea acestor ajutoare, însă noi nu recunoaştem prezenţa unei personalităţi. Absenţa unei astfel de forme de prezenţă le face neîndoielnic cu atât mai de folos pentru Cea de-a Treia Persoană a Deităţii.

24:3.4 (268.4) Pentru toate ordinele revelate de fiinţe spirituale avându-şi originea în Spiritul Infinit, Ajutorii Personali sunt aproape singurii pe care nu îi veţi recunoaşte pe parcursul ascensiunii voastre interioare către Paradis.

4. Inspectorii Asociaţi

24:4.1 (268.5) Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi, pe cele şapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, acţionează colectiv, ca un consiliu administrativ al supradirectorilor celor şapte suprauniversuri. Inspectorii Asociaţi încorporează, sub formă personală, autoritatea Agenţilor Executivi Supremi pe lângă universurile locale ale timpului şi spaţiului. Aceşti observatori superiori ai treburilor creaţiilor locale sunt urmaşii asociaţi ai Spiritului Infinit şi ai Celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului. Într-o vreme de aproape o veşnicie, au fost personalizaţi şapte sute de mii, iar corpul lor de rezervă locuieşte în Paradis.

24:4.2 (268.6) Inspectorii Asociaţi lucrează sub supravegherea directă a celor Şapte Agenţi Executivi Supremi, şi sunt puternicii lor reprezentanţi personali pe lângă universurile locale ale timpului şi spaţiului. Un inspector este staţionat pe sfera-sediu a fiecărei creaţii locale şi este strâns asociat cu Uniunea de Zile care locuieşte acolo.

24:4.3 (268.7) Inspectorii Asociaţi nu primesc rapoarte şi recomandări decât de la subordonaţii lor, Santinelele Desemnate, staţionate pe capitalele sistemelor locale ale lumilor locuite. Ei înşişi nu fac rapoarte decât către superiorul lor imediat, Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv.

5. Santinelele Afectate

24:5.1 (268.8) Santinelele Desemnate sunt personalităţi coordonatoare şi reprezentanţi de legătură ai celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. Ele au fost personalizate în Paradis de Spiritul Infinit şi au fost create pentru scopurile specifice ale desemnării lor. Numărul lor este staţionar şi există exact şapte miliarde în existenţă.

24:5.2 (269.1) La fel cum un Inspector Asociat reprezintă pe cei Şapte Agenţi Executivi Supremi pe lângă un univers local întreg, tot astfel, în fiecare dintre cele zece mii sisteme ale acestei creaţii locale există o Santinelă Desemnată, acţionând ca reprezentant direct al îndepărtatului şi supremului consiliu de supracontrol pentru treburile tuturor celor şapte suprauniversuri. Santinelele de serviciu în guvernele sistemelor locale de pe Orvonton acţionează sub autoritatea directă a Agentului Executiv Suprem Numărul Şapte, coordonatorul celui de-al şaptelea suprauniversului. Însă în organizarea lor administrativă, toate santinele delegate într-un univers local sunt subordonate Inspectorului Asociat staţionat în sediul acestui univers.

24:5.3 (269.2) În interiorul unei creaţii locale, Santinele Desemnate servesc prin rotaţie; ele sunt transferate de la un sistem la altul. Ele sunt schimbate, de obicei, din postul lor, la fiecare mileniu din timpul unui univers local. Ele figurează printre personalităţile de rangul cel mai elevat staţionate pe capitala unui sistem, însă nu participă niciodată la deliberări referitoare la problemele sistemului. În sistemele locale, ele servesc cu drept deplin ca şefi ai celor optzeci de administratori care vin din lumile evolutive, însă altminteri, muritorii ascendenţi au puţine contacte cu ele. Santinele sunt aproape exclusiv preocupate de a-l ţine pe Inspectorul Asociat al universului lor pe

deplin informat cu privire la toate chestiunile referitoare la bunăstarea şi la starea sistemelor desemnării lor.

24:5.4 (269.3) Santinele Desemnate şi Inspectorii Asociaţi nu raportează Agenţilor Executivi Supremi prin sediul unui suprauniverse. Ele nu sunt răspunzătoare decât faţă de Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv. Activităţile lor sunt distincte de administrarea Îmbătrâniţilor de Zile.

24:5.5 (269.4) Agenţii Executivi Supremi, Inspectorii Asociaţi şi Santinelele Desemnate, precum şi omniafimii şi o mulţime de personalităţi nerevelate, constituie un sistem eficient, direct, centralizat, însă foarte vast, de coordonare consultativă şi administrativă pentru întregul mare univers de lucruri şi de fiinţe.

6. Îndrumătorii absolvenţi

24:6.1 (269.5) Îndrumătorii Absolvenţi, ca grup, se ocupă şi conduc universitatea de înalte studii de instruire tehnică şi de educaţie spirituală, care este atât de esenţială pentru ca muritorii să atingă ţelul timpurilor: Dumnezeu, tihna, şi apoi o eternitate de serviciu făcut perfect. Aceste fiinţe înalt personale îşi iau numele din natura şi din ţelul muncii lor. Ele se consacră exclusiv ţelului de a îndruma pe muritorii absolvenţi ai suprauniversurilor timpului în cursul instrucţiei şi pregătirii Havonei care serveşte la pregătirea pelerinilor ascendenţi pentru admiterea în Paradis şi în Corpul Finalităţii.

24:6.2 (269.6) Nu îmi este interzis să încerc să vă vorbesc despre munca acestor Îndrumători Absolvenţi, însă este ceva atât de

supraspiritual încât nu pot să sper a descrie cum se cuvine minţii materiale un concept al multiplelor activităţi ale acestor călăuze. Pe lumile locuinţelor, atunci când câmpul vostru de viziune va fi mai vast şi veţi fi eliberaţi de limitările comparaţiilor materiale, veţi putea să înţelegeţi semnificaţia unor realităţi pe care „ochiul nu ar şti să le vadă şi nici urechea să le audă şi care nu au fost niciodată concepute de către mintea umană”, şi chiar şi acele lucruri pe care „Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care iubesc astfel de adevăruri eterne”. Voi nu veţi fi întotdeauna limitaţi ca acum în lărgimea viziunii voastre şi în înţelegerea voastră spirituală.

24:6.3 (270.1) Îndrumătorii Absolvenţi se ocupă de călăuzirea pelerinilor timpului prin cele şapte circuite ale lumilor Havonei. Călăuza care vă va întâmpina la sosirea voastră pe lumea primitoare a circuitului exterior al Havonei va rămâne cu voi pe parcursul întregii voastre cariere celeste. Vă veţi asocia cu nenumărate personalităţi în şederea voastră pe miliardul lor de lumi, însă Îndrumătorul vostru Absolvent vă va urma până la sfârşitul înaintării voastre havoniene şi va fi martorul intrării voastre în trecerea finală a timpului, a somnului de tranzit al eternităţii, către ţelul Paradisului. Când vă veţi trezi, veţi fi salutaţi de Însoţitorul Paradisului însărcinat să vă primească şi, probabil, să rămână cu voi până când veţi fi iniţiaţi ca membri ai Corpului Muritorilor al Finalităţii.

24:6.4 (270.2) Îndrumătorii Absolvenţi sunt într-un număr atât de mare încât acesta depăşeşte înţelegerea umană, şi se nasc în mod constant. Originea lor are ceva misterios. Ei nu au existat de o veşnicie; ei apar misterios de cum este nevoie de ei. Pe nici unul dintre tărâmurile universului central nu se face nici o menţiune la

vreun Îndrumător Absolvent până la ziua aceea foarte îndepărtată când primul pelerin muritor din toate timpurile a atins centura exterioară a creaţiei centrale. În clipa în care a ajuns pe lumea călăuză a circuitului exterior, el a fost primit acolo prieteneşte de Malvorian, primul dintre Îndrumătorii Absolvenţi, care este acum şeful Consiliului lor Suprem şi directorul vastei lor organizaţii educative.

24:6.5 (270.3) În analele paradisiace ale Havonei, în secţiunea numită „Îndrumători Absolvenţi" găsim următoarea inscripţie iniţială:

24:6.6 (270.4) "Şi Malvorian, primul din acest ordin, a primit şi instruit pelerinul descoperitor al Havonei şi l-a condus de la circuitele exterioare ale experienţei iniţiale, pas cu pas şi circuit cu circuit, până când acesta a putut sta în prezenţa sursei şi destinului întregii personalităţi, după care a trecut pragul eternităţii către Paradis".

24:6.7 (270.5) În această epocă foarte îndepărtată eram ataşat serviciului Îmbătrâniţilor de Zile pe Uversa şi noi ne-am bucurat toţi să ştim că, în cele urmă, pelerini din suprauniversul nostru ating Havona. Pe parcursul acestor epoci am fost învăţaţi că anumite creaturi evolutive ale spaţiului ating Paradisul, şi cel mai mare fior de bucurie a tuturor timpurilor a străbătut curţile celeste atunci când primul pelerin a sosit efectiv acolo.

24:6.8 (270.6) Numele acestui pelerin care a descoperit Havona este *Grandfanda.* El venea din planeta 341 a sistemului 84 din constelaţia 62 a universului local 1.131 situată în suprauniversul numărul 1. Sosirea sa a fost semnalul de stabilire a serviciului de teledifuziune a universului universurilor. Până atunci, nu funcţionau decât teledifuziunile suprauniversurilor şi ale universurilor locale, însă anunţul sosirii lui Grandfanda la marginile Paradisului a marcat

inaugurarea „raporturilor spaţiale de glorie”, numite astfel deoarece prima misiune universală a anunţat sosirea pe Havona a primei fiinţe evolutive care a atins ţelul existenţei ascendente.

24:6.9 (270.7) Îndrumătorii Diplomaţilor nu prăsesc niciodată lumile Havonei; ei sunt consacraţi serviciului pelerinilor care sunt absolvenţi ai timpului şi spaţiului. Într-o zi, veţi întâlni aceşti nobili fraţi faţă în faţă, dacă nu veţi refuza planul sigur şi perfect pregătit pentru a asigura supravieţuirea şi ascensiunea voastră.

7. Originea Îndrumătorilor absolvenţi

24:7.1 (270.8) Cu toate că evoluţia nu este reglementată din universul central, noi credem că Îndrumătorii Absolvenţi sunt membri deveniţi perfecţi sau mai experimentaţi ai unui alt ordin de creaturi ai universului central, Slujitorii Havonei. Îndrumătorii Absolvenţi fac dovada unei compătimiri atât de largi şi a unei astfel de capacităţi de a înţelege creaturile ascendente, încât suntem convinşi că au dobândit această cultură servind efectiv în domeniile suprauniversale ca Slujitori Havonieni ai serviciului universal. Dacă acest punct de vedere nu este exact, atunci cum am putea să explicăm dispariţia continuă a slujitorilor cei mai vechi şi mai experimentaţi?
24:7.2 (271.1) Un slujitor va fi mult timp absent din Havona, cu o desemnare într-un supraunivers, după ce a fost însărcinat înainte cu numeroase misiuni asemănătoare; el se va întoarce în căminul său primind privilegiul „contactului personal” cu Strălucirea Centrală a Paradisului, fiind îmbrăţişat de Persoanele Luminoase şi dispărând

din câmpul de recunoaştere a tovarăşilor ei spirituali, pentru a nu mai apărea niciodată printre cei asemenea ei.

24:7.3 (271.2) La revenirea sa dintr-o misiune suprauniversală, un Slujitor Havonian poate beneficia de numeroase îmbrăţişări divine, şi poate ieşi dintre acestea pur şi simplu ca slujitor exaltat. Faptul de a primi amprenta luminoasă nu semnifică neapărat faptul că slujitorul trebuie să fie transformat în Ghid al Absolvenţilor, însă aproape un sfert din cei care ajung la îmbrăţişarea divină nu se întorc niciodată în serviciul împărăţiilor.

24:7.4 (271.3) Găsim în arhivele superioare o succesiune de consemnări cum ar fi:

24:7.5 (271.4) ”Iar slujitorul numărul 842.842.682.846.782 de pe Havona, numit Sudna, a revenit în serviciul suprauniversurilor, a fost primit în Paradis, l-a cunoscut pe Tată, a intrat în îmbrăţişarea divină, şi nu există”.

24:7.6 (271.5) Când în arhive, apare o astfel de consemnare cariera slujitorului este închisă. Însă, în numai trei clipe după (ceva mai puţin de trei zile din timpul vostru) un Îndrumător Absolvent nou apare „spontan” pe circuitul exterior al universului Havonei. Iar numărul Îndrumătorilor Absolvenţi, dacă ţinem seama de o mică diferenţă datorată numărului celor care tranzitează, este egal, exact, cu numărul slujitorilor dispăruţi.

24:7.7 (271.6) Există un motiv în plus care ne permite să presupunem că Îndrumătorii Absolvenţi sunt Slujitori Havonieni evoluaţi; este tendinţa infailibilă a acestor călăuze şi a slujitorilor lor asociaţi să formeze legături atât de extraordinare. Modalitatea în care

aceste ordine de fiinţe, presupuse separate, se înţeleg şi simpatizează unele cu altele este total inexplicabilă. Este însufleţitor şi inspirator să fi martorul devoţiunii lor reciproce.

24:7.8 (271.7) Cele Şapte Spirite Maestru şi Cei Şapte Directori Supremi de Putere asociaţi sunt, respectiv, depozitarii ai potenţialului mentalului şi potenţialului puterii Fiinţei Supreme, de care nu se servesc încă personal. Iar atunci când aceşti asociaţi Paradisiaci colaborează pentru a crea slujitorii Havonei, aceştia din urmă sunt implicaţi, în mod inerent, în anumite faze ale Supremaţiei. Slujitorii Havonei sunt deci un reflex actual, în universul central perfect, a anumitor potenţiale evolutive ale domeniilor timpului şi spaţiului, toate acestea fiind revelate atunci când un slujitor suportă transformarea şi re-creaţia sa. Noi credem că această transformare are loc ca răspuns la voinţa Spiritului Infinit acţionând indubitabil pentru Suprem. Îndrumătorii Diplomaţilor nu sunt creaţi de Fiinţa Supremă, însă noi deducem că Deitatea experimentală este interesată într-un anumit fel de operaţiunile care aduc aceste fiinţe în existenţă.

24:7.9 (271.8) Universul Havonei, traversat acum de muritorii ascendenţi, diferă în multe privinţe de universul central, aşa cum exista înaintea epocii lui Grandfanda. Sosirea ascendenţilor muritori pe circuitele Havonei a inaugurat schimbări radicale în organizarea creaţiei centrale şi divine. Aceste schimbări au fost fără nici o îndoială instaurate de Fiinţa Supremă - Dumnezeul creaturilor evolutive - răspunzând la sosirea primului dintre copiii săi experimentali ai celor şapte suprauniversuri. Apariţia Îndrumătorilor Absolvenţi, cât şi creaţia supernafimilor terţiari sunt dovada acestor înfăptuiri ale Dumnezeului Suprem.

24:7.10 (272.1) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 25

Oştirile mesagerilor spaţiului

25:0.1 (273.1) PE O poziţie intermediară a familiei Spiritului Infinit se găsesc Oştirile Mesagerilor Spaţiului. Aceste fiinţe multilaterale activează ca agenţi de legătură între personalităţile superioare şi spiritele ocrotitoare. Oştirile de mesageri includ următoarele ordine de fiinţe celeste:

25:0.2 (273.2) 1. Servitorii Havonei

25:0.3 (273.3) 2. Conciliatorii Universali

25:0.4 (273.4) 3. Consilierii Tehnici.

25:0.5 (273.5) 4. Păstrătorii Arhivelor din Paradis.

25:0.6 (273.6) 5. Arhivarii Celeşti.

25:0.7 (273.7) 6. Însoţitorii Morontiei.

25:0.8 (273.8) 7. Însoţitorii Paradisiaci.

25:0.9 (273.9) Printre cele şapte grupuri enumerate, numai trei - servitorii, conciliatorii şi Însoţitorii Morontiei - au fost create ca atare; celelalte patru reprezintă nivele de împlinire ale ordinelor îngereşti. Conform naturii lor intrinseci şi statutului atins, oştirile de mesageri servesc în diferite moduri în universul universurilor, însă rămân întotdeauna sub conducerea celor care guvernează domeniile afectării lor.

1. Servitorii Havonei

25:1.1 (273.10) Cu toate că sunt denumite slujitori, aceste „creaturi mediane" ale universului central nu sunt servitori în nici unul dintre sensurile slugarnice ale cuvântului. În lumea spirituală nu există nimic care să se asemene unei munci servile; orice serviciu este ceva sacru şi înveselitor; însă fiinţele de ordin superior nu le desconsideră pe ordinele inferioare de existenţă.

25:1.2 (273.11) Servitorii Havonei sunt opera creativă comună a celor Şapte Spirite Maestru şi a asociaţilor lor, cei Şapte Directori Supremi de Putere. Această colaborare creativă aproape că ajunge să fie un arhetip pentru lunga listă de reproduceri a ordinii duale în universurile evolutive, extinzându-se de la crearea unui Luceafăr de Dimineaţă printr-o legătură Fiu Creator-Spirit Creativ, până la procrearea sexuată de pe lumi ca Urantia.

25:1.3 (273.12) Numărul de slujitori este mare, şi se creează într-una tot mai mulţi. Ei apar în grupuri de câte o mie în al treilea moment de

după alăturarea Spiritelor Maestru cu Directorii Supremi de Putere în zona lor comună situată în sectorul cel mai nordic al Paradisului. Fiecare al patrulea slujitor este de un tip mai fizic decât ceilalţi; altfel spus, în cadrul fiecărei mii, şapte sute cincizeci sunt aparent în acord cu tipul spiritual, în timp ce două sute cincizeci sunt de natură semifizică. Fiecare a *patra creatură* de tipul acesta aparţine oarecum ordinului fiinţelor materiale (materiale în sens Havonian), semănând mai mult cu directorii de putere fizici decât cu Spiritele Maestru.

25:1.4 (274.1) În relaţiile personalităţii, spiritualul domină materialul, chiar dacă acum nu pare să fie astfel pe Urantia. În crearea Slujitorilor Havonei, legea predominanţei spiritului primează. Proporţia stabilită indică trei fiinţe spirituale la una semifizică.

25:1.5 (274.2) Servitorii nou creaţi, la fel ca şi Îndrumătorii de Absolvire nou apăruţi, trec cu toţii prin cursurile de instruire pe care îndrumătorii veterani le dirijează continuu pe fiecare dintre cele şapte circuite ale Havonei. Servitorii sunt apoi însărcinaţi cu activităţile pentru care sunt cel mai bine adaptaţi, şi cum sunt de două tipuri - spirituali şi semifizici - există nişte limite la domeniul muncii pe care o pot face aceste fiinţe multilaterale. Grupurile cele mai elevate sau cele spirituale sunt desemnate, selectiv, pentru slujirea Tatălui, a Fiului şi a Spiritului, precum şi pentru lucrarea celor Şapte Spirite Maestru. Din timp în timp, ei sunt trimişi în mare număr pe lumile de studiu care înconjoară cele şapte sfere sediu ale celor şapte suprauniversuri, lumile consacrate instruirii finale şi cultivării spirituale a sufletelor ascendente ale timpului care se pregătesc să înainteze către circuitele Havonei. Atât servitorii spirituali, cât şi

însoţitorii lor mai materiali, sunt astfel desemnaţi ca asistenţi şi asociaţi ai Îndrumătorilor Absolvenţilor pentru a instrui şi ajuta diversele ordine de creaturi ascendente care au ajuns deja în Havona şi caută să atingă Paradisul.

25:1.6 (274.3) Servitorii Havonei şi Îndrumătorii Absolvenţilor manifestă un ataşament transcendent faţă de munca lor şi o afecţiune extraordinară unii pentru alţii, o afecţiune care, cu toate că este spirituală, aţi putea să o înţelegeţi numai prin comparare cu fenomenul iubirii umane. Când servitorii sunt trimişi în misiune dincolo de marginile universului central, aşa cum se întâmplă atât de adesea, despărţirea lor de îndrumători prezintă un aspect patetic divin; însă ei pleacă cu bucurie, iar nu cu tristeţe. Bucuria plină de mulţumire a datoriei elevate este emoţia dominantă a fiinţelor spirituale. Tristeţea nu poate exista în faţa conştiinţei unei datorii divine împlinite cu fidelitate, iar când sufletul ascendent al omului va sta în faţa Judecătorului Suprem, decizia de importanţă eternă nu va fi determinată de succesele materiale, nici de reuşitele cantitative; verdictul care reverberează în tribunalele supreme proclamă: „Bravo, bun şi *fidel* slujitor; ai fost fidel în câteva puncte esenţiale; vei fi făcut stăpân peste realităţilor universului”.

25:1.7 (274.4) În slujba suprauniversului, Servitorii Havonei sunt întotdeauna ataşaţi domeniului prezidat de Spiritul Maestru cu care ei se aseamănă cel mai mult prin prerogativele lor de spirit speciale şi generale. Ei nu servesc decât pe lumile educative ce înconjoară capitalele celor şapte suprauniversuri, şi ultimul raport de pe Uversa indică faptul că aproape 138 de miliarde de servitori slujeau pe cei 490 de sateliţi. Ei se angajează într-o nesfârşită varietate de activităţi

legate de munca acestor lumi educative care includ suprauniversităţile suprauniversului Orvontonului. Acolo, ei sunt tovarăşii voştri; s-au coborât din domeniul următoarei voastre cariere pentru a vă studia şi a vă insufla realitatea şi certitudinea absolvirii voastre finale de ieşire din universurile timpului către tărâmurile eternităţii. Pe parcursul acestor contacte, servitorii câştigă experienţa preliminară a slujirii pe lângă creaturile ascendente ale timpului, experienţă atât de utilă în munca lor ulterioară pe circuitele Havonei ca asociaţi ai Îndrumătorilor de Absolvire sau - ca slujitori transferaţi - întocmai ca Îndrumătorii de Absolvire.

2. Conciliatorii Universali

25:2.1 (275.1) Pentru fiecare Slujitor al Havonei creat, sunt aduşi în existenţă şapte Conciliatori Universali, unul în fiecare suprauniverse. Această împlinire creativă implică o tehnică suprauniversală precisă de reacţie reflexivă la operaţiuni care au loc în Paradis.

25:2.2 (275.2) Pe lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri funcţionează cel şapte reflexii ale celor Şapte Spirite Maestru. Este dificil să te apuci a-i descrie minţii materiale natura acestor Spirite Reflexive. Ele sunt adevărate personalităţi; totuşi, fiecare membru al unui grup suprauniversal este perfect reflexiv numai al unui singur Spirit Maestru dintre cei Şapte. Şi, de fiecare dată când Spiritele Maestru se asociază cu directorii de putere pentru a crea un grup de Servitori Havonieni, există simultan o focalizare asupra unuia dintre Spiritele Reflexive în fiecare dintre grupurile suprauniversale;

imediat, un număr egal de Conciliatori Universali, aflaţi în plenitudinea mijloacelor lor, apare pe lumile sediu ale supracreaţiilor. Pe parcursul creaţiei slujitorilor, dacă cel care ar avea iniţiativa este Spiritul Maestru Numărul Şapte, numai Spiritele Reflexive ale celui de al şaptelea ordin ar zămisli conciliatori; şi, deodată cu creaţia a o mie de slujitori de tip orvontonian, vor apărea pe fiecare capitală suprauniversală câte o mie de conciliatori ai celui de-al şaptelea ordin. Din aceste episoade, reflectând natura septuplă a Spiritelor Maestru, se nasc cele şapte ordine create de conciliatori care servesc în fiecare suprauniversă.

25:2.3 (275.3) Conciliatorii cu statut preparadisiac nu servesc alternativ în mai multe suprauniversuri; ei sunt restrânşi la segmentul lor de creaţie natal. Fiecare corp suprauniversal îmbrăţişează câte o şeptime a fiecărui ordin creat, rămânând aşadar o perioadă foarte lungă de timp sub influenţa numai a unuia dintre Spiritele Maestru, excluzându-i pe ceilalţi, căci, deşi cele şapte ordine sunt *reflectate* pe capitalele suprauniversurilor, numai unul dintre ele este *dominant* în fiecare supracreaţie.

25:2.4 (275.4) Fiecare din cele şapte supracreaţii este efectiv impregnată de acela dintre Spiritele Maestru care îi dirijează destinul. Fiecare suprauniversă devine astfel asemănător unei uriaşe oglinzi care reflectă natura şi caracterul Spiritului Maestru care îl supraveghează, şi toate acestea se produc în fiecare univers local subsidiar prin prezenţa şi funcţiunea Spiritelor Mamă Creative. Efectul unui astfel de mediu asupra creşterii evolutive este atât de profund, încât în carierele lor post-suprauniversale conciliatorii manifestă toţi la un loc patruzeci şi nouă de puncte de vedere sau de percepţii experienţiale,

limitate fiecare - deci incomplete - însă compensându-se reciproc şi tinzând împreună să cuprindă cercul Supremaţiei.

25:2.5 (275.5) În fiecare suprauniversul, printr-un proces ciudat şi înnăscut, Conciliatorii Universali se pomenesc separaţi în grupuri de câte patru, asocieri în care ei continuă să servească. În fiecare grup, trei sunt personalităţi spirituale şi una, cum este a patra creatură dintre slujitori, este o fiinţă semimaterială. Acest cvartet formează o comisie de conciliere compusă după cum urmează:

25:2.6 (275.6) 1. *Judecătorul Arbitru.* Cel care este desemnat unanim de ceilalţi trei ca fiind cel mai competent şi cel mai în măsură să acţioneze ca şef judiciar al grupului.

25:2.7 (275.7) 2. *Avocatul Spiritual.* Cel care este numit de judecătorul arbitru pentru a prezenta depoziţiile şi a apăra drepturile tuturor personalităţilor implicate într-o problemă oarecare supusă judecăţii comisiei conciliatoare.

25:2.8 (276.1) 3. *Executorul Divin.* Conciliatorul capabil prin natura sa inerentă să ia contact cu fiinţele materiale ale tărâmurilor şi pentru a executa deciziile comisiei. Executorii divini fiind creaturi de al patrulea tip - fiinţe cvasimateriale - sunt aproape vizibili, însă nu în întregime pentru viziunea îngustă a raselor muritoare.

25:2.9 (276.2) 4. *Arhivarul.* Membrul rămas al comisiei devine automat arhivarul, grefierul tribunalului. El se asigură că toate dosarele sunt pregătite cum se cuvine pentru arhivele suprauniversului şi pentru analele universului local. În cazul în care comisia serveşte pe o lume evolutivă, un al treilea raport este pregătit, cu ajutorul executorului, pentru arhivele fizice ale guvernului sistemic care are jurisdicţia.

25:2.10 (276.3) O comisie în sesiune funcţionează ca un grup de trei, deoarece avocatul este detaşat pe durata judecăţii şi nu participă la formularea verdictului decât la încheierea audierii. De aceea, o asemenea comisie este uneori numită trio de arbitrii de raport.

25:2.11 (276.4) Conciliatorii sunt importanţi în menţinerea armoniei în funcţionarea universului universurilor. Traversând spaţiul într-un ritm serafic, triplu vitezei luminii, ei servesc ca tribunale călătoare ale lumilor, drept comisii consacrate judecării rapide a dificultăţilor minore. Dacă nu ar exista aceste comisii mobile şi eminamente echitabile, tribunalele sferelor ar fi iremediabil copleşite de neînţelegerile minore ale tărâmurilor.

25:2.12 (276.5) Aceste trio-uri de arbitri nu judecă afacerile de importanţă eternă. Sufletul, perspectiva eternă a unei creaturi a timpului, nu este niciodată pusă în pericol prin acţiunea lor. Conciliatorii nu se ocupă de problemele depăşind existenţa temporală şi bunăstarea cosmică a creaturilor timpului. Însă, atunci când o comisie a acceptat o dată să judece o problemă, verdictul ei este definitiv şi întotdeauna unanim; decizia judecătorului-arbitru este fără apel.

3. Serviciul de mare importanţă al Conciliatorilor

25:3.1 (276.6) Conciliatorii menţin un cartier general colectiv pe capitala suprauniversului lor, unde se află corpul lor de rezervă

primară. Rezervele lor secundare sunt staţionate pe capitalele universului local. Membri de comisie mai tineri şi mai puţin experimentaţi îşi încep serviciul pe lumile inferioare, pe lumi ca Urantia. Ei sunt avansaţi la judecarea problemelor mai importante după ce au dobândit o experienţă mai matură.

25:3.2 (276.7) Ordinul conciliatorilor este întru totul demn de încredere; nici un conciliator nu s-a rătăcit vreodată. Cu toate că ei nu sunt infailibili în înţelepciune şi în judecată, statornicia lor este de netăgăduit, iar fidelitatea lor este de neabătut. Ei îşi au obârşia în sediul unui supraunivers şi sfârşesc prin a se întoarce acolo, după ce au înaintat prin următoarele nivele de serviciu universal:

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliatori pe lângă Lumi.* Când personalităţile care supraveghează lumile individuale sunt nedumerite sau sunt într-un impas în ceea ce priveşte procedura specifică de urmat în circumstanţele existente, şi dacă problema nu este destul de importantă pentru a fi adusă în faţa tribunalelor regulat constituite ale tărâmului, atunci, la primirea unei petiţii a două personalităţi, câte una de la fiecare din părţile aflate în litigiu, o comisie de conciliere începe să funcţioneze odată cu deschiderea şedinţei.

25:3.4 (277.1) Atunci când dificultăţile administrative şi jurisdicţionale au fost încredinţate conciliatorilor pentru a fi studiate şi judecate, ele se bucură de o autoritate supremă. Însă ei nu formulează decizii înainte ca toate depoziţiile să fi fost auzite şi nu există absolut nici o îngrădire a dreptului lor de a chema martori, indiferent de oriunde şi de peste tot. Cu toate că deciziile lor nu sunt susceptibile de a fi apelate, lucrurile iau uneori o asemenea întorsătură încât, la un moment dat, comisia închide dosarul, îşi

formulează concluziile şi transferă întreaga problemă tribunalelor superioare ale tărâmului.

25:3.5 (277.2) Deciziile membrilor de comisie sunt consemnate în analele planetare şi, când este necesar, sunt puse în aplicare de executorul divin. Puterea sa este foarte mare, iar gama activităţilor sale asupra unei lumi locuite este deosebit de largă. Executorii divini au dobândit iscusinţă în manipularea a ceea ce este în interesul a ceea ce ar trebui să fie. Uneori munca lor este înfăptuită pentru aparenta bunăstare a tărâmului, iar uneori acţiunile lor asupra lumilor timpului şi spaţiului sunt dificil de explicat. Cu toate că ei aplică decrete fără să sfideze legile naturale sau uzanţele în vigoare ale tărâmului, se întâmplă adesea ca executorii divini să îndeplinească straniile lor acţiuni şi să impună dispoziţiile conciliatorilor în acord cu legile mai înalte ale administrării sistemului.

25:3.6 (277.3) 2. *Conciliatorii pe lângă Sediile Sistemelor.* După ce au servit pe lumile evolutive, aceste comisii de câte patru sunt avansate la alte îndatoriri pe lumea sediu a unui sistem. Aici au foarte multe de făcut şi se dovedesc a fi prietenii înţelegători ai oamenilor, ai îngerilor şi ai altor fiinţe spirituale. Trio-urile de arbitri nu se interesează atât de mult de diferendele dintre persoane, cât de disputele de grup şi de neînţelegerile ce se ivesc între diversele ordine de creaturi; iar pe lumea-sediu a unui sistem trăiesc atât fiinţe materiale, cât şi fiinţe spirituale, precum şi tipuri combinate, cum ar fi Fiii Materiali.

25:3.7 (277.4) Când Creatorii aduc pe lume indivizi în evoluţie care au puterea de a alege, în momentul acela se produce o depărtare de la lucrarea lină a perfecţiunii divine. Se ivesc desigur neînţelegeri şi

trebuie să se ia măsuri pentru ajustarea echitabilă a acestor diferenţe sincere de puncte de vedere. Noi ar trebui ţinem minte cu toţii că o serie de Creatori atotînţelegători şi atotputernici ar fi putut să facă universurile locale la fel de perfecte ca şi Havona. În universul central nu este nevoie să funcţioneze nici o comisie de conciliere. Însă, în deplina lor înţelepciune, Creatorii nu au ales să facă aşa ceva. Şi în timp ce ei au produs universuri care abundă de neînţelegeri şi care mişună de dificultăţi, ei au furnizat, deopotrivă, mecanismele şi mijloacele pentru a stăpâni toate aceste diferende şi pentru a armoniza toată această confuzie aparentă.

25:3.8 (277.5) 3. *Conciliatori pe lângă Constelaţii.* De la serviciul lor din sisteme, conciliatorii sunt avansaţi la judecata problemelor unei constelaţii şi iau cunoştinţă de dificultăţile minore care se ivesc între cele o sută de sisteme ale ei de lumi locuite. Nu multe dintre problemele care se produc pe lumile-sediu ale constelaţiilor cad sub jurisdicţia lor, însă conciliatorii sunt ocupaţi cu mersul dintr-un sistem într-altul pentru a aduna mărturii şi a pregăti declaraţii preliminare. Dacă disputa este cinstită, dacă dificultăţile provin din diferenţe sincere de opinie şi dintr-o diversitate reală de puncte de vedere, se poate întotdeauna avea o comisie de conciliere care să judece valorile controversei, oricât de puţine ar fi persoanele ce pot fi implicate şi oricât ar părea ea de măruntă neînţelegerea.

25:3.9 (277.6) 4. *Conciliatori pe lângă Universurilor locale.* În munca mai vastă a unui univers, membrii de comisie sunt de un mare ajutor atât Melchizedekilor, cât şi Fiilor Magistrali, precum şi şefilor constelaţiilor şi mulţimii de personalităţi care se ocupă cu

coordonarea şi de administrarea celor o sută de constelaţii. Diferitele ordine de serafimi şi alţi locuitori stabili ai sferelor-sediu ale universului local fac, de asemenea, apel la ajutorul şi la deciziile acestor trio-uri de arbitri.

25:3.10 (278.1) Este aproape imposibil să explicăm natura diferendelor care pot să apară în detaliul problemelor unui sistem, ale unei constelaţii sau ale unui univers. Dificultăţi apar, însă ele nu seamănă deloc cu măruntele încercări şi sforţări ale existenţei materiale, aşa cum este ea trăită pe lumile evolutive.

25:3.11 (278.2) 5. *Conciliatori pe lângă Sectoarele Minore ale Suprauniversurilor.* De la problemele universurilor locale, membrii de comisii sunt avansaţi la studierea problemelor ridicate în sectoarele minore ale suprauniversului lor. Cu cât ei se înalţă mai sus în interiorul lor, îndepărtându-se de planetele individuale, cu atât executorul divin are mai puţine îndatoriri materiale; el preia, treptat, un nou rol de interpret de îndurare-justiţie şi în acelaşi timp - datorită faptului că este cvasimaterial - menţine comisia în ansamblul ei într-un contact compătimitor cu aspectele materiale ale cercetărilor sale.

25:3.12 (278.3) 6. *Conciliatori pe lângă Sectoarele Majore ale Suprauniversului.* Caracterul muncii membrilor de comisii continuă să se modifice pe măsura înaintării lor. Există tot mai puţine neînţelegeri de judecat şi tot mai multe fenomene misterioase de explicat şi interpretat. Pas cu pas, membrii comisiei evoluează de la stadiul de arbitri de diferende până la stadiul de *explicatori de mistere-* judecătorii transformându-se în învăţători-tălmăcitori. Ei au fost înainte arbitrii celor care din ignoranţă permit dificultăţilor şi

neînţelegerilor să se ivească; însă acum ei devin instructorii celor care sunt îndeajuns de inteligenţi şi toleranţi pentru a evita ciocnirile mentale şi războaiele de opinii. Cu cât o creatură are o educaţie mai elevată, cu cât are mai mult respect pentru cunoaşterea, experienţa şi opinia altuia.

25:3.13 (278.4) 7. *Conciliatori pe lângă Suprauniverss.* Aici conciliatorii devin coordonaţi - patru arbitri-educatori înţelegându-se reciproc şi cooperând perfect. Executorul divin îşi pierde puterea sa de retribuire şi devine vocea fizică a trio-ului spiritual. În acest stadiu, conciliatorii şi învăţătorii au devenit experţi, obişnuiţi cu cea mai mare parte a dificultăţilor şi problemelor actuale întâmpinate în dirijarea treburilor suprauniversale. Ei devin astfel minunaţi sfetnici şi înţelepţi învăţători pentru pelerinii ascendenţi care se află permanent pe sferele educative înconjurând lumile-sediu ale suprauniversurilor.

25:3.14 (278.5) Toţi conciliatorii servesc sub supravegherea generală a Celor Îmbătrâniţi de Zile şi sub ordinele imediate ale Ajutorilor-Imagine până în momentul în care sunt avansaţi în Paradis. Pe parcursul şederii lor în Paradis, ei dau raporturi Spiritului Maestru care prezidează suprauniversul originii lor.

25:3.15 (278.6) Registrele suprauniversurilor nu-i menţionează pe conciliatorii care au trecut dincolo de jurisdicţia lor şi astfel de comisii sunt larg răspândite în marele univers. Ultimul raport statistic de pe Uversa dă pentru comisiile ce activează în Orvonton un număr de aproape optsprezece miliarde - peste şaptezeci de miliarde de indivizi. Însă aceasta nu reprezintă decât o foarte mică fracţiune a multitudinii conciliatorilor care au fost creaţi în Orvonton; numărul

lor este de un ordin mult mai înalt şi este echivalentul numărului total de Servitori ai Havonei, dacă ţinem cont de transmutările în Îndrumători ai Diplomaţilor.

25:3.16 (278.7) Din timp în timp, pe măsură ce numărul conciliatorilor suprauniversali sporeşte, ei sunt transferaţi în consiliul perfecţiunii din Paradis, de unde ajung apoi să fie corpul coordonator dezvoltat de Spiritul Infinit pentru universul universurilor, un grup minunat de fiinţe al căror număr şi eficacitate cresc constant. Prin ascensiune experienţială şi prin instruire în Paradis, ei au dobândit o înţelegere excepţională a realităţii emergente a Fiinţei Supreme, şi cutreieră universul universurilor în misiune specială.

25:3.17 (279.1) Membrii unei comisii de conciliatori nu sunt niciodată separaţi. Un grup de patru serveşte veşnic împreună, întocmai aşa cum a fost el constituit la origine. Chiar în strălucita lor slujire, ei continuă să activeze ca un cvartet de experienţă cosmică acumulată şi de înţelepciune experienţială devenită perfectă. Cei patru conciliatori asociaţi pe vecie ca întruchipare a justiţiei supreme a timpului şi spaţiului.

4. Consilierii Tehnici

25:4.1 (279.2) Aceşti gânditori juridici şi tehnici ai lumii spirituale nu au fost creaţi ca atare. Dintre primii supernafimi şi omniafimi, un milion de gânditori dintre cei mai ordonaţi, au fost aleşi de Spiritul Infinit drept nucleu al acestui vast grup multilateral. Şi mereu, din epoca aceea foarte îndepărtată, s-a cerut o experienţă efectivă în

aplicarea legilor perfecţiunii în planurile creaţiei evolutive tuturor celor care aspiră să devină Consilieri Tehnici.

25:4.2 (279.3) Consilierii Tehnici sunt recrutaţi din rândurile următoarelor ordine de personalităţi:

25:4.3 (279.4) 1. Supernafimi.

25:4.4 (279.5) 2. Seconafimi.

25:4.5 (279.6) 3. Terţiafimi.

25:4.6 (279.7) 4. Omniafimi.

25:4.7 (279.8) 5. Serafimi.

25:4.8 (279.9) 6. Anumite Tipuri de Muritori Ascendenţi.

25:4.9 (279.10) 7. Anumite Tipuri de Mediani Ascendenţi.

25:4.10 (279.11) La ora actuală, fără a socoti pe muritorii şi medianii a căror detaşare acolo este provizorie, numărul de Consilieri Tehnici înscrişi pe Uversa şi activând în Orvonton trece lejer de şaizeci şi unu de miliarde.

25:4.11 (279.12) Consilierii Tehnici lucrează adesea individual, însă sunt organizaţi pentru serviciul şi menţinerea cartierelor generale comune, în grupuri de câte şapte pe sferele pentru care au fost desemnaţi. În fiecare grup trebuie ca cel puţin cinci membri, să aibă statut permanent, în timp ce doi pot fi asociaţi doar temporar. Muritorii ascendenţi şi creaturile mediane ascendente servesc în aceste comisii consultative urmându-şi totodată ascensiunea către Paradis, însă nu participă la cursurile de instruire regulate ale Consilierilor Tehnici şi nu devin niciodată membri permanenţi ai ordinului.

25:4.12 (279.13) Acei muritori şi medianii care servesc temporar cu consilierii sunt aleşi pentru această muncă pentru că sunt experţi în conceptul legii universale şi al justiţiei supreme. Pe măsură ce înaintaţi către ţelul paradisiac, dobândind mereu cunoştinţe suplimentare şi o iscusinţă superioară, vi se oferă constant ocazia de a transmite altora înţelepciunea şi experienţa pe care le-aţi acumulat deja. Pe tot drumul înspre Havona veţi juca rolul unui elev-învăţător. Vă veţi croi drum prin nivelele progresive ale acestei vaste universităţi experienţiale transmiţând celor imediat aflaţi sub voi cunoştinţele nou descoperite ale carierei voastre ascendente. În regimul universal nu sunteţi consideraţi a vă fi însuşit ştiinţa şi adevărul înainte de a vă fi demonstrat priceperea şi bunăvoinţa de a comunica şi altora această ştiinţă şi adevăr.
25:4.13 (280.1) După o instruire îndelungată şi o experienţă efectivă, oricărui spirit ocrotitor având un statut mai înalt decât al heruvimilor i se permite să primească o ocupaţie permanentă de Consilier Tehnic. Toţi candidaţii intră voluntar în acest ordin, însă odată ce au preluat responsabilităţile lui, nu le mai pot abandona. Numai Cei Îmbătrâniţi de Zile îi pot transfera pe aceşti consilieri la alte activităţi.

25:4.14 (280.2) Instruirea Consilierilor Tehnici începe în colegiile Melchizedekilor ale universurilor locale şi se continuă până la curţile Celor Îmbătrâniţi de Zile. După această instruire suprauniversală, consilierii merg în „şcolile celor şapte cercuri" situate pe lumile-călăuză ale circuitelor Havonei. După lumile-călăuză, ei sunt primiţi în „colegiul de etică a legii şi de tehnică a Supremaţiei", şcoala de instruire a Paradisului pentru perfecţionarea Consilierilor Tehnici.

25:4.15 (280.3) Aceşti consilieri sunt mai mult decât experţi juridici; ei studiază şi învaţă legea *aplicată,* legile universului aplicate la viaţa şi la destinul tuturor celor care locuiesc pe vastele domenii ale întinsei creaţii. Odată cu trecerea timpului, ei devin biblioteci juridice vii ale timpului şi spaţiului; ei împiedică grijile fără de sfârşit şi întârzierile inutile, instruind personalităţile timpului în ceea ce priveşte formele şi modurile de procedură cele mai acceptabile pentru guvernatorii eternităţii. Ei sunt capabili să îi sfătuiască pe lucrătorii spaţiului într-un fel care să le îngăduie să acţioneze în armonie cu exigenţele Paradisului. Ei sunt învăţătorii tuturor creaturilor în ceea ce ţine de tehnica Creatorilor.
25:4.16 (280.4) Ar fi fost imposibil să se creeze o astfel de bibliotecă vie de legi aplicate; trebuie ca astfel de fiinţe să evolueze prin experienţă efectivă. Deităţile infinite sunt existenţiale, fapt ce compensează lipsa lor de experienţă; ele ştiu totul chiar de mai înainte de a experimenta totul, însă nu transmit creaturilor lor subordonate această învăţătură neexperienţială.

25:4.17 (280.5) Consilierii Tehnici se consacră muncii de împiedicare a întârzierilor, de înlesnire a progresului şi de coordonare a înfăptuirilor. Există întotdeauna o cale *dreaptă,* sau *cea mai bună,* de a face lucrurile ; există întotdeauna tehnica perfecţiunii, o metodă divină, iar consilierii ştiu cum să ne dirijeze pe toţi în descoperirea acestei căi mai bune.
25:4.18 (280.6) Aceste fiinţe cât se poate de înţelepte şi practice sunt întotdeauna strâns legate de serviciul şi de munca Cenzorilor Universali. Melchizedekii beneficiază de un corp foarte capabil. Şefii sistemelor, ai constelaţiilor, ai universurilor şi ai sectoarelor de

supraunivers sunt toţi dăruiţi din plin cu aceşti gânditori de recomandări tehnice şi juridice ai lumii spirituale. Membrii unui grup special acţionează în calitate de consilieri juridici pe lângă Purtătorii Vieţii, sfătuindu-i pe aceşti Fii cu privire la îndepărtarea îngăduită de la ordinea prestabilită de propagare a vieţii şi instruindu-i, printre altele, în chestiunea prerogativelor şi a latitudinii lor de funcţionare. Ei sunt consilierii tuturor categoriilor de fiinţe în ceea ce priveşte tehnicile şi utilizarea corespunzătoare a tuturor operaţiunilor lumii spiritului, însă ei nu se confruntă direct şi personal cu creaturile materiale ale împărăţiilor.

25:4.19 (280.7) În afară de sfaturile lor cu privire la folosirea legii, Consilierii Tehnici se mai consacră şi interpretării eficiente a tuturor legilor privitoare la fiinţele create - fizice, mentale şi spirituale. Ei sunt la dispoziţia Conciliatorilor Universali şi a tuturor celelalte persoane care doresc să cunoască adevărul legii; altfel spus, să ştie cum se poate conta pe reacţia Supremaţiei Deităţii într-o situaţie dată, comportând factori ai unei ordini stabilite, fizice, mentale şi spirituale. Ei încearcă chiar şi să elucideze tehnica Celui Ultim.

25:4.20 (281.1) Consilierii Tehnici sunt fiinţe alese şi încercate. Nu am auzit niciodată ca vreunul dintre ei să se fi abătut de la drumul drept. Noi nu avem nici o urmă, pe Uversa, a unui exemplu în care unul dintre ei să fi fost condamnat pentru încălcarea legilor divine pe care le interpretează cu atâta eficienţă şi le expun cu atât elocvenţă. Nu se ştie de nici o limitare a domeniului lor de slujire, dar nici că s-ar fi impus vreuna asupra progresului lor. Ei continuă în funcţia de consilieri chiar şi până la porţile Paradisului; le este deschis întreg universul legii şi al experienţei.

5. Deţinătorii arhivelor din paradis

25:5.1 (281.2) Printre supernafimii terţiari ai Havonei, unii dintre şefii arhivari mai bătrâni sunt aleşi drept Deţinători ai Arhivelor, ca păstrători ai arhivelor formale ale Insulei de Lumină, acele arhive care se disting de arhivele vii înregistrate în mintea deţinătorilor de cunoaştere, numiţi uneori „bibliotecile vii ale Paradisului”.

25:5.2 (281.3) Îngerii înregistratori ai planetelor locuite întocmesc toate dosarele individuale. În toate universurile, unii sunt arhivarii desemnaţi pentru a înregistra arhivele formale, şi alţii sunt aceia pentru arhivele vii. De la Urantia până în Paradis se întâlnesc ambele tipuri de înregistrări: în universurile locale, există mai multe arhive scrise şi mai puţine din cele vii; în Paradis, există mai multe arhivele vii şi mai puţine din cele formale; pe Uversa, ele sunt disponibile în egală măsură.

25:5.3 (281.4) Orice eveniment însemnat din creaţia organizată şi locuită este supus înregistrării. În timp ce evenimentele care au doar o importanţă locală nu sunt înregistrate decât local, cele care au o însemnătate mai largă sunt tratate corespunzător. Tot ceea ce se întâmplă pe planetele, pe sistemele şi pe constelaţiile Nebadonului, şi care are o importanţă universală, este transcris pe Salvington; iar dintre aceste capitale ale universului episoadele sunt transmise unor arhive superioare, în funcţie de treburilor supraguvernelor şi ale sectoarelor. Paradisul are, de asemenea, un rezumat relevant al datelor din suprauniversi şi din Havona; şi această descriere istorică şi

cumulativă a universului universurilor este dată în seama acestor slăviţi supernafimi terţiari.

25:5.4 (281.5) Deşi unele dintre aceste fiinţe au fost detaşate în supraunivers pentru a servi ca Şefi ai Arhivelor, coordonând activităţile Arhivarilor Celeşti, nici una nu a fost vreodată scoasă de pe lista de apel permanentă a ordinului ei.

6. Arhivarii Celeşti

25:6.1 (281.6) Aceştia sunt arhivarii care fac toate înregistrările în duplicat. Ei fac o înregistrare spirituală originală, şi o contrapondere semimaterială - care s-ar putea numi o copie la indigo. Aceasta o pot face datorită abilităţii lor specifice de a mânui simultan energia spirituală şi energia materială. Arhivarii Celeşti nu sunt creaţi ca atare; ei sunt serafimi în ascensiune de pe universurile locale. Ei sunt primiţi, clasaţi şi desemnaţi pe sferele lor de lucru de către Consilierii Şefilor Arhivelor, pe lumile sediu ale celor şapte suprauniversuri. Tot acolo se află şi şcolile de instruire a Arhivarilor Celeşti. Cele de pe Uversa sunt dirijate de Desăvârşitorii de Înţelepciune şi de Consilierii Divini.

25:6.2 (281.7) Pe măsură ce arhivarii progresează în slujba universurilor, ei continuă cu sistemul lor de înregistrare dublă, făcând astfel înregistrările lor întotdeauna disponibile pentru toate categoriile de fiinţe, de la acelea aparţinând ordinului material până la înaltele spirite de lumină. În experienţa voastră de tranziţie, pe măsura înălţării voastre de pe această lume materială, veţi fi întotdeauna

capabili să consultaţi arhivele istoriei sferei voastre de statut şi să cunoaşteţi tradiţiile ei.

25:6.3 (282.1) Arhivarii formează un corp verificat şi pus la încercare. Nu am auzit niciodată de vreo neregulă a vreunui Arhivar Celest, şi niciodată nu s-a descoperit vreo falsificare în arhivele lor. Ei sunt supuşi unei duble inspecţii, înregistrările fiindu-le minuţios examinate de tovarăşii lor înălţaţi de pe Uversa şi de Puternicii Mesageri, care atestă corectitudinea duplicatelor cvasifizice ale înregistrărilor de spirit originale.

25:6.4 (282.2) În timp ce arhivarii în progres staţionaţi pe sferele de înregistrare subordonate universului Orvontonului numără miliarde şi miliarde, aceia care au atins un statut pe Uversa nu trec de opt milioane. Aceşti arhivari seniori sau de absolvire sunt păstrătorii şi transmiţătorii suprauniversali ai arhivelor atestate ale timpului şi ale . spaţiului. Sediile lor permanente se găsesc pe aşezările lor circulare ce înconjoară zona de înregistrări de pe Uversa. Ei nu lasă niciodată aceste arhive în seama altora; ca indivizi ei pot să lipsească, însă niciodată într-un număr mare.

25:6.5 (282.3) La fel ca şi supernafimii care au devenit Păstrătorii Arhivelor, corpul Arhivarilor Celeşti are o însărcinare permanentă. Odată ce serafimii şi supernafimii sunt angajaţi în aceste servicii, ei vor rămâne Arhivari Celeşti, respectiv Păstrători de Arhive, până în ziua administrării noi şi modificate a deplinei personalizări a lui Dumnezeu Supremul.

25:6.6 (282.4) Pe Uversa, aceşti Arhivari Celeşti de rag înalt pot arăta arhivele a tot ceea ce a fost de importanţă cosmică în tot Orvontonul de la mult îndepărtatele timpuri ale sosirii Celor

Îmbătrâniţi de Zile, în timp ce, pe Insula Eternă, Păstrătorii Arhivelor păzesc arhivele acestei împărăţii care atestă operaţiunile Paradisului încă din vremea personificării Spiritului Infinit.

7. Însoţitorii Morontiei

25:7.1 (282.5) Aceşti copii ai Spiritelor-Mamă ale universurilor locale sunt prietenii şi aliaţii tuturor celor care trăiesc viaţa morontială de înaintare. Ei nu sunt indispensabili adevăratei lucrări de ascender la înălţarea creaturilor şi nici nu înlocuiesc în vreun fel munca păzitorilor serafici care îi însoţesc adesea pe tovarăşii lor muritori pe drumul Paradisului. Însoţitorii Morontiei sunt nişte gazde mărinimoase pentru aceia care tocmai pornesc în lungul urcuş lăuntric. Ei sunt, totodată, organizatori pricepuţi ai timpului liber, şi sunt cu iscusinţă ajutaţi în această muncă de directorii de retrospecţie.

25:7.2 (282.6) Voi aveţi sarcini serioase şi tot mai dificil de îndeplinit pe lumile de instruire morontiale ale Nebadonului, însă vi se vor da întotdeauna perioade regulate de destindere şi de retrospecţie. Pe parcursul întregii călătorii către Paradis, va exista întotdeauna timp pentru jocurile spirituale şi pentru repaus; iar în cariera luminii şi vieţii există întotdeauna timp pentru adorare şi noi împliniri.

25:7.3 (282.7) Aceşti Însoţitori ai Morontiei sunt tovarăşi atât de prietenoşi, încât în momentul în care veţi părăsi în cele din urmă faza finală a experienţei morontiale şi vă veţi pregăti pentru a vă lansa în aventura de spirit suprauniversală, veţi regreta sincer că aceste creaturi atât de sociabile nu pot să vă însoţească, însă ele servesc

exclusiv în universurile locale. În toate stadiile carierei ascendente, toate personalităţile ce pot fi contactate vor fi prietenoase şi sociabile, însă înainte de a întâlni aceşti Însoţitori ai Paradisului nu veţi fi găsit nici un alt grup la fel de devotat ca prieteni şi tovarăşi.

25:7.4 (283.1) Munca Însoţitorilor Morontiei este mai complet descrisă în expunerile tratând problemele universului vostru local.

8. Însoţitorii Paradisului

25:8.1 (283.2) Însoţitorii Paradisului sunt un grup compozit recrutat din rândurile serafimilor, ale seconafimilor, ale supernafimilor şi ale omniafimilor. Deşi slujirea lor se desfăşoară pe o perioadă pe care voi a-ţi considera-o extrem de lungă, ei nu au un statut permanent. Când misiunea lor s-a încheiat, ei se întorc, de regulă, (însă nu în mod invariabil), la îndatoririle pe care le îndeplineau înainte de a fi chemaţi în slujba Paradisului.

25:8.2 (283.3) Membrii oştirii îngereşti sunt numiţi pentru acest serviciu de Spiritele-Mamă ale universurilor locale, de Spiritele Reflexive ale suprauniversurilor şi de Maiestonii din Paradis. Ei sunt convocaţi în Insula centrală şi trimişi ca Însoţitori ai Paradisului de către unul dintre cele Şapte Spirite Maestru. Deşi fără statut permanent în Paradis, acest serviciu temporar întovărăşire în Paradis reprezintă cea mai mare onoare care a fost conferită vreodată spiritelor slujitoare.

25:8.3 (283.4) Aceşti îngeri aleşi se consacră serviciului de însoţire şi sunt desemnaţi ca asociaţi ai tuturor claselor de fiinţe care se

nimeresc singure în Paradis, în principal ai muritorilor ascendenţi, însă şi ai tuturor celorlalţi care sunt singuri pe Insula centrală. Însoţitorii Paradisului nu au nimic special de înfăptuit în numele celor cu care se înfrăţesc; ei sunt doar nişte însoţitori. Aproape toate celelalte fiinţe pe care voi muritorii le veţi întâlni pe parcursul şederii voastre în Paradis - făcând abstracţie de tovarăşii voştri pelerini - vor avea ceva anume de făcut cu voi sau pentru voi; însă aceşti însoţitori sunt puşi doar să fie pe lângă voi şi să comunice cu voi, ca aliaţi de personalitate. Ei sunt ajutaţi în munca lor de mărinimoşii şi strălucitorii Cetăţeni ai Paradisului.

25:8.4 (283.5) Muritorii provin din rase care sunt foarte sociale. Creatorii ştiu bine că „nu este bine ca omul să fie singur”, aşa că au grijă să i se asigure tovărăşia, până şi în Paradis.

25:8.5 (283.6) Dacă voi, ca ascenderi muritori, a-ţi ajunge în Paradis în tovărăşia însoţitorului sau a asociatului apropiat al carierei voastre pământene, ori dacă păzitorul vostru serafic de destin ar sosi cumva deodată cu voi sau ar fi în aşteptarea voastră, atunci nu vi s-ar mai da un alt însoţitor permanent. Însă, dacă veţi sosi singuri, un însoţitor vă va întâmpina, cu siguranţă, atunci când vă veţi fi trezit pe Insula de Lumină după somnul de pe urmă al timpului. Chiar dacă se ştie că veţi fi însoţiţi de vreun aliat al ascensiunii voastre, se vor desemna totuşi însoţitori temporari care să vă întâmpine pe ţărmurile eterne şi să vă ducă până la locul pregătit pentru primirea voastră şi a asociaţilor voştri. Puteţi fi siguri de primirea caldă atunci când treceţi de experienţa reînvierii în eternitate pe ţărmurile veşnice ale Paradisului.

25:8.6 (283.7) Însoţitorii de primire sunt desemnaţi în cursul zilelor finale ale şederii ascenderilor pe ultimul circuit al Havonei şi ei examinează cu grijă dosarul lor de origine umană şi de ascensiune plină de peripeţii prin lumile spaţiului şi prin cercurile Havonei. Atunci când îi salută pe muritorii timpului, ei sunt deja bine informaţi asupra carierei acestor pelerini ce tocmai sosesc şi se dovedesc numaidecât a fi nişte tovarăşi compătimitori şi care stârnesc interesul.
25:8.7 (283.8) Pe durata şederii voastre prefinalitare în Paradis, dacă dintr-un motiv oarecare ar trebui să fiţi temporar separaţi de asociatul vostru - muritor sau serafic - al carierei ascendente, atunci vi s-ar acorda imediat un Însoţitor al Paradisului pentru a vă da sfaturi sau pentru a vă ţine companie. Odată ataşat unui muritor ascendent care stă permanent şi solitar în Paradis, însoţitorul rămâne cu persoana până când aceasta ori este regăsită de asociaţii ei ascendenţi ori este înrolată cum se cuvine în Corpul Finalităţii.

25:8.8 (284.1) Însoţitorii Paradisului sunt atribuiţi, în ordinea listei lor de aşteptare, atâta doar că un ascender nu este niciodată dat în sarcina unui însoţitor de natură diferită de tipul său suprauniversal. Dacă un muritor de pe Urantia ar ajunge astăzi în Paradis, i s-ar acorda primul însoţitor ce în aşteptare, care este unul de origine orvontoniană ori, dacă nu, unul de natura celui Şaptelea Spirit Maestru. De aceea, omniafimii nu slujesc pe lângă creaturile ascendente ale celor şapte suprauniversuri.

25:8.9 (284.2) Însoţitorii Paradisului fac multe alte servicii: dacă un ascender ar trebui să atingă singur universul central şi dacă pe parcursul traversării Havonei el ar eşua într-una dintre fazele aventurii

Deităţii, atunci ar fi retrimis la timpul cuvenit în universul timpului şi s-ar face numaidecât un apel către rezervele Însoţitorilor Paradisului. Un membru al acestui ordin ar fi desemnat să îl urmeze pe pelerinul nevoit a se întoarce, să îl însoţească, să îl reînvigoreze, să îl încurajeze şi să rămână cu el până când acesta revine în universul central pentru a relua ascensiunea Paradisului.

25:8.10 (284.3) Dacă un pelerin ascendent ar avea o înfrângere în aventura Deităţii pe când traversează Havona în compania unui serafim ascendent, îngerul păzitor al carierei sale muritoare, acesta din urmă ar alege să îl însoţească pe asociatul lui muritor. Aceşti serafimi sunt întotdeauna voluntari şi au permisiunea de a-i însoţi pe camarazii lor muritori atunci când aceştia se întorc în serviciul timpului şi spaţiului.

25:8.11 (284.4) Însă nu tot aşa este pentru doi ascenderi muritori când sunt asociaţi: dacă unul dintre ei ajunge la Dumnezeu, în timp ce celălalt eşuează temporar, individul care a reuşit alege, invariabil, să se întoarcă la creaţiile evolutive cu personalitatea decepţionată, însă nu i se permite acest lucru. În loc de aceasta, este lansat un apel rezervelor Însoţitorilor Paradisului, şi unul dintre voluntari este ales pentru a-l însoţi pe pelerinul decepţionat. În acest timp, un Cetăţean al Paradisului voluntar devine asociat al muritorului care a reuşit. Acesta din urmă rămâne pe Insula centrală aşteptând ca asociatul său, mai puţin norocos, să revină din Havona şi, între timp, el predă în anumite şcoli ale Paradisului, prezentând istoria aventuroasă a ascensiunii evolutive

25:8.12 (284.5) [Prezentat de un Înălţat în Autoritate originar pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 25 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 27 >>

Capitolul 26

Spiritele ocrotitoare ale universului central

26:0.1 (285.1) SUPERNAFIMII sunt spiritele ocrotitoare ale Paradisului şi ale universului central; ei formează ordinul cel mai elevat al grupului cel mai umil al copiilor Spiritului Infinit - oştirile îngereşti. Întâlnim aceste spirite ocrotitoare de la Insula Paradisului până la lumile spaţiului şi timpului. Nici o parte majoră a creaţiei locuite şi organizate nu este lipsită de serviciile lor.

1. Spiritele ocrotitoare

26:1.1 (285.2) Îngerii sunt aliaţii ocrotitori de spirit ai creaturilor cu voinţă evolutive şi ascendente din întregul spaţiu; ei sunt, de asemenea, tovarăşii şi asociaţii activi ai oştirilor superioare ale personalităţilor divine ale sferelor. Îngerii de toate ordinele sunt personalităţi distincte şi deosebit de individualizate. Ei au toţi o mare pricepere în aprecierea ajutorului directorilor de retrospecţie. În aceeaşi măsură ca şi oştirile Mesagerilor Spaţiului, spiritele ocrotitoare beneficiază de perioade de odihnă şi de schimbare. Ei au o natură foarte sociabilă şi o aptitudine de a se asocia care transcende de departe pe cea a fiinţelor umane.

26:1.2 (285.3) Spiritele ocrotitoare ale marelui univers sunt clasificate după cum urmează:

26:1.3 (285.4) 1. Supernafimii.
26:1.4 (285.5) 2. Seconafimii.
26:1.5 (285.6) 3. Terţiafimii.
26:1.6 (285.7) 4. Omniafimii.
26:1.7 (285.8) 5. Serafimii.
26:1.8 (285.9) 6. Heruvimii şi Sanovimii.
26:1.9 (285.10) 7. Creaturile Mediane.

26:1.10 (285.11) Membrii individuali ai ordinelor îngereşti nu sunt complet staţionari în ceea ce priveşte statutul lor personal în univers. Îngerii de anumite ordine pot deveni Însoţitori în Paradis pentru o perioadă; alţii devin Arhivari Celeşti; alţii se ridică la rangul de Consilieri Tehnici. Unii dintre heruvimi pot aspira la statutul şi destinul serafic, în timp ce serafimii evolutivi pot atinge nivelele spirituale ale Fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu.

26:1.11 (285.12) Cele şapte ordine de spirite ocrotitoare, aşa cum sunt ele revelate, au fost grupate pentru prezentare după funcţia lor cea mai importantă pentru creaturile ascendente:

26:1.12 (285.13) 1. *Spiritele Ocrotitoare ale Universului Central.* Cele trei ordine de *supernafimi* slujesc în sistemul Paradis-Havona. Supernafimii principali sau Paradisiaci sunt creaţi de Spiritul Infinit. Ordinul secundar şi cel terţiar, care slujesc în Havona sunt fiecare în parte atât descendenţi ai Spiritelor Maestru, cât şi ai Spiritelor Circuitelor.

26:1.13 (286.1) 2. *Spiritele Ocrotitoare ale Suprauniversurilor-* seconafimii, terţiafimii şi omniafimii. *Seconafimii,* copii ai Spiritelor Reflexive, servesc în mod diferit în cele şapte suprauniversuri. *Terţiafimii,* avându-şi originea în Spiritul Infinit, se consacră în cele din urmă serviciului de legătură al Fiilor Creatori şi al Celor Îmbătrâniţi de Zile. *Omniafimii* sunt creaţi de Spiritul Infinit laolaltă cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi şi sunt slujitorii exclusivi ai acestora din urmă. Analiza acestor trei ordine formează subiectul unei expuneri ulterioare din prezenta serie.

26:1.14 (286.2) 3. *Spiritele Ocrotitoare ale Universurilor Locale* cuprind pe serafimi şi pe asistenţii lor, *heruvimii.* Ascenderii iau un contact iniţial tocmai cu aceşti urmaşi ai unui Spirit-Mamă Universal. *Creaturile mediane* sunt autohtone ale lumilor locuite şi nu fac cu adevărat parte din ordinele îngereşti propriu zise, cu toate că ele sunt adesea grupate funcţional cu spiritele ocrotitoare. Povestea lor, însoţită de o expunere referitoare la serafimi şi heruvimi, este prezentată în capitolele care tratează problemele universului vostru local.

26:1.15 (286.3) Toate ordinele oştirilor îngereşti sunt consacrate diverselor servicii universale; într-un fel sau altul, ele slujesc pe lângă ordinele superioare de fiinţe celeste; supernafimii, seconafimii şi serafimii sunt însă cei care sunt folosiţi în mare număr la înfăptuirea planului ascendent de perfecţiune progresivă pentru copiii timpului. Acţionând în universul central, în suprauniversuri şi în universurile locale, ei formează şirul neîntrerupt de ajutoare spirituale stabilit de Spiritul Infinit pentru a-i ajuta şi îndruma pe toţi cei care caută să ajungă la Tatăl Universal prin Fiul Etern.

26:1.16 (286.4) Supernafimii nu sunt limitaţi în „polaritate spirituală” decât în faza lor de acţiune, în aceea cu Tatăl Universal. Ei pot lucra singuri, mai puţin atunci când folosesc direct circuitele executive ale Tatălui. Când beneficiază de puterea ajutorului direct al Tatălui, trebuie ca supernafimii să se asocieze voluntar în perechi pentru a avea posibilitatea de a acţiona. Seconafimii sunt limitaţi şi ei cam la fel; dealtfel ei trebuie să lucreze în perechi pentru a se sincroniza cu circuitele Fiului Etern. Serafimii pot lucra izolat, ca personalităţi distincte şi localizate, însă nu se pot pune în circuit decât dacă sunt polarizaţi în perechi, unul fiind complementar faţă de celălalt. Relaţiile complementare pot fi tranzitorii; ele nu sunt neapărat de natură permanentă.

26:1.17 (286.5) Aceste strălucitoare creaturi de lumină sunt susţinute direct de absorbţia de energie spirituală a circuitelor primare ale universului. Muritorii de pe Urantia trebuie să obţină energia-lumină prin absorbţia de vegetale, însă oştirile îngereşti sunt puse în circuit; ele au „o hrană de care nu ştiţi.” Ele participă, de asemenea, la învăţăturile în circulaţie ale minunaţilor Fii Învăţători ai Trinităţii. Ele

primesc cunoaşterea şi absorb înţelepciunea într-un mod foarte asemănător cu tehnica lor de asimilare a energiilor vitale.

2. Puternicii Supernafimi

26:2.1 (286.6) Supernafimii sunt pricepuţii ocrotitori ai tuturor tipurilor de fiinţe care locuiesc în Paradis şi în universul central. Aceşti îngeri elevaţi sunt creaţi în trei ordine majore: primari, secundari şi terţiari.

26:2.2 (287.1) *Supernafimii primari* coboară exclusiv de la Creatorul Asociat. Ei îşi împart grija lor aproape în mod egal între anumite grupe de Cetăţeni ai Paradisului şi corpul, mereu crescând, al pelerinilor ascendenţi. Aceşti îngeri ai Insulei eterne sunt extrem de eficienţi în promovarea educaţiei esenţiale a acestor două grupuri de locuitori ai Paradisului. Ei contribuie în mare parte la înţelegerea reciprocă a acestor două ordine unice de creaturi universale - dintre care unul este tipul cel mai elevat de creatură volitivă divină şi perfectă, iar celălalt este evoluţia desăvârşită a tipului cel mai umil de creaturi volitive din tot universul universurilor.

26:2.3 (287.2) Munca supernafimilor primari este atât de unică şi de remarcabilă încât va fi studiată separat în capitolul următor.

26:2.4 (287.3) *Supernafimii secundari* dirijează problemele fiinţelor ascendente de pe cele şapte circuite ale Havonei. Ei sunt preocupaţi, de asemenea, să vegheze la instruirea educativă a numeroaselor ordine de Cetăţeni ai Paradisului care locuiesc lungi perioade de timp

pe circuitele lumilor creaţiei centrale, însă nu putem discuta această fază a serviciului lor.

26:2.5 (287.4) Există şapte tipuri ale acestor îngeri înalţi; fiecare tip îşi are originea într-unul dintre Spiritele Maestru, iar natura sa se conformează modelului lor. Laolaltă, cele Şapte Spirite Maestru creează numeroase grupuri diferite de fiinţe şi entităţi unice, iar membrii individuali ai fiecărui ordin sunt relativ uniformi în natură. Însă, atunci când aceste Şapte Spirite creează individual, ordinele rezultante sunt întotdeauna de natură septuplă; copiii fiecărui Spirit Maestru se împărtăşesc din natura creatorului lor şi diferă deci, de ceilalţi. Aceasta este originea supernafimilor secundari şi a îngerilor fiecăruia dintre cele şapte tipuri care funcţionează în toate modurile de activitate deschise întregului lor ordin, mai ales pe cele şapte circuite ale universului central şi divin.

26:2.6 (287.5) Fiecare din cele şapte circuite planetare ale Havonei este supravegheat direct de unul dintre cele Şapte Spirite ale Circuitelor, care sunt, ele însele, creaţia colectivă şi, deci, uniformă a celor Şapte Spirite Maestru. Cu toate că se împărtăşesc din natura celei de a Treia Surse-Centru, aceste şapte Spirite subsidiare ale Havonei nu fac parte din universul arhetipal originar. Ele intră în acţiune după creaţia originară (eternă), însă cu mult înainte de vremea lui Grandfanda. Ele au apărut fără îndoială ca un răspuns creativ al Spiritelor Maestru la ţelul tot mai manifest al Fiinţei Supreme şi au fost găsite în plină activitate pe parcursul organizării marelui univers. Spiritul Infinit şi toţi asociaţii săi creativi, în calitate de coordonatori universali, par a fi din plin înzestraţi cu aptitudinea de a produce

răspunsuri creative corespunzătoare dezvoltărilor simultane în Deităţile experienţiale şi în universurile în evoluţie.

26:2.7 (287.6) *Supernafimii terţiari* îşi au originea în cele Şapte Spirite ale Circuitelor. Pe cercurile separate ale Havonei, fiecare dintre aceste spirite au primit de la Spiritul Infinit puterea de a crea un număr suficient de înalţi slujitori serafici ai ordinului terţiar pentru a face faţă necesităţilor universului central. Spiritele Circuitelor au produs un număr destul de restrâns de felul acesta de slujitori îngereşti înainte de sosirea pe Havona a pelerinilor timpului. Cât despre cele Şapte Spirite Maestru, ele nici nu începuseră să creeze supernafimi secundari până la aterizarea lui Grandfanda. Cum supernafimii terţiari sunt cel mai vârstnici, ordinul lor este cel pe care îl vom lua mai întâi în considerare.

3. Supernafimii Terţiari

26:3.1 (288.1) Aceşti slujitori ai celor Şapte Spirite Maestru sunt specialiştii îngereşti ai diverselor circuite ale Havonei, iar serviciul lor se extinde atât la pelerinii ascendenţi ai timpului, cât şi la pelerinii descendenţi ai eternităţii. Pe miliardul de lumi de studiu al creaţiei perfecte centrale, însoţitorii voştri superafici de toate ordinele vă vor fi pe deplin vizibili. În sensul cel mai elevat, veţi fi cu toţii fiinţe fraterne şi pline de înţelegere, având un contact şi o simpatie reciproce. Îi veţi recunoaşte, de asemenea, în întregime pe pelerinii descendenţi, cetăţenii Paradisului, şi veţi fraterniza profund cu ei; ei traversează aceste circuite din interior către exterior, întrând în

Havona prin lumea călăuză a primului circuit şi mergând spre exterior, până la al şaptelea.

26:3.2 (288.2) Pelerinii ascendenţi ai celor şapte suprauniversuri traversează Havona în sens invers, intrând prin lumea călăuză a celui de al şaptelea circuit şi mergând spre interior. Nu există limită de timp impusă progresului creaturilor ascendente de la o lume la alta şi dintr-un circuit în altul, şi nici o durată determinată, impusă arbitrar, şederii pe lumile morontiale. Însă, în timp ce unii indivizi bine dezvoltaţi pot fi scutiţi de şedere pe una sau mai multe lumi educative ale universului local, nici un pelerin nu poate evita să treacă prin cele şapte circuite havoniene de spiritualizare progresivă.

26:3.3 (288.3) Corpul supernafimilor terţiari special afectaţi serviciilor pelerinilor timpului este clasificat după cum urmează:

26:3.4 (288.4) 1. *Supraveghetorii Armoniei.* Este evident că un fel de influenţă coordonatoare este necesară chiar şi în universul perfect al Havonei, la menţinerea unui sistem şi la asigurarea unei armonii în toată munca de pregătire a pelerinilor timpului pentru realizările lor ulterioare în Paradis. Aceasta este adevărata misiune a supraveghetorilor armoniei - să vegheze ca totul să funcţioneze fără întreruperi şi uniform. Ei îşi au originea în primul circuit şi slujesc pe tot cuprinsul Havonei, iar prezenţa lor pe circuite semnifică faptul că nimic nu merge, şi nici nu are cum să meargă aiurea. Aceşti supernafimi au o mare pricepere în coordonarea unor activităţi deosebit de variate implicând personalităţi din toate diversele ordine - şi chiar de pe mai multe nivele - ceea ce le permite să îşi ofere

ajutorul oricând şi oriunde s-ar cere. Ei contribuie enorm la înţelegerea reciprocă dintre pelerinii timpului şi pelerinii eternităţii.

26:3.5 (288.5) 2. *Arhivarii Principali.* Aceşti îngeri sunt creaţi pe al doilea circuit, însă ei operează peste tot în universul central. Ei îşi înregistrează arhivele în triplu exemplar, o dată pentru dosarele literale ale Havonei, o dată pentru dosarele spirituale ale ordinului lor, şi o dată pentru arhivele oficiale ale Paradisului. Dealtfel, atunci când au loc operaţiuni importante pentru cunoaşterea adevărului, ei le transmit automat bibliotecilor vii ale Paradisului, deţinătorii cunoaşterii ai ordinului primar al supernafimilor.

26:3.6 (288.6) 3. *Emiţătorii.* Copiii Spiritului celui de al treilea Circuit operează în toată Havona, cu toate că staţia lor oficială este situată pe planeta numărul şaptezeci a circuitului cel mai exterior. Aceşti tehnicieni maestru primesc şi emit teledifuziunile creaţiei centrale şi sunt directorii rapoartelor spaţiale ale tuturor fenomenelor Deităţii de pe cuprinsul Paradisului. Ei se pot folosi de toate circuitele fundamentale ale spaţiului.

26:3.7 (288.7) 4. *Mesagerii* îşi au originea pe circuitul numărul patru. Ei parcurg sistemul Paradis-Havona ca purtători ai tuturor mesajelor care necesită o transmisie personală. Ei servesc atât pe tovarăşii lor, cât şi pe personalităţile celeste, pelerinii Paradisului, şi chiar pe sufletele ascendente ale timpului.

26:3.8 (289.1) 5. *Coordonatorii de Informaţi.* Aceşti supernafimi terţiari, copiii Spiritului celui de-al cincilea Circuit, sunt întotdeauna promotorii chibzuiţi şi prietenoşi de asocierii fraterne, între pelerinii

ascendenţi şi descendenţi. Ei slujesc pe lângă toţi locuitori Havonei şi în special pe lângă ascenderi, menţinându-i cu regularitate informaţi în privinţa treburilor universului universurilor. Datorită contactelor lor personale cu emiţătorii şi reflectorii, aceste „ziare vii" ale Havonei pe dată la curent cu toate informaţiile care trec peste vastul circuit de ştiri ale universului central. Ei îşi notează informaţiile prin metoda grafică a Havonei, care le permite să asimileze automat, într-o oră a timpului de pe Urantia, atâta informaţie cât i-ar lua celei mai rapide tehnici telegrafice să înregistreze într-o mie de ani.

26:3.9 (289.2) 6. *Personalităţile Transporturilor.* Aceste fiinţe îşi au originea pe circuitul numărul şase şi, de regulă, îşi exercită acţiunea de pe planeta numărul patruzeci a circuitului cel mai exterior. Ele sunt cele care îi duc pe candidaţii dezamăgiţi, care temporar au eşuat în aventura Deităţii. Ei stau gata să servească toate fiinţele care trebuie să vină apoi să plece din serviciul Havonei şi care nu pot străbate spaţiul singure.

26:3.10 (289.3) 7. *Corpurile de Rezervă.* Fluctuaţiile din lucrul cu ascenderii, cu pelerinii Paradisului şi cu alte ordine de fiinţe ce locuiesc pe Havona fac necesară menţinerea unor rezerve de supernafimi pe lumea călăuză a celui ce-al şaptelea cerc, în care îşi au originea. Ele nu sunt create după un model special şi sunt capabile să servească în fazele cel mai puţin constrângătoare, ale oricăreia dintre îndatoririle asociaţiilor lor superafici din ordinul terţiar.

4. Supernafimii Secundari

26:4.1 (289.4) Supernafimii Secundari îşi exercită slujba în cele şapte circuite planetare ale universului central. O parte dintre ei se dedică slujirii pelerinilor timpului, iar jumătate din întregul ordin este desemnată pentru instruirea pelerinilor Paradisiaci ai eternităţii. Aceşti cetăţeni ai Paradisului sunt, de asemenea, însoţiţi în pelerinajul lor prin circuitele Havonei, de voluntari ai Corpului Finalităţii Muritor; acest aranjament este în vigoare din momentul în care s-a regăsit primul grup de finalitari.

26:4.2 (289.5) Conform trimiterii lor periodice în serviciul pelerinilor ascendenţi, supernafimii secundari lucrează în următoarele şapte grupe:

26:4.3 (289.6) 1. Ajutoarele Pelerinilor.
26:4.4 (289.7) 2. Îndrumătorii Supremaţiei.
26:4.5 (289.8) 3. Îndrumătorii Trinităţii.
26:4.6 (289.9) 4. Descoperitorii Fiului.
26:4.7 (289.10) 5. Îndrumătorii Tatălui.
26:4.8 (289.11) 6. Consilierii şi Consultanţii.
26:4.9 (289.12) 7. Complementele Repausului.

26:4.10 (289.13) Fiecare dintre aceste grupe de lucru cuprinde şi îngeri ai fiecăreia dintre cele şapte tipuri create, iar un pelerin al spaţiului este întotdeauna instruit de supernafimi secundari ce îşi au originea în Spiritul Maestru care dirijează suprauniversul natal al acestui pelerin. Atunci când voi, muritorii de pe Urantia, veţi ajunge în Havona, veţi fi cu siguranţă conduşi acolo de supernafimi, a căror natură creată - la fel ca natura voastră evoluată - va fi derivată din Spiritul Maestru al Orvontonului. Cum ocrotitorii voştri vor fi proveniţi din Spiritul

Maestru al propriului vostru suprauniverse, ei vor fi anume calificaţi pentru a vă înţelege, pentru a vă încuraja şi ajuta în toate eforturile voastre de a atinge perfecţiunea Paradisiacă.

26:4.11 (290.1) Pelerinii timpului sunt transportaţi dincolo de corpurile de gravitaţie întunecate ale Havonei, până la circuitul planetar exterior, de personalităţile transportoare ale ordinului primar al seconafimilor, operând din cartierele generale ale celor şapte suprauniversuri. În majoritate, însă nu în totalitate, serafimii serviciului planetelor şi ai universurilor locale acreditaţi pentru ascensiunea către Paradis se despart de asociaţii lor muritori înainte de lungul lor zbor către Havona. Ei încep imediat o pregătire intensivă şi prelungită în vederea unei misiuni celeste, aşteptând să dobândească, ca serafimi, perfecţiunea existenţei şi supremaţia serviciului. Ei o fac cu speranţa de a se alătura pelerinilor timpului şi de a se număra, totodată, printre cei care urmează pentru totdeauna soarta muritorilor care au ajuns la Tatăl Universal şi care au primit funcţie în serviciul nerevelat al Corpului Finalităţii.

26:4.12 (290.2) Pelerinii se coboară pe planeta primitoare a Havonei, lumea călăuză a celui de al şaptelea circuit, cu o singură înzestrare de perfecţiune, perfecţiunea ţelului. Tatăl Universal a decretat: „Fiţi perfecţi, aşa cum şi eu însumi sunt perfect”. Aceasta este uluitoarea poruncă-invitaţie teledifuzată copiilor finiţi ai lumilor spaţiului. Promulgarea acestei cereri a pus în mişcare întreaga creaţie, în efortul cooperativ al fiinţelor celeste pentru a ajuta să se atingă ţelul şi realizarea prodigioasei porunci a Marii Surse-Centru Prime.

26:4.13 (290.3) Când, datorită slujirii tuturor oştirilor de ajutoare ale planului universal de supravieţuire, sunteţi in cele din urmă depuşi pe lumea de primire a Havonei, voi ajungeţi aici cu un singur fel de perfecţiune - *perfecţiunea intenţiei.* Intenţia voastră a fost bine dovedită; credinţa voastră a fost pusă la încercare. Sunteţi cunoscuţi ca o fiinţă neafectată de dezamăgiri. Nici măcar eşecul în ceea ce priveşte discernerea Tatălui Universal nu poate să clatine credinţa sau să tulbure serios încrederea unui muritor ascendent, care a trecut prin experienţa prin care trebuie să treacă fiecare pentru a atinge sferele desăvârşite ale Havonei. Pe când veţi ajunge în Havona, sinceritatea voastră va fi devenit sublimă. Perfecţiunea intenţiei şi divinitatea dorinţei, însoţite de statornicia credinţei, au asigurat intrarea voastră în lăcaşurile neclintite ale eternităţii; eliberarea voastră de incertitudinea timpului este deplină şi completă. Acum trebuie să ajungeţi faţă în faţă cu probleme Havonei şi cu imensităţile Paradisului, ca să înfruntaţi toate cele pentru care aţi trecut printr-o atât de îndelungată pregătire în epocile experienţiale ale timpului şi în şcolile lumilor spaţiului.

26:4.14 (290.4) Credinţa a câştigat pentru pelerinii ascendenţi o perfecţiune a intenţiei care deschide copiilor timpului porţile eternităţii. Acum trebuie ca ajutoarele pelerinilor să înceapă lucrul la dezvoltarea acelei perfecţiuni a inteligenţei şi a acelei tehnici de înţelegere care sunt indispensabile perfecţiunii paradisiace a personalităţii.

26:4.15 (290.5) *Aptitudinea de a înţelege este paşaportul muritorilor pentru Paradis.* Bunăvoinţa de a crede este cheia către Havona.

Acceptarea filiaţiei, cooperarea cu Ajustorul interior, este preţul supravieţuirii evolutive.

5. Ajutoarele Pelerinilor

26:5.1 (291.1) Prima dintre cele şapte grupe de supernafimi secundari pe care o întâlnim este aceea a ajutoarelor pelerinilor, aceste fiinţe cu o rapidă înţelegere şi cu o largă compătimire, care îi întâmpină pe mult umblaţii ascenderi ai spaţiului pe lumile stabilizate şi în economia stabilă a universului central. Simultan, aceşti înalţi slujitori îşi încep munca lor pentru pelerinii paradisiaci ai eternităţii, primii dintre cei care au ajuns pe lumea călăuză a circuitului interior al Havonei deodată cu Grandfanda, care se cobora pe lumea călăuză a circuitului exterior. În vremurile acelea foarte îndepărtate s-au întâlnit pentru prima dată, pelerinii Paradisului şi pelerinii timpului, pe lumea primitoare a circuitului numărul patru.

26:5.2 (291.2) Aceste ajutoare ale pelerinilor, acţionând pe al şaptelea cerc al lumilor Havonei, îşi organizează munca pentru muritorii ascendenţi în trei diviziuni majore: prima, înţelegerea supremă a Deităţii paradisului; a doua, înţelegerea spirituală a tovărăşiei Tată-Fiu; şi a treia, recunoaşterea intelectuală a Spiritului Infinit. Fiecare dintre aceste faze ale instrucţiei este împărţită în şapte braţe de câte douăsprezece diviziuni minore, cu câte şaptezeci de grupe subsidiare; iar fiecare dintre aceste şaptezeci de grupări subsidiare de instrucţie sunt prezentate într-o mie de clasificări. Se dau instrucţiuni mai detaliate pe cercurile următoare, însă fiecare

dintre cerinţele Paradisului este conturată în învăţăturile date de ajutoarele pelerinilor.

26:5.3 (291.3) Acesta este deci cursul primar sau elementar care stă înaintea pelerinilor care au cutreierat mult spaţiul şi a căror credinţă a fost pusă la încercare. Însă, cu mult timp înainte de sosi pe Havona, aceşti copii ascendenţi ai timpului au învăţat să găsească plăcere în incertitudini, să se hrănească din dezamăgiri, să se înflăcăreze în cazul înfrângerilor aparente, să se întărească în prezenţa dificultăţilor, să dovedească un curaj de neînfrânt în faţa imensităţii şi să exercite o credinţă invincibilă atunci când sunt în faţa sfidării inexplicabilului. De mult timp, strigătul de război al acestor pelerini a devenit: „Cu Dumnezeu nimic - absolut nimic - nu este imposibil”.

26:5.4 (291.4) Pe fiecare dintre cercurile Havonei se impun pelerinilor timpului anumite condiţii, bine definite. Cu toate că fiecare pelerin continuă sub supravegherea supernafimilor adaptaţi prin natura lor la ajutorul acestui tip particular de creaturi ascendente, cursul care trebuie însuşit este relativ uniform pentru toţi ascenderii care ating universul central. Acest program de împlinire este cantitativ, calitativ şi experienţial - intelectual, spiritual şi suprem.

26:5.5 (291.5) Timpul este puţin important pe cercurile Havonei. El intervine într-un mod limitat în posibilităţile de avansare, însă împlinirea este proba finală şi supremă. Începând cu momentul în care asociatul vostru superafic va socoti că sunteţi în măsură să treceţi în cercul interior următor, veţi fi aduşi în faţa celor doisprezece adjutanţi ai Spiritului celui de-al şaptelea Circuit. Aici vi se va cere să treceţi probele cercului determinat de suprauniversul originii voastre şi de sistemul vostru natal. Gradul de divinitate al acestui cerc este

atins pe lumea călăuză; el constă în recunoaşterea spirituală şi în înţelegerea clară a Spiritului Maestru al suprauniversului pelerinului ascendent.

26:5.6 (291.6) Când munca cercului exterior al Havonei este îndeplinită, iar programul oferit este însuşit, ajutoarele pelerinilor îi aduc pe cei care sunt subiectele lor pe lumea călăuză a cercului următor şi îi dau în grija îndrumătorilor supremaţiei. Ajutoarele pelerinilor rămân întotdeauna o anumită perioadă de timp cu aceştia pentru a face ca transferul să fie şi plăcut, şi benefic.

6. Îndrumătorii Supremaţiei

26:6.1 (292.1) Ascenderii spaţiului sunt numiţi „absolvenţi spirituali" atunci când trec de la al şaptelea la al şaselea cerc şi sunt puşi sub supravegherea imediată a îndrumătorilor supremaţiei. Nu trebuie să îi confundăm pe aceşti îndrumători cu Îndrumătorii Diplomaţilor - aparţinând Personalităţilor Superioare ale Spiritului Infinit - care, împreună cu asociaţii lor slujitori, îşi exercită serviciul asupra tuturor circuitelor Havonei, atât pe lângă pelerinii ascendenţi, cât şi descendenţi. Îndrumătorii supremaţiei nu lucrează decât pe al şaselea cerc al universului central.

26:6.2 (292.2) În acest cerc ascenderii ajung la o nouă realizare a Divinităţii Supreme. Pe parcursul lungii lor cariere în universurile evolutive, pelerinii timpului fac experienţa unei conştiinţe în creştere a realităţii unui supracontrol atotputernic al creaţiilor timpului-spaţiu. Aici, pe al şaselea circuit al Havonei, ei sunt foarte aproape de a

întâlni sursa unităţii timpului-spaţiu a universului central - realitatea spirituală a Dumnezeului Suprem.

26:6.3 (292.3) Sunt pus în încurcătură atunci când trebuie să explic ceea ce se întâmplă pe cercul acesta. Nici o prezenţă personalizată a Supremaţiei nu este perceptibilă aici pentru ascendenţi. În anumite privinţe, noile relaţii cu cel de al Şaptelea Spirit Maestru compensează această imposibilitate de a contacta Fiinţa Supremă. Însă, independent de incapacitatea noastră de a pricepe tehnica, fiecare creatură ascendentă pare să sufere o creştere transformatoare, o nouă integrare de conştiinţă, o nouă spiritualizare de intenţie, o nouă sensibilitate la divinitate, pe care nu o putem deloc explica într-un mod satisfăcător, fără a presupune activitatea nerevelată a Fiinţei Supreme. Pentru aceia dintre noi care au observat aceste acţiuni misterioase, totul se întâmplă ca şi cum Dumnezeu Supremul ar revărsa cu afecţiune peste copii lui experienţiali, până la limitele extreme ale capacităţilor lor experienţiale, acele perfecţionări ale înţelegerii intelectuale, ale clarviziunii spirituale şi ale extensiei personalităţii, de care vor avea atât de multă nevoie în toate eforturile lor de a pătrunde pe nivelul de divinitate al Trinităţii Supremaţiei, spre a ajunge până la Deităţile eterne şi existenţiale ale Paradisului.

26:6.4 (292.4) Atunci când îndrumătorii supremaţiei îi socotesc pe elevii lor pregătiţi să înainteze, ei îi duc în faţa comisiei celor şaptezeci, un grup mixt, care servesc ca examinatori pe lumea călăuză a circuitului numărul şase. După ce au lămurit această comisie în privinţa înţelegerii Fiinţei Supreme şi a Trinităţii Supremaţiei, pelerinii primesc confirmarea că pot fi transferaţi pe al cincilea circuit.

7. Îndrumătorii Trinităţii

26:7.1 (292.5) Călăuzitorii Trinităţii sunt slujitorii neobosiţi ai celui de-al cincilea cerc de instruire havonian pentru pelerinii aflaţi în progres ai timpului şi ai spaţiului. Absolvenţii spirituali sunt numiţi aici „candidaţi la aventura Deităţii”, deoarece pe acest cerc, sub călăuzirea îndrumătorilor Trinităţii, pelerinii primesc o instrucţie avansată în ceea ce priveşte Trinitatea divină pentru a se pregăti în încercarea de a întâmpina personalitatea Spiritului Infinit. Aici este locul în care pelerinii ascendenţi descoperă ce înseamnă adevăratul studiu şi realul efort mental; ei încep să distingă natura efortului spiritual încă şi mai constrângător şi mai înflăcărat care le va fi cerut pentru a satisface exigenţele ţelului înalt fixat pentru trecerea lumilor acestui circuit.

26:7.2 (292.6) Îndrumătorii Trinităţii sunt cei mai fideli şi mai eficienţi; fiecare pelerin primeşte întreaga atenţie a unui supernafim secundar aparţinând acestui ordin şi se bucură de afecţiunea sa totală. Un pelerin al timpului nu ar găsi niciodată prima persoană abordabilă a Trinităţii Paradisului de nu ar fi ajutorul şi asistenţa acestor îndrumători şi a mulţimii de alte fiinţe spirituale angajate în instruirea ascenderilor cu privire la natura şi la tehnica aventurii Deităţii care se apropie.

26:7.3 (293.1) După ce s-a încheiat cursul lor de instruire pe acest circuit, îndrumătorii Trinităţii îi duc pe elevii lor pe lumea călăuză a acestui circuit şi îi prezintă uneia din numeroasele comisii triunice, a căror funcţie este de a examina şi a certifica pe candidaţii la aventura

Deităţii. Aceste comisii sunt compuse dintr-un tovarăş al finalitarilor, dintr-un director de conduită aparţinând ordinului supernafimilor primari şi ori dintr-un Mesager Solitar al spaţiului ori un Fiu Trinitizat al Paradisului.

26:7.4 (293.2) Când un suflet ascendent pleacă efectiv către Paradis, el nu este însoţit decât de trioul de tranzit: asociatul serafic al cercului, Îndrumătorul de Absolvire şi slujitorul mereu prezent, asociat al acestuia din urmă. Aceste călătorii de pe cercurile Havonei către Paradis, sunt de încercare; ascenderii nu au încă statutul Paradisului. Ei nu obţin statutul de locuitor permanent în Paradis înainte de a fi trecut prin perioada de repaus final ulterioară ajungerii la Tatăl Universal şi traversării definitive a circuitelor Havonei. Înainte de acest repaus divin, ei nu participă la „esenţa divinităţii" şi la „spiritul supremaţiei" şi nu încep să lucreze cu adevărat decât în cercul eternităţii şi în prezenţa Trinităţii.

26:7.5 (293.3) Însoţitorii ce compun trioul de tranzit al ascenderului nu au o misiune care să-i permită să localizeze prezenţa geografică a luminozităţii spirituale a Trinităţii. Ei sunt mai degrabă însărcinaţi să acorde întregul ajutor posibil unui pelerin în dificila sa sarcină de a recunoaşte, a distinge şi a înţelege îndeajuns Spiritul Infinit pentru a efectua recunoaşterea personalităţii sale. În Paradis, orice pelerin ascendent poate distinge prezenţa geografică sau localizată a Trinităţii, iar pelerinii sunt, în mare majoritate, capabili să intre în contact cu realitatea intelectuală a Deităţilor, în special a celei de-a Treia Persoane; însă ei nu pot să recunoască toţi, şi nici să înţeleagă parţial, realitatea prezenţei spirituale a Tatălui şi a Fiului. Este şi mai

dificil să aibă chiar şi un minim de înţelegere spirituală a Tatălui Universal.

26:7.6 (293.4) Rar se întâmplă ca căutarea Spiritului Infinit să nu ajungă la bun sfârşit, iar când căutătorii lor au reuşit în această fază a aventurii Deităţii, Îndrumătorii Trinităţii se pregătesc să îi transfere în grija descoperitorilor Fiului de pe al patrulea cerc al Havonei.

8. Descoperitorii Fiului

26:8.1 (293.5) Al patrulea circuit al Havonei este uneori numit „circuitul Fiilor”. De pe lumile acestui circuit, pelerinii ascendenţi se duc în Paradis pentru a stabilii un contact de înţelegere cu Fiul Etern, în timp ce pe lumile acestui circuit pelerinii descendenţi ajung la o nouă pricepere a naturii şi a misiunii Fiilor Creatori ai timpului şi spaţiului. Există în acest circuit şapte lumi pe care corpul de rezervă al Mihaililor Paradisiaci menţine şcoli speciale de servire, care oferă un ajutor reciproc atât pelerinilor ascendenţi, cât şi celor descendenţi; iar pe aceste lumi ale Fiilor Mihaili, pelerinii timpului şi pelerinii eternităţii ajung pentru prima dată la o adevărată înţelegere reciprocă. În multe privinţe, experienţele acestui circuit sunt cele mai impresionante din toată şederea havoniană.

26:8.2 (294.1) Descoperitorii Fiului sunt ajutoarele superafice acordate ascenderilor muritori ai celui de al patrulea circuit. Pe lângă munca generală de pregătire a candidaţilor lor la realizarea relaţiilor Fiului Etern cu Trinitatea, trebuie ca aceşti descoperitori ai Fiului să îi instruiască atât de bine pe cei aflaţi în grija lor, încât aceştia din urmă

să reuşească pe de-a-ntregul: mai întâi în buna înţelegere spirituală a Fiului; iar apoi în recunoaşterea satisfăcătoare a personalităţii Fiului; şi, în al treilea rând, în justa diferenţiere a Fiului de personalitatea Spiritului Infinit.

26:8.3 (294.2) După atingerea Spiritului Infinit, nu se mai dă nici un examen. Probele cercurilor lăuntrice sunt înfăptuirile pelerinilor candidaţi în vremea când sunt cuprinşi de învăluirea Deităţilor. Avansarea este determinată numai de spiritualitatea individului, şi nimeni altul în afara Zeilor nu poate pretinde să se pronunţe asupra acestei aptitudini. În caz de nereuşită, nu se dă niciodată vina pe nimeni şi nimic; nici candidaţii, nici ocrotitorii şi îndrumătorii lor nu sunt mustraţi sau criticaţi vreodată. În Paradis, dezamăgirea nu este niciodată considerată ca o înfrângere; amânarea nu este niciodată privită cu dispreţ; văditele eşecuri ale timpului nu sunt niciodată confundate cu semnificativele întârzieri ale eternităţii.

26:8.4 (294.3) Puţini sunt pelerinii care trec prin experienţa întârzierii cauzate de o aparentă nereuşită în aventura Deităţii. Aproape toţi ating Spiritul Infinit, deşi, uneori, câte un pelerin al suprauniversului numărul unu nu reuşeşte din prima încercare. Rareori se întâmplă ca pelerinii care ating Spiritul să nu îl găsească pe Fiu; dintre aceia care eşuează în prima aventură, aproape toţi vin din suprauniversurile numărul trei şi cinci. Marea majoritate a celor care nu reuşesc să îl găsească pe Tată cu prilejul primei lor aventuri, după ce găsiseră Spiritul şi Fiul, vin din universul numărul şase, deşi foarte puţini de pe numărul doi şi trei sunt tot atâta de lipsiţi de succes. ; toate acestea par să indice clar că există o raţiune valabilă şi suficientă

pentru toate aceste eşecuri aparente; în realitate sunt numai nişte întârzieri implacabile.

26:8.5 (294.4) Candidaţii înfrânţi în aventura Deităţii sunt plasaţi sub jurisdicţia şefilor de însărcinare, un grup de supernafimi primari, şi sunt trimişi înapoi la munca tărâmurilor spaţiului pentru o perioadă de cel puţin un mileniu. Ei nu se mai întorc niciodată în suprauniversurile lor natale, ci întotdeauna la supracreaţia cea mai favorabilă reinstruirii lor în vederea celei de-a doua aventuri a Deităţii. În urma acestui serviciu şi a propriei lor mişcări, ei revin pe cercul exterior al Havonei, sunt apoi imediat escortaţi pe cercul carierei lor întrerupte, şi îşi reîncep îndată pregătirile pentru aventura Deităţii. Supernafimii secundari nu întârzie niciodată să-i îndrume cu succes pe cei daţi în seama lor, pe parcursul celei de a doua încercări, şi aceiaşi slujitori superafici, precum şi alţi îndrumători, îi ajută întotdeauna pe aceşti candidaţi pe parcursul celei de a doua aventuri.

9. Îndrumătorii Tatălui

26:9.1 (294.5) Când sufletul unui pelerin atinge al treilea cerc al Havonei, el intră sub ocrotirea îndrumătorilor Tatălui, slujitorii superafici cei mai bătrâni, cei mai iscusiţi şi cei mai experimentaţi. Pe lumile acestui circuit, îndrumătorii Tatălui menţin şcoli de înţelepciune şi colegii de tehnică în care fiinţele locuind universul central servesc ca învăţători. Nu este neglijat nimic din ceea ce i-ar putea fi de folos unei creaturi a timpului în această aventură transcendentă de atingere a eternităţii.

26:9.2 (294.6) A fi fost ajuns la Tatăl Universal este paşaportul pentru eternitate, în ciuda circuitelor care mai rămân de traversat. Este vorba deci de o ocazie importantă pe lumea călăuză a cercului numărul trei, atunci când trioul de tranzit anunţă că stă să vină ultima aventură a timpului şi că o nouă creatură a spaţiului caută să intre în Paradis pe porţile eternităţii.

26:9.3 (295.1) Proba timpului este aproape trecută; cursa pentru eternitate este aproape încheiată; zilele de incertitudine sunt pe sfârşite; ispita îndoielii se stinge; îndemnul de a fi *perfect* a fost urmat. Din străfundurile existenţei inteligente, creatura de personalitate temporală şi materială a urcat sferele evolutive ale spaţiului, dovedind astfel viabilitatea planului de ascensiune şi demonstrând totodată pe vecie dreptatea şi justeţea poruncii data de Tatăl Universal umilelor sale creaturi ale lumilor: „Fiţi perfecţi, aşa cum eu însumi sunt perfect."

26:9.4 (295.2) Pas cu pas, viaţă de viaţă, lume după lume, s-a ajuns la înstăpânirea carierei de ascensiune şi s-a atins ţelul Deităţii. Supravieţuirea se termină în perfecţiune, iar perfecţiunea este desăvârşită în supremaţia divinităţii. Timpul se pierde în eternitate, spaţiul este înghiţit într-o identitate şi o armonie veneratoare cu Tatăl Universal. Teledifuziunile Havonei emit fulgerătoarele rapoarte spaţiale de glorie, vestea cea bună că, într-adevăr, creaturile conştiente de natură animală şi de origine materială au devenit, în realitate şi în veşnicie, prin ascensiune evolutivă, fiii desăvârşiţi ai lui Dumnezeu.

10. Consilierii şi consultanţii

26:10.1 (295.3) Consilierii şi consultanţii superafici ai celui de al doilea cerc sunt instructorii copiilor timpului în ceea ce priveşte cariera eternităţii. t Atingerea Paradisului antrenează responsabilităţi de ordin nou şi mai înalt, iar şederea pe al doilea cerc oferă marele prilej de a primi sfaturile de folos ale acestor supernafimi devotaţi.

26:10.2 (295.4) Pelerinii care nu reuşesc în primul lor efort de atingere a Deităţii sunt transferaţi direct din cercul nereuşitei lor la al doilea cerc, înainte de a fi trimişi în slujba unui suprauniversi. Consilierii şi consultanţii servesc deci şi ca sfătuitori şi consolatori ai pelerinilor decepţionaţi. Ei tocmai ce s-au confruntat cu cea mai mare dezamăgire a lor, care nu diferă în nici un sens - decât prin amplitudinea ei - de lunga listă de experienţe analoage pe care au căţărat, ca pe o scară, de la haos până la strălucire. Ei sunt aceia care au băut paharul experienţei până la fund; şi am observat că ei se întorc temporar în slujba suprauniversurilor, în calitate de slujitori iubitori de rangul cel mai înalt alături de copiii timpului şi ai dezamăgirilor temporale.

26:10.3 (295.5) După o lungă şedere pe circuitul numărul doi, cei care au avut parte de dezamăgiri sunt examinaţi de consiliile perfecţiunii de pe lumea călăuză a acestui cerc şi sunt primesc atestarea că au trecut proba Havonei; şi aceasta le garantează (în ceea ce priveşte statutul lor nonspiritual) aceeaşi poziţie în universurile timpului ca şi când ar fi reuşit în aventura Deităţii. Spiritul acestor candidaţi era

întru totul demn de a fi acceptat; eşecul lor era inerent unei anumite faze a tehnicii de abordare sau unei anumite părţi a bagajului lor experienţial.

26:10.4 (295.6) Ei sunt atunci trimişi de consilierii cercului în faţa şefilor de însărcinare ai Paradisului şi trimişi înapoi la munca timpului pe lumile spaţiului; şi ei pleacă cu bucurie şi cu voioşie spre muncile din zilele de altădată ale vremurilor trecute. Ei se vor reîntoarce într-o altă zi pe cercul celei mai mari decepţii a lor şi se vor lansa, din nou, în aventura Deităţii.

26:10.5 (296.1) Pentru pelerinii ale căror eforturi sunt încununate de succes pe al doilea circuit, stimulul incertitudinii evolutive a trecut, însă aventura misiunii eterne nu a început încă. Însă atunci când şederea pe acest cerc este întru totul agreabilă şi cât se poate de folositoare, se simte oarecum ceva din entuziasmul anticipator al cercurilor precedente. Mulţi sunt pelerinii care, în astfel de momente, aruncă o privire în urmă la îndelungatul zbucium, cu o uşoară invidie , dorindu-şi cu adevărat să se poată întoarce cumva pe lumile timpului şi să înceapă din nou, după cum şi voi, muritorii, apropiindu-vă de o vârstă înaintată, priviţi uneori în urmă la luptele din tinereţe şi din prima parte a vieţii şi aţi dori sincer să puteţi să vă mai trăiţi o dată viaţa de la început.

26:10.6 (296.2) Însă străbaterea cercului cel mai interior stă chiar înaintea voastră. Curând după aceea, ultimul somn de tranzit va lua sfârşit şi va începe noua carieră a aventurii eterne . Consilierii şi consultanţii celui de al doilea cerc încep să-i pregătească pe cei aflaţi în grija lor pentru această lungă şi ultimă odihnă, somnul inevitabil

care intervine întotdeauna între stadiile epocale ale carierei ascendente.

26:10.7 (296.3) Atunci când pelerinii ascendenţi care au ajuns la Tatăl Universal îşi încheie experienţa celui de al doilea cerc, Îndrumătorii de Absolvire, care îi veghează în permanenţă, dau ordinul care îi admite în cercul final. Aceşti îndrumători îi călăuzesc personal pe cei încredinţaţi lor până în cercul interior, iar aici îi dau în sarcina complementelor repausului, ultimul ordin de supernafimi secundari desemnaţi să aibă grijă de pelerinii timpului pe circuitele lumilor Havonei.

11. Complementele Repausului

26:11.1 (296.4) O mare parte a timpului ascenderilor pe ultimul circuit este consacrată continuării studiului problemelor iminente stabilirii în Paradis. O mulţime variată de fiinţe, în majoritate nerevelate, locuieşte permanent sau temporar pe acest inel interior al lumilor Havonei. Împletirea acestor multiple tipuri oferă complementelor superafice ale repausului un bogat concurs de împrejurări pe care le utilizează eficient ducerea mai departe a educaţiei pelerinilor ascendenţi, mai ales în ceea ce priveşte problemele de adaptare la numeroase grupuri de fiinţe pe care le vor întâlni în curând în Paradis.

26:11.2 (296.5) Printre locuitorii circuitului interior se găsesc fiii trinitizaţi prin creaturi. Supernafimul primar şi cel secundar sunt protectorii generali ai corpului comun al acestor fii, incluzându-se aici şi vlăstarul trinitizat al finalitarilor muritori şi progenitura

asemănătoare a Cetăţenilor Paradisului. Unii dintre aceşti fii sunt îmbrăţişaţi de Trinitate şi recrutaţi în supraguverne, iar alţii primesc altfel de sarcini, însă marea majoritate este reunită în corpul comun al lumilor perfecte din circuitul interior al Havonei. Aici, sub supravegherea supernafimilor, ei sunt pregătiţi pentru o muncă viitoare, de către un corp nedenumit de înalţi Cetăţeni ai Paradisului care, înainte de epoca lui Grandfanda, erau primii asistenţi administrativi ai Eternilor de Zile. Există numeroase motive pentru a se deduce că aceste două grupuri unice de fiinţe trinitizate vor lucra împreună într-un viitor îndepărtat. Unul dintre aceste motive, însă nu cel mai mic dintre ele, este destinul lor comun în rezervele Corpului Paradisiac de Finalitari Trinitizaţi.

26:11.3 (296.6) Pe acest ultim circuit interior, pelerinii, atât ascendenţi, cât şi descendenţi, fraternizează unii cu alţii şi cu fiii trinitizaţi de creaturi. La fel ca părinţii lor, aceşti fii trag mari foloase din interasocieri şi intră în misiunea specială a supernafimilor înlesnirea şi asigurarea co-fraternizării acestor fii trinitizaţi ai finalitarilor muritori şi ai fiilor trinitizaţi ai Cetăţenilor Paradisului. Complementele de repaus superafice nu se preocupă atât de mult de instruirea acestor fii cât de promovarea asocierii lor înţelegătoare cu diverse grupuri.

26:11.4 (297.1) Muritorii au primit în Paradis porunca: „Fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru din Paradis este perfect”. Supernafimii supraveghetori nu încetează niciodată să proclame acestor fii trinitizaţi ai corpului asociat: „Fiţi înţelegători cu fraţii voştri care se ridică, după cum şi Fiii Creatori Paradisiaci îi cunosc şi îi iubesc”.

26:11.5 (297.2) Creatura muritoare trebuie să îl găsească pe Dumnezeu. Fiul Creator nu se opreşte niciodată înainte de fi găsit omul, cea mai umilă dintre creaturile volitive. Nu încape îndoială că Fiii Creator şi copiii lor muritori se pregătesc pentru un serviciu universal viitor şi necunoscut. Cele două grupuri traversează gama universului experienţial şi aşa sunt ei pregătiţi şi educaţi pentru misiunea lor eternă. În toate universurile, vedem producându-se această contopire unică a umanului şi a divinului, acest amestec de creatură şi Creator. Muritorii nechibzuiţi au considerat manifestarea de îndurare şi de tandreţe divine ca indicii ale unui Dumnezeu antropomorf, mai ales atunci când era îndreptată către cei slabi şi în favoarea celor aflaţi la nevoie. Ce greşeală! Ar trebui, mai degrabă, ca fiinţele umane să considere asemenea manifestări de îndurare şi de mare răbdare ca fiind proba că omul muritor este locuit de spiritul Dumnezeului viu şi că, în cele din urmă, creatura este animată de motive divine.

26:11.6 (297.3) Către finalul şederii lor pe primul cerc, pelerinii ascendenţi întâlnesc pentru prima dată pe Provocatorii de Repaus provocai primului ordin al supernafimilor. Sunt îngerii Paradisului, care ies pentru a-i saluta pe cei care se găsesc în pragul eternităţii şi pentru a desăvârşi pregătirea lor pentru somnul de tranziţie al ultimei reînvieri. Voi nu sunteţi cu adevărat copii ai Paradisului înainte a fi traversat cercul interior şi a fi făcut experienţa reînvierii eternităţii din somnul de pe urmă al timpului. Pelerinii care ating perfecţiunea încep această odihnă, adorm pe primul cerc al Havonei, însă se trezesc pe ţărmurile Paradisului. Dintre toţi cei care se ridică în Insula eternă,

doar cei care sosesc astfel sunt copiii eternităţii; ceilalţi merg acolo ca vizitatori, ca oaspeţi fără statut domiciliar stabil.

26:11.7 (297.4) Şi acum, la apogeul carierei havoniene, în momentul în care voi muritorii adormiţi pe lumea călăuză a circuitului interior, nu mergeţi să vă odihniţi singuri, aşa cum aţi făcut pe lumile voastre de origine atunci când aţi închis ochii pentru somnul natural al morţii, dar nici cum aţi făcut atunci când aţi intrat în lunga transă de tranziţie pregătitoare pentru călătoria voastră către Havona. Acum, în timp ce vă pregătiţi pentru repausul înfăptuirii, merge alături de voi asociatul vostru de lungă durată al primului circuit; el este maiestuosul complement al repausului care se pregăteşte să intre în repaus odată cu voi; este garanţia Havonei că tranziţia voastră este completă şi că mai aşteptaţi doar ultimele atingeri ale perfecţiunii.

26:11.8 (297.5) Prima voastră tranziţie era, într-adevăr, moartea, a doua un somn ideal, iar acum, a treia metamorfoză este adevărata odihnă, destinderea timpurilor.

26:11.9 (297.6) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii venit de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 26 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 28 >>

Capitolul 27

Serviciul supernafimilor primari

27:0.1 (298.1) SUPERNAFIMII primari sunt slujitorii celeşti ai Deităţilor pe Insula eternă a Paradisului. Nu s-a aflat niciodată ca vreunul dintre aceştia să se fi îndepărtat de la căile luminii şi dreptăţii. Lista lor de apel este completă; cât îi eternitatea de lungă, nu s-a pierdut nici unul dintre aceşti îngeri magnifici. Aceşti înalţi supernafimi sunt fiinţe perfecte, supremi în perfecţiune, însă nu sunt nici absoniţi, nici absoluţi. Fiind din esenţa perfecţiunii, aceşti copii ai Spiritului Infinit lucrează cu schimbul şi după voia lor în toate fazele multiplelor lor îndatoriri. Activitatea lor nu se extinde cu mult în afara Paradisului, cu toate că ei participă la diversele reuniuni milenare şi la uniunile de grup ale universului central. Ei se duc înainte şi ca

mesageri speciali ai Deităţilor, şi se înalţă în grupuri mari pentru a deveni Consilieri Tehnici.

27:0.2 (298.2) Supernafimii primari sunt, de asemenea, plasaţi în fruntea oştirilor serafice care îşi exercită serviciul pe lumi izolate din cauza rebeliunii. Când un Fiu al Paradisului se manifestă pe o astfel de lume, el îşi încheie misiunea, se ridică la Tatăl Universal, este acceptat, şi se întoarce ca eliberator acreditat al acestei lumi izolate, întotdeauna se desemnează un supernafim primar de către şefii de însărcinare pentru a prelua comanda spiritelor ocrotitoare aflate în funcţiune pe sfera recent recuperată. Supernafimii acestui serviciu special sunt schimbaţi cu rândul. Pe Urantia, actualul „şef al serafimilor" este cel de-al doilea din ordinul acesta aflat în funcţie din timpul efuziunii lui Cristos Mihail.

27:0.3 (298.3) Din veşnicie, supernafimii primari au servit pe Insula de Lumină şi s-au dus înainte pe lumile spaţiului în misiuni de conducere, însă după felul în care sunt clasificaţi acum nu au activat decât de la sosirea în Paradis a pelerinilor havonieni ai timpului. Aceşti înalţi îngeri lucrează acum, în principal, în următoarele şapte ordine de serviciu:

27:0.4 (298.4) 1. Conducătorii de Închinare.

27:0.5 (298.5) 2. Maeştrii de Filozofie.

27:0.6 (298.6) 3. Deţinătorii Cunoaşterii.

27:0.7 (298.7) 4. Îndrumătorii de Conduită

27:0.8 (298.8) 5. Tălmăcitorii de Etică.

27:0.9 (298.9) 6. Şefii de Însărcinare.

27:0.10 (298.10) 7. Provocatorii Repausului.

27:0.11 (298.11) Pelerinii ascendenţi nu intră sub influenţa directă a acestor supernafimi înainte de a fi dobândit efectiv domiciliul stabil în Paradisului. Ei trec printr-o perioadă de formare sub îndrumarea acestor îngeri în ordinea inversă celei în care au fost numiţi. Altfel spus, voi intraţi în cariera voastră paradisiacă sub tutela provocatorilor de repaus, apoi după perioade succesive petrecute cu ordinele intermediare vă încheiaţi această perioadă de pregătire cu conducătorii de închinare. După aceasta, sunteţi gata să începeţi cariera fără de sfârşit a unui finalitar.

1. Provocatorii Repausului

27:1.1 (299.1) Provocatorii de repaus sunt inspectori ai Paradisului care pleacă din Insula centrală către circuitul interior al Havonei pentru a colabora cu colegii lor, complementele repausului, din ordinul secundar al supernafimilor. Elementul esenţial pentru desfătarea în Paradis este odihna, repausul divin; iar aceşti provocatori de repaus sunt instructorii de pe urmă care îi pregătesc pe pelerinii timpului pentru introducerea lor în eternitate. Ei îşi încep activitatea pe cercul final de împlinire a al universului central şi o continuă atunci când un pelerin se trezeşte din ultimul somn, al tranziţiei, somnul care o avansează pe o creatură a spaţiului pe tărâmul eternului.

27:1.2 (299.2) Repausul este de natură septuplă. Există repausul pentru somn şi recreaţie la ordinele de viaţă de mai de jos, apoi acela pentru descoperire la fiinţele mai înalte, şi apoi acela pentru închinare

la tipurile cele mai înalte de personalităţi spirituale. Şi mai este apoi repausul normal pentru dobândirea de energie, reîncărcarea fiinţelor cu energie fizică sau spirituală., iar apoi somnul de trecere, somnolenţa inconştientă, când fiinţa este înserafimată, când este în trecere de la o sferă la alta. În întregime diferit de toate cele precedente este somnul profund al metamorfozei, repausul de tranziţie de la un stadiu al fiinţei şi la un altul, de la o viaţă la alta, de la o stare de existenţă la alta, somnul care însoţeşte întotdeauna tranziţia de la un *statut* actual al universului, în contrast cu evoluţia prin diverse stadii ale unui singur statut.

27:1.3 (299.3) Ultimul somn metamorfic este însă ceva mai mult decât somnolenţa tranziţiilor precedente care au marcat obţinerea statutelor succesive ale carierei ascendente; prin acest somn, creaturile timpului şi spaţiului traversează ultimele frontiere interioare ale temporalului şi spaţialului pentru a atinge statutul domiciliar în aşezămintele fără de spaţiu şi de timp ale Paradisului. Provocatorii şi complementele repausului sunt la fel de esenţiali pentru această metamorfoză transcendentă ca şi serafimii şi fiinţele asociate care permit creaturii muritoare să supravieţuiască morţii.

27:1.4 (299.4) Voi intraţi în repausul de pe circuitul final al Havonei şi sunteţi reînviaţi pe vecie în Paradis. Şi în timp ce vă repersonalizaţi aici spiritual, îl recunoaşteţi imediat pe provocatorul de repaus care vă întâmpină pe ţărmurile eterne ca fiind însuşi supernafimul primar care a produs somnul vostru final de pe circuitul interior al Havonei; vă veţi aminti ultima voastră mare încordare a credinţei pe măsură ce vă veţi pregăti încă o dată să încredinţaţi identitatea voastră în mâinile Tatălui Universal.

27:1.5 (299.5) Vă veţi fi bucurat astfel de ultimul repaus al timpului; veţi fi făcut atunci experienţa ultimului somn de tranziţiei; acum vă veţi trezi la viaţa veşnică de pe ţărmurile lăcaşului etern. „Şi se va termina cu somnul. Prezenţa lui Dumnezeu şi a Fiului Său este în faţa voastră şi voi sunteţi de-a pururi slujitorii săi; i-aţi văzut chipul, iar numele lui este spiritul vostru. Acolo nu va mai fi noapte; şi ei nu mai au nevoie de lumina soarelui deoarece Marea Sursă-Centru le dă lor lumină; ei vor trăi pentru totdeauna, iar Dumnezeu va şterge toate lacrimile din ochii lor; nu va mai fi moarte, nici tristeţe, nici plâns; dar nici nu vor mai fi alte dureri, căci primele lucruri vor fi trecut."

2. Şefii de Însărcinare

27:2.1 (300.1) Acesta este un grup desemnat, din timp în timp, de supernafimul şef, „îngerul model originar", pentru a prezida organizarea a trei ordine dintre aceşti îngeri - primar, secundar şi terţiar. Ca un tot, supernafimii se autoguvernează şi se autoreglementează în întregime, , excepţie făcând funcţiunile şefului lor comun, întâiul înger al Paradisului, care are întotdeauna întâietate faţă de toate aceste personalităţi spirituale.

27:2.2 (300.2) Până la admiterea lor în Corpul Finalităţii, îngerii însărcinaţi au multe de făcut cu muritorii slăviţi care au dobândit domiciliu permanent în Paradis, . Studiul şi instrucţia nu sunt ocupaţiile exclusive ale sosiţilor în Paradis; slujirea joacă, şi ea, rolul ei esenţial în experienţele de educaţie prefinalitare ale Paradisului. Şi am observat că, atunci când muritorii ascendenţi au perioade de tihnă,

ei vădesc o anumită predilecţie spre a se înfrăţi cu corpul de rezervă al şefilor superafici de însărcinare .

27:2.3 (300.3) Atunci când voi, ascenderii muritori, veţi atinge Paradisul, relaţiile voastre sociale vor implica mult mai mult decât un contact cu o oaste de fiinţe superioare şi divine şi cu o mulţime familiară de însoţitori muritori. Trebuie, de asemenea, ca voi să vă înfrăţiţi cu peste trei mii de ordine de Cetăţeni ai Paradisului, cu diversele grupuri de Transcendentali şi cu numeroase alte tipuri de locuitori ai Paradisului, permanenţi şi trecători, care nu au fost revelate pe Urantia. După un contact prelungit cu aceste puternice inteligenţe ale Paradisului, este ceva foarte odihnitor a te afla în compania minţilor de tip angelic; ele amintesc muritorilor timpului de serafimii cu care au avut contacte atât de îndelungate şi de întăritoare.

3. Tălmăcitorii de Etică

27:3.1 (300.4) Cu cât fiinţa urcă mai mult pe scara vieţii, cu atât este mai mare atenţia care trebuie să se acorde eticii universului. Conştiinţa etică nu este altceva decât recunoaşterea de către individ a drepturilor inerente existenţei ale tuturor celorlalţi indivizi, însă etica spirituală transcende, pe departe, conceptul muritor şi chiar morontial al relaţiilor personale şi de grup.

27:3.2 (300.5) Etica a fost bine predată şi transmisă cum se cuvine de către pelerinii timpului, în lungul lor urcuş pe culmile Paradisului. Pe măsura desfăşurării acestei cariere de ascensiune interioară, pornită de pe lumile de naştere ale spaţiului, ascenderii au continuat să

adauge, grup după grup, la cercul lor tot mai lărgit de asociaţi din univers. Odată cu fiecare nou grup de colegi întâlnit, se adaugă încă un nivel de etică care să fie recunoscută şi respectată până când, odată ajunşi în Paradis, muritorii care au urcat până acolo au realmente nevoie de cineva care să le dea sfaturi folositoare şi prieteneşti cu privire la interpretările etice. Nu este necesar să li se predea etica, însă, atunci când sunt confruntaţi cu extraordinara încercare de a lua contact cu atât de multe lucruri noi, ei au nevoie să li se *interpreteze* corespunzător ceea ce au învăţat cu atâta sârguinţă.

27:3.3 (300.6) Tălmăcitorii de etică sunt de un ajutor inestimabil pentru cei care sosesc în Paradis; ei îi ajută să se adapteze la numeroase grupuri de fiinţe maiestuoase pe parcursul frământatei perioade care se întinde de la dobândirea de către ei a statutului domiciliar până la admiterea lor oficială în Corpul Muritorilor Finalitari. Pelerinii ascendenţi au întâlnit deja numeroase tipuri de Cetăţeni ai Paradisului pe cele şapte circuite ale Havonei. Muritorii înălţaţi au beneficiat, de asemenea, de un contact intim cu fiii trinitizaţi ai creaturii din corpul comun de pe circuitul interior al Havonei, unde aceste fiinţe primesc o mare parte a educaţiei lor. Pe celelalte circuite, pelerinii ascendenţi au întâlnit numeroşi locuitori permanenţi nerevelaţi ai sistemului Paradis-Havona care îşi urmează acolo pregătirea de grup în vederea îndeplinirii sarcinilor încă nedezvăluite ale viitorului.

27:3.4 (301.1) Toate aceste camaraderii celeste sunt invariabil reciproce. Ca muritori ascendenţi, nu numai că veţi profita de pe urma acestor tovărăşii universale succesive şi a acestor numeroase ordine de asociaţi din ce în ce mai divini, însă veţi împărtăşi ,totodată,

fiecăreia dintre aceste fiinţe fraterne ceva din propria voastră personalitate şi din experienţa voastră, ceea ce îl face pentru totdeauna pe fiecare dintre ei diferit şi mai bun pentru că a fost asociat cu un muritor ascendent venind din lumile evolutive ale timpului şi ale spaţiului.

4. Îndrumătorii de Conduită

27:4.1 (301.2) Fiind deja pe deplin instruiţi în etica relaţiilor Paradisului - care nu sunt nişte formalităţi lipsite de sens, dar nici dictatele unor caste artificiale, ci mai degrabă nişte proprietăţi - muritorii ascendenţi găsesc de folos să primească sfatul îndrumătorilor de conduită superafici, cei care îi instruiesc pe noii membri ai societăţii Paradisului în uzanţele conduitei perfecte a fiinţelor elevate care se află pe Insula Centrală de Lumină şi de Viaţă.
27:4.2 (301.3) Armonia este nota fundamentală a universului central, şi predomină în Paradis o ordine distinctă în . O bună conduită este esenţială progresului prin mijlocirea cunoaşterii, trecând prin filozofie, până la înălţimile spirituale ale veneraţiei spontane. Există o tehnică divină în apropierea de Divinitate; şi pentru dobândirea acestei tehnici trebuie să se aştepte sosirea pelerinului în Paradis. Spiritul acesteia a fost dezvăluit pe cercurile Havonei, însă înrâuririle finale ale pregătirii pelerinilor timpului se pot aplica numai după ce aceştia ating efectiv Insula de Lumină.
27:4.3 (301.4) În Paradis, orice conduită este total spontană; în toate privinţele naturală şi liberă. Există totuşi o cale potrivită şi desăvârşită

de a face lucrurile pe Insula eternă, iar îndrumătorii de conduită sunt întotdeauna alături de „străinii de dincoace de porţi” pentru a-i instrui şi pentru a le îndruma în aşa fel paşii, încât să-i facă pe pelerini să se simtă în largul lor şi, în acelaşi timp, să ajute să evite confuzia şi incertitudinea care, altfel, ar fi inevitabile. Numai printr-un aranjament ca acesta s-a putut evita o nesfârşită confuzie , iar în Paradis nu se va produce niciodată confuzie.

27:4.4 (301.5) Aceşti directori de conduită servesc realmente ca învăţători şi ca îndrumători înălţaţi. Ei se ocupă, în principal, de instruirea noilor locuitori permanenţi muritori cu privire la desfăşurarea aproape interminabilă a situaţiilor noi şi a uzanţelor neobişnuite. Cu toată îndelunga pregătire pentru şederea acolo, şi în ciuda lungii călătorii de ajungere acolo, Paradisul rămâne încă nespus de straniu şi neaşteptat de nou pentru aceia care ating, în cele din urmă, statutul de locuitor permanent.

5. Deţinătorii de Cunoaştere

27:5.1 (301.6) Deţinătorii superafici ai cunoaşterii sunt „epistolele vii” superioare cunoscute şi citite de toţi aceia care sălăşluiesc în Paradis. Ei sunt înscrisurile divine ale adevărului, cărţile vii ale cunoaşterii adevărate. Voi aţi auzit de însemnări în „cartea vieţii”. Deţinătorii de cunoaştere sunt tocmai astfel de cărţi vii, inscripţii ale perfecţiunii gravate pe tăbliţele eterne ale vieţii divine şi ale siguranţei supreme. Ei sunt în realitate biblioteci vii, automate. Faptele universurilor sunt inerente acestor supernafimi primari şi sunt

realmente înregistrate în aceşti îngeri. De altfel, este imposibil, prin natura lucrurilor, ca un neadevăr să îşi facă loc în mintea acestor păstrători perfecţi şi completi ai adevărului eternităţii şi ai inteligenţei timpului.

27:5.2 (302.1) Aceşti deţinători ţin cursuri formale de instrucţie pentru locuitorii stabili ai Insulei eterne, însă funcţiunea lor principală este aceea de raportare şi de verificare. Toţi cei care stau în Paradis pot, la voinţă, să îl aibă alături de ei pe deţinătorul viu al unui anumit fapt sau adevăr pe care ar dori să îl cunoască. În marginea nordică a Paradisului se găsesc descoperitorii vii ai cunoaşterii care îl vor desemna pe îndrumătorul de grup care deţine informaţiile căutate şi, de îndată vor apărea strălucitoarele fiinţe care *sunt* lucrul însuşi pe care doriţi să îl ştiţi. Nu mai este nevoie să căutaţi informaţiile în pagini voluminoase; comunicaţi acum cu inteligenţa vie, faţă în faţă. Voi căpătaţi astfel cunoaşterea supremă de la fiinţele vii care sunt deţinătorii ei finali.

27:5.3 (302.2) Când reperaţi supernafimul care este exact ceea ce doriţi să verificaţi, veţi afla la dispoziţie *toate* faptele cunoscute ale tuturor universurilor, deoarece aceşti deţinători ai cunoaşterii sunt rezumatele vii şi finale ale vastei reţele a îngerilor înregistratori care se întinde de la serafimii şi seconafimii universurilor locale şi ai suprauniversurilor până la şeful arhivar al supernafimilor terţiari din Havona; iar această acumulare vie de cunoaştere se distinge de înregistrările formale ale Paradisului, care sunt rezumatul cumulativ al istoriei universale.

27:5.4 (302.3) Înţelepciunea adevărului îşi are originea în divinitatea universului central, însă cunoaşterea, cunoaşterea prin experienţă, îşi

are începuturile, în mare parte, în domeniile timpului şi spaţiului - de aici şi necesitatea de a menţine vastele organizaţii suprauniversale ale serafimilor şi supernafimilor înregistratori, susţinute de Arhivarii Celeşti.

27:5.5 (302.4) Aceşti supernafimi primari, care sunt prin naştere în posesia cunoaşterii universului, sunt, totodată, răspunzători de organizarea şi de clasificarea ei. Desemnându-se ca biblioteci vii de rapoarte ale universului universurilor, ei au clasificat cunoaşterea în şapte mari ordine, dintre care fiecare are aproximativ un milion de subdiviziuni. Uşurinţa cu care locuitorii stabili ai Paradisului pot consulta acest vast depozit de cunoaştere se datorează numai eforturilor voluntare şi înţelepte ale deţinătorilor de cunoaştere. Aceşti deţinători sunt, totodată, învăţătorii slăviţi ai universului central, care dăruiesc cu mărinimie din comorile lor vii tuturor fiinţelor de pe fiecare dintre circuitele Havonei, şi sunt larg folosiţi, deşi indirect, de către tribunalele Celor Îmbătrâniţi de Zile. Însă această bibliotecă vie, care este la dispoziţia universului central şi a suprauniversurilor, nu este accesibilă creaţiilor locale. În universurile locale, binefacerile cunoaşterii din Paradis se pot primi numai indirect şi prin reflexie.

6. Maeştrii Filozofiei

27:6.1 (302.5) Imediat alături de satisfacţia supremă a închinării se situează însufleţirea filozofiei. Niciodată nu urcaţi atâta de sus şi nu

înaintaţi atât de mult, încât să nu rămână mii de mistere care să necesite recurgerea la filozofie într-o încercare de soluţionare.

27:6.2 (302.6) Maeştrii filozofi ai Paradisului sunt bucuroşi să îndrume mintea locuitorilor lui, autohtoni sau ascendenţi, în urmărirea însufleţitoare a încercărilor de rezolvare a problemelor universale. Aceşti maeştri superafici ai filozofiei sunt „înţelepţii cerului”, fiinţele de înţelepciune care se folosesc adevărul cunoaşterii şi de faptele experienţei în eforturile lor de a pune stăpânire pe necunoscut. Cu ei, cunoaşterea atinge adevărul şi experienţa se înalţă la înţelepciune. În Paradis, personalităţile ascendente ale spaţiului fac experienţa înălţimilor existenţei: ele au cunoaşterea; cunosc adevărul; pot filozofa - pot gândi adevărul; ele pot căuta chiar şi să cuprindă conceptele asupra Celui Ultim şi să încerce să priceapă tehnicile Absoluturilor.

27:6.3 (303.1) La marginea sudică a vastului domeniu al Paradisului, maeştrii filozofiei ţin cursuri elaborate în cele şaptezeci de diviziuni funcţionale ale înţelepciunii. Aici, ei discută despre planurile şi despre ţelurilor Infinităţii, şi caută să coordoneze experienţele şi integreze cunoaşterea tuturor celor care au acces la înţelepciunea lor. Ei au dezvoltat o atitudine cât se poate de distinctă faţă de feluritele probleme din univers, însă concluziile lor finale prezintă întotdeauna un acord uniform.

27:6.4 (303.2) Aceşti filozofi ai Paradisului predau după toate metodele de instruire posibile, inclusiv după tehnica grafică superioară a Havonei şi după anumite metode ale Paradisului de comunicare a informaţiilor. Toate aceste tehnici superioare de comunicare a cunoaşterii şi de transmitere a ideilor depăşesc complet

capacitatea de înţelegere a minţii umane, chiar şi a celei mai înalt dezvoltate. O oră de instruire în Paradis ar fi echivalentul a zece mii de ani de metode de memorare ale Urantiei. Voi nu puteţi pricepe asemenea tehnici de comunicare şi chiar nu se pot compara cu nimic din experienţa de muritor , nimic cu care să poată fi asemuite.

27:6.5 (303.3) Maeştrii filozofiei găsesc o plăcere supremă în a comunica fiinţelor care s-au înălţat de pe lumile spaţiului interpretarea lor cu privire la universul universurilor . Şi, cu toate că filozofia nu poate fi la fel de fermă în concluziile sale precum sunt faptele cunoaşterii şi adevărurile experienţei, totuşi, atunci când veţi fi auzit discursul acestor supernafimi primari asupra problemelor nerezolvate ale eternităţii şi ale înfăptuirilor absolutelor, veţi simţi o mulţumire certă şi durabilă în ceea ce priveşte aceste chestiuni nelămurite.

27:6.6 (303.4) Aceste căutări intelectuale din Paradis nu sunt teledifuzate; filozofia perfecţiunii este doar la dispoziţia celor care sunt prezenţi personal. Creaţiile înconjurătoare nu cunosc aceste învăţături decât de la cei care au trecut prin această experienţă şi care, ulterior, au dus-o cu ei afară universurilor spaţiului.

7. Conducătorii Închinării

27:7.1 (303.5) Închinarea este cel mai înalt privilegiu şi cea dintâi îndatorire a tuturor inteligenţelor create. Închinarea este actul conştient şi plin de bucurie de recunoaştere şi de sesizare a adevărului şi a faptului relaţiilor intime şi personale ale Creatorilor cu creaturile

lor. Calitatea închinării este determinată de profunzimea percepţiei creaturii; şi, pe măsură ce cunoaşterea caracterului infinit al Dumnezeilor avansează, actul închinării devine tot mai atotcuprinzător, până când atinge în cele din urmă gloria celei mai înalte desfătării experienţiale şi cea mai intensă plăcere cunoscută fiinţelor create.

27:7.2 (303.6) Cu toate că Insula Paradisului conţine anumite locuri de închinare, ea este mai degrabă un vast sanctuar de slujire divină. Veneraţia este pasiunea primă şi dominantă a tuturor celor care se caţără până la ţărmurile ei beatifice - este izbucnirea spontană a fiinţelor care au aflat îndeajuns de mult despre Dumnezeu pentru a-i atinge prezenţa. Cerc după cerc, pe parcursul călătoriei lăuntrice prin Havona, veneraţia este o pasiune crescândă până când, în Paradis, devine necesar ca expresia ei să fie canalizată sau controlată cumva.

27:7.3 (304.1) Izbucnirile periodice, spontane şi colective de adoraţie supremă şi de slăvire spirituală petrecute în Paradis, se manifestă sub supravegherea unui corp special de supernafimi primari. Sub călăuzirea acestor îndrumători ai închinării, acest omagiu atinge ţelul plăcerii supreme a creaturilor şi ajunge pe înălţimile de perfecţiune ale sublimei exprimări de sine şi ale bucuriei personale. Toţi supernafimii primari ar dori cu ardoare să fie conducători ai închinării şi toate fiinţele ascendente s-ar bucura să rămână pentru totdeauna în atitudinea de închinare dacă şefii de însărcinare nu ar dispersa periodic grupările lor. Însă nici unei fiinţe ascendente nu i s-a cerut vreodată să se angajeze în sarcinile serviciului etern înainte de a fi dobândit deplina mulţumire în închinăciune.

27:7.4 (304.2) Este sarcina conducătorilor închinării aceea de a le învăţa în aşa fel pe creaturile ascendente cum să se închine încât ele să poată avea această satisfacţie a exprimării de sine şi, în acelaşi timp, să îşi poată îndrepta atenţia asupra activităţilor esenţiale ale regimului Paradisului. Fără perfecţionarea tehnicii de închinare , i-ar trebui sute de ani muritorului de rând care ajunge în Paradis ca să poată da o expresie deplină şi satisfăcătoare emoţiilor sale de apreciere inteligentă şi de recunoştinţă crescândă. Conducătorii închinării deschid căi de expresie noi şi până atunci nemaicunoscute, astfel încât copiii minunaţi ai pântecelui spaţiului şi ai travaliului timpului să fie îndreptăţiţi să obţină deplinele satisfacţii ale închinării într-un timp mai scurt.

27:7.5 (304.3) Toate artele tuturor fiinţelor din întreg universul care sunt în măsură să intensifice şi să exalte deprinderile exprimării de sine şi comunicarea aprecierii sunt folosite la maximul eficienţei lor în venerarea Deităţilor Paradisului. *Veneraţia este cea mai mare bucurie a existenţei paradisiace;* este jocul întineritor al Paradisului. Ceea ce jocul face pentru mintea voastră istovită pe pământ, veneraţia o va face pentru sufletul vostru făcut perfect în Paradis. Modul de venerare în Paradis depăşeşte complet puterea de înţelegere a muritorului, însă puteţi începe să îi apreciaţi spiritul chiar şi aici jos, pe Urantia, căci spiritele Dumnezeilor locuiesc chiar şi acum în voi, planează deasupra voastră şi vă inspiră pentru adevărata veneraţie.

27:7.6 (304.4) Există în Paradis anumite momente şi locuri de închinare, acestea nu sunt nimerite să găzduiască revărsarea tot mai mare a emoţiilor spirituale născute în inteligenţa crescândă şi în larga recunoaştere a divinităţii, care se dezvoltă în strălucitoarele fiinţe care

fac urcă prin experienţă către Insula eternă. De pe vremea lui Grandfanda, supernafimii nu au mai putut găzdui niciodată pe deplin spiritul de venerare al Paradisului. Există întotdeauna un exces de veneraţie, dacă este să judecăm după pregătirea în această direcţie . Şi aceasta din pricină că personalităţile care sunt perfecte din fire nu pot niciodată preţui pe deplin uluitoarele reacţii emoţionale spirituale ale fiinţelor care şi-au croit încet şi cu trudă calea în sus către gloria Paradisului, plecând din străfundurile întunericului spiritual al lumilor de jos ale timpului şi spaţiului. Când asemenea îngeri şi muritorii ai timpului ajung în prezenţa puterilor Paradisului, se produce atunci expresia emoţiilor acumulate de-a lungul timpurilor, un spectacol care îi uluieşte pe îngerii Paradisului şi care provoacă o bucurie supremă de satisfacţie divină în Deităţile Paradisului.

27:7.7 (304.5) Uneori întregul Paradis este inundat de un flux dominant de expresie spirituală şi veneratoare. Adesea conducătorii venerării nu pot controla astfel de fenomene înainte de apariţia triplei fluctuaţii a luminii lăcaşului Deităţii. Acest semn denotă că inima divină a Dumnezeilor a fost pe deplin şi complet satisfăcută de adoraţia sinceră a locuitorilor permanenţi ai Paradisului, cetăţenii perfecţi ai strălucirii şi creaturile ascendente ale timpului. Ce triumf al tehnicii! Ce fructificare a planului şi ţelului etern al Zeilor, când iubirea inteligentă a copilului creat dă deplină satisfacţie iubirii infinite a Tatălui Creator!

27:7.8 (305.1) După ce aţi atins suprema satisfacţie a plenitudinii adoraţiei, aţi fost îndreptăţiţi pentru admiterea în Corpul Finalităţii. Cariera ascendentă este aproape terminată şi se pregăteşte celebrarea celui de al şaptelea jubileu. Primul jubileu marca acordul muritorului

cu Ajustorul Gândirii, când ţelul supravieţuirii a fost pecetluit; al doilea a fost deşteptarea la viaţa morontială; al treilea, contopirea cu Ajustorul Gândirii; al patrulea, trezirea pe Havona. Al cincilea a celebrat descoperirea Tatălui Universal, iar al şaselea jubileu a fost ocazia trezirii în Paradis după somnul final de tranzit al timpului. Al şaptelea jubileu marchează intrarea în corpul finalitarilor muritori şi începerea serviciului eternităţii. Când un finalitar va atinge al şaptelea stadiu de realizare a spiritului, acest fapt va da probabil semnalul primului jubileu al eternităţii.

27:7.9 (305.2) Şi aşa se sfârşeşte povestea supernafimilor Paradisului, ordinul cel mai înalt al spiritelor ocrotitoare, aceste fiinţe care, în calitatea lor de clasă universală, vă însoţesc întotdeauna, de la lumea originii voastre până când, în cele din urmă, conducătorii veneraţiei îşi iau rămas bun de la voi de îndată ce faceţi legământul trinitar al eternităţii şi sunteţi încorporaţi în Corpul Muritorilor Finalitari.

27:7.10 (305.3) Serviciul perpetuu al Trinităţii Paradisului este pe cale să înceapă, iar finalitarul face acum faţă provocării Dumnezeului Ultim.

27:7.11 (305.4) [Prezentat de un Desăvârşitor al Înţelepciunii venit de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 28

Spiritele ocrotitoare ale supraunivresurilor

28:0.1 (306.1) CUM supernafimii sunt oştirile îngereşti ale universului central, iar serafimii acelea ale universurilor locale, seconafimii sunt, la rândul lor, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor. Ca grad de divinitate şi ca potenţial de supremaţie, aceşti copii ai Spiritelor Reflectante seamănă totuşi mult mai mult cu supernafimii decât cu serafimii. Ei nu slujesc singuri în supracreaţii, iar operaţiunile care sunt aflate în sarcina asociaţilor lor nearătaţi sunt numeroase, şi misterioase deopotrivă.

28:0.2 (306.2) După cum sunt se prezintă în aceste expuneri, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor cuprind următoarele trei ordine:

28:0.3 (306.3) 1. Seconafimii.

28:0.4 (306.4) 2. Terţiafimii.

28:0.5 (306.5) 3. Omniafimii.

28:0.6 (306.6) De vreme ce ultimele două ordine nu sunt atât de direct preocupate de planul ascendent de înaintare a muritorilor, ele vor fi discutate pe scurt mai înainte de se trece la mai îndelunga consideraţie rezervată seconafimilor. Din punct de vedere tehnic, nici terţiafimii, nici omniafimii nu sunt spirite ocrotitoare *ale* suprauniversurilor, cu toate că şi unii şi ceilalţi servesc ca ocrotitori spirituali *în* aceste domenii.

1. Terţiafimii

28:1.1 (306.7) Aceşti înalţi îngeri sunt înscrişi în sediile suprauniversurilor şi, în ciuda serviciului lor în creaţiile locale, ei sunt, din punct de vedere tehnic, locuitori permanenţi ai acestor capitale suprauniversale, prin aceea că nu sunt născuţi în universurile locale. Terţiafimi sunt copiii Spiritului Infinit şi sunt personalizaţi în Paradis în grupuri de câte o mie, iar aceste fiinţe celeste, de o originalitate divină şi de o versatilitate aproape supremă, sunt darul Spiritului Infinit către Fiii Creatori ai lui Dumnezeu.

28:1.2 (306.8) Când un Fiu Mihail este detaşat din regimul părintesc al Paradisului şi este pregătit să plece în aventura universală a spaţiului, atunci Spiritul Infinit zămisleşte un grup de o mie dintre aceste spirite însoţitoare. Aceşti terţiafimi maiestuoşi îl însoţesc pe

acest Fiu Creator atunci când el se angajează în aventura de organizare a unui univers.

28:1.3 (306.9) Pe tot parcursul perioadei iniţiale de construire a unui univers, aceşti o mie de terţiafimi formează singurul corp personal al Fiului Creator. Ei dobândesc o foarte bogată experienţă ca asistenţi ai Fiului, de-a lungul vremurilor frământate ale alcătuirii universului şi ale altor manevre astronomice. Ei servesc alături de Fiul Creator până în ziua personalizării Strălucitoarei Stele de Dimineaţă, prima născută a unui univers local, fapt după care demisiile oficiale ale terţiafimilor sunt înaintate şi acceptate. O dată cu apariţia ordinelor iniţiale de viaţă îngerească naturală, ei se retrag din serviciul activ din universul local şi devin agenţii de legătură dintre Fiul Creator, căruia îi fuseseră ataşaţi anterior, şi Îmbătrâniţii de Zile ai suprauniversului respectiv.

2. Omniafimii

28:2.1 (307.1) Omniafimii sunt creaţi de Spiritul Infinit în legătură cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi, şi sunt totodată slujitorii şi mesagerii exclusivi ai acestor Agenţi Executivi Supremi. Omniafimii au misiuni în marele univers. În Orvonton, ei menţin un cartier general în părţile nordice ale Uversei, unde se afla ca o colonie specială de complezenţă. Ei nu sunt nici înregistraţi pe Uversa, nici ataşaţi administraţiei noastre. Şi nu sunt nici direct interesaţi de planul ascendent de înaintare a muritorilor.

28:2.2 (307.2) Omniafimii sunt, în întregime, ocupaţi cu supravegherea suprauniversurilor în interesul unei coordonări

administrative din punctul de vedere al celor Şapte Agenţi Executivi Supremi. Colonia noastră de omniafimi de pe Uversa nu primeşte ordine decât de la Agentul Executiv Suprem al Orvontonului, şi nu face rapoarte decât către el. Acesta se situează pe sfera administrativă comună numărul şapte, în inelul exterior al sateliţilor Paradisului.

3. Seconafimii

28:3.1 (307.3) Oştirile secorafice sunt produse de cele şapte Spirite Reflectante ataşate cartierului general de pe fiecare supraunivers. Paradisul are o tehnică precisă de reacţie în legătură cu creaţia acestor îngeri în grupuri de câte şapte. Fiecare grup de şapte este compus dintr-un seconafim primar, din trei seconafimi secundari şi din trei terţiari; ei se personalizează întotdeauna exact în această proporţie. De cum sunt creaţi şapte astfel de seconafimi, unul dintre ei, cel primar, este ataşat serviciului Celor Îmbătrâniţi de Zile. Cei trei îngeri secundari sunt asociaţi cu trei grupuri de administratori de origine paradisiacă din supraguverne: Consilierii Divini, Desăvârşitorii Înţelepciunii şi Cenzorii Universali. Cei trei îngeri terţiari sunt ataşaţi asociaţilor trinitizaţi ascendenţi ai şefilor suprauniversului: Puternicii Mesageri, Cei Înalţi în Autoritate şi Cei fără de Nume şi Număr.

28:3.2 (307.4) Seconafimii suprauniversurilor sunt urmaşii Spiritelor Reflectante; reflexivitatea este deci inerentă naturii lor. Ei sunt sensibili în mod reflexiv la ansamblul fiecărei etape a fiecărei creaturi originare din cea de a Treia Sursă-Centru şi din Fii Creatori ai Paradisului, însă ei nu sunt direct reflexivi ai fiinţelor sau entităţilor,

personale sau de un alt fel, originare exclusiv din Prima Sursă-Centru. Noi posedăm numeroase dovezi ale actualităţii circuitelor universale de inteligenţă ale Spiritului Infinit, dar şi dacă n-am avea nici o altă dovadă, activităţile reflectante ale seconafimilor ar fi arhisuficiente pentru a demonstra realitatea prezenţei universale a minţii infinite a Autorului Comun.

4. Seconafimii Primari

28:4.1 (307.5) Seconafimii primari intraţi în serviciul Celor Îmbătrâniţi de Zile sunt oglinzile vii ale acestor conducători triunici. închipuiţi-vă ce înseamnă în economia unui suprauniverss a te putea întoarce, ca să zicem, spre o oglindă vie, şi a vedea acolo, în ea, şi a auzi totodată, răspunsurile categorice ale unei alte fiinţe, aflată la o distanţă de o mie sau o sută de mii de ani lumină, şi a face toate acestea cu promptitudine şi cu precizie. Înregistrările sunt esenţiale pentru conducerea universurilor, teledifuziunile sunt folositoare, munca mesagerilor Solitari sau a altor mesageri este de foarte mare ajutor, însă de pe poziţia lor de mijloc situată între lumile locuite şi Paradis - între om şi Dumnezeu - Cei Îmbătrâniţi de Zile pot privi instantaneu în ambele direcţii, pot auzi din ambele direcţii şi pot *cunoaşte* ambele direcţii.

28:4.2 (308.1) Această aptitudine - de a vedea şi de a auzi, ca să zicem aşa, toate lucrurile - nu poate fi realizată perfect în suprauniversuri decât de către Cei Îmbătrâniţi de Zile şi doar pe lumile lor sediu respective. Chiar şi acolo, ei întâmpină limitări: de pe

Uversa, acest gen de comunicare este limitat la lumile şi universurile Orvontonului şi, cu toate că această aceeaşi tehnică de reflectare ar fi neoperativă între suprauniversuri, ea le menţine pe fiecare dintre ele în contact cu universul central şi cu Paradisul. Cele şapte supraguverne, deşi separate individual, reflectă perfect autoritatea de sus şi sunt pe deplin sensibile la nevoile lumii de jos, pe care le cunosc foarte bine.

28:4.3 (308.2) Prin firea lor intimă, seconafimii primari manifestă înclinaţie către şapte tipuri de servicii, şi s-ar cuveni ca cei din prima serie a acestui ordin să fie înzestraţi în aşa fel încât să tălmăcească de la sine mintea Spiritului pentru Cei Îmbătrâniţi de Zile:

28:4.4 (308.3) 1. *Vocea Autorului Comun.* În fiecare suprauniversității, primul seconafim primar şi fiecare al şaptelea din acel ordin creat ulterior dovedesc un înalt grad de adaptabilitate în înţelegerea minţii Spiritului Infinit şi în interpretarea ei Celor Îmbătrâniţi de Zile şi asociaţilor lor din supraguverne, lucru de mare valoare pe centrele de comandă ale suprauniversurilor, căci, spre deosebire de creaţiile locale împreună cu Divinele lor Slujitoare, sediul unui supraguvern nu dispune de o personalizare diferenţiată a Spiritului Infinit. De aceea vocile secorafice se apropie mai mult decât orice de faptul de a fi reprezentantele personale ale celei de Treia Surse-Centru pe aceste sfere capitale. Este adevărat că cele şapte Spirite Reflectante sunt aici, însă aceste mame ale oştirilor secorafice nu îl reflectă pe Autorul Comun tot atâta de fidel şi de automat pe cât le reflectă pe cele Şapte Spirite Maestru.

28:4.5 (308.4) 2. *Vocea celor Şapte Spirite Maestru.* Al doilea seconafim primar, şi fiecare al şaptelea creat mai apoi ai ordinului aceluia, au tendinţa de a descrie naturile şi reacţiile colective ale celor Şapte Spirite Maestru. Cu toate că fiecare Spirit Maestru este deja reprezentat în capitala unui univers de către unul dintre cele şapte Spirite Reflectante desemnate, această reprezentare este individuală şi nu colectivă. Colectiv, Spiritele Maestru nu sunt prezente decât prin reflectare; de aceea, ei primesc cu bucurie serviciile acestor îngeri cât se poate de personali aparţinând celei de a doua serii de seconafimi primari, care sunt atât de potriviţi pentru a-i reprezenta înaintea Celor Îmbătrâniţi de Zile.

28:4.6 (308.5) 3. *Vocea Fiilor Creatori.* Spiritul Infinit trebuie să fi avut un rol în creaţia sau în pregătirea Fiilor Paradisiaci ai ordinului Mihaililor, deoarece al treilea seconafim primar şi fiecare al şaptelea din seriile create ulterior posedă darul remarcabil de a fi reflectanţi ai minţii acestor Fii Creatori. Dacă Cei Îmbătrâniţi de Zile ar dori să cunoască - să cunoască cu adevărat - atitudinea lui Mihail din Nebadon cu privire la vreo chestiune de lămurit, ei nu trebuie să îl cheme pe liniile spaţiului, ci doar să îl cheme pe Şeful Vocilor Nebadonului care, la cerere, îl va prezenta pe seconafimul de înregistrare al lui Mihail; şi chiar atunci şi acolo, Cei Îmbătrâniţi de Zile vor percepe vocea Fiului Maestru din Nebadon.

28:4.7 (309.1) Nici un alt ordin de filiaţie nu este „reflexibil” în chipul acesta, şi nici un alt ordin de îngeri nu poate funcţiona astfel. Noi nu înţelegem pe deplin cum anume se realizează acest lucru, şi eu tare mă îndoiesc că înşişi Fiii Creatori ar înţelege asta pe deplin. Însă ştim cu certitudine că asta funcţionează, şi mai ştim şi că funcţionează

negreşit într-un mod corespunzător, căci în toată istoria Uversei, vocile secorafice nu s-au înşelat niciodată în prezentările lor.

28:4.8 (309.2) Voi începeţi să vedeţi aici ceva din modul în care divinitatea cuprinde spaţiul timpului şi pune stăpânire pe timpul spaţiului. Voi căpătaţi aici una dintre primele voastre străfulgerări fugitive cu privire la tehnica ciclului eternităţii, care este divergentă pentru moment, în vederea asistării copiilor timpului în ţelul lor de a stăpâni dificilele handicapuri ale spaţiului. Şi aceste fenomene se adaugă tehnicii universale stabilite de Spiritele Reflectante.

28:4.9 (309.3) Deşi aparent privaţi de prezenţa personală a Spiritelor Maestru de deasupra şi a Fiilor Creatori de dedesubt, Cei Îmbătrâniţi de Zile au la dispoziţia lor fiinţe vii, acordate cu mecanismele cosmice ale perfecţiunii reflectante şi ale preciziei ultime; ei pot astfel să se bucure de prezenţa prin reflectare a tuturor acelor fiinţe de sus de a căror prezenţă personală sunt lipsiţi. Cu şi prin aceste mijloace, precum şi prin altele necunoscute vouă, Dumnezeu este potenţial prezent în cartierele generale ale suprauniversurilor.

28:4.10 (309.4) Cei Îmbătrâniţi de Zile cunosc perfect voinţa tatălui, prin deducţie, îmbinând vocea fulgerătoarea Spiritului din înalt cu vocile fulgerătoare de jos ale Mihaililor . Aceasta le dă o certitudine infailibilă în aprecierea voii Tatălui cu privire la treburile administrative ale universului local. Însă, pentru a deduce voia unuia dintre Dumnezei din cunoaşterea voii celorlalţi doi, Cei trei Îmbătrâniţi de Zile trebuie să acţioneze împreună; doi n-ar fi în stare să obţină răspunsul. Şi de aceea, şi să nu mai fie alţii, . peste suprauniversuri domnesc întotdeauna câte trei Îmbătrâniţi de Zile, iar nu unul singur, nici chiar doi.

28:4.11 (309.5) 4. *Vocea Oştirilor Îngereşti.* Al patrulea seconafim primar şi toate seriile de câte şapte create ulterior se dovedesc a fi îngeri deosebit de sensibili la sentimentele tuturor ordinelor de îngeri, inclusiv supernafimii de deasupra şi serafimi de dedesubt. Astfel atitudinea oricărui înger comandant sau supraveghetor poate fi luată pe loc în considerare la oricare dintre consfătuirile Celor Îmbătrâniţi de Zile. Nu trece nici măcar o zi pe lumea voastră, fără ca şeful serafimilor de pe Urantia să nu fie făcut conştient de fenomenul transferului prin reflectare, de faptul că s-a recurs la el de pe Uversa dintr-un anumit motiv; însă, dacă nu este înştiinţat dinainte de un Mesager Solitar, el rămâne complet neştiutor de ceea ce se caută şi de cum anume se găseşte. Spiritele ocrotitoare ale timpului oferă constant acest fel de mărturie inconştientă şi, deci, cu siguranţă lipsită de părtinire referitoare la interminabilului şir de materii care angajează atenţia şi sfătuirea Celor Îmbătrâniţi de Zile şi a asociaţilor lor.

28:4.12 (309.6) 5. *Receptorii Teledifuziunilor.* Există o categorie specială de mesaje teledifuzate care sunt primite doar de aceşti seconafimi primari. Cu toate că nu sunt emiţătorii regulaţi ai Uversei, ei lucrează în legătură cu îngerii vocilor reflectante în vederea sincronizării viziunii reflectante a Celor Îmbătrâniţi de Zile cu anumite mesaje actuale care vin pe circuitele stabilite de comunicare universală. Receptorii teledifuziunilor sunt seconafimii de ordinul cinci, cel de-al cincilea seconafim primar care urmează să fie creat şi fiecare al şaptelea care urmează după aceea.

28:4.13 (310.1) 6. *Personalităţile de Transport.* Sunt seconafimii care îi transportă pe pelerinii timpului de pe lumile-sediu ale suprauniversurilor până la cercul exterior al Havonei. Ei formează corpul de transport al suprauniversurilor, acţionând în interior, spre Paradis, şi în exterior spre lumile sectoarelor lor respective. Acest corp este compus din al şaselea seconafim primar şi din fiecare al şaptelea creat ulterior.

28:4.14 (310.2) 7. *Corpul de Rezervă.* Un foarte vast grup de seconafimi, primarii de ordinul şapte , sunt ţinuţi în rezervă pentru misiunile neclasate şi pentru desemnările de urgenţă ale tărâmurilor. Nefiind înalt specializaţi, ei pot la fel de bine să acţioneze în orice calitate dintre cele deţinute de diverşii lor asociaţi, însă ei se angajează într-o muncă atât de specializată numai în cazuri de urgenţă. Sarcinile lor obişnuite constau în îndeplinirea acelor îndatoriri generalizate dintr-un suprauniverss, acelea care nu intră în atribuţiile îngerilor care au o datorie anume.

5. Seconafimii Secundari

28:5.1 (310.3) Seconafimii ordinului secundar nu sunt mai puţin reflectanţi decât semenii lor primari. În cazul seconafimilor, faptul că sunt clasaţi ca primar, ca secundar şi ca terţiar nu indică o diferenţă de statut sau de funcţie; asta denotă doar ordinea de procedură. Cele trei grupuri dovedesc calităţi identice în activităţile lor.

28:5.2 (310.4) Cele şapte tipuri reflectante ale seconafimilor secundari sunt ataşate serviciului asociaţilor coordonaţi de origine

trinitară a Celor Îmbătrâniţi de Zile după cum urmează:

28:5.3 (310.5) Desăvârşitorilor Înţelepciunii - Vocile Înţelepciunii, Sufletele Filozofiei şi Uniunile Sufletelor.

28:5.4 (310.6) Consilierilor Divini - Inimile Sfătuirii, Bucuriile Existenţei şi Satisfacţiile Servirii.

28:5.5 (310.7) Cenzorilor Universali - Discernătorii Spiritelor.

28:5.6 (310.8) Ca şi ordinul primar, acest grup este creat în serie; adică, primul născut a fost o Voce a Înţelepciunii, iar al şaptelea care a urmat a fost la fel; şi tot aşa este cu celelalte şase tipuri ale acestor îngeri reflectanţi.

28:5.7 (310.9) 1. *Vocea Înţelepciunii.* Unii dintre seconafimii aceştia sunt într-o perpetuă legătură cu bibliotecile vii ale Paradisului, păzitorii cunoştinţelor făcând parte dintre supernafimii primari. În serviciul lor reflectant specializat, Vocile Înţelepciunii sunt concentrări şi focalizări vii, curente, complete şi în întru totul demne de încredere ale înţelepciunii coordonate a universului universurilor. La volumul aproape infinit de informaţii care circulă pe circuitele principale ale suprauniversurilor, aceste fiinţe supreme sunt atât de reflectante şi de selective, atât de sensibile încât să fie capabile să extragă şi să primească esenţa înţelepciunii, şi să transmită cu precizie aceste bijuterii de activitate mentală superiorilor lor, Desăvârşitorii Înţelepciunii. Şi ei acţionează în aşa fel încât Desăvârşitorii Înţelepciunii nu numai că aud expresiile actuale şi originale ale acestei înţelepciuni, dar şi le văd , prin reflectare, pe înseşi fiinţele care au exprimat-o, fiinţe de origine înaltă ori umilă.

28:5.8 (310.10) Stă scris: „Dacă unui om îi lipseşte înţelepciunea, să o ceară”. Pe Uversa, când devine necesar să se ajungă la decizii de înţelepciune în situaţiile problematice ale treburilor complexe ale guvernului suprauniversului, când atât înţelepciunea perfecţiunii cât şi cea a practicabilităţii trebuie să îşi facă apariţia, atunci Desăvârşitorii Înţelepciunii convoacă o baterie a Vocilor Înţelepciunii. Cu iscusinţa desăvârşită a ordinului lor, Desăvârşitorii îi acordă şi îi orientează pe aceşti receptori vii ai înţelepciunii mentalizate şi circulante a universului universurilor, astfel încât, în mod necesar, de la aceste voci secorafice vine un curent al înţelepciunii divine din universul de deasupra, precum şi o revărsare a înţelepciunii practice de la spiritele înalte ale universurilor de jos.

28:5.9 (311.1) Dacă se iscă confuzie în ceea ce priveşte armonizarea acestor două versiuni ale înţelepciunii, se face imediat apel la Consilierii Divini, care aleg pe loc combinaţia potrivită de proceduri. Dacă există vreo îndoială asupra autenticităţii unui lucru care vine de pe tărâmurile unde s-a răspândit rebeliunea, se face atunci apel la Cenzori care, cu Discernătorii lor de Spirite, sunt capabili să determine imediat „ce fel de spirit” l-a făcut să acţioneze pe sfătuitor. Aşa sunt înţelepciunea vremurilor şi intelectul momentului mereu prezente pentru Cei Îmbătrâniţi de Zile, ca şi o carte deschisă sub privirea lor binevoitoare.

28:5.10 (311.2) Voi nu puteţi înţelege decât vag ce înseamnă toate acestea pentru cei care sunt răspunzători de dirijarea guvernelor suprauniversale. Imensitatea acestor operaţiuni, şi posibilitatea lor de a fi înţelese sunt cu totul dincolo de concepţiile finite. Când veţi sta, aşa cum am stat şi eu în repetate rânduri, în sălile speciale de primire

ale templului înţelepciunii de pe Uversa, şi când veţi vedea toate acestea în plină desfăşurare, veţi fi îndemnaţi la adoraţie de perfecţiunea complexităţii şi de siguranţa funcţionării comunicărilor interplanetare ale universului. Veţi aduce omagiu divinei înţelepciuni şi bunătăţi a Dumnezeilor, care fac planuri şi le duc la îndeplinire cu o tehnică atât de minunată. Iar aceste lucruri se petrec întocmai după cum le-am descris.

28:5.11 (311.3) 2. *Sufletul Filozofiei.* Aceşti minunaţi educatori sunt, de asemenea, ataşaţi Desăvârşitorilor Înţelepciunii şi, când nu au fost direcţionaţi altfel, ei rămân în sincronism focal cu maeştrii filozofiei din Paradis. Închipuiţi-vă că vă aşezaţi în faţa unei oglinzi vii, ca să zicem aşa, dar în loc de a zări înfăţişarea eului vostru finit şi material, voi să percepeţi o imagine reflectată a înţelepciunii divinităţii şi a filozofiei Paradisului. Şi dacă devine un lucru de dorit „întruparea" acestei filozofii a perfecţiunii, să o diluaţi în aşa fel încât să o faceţi aplicabilă şi asimilabilă de către umilele popoare ale lumilor inferioare, aceste oglinzi vii nu trebuie decât să-şi îndrepte faţa în jos pentru a reflecta normele şi nevoile unei alte lumi sau ale unui alt univers.

28:5.12 (311.4) Prin chiar folosirea acestor tehnici, Desăvârşitorii Înţelepciunii îşi adaptează deciziile şi recomandările la nevoile reale şi la statutul actual al popoarelor şi al lumilor luate în considerare; şi ei acţionează întotdeauna laolaltă cu Consilierii Divini şi cu Cenzorii Universali. Însă plenitudinea sublimă a acestor operaţiuni depăşeşte chiar şi facultatea mea de înţelegere.

28:5.13 (311.5) 3. *Uniunea Sufletelor.* Statul major triunic ataşat Desăvârşitorilor Înţelepciunii este completat de aceşti reflectori ai idealurilor şi al statutului relaţiilor etice. Dintre toate problemele universului necesitând exerciţiul unei înţelepciuni desăvârşite întemeiate pe experienţă şi pe adaptabilitate, nici una nu este mai importantă decât acelea care se ivesc din relaţiile şi din asocierile fiinţelor inteligente. Fie în asociaţiile umane de comerţ, în prietenii şi în căsătorii, fie în legăturile oştirilor îngereşti, continuă să se işte unele fricţiuni mărunte, neînţelegeri minore, prea banale până şi pentru a atrage atenţia conciliatorilor, însă îndeajuns de iritante şi de supărătoare pentru a strica bunul mers al universului dacă li s-ar permite să se înmulţească şi să dureze. De aceea, Desăvârşitorii Înţelepciunii ne pun la dispoziţie experienţa plină de înţelepciune a ordinului lor ca fiind „uleiul împăcării” pentru un supraunivers întreg. În toată această muncă, aceşti înţelepţi ai suprauniversurilor sunt secondaţi cu pricepere de asociaţii lor reflectanţi, Uniunile Sufletelor, care fac să fie accesibile informaţiile curente referitoare la statutul universului şi descriu totodată idealul paradisiac cu privire la cea mai bună elucidare a acestor probleme tulburătoare. Atunci când nu sunt precis direcţionaţi altundeva, aceşti seconafimi rămân în legătură reflexivă cu interpreţii de etică din Paradis.

28:5.14 (312.1) Aceştia sunt îngerii care încurajează şi uşurează munca de echipă a întregului Orvonton. Una dintre cele mai importante lecţii de învăţat pe parcursul carierei voastre muritoare este aceea de *muncă în echipă.* Sferele perfecţiunii sunt populate de cei care şi-au însuşit această artă de a lucra cu alte fiinţe. Puţine sunt sarcinile din Univers încredinţate slujitorului solitar. Cu cât urcaţi mai

sus, cu atât mai însinguraţi deveniţi atunci când sunteţi temporar lipsiţi de tovărăşia semenilor voştri.

28:5.15 (312.2) 4. *Inima Sfatului.* Acesta este primul grup de genii reflexive puse sub supravegherea Consilierilor Divini. Seconafimii de acest tip sunt în posesia faptelor spaţiului, ei selectând astfel de date din circuitele timpului. Ei îi reflectă în special pe coordonatorii superafici de informaţii, însă, într-un mod selectiv, ei reflectă, totodată sfatul tuturor fiinţelor, atât cele de rang înalt, cât şi cele de rang inferior. De fiecare dată când Consilierii Divini sunt chemaţi să dea vreun sfat important sau să ia vreo decizie însemnată, ei solicită imediat un ansamblu de Inimi ale Sfatului şi transmit de îndată o hotărâre care încorporează efectiv înţelepciunea şi judecata coordonate ale minţilor celor mai competente ale suprauniversurilor, după ce totul a fost verificat şi revizuit în lumina sfatului prealuminatelor minţi ale Havonei şi chiar şi ale Paradisului.

28:5.16 (312.3) 5. *Bucuria Existenţei.* Prin natura lor, aceste fiinţe sunt, prin reflexie, acordate cu supraveghetorii serafici de mai sus ai armoniei şi cu unii dintre serafimii de mai jos, însă este greu de explicat ce anume fac cu adevărat membrii acestui grup interesant. Activităţile lor principale sunt îndreptate către încurajarea la reacţii de bucurie printre diversele ordine ale oştirilor îngereşti sau ale umilelor creaturi volitive. Consilierii Divini cărora le sunt ataşate Bucuriile Existenţei se folosesc rareori pentru a găsi neapărat bucuria. Într-o manieră mai generală şi în colaborare cu îndrumătorii de retrospecţie, ele operează ca centru de coordonare a bucuriilor, căutând să intensifice reacţiile de plăcere ale tărâmurilor, încercând totodată să

ascută simţul umorului, să dezvolte un umor superior printre muritori şi îngeri. Ele se străduiesc să demonstreze că există o bucurie intrinsecă existenţei fiinţelor înzestrate cu liberă voinţă, independent de toate influenţele exterioare; şi au dreptate, cu toate că întâlnesc mari dificultăţi în insuflarea acestui adevăr minţii oamenilor primitivi. Personalităţile spirituale mai înalte şi îngerii răspund mai rapid la aceste eforturi educative.

28:5.17 (312.4) 6. *Satisfacţia Serviciului.* Aceşti îngeri reflectă în cel mai înalt grad atitudinea directorilor de conduită din Paradis şi operează într-un mod foarte asemănător celui al Bucuriilor Existenţei. Ei se străduiesc să pună în valoare serviciul şi să sporească satisfacţia care are să decurgă din asta. Ei au contribuit mult la punerea în valoare a recompenselor amânate, inerente serviciilor dezinteresate, serviciu în vederea extinderii regatului adevărului.

28:5.18 (312.5) Consilierii Divini, cărora le este ataşat acest ordin , îi folosesc pentru a reflecta de la o lume la alta binefacerile care rezultă din serviciul spiritual. Şi, folosindu-se de înfăptuirile celor mai buni pentru a inspira şi încuraja pe cei mediocrii, aceşti seconafimi contribuie imens la calitatea serviciului devotat în suprauniversuri. Se face uz efectiv de spiritul competitiv frăţesc , transmiţând către oricare dintre lumi informaţii despre ceea ce fac celelalte, îndeosebi cele mai bune.. O rivalitate înviorătoare şi sănătoasă este încurajată chiar şi printre oştirile serafice.

28:5.19 (313.1) 7. *Discernătorul de Spirite.* Există o legătură specială între consilierii şi sfătuitorii celui de al doilea cerc al Havonei şi aceşti îngeri reflectanţi. Ei sunt singurii seconafimi ataşaţi Cenzorilor

Universali, însă sunt probabil specializaţi în modul cel mai unic dintre toţi semenii lor. Fără a se ţine seama de sursa sau de canalul de informaţie, şi oricât de slabă ar fi mărturia adusă, când este supusă scrutării lor reflexive, aceşti discernători ne vor informa pe loc asupra adevăratului motiv, a ţelului efectiv şi a naturii reale a originii lui. Mă minunez adesea în faţa superbei funcţionări a acestor îngeri care reflectă atât de infailibil caracterul moral şi spiritual actual al oricărui individ asupra căruia ei se concentrează.

28:5.20 (313.2) Discernătorii Spiritelor îndeplinesc aceste servicii complexe datorită „clarviziunii spirituale” inerente, dacă se poate să folosesc această expresie într-o încercare de a transmite minţii umane gândul că aşa funcţionează aceşti îngeri reflectanţi: intuitiv, natural şi infailibil. Atunci când Cenzorii Universali văd aceste prezentări, ei se găsesc faţă în faţă cu sufletul dezgolit al individului reflectat; şi chiar această certitudine şi perfecţiune a portretizării explică în parte de ce Cenzorii pot să opereze atât de just ca judecători drepţi. Discernătorii îi însoţesc întotdeauna pe Cenzori în orice misiune în afara Uversei; şi ei sunt la fel de eficienţi în afară, în universuri, ca şi în cartierul lor general de pe Uversa.

28:5.21 (313.3) Vă asigur că toate aceste tranzacţii ale lumii spiritului sunt reale, că ele au loc în acord cu uzanţele stabilite şi în armonie cu legile imuabile ale domeniilor universale. Imediat ce au primit suflul vieţii, fiinţele fiecărui ordin nou creat sunt instantaneu reflectate sus; un portret viu al naturii şi al potenţialului creaturii este transmis ca un fulger sediului suprauniversului. Astfel, prin intermediul discernătorilor, Cenzorii sunt pe deplin informaţi exact de „felul de spirit” care a fost născut pe lumile spaţiului.

28:5.22 (313.4) Aşa este cu oamenii muritori: Spiritul-Mamă al Salvingtonului vă cunoaşte pe deplin, căci Spiritul Sfânt de pe lumea voastră „cercetează toate lucrurile”, şi tot ceea ce Spiritul divin cunoaşte despre voi este imediat accesibil ori de câte ori discernătorii secorafici reflectă Spiritul cu privire la ceea ce Spiritul cunoaşte din voi. Trebuie totuşi să se menţioneze că cunoaşterea şi planurile fragmentelor Tatălui nu se pot reflecta. Discernătorii pot reflecta prezenţa Ajustorilor şi o fac (iar Cenzorii îi declară divini), însă nu pot descifra conţinutul minţii a Veghetorilor de Mister.

6. Seconafimii Terţiari

28:6.1 (313.5) În aceeaşi chip ca şi semenii lor, aceşti îngeri sunt creaţi în serie şi în şapte tipuri reflectante, însă aceste tipuri nu sunt desemnate individual pentru serviciile separate ale administratorilor de supraunivers. Toţi seconafimii terţiari sunt ataşaţi colectiv Fiilor de Împlinire Trinitizaţi, iar aceşti fii ascendenţi îi utilizează cu schimbul; adică Puternicii Mesageri se pot folosi de oricare dintre tipurile terţiare, şi la fel fac şi coordonatorii lor, Cei Înalţi în Autoritate şi Cei fără de Nume şi Număr. Iată cele şapte tipuri de seconafimi terţiari:

28:6.2 (314.1) 1. *Semnificaţia Originilor.* Fiii Trinitizaţi ascendenţi ai guvernului unui suprauniverse au responsabilitatea de a se ocupa de toate problemele legate de originea oricărui individ, a oricărei rase şi a oricărei lumi; iar semnificaţia originii este chestiunea cea mai importantă pentru toate planurile noastre de avansare cosmică a creaturilor vii ale tărâmului. Toate relaţiile şi aplicarea legilor eticii

decurg din faptele fundamentale ale originii. Originea este baza reacţiei relaţionale a Dumnezeilor . Autorul Comun întotdeauna „ia seama la om, la felul în care s-a născut”.

28:6.3 (314.2) La fiinţele descendente superioare, originea este pur şi simplu un fapt care trebuie verificat; la fiinţele ascendente însă, inclusiv la ordinele inferioare de îngeri, natura şi circumstanţele originii lor nu sunt întotdeauna destul de clare, deşi au o importanţă deopotrivă de vitală la aproape fiecare cotitură în treburile universului - de unde şi utilitatea de a avea la dispoziţia noastră o serie de seconafimi reflexivi capabili să descrie instantaneu tot ce se cere privitor la geneza oricărei fiinţe, atât în universul central, cât şi pe tot cuprinsul tărâmului unui suprauniviers.

28:6.4 (314.3) Semnificaţiile Originii sunt genealogiile vii de referinţă imediată ale imensei mulţimi de fiinţe - umane, îngereşti şi de altă natură - care locuiesc în cele şapte suprauniversuri. Ei sunt întotdeauna gata să ofere superiorilor lor o estimare la zi, completă şi credibilă a factorilor ancestrali şi a statutului curent actual al oricărui individ de pe orice lume a suprauniversurilor lor respective; iar aprecierea faptelor deţinute este mereu la zi, aproape la minut.

28:6.5 (314.4) 2. *Memoria Milosteniei.* Acestea sunt arhivele vii, actuale, totale şi complete, ale milosteniei care a fost extinsă la indivizi şi la rase, prin grija delicată a intermediarilor Spiritului Infinit în misiunile lor de a adapta justeţea dreptăţii la statutul tărâmurilor, aşa cum este ea destăinuită prin descrierile Semnificaţiilor Originii. Memoria Milosteniei dezvăluie datoria morală a copiilor milosteniei - datoriile lor spirituale - de pus în balanţă cu bunurile rezervei lor salvatoare stabilite de Fiii lui Dumnezeu. Revelând milostenia

preexistentă a Tatălui, Fii lui Dumnezeu stabilesc creditul necesar pentru a asigura supravieţuirea tuturor. Apoi, şi conform concluziilor Semnificaţiilor Originii, este deschis câte un credit de milostenie pentru supravieţuirea fiecărei creaturi raţionale, un credit de proporţii generoase şi de o graţie suficientă pentru a asigura supravieţuirea oricărui suflet care doreşte cu adevărat cetăţenia divină.

28:6.6 (314.5) Amintirea Milosteniei este o balanţă vie de încercare, o dare de seamă a contului pe care îl aveţi la forţele supranaturale ale tărâmurilor. Acestea sunt arhivele vii de manifestare a compătimirii care vor fi aduse drept mărturie în faţa tribunalelor de pe Uversa atunci când va fi judecat dreptul fiecărui individ la viaţa veşnică , atunci când „tronurile sunt aşezate şi sunt întronaţi Cei Îmbătrâniţi de Zile. Teledifuziunile Uversei de la ei sunt emise, şi dinaintea lor ies; sunt mii şi mii cei care slujesc pe lângă ei, şi sunt de zece mii de ori câte zece mii aceia care stau înaintea lor. Judeca este hotărâtă şi cărţile sunt deschise", iar cărţile care sunt deschise cu un prilej atât de important sunt înscrisurile vii ale seconafimilor terţiari ai suprauniversurilor. Analele oficiale figurează la dosar pentru a corobora, dacă este necesar, mărturia Amintirea Milosteniei.

28:6.7 (314.6) Amintirea Milosteniei trebuie să arate că creditul de economii deschis de Fiii lui Dumnezeu a fost din plin şi cu fidelitate utilizat în slujirea afectuoasă a personalităţilor pline de răbdare ale Celei de a Treia Surse-Centru. Însă atunci când milostenia este epuizată, când „amintirea" atestă epuizarea sa, atunci justiţia prevalează şi dreptatea hotărăşte. Milostenia nu este menită să fie impusă celor care o dispreţuiesc; milostenia nu este un dar de călcat în picioare de rebelii stăruitori ai timpului. Cu toate acestea, deşi

milostenia este astfel cu măsură şi cu mărinimie acordată, soldurile voastre de credit individuale depăşesc întotdeauna cu mult putinţa voastră de a epuiza rezerva dacă sunteţi sinceri în intenţiile voastre şi cinstiţi în inima voastră.

28:6.8 (315.1) Reflectorii milosteniei, cu asociaţii lor terţiari, se angajează în numeroase servicii suprauniversale, inclusiv învăţarea creaturilor ascendente. Printre multe alte lucruri, Semnificaţiile Originii îi învaţă pe ascenderi cum să aplice etica spirituală, şi după o astfel de pregătire, Amintirile Milosteniei îi învaţă să fie cu adevărat milostivi. În timp ce tehnicile spirituale ale serviciului de milostenie depăşesc concepţiile voastre, trebuie să înţelegeţi, încă de pe acum, că milostenia este o calitate a creşterii. Ar trebui să realizaţi că există o mare răsplată sub forma satisfacţiei personale care decurge din a fi mai întâi de toate drept, apoi nepărtinitor, apoi răbdător, şi apoi îngăduitor. Şi după aceea, pe această temelie, voi puteţi, dacă alegeţi şi dacă o aveţi în inima voastră, să faceţi pasul următor şi să arătaţi realmente milostenie; însă nu puteţi demonstra milostenie în mod izolat şi de la sine. Trebuie făcuţi toţi paşii aceştia, altfel nu poate exista o milostenie autentică. Poate să existe ocrotire, îngăduinţă sau caritate - chiar şi milă - însă nu milostenie. Adevărata milostenie vine doar ca încununarea magnifică a acestor ajutoare precedente pentru înţelegerea de grup, pentru preţuirea reciprocă, pentru camaraderia frăţească, pentru comuniunea spirituală şi pentru armonia divină.

28:6.9 (315.2) 3. *Importanţa Timpului.* Timpul este unica înzestrare universală comună tuturor creaturilor volitive. Este „talentul” încredinţat tuturor fiinţelor inteligente. Aveţi cu toţii timp pentru a vă

asigura supravieţuirea. Timpul se iroseşte în mod fatal doar dacă este înăbuşit sub neglijenţă, atunci când nu reuşiţi să îl folosiţi pentru a face sigură supravieţuirea sufletului vostru. A nu fi reuşit să profitaţi în cea mai mare măsură posibilă de timpul vostru, nu atrage sancţiuni fatale; această nereuşită nu face decât să întârzie pelerinul timpului în călătoria sa de ascensiune. Dacă supravieţuirea este câştigată, se pot atunci recupera toate celelalte pierderi de timp.

28:6.10 (315.3) În atribuirea sarcinilor, consiliul Importanţei Timpului este de nepreţuit. Timpul este un factor vital pentru tot ceea ce este situat de partea aceasta a Havonei şi a Paradisului. La judecata de la urmă, în faţa Celor Îmbătrâniţi de Zile, timpul este un element de probă. Importanţa Timpului trebuie întotdeauna să aducă mărturia lor pentru a arăta că fiecare persoană pusă în cauză a avut tot timpul necesar pentru a lua decizii şi pentru a ajunge la o alegere.

28:6.11 (315.4) Aceşti evaluatori ai timpului mai sunt şi secretul profeţiei. Ei fac să se întrevadă elementul timp care va fi necesar la finalizarea oricărui plan, şi te poţi bizui pe ei, ca indicatoare, tot atât de mult ca pe frandalankii şi pe cronoldekii aparţinând altor ordine vii. Zeii prevăd, deci ei ştiu dinainte; însă autorităţile ascendente ale universurilor timpului trebuie să consulte Importanţa Timpului pentru a fi capabile să prezică evenimentele viitoare.

28:6.12 (315.5) Veţi recunoaşte aceste fiinţe pentru prima dată pe lumile palat; ele vă vor învăţa aici folosirea avantajoasă a ceea ce voi numiţi „timp”, atât în întrebuinţarea sa pozitivă, munca, cât şi în utilizarea sa negativă, odihna. Ambele moduri de a folosi timpul sunt importante.

28:6.13 (315.6) 4. *Solemnitatea Încrederii.* Încrederea este proba crucială a creaturilor volitive. Faptul de a fi demn de încredere este adevărata măsură a stăpânirii de sine, a caracterului. Aceşti seconafimi îndeplinesc un rost dublu în economia suprauniversurilor: ei descriu tuturor creaturilor volitive simţul datoriei, sacralitatea şi solemnitatea încrederii. În acelaşi timp, ei reflectă infailibil către autorităţile guvernante loialitatea oricărui candidat, cât este el de demn de crezare şi de încredere.

28:6.14 (316.1) Pe Urantia voi încercaţi, într-un chip grotesc, să citiţi caracterele şi să evaluaţi anumite capacităţi, însă pe Uversa noi efectiv facem lucrurile acestea la perfecţie. Aceşti seconafimi cântăresc loialitatea în balanţele vii de evaluare infailibilă a caracterului, şi de cum s-au uitat la voi, noi nu trebuie decât să ne uităm la ei pentru a cunoaşte limitările aptitudinii voastre de a avea responsabilităţi, de a duce la bun sfârşit o sarcină şi de a îndeplini misiuni. Activul vostru de loialitate figurează clar, alături de pasivul vostru de posibile greşeli sau trădări.

28:6.15 (316.2) Planul superiorilor voştri constă în a vă face să avansaţi sporindu-vă sarcinile de încredere în măsura în care caracterul vostru este suficient dezvoltat pentru a vă permite să purtaţi cu eleganţă aceste responsabilităţi suplimentare, , însă a împovăra individul ar aduce doar dezastru şi dezamăgire. Se poate evita greşeala de a plasa prematur responsabilităţi pe umerii unui om sau ai unui înger făcând uz de serviciul acestor infailibilii evaluatori ai capacităţii de încredere pe care o pot merita indivizii timpului şi spaţiului. Aceşti seconafimi îi însoţesc întotdeauna pe Aceia Înălţaţi în Autoritate, iar aceşti administratori nu dau niciodată sarcini până ce

candidaţii lor nu au fost cântăriţi în balanţele secorafice şi apoi declaraţi „fără lipsuri”.

28:6.16 (316.3) 5. *Sfinţenia Serviciului.* Privilegiul de a servi urmează imediat descoperirii loialităţii. Nimic nu poate sta între voi şi prilejul de a primi sarcini mai mari , afară de propria voastră neloialitate, lipsa voastră de capacitate de apreciere a solemnităţii de încredere.

28:6.17 (316.4) Slujirea - slujirea cu bună ştiinţă, iar nu robia - produce cea mai înaltă satisfacţie şi exprimă cea mai divină demnitate. Serviciul - servicii mai multe, servicii mai mari, servicii dificile, servicii aventuroase şi, în cele din urmă, serviciile divine şi perfecte - acesta este rostul timpului şi menirea spaţiului. Însă ciclurile jocurilor timpului vor alterna întotdeauna cu ciclurile de slujire ale progresului, iar după slujirea în timp urmează supraslujirea în eternitate. Pe parcursul jocului timpului, trebuie să luaţi în considerare munca eternităţii, la fel cum pe parcursul slujirii în eternitate vă veţi aminti de jocul timpului.

28:6.18 (316.5) Economia universală este bazată pe consum şi producţie. În întreaga carieră eternă, nu veţi întâlni niciodată nici monotonia inacţiunii, nici stagnarea personalităţii. Progresul este făcut posibil prin mişcarea în sine, avansarea decurge din capacitatea divină de acţiune, iar înfăptuirea este copilul aventurii imaginative. Însă, inerentă acestei capacităţi de înfăptuire îi este responsabilitatea eticii, necesitatea de a recunoaşte că lumea şi universul sunt pline de o multitudine de tipuri de fiinţe diferite. Ansamblul acestei magnifice creaţii, *inclusiv voi înşivă,* nu s-a făcut doar pentru voi. Universul nu este egocentric. Dumnezeii au decretat: „Este mai mare binecuvântare

să dai decât să primeşti”, iar Fiul vostru Suveran a spus: „Acela care vrea să fie cel mai mare între voi să fie slujitorul tuturor”.

28:6.19 (316.6) Natura reală a oricărui serviciu - făcut fie de un om, fie de un înger este pe deplin revelată pe chipul acestor indicatoare secorafice ale serviciului, Sfinţiile Serviciului. Analiza completă a adevăratelor şi tainicelor motive este clar arătată. Aceşti îngeri sunt într-adevăr cititorii minţii, cercetătorii inimii şi revelatorii sufletului universului. Muritorii se pot folosi de cuvinte pentru a-şi ascunde gândurile, însă aceşti înalţi seconafimi dezvăluie motivele adânci ale inimii omeneşti şi ale minţii îngereşti.

28:6.20 (317.1) 6 şi 7. *Secretul Măreţiei şi Sufletul Bunătăţii.* Pelerinii ascendenţi care şi-au dat seama de importanţa timpului au drumul pregătit pentru realizarea solemnităţii încrederii şi pentru aprecierea sfinţeniei serviciului. Deşi acestea sunt elementele morale ale măreţiei, există totuşi,, şi unele secrete ale măreţiei. Atunci când se aplică probele spirituale de încercare a măreţiei, elementele morale nu sunt desconsiderate, însă *măsura* reală a măreţiei planetare este calitatea altruismului revelat în munca dezinteresată pentru bunăstarea semenilor tăi pământeni, cu deosebire fiinţe demne care aflate la nevoie şi la strâmtoare. Şi *manifestarea* măreţiei pe o lume ca Urantia este demonstrarea stăpânirii de sine. Un om mare nu este acela care „pune mâna pe un oraş” sau „doboară o naţiune”, ci mai degrabă cel „care îşi stăpâneşte propria limbă”.

28:6.21 (317.2) Măreţia este sinonimă cu divinitatea. Dumnezeu este mare şi bun în mod suprem. *Măreţia şi bunătatea nu se pot despărţi nicicum.* . Ele sunt pe vecie făcute una în Dumnezeu. Acest adevăr este literalmente şi izbitor ilustrat prin interdependenţa în reflectare a

Secretului Măreţiei şi a Sufletului Bunătăţii, căci nici una nu poate funcţiona fără cealaltă. Pentru a reflecta alte calităţi ale divinităţii, supernafimii suprauniversului pot acţiona singuri, şi chiar aşa fac, însă evaluările prin reflectare ale măreţiei şi bunătăţii par inseparabile. În consecinţă, pe orice lume şi în orice univers, trebuie ca aceşti reflectori ai măreţiei şi bunătăţii să lucreze împreună şi să arate întotdeauna o dare de seamă reciprocă şi duală cu privire la orice fiinţă asupra căreia se focalizează aceştia. Nu se poate aprecia măreţia fără ai cunoaşte conţinutul de bunătate, şi nu se poate descrie bunătatea fără a arăta măreţia ei inerentă şi divină.

28:6.22 (317.3) Aprecierea măreţiei variază de la o sferă la alta. A fi mare înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu. Şi cum calitatea măreţiei este în întregime determinată de conţinutul bunătăţii, urmează că, chiar şi în starea voastră prezentă umană, dacă prin graţie puteţi deveni buni, voi deveniţi prin aceasta mari. Cu cât contemplaţi mai constant şi cu cât urmăriţi mai perseverent conceptele de bunătate divină, cu atât mai sigură va fi creşterea voastră în măreţie, în adevărata mărime a unui caracter autentic pregătit pentru supravieţuire.

7. Serviciul Seconafimilor

28:7.1 (317.4) Seconafimii îşi au originea şi cartierele generale pe capitalele suprauniversurilor, însă, împreună cu tovărăşii lor de legătură, ei sunt răspândiţi de pe ţărmurile Paradisului până pe lumile evolutive ale spaţiului. Ei servesc ca asistenţi apreciaţi pe lângă

membrii adunărilor deliberatoare ale supraguvernelor şi sunt de un mare ajutor pentru coloniile de curtoazie de pe Uversa: studenţii stelelor, călătorii mileniilor, observatorii cereşti, şi o mulţime de alte fiinţe, inclusiv ascenderii care aşteaptă să fie transportaţi pe Havona. Celor Îmbătrâniţi de Zile le place să trimită pe unii dintre seconafimii primari în ajutorul creaturilor ascendente domiciliate pe o cele sută nouăzeci de lumi de studiu care înconjoară Uversa, şi tot aici servesc ca învăţători, de asemenea, mulţi reprezentanţi ai ordinelor secundar şi terţiar. Aceşti sateliţi ai Uversei sunt şcolile de perfecţionare ale universurilor timpului, unde se dau cursuri pregătitoare pentru universitatea havoniană cu cele şapte circuite ale ei.

28:7.2 (317.5) Dintre cele trei ordine de seconafimi, grupul terţiar este cel care, ataşat autorităţilor ascendente, slujeşte cel mai mult pe lângă creaturile ascendente ale timpului. Voi îi veţi întâlni la timpul cuvenit, puţin după plecarea voastră de pe Urantia, deşi nu vă veţi folosi în mod liber de serviciile lor înainte de a fi ajuns la lumile de şedere ale Orvontonului. Voi vă veţi bucura de tovărăşia lor atunci când veţi fi făcut pe deplin cunoştinţă cu ei în cursul şederii voastre pe lumile şcolare ale Uversei.

28:7.3 (318.1) Aceşti seconafimi terţiari sunt economii de timp, scurtătorii spaţiului, detectorii de erori, învăţătorii fidelii şi eternii stâlpi indicatori - semne vii ale siguranţei divine - puse din milostenie la răspântiile timpului, pentru a îndruma paşii pelerinilor şovăielnici în momentele de mare nedumerire şi incertitudine spirituală. Cu mult înainte de a atinge pragul perfecţiunii, veţi începe să aveţi acces la uneltele divinităţii şi să luaţi contact cu tehnicile Deităţii. Din clipa în care veţi sosi pe lumea iniţială a locuinţelor, până când veţi închide

ochii în somnul Havonian pregătitor pentru tranzitul vostru către Paradis, voi veţi fi recurs tot mai mult la ajutoarele de urgenţă ale acestor fiinţe minunate care reflectă atât de complet şi atât de liber cunoaşterea sigură şi înţelepciunea certă a pelerinilor siguri şi loiali care v-au precedat în lunga călătorie către porţile perfecţiunii.

28:7.4 (318.2) Ne este tăgăduit privilegiul deplin de a utiliza aceşti îngeri ai ordinelor reflexive pe Urantia. Ei vizitează frecvent lumea voastră, însoţind personalităţile care sunt trimise acolo, însă aici ei nu pot opera în mod liber. Sfera aceasta este încă în carantină spirituală parţială, iar unele dintre circuitele esenţiale serviciilor lor nu funcţionează în prezent. Când lumea voastră va fi restabilită din nou în circuitele reflectante respective, o mare parte a activităţii de comunicare interplanetară şi interuniversală va fi mult simplificată şi accelerată. Lucrătorii cereşti aflaţi pe Urantia întâlnesc numeroase dificultăţi ca urmare a acestei îngrădiri funcţionale a asociaţilor lor reflectanţi. Însă noi vom continua, plini de bucurie, să ne conducem treburile cu intermediarii aflaţi la dispoziţia noastră, cu toate că local suntem privaţi de multe din serviciile acestor fiinţe minunate, oglinzile vii ale spaţiului şi proiectoarele de prezenţă a timpului.

28:7.5 (318.3) [Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 28 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 30 >>

Capitolul 29

Directorii de putere ai universului

29:0.1 (319.1) DINTRE toate personalităţile universului interesate de reglementarea treburilor interplanetare şi intrauniversale, directorii de putere şi asociaţii lor sunt cei care au fost cel mai puţin înţeleşi pe Urantia. Cu toate că a trecut multă vreme de când rasele voastre , ştiu de existenţa îngerilor şi a ordinelor similare de fiinţe celeste, nu aţi primit decât puţine informaţii despre controlorii şi regulatorii domeniului fizic. Nici chiar astăzi nu mi se îngăduie să dezvălui pe deplin decât pe ultimul dintre aceste trei grupuri de fiinţe vii, care se ocupă de controlul forţei şi de reglementarea energiei în universul principal:

29:0.2 (319.2) 1. Organizatorii Principali ai Forţei de Exteriorizare Primară.

29:0.3 (319.3) 2. Organizatorii Principali ai Forţei Transcendentali Aliaţi.

29:0.4 (319.4) 3. Directorii de Putere ai Universului.

29:0.5 (319.5) Deşi socotesc imposibil a portretiza individualitatea diverselor grupuri de directori, de centri şi de controlori de putere ai universului, sper să fiu în stare să explic ceva despre domeniul activităţilor lor. Ei formează un grup unic de fiinţe vii, ocupându-se de reglementarea inteligentă a energiei pretutindeni în marele univers. Incluzându-i şi pe directorii supremi, ei îmbrăţişează următoarele patru diviziuni majore:

29:0.6 (319.6) 1. Cei Şapte Directori Supremi de Putere.

29:0.7 (319.7) 2. Centrele Supreme de Putere.

29:0.8 (319.8) 3. Controlorii Fizici Principali.

29:0.9 (319.9) 4. Supraveghetorii de Putere Morontială.

29:0.10 (319.10) Directorii şi Centrele Supreme de Putere există de aproape o veşnicie Şi, din câte ştim noi, nu au mai fost create alte fiinţe de astfel de ordine. Cei Şapte Directori Supremi au fost personalizaţi de către Cele Şapte Spirite Maestru şi au colaborat apoi cu părinţii lor la producerea a peste zece miliarde de asociaţi. Înainte de vremea directorilor de putere, circuitele de energie ale spaţiului exterior ale universului central erau sub supravegherea inteligentă a Organizatorilor Principali ai Forţei din Paradis.

29:0.11 (319.11) Având cunoştinţe despre creaturile materiale, voi aveţi cel puţin o concepţie contrastantă asupra fiinţelor spirituale; însă este

foarte dificil pentru mintea muritorilor să vizualizeze pe directorii de putere. În planul înaintării ascendente către nivele mai înalte de existenţă nu veţi avea de a face în mod direct cu directorii supremi, nici cu centrele de putere. În anumite momente rare, veţi avea de-a face cu controlorii fizici. În ceea ce priveşte însă supraveghetorii puterii morontiale, veţi lucra în deplină libertate cu ei atunci când veţi ajunge pe lumile palat. Aceşti Supraveghetori de Putere Morontială operează atât de exclusiv în regimul morontial al creaţiilor locale, încât socotim că este mai bine să le descriem activităţile în secţiunea care tratează despre universul local.

1. Cei şapte directori supremi de putere

29:1.1 (320.1) Cei Şapte Directori Supremi de Putere sunt regulatorii de energie fizică ai marelui univers. Crearea lor de către Cele Şapte Spirite Maestru este primul exemplu înregistrat al unei progenituri semimateriale provenită dintr-o ascendenţă pur spirituală. Când Cele Şapte Spirite Maestru creează individual, ele dau naştere unor personalităţi înalt spirituale, de ordinul îngerilor. Atunci când creează colectiv, ei produc uneori aceste tipuri elevate de fiinţe semimateriale. Însă chiar şi aceste fiinţe cvasi-fizice ar fi invizibile pentru vederea cu bătaie scurtă a muritorilor de pe Urantia.

29:1.2 (320.2) Directorii Supremi de Putere sunt în număr de şapte; ei sunt identici în aparenţă şi în funcţie. Nici unul dintre ei nu ar putea fi distins de ceilalţi decât de Spiritul Maestru cu care este în asociere

imediată şi căruia îi este complet subordonat în ceea ce priveşte funcţiunile sale. Fiecare dintre Spiritele Maestru este astfel în uniune eternă cu unul dintre vlăstarele lor colective. Acelaşi director rămâne întotdeauna asociat cu acelaşi Spirit, iar cooperarea lor activă se manifestă printr-o asociere unică de energii fizice şi spirituale, a unei fiinţe semifizice cu o personalitate spirituală.

29:1.3 (320.3) Cei Şapte Directori Supremi de Putere sunt staţionaţi la periferia Paradisului, unde prezenţa lor se mişcă lent, indicând locul în care se găsesc sediile centrelor de forţă ale Spiritelor Maestru. Aceşti directori de putere funcţionează în mod individual pentru a regla energia-putere în suprauniversuri, precum şi colectiv, în administrarea creaţiei centrale. Ei acţionează din Paradis, însă se menţin ca centri de putere efectivi în toate diviziunile marelui univers.

29:1.4 (320.4) Aceste fiinţe puternice sunt antecesorii fizici ai vastei mulţimi de centri de putere şi, prin intermediul lor, ai controlorilor fizici răspândiţi în toate cele şapte suprauniversuri. Aceste organisme subordonate de control fizic sunt esenţial uniforme şi identice, mai puţin în ceea ce priveşte sintonizarea diferenţială a fiecărui corp suprauniversal. Pentru a schimba serviciul lor în suprauniversuri, le-ar fi suficient să se întoarcă în Paradis pentru a fi reacordaţi. Administrarea creaţiei fizice este esenţialmente uniformă.

2. Centrele supreme de putere

29:2.1 (320.5) Individual, Cei Şapte Directori Supremi de Putere nu sunt capabili să se reproducă, însă, în mod colectiv, şi în asociere cu Cele Şapte Spirite Maestru, ei pot reproduce - crea - fiinţe care le sunt asemănătoare, şi ei chiar fac acest lucru. Aceasta este originea Centrelor Supreme de Putere ale marelui univers, care operează în şapte grupe, după cum urmează:

29:2.2 (320.6) 1. Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.

29:2.3 (320.7) 2. Centrele Havonei.

29:2.4 (320.8) 3. Centrele Suprauniversurilor.

29:2.5 (320.9) 4. Centrele Universurilor Locale.

29:2.6 (320.10) 5. Centrele Constelaţiilor.

29:2.7 (320.11) 6. Centrele Sistemelor.

29:2.8 (320.12) 7. Centrele Neclasificate.

29:2.9 (321.1) Aceste centre de putere, precum şi Directorii Supremi de Putere, sunt fiinţe care dispun de o mare libertate de voinţă şi de acţiune. Ele sunt toate înzestrate cu o personalitate din Cea de-şa Treia Surse şi prezintă o capacităţi volitive indiscutabilă de un ordin mai înalt. Aceşti centri directori ai sistemului de putere al universului sunt înzestraţi cu o inteligenţă ieşită din comun. Ei sunt intelectul sistemului de putere al marelui univers şi secretul tehnicii prin control mental al întregii imense reţele a vastelor funcţiuni exercitate de Controlorii Fizici Maestru şi de Supraveghetorii de Putere Morontială.

29:2.10 (321.2) 1. *Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.* Aceşti şapte coordonaţi şi asociaţi ai Directorilor Supremi de Putere sunt regulatorii circuitelor principale ale marelui univers. Fiecare

supraveghetor al centrelor are cartierul său general pe una dintre lumile speciale ale celor Şapte Agenţi Executivi Supremi şi lucrează în strânsă asociere cu aceşti coordonatori ai treburilor generale ale universului.

29:2.11 (321.3) Directorii Supremi de Putere şi Supraveghetorii Supremi ai Centrelor operează atât individual, cât şi colectiv cu privire la toate fenomenele cosmice care se produc mai jos de nivelele de „energie a gravitaţiei”. Atunci când aceste paisprezece fiinţe acţionează în legătură ele sunt, în ceea ce priveşte puterea universului, ceea ce sunt Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi pentru treburile generale ale universului şi Cele Şapte Spirite Maestru pentru mintea cosmică.

29:2.12 (321.4) 2. *Centrele Havonei.* Înainte de creaţia universurilor timpului şi ale spaţiului, centrele de putere nu erau necesare în Havona, însă de la aceste vremuri foarte îndepărtate, un milion dintre ele au funcţionat întotdeauna în creaţia centrală, fiecare centru având sarcina de a supraveghea o mie de lumi ale Havonei. În acest univers divin există un control perfect al energiei, condiţie care nu există în nici o altă parte. Perfecţiunea în reglementarea energiei este ţelul ultim al tuturor centrelor de putere şi al controlorilor fizici ai spaţiului.

29:2.13 (321.5) 3. *Centrele Suprauniversurilor.* Ocupând o suprafaţă enormă pe sfera capitală a fiecărui suprauniversurilor, există o mie de centre de putere de al treilea ordin. Trei curente de energie primară, care se subîmpart la rândul lor în zece segregări, intră în aceste centre de putere, în timp ce şapte circuite de putere specializate şi bine

dirijate, deşi imperfect controlate, ies din sediul lor de acţiune unificată. Aceasta este organizarea electronică a puterii universului.

29:2.14 (321.6) Întreaga energie este pusă în circuit în ciclul Paradisului, însă Directorii de Putere ai Universului *dirijează* energiile-forţă ale Paradisului de Jos aşa cum le găsesc ei după modificările în funcţiunile spaţiale ale universului central şi ale suprauniversurilor. Ei convertesc aceste energii şi le dirijează în canale de aplicaţie utile şi constructive. Există o diferenţă între energia Havonei şi energiile suprauniversurilor. Sarcina de energie a unui suprauniversconstă în trei faze ale energiei care se subîmpart fiecare în zece segregări. Această triplă încărcătură energetică se răspândeşte în întregul spaţiu al marelui univers; ea seamănă cu un vast ocean în mişcare de energie care împresoară şi scaldă întregul fiecăreia dintre cele şapte supracreaţii.

29:2.15 (321.7) Organizarea electronică a puterii universului funcţionează în şapte faze şi revelează o sensibilitate variabilă la gravitaţia locală sau liniară. Acest circuit septuplu porneşte din centrele de putere ale suprauniversului şi străbate fiecare supracreaţie. Aceşti curenţi specializaţi ai timpului şi spaţiului sunt mişcări de energie precise şi localizate, iniţiate şi direcţionate către ţeluri specifice, asemănătoare Curentului Golfului, care operează ca un fenomen circumscris în mijlocul Oceanului Atlantic.

29:2.16 (321.8) 4. *Centrele Universurilor Locale.* O sută de centre de putere de al patrulea ordin staţionează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Ele operează astfel încât să scadă şi să modifice cumva cele şapte circuite de putere care emană din sediul suprauniversului lor, astfel încât să le facă aplicabile serviciilor constelaţiilor şi

sistemelor. Aceste centre de putere manifestă o preocupare trecătoare pentru catastrofele astronomice locale ale spaţiului; ele sunt angajate în transmiterea ordonată de energie efectivă constelaţiilor şi sistemelor subsidiare. Ele sunt de un mare ajutor pentru Fiilor Creatori pe parcursul perioadelor finale de organizare ale universului şi de mobilizare a energiei. Aceste centre sunt capabile să ofere liniile intensificate de energie utile în comunicările interplanetare dintre importante puncte locuite. Aceste *trasee* sau *linii* de energie, numite uneori şi cărări de energie, sunt circuite de energie directe între două centre de putere sau între doi controlori fizici. Sunt curenţi de putere individualizaţi aflaţi în contrast cu mişcările libere ale energiei nediferenţiate din spaţiul liber.

29:2.17 (322.1) 5. *Centrele Constelaţiilor.* Zece dintre aceste centre vii de putere sunt staţionate în fiecare constelaţie şi operează acolo ca proiectoare de energie către cele o sută de sisteme locale tributare. De la aceste fiinţe pleacă liniile de putere destinate comunicărilor şi transporturilor, precum şi alimentării energetice a creaturilor vii care depind de anumite forme de energie fizică pentru a se menţine în viaţă. Însă nici centrele de putere, nici controlorii lor fizici subordonaţi, nu sunt în vreun alt fel preocupaţi de viaţa ca organizare funcţională.

29:2.18 (322.2) 6. *Centrele Sistemelor.* Un Centru Suprem de Putere este afectat în permanenţă fiecărui sistem local. Aceste centre sistemice trimit circuitele de putere lumilor locuite ale timpului şi spaţiului. Ele coordonează activităţile controlorilor fizici subordonaţi şi acţionează astfel pentru a asigura distribuirea satisfăcătoare a

puterii în sistemul local. Legăturile circuitelor dintre planete depind de coordonarea perfectă a anumitor energii materiale şi de reglementarea eficientă a puterii fizice.

29:2.19 (322.3) 7. *Centrele Neclasificate.* Sunt centrele care operează în situaţii locale speciale, dar nu pe planetele locuite. Lumile individuale sunt încredinţate grijii Maeştrilor Controlori Fizici şi primesc liniile de putere încircuitate trimise de centrele de putere ale sistemului lor. Doar acele sfere ale relaţiilor energetice cu totul extraordinare au centre de putere de al şaptelea ordin acţionând ca roţi de echilibru universale sau ca guvernatoare de energie. În toate fazele lor de activitate, aceste centre de putere sunt în întregime echivalente cu cele care operează pe unităţile superioare de control, însă nu există nici măcar un corp spaţial la un milion care să conţină o astfel de organizare vie de putere.

3. Domeniul centrelor de putere

29:3.1 (322.4) Centrele Supreme de Putere repartizate în suprauniversuri, inclusiv asociaţii şi subordonaţii lor, sunt în număr de peste zece miliarde. Şi ele sunt toate în sincronism perfect şi în legătură completă cu antecesorii lor din Paradis, Cei Şapte Directori Supremi de Putere. Controlul puterii marelui univers este astfel dat în păstrarea şi sub îndrumarea Celor Şapte Spirite Maestru, creatori ai Celor Şapte Directori Supremi de Putere.

29:3.2 (322.5) Directorii Supremi de Putere şi toţi asociaţii, asistenţii şi subordonaţii lor, sunt pentru totdeauna scutiţi de orice grijă legată

de orice amestec din partea vreunui tribunal al spaţiului. Ei nu sunt supuşi nici conducerii administrative a guvernului suprauniversal al Celor Îmbătrâniţi de Zile, nici administraţiilor universului local al Fiilor Creator.

29:3.3 (323.1) Aceste centre şi directoare de putere sunt înfiinţate de copiii Spiritului Infinit. Ele nu sunt în raporturi cu administrarea Fiilor lui Dumnezeu, cu toate că se afiliază cu Fiii Creatori de-a lungul epocilor mai târzii de organizare materială a universurilor. Însă centrele de putere sunt într-un fel strâns asociate cu supracontrolul cosmic al Fiinţei Supreme.

29:3.4 (323.2) Centrele de putere şi controlorii fizici nu trec prin nici o pregătire; ei sunt toţi creaţi perfecţi, iar perfecţiunea în acţiune le este intrinsecă. Ei nu îşi schimbă niciodată funcţiunea, şi servesc întotdeauna după cum au fost desemnaţi iniţial. Nu există evoluţie în rangul lor, şi acest lucru este adevărat pentru toate cele şapte diviziuni ale celor două ordine.

29:3.5 (323.3) Neavând un trecut ascendent de rememorat, centrele de putere şi controlorii fizici nu se joacă niciodată; ei sunt cât se poate de pragmatici în toate acţiunile lor, şi sunt întotdeauna la datorie; nu există nici o dispoziţie în schema universală pentru întreruperea liniilor fizice de energie. Aceste fiinţe nu pot niciodată să abandoneze, nici măcar pentru o fracţiune de secundă, supravegherea lor directă a circuitelor energiei ale timpului şi ale spaţiului.

29:3.6 (323.4) Directorii, centrele şi controlorii de putere nu au de a face, din toată creaţia, decât cu puterea, cu energia materială sau semifizică. Ei nu o emit, însă o modifică, o manipulează şi o

orientează. Ei nu au nimic de a face nici cu gravitaţia fizică, decât că trebuie să reziste puterii ei de atracţie. Relaţia lor cu gravitaţia este în întregime negativă.

29:3.7 (323.5) Centrele de putere utilizează vaste mecanisme şi coordonări de ordin material în legătură cu mecanismele vii ale diverselor concentrări de energie segregate. Fiecare centru de putere individual este compus exact dintr-un milion de unităţi de control funcţional, iar aceste unităţi modificatoare de energie nu sunt staţionare, aşa cum sunt organele vitale ale corpului fizic ale omului; aceste „organe vitale” de reglare a puterii sunt mobile şi cu adevărat caleidoscopice prin posibilităţile lor de asociere.

29:3.8 (323.6) Sunt absolut incapabil să explic modul în care aceste fiinţe vii înglobează manipularea şi reglarea circuitelor principale ale energiei universale. Dacă aş încerca să vă învăţ mai multe cu privire la dimensiunea şi la funcţiunea acestor centre de putere gigantice şi aproape perfect eficiente, acest fapt nu ar face decât să vă mărească confuzia şi consternarea. Ele sunt atât vii, cât şi „personale”, însă se situează dincolo de înţelegerea voastră.

29:3.9 (323.7) În afara Havonei, Centrele Supreme de Putere nu operează decât pe sfere special construite (arhitecturale) sau pe alte corpuri spaţiale corespunzător constituite. Lumile arhitecturale sunt construite în aşa fel încât centrele de putere vii să poată acţiona drept comutatori selectivi pentru a orienta, modifica şi concentra energiile spaţiului, pe măsură ce ele se revarsă peste aceste sfere. Ele nu ar putea funcţiona tot astfel pe un soare sau o planetă evolutivă obişnuită. Anumite grupuri se ocupă, de asemenea, de încălzire şi de alte necesităţi materiale ale acestor lumi-sediu speciale. Şi cu toate că

acest lucru depăşeşte sfera cunoştinţelor de pe Urantia, pot să spun că aceste ordine de personalităţi de putere vie au mult de a face cu distribuţia luminii care străluceşte fără căldură. Ele nu produc acest fenomen, dar se ocupă cu diseminarea şi orientarea lui.

29:3.10 (323.8) Centrele de putere şi controlorii lor subordonaţi sunt desemnaţi pentru punerea în aplicare a tuturor energiilor fizice ale spaţiului organizat. Ei lucrează cu cei trei curenţi fundamentali având zece energii fiecare, reprezentând încărcătura de energie a spaţiului organizat; iar spaţiul organizat este domeniul lor. Directorii de Putere ai Universului nu au absolut nimic de a face cu extraordinarele acţiuni de forţă care acum au loc în afara prezentelor frontiere ale celor şapte suprauniversuri.

29:3.11 (324.1) Centrele şi controlorii de putere nu exercită un control perfect decât asupra a şapte din cele zece forme de energie conţinute în fiecare dintre curenţii universali de bază; formele care scapă total sau parţial controlului lor reprezintă probabil domeniile imprevizibile ale manifestării de energie dominate de Absolutul Necalificat. Chiar dacă este posibil ca centrele de putere să exercite o influenţă asupra forţelor primordiale ale acestui Absolut, noi nu avem cunoştinţă de asemenea funcţiuni. Există, cu toate acestea, uşoare indicii care să justifice opinia că anumiţi controlori fizici reacţionează uneori automat la anumite impulsuri ale Absolutului Universal.

29:3.12 (324.2) Aceste mecanisme vii ale puterii nu sunt racordate în mod conştient la supracontrolul energetic al universului principal al Absolutului Necalificat, însă noi deducem că întregul şi aproape perfectul lor plan de dirijare a puterii, este subordonat într-un mod necunoscut acestei prezenţe a supragravitaţiei. În toate situaţiile

energetice locale, centrele şi controlorii exercită o supremaţie aproape totală, însă sunt întotdeauna conştienţi de prezenţa supraenergetică şi de înfăptuirea de nerecunoscut a Absolutului Necalificat.

4. Controlorii Fizici Maestru

29:4.1 (324.3) Aceste fiinţe sunt subordonaţii mobili ai Centrilor Supremi de Putere. Controlorii fizici sunt înzestraţi cu aptitudini de metamorfozare individuală de aşa natură încât să se poată angaja într-o diversitate remarcabilă de autotransporturi; ei sunt capabili să traverseze spaţiul local la viteze apropiindu-se de acelea ale Mesagerilor Solitari. Cu toate acestea, la fel ca şi celorlalţi traversatori ai spaţiului, le este necesar atât ajutorul tovarăşilor lor, cât şi a altor tipuri de fiinţe, pentru a învinge acţiunea gravitaţiei şi rezistenţa inerţiei atunci când se depărtează de pe o sferă materială.

29:4.2 (324.4) Controlorii Fizici Maestru servesc peste tot în marele univers. Ei sunt guvernaţi direct din Paradis de Cei Şapte Directori Supremi de Putere, până în cartierele generale ale suprauniversurilor; de aici ei sunt dirijaţi şi repartizaţi de Consiliul Echilibrului compus din înalţi mandatari de putere, detaşaţi din personalul Organizatorilor Principali ai Forţei Asociate de către Cele Şapte Spirite Maestru. Aceşti înalţi mandatari sunt împuterniciţi să interpreteze observaţiile şi înregistrările frandalankilor principali, aceste instrumente vii care indică presiunea de forţă şi sarcina energetică ale unui întreg suprauniverse.

29:4.3 (324.5) În timp ce prezenţa Deităţilor Paradisului înglobează marele univers şi străbate cercul eternităţii, influenţa unuia dintre Cele Şapte Spirite Maestru este limitată la un singur supraunivers. Există o netă segregare a energiei şi o separare a circuitelor de putere între fiecare dintre cele şapte supracreaţii, de unde şi necesitatea metodelor individuale de control care trebuie să prevaleze şi care prevalează în cele din urmă.

29:4.4 (324.6) Controlorii Fizici Principali provin direct de la Centrele Supreme de Putere şi se numără printre ordinele următoare:

29:4.5 (324.7) 1. Directorii de Putere Asociaţi.

29:4.6 (324.8) 2. Controlorii Maşinali.

29:4.7 (324.9) 3. Transformatorii de Energie.

29:4.8 (325.1) 4. Transmiţătorii de Energie.

29:4.9 (325.2) 5. Asociatorii Primari.

29:4.10 (325.3) 6. Disociatorii Secundari.

29:4.11 (325.4) 7. Frandalankii şi Cronoldekii.

29:4.12 (325.5) Nici unii dintre membri acestor ordine nu sunt persoane, în sensul posedării unor puteri individuale de alegere. În particular, ultimele patru ordine par în întregime automate şi mecanice în răspunsurile la impulsurile superiorilor lor şi în reacţiile lor la condiţiile de energie existente. Însă, cu toate că acest răspuns pare în întregime mecanic, el nu este astfel; aceste fiinţe pot să semene cu nişte automate, însă ele relevează întreaga funcţiune diferenţială a inteligenţei.

29:4.13 (325.6) Personalitatea nu coincide neapărat cu mintea. Mintea poate gândi chiar şi atunci când este lipsită de orice putere de alegere,

aşa cum se întâmplă la numeroase animale de tip inferior şi la anumiţi controlori fizici subordonaţi. Mulţi dintre aceşti regulatori, care sunt cei mai automaţi în puterea lor fizică, nu sunt persoane în nici un sens al termenului. Ei nu sunt înzestraţi nici cu voinţă, nici cu independenţă de decizie, fiind în întregime aserviţi perfecţiunii mecanice a planurilor de îndeplinire a sarcinilor care le revin; cu toate acestea, ei sunt cu toţii fiinţe deosebit de inteligente.

29:4.14 (325.7) Controlorii fizici se ocupă, în principal, cu ajustarea energiilor fundamentale nedescoperite pe Urantia. Aceste energii necunoscute sunt esenţiale pentru sistemul interplanetar de transport şi pentru anumite tehnici de comunicare. Când noi punem linii de energie în vederea transmiterii unor echivalente ale sunetului sau ale unei viziuni lărgite, aceste forme nedescoperite de energie sunt utilizate de controlorii fizici vii şi de către asociaţii lor. Câteodată, aceleaşi energii sunt folosite şi de creaturile mediane în munca lor de rutină.

29:4.15 (325.8) 1. *Directorii de Putere Asociaţi.* Aceste fiinţe minunat de eficiente sunt însărcinate cu desemnarea şi cu detaşarea Controlorilor Fizici Principali ai tuturor ordinelor, în funcţie de nevoile mereu schimbătoare ale statutului energetic, în continuă schimbare, al tărâmurilor. Vastele rezerve de controlori fizici sunt menţinute pe lumile-sediu ale sectoarelor minore şi, de pe aceste puncte de concentrare, aceştia sunt periodic trimişi de directorii de putere aliaţi în sediile universurilor, ale constelaţiilor şi ale sistemelor, precum şi pe planetele individuale. Când controlorii fizici sunt astfel delegaţi, ei sunt provizoriu supuşi ordinelor executorilor divini ai

comisiilor de conciliere, dar altminteri ei sunt răspunzători doar în faţa directorilor lor aliaţi şi a Centrele Supreme de Putere.

29:4.16 (325.9) Trei milioane de directori de putere aliaţi sunt desemnaţi pentru fiecare dintre sectoarele minore ale Orvontonului, ceea ce reprezintă pentru suprauniversul nostru o cotă parte de trei miliarde dintre aceste fiinţe înzestrate cu o uimitoare abilitate. Propriile lor rezerve sunt menţinute pe aceste lumi-sediu ale sectoarelor minore în care ele servesc ca instructori ai tuturor celor care studiază ştiinţa şi tehnica controlului şi a transmutării energiei prin inteligenţă.

29:4.17 (325.10) Aceşti directori fac, alternativ, perioade de serviciu administrativ în sectoarele minore, precum şi perioade de serviciu de inspecţie în domeniile spaţiului. Există întotdeauna cel puţin un inspector în activitate prezent în fiecare sistem local; el îşi păstrează cartierul general pe sfera lui capitală. Inspectorii menţin ansamblul imensului agregat al energiei vii într-un sincronism armonios.

29:4.18 (325.11) 2. *Controlorii Mecanici.* Sunt ajutorii mobili şi extrem de multilaterali ai directorilor de putere aliaţi. Miliarde şi miliarde dintre ei sunt trimişi pe Ensa, sectorul vostru minor. Numim aceste fiinţe controlori mecanici, pentru că sunt atât de complet dominate de superiorii lor, şi atât de supuse voinţei directorilor de putere aliaţi. Cu toate acestea, ei sunt, prin ei înşişi, foarte inteligenţi, şi cu toate că munca lor este de natură maşinală şi directă, ea este realizată cu competenţă.

29:4.19 (326.1) Dintre toţi aceşti Controlori Fizici Principali ataşaţi lumilor locuite, controlorii maşinali sunt, de departe, cei mai puternici. Ei posedă darul viu al antigravitaţiei, într-un grad care îl

depăşeşte pe cel al tuturor celorlalte fiinţe. Fiecare controlor are o rezistenţă la gravitaţie egalată doar de sferele enorme ce se învârt cu o viteză imensă. Zece dintre aceşti controlori sunt acum staţionaţi pe Urantia, unde una dintre principalele lor activităţi planetare constă în a înlesni plecarea transporturilor serafice. În această funcţiune, cei zece controlori mecanici acţionează toţi la unison, în timp ce o serie cumulată de mii de transmiţători de energie oferă forţa vie iniţială pentru plecarea serafică.

29:4.20 (326.2) Controlorii mecanici sunt calificaţi pentru orientarea fluxului de energie şi pentru înlesnirea concentrării ei în curenţi sau în circuite specializate. Aceste fiinţe puternice au mult de a face cu segregarea, cu orientarea şi cu intensificarea energiilor fizice, precum şi cu egalizarea presiunilor circuitelor interplanetare. Ele sunt experte în manipularea a douăzeci şi una dintre cele treizeci de energii fizice ale spaţiului, care constituie sarcina de energie a unui suprauniverse. Ele sunt, de asemenea, capabile să practice în parte gestiunea şi controlul a şase dintre celelalte nouă forme mai subtile ale energiei fizice. Punând aceşti controlori în relaţii tehnice corespunzătoare unii cu alţii şi cu anumite centre de putere, directorii de putere asociaţi sunt în măsură să efectueze schimbări incredibile în ajustarea puterii şi în controalele energiei.

29:4.21 (326.3) Controlorii Fizici Principali operează adesea în baterii de câte o sută, o mie, şi chiar de milioane şi, prin varierea poziţiilor şi a formaţiilor lor, ei pot controla atât energia colectivă, cât şi cea individuală. În funcţie de necesităţi variabile, ei pot spori volumul şi accelera mişcarea energiei sau, dimpotrivă, pot reţine, condensa şi întârzia curenţii de energie. Ei influenţează transformările de energie

şi de forţă, oarecum asemenea aşa-numiţilor agenţi catalitici, care accelerează reacţiile chimice. Ei funcţionează printr-o aptitudine înnăscută şi în cooperare cu Centrele Supreme ale Puterii.

29:4.22 (326.4) 3. *Transformatorii de Energie.* Numărul acestor fiinţe într-un suprauniverse este incredibil. Există aproape un milion doar în sistemul Sataniei, şi cota parte obişnuită este de câte o sută în fiecare lume locuită.

29:4.23 (326.5) Transformatorii de Energie sunt creaţia asociată a Celor Şapte Directori Supremi de Putere şi a Celor Şapte Supraveghetori Centrali. Ei figurează printre ordinele cele mai personale de controlori fizici. Afară de cazul când un director de putere asociat este prezent pe o lume locuită, transformatorii sunt cei care deţin comanda. Ei sunt inspectorii planetari ai tuturor transporturilor serafice care pleacă. Diversele clase de viaţă celestă nu pot utiliza ordinele mai puţin personale de controlori fizici decât prin legătura cu ordinele mai personale de directori aliaţi şi de transformatori ai energiei.

29:4.24 (326.6) Aceşti transformatori sunt întrerupătoare vii, puternice şi eficiente. Ei pot lua poziţie pentru sau contra unei dispoziţii sau unei orientări date de putere. Ei sunt, de asemenea, iscusiţi în eforturile lor de a izola planetele de puternicii curenţi de energie care circulă între gigantici vecini planetari sau stelari. Atributele lor de transmutare a energiei îi fac deosebit de utili în importanta sarcină de menţinere a echilibrului universal al energiei sau a echilibrului puterii. În anumite momente, ei par să consume sau să acumuleze energie; în altele, ei par să elimine sau să elibereze energie. Transformatorii sunt capabili să crească sau să reducă potenţialul

„acumulatoarelor de energie” vii şi moarte din domeniile lor respective. Însă ei se ocupă doar de energiile fizice şi semimateriale, ei nu acţionează direct în domeniul vieţii şi nu nici nu schimbă formele de fiinţe vii.

29:4.25 (327.1) În anumite privinţe, transformatorii de energie sunt creaturile semimateriale vii cele mai remarcabile şi cele mai misterioase. Într-un chip necunoscut, ei sunt diferenţiaţi din punct de vedere fizic şi, variind legăturile în relaţiile lor, ei pot exercita o influenţă profundă asupra energiei care trece prin prezenţele lor asociate. Statutul domeniilor fizice pare să suporte o transformare sub îndemânatica lor manipulare. *Ei pot schimba şi chiar schimbă forma fizică a energiilor spaţiului.* Cu ajutorul tovarăşilor lor controlori, ei sunt efectiv capabili să modifice forma şi potenţialul celor şapte sute treizeci de energii fizice ale sarcinii de putere a suprauniversului. Faptul că trei dintre aceste energii scapă controlului lor dovedeşte că ei nu sunt agenţi ai Absolutului Necalificat.

29:4.26 (327.2) Cele patru grupuri rămase de Controlori Fizici Principali sunt prea puţin persoane în sensul unei definiţii acceptabile a acestui cuvânt. Aceşti transmiţători, asociatori, disociatori, şi frandalanki, sunt complet automaţi în reacţiile lor însă, cu toate acestea, ei sunt inteligenţi din toate punctele de vedere. Noi suntem foarte mult limitaţi în cunoaşterea acestor entităţi minunate, deoarece nu putem comunica cu ele. Ele par să înţeleagă limbajul tărâmului, însă nu pot comunica cu noi. Ele par pe deplin capabile să primească mesajele noastre, dar total neputincioase în a le răspunde.

29:4.27 (327.3) 4. *Transmiţătorii de Energie.* Operaţiunile acestor fiinţe sunt în principal, însă nu în întregime, interplanetare. Sunt minunaţii distribuitori de energie, aşa cum este ea manifestată pe lumile individuale.

29:4.28 (327.4) Când energia trebuie să fie abătută către un alt circuit, transmiţătorii se desfăşoară într-o linie, de-a lungul parcursului dorit pentru energie şi, prin virtutea atributelor lor extraordinare de atracţie energetică, ei pot cu adevărat induce un flux crescut de energie în direcţia dorită. Ceea ce fac ei este la fel de real ca orientarea fluxului anumitor forme de energie electrică de către anumite circuite metalice; ei sunt superconductorii vii pentru mai mult de jumătate din cele treizeci de forme de energie fizică.

29:4.29 (327.5) Transmiţătorii formează legături pricepute, eficiente în întărirea curenţilor care slăbesc ai energiei specializate trecând din planetă în planetă şi din staţie în staţie pe o planetă individuală. Ei pot detecta curenţi mult prea slabi pentru a fi recunoscuţi de orice alt tip de fiinţe vii, şi pot spori energia astfel încât mesajele însoţitoare să devină perfect inteligibile. Serviciile lor sunt de nepreţuit pentru receptorii teledifuziunilor.

29:4.30 (327.6) Transmiţătorii de energie pot reacţiona asupra tuturor formelor de percepţie comunicabile; ei pot la fel de bine să facă „vizibilă” o scenă îndepărtată, precum şi să facă „audibil” un sunet îndepărtat. Ei furnizează liniile de comunicare de urgenţă în sistemele locale şi pe planetele individuale. Practic, toate creaturile sunt nevoite să recurgă la aceste servicii pentru a comunica în afara circuitelor stabilite în mod regulat.

29:4.31 (327.7) Atât transmiţătorii, cât şi transformatorii de energie sunt indispensabili în menţinerea existenţei muritoare pe lumile a căror atmosferă este sărăcită, şi ei formează o parte integrantă din tehnica vieţii pe planetele pe care nu se respiră.

29:4.32 (328.1) 5. *Asociatorii Principali.* Aceste entităţi interesante şi de nepreţuit sunt deţinătorii şi păstrătorii desăvârşiţi ai energiei. Oarecum asemenea unei plante, care înmagazinează lumină solară, aceste organisme vii acumulează energie pe parcursul perioadelor de manifestare excedentară. Ele lucrează la o scară gigantică, şi convertesc energiile spaţiului la o stare fizică necunoscută pe Urantia. Ele sunt, de asemenea, capabile să împingă transformările până într-un punct în care să producă anumite unităţi primitive de existenţă materială. Aceste fiinţe acţionează pur şi simplu prin prezenţa lor. Ele nu sunt în nici un fel epuizate sau diminuate de această funcţiune; ele operează ca nişte catalizatori vii.

29:4.33 (328.2) Pe parcursul perioadelor de manifestări deficitare, ele au puterea de a elibera aceste energii acumulate. Însă cunoştinţele voastre despre energie şi materie nu sunt destul de avansate pentru a permite să se explice tehnica acestei faze a muncii lor. Asociatorii lucrează întotdeauna în conformitate cu legea universală, mânuind şi manipulând atomii, electronii şi ultimatonii, tot cam aşa cum mânuiţi voi literele de tipar ajustabile pentru a face ca aceleaşi simboluri alfabetice să spună povestiri vast distincte.

29:4.34 (328.3) Asociatorii sunt primul grup viu care apare pe o sferă materială pe cale de organizare, şi ei pot opera la temperaturi fizice pe care voi le-aţi considera absolut incompatibile cu existenţa fiinţelor vii. Ei reprezintă un ordin de viaţă aflat cu totul dincolo de orizontul

imaginaţiei umane. Împreună cu colaboratorii lor, disociatorii, ei sunt creaturile inteligente cele mai aservite.

29:4.35 (328.4) 6. *Disociatorii Secundari.* Comparaţi cu asociatorii primari, aceste fiinţe înzestrate cu imense facultăţi antigravitaţionale sunt lucrătorii ale căror funcţiuni sunt inversate. Nu există nici un risc de a vedea epuizându-se formele speciale sau modificate de energie fizică pe lumile locale sau în sistemele locale, deoarece aceste organizări vii sunt înzestrate cu facultatea excepţională de a putea degaja cantităţi nelimitate de energie. Disociatorii sunt preocupaţi, în principal, de evoluţia unor forme de energii puţin cunoscute pe Urantia, provenind dintr-o formă de materie care este şi mai puţin recunoscută. Ei sunt cu adevărat alchimiştii spaţiului şi magicienii timpului. Însă, în nici unul dintre miracolele lor, ei nu încalcă ordinele Supremaţiei Cosmice.

29:4.36 (328.5) 7. *Frandalankii.* Aceste fiinţe sunt creaţia asociată a tuturor celor trei ordine de controlori de energie: organizatorii de forţă primari şi secundari şi directorii de putere. Frandalankii sunt cei mai numeroşi dintre toţi Controlorii Fizici Principali. Fie şi numai în sistemul Sataniei, numărul lor depăşeşte conceptele voastre numerice. Ei sunt staţionaţi pe toate lumile locuite, şi sunt întotdeauna ataşaţi ordinelor superioare de controlori fizici. Ei funcţionează într-un mod alternant în universul central, în suprauniversuri, precum şi în domeniile spaţiului exterior.

29:4.37 (328.6) Frandalankii sunt creaţi în treizeci de diviziuni, pentru fiecare formă fundamentală de forţă universală, şi acţionează exclusiv ca indicatori vii şi automaţi ai prezenţelor, ai presiunilor şi ai

vitezelor. Aceste barometre vii se ocupă doar de înregistrarea automată şi fără greşeală a statutului tuturor formelor de energie-forţă. Ei sunt pentru universul fizic ceea ce vastul mecanism de reflexivitate este pentru universul minte. Frandalankii care înregistrează timpul în plus faţă de prezenţa cantitativă şi calitativă a energiei sunt numiţi *cronoldeki.*

29:4.38 (328.7) Recunosc că frandalankii sunt inteligenţi, însă nu aş şti să îi clasific altfel decât în calitate de maşini vii. Singura cale prin care v-aş putea ajuta la înţelegerea acestor mecanisme vii este prin compararea lor cu propriile voastre dispozitive mecanice care funcţionează cu o precizie şi cu o exactitate aproape asemănătoare inteligenţei. Deci, dacă doriţi să vă faceţi o idee despre aceste fiinţe, faceţi apel la imaginaţia voastră până când recunoaşteţi că în marele univers noi avem efectiv mecanisme (entităţi) inteligente şi *vii* care pot înfăptui lucruri mai complexe decât maşinile voastre şi care implică calcule mai prodigioase, cu o fineţe a exactităţii chiar mai mare, mergând până la ultimitatea preciziei.

5. Organizatorii Principali ai Forţei

29:5.1 (329.1) Organizatorii forţei locuiesc în Paradis, însă operează în tot universul principal, în special în domeniile spaţiului neorganizat. Aceste fiinţe extraordinare nu sunt nici creatori, nici creaturi, şi se clasează în două mari diviziuni de serviciu:

29:5.2 (329.2) 1. Organizatori Principali de Forţă Exteriorizaţi Primari.

29:5.3 (329.3) 2. Organizatori Principali de Forţă Transcendentali Aliaţi.

29:5.4 (329.4) Aceste două puternice ordine de manipulatori de forţă primordială lucrează exclusiv sub supravegherea Arhitecţilor Universului Maestru; la ora actuală, ei nu operează prea mult în interiorul frontierelor marelui univers.

29:5.5 (329.5) Organizatorii Principali ai Forţei Primare sunt manipulatorii forţelor spaţiale primordiale sau fundamentale ale Absolutului Necalificat; sunt creatorii nebuloaselor. Ei sunt provocatorii vii ai cicloanelor energetice ale spaţiului, şi primii organizatori şi canalizatori ai acestor gigantice manifestări. Aceşti organizatori de forţe transmută *forţa primordială* (pre-energie nesensibilă la gravitaţia directă a Paradisului) în *energie potenţială* sau primară, ceea ce o face să treacă sub controlul exclusiv al Absolutului Necalificat, sub controlul gravitaţional al Insulei Paradisului. După aceasta, organizatorii de forţă aliaţi îi succed, şi continuă procesul de transmutare a energiei de la stadiul primar la stadiul secundar de *energie-gravitaţie.*

29:5.6 (329.6) Când planurile de creare unui univers local sunt realizate, fapt semnalat de sosirea Fiului Creator, Organizatorii Principali de Forţă Aliaţi cedează locul ordinelor directorilor de putere care operează în suprauniversul de care acest univers local depinde din punct de vedere astronomic. Însă, în absenţa unor astfel de planuri, organizatorii de forţă aliaţi continuă, la nesfârşit, să se ocupe de aceste creaţii materiale, aşa cum o fac în prezent în spaţiul exterior.

29:5.7 (329.7) Organizatorii Principali ai Forţei rezistă la temperaturi şi operează în condiţii fizice care ar fi intolerabile chiar şi pentru supradotatele centrele de putere şi pentru controlorii fizici ai Orvontonului. Singurele alte tipuri de fiinţe revelate capabile să opereze în aceste domenii ale spaţiului exterior sunt Mesagerii Solitari şi Spiritele Inspirate ale Trinităţii.

29:5.8 (329.8) [Prezentat de un Cenzor Universal acţionând prin autoritatea Celor Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

Cartea Urantia

Capitolul 30

Personalităţi ale marelui univers

30:0.1 (330.1) PERSONALITĂŢILE şi entităţile altfel decât personale care activează în prezent în Paradis şi în marele univers constituie un număr aproape nelimitat de fiinţe vii. Chiar şi numărul de ordine şi de tipuri majore depăşeşte imaginaţia umană, fără a mai vorbi de nenumăratele subtipuri şi varietăţi. Este, cu toate acestea, de dorit să prezentăm câte ceva din cele două clasificări fundamentale de fiinţe vii - o sugestie a clasificării Paradisului şi o prescurtare a Registrului Personalităţilor de pe Uversa.

30:0.2 (330.2) Este imposibil să se formuleze o clasificare detaliată, completă şi pe deplin coerentă a personalităţilor marelui univers, deoarece *grupurile* lor nu sunt toate revelate. Ar fi nevoie de numeroase capitole suplimentare pentru a se acoperi revelaţia

ulterioară necesară pentru clasificarea sistematică a tuturor grupurilor. O astfel de extensiune conceptuală nu prea ar fi de dorit, de vreme ce ea ar priva pe gânditorii muritori ai următorului mileniu de acel stimulent pentru speculaţia creativă pe care ar oferi-o revelarea parţială a acestor concepte. Cel mai bine este ca oamenii să nu primească o revelaţie peste măsură de amplă; acest fapt înăbuşă imaginaţia.

1. Clasificarea paradisiacă a fiinţelor vii

30:1.1 (330.3) În Paradis, fiinţele vii sunt clasificate în acord cu relaţiile înnăscute sau dobândite cu Deităţile Paradisului. Pe parcursul marilor adunări ale universului central şi ale suprauniversurilor, persoanele prezente sunt adesea grupate în acord cu originea lor: cele de origine triunică, sau cele de dobândire trinitară; acelea de origine dublă; şi cele de origine unică. Este dificil să se interpreteze minţii umane a muritorilor clasificările paradisiace ale fiinţelor vii, însă noi suntem autorizaţi să prezentăm ceea ce urmează:

30:1.2 (330.4) I. *FIINŢE DE ORIGINE TRIUNICĂ.* Fiinţele create de toate cele Trei Deităţi ale Paradisului, fie ca atare, fie ca Trinitate, laolaltă cu corpul trinitizat, desemnare care se referă la toate grupurile de fiinţe trinitizate, revelate şi nerevelate.

30:1.3 (330.5) A. *Spiritele Supreme.*

30:1.4 (330.6) 1. Cele Şapte Spirite Maestru.

30:1.5 (330.7) 2. Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi.

30:1.6 (330.8) 3. Cele Şapte Ordine de Spirite Reflectante.

30:1.7 (330.9) B. *Fiii Staţionari ai Trinităţii.*

30:1.8 (330.10) 1. Secretele Supremaţiei Trinitizate.

30:1.9 (330.11) 2. Eternii de Zile.

30:1.10 (330.12) 3. Cei Îmbătrâniţi de Zile.

30:1.11 (330.13) 4. Perfecţiunile de Zile.

30:1.12 (331.1) 5. Recenţii de Zile.

30:1.13 (331.2) 6. Uniunile de Zile.

30:1.14 (331.3) 7. Fidelii de Zile.

30:1.15 (331.4) 8. Desăvârşitorii Înţelepciunii.

30:1.16 (331.5) 9. Consilierii Divini.

30:1.17 (331.6) 10. Cenzorii Universali.

30:1.18 (331.7) C. *Fiinţe de origine Trinitară şi Fiinţe Trinitizate.*

30:1.19 (331.8) 1. Fiii Învăţători ai Trinităţii.

30:1.20 (331.9) 2. Spiritele Inspirate ale Trinităţii.

30:1.21 (331.10) 3. Nativii Havonei.

30:1.22 (331.11) 4. Cetăţenii Paradisului.

30:1.23 (331.12) 5. Fiinţele Nerevelate de origine trinitară.

30:1.24 (331.13) 6. Fiinţele Nerevelate trinitizate de Deitate.

30:1.25 (331.14) 7. Fiii de Împlinire Trinitizaţi.

30:1.26 (331.15) 8. Fiii de Selecţie Trinitizaţi.

30:1.27 (331.16) 9. Fiii de Perfecţiune Trinitizaţi.

30:1.28 (331.17) 10. Fiii Trinitizaţi de Creaturi.

30:1.29 (331.18) II. *FIINŢE DE ORIGINE DUALĂ.* Acelea ce îşi au originea în oricare două Deităţi din Paradis sau care au fost create

altfel de orice două fiinţe descendente direct sau indirect din Deităţile Paradisului.

30:1.30 (331.19) A. *Ordinele Descendente.*

30:1.31 (331.20) 1. Fiii Creatori.

30:1.32 (331.21) 2. Fiii Magistrali.

30:1.33 (331.22) 3. Strălucitoarele Stele de Dimineaţă.

30:1.34 (331.23) 4. Părinţii Melchizedeki.

30:1.35 (331.24) 5. Melchizedekii.

30:1.36 (331.25) 6. Vorondadekii.

30:1.37 (331.26) 7. Lanonandekii.

30:1.38 (331.27) 8. Strălucitoarele Stele de Seară.

30:1.39 (331.28) 9. Arhanghelii.

30:1.40 (331.29) 10. Purtătorii Vieţii.

30:1.41 (331.30) 11. Ajutorii Nerevelaţi ai Universurilor.

30:1.42 (331.31) 12. Fiii lui Dumnezeu Nerevelaţi.

30:1.43 (331.32) B. *Ordinele Staţionare.*

30:1.44 (331.33) 1. Abandonterii.

30:1.45 (331.34) 2. Susaţii.

30:1.46 (331.35) 3. Univitaţii.

30:1.47 (331.36) 4. Spirongii.

30:1.48 (331.37) 5. Fiinţe Nerevelate de origine Duală.

30:1.49 (331.38) C. *Ordinele Ascendente.*

30:1.50 (331.39) 1. Muritori care s-au contopit cu Ajustorul lor.

30:1.51 (331.40) 2. Muritori care s-au contopit cu Fiul.

30:1.52 (331.41) 3. Muritori care s-au contopit cu Spiritul.

30:1.53 (331.42) 4. Medianii Transferaţi.

30:1.54 (331.43) 5. Ascendenţi Nerevelaţi.

30:1.55 (332.1) III. *FIINŢE DE ORIGINE UNICĂ.* Acelea care provin din oricare dintre Deităţile Paradisului sau care au fost creaţi altfel de orice fiinţă singură care descinde direct sau indirect din Deităţile Paradisului.

30:1.56 (332.2) A. *Spiritele Supreme.*

30:1.57 (332.3) 1. Mesagerii Gravitaţiei.

30:1.58 (332.4) 2. Cele Şapte Spirite ale Circuitelor Havonei.

30:1.59 (332.5) 3. Adjutanţii în Grup de Doisprezece ai Circuitelor Havonei.

30:1.60 (332.6) 4. Ajutoarele-Imagini Reflectante.

30:1.61 (332.7) 5. Spiritele-Mamă ale Universurilor.

30:1.62 (332.8) 6. Spiritele Mentale Adjutante Septuple.

30:1.63 (332.9) 7. Fiinţele Nerevelate provenite din Deitate.

30:1.64 (332.10) B. *Ordinele Ascendente.*

30:1.65 (332.11) 1. Ajustorii Personalizaţi.

30:1.66 (332.12) 2. Fiii Materiali Ascenderi.

30:1.67 (332.13) 3. Serafimii Evolutivi.

30:1.68 (332.14) 4. Heruvimii Evolutivi.

30:1.69 (332.15) 5. Ascenderii Nerevelaţi.

30:1.70 (332.16) C. *Familia Spiritului Infinit.*

30:1.71 (332.17) 1. Mesagerii Solitari.

30:1.72 (332.18) 2. Supraveghetorii Circuitelor Universului.

30:1.73 (332.19) 3. Directorii Recensământului.

30:1.74 (332.20) 4. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.

30:1.75 (332.21) 5. Inspectorii Asociaţi.

30:1.76 (332.22) 6. Santinelele desemnate.

30:1.77 (332.23) 7. Îndrumătorii Absolvenţilor.

30:1.78 (332.24) 8. Slujitorii Havonei.

30:1.79 (332.25) 9. Conciliatorii Universali.

30:1.80 (332.26) 10. Însoţitorii Morontiei.

30:1.81 (332.27) 11. Supernafimii.

30:1.82 (332.28) 12. Seconafimii.

30:1.83 (332.29) 13. Terţiafimii.

30:1.84 (332.30) 14. Omniafimii.

30:1.85 (332.31) 15. Serafimii.

30:1.86 (332.32) 16. Heruvimii şi Sanovimii.

30:1.87 (332.33) 17. Fiinţele Nerevelate provenite din Spirit.

30:1.88 (332.34) 18. Cei Şapte Directori Supremi de Putere.

30:1.89 (332.35) 19. Centrele Supreme de Putere.

30:1.90 (332.36) 20. Controlorii Fizici Principali.

30:1.91 (332.37) 21. Supraveghetorii de Putere Morontială.

30:1.92 (332.38) IV. *FIINŢE TRANSCENDENTALE EXTERIORIZATE.* În Paradis se găseşte o imensă mulţime de fiinţe transcendentale a căror origine nu este de obicei revelată universurilor timpului şi spaţiului înainte ca aceste universuri să se stabilizeze în lumină şi viaţă. Aceşti Transcendentali nu sunt nici creatori, nici creaturi; ei sunt copiii *exteriorizaţi* ai divinităţii, ai ultimităţii şi ai eternităţii. Aceşti „exteriorizaţi” nu sunt nici finiţi, nici infiniţi - ei sunt *absoniţi;* iar absonitatea nu este nici infinitate, nici absoluitate.

30:1.93 (333.1) Aceşti necreatori necreaţi sunt întotdeauna loiali Trinităţii Paradisului şi supuşi Celui Ultim. Ei există pe patru nivele

ultime de activitate a personalităţii şi sunt funcţionali pe cele şapte nivele ale absonităţii în douăsprezece mari diviziuni, constând dintr-o mie de grupuri de lucru majore de câte şapte clase fiecare. Aceste fiinţe exteriorizate conţin următoarele ordine:

30:1.94 (333.2) 1. Arhitecţii Maestrului Univers.

30:1.95 (333.3) 2. Arhivarii Transcendentali.

30:1.96 (333.4) 3. Alţi Transcendentali.

30:1.97 (333.5) 4. Organizatorii Principali ai Forţei Exteriorizaţi Primari.

30:1.98 (333.6) 5. Organizatorii Principali ai Forţei Transcendentali Aliaţi.

30:1.99 (333.7) Dumnezeu, ca suprapersoană, exteriorizează; Dumnezeu, ca persoană, creează; Dumnezeu, ca prepersoană, se fragmentează; şi un astfel de fragment din el însuşi, Ajustorul, este cel care dezvoltă sufletul spirit în mintea materială şi muritoare în acord cu libera alegere a personalităţii conferite creaturii muritoare prin actul părintesc a lui Dumnezeu ca Tată.

30:1.100 (333.8) V. *ENTITĂŢI FRAGMENTATE ALE DEITĂŢII.* Acest ordin de existenţă vie, provenind din Tatăl Universal, se manifestă cel mai clar în Ajustorii Gândirii, cu toate că aceste entităţi nu sunt, în nici un fel, singurele fragmentări ale realităţii prepersonale a Primei Surse-Centru. Funcţiunile fragmentelor ce se disting de Ajustori sunt multiple şi puţin cunoscute. Fuziunea cu un Ajustor sau cu unul dintre celelalte fragmente face din creatură o *fiinţă contopită cu Tatăl.*

30:1.101 (333.9) Cu toate că fragmentările spiritului preminte ale Celei de a Treia Surse-Centru nu sunt deloc comparabile cu fragmentele

Tatălui, noi trebuie să le menţionăm aici. Astfel de entităţi diferă considerabil de Ajustori; ele nu locuiesc în Spiritington ca atare, ele nu traversează circuitele de gravitaţie mentală şi nu înlocuiesc creaturile umane pe parcursul şederii lor în trup. Ele nu sunt prepersonale în sensul în care sunt Ajustorii, însă asemenea fragmente ale spiritului preminte sunt revărsate peste unii muritori supravieţuitori, iar contopirea cu ei îi transformă în *muritori contopiţi cu Spiritul,* în contrast cu muritorii contopiţi cu Ajustorul lor.
30:1.102 (333.10) Spiritul individualizat al unui Fiu Creator este şi mai dificil de descris. Uniunea cu el face din creatură un muritor *contopit cu Fiul.* Şi mai există şi alte fragmentări ale Deităţii.

30:1.103 (333.11) VI. *FIINŢE SUPERPERSONALE.* Există o vastă multitudine de fiinţe distincte de cele personale, care sunt de origine divină şi aduc multiple servicii în universul universurilor. Unele dintre aceste fiinţe locuiesc pe lumile paradisiace ale Fiului; altele, cum ar fi reprezentanţii suprapersonali ai Fiului Etern, se întâlnesc în altă parte. Cea mai mare parte din ele nu sunt menţionate în aceste expuneri, iar încercarea de a le descrie unor *fiinţe personale* ar fi de-a dreptul zadarnică.

30:1.104 (333.12) VII. *ORDINE NECLASIFICATE ŞI NEREVELATE.* Pe parcursul prezentei vârste a universului nu ar fi posibil să rânduim toate fiinţele personale sau de altă natură în clasificări ţinând de prezenta epocă a universului. De altfel, nici nu au fost revelate toate categoriile lor în aceste expuneri; numeroase ordine au fost omise în listele citate. Consideraţi următoarele:
30:1.105 (333.13) Consumatorii Destinului Universului.

30:1.106 (333.14) Locţiitorii Calificaţi ai Ultimului.

30:1.107 (334.1) Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului.

30:1.108 (334.2) Agenţii Creativi Nerevelaţi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile.

30:1.109 (334.3) Maiestonii din Paradis.

30:1.110 (334.4) Agenţii de Legătură Reflexivi Nedenumiţi ai lui Majeston.

30:1.111 (334.5) Ordinele Midsonite ale Universurilor Locale.

30:1.112 (334.6) Nu este necesar să atribuim nici o semnificaţie specială enumerării acestor ordine la un loc, decât că nici unul dintre ele nu apare în clasificarea Paradisului aşa cum este revelată în această carte. Acestea sunt puţinele ordine neclasificate. . Nu aţi aflat încă de multe dintre cele nerevelate.

30:1.113 (334.7) Există spirite: entităţi spirituale, prezenţe spirituale, spirite personale, spirite prepersonale, spirite suprapersonale, existenţe spirituale, personalităţi spirituale - însă nici limba, nici intelectul muritorilor nu sunt pe potrivă. Noi putem, cu toate acestea, indica faptul că nu există personalităţi de „minte pură”; nici o entitate nu are personalitate dacă ea nu a fost înzestrată cu ea de Dumnezeu, care este spirit. Nici o entitate mentală neasociată unei energii fizice sau spirituale nu este o personalitate. Însă, în acelaşi sens în care există personalităţi spirituale înzestrate cu minte, există personalităţi mentale înzestrate cu spirit. Majeston şi asociaţii săi sunt ilustrări destul de bune de fiinţe dominate de minte, există însă nişte ilustrări şi mai bune ale acestui tip de personalitate necunoscute vouă. Există chiar ordine întregi şi nerevelate de *personalităţi mentale,* însă spiritul le este asociat întotdeauna. Anumite alte creaturi nerevelate sunt ceea

ce am putea numi *personalităţi de energie mentală şi fizică.* Acest tip de fiinţe nu sunt sensibile la gravitaţia spiritului, însă sunt, cu toate acestea, adevărate personalităţi - ele sunt cuprinse în circuitul Tatălui.

30:1.114 (334.8) Aceste capitole nici măcar nu încep - nu pot începe - să epuizeze istoria creaturilor vii, a creatorilor, a fiinţelor exteriorizate şi a fiinţelor existând sub alte forme, care trăiesc şi se închină şi servesc în universurile populate ale timpului şi în universul central al eternităţii. Voi muritorii sunteţi persoane şi, de aceea, noi putem să vă descriem fiinţe *personalizate,* însă cum vi s-ar putea oare explica vreodată o fiinţă *absonitizată* ?

2. Registrul personalităţilor de pe Uversa

30:2.1 (334.9) Familia divină a fiinţelor vii este înregistrată pe Uversa în şapte mari diviziuni:

30:2.2 (334.10) 1. Deităţile Paradisului.

30:2.3 (334.11) 2. Spiritele Supreme.

30:2.4 (334.12) 3. Fiinţele provenite din Trinitate.

30:2.5 (334.13) 4. Fiii lui Dumnezeu.

30:2.6 (334.14) 5. Personalităţile Spiritului Infinit.

30:2.7 (334.15) 6. Directorii de Putere ai Universului.

30:2.8 (334.16) 7. Corpul de Cetăţenie Permanentă.

30:2.9 (334.17) Aceste grupe de creaturi volitive sunt împărţite în numeroase clase şi subdiviziuni minore. Prezentarea acestei clasificări

a personalităţilor marelui univers caută totuşi, în principal, să enunţe ordinele de fiinţe inteligente care au fost revelate în aceste expuneri, şi din care cea mai mare parte vor fi întâlnite de muritorii timpului, pe parcursul experienţei lor ascendente de înălţare progresivă către Paradis. Enumerările următoare nu menţionează vastele ordine de fiinţe universale care îşi urmează munca în afara planului de ascensiune a muritorilor.

30:2.10 (335.1) I. *DEITĂŢILE PARADISULUI.*

30:2.11 (335.2) 1. Tatăl Universal.

30:2.12 (335.3) 2. Fiul Etern.

30:2.13 (335.4) 3. Spiritul Infinit.

30:2.14 (335.5) II. *SPIRITELE SUPREME.*

30:2.15 (335.6) 1. Cele Şapte Spirite Maestru.

30:2.16 (335.7) 2. Cei Şapte Agenţi Executivi Supremi.

30:2.17 (335.8) 3. Cele Şapte Grupuri de Spirite Reflectante.

30:2.18 (335.9) 4. Ajutoarele-Imagini Reflectante.

30:2.19 (335.10) 5. Cele Şapte Spirite ale Circuitelor.

30:2.20 (335.11) 6. Spiritele Creative ale Universurilor Locale.

30:2.21 (335.12) 7. Spiritele Mentale Adjutante.

30:2.22 (335.13) III. *FIINŢELE PROVENITE DIN TRINITATE.*

30:2.23 (335.14) 1. Secretele Supremaţiei Trinitizate.

30:2.24 (335.15) 2. Eternii de Zile.

30:2.25 (335.16) 3. Cei Îmbătrâniţi de Zile.

30:2.26 (335.17) 4. Perfecţiunile de Zile.

30:2.27 (335.18) 5. Recenţii de Zile.

30:2.28 (335.19) 6. Uniunile de Zile.

30:2.29 (335.20) 7. Fidelii de Zile.

30:2.30 (335.21) 8. Fiii Învăţătorii ai Trinităţii.

30:2.31 (335.22) 9. Desăvârşitorii de Înţelepciune.

30:2.32 (335.23) 10. Consilierii Divini.

30:2.33 (335.24) 11. Cenzorii Universali.

30:2.34 (335.25) 12. Spiritele Inspirate ale Trinităţii

30:2.35 (335.26) 13. Nativii Havonei.

30:2.36 (335.27) 14. Cetăţenii Paradisului.

30:2.37 (335.28) *IV. FIII LUI DUMNEZEU.*

30:2.38 (335.29) A. *Fiii Descendenţi.*

30:2.39 (335.30) 1. Fiii Creator - Mihailii.

30:2.40 (335.31) 2. Fiii Magistrali - Avonalii.

30:2.41 (335.32) 3. Fiii Învăţători ai Trinităţii - Daynalii.

30:2.42 (335.33) 4. Fiii Melchizedeki.

30:2.43 (335.34) 5. Fiii Vorondadeki.

30:2.44 (335.35) 6. Fiii Lanondadeki.

30:2.45 (335.36) 7. Fiii Purtători ai Vieţii.

30:2.46 (335.37) B. *Fiii Ascendenţi.*

30:2.47 (335.38) 1. Muritori Contopiţi cu Tatăl.

30:2.48 (335.39) 2. Muritori Contopiţi cu Fiul.

30:2.49 (335.40) 3. Muritori Contopiţi cu Spiritul.

30:2.50 (335.41) 4. Serafimi Evolutivi.

30:2.51 (335.42) 5. Fii Materiali Ascendenţi.

30:2.52 (335.43) 6. Medianii Transferaţi.

30:2.53 (335.44) 7. Ajustori Personalizaţi.

30:2.54 (336.1) C. *Fiii Trinitizaţi.*

30:2.55 (336.2) 1. Puternicii Mesageri.

30:2.56 (336.3) 2. Cei Înalţi în Autoritate.

30:2.57 (336.4) 3. Cei Fără de Nume şi de Număr.

30:2.58 (336.5) 4. Păstrătorii Trinitizaţi.

30:2.59 (336.6) 5. Ambasadorii Trinitizaţi.

30:2.60 (336.7) 6. Păzitorii Celeşti.

30:2.61 (336.8) 7. Asistenţii Înalţilor Fii.

30:2.62 (336.9) 8. Fiii Trinitizaţi de Ascenderi.

30:2.63 (336.10) 9. Fiii Paradisului Havona Trinitizaţi.

30:2.64 (336.11) 10. Fiii Destinului Trinitizaţi.

30:2.65 (336.12) *V. PERSONALITĂŢILE SPIRITULUI INFINIT.*

30:2.66 (336.13) A. *Personalităţi Superioare ale Spiritului Infinit.*

30:2.67 (336.14) 1. Mesagerii Solitari.

30:2.68 (336.15) 2. Supraveghetorii Circuitelor Universului.

30:2.69 (336.16) 3. Directorii de Recensământ.

30:2.70 (336.17) 4. Ajutoarele Personale ale Spiritului Infinit.

30:2.71 (336.18) 5. Inspectorii Asociaţi.

30:2.72 (336.19) 6. Santinelele desemnate.

30:2.73 (336.20) 7. Îndrumătorii Diplomaţilor.

30:2.74 (336.21) B. *Oştirile Mesagerilor Spaţiului.*

30:2.75 (336.22) 1. Slujitorii Havonei.

30:2.76 (336.23) 2. Conciliatorii Universali.

30:2.77 (336.24) 3. Consilierii Tehnici.

30:2.78 (336.25) 4. Păstrătorii Arhivelor în Paradis.

30:2.79 (336.26) 5. Arhivarii Celeşti.

30:2.80 (336.27) 6. Însoţitorii Morontiali.

30:2.81 (336.28) 7. Însoţitorii Paradisului.

30:2.82 (336.29) C. *Spiritele Ocrotitoare.*

30:2.83 (336.30) 1. Supernafimii.

30:2.84 (336.31) 2. Seconafimii.

30:2.85 (336.32) 3. Terţiafimii.

30:2.86 (336.33) 4. Omniafimii.

30:2.87 (336.34) 5. Serafimii.

30:2.88 (336.35) 6. Heruvimii şi Sanovimii.

30:2.89 (336.36) 7. Medianii.

30:2.90 (336.37) *VI. DIRECTORII DE PUTERE AI UNIVERSULUI.*

30:2.91 (336.38) A. *Cei Şapte Directori Supremi de Putere.*

30:2.92 (336.39) B. *Centrele Supreme de Putere.*

30:2.93 (336.40) 1. Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.

30:2.94 (336.41) 2. Centrele Havonei.

30:2.95 (336.42) 3. Centrele Suprauniversurilor.

30:2.96 (336.43) 4. Centrele Universurilor Locale.

30:2.97 (336.44) 5. Centrele Constelaţiilor.

30:2.98 (336.45) 6. Centrele Sistemelor.

30:2.99 (336.46) 7. Centrele Neclasificate.

30:2.100 (337.1) C. *Controlorii Fizici Maestru.*

30:2.101 (337.2) 1. Directorii de Putere Asociaţi.

30:2.102 (337.3) 2. Controlorii Mecanici.

30:2.103 (337.4) 3. Transformatorii de Energie.

30:2.104 (337.5) 4. Transmiţătorii de Energie.

30:2.105 (337.6) 5. Asociatorii Primari.

30:2.106 (337.7) 6. Disociatorii Secundari.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalankii şi Cronoldekii.

30:2.108 (337.9) D. *Supraveghetorii de Putere Morontială.*

30:2.109 (337.10) 1. Regulatorii Circuitelor.

30:2.110 (337.11) 2. Coordonatorii Sistemelor.

30:2.111 (337.12) 3. Păstrătorii Planetari.

30:2.112 (337.13) 4. Controlorii Conjugaţi.

30:2.113 (337.14) 5. Stabilizatorii Legăturilor.

30:2.114 (337.15) 6. Asortatorii Selectivi.

30:2.115 (337.16) 7. Arhivarii Asociaţi.

30:2.116 (337.17) VII. *CORPURILE DE CETĂŢENIE PERMANENTĂ.*

30:2.117 (337.18) 1. Medianii Planetari.

30:2.118 (337.19) 2. Fiii Adamici ai Sistemelor.

30:2.119 (337.20) 3. Univitaţii Constelaţiilor.

30:2.120 (337.21) 4. Susaţii Universurilor Locale.

30:2.121 (337.22) 5. Muritorii Universurilor Locale Contopiţi cu Spiritul.

30:2.122 (337.23) 6. Abandonterii Suprauniversurilor.

30:2.123 (337.24) 7. Muritorii Suprauniversurilor Contopiţi cu Fiul.

30:2.124 (337.25) 8. Nativii Havonei.

30:2.125 (337.26) 9. Nativii Sferelor Paradisiace ale Spiritului.

30:2.126 (337.27) 10. Nativii Sferelor Paradisiace ale Tatălui.

30:2.127 (337.28) 11. Cetăţenii Paradisului Creaţi.

30:2.128 (337.29) 12. Cetăţenii Muritori ai Paradisului contopiţi cu Ajustorul lor.

30:2.129 (337.30) Aceasta este clasificarea funcţională a personalităţilor universului aşa cum sunt ele înregistrate pe lumea-sediu a Uversei.

30:2.130 (337.31) *GRUPURI DE PERSONALITĂŢI COMPOZITE.* Există pe Uversa dosarele a numeroase alte grupuri de fiinţe inteligente, fiinţe care sunt, de asemenea, strâns legate de organizarea şi de administrarea marelui univers. Printre aceste ordine, iată trei grupuri de personalităţi compozite:

30:2.131 (337.32) A. *Corpul Paradisiac al Finalităţii.*

30:2.132 (337.33) 1. Corpul de Finalitari Muritori.

30:2.133 (337.34) 2. Corpul de Finalitari Paradisiaci.

30:2.134 (337.35) 3. Corpul de Finalitari Trinitizaţi.

30:2.135 (337.36) 4. Corpul de Finalitari Trinitizaţi Aliaţi.

30:2.136 (337.37) 5. Corpul de Finalitari al Havonei.

30:2.137 (337.38) 6. Corpul de Finalitari Transcendentali.

30:2.138 (337.39) 7. Corpul de Fii Nerevelaţi ai Destinului.

30:2.139 (337.40) Corpul de Muritori al Finalităţii este studiat în parte în capitolul următor, ultimul din această serie.

30:2.140 (338.1) B. *Ajutoarele Universurilor.*

30:2.141 (338.2) 1. Strălucitoarele Stele de Dimineaţă.

30:2.142 (338.3) 2. Strălucitoarele Stele de Seară.

30:2.143 (338.4) 3. Arhanghelii.

30:2.144 (338.5) 4. Preaînalţii Asistenţi.

30:2.145 (338.6) 5. Înalţii Mandatari.

30:2.146 (338.7) 6. Supraveghetorii Celeşti.

30:2.147 (338.8) 7. Învăţătorii Lumilor palat.

30:2.148 (338.9) Pe toate lumile-sedii ale universurilor locale şi ale suprauniversurilor se iau măsuri în favoarea acestor fiinţe angajate în misiuni specifice pentru Fiii Creatori, şefi ai universurilor locale. Noi primim aceste *Ajutoare ale Universurilor* pe Uversa, însă nu avem co-jurisdicţie asupra lor. Aceşti emisari execută munca lor şi îşi urmează observaţiile sub autoritatea Fiilor Creatori. Activităţile lor sunt descrise mai pe îndelete în istoria universului vostru local.

30:2.149 (338.10) C. *Cele Şapte Colonii de Curtoazie.*

30:2.150 (338.11) 1. Studenţii Stelelor.

30:2.151 (338.12) 2. Artiştii Celeşti.

30:2.152 (338.13) 3. Îndrumătorii de Retrospecţie.

30:2.153 (338.14) 4. Învăţătorii Şcolilor Complementare.

30:2.154 (338.15) 5. Diversele Corpuri de Rezervă.

30:2.155 (338.16) 6. Vizitatorii Studenţi.

30:2.156 (338.17) 7. Pelerinii Ascendenţi.

30:2.157 (338.18) Întâlnim aceste şapte grupuri de fiinţe astfel organizate şi guvernate pe toate lumile sediu, de la sistemele locale până la capitalele suprauniversurilor, şi mai ales în acestea din urmă. Capitalele celor Şapte suprauniversuri sunt locurile de întâlnire pentru aproape toate clasele şi ordinele de fiinţe inteligente. Cu excepţia numeroaselor grupuri ale Paradisului-Havona, se pot studia şi observa aici creaturile volitive ale fiecărei faze a existenţei.

3. Coloniile de curtoazie

30:3.1 (338.19) Cele şapte colonii de curtoazie locuiesc un timp mai lung sau mai scurt pe sferele arhitecturale, în timp ce sunt angajate în urmarea misiunilor şi în executarea sarcinilor lor speciale. Putem descrie munca lor după cum urmează:

30:3.2 (338.20) 1. *Studenţii Stelelor,* astronomii celeşti, aleg să lucreze pe sfere ca Uversa, deoarece aceste lumi special construite sunt excepţional de favorabile observaţiilor şi calculelor lor. Uversa este situată în mod avantajos pentru munca acestei colonii, nu numai datorită amplasării sale centrale, ci şi pentru că nu există sori gigantici, vii sau morţi, atâta de aproape încât să tulbure curenţii de energie. Aceşti studenţi nu au din punct de vedere organic nici un fel de legătură cu treburile suprauniversului; ei nu sunt decât oaspeţi.
30:3.3 (338.21) Colonia astronomică a Uversei conţine indivizi provenind din multe tărâmuri învecinate, din universul central, şi chiar şi din Norlatiadek. Orice fiinţă, de pe orice lume, din orice sistem al oricărui univers poate deveni un student al stelelor, poate aspira să se alăture vreunui corp de astronomi celeşti. Singurele condiţii necesare sunt: viaţă continuă şi cunoaşterea suficientă a lumilor spaţiului, în special a legilor lor fizice de evoluţie şi de control. Nu se cere studenţilor stelelor să servească o veşnicie în acest corp, însă nici o persoană admisă în grup nu poate să se retragă înainte de un mileniu măsurat în timpul Uversei.

30:3.4 (339.1) Colonia observatorilor stelelor de pe Uversa numără în prezent mai mult de un milion de membri. Aceşti astronomi pleacă şi vin, cu toate că unii dintre ei rămân aici pe parcursul unor perioade relativ lungi. Ei îşi duc la îndeplinire lucrările cu ajutorul unei multitudini de instrumente mecanice şi de aparate fizice; ei sunt, de asemenea, foarte mult ajutaţi de Mesagerii Solitari şi de alţi exploratori spirituali. În studiul stelelor şi în supravegherea spaţiului, aceşti astronomi celeşti fac mereu apel la transformatorii şi transmiţătorii vii de energie, precum şi la personalităţile reflectante. Ei studiază toate formele şi fazele de materiale ale spaţiului şi ale manifestărilor energiei; iar funcţiunea forţelor îi interesează la fel de mult ca şi fenomenele stelare; nimic, în tot spaţiul, nu scapă examinării lor.
30:3.5 (339.2) Găsim colonii similare de astronomi pe lumile-sediu ale sectoarelor suprauniversurilor, precum şi pe capitalele arhitecturale ale universurilor locale, şi în subdiviziunile lor administrative. Făcând abstracţie de Paradis, nicăieri cunoaşterea nu este înnăscută; înţelegerea universului fizic depinde foarte mult de observaţie şi de cercetare.

30:3.6 (339.3) 2. *Artizanii Celeşti* servesc în toate cele şapte suprauniversuri. Muritorii ascendenţi au primul lor contact cu aceste grupuri în cariera morontială a universului local, prilej cu care ei vor fi analizaţi mai complet.

30:3.7 (339.4) 3. *Directorii de Retrospecţie* sunt promotorii destinderii şi umorului - ai reîntoarcerii la amintirile trecutului. Ei fac mari servicii în execuţia practică a planului ascendent de înaintare

umană, în special pe parcursul fazelor iniţiale de tranziţie morontială şi de experienţă spirituală. Povestea lor aparţine relatării carierei muritorilor în universul local.

30:3.8 (339.5) 4. *Instructorii Şcolilor Complementare.* În cariera ascendentă, fiecare lume stabilă menţine pe lumea care îi este imediat inferioară un important contigent de educatori, un fel de şcoală pregătitoare pentru rezidenţii care progresează pe această sferă. Este vorba de o fază a planului ascendent de avansare a pelerinilor timpului. Aceste şcoli, precum şi metodele lor de instrucţie şi de examen sunt în întregime diferite de tot ceea ce încercaţi voi să realizaţi pe Urantia.

30:3.9 (339.6) Întregul plan ascendent de înaintare a muritorilor este caracterizat de practica de a comunica altor fiinţe experienţe şi adevăruri noi, de îndată ce ele sunt dobândite. Voi vă croiţi drum prin lunga şcoală de dobândire a Paradisului, servind ca învăţători pentru acei elevi situaţi imediat în urma voastră pe scara de progres.

30:3.10 (339.7) 5. *Diversele Corpuri de Rezervă.* Vaste rezerve de fiinţe care nu sunt sub supravegherea noastră imediată sunt mobilizate pe Uversa cu funcţia de colonie a corpurilor de rezervă. Există şaptezeci de diviziuni primare ale acestei colonii pe Uversa, şi putem califica drept liberală educaţia care vă permite să petreceţi un timp cu aceste personalităţi extraordinare. Nişte rezerve generale similare sunt menţinute pe Salvington şi pe alte capitale ale universului. Ele sunt trimise în serviciu activ la cererea directorilor şi a grupurilor lor respective.

30:3.11 (339.8) 6. *Vizitatorii Studenţi.* Venind din întregul univers, pe diversele lumi-sediu se revarsă un flux constant de vizitatori celeşti. Ca indivizi şi clase, aceste diverse tipuri de fiinţe vin cu duiumul peste noi ca observatori, ca elevi de schimb sau ca ajutoare de studenţi. Există în prezent pe Uversa peste un miliard de persoane în această colonie de curtoazie. Unii dintre aceşti vizitatori pot zăbovi o zi, alţii pot rămâne un an; totul depinde de natura misiunii lor. Această colonie conţine practic aproape toate clasele de fiinţe ale universului, cu excepţia personalităţilor Creatoare şi a muritorilor morontiali.

30:3.12 (340.1) Muritorii morontiali nu sunt vizitatori studenţi decât în cuprinsul hotarelor universului local al originii lor. Ei nu pot să facă vizite cu titlu suprauniversal decât după ce au atins statutul de spirit. Mai mult de jumătate din colonia noastră de vizitatori constă în „trecători”, fiinţe aflate în drum spre alte destinaţii, însă care fac o pauză pentru a vizita capitala Orvontonului. Poate că aceste personaje execută o sarcină încredinţată universal, sau poate că se bucură de o perioadă de tihnă - libere de orice sarcină. Privilegiul călătoriilor şi al observaţiilor intrauniversale face parte din cariera tuturor fiinţelor ascendente. Dorinţa umană de a călători şi de a observa noi popoare şi noi lumi va fi pe deplin satisfăcută pe parcursul lungii şi aventuroasei ascensiuni către Paradis prin universul local, prin supraunivers şi prin universul central.

30:3.13 (340.2) 7. *Pelerinii Ascendenţi.* În acelaşi timp în care sunt afectaţi diverselor servicii interesând progresul lor către Paradis, pelerinii ascendenţi sunt domiciliaţi, ca o colonie de curtoazie, pe diversele lumi-sediu. Grupurilor lor sunt în mare parte autonome, în

timp ce funcţionează ici şi colo pe tot cuprinsul suprauniversului. Ele sunt colonii în veşnică schimbare, îmbrăţişând toate ordinele muritorilor evolutivi şi ale asociaţilor lor ascendenţi.

4. Muritorii ascendenţi

30:4.1 (340.3) Supravieţuitorii muritori ai timpului şi spaţiului sunt numiţi *pelerini ascendenţi* atunci când sunt acreditaţi pentru ascensiunea progresivă către Paradis, însă aceste creaturi evolutive ocupă în expunerile noastre un loc atât de important încât dorim să prezentăm aici un tablou sinoptic al următoarelor şapte stadii ale carierei universale ascendente.

30:4.2 (340.4) 1. Muritorii Planetari.

30:4.3 (340.5) 2. Supravieţuitorii Adormiţi.

30:4.4 (340.6) 3. Studenţii Lumilor palat.

30:4.5 (340.7) 4. Progresiştii Morontiali.

30:4.6 (340.8) 5. Elevii Suprauniversali.

30:4.7 (340.9) 6. Pelerinii Havonei.

30:4.8 (340.10) 7. Sosiţii în Paradis.

30:4.9 (340.11) Următoarea relatarea prezintă cariera în univers a unui muritor locuit de un Ajustor. Muritorii contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul împărtăşesc unele porţiuni ale acestei cariere, însă noi am ales să povestim această istorie după cum se aplică ea muritorilor contopiţi cu Ajustorul lor, căci acesta este destinul la care pot să se aştepte toate rasele umane de pe Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Muritorii Planetari.* Muritorii sunt toţi fiinţe evolutive de origine animală având un potenţial ascendent. Prin originea, prin natura, şi prin destinul lor, aceste diverse grupuri şi tipuri de fiinţe umane nu sunt în întregime diferite de popoarele de pe Urantia. Rasele umane ale fiecărei lumi primesc acelaşi ajutor din partea Fiilor lui Dumnezeu şi beneficiază de prezenţa spiritelor ocrotitoare ale timpului. După moartea naturală, toate tipurile de ascendenţi se înfrăţesc ca o singură familie morontială pe lumile palat.

30:4.11 (341.1) 2. *Supravieţuitori Adormiţi.* Toţi muritorii având statutul de supravieţuire, aflaţi în grija unui păzitor personal al destinului, trec pragul morţii naturale şi se personalizează pe lumile palat în a treia perioadă. Fiinţele acreditate, care dintr-un motiv oarecare nu au fost capabile să atingă acest nivel de stăpânire al inteligenţei şi de înzestrare a spiritualităţii care le-ar da dreptul la îngeri păzitori personali, nu pot să plece imediat şi direct pe lumea palat în felul acesta. Trebuie ca aceste suflete supravieţuitoare să se odihnească într-un somn inconştient până în ziua judecăţii unei noi epoci, a unei noi dispense, a venirii unui nou Fiu al lui Dumnezeu, care să facă apelul nominal al epocii şi să judece tărâmul. Aceasta este practica generală în întregul Nebadon. S-a spus despre Cristos Mihail că, pe parcursul ascensiunii sale în ceruri, la terminarea lucrării sale pe pământ, „conducea o mare mulţime de captivi”. Aceşti captivi erau supravieţuitorii adormiţi din vremurile lui Adam până în ziua reînvierii Maestrului pe Urantia.

30:4.12 (341.2) Trecerea timpului nu are nici o importanţă pentru muritorii adormiţi; ei sunt într-o totală inconştienţă şi uitare pe toată

durata repausului lor. Pe parcursul reasamblării personalităţii lor la sfârşitul unei epoci, cei care vor fi dormit cinci mii de ani nu vor reacţiona diferit faţă de cei care s-au odihnit cinci zile. Afară de această întârziere în timp, aceşti supravieţuitori trec prin regimul de ascensiune întocmai precum aceia care evită mai lungul sau mai scurtul somn al morţii.

30:4.13 (341.3) Aceste clase dispensaţionale de pelerini ai lumii sunt utilizate pentru activităţi morontiale de grup în munca universurilor locale. Există un mare avantaj în mobilizarea unor grupuri atât de enorme; ele sunt ţinute astfel laolaltă pe parcursul unor lungi perioade de serviciu efectiv.

30:4.14 (341.4) 3. *Studenţi ai Lumilor palat.* Toţi muritorii supravieţuitori care se trezesc pe lumile palat aparţin acestei clase.

30:4.15 (341.5) Corpul fizic de carne muritoare nu face parte din reasamblarea supravieţuitorului adormit; corpul fizic s-a reîntors la ţărână. Serafimul desemnat răspunde de noul corp, forma morontială, ca nou vehicul al vieţii pentru sufletul nemuritor şi ca lăcaş al Ajustorului care îl locuieşte din nou. Ajustorul este păstrătorul transcrierii spirituale a minţii supravieţuitorului adormit. Serafimul afectat este păzitorul identităţii supravieţuitoare - sufletul nemuritor - atâta cât a evoluat ea. Şi când aceştia doi, Ajustorul şi îngerul păzitor, reunesc elementele personalităţii care le-au fost încredinţate, noul individ constituie reînvierea vechii personalităţi, supravieţuirea identităţii morontiale evoluânde a sufletului. O astfel de reasociere a unui suflet şi a unui Ajustor este numită pe drept cuvânt reînviere; este o reasamblare a factorilor personalităţii, însă nici măcar acest lucru nu explică pe deplin reapariţia *personalităţii* supravieţuitoare.

Cu toate că voi nu trebuie niciodată să înţelegeţi faptul unei acţiuni atât de inexplicabile, îi veţi cunoaşte într-o bună zi adevărul prin experienţă dacă nu veţi refuza planul supravieţuirii umane.

30:4.16 (341.6) Planul de reţinere iniţială a muritorilor pe şapte lumi de educaţie progresivă este aproape universal în Orvonton. În fiecare sistem local de aproximativ o mie de planete locuite există şapte lumi palat, în general sateliţi sau subsateliţi ai capitalei sistemului. Sunt lumile în care se primesc majoritatea muritorilor ascendenţi.
30:4.17 (341.7) Toate lumile educative de reşedinţă ale muritorilor sunt uneori numite „palate" ale universului, şi la aceste sfere făcea Isus aluzie atunci când a spus: „Există numeroase lăcaşuri în casa Tatălui meu". De aici, în interiorul unui grup dat de sfere, asemănătoare lumilor palat, ascenderii vor progresa individual de la o sferă la alta şi de la o fază a vieţii la o alta, însă vor avansa întotdeauna într-o formaţie de clasă de la un stadiu de studiu al universului la un altul.

30:4.18 (342.1) 4. *Progresiştii Morontiali.* De la lumile palat în sus prin sferele sistemului, ale constelaţiei şi ale universului local, muritorii sunt clasaţi ca progresişti morontiali; ei traversează sferele de tranziţie ale ascensiunii muritoare. Pe parcursul înaintării lor de la sferele inferioare până la sferele superioare ale lumilor morontiale, muritorii ascendenţi slujesc în nenumărate misiuni în asociere cu învăţătorii lor şi în tovărăşia fraţilor lor mai mari şi mai avansaţi.
30:4.19 (342.2) Progresul morontial face parte din continua avansarea intelectului, a spiritului, şi a formei personalităţii. Supravieţuitorii sunt încă fiinţe de natură triplă. Pe tot parcursul existenţei morontiale

ei sunt pupilii universului local. Regimul suprauniversului nu funcţionează până când nu începe cariera lor spirituală.

30:4.20 (342.3) Muritorii dobândesc identitatea lor spirituală reală imediat înainte de a pleca din sediul universului local în lumile de primire ale sectoarelor minore ale suprauniversului. Trecerea de la stadiul morontial final la statutul spiritual iniţial sau cel mai de jos nu este decât o uşoară trecere. Mintea, personalitatea şi caracterul, rămân neschimbate în această înaintare; numai forma suferă cu adevărat o modificare. Însă forma spirituală este la fel de reală ca şi corpul morontial, şi este la fel de observabilă.

30:4.21 (342.4) Înainte de a pleca din universurile lor locale de origine către lumile de primire ale suprauniversurilor, muritorii timpului primesc o confirmare spirituală din partea Fiului Creator şi a Spiritului-Mamă al universului local. Din acest moment înainte, statutul muritorilor ascendenţi este fixat pentru totdeauna. Nu s-a auzit niciodată ca vreun pupil al suprauniversului să se fi rătăcit. Prestanţa îngerească a serafimilor ascendenţi este, de asemenea, sporită în momentul în care ei părăsesc universurile locale.

30:4.22 (342.5) 5. *Pupilii Suprauniversali.* Toţi ascenderii ce sosesc pe lumile educative ale suprauniversurilor devin pupilii Celor Îmbătrâniţi de Zile; ei au trecut pragul vieţii morontiale a universului local şi sunt de acum spirite acreditate. Ca spirite tinere, ei îşi încep ascensiunea sistemului suprauniversal de instruire şi de cultivare, care se întinde de la sferele receptoare ale sectorului lor minor spre interior, prin lumile de studiu ale celor zece sectoare majore şi mai departe către în sferele culturale superioare al sediului suprauniversului.

30:4.23 (342.6) Spiritele student se clasează în trei ordine în funcţie de locul lor de şedere în sectorul minor, în sectoarele majore, sau în lumile-sedii suprauniversale de înaintare spirituală. Aşa cum ascenderii morontiali au studiat şi au lucrat pe lumile universului local, tot aşa ascenderii spirituali continuă să se familiarizeze cu noi lumi prin practica de a transmite altora ceea ce au absorbit din izvoarele experienţiale ale înţelepciunii. Însă faptul de a merge la şcoală ca fiinţă spirituală, pe parcursul carierei suprauniversale, nu seamănă deloc cu nimic din ceea ce a putut să pătrundă în domeniul imaginativ al minţii materiale a oamenilor.

30:4.24 (342.7) Înainte de a pleca din suprauniversul către Havona, spiritele ascendente primesc, în materie de administrare suprauniversală, o instrucţie la fel de completă ca şi pe parcursul experienţei lor morontiale în supravegherea universului local. Înainte ca muritorii spirituali să ajungă în Havona, principalul lor subiect de studiu, dar nu şi ocupaţia lor exclusivă, este deprinderea cu administrarea universului local şi a suprauniversului. Raţiunea unei Motivul tuturor acestor experienţe nu este cu totul clar, dar fără îndoială că o asemenea instruire este înţeleaptă şi necesară în vederea posibilului lor destin viitor ca membri ai Corpului Finalităţii.

30:4.25 (342.8) Regimul suprauniversal nu mai este acelaşi pentru toţi muritorii ascendenţi. Ei primesc aceeaşi educaţie generală, însă unele grupuri şi clase speciale sunt trecute prin cursuri speciale de instrucţie şi prin cursuri specifice de pregătire.

30:4.26 (343.1) 6. *Pelerinii Havonei.* Când dezvoltarea lor spirituală este completă, chiar dacă nu este supradesăvârşită, muritorii supravieţuitori se pregătesc pentru lungul zbor către Havona, portul

spiritelor evolutive. Pe pământ, eraţi o creatură de carne şi sânge; prin universul local, eraţi o fiinţă morontială; prin supraunivers eraţi un spirit în evoluţie; odată cu sosirea voastră pe lumile de primire ale Havonei, educaţia voastră spirituală începe în realitate şi cu seriozitate. Apariţia voastră finală în Paradis va fi ca spirit perfecţionat.

30:4.27 (343.2) Călătoria de la sediul suprauniversului la sferele receptoare ale Havonei se face întotdeauna de unul singur. De acum înainte, instruirea nu se va mai da în clase sau în grupuri. Aţi terminat cu instruirea tehnică şi administrativă a lumilor evolutive ale timpului şi spaţiului. Acum începe *educaţia voastră personală,* instruirea voastră spirituală individuală. De la început până la sfârşit, pe tot parcursul Havonei, instrucţia este personală şi de natură triplă: intelectuală, spirituală şi experienţială.

30:4.28 (343.3) Primul act al carierei voastre Havoniene va consta în a recunoaşte şi a mulţumi seconafimului vostru de transport pentru acea călătorie îndelungă şi sigură. Apoi veţi fi prezentaţi fiinţelor care vor răspunde pentru activităţile voastre iniţiale în Havona. Pe urmă veţi merge să vă înscrieţi sosirea şi să vă pregătiţi mesajul de mulţumire şi de închinare care va fi trimis Fiului Creator al universului vostru local, Tatăl universului vostru, care a făcut posibilă cariera voastră de filiaţie. Aceasta încheie formalităţile de sosire pe Havona, şi vi se acordă o lungă perioadă de tihnă pentru o liberă observare. Acest fapt vă dă prilejul de a trece pe la prietenii voştri, pe la însoţitorii şi asociaţii lungii voastre experienţe de ascensiune. Puteţi, de asemenea, să consultaţi teledifuziunile pentru a şti care dintre tovarăşii voştri

pelerini au plecat către Havona de la plecarea voastră de pe Uversa încoace.

30:4.29 (343.4) Faptul sosirii voastre pe lumile de primire ale Havonei va fi transmis cum se cuvine cartierului general al universului vostru local şi comunicat personal păzitorului vostru serafic, oriunde s-ar nimeri să fie acest serafim.

30:4.30 (343.5) Muritorii ascendenţi au fost minuţios instruiţi în treburile lumilor evolutive ale spaţiului; acum îşi încep lungul şi profitabilul lor contact cu sferele perfecţiunii create. Ce pregătire pentru o muncă viitoare se oferă prin această experienţă combinată, unică şi extraordinară! Însă nu am cum să vă povestesc despre Havona; trebuie să vedeţi aceste lumi pentru a le aprecia gloria sau a le sesiza măreţia.

30:4.31 (343.6) 7. *Sosiţii în Paradis.* Ajungând în Paradis cu statut de rezident, voi începeţi programul progresiv de divinitate şi de absonitate. Rezidenţa voastră în Paradis înseamnă că l-aţi găsit pe Dumnezeu şi că veţi fi înrolaţi în Corpurile de Muritori ale Finalităţii. Dintre toate creaturile marelui univers, doar indivizii care s-au contopit cu Tatăl sunt înrolaţi în Corpul Muritorilor Finalităţii. Doar ei prestează jurământul finalitarilor. Alte fiinţe perfecte ale Paradisului, sau care au atins Paradisul, pot să facă temporar parte din acest corp al finalităţii, însă ele nu sunt însărcinate pe vecie cu misiunea necunoscută şi nerevelată a acestei oştiri în creştere de veterani evolutivi şi perfecţionaţi ai timpului şi ai spaţiului.

30:4.32 (343.7) Celor care sosesc în Paradis li se acordă o perioadă de libertate, după care încep asocierile lor cu cele şapte grupuri de supernafimi primari. Când au terminat cursul lor cu conducătorii

adoraţiei, aceştia sunt numiţi diplomaţi ai Paradisului, apoi, ca finalitari, sunt desemnaţi pentru serviciile de observare şi de cooperare până la marginile vastei creaţii. Totuşi, se pare că încă nu există nici un angajament specific sau determinat pentru Finalitarii Corpului Muritorilor, cu toate că ei servesc în numeroase posturi pe lumile stabilizate în lumină şi viaţă.

30:4.33 (344.1) Chiar dacă nu ar exista un destin viitor şi nerevelat pentru Corpul de Muritori al Finalităţii, angajarea prezentă a acestor fiinţe ascendente ar fi deja pe deplin adecvată şi glorioasă. Destinul lor prezent justifică pe deplin planul universal de ascensiune evolutivă. Însă epocile viitoare ale evoluţiei sferelor spaţiului exterior se vor dezvolta cu siguranţă mai mult şi vor ilumina mai bine şi mai divin înţelepciunea şi bunăvoinţa afectuoasă a Zeilor în execuţia planului lor divin de supravieţuire umană şi de ascensiune a muritorilor.

30:4.34 (344.2) Această relatare, laolaltă cu tot ceea ce v-a fost revelat şi cu tot ceea ce puteţi dobândi în legătură cu instrucţiunile referitoare la propria voastră lume, prezintă o conturare a carierei unui muritor ascendent. Istoria variază considerabil în diferitele suprauniversuri, însă prezenta relatare lasă să se întrevadă ceva din planul mediu de avansare a muritorilor, aşa cum este el pus în aplicare în universul local al Nebadonului şi în al şaptelea segment al marelui univers, suprauniversul Orvontonului.

30:4.35 (344.3) [Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 30 | Titlurile | Conţinutul | Partea a II a >>

Capitolul 31

Corpul Finalităţii

31:0.1 (345.1) CORPUL Finalitarilor Muritori reprezintă destinaţia actual cunoscută a muritorilor ascendenţi ai timpului contopiţi cu Ajustorul lor. Însă mai există şi alte grupuri care suntataşate acestui corp. Corpul finalitar primar este compus după cum urmează:

31:0.2 (345.2) 1. Nativii Havonei.

31:0.3 (345.3) 2. Mesagerii Gravitaţiei

31:0.4 (345.4) 3. Muritorii Glorificaţi

31:0.5 (345.5) 4. Serafimii adoptaţi

31:0.6 (345.6) 5. Fiii Muritori glorificaţi

31:0.7 (345.7) 6. Creaturile mediane preamărite

31:0.8 (345.8) Aceste şase grupuri de fiinţe glorificate compun acest corp unic cu destin etern. Noi credem că le cunoaştem munca viitoare, însă nu suntem siguri. Corpul de Finalitate al Muritorilor este în curs de mobilizare în Paradis. În prezent membrii săi slujesc din plin pe lângă universurile spaţiului şi administrează lumile stabilizate în lumină şi viaţă. Totodată, ei trebuie să aibă drept destinaţie viitoare universurile care se organizează acum în spaţiul exterior. Cel puţin asta este concluzia Uversei.

31:0.9 (345.9) Corpul Finalităţii este organizat în acord cu asocierile de lucru ale lumilor spaţiului, în armonie cu experienţa asociativă dobândită pe tot parcursul îndelungii şi frământatei cariere ascensionale. Toate creaturile ascendente admise în acest corp sunt primite la egalitate, însă această egalitate la un nivel elevat nu abrogă individualitatea şi nu distruge în nici un fel identitatea personală. Comunicând cu un finalitar, noi putem imediat distinge dacă este un muritor ascendent, un nativ al Havonei, un serafim adoptat, un median sau un Fiu Material.

31:0.10 (345.10) Pe parcursul epocii prezente a universului, finalitarii se întorc în universurile timpului pentru a servi acolo. Ei sunt trimişi să muncească succesiv în diferitele suprauniversuri, însă nu şi în suprauniversurile lor natale, nu înainte de a fi servit în fiecare dintre celelalte şase supracreaţii. Ei pot astfel dobândi conceptul septuplu al Fiinţei Supreme.

31:0.11 (345.11) Există în permanenţă una sau mai multe companii de finalitari muritori în serviciu pe Urantia. Nu există nici un domeniu de serviciu universal în care să nu fie angajaţi; ei activează în tot

universul, cu perioade alternante şi egale de datorii atribuite lor şi de serviciu liber.

31:0.12 (345.12) Noi nu avem nici o idee asupra naturii organizării viitoare a acestui grup extraordinar, însă finalitarii sunt în prezent un grup în întregime autonom. Ei singuri îi aleg pe conducătorii şi pe îndrumătorii lor permanenţi, periodici şi desemnaţi. Nici o influenţă exterioară nu poate să exercite vreo presiune asupra politicii lor, iar jurământul lor de loialitate credinţă nu este depus decât înaintea Trinităţii Paradisului.

31:0.13 (346.1) Finalitarii menţin propriile lor cartiere generale în Paradis, în suprauniversuri, în universurile locale, şi pe toate capitalele divizionare. Ei formează un ordin separat de creaţie evolutivă. Noi nu îi dirijăm şi nici nu îi controlăm în mod direct; şi totuşi, ei sunt absolut loiali şi cooperează totdeauna cu toate planurile noastre. Ei sunt într-adevăr acumularea sufletelor încercate şi sincere ale timpului şi spaţiului - sarea evolutivă a universului - fiind pentru totdeauna feriţi atât de rău, cât şi de păcat.

1. Indigenii Havonei

31:1.1 (346.2) Mulţi dintre nativii Havonei, care servesc ca învăţători în şcolile universului central în care sunt instruiţi pelerinii, devin foarte tare ataşaţi de muritori ascendenţi şi mai simt totodată şi o mare curiozitate pentru munca şi destinele viitoare ale Corpului Finalitarilor Muritori. Există în Paradis, în sediul administrativ al corpului, un oficiu de înscriere pentru voluntarii Havonei, prezidat de

asociatul lui Grandfanda. Astăzi, veţi găsi milioane şi milioane de nativi ai Havonei pe această listă de aşteptare. Aceste fiinţe perfecte, de creaţie directă şi divină, sunt de un mare ajutor pentru Corpul Muritor al Finalităţii şi vor face, neîndoielnic, servicii şi mai importante în viitorul îndepărtat. Ele aduc punctul de vedere al fiinţelor născute în perfecţiune şi în plenitudine divină. Finalitarii îmbrăţişează astfel cele două faze ale existenţei experienţiale - cea perfectă şi cea perfecţionată.

31:1.2 (346.3) Trebuie ca nativii Havonei să dobândească anumite dezvoltări experienţiale în legătură cu fiinţele evolutive, dezvoltări care vor crea capacitatea de a primi dăruirea unui fragment din spiritul Tatălui Universal. Corpul Muritorilor Finalitari nu are drept membri permanenţi decât pe fiinţele contopite cu spiritul Primei Surse-Centru sau care, asemenea Mesagerilor Gravitaţiei, încorporează la naştere acest spirit al Dumnezeului Tată.

31:1.3 (346.4) Locuitorii universului central sunt primiţi în corp în proporţie de unu la mie - câte unul la fiecare companie de finalitari. Corpul este organizat pentru un serviciu temporar în companii de câte o mie, creaturile ascendente fiind în număr de 997 pentru un singur nativ al Havonei şi un Mesager al Gravitaţiei. Finalitarii sunt astfel mobilizaţi în companii, însă jurământul de finalitate este depus individual. Este un jurământ care comportă consecinţe radicale şi de importanţă eternă. Nativul Havonei prestează acelaşi jurământ şi este ataşat corpului pentru totdeauna.

31:1.4 (346.5) Recruţii Havonei urmează compania pentru care au fost desemnaţi; oriunde se duce grupul, se duc şi ei. Şi ar trebui să vedeţi entuziasmul lor în noua lor muncă de finalitari. Posibilitatea de

a atinge Corpul Finalităţii este una dintre magnificele emoţii ale Havonei; posibilitatea de a deveni un finalitar este una dintre aventurile supreme ale acestor rase perfecte.

31:1.5 (346.6) Nativii Havonei sunt primiţi şi ei, în aceeaşi proporţie, în Corpul Finalitarilor Trinitizaţi Asociaţi de pe Vicegerington şi în Corpul Finalitarilor Transcendentali din Paradis. Cetăţenii Havonei consideră aceste trei destine, precum şi admiterea lor posibilă în Corpul Finalitarilor al Havonei, ca fiind scopurile supreme ale carierei lor celeste.

2. Mesagerii Gravitaţiei

31:2.1 (346.7) Oriunde şi oricând acţionează Mesagerii Gravitaţiei, finalitarii sunt la comandă. Toţi Mesagerii Gravitaţiei sunt sub jurisdicţia exclusivă a lui Grandfanda, şi sunt ataşaţi numai Corpurilor principale ale Finalităţii. Ei sunt, mereu de acum încolo, de un ajutor inestimabil pentru finalitari, şi vor fi de folos peste tot în eternul viitor. Nici un alt grup de creaturi inteligente nu posedă un corp asemănător de mesageri personalizaţi, capabili de a transcende timpul şi spaţiul. Tipuri similare de mesageri înregistratori ataşaţi altor corpuri finalitare nu personalizate, ci sunt absonitizate.

31:2.2 (347.1) Mesagerii Gravitaţiei vin din Divinington şi sunt Ajustori modificaţi şi personalizaţi, însă nici un membru din grupul nostru de pe Uversa nu s-ar încumeta să explice natura acestor mesageri. Noi ştim că sunt fiinţe înalt personale, divine, inteligente şi emoţionant de înţelegătoare, însă nu pricepem tehnica lor neîngrădită

de timp de traversare a spaţiului. Ei par capabili să utilizeze toate energiile, toate circuitele, şi chiar şi gravitaţia. Finalitarii corpului muritorilor nu pot sfida timpul şi spaţiul, însă ei au asociaţi cu ei şi sub comanda lor personalităţi spirituale practic infinite, care pot să o facă. Noi ne permitem să îi numim personalităţi pe Mesagerii Gravitaţiei, dar în realitate ei sunt fiinţe supraspirituale, personalităţi nelimitate şi nemărginite. Prin comparaţie cu Mesagerii Solitari personalitatea lor este de un ordin în întregime diferit.

31:2.3 (347.2) Mesagerii Gravitaţiei pot să fie ataşaţi în număr nelimitat unei companii de finalitari, însă numai un singur mesager, căpetenia semenilor săi, este încorporat în Corpul Muritor al Finalităţii. Acest şef are totuşi la dispoziţia sa un stat major permanent de 999 de mesageri; în funcţie de necesităţi, el poate face apel la rezervele ordinului pentru a obţine asistenţi în număr nelimitat.

31:2.4 (347.3) Mesagerii Gravitaţiei şi finalitarii muritori glorificaţi sfârşesc prin a dobândi o emoţionantă şi profundă afecţiune unii faţă de alţii. Ei au multe lucruri în comun: unii sunt personalizări directe ale fragmentelor Tatălui Universal, ceilalţi personalităţi create existând în sufletul nemuritor supravieţuitor contopit cu un fragment din acelaşi Tată Universal, Ajustorul Gândirii spiritual.

3. Muritorii Glorificaţi

31:3.1 (347.4) Muritorii ascendenţi contopiţi cu Ajustorul lor compun partea majoră a Corpului Primar al Finalităţii. Împreună cu

serafimii adoptaţi şi cu cei glorificaţi, numărul lor se ridică, de regulă, la 990 în fiecare companie de finalitari. Proporţia de muritori şi de îngeri variază în funcţie de grupuri, însă muritorii sunt întotdeauna mult mai numeroşi decât serafimii. Nativii Havonei, Fiii Materiali glorificaţi, medianii glorificaţi, Mesagerii Gravitaţiei, şi membrul necunoscut care lipseşte, nu constituie decât unu la sută din întregul corp. Fiecare companie de o mie de finalitari nu are locuri decât pentru zece dintre aceste personalităţi nemuritoare şi neserafice.

31:3.2 (347.5) Noi ceilalţi, de pe Uversa, nu cunoaştem „destinul finalitar" al muritorilor ascendenţi ai timpului. Ei locuiesc în prezent în Paradis şi servesc temporar în Corpul Luminii şi al Vieţii, însă un curs atât de extraordinar de pregătire ascendentă şi o atât de îndelungată disciplină universală prin care au trecut trebuie să fie în aşa fel proiectate încât să îi califice pentru probe de încredere şi mai mari şi pentru servicii de răspundere încă şi mai sublime.

31:3.3 (347.6) Cu toate că aceşti muritori ascendenţi au atins Paradisul, ei au fost înrolaţi în Corpul Finalităţii, şi au fost trimişi înapoi în mare număr pentru a participa la conducerea universurilor locale şi pentru a ajuta la administrarea treburilor suprauniversale - chiar şi în faţa acestui destin *aparent* rămâne faptul semnificativ că ei sunt clasaţi doar ca spirite de al şaselea stadiu. Mai rămâne fără îndoială încă un pas de făcut în cariera Corpului de Muritori al Finalităţii. Noi nu cunoaştem natura acestuipas, însă noi am luat la cunoştinţă de trei fapte asupra cărora atragem atenţia:

31:3.4 (348.1) 1. Ştim din arhive faptul că muritorii sunt clasaţi ca spirite de prim ordin pe durata şederii lor în sectoarele minore, că ei

avansează la al doilea ordin atunci când sunt transferaţi în sectoarele majore, şi la cel de-al treilea atunci când înaintează până la lumile de instruire centrale ale suprauniversurilor. Muritorii ajung la al patrulea stadiu, acela de spirite absolvente după ce ajung pe cel de-al şaselea cerc al Havonei şi devin spirite de al cincilea ordin atunci când îl găsesc pe Tatăl Universal. Ei ating ulterior al şaselea stadiu de existenţă spirituală, depunând jurământul care îi înrolează pentru totdeauna în munca de o veşnicie a Corpului Finalităţii al Muritorilor.

31:3.5 (348.2) Noi observăm că clasificarea sau desemnarea spiritelor a fost determinată de avansarea lor efectivă de la un domeniu al serviciului universal la un alt domeniu al serviciului universal, sau de la un univers la un alt univers. Noi presupunem că acordarea clasificării ca spirit de al şaptelea ordin al Corpului Muritorilor Finalităţii va avea loc deodată cu promovarea membrilor săi la sarcina eternă de servire pe sferele încă neînregistrate şi nerevelate până acum, şi că ea va coincide cu atingere de către ei a Dumnezeului Suprem. Însă, făcând abstracţie de aceste concluzii îndrăzneţe, noi realmente nu ştim nimic mai mult decât voi despre toate aceste lucruri; cunoştinţele noastre despre cariera muritorilor nu se trec dincolo de prezentul destin paradisiac.

31:3.6 (348.3) 2. Finalitarii muritori au dus la îndeplinire îndemnul timpurilor: „Fiţi perfecţi"; ei au urcat calea universală de împlinire a muritorilor; ei l-au găsit pe Dumnezeu şi au fost instalaţi cum se cuvine în Corpul Finalităţii. Aceste fiinţe au atins limita prezentă a avansării spirituale, însă nu şi *finalitatea statutului spiritual ultim.* Ele au ajuns limita prezentă a perfecţiunii creaturilor, însă nu şi *finalitatea*

de serviciu a creaturilor. Ele au făcut experienţa adorării Deităţii în plenitudinea sa, însă nu şi a *finalităţii împlinirii Deităţii experienţiale.*

31:3.7 (348.4) 3. Muritorii glorificaţi ai Corpului Finalităţii Paradisului sunt fiinţe ascendente posedând cunoaşterea experienţială a fiecărui pas al actualităţii şi al filozofiei vieţii celei mai depline posibile de existenţă inteligentă. De-a lungul epocilor ascensiunii lor, de la lumile materiale cele mai umile până la înălţimile spirituale ale Paradisului, aceste creaturi supravieţuitoare au fost pregătite până la limita capacităţii lor în fiecare detaliu al fiecărui principiu divin al administrării juste şi eficiente, şi totodată îngăduitoare şi răbdătoare, a întregii creaţii universale a timpului şi spaţiului.

31:3.8 (348.5) Noi socotim că fiinţele umane sunt îndreptăţite să împărtăşească opiniile noastre, şi că voi aveţi libertateade a trage, odată cu noi, concluziile cu privire la misterul destinului ultim al Corpului de Finalitate al Paradisului. Ne pare evident că prezentele sarcini ale creaturilor evolutive perfecţionate ţin de natura studiilor specializate asupra înţelegerii universale şi a administrării suprauniversale. Şi ne întrebăm cu toţii: „De ce ar fi Dumnezeii atât de preocupaţi să îi pregătească atât de deplin pe muritorii supravieţuitori în tehnica de guvernare a universului?”

4. Serafimii adoptaţi

31:4.1 (348.6) Mulţi dintre fidelilor păzitori serafici ai muritorilor li se permitesă străbată cariera ascendentă cu pupilii lor umani, şi mulţi

dintre aceşti îngeri păzitori, după ce s-au contopit cu Tatăl, se alătură supuşilor lor pentru a depune jurământul finalitar al eternităţii şi a accepta, pentru totdeauna, destinul asociaţilor lor muritori. Îngerii care trec prin experienţa ascendentă a fiinţelor muritoare pot împărtăşi destinul naturii omeneşti; ei se pot înrola la egalitate şi pe vecie în acest Corp al Finalităţii. Un mare număr de serafimi adoptaţi şi glorificaţi este ataşat diverselor corpuri finalitare de nemuritorilor.

5. Fiii Muritori glorificaţi

31:5.1 (349.1) Există în universurile timpului şi spaţiului dispoziţii permiţând cetăţenilor adamici ai sistemelor locale, atunci când s-a întârziat mult desemnarea lor planetară, să depună o cerere pentru a fi eliberaţi de statutul lor de cetăţenie permanentă. Dacă i se dă curs, ei se asociază pelerinilor ascendenţi de pe capitalele universului şi, de acolo, ei se îndreaptă către Paradis şi către Corpul Finalităţii.

31:5.2 (349.2) Atunci când o lume evolutivă avansată atinge ultimele epoci ale erei luminii şi vieţii, Fiii săi Materiali, Adamul şi Eva Planetari, pot alege să se umanizeze, să primească Ajustori şi să se lanseze în curentul evolutiv de ascensiune universală care conduce la Corpul Finalitarilor Muritori. Unii dintre aceşti Fii Materiali au eşuat parţial ori au greşit tehnic în misiunea lor de acceleratori biologici, aşa cum a făcut Adam pe Urantia; ei sunt atunci nevoiţi să urmeze cursul natural al popoarelor tărâmului, să primească Ajustori, să treacă prin moarte, şi să progreseze prin credinţă, prin regimul ascendent, pentru a ajunge ulterior în Paradis şi la Corpul Finalităţii.

31:5.3 (349.3) Aceşti Fii Materiali nu pot fi de găsit în multe companii finalitare. Prezenţa lor adaugă un mare potenţial posibilităţilor de serviciu elevat pentru un astfel de grup, şi ei sunt invariabil aleşi drept conducătorii lui. Dacă amândoi membri ai cuplului edenic sunt ataşaţi aceluiaşi grup, atunci li se permite, de regulă, să acţioneze împreună, ca o singură personalitate. Aceste cupluri ascendente reuşesc mult mai bine decât muritorii ascendenţi în aventura trinitizării.

6. Creaturile mediane preamărite

31:6.1 (349.4) Pe numeroase planete, creaturile mediane se nasc în mare număr, însă rareori zăbovesc pe lumea lor natală după ce aceasta a fost stabilizată în lumină şi viaţă. În acest moment, sau puţin după aceea, ele sunt eliberate de statutul de cetăţenie permanentă şi îşi încep ascensiunea către Paradis, trecând prin lumile morontiale, prin suprauniverse şi prin Havona, în tovărăşia muritorilor timpului şi spaţiului.
31:6.2 (349.5) Creaturile mediane ale diverselor universuri diferă mult în origine şi în natură, însă sunt toate destinate unuia sau altuia dintre Corpurile Finalităţii Paradisului. Medianii secundari sfârşesc toţi prin a fuziona cu Ajustorul lor şi a fi apoi înrolaţi în corpurile muritorilor. Numeroase companii de finalitari conţin una dintre aceste fiinţe glorificate.

7. Îngerii de Lumină

31:7.1 (349.6) În epoca actuală, din o mie de personalităţi ale fiecărei companii finalitare, 999 au depus jurământ şi posedă statutul de membri permanenţi. Locul vacant este ocupat de căpetenia Evangheliilor de Luminii ataşate companiei şi însărcinate cu o misiune determinată. Însă aceste fiinţe nu sunt decât membri tranzitorii ai corpului finalităţii.
31:7.2 (349.7) Orice personalitate celestă angajată în serviciul unui corp finalitar este denumită Evanghelie a Luminii. Aceste fiinţe nu depun legământul finalitar şi, cu toate că sunt supuse organizaţiei corpului, ele nu îi sunt ataşate în permanenţă. Grupul lor poate cuprinde Mesageri Solitari, supernafimi, seconafimi, Cetăţeni ai Paradisului sau pe urmaşii lor trinitizaţi - orice fiinţă necesară pentru îndeplinirea unui rol finalitar tranzitoriu. Noi nu ştim dacă aceste fiinţe sunt menite sau nu să rămână ataşate misiunii eterne a corpului. La terminarea ataşării lor, Evangheliile Luminii îşi reiau statutul lor anterior.

31:7.3 (350.1) În Corpul Muritor al Finalităţii, aşa cum este constituit în prezent, există doar şase clase de membrii permanenţi. Cum ar fi de aşteptat, finalitarii se angajează în multe speculaţii cu privire la identitatea viitorilor lorcamarazi, însă nu prea sunt de acord între ei.
31:7.4 (350.2) Noi ceilalţi, de pe Uversa, emitem adesea ipoteze asupra identităţii celui de al şaptelea grup de finalitari. Noi avem

numeroase idei, care o cuprind şi pe aceea a posibilei implicări a unora dintre aceste corpuri, care se acumulează, ale numeroaselor grupuri trinitizate din Paradis, din Vicegerington sau din circuitul interior al Havonei. Noi ne imaginăm chiar că acest Corp al Finalităţii va primi permisiunea de a trinitiza pe mulţi din cei care îl ajută în munca de administrare universală, în cazul în care ei vor fi destinaţi să servească în universurile aflate acum în curs de formare.

31:7.5 (350.3) Unul dintre noi susţine opinia că locul vacant al corpului va fi luat de tipuri de fiinţe având-şi originea în noul univers al viitorului lor serviciu. Un altul înclină să creadă că acest loc va fi ocupat de vreun tip de personalitate a Paradisului necreată încă, neexteriorizată, saunetrinitizată. Însă este cât se poate de probabil că va trebui să aşteptăm intrarea finalitarilor în al şaptelea lor stadiu de împlinire spirituală pentru a o şti cu adevărat.

8. Transcendentalii

31:8.1 (350.4) O parte a experienţei muritorilor perfecţionaţi în Paradis ca finalitari, constă în efortul lor de dobândi înţelegerea naturii şi funcţiunii a mai mult de o mie de grupuri de supracetăţeni transcendentali ai Paradisului, fiinţe exteriorizate cu atribute absonite. În asocierea lor cu aceste suprapersonalităţi, finalitarii ascendenţi primesc un mare ajutor de la îndrumările folositoare ale numeroaselor ordine de slujitori transcendentali care au drept misiune să îi prezinte pe finalitarii evoluaţi noilor lor fraţi din Paradis. Întregul ordin al

transcendentalilor trăieşte în vestul Paradisului, într-o vastă zonă pe care o ocupă în exclusivitate.

31:8.2 (350.5) În discutarea Transcendentalilor noi suntem îngrădiţi nu numai de limitele înţelegerii umane ci şi de termenii mandatului nostru cu privire la revelarea personalităţilor Paradisului. Aceste fiinţe nu au nici un fel de legătură cu ascensiunea muritorilor către Havona. Vasta oaste a TranscendentalilorParadisului nu intervine absolut deloc în treburile Havonei sau ale celor şapte suprauniversuri. Ea se ocupă doar de supraadministrarea treburilor universului principal.

31:8.3 (350.6) Fiind o creatură, voi puteţi să vă închipuiţi un Creator, însă greu puteţi înţelege că există un enorm agregat compozit de fiinţe inteligente care nu sunt nici Creatori, nici creaturi. Aceşti Transcendentali nu creează fiinţe, iar ei înşişi nu au fost nicicând creaţi. Vorbind de originea lor, pentru a evita folosirea unui nou termen - a unei desemnări arbitrare şi lipsite de înţeles - noi considerăm ce cel mai bine este să spunem pur şi simplu că Transcendentalii se *exteriorizează.* Este posibil ca Absolutul Deităţii să se fi ocupat de originea lor şi să se fi implicat în destinul lor, însă aceste fiinţe unice nu sunt, acum, dominate de Absolutul Deităţii. Ele sunt supuse Dumnezeului Ultim, iar şederea lor actuală în Paradis este dirijată şi supravegheată, sub toate aspectele, de către Trinitate.

31:8.4 (351.1) Cu toate că toţi muritorii care atingând Paradisul se înfrăţesc adesea cu Transcendentalii, aşa cum o fac şi cu Cetăţenii Paradisului, se pare că primul contact serios al unui om cu un Transcendental se petrece cu prilejul acelei asocieri fructuoase în care ascenderul muritor se prezintă ca membru al unui nou grup finalitar,

în cercul de primire al finalitarilor, şi unde prestarea Trinitară a jurământului eternităţii este prezidată de şeful Transcendentalilor, preşedintele Arhitecţilor Universului Principal.

9. Arhitecţii Universului Principal

31:9.1 (351.2) Arhitecţii Universului Principal formează corpul guvernator al Transcendentalilor Paradisului. Acest corp guvernator numără 28.011 de personalităţi posedând minţi stăpânitoare, spirite superbe şi facultăţi absonite celeste. Conducătorul Maeştrilor Arhitecţi, demnitar care conduce acest grup magnific, este şeful coordonator al tuturor inteligenţelor Paradisului de sub nivelul Deităţii.

31:9.2 (351.3) A şaisprezecea prescripţie a ordinului care autorizează aceste expuneri zice astfel: „dacă acest lucru este judecat cu înţelepciune, existenţa Arhitecţilor Universului Principal va putea fi dezvăluită, însă originea lor, natura lor, precum şi destinul lor, nu trebuie să fie pe deplin revelate”. Ne este totuşi posibil să vă informăm că aceşti Maeştri Arhitecţii există pe şapte nivele ale absonităţii şi că aceste grupuri sunt clasificate după cum urmează:

31:9.3 (351.4) 1. *Nivelul Paradisului.* Doar decanul, primul Arhitect exteriorizat, funcţionează pe acest nivel, care este cel mai înalt al absonitului. Această personalitate ultimă - nici Creator, nici creatură - s-a exteriorizat în zorii eternităţii şi operează astăzi ca fin coordonator al Paradisului şi al celor douăzeci şi una de lumi ale sale de activităţi asociate.

31:9.4 (351.5) 2. *Nivelul Havonei.* A doua exteriorizare de Arhitecţi a produs trei planificatori decani şi administratori absoniţi, care s-au consacrat întotdeauna coordonării miliardului de sfere perfecte ale universului central. Tradiţia Paradisului afirmă că aceşti trei Arhitecţi, cu sfătuirea Arhitectului conducător exteriorizat precedent, au contribuit la planul Havonei, însă în realitate nu ştim acest lucru.
31:9.5 (351.6) 3. *Nivelul Suprauniversurilor.* Al treilea nivel absonit îi cuprinde pe cei şapte Maeştri Arhitecţi ai celor şapte suprauniversuri. Ca grup, ei petrec în prezent aproape la fel de mult timp în compania celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului, şi cu cei Şapte Agenţi Executivi Supremi, pe cele şapte lumi speciale ale Spiritului Infinit. Ei sunt supracoordonatorii marelui univers.
31:9.6 (351.7) 4. *Nivelul Spaţiului Primar.* Acest grup conţine şaptezeci de Arhitecţi. Noi tragem concluzia că ei se preocupă de planurile ultime pentru cel dintâi univers al spaţiului exterior, care este acum în curs de mobilizare dincolo de frontierele celor şapte suprauniversuri existente în prezent.
31:9.7 (351.8) 5. *Nivelul Spaţiului Secundar.* Acest al cincilea corp conţine 490 de Arhitecţi şi noi concluzionăm, de asemenea, că ei probabil se preocupă de universul celui de al doilea spaţiu exterior, în care fizicienii noştri au detectat deja nete mobilizări de energie.
31:9.8 (352.1) 6. *Nivelul Spaţiului Terţiar.* Acest al şaselea grup de Maeştri Arhitecţi conţine 3.430 de membri, şi noi conchidem, de asemenea, că este probabil ca ei să se preocupe de giganticele planuri al universului celui de al treilea spaţiu exterior.
31:9.9 (352.2) 7. *Nivelul Spaţiului Cuaternar.* Acest corp, ultimul şi cel mai mare dintre toate, este constituit din 24.010 Maeştri Arhitecţi,

şi dacă ipotezele noastre anterioare sunt valabile, probabil că este în relaţie cu universul celui de al patrulea şi din urmă spaţiu exterior, ale cărui dimensiuni sunt mereu crescătoare.

31:9.10 (352.3) Aceste şapte grupuri de Maeştri Arhitecţi conţin, deci, în total, 28.011 autori ai proiectului universului. Există în Paradis o tradiţie cum că, departe în negura eternităţii, s-a făcut o încercare de exteriorizare a celui de-al 28.012-lea Maestru Arhitect, dar că absonitizarea acestei fiinţe a eşuat, personalitatea sa fiind cuprinsă de Absolutul Universal. Este posibil ca limita absonităţii să fi fost atinsă de seria ascendentă de Maeştri Arhitecţi odată cu cel de al 28.011-lea, iar a 28.012-a încercare să fi întâlnit nivelul matematic al prezenţei Absolutului. Altfel spus, la nivelul celei de a 28.012-a exteriorizări, calitatea de absonitate echivala cu nivelul Universalului şi atingea valoarea Absolutului.

31:9.11 (352.4) În organizarea lor funcţională, cei trei Arhitecţi supraveghetori ai Havonei acţionează ca ajutori aliaţi ai Arhitectului solitar din Paradis. Cei şapte Arhitecţi ai suprauniversurilor acţionează în calitate de coordonaţi ai celor trei supraveghetori ai Havonei. Cei şaptezeci de planificatori ai universului la nivel primar al spaţiului exterior servesc în prezent ca ajutoare asociate ale celor şapte Arhitecţi ai celor şapte suprauniversuri.

31:9.12 (352.5) Arhitecţii Universului Principal au la dispoziţia lor numeroase ajutoare şi asistenţi, inclusiv două ordine vaste de organizatori de forţă, cei exteriorizaţi în mod primar, şi asociaţii transcendentali. Nu trebuie să-i confundăm pe aceşti Maeştri

Organizatori de Forţă cu directorii de putere; aceştia din urmă au legătură cu marele univers.

31:9.13 (352.6) Toate fiinţele create prin uniunea copiilor timpului şi a copiilor eternităţii, cum sunt descendenţii trinitizaţi ai finalitarilor şi Cetăţenii Paradisului, devin pupili ai Maeştrilor Arhitecţi. Însă printre toate celelalte creaturi sau entităţi revelate ca activând în prezentele universuri organizate, doar Mesagerii Solitari şi Spiritele Inspirate ale Trinităţii menţin o asociere organică cu Transcendentalii şi cu Arhitecţii Universului Maestru.

31:9.14 (352.7) Maeştrii Arhitecţi contribuie la aprobarea tehnică a trimiterii Fiilor Creatori în amplasamentele lor spaţiale destinate organizării universurilor locale. Există o foarte strânsă asociere între Maeştri Arhitecţi şi Fiii Creatori Paradisiaci şi, cu toate că această relaţie nu este revelată, voi aţi fost informaţi de asocierea Arhitecţilor cu Creaturile Supreme ale marelui univers în relaţia primei Trinităţi experienţiale. Aceste două grupuri, împreună cu Spiritul Suprem în evoluţie şi experienţial, constituie Ultimul Trinităţii valorilor transcendentale şi al semnificaţiilor universului maestru.

10. Aventura ultimă

31:10.1 (352.8) Decanul Maeştrilor Arhitecţi deţine supravegherea celor şapte Corpuri ale Finalităţii, care sunt următoarele:

31:10.2 (352.9) 1. Corpul Finalitarilor Muritori.

31:10.3 (352.10) 2. Corpul Finalitarilor din Paradis.

31:10.4 (352.11) 3. Corpul Finalitarilor Trinitizaţi.

31:10.5 (353.1) 4. Corpul Finalitarilor Trinitizaţi în Comun.

31:10.6 (353.2) 5. Corpul Finalitarilor Havonei.

31:10.7 (353.3) 6. Corpul Finalitarilor Transcendentali.

31:10.8 (353.4) 7. Corpul Fiilor Nerevelaţi ai Destinului.

31:10.9 (353.5) Fiecare dintre aceste corpuri ale destinului are un şef care îl prezidează, iar ansamblul celor şapte constituie Consiliul Suprem al Destinului din Paradis şi, pe parcursul prezentei epoci a universului, Grandfanda este şeful acestui corp suprem de desemnare universală pentru copiilor destinului ultim.

31:10.10 (353.6) Reunirea acestor şapte corpuri finalitare semnifică mobilizarea efectivă a potenţialelor, a personalităţilor, a puterilor, a minţilor, a spiritelor, a absoniţilor şi a actualităţilor experienţiale care transcend, probabil, chiar funcţiunile viitoare ale Fiinţei Supreme în raport cu universul maestru. Aceste şapte corpuri finalitare reprezintă, probabil, activitatea prezentă a Trinităţii Ultime, angajată în integrarea forţelor finitului şi ale absonitului în vederea unor dezvoltări de neconceput în universul spaţiului exterior. Nimic asemănător acestei mobilizări nu a mai avut loc din timpuri care aproape că se pierd în eternitate, cînd Trinitatea Paradisului a mobilizat într-un mod analog personalităţile existente atunci în Paradis şi în Havona, şi le-a desemnat ca administratori şi şefi ai celor şapte suprauniversuri ale timpului şi spaţiului pe care le-a proiectat. Cele şapte corpuri finalitare reprezintă răspunsul divinităţii marelui univers la nevoile viitoare ale potenţialelor de putere în universurile exterioare de activităţi viitoare eterne.

31:10.11 (353.7) Noi ne încumetăm să prevedem viitorul unor şi mai mari universuri exterioare de lumi locuite, noi sfere populate de noi

ordine de fiinţe deosebite şi unice în felul lor, un univers material sublim în ultimitatea sa, o imensă creaţie căreia îi va lipsi doar un singur detaliu important - prezenţa unei experienţe *finite* efective în viaţa universală a existenţei ascendente. Acest univers va lua fiinţă cu un mare handicap experienţial: el va fi privat de participarea la evoluţia Atotputernicului Suprem. Aceste universuri exterioare vor beneficia, toate, de serviciul incomparabil şi de supracontrolul celest al Fiinţei Supreme, însă faptul însuşi al prezenţei sale active exclude participarea lor la actualizarea Deităţii Supreme.

31:10.12 (353.8) Pe parcursul prezentei epoci a universului, personalităţile evoluânde ale marelui univers trec prin numeroase dificultăţi din cauza actualizării incomplete a suveranităţii Dumnezeului Suprem, însă noi participăm toţi la experienţa unică a evoluţiei sale. Noi evoluăm în el şi el evoluează în noi. La un moment dat al eternului viitor, evoluţia Deităţii Supreme va deveni un fapt împlinit al istoriei universale, iar ocazia de a participa la această minunată experienţă va fi dispărut de pe scena acţiunii cosmice.

31:10.13 (353.9) Însă aceia dintre noi care vor fi dobândit această experienţă unică pe parcursul tinereţii universului o vor îndrăgi şi tăinui cu bucurie pe parcursul întregii eternităţi viitoare. Şi mulţi dintre noi speculează asupra misiunii rezervelor muritorilor ascendenţi şi perfecţionaţi din Corpul Finalităţii care se acumuleazătreptat. În asociere cu cele şase corpuri similare de recrutare, această misiune ar putea consta în administrarea universurilor exterioare într-un efort de a compensa deficienţele lor experienţiale care decurg din neparticiparea la evoluţia temporal-spaţială a Fiinţei Supreme.

31:10.14 (353.10) Aceste deficienţe sunt inevitabile pe toate nivelele de existenţă ale universului. În cursul prezentei epoci a universului, noi, care aparţinem nivelelor superioare de existenţă spirituală, ne coborâm acum pentru a administra universurile evolutive şi a sluji pe lângă muritorii ascendenţi, străduindu-ne astfel să remediem neajunsurile lor în realităţile experienţei spirituale superioare.
31:10.15 (354.1) Cu toate că în realitate nu ştim nimic despre planurile Arhitecţilor Maestrului Univers în ceea ce priveşte creaţiile exterioare, noi suntem totuşi siguri de trei lucruri:
31:10.16 (354.2) 1. Există, actualmente, un vast şi nou sistem de universuri care se organizează treptat în domeniile spaţiului exterior. Noi ordine de creaţii fizice, enorme inele şi gigantice roiuri de universuri situate cu mult dincolo de prezentele limite ale creaţiilor populate şi organizate sunt deja vizibile prin telescoapele voastre. La ora actuală, aceste creaţii exterioare sunt în întregime fizice; ele sunt aparent nelocuite şi par lipsite de administrareavreunor creaturi.
31:10.17 (354.3) 2. De epoci şi epoci, continuă în Paradis mobilizarea inexplicabilă şi în întregime misterioasă a fiinţelor perfecţionate şi ascendente ale timpului şi ale spaţiului, în asociere cu celelalte şase corpuri finalitare.
31:10.18 (354.4) 3. Concomitent cu aceste operaţiuni, Persoana Supremă a Deităţii câştigă în putere, în calitate de suveran atotputernic al supracreaţiilor.

31:10.19 (354.5) Luând în consideraţie această dezvoltare triunică care îmbrăţişează creaturile, universurile şi Deitatea, putem noi oare să fim criticaţi dacă afirmăm, cu anticipaţie, că ceva nou şi nerevelat se apropie de apogeul său în maestrul univers? Nu este oare natural ca

noi să asociem această mobilizare şi această organizare a universurilor fizice care au avut loc vreme de epoci şi la o scară până acum necunoscută şi emergenţa personalităţii Fiinţei Supreme cu acest plan extraordinar vizând înălţarea muritorilor timpului la perfecţiunea divină, precum şi cu mobilizarea lor ulterioară în Paradis în Corpul Finalităţii - o desemnare şi un destin învăluite în misterul universului? Se crede tot mai ferm, în întreaga Uversă, că Corpurile Finalităţii pe cale asamblare sunt destinate unui serviciu viitor în universurile spaţiului exterior în care noi putem deja identifica gruparea a cel puţin şaptezeci de mii de agregate de materie, dintre care fiecare este mai mare decât oricare suprauniverse al timpului prezent.

31:10.20 (354.6) Muritorii evolutivi se nasc pe planetele spaţiului, trec prin lumile morontiale, urcă prin universurile spirituale, traversează sferele Havonei, îl găsesc pe Dumnezeu, ating Paradisul şi sunt înrolaţi în Corpul primar al Finalităţii pentru a aştepta aici următoarea lor angajare în serviciul universal. Există şase alte corpuri de finalitate în curs de reunire, însă Grandfanda, primul ascender muritor, prezidează ca şef Paradisiac al tuturor ordinelor finalitarilor. Atunci când contemplăm acest spectacol sublim, noi exclamăm cu toţii: Ce glorios destin pentru copiii de origine animală ai timpului, fiii materiali ai spaţiului!

31:10.21 (354.7) [Prezentat în comun de un Consilier Divin şi de Unul fără de Nume şi de Număr autorizaţi să funcţioneze astfel de către Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.]

* * * * *

31:10.22 (354.8) Aceste treizeci şi una de capitole descriu natura Deităţii, realitatea Paradisului, organizarea şi funcţionarea universului central şi a suprauniversurilor, personalităţile marelui univers şi înaltul destin al muritorilor evolutivi, au fost prezentate, formulate şi expuse în limba engleză de o înaltă comisie compusă din douăzeci şi patru de administratori ai Orvontonului acţionând conform unui ordin promulgat de Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa şi specificând că va trebui să efectuăm această lucrare pe Urantia, planeta 606 de pe Satania, în Norlatiadekul Nebadonului, în anul 1934 al erei creştine.

Cartea Urantia

Partea a II a

Universul local

Prezentat de un Corp din Nebadon al Universului Local Personalităţi activând cu autoritatea lui Gabriel al Salvingtonului.

Cartea Urantia

<< Partea a II a | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 33 >>

Capitolul 32

Evoluţia universurilor locale

32:0.1 (357.1) UN UNIVERS local este opera unui Fiu Creator din ordinul paradisiac al Mihaililor. El cuprinde o sută de constelaţii, fiecare având o sută de sisteme de lumi locuite. Fiecare sistem va conţine în cele din urmă aproximativ o mie de sfere locuite.

32:0.2 (357.2) Aceste universuri din timp şi spaţiu sunt toate evolutive. Planul creativ al Mihaililor din Paradis urmează întotdeauna calea evoluţiei treptate şi a dezvoltării progresive a naturilor şi capacităţilor fizice, intelectuale şi spirituale ale multitudinii de creaturi care locuiesc pe diversele sfere de ordin variat cuprinse într-un astfel de univers local.

32:0.3 (357.3) Urantia aparţine unui univers local al cărui suveran este Dumnezeul-om din Nebadon, Isus din Nazaret şi Mihail din

Salvington, iar toate planurile lui Mihail pentru acest univers local au fost aprobate în întregime de Trinitatea Paradisului înainte ca el să se fi angajat în suprema aventură din spaţiu.
32:0.4 (357.4) Fiii lui Dumnezeu îşi pot alege tărâmurile activităţilor lor de creatori, însă iniţial aceste creaţii materiale au fost proiectate şi planificate de Arhitecţii Universului Maestru.

1. Apariţia fizică a universurilor

32:1.1 (357.5) Manipulările preuniversale ale forţei-spaţiu şi ale energiilor primordiale reprezintă sunt munca Organizatorilor de Forţă Principali din Paradis; în domeniile suprauniversului însă, când energia emergentă devine sensibilă la gravitaţia locală sau liniară, ei se retrag în favoarea directorilor de putere ai suprauniversului respectiv.
32:1.2 (357.6) În crearea unui univers local aceşti directori de putere funcţionează numai în fazele de creaţie premateriale şi în fazele posterioare forţei; Pentru un Fiu Creator nu există nici o oportunitate de a începe organizarea universului până când directorii de putere nu au efectuat o mobilizare suficientă a energiilor-spaţiu pentru a oferi o bază materială - sori fizici şi sfere materiale - universului emergent.

32:1.3 (357.7) Universurile locale au toate aproximativ acelaşi potenţial energetic, cu toate că diferă foarte mult în dimensiuni fizice, şi pot varia din când în când în ceea ce priveşte conţinutul lor de materie vizibilă. Încărcătura de energie şi înzestrarea de potenţial material ale unui univers local sunt determinate de manipulările

directorilor de putere şi ale predecesorilor acestora, precum şi de activităţile Fiului Creator şi de înzestrarea cu control fizic inerent posedată de asociatul său creativ.

32:1.4 (358.1) Încărcătura energetică a unui univers local este de aproximativ o sută de ori mai mică decât înzestrarea cu forţă a suprauniversului lui. În cazul Nebadonului, universul vostru local, materializarea masei este doar cu puţin mai mică. Din punct de vedere fizic, Nebadonul posedă toată dotarea fizică de energie şi de materie care poate fi găsită în oricare din creaţiile locale din Orvonton. Singura limitare fizică a extinderii universului local al Nebadonului comportă în încărcătura cantitativă de energie-spaţiu supusă controlului gravitaţional al puterilor şi al personalităţilor asociate reprezentând ansamblul mecanismului acestui univers.

32:1.5 (358.2) Când energia-materie a atins un anumit stadiu de materializare a masei, pe scenă îşi face apariţia un Fiu Creator, însoţit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit. Odată cu apariţia Fiului Creator, începe construcţia sferei arhitecturale care este destinată să devină lumea-sediu a universului local proiectat. Vreme de epoci îndelungate, o astfel de creaţie locală evoluează, sorii se stabilizează, planetele se formează şi se lansează pe orbitele lor, în timp ce se continuă munca de creaţie a lumilor arhitecturale destinate să servească drept cartiere generale pentru constelaţiile şi drept capitale sistemelor.

2. Organizarea universului

32:2.1 (358.3) Fiii Creatori sunt precedaţi în organizarea universului de directorii de putere şi de alte fiinţe care au provenit din a Treia Sursă-Centru. Pe baza energiilor spaţiului, care au fost astfel organizate în prealabil, Mihail, Fiul vostru Creator, a fondat ţinuturile locuite ale universului Nebadonului şi de atunci până acum s-a consacrat cu asiduitate administrării lor. Din energia preexistentă, aceşti Fii divini materializează materie vizibilă, proiectează creaturi vii şi, în cooperare cu prezenţa universală a Spiritului Infinit, creează o suită variată de personalităţi spirituale.

32:2.2 (358.4) Aceşti directori de putere şi controlori de energie, care l-au precedat mult timp pe Fiul Creator în munca fizică preliminară de organizare a universului, servesc mai târziu într-o legătură magnifică cu acest Fiu al Universului, păstrând pentru totdeauna controlul asociat al energiilor pe care le-au organizat şi le-au pus în circuit iniţial. Pe Salvington funcţionează acum aceleaşi o sută de centre care au cooperat cu Fiul vostru Creator la formarea originară acestui univers local.

32:2.3 (358.5) Primul act înfăptuit de creaţie fizică în Nebadon a constat în organizarea lumii-sediu, sfera arhitecturală a Salvingtonului cu sateliţii ei. Din perioada acţiunilor iniţiale ale centrelor de putere şi ale controlorilor fizici până la sosirea statului major viu pe sferele desăvârşite ale Salvingtonului, s-au scurs ceva mai mult de un miliard de ani ai timpului vostru planetar actual. Construcţia Salvingtonului a fost urmată imediat de crearea celor o sută de lumi-sediu ale Constelaţiilor proiectate şi a celor zece mii de sfere-sediu ale sistemelor locale proiectate de control şi de administrare planetară, împreună cu sateliţii lor arhitecturali. Astfel de lumi arhitecturale sunt

concepute pentru a găzdui atât personalităţi fizice, cât şi spirituale, precum şi fiinţele aflate în stadiile morontiale mediatoare şi de tranziţie ale existenţei.

32:2.4 (359.1) Salvingtonul, lumea-sediu a Nebadonului, este situat exact în centrul energiei masice a universului local. Universul vostru local nu este însă un sistem astronomic individual, deşi în centrul lui fizic există un sistem vast.

32:2.5 (359.2) Salvington este cartierul general personal al lui Mihail din Nebadon, însă acesta din urmă nu se va găsi întotdeauna colo. Funcţionarea armonioasă a universului vostru local nu mai necesită prezenţa continuă a Fiului Creator pe sfera capitală, însă nu tot aşa se întâmplă în epocile primitive ale organizării fizice. Un Fiu Creator nu poate să îşi părăsească lumea sediu înainte ca stabilizarea gravitaţională a domeniului să fi fost efectuată, prin materializarea unei energii suficiente pentru a permite diverselor circuite şi sisteme să se echilibreze unele pe altele prin atracţie materială reciprocă.

32:2.6 (359.3) În curând, planul fizic al universului este înfăptuit, iar Fiul Creator, în asociere cu Spiritul Creativ, proiectează planul său de creare a vieţii, după care acest reprezentant al Spiritului Infinit îşi începe funcţionarea ca personalitate creativă distinctă. Când primul său act creativ este formulat şi executat, i-a fiinţă Steaua Strălucitoare a Dimineţii, personificarea conceptului creativ iniţial de identitate şi de ideal al divinităţii. Aceasta este şeful executiv al universului, asociatul personal al Fiului Creator, o fiinţă asemenea lui sub toate aspectele caracterului, însă deosebit de limitată în atributele divinităţii.

32:2.7 (359.4) Iar acum, după ce mâna-dreaptă şi şeful executiv al Fiului Creator a fost pusă la dispoziţie, urmează aducerea în existenţă a unei vaste şi minunate desfăşurări de creaturi diverse. Fiii şi fiicele universului local îşi fac apariţia, şi la puţin timp după aceea, acestei creaţii i se asigură un guvern, care se extinde de la consiliile supreme ale universului până la părinţii constelaţiilor şi la suveranii sistemelor locale. Aceste sisteme sunt agregatele acelor lumi care sunt desemnate apoi să devină lăcaşurile diverselor rase muritoare ale creaturilor înzestrate cu voinţă; şi fiecare dintre aceste lumi va fi prezidată de un Prinţ Planetar.
32:2.8 (359.5) Iar apoi, când un astfel de univers a fost astfel complet organizat şi pe deplindotat, Fiul Creator răspunde la propunerea Tatălui de a crea omul muritor în imaginea lor divină.

32:2.9 (359.6) Organizarea lăcaşurilor planetare este încă în curs de desfăşurare în Nebadon, deoarece acest univers este de fapt un grup tânăr în ţinuturile stelare şi planetare din Orvonton. La ultima înregistrare, în Nebadon existau 3.840.101 planete locuite, iar Satania, sistemul local al lumii voastre, este destul de tipic în alte sisteme.
32:2.10 (359.7) Satania nu este un sistem fizic uniform, o unitate sau o organizare astronomică simplă. Cele 619 lumi locuite ale ei sunt situate în peste cinci sute de sisteme fizice diferite. Numai cinci dintre aceste sisteme au mai mult de două lumi locuite, iar dintre acestea numai una are patru planete populate, în timp ce patruzeci şi şase de sisteme au două lumi locuite.
32:2.11 (359.8) Sistemul Satania de lumi locuite este foarte îndepărtat de Uversa şi de marele roi de sori care funcţionează ca centru fizic şi

astronomic al celui de-al şaptelea suprauniverse. Din Jerusem, capitala Sataniei, sunt peste două sute de mii de ani lumină până în centrul fizic al suprauniversului din Orvonton, departe, foarte departe în diametrul dens al Căii Lactee. Satania se află la periferia universului local, iar Nebadonul este acum foarte mult în afară, aproape de marginea exterioară a Orvontonului. De la cel mai exterior sistem de lumi locuite până în centrul suprauniversului, distanţa este un pic mai mică de două sute cincizeci de mii de ani-lumină.

32:2.12 (360.1) Universul Nebadonului se roteşte acum departe în sud-estul circuitului suprauniversal al Orvontonului. Universurile cele mai apropiate de el sunt: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving şi Alvoring.

32:2.13 (360.2) Evoluţia unui univers local este însă o poveste lungă. Capitolele care se referă la suprauniverse introduc acest subiect; cele din această secţiune, referitoare la creaţiile locale, îl continuă, în timp ce acelea care urmează, abordând istoria şi destinul Urantiei, completează relatarea. Însă voi nu puteţi înţelege în mod adecvat destinul muritorilor unei astfel de creaţii locale decât printr-o examinare atentă a expunerilor ce se referă la viaţa şi la învăţăturile Fiului vostru Creator, aşa cum a trăit el odinioară viaţa de om, sub înfăţişarea trupului muritor, în propria voastră lume evolutivă.

3. Ideea evolutivă

32:3.1 (360.3) Singura creaţie perfect stabilizată este Havona, universul central, care a fost creat direct de gândirea Tatălui Universal

şi de cuvântul Fiului Etern. Havona este un univers existenţial, perfect şi complet, înconjurând lăcaşul Deităţilor eterne, centru al tuturor lucrurilor. Creaţiile celor şapte suprauniversuri sunt finite, evolutive şi progresive fără excepţie.

32:3.2 (360.4) Sistemele fizice din timp şi spaţiu au toate o origine evolutivă. Ele nu sunt nici măcar stabilizate fizic înainte de a fi lansate pe orbitele lor în circuitele stabilite ale suprauniversurilor lor. Si nici un univers local nu este stabilizat în lumină şi viaţă până când posibilităţile sale fizice de expansiune şi de dezvoltare nu au fost epuizate, şi până când statutul spiritual al tuturor lumilor sale locuite nu a fost stabilit şi stabilizat pentru totdeauna.

32:3.3 (360.5) Mai puţin în universul central, perfecţiunea este o realizare progresivă. Creaţia centrală ne oferă un model de perfecţiune, însă toate celelalte tărâmuri trebuie să atingă acea perfecţiune prin metodele stabilite pentru avansarea acelor lumi sau universuri particulare, iar planurile Fiului Creator de realizare a organizării, evoluţia, disciplinarea şi stabilizarea respectivelor universuri locale sunt caracterizate de o varietate aproape infinită.

32:3.4 (360.6) Cu excepţia prezenţei deităţii Tatălui, fiecare univers local este, într-un anumit sens, o reproducere a organizării administrative a creaţiei centrale sau arhetipului central. Cu toate că Tatăl Universal este prezent personal în universul rezidenţial, el nu locuieşte în minţile fiinţelor care îşi au originea în acel univers, aşa cum o face efectiv cu sufletele muritorilor din timp şi spaţiu. Se pare că există o compensaţie infinit de înţeleaptă în ajustarea şi în reglarea problemelor spirituale ale vastei creaţii. În universul central, Tatăl este prezent personal ca atare, însă este absent din mintea copiilor

acelei creaţii perfecte; în universurile din spaţiu, Tatăl nu este prezent în persoană, fiind reprezentat de Fiii Săi Suverani, în timp ce este prezent în mod intim în minţile copiilor săi muritori, fiind reprezentat spiritual de prezenţa prepersonală a Veghetorilor de Mister rezidenţi în mintea acestor creaturi volitive.

32:3.5 (360.7) În cartierul general al unui univers local locuiesc toate personalităţile Creatoare şi creative care reprezintă o autoritate conţinută în sine şi o autonomie administrativă, cu excepţia prezenţei personale a Tatălui Universal. În universul local se găsesc reprezentanţi ai tuturor categoriilor şi ai aproape tuturor claselor de fiinţe inteligente existând în universul central, cu excepţia Tatălui Universal. Cu toate că Tatăl Universal nu este prezent personal într-un univers local, el este reprezentat personal de Fiul Său Creator, mai întâi ca reprezentant al lui Dumnezeu, iar apoi în calitate de conducător suprem şi suveran în virtutea propriului său drept.

32:3.6 (361.1) Cu cât coborâm mai mult pe scara vieţii, cu atât ne este mai greu să localizăm, cu ochiul credinţei, pe Tatăl invizibil. Creaturile inferioare - şi uneori chiar şi cele de ordin mai înalt - întâmpină dificultăţi în perceperea Tatăl Universal în Fiii săi Creatori. Şi astfel, aşteptând epoca exaltării lor spirituale, când perfecţiunea dezvoltării voinţei le va permite să îl vadă pe Dumnezeu în persoană, ele se satură de progresul lor, nutresc îndoieli spirituale, se poticnesc în confuzie, şi astfel se izolează de ţelurile spirituale progresive ale epocii şi universului lor. În acest fel, ele pierd capacitatea de a-l vedea pe Tată atunci când privesc Fiul Creator. Pe parcursul îndelungatei lupte pentru atingerea Tatălui, şi pe parcursul perioadei în care condiţiile inerente fac o astfel de realizare imposibilă, cea mai bună

salvare pentru creaturi este aceea de a menţine faptul-adevăr al prezenţei Tatălui în Fiii săi. La modul literal şi figurat, spiritual şi personal, Tatăl şi Fiul sunt una. Este un fapt: cel care a văzut un Fiu Creator l-a văzut pe Tată.

32:3.7 (361.2) Personalităţile unui univers dat nu sunt statornice şi demne de încredere, la început, decât în măsura gradului lor de înrudire cu Deitatea. Când originile creaturii se îndepărtează suficient de mult de Sursele originare şi divine, indiferent că avem de a face cu Fiii lui Dumnezeu sau cu creaturile ocrotitoare aparţinând Spiritului Infinit, există o posibilitate sporită de disarmonie, de confuzie şi de rebeliune - de păcătuire.

32:3.8 (361.3) Cu excepţia fiinţelor perfecte care îşi au originea în Deitate, toate creaturile volitive ale suprauniversurilor au o natură evolutivă, începând de la o stare modestă şi urcând tot mai sus, în realitate spre interior. Chiar şi personalităţile deosebit de spirituale continuă să urce scara vieţii prin transferuri progresive din viaţă în viaţă şi din sferă în sferă, iar în cazul celor care adăpostesc Veghetori de Mister, nu există în realitate limite la înălţimile pe care le pot atinge în ascensiunea lor spirituală şi în dobândirea lor universală.

32:3.9 (361.4) Când perfecţiunea creaturilor din timp a fost în cele din urmă atinsă, ea reprezintă în totalitate ceva dobândit, o posesiune de bună credinţă a personalităţii. Cu toate că elementele harului sunt prezente în mare măsură, nu este mai puţin adevărat că tot ceea ce a fost dobândit de creaturi reprezintă rezultatul efortului individual şi al vieţii lor efective, al reacţiei lor de personalitate la mediul existent.

32:3.10 (361.5) Faptul originii evolutive animale nu îşi pune stigmatul asupra nici unei personalităţi în ochii universului, deoarece aceasta reprezintă metoda exclusivă de a produce unul dintre cele două tipuri fundamentale de creaturi finite inteligente înzestrate cu voinţă. Când culmile perfecţiunii şi eternităţii sunt atinse, cei care au început de jos şi au urcat bucuroşi, treaptă cu treaptă şcoala vieţii, vor fi cu atât mai onoraţi şi, când vor fi ajuns pe culmile gloriei, vor fi câştigat o experienţă personală care încorporează o cunoaştere efectivă a fiecărei faze a vieţii de jos şi până sus.

32:3.11 (361.6) Toate acestea arată înţelepciunea Creatorilor. Pentru Tatăl Universal ar fi la fel de uşor să facă di toţi muritorii fiinţe perfecte, să le transmită perfecţiunea prin cuvântul său divin. Aceasta i-ar priva însă de minunata experienţă a aventurii şi a pregătirii asociate cu lungul şi treptatul urcuş lăuntric, o experienţă rezervată doar celor care au avut şansa de a începe din străfundurile existenţei vii.

32:3.12 (362.1) Universurile care înconjoară Havona nu sunt populate cu creaturi perfecte decât într-un număr suficient pentru a răspunde nevoii de îndrumători-învăţători model necesari celor care se ridică pe scara evolutivă a vieţii. Natura experienţială a tipului evolutiv de personalitate reprezintă complementul cosmic natural al naturii mereu perfecte a creaturilor Paradisului Havona. În realitate, atât creaturile perfecte, cât şi cele care au ajuns la perfecţiune sunt incomplete în raport cu totalitatea finită. Însă în asocierea complementară a creaturilor existenţial perfecte ale Paradisului-Havona cu finalitarii ajunşi la perfecţiune prin experienţă, care se ridică din universurile evolutive, ambele tipuri ajung să se elibereze de limitările înnăscute,

şi astfel pot încerca împreună să atingă înălţimile sublime ale statutului ultim al creaturii.

32:3.13 (362.2) Aceste tranzacţii ale creaturilor sunt repercusiunile universale ale acţiunilor şi reacţiunilor în interiorul Deităţii Septuple, în care divinitatea eternă a Trinităţii Paradisului este unită cu divinitatea în evoluţie a Creatorilor Supremi ai universurilor temporal-spaţiale în, prin şi cu Deitatea Fiinţei Supreme care actualizează puterea.

32:3.14 (362.3) Creatura perfectă prin divinitate şi creatura ajunsă la perfecţiune prin evoluţie sunt egale în ceea ce priveşte gradul de potenţial al divinităţii, însă ele sunt diferite ca specii. Fiecare dintre ele trebuie să depindă de cealaltă pentru a atinge supremaţia serviciului. Suprauniversurile evolutive depind de universul perfect al Havonei pentru a oferi educaţia finală cetăţenilor lor ascendenţi, însă la fel se întâmplă şi cu universul central perfect, care are nevoie de existenţa universurilor pe cale de perfecţionare pentru a oferi deplina dezvoltare locuitorilor săi descendenţi.

32:3.15 (362.4) Cele două manifestări primordiale ale realităţii finite, perfecţiunea înnăscută şi perfecţiunea dobândită prin evoluţie, indiferent că sunt personalităţi sau universuri, sunt coordonate, dependente şi integrate. Fiecare are nevoie de cealaltă pentru ca funcţiunea, serviciul şi destinul lor să devină complete.

4. Relaţia lui Dumnezeu cu un univers local

32:4.1 (362.5) Să nu aveţi impresia că, datorită faptului că Tatăl Universal a delegat altora o atât de mare parte din el însuşi şi din puterea sa, el este un membru tăcut sau inactiv al asocierii Deităţilor. Făcând abstracţie de domeniile personalităţii şi de acordarea de Ajustori, el este în aparenţă cea mai puţin activă dintre Deităţile Paradisului, prin aceea că permite coordonaţilor săi în Deitate, Fiilor săi şi numeroaselor inteligenţe create, să înfăptuiască atât de multe lucruri spre îndeplinirea ţelului său etern. El este membrul tăcut al trio-ului creativ doar în sensul că nu face niciodată nimic din ceea ce oricare din asociaţii săi coordonaţi sau subordonaţi pot face.

32:4.2 (362.6) Dumnezeu înţelege pe deplin nevoia fiecărei creaturi inteligente de a acţiona şi a experimenta şi de aceea, în orice situaţie, indiferent că este vorba de destinul unui univers sau de binele celei mai umile dintre creaturile sale, Dumnezeu se retrage din activitate în favoarea galaxiei sau a personalităţilor create sau Creatoare care intervin prin firea lor, între el însuşi şi orice situaţie universală sau eveniment creativ date. Însă cu toată această retragere, această desfăşurare de coordonare infinită, există din partea lui Dumnezeu o participare efectivă, literală şi personală în aceste evenimente, prin intermediul acestor agenţi şi al acestor personalităţi desemnate. Tatăl lucrează în şi prin aceste canale pentru bunăstare întregii sale vaste creaţii.

32:4.3 (363.1) În ceea ce priveşte strategia, conducerea şi administrarea unui univers local, Tatăl Universal acţionează în persoana Fiului său Creator. În raporturile reciproce dintre Fiii lui Dumnezeu, în asocierile de grup ale personalităţilor care îşi au originea în a Treia Sursă-Centru, sau în relaţiile dintre toate celelalte

creaturi, cum ar fi fiinţele umane, Tatăl Universal nu intervine niciodată. Legea Fiului Creator, guvernarea Părinţilor Constelaţiei, Suveranii Sistemelor şi Prinţii Planetari - politica şi procedurile stabilite pentru acel univers - sunt întotdeauna prevalente. Nu există nici o împărţire a autorităţii; nu există niciodată nici un conflict între puterea divină şi ţelul divin. Deităţile sunt într-un acord perfect şi etern.

32:4.4 (363.2) Fiul Creator guvernează suprem în toate chestiunile de asocieri etice, în relaţiile oricărei diviziuni de creaturi cu orice altă clasă de creaturi sau dintre doi sau mai mulţi indivizi din interiorul oricărui grup dat; un astfel de plan nu înseamnă însă că Tatăl Universal nu poate interveni în propria sa manieră şi că nu poate face tot ceea ce i-ar satisface mintea divină cu orice *creatură individuală* din întreaga creaţie, în funcţie de statutul actual sau de perspectivele viitoare ale individului respectiv şi conform planului etern şi ţelului infinit al Tatălui.

32:4.5 (363.3) În creaturile muritoare înzestrate cu voinţă, Tatăl este efectiv prezent prin Ajustorul Interior, un fragment al spiritului său prepersonal; iar Tatăl reprezintă şi sursa personalităţii unei astfel de creaturi muritoare înzestrată cu voinţă.

32:4.6 (363.4) Aceşti Ajustori ai Gândirii, dăruiţi de Tatăl Universal, sunt relativ izolaţi; ei locuiesc în minţile umane, însă nu au nici o legătură perceptibilă cu chestiunile etice ale unei creaţii locale. Ei nu sunt coordonaţi direct nici cu serviciul serafic, nici cu administrarea sistemelor, a constelaţiilor sau a unui univers local, nici măcar cu guvernarea unui Fiu Creator, a cărui voinţă este legea supremă a universului său.

32:4.7 (363.5) Ajustorii Interiori reprezintă unul dintre modurile de contact separate, însă unificate, ale lui Dumnezeu cu creaturile din creaţia sa aproape infinită. Cel care este invizibil muritorilor îşi manifestă astfel prezenţa, iar dacă ar fi posibil, el ni s-ar arăta şi în alte chipuri, însă o astfel de revelaţie suplimentară nu este divin posibilă.
32:4.8 (363.6) Noi putem vedea şi înţelege mecanismul prin care Fiii se bucură de cunoaşterea intimă şi completă a universurilor din jurisdicţia lor; însă nu putem înţelege pe deplin metodele prin care Dumnezeu este atât de complet şi de personal la curent cu detaliile universului universurilor, cu toate că putem cel puţin înţelege calea prin care Tatăl Universal poate primi informaţii referitoare la fiinţele imensei sale creaţii şi îşi poate manifesta prezenţa sa în faţa lor. Prin intermediul circuitului personalităţii, Tatăl este informat - ia personal la cunoştinţă - de toate gândurile şi acţiunile tuturor fiinţelor din toate sistemele şi din toate universurile întregii creaţii. Cu toate că nu putem înţelege pe deplin această tehnică a comuniunii lui Dumnezeu cu copiii săi, putem fi întăriţi în încredinţarea că „Domnul îşi cunoaşte copiii," şi că pentru fiecare dintre noi „ţine seama de locul unde am fost născuţi."

32:4.9 (363.7) În universul vostru şi în inima voastră, Tatăl Universal este prezent, în sens spiritual, prin unul dintre cele Şapte Spirite Maestru ale reşedinţei centrale şi, mai ales, prin Ajustorul divin care trăieşte şi lucrează şi aşteaptă în profunzimile minţii muritoare.

32:4.10 (363.8) Dumnezeu nu este o personalitate egocentrică; Tatăl se dăruieşte liber pe sine creaţiei sale şi creaturilor sale. El trăieşte şi

acţionează nu numai în Deităţi, ci şi în Fiii săi, pe care îi însărcinează să facă tot ceea ce le este divin posibil să facă. Tatăl Universal a renunţat la orice funcţie pe care o poate îndeplini o altă fiinţă., iar aceasta este la fel de adevărat pentru omul muritor, cât şi pentru Fiul creator care guvernează în locul lui Dumnezeu în cartierul general al unui univers local. Astfel, putem vedea punerea în practică a iubirii ideale şi infinite a Tatălui Universal.

32:4.11 (364.1) În această dăruire universală de sine, avem dovada deplină atât a măreţiei, cât şi a generozităţii naturii divine a Tatălui. Dacă Dumnezeu s-a abţinut de a da din sine totul creaţiei universale, este pentru că, din acea rămăşiţă, el revarsă, cu o generozitate nestăvilită, Ajustorii Gândirii peste muritorii tărâmului, Veghetorii de Mister din timp, care sălăşluiesc cu atâta răbdare în candidaţii muritori la viaţa eternă.

32:4.12 (364.2) Tatăl Universal s-a revărsat pe sine, ca să zicem aşa, pentru a îmbogăţi toată creaţia cu posesiunea personalităţii şi cu potenţialul de împlinire spirituală. Dumnezeu ni s-a dăruit pentru ca noi să putem fi asemenea lui, şi nu a păstrat pentru sine putere şi glorie decât atâta cât este necesar pentru întreţinerea acestor lucruri pentru iubirea cărora s-a despuiat astfel de toate celelalte lucruri.

5. Ţelul etern şi divin

32:5.1 (364.3) Există un ţel măreţ şi glorios în marşul universurilor prin spaţiu. Toate luptele voastre de muritori nu sunt zadarnice. Noi facem cu toţii parte dintr-un plan imens, un proiect gigantic, iar

imensitatea întreprinderii este cea care face imposibil să se vadă foarte mult din aceasta la un moment dat şi într-o viaţă dată. Noi suntem cu toţii o parte dintr-un proiect etern, pe care Dumnezeii îl supraveghează şi îl pun în aplicare. Întregul mecanism minunat şi universal se mişcă maiestuos prin spaţiu în cadenţa muzicii gândirii infinite şi a ţelului etern a Primei Surse-Centru.

32:5.2 (364.4) Ţelul etern al Dumnezeului etern este un ideal spiritual elevat. Evenimentele din timp şi luptele existenţei materiale nu reprezintă decât eşafodajul provizoriu care face legătura cu cealaltă parte, cu ţinutul făgăduit al realităţii spirituale şi al existenţei celeste. Desigur voi, muritorii, găsiţi că este dificil să pricepeţi ideea unui ţel etern; sunteţi aproape incapabili să înţelegeţi gândul de eternitate, ideea de ceva care nu începe şi nu se termină niciodată. Tot ceea ce vă este familiar are un sfârşit.

32:5.3 (364.5) În ceea ce priveşte o viaţă individuală, durata unui tărâm, ori cronologia oricărei serii de evenimente interconectate, pare a fi vorba de un interval de timp izolat; totul pare a avea un început şi un sfârşit. Şi s-ar părea că o serie de asemenea experienţe, vieţi, epoci sau ere, atunci când este aranjată în mod secvenţial, are aspectul unei linii drepte, un eveniment izolat în timp, brăzdând pentru o clipă ca un fulger chipul infinit al eternităţii. Însă atunci când privim toate acestea din culise, o viziune mai sintetică şi o înţelegere mai completă sugerează că o astfel de explicaţie este nenimerită, dezlânată, şi cu totul nepotrivită pentru a explica tranzacţiile din timp şi pentru a le corela cumva cu ţelurile subiacente şi cu reacţiile fundamentale ale eternităţii.

32:5.4 (364.6) Pentru a da explicaţii minţii muritorilor, mie mi se pare mai nimerit să se conceapă eternitatea ca pe un ciclu, iar ţelul etern ca pe un cerc nemărginit, un ciclu al eternităţii sincronizat oarecum cu ciclurile materiale tranzitorii ale timpului. În ceea ce priveşte sectoarele timpului conectate cu cercul eternităţii şi făcând parte din el, suntem siliţi să recunoaştem că astfel de epoci temporare se nasc, trăiesc şi mor la fel cum fiinţele din timp se nasc, trăiesc şi mor. Majoritatea fiinţelor umane mor deoarece, neatingând nivelul spiritual de contopire cu Ajustorul, metamorfoza morţii constituie singurul proces posibil prin care pot scăpa de lanţurile timpului şi de legăturile creaţiei materiale, fiind prin urmare capabile să intre în cadenţă cu procesiunea progresivă a eternităţii. Supravieţuind vieţii de încercare în timp şi existenţei materiale, devine posibil pentru voi să mergeţi în continuare în legătură cu eternitatea, fie şi numai ca o parte a ei, într-o nesfârşită rotaţie împreună cu lumile spaţiului în jurul cercului epocilor eterne.

32:5.5 (365.1) Sectoarele timpului sunt la fel ca scânteierile personalităţii în formă temporală; ele apar pentru un anotimp, după care dispar din câmpul viziunii umane, doar pentru a apărea ca noi actori şi factori de continuitate în viaţa mai înaltă a rotirii nesfârşite în jurul cercului etern. Eternitatea nu se poate concepe ca parcurgerea unei linii drepte, de vreme ce noi credem într-un univers delimitat, care se mişcă pe o imensă elipsă în jurul aşezământului central al Tatălui Universal.

32:5.6 (365.2) De fapt, eternitatea este incomprehensibilă pentru mintea finită din timp. Pur şi simplu nu o puteţi nici sesiza nici înţelege. Nu o pot nici eu vizualiza pe deplin, şi chiar dacă aş face-o,

mi-ar fi cu neputinţă să comunic conceptul meu minţii umane. Cu toate acestea, am făcut tot ceea ce mi-a stat în putinţă pentru a descrie ceva din punctul nostru de vedere, pentru a vă transmite cumva din înţelegerea noastră asupra lucrurilor eterne. Mă străduiesc să vă ajut să vă cristalizaţi gândurile asupra acestor valori a căror natură este infinită şi de importanţă eternă.

32:5.7 (365.3) În mintea lui Dumnezeu există un plan care îmbrăţişează fiecare creatură din imensele sale domenii, iar acest plan este un ţel etern de oportunităţi nelimitate, de progres nelimitat şi de viaţă nesfârşită., iar comorile infinite ale unei astfel de cariere incomparabile vă răsplătesc eforturile!

32:5.8 (365.4) Ţelul eternităţii este înainte! Aventura dobândirii divinităţii se aşterne în faţa voastră! Cursa pentru perfecţiune a început! Oricine vrea poate să intre, iar o victorie certă va încununa eforturile fiecărei fiinţe umane care va alerga în cursa credinţei şi a încrederii, ascultând la fiecare pas îndrumările Ajustorului interior şi fiind sub călăuzirea bunului spirit al Fiului Universului, care s-a răspândit atât de liber asupra tuturor timpurilor.

32:5.9 (365.5) [Prezentat de un Puternic Mesager ataşat temporar Consiliului Suprem al Nebadonului şi afectat acestei misiuni de Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 32 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 34 >>

Capitolul 33

Administrarea universului local

33:0.1 (366.1) ÎN TIMP ce Tatăl Universal guvernează cu siguranţă vasta sa creaţie, el funcţionează în administrarea unui univers local prin persoana Fiului Creator. Tatăl nu acţionează personal într nici un alt mod în treburile administrative ale unui univers local. Aceste probleme sunt încredinţate Fiului Creator şi Mamei Spirit a Universului local, precum şi numeroşilor lor copiii. Planurile, strategia şi acţiunile administrative ale universului local sunt formate şi executate de acest Fiu care, împreună cu Spiritul său asociat, delegă puterea executivă lui Gabriel, iar pe aceea a autorităţii jurisdicţionale Părinţilor Constelaţiei, Suveranilor de Sistem şi Prinţilor Planetari.

1. Mihail din Nebadon

33:1.1 (366.2) Fiul nostru Creator este personificarea celui de-al 611.121-lea concept originar al identităţii infinite avându-şi originea atât în Tatăl Universal, cât şi în Fiul Etern. Mihail din Nebadon este „Unicul Fiu personalizând acest al 611.121-lea concept universal al divinităţii şi infinităţii. Cartierul său general este în triplul palat de lumină din Salvington, iar acest sălaş este dispus astfel deoarece Mihail a avut experienţa vieţii tuturor celor trei faze ale existenţei creaturii inteligente: morontială, materială şi spirituală. Datorită numelui asociat cu cea de-a şaptea şi ultima sa manifestare pe Urantia, el este uneori numit Cristos Mihail.

33:1.2 (366.3) Fiul nostru Creator nu este Fiul Etern, asociatul existenţial din Paradis al Tatălui Universal şi Spiritului Infinit. Mihail din Nebadon nu este un membru al Trinităţii Paradisului. Cu toate acestea, Fiul nostru Maestru are pe tărâmul său toate atributele şi puterile divine pe care Fiul Etern însuşi le-ar manifesta dacă ar fi prezent în Salvington şi ar activa în Nebadon. Mihail posedă chiar mai multă putere şi autoritate, căci el nu numai că îl personifică pe Fiul Etern, ci şi reprezintă pe deplin şi întrupează efectiv prezenţa de personalitate a Tatălui Universal pentru şi în acest univers local. El îl reprezintă chiar şi pe Tatăl-Fiu. Aceste relaţii fac dintr-un Fiu Creator cea mai puternică, cea mai iscusită şi cea mai influentă dintre toate fiinţele divine care sunt capabile să administreze direct universuri evolutive şi să realizeze contacte de personalitate cu fiinţe create

neajunse încă la maturitate. Din cartierul general al universului local, Fiul nostru creator exercită o putere de atracţie spirituală, o gravitaţie a spiritului similară celei pe care Fiul Etern al Paradisului ar exercita-o dacă ar fi prezent personal pe Salvington, şi chiar *mai mult de atât;* acest Fiu Universal reprezintă şi personificarea Tatălui Universal pentru universul Nebadonului. Fiii Creatori reprezintă centre de personalitate pentru forţele spirituale ale Tatălui-Fiu Paradisiac.

33:1.3 (366.4) Fiii Creatori sunt concentrările de putere-personalitate finale ale puternicelor atribute temporal-spaţiale ale Dumnezeului Septuplu.

33:1.4 (367.1) Fiul Creator este personalizarea locţiitoare a Tatălui Universal, coordonatul în divinitate al Fiului Etern şi asociatul creativ al Spiritului Infinit. Pentru universul nostru, şi pentru toate lumile sale locuite, Fiul Suveran este, practic vorbind, chiar Dumnezeu. El le personifică pe toate Deităţile Paradisului pe care muritorii evolutivi le pot înţelege cu discernământ. Acest Fiu şi spiritul său asociat sunt părinţii voştri creatori. Pentru voi, Mihail, Fiul Creator, este personalitatea supremă; pentru voi, Fiul Etern este suprasuprem - o personalitate infinită Deităţii.

33:1.5 (367.2) În persoana fiului Creator, avem un conducător şi un părinte divin care este tot atât de puternic, de eficient şi de benefic ca şi Tatăl Universal şi Fiul Etern dacă ar fi ambii prezenţi pe Salvington şi ar fi angajaţi în administrarea treburilor universului Nebadonului.

2. Suveranul din Nebadon

33:2.1 (367.3) Observarea Fiilor Creator relevă că unii seamănă mai mult cu Tatăl, alţii mai mult cu Fiul, în timp ce alţii sunt un amestec al ambilor lor părinţi infiniţi. Fiul nostru creator manifestă foarte clar trăsături şi atribute care se aseamănă mai mult celor ale Fiului Etern.

33:2.2 (367.4) Mihail a ales să organizeze acest univers local, şi prin urmare domneşte acum în mod suprem. Puterea sa personală este limitată de circuitele gravitaţiei preexistente care îşi au centrul în Paradis şi de faptul că Îmbătrâniţii de Zile ai guvernului suprauniversului şi-au rezervat toate deciziile executive finale referitoare la distrugerea personalităţii. Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui, însă Fiii Creatori iniţiază, cu aprobarea Fiului Etern, noi modele de creaturi şi, prin cooperarea activă cu Spiritele lor asociate, pot încerca noi transformări ale energiei-materii.

33:2.3 (367.5) Mihail este personificarea Tatălui-Fiu al Paradisului pentru şi în universul local al Nebadonului; aşadar, atunci când Spiritul-Mamă Creativ, reprezentantul în universul local aSpiritului Infinit, s-a subordonat lui Cristos Mihail după revenirea acestuia din manifestarea lui finală pe Urantia, Maestrul Fiu a dobândit jurisdicţie asupra "tuturor puterilor din cer şi de pe pământ."

33:2.4 (367.6) Această subordonare a Slujitoarelor Divine faţă de Fiii Creatori ai universurilor locale face dintre aceşti Fii Suverani depozitarii personali ai divinităţii manifestabile sub formă finită a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului, în timp ce experienţele de manifestare ale Mihaililor sub forma creaturilor îi califică pentru a reprezenta divinitatea experienţială a Fiinţei Supreme. Nu mai există alte fiinţe în universuri care să fi epuizat astfel potenţialele experienţei finite

actuale, şi nu există alte fiinţe în universuri care să posede astfel de înzestrări pentru o suveranitate solitară.

33:2.5 (367.7) Deşi cartierul general al lui Mihail este situat oficial în Salvington, capitala Nebadonului, el petrece o mare parte din timp vizitând cartierele generale ale constelaţiilor şi sistemelor, şi chiar planetele individuale. El se duce periodic în Paradis, şi adesea pe Uversa, unde se consultă cu Cei Îmbătrâniţi de Zile. Atunci când este plecat din Salvington, este înlocuit de Gabriel, care funcţionează ca regent al universului Nebadonului.

3. Fiul şi Spiritul Universului

33:3.1 (368.1) Cu toate că pătrunde toate universurile de timp şi spaţiu, Spiritul Infinit funcţionează din cartierul general al fiecărui univers local ca o focalizare specifică, dobândind calităţi depline de personalitate prin tehnica de cooperare creativă cu Fiul Creator. Cât despre un univers local, autoritatea administrativă a Fiului Creator este supremă; Spiritul Infinit, în calitate de Slujitor Divin, este în întregime cooperator deşi perfect coordonat.

33:3.2 (368.2) Spiritul-Mamă al Universului din Salvington, asociat lui Mihail în controlul şi în administrarea Nebadonului, face parte din al şaselea grup de Spirite Supreme, fiind a 611.121-a din acel ordin. El s-a oferit voluntar pentru a-l însoţi pe Mihail cu prilejul eliberării sale de obligaţiile din Paradis şi, de atunci, a lucrat împreună cu el la crearea şi la guvernarea universului său.

33:3.3 (368.3) Maestrul Fiu Creator este suveranul personal al universului său, însă - în toate detaliile conducerii sale - Spiritul Universului este codirector cu Fiul. În timp ce Spiritul îl recunoaşte întotdeauna pe Fiudrept suveran şi conducător, Fiul acordă întotdeauna Spiritului o poziţie coordonată şi o autoritate egală în toate treburile tărâmului. În toată lucrarea sa de dăruire de iubire şi de viaţă, Fiul Creator este întotdeauna şi pentru totdeauna perfect susţinut şi ajutat cu pricepere de către preaînţeleptul şi preacredinciosul Spirit al Universului şi de toată suita sa diversificată de personalităţi îngereşti. Un astfel de Slujitor Divin este de fapt mama spiritelor şi a personalităţilor spirituale, omniprezentul şi preaînţeleptul sfetnic al Fiului Creator, o manifestare fidelă şi autentică a Spiritului Infinit al Paradisului.

33:3.4 (368.4) Fiul îndeplineşte funcţia unui părinte în universul său local. Spiritul, aşa cum l-ar putea înţelege creaturile muritoare, rolul unei mame, fiind mereu în preajma Fiului şi veşnic indispensabilă administrării universului. În faţa unei insurecţii, numai Fiul şi Fiii săi asociaţi pot funcţiona ca salvatori. Spiritul nu poate niciodată să se opună unei rebeliuni sau să protejeze autoritatea, însă Spiritul susţine întotdeauna Fiul în tot ce i se cere să experimenteze în eforturile sale de a stabiliza guvernarea şi de a menţine autoritatea în lumi pângărite de rău sau dominate de păcat. Numai un Fiu poate salva opera creaţiei lor comune, însă nici un Fiu nu poate spera să obţină succesul final fără cooperarea neîncetată a Divinei Slujitoare şi a vastei sale adunări de colaboratoare spirituale, fiicele lui Dumnezeu, care luptă cu atâta loialitate şi atât de vitejeşte pentru bunătatea muritorilor şi pentru gloria divinilor lor părinţi.

33:3.5 (368.5) Odată cu încheierea celei de-a şaptea şi din urmă manifestări în chip de creatură a Fiului Creator, incertitudinile izolării periodice se sfârşesc pentru Divina Slujitoare, iar ajutoarea universală a Fiului divin se instalează pentru totdeauna în siguranţă şi control. La întronarea Fiului Creator ca Maestru Fiu, la jubileul jubileelor, în faţa oştirilor adunate, Spiritul Universului recunoaşte pentru prima dată public şi universal subordonarea sa faţă de Fiu, jurându-i credinţă şi supunere. Acest eveniment a avut loc în Nebadon în perioada întoarcerii lui Mihail pe Salvington după manifestarea sa pe Urantia. Spiritul Universului nu a recunoscut niciodată, înainte de acest eveniment important, subordonarea faţă de Fiul Universului, şi numai după această abandonare voluntară a puterii şi autorităţii din partea Spiritului s-a putut proclama în adevăr despre Fiu că "toată puterea din cer şi de pe pământ a fost pusă în mâinile sale."

33:3.6 (369.1) După acest legământ de supunere al Spiritului-Mamă Creativ, Mihail din Nebadon a recunoscut cu nobleţe eterna sa dependenţă de spiritul său însoţitor, instaurând Spiritul asociat la conducerea domeniilor universului său şi cerând tuturor creaturilor să îşi ia un angajament de loialitate faţă de Spirit aşa cum au făcut-o faţă de Fiu; şi atunci a fost emisă şi răspândită "Proclamaţia finală de egalitate." Cu toate că era suveranul acestui univers local, Fiul a proclamat în faţa lumilor faptul egalităţii cu el a Spiritului în toate înzestrările de personalitate şi atributele caracterului divin., iar acesta a devenit arhetipul transcendent pentru organizarea familială, chiar şi pentru creaturile umile din lumile spaţiului. Acesta este, în fapt şi în adevăr, idealul înalt al familiei şi instituţia căsătorieicu bună ştiinţă.

33:3.7 (369.2) Fiul şi spiritul prezidează acum universul, aşa cum un tată şi o mamă supraveghează familia lor de fii şi fiice şi le satisfac nevoile. Nu este deloc exagerat faptul de a ne referi la Spiritul Universului ca la însoţitoarea creativă a Fiului Creator, iar cu privire la creaturile tărâmului ca la fiii şi fiicele lor - o mare şi glorioasă familie, însă una care necesită nişte responsabilităţi incalculabile şi o vigilenţă perpetuă.

33:3.8 (369.3) Fiul iniţiază crearea anumitor copii ai universului, în timp ce Spiritul este singurul răspunzător pentru înfiinţarea unor numeroasele ordine de personalităţi spirituale care ajută şi servesc sub îndrumarea şi conducerea aceleiaşi Mame-Spirit. În crearea altor tipuri de personalităţi ale universului, Fiul şi Spiritul acţionează împreună, şi în nici un act creativ nici unul dintre ei nu întreprinde ceva fără consultarea şi aprobarea celuilalt.

4. Gabriel — şeful executiv

33:4.1 (369.4) Steaua Strălucitoare de Dimineaţă este personalizarea primului concept de identitate şi al de personalitate conceput de Fiul Creator şi de manifestarea Spiritului Infinit în universul local. Întorcâdu-ne la zile dintâi ale universului local, înaintea uniunii Fiului Creator şi a Spiritului Mamă prin legăturile unei asocieri creative, înapoi în vremurile de dinaintea începerii creaţiei familiei lor de fii şi fiice multilaterali, primul act comun al asocierii de început şi libere a acestor două persoane divine rezultă în crearea celei mai înalte

personalităţi spirituale provenite din Fiu şi din Spirit, Steaua Strălucitoare a Dimineţii.

33:4.2 (369.5) În fiecare univers local este făurită numai o singură fiinţă având o asemenea înţelepciune şi maiestate. Tatăl Universal şi Fiul Etern pot crea, şi creează realmente, un număr nelimitat de Fii egali cu ei înşişi în divinitate; însă aceşti Fii, în uniune cu Fiicele Spiritului Infinit, pot crea numai câte o singură Stea Strălucitoare a Dimineţii în fiecare univers, o fiinţă asemenea lor şi împărtăşindu-se liber din naturile lor îmbinate, însă nu şi din prerogativele lor creative. Gabriel din Salvington este asemenea Fiului Universal în divinitatea naturii, fiind însă considerabil limitat în atributele Deităţii.

33:4.3 (369.6) Primul născut din părinţii unui nou univers este o personalitate unică, posedând numeroase trăsături minunate care nu sunt prezente în mod vizibil în nici unul dintre predecesori, o fiinţă de o pricepere neegalată şi de o strălucire inimaginabilă. Această personalitate celestă îmbrăţişează voinţa divină a Fiului, combinată cu imaginaţia creativă a Spiritului. Gândurile şi acţiunile Stelei Strălucitoare de Dimineaţă îi vor reprezenta mereu şi pe deplin atât pe Fiul Creator, cât şi pe Spiritul Creativ. O astfel de fiinţă este capabilă de o mare înţelegere, şi de un contact de compătimire atât a oştirilor spirituale serafice, cât şi a creaturile volitive ale evoluţiei materiale.

33:4.4 (370.1) Steaua Strălucitoare a Dimineţii nu este o creatoare; ea administrează însă minunat, fiind reprezentanta administrativă personală a Fiului Creator. În afară de creaţie şi de implantarea de viaţă, Fiul şi Spiritul nu deliberează niciodată procedurilor ale universului fără prezenţa lui Gabriel.

33:4.5 (370.2) Gabriel din Salvington este şeful executiv al universului Nebadonului şi arbitrul tuturor apelurilor executive privitoare la administraţia sa. Acest agent executiv al universului a fost creat pe deplin înzestrat pentru munca sa, însă a câştigat experienţă odată cu creşterea şi cu evoluţia creaţiei noastre locale.

33:4.6 (370.3) Gabriel este şeful agenţilor de execuţie pentru ordinele suprauniversului legate de treburile nepersonale din universul local. Majoritatea chestiunilor care ţin de judecăţile colective şi de reînvierile dispensaţionale, adjudecate de Cei Îmbătrâniţi de Zile, sunt, de asemenea, delegate spre executare lui Gabriel şi statului său major . Gabriel este astfel şeful executiv comun atât pentru conducătorii suprauniversului, cât şi pentru cei ai universului local. El are sub conducerea sa un corp competent de asistenţi administrativi, creaţi special pentru munca pe care o întreprind, ei nefiind revelaţi muritorilor evolutivi. Pe lângă aceşti asistenţi, Gabriel se mai poate folosi de toate ordinele de fiinţe celeste care activează în Nebadon, el fiind, totodată, şi comandantul suprem al "oştilor cerului" - oştirile celeste.

33:4.7 (370.4) Gabriel şi statul său major nu suntînvăţători; ei sunt administratori. Nu s-a auzit niciodată ca ei să îşi fi părăsit îndatoririle obişnuite, în afară de momentele când Mihail s-a întrupat sub formă unor creaturi manifestate. Pe parcursul acestor manifestări, Gabriel a fost întotdeauna la dispoziţia voii Fiului întrupat şi, în colaborare cu Uniunea de Zile, a devenit conducătorul efectiv al treburilor universului pe parcursul ultimelor manifestări. Gabriel a fost strâns identificat cu istoria şi cu dezvoltarea Urantiei de la manifestarea umană a lui Mihail.

33:4.8 (370.5) În afară de întâlnirea cu Gabriel în lumile de manifestare şi în afară de perioadele de apeluri nominale ce însoţesc reînvierile generale şi speciale, muritorii nu îl vor întâlni decât arareori pe măsură ce îşi urmează ascensiunea lor prin universul local, până când nu sunt admişi în munca administrativă a creaţiei locale. Ca administratori, indiferent de ordin sau grad, veţi trece sub conducerea lui Gabriel.

5. Ambasadorii trinităţii

33:5.1 (370.6) Administrarea de către personalităţile de origine Trinitară merge până la guvernarea suprauniversurilor. Universurile locale sunt caracterizate printr-o supraveghere duală, începutul conceptului de tată-mamă. Tatăl universului este Fiul Creator; mama universului este Divina Slujitore, Spiritul Creativ al Universului local. Fiecare univers local este, cu toate acestea, binecuvântat cu prezenţa anumitor personalităţi din universul central şi din Paradis. În fruntea acestui grup paradisiac aflat în Nebadon se află ambasadorul Trinităţii Paradisului - Emmanuel din Salvington - Uniunea de Zile ataşată universului local din Nebadon. Într-un anumit sens, acest înalt Fiu al Trinităţii este şi reprezentantul personal al Tatălui Universal în faţa curţii Fiului Creator; de aici şi numele său, Emmanuel.
33:5.2 (370.7) Emmanuel din Salvington, numărul 611.121 din al şaselea ordin al Personalităţilor Supreme ale Trinităţii, este o fiinţă de o demnitate sublimă şi de o asemenea condescendenţă încât refuză cultul şi adoraţia tuturor creaturilor vii. El se distinge prin faptul că

este singura personalitate din întregul Nebadon care nu s-a recunoscut niciodată ca subordonată faţă de fratele ei, Mihail. El operează în calitate de sfetnic al Fiului Suveran, însă nu dă sfaturi decât atunci când i se cere acest lucru. În absenţa Fiului Creator, el poate prezida orice înalt consiliu al universului, însă nu participă la problemele executive ale universului decât atunci când i se cere.

33:5.3 (371.1) Acest ambasador al Paradisului pe Nebadon nu este supus jurisdicţiei guvernului universului local. El nu exercită nici o autoritate juridică în treburile executive ale unui univers local în evoluţie, decât pentru a supraveghea pe fraţilor săi de legătură, Fidelii de Zile, care servesc în sediile constelaţiilor.

33:5.4 (371.2) Credincioşii de Zile, la fel ca Uniunea de Zile, nu îşi dau sfatul şi nu îşi oferă asistenţa conducătorilor constelaţiei decât dacă li se cere. Aceşti ambasadori paradisiaci din constelaţii reprezintă prezenţa personală finală a Fiilor Staţionari ai Trinităţii funcţionând în roluri de consilieri în universurile locale. Constelaţiile sunt mai legate de administrarea suprauniversului decât sunt sistemele locale, care sunt administrate exclusiv de personalităţi native ale universului local.

6. Administrarea generală

33:6.1 (371.3) Gabriel este şeful executiv şi administratorul efectiv al Nebadonului. Absenţa lui Mihail din Salvington nu influenţează în nici un fel conducerea ordonată a treburilor universului. Pe durata absenţei lui Mihail, ca în recenta misiune de reunire în Paradis a

Maeştrilor Fii din Orvonton, Gabriel este regentul universului. În astfel de perioade, Gabriel caută întotdeauna să obţină sfatul lui Emmanuel din Salvington în legătură cu toate problemele majore.
33:6.2 (371.4) Tatăl Melchizedek este primul asistent al lui Gabriel. Când Steaua Strălucitoare a Dimineţii lipseşte din Salvington, responsabilităţile sale sunt preluate de acest Fiu Melchizedek originar.

33:6.3 (371.5) Diverselor subadministraţii ale universului li s-au încredinţat anumite domenii speciale de responsabilitate. În timp ce, în general, un guvern al sistemului veghează asupra bunăstării planetelor sale, mai în particular el este preocupat de starea fizică a fiinţelor vii, de problemele biologice. În schimb, conducătorii constelaţiei acordă o atenţie specială condiţiilor sociale şi guvernamentale existând pe diferite planete şi sisteme. Un guvern al constelaţiei se preocupă mai ales de unificare şi stabilizare. La un nivel şi mai înalt, conducătorii universului se ocupă mai mult de statutul spiritual al domeniilor.

33:6.4 (371.6) Ambasadorii sunt numiţi prin decret juridic şi reprezintă universurile în alte universuri. Consulii sunt reprezentanţi ai constelaţiilor, una pe lângă alta, şi în sediul universului; ei sunt numiţi prin decret legislativ şi funcţionează numai în limitele universului local. Observatorii sunt numiţi prin decret executiv al unui suveran de sistem pentru a reprezenta acel sistem pe lângă alte sisteme şi în capitala constelaţiei; nici ei nu operează decât în limitele universului local.

33:6.5 (371.7) Din Salvington transmisiunile sunt dirijate simultan către cartierele generale ale constelaţiei, ale sistemelor şi spre

planetele individuale. Toate fiinţele celeste din ordinele superioare sunt capabile să utilizeze acest serviciu pentru comunicarea cu tovarăşii lor răspândiţi prin tot universul. Transmisiunea universală este extinsă la toate lumile locuite, indiferent de statutul lor spiritual. Comunicarea interplanetară este interzisă doar acelor lumi aflate în carantină spirituală.

33:6.6 (372.1) Transmisiunile constelaţiei sunt difuzate periodic din cartierul general al constelaţiei de conducătorul Părinţilor Constelaţiei.

33:6.7 (372.2) Cronologia este calculată, estimată şi rectificată de un grup special de fiinţe de pe Salvington. Ziua standard de pe Nebadon este egală cu optsprezece zile şi şase ore ale timpului de pe Urantia, plus două minute şi jumătate. Anul nebadonian constă într-un segment de timp din rotaţia universului în relaţie cu circuitul Uversei şi este egal cu o sută de zile din timpul standard al universului, aproximativ cinci ani ai timpului de pe Urantia.

33:6.8 (372.3) Ora Nebadonului, difuzată de pe Salvington, reprezintă timpul standard pentru toate constelaţiile şi sistemele din acest univers local. Fiecare constelaţie îşi conduce treburile după ora Nebadonului, însă sistemele îşi păstrează propria lor cronologie, aşa cum fac planetele individuale.

33:6.9 (372.4) Ziua în Satania, aşa cum este calculată pe Jerusem, este cu ceva mai mică (cu 1 oră, 4 minute, 15 secunde) decât trei zile de pe Urantia. Aceste perioade de timp sunt general numite timp al Salvingtonului sau universal şi timp al Sataniei sau sistemic. Timpul standard este timpul universului.

7. Tribunalele Nebadonului

33:7.1 (372.5) Fiul Maestru nu se interesează în mod suprem decât de trei lucruri: creaţia, susţinerea şi slujirea. El nu participă personal la activitatea judiciară a universului. Creatorii nu participă niciodată la judecarea creaturilor lor; aceasta este funcţiunea exclusivă a creaturilor cu o înaltă pregătire şi cu o experienţă reală de creatură.

33:7.2 (372.6) Întregul mecanism judiciar al Nebadonului se află sub supravegherea lui Gabriel. Înaltele curţi, situate în Salvington, sunt ocupate cu probleme generale având o importanţă universală şi cu cazuri de apel venind de la tribunalele sistemelor. Există şaptezeci de branşe ale acestor curţi universale, şi ele funcţionează în şapte diviziuni a câte zece secţii fiecare. În toate problemele de judecare, preşedenţia este asigurată de o dublă magistratură constând dintr-un judecător cu antecedente perfecte şi un magistrat cu experienţă ascendentă.

33:7.3 (372.7) În ceea ce priveşte jurisdicţia, curţile universului local sunt limitate în următoarele probleme:

33:7.4 (372.8) 1. Administrarea universului local se preocupă de creaţie, de evoluţie, de întreţinere şi de slujire. Tribunalelor universului li setăgăduieşte, prin urmare, dreptul de judecare a cazurilor implicând chestiunea vieţii şi a morţii eterne. Aceasta nu se referă deloc moartea naturală aşa cum există ea pe Urantia, însă, dacă chestiune dreptului de continuare a existenţei - a vieţii eterne - se impune a fi judecată, ea trebuie trimisă tribunalelor din Orvonton, iar dacă decizia este împotriva individului, toate sentinţele de anihilare

sunt duse la îndeplinire conform ordinelor, şi prin intermediul agenţilor conducătorilor supraguvernului.

33:7.5 (372.9) 2. Lipsurile sau greşelile oricăruia dintre Fiii lui Dumnezeu din Universul Local, care pun în pericol statutul şi autoritatea lor în calitate de Fii, nu este niciodată judecată în tribunalele unui Fiu; o astfel de neînţelegere ar fi întotdeauna adusă în faţa curţilor suprauniversului.

33:7.6 (372.10) 3. Chestiunea readmiterii oricărei părţi constituente a unui univers local - cum ar fi un sistem local - pentru a participa la statutul spiritual deplin în creaţia locală, după ce a fost izolată spiritual, trebuie să fie hotărâtă de înalta adunare a suprauniversului.

33:7.7 (373.1) În toate celelalte cazuri, tribunalele din Salvington judecă în ultimă instanţă şi în mod suprem. Nu există nici apel, nici cale de scăpare de deciziile şi de decretele lor.

33:7.8 (373.2) Oricât ar părea de nedrept judecate uneori diferendele umane pe Urantia, dreptatea şi echitatea divină domnesc în univers. Voi trăiţi într-un univers bine ordonat, şi mai devreme sau mai târziu puteţi fi siguri că veţi fi trataţi cu justeţe, chiar cumilostenie.

8. Funcţiunile legislativă şi executivă

33:8.1 (373.3) Pe Salvington, lumea-sediu a Nebadonului, nu există corpuri legislative autentice. Lumile-sediu ale universurilor se ocupă mai mult cu judecarea. Adunările legislative ale universului local sunt situate în lumile-sediu ale celor o sută de constelaţii. Sistemele se ocupă mai ales cu munca executivă şi administrativă a creaţiilor

locale. Suveranii Sistemelor şi asociaţii lor pun în aplicare mandatele legislative ale conducătorilor constelaţiei şi execută decretele judiciare ale înaltelor curţi ale universului.

33:8.2 (373.4) Cu toate că adevărata legislaţie nu este decretată în sediul universului, pe Salvington funcţionează o serie de adunări consultative şi deinvestigare, divers constituite şi conduse conform orizontului şi scopului lor. Unele sunt permanente; altele se dizolvă după ce şi-au atins obiectivul.

33:8.3 (373.5) *Consiliul suprem* al universului local este compus din trei membri din fiecare sistem şi şapte reprezentanţi din fiecare constelaţie. Sistemele aflate în izolare nu au reprezentare în această adunare, însă li se permite să trimită observatori care asistă şi studiază toate deliberările ei.

33:8.4 (373.6) *Cele o sută de consilii de sancţiune supremă* sunt, de asemenea, situate pe Salvington. Preşedinţii acestor consilii constituie cabinetul imediat de lucru lui Gabriel.

33:8.5 (373.7) Toate constatările înaltelor consilii consultative ale universului sunt transmise fie corpurilor judiciare din Salvington, fie adunărilor legislative ale constelaţiilor. Aceste înalte consilii nu au nici o autoritate sau putere pentru a pune în aplicare recomandările lor. Dacă părerea lor se bazează pe legile fundamentale ale universului, curţile din Nebadon vor emite ordine de execuţie; însă dacă recomandările lor au de a face cu condiţii locale sau de urgenţă, ele trebuie să coboare la adunările legislative ale constelaţiei pentru ordonanţă deliberativă şi apoi la autorităţile sistemului pentru execuţie. Aceste înalte consilii sunt, în realitate, supralegislaturile

universului, însă ele funcţionează fără autoritate de decizie şi fără putere de execuţie.

33:8.6 (373.8) Când ne referim la administrarea universală în termeni de "tribunale" şi "adunări", trebuie să fie bine înţeles că aceste operaţiuni spirituale sunt foarte diferite de activităţile mai primitive şi materiale de pe Urantia, care poartă nume corespunzătoare.

33:8.7 (373.9) [Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 34

Spiritul-mamă al universului local

34:0.1 (374.1) CÂND un Fiu Creator este personalizat de Tatăl Universal şi de Fiul Etern, atunci Spiritul Infinit individualizează o reprezentare nouă şi unică de sine pentru a-l însoţi pe acest Fiu Creator către ţinuturile spaţiului, şi acolo să-i fie tovarăş, mai întâi în organizarea fizică, şi mai apoi, în creaţie şi în slujirea pe lângă creaturile universului nou proiectat.

34:0.2 (374.2) Un Spirit Creativ reacţionează atât la realităţile fizice, cât şi la cele spirituale; tot aşa face şi un Fiu Creator. Şi astfel ele se coordonează şi se asociază în dirijarea unui univers local al spaţiului şi timpului.

34:0.3 (374.3) Aceste Spirite Fiice sunt de esenţa Spiritului Infinit, dar ele nu pot funcţiona simultan în munca de creaţie fizică şi de slujire spirituală. În creaţia fizică, Fiul Universului oferă modelul, în timp ce Spiritul Universului declanşează materializarea realităţilor fizice. Fiul stabileşte planurile puterii, dar Spiritul transformă aceste creaţii de energie în substanţe fizice. Cu toate că este destul de dificil să se zugrăvească această prezenţă universală iniţială a Spiritului Infinit ca pe o persoană, nu este mai puţin adevărat că, pentru Fiul Creator, asociatul său Spirit este personal şi a funcţionat întotdeauna ca o individualitate distinctă.

1. Personalizarea Spiritului Creativ

34:1.1 (374.4) După desăvârşirea organizării fizice a unui ansamblu stelar şi planetar şi după stabilirea circuitelor de energie de către centri suprauniversali de putere, ca urmare a acestei lucrări preliminare de creaţie făcută de către agenţii Spiritului Infinit, care operează după şi sub ordinele focalizării sale creative din universul local, Fiului Mihail proclamă că viaţa urmează acum să fie proiectată în universul nou organizat. Când Paradisul a recunoscut această declaraţie de intenţie, s-a produs o reacţie de aprobare în Trinitatea Paradisului, în urma căreia Spiritul Maestru, din al cărui suprauniviers se organizează această nouă creaţie, dispare în strălucirea spirituală a Deităţilor. Între timp, celelalte Spirite Maestru se apropie de lăcaşul central al Deităţilor Paradisului şi apoi, când Spiritul Maestru îmbrăţişat de Deităţi iese la iveală pentru a fi recunoscut de semenii

lui, se produce ceea ce se numeşte o „erupţie primară”. Aceasta este o formidabilă străfulgerare spirituală, un fenomen care se poate distinge clar chiar şi în sediul îndepărtat al suprauniversurilor interesate; şi simultan cu această puţin înţeleasă manifestare a Trinităţii, are loc o schimbare însemnată în natura prezenţei şi puterii spirituale creative a Spiritului Infinit aflat în universul local respectiv. Ca răspuns la aceste fenomene din Paradis şi chiar în prezenţa Fiului Creator, se personalizează imediat o nouă reprezentare personală a Spiritului Infinit. Aceasta este Slujitoarea Divină. Spiritul Creativ individualizat, ajutor al Fiului Creator, a devenit asociatul lui creativ personal, Spiritul-Mamă al universului local.

34:1.2 (375.1) Din această nouă segregare personală a Creatorului Comun, şi prin ea, pornesc curenţii stabiliţi şi circuitele ordonate ale puterii de spirit şi ale influenţei spirituale menite să impregneze toate lumile şi toate fiinţele acelui univers local. În realitate, această prezenţă nouă şi personală nu este decât o transformare a asociatului preexistent şi mai puţin personal al Fiului în lucrarea lui anterioară de organizare fizică a universului.

34:1.3 (375.2) Aceasta este, în câteva cuvinte, relatarea unei drame uluitoare, însă ea reprezintă tot ce se poate spune cu privire la aceste operaţiuni memorabile. Ele sunt instantanee, insondabile, şi incomprehensibile; secretul tehnicii şi al procedeelor lor se află în sânul Trinităţii Paradisului. Numai de un singur lucru suntem siguri: prezenţa Spiritului în universul local, în epoca creaţiei sau a organizării pur fizice, era incomplet diferenţiată de spiritul Spiritului Infinit al Paradisului; pe de altă parte, după ce Spiritul Maestru supraveghetor a reapărut din îmbrăţişarea secretă a Dumnezeilor, şi în

urma străfulgerării energiei spirituale, manifestarea Spiritului Infinit în universul local se preschimbă deodată şi complet sub înfăţişarea personală a Spiritului Maestru care era în legătură transmutantă cu Spiritul Infinit. Spiritul-Mamă al universului local dobândeşte astfel o natură personală, nuanţată de aceea a Spiritului Maestru al suprauniversului sub jurisdicţia astronomică în care este plasat universul local.

34:1.4 (375.3) Această prezenţă personalizată a Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă Creativ al universului local, este cunoscută în Satania sub numele de Slujitoarea Divină. Spre toate intenţiile practice şi către toate scopurile spirituale, această manifestare a Deităţii este o fiinţă divină, o persoană spirituală. Ea este recunoscută şi respectată ca atare de către Fiul Creator. Prin această localizare şi prin această personalizare a celei de Treia Surse-Centru în universul nostru local se face că Spiritul a putut apoi să se supună atât de complet Fiului Creator, încât s-a putut zice pe bună dreptate despre acest Fiu că: „toate puterile din ceruri şi de pe pământ i-au fost încredinţate lui.”

2. Natura Slujitorului Divin

34:2.1 (375.4) După ce a suferit o metamorfoză însemnată a personalităţii sale în epoca creaţiei vieţii, Divina Slujitoare funcţionează după aceea ca persoană, şi cooperează într-o manieră foarte personală cu Fiul Creator pentru stabilirea planurilor şi pentru dirijarea vastelor treburi ale creaţiei lor locale. Pentru multe tipuri de fiinţe din univers, chiar şi această reprezentare a Spiritului Infinit

poate să nu pară în întregime personală în cursul epocilor care preced efuziunea finală a lui Mihail; însă, după ce Fiul Creator a fost înălţat la autoritatea supremă a unui Fiu Maestru, se produce o asemenea intensificare a calităţilor Spiritului-Mamă Creativ, încât el este personal recunoscut de toţi indivizii care îl contactează.

34:2.2 (375.5) De la începutul asocierii lui cu Fiul Creator, Spiritul Universului posedă toate atributele Spiritului Infinit privitoare la controlul fizic, incluzând deplina capacitate de antigravitaţie. La dobândirea statutului personal Spiritul Universului exercită în universul local un control al gravitaţiei mentale tot atât de deplin şi complet cum ar face-o Spiritul Infinit dacă ar fi prezent personal.

34:2.3 (375.6) În fiecare univers local, Divina Slujitoare funcţionează în concordanţă cu natura şi cu caracteristicile inerente Spiritului Infinit, aşa cum este el întrupat într-unul dintre cele Şapte Spirite Maestru ai Paradisului. Deşi există o uniformitate fundamentală de caracter în toate Spiritele Universului, există şi o diversitate a funcţiilor, determinată de originea lor prin unul dintre cele Şapte Spirite Maestru. Această diferenţă de origine explică de ce Spiritele-Mamă ale universului local folosesc tehnici funcţionale diferite în diverse suprauniversuri. Dar, în toate atributele lor spirituale esenţiale, aceste Spirite sunt identice, deopotrivă de spirituale şi în întregime divine, oricare ar fi diferenţierea lor suprauniversală.

34:2.4 (376.1) Spiritul Creativ este coresponsabil cu Fiul Creator în zămislirea creaturilor lumilor şi nu se sustrage niciodată de la angajamentele sale faţă de Fiu, în toate eforturile de a susţine şi de a

conserva aceste creaţii. Viaţa este ocrotită şi menţinută prin intermediul Spiritului Creativ. „Tu îţi trimiţi Spiritul, şi ele sunt create. Tu reînnoieşti faţa pământului.”

34:2.5 (376.2) În crearea unui univers de făpturi inteligente, Spiritul-Mamă Creativ funcţionează mai întâi în sfera perfecţiunii universale unde colaborează cu Fiul la zămislirea Strălucitoarei Stele de Dimineaţă. După aceea, descendenţa Spiritului se apropie tot mai mult de ordinul fiinţelor create de pe planete, tot aşa cum Fiii se coboară treptat de la Melchizedeki până la Fiii Materiali, care iau efectiv contact cu muritorii ţinuturilor. În evoluţia ulterioară a creaturilor muritoare, Fiii Purtători ai Vieţii furnizează corpul fizic, fabricat din materialele organizate existente aletărâmului, în timp ce Spiritul Universului contribuie cu „suflul vieţii.”

34:2.6 (376.3) În vreme ce al şaptelea segment al marelui univers se poate, în multe privinţe, să fie lent în dezvoltarea sa, cei care studiază profund problemele noastre prevăd evoluţia unei creaţii extraordinar de bine echilibrate în epocile care vor veni. Noi prezicem acest înalt grad de simetrie din Orvonton, deoarece Spiritul care prezidează acest supraunivers este conducătorul Spiritelor Maestru din înalt, datorită faptului că el este o inteligenţă spirituală care întrupează uniunea echilibrată şi perfecta coordonare a trăsăturilor şi a caracterelor tuturor celor trei Deităţi eterne. Noi suntem întârziaţi şi înapoiaţi în comparaţie cu alte sectoare, dar ne aşteaptă fără îndoială o dezvoltare transcendentă şi o înfăptuire fără precedent cândva în epocile eterne ale viitorului.

3. Fiul şi Spiritul în timp şi spaţiu

34:3.1 (376.4) Nici Fiul Etern, nici Spiritul Infinit nu sunt limitaţi sau condiţionaţi de timp ori de spaţiu, dar majoritatea descendenţilor lor sunt.

34:3.2 (376.5) Spiritul Infinit impregnează tot spaţiul şi sălăşluieşte în cercul eternităţii. În contactul lor personal cu copiii timpului, personalităţile Spiritului Infinit trebuie totuşi să ţină adesea seama de elementele temporale, însă mai puţin de spaţiu. Mulţi slujitori ai minţii sunt independenţi de spaţiu, dar suferă o întârziere în timp în coordonarea mai multor nivele ale realităţii universale. Un Mesager Solitar este practic independent de spaţiu, mai puţin în sensul că îi trebuie efectiv timp pentru a merge dint-un loc în altul. Există şi alte entităţi similare care vă sunt necunoscute.

34:3.3 (376.6) În aceste prerogative personale, un Spirit Creativ este totalmente şi în întregime independent de spaţiu, însă nu şi de timp. Nu se întâlneşte nici o prezenţă personală specializată a Spiritului Universului, nici în sediile constelaţiilor, nici în cele ale sistemelor. El este în mod egal şi difuz prezent pretutindeni în întregul lui univers local şi este, prin urmare, într-un mod tot atât de literal şi de personal prezent într-o lume ca şi în toate celelalte.

34:3.4 (376.7) Numai în ceea ce priveşte elementul timp se face că un Spirit Creativ este mereu limitat în slujirea lui universală. Un Fiu Creator acţionează instantaneu în tot universul său, dar Spiritul Creativ trebuie să ţină seama de timp în slujirea minţii universale,

afară de cazul când el se lipseşte conştient şi cu un scop bine determinat de prerogativele personale ale Fiului Universului. În funcţia de pur spirit, Spiritul Creativ acţionează, de asemenea, fără a depinde de timp. El este la fel în colaborarea lui cu funcţia misterioasă de reflexivitate universală.

34:3.5 (377.1) Deşi circuitul de gravitaţie al spiritului Fiului Etern operează independent de spaţiu şi de timp, funcţiile Fiilor Creator nu sunt toate scutite de limitările de spaţiu. Exceptând treburile lumilor evolutive, Fiii Mihaili par capabili să opereze rămânând relativ independenţi de timp. Un Fiu Creator nu este handicapat de timp, dar este condiţionat de spaţiu; el nu poate fi personal în două locuri, în acelaşi timp. Mihail din Nebadon acţionează independent de timp în propriul său univers, şi practic tot aşa în suprauniversul prin jocul reflexivităţii. El comunică direct şi independent de timp cu Fiul Etern.

34:3.6 (377.2) Divina Slujitoare este ajutorul înţelegător al Fiului Creator, căruia îi îngăduie să-şi învingă şi să-şi compenseze limitările inerente privitoare la spaţiu; într-adevăr, atunci când aceste două personalităţi funcţionează în uniune administrativă, ele sunt practic independente de timp *şi* de spaţiu în cuprinsul hotarelor creaţiei lor locale. Prin urmare, se poate observa practic peste tot într-un univers local că Fiul Creator şi Spiritul Creativ funcţionează independent atât de timp, cât şi de spaţiu, din moment ce fiecare poate să dispună de celălalt, care este eliberat fie de spaţiu, fie de timp.

34:3.7 (377.3) Numai fiinţele absolute sunt independente de timp şi de spaţiu în sensul absolut. Majoritatea persoanelor subordonate ale

Fiului Etern şi ale Spiritului Infinit sunt dependente şi de spaţiu şi de timp.

34:3.8 (377.4) Când un Spirit-Mamă Creativ devine „conştient de spaţiu”, el se pregăteşte să recunoască ca fiind al său un „domeniu de spaţiu” circumscris, un tărâm unde ar fi liber de spaţiu prin opoziţie cu tot restul spaţiului de care ar putea fi condiţionat. Nu eşti liber să alegi şi să acţionezi decât pe tărâmul propriei tale conştiinţe.

4. Circuitele universului local

34:4.1 (377.5) Există trei circuite ale spiritului distincte în universul local al Nebadonului:

34:4.2 (377.6) 1. Spiritul de manifestare al Fiului Creator, Consolatorul, Spiritul Adevărului.

34:4.3 (377.7) 2. Circuitul spiritului Divinei Slujitoare, Spiritul Sfântul Sfânt.

34:4.4 (377.8) 3. Circuitul de slujire al inteligenţei, incluzând activităţi mai mult sau mai puţin unificate, dar funcţionând în mod divers, ale celor şapte spirite-mentale adjutante.

34:4.5 (377.9) Fiii Creatori sunt înzestraţi cu un spirit de prezenţă universală analog, în multe feluri, aceluia al celor Şapte Spirite Maestru ale Paradisului. Este vorba de Spiritul Adevărului pe care un Fiu de manifestare îl revarsă peste o lume după ce a fost spiritual investit pentru această sferă. Acest Consolator dăruit este forţa spirituală care îi atrage mereu pe toţi căutătorii de adevăr către El, care este personificarea adevărului în universul local. Acest spirit este

o înzestrare inerentă Fiului Creator, care se iveşte din natura lui divină tot aşa cum circuitele principale ale marelui univers provin din prezenţele de personalitate ale Deităţilor Paradisului.

34:4.6 (377.10) Fiul Creator poate să vină şi să plece; prezenţa lui personală se poate găsi în universul local sau oriunde altundeva. Aceasta nu îl împiedică pe Spiritul Adevărului să funcţioneze liniştit, căci, deşi această prezenţă divină provine din personalitatea Fiului Creator, ea este funcţional centrată în persoana Divinei Slujitoare.

34:4.7 (378.1) Spiritul-Mamă Universal nu părăseşte totuşi niciodată lumea-sediu a universului local. Spiritul Fiului Creator poate funcţiona independent de prezenţa personală a Fiului, şi aşa se şi întâmplă, dar nu este la fel şi cu spiritul personal al Divinei Slujitoare. Spiritul Sfânt al Divinei Slujitoare ar înceta să mai fie funcţional dacă prezenţa sa personală ar fi retrasă din Salvington. Prezenţa sa spirituală pare să fie fixată în lumea-sediu a universului, şi chiar acest fapt îngăduie spiritului Fiului Creator să funcţioneze independent de locul în care se află Fiul. Spiritul-Mamă al Universului acţionează ca centru şi ca focar universale ale Spiritului Adevărului, precum şi al propriei sale influenţe personale, Spiritul Sfânt.

34:4.8 (378.2) Fiul-Tată Creator şi Spiritul-Mamă Creativ contribuie amândoi, în diverse moduri, la înzestrarea mentală a copiilor universului lor local, însă Spiritul Creativ nu atribuie minte până ce el însuşi nu este înzestrat cu prerogative personale.

34:4.9 (378.3) Ordinele de personalităţi supraevolutive dintr-un univers local sunt înzestrate cu model minte suprauniversal de tip adaptat la acest univers local. Ordinele umane şi cele subumane de

viaţă evolutivă sunt înzestrate cu un slujitor minte de tipul spiritelor adjutante.

34:4.10 (378.4) Cele şapte spirite-mentale adjutante sunt creaţia Divinei Slujitoare a unui univers local. Aceste spirite-minte au caractere asemănătoare, dar puteri diferite; toate participă identic la natura Spiritului Universului, deşi ele sunt prea puţin privite ca personalităţi, în afară de Mama lor Creatoare. Cele şapte adjutante au primit următoarele nume: spiritul *înţelepciunii,* spiritul adorării, spiritul *sfătuirii,* spiritul *cunoaşterii,* spiritul *curajului,* spiritul *înţelegerii,* spiritul *intuiţiei-* al percepţiei rapide.

34:4.11 (378.5) Acestea sunt cele „şapte spirite ale lui Dumnezeu," „asemeni lămpilor arzânde din faţa tronului," pe care profetul le-a perceput în simbolurile viziunii. Dar el n-a văzut tronurile celor douăzeci şi patru de santinele din jurul acestor şapte spirite-minte adjutante. Acest pasaj reprezintă confundarea a două prezentări, una care ţine de sediul universului şi cealaltă de capitala sistemului. Tronurile celor douăzeci şi patru de venerabili se află în Jerusem, sediul sistemului vostru local de lumi locuite.
34:4.12 (378.6) În schimb, despre Salvington a scris Ioan: „Şi din tron au pornit lumini si fulgere şi voci" - transmisiile universului către sistemele locale. El şi-a dat seama, de asemenea, de creaturile care asigurau controlul direcţional al universului local, busolele vii ale lumii-sediu. Acest control direcţional, în Nebadon, este asigurat de către cele patru creaturi controlatoare ale Salvingtonului. Ele operează asupra curenţilor universali şi sunt ajutate cu pricepere de spiritul-minte care acţionează primul, adjutantul intuiţiei, spiritul

„înţelegerii rapide”. Dar descrierea acestor patru creaturi - numite animale în Apocalipsă - a fost jalnic denaturată; ele sunt de o frumuseţe inegalabilă şi au forme delicate.

34:4.13 (378.7) Cele patru puncte cardinale sunt universale şi inerente în viaţa Nebadonului. Toate creaturile vii posedă unităţi corporale care sunt sensibile şi simţitoare la aceşti curenţi orientatori. Aceste atribute ale creaturilor sunt reproduse coborând din univers până la planetele individuale, şi, în combinaţie cu forţele magnetice ale lumilor, ele activează mulţimile de corpuri microscopice din organismele animale, astfel încât aceste celule orientatoare indică mereu către nord şi către sud. În felul acesta este simţul de orientare fixat pentru totdeauna în fiinţele vii ale universului. Omenirea nu este totalmente privată de posedarea conştientă a acestui simţ. Aceste corpuri au fost observate prima dată pe Urantia aproape de epoca acestei povestiri.

5. Slujirea Spiritului

34:5.1 (379.1) Până în momentul celei de-a şaptea efuziuni a Fiului Creator, Divina Slujitoare cooperează cu el la formularea vieţii şi la crearea de noi ordine de fiinţe. Apoi, după înălţarea lui până la deplina suveranitate a universului, ea continuă să colaboreze cu Fiul şi cu spiritul manifestat al Fiului în urmărirea lucrării de slujire a lumii şi a progresului planetar.

34:5.2 (379.2) Pe lumile locuite, Spiritul-Mamă întreprinde munca de progres evolutiv, începând cu materiile neînsufleţite ale ţinutului.

El înzestrează mai întâi viaţa vegetală, apoi organismele animale, apoi primele ordine de existenţă umană. Fiecare transmitere succesivă a vieţii contribuie şi mai mult la dezvoltarea potenţialului evolutiv al vieţii planetare, de la stadiile iniţiale şi primitive până la apariţia creaturilor înzestrate cu voinţă. Această muncă a Spiritului este în mare măsură efectuată de cele şapte adjutante, de spiritele promisiunii, de spiritul-minte al planetelor în evoluţie care unifică şi coordonează, care conduce mereu şi laolaltă rasele oamenilor către idei şi idealuri spirituale mai înalte.

34:5.3 (379.3) Omul muritor simte pentru prima dată slujirea Spiritului în conjuncţie cu mintea atunci când mintea pur animală a creaturilor evolutive dezvoltă o capacitate de recepţie faţă de adjutantele adorării şi înţelepciunii. Această slujire a celei de-al şasea şi a celei de-a şaptea dintre adjutante denotă că evoluţia mentală a trecut pragul slujirii spirituale, iar o astfel de minte având funcţia de venerare şi de înţelepciune este imediat inclusă în circuitele spirituale ale Divinei Slujitoare.

34:5.4 (379.4) Când mintea este astfel înzestrată cu slujirea Spiritului Sfântului Sfânt, ea posedă capacitatea de a alege (conştient sau inconştient) prezenţa spirituală a Tatălui Universal - Ajustorul Gândirii. Dar numai după ce un Fiu manifestat a eliberat Spiritul Adevărului pentru o slujire planetară a tuturor muritorilor, se face că toate minţile normale sunt automat pregătite pentru recepţionarea Ajustorilor Gândirii. Spiritul Adevărului lucrează în uniune completă cu prezenţa spiritului Divinei Slujitoare. Această legătură spirituală duală planează asupra lumilor, căutând să propovăduiască adevărul şi să ilumineze spiritual minţile oamenilor, să inspire sufletele raselor în

ascensiune şi să conducă mereu popoarele care sălăşluiesc pe planetele evolutive către ţelul paradisiac al destinului lor divin.

34:5.5 (379.5) Deşi Spiritul Adevărului este răspândit peste toată carnea, acest spirit al Fiului este aproape în întregime limitat în funcţiile sale şi în puterea sa de receptivitatea personală a oamenilor la ceea ce constituie suma şi substanţa misiunii Fiului de manifestare. Spiritul Sfânt este parţial independent de atitudinea umană şi parţial condiţionat de deciziile şi de cooperarea voinţei omului. Cu toate acestea, slujirea Spiritului Sfânt devine tot mai efectivă în sanctificarea şi în spiritualizarea vieţii lăuntrice a muritorilor care *ascultă* cu atât mai mult de îndrumările divine.

34:5.6 (379.6) Ca indivizi, voi nu posedaţi un fragment sau o entitate separată a spiritului Fiului-Tată Creator sau a Spiritului-Mamă Creativ; aceste slujiri nu intră în contact cu centrele gânditoare ale minţii individuale, şi nici nu le locuiesc, aşa cum o fac Monitorii de Mister. Ajustorii Gândirii sunt individualizări definite ale realităţii prepersonale a Tatălui Universal, sălăşluind efectiv în mintea muritoare ca parte integrantă a acelei minţi, şi ei lucrează mereu în perfectă armonie cu spiritele conjugate ale Fiului Creator şi ale Spiritului Creativ.

34:5.7 (380.1) Prezenţa Spiritului Sfânt al Fiicei Universului Spiritului Infinit, cea a Spiritului Adevărului al Fiului Universului Fiului Etern, şi cea a Spiritului Ajustor al Tatălui Paradisiac într-un şi cu un muritor evolutiv, denotă simetria înzestrării spirituale şi a slujirii spirituale, şi califică un astfel de muritor pentru a realiza în mod conştient faptul că el este fiu al lui Dumnezeu prin credinţă.

6. Spiritul din om

34:6.1 (380.2) Când o planetă locuită avansează în evoluţia ei şi când locuitorii ei se spiritualizează tot mai mult, aceste personalităţi mature pot primi influenţe spirituale adiţionale. Pe măsură ce muritorii progresează în controlul minţii şi în percepţia spiritului, aceste multiple slujiri spirituale funcţionează într-o manieră tot mai bine coordonată; ele se amestecă tot mai mult cu supraslujirea Trinităţii Paradisului.
34:6.2 (380.3) Deşi Divinitatea poate fi plurală în manifestările ei, în experienţa umană Deitatea este singulară, întotdeauna *una.* Nici slujirea spirituală nu este plurală în experienţa umană. Fără a ţine seama de pluralitatea lor de origine, toate influenţele spiritului funcţionează ca o singură unitate. Într-adevăr, ele sunt una, căci ele sunt slujirea spirituală a Dumnezeului Septuplu în şi pentru făpturile marelui univers; şi, pe măsură ce această slujire unificatoare a spiritului este dintre cele mai apreciate şi mai bine primite de către creaturi, ea devine în experienţa lor slujirea lui Dumnezeu Supremul.

34:6.3 (380.4) De pe culmile gloriei eterne se coboară Spiritul divin, printr-o lungă serie de paşi, ca să vă întâlnească pe voi aşa cum sunteţi şi acolo unde sunteţi şi atunci, în tovărăşia credinţei, să îmbrăţişeze cu dragoste sufletul de origine muritoare şi să pornească pe drumul sigur şi cert de reîntoarcere pe urmele paşilor lui de coborâre, nemaioprindu-se până când sufletul evolutiv nu este înălţat cu siguranţă chiar până la înălţimile beatitudinii de la care Spiritul

divin s-a pornit iniţial la drum în această misiune de milostenie şi de slujire.

34:6.4 (380.5) Forţele spirituale caută şi îşi ating infailibil propriul lor nivel originar. După ce au ieşit din Etern, este sigur că ele se vor reîntoarce la acesta, aducând cu ele pe toţi acei copii ai timpului şi spaţiului care au îmbrăţişat călăuzirea şi învăţătura Ajustorului interior, aceia care au fost cu adevărat „născuţi din Spirit”, fiii lui Dumnezeu prin credinţă.

34:6.5 (380.6) Spiritul divin este sursa unei slujiri şi a unei încurajări continue pentru copiii oamenilor. Puterea şi înfăptuirea voastră „depind de milostenia lui, prin reînnoirea Spiritului.” Viaţa spirituală, ca şi energia fizică, este consumată. Efortul spiritual rezultă într-o relativă epuizare spirituală. Toată experienţa ascendentă este reală, precum şi spirituală; de aceea, este scris într-adevăr, „Spiritul e cel care însufleţeşte.” „Spiritul dă viaţă.”

34:6.6 (380.7) Teoria moartă, chiar şi a celor mai înalte doctrine religioase, este neputincioasă în transformarea caracterului uman sau în controlarea comportamentului muritor. Ceea ce îi trebuie lumii de azi este adevărul pe care învăţătorul vostru de demult l-a proclamat: „nu numai în cuvinte, ci şi în putere şi în Spiritul Sfânt.” Germenul adevărului teoretic este inert, cele mai elevate concepte morale sunt fără efect, dacă Spiritul divin nu suflă asupra formelor adevărului şi nu însufleţeşte formulele dreptăţii.

34:6.7 (381.1) Aceia care au primit şi au recunoscut locuirea în interior a lui Dumnezeu au fost născuţi din Spirit. „Voi sunteţi templul lui Dumnezeu, şi spiritul lui Dumnezeu locuieşte în voi.” Nu este de

ajuns ca acest spirit să fie revărsat peste voi; Spiritul divin trebuie să controleze şi să domine fiecare fază a experienţei umane.

34:6.8 (381.2) Prezenţa Spiritului divin, apa vieţii, este ceea ce împiedică setea devoratoare a nemulţumirii muritorilor, precum şi acea foame de nedescris a minţii umane nespiritualizate. Fiinţele motivate de Spirit „nu-s însetate niciodată, căci această apă spirituală va fi la ele un izvor de satisfacţie care ţâşneşte în viaţa veşnic.” Asemenea suflete divin udate sunt aproape independente de mediul înconjurător material în ceea ce priveşte bucuriile trăirii şi satisfacţiile existenţei pământeşti. Ele sunt iluminate şi reîmprospătate spiritual, întărite şi înzestrate moral.

34:6.9 (381.3) În fiecare muritor există o natură duală: moştenirea tendinţelor animale şi impulsul elevat al înzestrării cu spirit. În cursul scurtei vieţi pe care o trăiţi pe Urantia, aceste două diverse şi opuse imbolduri rareori pot fi pe deplin împăcate; ele cu greu pot fi armonizate şi unificate; dar, pe tot parcursul vieţii voastre, Spiritul conjugat se străduieşte mereu să vă ajute să vă supuneţi tot mai mult trupul la îndrumările Spiritului. Chiar dacă trebuie să vă trăiţi viaţa voastră materială, chiar dacă nu puteţi să scăpaţi de trup şi de necesităţile lui, totuşi, în ceea ce priveşte scopurile şi idealurile voastre, voi aveţi tot mai multă putere să vă supuneţi natura voastră animală stăpâniri Spiritului. Înăuntrul vostru există cu adevărat o conspiraţie de forţe spirituale, o confederaţie de puteri divine, al căror scop exclusiv constă în a vă elibera definitiv din sclavia voastră materială şi de handicapurile finite.

34:6.10 (381.4) Scopul acestei slujiri este „ca voi să puteţi fi întăriţi cu putere de spiritul Lui din omul lăuntric.” Şi toate astea reprezintă doar

paşii preliminari către atingerea finală a perfecţiunii de credinţă şi de servire, acea experienţă în care veţi fi „umpluţi de toată plenitudinea lui Dumnezeu”, „căci toţi cei care sunt conduşi de spiritul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu.”

34:6.11 (381.5) Spiritul nu *constrânge* niciodată, el nu face decât să călăuzească. Dacă sunteţi un elev atent, dacă vreţi să atingeţi nivele de spirit şi înălţimi divine, dacă doriţi în mod sincer să atingeţi ţelul etern, atunci Spiritul divin vă va conduce cu blândeţe şi cu dragoste pe cărarea filiaţiei şi a progresului spiritual. Fiecare pas pe care îl faceţi trebuie să fie unul de cooperare binevoitoare, inteligentă şi voioasă. Dominarea Spiritului nu-i niciodată pângărită de siluire, nici compromisă de constrângere.

34:6.12 (381.6) Şi când o asemenea viaţă de călăuzire spirituală este liber şi inteligent acceptată, în mintea umană se dezvoltă treptat o conştiinţă pozitivă de contact divin şi o asigurare a unei comuniunii de spirit; mai devreme ori mai târziu „Spiritul este martor împreună cu spiritul vostru (Ajustorul) cum că voi sunteţi un copil al lui Dumnezeu.” Propriul vostru Ajustor al Gândirii va indicat deja înrudirea voastră cu Dumnezeu, iar Scripturile confirmă că spiritul poartă mărturie „ *împreună cu* spiritul vostru”, nu *pentru* spiritul vostru.

34:6.13 (381.7) Conştiinţa dominării unei vieţi umane de către spirit este în prezent însoţită de o demonstrare crescândă a caracteristicilor Spiritului în reacţiile vitale ale muritorului astfel călăuzit de spirit, „căci roadele sunt iubirea, pacea, îndurarea, blândeţea, bunătatea, credinţa, umilinţa, cumpătarea.” Aceşti muritori divin iluminaţi şi călăuziţi de spirit, deşi păşesc încă pe umilele cărări ale trudei şi deşi

îşi îndeplinesc cu fidelitate umană îndatoririle misiunii lor pământeşti, au început deja să distingă luminile vieţii eterne pe măsură ce ele licăresc pe malurile îndepărtate ale unei alte lumi; ei au început deja să cuprindă realitatea acelui adevăr inspirator şi încurajator că „regatul lui Dumnezeu nu este carne şi băutură, ci dreptate, pace şi bucurie în Spiritul Sfânt.” Şi în cursul fiecărei încercări şi în prezenţa fiecărei greutăţi, sufletele născute din spirit sunt susţinute de acea speranţă care transcende orice teamă, deoarece iubirea lui Dumnezeu este larg răspândită în toate inimile prin prezenţa Spiritului divin.

7. Spiritul şi carnea

34:7.1 (382.1) Carnea, natura inerentă provenită din rasele de origine animală, se bucură de roadele Spiritului divin. Când natura muritoare a fost înălţată prin adăugarea naturii Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, întrucât rasele urantiene au fost ameliorate într-o oarecare măsură prin manifestarea lui Adam, atunci este mai bine pregătită calea pentru ca Spiritul Adevărului să coopereze cu Ajustorul lăuntric în vederea magnificei recolte a roadelor spirituale ale caracterului. Dacă voi nu respingeţi acest spirit, chiar dacă vă trebuie o eternitate pentru a vă îndeplini misiunea, „el vă va îndruma în tot adevărul.”

34:7.2 (382.2) Muritorii evolutivi care locuiesc lumile normale ale progresului spiritual nu suferă de conflictele acute dintre spirit şi trup, care caracterizează rasele Urantiei din epoca noastră. Dar până şi pe planetele ideale, omul preadamic trebuie să facă eforturi pozitive pentru a se ridica de la planul pur animalic al existenţei la nivele

succesive de semnificaţii intelectuale tot mai mari şi de valori spirituale superioare.

34:7.3 (382.3) Muritorii unei lumi normale nu suferă constant de războiul dintre natura lor fizică şi natura lor spirituală. Ei se confruntă cu necesitatea de a se îndepărta de la nivelele animale ale existenţei urcând la planurile mai înalte ale trăirii spirituale, dar această ascensiune este mai asemănătoare, prin comparaţie, cu o pregătire educativă decât cu intensele conflicte ale muritorilor Urantiei din acest domeniu al divergenţei dintre natura spirituală şi natura materială.

34:7.4 (382.4) În această sarcină de realizare spirituală progresivă pe planeta lor, popoarele Urantiei suferă consecinţele unei duble privări de ajutor. Răscularea lui Caligastia a aruncat întreaga lume într-o confuzie generală şi le-a privat pe toate generaţiile ulterioare de ajutorul moral pe care l-ar fi oferit o societate bine ordonată. Dar şi mai dezastruoasă a fost vina adamică, în sensul că ea a privat rasele de tip superior de natura fizică care ar fi fost mai mult în acord cu aspiraţiile spirituale.

34:7.5 (382.5) Muritorii Urantiei sunt forţaţi să treacă prin această luptă pronunţată dintre spirit şi carne deoarece strămoşii lor îndepărtaţi n-au fost destul de complet adamizaţi de manifestarea edenică. Planul divin prevăzuse că rasele de muritori de pe Urantia ar fi trebuit să aibă o natură fizică mai spontan sensibilă la spirit.

34:7.6 (382.6) Cu tot acest dublu dezastru pentru natura oamenilor şi pentru anturajul lor, muritorii de astăzi ar resimţi mai puţin acest război aparent dintre carne şi spirit dacă ar intra în împărăţia

spiritului. Acolo, fiii lui Dumnezeu prin credinţă se bucură de o relativă descătuşare din robia cărnii în serviciul iluminat şi eliberator al unei devoţiuni sincere pentru a face voia Tatălui din ceruri. Isus a arătat omenirii noul mod de a trăi o viaţă de muritor, mod prin care fiinţele umane pot să scape într-o foarte mare măsură de consecinţele cumplite ale rebeliunii caligastice şi să compenseze foarte eficient zădărnicirile care rezultă din greşeala adamică. „Spiritul vieţii lui Isus Cristos ne-a eliberat de legea vieţii animale şi de tentaţiile răului şi ale păcatului.” „Aceasta este victoria care învinge carnea, chiar credinţa voastră.”

34:7.7 (383.1) Acei bărbaţi şi femei cunoscători de Dumnezeu care au fost născuţi din Spirit nu încearcă un conflict mai intens cu naturile lor muritoare decât locuitorii celor mai normale dintre lumi, planete care n-au fost niciodată pângărite de păcat, nici atinse de rebeliune. Fiii de credinţă lucrează pe nivelele intelectuale şi trăiesc pe planurile spirituale aflate cu mult deasupra conflictelor produse de dorinţe fizice neînfrânate şi nenaturale. Imboldurile normale ale unei fiinţe animal şi apetiturile şi elanurile naturale ale naturii sale fizice nu sunt în conflict nici chiar cu cea mai înaltă realizare spirituală, decât doar în minţile persoanelor ignorante, greşit învăţate sau ale persoanelor din nenorocire exagerat de conştiincioase.

34:7.8 (383.2) După ce aţi pornit pe calea vieţii veşnice, după ce aţi acceptat misiunea şi v-aţi primit ordinele de a progresa, să nu vă temeţi de primejdiile lipsei de memorie a oamenilor şi ale inconstanţei muritorilor, nu vă lăsaţi tulburaţi de temeri, de eşecuri sau de confuzii derutante, nu şovăiţi şi nu puneţi sub semnul întrebării statutul şi poziţia voastră, căci în toate orele sumbre, la toate

intersecţiile luptei pentru progres, Spiritul Adevărului va vorbi întotdeauna, zicându-vă, „Aceasta este calea.”

34:7.9 (383.3) [Prezentat de un Puternic Mesager numit în serviciu temporar pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 34 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 36 >>

Capitolul 35

Fiii lui Dumnezeu ai universului local

35:0.1 (384.1) FIII lui Dumnezeu prezentaţi anterior au avut o origine paradisiacă. Ei sunt descendenţii Guvernaorilor divini ai domeniilor universale. Fiii Creatori aparţin primului ordin de filiaţie al Paradisului şi nu există decât unul singur în Nebadon, Mihail, tatăl şi suveranul universului. În ceea ce priveşte Avonalii sau Fiii Magistrali, al doilea ordin de filiaţie al Paradisului, Nebadonul are cota sa parte completă de 1.062., iar aceşti „Crişti minori" sunt la fel de eficienţi şi atotputernici în manifestările lor planetare ca şi Fiul Creator şi Maestru pe Urantia. Fiinţele de al treilea ordin, fiind provenite din Trinitate, nu sunt înregistrate într-un univers local, însă

socotesc că există în Nebadon între cincisprezece şi douăzeci de mii de Fii Învăţători ai Trinităţii, în afară de 9.642 de asistenţi trinitizaţi de creaturi care sunt înregistraţi. Aceşti Daynali ai Paradisului nu sunt nici magistrali, nici administratori, ci sunt supraînvăţători.

35:0.2 (384.2) Tipurile de Fii pe care le vom studia îşi au originea în universul local. Ei sunt descendenţii unui Fiu Creator al Paradisului în diverse asocieri cu complementul său, Spiritul-Mamă al Universului. Următoarele ordine de filiaţie al universului local îşi găsesc loc în prezenta expunere:

35:0.3 (384.3) 1. Fiii Melchizedeki.

35:0.4 (384.4) 2. Fiii Vorondadeki.

35:0.5 (384.5) 3. Fiii Lanonandeki.

35:0.6 (384.6) 4. Fiii Purtători de Viaţă.

35:0.7 (384.7) Deitatea Trinitară a Paradisului funcţionează pentru crearea a trei ordine de filiaţie: Mihailii, Avonalii şi Daynalii. Deitatea Duală a universului local, Fiul şi Spiritul, funcţionează, de asemenea, pentru crearea a trei ordine elevate de Fii: Melchizedekii, Vorondadekii şi Lanondadekii, şi, după ce au împlinit această triplă expresie, ea colaborează cu nivelul următor al Dumnezeului Septuplu pentru a produce ordinul multilateral al Purtătorilor Vieţii. Aceste fiinţe sunt clasificate cu Fiii descinzând din Dumnezeu, însă reprezintă o formă unică şi originală al vieţii în univers. Întregul capitol următor va fi consacrat studiului lor.

1. Tatăl Melchizedek

35:1.1 (384.8) După aducerea în existenţă a fiinţelor de ajutor personal, cum ar fi Strălucitoarea Stea de Dimineaţă şi alte personalităţi administrative, în acord cu ţelul divin şi cu planurile creative ale unui univers dat, se produce o nouă formă de uniune creativă între Fiul Creator şi Spiritul Creativ, Fiica Spirtului Infinit din universul local. Personalitatea provenită din asociere creativă este Melchizedekul original - Tatăl Melchizedek - fiinţă unică, şi care colaborează ulterior cu Fiul Creator şi cu Spiritul Creativ pentru a aduce la existenţă întregul grup care poartă acest nume.

35:1.2 (385.1) În universul Nebadonului, Tatăl Melchizedek acţionează ca prim asociat executiv al Strălucitoarei Stele de Dimineaţă. Gabriel se ocupă mai degrabă de politica universului, iar Melchizedek de metodele practice de urmat. Gabriel prezidează comisiile şi corpurile consultative reunite special, extraordinar sau în caz de urgenţă. Gabriel şi Tatăl Melchizedek nu părăsesc niciodată Salvingtonul în acelaşi timp, deoarece în absenţa lui Gabriel, Tatăl Melchizedek funcţionează ca şef executiv al Nebadonului.

35:1.3 (385.2) Melchizedekii universului nostru au fost toţi creaţi pe parcursul unui mileniu al timpului standard de către Fiul Creator şi Spiritul Creativ în legătură cu Tatăl Melchizedek. Fiind un ordin de filiaţie în care unul dintre proprii lor membrii a funcţionat ca un creator coordonat, Melchizedekii sunt parţial de origine autonomă în constituţia lor şi, în consecinţă, candidaţi pentru a realiza un tip celest de guvern autonom. Ei îşi aleg periodic şeful lor administrativ pe un termen de şapte ani din timpul standard şi funcţionând, de altfel, ca un ordin care se autoconduce, cu toate că Melchizedekul originar exercită anumite prerogative inerente co-paternităţii sale. Din timp în

timp, acest Tată Melchizedek desemnează anumiţi indivizi din ordinul său pentru a funcţiona ca Purtători ai Vieţii speciali pe lângă lumi midsonite, un tip de planete locuite care nu au fost revelate până acum pe Urantia.

35:1.4 (385.3) Melchizedekii nu operează mult în afara universului local, decât atunci când sunt chemaţi ca martori în chestiunile în curs, în faţa tribunalelor suprauniversurilor, şi când sunt desemnaţi, aşa cum se întâmplă uneori, ca ambasadori speciali reprezentând un univers pe lângă un altul, în interiorul aceluiaşi supraunivers. Melchizedekul originar, sau primul născut din fiecare univers, este întotdeauna liber de a merge în universurile vecine sau în Paradis în misiuni care au de a face cu interesele şi cu îndatoririle ordinului său.

2. Fiii melchitedeki

35:2.1 (385.4) Melchizedekii sunt primul ordin de Fii divini care se apropie suficient de mult de viaţa creaturilor inferioare pentru a putea funcţiona direct în serviciul de înălţare a muritorilor şi pentru a servi rasele evolutive fără necesitatea recurgerii la încarnare. Aceşti fii se găsesc, prin natura lor, la mijlocul marii scări descendente a personalităţilor, originea lor plasându-i aproape exact la jumătatea distanţei dintre divinitatea cea mai înaltă şi creaturile volitive înzestrate cu viaţa cea mai umilă. Ei devin astfel intermediarii naturali dintre nivelele superioare şi divine de existenţă vie şi formele de viaţă inferioare, sau chiar materiale de pe lumile evolutive. Ordinele serafice, îngerii, sunt încântaţi să lucreze cu Melchizedekii; în

realitate, toate formele de viaţă inteligentă găsesc în aceşti Fii prieteni înţelegători, instructori compătimitori şi consilieri chibzuiţi.

35:2.2 (385.5) Melchizedekii formează un ordin care se autoguvernează. La acest grup unic noi întâlnim prima încercare de autodeterminare din partea unor fiinţe ale universului local şi observăm tipul cel mai elevat de guvernare autonomă. Aceşti Fii îşi organizează propriul lor mecanism de administrare pentru propriul lor grup şi propriul lor cămin planetar, cât şi pentru cele şase sfere asociate şi lumile lor tributare. Şi trebuie consemnat că ei nu au abuzat niciodată de prerogativele lor. Nici măcar odată în tot suprauniversul Orvontonului, aceşti Fii Melchizedeci nu au trădat încrederea pusă în ei. Ei sunt speranţa tuturor grupurilor universurilor care aspiră la autoguvernare. Ei sunt modelul originar şi învăţătorii autoguvernării pentru toate sferele Nebadonului. Toate ordinele de fiinţe inteligente, de la cele superioare până la cele inferioare, sunt unanime în omagiile lor aduse guvernelor Melchizedekilor.

35:2.3 (386.1) Ordinul de filiaţie al Melchizedekilor ocupă poziţia fiului cel mare dintr-o mare familie şi îşi asumă responsabilităţile acestuia. Cea mai mare parte a muncii lor este regulată şi într-o oarecare măsură de rutină, însă o mare parte din ea este voluntară şi ei şi-o impun în întregime. Majoritatea adunărilor speciale care se reunesc din timp în timp pe Salvington sunt convocate la iniţiativa Melchizedekilor. Din proprie iniţiativă, aceşti Fii patrulează universul lor natal. Ei menţin o organizaţie autonomă consacrată informării universale şi fac Fiului Creator rapoarte periodice independente de toate informaţiilor care ajung sus în sediul universului prin agenţiile regulate ale administrării obişnuite a tărâmului. Ei sunt prin natura lor

observatori imparţiali. Ei se bucură de deplina încredere a tuturor claselor de fiinţe inteligente.

35:2.4 (386.2) Melchizedekii operează ca tribunale de revizie mobile şi consultative. Aceşti Fii ai universului merg pe lumi în mici grupuri, pentru a servi acolo în calitate de comisii consultative, pentru a primi depoziţii, a primi sugestii şi pentru a acţiona în calitate de consilieri, ajutând astfel să se depăşească dificultăţile majore şi să se aplaneze diferendele serioase care se ivesc din timp în timp în treburile domeniilor evolutive.

35:2.5 (386.3) Aceşti Fii ai unui univers sunt principalii ajutori ai Strălucitoarei Stele de Dimineaţă în executarea ordinelor Fiului Creator. Atunci când un Melchizedek merge în numele lui Gabriel pe o lume îndepărtată el poate, în vederea acestei misiuni specifice, să fie delegat în numele celui care îl trimite; în acest caz, el va apărea pe planeta respectivă cu deplina autoritate a Strălucitoarei Stele de Dimineaţă. Acesta este adevărat mai ales pentru sferele pe care un Fiu superior nu a apărut încă sub înfăţişarea creaturilor tărâmului.

35:2.6 (386.4) Când un Fiu Creator intră în cariera de manifestare pe o lume evolutivă, el merge singur; însă atunci când unul dintre fraţii săi din Paradis, un Fiu Avonal, se manifestă, pentru a fi susţinut el este însoţit de Melchizedeki, în număr de doisprezece, care contribuie atât de eficient la succesul misiunii de manifestare. Ei susţin, de asemenea, pe Avonalii Paradisiaci în misiunile lor magistrale pe lumile locuite; pe parcursul acestor misiuni, Melchizedekii sunt vizibili ochilor muritorilor dacă Fiul Avonal se manifestă, de asemenea, în felul acesta.

35:2.7 (386.5) Nu există aspecte ale nevoilor spirituale planetare la care ei să nu răspundă. Ei sunt învăţătorii care aduc atât de adesea lumi întregi de viaţă evoluată la recunoaşterea deplină şi definitivă a Fiului Creator şi a Tatălui său din Paradis.

35:2.8 (386.6) Înţelepciunea Melchizedekilor este aproape perfectă, însă judecata lor nu este infailibilă. Uneori, când au fost detaşaţi şi izolaţi în misiuni planetare, ei s-au înşelat în privinţa unor probleme minore; altfel spus, ei au ales să facă anumite lucruri pe care superiorii lor nu le-au aprobat ulterior. O astfel de eroare de judecată descalifică temporar un Melchizedek, până când el merge pe Salvington şi, pe parcursul unei audienţe cu Fiul Creator, el primeşte instrucţiunile care îl vor elibera de dizarmonia care a cauzat un dezacord cu tovarăşii săi, iar după repausul de corecţie, el se reintegrează în serviciul său în ziua a treia. Aceste probleme de adaptare minore în funcţiunea Melchizedekilor s-au produs rar în Nebadon.

35:2.9 (387.1) Aceşti Fii nu formează un ordin în creştere; numărul lor este staţionar, cu toate că diferă în fiecare univers local. Numărul Melchizedekilor înregistraţi pe planeta-sediu a Nebadonului depăşeşte zece milioane.

3. Lumile Melchizedekilor

35:3.1 (387.2) Melchizedekii ocupă o lume care le este proprie, în apropiere de Salvington, lumea-sediu a universului. Această sferă, numită Melchizedek, este lumea-călăuză a circuitului salvingtonian

da şaptezeci de sfere primare, dintre care fiecare este înconjurată de şase sfere tributare consacrate unor activităţi specializate. Aceste sfere minunate - 70 primare şi 420 tributare - sunt adesea numite Universitatea Melchizedek. Muritorii ascendenţi din toate constelaţiile Nebadonului trec la instruire pe fiecare dintre aceste 490 lumi, pentru a dobândi statutul lor rezidenţial pe Salvington. Însă educaţia ascendenţilor nu este decât o fază a multiplelor activităţi care au loc pe mulţimea de sfere arhitecturale ale Salvingtonului.

35:3.2 (387.3) Cele 490 de sfere ale circuitului Salvingtonului sunt împărţite în zece grupuri, fiecare conţinând câte şapte sfere primare şi câte patruzeci şi două tributare. Fiecare dintre aceste grupuri este plasat sub supravegherea generală a unuia dintre ordinele majore de viaţă universală. Primul grup, conţinând lumea-călăuză şi cele şase sfere care urmează în procesiunea planetară încercuitoare este supravegheat de Melchizedeki. Aceste lumi ale Melchizedekilor sunt următoarele:

35:3.3 (387.4) 1. Lumea-călăuză - lumea lăcaş a Fiilor Melchizedeki.

35:3.4 (387.5) 2. Lumea şcolilor de viaţă fizică şi a laboratoarelor de energii vii.

35:3.5 (387.6) 3. Lumea vieţii morontiale.

35:3.6 (387.7) 4. Sfera vieţii spirituale iniţiale.

35:3.7 (387.8) 5. Lumea vieţii semispirituale.

35:3.8 (387.9) 6. Sfera vieţii spirituale progresive.

35:3.9 (387.10) 7. Domeniul realizării de sine coordonat şi suprem.

35:3.10 (387.11) Cele şase lumi tributare ale fiecăreia dintre aceste sfere Melchizedek sunt consacrate unor activităţi care ţin de munca sferelor primare asociate.

35:3.11 (387.12) Lumea-călăuză, sfera *Melchizedek,* este terenul de reuniune comun tuturor fiinţelor care se ocupă de educaţia şi de spiritualizarea muritorilor ascendenţi ai timpului şi spaţiului. Pentru un ascender, această lume este probabil locul cel mai interesant al întregului Nebadon. Toţi muritorii evolutivi care şi-au desăvârşit pregătirea lor pe constelaţii sunt destinaţi să aterizeze pe Melchizedek, unde sunt iniţiaţi în regimul disciplinei şi al progresului spiritual al sistemului educativ al Salvingtonului. Şi voi nu veţi uita niciodată reacţiile primei voastre zi de viaţă pe această lume unică, nici chiar după ce aţi atins destinaţia voastră în Paradis.
35:3.12 (387.13) Muritorii ascendenţi continuă să locuiască permanent pe lumea Melchizedek în timp ce îşi urmează pregătirea pe cele şase sfere încercuitoare ale educaţiei specializate, iar această metodă este aplicată pe parcursul întregii şederi pe cele şaptezeci de lumi culturale, sferele primare ale circuitului Salvingtonului.

35:3.13 (387.14) Numeroase activităţi diverse ocupă timpul numeroaselor fiinţe care locuiesc pe cele şase lumi tributare ale sferei Melchizedek, însă în ceea ce priveşte muritorii ascendenţi, aceşti sateliţi sunt consacraţi unor faze speciale de studii, după cum urmează:
35:3.14 (388.1) 1. Sfera numărul unu este consacrată recapitulării vieţii planetare iniţiale a muritorilor ascendenţi. Această muncă se efectuează în clase compuse din cei care sosesc dintr-o lume originară muritoare dată. Cei de pe Urantia urmăresc împreună această recapitulare experienţială.
35:3.15 (388.2) 2. Munca specială a sferei numărul doi constă într-o revizuire similară a experienţelor traversate pe lumile palat care

înconjoară primul satelit al sediului sistemului local.

35:3.16 (388.3) 3. Recapitulările acestei sfere ţin deşederea în capitala sistemului local şi îmbrăţişează activităţile restului lumilor arhitecturale din roiul ce formează sediul sistemului.

35:3.17 (388.4) 4. Pe a patra sferă, fiinţele se ocupă de recapitularea experienţelor pe cale şaptezeci de lumi tributare constelaţiei şi sferelor lor asociate.

35:3.18 (388.5) 5. Pe a cincia sferă, se recapitulează şederea ascendentă de pe lumea- sediu a constelaţiei.

35:3.19 (388.6) 6. Pe sfera numărul şase, timpul este consacrat unei încercări de corelare între aceste cinci epoci, în vederea ajungerii la o coordonare de experienţă pregătitoare intrării în şcolile primare Melchizedek de instrucţie universală.

35:3.20 (388.7) Şcolile de administrare universală şi de înţelepciune spirituală sunt situate pe lumea-cămin a Melchizedekilor unde găsim, de asemenea, şcolile consacrate unei singure linii de cercetări, cum ar fi energia, materia, organizarea, comunicarea, arhivele, etica şi existenţa comparată a creaturilor.

35:3.21 (388.8) În Colegiul Melchizedekilor de Înzestrări Spirituale, toate ordinele Fiilor de Dumnezeu - chiar şi cele din Paradis - cooperează cu educatorii Melchizedeki şi seraficiîn instruirea mulţimilor de îngeri ai destinului, care merg să proclame libertatea spirituală şi filiaţia divină chiar şi lumilor îndepărtate ale universului. Această şcoală specifică a Universităţii Melchizedek este o instituţie exclusiv a universului. Studenţii vizitatori provenind din alte tărâmuri nu sunt primiţi.

35:3.22 (388.9) Cursul de învăţământ cel mai elevat al administrării universului este dat de Melchizedeki pe lumea lor sediu. Acest Colegiu de Etică Superioară este prezidat de Tatăl Melchizedek originar. În aceste şcoli, diferitele universuri procedează la schimburi de studenţi. Tânărul univers al Nebadonului se situează foarte jos pe scala universurilor în ceea ce priveşte reuşita spirituală şi dezvoltarea unei etici elevate. Cu toate acestea, problemele noastre administrative au transformat atât de mult întregul nostru univers într-o vastă clinică în folosul altor creaţii apropiate, încât colegiile Melchizedekilor sunt pline de studenţi vizitatori şi observatori provenind şi din alte domenii. Alături de grupul imens de înscrişi locali, există întotdeauna mai mult de o sută de mii de studenţi străini care frecventează şcolile Melchizedekilor, deoarece ordinul Melchizedekilor Nebadonului este renumit în întregul Splandon.

4. Munca specială a Melchizedekilor

35:4.1 (388.10) O ramură înalt specializată a activităţilor Melchizedekilor se ocupă de supravegherea carierei morontiale progresive a muritorilor ascendenţi. O mare parte a acestei instruiri este dată de răbdătoarele şi înţeleptele slujitoare serafice ajutate de muritorii care s-au ridicat la nivele relativ superioare de împlinire universală, însă toată această muncă educativă este plasată sub supravegherea generală a Melchizedekilor în asociere cu Fiii Învăţători ai Trinităţii.

35:4.2 (389.1) Ordinele Melchizedekilor se consacră în principal vastului sistem educativ şi regimului de instruire experienţială al universului local, însă ei funcţionează, de asemenea, în misiuni excepţionale şi în împrejurări neobişnuite. Într-un univers în evoluţie, care va sfârşi prin a îngloba aproximativ zece milioane de lumi locuite, se întâmplă în mod necesar numeroase lucruri care ies din obişnuit, iar Melchizedekii acţionează tocmai în aceste cazuri de urgenţă. Pe Edentia, cartierul general al constelaţiei voastre, ei sunt numiţi Fii de intervenţie. Ei sunt întotdeauna gata să servească în toate situaţiile critice fizice, intelectuale sau spirituale, indiferent că este vorba de o planetă, de un sistem, de o constelaţie sau de un univers. În toate împrejurările timpului şi spaţiului în care nevoia unui ajutor special se face simţită, întâlnim unul sau mai mulţi Fii Melchizedeki.

35:4.3 (389.2) Când vreun aspect al planului Fiului Creator ameninţă să eşueze, un Melchizedek pleacă imediat după ajutor. Cu toate acestea, ei sunt rar chemaţi să funcţioneze în prezenţa unei rebeliuni păcătoase, ca aceea care s-a produs pe Satania.

35:4.4 (389.3) Melchizedekii sunt primii care intervin în toate cazurile de urgenţă, de orice natură, pe lumile în care locuiesc creaturi volitive. Ei acţionează uneori ca păstrători temporari pe planete nesupuse, în care îndeplinesc slujba de administratori provizorii ai unui guvern planetar care nu şi-a făcut datoria. Într-o criză planetară, Fiii Melchizedeki servesc în multe calităţi unice. Un astfel de Fiu poate uşor să se facă vizibil fiinţelor muritoare, şi uneori chiar s-a întâmplat ca un membru al ordinului lor să se încarneze sub înfăţişarea trupului muritor. De şapte ori în istoria Nebadonului, unul

dintre ei a servit sub înfăţişarea trupului muritor pe o lume evolutivă, şi cu numeroase prilejuri Fiii Melchizedeki au apărut şi sub înfăţişarea altor ordine de creaturi ale universului. Ei sunt, într-adevăr, slujitori de urgenţă voluntari şi înzestraţi cu aptitudini variate pe lângă ordinele de inteligenţe ale universului şi ale tuturor lumilor şi sistemelor de lumi.

35:4.5 (389.4) Melchizedekul care a trăit pe Urantia în timpul lui Abraham era cunoscut local ca Prinţ din Salem, deoarece prezidau peste o mică colonie de căutători ai adevărului care locuia într-un loc denumit Salem. El s-a oferit voluntar pentru a se încarna sub înfăţişarea trupului muritor, iar faptul a fost realizat cu aprobarea administratorilor provizorii Melchizedeki ai planetei. Aceştia se temeau să nu vadă cumva stingându-se lumina vieţii pe parcursul acestei perioade de tenebre spirituale crescătoare. Ei au întreţinut efectiv adevărul timpului lor şi l-au transmis în siguranţă lui Abraham şi tovarăşilor săi.

5. Fiii Vorondadeki

35:5.1 (389.5) După creaţia ajutoarelor personale şi a primului grup de Melchizedeki multilaterali, Fiul Creator şi Spiritul Creativ ai universului local au conceput şi au adus la existenţă al doilea mare ordin variat de filiaţie universală, Vorondadekii. Ei sunt mai bine cunoscuţi ca Părinţi ai Constelaţiilor, deoarece un fiu al acestui ordin este găsit în mod uniform la conducerea fiecărui guvern al constelaţiei în fiecare univers local.

35:5.2 (389.6) Numărul Vorondadekilor variază în fiecare univers local. În Nebadon, ei sunt înscrişi exact în număr de un milion. Aceşti Fii, la fel ca şi coordonaţii lor, Melchizedekii, nu posedă puterea de a se reproduce. Nu există metodă cunoscută prin care ei să îşi poată înmulţi numărul.

35:5.3 (389.7) În multe privinţe, aceşti Fii formează un corp autonom; ca indivizi, ca grupuri, şi chiar ca ordin, ei se autodetermină într-o mare măsură, aşa cum o fac Melchizedekii, însă Vorondadekii nu funcţionează într-un domeniu atât de vast de activităţi. Ei nu ating strălucita varietate de însuşiri a fraţilor lor Melchizedeki, însă ei sunt chiar mai demni de încredere şi mai eficienţi în calitate de conducători şi de administratori prevăzători. Ei nu sunt în întregime egali administrativi ai subordonaţilor lor, Lanonandekii, suverani ai sistemelor, însă depăşesc toate ordinele de filiaţie universală în statornicia intenţiei şi în divinitatea judecăţii.

35:5.4 (390.1) Cu toate că deciziile şi ordonanţele acestui ordin de Fii sunt întotdeauna în acord cu spiritul de filiaţie divină şi în armonie cu politica Fiului Creator, ei au fost citaţi în faţa Fiului Creator pentru anumite erori, iar decizia lor referitoare la detaliile tehnice a fost uneori revocată în apel de tribunalele superioare ale universului. Însă rareori se întâmplă ca aceşti Fii să cadă îngreşeală, şi ei nu s-au lăsat niciodată antrenaţi într-o rebeliune. În întreaga istorie a Nebadonului, nu am găsit niciodată un Vorondadek care să ofenseze guvernul universului.

35:5.5 (390.2) Serviciul Vorondadekilor în universurile locale este amplu şi variat. Ei servesc în calitate de ambasadori pe lângă celelalte

universuri şi de consuli reprezentând constelaţiile în interiorul universului lor natal. Printre toate ordinele de filiaţie ale unui univers local, lor le este încredinţată cel mai adesea deplina delegare a puterilor suverane de exercitat în situaţiile critice ale universului.

35:5.6 (390.3) Un observator Vorondadek este de obicei prezent pe lumi izolate, afundate în întunericul spiritual, aceste sfere supuse izolării planetare din cauza rebeliunii şi a greşelilor lor, până la restabilirea statutului lor normal. Pe parcursul anumitor crize, acest observator Preaînalt ar putea exercita o autoritate absolută şi arbitrară asupra tuturor fiinţelor celeste ataşate acestei planete. Analele Salvingtonului menţionează că Vorondadekii au uzat uneori de această autoritate ca regenţi ai Preaînalţilor anumitor planete. Şi tot aşa s-a petrecut chiar şi pe lumi locuite care au fost neatinse de rebeliune.

35:5.7 (390.4) Se întâmplă adesea ca un corp de doisprezece sau de mai mulţi Fii Vorondadeki să se constituie într-un înalt tribunal de revizie şi de apel cu privire la cazurile speciale implicând statutul unei planete sau al unui sistem. Cu toate acestea, munca lor relevă mai mult funcţiunea legislativă nativă a guvernelor constelaţiilor. Ca urmare a tuturor acestor servicii, Fiii Vorondadeki au devenit istoricii universurilor locale. Ei sunt personal la curent cu toate luptele politice şi răsturnările sociale ale lumilor locuite.

6. Părinţii Constelaţiilor

35:6.1 (390.5) Cel puţin trei Vorondadeki sunt ataşaţi guvernului fiecăreia din cele o sută de constelaţii ale unui univers local. Ei sunt aleşi de Fiul Creator şi desemnaţi de Gabriel cu titlul de *Preaînalţi* ai constelaţiilor pentru a servi acolo pe parcursul unui decamileniu - 10.000 de ani standard, sau 50.000 de ani ai timpului Urantiei. Preaînaltul care domneşte, Tatăl Constelaţiei, are doi aliaţi, un senior şi un junior. La fiecare schimbare de administraţie, asociatul senior devine şef al guvernului, cel junior preluând datoriile seniorului, iar Vorondadekii fără nici o însărcinare rămaşi pe lumile Salvingtonului desemnează pe unul dintre ei în calitate de candidat susceptibil de a prelua responsabilităţile asociatului junior. Astfel, conform politicii de moment, fiecare dintre şefii Preaînalţi petrece, în sediul unei constelaţii, o perioadă de serviciu de trei decamilenii, sau 150.000 de ani pe Urantia.

35:6.2 (390.6) Cei o sută de Taţi ai Constelaţiilor, capii actuali prezidând peste guvernele constelaţiilor, constituie cabinetul consultativ suprem al Fiului Creator. Consiliul lor ne reuneşte adesea pe lumea sediu a universului. Câmpul de acţiune şi sfera de influenţă a deliberărilor sale este nelimitată, însă el se ocupă, în principal, de bunăstarea constelaţiei şi de unificarea şi administrarea întregului univers local.

35:6.3 (391.1) Când obligaţiile Tatălui unei Constelaţii îl fac să plece în sediul universului său local, ceea ce se întâmplă adesea, asociatul său senior devine directorul în exerciţiu al treburilor constelaţiei. Funcţia normală a asociatului senior este sw supraveghere a treburilor spirituale, în timp ce asociatul junior se ocupă personal de bunăstarea fizică a constelaţiilor. Cu toate acestea, nici o politică majoră nu este

pusă în aplicare într-o constelaţie fără ca cei trei Preaînalţi să fie de acord asupra tuturor detaliilor de execuţie a ei.

35:6.4 (391.2) Întregul mecanism de informare spirituală şi de canale de comunicare este la dispoziţia Preaînalţilor constelaţiilor. Ei sunt în perfect contact cu superiorii lor de pe Salvington şi cu subordonaţii lor direcţi, suveranii sistemelor locale . Ei se reunesc frecvent în consiliu cu suveranii sistemelor pentru a delibera asupra stării constelaţiei.

35:6.5 (391.3) Preaînalţii se înconjoară cu un corp de consilieri ai căror număr şi componenţă variază de la o vreme la alta, conform prezenţei grupurilor diverse în sediul constelaţiei şi, de asemenea, conform variaţiei nevoilor locale. Pe parcursul unor perioade de tensiune ei pot cere un complement al ordinului Fiilor Vorondadeki pentru ai ajuta în munca administrativă, şi îl vor primi repede. Norlatiadek, propria voastră constelaţie, este în prezent administrată de doisprezece Fii Vorondadeki.

7. Lumile Vorondadek

35:7.1 (391.4) Al doilea grup de şapte lumi din circuitul celor şaptezeci de sfere primare înconjurând Salvingtonul conţine planetele Vorondadek. Fiecare dintre aceste sfere, cu cei zece sateliţi care o înconjoară, este consacrată unei faze speciale a activităţilor Vorondadekilor. Muritorii ascendenţi ating pe aceste patruzeci şi nouă de domenii apogeul educaţiei lor în ceea ce priveşte legislaţia universului.

35:7.2 (391.5) Ascenderii muritori au observat funcţionarea adunărilor legislative pe lumile sediu ale constelaţiei, însă aici, pe lumile Vorondadek, ei participă la stabilirea legislaţiei generale actuale a universului local, sub tutela Vorondadekilor seniori. Aceste ordonanţe sunt menite să coordoneze diversele decizii ale adunărilor legislative autonome ale celor o sută de constelaţii. Instrucţia procurată de şcolile Vorondadek nu este depăşită nici măcar pe Uversa. Această instruire este progresivă; extinzându-se de pe prima sferă, cu muncă suplimentară pe cei şase sateliţi ai ei, în sus prin cele şase sfere rămase şi prin grupurile lor satelit asociate.
35:7.3 (391.6) Pelerinii ascendenţi vor lua contact cu numeroase activităţi noi pe aceste lumi de studiu şi de muncă practică. Nu ne este interzis să revelăm aceste ocupaţii noi şi nebănuite, însă noi abandonăm orice speranţă de a-i putea descrie aceste întreprinderi minţii materiale a fiinţelor muritoare. Ne lipseşte terminologia de a transmite semnificaţia acestor activităţi celeste şi nu există activităţi umane analoge care să ne poată permite să ilustrăm aceste noi ocupaţii ale muritorilor ascendenţi pe măsură ce aceştia îşi urmează studiile pe aceste patruzeci şi nouă de lumi. Şi mai sunt multe alte activităţi care, deşi nefăcând parte din regimul ascendent, sunt centrate pe lumile Vorondadek ale circuitului Salvingtonului.

8. Fiii Lanonandeki

35:8.1 (392.1) După creaţia Vorondadekilor, Fiul Creator şi Spiritul Mamă ai Universului se unesc în vederea aducerii la existenţă a celui

de al treilea ordin de filiaţie universală, Lanonandekii. Cu toate că Lanonandekii se ocupă de diverse probleme legate de administrarea sistemelor, ei sunt cel mai bine cunoscuţi ca Suverani ai Sistemelor, guvernând sistemele locale, şi ca Prinţi Planetari, şefi administrativi ai lumilor locuite.

35:8.2 (392.2) Aceste fiinţe fac parte dintr-un ordin de filiaţie mai tardiv şi inferior în ceea ce priveşte nivelul de divinitate. Le-a fost deci necesar să urmeze anumite cursuri de instruire pe lumile Melchizedek pentru a-şi pregăti serviciul lor ulterior. Ele au fost primii studenţi ai Universităţii Melchizedek, şi au fost clasate şi confirmate de maeştrii lor şi de examinatorii Melchizedeki, conform cu aptitudinile lor, cu personalităţile lor şi cu înfăptuirile lor.

35:8.3 (392.3) Universul Nebadonului şi-a început existenţa exact cu douăsprezece milioane de Lanonandeki şi atunci când au trecut prin sfera Melchizedek ei au fost împărţiţi pe parcursul probelor finale în trei clase:

35:8.4 (392.4) 1. *Lanonandekii Primari.* Rangul cel mai elevat conţine 709.841. Aceştia sunt Fiii desemnaţi ca Suverani ai Sistemelor şi ca asistenţi pe lângă consiliile supreme ale constelaţiilor, precum şi ca consilieri în munca administrativă superioară a universului.

35:8.5 (392.5) 2. *Lanonandekii Secundari.* Când Fiii din acest ordin au ieşit din sfera Melchizedek, erau în număr de 10.234.601. Ei au primit misiuni de Prinţi Planetari, unde sunt ataşaţi rezervelor ordinului.

35:8.6 (392.6) 3. *Lanonandekii Terţiari.* Acest grup conţinea 1,055,558 Fiii, care au fost asistenţi subordonaţi, mesageri conservatori, comisionarmandatari şi observatori. Ei au asigurat serviciile diverse ale unui sistem şi ale lumilor care îl compun.

35:8.7 (392.7) Nu le este posibil acestor Fii să progreseze de la un grup la altul aşa cum se întâmplă cu fiinţele evolutive. După ce au fost instruiţi de Melchizedeki, după ce au fost o dată puşi la încercare şi clasificaţi, ei servesc întotdeauna conform rangului acordat. Ei nu se reproduc, iar numărul lor în univers este staţionar.

35:8.8 (392.8) În cifre rotunde, Fiii ordinului Lanonandek se clasează pe Salvington după cum urmează:

35:8.9 (392.9) Coordonatori de Univers şi Consilieri de Constelaţie .
35:8.10 (392.10) Suverani de Sistem şi Asistenţi 100.000
35:8.11 (392.11) Prinţi Planetari şi Rezerve 600.000
35:8.12 (392.12) Corpuri de Mesageri 10.000.000
. 400.000
35:8.13 (392.13) Conservatori şi Arhivari 100.000
35:8.14 (392.14) Corp de Rezervă 800.000

35:8.15 (392.15) Lanonandekii aparţin acestui ordin de filiaţie puţin inferior celui al Melchizedekilor şi Voronandekilor. Ei aduc deci servicii încă şi mai mari în unităţile subordonate ale universului, deoarece pot să se apropie şi mai mult de umilele creaturi ale raselor inteligente. Ei suportă, de asemenea, cele mai mari riscuri de a se rătăci, de a nu respecta tehnica acceptabilă a unui guvern al universului. Însă aceşti Lanonandeki, în special cei al ordinului primar, sunt cei mai capabili şi mai înzestraţi dintre toţi

administratorii unui univers local. În ceea ce priveşte aptitudinea lor de a executa, ei nu sunt depăşiţi decât de Gabriel şi de aliaţii săi nerevelaţi.

9. Şefii Lanonandeki

35:9.1 (393.1) Lanonandeki sunt permanenţi în calitate de conducători ai planetelor şi acţionează, la rândul lor, ca suverani ai sistemelor. Un Fiu al ordinului lor domneşte astăzi pe Jerusem, cartierul general al sistemului vostru local de lumi locuite.

35:9.2 (393.2) Suveranii Sistemelor guvernează în comisii de câte doi sau trei, în sediul fiecărui sistem locuit. La fiecare zece mii de ani, Tatăl Constelaţiei numeşte unul dintre aceşti Lanonandeki ca şef, însă se întâmplă uneori ca şeful acestui trio să nu fie schimbat, guvernatorii constelaţiilor având deplină libertate în privinţa acesteichestiuni. Personalul guvernelor sistemului nu se schimbădintr-o dată, decât în cazul în care se întâmplă vreun fel de tragedie.

35:9.3 (393.3) Când Suveranii de Sistem sau asistenţii sunt rechemaţi , consiliul suprem situat în sediul constelaţiei îi înlocuieşte luând din rezervele ordinului. Pe Edentia, rezervele sunt mai mari decât media indicată.

35:9.4 (393.4) Consiliile supreme ale lanonandekilor sunt staţionate în sediile diverselor constelaţii. Aceste corpuri sunt prezidate de Preaînaltul asociat senior al Tatălui Constelaţiei, în timp ce asociatul junior supraveghează rezervele ordinului secundar.

35:9.5 (393.5) Suveranii Sistemului îşi merită cu adevărat numele; ei sunt aproape suverani în treburile locale ale lumilor locuite. Ei sunt aproape paterni după felul în care îi conduc pe Prinţii Planetari, Fiii Materiali şi spiritele ocrotitoare. Controlul personal al suveranilor este aproape complet. Aceşti şefi nu sunt supravegheaţi de observatori ai trinităţii venind din universul central. Ei sunt subdiviziunea executivă a universului local. Ca custozi însărcinaţi să pună în execuţie ordonanţele legislative, precum şi ca executivi însărcinaţi cu aplicarea verdictelor judecătoreşti, ei se găsesc în singurul loc din întreaga administraţie a universului în care lipsa de loialitate personală faţă de voinţa Fiului Mihail poate cel mai uşor să se implanteze şi caută să se afirme.

35:9.6 (393.6) Universul nostru local a avut neşansa ca mai mult de şapte sute de Fii ai acestui ordin al lanonandekilor să se fi răsculat contra guvernului universului, aruncând astfel în confuzie mai multe sisteme şi numeroase planete. Printre aceşti delicvenţi nu au existat decât trei Suverani de Sisteme; practic toţi aceşti fii aparţineau celui de al doilea sau celui de al treilea ordin, Prinţii Planetari sau Lanonandekii Terţiari.

35:9.7 (393.7) Marele număr de Fii care nu au rămas integraţi nu implică nici o greşeală la creatorii lor. Ei ar fi putut să fie făcuţi divin perfecţi, însă au fost creaţi astfel încât să înţeleagă mai bine creaturile evolutive care locuiesc pe lumile timpului şi ale spaţiului, şi pentru a putea să se apropie de ele.

35:9.8 (393.8) Dintre toate universurile locale ale Orvontonului, cu excepţia Henselonului, al nostru este cel care a pierdut cel mai mare număr de Fii din acest ordin. Opinia generală despre Uversa este că

noi am avut atât de multe dificultăţi administrative în Nebadon din cauza Fiilor noştri din ordinul lanonandekilor, care au fost creaţi cu un foarte mare grad de libertate personală în a realiza alegeri şi proiecte. Nu prezint aceste observaţii ca pe o critică. Creatorul universului nostru local are deplină autoritate şi depline puteri pentru a acţiona în acest fel. Cu toate că aceşti Fii înzestraţi cu un astfel de liber arbitru provoacă necazuri excesive în primele etape ale universului, Preaînalţii noştri conducători susţin că în momentul în care lucrurile vor fi complet cernute şi definitiv aşternute, câştigurile de loialitate superioară şi serviciul voluntar mai complet din partea acestor Fii, de acum bine puşi la încercare, vor compensa de departe confuzia şi tribulaţiile epocilor primitive.

35:9.9 (394.1) În caz de rebeliune în cartierul general al unui sistem, într-un interval de timp relativ scurt este instalat un nou suveran, însă nu este la fel pe planetele individuale. Ele sunt unităţile care compun creaţia materială, iar liberul arbitru al creaturilor este un factor în judecata finală a tuturor acestor probleme. Prinţii Planetari succesivi sunt desemnaţi pentru lumile izolate, planetele ale căror prinţi de autoritate se poate să se fi rătăcit, însă ei nu preiau guvernarea activă a acestor lumi înainte ca efectele insurecţiei să fi fost parţial dominate şi înlocuite cu măsuri reparatoare adoptate de Melchizedeki şi de alte personalităţi slujitoare. Rebeliunea unui Prinţ Planetar izolează instantaneu planeta sa; circuitele spirituale locale sunt imediat întrerupte. Doar un Fiu de manifestare poate restabili liniile de comunicare interplanetară pe o astfel de lume spirituală izolată.

35:9.10 (394.2) Există un plan pentru salvarea Fiilor Lanonandeki nesupuşi şi nesocotiţi. Mulţi dintre ei au profitat de această provizie

de milostenie, însă nu li se va mai permite niciodată să opereze în acele poziţii din care au eşuat. După reabilitare, lor li se încredinţează cu îndatoriri unor ţeluri de conservatori în departamente de administrare fizică.

10. Lumile Lanonandeke

35:10.1 (394.3) În circuitul celor şaptezeci de planete ale Salvingtonului, al treilea grup de şapte lumi cu cei patruzeci şi doi de sateliţi respectivi, constituie grupul Lanonandek de sfere administrative. Pe aceste domenii, Lanonandekii experimentaţi, aparţinând corpului celor care au fost Suverani de Sisteme împlinesc funcţiunile de instructori administrativi ai pelerinilor ascendenţi şi ai oştirilor serafice. Pe capitalele sistemice, muritorii evolutivi observă munca administratorilor ai sistemului, însă aici participă la coordonarea efectivă a deciziilor administrative a celor zece mii de sisteme locale.

35:10.2 (394.4) Aceste şcoli administrative ale universului local sunt supravegheate de un corp de Fiii Lanonandeki înzestrat cu o experienţă îndelungată ca Suverani de Sistem şi în calitate de consilieri ai constelaţiilor. Aceste colegii executive nu sunt depăşite decât de şcolile administrative ale Ensei.

35:10.3 (394.5) În acelaşi timp în care servesc ca sfere de pregătire pentru ascenderii muritori, lumile Lanonandeke sunt centrele de vaste întreprinderi care legate de operaţiunile administrative normale şi obişnuite ale universului. Pe tot drumul către Paradis, pelerinii

ascendenţi îşi urmează studiile în şcolile practice de cunoaştere aplicată - se pregătesc făcând efectiv lucrurile care li se predau. Sistemul educativ universal, prezentat de Melchizedeki, este practic progresiv, semnificativ şi experienţial. El înglobează instruirea în lucrurile materiale, intelectuale, morontiale, şi spirituale.

35:10.4 (394.6) Referitor la sferele administrative ale lanonandekilor, cea mai mare parte a Fiilor salvaţi ai acestui ordin servesc ca deţinători şi directori ai treburilor planetare. Şi aceşti Prinţii Planetari neglijenţi şi aliaţii lor rebeli care aleg să accepte reabilitarea oferită, vor continua să servească în aceste posturi de muncă curentă cel puţin până când universul Nebadonului va fi stabilizat în lumină şi viaţă.

35:10.5 (395.1) Mulţi dintre aceşti Fii Lanonandeki din sistemele mai vechi au stabilit, cu toate acestea, magnifice pagini de serviciu, de administrare şi de înfăptuire spirituală. Ei formează un grup nobil, fidel şi loial, în ciuda tendinţei lor de a cădea în greşeală prin sofisme de libertate personală şi ficţiuni de autodeterminare.

35:10.6 (395.2) [Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor acţionând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

Capitolul 36

Purtătorii vieţii

36:0.1 (396.1) VIAŢA nu ia naştere în mod spontan. Ea este construită conform planurilor formulate de Arhitecţii Fiinţei (nerevelaţi) şi apare pe planetele locuite fie prin importare directă, fie ca rezultat al operaţiunilor Purtătorilor Vieţii din universurile locale. Aceşti Purtători ai Vieţii se numără printre membrii cei mai interesanţi şi cei mai înzestraţi ai familiei diversificate a Fiilor universali. Ei sunt însărcinaţi să elaboreze viaţa creaturilor şi să o transporte în sferele planetare. După ce au implantat această viaţă pe lumile noi, ei rămân acolo timp de lungi perioade pentru a favoriza dezvoltarea ei.

1. Originea şi natura Purtătorilor Vieţii

36:1.1 (396.2) Cu toate că Purtătorii Vieţii aparţin familiei filiaţiei divine, ei sunt un tip particular şi distinct de Fii universali, deoarece ei constituie într-un univers local singurul grup de viaţă inteligentă la creaţia căruia participă conducătorii suprauniversurilor. Purtătorii Vieţii sunt descendenţii a trei personalităţi preexistente: Fiul Creator, Spiritul-Mamă al Universului şi, prin desemnare, unul dintre cei trei Îmbătrâniţi de Zile prezidând peste destinele suprauniversului respectiv. Cei Îmbătrâniţi de Zile, singurii care pot decreta anihilarea vieţii inteligente, participă la crearea Purtătorilor Vieţii care sunt însărcinaţi să stabilească viaţa fizică pe lumile în evoluţie.

36:1.2 (396.3) În lumile Nebadonului, arhivele noastre menţionează creaţia a o sută de milioane de Purtători ai Vieţii. Acest corp eficient de răspânditori ai vieţii nu este un grup cu adevărat autonom. El este dirijat de trioul determinant al vieţii constituit din Gabriel, din Tatăl Melchizedek şi din Nambia, Purtătorul de Viaţă originar şi primul născut al Nebadonului. Însă, în toate fazele administrării sale divizionare, el este autonom.

36:1.3 (396.4) Purtătorii Vieţii sunt împărţiţi în trei mari categorii: prima categorie este cea a Purtătorilor Vieţii seniori, a doua este cea a asistenţilor lor, şi a treia cea a păstrătorilor. Categoria primară este subîmpărţită în doisprezece grupuri de specialişti în diverse forme de manifestare a vieţii. Segregarea în aceste trei diviziuni a fost efectuată de Melchizedeki, care au condus experienţe în acest sens pe sfera-sediu a Purtătorilor Vieţii. De atunci, Melchizedekii au fost

întotdeauna strâns asociaţi cu Purtătorii Vieţii şi îi însoţesc întotdeauna atunci când pleacă pentru a implanta viaţa pe o nouă planetă.

36:1.4 (396.5) Când o planetă evolutivă este definitiv stabilizată în lumină şi viaţă, Purtătorii Vieţii se organizează în corpuri deliberative superioare, având capacitate consultativă, pentru a contribui la administrarea şi la dezvoltarea ulterioară a lumii şi a fiinţelor ei slăvite. În epocile posterioare şi bine stabilite ale unui univers în evoluţie, numeroase alte sarcini sunt încredinţate Purtătorilor Vieţii.

2. Lumile Purtătorilor Vieţii

36:2.1 (397.1) Melchizedekii exercită supravegherea generală a celui de al patrulea grup de şapte sfere primare în circuitul Salvingtonului. Aceste lumi de Purtători ai Vieţii sunt desemnate după cum urmează:

36:2.2 (397.2) 1. Sediul Purtătorilor Vieţii.

36:2.3 (397.3) 2. Sfera de proiecte viţii.

36:2.4 (397.4) 3. Sfera de conservare a vieţii.

36:2.5 (397.5) 4. Sfera de evoluţie a vieţii.

36:2.6 (397.6) 5. Sfera vieţii asociate cu mintea.

36:2.7 (397.7) 6. Sfera minţii şi a spiritului în fiinţele vii.

36:2.8 (397.8) 7. Sfera vieţii nerevelate.

36:2.9 (397.9) Fiecare dintre aceste sfere este înconjurată de şase sateliţi, pe care sunt centrate fazele speciale ale tuturor activităţilor Purtătorilor Vieţii în univers.

36:2.10 (397.10) *Lumea Numărul Unu,* sfera sediu, cât şi cei şase sateliţi ai săi tributari, este consacrată studiului vieţii universale, viaţa în toate fazele sale de manifestare cunoscute. Aici este locul în care este situat colegiul de plănuire a vieţii în care funcţionează maeştrii şi consilierii Uversei, ai Havonei şi chiar ai Paradisului. Am permisiunea să destăinui că cele şapte amplasări centrale ale spiritelor minte adjutante sunt situate pe această lume a Purtătorilor Vieţii.
36:2.11 (397.11) Numărul zece - baza sistemului zecimal - este inerent universului fizic, însă nu şi universului spiritual. Domeniul vieţii este caracterizat de trei, de şapte şi de doisprezece, sau de multiplii şi de combinaţiile acestor trei numere fundamentale. Există trei planuri de viaţă primordiale şi esenţial diferite, urmând ordinului celor trei Surse-Centru ale Paradisului, iar în universul Nebadonului aceste trei forme fundamentale de viaţă sunt separate în trei tipuri diferite de planete. La origine, existau douăsprezece concepte distincte şi divine de viaţă transmisibilă. Acest număr, doisprezece, cu subdiviziunile şi cu multiplii săi, se regăseşte în toate modelele fundamentale de viaţă ale celor şapte suprauniversuri. Există, de asemenea, şapte tipuri arhitecturale de modele vitale, şapte combinaţii fundamentale de configuraţii de reproducere ale materiei vii. Modelele vieţii Orvontonului sunt organizate sub forma a doisprezece purtători de ereditate. Diferitele ordine de creaturi volitive sunt organizate conform numerelor 12, 24, 48, 96, 192, 384 şi 768. Pe Urantia, celulele sexuale ale reproducerii umane conţin 48 de unităţi de control arhetipal, determinanţii caracteristicilor.

36:2.12 (397.12) *Lumea Numărul Doi* este sfera proiectelor vieţii; acolo se elaborează toate modurile noi de organizare a vieţii.

Modelele vieţii originare sunt oferite de Fiul Creator, însă realizarea efectivă a planurilor este încredinţată Purtătorilor Vieţii şi asociaţilor lor. Atunci când planurile generale ale vieţii pentru o nouă lume au fost formulate, ele sunt transmise sferei-sediu, unde sunt minuţios cercetate de consiliul suprem al Purtătorilor Vieţii seniori, în colaborare cu un corp consultativ de Melchizedeki. Dacă planurile se îndepărtează de formulele admise anterior, trebuie ca Fiul Creator să decidă şi să le aprobe. Şeful Melchizedekilor îl reprezintă adesea pe Fiul Creator în aceste deliberări.

36:2.13 (397.13) Viaţa planetară comportă, deci, numeroase variante pe fiecare lume evolutivă. rămânând, totodată, similară sub anumite aspecte. Chiar şi într-o serie de viaţă uniformă a unei singure familii de lumi, viaţa nu este exact aceeaşi pe două planete date; există întotdeauna un tip planetar, deoarece Purtătorii Vieţii depun un efort constant pentru a ameliora formulele vitale încredinţate lor spre păstrare.

36:2.14 (398.1) Modelele de origine şi numeroasele variante funcţionale de bază ale manifestărilor vieţii sunt constituite din mai mult de un milion de formule chimice fundamentale sau cosmice. Satelitul numărul unu al sferei proiectelor vieţii este domeniul fizicienilor şi al electrochimiştilor universali, care servesc drept asistenţi tehnici Purtătorilor Vieţii în munca de captare, organizarea şi manipularea unităţilor esenţiale de energie care sunt folosite pentru a construi vehiculele materiale de transmitere a vieţii, cele care sunt desemnate sub numele de plasmă germinativă.

36:2.15 (398.2) Laboratoarele planetare ale proiectelor vieţii sunt situate pe al doilea satelit al acestei lumi numărul doi. Purtătorii

Vieţii, precum şi toţi aliaţii lor, colaborează cu Melchizedekii în aceste laboratoare, făcând eforturi de a modifica şi de a ameliora cu vreun chip viaţa destinată implantării pe *planetele decimale* ale Nebadonului. Viaţa care evoluează astăzi pe Urantia a fost pregătită, şi parţial dezvoltată, chiar pe lumea aceasta, căci Urantia este o planetă decimală, o lume experimentală a vieţii. Nouă lumi din zece nu sunt experimentale; pe a zecea este permis să se realizeze o îndepărtare mai mare de modelele vieţii.

36:2.16 (398.3) *Lumea Numărul Trei* este consacrată conservării vieţii. Asistenţii şi custozii corpului Purtătorilor Vieţii studiază şi dezvoltă diverse moduri de protejare şi de păstrare a vieţii. Pentru fiecare lume nouă, planurile vieţii prevăd întotdeauna că se va instala din timp comisia de conservare a vieţii compusă din custozi specializaţi în manipularea expertă a modelelor de viaţă fundamentale. Pe Urantia au existat douăzeci şi patru de comisionarcustozi comisionari conservatori din acest ordin, câte doi pentru fiecare model fundamental sau ancestral al organizării arhitecturale a materialelor vieţii. Pe planete ca a voastră, forma vieţii cea mai elevată este reprodusă de un fascicul purtător al vieţii conţinând douăzeci şi patru de unităţi modele. (Şi cum viaţa intelectuală se dezvoltă plecând de la viaţa fizică şi bazându-se pe ea, acesta este modul în care se nasc cele douăzeci şi patru de ordine fundamentale ale organizării fizice.)

36:2.17 (398.4) *Sfera Numărul Patru* şi sateliţii săi tributari sunt consacrate studiului evoluţiei vieţii creaturilor în general, precum şi antecedentelor evolutive ale fiecărui nivel de viaţă în particular.

Trebuie ca plasma vitală originară a unei lumi evolutive să conţină în plenitudinea sa potenţialul necesar tuturor variaţiilor de dezvoltări viitoare, precum şi al tuturor schimbărilor şi modificărilor evolutive ulterioare. Dispoziţiile de luat pentru proiecte cu o bătaie atât de lungă de metamorfoze vitale, pot necesita apariţia numeroaselor forme, aparent inutile, de viaţă animală şi vegetală. Aceste subproduse prevăzute sau neprevăzute ale evoluţiei planetare nu apar în câmpul acţiunii decât pentru a dispărea, însă în şi prin tot acest lung proces se poate vedea firul formulelor înţelepte şi inteligente stabilite de autorii originari al planului vieţii planetare şi al dezvoltării speciilor. Multiplele subproduse ale evoluţiei biologice sunt toate esenţiale pentru ca formele superioare de viaţă inteligentă să poată funcţiona pe deplin şi definitiv, cu toate că o mare dizarmonie exterioară poate să-şi facă apariţia din timp în timp în lunga luptă ascendentă a creaturilor superioare pentru dobândirea controlului formelor inferioare ale vieţii, din care multe sunt uneori atât de opuse păcii şi confortului creaturilor evoluânde înzestrate cu voinţă.

36:2.18 (398.5) *Lumea Numărul Cinci* se ocupă în întregime de viaţa asociată minţii. Fiecare dintre sateliţii ei este consacrat studiului unei singure faze a minţii creaturii corelate cu viaţa de creatură. Mintea, aşa cum o înţeleg oamenii, este o înzestrare a celor şapte spirite-minte adjutant, suprapus de agenţii Spiritului Infinit, la nivele incomunicabile sau mecanice ale minţii. Modelele de viaţă reacţionează în chip divers la aceste adjutante şi la diferitele slujitoare spirituale operând în universurile timpului şi spaţiului. Capacitatea creaturilor materiale de a reacţiona spiritual depinde în întregime de

facultăţile lor mentale asociate care, la rândul lor, au orientat cursul evoluţiei biologice a însăşi acestor creaturi muritoare.

36:2.19 (399.1) *Lumea Numărul Şase* este consacrată corelaţiei dintre minte şi spirit, aşa cum sunt ele asociate în formele şi în organismele vitale. Această lume şi cei şase sateliţi tributari ai ei înglobează şcolile de coordonare ale creaturilor sau ale maeştrilor venind din universul central sau din supraunivers, colaborează cu instructorii Nebadonului pentru a prezenta nivele cele mai înalte la care pot ajunge creaturile în timp şi spaţiu.

36:2.20 (399.2) *A Şaptea Sferă* a Purtătorilor Vieţii este consacrată domeniilor nerevelate ale vieţii evolutive a creaturilor în legătură cu filozofia cosmică care traduce actualizarea extensivă a Fiinţei Supreme.

3. Transplantarea vieţii

36:3.1 (399.3) Viaţa nu apare spontan în universuri; pe planetele sterile trebuie ca a ea să fie instaurată de Purtătorii Vieţii. Ei sunt transportorii, răspânditorii şi păzitorii vieţii, aşa cum apare ea pe lumile evolutive ale spaţiului. Întreaga viaţă a speciilor şi a formelor cunoscute pe Urantia se iveşte cu aceşti Fii, cu toate că nu există toate formele de viaţă planetară pe Urantia.

36:3.2 (399.4) Corpul Purtătorilor Vieţii trimişi pentru a implanta viaţa pe o lume nouă se compune de obicei dintr-o sută de purtători seniori, o sută de asistenţi şi o mie de conservatori. Purtătorii Vieţii

transportă adesea adevărata plasmă vitală pe o lume nouă, însă nu întotdeauna. Ei organizează uneori modelele vieţii după sosirea lor pe planetele pentru care au fost desemnaţi şi conform unor formule anterior aprobate pentru o nouă aventură de stabilire a vieţii. Aceasta a fost originea vieţii planetare pe Urantia.

36:3.3 (399.5) Când modelele fizice conforme formulelor aprobate au fost furnizate, atunci Purtătorii Vieţii catalizează aceste materiale neînsufleţite, transmiţându-le prin persoana lor scânteia vitală a spiritului şi, de îndată, modelele inerte devin materie vie.

36:3.4 (399.6) Scânteia vitală - misterul vieţii - este conferită prin intervenţia Purtătorilor Vieţii, însă nu vine de la ei. Este adevărat că ei supraveghează operaţiunea şi că elaborează însăşi plasma vitală, însă Spiritul-Mamă al Universului este cel care oferă factorul esenţial al plasmei vii. Fiica Creativă a Spiritului Infinit este cea de la care provine scânteia de energie care învie corpul şi lasă mintea săprezică.

36:3.5 (399.7) Conferind viaţa, Purtătorii Vieţii nu transmit nimic din natura lor personală, nici măcar pe sferele unde sunt proiectate noile ordine de viaţă. În aceste momente, ei se mulţumesc să facă să iasă la iveală şi să transmită scânteia vieţii, să facă să demareze mişcările de revoluţie necesare ale materiei conform specificaţiilor fizice, chimice şi electrice ale planurilor şi ale modelelor prescrise. Purtătorii Vieţii sunt prezenţe vii catalitice care agită, organizează, şi vitalizează elementele, altminteri inerte, ale ordinului material al existenţei.

36:3.6 (400.1) Pentru a stabili viaţa pe o lume nouă, Purtătorilor Vieţii aparţinând unui corp planetar li se acordă o anumită întârziere, de aproximativ jumătate de milion de ani ai timpului planetar

respectiv. La sfârşitul acestei perioade marcată de anumite realizări în dezvoltarea vieţii planetare, ei îşi încetează eforturile de implantare şi le este interzis să adauge vreun element nou sau suplimentar vieţii respectivei planete.

36:3.7 (400.2) Pe durata epocilor cuprinse între stabilirea vieţii şi emergenţa creaturilor umane având un statut moral, Purtătorii Vieţii sunt autorizaţi să manipuleze mediul vital şi să orienteze favorabil cursul evoluţiei biologice. Ei acţionează astfel pe parcursul unor lungi perioade.

36:3.8 (400.3) Îndată ce Purtătorii Vieţii operând pe o lume nouă au reuşit să producă o fiinţă înzestrată cu voinţă, având puterea de decizie morală şi de alegere spirituală - munca lor se termină; ei auajuns la capăt, nu mai pot manipula viaţa evoluândă. Evoluţia creaturilor vii trebuie, de acum încolo, să urmeze potrivit cu înzestrările inerente naturii lor şi cu tendinţele deja imprimate şi fixate în formulele şi în modelele planetare. Purtătorii Vieţii nu au permisiunea să experimenteze cu voinţa sau să se amestece în cadrul voinţei; le este interzis să domine sau să influenţeze arbitrar creaturi morale.

36:3.9 (400.4) Pe parcursul sosirii unui Prinţ Planetar, ei se pregătesc să plece, însă doi purtători seniori şi doisprezece conservatori pot să facă legăminte temporare de renunţare şi să se ofere drept voluntari pentru a rămâne pe planetă un timp nedeterminat în calitate de consilieri în materie de dezvoltare ulterioară şi de conservare a plasmei vitale. Doi dintre aceşti Fii şi doisprezece dintre asociaţii lor servesc în prezent pe Urantia.

4. Purtătorii de viaţă Melchizedeki

36:4.1 (400.5) În fiecare dintre sistemele de lumi locuite ale întregului Nebadon există o sferă unică în care Melchizedekii au funcţionat în calitate de Purtători ai Vieţii. Aceste reşedinţe se numesc lumile *midsonite* ale sistemelor, şi pe fiecare dintre ele un Fiu Melchizedek material modificat s-a împreunat cu o Fiică selecţionată a ordinului material de filiaţie. Mamele Eve ale acestor lumi midsonite provin din sediul jurisdicţiei sistemului, fiind alese de acest purtător al vieţii Melchizedek; ele sunt alese dintre numeroasele voluntare care au răspuns apelului adresat de Suveranul Sistemelor Fiicelor Materiale din sfera sa.

36:4.2 (400.6) Descendenţii unui purtător de viaţă Melchizedek şi ai unei Fiice Materiale sunt cunoscuţi sub numele de *midsonitari.* Tatăl Melchizedek al acestei rase de creaturi celeste sfârşeşte prin a părăsi planeta în care şi-a exercitat funcţiunea sa vitală excepţională, iar Mama Evă a acestui ordin special de fiinţe ale universului pleacă, şi ea,odată cu apariţia celei de-a şaptea generaţie a descendenţei sale planetare. Conducerea acestei lumi îi revine atunci fiului ei.

36:4.3 (400.7) Creaturile midsonite trăiesc şi funcţionează pe lumile lor magnifice ca fiinţe reproducătoare, până când ating vârsta de o mie de ani standard, după care sunt transferate în altă parte prin transport serafic. După aceasta, midsonitarii nu mai pot să se reproducă, deoarece tehnica de dematerializare prin care trec pentru a fi transportabili de către serafimi îi privează definitiv de facultăţile lor reproducătoare.

36:4.4 (400.8) Prezentul statut al acestor fiinţe nu poate deloc să fie calificat drept muritor sau nemuritor şi nu putem nici să le clasăm, net, ca umane ori divine. Aceste creaturi nu sunt locuite de un Ajustor, deci nu sunt deloc nemuritoare; însă ele nu par nici a fi muritoare. Nici una dintre ele nu a trecut prin moarte. Toţi midsonitarii născuţi în Nebadon sunt încă vii şi astăzi. Ei funcţionează fie pe lumile lor de origine, fie pe sfere intermediare, fie pe sfera midsonită a Salvingtonului în grupul lumilor finalitarilor.

36:4.5 (401.1) *Lumiledin Salvington ale Finalitarilor.* Purtătorii vieţii Melchizedeki, precum şi Mamele Eve asociate pleacă de pe sferele midsonitare sistemice pe lumile finalitare ale circuitului Salvingtonului unde descendenţii lor sunt, de asemenea, destinaţi să se reunească.

36:4.6 (401.2) Se cade să explicăm cu această ocazie că al cincilea grup de şapte sfere primare din circuitul Salvingtonului este acela al lumilor finalitare ale Nebadonului. Copiii purtătorilor vieţii Melchizedeki şi ai Fiicelor Materiale sunt domiciliaţi pe a şaptea lume a finalitarilor, sfera midsonită a Salvingtonului.

36:4.7 (401.3) Sateliţii celor şapte lumi primare ale finalitarilor sunt locul de întâlnire al personalităţilor universului central şi ale suprauniversurilor care se găsesc în misiune în Nebadon. În vreme ce muritorii ascendenţi se pot veni şi plecade pe toate lumile culturale şi sferele educative ale celor 490 de lumi înglobând Universitatea Melchizedek, există anumite şcoli speciale şi numeroaselor zone rezervate în care nu sunt lăsaţi să intre. Această interdicţie este valabilă pentru cele patruzeci şi nouă de sfere plasate sub jurisdicţia finalitarilor.

36:4.8 (401.4) În prezent rostul creaturilor midsonite nu este cunoscut, însă, se pare că aceste personalităţi se reunesc pe a şaptea lume finalitară în vederea unei eventualităţi viitoare în evoluţia universului. Cererile noastre de informaţii în ceea ce priveşte rasele midsonite sunt întotdeauna supuse finalitarilor, iar aceştia refuză orice discuţie asupra destinului pupililor lor. Independent de incertitudinea noastră în ceea ce priveşte viitorul midsonitarilor, noi ştim că fiecare univers local găzduieşte o acumulare crescândă a acestor creaturi misterioase. Purtătorii vieţii Melchizedeki au credinţa că copiii lor midsoniţi vor fi într-o bună zi înzestraţi Dumnezeului Ultim cu spiritul transcendental şi etern de absonitate.

5. Cele Şapte Spirite-Minte Adjutante

36:5.1 (401.5) Prezenţa celor şapte spirite mentale adjutante pe lumile primitive este cea ce condiţionează cursul evoluţiei organice. Aceasta explică de ce evoluţia este intenţionată şi nu accidentală. Adjutantele reprezintă funcţiunea de slujire a minţii Spiritului Infinit, care se extinde până la ordinele inferioare ale vieţii inteligente prin intermediul Spiritului-Mamă al unui univers local. Adjutantele sunt copiii Spiritului-Mamă al Universului şi constituie grija ei personală pe lângă mintea materială atărâmurilor. Oricare ar fi locul sau timpul în care se manifestă o astfel de minte, aceste spirite sunt, în mod divers, în funcţiune.

36:5.2 (401.6) Cele şapte spirite mentale adjutante au primit nume care echivalează cu desemnările următoare: intuiţie, înţelegere, curaj,

cunoaştere, sfătuire, adoraţie şi înţelepciune. Aceste spirite mentale fac simţită influenţa lor pe toate lumile locuite sub forma unui impuls diferenţial, fiecare căutând capacitatea de recepţie care să îi permită să se manifeste în întregime independent de gradul de receptivitate şi de ocaziile de funcţionare întâlnite la tovarăşii săi.

36:5.3 (401.7) Punctele de sprijin centrale ale spiritelor adjutante pe lumea sediu a Purtătorilor Vieţii indică supraveghetorilor Purtătorilor Vieţii extinderea şi calitatea funcţiunii mentale a adjutantelor, pe orice lume şi în oricare organism viu dat, având statut intelectual. Aceste lăcaşuri ale minţii vii sunt perfecte indicatoare ale funcţiunilor mentale vii pentru primele cinci adjutante. Însă, în ceea ce priveşte al şaselea şi al şaptelea spirit adjutant - adoraţia şi înţelepciunea - aceste puncte de sprijin centrale nu traduc decât o funcţiune calitativă. Activitatea cantitativă a adjutantului adoraţiei şi a adjutantului înţelepciunii se înregistrează în prezenţa imediată a Divinei Slujitoare pe Salvington, deoarece este vorba de o experienţă personală a Spiritului-Mamă al Universului.

36:5.4 (402.1) Cele şapte spirite mentale adjutante însoţesc întotdeauna pe Purtătorii Vieţii pe o nouă planetă, însă nu trebuie să le considerăm ca entităţi; ele seamănă mai mult cu nişte circuite. Spiritele celor şapte adjutante ale universului nu funcţionează ca personalităţi distincte ale prezenţei universale ale Divinei Slujitoare; ele sunt în realitate unul dintre nivelele ei de conştiinţă, şi rămân întotdeauna subordonate acţiunii şi prezenţei mamei lor creative.

36:5.5 (402.2) Ne lipseşte terminologia pentru a desemna într-un mod adecvat aceste spirite mentale adjutante. Ele sunt slujitoarele

nivelelor inferioare ale minţii experienţiale, şi noi le putem descrie după cum urmează, în ordinea realizărilor evolutive:

36:5.6 (402.3) 1. *Spiritul intuiţiei*- percepţia rapidă, instinctele reflexe fizice primitive inerente tuturor creaţiilor mentale, facultatea lor de orientare şi diversele forme ale instinctului lor de conservare; este singurul adjutant care funcţionează atât de larg în ordinele inferioare ale vieţii animale, şi singurul care stabileşte un contact funcţional extins cu nivelele care nu pot fi învăţate ale minţii automate.

36:5.7 (402.4) 2. *Spiritul de înţelegere*- impulsul de coordonare, asocierii de idei spontană şi aparent automată. Este darul coordonării cunoştinţelor dobândite, fenomenul raţiunii vii, al judecăţii rapide şi al deciziei prompte.

36:5.8 (402.5) 3. *Spiritul curajului*- înzestrarea cu fidelitate - la fiinţele personale este baza formării caracterului, rădăcina intelectuală a vigorii morale şi a vitejiei spirituale. Când acest spirit este iluminat de fapte şi inspirat de adevăr, el devine secretul impulsului ascensiunii evolutive pe canalele guvernării autonome inteligente şi conştiente.

36:5.9 (402.6) 4. *Spiritul cunoaşterii*- curiozitatea - mama aventurii şi a descoperiri, spiritul ştiinţific, călăuza şi fidelul asociat al spiritelor curajului şi sfatului; impulsul de a orienta darurile curajului pe căi de creştere utile şi progresive.

36:5.10 (402.7) 5. *Sp1iritul consiliului*- impulsul social, darul cooperării cu specia, aptitudinea creaturilor volitive de a se armoniza cu semenii lor; originea instinctului gregar la creaturile cele mai umile.

36:5.11 (402.8) 6. *Spiritul adoraţiei*- impulsul religios, primul impuls diferenţial separând creaturile mentale în două domenii fundamentale de existenţă muritoare. Spiritul adoraţiei distinge pentru totdeauna fiinţa animală căreia îi este asociat, de creaturile fără suflet înzestrate cu minte. Adoraţia este insigna candidaturii la ascensiunea spirituală.

36:5.12 (402.9) 7. *Spiritul înţelepciunii*- tendinţa naturală la toate creaturile muritoare de a progresa în cadrul unei evoluţii ordonate. Acesta este cel mai înalt dintre adjutanţi; este acela care coordonează spiritul şi articulează munca tuturor celorlalte. Acest spirit este secretul impulsului înnăscut al creaturilor mentale de a începe şi a susţine programul efectiv şi practic al scării ascendente a existenţei. Acest dar al lucrurilor vii care explică aptitudinea incomprehensibilă a creaturilor vii de a supravieţui şi de a utiliza în supravieţuirea lor coordonarea întregii lor experienţe trecute şi a tuturor ocaziilor lor prezente de a dobândi totalitatea a ceea ce toate celelalte şase slujitoare mentale pot mobiliza în mintea organismului interesat. Înţelepciunea este apogeul realizării intelectuale. Înţelepciunea este ţelul unei existenţe pur mentale şi morale.

36:5.13 (403.1) Spiritele-minte adjutante cresc în experienţă, însă nu devin niciodată personale. Ele evoluează în funcţia lor, iar funcţia primelor cinci adjutante în regnul animal este într-o anumită măsură esenţială pentru a permite ansamblului celor şapte să funcţioneze ca

intelect uman. Această relaţie cu animalele le face pe adjutante mai eficiente din punct de vedere practic, în calitate de minte umană. Animalele sunt deci, într-o anumită măsură, indispensabile evoluţiei intelectuale a omului, precum şi evoluţiei sale fizice.

36:5.14 (403.2) Aceste adjutante mentale ale Spiritului-Mamă al unui univers local sunt legate de viaţa creaturilor, având statut de inteligenţă într-un mod asemănătoar legăturii centrelor de putere şi a controlorilor fizici cu forţele nevii ale universului. Ele fac servicii inestimabile în circuitele mentale ale lumilor locuite. Ele colaborează efectiv cu Controlorii Fizici Principali care servesc, de asemenea, în calitate de controlori şi directori ai nivelelor mentale pre-adjutante, nivelele care nu pot fi transmise, sau nivelele mecanice ale minţii.

36:5.15 (403.3) Înainte de apariţia capacităţii de a învăţa prin experienţă, mintea vie iese din domeniul Controlorilor Fizici Principali. Înainte de a dobândi aptitudinea de a recunoaşte divinitatea şi de a adora Deitatea, mintea creaturilor este domeniul exclusiv al spiritelor adjutante. Când apare sensibilitatea spirituală a intelectului creaturilor, mintea creată devine imediat supraminte şi se găseşte imediat încircuitată de ciclurile spirituale ale Spiritului-Mamă al universului local.

36:5.16 (403.4) În absolut nici un fel spiritele mentale adjutante nu sunt legate direct la funcţiunea variată şi înalt spirituală a spiritului prezenţei personale a Divinei Slujitoare, a Spiritului Sfânt al lumilor locuite; însă ele sunt funcţional anterioare şi pregătitoare apariţiei însuşi a acestui spirit la omul evolutiv. Adjutantele procură Spiritului-Mamă al Universului un contact variat cu creaturile materiale vii ale unui univers local şi un control asupra lor, însă nu au nici o

repercusiune în Fiinţa Supremă atunci când acţionează pe nivelele prepersonale.

36:5.17 (403.5) Mintea nonspirituală este fie o manifestare de energie a spiritului, fie un fenomen de energie fizică. Nici chiar mintea umană, mintea personală, nu posedă calităţi de supravieţuire în afara identificăriiei cu spiritul. Mintea este un dar al divinităţii, însă nu este nemuritoare atunci când funcţionează fără clarviziune spirituală şi este lipsită de aptitudinea de a adora şi de a aspira la supravieţuire.

6. Forţele vii

36:6.1 (403.6) Viaţa este atât automată, cât şi vitalistă - materială şi spirituală. Fizicienii şi chimiştii de pe Urantia progresează mereu în înţelegerea formelor protoplasmice ale vieţii animale şi vegetale, însă ei nu vor fi niciodată capabili să producă organisme vii. Viaţa este ceva care diferă de toate manifestările energiei; nici chiar viaţa materială a creaturilor fizice nu este inerentă materiei.

36:6.2 (403.7) Lucrurile materiale pot să se bucure de o existenţă independentă, însă viaţa nu provine decât din viaţă. Mintea nu poate deriva decât dintr-o minte preexistentă. Spiritul nu îşi are originea decât în strămoşi spirituali. Creatura poate produce formele de viaţă, însă doar o personalitate creatoare sau o forţă creativă pot furniza scânteia de viaţă animatoare.

36:6.3 (404.1) Purtătorii Vieţii pot să organizeze formele materiale sau modelele fizice ale fiinţelor vii, însă Spiritul este cel care dă scânteia iniţială a vieţii şi conferă darul minţii. Chiar şi formele vii ale

vieţii experimentale pe care Purtătorii Vieţii le organizează pe lumile lor, ale Salvingtonului, sunt întotdeauna lipsite de puteri reproducătoare. Când formulele vieţii şi modelele vitale sunt corect asamblate şi convenabil organizate, prezenţa unui Purtător al Vieţii este suficientă pentru a inaugura viaţa, însă acestor organisme vii le lipsesc două atribute esenţiale: darul minţii şi puterile reproducătoare. Mintea animală şi mintea umană sunt daruri ale Spiritului-Mamă al universului local, acţionând prin intermediul a şapte spirite mentale adjutante, în timp ce aptitudinea creaturilor de a se reproduce este aportul specific şi personal al Spiritului Universului la plasma vitală ancestrală inaugurată de Purtătorii Vieţii.

36:6.4 (404.2) Când Purtătorii Vieţii au elaborat modelele vieţii, după ce au asigurat sistemele de energie, trebuie să se producă încă un fenomen suplimentar. Trebuie ca „suflul vieţii" să fie comunicat acestor forme neanimate. Fiii lui Dumnezeu pot construi formele vieţii, însă Spiritul lui Dumnezeu este cel care oferă cu adevărat scânteia vitală., iar când viaţa astfel transmisă este epuizată, corpul material care rămâne devine materie moartă. Când doza de viaţă oferită este epuizată, corpul se întoarce în sânul universului material de la care a fost împrumutat de către Purtătorii Vieţii pentru a servi drept vehicul provizoriu înzestrării cu viaţă pe care ei au transmis-o acestei asocieri vizibile de energie materială.

36:6.5 (404.3) Viaţa atribuită plantelor şi animalelor de către Purtătorii Vieţii nu se întoarce la Purtătorii Vieţii după moartea plantei sau a animalului. Viaţa care abandonează creatura vie nu posedă nici identitate, nici personalitate; ea nu supravieţuieşte individual morţii. Pe parcursul existenţei sale şi pe parcursul timpului

său de şedere în corpul material, ea a suportat o schimbare, o evoluţie energetică, şi supravieţuieşte doar ca fracţiune a forţelor cosmice ale universului; ea nu supravieţuieşte în calitate de viaţă individuală. Supravieţuirea creaturilor muritoare este, în întregime, bazată pe evoluţia unui suflet nemuritor în interiorul minţii muritoare.

36:6.6 (404.4) Noi vorbim despre viaţă ca despre o „energie" şi de o „forţă", însă în realitate ea nu este nici una, nici alta. Energia forţă este divers sensibilă la gravitaţie; viaţa nu este. Arhetipul nu este nici el sensibil la gravitaţie, fiind o configuraţie de energii care şi-au încheiat deja toate obligaţiile reacţionale faţă de gravitaţie. Viaţa însăşi constituie animaţia unui sistem de energii material, minte sau spiritual, conformă unui arhetip sau selecţionată altfel.

36:6.7 (404.5) Anumite lucruri, referitoare la dezvoltarea vieţii pe planetele evolutive nu sunt în întregime clare pentru noi. Înţelegem pe deplin organizarea fizică a formulelor electrochimice ale Purtătorilor Vieţii, însă nu sesizăm complet natura şi sursa *scânteii animatoare a vieţii.* Noi ştim că viaţa curge din Tată, trece prin Fiu şi se răspândeşte *prin* Spirit. Este probabil ca Spiritele Maestru să fie canalul septuplu al fluviului vieţii răspândit asupra întregii creaţii. Însă noi nu înţelegem tehnica prin care Spiritul Maestru supraveghetor participă la episodul iniţial al darului vieţii către o nouă planetă. Noi suntem convinşi că Cei Îmbătrâniţi de Zile joacă un rol în implantarea vieţii pe o lume nouă, dar ignorăm complet natura acesteia. Noi ştim că Spiritul-Mamă al Universului vitalizează efectiv modelele neînsufleţite şi comunică plasmei astfel activate prerogativele de reproducere organice. Noi remarcăm că acest trio reprezintă nivelele

Dumnezeului Septuplu şi că membrii săi sunt uneori numiţi Creatorii Supremi ai timpului şi spaţiului, însă altfel noi nu ştim nimic mai mult decât muritorii de pe Urantia - doar că conceptul este inerent Tatălui, expresia, Fiului, iar realizarea vie, Spiritului.

36:6.8 (405.1) [Redactat de un Fiu Vorondadek staţionat pe Urantia ca observator şi acţionând în această calitate la cererea Şefului Melchizedek al Corpului Revelator Supraveghetor.]

Cartea Urantia

Capitolul 37

Personalităţi ale universului local

37:0.1 (406.1) ÎN FRUNTEA tuturor personalităţilor Nebadonului stă Fiul Creator şi Maestru, Mihail, tatăl şi suveranul universului. Coordonat în divinitate şi complementar în atribute creative, se menţine Spiritul-Mamă al universului local, Divina Slujitoare a Salvingtonului., iar aceşti creatori sunt, într-un sens foarte literar, Tatăl, Fiul şi Spiritul-Mamă ai tuturor creaturilor de origine ale Nebadonului.

37:0.2 (406.2) Pe parcursul capitolelor precedente, am descris ordinele de filiaţie create. Expunerile ulterioare vor descrie spiritele slujitoare şi ordinele ascendente ale filiaţiei. În capitolul prezent vom

analiza, în principal, un grup intermediar, Ajutoarele Universului, însă vom studia pe scurt şi anumite spirite superioare staţionate în Nebadon, precum şi anumite ordine de cetăţeni permanenţi ai acestui univers local.

1. Ajutoarele Universului

37:1.1 (406.3) Numeroase ordine excepţionale, în general grupate în această categorie, nu sunt revelate, însă Ajutoarele Universului, aşa cum sunt prezentate în aceste capitole, conţin următoarele şapte ordine:

37:1.2 (406.4) 1. Strălucitoarele Stele de Dimineaţă.

37:1.3 (406.5) 2. Strălucitoarele Stele de Seară

37:1.4 (406.6) 3. Arhanghelii

37:1.5 (406.7) 4. Preaînalţii Asistenţi

37:1.6 (406.8) 5. Înalţii Comisionari

37:1.7 (406.9) 6. Supraveghetorii Celeşti

37:1.8 (406.10) 7. Învăţătorii lumilor palat

37:1.9 (406.11) Primul ordin de Ajutoare ale Universului, Strălucitoarele Stele de Dimineaţă, nu are decât un singur reprezentant în fiecare univers local, şi este prima născută dintre toate creaturile native ale unui univers local. Strălucitoarea Stea de Dimineaţă a universului nostru este cunoscută sub numele de Gabriel al Salvingtonului. El este şeful executiv al întregului Nebadon; el operează ca reprezentant personal al Fiului Suveran şi ca purtător de cuvânt al consoartei sale creative.

37:1.10 (406.12) În primele epoci ale Nebadonului, Gabriel lucra complet singur cu Mihail şi cu Spiritul Creativ. Pe măsură ce universul creştea şi problemele administrative se multiplicau, el a beneficiat de un stat major personal, de asistenţi nerevelaţi şi, în cele din urmă, acest grup a crescut prin crearea corpului de Stele de Seară al Nebadonului.

2. Strălucitoarele Stele de Seară

37:2.1 (407.1) Aceste strălucitoare creaturi au fost concepute de Melchizedeki şi apoi aduse la existenţă de Fiul Creator şi de Spiritul Creativ. Ele servesc în numeroase calităţi, însă, în principal, ca agenţi de legătură ai lui Gabriel, şeful executiv al universului local. Una sau mai multe dintre ele au drept funcţiune faptul de a-l reprezenta pe sfera capitală a fiecărei constelaţii şi a fiecărui sistem al Nebadonului.

37:2.2 (407.2) În calitate de şef executiv al Nebadonului, Gabriel asistă la cea mai mare parte a conclavelor Salvingtonului, fie ca preşedinte din oficiu, fie ca observator, şi se întâmplă adesea ca o mie dintre aceste conclave să-şi ţină sesiunile lor simultan. Strălucitoarele Stele de Seară îl reprezintă pe Gabriel cu aceste ocazii; el nu se poate găsi simultan în două locuri deodată, iar aceşti supraîngeri compensează această limitare. Ei realizează un serviciu analog pentru corpul Fiilor Învăţători ai Trinităţii.

37:2.3 (407.3) Cu toate că Gabriel este personal ocupat cu lucrările sale administrative, el menţine prin Strălucitoarele Stele de Seară contactul cu toate celelalte faze ale vieţii şi ale treburilor universului.

Ele îl însoţesc întotdeauna în turneele sale planetare şi merg adesea în misiune specială pe planete individuale, ca reprezentanţii lui personali. Pe parcursul unor astfel de misiuni, ele au fost uneori numite „îngerul Domnului”. Ele merg adesea pe Uversa pentru a reprezenta Steaua Strălucitoare de Dimineaţă în faţa tribunalelor şi ale adunărilor Celor Îmbătrâniţi de Zile, însă călătoresc rar în afara graniţelor Orvontonului.

37:2.4 (407.4) Strălucitoarele Stele de Seară formează un ordin de două ori unic, din care anumiţi membri fac parte prin demnitate creată, şi alţii prin împlinirea serviciului. În Nebadon, acest corp numără 13.641 de supraîngeri, din care 4.832 sunt de demnitate creată şi 8.809 sunt spirite ascendente care au atins acest ţel de serviciu exaltat. Printre aceste Stele de Seară ascendente, multe dintre ele şi-au început cariera lor universală ca serafimi, iar altele sau ridicat plecând de la nivele nerevelate ale vieţii creaturilor. Atâta timp cât un univers nu este stabilizat în lumină şi viaţă, acest corp superior rămâne accesibil, ca ţel de înfăptuire, candidaţilor la ascensiune.

37:2.5 (407.5) Cele două categorii de Strălucitoare Stele de Seară sunt uşor vizibile personalităţilor morontiale şi anumitor tipuri de fiinţe materiale supramuritoare. Membrii creaţi ai acestui ordin interesant şi versatil, posedă o forţă de spirit care se poate manifesta independent de prezenţa lor personală.

37:2.6 (407.6) Şeful acestor supraîngeri este Gavalia, primul născut al ordinului Nebadonului. Din momentul în care Cristos Mihail a revenit din triumfala sa efuziune pe Urantia, Gavalia a fost însărcinat cu slujirea muritorilor ascendenţi şi, pe parcursul ultimilor o mie nouă

sute de ani, asociatul său, Galantia, a menţinut cartierul său general pe Jerusem unde şi-a petrecut aproape jumătate din timpul său. Galantia este primul dintre superîngerii ascendenţi care a atins această înaltă situaţie.

37:2.7 (407.7) Strălucitoarele Stele de Seară nu se grupează, nici nu se organizează în companii altfel decât în asocierea lor obişnuită în perechi pentru numeroase însărcinări. Ele nu sunt însărcinate cu multe misiuni privitoare la cariera ascendentă a muritorilor. Cu toate acestea, atunci când sunt astfel trimişi, aceşti supraîngeri nu acţionează niciodată singuri. Ei lucrează, întotdeauna, în perechi - o fiinţă de demnitate creată şi o Stea de Seară ascendentă.

37:2.8 (407.8) Una dintre aceste înalte însărcinări a Stelelor de Seară constă în însoţirea Fiilor Avonali de manifestare în misiunile lor planetare, aşa cum Gabriel l-a însoţit pe Mihail pe parcursul efuziunii sale pe Urantia. Cei doi supraîngeri însoţitori sunt superiorii ierarhici ai misiunii şi servesc acolo în calitate de comandanţi aliaţi ai arhanghelilor şi ai tuturor celorlalte personalităţi desemnate pentru aceste proiecte. Seniorul acestor comandanţi supraîngereşti este cel care, la momentul şi vârsta oportune, spune Fiului Avonal de consacrare: „Ocupă-te de treburile fratelui tău”.

37:2.9 (408.1) Perechi similare ale acestor supraîngeri sunt afectate corpului planetar al Fiilor Învăţători ai Trinităţii, care funcţionează pentru a stabili era consecutivă consacrării sau vârsta aurorei spirituale pe o lume locuită. În aceste misiuni, Stelele de Seară servesc ca legătură între muritorii domeniului şi corpul invizibil al Fiilor Învăţători.

37:2.10 (408.2) *Lumile Stelelor de Seară.* Al şaselea grup al lumilor Salvingtonului şi al celor patruzeci şi doi de sateliţi tributari ai lui sunt afectaţi administrării Strălucitoarelor Stele de Seară. Cele şapte lumi primare sunt prezidate de ordinele create ale acestor supraîngeri, în timp ce sateliţii tributari sunt administraţi de Stelele de Seară ascendente.

37:2.11 (408.3) Sateliţii primelor trei lumi sunt ocupaţi de şcolile Fiilor Învăţători şi ale Stelelor de Seară consacrate personalităţilor spirituale ale universului local. Cele trei grupe următoare sunt ocupate de şcolile asociate similare consacrate instruirii muritorilor ascendenţi. Sateliţii celei de a şaptea lumi sunt rezervaţi deliberărilor triunice ale Fiilor Învăţători, ale Stelelor de Seară şi ale finalitarilor. De câtva timp, aceşti supraîngeri au fost strâns identificaţi cu munca Corpului Finalităţii în universul local; ei sunt tovarăşi de lungă durată cu Fiii Învăţători. Există o legătură de o putere şi de o importanţă uimitoare între Stelele de Seară şi Mesagerii Gravitaţiei ataşaţi grupurilor de muncă ale finalitarilor. În ceea ce priveşte cea de-a şaptea lume primară însăşi, ea este rezervată chestiunilor nedezvăluite referitoare la relaţiile viitoare care se vor stabili între Fiii Învăţători, finalitari şi Stelele de Seară, când manifestarea suprauniversală a personalităţii Dumnezeului Supremul va fi ieşit pe deplin la iveală.

3. Arhanghelii

37:3.1 (408.4) Arhanghelii sunt progenitura Fiului Creator şi a Spiritului-Mamă al Universului. Ei sunt tipul cel mai elevat de fiinţe

spirituale superioare produse în mare număr într-un univers local, iar pe parcursul ultimului recensământ în Nebadon existau aproape opt sute de mii.

37:3.2 (408.5) Arhanghelii sunt unul dintre rarele grupuri de personalităţi ale universului local care în mod normal nu stau sub jurisdicţia lui Gabriel. Ei nu se ocupă în nici un fel de administrarea curentă a universului; ei se consacră muncii de supravieţuire a creaturilor şi progresului carierei ascendente a muritorilor timpului şi spaţiului. Cu toate că, în general, arhanghelii nu sunt supuşi ordinelor Strălucitoarei Stele de Dimineaţă, li se întâmplă să acţioneze prin autoritatea ei. Ei colaborează astfel cu alte Ajutoare ale Universului cum ar fi Stelele de Seară; exemple sunt oferite de anumite operaţiuni descrise în relatarea transplantării vieţii pe lumea voastră.

37:3.3 (408.6) Corpurile de arhangheli ale Nebadonului sunt dirijate de primul născut din acest ordin şi, într-o epocă mai recentă, s-a stabilit pe Urantia un cartier general divizionar de arhangheli. Acest fapt neobişnuit este ceea ce atrage atenţia vizitatorilor studenţi venind de dincolo de Nebadon. Printre primele lor observaţii asupra operaţiunilor interioare ale universului este şi descoperirea că numeroase activităţi ascendente ale Strălucitoarelor Stele de Seară se dirijează din capitala unui sistem local, Satania.

37:3.4 (409.1) Continuându-şi examinarea, ei descoperă că anumite activităţi arhanghelice sunt dirijate de pe o mică planetă locuită, aparent insignifiantă, numită Urantia. Urmează apoi revelaţia că Mihail s-a coborât pe Urantia, şi imediat aceşti vizitatori se interesează mai viu de voi şi de sfera voastră umilă. Sesizaţi voi semnificaţia faptului că umila voastră planetăaflată în confuzie, a

devenit un cartier general divizionar pentru administrarea universului şi pentru conducerea anumitor activităţi arhanghelice raportându-se la planul de ascensiune al Paradisului? Aceasta prezice indubitabil concentrarea viitoare şi a altor activităţi ascensionale pe lumea de manifestare a lui Mihail, iar acest fapt dă o importanţă imensă şi solemnă promisiunii personale a Maestrului: „Am să mai vin”.

37:3.5 (409.2) Arhanghelii sunt, în general, desemnaţi pentru servirea şi susţinerea ordinului Avonal de filiaţie, însă numai după ce au trecut printr-o pregătire preliminară îndelungată în toate fazele muncii diverselor spirite slujitoare. Un corp de o sută de arhangheli însoţeşte pe fiecare Fiu Paradisiac care se coboară pe o lume locuită; acest corp este temporar afectat pe durata acestei manifestări. Dacă Fiul Magistral ar fi adus să guverneze provizoriu planeta, arhanghelii ar acţiona ca şefi îndrumători ai întregii vieţi celeste de pe această sferă.

37:3.6 (409.3) Doi arhangheli seniori sunt întotdeauna desemnaţi ca ajutoare personale ale unui Avonal al Paradisului pentru toate misiunile planetare, indiferent că ele implică acţiuni judiciare, misiuni magistrale sau întrupări de consacrare. Când Fii Paradisului au încheiat judecareaunui tărâm şi morţii sunt chemaţi la înscriere (ceea ce se numeşte reînviere) este literalmente adevărat că păzitorii serafici ai personalităţilor adormite răspund la „vocea arhanghelului”. Lista de apel la sfârşitul unei dispensaţii este promulgată de un arhanghel asistent. Este arhanghelul reînvierii, uneori numit „arhanghelul lui Mihail”.

37:3.7 (409.4) *Lumile Arhanghelilor.* Al şaptelea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, precum şi sateliţii lor aliaţi, este afectat arhanghelilor. Sfera numărul unu, din totalitatea celor şase sateliţi tributari ai ei, este ocupată de păstrătorii de înregistrare a personalităţii. Acest imens grup de arhivari se ocupă cu menţinerea la zi a înregistrării biografiei fiecărui muritor al timpului începând cu clipa naşterii sale, trecând prin cariera lui universală, până când respectivul părăseşte Salvingtonul pentru a trece la regimul suprauniversal, sau este „şters din registrele existenţei" de ordinul Celor Îmbătrâniţi de Zile.

37:3.8 (409.5) Pe aceste lumi sunt puse în ordine dosarele personalităţii şi garanţiile de identificare sunt clasate şi păstrate pe parcursul perioadei intermediare dintre decesul uman şi ora repersonalizării, reînvierea din morţi.

4. Preaînalţii Asistenţi

37:4.1 (409.6) Preaînalţii Asistenţi sunt un grup de voluntari a căror origine este în afara universului local, pe care conducătorii universului central şi a suprauniversurilor îi trimit în misiune temporarăca reprezentaţi sau observatori. Numărul lor variază constant, însă se ridică întotdeauna la o cifră mare, de ordinul milioanelor.

37:4.2 (409.7) Din timp în timp, noi beneficiem astfel de serviciul şi de ajutorul fiinţelor originare ale Paradisului, cum ar fi Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Spiritele

Inspirate ale Trinităţii, Fiii Trinitizaţi, Mesagerii Solitari, supernafimii, seconafimii, terţiafimii şi alte slujitori binevoitori. Ei locuiesc pe lângă noi pentru a ajuta personalităţile noastre native în efortul lor de a aduce întregul Nebadon în armonie mai completă cu ideile Orvontonului şi cu idealurile Paradisului.

37:4.3 (410.1) Oricare dintre aceste fiinţe poate servi voluntar în Nebadon şi poate fi, deci, tehnic în afara jurisdicţiei noastre, însă când aceste personalităţi ale suprauniversului şi ale universului central operează aici în misiune, ele nu sunt în întregime libere de regulile universului local în care locuiesc, deşi continuă să acţioneze ca reprezentante ale universurilor superioare şi să lucreze conform instrucţiunilor care constituie misiunea lor pe tărâmul nostru. Preaînalţii Asistenţi îşi au cartierul general pe Salvington, în sectorul Uniunilor de Zile, şi operează în Nebadon sub supravegherea supremă a acestui ambasador al Trinităţii Paradisului. Când ei servesc în grupuri, pe lângă angajamentele lor, aceste personalităţi ale tărâmurilor superioare se conduc de obicei singure, însă atunci când serviciul lor este efectuat la cerere, ele se plasează adesea, de bună voie, sub jurisdicţia totală a directorilor care supraveghează tărâmurile pe care sunt aduşi să acţioneze.

37:4.4 (410.2) Preaînalţii Asistenţi servesc la scara universului local şi a constelaţiilor, fără a fi direct ataşaţi guvernelor sistemelor şi ale planetelor. Ei pot, cu toate acestea, opera oriunde în universul local şi pot fi afectaţi oricărei faze de activitate a Nebadonului - administrativă, executivă, educativă şi altele.

37:4.5 (410.3) Cea mai mare parte a acestui corp este înrolată în serviciul personalităţilor Paradisiace ale Nebadonului - Uniunile de

Zile, Fiul Creator, Fidelii de Zile, Fiii Magistrali şi Fiii Învăţători ai Trinităţii. În conducerea treburilor unui univers local, este uneori înţelept ca temporar, anumite detalii, să se ferească de a fi cunoscute de practic toate personalităţile native din acest univers local. Anumite planuri avansate şi anumite ordonanţe complexe sunt, de asemenea, mai bine pricepute şi mai pe deplin înţelese de corpul mai matur şi cu o mai amplă viziune al Preaînalţilor Asistenţi, şi în astfel de situaţii, şi în multe altele, ajung ei să fie atât de utili guvernatorilor şi administratorilor universului local.

5. Înalţii Comisionari

37:5.1 (410.4) Înalţii Comisionari sunt muritori ascendenţi care s-au contopit cu Spiritul; ei nu s-au contopit cu un Ajustor. Voi înţelegeţi bine cariera de ascensiune a universului, a unui candidat muritor de contopire cu Ajustorul, deoarece aceasta fiind înaltul destin în perspectivă pentru toţi muritorii de pe Urantia, de la manifestarea lui Cristos Mihail. Însă aceta nu este destinul exclusiv al tuturor muritorilor de-a lungul epocilor precedând o manifestare pe planete asemănătoare cu a voastră, şi există un alt tip de lumi, ale căror locuitori nu beneficiază niciodată de prezenţa permanentă a unui Ajustor al Gândirii. Aceşti muritori nu sunt niciodată uniţi definitiv cu un Veghetor de Mister coborât din Paradis; cu toate acestea Ajustorii locuiesc temporar în ei, le servesc drept îndrumători şi modele, pe toată durata vieţii lor trupeşti. Pe parcursul acestei şederi provizorii Ajustorii stimulează evoluţia unui suflet nepieritor exact

aşa cum o fac ei în acele fiinţe cu care speră să se contopească, însă atunci când cursa muritoare este încheiată, ei se despart pentru totdeauna de aceste creaturi cu care au fost temporar asociate.
37:5.2 (410.5) Sufletele supravieţuitoare ale acestui ordin ating nemurirea prin contopire eternă cu un fragment individualizat al spiritului, Spiritului-Mamă al universului local. Ele nu formează un grup numeros, cel puţin în Nebadon. Pe lumile casă, voi veţi recunoaşte aceşti muritori care s-au contopit cu Spiritul şi vă veţi înfrăţi cu ei pe calea de ascensiune către Paradis, în timp ce vă vor însoţi până pe Salvington unde se vor opri. Unii dintre ei pot să se ridice ulterior la nivele universale superioare, însă majoritatea vor rămâne pentru totdeauna în serviciul universului local. În calitate de clasă, ei nu sunt destinaţi să atingă Paradisul.
37:5.3 (411.1) Nefiind contopiţi cu Ajustorul ei nu devin niciodată finalitari, însă ei sfârşesc prin a fi înrolaţi în Corpul de Perfecţiune al universului local. Ei s-au supus în spirit poruncii Tatălui: „Fiţi perfecţi”.

37:5.4 (411.2) După ce au atins Corpul de Perfecţiune al Nebadonului, ascenderii care s-au contopit cu Spiritul pot să accepte rolul de Ajutoare ale Universului. Este una dintre căile care li se deschid pentru a continua creşterea lor experienţială. Ei devin atunci candidaţi la comisii însărcinate cu înaltul serviciu de a interpreta punctele de vedere ale creaturilor evolutive în lumile materiale, pe lângă autorităţile celeste ale universului local.
37:5.5 (411.3) Înalţii Comisionari îşi încep serviciul pe planete, ca comisionari rasiali. În această calitate, ei interpretează punctele de vedere ale diverselor rase muritoare şi descriu nevoile lor. Ei sunt

suprem devotaţi bunăstării raselor umane pentru care sunt purtători de cuvânt . Ei caută întotdeauna să obţină pentru eleîngăduinţă, dreptatea şi un tratament nepărtinitor în toate relaţiile cu celelalte popoare. Comisionarii rasiali intervin într-o nesfârşită serie de crize planetare şi servesc drept expresie articulată unor grupuri întregi de muritori în luptă.

37:5.6 (411.4) După o lungă experienţă în soluţionarea problemelor pe lumile locuite, comisionarii rasiali sunt ridicaţi la funcţii de un nivel superior, şi sfârşesc prin a atinge statutul Înalţilor Comisionari ai universului local, şi în acest univers local. Ultimul recensământ indica în Nebadon prezenţa a peste un miliard şi jumătate de Înalţi Comisionari. Aceste fiinţe nu sunt finalitari, ci ascendenţi care au o lungă experienţă şi care fac mari servicii universului lor natal.

37:5.7 (411.5) Noi îi regăsim invariabil pe aceşti comisionari în toate tribunalele de justiţie, de la cele mai umile până la cele mai elevate. Ei nu participă la procedurile de justiţie, însă acţionează ca prieteni ai curţii şi dau sfaturi magistraţilor care prezidează în ceea ce priveşte antecedentele, mediul şi natura specifică a persoanelor implicate în judecată.

37:5.8 (411.6) Înalţii Comisionari sunt ataşaţi diverselor oştiri de mesageri ai spaţiului şi, întotdeauna, spiritelor ocrotitoare ale timpului. Îi întâlnim la reuniuni ale diverselor adunări universale, şi aceşti aceiaşi comisionari înzestraţi cu înţelepciunea omului muritor sunt întotdeauna ataşaţi misiunilor Fiilor lui Dumnezeu pe lângă lumile spaţiului.

37:5.9 (411.7) De fiecare dată când echitatea şi dreptatea cer să se înţeleagă felul în care vreun proiect de politică sau de procedură ar

afecta rasele evolutive ale timpului, aceşti comisionari sunt la dispoziţie pentru a prezenta recomandările lor. Ei sunt întotdeauna prezenţi pentru a vorbi în locul celor care nu pot fi acolo pentru vorbi în propriul lor nume.

37:5.10 (411.8) *Lumile muritorilor contopiţi cu Spiritul.* Al optulea grup de şapte lumi primare şi de sateliţitributari din circuitul Salvingtonului este proprietatea exclusivă a muritorilor Nebadonului care s-au contopit cu Spiritul. Ascenderii care s-au contopit cu Ajustorul lor nu sunt interesaţi de aceste lumi decât pentru a face numeroase şederi agreabile şi profitabile ca oaspeţi invitaţi de rezidenţii contopiţi cu Spiritul. Aceste lumi constituie reşedinţa permanentă a supravieţuitorilor contopite cu Spiritul, mai puţin pentru cei câţiva dintre ei care ating Uversa şi Paradisul. Această limită prevăzută pentru ascensiunea muritorilor există pentru binele universurilor locale prin reţinerea unei populaţii permanente evoluate a cărei experienţă crescândă va continua să întărească stabilitatea şi diversificarea viitoare a administrării universului local.

37:5.11 (411.9) Aceste fiinţe pot să nu atingă Paradisul, însă ele ating în stăpânirea problemelor Nebadonului o înţelepciune experienţială care depăşeşte totalmente tot ceea ce pot dobândi ascenderii în trecere. Şi aceste suflete supravieţuitoare, combinaţii unice ale umanului şi divinului, urmează cariera lor cu o pricepere tot mai mare de a uni punctele de vedere ale acestor nivele atât de îndepărtate unul de altul şi să prezinte acest dublu punct de vedere cu o înţelepciune mereu mai înaltă.

6. Supraveghetorii Celeşti

37:6.1 (412.1) Sistemul educativ al Nebadonului este administrat împreună de Fiii Învăţători ai Trinităţii şi de corpul învăţător al Melchizedekilor, însă o mare parte a muncii menite să îl întreţină şi să îl construiască este executată de Supraveghetorii Celeşti. Aceste fiinţe fac parte dintr-un corp recrutat, înglobând toate tipurile de indivizi în contact cu planul de educare şi de instrucţie a muritorilor ascendenţi. În Nebadon, ei sunt peste trei milioane şi toţi sunt voluntari calificaţi prin experienţa lor pentru a servi în calitate de consultanţi educativi ai întregului domeniu. Din cartierul lor general, pe lumile Melchizedekilor ai Salvingtonului, supraveghetorii parcurg universul local ca inspectori ai tehnicii şcolare a Nebadonului prevăzută pentru pregătirea mentală şi pentru educaţia spirituală a creaturilor ascendente.

37:6.2 (412.2) Această pregătire a minţii şi această educaţie a spiritului continuă de la lumile de origine umană, trec prin lumile palat ale sistemului şi prin celelalte sfere de progres asociate Jerusemului, până la cele şaptezeci de tărâmuri de socializare ataşate Edentiei şi la cele patru sute nouăzeci de sfere de progres spiritual care înconjoară Salvingtonul. În însăşi sediul universului, există numeroase şcoli ale Melchizedekilor, colegiile Fiilor Universului, universităţile serafice şi şcolile Fiilor Învăţători şi ale Uniunilor de Zile. Se iau toate măsurile posibile pentru a se pune diversele personalităţi ale universului în starea de a aduce cele mai bune

servicii şi de a îmbunătăţi funcţiunile lor. Universul întreg este o vastă şcoală.

37:6.3 (412.3) Metodele folosite în numeroase şcoli superioare transcend concepţiile umane asupra artei de predare a adevărului, însă nota dominantă a întregului sistem educativ este de a dobândi caracter printr-o experienţă iluminată. Învăţătorii oferă iluminarea; postul ocupat în univers şi statutul de ascender dă prilejuri de experienţă; înţeleapta utilizare a celor doi factori face să progreseze caracterul.

37:6.4 (412.4) În esenţă, sistemul educativ al Nebadonului are grijă ca voi să primiţi o sarcină, iar apoi vă oferă prilejurile de a vă instrui asupra metodei ideale şi divine de a realiza mai bine acest ţel. Vi se dă o sarcină bine definită şi, în acelaşi timp vi se acordă învăţători care sunt în măsură să vă înveţe cea mai bună metodă de îndeplinire a misiunii voastre. Planul divin de educaţie asociază intim munca şi instrucţia. Noi vă învăţăm cea mai bună modalitate de a executa lucrurile pe care vi le poruncim noi să le faceţi.

37:6.5 (412.5) Rostul pe care îl are toată această pregătire şi experienţă este de a vă pregăti pentru a fi admişi în sferele de instruire mai înalte şi mai spirituale ale suprauniversului. Progresul din cadrul unui tărâm oarecare este individual, însă tranziţia de la o fază la alta se efectuează în general în clase.

37:6.6 (412.6) Progresul eternităţii nu constă doar într-o dezvoltare spirituală. Acumularea intelectuală face, de asemenea, parte din educaţia universală. Experienţa mentală se lărgeşte în paralel cu extinderea orizontului spiritual. Minţii şi spiritului li se oferă aceleaşi oportunităţi de a se instrui şi de a progresa, însă pe tot parcursul

acestei magnifice instruiri mentale şi spirituale voi sunteţi eliberaţi pentru totdeauna de handicapurile trupului muritor. Nu mai aveţi nevoie să arbitraţi constant între pretenţiile naturii voastre spirituale şi materiale divergente. În sfârşit, sunteţi calificaţi pentru a beneficia de impulsurile unificate ale unei minţi glorificate, dezbărate deja de multă vreme de atracţiile sale animale primitive pentru lucrurile materiale.

37:6.7 (413.1) Înainte de a părăsi universul Nebadonului, cea mai mare parte a muritorilor Urantiei vor avea ocazia de a servi mai mult, pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă, în calitate de membri ai corpului Nebadonian de Supraveghetori Celeşti.

7. Învăţătorii lumilor palat

37:7.1 (413.2) Învăţătorii Lumilor Palat sunt heruvimi recrutaţi şi glorificaţi. Ca şi majoritatea celorlalţi instructori din Nebadon, ei sunt numiţi de Melchizedeki. Ei funcţionează în aproape toate proiectele educative ale vieţii morontiale, iar numărul lor depăşeşte cu mult înţelegerea minţii muritorilor.

37:7.2 (413.3) Ca nivel de înfăptuire a heruvimilor şi sanovimilor, Învăţătorii Lumilor casă vor face obiectul unui studiu mai aprofundat în capitolul următor. Ca învăţători care joacă un rol important în viaţa morontială, noi îi vom discuta mai pe larg în capitolul intitulat „viaţa morontială”.

8. Ordine de spirite superioare afectate

37:8.1 (413.4) În afară de centrele de putere şi de controlorii fizici, unele dintre fiinţele spirituale de origine superioară ale familiei Spiritului Infinit sunt ataşate permanent universului local. Printre ordinele de spirite superioare ale Spiritului Infinit, următoarele sunt desemnate în felul următor:

37:8.2 (413.5) *Mesagerii Solitari,* când sunt ataşaţi funcţional administraţiei universului local, ne fac servicii inestimabile ajutându-ne în eforturile noastre de a depăşi impedimentele timpului şi ale spaţiului. Noi, care aparţinem universului local, nu avem absolut nici o autoritate asupra lor atunci când ei nu sunt desemnaţi astfel, însă, chiar şi în acest caz, aceste fiinţe unice sunt întotdeauna gata să ne ajute pentru a ne rezolva problemele şi a ne îndeplini misiunile.
37:8.3 (413.6) Andovontia este numele *Supraveghetorului* terţiar *al Circuitelor Universale* staţionat în universul nostru local. El nu se ocupă decât de circuitele spirituale şi morontiale, şi nu de acelea care sunt plasate sub jurisdicţia directorilor de putere. El este cel care a izolat Urantia în momentul în care Caligastia a trădat planeta, pe parcursul perioadelor pline de încercări ale rebeliunii lui Lucifer. Trimiţând salutările sale muritorilor Urantiei, el a exprimat plăcerea la anticiparea reintegrării voastre, într-o bună zi, în circuitele universale pe care le supraveghează.
37:8.4 (413.7) *Directorul de Recensământ* al Nebadonului, Salsatia, menţine cartierul său general pe Salvington în sectorul lui Gabriel. El

este automat înştiinţat de naşterea şi de moartea voinţei. El înregistrează la zi numărul exact al creaturilor volitive care trăiesc în universul local. El trăieşte în strânsă asociere cu înregistratorii de personalităţi domiciliaţi pe lumile arhivelor arhanghelilor.

37:8.5 (413.8) Un *Inspector Asociat* rezidă pe Salvington. El este reprezentantul personal al Agentului Executiv Suprem al Orvontonului. Aliaţii săi, *Santinelele Desemnate* din sistemele locale, îl reprezintă deopotrivă pe Agentului Executiv Suprem al Orvontonului.

37:8.6 (414.1) *Consiliatorii Universali* sunt tribunalele voiajore ale universului timpului şi spaţiului. Ei funcţionează pe lumile evolutive şi în diversele sectoare ale universului local şi chiar şi dincolo de el. Aceşti arbitri sunt înscrişi pe Uversa. Numărul exact al celor care activează în Nebadon nu este dat, însă estimez că universul nostru local conţine aproximativ o sută de milioane de comisii de conciliere.

37:8.7 (414.2) În ceea ce priveşte *Consultanţii Tehnici,* gânditorii juridici ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de aproximativ o jumătate de miliard. Aceste fiinţe sunt bibliotecile juridice vii şi circulante, experienţiale, ale întregului spaţiu.

37:8.8 (414.3) Cât despre *Arhivarii Celeşti,* serafimii ascendenţi ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de şaptezeci şi cinci în Nebadon. Sunt arhivarii seniori sau supraveghetori. Studenţii în progres ai acestui ordin în pregătire sunt în număr de aproape patru miliarde.

37:8.9 (414.4) Serviciul celor şaptezeci de miliarde de *Însoţitori ai Morontiei* este descris în expunerile referitoare la planetele de tranziţie ale pelerinilor timpului.

37:8.10 (414.5) Fiecare univers are propriul său corp de îngeri nativi. Există totuşi situaţii , când este foarte util să avem ajutorul spiritelor superioare care îşi au originea în afara creaţiei locale. Supernafimii fac anumite servicii rare şiunice; cel care este în prezent şeful serafimilor Urantiei este un supernafim primar al Paradisului. Se pot întâlni seconafimi reflexivi în toate locurile unde operează personalul suprauniversului, iar un mare număr de terţiafimi sunt temporar de serviciu, în calitate de Preaînalţi Asistenţi.

9. Cetăţenii permanenţi ai universului local

37:9.1 (414.6) Spre deosebire de suprauniverse şi de universul central, universul local are ordinele sale de cetăţenie permanentă care includ următoarele tipuri create:

37:9.2 (414.7) 1. Susaţia.

37:9.3 (414.8) 2. Univitaţia.

37:9.4 (414.9) 3. Fiii Materiali.

37:9.5 (414.10) 4. Creaturile Mediene.

37:9.6 (414.11) Aceşti autohtoni ai creaţiei locale, precum şi ascenderii contopiţi cu Spiritul şi spirongii (care sunt clasificaţi altfel), constituie o populaţie relativ permanentă. În linii mari, aceste ordine de fiinţe nu sunt nici ascendente, nici descendente. Ele sunt toate creaturi experienţiale, dar experienţa lor crescândă continuă să fie pusă în slujba universului pe nivelul lor de origine. Cu toate că

aceasta nu este pe de-a întregul adevărat pentru Fiii Adamici şi pentru creaturile mediene, este relativ adevărat pentru celelalte ordine.

37:9.7 (414.12) *Susaţii.* Aceste fiinţe minunate rezidă pe Salvington, sediul universului nostru local, şi lucrează acolo ca cetăţeni permanenţi. Ei sunt străluciţi descendenţi ai Fiului Creator şi ai Spiritului Creativ, şi sunt îndeaproape însoţiţi de cetăţenii ascendenţi ai universului local, muritorii contopiţi cu Spiritul, care aparţin Corpului de Perfecţiune al Nebadonului.

37:9.8 (414.13) *Univitaţii.* Fiecare dintre roiurile de sfere arhitecturale care formează cartierul general al celor o sută de constelaţii beneficiază de slujirea continuă a unui ordin de fiinţe rezidenţiale cunoscute sub numele de univitaţi. Aceşti copii ai Fiului Creator şi ai Spiritului Creativ constituie populaţia permanentă a lumilor-sediu ale constelaţiilor. Acestea sunt fiinţe nereproducătoare, existând pe un plan al vieţii situat aproape la jumătatea drumului dintre statutul semimaterial al Fiilor Materiali domiciliaţi în sediile sistemelor, şi planul mai vădit spiritual al muritorilor contopiţi cu Spiritul şi cu susaţii Salvingtonului; univitaţii nu sunt însă fiinţe morontiale. Ei înfăptuiesc pentru muritorii ascendenţi care traversează sferele constelaţiilor echivalentul a ceea ce autohtonii de pe Havona oferă spiritelor pelerini care trec prin creaţia centrală.

37:9.9 (415.1) *Fiii Materiali ai lui Dumnezeu.* Atunci când legătura creativă dintre Fiul Creator şi reprezentantul din univers al Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă al Universului, şi-a încheiat ciclul, când nu mai survin descendenţi din naturile lor conjugate, Fiul Creator personalizează atunci sub formă duală conceptul lui final de fiinţă şi

confirmă astfel definitiv propria sa origine duală. În el însuşi şi din el însuşi, el îi creează atunci pe admirabilii şi superbii Fii şi Fiice ai ordinului material de filiaţie universală. Aceasta este originea lui Adam şi a Evei originari ai fiecărui sistem local al Nebadonului. Ei formează un ordin de filiaţie reproducător, fiind creaţi masculi şi femele. Urmaşii lor activează ca cetăţeni relativ permanenţi ai capitalelor sistemelor, cu toate că unii dintre ei sunt desemnaţi ca Adami Planetari.

37:9.10 (415.2) Când un Fiu şi o Fiică Materiali sunt trimişi într-o misiune planetară, ei au sarcina de a întemeia rasa adamică a lumii în chestiune, o rasă prevăzută să se amestece în cele din urmă cu locuitorii muritori ai acelei sfere. Adamii Planetari sunt atât Fii ascendenţi, cât şi descendenţi, dar noi îi clasăm în general ca ascendenţi.

37:9.11 (415.3) *Creaturile Mediene.* În epocile primitive, anumite fiinţe supraumane, însă materializate, sunt ataşate celor mai multe dintre lumile locuite; ele se retrag în general atunci când sosesc Adamii Planetari. Operaţiunile acestor fiinţe şi eforturile Fiilor Materiali pentru ameliorarea raselor evolutive se traduc frecvent prin apariţia unui număr limitat de creaturi dificil de clasat. Aceste fiinţe unice se găsesc adesea la jumătatea drumului dintre Fiii Materiali şi creaturile evolutive, de unde şi numele lor de creaturi mediene. Într-un sens comparativ, aceşti mediani sunt cetăţenii permanenţi ai lumilor evolutive. Din primele zile ale sosirii unui Prinţ Planetar până în epoca viitorului îndepărtat în care planeta va fi statornicită în lumină şi viaţă, ei sunt singurul grup de fiinţe inteligente care rămâne în permanenţă pe sferă. Pe Urantia, slujitorii medieni sunt, în realitate,

conservatorii efectivi ai planetei. În practică, ei sunt cetăţenii Urantiei. Este adevărat că muritorii sunt locuitorii fizici şi materiali ai unei lumi evolutive, însă voi aveţi o viaţă atât de scurtă; voi zăboviţi atât de puţin pe planeta voastră natală; vă naşteţi, trăiţi şi muriţi şi treceţi apoi pe alte lumi de progres evolutiv. Chiar fiinţele supraumane care servesc pe planete ca slujitoare celeste nu au decât afectări temporare. Foarte puţine dintre ele sunt ataşate mult timp unei sfere date. În acelaşi timp, creaturile mediene asigură continuitatea administrării planetare în faţa agenţilor celeşti mereu schimbători şi a locuitorilor muritorivariind constant. Pe parcursul tuturor acestor schimbări şi înlocuiri neîncetate, creaturile mediene rămân pe planetă, unde îşi urmează munca lor fără întrerupere.

37:9.12 (415.4) Tot astfel, toate diviziunile organizării administrative a universurilor locale şi a suprauniversurilor au populaţia lor mai mult sau mai puţin permanentă, locuitorii lor având statut de cetăţenie. La fel cum Urantia are medienii săi, Jerusem, capitala sistemului vostru, are pe Fiii şi pe Fiicele Materiale; Edentia, sediul constelaţiei are Univitaţii, în timp ce cetăţenii Salvingtonului sunt de două ordine, Susaţii creaţi şi muritori evoluaţi care s-au contopit cu Spiritul. Lumile administrative ale sectoarelor minore şi majore ale suprauniversului nu au cetăţeni permanenţi; însă lumile sediu ale Uversei sunt continuu întreţinute de un uimitor grup de fiinţe cunoscute sub numele de *abandonteri,* creaţi de agenţii nerevelaţi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile şi ai celor Şapte Spirite Reflexive care se află pe capitala Orvontonului. Aceşti cetăţeni stabili ai Uversei administrează actual treburile curente ale lumii lor sub supravegherea imediată a corpului muritorilor de pe Uversa care s-au contopit cu

Fiul. Universul central al Havonei însuşi are nativii săi, iar Insula centrală de Lumină şi de Viaţă este lăcaşul diverselor grupuri de cetăţeni ai Paradisului.

10. Alte grupuri ale universului local

37:10.1 (416.1) Pe lângă ordinele serafice şi ordinele muritorilor, pe care le vom lua în considerare în capitolele ulterioare, numeroase alte fiinţe lucrează la întreţinerea şi la perfecţionarea unei organizări atât de gigantice ca universul Nebadonului, unde există deja mai mult de trei milioane de lumi locuite, cu cifra de zece milioane, în perspectivă. Diversele tipuri de viaţă ale Nebadonului sunt mult prea numeroase pentru a fi catalogate în acest capitol, însă noi putem menţiona aici două ordine neobişnuite care funcţionează din plin pe cele 647.591 sfere arhitecturale ale universului local.

37:10.2 (416.2) *Spirongii* sunt descendenţii spirituali ai Strălucitoarei Stele de Dimineaţă şi ai Tatălui Melchizedek. Ei rămân personalizaţi la nesfârşit, însă nu sunt nici fiinţe ascendente, nici fiinţe evolutive. Ei nu se ocupă nici funcţional de regimul de ascensiune evolutivă. Sunt ajutoarele spirituale ale universului local executând sarcinile spirituale de rutină ale Nebadonului.

37:10.3 (416.3) *Spornagii.* Lumile sedii arhitecturale ale universului local sunt lumi reale - creaţii fizice. Întreţinerea lor fizică implică multă muncă, în care noi suntem ajutaţi de un grup de creaturi fizice numite spornagi, care se consacră îngrijirii şi cultivării aspectelor

materiale ale lumilor sediu, de la Jerusem până în Salvington. Spornagii nu sunt nici spirite, nici persoane; ei sunt un ordin animal de existenţă, însă dacă aţi putea să-i vedeţi, aţi fi de acord că ei par a fi animale perfecte.

37:10.4 (416.4) Diversele *colonii de curtoazie* sunt domiciliate pe Salvington şi în altă parte. În constelaţii, noi beneficiem în mod special de serviciul artizanilor celeşti, de activitatea directorilor de retrospecţie care operează, în principal, pe capitalele sistemelor locale.

37:10.5 (416.5) Un corp de muritori ascendenţi, cuprinzând creaturi mediene înălţate, este întotdeauna ataşat serviciului universului. După ce au atins Salvingtonul, aceşti ascendenţi sunt utilizaţi într-o varietate aproape nesfârşită de activităţiîn conducerea treburilor universului. Plecând de la fiecare nivel de împlinire, aceşti muritori în progres se întorc în urmă şi întind o mână semenilor care îi urmează în urcuşul lor. Muritorii acestui ordin, care se află temporar pe Salvington, sunt ataşaţi, la cerere, aproape tuturor corpurilor de personalităţi celeste ca ajutoare, studenţi, observatori şi instructori.

37:10.6 (416.6) Există şi alte tipuri de viaţă inteligentă care se preocupă de administrarea unui univers local, însă planul acestei expuneri nu mai comportă nci o altă revelaţie a acestor ordine de creaţie. Noi am descris deja suficient de mult viaţa şi administrarea acestui univers pentru a permite minţii umane să sesizeze realitatea şi măreţia supravieţuirii. Pe parcursul avansării în cariera voastre, alte experienţe vă vor revela tot mai mult aceste fiinţe interesante şi fermecătoare. Expunerea prezentă nu poate fi mai mult decât o scurtă conturare a naturii şi a muncii numeroaselor personalităţi care

populează universurile spaţiului. Ele administrează aceste creaţii ca imense şcoli de instruire în care pelerinii timpului avansează din viaţă în viaţă şi din lume în lume, până când sunt trimişi cu dragoste în afara frontierelor universului lor natal, către regimul educativ superior al suprauniversului, şi de acolo în lumile de instruire spirituală ale Havonei; ei vor atinge în cele din urmă Paradisul şi înaltul destin finalitarilor - trimiterea pe vecie în misiuni încă nerevelate în universurile timpului şi spaţiului.

37:10.7 (417.1) [Dictat de o Strălucitoare Stea de Seară a Nebadonului, Numărul 1.146 a Corpului Creat.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 37 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 39 >>

Capitolul 38

Spirite ocrotitoare ale universului local

38:0.1 (418.1) PERSONALITĂŢILE Spiritului Infinit se împart în trei ordine distincte. Impetuosul apostol ştia asta atunci când a scris, făcând referire la Isus „care s-a dus în cer la dreapta Tatălui, şi îngeri şi autorităţi şi puteri ajungându-i supuse". Îngerii sunt spiritele slujitoare ale timpului; autorităţile sunt oştirile mesagerilor spaţiului; puterile sunt personalităţile superioare ale Spiritului Infinit.

38:0.2 (418.2) Asemenea supernafimilor în universul central, şi seconafimilor în suprauniversul, serafimii, împreună cu heruvimii şi cu sanovimii asociaţi, constituie corpul îngeresc al unui univers local.

38:0.3 (418.3) Serafimii sunt toţi un prototip destul de uniform. De la un univers la altul şi în cele şapte suprauniversuri, ei prezintă un minimum de variaţie. Dintre toate fiinţele personale de tip spiritual, ei sunt cei care se apropie cel mai mult de tipul standard. Diversele lor ordine constituie corpul slujitorilor experimentaţi şi obişnuiţi ai creaţiilor locale.

1. Originea Serafimilor

38:1.1 (418.4) Serafimii sunt creaţi de Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost făuriţi în formaţii unitare - de câte 41.472 - încă din epocile primitive ale Nebadonului în care au fost create „modelele de îngeri" şi anumite arhetipuri îngereşti. Fiul Creator şi reprezentantul Spiritului Infinit în univers colaborează în crearea unui mare număr de Fii şi a altor personalităţi ale universului. Urmând desăvârşirii acestui efort unificat, Fiii se angajează în creaţia Fiilor Materiali, primele creaturi sexuate, în timp ce Spiritul-Mamă al Universului se angajează, în acelaşi timp, în primul său efort solitar de reproducere a spiritelor. Acesta este modul în care începe creaţia oştirilor serafice ale unui univers local.
38:1.2 (418.5) Aceste ordine îngereşti sunt create în epoca în care se trasează planurile pentru evoluţia creaturilor volitive muritoare. Creaţia serafimilor datează din momentul în care Spiritul-Mamă al Universului a atins o personalitate relativă, nu în calitate de coordonat ulterior al Fiului Maestru, ci în calitate de asistent creativ iniţial al

Fiului Creator. Înainte de acest eveniment, serafimii aflaţi în serviciu în Nebadon erau împrumutaţi temporar de un univers vecin.

38:1.3 (418.6) Crearea periodică a serafimilor se mai continuă încă şi azi. Universul Nebadonului este încă în construcţie. Spiritul-Mamă nu îşi încetează niciodată activitatea creativă într-un univers pe cale de creştere şi de perfecţionare.

2. Naturile îngereşti

38:2.1 (419.1) Îngerii nu au corpuri materiale, însă sunt fiinţe bine precizate şi discrete. Ei sunt de natură şi origine spirituale. Cu toate că sunt invizibili muritorilor, ei vă percep aşa cum existaţi în trup, fără ajutorul transformatorilor sau translatorilor. Ei înţeleg intelectual modul de viaţă al muritorilor, şi împărtăşesc toate sentimentele şi emoţiile nesenzuale ale oamenilor. Ei apreciază eforturile voastre în muzică, în artă şi în adevăratul umor, şi se bucură mult de aceste lucruri. Ei îşi dau pe deplin seama de luptele voastre morale şi de dificultăţile voastre spirituale. Ei iubesc mult fiinţele umane, iar din eforturile voastre de a-i înţelege şi de a-i iubi nu poate să rezulte decât bine.

38:2.2 (419.2) Cu toate că serafimii sunt fiinţe afectuoase şi pline de compasiune, ei nu sunt creaturi care să aibă emoţii sexuale. Ei seamănă mult cu ceea ce veţi fi voi pe lumilepalat, în care „fiinţele nu se căsătoresc, ci sunt ca îngerii din ceruri”. Căci toţi cei care „vor fi socotiţi demni să ajungă pe lumile palat nu se căsătoresc şi nu sunt daţi în căsătorie, şi ei nu mai mor, căci le sunt egali îngerilor”. Cu

toate acestea, vorbind creaturilor sexuate, noi avem obiceiul să le numim fii ai lui Dumnezeu pe fiinţele care coboară mai direct din Tată şi din Fiu, şi să folosim termenul de fiice ale lui Dumnezeu când ne referim la copiii Spiritului. De aceea, îngerii sunt desemnaţi de obicei cu prenume feminine pe planetele în care viaţa este sexuată.

38:2.3 (419.3) Serafimii sunt creaţi astfel încât să poată funcţiona atât pe nivelul spiritual, cât şi pe nivelul material. Sunt rare câmpurile de activităţi spirituale sau morontiale care să nu fie deschise serviciilor lor. Îngerii nu sunt foarte îndepărtaţi de oameni în ceea ce priveşte statutul lor personal, însă în anumite înfăptuiri funcţionale ei îi depăşesc de departe. Ei posedă numeroase puteri care depăşesc cu mult înţelegerea umană. De exemplu, vi s-a spus că „până şi firele de păr din capul vostru sunt numărate”, şi este adevărat că sunt, însă un serafim nu îşi petrece timpul să le numere şi menţină la zi numărul lor corect. Îngerii posedă puteri înnăscute şi automate (adică automate atâta cât puteţi voi percepe) pentru a cunoaşte astfel de lucruri. Voi aţi considera, într-adevăr, un serafim ca o minune matematică. De aceea, numeroase îndatoriri, care ar fi copleşitoare pentru muritori, sunt îndeplinite cu o extremă uşurinţă de serafimi.

38:2.4 (419.4) Îngerii vă sunt superiori în statut spiritual, însă nu sunt nici judecătorii voştri, nici acuzatorii voştri. Oricare ar fi greşelile voastre, „îngerii, cu toate că ei sunt mai mari în putere şi forţă, nu îndreaptă nici o acuzaţie împotriva voastră”. Îngerii nu judecă omenirea, iar muritorii individuali nu trebuie, la rândul lor, să formuleze prejudecăţi la adresa semenilor lor.

38:2.5 (419.5) Aveţi dreptate să iubiţi îngerii, însă nu trebuie să îi adoraţi; ei nu sunt obiecte de cult. Atunci când profetul vostru „a căzut în adoraţie la picioarele îngerului”, marele serafim Loyalatia i-a spus: „Vezi să nu mai faci aceasta; eu sunt un slujitor la fel ca şi tine şi cei din rasa ta, care cu toţii au primit porunca de a-l adora pe Dumnezeu”.

38:2.6 (419.6) Înzestrările naturale şi personalitatea serafimilor nu depăşesc decât foarte puţin pe cele ale raselor muritoare pe scara existenţei creaturilor. Într-adevăr, după ce vă veţi fi eliberat de trup, veţi semăna mult cu ei. Pe lumile palat, veţi începe să apreciaţi serafimii şi vă veţi bucura de compania lor pe sferele constelaţiilor, în timp ce pe Salvington ei vor împărtăşi cu voi locurile lor de odihnă şi de adorare. În întreaga ascensiune morontială şi ascensiune spirituală subsecventă, fraternitatea voastră cu serafimii va fi ideală, iar camaraderia voastră magnifică.

3. Îngeri nerevelaţi

38:3.1 (420.1) În toate domeniile universului local funcţionează numeroase ordine de fiinţe spirituale nerevelate muritorilor, deoarece ele nu au nici o legătură cu planul evolutiv de ascensiune al Paradisului. În prezentul capitol, cuvântul „înger” este folosit pentru a desemna restrictiv pe descendenţii serafici şi asociaţi ai Spiritului-Mamă al Universului, care se preocupă atât de tare de aplicarea planului de supravieţuire a muritorilor. Şase alte ordine de fiinţe înrudite, îngerii nerevelaţi, servesc în universul local fără a fi în nici

un fel legaţi de acele activităţi universale care ţin de ascensiunea în Paradis a muritorilor evolutivi. Aceste şase grupuri îngereşti asociate nu sunt niciodată numiţi serafimi, nici menţionaţi în calitate de spirite slujitoare. Aceste personalităţi sunt în întregime ocupate cu treburile administrative şi de altă natură ale Nebadonului, care nu au nici un fel de legătură cu cariera progresivă a oamenilor de înălţare spirituală şi de atingere a perfecţiunii.

4. Lumile serafice

38:4.1 (420.2) În circuitul Salvingtonului, cele şapte sfere primare ale celui de al nouălea grup sunt lumile serafimilor. Fiecare dintre aceste lumi are şase sateliţi tributari, pe care se găsesc şcolile speciale consacrate tuturor fazelor instruirii serafice. Cu toate că serafimii au acces la toate cele patruzeci şi nouă de lumi care alcătuiesc acest roi de sfere ale acestui ansamblu, ei ocupă, în particular, numai primul roi din cele şapte. Celelalte şase roiuri sunt ocupate de cele şase ordine de aliaţi îngereşti nerevelaţi pe Urantia. Fiecare dintre aceste grupuri menţine un cartier general pe una dintre cele şase lumi primare şi exercită activităţi specializate pe sateliţii săi tributari. Fiecare ordin îngeresc are acces liber la toate lumile acestor şapte grupuri diversificate.

38:4.2 (420.3) Aceste lumi-sediu se numără printre domeniile magnifice ale Nebadonului; domeniile serafice sunt caracterizate atât prin frumuseţe, cât şi prin întindere. Fiecare serafim are un adevărat

cămin, şi „cămin” semnifică domiciliul a doi serafimi; ei trăiesc în perechi.

38:4.3 (420.4) Fără a fi mascul şi femelă, aşa cum sunt Fiii Materiali şi membrii raselor muritoare, serafimii sunt pozitivi şi negativi. În majoritateaînsărcinărilor sunt necesari doi îngeri pentru a îndeplini misiunea. Când nu sunt încircuitaţi, ei pot lucra singuri, iar atunci când sunt staţionari ei pot, de asemenea, să se lipsească de complementul lor. Ei păstrează, de regulă, complementul lor originar, însă nu neapărat. Aceste asocieri sunt necesitate în principal prin funcţiune. Ele nu sunt caracterizate de o emoţie sexuală, cu toate că ele sunt extrem de personale şi cu adevărat afectuoase.

38:4.4 (420.5) În afara lăcaşurilor lor desemnate, serafimii au, de asemenea, sedii de grupuri, de companii, de batalioane şi de unităţi. Ei se adună la fiecare o mie de ani pentru reuniuni şi sunt toţi prezenţiîn funcţie de momentul creaţiei lor. Dacă un serafim are responsabilităţi care îi interzic să îşi părăsească misiunea, el alternează cu complementul său pentru a asista la reuniune şi a se lăsa înlocuit de un serafim născut la o altă dată. Fiecare dintre partenerii serafici asistă, deci, la cel puţin o reuniune din două.

5. Instruirea serafică

38:5.1 (420.6) Serafimii petrec primul mileniu al existenţei lor ca observatori neîmputerniciţi pe Salvington şi pe lumile lui de şcoli asociate. Ei petrec al doilea mileniu pe lumile serafice ale circuitului Salvingtonului. Şcoala lor centrală de instruire este acum dirijată de

cei o sută de mii de serafimi primi ai Nebadonului, având în fruntea lor pe îngerul originar sau primul născut al acestui univers local. Primul grup creat de serafimi al Nebadonului a fost educat de un corp de o mie de serafimi veniţi din Avalon; îngerii noştri au fost, ulterior, educaţi de proprii lor seniori. Melchizedekii joacă şi ei un mare rol în educaţia şi în instruirea tuturor îngerilor universului local - serafimi, heruvimi şi sanovimi.

38:5.2 (421.1) La sfârşitul perioadei lor de instruire pe lumile serafice ale Salvingtonului, serafimii sunt mobilizaţi în grupuri şi unităţi clasice de organizare a îngerilor şi sunt afectaţii uneia dintre constelaţii. Ei nu sunt încă desemnaţi ca spirite ocrotitoare, cu toate că sunt deja la curent cu fazele de preîmputernicire ale instruirii îngereşti.

38:5.3 (421.2) Serafimii încep ca spirite slujitoare care servesc ca observatori pe lumile evolutive mai puţin evoluate. După această experienţă, ei revin pe lumile asociate ale sediului constelaţiei lor de afectare pentru a-şi începe studiile superioare, şi mai ales pentru a se pregăti să servească într-un sistem local specific. Ca urmare a acestei educaţii generale, ei sunt promovaţi în serviciul unuia dintre sistemele locale. Serafimii noştri îşi încheie instruirea pe lumile arhitecturale asociate capitalei unui sistem al Nebadonului şi sunt desemnaţi ca spirite ocrotitoare ale timpului.

38:5.4 (421.3) Odată împuterniciţi, serafimii pot fi trimişi în misiune, oriunde în Nebadon, şi chiar în Orvonton. Munca lor în univers nu are nici obstacole, nici limitări. Ei sunt strâns asociaţi creaţiilor materiale ale lumilor şi sunt întotdeauna în serviciul ordinelor inferioare de

personalităţi spirituale, stabilind contactul dintre aceste fiinţe ale lumii spiritului şi muritorii tărâmurilor materiale.

6. Organizarea serafică

38:6.1 (421.4) După al doilea mileniu de şedere în cartierul general serafic, serafimii sunt organizaţi sub comanda unui şef în grupuri de doisprezece (12 perechi, 24 de serafimi), şi doisprezece dintre aceste grupuri constituie o companie (144 perechi, 288 serafimi), care este comandată de un conducător. Doisprezece companii, sub ordinele unui comandant, constituie un batalion (1.728 de perechi sau 3.456 de serafimi), iar doisprezece batalioane, sub ordinele unui director, formează o unitate serafică (20.736 de cupluri sau 41.472 de indivizi). În sfârşit, douăsprezece unităţi supuse comandamentului unui supraveghetor constituie o legiune numărând 248.832 cupluri sau 497.664 indivizi. În grădina Getsemani, Isus a făcut aluzie la acestea, în noaptea în care a spus: „Chiar şi acum îi pot cere Tatălui meu şi el îmi va da de îndată mai mult de doisprezece legiuni de îngeri”.
38:6.2 (421.5) O oştire numără doisprezece legiuni de îngeri şi conţine 2.985.984 cupluri sau 5.971.968 indivizi, şi doisprezece dintre aceste corpuri de oaste (35.831.808 cupluri sau 71.663.616 indivizi) constituie cea mai mare organizaţie operaţională de serafimi, o oştire îngerească. O oaste serafică este comandată de un arhanghel sau de o altă personalitate de statut coordonat, în timp ce oştirile îngereşti sunt conduse de Strălucitoarele Stele de Seară sau de alţi locotenenţi imediaţi ai lui Gabriel, iar Gabriel este „comandantul

suprem al oştirilor cerului,” şeful executiv al suveranului Nebadonului, „Domnul Dumnezeu al oştirilor”.

38:6.3 (421.6) De la manifestarea lui Mihail pe Urantia, cu toate că ei servesc sub supravegherea directă a Spiritului Infinit, aşa cum este el personalizat pe Salvington, serafimii tuturor celorlalte ordine ale universului local au devenit supuşi suveranităţii Fiului Maestru. Chiar şi atunci când Mihail s-a născut în trup pe Urantia, un mesaj teledifuzat a fost trimis din suprauniversul în întregul Nebadon pentru a proclama: „fie ca toţi îngerii să îl adore”. Îngerii tuturor categoriilor sunt supuşi suveranităţii sale; ei fac parte din grupul care a fost denumit „preaputernicii lui îngerii”.

7. Heruvimii şi Sanovimii

38:7.1 (422.1) În toate înzestrările lor esenţiale, heruvimii şi sanovimii sunt asemănători cu serafimii. Ei au aceeaşi origine, însă nu întotdeauna acelaşi destin. Ei sunt nespus de inteligenţi, minunat de eficienţi, de o afecţiune mişcătoare, şi aproape umani. Ei reprezintă ordinul îngeresc cel mai umil, deci cu atât mai aproape ca paternitate de tipurile umane cele mai avansate ale lumilor evolutive.

38:7.2 (422.2) Heruvimii şi sanovimii sunt prin natura lorasociaţi, fiind uniţi funcţional. Uniţi sunt personalităţi de energie pozitivă, ceilalţi de energie negativă. Deflectorul din dreapta sau îngerul încărcat pozitiv este heruvimul - personalitatea senior sau controlatoare. Deflectorul de stânga, sau îngerul încărcat negativ, este sanovimul - complementul fiinţei. Funcţiunile solitare ale fiecărui tip

de înger sunt puternic limitate, şi de aceea ei servesc, de obicei, în perechi. Atunci când servesc independent de directorii lor serafici, ei depind mai mult ca niciodată de contactul lor reciproc şi funcţionează întotdeauna împreună.

38:7.3 (422.3) Heruvimii şi sanovimii sunt ajutoarele fidele şi eficiente ale slujitorilor serafici, şi cele şapte ordine ale serafimilor au întotdeauna la dispoziţia lor pe aceşti asistenţi subordonaţi. Heruvimii şi sanovimii servesc vreme de mai multe epoci în această calitate, însă nu îi însoţesc pe serafimi în misiunile lor din afara frontierelor universului local.

38:7.4 (422.4) Heruvimii şi sanovimii sunt lucrătorii spirituali de rutină pe lumile individuale ale sistemelor. În caz de urgenţă şi pentru misiuni nepersonale, ei pot servi în locul unui cuplu serafic, însă ei nu funcţionează niciodată, nici măcar temporar, ca îngeri însoţitori ai fiinţelor umane; această funcţiune este un privilegiu exclusiv al serafimilor.

38:7.5 (422.5) Când sunt trimişi pe o planetă, heruvimii intră în cursurile locale de instruire, inclusiv cele în care se studiază obiceiurile şi limbile planetare. Spiritele slujitoare ale timpului sunt toate bilingve, ele vorbesc limba universului lor local de origine, precum şi pe aceea a suprauniversului lor natal. Studiind în şcolile tărâmurilor, ei învaţă alte limbi. Ca şi serafimii şi ca toate celelalte ordine de fiinţe spirituale, heruvimii şi sanovimii se străduiesc în continuu să seperfecţioneze. Doar fiinţe cum ar fi subordonaţii însărcinaţi să controleze puterea şi să orienteze energia sunt

incapabile de progres. Toate creaturile înzestrate cu o voinţă de personalitate actuală sau potenţială caută noi dobândiri.

38:7.6 (422.6) Heruvimii şi sanovimii sunt prin natură foarte apropiaţi de nivelul morontial de existenţă, şi ei fac dovada unui maxim de eficacitate în munca de frontieră1 a domeniului fizic, a celui morontial şi a celui spiritual. Aceşti copii ai Spiritului-Mamă al universului local sunt caracterizaţi de prezenţa „fiecărei a patra creaturi" într-un mod foarte asemănătoare Servitorilor Havonei şi comisiilor de consiliere. Fiecare al patrulea heruvim şi fiecare al patrulea sanovim sunt aproape materiali; ei se apropie foarte net de nivelul morontial de existenţă.

38:7.7 (422.7) Aceste creaturi de ordinul al patrulea îngeresc sunt de un mare ajutor pentru serafimi în fazele mai concrete ale activităţilor lor planetare şi universale. Aceşti heruvimi morontiali îndeplinesc, de asemenea, numeroase sarcini marginale indispensabile pe lumile morontiale de instruire, şi sunt angajaţi în mare număr în serviciul Însoţitorilor Morontiei. Pentru sferele morontiale ei reprezintă aproape tot atâta cât şi creaturilor mediene faţă de planetele evolutive. Pe lumile locuite, aceşti heruvimi morontiali lucrează frecvent în legătură cu creaturile mediene. Heruvimii şi creaturile mediene formează ordine de creaturi net separate; ei sunt de origine neasemănătoare, însă fac dovada unei mari similitudini de natură şi de funcţiuni.

8. Evoluţia Heruvimilor şi a Sanovimilor

38:8.1 (423.1) Numeroase căi de serviciu progresiv sunt deschise heruvimilor şi sanovimilor pentru a ridica statutul lor, care poate fi elevat şi mai mult prin îmbrăţişarea Divinei Slujitoare. Există trei mari clase de heruvimi şi sanovimi în ceea ce priveşte potenţialul lor evolutiv:

38:8.2 (423.2) 1. *Candidaţii la Ascensiune.* Aceste fiinţe sunt, prin natură, candidaţi la statutul serafic. Heruvimii şi sanovimii acestui ordin sunt străluciţi, cu toate că darurile lor naturale nu le egalează pe acelea ale serafimilor. Este, cu toate acestea, posibil să atingă, prin aplicaţie şi prin experienţă, statutul deplin al serafimilor.

38:8.3 (423.3) 2. *Heruvimii Fazei Mediene.* Nu toţi heruvimii şi sanovimii posedă un potenţial de ascensiune egal. Heruvimii medieni sunt fiinţe ale creaţiilor îngereşti limitate în mod inerent. Cea mai mare parte dintre ei vor rămâne heruvimi şi sanovimi, cu toate că indivizii cei mai înzestraţi pot dobândi un serviciu serafic restrâns.

38:8.4 (423.4) 3. *Heruvimii Morontiali.* Aceste creaturi „de ordinul patru” ale ordinelor îngereşti păstrează întotdeauna caracteristicile lor cvasimateriale. Ele vor continua în calitate de heruvimi şi sanovimi împreună cu o majoritate a fraţilor lor, ai fazei mediene, aşteptând factualizarea completă a Fiinţei Supreme.

38:8.5 (423.5) În timp ce al doilea şi al treilea grup sunt puţin limitate în potenţialul de creştere, candidaţii la ascensiune pot atinge înălţimile serviciului serafic universal. Numeroşi heruvimi mai experimentaţi ai primului grup sunt ataşaţi păzitorilor serafici ai

destinului şi plasaţi astfel în linie directă, pentru a se ridica la statutul Învăţătorilor Lumilor Palat atunci când seniorii lor serafici îi vor abandona. Păzitorii destinului nu mai au heruvimi şi sanovimi pentru a-i ajuta atunci când elevii lor muritori au atins viaţa morontială. Şi când alte tipuri de serafimi evolutivi primesc autorizaţia de a pleca pe Salvington şi în Paradis, ei trebuie să îi abandoneze pe vechii lor subordonaţi atunci când ies în afara graniţelor Nebadonului. Aceşti heruvimi şi sanovimi astfel abandonaţi sunt în general deţinuţi de Spiritul-Mamă al Universului, ceea ce îi pune la nivelul unui Educator de Lumi casă pe scara statutului serafic.

38:8.6 (423.6) Heruvimii şi sanovimii reţinuţi o dată de Spiritul-Mamă servesc mult timp ca Învăţători ai Lumilor casă pe sferele morontiale, de la cea mai evoluată până la cea mai înaltă. Atunci când corpul lor reunit pe Salvington cuprinde prea muţi recruţi, Strălucitoarea Stea de Dimineaţă convoacă pe aceşti fideli servitori ai creaturilor timpului să apară în prezenţa sa. Ei depun jurământul de transformare a personalităţii, după care Spiritul-Mamă al Universului strânge din nou, în grupuri de câte şapte mii, pe aceşti heruvimi şi sanovimi seniori şi avansaţi. Ei ies atunci din acest al doilea grup ca serafimi calificaţi. De acum, plina şi deplina carieră a unui serafim, cu toate posibilităţile sale Paradisiace, este deschisă acestor heruvimi şi sanovimi născuţi a doua oară. Aceşti îngeri pot fi acordaţi unui muritor, ca păzitori ai destinului; dacă elevul lor muritor atinge supravieţuirea, ei devin eligibili pentru a fi promovaţi în Salvington şi în cele şapte cercuri de împlinire serafică, şi chiar şi pentru a intra în Paradis şi în Corpul Finalităţii.

9. Creaturile mediene

38:9.1 (424.1) Creaturile mediene au o triplă clasificare: ele sunt clasate, pe drept cuvânt, ca Fiii ascendenţi ai lui Dumnezeu; ele sunt efectiv grupate cu ordinele de cetăţenie permanentă, fiind însă funcţional numărate cu spiritele ocrotitoare ale timpului, din cauza asocierii lor intime şi efective cu oştirile îngereşti în serviciul muritorilor de pe lumile individuale ale spaţiului.
38:9.2 (424.2) Aceste creaturi unice apar pe majoritatea lumilor locuite şi au fost găsite întotdeauna pe planetele decimale, ca Urantia, pe care se fac experienţele vieţii. Medienii sunt de două tipuri - primari şi secundari - şi apar prin folosirea următoarelor tehnici:

38:9.3 (424.3) 1. *Medianii Primari.* Ei formează grupul cel mai spiritual şi un ordin aproape standardizat. Aceste fiinţe derivă uniform din muritorii ascendenţi modificaţi aparţinând statului major al Prinţilor Planetari. Numărul creaturilor mediene primare este întotdeauna de cincizeci de mii, şi nici o planetă care beneficiază de serviciul lor nu are mai mulţi.

38:9.4 (424.4) 2. *Medianii Secundari.* Ei formează grupul cel mai material al acestor creaturi, iar numărul lor variază considerabil pe diferitele lumi, cu toate că media este apropiată de cincizeci de mii. Ei derivă, pe căi diverse, din înnobilatorii lor biologici planetari, Adamii şi Evele, sau din descendenţa lor imediată. Există nu mai puţin de optzeci de tehnici pentru producerea medienilor secundari pe lumile

evolutive ale spaţiului. Modul lor de origine pe Urantia a fost neobişnuit şi extraordinar.

38:9.5 (424.5) Nici unul dintre aceste două grupuri nu provine dintr-un accident al evoluţiei. Ambele sunt elemente esenţiale în planurile predeterminate ale arhitecţilor universului. Apariţia lor la momentul oportun pe lumile în evoluţie concordă cu proiectele originare ale planurilor de dezvoltare ale Purtătorilor Vieţii supraveghetori.

38:9.6 (424.6) Medienii primari primesc energia lor intelectuală şi spirituală prin tehnica îngerească, iar statutul lor intelectual este uniform. Cele şapte spirite mentale adjutante nu intră în contact cu ei. Doar al şaselea şi al şaptelea, spiritul adoraţiei şi spiritul înţelepciunii, pot veni în ajutorul grupului secundar.

38:9.7 (424.7) Medienii secundari primesc energia lor fizică prin tehnica adamică şi sunt spiritual încircuitaţi prin tehnica serafică. Ei sunt înzestraţi intelectual cu tipul minţii de tranziţie morontială. Ei se împart din punct de vedere fizic în patru tipuri, spiritual în şapte ordine, şi intelectual în douăsprezece nivele, în funcţie de sensibilitatea lor la slujitorul comun al ultimelor două spirite adjutante şi la mintea morontială. Aceste variante determină diferenţele lor de activitate şi de afectare planetară.

38:9.8 (424.8) Medienii principali seamănă mai mult cu îngerii decât cu muritorii; cei secundarii sunt mult mai asemănători fiinţelor umane. Fiecare din ei face un serviciu nepreţuit celuilalt în executarea multiplelor lor însărcinări planetare. Slujitorii primari pot stabili o legătură cooperativă atât cu controlorii energiei morontiale şi spirituale, cât şi cu agenţii care pun în circuit mintea. Grupul secundar nu poate stabili relaţii de muncă numai cu controlorii fizici şi cu

manipulatorii circuitelor materiale. Însă din moment ce fiecare grup de medieni poate stabili un sincronism perfect de contact unul cu celălalt, ele pot practic utiliza, amândouă, totalitatea gamei de energii, mergând de la puterea fizică brută a lumilor materiale, trecând prin fazele de tranziţie ale energiei universale şi până la forţele superioare ale realităţii spiritului tărâmurilor celeste.

38:9.9 (425.1) Vidul dintre lumea materială şi lumea spirituală este acoperit perfect de seria de asocieri: om muritor, median secundar, median primar, heruvim morontial, heruvim de fază intermediară şi serafim. În experienţa personală a unui muritor individual este neîndoielnic că aceste patru nivele sunt mai mult sau mai puţin unificate de Ajustorul divin al Gândirii, care le dă o semnificaţie personală prin acţiunile sale neobservate şi misterioase.

38:9.10 (425.2) Pe lumile normale, medienii primari menţin serviciul lor în calitate de corpuri de învăţătură şi gazde celeste din partea Prinţului Planetar, în timp ce slujitorii secundari continuă cooperarea lor cu regimul adamic pentru a face să avanseze cauza civilizaţiei planetare progresive. Atunci când Prinţul Planetar face o greşeală, iar Fiii Materiali eşuează, cum a fost cazul pe Urantia, creaturile mediene devin pupilii Suveranului de Sistem şi servesc sub conducerea custodelui în funcţie al planetei. Însă nu mai există decât alte trei alte în sistemul Sataniei în care aceste fiinţe operează într-un singur grup sub un comandament unificat, aşa cum o fac slujitorii mediani uniţi ai Urantiei.

38:9.11 (425.3) Pentru medieni, atât pentru cei primari, cât şi pentru cei secundari, munca planetară este variată şi diversificată pe numeroasele lumi individuale ale unui univers, însă pe planetele

normale şi medii activităţile lor sunt foarte diferite de îndatoririle care ocupă timpul lor pe sfere izolate cum este Urantia.
38:9.12 (425.4) Medianii primari sunt istoricii planetei care, de la sosirea Prinţului Planetar până la era în care lumina şi viaţa sunt statornicite, formulează procesiunile şi elaborează descrierile istoriei planetare pentru reprezentaţiile planetelor pe lumile-sediu sistemice.

38:9.13 (425.5) Medienii rămân timp de lungi perioade pe o lume locuită, însă, dacă sunt fideli misiunii lor, serviciile lor de-a lungul epocilor în menţinerea suveranitatea Fiului Creator vor sfârşi foarte sigur prin a fi recunoscute; ei vor primi răsplata care le este datorată pentru slujirea lor plină de răbdare pe lângă muritorii materiali, pe lumea lor a timpului şi a spaţiului. Mai devreme sau mai târziu, toate creaturile mediene acreditate vor fi înrolate în rândurile Fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu, şi angajate cum se cuvine în lunga aventură de ascensiune a Paradisului, în compania aceloraşi muritori de origine animală, fraţii lor pământeni pe care i-au păzit cu atâta patimă şi i-au servit cu atâta eficacitate pe parcursul lungii lor şederi planetare.

38:9.14 (425.6) [Prezentat de un Melchizedek acţionând la cererea Şefului Oştirilor Serafice ale Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 39

Oştirile serafice

39:0.1 (426.1) DIN CÂTE ştim, Spiritul Infinit, aşa cum este personalizat în sediile universurilor locale, îşi propune să procreeze serafimi uniform perfecţi, însă dintr-un motiv necunoscut aceşti descendenţi serafici sunt foarte diferiţi. Această diversitate se poate să rezulte din interpunerea necunoscută a Deităţii experienţiale evoluânde; chiar dacă este aşa, noi nu putem demonstra acest lucru. Constatăm, cu toate acestea că, după ce au fost supuşi la probe educative şi la o disciplină de instruire, serafimii se clasează infailibil şi net în şapte grupe, după cum urmează:

39:0.2 (426.2) 1. Serafimii Supremi

39:0.3 (426.3) 2. Serafimii Superiori

39:0.4 (426.4) 3. Serafimii Supraveghetori

39:0.5 (426.5) 4. Serafimii administratori

39:0.6 (426.6) 5. Ajutoarele planetare

39:0.7 (426.7) 6. Slujitorii de tranziţie

39:0.8 (426.8) 7. Serafimii viitorului

39:0.9 (426.9) Nu prea ar fi exact să spunem că un serafim oarecare este inferior unui înger din orice alt grup. Cu toate acestea, serviciul fiecărui înger este mai întâi limitat la grupul clasificării originare şi naturale. Manotia, asociatul meu serafic în pregătirea prezentei expuneri, este un serafim suprem care a activat cândva doar ca serafim suprem. Prin sârguinţa sa şi prin devotamentul servirii sale, el a fost în funcţie în aproape toate domeniile de activitate deschise unui serafim, şi acum el ocupă postul de şef asociat al serafimilor de pe Urantia.

39:0.10 (426.10) Fiinţele umane găsesc uneori dificil să înţeleagă că o aptitudine creată pentru o slujire de nivel superior nu implică neapărat capacitatea de a opera la nivele de servire relativ inferioare. Omul începe în viaţă ca un prunc neputincios; fiecare înfăptuire omenească trebuie deci să includă toate condiţiile experienţiale prealabile; serafimii nu trec prin această viaţă preadultă - ei nu au copilărie. Ei sunt, cu toate acestea, creaturi experienţiale. Prin experienţă şi printr-un plus de educaţie, ei pot spori patrimoniul lor de aptitudini divine şi înnăscute, dobândind experimental competenţa funcţională într-unul sau mai multe servicii serafice.

39:0.11 (426.11) După ce au fost împuterniciţi, serafimii sunt ataşaţi rezervelor grupului lor natural. Cei care au statutul planetar de administrator servesc adesea, pe parcursul unor lungi perioade, după cum au fost clasificaţi iniţial, însă cu cât este mai înalt nivelul lor

funcţional intrinsec , cu atât mai stăruitor încearcă slujitorii îngereşti să fie ataşaţi ordinelor inferioare ale serviciului universal. Ei doresc, în special, să fie încorporaţi în rezervele ajutoarelor planetare şi, dacă reuşesc, se înrolează în şcolile celeste ataşate cartierului general al Prinţului Planetar al vreunei lumi evolutive. Ei încep aici să studieze limbile, istoria şi obiceiurile locale ale raselor omenirii. Serafimii trebuie să dobândească cunoaşterea şi să câştige experienţa într-un mod foarte asemănător celui al oamenilor. Ei sunt apropiaţi de voi prin anumite atribute ale personalităţii, şi se străduiesc toţi să înceapă de bază, de la nivelul de slujire cel mai de jos posibil. Acest fapt le permite să spere că vor atinge nivelul cel mai înalt posibil al destinului experienţial.

1. Serafimii Supremi

39:1.1 (427.1) Aceşti serafimi formează cel mai înalt dintre cele şapte ordine de îngeri revelaţi într-un univers local. Ei operează în şapte grupuri, din care fiecare este strâns asociat cu slujitorii îngereşti ai Corpului Serafic de Înfăptuire.

39:1.2 (427.2) 1. *Slujitorii Fiului Spirit.* Serafimii supremi din primul grup sunt angajaţi în serviciul înalţilor Fii şi al fiinţelor provenite din Spirit care locuiesc şi lucrează în universul local. Slujitorii îngereşti ai acestui grup servesc, de asemenea, pe Fiul Universului şi pe Spiritul Universului, şi sunt strâns afiliaţi serviciului de informaţii al Strălucitoarei Stele de Dimineaţă, şeful executiv

pentru univers al voinţelor unite ale Fiului Creator şi Spiritului Creativ.

39:1.3 (427.3) Datorită ataşării lor pe lângă înalţii Fii şi înaltele Spirite, aceşti serafimi se găsesc natural asociaţi unor vaste servicii de Avonali Paradisiaci, divinii descendenţi ai Fiului Etern şi ai Spiritului Infinit. Avonalii Paradisului sunt întotdeauna însoţiţi, în toate misiunile lor de control şi de manifestare, de serafimi din acest ordin înalt şi experimentat. Aceştia din urmă se consacră atunci organizării şi administrării muncii speciale care ţine de sfârşitul unei dispensaţii planetare şi de inaugurarea unei noi epoci; ei nu se ocupă însă de munca de eventuală judecare incidentală unei asemenea schimbări în dispensaţie.

39:1.4 (427.4) *Asistenţii de Manifestare.* Când îndeplinesc o misiune de manifestare Avonalii Paradisului, însă nu şi Fiii Creator, sunt întotdeauna însoţiţi de un corp de 144 de asistenţi de manifestare. Aceşti 144 de îngeri sunt conducătorii tuturor celorlalţi slujitori proveniţi din Fiu şi din Spirit care se găsesc însărcinaţi cu o misiune de manifestare. Pot exista legiuni de îngeri supuse comenzii unui Fiu al lui Dumnezeu încarnat printr-o manifestare planetară, însă toţi aceşti serafimi vor fi organizaţi şi dirijaţi de cei 144 de asistenţi de manifestare. Mai înaltele ordine de îngeri, supernafimi şi seconafimi pot, de asemenea, să facă parte din oştirea asistenţilor şi, cu toate că misiunile lor sunt distincte de cele ale serafimilor, toate activităţile lor vor fi coordonate de asistenţii de manifestare.

39:1.5 (427.5) Aceşti asistenţi de efuziune sunt serafimi împliniţi; ei au trecut toţi de cercurile Serafingtonului şi au atins Corpul Serafic de Înfăptuire. Dealtfel, ei au fost special antrenaţi să facă faţă

dificultăţilor şi să depăşească crizele asociate manifestărilor Fiilor lui Dumnezeu pentru avansarea copiilor timpului. Aceşti serafimi au atins toţi Paradisul şi îmbrăţişarea personală a celei de a Două Surse-Centru, Fiul Etern.

39:1.6 (427.6) Serafimii doresc de asemenea, cu ardoare, să facă parte din misiunile Fiilor încarnaţi, şi să fie ataşaţi ca păzitori ai destinului muritorilor tărâmului; acest din urmă rol este cel mai sigur paşaport pentru Paradis, în timp ce asistenţii de manifestare au îndeplinit serviciul cel mai înalt al universului local printre serafimii împliniţi care au atins Paradisul.

39:1.7 (428.1) 2. *Consultanţii Tribunalelor.* Aceştia sunt serafimii consultanţi şi ajutoarele ataşate tuturor ordinelor de judecată, de la consiliatori până la tribunalele cele mai înalte ale tărâmului. Aceste tribunale nu au drept scop emiterea unor sentinţe punitive, ci mai degrabă judecarea divergenţelor autentice de opinie şi decretarea supravieţuirii eterne a muritorilor ascendenţi. Datoria consultanţilor constă în a veghea ca toate aceste acuzaţii împotriva creaturilor muritoare să fie expuse cu justeţe şi judecate cu milostenie. În această muncă, ei sunt strâns asociaţi cu Înalţii Comisionari, ascendenţi contopiţi cu Spiritul şi servind în universul local.

39:1.8 (428.2) Consultanţii serafici pe lângă tribunale servesc foarte adesea ca apărători ai muritorilor. Noi nu vrem să spunem că a existat vreodată vreo tendinţă de a fi nedrept faţă de umilele creaturi ale tărâmurilor, însă atunci când dreptatea impune judecarea fiecărei greşeli din ascensiunea către perfecţiunea divină, îngăduinţa cere ca fiecare pas greşit să fie judecat în acord cu natura creaturii şi cu ţelul divin. Aceşti îngeri sunt exponenţii, prin cuvânt şi exemplu, ai

elementului de milostenie inerent dreptăţii divine - o echitate bazată pe cunoaşterea faptelor subiacente ale motivaţiilor personale şi ale tendinţelor rasiale.
39:1.9 (428.3) Îngerii acestui ordin servesc de la consiliile Prinţilor Planetari până la tribunalele cele mai înalte ale universului local, în timp ce asociaţii lor din Corpul Serafic de Desăvârşire acţionează pe tărâmurile mi înalte ale Orvontonului, chiar şi pe lângă tribunalele Celor Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Orientatorii Universali.* Ei sunt prietenii fideli şi sfătuitorii post-calificaţi ai tuturor creaturilor ascendente care fac o ultimă pauză pe Salvington, în universul originii lor, până în ajunul aventurii spirituale care li se prezintă în imensitatea suprauniversului Orvontonului. În aceste momente, mulţi ascendenţi încearcă un sentiment pe care muritorii pot să-l înţeleagă doar prin comparaţie cu emoţia umană a nostalgiei. În urma lor stau tărâmurile de înfăptuire cu care s-au obişnuit prin servire îndelungată şi prin împlinire morontială; în faţa lor se ridică misterioasa sfidare a unui univers mai mare şi mai vast.
39:1.11 (428.5) Orientatorii universali au sarcina de a înlesni pelerinilor ascendenţi trecerea de la nivelele de serviciu universal deja dobândite la cele nedobândite încă. Ei îi ajută pe pelerini să facă acele ajustări caleidoscopice în înţelegerea semnificaţiilor şi a valorilor intrinseci realizării că o fiinţă spirituale de primul stadiu stă nu la capătul şi la apogeul ascensiunii morontiale a universului local, ci mai degrabă chiar la baza lungii scări de ascensiune spirituală care conduce la Tatăl Universal al Paradisului.

39:1.12 (428.6) Mulţi dintre absolvenţii de pe Serafington, membri ai Corpului Serafic de Desăvârşire care sunt asociaţi cu aceşti serafimi, se angajează într-o predarea intensivă în anumite şcoli ale Salvingtonului consacrate pregătirii creaturilor Nebadonului pentru relaţiile următoarei epoci a universului.

39:1.13 (428.7) 4. *Consilierii de Învăţare.* Aceşti îngeri aduc un ajutor inestimabil corpului de învăţare spirituală al universului local. Consilierii învăţători sunt secretari ai maeştrilor tuturor ordinelor, de la Melchizedeki şi de la Fiii Învăţători ai Trinităţii, până la muritorii morontiali însărcinaţi să-i ajute pe cei din specia lor, care îi urmează imediat pe scara vieţii ascendente. Veţi *vedea* pentru prima dată aceşti serafimi învăţători pe una dintre cele şapte lumi palat care înconjoară Jerusemul.

39:1.14 (428.8) Aceşti serafimi devin aliaţi ai şefilor de divizii ai numeroaselor instituţii ale universurilor locale, în care se educă şi se instruieşte. Ei sunt ataşaţi, în mare număr, facultăţilor celor şapte lumi de instruire a sistemelor locale, precum şi celor de pe cele şaptezeci de sfere educative ale constelaţiilor. Aceste servicii se extind până la lumile individuale. Chiar educatorii sinceri şi devotaţi ai timpului sunt ajutaţi, şi adesea însoţiţi, de aceşti consilieri ai serafimilor supremi.

39:1.15 (429.1) A patra manifestare a Fiului Creator sub formă de creatură a avut loc sub înfăţişarea unui consilier învăţător al serafimilor supremi ai Nebadonului.

39:1.16 (429.2) 5. *Directorii de Desemnare.* Un corp de 144 de serafimi supremi este ales, din timp în timp, de îngerii care servesc pe sferele evolutive şi arhitecturale locuite de creaturi. Acest corp

formează consiliul îngeresc cel mai înalt pe orice sferă, şi el coordonează fazele autonome de servicii şi de afectări serafice. Aceşti îngeri prezidează toate adunările serafice care ţin de linia datoriei sau de apelul la adoraţie.

39:1.17 (429.3) 6. *Arhivarii.* Ei sunt cei care păstrează oficial arhivele pentru serafimii supremi. Mulţi dintre aceşti îngeri elevaţi sunt născuţi cu darurile lor pe deplin dezvoltate; alţii s-au calificat pentru posturile lor de încredere şi de responsabilitate străduindu-se cu sârg să studieze şi îndeplinind cu fidelitate îndatoriri similare în vreme ce erau ataşaţi unor ordine mai umile sau mai puţin încărcate de responsabilităţi.

39:1.18 (429.4) 7. *Slujitorii Neataşaţi.* Un mare număr de serafimi neataşaţi ai ordinului suprem sunt servitori care se autodirijează pe sferele arhitecturale şi pe planetele locuite. Aceşti slujitori satisfac de bună voie indicele diferenţial al solicitării de servire a serafimilor supremi, constituind astfel rezerva generală a acestui ordin.

2. Serafimii Superiori

39:2.1 (429.5) Numele de serafimii superiori le-a fost dat fără ca ei să fie, în nici un sens, cantitativ superiori altor ordine de îngeri, ci pentru că ei au în sarcină activităţile superioare ale unui univers local. Numeroşi membri din primele două grupuri ale acestui corp sunt serafimi de înfăptuire, îngeri care au servit în toate fazele de pregătire şi au preluat din nou o funcţie avansată ca îndrumători ai fiinţelor din

specia lor în sferele activităţilor lor de început. Fiind un univers tânăr, Nebadonul nu are mulţi îngeri de ordinul acesta.
39:2.2 (429.6) Serafimii superiori funcţionează în următoarele şapte grupe:

39:2.3 (429.7) 1. *Corpul de Informare.* Aceşti serafimi aparţin statului major personal al lui Gabriel, Strălucitoarea Stea de Dimineaţă. Ei parcurg universul local culegând informaţiile tărâmurilor pentru guvernarea lui în consiliile Nebadonului. Ei sunt serviciul de informare al puternicelor oştiri conduse de Gabriel, în calitate de locţiitor al Fiului Maestru. Aceşti serafimi nu sunt direct afiliaţi nici sistemelor, nici constelaţiilor. Informaţiile lor se scurg direct în Salvington, pe un circuit continuu, direct şi independent.
39:2.4 (429.8) Serviciile de informare ale diverselor universuri locale pot avea, şi au, intercomunicări, însă doar în interiorul unui anumit suprauniverss dat. Există o diferenţială de energie care separă efectiv treburile şi operaţiunile diverselor supraguverne. În general, un suprauniverss nu poate comunica cu un altul decât prin mijloacele şi dispozitivele camerei de compensare a Paradisului.

39:2.5 (430.1) 2. *Vocea Milosteniei.* Milostenia este vocea dominantă a serviciului serafimilor şi a slujirii îngerilor. Se cade, deci, să existe un corp îngeresc care să întruchipeze, într-un chip special, milostenia . Aceşti serafimi sunt adevăraţii slujitori milostivi ai universurilor locale. Ei sunt îndrumătorii inspiraţi care întreţin impulsurile superioare şi emoţiile cele mai sacre ale oamenilor şi îngerilor. Directorii acestor legiuni sunt, de acum, întotdeauna serafimi de împlinire deoarece sunt, de asemenea, păzitori calificaţi ai destinului

uman; altfel spus, fiecare cuplu îngeresc a călăuzit cel puţin un suflet de origine animală pe parcursul vieţii sale umane, apoi a traversat cercurile Serafingtonului şi a fost înrolat în Corpurile Serafice de Desăvârşire.

39:2.6 (430.2) 3. *Coordonatorii Spiritului.* Serafimii superiori ai celui de-al treilea grup îşi au baza pe Salvington, însă operează în universul local şi în toate locurile în care pot aduce servicii fructuoase. Deşi sarcinile lor sunt esenţial spirituale şi prin urmare dincolo de înţelegerea reală a minţii umane, Voi veţi înţelege cu toate acestea, într-o oarecare măsură, slujba lor pe lângă muritori dacă explicăm că li s-a încredinţat acestor îngeri sarcina de a pregăti pe ascenderii de pe Salvington pentru ultimul lor tranzit în universul local - trecerea de la nivelul morontial cel mai înalt la statutul de fiinţă spirituală nou născută. La fel cum pe lumile palat organizatorii mentali ajută creaturile supravieţuitoare să se adapteze potenţialelor minţii morontiale şi să se servească efectiv de ele, tot astfel, pe Salvington, aceşti serafimi îi instruiesc pe absolvenţii morontiali în privinţa facultăţilor nou dobândite ale minţii spiritului. Şi ei îi servesc pe muritorii ascendenţi şi în alte feluri.

39:2.7 (430.3) 4. *Învăţătorii Asistenţi.* Învăţătorii asistenţi sunt ajutoarele şi asociaţii tovarăşilor lor serafimi, consilierii de învăţare. Ei sunt, de asemenea, în contact individual cu vastele instituţii educative ale universului local şi, în special, cu planul septuplu de instruire pus în aplicare pe lumile palat ale sistemelor locale. Un minunat corp al acestui ordin de serafimi funcţionează pe Urantia pentru a susţine şi a face să progreseze cauza adevărului şi a dreptăţii.

39:2.8 (430.4) 5. *Transportorii.* Toate grupurile de spirite slujitoare îşi au corpurile lor de transport, ordine îngereşti consacrate serviciului de transportare a acelor personalităţi care sunt incapabile să călătorească singure de pe o sferă pe alta. Serafimii superiori ai celui de al cincilea grup îşi au sediul instalat pe Salvington şi servesc ca străbătători ai spaţiului pentru a merge în sediul universului local sau pentru a pleca de acolo. Ca şi alte subdiviziuni de serafimii superiori, unele au fost create ca atare, iar altele s-au ridicat din grupuri inferioare sau mai puţin înzestrate.

39:2.9 (430.5) Serafimii au o „rezervă de energie” pe deplin adecvată nevoilor universului local şi chiar celor ale suprauniversului, însă ei nu pot niciodată să reziste exigenţelor energetice impuse de o călătorie atât de lungă ca aceea de pe Uversa pe Havona. Un traseu atât de epuizant necesită puterile speciale ale unui seconafim primar, calificat pentru transporturi. Transportorii se încarcă cu energie pentru călătorie atunci când sunt în tranzit, şi îşi recapătă puterea lor personală la sfârşitul călătoriei.

39:2.10 (430.6) Nici chiar pe Salvington, muritorii ascendenţi nu posedă forme personale de tranzit. Ascenderii trebuie să recurgă la transporturile serafice pentru a înainta de la o lume la alta atâta timp cât nu au trecut de ultimul somn de odihnă de pe cercul intern al Havonei urmat de trezirea eternă în Paradis. După aceea, nu veţi mai depinde de îngeri pentru a vă transporta din univers în univers.

39:2.11 (430.7) Procesul de înserafimare seamănă puţin cu experienţa morţii sau a somnului, cu excepţia faptului că adormirea de tranzit comportă un element automat al timpului. Voi sunteţi conştient inconştienţi pe durata repausului serafic. Însă Ajustorul vostru de

Gândire este pe deplin conştient, de fapt, excepţional de eficace, deoarece voi sunteţi incapabili să vă opuneţi muncii sale creative şi transformatoare, să îi rezistaţi sau să-l îl stingheriţi în vreun fel.

39:2.12 (431.1) Când sunteţi înserafimaţi voi adormiţi pentru o perioadă specificată, şi vă veţi trezi la momentul indicat. În somnul de tranzit, lungimea călătoriei nu are importanţă. Voi nu vă daţi seama în mod direct de timpul care se scurge. Totul se întâmplă ca şi cum aţi adormi într-un vehicul de transport, într-un oraş, şi, după ce aţi dormit liniştiţi toată noaptea, vă treziţi într-o altă metropolă îndepărtată. Aţi călătorit adormiţi. Şi acesta este modul în care veţi zbura prin spaţiu, înserafimaţi, odihnindu-vă - dormind. Somnul de tranzit este provocat de legătura dintre Ajustor şi transportatorii serafici.

39:2.13 (431.2) Îngerii nu pot să transporte corpuri combustibile - carne şi sânge - aşa cum posedaţi astăzi, însă ei le pot transporta pe toate celelalte, de la formele morontiale inferioare până la formele spirituale cele mai elevate. Ei nu acţionează în caz de moarte naturală. Atunci când terminaţi cariera voastră terestră, corpul vostru rămâne pe această planetă. Ajustorul vostru de Gândire se întoarce în sânul Tatălui, iar îngerii transportatori nu sunt direct implicaţi în reconstrucţia ulterioară a personalităţii voastre pe lumea de identificare a locuinţelor. Aici corpul nostru nou este o formă morontială susceptibilă să fie înserafimată. Voi „semănaţi un corp muritor" în mormânt şi voi „recoltaţi o formă morontială" pe lumile palat.

39:2.14 (431.3) 6. *Arhivarii.* Aceste personalităţi se preocupă în special de primirea, clasarea şi reexpedierea registrelor Salvingtonului şi ale lumilor lui asociate. Ei servesc, deopotrivă, ca arhivari speciali

pentru grupuri stabile de personalităţi superioare şi suprauniversale, ca funcţionari ai tribunalelor Salvingtonului şi ca secretari ai conducătorilor lor.

39:2.15 (431.4) Emiţătorii - receptori şi difuzori - formează o subdiviziune specială a arhivarilor serafici. Ei se ocupă de expedierea documentelor şi de răspândirea informaţiilor esenţiale. Munca lor este de un ordin mai înalt; în realitate, ea comportă circuite multiple, permiţând unui număr de 144.000 de mesaje să treacă simultan printr-o singură linie de energie. Ei adaptează tehnicile ideografice superioare ale şefilor arhivari superafici şi, datorită acestor simboluri comune, ei menţin un contact reciproc atât cu coordonatorii de informaţii ai supernafimilor terţiari, cât şi cu coordonatorii de informaţii glorificaţi ai Corpului Serafic de Desăvârşire.
39:2.16 (431.5) Arhivarii serafici ai ordinului superior se angajează astfel într-o legătură strânsă cu serviciul de informaţii al propriului lor ordin şi cu toţi arhivarii subordonaţi, în timp ce teledifuziunile le permit să rămână în comunicare constantă cu arhivarii superiori ai suprauniversului şi, prin acest canal, cu arhivarii Havonei şi cu deţinătorii de cunoaştere din Paradis. Numeroşi arhivari ai ordinului superior sunt serafimi care au ocupat funcţiuni similare în secţiuni inferioare ale universului.

39:2.17 (431.6) 7. *Rezervele.* Vaste rezerve ale tuturor tipurilor de serafimi superiori sunt menţinute pe Salvington, disponibili instantaneu pentru a fi expediaţi în lumile cele mai îndepărtate ale Nebadonului, atunci când sunt ceruţi de directorii de desemnare sau la solicitarea administratorilor de univers. Rezervele de serafimi

superiori dau, de asemenea, mesageri ajutători care sunt ceruţi de şeful Strălucitoarelor Stele de Seară care este însărcinat cu păstrarea şi expedierea tuturor comunicărilor personale. Un univers local este din plin echipat cu toate mijloacele adecvate de intercomunicare, însă rămâne întotdeauna un surplus de mesaje care se cer expediate prin mesagerii personali.

39:2.18 (432.1) Rezervele de bază pentru ansamblul universului local sunt menţinute pe lumile serafice ale Salvingtonului. Corpul lor include toate tipurile tuturor grupelor de îngeri.

3. Serafimii Supraveghetori

39:3.1 (432.2) Acest ordin de îngeri universali, multilaterali, este angajat exclusiv în serviciul constelaţiilor. Aceşti slujitori iscusiţi îşi instalează cartierele generale pe capitalele constelaţiilor, însă operează pe tot cuprinsul Nebadonului, în beneficiul tărâmurilor care le sunt încredinţate.

39:3.2 (432.3) 1. *Asistenţii Supraveghetori.* Primul ordin de serafimi supraveghetori este desemnat pentru munca colectivă a Părinţilor Constelaţiilor şi îi asistă întotdeauna în mod eficient pe cei Preaînalţi. Serafimii se ocupă, în primul rând, de unificarea şi stabilizarea unei constelaţii întregi.

39:3.3 (432.4) 2. *Previzionarii Legilor.* Fundamentul intelectual al dreptăţii este legea, iar într-un univers local legea îşi are originea în adunările legislative ale constelaţiilor. Aceste corpuri deliberative

codifică şi promulgă oficial legile fundamentale ale Nebadonului, legi care au drept scop să procure unei întregi constelaţii maximul de coordonare compatibilă cu politica stabilită şi să nu încalce liberul arbitru moral al creaturilor personale. Serafimii supraveghetori ai celui de al doilea ordin au datoria de a aduce înaintea legislatorilor constelaţiilor o previziune asupra modului în care o ordonanţă propusă ar afecta viaţa creaturilor înzestrate cu liber arbitru. Ei sunt bine calificaţi pentru a îndeplini acest serviciu, datorită lungii lor experienţe în sistemele locale şi pe lumile locuite. Aceşti serafimi nu încearcă să favorizeze în mod special un grup sau altul, însă ei apar în faţa legislatorilor celeşti pentru a vorbi în numele celor care nu pot să se prezinte pentru a se exprima personal. Muritorii înşişi pot contribui la evoluţia legii universale, căci aceşti serafimi descriu pe deplin şi fidel, nu atât dorinţele tranzitorii şi conştiente ale oamenilor, cât mai degrabă adevăratele aspiraţii ale omului interior, ale sufletului morontial evoluând al muritorilor materiali pe lumile spaţiului.

39:3.4 (432.5) 3. *Arhitecţii Sociali.* De la planetele individuale până la lumile educative morontiale, aceşti serafimi lucrează la înfrumuseţarea tuturor contactelor sociale sincere şi la favorizarea evoluţiei sociale a creaturilor universului. Ei sunt îngerii care încearcă să lipsească de orice caracter artificial asocierile de fiinţe inteligente, străduindu-se în acelaşi timp să uşureze interasocierile de creaturi volitive pe baza unei adevărate înţelegeri de sine şi a unei stime reciproce sincere.

39:3.5 (432.6) Arhitecţii sociali fac tot ceea ce este în puterea lor şi în domeniul lor pentru a reuni indivizi care se asemănă şi a forma pe pământ grupuri de lucru eficiente şi agreabile. Astfel de grupuri s-au

pomenit uneori reasociate pe lumile palat pentru continua fructuoasele lor servicii. Însă aceşti serafimi nu îşi ating întotdeauna scopurile; ei nu reuşesc întotdeauna să adune laolaltă pe cei care ar forma grupul cel mai ideal pentru a atinge un obiectiv dat sau pentru a împlini un scop determinat. Atunci trebuie să utilizeze tot ce-i mai bun din materialul disponibil.

39:3.6 (432.7) Aceşti îngeri îşi continuă slujba pe lumile palat şi pe lumile morontiale superioare. Ei se ocupă de orice iniţiativă privitoare la progresul pe lumile palat şi care interesează mai mult de trei persoane. Când este vorba de numai două fiinţe, ele sunt considerate ca operând pe baza căsătoriei, a complementului sau a asocierii, însă atunci când trei sau mai multe fiinţe sunt grupate pentru un serviciu, ele constituie o problemă socială şi cad, în consecinţă, sub jurisdicţia arhitecţilor sociali. Pe Edentia, aceşti serafimi eficienţi sunt organizaţi în şaptezeci de diviziuni care servesc pe şaptezeci de lumi de progres morontial înconjurând sfera-sediu.

39:3.7 (433.1) 4. *Sensibilizatorii de Etică.* Aceşti serafimi au drept misiune întreţinerea şi promovarea în creaturi a aprecierii crescătoare a moralităţii relaţiilor dintre persoane, căci aceasta este sămânţa şi secretul creşterii continue şi cu bună ştiinţă a societăţilor şi guvernelor umane sau supraumane. Aceşti serafimi care pun la locul ei aprecierea etică, operează în toate circumstanţele de timp şi de loc în care pot să îşi aducă serviciul, fie în calitate de consilieri voluntari pe lângă conducătorii planetari, fie în calitate de instructori de schimb pe lumile educative ale sistemelor. Cu toate acestea, voi nu veţi fi plasaţi sub deplina lor guvernare înainte de a fi atins şcolile fraterne ale Edentiei, unde ei vor stimula preţuirea adevărurilor referitoare la

fraternitate; sunt aceleaşi adevăruri pe care le veţi aprofunda serios făcând experienţa actuală a trăirii cu univitaţii în laboratoarele sociale ale Edentiei, cei şaptezeci de sateliţi ai capitalei Norlatiadekului.

39:3.8 (433.2) 5. *Transportatorii.* Serafimii supraveghetori ai celui de al cincilea grup operează în calitate de transportori de personalitate, mergând şi venind între sediile constelaţiilor. În timp ce aceşti serafimi de transport sunt pe traseu, de la o sferă la alta, ei sunt pe deplin conştienţi de viteza lor, de direcţia lor şi de poziţia lor astronomică. Ei nu străbat spaţiul ca nişte proiectile neînsufleţite. Ei pot trece unul pe lângă altul în cursul zborul lor spaţial fără a exista nici cel mai mic pericol de coliziune. Ei sunt perfect capabili să varieze viteza lor de înaintare, să îşi modifice direcţia zborului şi chiar să-şi schimbe destinaţia dacă directorii lor le ordonă acest lucru la orice răscruce spaţială a circuitelor de inteligenţă a universului.

39:3.9 (433.3) Aceste personalităţi de tranzit sunt organizate astfel încât ele pot utiliza simultan cele trei linii de energie universal repartizate, din care fiecare are o viteză proprie de 299.725 de kilometri pe secundă. Serafimii transportori pot deci supraimpune viteza energiei peste cea a puterii, ceea ce le permite să atingă, pe parcursul lungii lor călătorii, o viteză medie cuprinsă între 893.000 şi 899.400 de kilometri pe secundă ai timpului vostru. Viteza lor este afectată de proximitatea maselor de materie învecinate şi de intensitatea şi direcţia principalelor circuite de putere ale universurilor din apropiere. Există numeroase tipuri de fiinţe similare serafimilor care sunt, de asemenea, capabile să traverseze spaţiul şi să transporte alte fiinţe care au fost pregătite cum trebuie.

39:3.10 (433.4) 6. *Arhivarii.* Serafimii superiori de al şaselea ordin acţionează ca arhivari speciali ai treburilor constelaţiilor. Un corp numeros şi eficient al acestora funcţionează pe Edentia, cartierul general al constelaţiei Norlatiadekului, căruia îi aparţin sistemul şi planeta voastră.

39:3.11 (433.5) 7. *Rezervele.* Rezervele generale ale serafimilor supraveghetori sunt menţinute pe sediile constelaţiilor. Aceşti îngeri ţinuţi în rezervă nu sunt, în nici un sens, inactivi; mulţi dintre ei servesc în calitate de ajutori mesageri pe lângă conducătorii constelaţiilor; alţii sunt ataşaţi pe Salvington rezervelor de Vorondadeki neangajaţi încă; alţii pot să se găsească ataşaţi Fiilor Vorondadeki în misiune specială, de exemplu observatorului Vorondadek de pe Urantia, sau uneori Regentului Preaînalt al Urantiei.

4. Serafimii administratori

39:4.1 (434.1) Serafimii celui de al patrulea ordin sunt desemnaţi pentru îndatoririle administrative ale sistemelor locale. Ei sunt nativi ai capitalelor sistemice, însă staţionaţi în mare număr pe lumile palat, pe sferele morontiale şi pe lumile locuite. Serafimii de al patrulea ordin sunt înzestraţi, în mod natural, cu calităţi administrative excepţionale. Ei ajută cu competenţă pe directorii diviziilor subalterne guvernului universal al Fiului Creator, şi se ocupă în principal de treburile sistemelor locale şi ale lumilor care le compun. Ei sunt organizaţi pentru a servi în felul următor:

39:4.2 (434.2) 1. *Asistenţii Administrativi.* Aceşti serafimi foarte capabili sunt asistenţii imediaţi ai unui suveran al sistemului, un Fiu Lanonandek primar. Ei sunt ajutoare inestimabile în executarea detaliilor complicate ale activităţii statului major în sediul sistemului. Ei servesc, de asemenea, ca agenţi personali ai conducătorilor sistemului, mergând şi venind, în mare număr, între capitală, diversele lumi de tranziţie şi planetele locuite, executând numeroase mandate pentru bunăstarea sistemului şi în interesul fizic şi biologic al lumilor sale locuite.
39:4.3 (434.3) Aceeaşi administratori serafici sunt, de asemenea, ataşaţi guvernelor conducătorilor lumilor, Prinţi Planetari. Într-un univers dat, majoritatea planetelor se găsesc plasate sub jurisdicţia unui Fiu Lanonandek secundar, însă pe anumite lumi, cum ar fi Urantia, planul divin a eşuat. În caz de trădare a unui Prinţ Planetar, aceşti serafimi sunt ataşaţi administratorilor provizorii Melchizedeki şi succesorilor lor în autoritatea planetară. Prezentul şef în exerciţiu pe Urantia este ajutat de un corp de o mie de serafimi ai acestui ordin foarte înzestrat.

39:4.4 (434.4) 2. *Călăuzele justiţiei.* Sunt îngerii care prezintă rezumatul mărturiilor referitoare la bunăstarea eternă a oamenilor şi a îngerilor atunci când asemenea chestiuni ajung să fie pledate în faţa tribunalelor unui sistem sau ale unei planete. Ei pregătesc expuneri pentru toate audierile preliminare implicând supravieţuirea muritorilor, şi aceste expuneri sunt apoi purtate împreună cu dosarul cazului în faţa tribunalelor superioare ale universului şi suprauniversului. Dacă justificarea unei supravieţuiri este îndoielnică,

apărarea cazului este pregătită de aceşti serafimi care înţeleg perfect toate detaliile caracteristice ale fiecărui cap de acuzare formulat de administratorii justiţiei universului.

39:4.5 (434.5) Aceşti îngeri nu au drept misiune să învingă sau să întârzie dreptatea, ci mai degrabă să vegheze justiţie să fie aplicată cu o îngăduinţă generoasă şi cu o echitate desăvârşită tuturor creaturilor. Aceşti serafimi sunt adesea în funcţiune pe lumile locale, prezentându-se de obicei în faţa trio-urilor de arbitri ale comisiilor de consiliere - tribunalele judecând neînţelegerile minore. Dintre cei care au servit la un moment dat în calitate de călăuze ale justiţiei în lumile inferioare, mulţi apar mai târziu în calitate de Voci ale Milosteniei pe sferele superioare şi pe Salvington.

39:4.6 (434.6) Pe parcursul rebeliunii lui Lucifer în Satania, foarte puţine dintre călăuzele justiţiei au fost pierdute, însă mai mult de un sfert din ceilalţi serafimi administratori şi din ordinele inferioare ale slujitorilor serafici au fost derutaţi şi amăgiţi de sofismele unei libertăţi personale neînfrânate.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreţii Cetăţeniei Cosmice.* Când ascenderii au terminat instruirea lor pe lumile palat, primul stadiu de ucenicie a studenţilor în cariera universală, lor le este permis să se bucure de satisfacţiile trecătoare ale unei maturităţi relative, cetăţenia pe capitala sistemului. Deşi atingerea fiecărui ţel ascendent constituie un succes faptic, aceste scopuri nu sunt, într-un sens mai larg, decât borne pe lunga cale urcând către Paradis. Oricât de relative ar fi aceste succese, nu se refuză niciodată unei creaturi evolutive satisfacţia completă, dar efemeră, de a fi atins un ţel. Din timp în timp, în ascensiunea către Paradis există o pauză, un scurt răgaz să-ţi

tragi sufletul, pe durata căruia orizonturile universului sunt nemişcate, statutul creaturii este staţionar, iar personalitatea gustă dulceaţa împlinirii scopului.

39:4.8 (435.1) Prima dintre aceste perioade în cariera unui muritor ascendent are loc pe capitala unui sistem local. Pe parcursul acestei pauze, ca cetăţeni ai Jerusemului, voi veţi încerca să exprimaţi, prin viaţa voastră de creatură, lucrurile pe care le-aţi dobândit pe parcursul celor opt experienţe vitale precedente, îmbrăţişând Urantia şi cele şapte lumi palat.

39:4.9 (435.2) Interpreţii serafici de cetăţenie cosmică îndrumă pe noii cetăţeni ai capitalelor sistemului şi le înviorează aprecierea responsabilităţilor unui guvern al universului. Aceşti serafimi sunt, de asemenea, strâns asociaţi cu Fii Materiali în administrarea acestor sisteme atunci când descriu responsabilitatea şi moralitatea cetăţeniei cosmice muritorilor materiali pe lumile locuite.

39:4.10 (435.3) 4. *Stimulatorii Moralităţii.* Pe lumile palat, veţi începe să învăţaţi să vă guvernaţi voi înşivă spre avantajul tuturor celor interesaţi. Mintea voastră învaţă cooperarea, astfel încât să facă planuri cu alte fiinţe, mai înţelepte. În cartierele generale ale sistemelor, maeştrii serafici vor stimula şi mai mult preţuirea de către voi a moralităţii cosmice - interacţiunile libertăţii şi ale loialităţii.

39:4.11 (435.4) Ce este loialitatea? Este fructul unei aprecieri inteligente a fraternităţii universale. Nu s-ar putea să iei atâta de mult şi să nu se dea nimic. Pe măsură ce vă ridicaţi pe scara personalităţii, veţi învăţa mai întâi să fiţi loiali, apoi să iubiţi, apoi să fiţi filiali, iar apoi puteţi fi liberi; înainte de a fi devenit un finalitar, înainte de a fi

atins perfecţiunea loialităţii, nu veţi putea realiza, prin voi înşivă, finalitatea libertăţii.

39:4.12 (435.5) Aceşti serafimi vă învaţă fecunditatea răbdării: ei vă învaţă că stagnarea conduce la o moarte sigură, însă că şi creşterea prea rapidă echivalează, de asemenea, cu o sinucidere; o picătură de apă, de la mare înălţime, cade la un nivel mai jos şi continuă să curgă, coborând tot mai jos printr-o succesiune de mici căderi. Progresul în lumile morontiale şi spirituale este similar, însă întotdeauna dirijat în sus, şi el are loc la fel de lent şi în stadii la fel de gradate.

39:4.13 (435.6) Stimulatorii de moralitate descriu lumilor locuite viaţa muritoare ca un lanţ neîntrerupt format din numeroase zale. Şederea voastră scurtă pe Urantia, sfera copilăriei fiinţei muritoare, nu este decât o singură verigă, prima din lungul lanţ care se întinde pe parcursul universurilor şi de-a lungul epocilor eterne. Nu este vorba atât de mult de ceea ce învăţaţi în această primă viaţă; experienţa trăirii acestei vieţi este de mare importanţă. Chiar şi *munca* în această lume, oricât ar fi ea de importantă, nu este tot atât de importantă ca modul în care faceţi această muncă. O viaţă de dreptate nu aduce o răsplată materială, ci o satisfacţie profundă - o conştiinţă a dobândirii - care transcende orice remuneraţie materială imaginabilă.

39:4.14 (435.7) Cheile împărăţiei cerurilor sunt: sinceritatea, mai multă sinceritate, şi o şi mai mare sinceritate. Toţi oamenii posedă aceste chei. Oamenii se servesc de ele - îşi ridică statutul lor spiritual - prin decizii, mai multe decizii, şi prin şi mai multe decizii. Alegerea morală cea mai înaltă este aceea a celei mai înalte valori posibile şi întotdeauna - în fiecare sferă şi în toate sferele - ea este alegerea de a face voia lui Dumnezeu. Dacă un om efectuează această alegere, el

este *mare,* chiar dacă nu este decât cel mai umil cetăţean al Jerusemului sau chiar cel mai insignifiant muritor de pe Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *Transportorii.* Sunt serafimii transportori care operează în sistemele locale. În Satania, sistemul vostru, ei transportă pasageri care provin din Jerusem sau îl au drept destinaţie, şi servesc, de asemenea, în calitate de transportori interplanetari. Rar trece vreo zi fără ca un serafim transportator al Sataniei să nu depună pe ţărmurile Urantiei un vizitator student sau vreun alt călător de natură spirituală sau semispirituală. Aceeaşi străbătători ai spaţiului vă vor transborda într-o bună zi de pe o lume pe alta dintre diversele lumi ale grupului-sediu al sistemului, iar atunci când lucrarea voastră pe Jerusem se va fi sfârşit, ei vă vor purta înainte până pe Edentia. Însă în nici un fel nu vă vor transporta înapoi pe lumea originii voastre umane. Un muritor nu se întoarce niciodată pe planeta sa natală pe parcursul dispensaţiei existenţei sale temporale, iar dacă ar trebui să se întoarcă în cursul unei dispensaţii ulterioare, el ar fi însoţit de un serafim din grupul transportor al sediului universului.

39:4.16 (436.2) 6. *Arhivarii.* Aceşti serafimi sunt păstrători ai triplelor arhive ale sistemelor locale. Templul arhivelor pe capitala unui sistem este o structură unică, o treime materială, construită din metale şi cristale luminoase, o treime morontială, fabricată printr-o legătură de energie materială şi spirituală, dar în afara câmpului de percepţie umană, şi o treime spirituală. Arhivarii acestui ordin conduc şi întreţin acest triplu sistem de arhivare. Muritorii ascendenţi încep să consulte arhivele materiale, Fiii Materiali şi fiinţele superioare de tranziţie le consultă pe cele ale sălilor morontiale, în timp ce serafimii şi

personalităţile spirituale superioare ale tărâmului citesc cu grijă analele secţiunii spiritului.

39:4.17 (436.3) 7. *Rezervele.* Serafimi administratori ai corpului de rezervă a Jerusemului petrec o mare parte din timpul lor de aşteptare întreţinând relaţii sociale de camaraderie spirituală cu ascenderii muritori care tocmai au sosit din diversele lumi ale sistemului - absolvenţii acreditaţi ai lumilor palat. Una dintre plăcerile şederii voastre pe Jerusem, pe parcursul perioadelor voastre de vacanţă, va fi să vă întâlniţi şi să staţi de vorbă cu aceşti serafimi din corpul de rezervă, care au călătorit atât de mult şi care au trecut prin atât de multe experienţe.

39:4.18 (436.4) Tocmai aceste relaţii amicale de felul acesta sunt cele care fac o capitală sistemică atât de dragă muritorilor ascendenţi. Pe Jerusem veţi găsi pentru prima dată Fii Materiali, îngeri şi pelerini ascendenţi interasociaţi. Se văd aici înfrăţindu-se fiinţe pe deplin spirituale şi semispirituale cu indivizi care tocmai se desprind din existenţa materială. Formele muritoare sunt aici atât de modificate, iar câmpurile reacţiilor umane la lumină sunt atât de întinse, încât toţi se pot bucura de recunoaşterea reciprocă şi de înţelegerea compătimitoare a personalităţii lor.

5. Ajutoarele planetare

39:5.1 (436.5) Aceşti serafimi menţin cartiere generale pe capitalele sistemelor şi, cu toate că sunt strâns asociaţi cu cetăţenii adamici care locuiesc acolo, ei sunt în principal ataşaţi serviciului Adamilor

Planetari, înnobilatorii biologici sau fizici ai raselor materiale pe lumile evolutive. Munca de slujire a îngerilor capătă un interes tot mai mare pe măsura apropierii lor de lumile locuite, a apropierii de problemele efective cu care se confruntă bărbaţii şi femeile timpului care se pregătesc de încercarea de a atinge ţelul eternităţii.

39:5.2 (437.1) Ajutoarele planetare au fost, în marea majoritate, retrase de pe Urantia după căderea regimului adamic, iar supravegherea serafică a lumii voastre a fost atunci transferată într-o mai mare măsură administratorilor, slujitorilor de tranziţie şi păzitorilor de destin. Cu toate acestea, ajutoarele serafice ale Fiilor voştri Materiali nedesăvârşiţi servesc încă Urantia în următoarele grupuri:

39:5.3 (437.2) 1. *Vocile Grădinii.* Când cursul planetar al evoluţiei umane atinge nivelul său biologic cel mai înalt, apariţia Fiicelor şi a Fiilor Materiali, Adamii şi Evele, survine întotdeauna pentru a face să avanseze evoluţia raselor prin aportul efectiv al plasmei lor vitale superioare. Cartierul general planetar al unui Adam şi al unei Eve se numeşte, în general, Grădina Edenului, iar serafimii lor personali sunt adesea cunoscuţi sub numele de Voci ale Grădinii. Aceşti serafimi aduc servicii inestimabile Adamilor Planetari în toate planurile lor de înălţare fizică şi intelectuală a raselor evolutive. După eşecul lui Adam pe Urantia, unii dintre aceşti serafimi au fost lăsaţi pe planetă şi acordaţi succesorilor lui Adam în autoritate.

39:5.4 (437.3) 2. *Spiritele Fraternităţii.* Atunci când un Adam şi o Evă sosesc pe o lume evolutivă, este evident că stabilirea unei armonii rasiale şi a unei cooperări sociale între diversele rase

reprezintă un ţel important. Este rar ca aceste rase de culori diferite şi naturi variate să accepte de bunăvoie planul fraternităţii umane. Aceşti oameni primitivi nu ajung să realizeze înţelepciunea asocierilor paşnice decât după ce s-au copt în experienţa umană şi datorită slujirii fidele a spiritelor serafice de fraternitate. Fără munca acestor serafimi, eforturile Fiilor Materiali de a armoniza şi a face să progreseze rasele unei lumi în evoluţie ar fi fost mult întârziate, iar dacă Adamul vostru ar fi respectat planul originar de avansare a Urantiei, spiritele de fraternitate ar fi produs deja transformări incredibile în rasa umană. Ţinând cont de greşeala lui Adam, rămâne remarcabil că aceste ordine serafice au reuşit să întreţină şi să realizeze chiar şi gradul relativ de fraternitate care există în prezent pe Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *Sufletele Păcii.* Primele milenii de eforturi ascensionale ale oamenilor evolutivi sunt marcate de numeroase lupte. Pacea nu este starea naturală a domeniilor materiale. Mai întâi, prin intermediul sufletelor serafice ale păcii, oamenii realizează sensul „păcii pe pământ şi al bunăvoinţei printre oameni”. Cu toate că aceşti îngeri au fost în mare măsură zădărniciţi în încercările lor iniţiale de pe Urantia, Vevona, şeful sufletelor păcii în epoca lui Adam, a fost lăsat pe Urantia, şi el este acum ataşat statului major al guvernatorului general rezident. Şi tot acelaşi Vevona este acela care, acţionând ca şef al oştirilor îngereşti, a proclamat lumilor, pe parcursul naşterii lui Mihail, „Slavă lui Dumnezeu în Havona şi pe pământ, pace şi bunăvoinţă printre oameni”.

39:5.6 (437.5) În epocile mai avansate ale evoluţiei planetare, aceşti serafimi contribuie la substituirea vechii idei de ispăşire cu conceptul

de acordare divină ca filozofie a supravieţuiri muritorilor.

39:5.7 (437.6) 4. *Spiritele Încrederii.* Suspiciunea este reacţia inerentă oamenilor primitivi; luptele de supravieţuire din timpul primelor epoci nu generează în mod natural încrederea. Încrederea este o nouă achiziţie umană datorată slujirii acestor serafimi planetari ai regimului adamic. Ei au drept misiune faptul de a insufla credinţa în mintea oamenilor aflaţi în evoluţie. Zeii sunt foarte încrezători; Tatăl Universal doreşte să se bizuiască, într-un mod liber - în calitate de Ajustor - pe o asociere cu omul.

39:5.8 (438.1) Tot acest grup de serafimi a fost transferat noului regim după eşecul misiunii lui Adam, şi de atunci ei şi-au continuat întotdeauna lucrările pe Urantia. Şi ei nu au eşuat cu totul, căci putem vedea acum dezvoltându-se o civilizaţie care încorporează multe dintre idealurile lor de încredere şi de încredinţare.

39:5.9 (438.2) În epocile planetare mai avansate, aceşti serafimi fac ca oamenii să aprecieze mai bine adevărul că incertitudinea este taina unei continuităţi mulţumitoare. Ei ajută pe filozofii muritori să înţeleagă că, în condiţiile în care este esenţială ignoranţa pentru o reuşită, ar fi o greşeală colosală de a lăsa creaturile să ştie ce se va întâmpla în viitor. Ei trezesc gustul oamenilor pentru dulceaţa incertitudinii, pentru spiritul romantic şi pentru încântarea unui viitor imprecis şi necunoscut.

39:5.10 (438.3) 5. *Transportorii.* Transportorii planetari sunt în serviciul lumilor individuale. Majoritatea fiinţelor înserafimate aduse pe această planetă sunt în trecere; ele doar zăbovesc; şi rămân sub paza propriilor lor transportatori serafici. Există însă un mare număr

dintre aceşti serafimi care sunt staţionaţi pe Urantia. Acestea sunt personalităţile transportoare care operează pornind de la planetele locale, de exemplu de la Urantia la Jerusem.

39:5.11 (438.4) Iată maniera în care sunt formate ideile voastre clasice asupra îngerilor: în clipele care preced imediat moartea fizică, se produce uneori în mintea umană fenomen de reflectare, iar această conştiinţă vagă pare să vizualizeze ceva din forma îngerului însoţitor, iar aceasta este imediat tradus în termenii conceptelor obişnuite de îngeri conţinute în mintea individului.

39:5.12 (438.5) Ideea greşită că îngerii posedă aripi nu rezultă în întregime din ideea antică că ele le sunt necesare pentru a zbura prin aer. Fiinţele umane au primit uneori permisiunea de a observa serafimi care se pregăteau să efectueze un transport, şi tradiţiile relative la aceste experienţe au contribuit mult la determinarea conceptului urantian de îngeri. Observând cum este pregătit un serafim de transport pentru a primi un pasager pentru tranzitul interplanetar, se poate vedea ceva ce seamănă cu un dublu set de aripi, plecând de la cap către picioarele îngerului. În realitate, aceste aripi sunt izolatorii de energie - scuturile antifricţiune.

39:5.13 (438.6) Atunci când fiinţe celeste trebuie să fie înserafimate pentru un transport de la o lume la alta, ele sunt aduse în cartierul general al sferei unde, după înregistrarea cuvenită, li se induce somnul de tranzit. Între timp, serafimul de transport se pune în poziţie orizontală, imediat deasupra polului de energie universală al planetei. În timp ce scuturile energetice sunt larg deschise, asistenţii serafici de serviciu depun cu îndemânare personalitatea adormită direct pe

îngerul transportator, după ce perechile superioare şi inferioare de scuturi sunt închise cu grijă şi ajustate.

39:5.14 (438.7) Apoi, sub influenţa transformatorilor şi transmiţătorilor, o ciudată metamorfoză începe deodată cu pregătirea îngerului de a se lansa în curenţii de energie ai circuitelor universale. Înfăţişarea exterioară a serafimului devine ascuţită la ambele extremităţi şi este tot mai învăluită de o lumină stranie, de tentă chilimbarie încât devine foarte repede imposibil să se distingă personalitatea înserafimată. Când totul este gata de plecare, şeful de transport inspectează cu grijă vehiculul purtător de viaţă şi procedează la verificările de rutină pentru a se asigura dacă îngerul este sau nu încircuitat cum trebuie; apoi el anunţă că respectivul călător este bine înserafimat, că energiile sunt ajustate, că îngerul este izolat şi că totul este gata pentru semnalul de pornire. Controlorii mecanici, doi dintre ei, se pun atunci pe poziţie. În acest moment, serafimul transportator a devenit o siluetă de luminozitate pâlpâitoare, vibrantă, aproape transparentă şi de forma unei torpile. Expeditorul de transporturi al tărâmului convoacă atunci bateriile auxiliare de transmiţători vii de energie, de regulă în număr de o mie; în acelaşi timp în care anunţă destinaţia transportului, el se întinde şi atinge punctul cel mai apropiat al vehiculului serafic care se lansează atunci cu viteza unui fulger, lăsând în urma lui o dâră de luminozitate celestă, atâta cât se întinde atmosfera planetei. În mai puţin de zece minute, minunatul spectacol se va pierde din vedere, chiar şi pentru viziunea reîntărită a serafimilor.

39:5.15 (439.1) Rapoartele spaţiale ale planetei sunt primite la prânz pe meridianul cartierului general spiritual desemnat, iar transportatorii

sunt expediaţi din acelaşi loc la miezul nopţii. Este ora cea mai favorabilă pentru plecarea lor şi aceasta este ora standard dacă nu se specifică altfel.

39:5.16 (439.2) 6. *Arhivarii.* Sunt conservatorii chestiunilor majore ale planetei cu privire la funcţiunile ei ca parte a sistemului şi la relaţiile ei cu guvernul universului. Funcţia lor constă în a înregistra chestiunile planetare, însă ei nu se ocupă de treburi referitoare la viaţa şi la existenţa individuale.

39:5.17 (439.3) 7. *Rezervele.* Corpul rezervelor serafimilor planetari ai Sataniei este menţinut în Jerusem, în strânsă asociere cu rezervele Fiilor Materiali. Aceste rezerve sunt îndeajuns de abundente cât pentru toate fazele multiplelor activităţi ale acestui ordin serafic. Aceşti îngeri sunt, de asemenea, purtătorii mesajelor personale ale sistemelor locale. Ei servesc muritorii de tranziţie, îngerii şi Fiii Materiali, precum şi alte fiinţe domiciliate în sediile sistemelor. Cu toate că Urantia este actual exclusă din circuitele spirituale ale Sataniei şi Norlatiadekului, veţi rămâne, pe o altă cale, în contact intim cu treburile interplanetare, căci mesagerii Jerusemului vin frecvent pe această lume, la fel ca pe toate celelalte sfere ale sistemului.

6. Slujitorii de tranziţie

39:6.1 (439.4) Aşa cum sugerează numele lor, serafimii slujirii de tranziţie îşi oferă serviciile oriunde pot contribui la tranziţia

creaturilor între starea materială şi starea spirituală. Aceşti îngeri slujesc de la lumile locuite până la capitalele sistemelor, însă cei de pe Satania îşi îndreaptă, în prezent, cele mai mari eforturi către educarea muritorilor supravieţuitori de pe cele şapte lumi palat. Slujirea lor este diversificată în funcţie de următoarele şapte ordine de însărcinare:

39:6.2 (439.5) 1. Îngerii Serafici.

39:6.3 (439.6) 2. Tălmăcitorii Rasiali.

39:6.4 (439.7) 3. Organizatorii Mentali.

39:6.5 (439.8) 4. Consilierii Morontiei.

39:6.6 (439.9) 5. Tehnicienii.

39:6.7 (439.10) 6. Arhivarii Învăţători.

39:6.8 (439.11) 7. Rezervele Protectoare.

39:6.9 (439.12) În expunerea referitoare la lumile palat şi la viaţa morontială veţi afla mai multe despre slujirea acestor serafimi pe lângă ascenderii de tranziţie.

7. Serafimii viitorului

39:7.1 (440.1) Aceşti îngeri nu slujesc prea mult în afara domeniilor cele mai vechi şi a planetelor cele mai evoluate ale Nebadonului. Un mare număr dintre ei sunt ţinuţi în rezervă pe lumile serafice apropiate de Salvington, unde se ocupă de cercetări relevante pentru epoca luminii şi vieţii ale cărei zori se vor ivi într-o bună zi pentru Nebadon. Funcţia acestor serafimi se leagă de cariera muritoare ascendentă, însă ei se ocupă aproape exclusiv de muritorii supraveghetori ai unuia dintre ordinele de ascensiune modificate.

39:7.2 (440.2) În măsura în care aceşti îngeri nu sunt acum direct preocupaţi nici de Urantia, nici de urantieni, noi socotim că este preferabil să ne abţinem de la descrierea fascinantelor lor activităţi.

8. Destinul serafimilor

39:8.1 (440.3) Serafimii îşi au originea în universurile locale, iar unii dintre ei îşi împlinesc destinul de slujire chiar pe tărâmurile pe care s-au născut. Cu ajutorul şi cu sfatul arhanghelilor seniori, unii serafimi pot fi înălţaţi la serviciile exaltate ale Strălucitoarelor Stele de Seară, în timp ce alţii dobândesc statutul şi serviciul de coordonaţi nearătaţi ai Stelelor de Seară. Ei pot trăi şi alte aventuri într-un destin al universului local, însă Serafingtonul rămâne pentru totdeauna ţelul tuturor îngerilor. Serafingtonul este pragul îngeresc de acces către Paradis şi de împlinire a Deităţii, sfera de tranziţie dintre slujirea din timp şi serviciul elevat din eternitate.

39:8.2 (440.4) Serafimii pot atinge Paradisul prin zeci şi chiar sute de căi, însă cele mai importante, studiate în aceste expuneri, sunt următoarele:

39:8.3 (440.5) 1. Câştigarea cu titlu personal a admiterii în lăcaşul serafic al Paradisului, ajungând la perfecţiune într-un serviciu specializat ca artizan celest, ca Consilier Tehnic sau ca Arhivar Celest. A deveni un Însoţitor al Paradisului şi poate atunci, după ce s-a atins astfel centrul tuturor lucrurilor, a deveni un slujitor şi un consilier etern pe lângă ordine serafice sau de altă natură.

39:8.4 (440.6) 2. Convocarea pe Serafington. În anumite condiţii, serafimii sunt convocaţi pe sferele superioare; în alte împrejurări, îngerii vor atinge uneori Paradisul într-un timp mult mai scurt decât muritorii. Însă, oricât de potrivită ar fi o pereche de serafimi, ea nu poate lua iniţiativa de a pleca nici pe Serafington, nici în vreun un alt loc. Numai păzitorii destinului care au reuşit pot fi siguri că vor merge în Paradis pe o cale progresivă de ascensiune evolutivă. Toţi ceilalţi trebuie să aştepte cu răbdare sosirea supernafimilor terţiari, mesagerii Paradisului, cu convocări ordonându-le să apară în acest loc înalt.

39:8.5 (440.7) 3. Atingerea Paradisului prin tehnica umană evolutivă. Alegerea supremă a serafimilor în cariera timpului este postul de înger păzitor, pentru ca ei să poată atinge cariera finalităţii şi să poată fi calificaţi pentru desemnarea lor pe sferele lor eterne de serviciu serafic. Aceşti îndrumători personali ai copiilor timpului se numesc păzitori ai destinului, acesta însemnând că ei păzesc creaturi muritoare pe calea destinului divin şi că, făcând astfel, ei îşi determină propriul destin.

39:8.6 (440.8) Păzitorii destinului sunt aleşi dintre personalităţile îngereşti cele mai experimentate, dintre toate ordinele de serafimi care s-au calificat pentru acest serviciu. Păzitori temporari sunt atribuiţi tuturor muritorilor supravieţuitori al căror destin este să lucreze cu Ajustorul lor, şi aceşti asociaţi le vor putea fi ataşaţi permanent atunci când supravieţuitorii muritori vor atinge dezvoltarea intelectuală şi spirituală necesare. Înainte de a părăsi lumile palat, ascenderii muritori au toţi aliaţi serafici permanenţi. Acest grup de spirite slujitoare va fi discutat în capitolele referitoare la Urantia.

39:8.7 (441.1) Îngerii nu pot să plece de la nivelul uman pentru a-l atinge pe Dumnezeu, căci ei sunt creaţi „puţin mai sus decât voi"; însă lucrurile au fost atât de înţelept aranjate încât, deşi ei nu pot cu nici un chip să pornească chiar de la baza existenţei, din ţinuturile spirituale cele mai de joase ale existenţei muritoare, ei se pot coborî la creaturile care chiar pornesc de jos de tot şi le pot călăuzi pas cu pas, de la o lume la alta, până la porţile Havonei. Atunci când ascenderii muritori părăsesc Uversa pentru a înainta pe cercurile Havonei, păzitorii care le-au fost ataşaţi după viaţa lor în trup îşi iau rămas bun temporar de la asociaţii lor pelerini şi pleacă pe Serafington, destinaţia îngerilor marelui univers. Aceşti păzitori vor încerca să străbată cele şapte cercuri de lumină serafică şi vor ajunge acolo indubitabil.
39:8.8 (441.2) Mulţi dintre aceşti serafimi desemnaţi ca păzitori ai destinului pe parcursul vieţii materiale, însă nu toţi, îi însoţesc pe asociaţii lor muritori prin cercurile Havonei, şi alţi câţiva serafimi trec prin circuitele universului central într-un mod care este în întregime diferit de ascensiunea muritorilor. Însă, oricare ar fi traseul lor ascensional, toţi serafimii evolutivi traversează Serafingtonul, şi cea mai mare parte trec prin această experienţă mai degrabă decât prin circuitele Havonei.

39:8.9 (441.3) Serafingtonul este sfera de destinaţie a îngerilor, iar ajungerea în această lume este în întregime diferită de experienţele pelerinilor muritori pe Ascendington. Îngerii nu sunt absolut siguri de viitorul lor etern înainte de a fi atins Serafingtonul. Nu s-a auzit

niciodată ca vreunui înger care a atins Serafingtonul să se fi rătăcit; păcatul nu va găsi niciodată răspuns în inima unui serafim desăvârşit.

39:8.10 (441.4) Absolvenţii Serafingtonului primesc misiuni diverse: păzitorii Destinului, având experienţa cercurilor Havonei, intră de obicei într-un Corp al Finalitarilor Muritori. Alţi păzitori, după ce au fost trecuţi prin probele de separare Havoniană, se alătură adesea în Paradis asociaţilor lor muritori; unii dintre ei devin asociaţii permanenţi ai finalitarilor muritori, în timp ce alţii intră în diversele corpuri finalitare nemuritoare, şi mulţi dintre ei sunt reuniţi în Corpul de Desăvârşire Serafic.

9. Corpul de împlinire serafic

39:9.1 (441.5) După ce au ajuns la Tatăl spiritelor şi au fost admişi în serviciul serafic de împlinire, îngerii sunt uneori trimişi să slujească lumile statornicite în lumină şi viaţă. Ei obţin ataşarea pe lângă înaltele fiinţe trinitizate ale universurilor şi pe lângă serviciile exaltate ale Paradisului şi Havonei. Aceşti serafimi ai universurilor locale au compensat prin experienţă diferenţa de potenţial divin care îi separa anterior de spiritele slujitoare ale universului central şi ale suprauniversurilor. Îngerii Corpul de Desăvârşire Serafic servesc în calitate de asociaţi ai seconafimilor suprauniversali şi ca asistenţi ai supernafimilor înaltelor ordine ale Paradisului şi ale Havonei. Pentru aceşti îngeri, cariera timpului este finită; de acum şi pentru totdeauna ei sunt servitorii lui Dumnezeu, însoţitorii personalităţilor divine şi perechile finalitarilor Paradisului.

39:9.2 (441.6) Un mare număr de serafimi desăvârşiţi se întorc la universul lor natal pentru a-şi completa slujirea de înzestrare divină cu slujirea de perfecţiune experienţială. Nebadonul este, dacă ar fi să facem o comparaţie, unul dintre cele mai tinere universuri, şi nu numără atât de mulţi îngeri absolvenţi revenind de pe Serafington cât un tărâm mai vechi, însă universul nostru local este înzestrat cu un număr adecvat de serafimi împliniţi, deoarece este semnificativ faptul de a vedea că tărâmurile evolutive vădesc tot mai mult nevoia de serviciile lor, pe măsură ce se apropie de statutul de lumină şi de viaţă. Serafimii desăvârşiţi sunt acum, în majoritate, în serviciul ordinelor supreme de serafimi, însă unii sunt în serviciul fiecăruia dintre celelalte ordine îngereşti. Însăşi lumea voastră beneficiază de slujirea extinsă a douăsprezece grupuri specializate ale Corpului de Desăvârşire Serafic; aceşti serafimi principali de supraveghere planetară îi însoţesc pe lumile locuite pe toţi Prinţii Planetari care sunt proaspăt desemnaţi.

39:9.3 (442.1) Multe căi fascinante de slujire se deschid serafimilor desăvârşiţi. În zilele precedând sosirea lor în Paradis ei năzuiau cu toţii la o sarcină de păzitori ai destinului. În experienţa lor posterioară Paradisului, ei doresc mai ales să servească ca însoţitori de manifestare pe lângă Fiii Paradisului încarnaţi. Ei rămân suprem devotaţi planului universal, lansând creaturile muritoare ale lumilor evolutive pe lunga şi atrăgătoarea călătorie către ţelul paradisiac de divinitate şi de eternitate. Pe parcursul întregii aventuri muritoare pentru de găsire a lui Dumnezeu şi de ajungere la perfecţiunea divină, aceste ajutoare spirituale de împlinire serafică şi fidelele spirite

slujitoare ale timpului sunt întotdeauna prietenii voştri şi rămân întotdeauna ajutoarele voastre infailibile.

39:9.4 (442.2) [Prezentat de un Melchizedek acţionând la cererea Şefului Oştirilor Serafice ale Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 40

Fiii ascendenţi ai lui Dumnezeu

40:0.1 (443.1) LA FEL ca pentru numeroase grupuri majore de fiinţe universale, au fost revelate şapte clase generale de Fii Ascendenţi ai lui Dumnezeu:

40:0.2 (443.2) 1. Muritori contopiţi cu Tatăl.

40:0.3 (443.3) 2. Muritori contopiţi cu Fiul.

40:0.4 (443.4) 3. Muritori contopiţi cu Spiritul.

40:0.5 (443.5) 4. Serafimi Evolutivi.

40:0.6 (443.6) 5. Fii Materiali Ascendenţi.

40:0.7 (443.7) 6. Medieni Transferaţi.

40:0.8 (443.8) 7. Ajustori Personalizaţi.

40:0.9 (443.9) Povestea acestor fiinţe, de la cei mai umili muritori de origine animală ai lumilor evolutive, până la Ajustorii Personalizaţi ai Tatălui Universal oferă o descriere splendidă a revărsării neîncetate a iubirii divine şi a bunăvoinţei îngăduitoare, de-a lungul tuturor epocilor şi peste toate universurile vastei creaţii a Deităţilor Paradisului.
40:0.10 (443.10) Aceste expuneri au început printr-o descriere a Deităţii şi, grup după grup, povestea a urmat scara universală a fiinţelor vii până la ordinul cel mai umil înzestrat cu potenţialul nemuririi; am fost în trecut un muritor originar al unei lumi evolutive a spaţiului - sunt acum trimis din Salvington pentru a face şi a continua descrierea ţelului etern al dumnezeilor referitor la ordinele ascendente de filiaţie, mai ales cu privire la creaturile muritoare ale timpului şi spaţiului.
40:0.11 (443.11) Cum cea mai mare parte a acestei descrieri va fi consacrată analizării a trei ordine fundamentale de muritori ascendenţi, vom începe prin a studia ordinele nemuritoare de filiaţie ascendentă - cele ale serafimilor, ale Adamilor, ale medienilor şi ale Ajustorilor.

1. Serafimii evolutivi

40:1.1 (443.12) Creaturile muritoare de origine animală nu sunt singurele fiinţe care se bucură de privilegiul filiaţiei; oştirile îngereşti împărtăşesc şi ele oportunitatea celestă de a atinge Paradisul. Păzitorii serafici, prin experienţa şi serviciul lor pe lângă muritorii ascendenţi

ai timpului, ajung, de asemenea, la statutul de filiaţie ascendentă. Ei ajung în Paradis prin Serafington, şi mulţi dintre ei sunt chiar înrolaţi în Corpul de Finalitate al Muritorilor.

40:1.2 (443.13) Când un înger urcă la înălţimile celeste ale filiaţiei finalitare cu Dumnezeu, pentru el este o înfăptuire magistrală, o împlinire care transcende cu mult împlinirea voastră, prin ajungerea la supravieţuirea eternă datorită planului Fiului Etern şi ajutorului mereu prezent al Ajustorului interior; însă păzitorii serafici, şi câteodată alţi serafimi, ajung de fapt să efectueze asemenea ascensiuni.

2. Fiii Materiali ascendenţi

40:2.1 (444.1) Fiii Materiali ai lui Dumnezeu sunt creaţi în universul local după Melchizedeki şi asociaţii lor, care sunt toţi clasificaţi ca Fiii descendenţi. Şi este adevărat că Adamii Planetari - Fiii şi Fiicele Materiale ai lumilor evolutive - sunt Fiii descendenţi care se coboară din sferele lor de origine, capitalele sistemelor locale, la lumile locuite.

40:2.2 (444.2) Când un Adam şi o Evă reuşesc în întregime în misiunea lor planetară conjugată de elevatori biologici, ei împărtăşesc destinul locuitorilor lumii lor. Când această lume este stabilizată în stadiile avansate ale luminii şi vieţii, aceşti fideli Fiii şi Fiice Materiali sunt autorizaţi să se elibereze de toate funcţiunile lor administrative planetare. După ce au fost astfel eliberaţi de aventura descendentă, li se permite să se înscrie în registrele universului local ca Fii Materiali deveniţi perfecţi. Tot aşa, când trimiterea lor pe o

planetă a fost mult timp întârziată, Fiii Materiali de statut staţionar - cetăţenii sistemelor locale - pot să se retragă din activităţile sferelor statutului lor şi să se înscrie similar ca Fii Materiali deveniţi perfecţi. După aceste formalităţi, Adamii şi Evele eliberaţi sunt acreditaţi ca Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu, şi pot începe imediat lunga lor călătorie către Havona şi Paradis, pornind din punctul exact al statutului lor momentan şi al spiritualităţii pe care au atins-o. Ei întreprind această călătorie în compania muritorilor şi a altor Fii ascendenţi, şi o continuă până când l-au găsit pe Dumnezeu şi au înfăptuit serviciul etern al Deităţilor Paradisului în Corpul Finalităţii Muritorilor.

3. Medienii transferaţi

40:3.1 (444.3) La puţin timp după ce o planetă evolutivă a atins epocile intermediare ale luminii şi vieţii sau chiar mai înainte, cele două grupuri de creaturi mediene sunt eliberate de sarcinile lor planetare. Evenimentul are loc, cu toate că medienii sunt privaţi de binefacerile imediate ale manifestărilor planetare ale Fiilor descendenţi ai lui Dumnezeu şi, cu toate că ascensiunea lor către Paradis este mult timp întârziată. Medienii sunt, uneori, mutaţi în majoritate cu verii lor umani în ziua în care templul de lumină coboară din cer şi în care Prinţul Planetar este înălţat la demnitatea de Suveran Planetar. După ce au fost eliberaţi din serviciul lor planetar, cele două ordine de medieni sunt înscrise în universul local ca Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu şi încep, imediat, lunga lor ascensiune

către Paradis pe căile deja prescrise pentru înaintarea raselor muritoare ale lumilor materiale. Grupul primar este destinat diverselor corpuri finalitare, însă toţi medienii secundari sau adamici sunt dirijaţi pentru a fi înrolaţi în Corpul de Muritori al Finalităţii.

4. Ajustorii Personalizaţi

40:4.1 (444.4) Când muritorii timpului nu reuşesc să dobândească supravieţuirea eternă a sufletului lor în asociere planetară cu darul spiritual al Tatălui Universal, această nereuşită nu este niciodată pricinuită, în nici un fel, de vreo neglijare a îndatoririlor, a serviciului, a slujbei sau a devotamentului din partea Ajustorului. Cu prilejul decesului muritorului lor, Veghetorii astfel părăsiţi se întorc pe Divinington şi, ulterior, după judecarea nesupravieţuitorului, ei pot fi retrimişi pe lumile timpului şi spaţiului. Uneori, după servicii repetate de felul acesta, sau ca urmare a unei experienţe neobişnuite, cum ar fi funcţionarea ca Ajustori lăuntrici ai unui Fiu de manifestare încarnat, aceşti Ajustori eficienţi sunt personalizaţi de Tatăl Universal.

40:4.2 (445.1) Ajustorii Personalizaţi sunt fiinţe de un ordin unic şi insondabil. Originar având un statut existenţial şi prepersonal, ei au devenit experienţiali prin participarea la viaţa şi la cariera umililor muritori ai lumilor materiale. Şi cum personalitatea conferită acestor Ajustori ai Gândirii experimentaţi îşi are originea şi izvorul în ajutorul personal şi continuu al Tatălui Universal care îşi revarsă personalitatea experienţială peste creaturilor creaţiei sale, Ajustorii

Personalizaţi sunt clasificaţi ca Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu şi formează cel mai înalt dintre ordinele de filiaţie de genul acesta.

5. Muritorii timpului şi spaţiului

40:5.1 (445.2) Muritorii reprezintă ultima verigă din lanţul acelor fiinţe numiţi fii ai lui Dumnezeu. Atingerea personală a Fiului Originar şi Etern se transmite printr-o serie de personalizări, tot mai puţin divine şi tot mai umane, până când sunteţi făcuţi conştienţi, pe cale spirituală, de marele adevăr accesibil prin credinţă - filiaţia voastră cu Dumnezeul etern!

40:5.2 (445.3) Similar, printr-o lungă serie de ordine de divinitate descrescătoare şi de umanitate crescătoare, Spiritul Originar şi Infinit se apropie tot mai mult de creaturile care luptă de pe tărâmuri, atingând limita sa de expresie în îngeri, faţă de care aţi fost creaţi puţin inferiori - şi care vă păzesc şi vă îndrumă personal în călătoria de o viaţă a carierei muritoare a timpului.

40:5.3 (445.4) Dumnezeu Tatăl nu se coboară, nu se poate coborî, pentru a stabili un contact personal atât de apropiat cu creaturile ascendente, în număr aproape nelimitat, care populează universul universurilor. Însă Tatăl nu este lipsit de contact personal cu umilele sale creaturi; voi nu aţi fost privaţi de prezenţa divină. Cu toate că Dumnezeu Tatăl nu poate să vă abordeze printr-o manifestare directă a personalităţii sale, el este în voi şi face parte din voi prin identitatea Ajustorilor de Gândire interiori, Veghetorii divini. Astfel, Tatăl, care este cel mai îndepărtat de voi în personalitate şi în spirit, se apropie

cel mai mult de voi în circuitul personalităţii şi în contactul spiritual al comuniunii interioare cu sufletele fiicelor şi ale fiilor lui muritori.

40:5.4 (445.5) Identificarea cu Spiritul constituie secretul supravieţuirii personale şi determină destinul ascensiunii spirituale. Ajustorii Gândirii sunt singurele spirite care au un potenţial de fuziune şi care pot să se identifice cu omul pe parcursul vieţii sale încarnate. De aceea muritorii timpului şi ai spaţiului sunt clasificaţi conform relaţiei lor cu Veghetorii de Mister interiori, aceste daruri divine. Această clasificare este după cum urmează:

40:5.5 (445.6) 1. Muritori în care şederea Ajustorului este efemeră sau experienţială.

40:5.6 (445.7) 2. Muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorii.

40:5.7 (445.8) 3. Muritori având potenţialul de a fuziona cu Ajustorul lor.

40:5.8 (445.9) Seria *Întâi-muritori în care şederea Ajustorului este trecătoare sau experienţială.* Această denumire de serie este temporară pentru orice planetă în evoluţie şi se foloseşte pe parcursul stadiilor primitive ale tuturor lumilor locuite, cu excepţia celor din seria a doua.

40:5.9 (445.10) Muritorii primei serii locuiesc în lumile spaţiului pe parcursul epocilor iniţiale de evoluţie a umanităţii şi conţin tipurile cele mai primitive ale minţii umane. În numeroase lumi asemănătoare Urantiei, înainte de Adam, un mare număr de oameni primitivi de tipurile superioare cele mai înalte au dobândit capacitatea de a supravieţui, însă nu au reuşit să atingă contopirea cu Ajustorul. Pe

parcursul unor epoci numeroase, înainte de ridicarea oamenilor la nivelul de voinţă spirituală superioară, Ajustorii ocupă mintea acestor creaturi, pe parcursul scurtei lor vieţi carnale şi, din clipa în care asemenea creaturi cu voinţă sunt locuite de Ajustori, îngerii păzitori ai grupului intră în funcţiune. Muritorii acestei prime serii nu au păzitori personali, însă au păzitori de grup.

40:5.10 (446.1) Un Ajustor experienţial rămâne într-o fiinţă umană primitivă pe toată durat vieţii ei în trup. Ajustorii contribuie mult la avansarea oamenilor primitivi, însă sunt neputincioşi în formarea unor uniuni eterne cu aceşti muritori. Serviciul tranzitoriu al Ajustorilor realizează două lucruri: în primul rând, aceşti Ajustori câştigă o experienţă preţioasă şi efectivă în natura şi în funcţionarea intelectului evolutiv; o experienţă care va fi inestimabilă în vederea unor contacte ulterioare stabilite pe alte lumi, cu fiinţe de o mai înaltă dezvoltare. În al doilea rând, şederea tranzitorie a Ajustorilor contribuie mult la pregătirea subiecţilor lor muritori pentru posibilitatea unei fuziuni ulterioare cu Spiritul. Toate sufletele de acest tip, care îl caută pe Dumnezeu, dobândesc viaţa eternă prin îmbrăţişarea spirituală a Spiritului-Mamă al universului local şi devin astfel muritori ascendenţi supuşi regimului universului local. Multe persoane care au trăit pe Urantia înainte de Adam au fost astfel avansate la lumile palat de pe Satania.

40:5.11 (446.2) Dumnezeii care au poruncit ca omul muritor să se ridice la nivele superioare de inteligenţă spirituală, prin lungi epoci de probe şi de încercării evolutive, iau notă de statutul lui şi de nevoile lui în toate stadiile sale de ascensiune. Ei sunt întotdeauna divin echitabili şi drepţi, manifestând o îngăduinţă fermecătoare în

judecăţile lor finale asupra muritorilor luptători din perioadele primitive ale raselor în evoluţie.

40:5.12 (446.3) *A doua serie-muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorul lor.* Acestea sunt tipuri specializate de fiinţe umane care nu sunt capabile să efectueze o uniune eternă cu Ajustorul lor interior. Faptul că ei sunt clasaţi printre tipurile unul, cu două sau cu trei creiere nu contează în contopirea cu Ajustorul lor, deoarece toţi aceşti muritori sunt înruditţi. Însă aceste tipuri care nu fuzionează cu Ajustorii lor aparţin unui ordin în întregime diferit şi considerabil modificat de creaturi volitive. Numeroase tipuri de fiinţe care nu respiră intră în această categorie, şi există numeroase alte grupuri care nu fuzionează, în general, cu Ajustorii.

40:5.13 (446.4) La fel ca în prima serie, fiecare membru al acestui grup beneficiază de slujirea unui singur Ajustor pe toată durata vieţii sale încarnate. Pe parcursul vieţii temporale, aceşti Ajustori fac pentru subiecţii pe care îi locuiesc temporar tot ceea ce se face pe celelalte lumi în care muritorii sunt înzestraţi cu un potenţial de fuziune. Muritorii acestei a doua serii sunt adesea locuiţi de Ajustori virgini, însă tipurile umane superioare sunt frecvent în legătură cu Veghetori iscusiţi şi experimentaţi.

40:5.14 (446.5) În planul ascendent de înălţare a creaturilor de origine animală, aceste fiinţe beneficiază de acelaşi serviciu devotat din partea Fiilor lui Dumnezeu ca şi muritorii de tipul urantian. Cooperarea serafimilor cu Ajustorii este asigurată la fel de bine pe planetele de nefuziune ca pe lumile având un potenţial de fuziune; păzitorii destinului îşi fac datoria pe aceste sfere exact la fel ca pe

Urantia şi acţionează la fel în momentul supravieţuirii muritorilor, când se produce contopirea sufletului supravieţuitor cu Spiritul.

40:5.15 (446.6) Când veţi întâlni aceste tipuri de muritori modificaţi pe lumile palat, nu veţi încerca nici o dificultate în a comunica cu ei. Ei vorbesc acelaşi limbaj sistemic, însă folosind o tehnică modificată. Aceste fiinţe sunt identice cu cele din ordinul vostru de viaţă de creatură în ceea ce priveşte manifestările spiritului şi ale personalităţii. Ele nu diferă decât prin anumite trăsături fizice, precum şi prin faptul că nu pot fuziona cu Ajustorii Gândirii.

40:5.16 (447.1) Cât despre motivul exact pentru care creaturile de acest tip nu sunt niciodată apte să se contopească cu Ajustorii Tatălui Universal, eu sunt incapabil să vi-l spun. Unii dintre noi înclină să creadă că Purtătorii Vieţii, în eforturile lor de a dezvolta fiinţe apte să menţină existenţa într-un mediu planetar neobişnuit, sunt confruntaţi cu necesitatea de a aduce modificări atât de radicale planului universal privitor la creaturile volitive inteligente, încât devine imposibil, prin inerenţă, să se ajungă la uniunea permanentă cu Ajustorii. Noi am întrebat adesea dacă acest lucru făcea intenţionat sau nu parte din planul ascensiunii, însă nu am găsit răspunsul.

40:5.17 (447.2) *Seria a treia- Muritori având potenţial de fuziune cu Ajustorul lor.* Toţi muritorii contopiţi cu Tatăl au o origine animală, la fel cu rasele de pe Urantia. Sunt formaţi din muritori cu potenţial de contopire cu Ajustorii şi aparţin tipurilor mono-, bi- şi tri-cerebrale. Urantienii sunt de tip intermediar sau bicerebral. În multe privinţe ei sunt din punct de vedere uman superiori grupurilor monocerebrale, însă net limitaţi faţă de ordinele tricerebrale. Dotarea fizico-cerebrală a acestor trei tipuri nu joacă nici un rol, nici în darul Ajustorilor, nici

în serviciul serafic, nici într-o altă fază de slujire spirituală. Diferenţele intelectuale şi spirituale dintre cele trei tipuri cerebrale caracterizează indivizi care sunt, altminteri, întru totul asemănători în înzestrarea mentală şi în potenţialul spiritual. Diferenţa este însă maximă în viaţa temporală, şi tinde să se diminueze pe măsură ce lumile palat sunt străbătute una câte una. Pe baza sediilor sistemelor progresul celor trei tipuri este acelaşi, iar destinul lor final în Paradis este identic.

40:5.18 (447.3) *Seriile nenumerotate.* Nu este posibil să includem în aceste descrieri totalitatea fascinantelor variaţiuni ale lumilor evolutive. Voi ştiţi că fiecare a zecea lume este o planetă decimală sau experienţială, însă nu ştiţi nimic despre celelalte variante care marchează procesiunea sferelor evolutive. Chiar între ordinele revelate de creaturi vii, precum şi între planetele aceluiaşi grup, diferenţele sunt prea numeroase pentru a fi relatate, însă prezenta expunere clarifică variantele esenţiale în ceea ce priveşte cariera ascensiunii. Or, cariera ascensiunii este factorul cel mai important al întregului studiu referitor la lumile timpului şi spaţiului.

40:5.19 (447.4) În ceea ce priveşte şansele de supravieţuire ale muritorilor, să precizăm odată pentru totdeauna că sufletele aparţinând fiecăreia dintre fazele de existenţă umană vor supravieţui, cu condiţia să manifeste bunăvoinţa de a coopera cu Ajustorul lor interior şi să arate dorinţa lor de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a atinge perfecţiunea divină, chiar dacă aceste dorinţe nu reprezintă decât primele slabe licăriri ale înţelegerii primitive a acelei „adevărate lumini, care luminează pe fiecare om care vine pe lume”.

6. Fiii lui Dumnezeu prin credinţă

40:6.1 (447.5) Rasele muritoare reprezintă ordinul cel mai de jos al creaţiei inteligente şi personale. Voi, muritorii, sunteţi iubiţi în chip divin, şi fiecare dintre voi poate accepta destinul cert al unei experienţe magnifice, însă voi nu aparţineţi încă, prin natură, ordinului divin; voi sunteţi pe deplin muritori. Imediat ce contopirea cu Ajustorul va avea loc, veţi fi consideraţi printre fiii ascendenţi, însă, înainte de amalgamarea finală a sufletului uman supravieţuitor cu unul dintre tipurile de spirit eterne şi nemuritoare, statutul de muritori ai timpului şi spaţiului este acela de fii ai lui Dumnezeu prin credinţă.

40:6.2 (448.1) Este un fapt solemn şi celest că astfel de creaturi, umile şi materiale, precum fiinţele umane de pe Urantia sunt Fii ai lui Dumnezeu, copiii ai celui Preaînalt prin credinţă. „Priviţi, ce fel de iubire a revărsat Tatăl peste noi, pentru ca noi să fim numiţi Fii ai lui Dumnezeu”. „Tuturor celor care l-au primit, le-a dat puterea de a recunoaşte că ei sunt Fii ai lui Dumnezeu”. Cu toate că „starea voastră viitoare nu este încă aparentă”, de acum „voi sunteţi Fii ai lui Dumnezeu prin credinţă,” deoarece voi nu aţi primit spiritul de robie ca să vă temeţi iar, ci aţi primit spiritul de filiaţie care vă face să strigaţi „Tatăl nostru”. Vorbind în numele Dumnezeului etern, profetul de odinioară a spus: „Chiar şi lor le voi da un loc în casa mea şi un nume mai bun decât acela de fii; le voi da un nume veşnic, un nume care nu se va şterge niciodată”. „Şi pentru că voi sunteţi fii, Dumnezeu a trimis spiritul Fiului său în inima voastră”.

40:6.3 (448.2) Toate lumile evolutive locuite de muritori adăpostesc fii ai lui Dumnezeu prin credinţă, fii de har şi de compătimire, fiinţe muritoare aparţinând familiei divine, numiţi prin urmare fii ai lui Dumnezeu. Muritorii de pe Urantia au dreptul de a se considera drept fii ai lui Dumnezeu din următoarele motive:

40:6.4 (448.3) 1. Voi sunteţi fii de făgăduinţă spirituală, fii prin credinţă. Aţi acceptat statutul de filiaţie, credeţi în realitatea filiaţiei voastre cu Dumnezeu şi astfel ea devine veşnic reală.

40:6.5 (448.4) 2. Un Fiu Creator al lui Dumnezeu a devenit unul de-al vostru; el a devenit fratele vostru geamăn; iar dacă în spirit voi deveniţi cu adevărat fraţi prin înrudire cu Cristos, victoriosul Mihail, atunci trebuie ca şi în spirit să fiţi fii ai Tatălui pe care îl aveţi în comun - Tatăl tuturor, Tatăl Universal însuşi.

40:6.6 (448.5) 3. Voi sunteţi fii deoarece spiritul unui fiu a fost revărsat peste voi, a fost liber şi sigur revărsat peste toate rasele de pe Urantia. Acest spirit vă atrage veşnic către Fiul divin, care este sursa lui, şi către Tatăl Paradisului, care este sursa acelui Fiu divin.

40:6.7 (448.6) 4. Din liberul său arbitru divin, Tatăl Universal v-a dat personalitatea voastră de creatură. Aţi fost înzestraţi cu o măsură a acelei spontaneităţi divine acţiune liberă pe care Dumnezeu o împărtăşeşte cu toţi cei care pot deveni fiii săi.

40:6.8 (448.7) 5. Un fragment al Tatălui Universal locuieşte în voi, ceea ce vă leagă astfel direct de Tatăl divin al tuturor Fiilor lui Dumnezeu.

7. Muritori contopiţi cu Fatăl

40:7.1 (448.8) Trimiterea Ajustorilor, prezenţa lor interioară, este într-adevăr unul dintre misterele insondabile ale Dumnezeului Tată. Aceste fragmente ale naturii divine a Tatălui Universal aduc cu ele potenţialul de nemurire al creaturilor. Ajustorii sunt spirite nemuritoare, şi uniunea cu ei conferă viaţă eternă sufletului muritorului contopit.

40:7.2 (448.9) Propriile voastre rase de muritori supravieţuitori aparţin acestui grup de Fii ascendenţi ai lui Dumnezeu. Voi sunteţi astăzi fii planetari, creaturi evolutive derivate din implanturile Purtătorilor Vieţii şi modificate de influxul vieţii Adamice; voi nu sunteţi încă fii ascendenţi, însă sunteţi, în mod real, fii înzestraţi cu potenţialul ascensiunii - chiar şi până pe culmile cele mai înalte ale înfăptuirii de glorie şi de divinitate. Şi voi puteţi atinge acest statut de filiaţie ascendentă prin credinţă şi prin cooperarea liber acceptată cu activităţile spiritualizatoare ale Ajustorului interior. Atunci când veţi fi contopiţi, definitiv şi pentru totdeauna, cu Ajustorul vostru, când amândoi veţi fi doar unul, aşa cum Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului sunt una în Cristos Mihail, atunci veţi fi devenit, în realitate, fii ascendenţi ai lui Dumnezeu.

40:7.3 (449.1) Nu intră în sarcina mea să ofer detaliile de realizare a slujirii interioare a Ajustorilor pe o planetă evolutivă de probare; elaborarea acestui mare adevăr îmbrăţişează întreaga voastră carieră. Menţionez, cu toate acestea, anumite funcţiuni ale Ajustorilor, pentru a realiza o expunere completă referitoare la muritorii contopiţi cu

Ajustorii. Aceste fragmente interioare ale lui Dumnezeu locuiesc în fiinţele din ordinul vostru încă din primele zile ale existenţei voastre fizice apoi de-a lungul întregii voastre cariere ascendente în Nebadon şi în Orvonton şi, în cele din urmă, prin Havona până în Paradis. Pe urmă, în aventura eternă, acest acelaşi Ajustor este unit cu voi şi face parte din voi.

40:7.4 (449.2) Noi ne referim aici la muritorii care au primit de la Tatăl Universal porunca „Fiţi perfecţi, aşa cum eu însumi sunt perfect”. Tatăl s-a revărsat peste voi şi a pus propriul său spirit în voi. *De aceea* el cere de la voi o perfecţiune ultimă. Descrierea urcuşului uman, de la sferele muritoare ale timpului până la tărâmurile divine ale eternităţii, constituie o descriere care stârneşte curiozitatea, însă care nu face parte din misiunea mea. Totuşi, această aventură celestă ar trebui să fie supremul obiect de studiu pentru omul muritor.

40:7.5 (449.3) Contopirea cu un fragment al Tatălui Universal echivalează cu o validare divină a ajungerii finale în Paradis, şi aceşti muritori contopiţi cu Ajustorul lor formează singura clasă de fiinţe umane dintre care toate traversează circuitele Havonei şi îl găsesc pe Dumnezeu în Paradis. Pentru muritorul contopit cu Ajustorul, cariera de servire universală este larg deschisă. Gândiţi-vă la demnitatea destinului şi la măreţia împlinirii care vă aşteaptă pe fiecare! Apreciaţi voi pe deplin ceea ce s-a făcut pentru voi? Înţelegeţi voi oare măreţia nivelelor de înfăptuire eternă care se aştern în faţa voastră - voi, care vă târâţi picioarele pe umila cale a vieţii prin ceea ce numiţi „vale a lacrimilor”?

8. Muritori contopiţi cu Fiul

40:8.1 (449.4) În timp ce practic toţi muritorii supravieţuitori sunt contopiţi cu Ajustorul lor pe una dintre lumile palat, sau de la sosirea lor pe sferele morontiale superioare, există anumite cazuri în care contopirea este întârziată, iar respectivii nu încearcă siguranţa finală a supravieţuirii înainte de a fi atins ultimele lumi educative ale cartierului general al universului; şi unii dintre aceşti muritori, candidaţi la viaţa fără sfârşit, nu reuşesc absolut deloc să atingă contopirea de identitate cu Ajustorul lor fidel.

40:8.2 (449.5) Aceşti muritori au fost socotiţi demni de supravieţuire de către autorităţile de judecată, şi chiar şi Ajustorii lor au contribuit, prin revenirea lor din Divinington, la urcarea lor la lumile palat. Aceste fiinţe s-au ridicat străbătând un sistem, o constelaţie şi lumile educative ale circuitului Salvingtonului; ele au beneficiat de „şaptezeci de ori câte şapte" prilejuri de contopire şi încă n-au fost în stare să atingă unitatea cu Ajustorul lor.

40:8.3 (449.6) Atunci când se pare că o dificultate de sincronizare împiedică contopirea cu Tatăl, se reunesc arbitrii de supravieţuire ai Fiului Creator, iar când membrii acestui tribunal de anchetă, sancţionaţi de un reprezentant personal al Celor Îmbătrâniţi de Zile, decid că nu se poate descoperi nici o vină imputabilă muritorului ascendent pentru a nu fi reuşit să atingă contopirea, ei certifică aceasta în registrele universului local şi transmit cum se cuvine concluziile lor Celor Îmbătrâniţi de Zile. Ajustorul interior se întoarce atunci imediat pe Divinington pentru a fi confirmat de Veghetorii Personalizaţi. Odată ce această plecare a avut loc, muritorul morontial

este imediat contopit cu un dar individualizat al spiritului Fiului Creator.

40:8.4 (450.1) Aşa cum sferele morontiale ale Nebadonului sunt împărţite cu muritori contopiţi cu Spiritul, tot astfel aceste creaturi contopite cu Fiul împart serviciile Orvontonului cu fraţii lor contopiţi cu un Ajustor, care călătoresc interior către în depărtata Insulă a Paradisului. Aceste creaturi sunt cu adevărat fraţii voştri şi voi vă veţi bucura mult de asocierea cu ei la trecerea prin lumile de instruire ale suprauniversurilor.

40:8.5 (450.2) Muritorii contopiţi cu Fiul formează un grup numeros; există mai puţin de un milion în suprauniversul Orvontonului. Ei sunt, în toate privinţele, egalii asociaţilor lor contopiţi cu Ajustorul, atâta doar că aceştia din urmă au destinul de a rămâne permanent în Paradis. Ei merg frecvent în Paradis, în misiune suprauniversală, însă rareori rămân permanent acolo, căci clasa lor este limitată la suprauniversul lor nativ.

9. Muritori contopiţi cu Spiritul

40:9.1 (450.3) Muritorii ascendenţi contopiţi cu Spiritul nu sunt personalităţi ale celei de a Treia Surse; ei sunt incluşi în circuitul personalităţii Tatălui, însă s-au contopit cu individualizările de spirit premental ale cele de a Treia Surse-Centru. O astfel de contopire cu Spiritul nu intervine niciodată pe parcursul vieţii materiale; ea nu are loc decât în epoca în care muritorul se trezeşte în starea morontială pe lumile palat. Nu există nici o supraimpunere în experienţa contopirii;

creaturile volitive sunt contopite cu Spiritul, cu Fiul sau cu Tatăl. Cele care s-au contopit cu Ajustorul, adică cu Tatăl, nu fuzionează niciodată cu Spiritul, nici cu Fiul.

40:9.2 (450.4) Faptul că creaturile muritoare de acest tip nu sunt candidate la contopirea cu Ajustorii nu împiedică pe Ajustori să locuiască în ele pe parcursul vieţii lor încarnate. Ajustorii lucrează, desigur, în mintea acestor fiinţe pe parcursul vieţii lor materiale, însă nu se unifică niciodată pentru totdeauna cu sufletul elevilor lor. Pe parcursul acestei şederi temporare, Ajustorii clădesc aceeaşi contrapondere spirituală a naturii muritoare - sufletul - ca aceea pe care o clădesc pentru candidaţii la contopirea cu ei. Până în epoca morţii fizice, munca Ajustorilor este în întregime asemănătoare funcţiunii lor în propriile voastre rase, însă după disoluţia prin moarte, Ajustorii pleacă pentru totdeauna de la aceşti candidaţi la contopirea cu Spiritul. Ei merg atunci direct pe Divinington, cartier general al tuturor Veghetorilor divini, pentru a aştepta aici noile sarcini ale ordinului lor.

40:9.3 (450.5) Când aceşti supravieţuitori adormiţi sunt repersonalizaţi pe lumile palat, locul Ajustorilor plecaţi este luat de o individualizare a Spiritului, Divina Slujitoare, reprezentantă a Spiritului Infinit în universul local respectiv. Această infuziune a spiritului face din aceste creaturi supravieţuitoare muritori contopiţi cu Spiritul. Asemenea fiinţe sunt egalii voştri în toate privinţele, în minte şi în spirit, şi cu adevărat contemporanii voştri, împărţind sferele morontiale şi cele ale locuinţelor în comun cu ordinele voastre de candidaţi la contopire şi cu cei care vor fuziona cu Fiul.

40:9.4 (450.6) Există, cu toate acestea, o particularitate care îi diferenţiază pe muritorii contopiţi cu Spiritul de fraţii lor ascendenţi. Memoria muritoare a experienţei umane pe lumile materiale de origine supravieţuieşte morţii trupului, deoarece Ajustorii interiori au dobândit o contrapondere spirituală, transcrierea evenimentelor vieţii umane care au prezentat o semnificaţie spirituală. Pentru muritorii contopiţi cu Spiritul nu există mecanism prin care memoria umană să poată persista. Transcrierile memoriei Ajustorilor sunt complete şi intacte, însă aceste achiziţii sunt proprietatea experienţială a Ajustorilor plecaţi; ele nu sunt la dispoziţia creaturilor pe care le-au locuit ei înainte. Acestea se trezesc, deci, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale ale Nebadonului, ca şi cum ar fi fost nou create, fără a avea conştiinţa unei existenţe anterioare.
40:9.5 (451.1) Aceşti copii ai universului local sunt capabili să recupereze o mare parte a experienţei lor anterioare din memoria umană, dacă aceasta le este povestită de serafimii şi heruvimii asociaţi, precum şi prin consultarea arhivelor carierei lor muritoare clasate de îngerii înregistratori. Ei pot să o facă cu o încredinţare indiscutabilă deoarece, cu toate că nu îşi amintesc evenimentele pământeşti, sufletele supravieţuitoare care au o origine experienţială în viaţa materială şi muritoare au o sensibilitate de recunoaştere experienţială reziduală la evenimentele uitate din experienţa lor trecută.
40:9.6 (451.2) Când unui muritor contopit cu Spiritul i se povestesc evenimentele uitate ale experienţei sale trecute, în sufletul (identitatea) acestui supravieţuitor se produce o reacţie imediată de recunoaştere experienţială, care conferă imediat evenimentului

întâlnit nuanţa emoţională a realităţii şi calitatea intelectuală a faptului. Această dublă sensibilitate constituie reconstrucţia, recunoaşterea şi validarea unei faţete uitate a experienţei muritorului.

40:9.7 (451.3) Chiar şi la candidaţii la contopire cu Ajustorul, singurele experienţe umane care ar prezenta o valoare spirituală sunt proprietatea comună a muritorului supravieţuitor şi a Ajustorului revenit şi sunt deci, imediat, rememorate după supravieţuirea muritorului. În ceea ce priveşte evenimentele care erau lipsite de semnificaţie spirituală, chiar şi cei contopiţi cu Ajustorul trebuie să se bazeze pe atributul recunoaşterii prin sensibilitate din sufletul supravieţuitor. Or, orice eveniment poate avea o valoare spirituală pentru un muritor, fără a avea nici una pentru altul. Este, deci, posibil pentru un grup de ascenderi contemporani, venind de pe aceeaşi planetă, să pună în comun rezerva lor de evenimente reamintite de către Ajustor şi să reconstituie astfel întreaga experienţă pe care au făcut-o împreună, şi care a avut o valoare spirituală în viaţa unuia dintre ei.

40:9.8 (451.4) Noi cunoaştem destul de bine tehnicile de reconstituire a amintirilor, însă nu pricepem tehnica de recunoaştere a personalităţii. Personalităţile care au fost odată asociate au una pentru alta o sensibilitate cu totul independentă de operaţiunile memoriei; şi, cu toate acestea, memoria însăşi şi tehnicile ei de reconstituire sunt necesare pentru a conferi acestei sensibilităţi personale reciproce plenitudinea recunoaşterii.

40:9.9 (451.5) Un supravieţuitor contopit cu Spiritul poate astfel afla mult despre viaţa sa încarnată trecută, revizitând lumea sa de

nativitate ulterior dispensaţiei planetare în cursul căreia a trăit. Acestor copii contopiţi cu Spiritul li se dă posibilitatea de a se bucura de aceste oportunităţi de investigare a carierei lor umane întrucât ei sunt, în general, limitaţi la serviciul universului local. Ei nu împărtăşesc destinul vostru înalt şi exaltat în Corpul de Finalitate al Paradisului; doar muritorii contopiţi cu Ajustorul precum şi alte fiinţe ascendente, special îmbrăţişate, sunt reunite în rândurile celor care aşteaptă aventura eternă a Deităţii. Muritorii contopiţi cu Spiritul sunt cetăţenii permanenţi ai universurilor locale; ei pot aspira la destinul Paradisului, însă fără a putea să fie siguri de el. În Nebadon, căminul lor universal este al optulea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, un cer de destinaţie a cărui natură şi poziţie seamănă mult cu cele care sunt descrise de tradiţiile planetare ale Urantiei.

10. Destine ascendente

40:10.1 (452.1) În general vorbind, muritorii contopiţi cu Spiritul sunt cantonaţi într-un univers local; supravieţuitorii contopiţi cu Fiul sunt îngrădiţi într-un supraunivers; muritorii contopiţi cu Ajustorul sunt destinaţi să străbată universul universurilor. Spiritele care fuzionează cu muritorii urcă întotdeauna la nivelul lor de origine; aceste entităţi spirituale se întorc neabătut la sfera sursei lor primordiale.

40:10.2 (452.2) Muritorii contopiţi cu Spiritul aparţin universului local; ei nu se ridică, în general, dincolo de limitele domeniului lor natal, dincolo de frontierele câmpului spaţial al spiritului care îi impregnează. Ascenderii contopiţi cu Spiritul urcă parţial la sursa

care le-a dat spiritul, pentru că, la fel cum Spiritul Adevărului al unui Fiu Creator se focalizează în Divina Slujitoare asociată, tot astfel „spiritul său de manifestare” est implementat în Spiritele Reflexive ale universurilor superioare. Aceste relaţii spirituale între nivelele universale locale şi nivelele suprauniversale ale Dumnezeului Septuplu sunt foarte greu de explicat, însă nu şi greu de distins, deoarece ele sunt revelate în mod negreşit la copiii Spiritelor Reflexive - Vocile secorafice ale Fiilor Creatori. Ajustorul Gândirii, venind de la Tatăl din Paradis, nu se opreşte niciodată până când fiul muritor nu se va afla faţă în faţă cu Dumnezeul etern.

40:10.3 (452.3) Variabila misterioasă în tehnica asociativă prin care o fiinţă muritoare nu fuzionează sau nu poate fuziona pe vecie cu Ajustorul său de Gândire interior poate părea că denotă o fisură în planul de ascensiune. Fuziunile cu Fiul sau cu Spiritul, considerate superficial, seamănă cu nişte compensaţii ale unor eşecuri inexplicabile în anumite detalii ale planului de atingere a Paradisului. Însă orice concluzie de felul acesta este greşită. Suntem învăţaţi că toate aceste evenimente se derulează supunându-se legilor stabilite de Conducătorii Supremi ai Universului.

40:10.4 (452.4) Noi am analizat această problemă şi ajuns la concluzia indubitabilă că trimiterea tuturor muritorilor către un destin ultim în Paradis ar fi inechitabilă pentru universurile spaţio-temporale. În realitate, tribunalele Fiilor Creatori şi ale Celor Îmbătrâniţi de Zile ar depinde atunci în întregime de serviciile personalităţilor în tranzit către domeniile superioare. Şi pare a fi cât se poate de just ca guvernele universurilor locale şi ale suprauniversurilor să fie, fiecare în parte, prevăzute cu un grup permanent de cetăţenie ascendentă, şi

ca funcţiunile acestor administratori să fie îmbogăţite de eforturile anumitor grupuri de muritori glorificaţi având statut permanent şi formând complementele evolutive ale abandonterilor şi ale susaţiilor. Or, este cu totul evident că prezentul plan de ascensiune oferă tocmai administraţiilor timpului-spaţiu aceste grupe de creaturi ascendente. Noi ne-am întrebat de nenumărate ori: reprezintă oare toate acestea o parte intenţională a planurilor infinit de înţelepte ale Arhitecţilor Universului Principal concepute pentru a le asigura Fiilor Creatori şi Celor Îmbătrâniţi de Zile o populaţie ascendentă permanentă de ordine evoluate de cetăţenie care vor deveni tot mai competente să conducă treburile acestor domenii în epocile ce au să vină ale universului?

40:10.5 (452.5) Faptul că destinele muritoare variază astfel nu dovedeşte în nici un fel că unul dintre ele este mai mare sau mai mic decât celălalt, ci pur şi simplu că ele diferă. Ascenderii contopiţi cu Ajustorul au, într-adevăr, o mare şi strălucitoare carieră de finalitari, aşternându-se în faţa lor în eternul viitor, însă asta nu înseamnă că ei sunt preferaţi fraţilor lor ascendenţi. Nu există nici un favoritism, nimic arbitrar în operaţiunea selectivă a planului divin de supravieţuire a muritorilor.

40:10.6 (453.1) În timp ce finalitarii contopiţi cu Ajustorul beneficiază în mod vădit de ocazii mai ample de a servi, faptul de a atinge acest scop îi exclude automat de la şansa de a participa la lupta milenară a unui univers sau a unui suprauniveres, de la epocile cele mai primitive şi cele mai puţin stabile până la epocile posterioare şi bine stabilite în care este atinsă o perfecţiune relativă. Finalitarii dobândesc o vastă şi minunată experienţă de serviciu tranzitoriu în cele şapte segmente ale

marelui univers, însă ei nu dobândesc, în general, cunoaşterea intimă a unui univers dat, cunoaştere care îi caracterizează chiar şi acum pe veteranii Corpului de Desăvârşire a Nebadonului contopiţi cu Spiritul. Aceştia beneficiază de prilejul de a asista la procesiunea ascendentă a epocilor planetare care se derulează una câte una, pe zece milioane de lumi locuite. Pe parcursul fidelelor servicii ale acestor cetăţeni ai universului local, experienţele se adaugă experienţelor până când, în plenitudinea timpurilor, se coace înalta înţelepciune generată de experienţa focalizată - înţelepciunea *autoritară*- ceea ce este în sine un factor vital pentru stabilizarea oricărui univers local.

40:10.7 (453.2) Destinul celor contopiţi cu Spiritul are paralela lui în muritorii contopiţi cu Fiul care au atins statutul rezidenţial pe Uversa. Unele dintre aceste fiinţe datează din primele timpuri ale Orvontonului. Ele reprezintă un corp ce creşte lent, cu o înţelepciune tot mai adânc pătrunzătoare, care îşi aduce contribuţia prin servicii tot mai mari la bunăstarea şi stabilizarea definitivă a celui de al şaptelea supraunivers.

40:10.8 (453.3) Noi nu ştim care va fi destinul acestor ordine staţionare de cetăţenie ale unui univers local şi ale suprauniversului, însă este cu totul posibil ca în momentul în care finalitarii Paradisului vor explora frontierele în expansiune ale divinităţii în sistemele planetare ale primului nivel de spaţiu exterior, fraţii lor de luptă evolutivă ascendentă contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul vor contribui într-un mod corespunzător la menţinerea echilibrului experienţial al suprauniversurilor devenite perfecte. În acelaşi timp, ei vor fi gata să primească, la sosirea lui, curentul de pelerini care ar putea în acel viitor îndepărtat să se verse către Paradis, prin Orvonton şi prin

creaţiile sale surori, ca un vast torent, căutând spiritul, venind din galaxiile în prezent neexplorate şi nelocuite ale spaţiului exterior.

40:10.9 (453.4) Deşi majoritatea fiinţelor care fuzionează cu Spiritul servesc în permanenţă ca cetăţeni ai universurilor locale, nu toate fac astfel. Dacă o fază a slujirii lor în universul local ar cere prezenţa lor în suprauniverse, asupra acestor cetăţeni s-ar opera transformările care să le permită să se ducă în universul superior; iar la sosirea Păzitorilor Celeşti, cu ordinul de a-i prezenta în faţa tribunalelor Celor Îmbătrâniţi de Zile, aceşti muritori contopiţi cu Spiritul ar urca în capitala suprauniversului pentru a nu mai reveni niciodată. Ei devin atunci elevii suprauniversului, şi vor servi permanent ca asistenţi ai Păzitorilor Celeşti, în afară de un mic număr care, la rândul lor, sunt chemaţi în serviciul Paradisului şi al Havonei.

40:10.10 (453.5) La fel ca fraţii lor contopiţi cu Spiritul, cei contopiţi cu Fiul nu traversează Havona şi nu ating Paradisul decât dacă au suferit anumite transformări modificatoare ale fiinţei lor. Din raţiuni bune şi suficiente, aceste schimbări au fost efectuate în anumiţi supravieţuitori contopiţi cu Fiul, şi aceste fiinţe ale timpului au să fie întâlnite, din timp în timp, pe cele şapte circuite ale universului central. Aşa se face că un anumit număr de muritori contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul urcă efectiv în Paradis şi ating efectiv un ţel echivalent, în multe privinţe, cu cel care îi aşteaptă pe muritorii contopiţi cu Tatăl.

40:10.11 (453.6) Muritorii contopiţi cu Tatăl sunt finalitarii potenţiali; scopul lor este de a atinge Tatăl Universal şi chiar îl ating, însă în perspectiva prezentei epoci a universului, finalitarii, ca atare, nu sunt în punctul ultim al destinului lor. Ei rămân creaturi nedesăvârşite -

spirite de al şaselea stadiu - deci fără activitate în domeniile evolutive ale statutului care îl precedă pe acela al luminii şi al vieţii.

40:10.12 (454.1) Atunci când un finalitar muritor este îmbrăţişat de Trinitate - când devine un Fiu Trinitizat, de exemplu un Puternic Mesager - acest finalitar şi-a împlinit destinul, cel puţin pentru prezenta vârstă a universului. Mai exact, este posibil ca Puternicii Mesageri şi tovarăşii lor să nu fie spirite de al şaptelea stadiu, însă, pe lângă alte lucruri, îmbrăţişarea Trinităţii îi înzestrează cu tot ceea ce un finalitar va atinge într-o bună zi ca spirit de al şaptelea stadiu. După ce au fost trinitizaţi, muritorii contopiţi cu Fiul sau cu Spiritul trec prin experienţa Paradisului cu ascenderii contopiţi cu Ajustorul şi ei sunt atunci identici în toate chestiunile referitoare la administrarea suprauniversală. Aceşti Fii de Selecţie sau de Desăvârşire Trinitizaţi sunt, cel puţin pentru moment, creaturi desăvârşite, în contrast cu finalitarii, care sunt în prezent creaturi nedesăvârşite.

40:10.13 (454.2) În ultimă analiză, este deci mai degrabă impropriu să folosim termenii „mai mare" şi „mai mic" când comparăm destinele ordinelor ascendente de filiaţie. Toţi aceşti fii ai lui Dumnezeu împărtăşesc paternitatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îi iubeşte pe fiecare dintre fiii săi creaţi. El nu se referă la destinele ascendente sau la creaturile susceptibile să atingă aceste destine. Tatăl îi iubeşte pe *fiecare* dintre fiii săi, şi această afecţiune nu este mai puţin adevărată, sfântă, divină, nelimitată, eternă şi unică - o iubire revărsată numai peste *acest* fiu şi peste *acel* fiu, individual, personal şi exclusiv. Iar o astfel de iubire eclipsează total toate celelalte fapte. Filiaţia este relaţia supremă dintre creatură şi Creator.

40:10.14 (454.3) Ca muritori puteţi acum recunoaşte locul vostru în familia filiaţiei divine, şi puteţi începe să simţiţi obligaţia de a vă folosi de avantajele atât de liber acordate de planul Paradisului pentru supravieţuirea muritorilor, plan care a fost atât de înnobilat şi de iluminat de experienţa vieţii unui Fiu de manifestare. S-au acordat toate înlesnirile şi toate puterile pentru a asigura înfăptuirii voastre ultime, atingerea ţelului paradisiac de perfecţiune divină.

40:10.15 (454.4) [Prezentat de un Puternic Mesager temporar ataşat statului major al lui Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 40 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 42 >>

Capitolul 41

Aspecte fizice ale universului local

41:0.1 (455.1) FENOMENUL spaţial caracteristic care distinge fiecare creaţie locală de celelalte este prezenţa Spiritului Creativ. Tot Nebadonul este cu siguranţă impregnat de prezenţa spaţială a Divinei Slujitoare a Salvingtonului, iar această prezenţă ia, la fel de sigur, sfârşit la frontierele exterioare ale universului nostru local. Nebadonul *este* spaţiul impregnat de Spiritul-Mamă al universului nostru local. Ceea ce se întinde dincolo de această prezenţă de spirit a Spiritului-Mamă este exterior Nebadonului, fiind regiunile spaţiale extra-nebadoniene ale suprauniversului Orvontonului - alte universuri locale.

41:0.2 (455.2) Organizarea administrativă a marelui univers arată o diviziune bine împărţită între guvernele universului central, supraunivers şi universurile locale. Aceste diviziuni au paralelele lor astronomice în separarea spaţială a Havonei şi a celor şapte suprauniversuri, însă nu există linii de demarcaţie fizice atât de clare încât să facă să iasă în evidenţă creaţiile locale. Chiar şi sectoarele majore şi minore ale Orvontonului sunt uşor de recunoscut (pentru noi), însă nu este uşor să se identifice frontierele fizice ale universurilor locale. Aceasta ţine de organizarea administrativă a creaţiilor locale, conform anumitor principii *creative* ce guvernează segmentarea încărcăturii energetice totale a unui suprauniversului, în timp ce componentele lor fizice, sferele spaţiului - sorii, insulele întunecate, planetele, etc. - îşi au originea în principal în nebuloase. Or, nebuloasele îşi fac apariţia astronomică conform anumitor planuri precreative (transcendentale) ale Arhitecţilor Maestrului Univers.

41:0.3 (455.3) Domeniul unui univers local poate cuprinde una sau câteva - şi chiar mai multe - nebuloase şi acesta este modul în care asamblarea fizică a Nebadonului provine de la progenitura stelară şi planetară a nebuloasei Andronover şi a altor nebuloase. Sferele Nebadonului au drept antecesori diverse nebuloase, însă ele aveau în comun un anumit minimum de mişcare de spaţiu, care a fost ajustată prin eforturile inteligente ale directorilor de putere, astfel încât să se producă prezentul nostru agregat de corpuri spaţiale. Acest ansamblu călătoreşte dintr-o bucată pe orbitele suprauniversului.

41:0.4 (455.4) Aceasta este alcătuirea norului local de stele al Nebadonului care circulă astăzi pe o orbită tot mai bine stabilită în

jurul centrului (situat în Săgetător) sectorului minor al Orvontonului căruia îi aparţine creaţia noastră locală.

1. Centrele de putere ale Nebadonului

41:1.1 (455.5) Nebuloasele spirale şi de altă natură, roţile-mamă ale sferelor spaţiului, sunt pornite de organizatorii de forţei Paradisului. Când evoluţia nebuloasei o face sensibilă la gravitaţie, ei sunt înlocuiţi în funcţiile lor suprauniversale de centrele de putere şi de controlorii fizici, care preiau imediat deplina responsabilitate de a dirija evoluţia fizică a generaţiilor următoare de resturi stelare şi planetare. La sosirea Fiului nostru Creator, această supraveghere fizică a preuniversului Nebadonului a fost imediat coordonată cu planul său de organizare a universului. În interiorul domeniului acestui Fiu Paradisiac al lui Dumnezeu, Centrele Supreme de Putere şi Controlorii Fizici Maestru au colaborat cu Supraveghetorii Puterii Morontiale apăruţi mai târziu şi cu alte entităţi pentru a produce vastul complex de linii de comunicare, de circuite de energie şi de canale de putere care leagă ferm multiplele corpuri spaţiale ale Nebadonului într-o singură unitate administrativă integrată.

41:1.2 (456.1) O sută de Centre Supreme de Putere de al patrulea ordin sunt ataşate permanent universului nostru local. Aceste fiinţe primesc liniile de putere sosind din centrele ternare ale Uversei şi, după ce au coborât intensitatea circuitelor şi le-au modificat, le transmit prin legături centrelor de putere ale constelaţiilor şi sistemelor noastre. Atunci când aceste centre de putere funcţionează

în asociere, ele produc sistemul viu de control şi de egalizare care acţionează la menţinerea echilibrului şi la distribuţia energiilor; altfel, acestea ar fi fluctuante şi variabile. Cu toate acestea, centrele de putere nu se preocupă de bulversările energetice pasagere şi locale, cum ar fi petele solare şi perturbările electrice ale sistemului; lumina şi electricitatea nu sunt energiile fundamentale ale spaţiului, ci doar manifestări secundare şi subsidiare.

41:1.3 (456.2) Cele o sută centre de putere ale universului local sunt staţionate pe Salvington, unde funcţionează exact în centrul de energie al acestei sfere. Sferele arhitecturale cum ar fi Salvingtonul, Edentia şi Jerusemul sunt iluminate, încălzite şi alimentate energetic prin metode care le fac în întregime independente de sorii spaţiului. Aceste sfere au fost construite - făcute la comandă - de centrele de putere şi de controlorii fizici şi concepute pentru a exercita o puternică influenţă asupra distribuţiei energiei. Bazându-şi activităţile lor pe aceste puncte focale de control energetic, centrele de putere, prin prezenţa lor vie, orientează şi canalizează energiile fizice ale spaţiului. Şi aceste circuite de energie sunt fundamentale pentru toate fenomenele fizico-materiale şi morontiale spirituale.

41:1.4 (456.3) Zece Centre Supreme de Putere de al cincilea ordin sunt afectate fiecăreia dintre subdiviziunile primare ale Nebadonului, cele o sută de constelaţii. În a voastră, cea a Norlatiadekului, ele nu sunt instalate pe sfera-sediu, ci în centrul enormului sistem stelar care constituie nucleul fizic al constelaţiei. Pe Edentia, există zece controlori maşinali asociaţi şi zece frandalanki care sunt în legătură constantă şi perfectă cu centrele de putere vecine.

41:1.5 (456.4) Un singur Centru Suprem de Putere de al şaselea ordin are postul său exact în centrul de gravitaţie al fiecărui sistem local. În sistemul Sataniei, centrul de putere desemnat ocupă o insulă de spaţiu întunecată situată în centrul astronomic al sistemului. Multe dintre aceste insule întunecate sunt imense dinamuri care mobilizează şi orientează anumite energii ale spaţiului, şi aceste împrejurări naturale sunt eficient utilizate de Centrul de Putere al Sataniei, a cărui masă vie serveşte ca legătură cu centrele superioare, orientând curenţii de putere mai materializată către Controlorii Fizici Principali ai planetelor evolutive ale spaţiului.

2. Controlorii Fizici ai Sataniei

41:2.1 (456.5) Controlorii Fizici Principali servesc pe lângă centre de putere din întregul mare univers, însă funcţiunile lor într-un sistem local, cum ar fi Satania, sunt mai uşor de înţeles. Satania este unul dintre cele o sută de sisteme locale care alcătuiesc organizarea administrativă a constelaţiei Norlatiadekului. Există drept vecini imediaţi sistemele Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia şi Glantonia. Sistemele Norlatiadekului sunt diferite sub multe aspecte, însă toate sunt evolutive şi progresive, la fel ca Satania.

41:2.2 (457.1) Satania însăşi este compusă din mai mult de şapte mii de grupuri astronomice sau sisteme fizice, din care foarte puţine au avut o origine similară celui al sistemului vostru solar. Centrul astronomic al Sataniei este o imensă insulă întunecată de spaţiu care

este situată, împreună cu sferele sale adiacente, nu departe de sediul guvernului sistemului.

41:2.3 (457.2) Cu excepţia prezenţei centrului de putere afectat, supravegherea întregului sistem de energie fizică al Sataniei este centrată pe Jerusem. Un Controlor Fizic Principal staţionează pe această sferă sediu, lucrând în coordonare cu centrul de putere al sistemului. El serveşte ca şef de legătură al inspectorilor de putere, având-şi sediul în Jerusem şi operând în întregul sistem local.

41:2.4 (457.3) Punerea în circuit şi canalizarea energiei sunt supravegheate de cinci sute de mii de manipulatori de energie vii şi inteligenţi, repartizaţi în întreaga Satania. Prin acţiunea acestor controlori fizici, centrele de putere supraveghetoare deţin controlul complet şi perfect al majorităţii acestor energii fundamentale ale spaţiului, inclusiv emanaţiile globurilor incandescente şi ale sferelor întunecate încărcate de energie. Acest grup de entităţi vii poate mobiliza, transforma, transmuta, manipula şi transmite aproape toate energiile fizice ale spaţiului organizat.

41:2.5 (457.4) Viaţa are o capacitate inerentă de a mobiliza şi a transmuta energia universală. Voi sunteţi familiarizaţi cu acţiunea vieţii vegetale transformând energia materială a luminii în manifestările variate ale regnului vegetal. Voi cunoaşteţi, de asemenea, într-o oarecare măsură, metoda prin care această energie vegetală poate fi convertită în fenomene de activitate animală, însă nu ştiţi practic nimic în ceea ce priveşte tehnica directorilor de putere şi a controlorilor fizici care sunt înzestraţi cu aptitudinea de a mobiliza, transforma, orienta şi concentra multiplele energii ale spaţiului.

41:2.6 (457.5) Aceste fiinţe ale domeniilor energetice nu se ocupă direct de energie în calitate de factor component al creaturilor vii, şi nici măcar de domeniul chimiei fiziologice. Ei se ocupă uneori de preliminariile fizice ale vieţii, de elaborarea sistemelor energetice care pot servi ca vehicule fizice energiilor vii ale organismelor materiale elementare. Într-un anumit sens, controlorii fizici sunt legaţi de manifestările pre-vii ale energiei materiale, tot astfel cum spiritele mentale adjutante se interesează de funcţiunile pre-spirituale ale minţii materiale.

41:2.7 (457.6) Aceste fiinţe inteligente care controlează puterea şi orientează energia trebuie să ajusteze tehnica lor pe fiecare sferă, în funcţie de constituţia şi de arhitectura fizice ale acestei planete. Ei utilizează, fără greşeală, calculele şi deducţiile statelor lor majore respective, de fizicieni şi alţi consilieri tehnici, referitoare la influenţa locală a sorilor foarte calzi şi a altor tipuri de stele supraactivate. Ei trebuie să ţină cont şi de enormii giganţi reci şi întunecaţi ai spaţiului şi de ţinuturile noroase de praf stelar; toate aceste elemente materiale joacă un rol în problemele practice ale manipulării energiei.

41:2.8 (457.7) Controlorii Fizici Principali au responsabilitatea de a supraveghea energia-putere în lumile evolutive locuite, însă nu sunt răspunzători de toate reglementările de energie pe Urantia. Există nenumărate cauze care generează aceste perturbaţii, din care unele ies din domeniul şi controlul conservatorilor fizici. Urantia se găseşte pe traiectul unor energii formidabile; este o mică planetă în circuitul unor mase colosale, iar controlorii locali folosesc uneori un număr enorm de membri din ordinul lor pentru a echilibra aceste linii de energie. Ei reuşesc foarte bine să facă acest lucru cu circuitele fizice

ale Sataniei, însă încearcă dificultăţi în izolarea planetei de puternicii curenţi ai Norlatiadekului.

3. Asociaţii noştri stelari

41:3.1 (458.1) Mai mult de două mii de sori scânteietori deversează lumină şi energie în Satania, iar propriul vostru soare este un glob încins mediu. Printre cei treizeci de sori aflaţi cel mai aproape de voi, doar trei sunt mai strălucitori. Directorii de Putere ai Universului declanşează curenţi specializaţi de energie care se deplasează între stelele individuale şi sistemele lor respective. Aceste furnale solare, precum şi giganţii întunecaţi ai spaţiului, servesc drept legături pentru centrele de putere şi pentru controlorii fizici pentru a concentra şi orienta în mod eficient circuitele de energie ale creaţiilor materiale.

41:3.2 (458.2) Sorii Nebadonului nu diferă de cei ai altor universuri. Componenţa materială a tuturor sorilor, a insulelor întunecate, a planetelor, a sateliţilor, şi chiar şi a meteorilor, este absolut identică. Diametrul mediu al sorilor este de aproximativ un milion şase sute de mii de kilometri; acela al globului vostru solar este puţin inferior. Cea mai mare stea a universului, norul stelar al Antaresului, are de patru sute cincizeci de ori diametrul soarelui vostru, şi de şaizeci de milioane de ori volumul său. Însă este suficient loc pentru a găzdui toţi aceşti sori enormi. Prin comparaţie, ei au la fel de mult spaţiu ca o duzină de portocale circulând în interiorul Urantiei, dacă planeta ar fi goală.

41:3.3 (458.3) Când o roată-mamă nebuloasă proiectează sori prea mari, aceştia nu întârzie să se fracţioneze sau să formeze stele duble. La origine, toţi sorii sunt pur gazoşi, cu toate că ei pot exista pasager, mai târziu, în stare semilichidă. Atunci când soarele vostru a atins această stare semilichidă de presiune supergazoasă, el nu era destul de mare pentru a se scinda la ecuator, acesta fiind unul dintre modurile de formare al stelelor duble.
41:3.4 (458.4) Când sferele înflăcărate au mai puţin din a zecea parte a mărimii soarelui vostru, ele se contractă, se condensează, şi se răcesc rapid. Când sorii au mai mult de treizeci de ori mărime sa, sau mai degrabă de treizeci de ori conţinutul său global de materiale efective, aceşti sori se scindează prompt în două corpuri separate, care pot fie să devină centrii unor noi sisteme, fie să rămână prizonierii câmpului lor de gravitaţie reciprocă şi să se învârtă în jurul unui centru comun, conform unui tip de stele duble.

41:3.5 (458.5) Cea mai recentă din exploziile cosmice majore ale Orvontonului a fost extraordinara explozie a unei stele duble a cărei lumină a atins Urantia în 1572. Conflagraţia a fost atât de intensă încât explozia a fost clar vizibilă în plină zi.

41:3.6 (458.6) Stele nu sunt toate solide, însă numeroase stele mai vechi sunt. Unele dintre stelele roşii, care proiectează lumini slabe, au dobândit în centrul enormelor lor mase o densitate pe care am putea-o exprima spunând că, dacă un centimetru cub ar fi transpus pe Urantia, ar cântării o sută şaizeci şi şase de kilograme. Presiunea colosală, însoţită de pierderi de energie circulantă, a avut drept rezultat restrângerea, tot mai mult, a orbitelor unităţilor materiale de bază,

până a le face să se apropie acum de starea de condensare electronică. Acest proces de răcire şi contracţie poate să urmeze până în punctul critic limită de explozie a condensării ultimatonice.

41:3.7 (459.1) Cea mai mare parte a sorilor giganţi sunt relativi tineri; cea mai mare parte a stelelor pitice sunt vechi, însă nu toate. Piticele rezultând din coliziuni pot fi foarte tinere şi pot străluci cu o intensă lumină albă, fără a fi cunoscut niciodată stadiul roşu iniţial al strălucirii tinereţii. Sorii foarte tineri şi sorii foarte bătrâni strălucesc de obicei cu o lumină roşie. Tenta portocalie indică o tinereţe relativă sau apropierea de bătrâneţe, însă strălucitoarea lumină albă este semnul unei vieţi adulte, robuste şi îndelungate.

41:3.8 (459.2) Sorii adolescenţi nu trec toţi, cel puţin în mod vizibil, prin stadiul de pulsaţii, însă privind în spaţiu putem observa numeroase stele destul de tinere, ale căror gigantice puseuri respiratorii cer două până la şapte zile pentru a-şi completa ciclul. Propriul vostru soare poartă încă vestigii în descreştere ale puternicelor umflări din perioada tinereţii lui, însă perioada de pulsaţie primitivă de trei zile şi jumătate s-a mărit, pentru a deveni prezentul ciclu de unsprezece ani şi jumătate de pete solare.

41:3.9 (459.3) Stelele variabile au numeroase origini. La anumite stele duble, mareele cauzate de rapidele schimbări de distanţă dintre cele două corpuri care se învârtesc pe orbitele lor, prilejuiesc, de asemenea, fluctuaţii periodice de lumină. Aceste variaţii de gravitaţie produc flăcări regulate şi recurente, la fel cum captarea meteoriţilor produce, prin adăugarea materiei energetice la suprafaţă, o strălucire relativ bruscă, a cărei lumină se atenuează rapid şi lasă soarele să îşi reia strălucirea sa normală. Se întâmplă ca un soare să capteze un

curent de meteoriţi într-o linie de opoziţie gravitaţională slabă, şi coliziuni ocazionale cauzează flambările stelare, însă majoritatea acestor fenomene sunt datorate în întregime unor fluctuaţii interne.

41:3.10 (459.4) Într-un grup de stele variabile, perioada de fluctuaţie a luminii depinde direct de luminozitate. Cunoaşterea acestui fapt permite astronomilor să utilizeze aceşti sori ca faruri universale sau puncte de măsură precise pentru a explora mai bine îngrămădirea de stele îndepărtate. Prin această tehnică, este posibil să se măsoare distanţe stelare, cu o mare exactitate, până la mai mult de un milion de ani-lumină distanţă. Metode mai bune pentru a măsura spaţiul şi o tehnică ameliorată a telescoapelor vă vor permite într-o bună zi să decelaţi mai complet cele zece mari diviziuni ale suprauniversului Orvontonului; veţi recunoaşte cel puţin opt dintre aceste imense sectoare ca fiind enorme îngrămădiri de stele destul de simetrice.

4. Densitatea soarelui

41:4.1 (459.5) Masa soarelui vostru este ceva mai mare decât o estimează fizicienii voştri, care o evaluează la aproximativ la o mie opt sute de cvadrilioane de tone ($1,8 \times 10^{27}$). Densitatea sa actuală este aproape o dată şi jumătate aceleia a apei, şi se situează la jumătatea drumului dintre cea a sorilor cei mai denşi şi a stelelor celor mai diluate. Însă soarele vostru nu este nici lichid, nici solid. El este gazos, şi acest lucru este adevărat, în ciuda dificultăţii de a explica cum materia gazoasă poate atinge această densitate, şi chiar densităţi mult mai înalte.

41:4.2 (459.6) Stările gazoasă, lichidă şi solidă sunt dependente de relaţiile atomico-moleculare, însă densitatea este o relaţie dintre spaţiu şi masă. Densitatea variază direct cu cantitatea de masă în spaţiu, şi invers cu cantitatea de spaţiu în masă, de spaţiu dintre nucleele centrale ale materiei şi particulele care se învârt în jurul acestor centri şi, de asemenea, de spaţiu în interiorul acestor particule materiale.

41:4.3 (459.7) Stelele care se răcesc pot fi, în acelaşi timp, gazoase din punct de vedere fizic şi extraordinar de dense. Voi nu cunoaşteţi foarte bine *supergazele* solare, însă acestea, precum şi forme neobişnuite de materie, explică cum sorii, chiar şi cei nesolizi, pot atinge densităţi egale celei a fierului - aproape densitatea Urantiei - şi, în acelaşi timp, să se găsească într-o stare gazoasă supraîncălzită şi să continue să funcţioneze ca sori. În aceste supergaze dense, atomii sunt extrem de mici, şi conţin puţini electroni. Aceşti sori au pierdut astfel, într-o mare măsură, rezervele lor de energie ultimatonică liberă.

41:4.4 (460.1) Unul dintre sorii foarte apropiaţi de voi, care şi-a început viaţa cu o masă aproape egală celei a voastre, s-a menţinut contractat până nu a mai avut decât mărimea Urantiei, şi a atins o densitate de patruzeci de mii de ori superioară celei a soarelui vostru. Greutatea acestui solid gazos cald-rece este de aproximativ cincizeci şi cinci de kilograme pe centimetru cub, iar acest soare străluceşte încă de o slabă luminozitate roşie, ultima strălucire senilă a unui monarh de lumină muribund.

41:4.5 (460.2) Cu toate acestea, cea mai mare parte a sorilor nu sunt atât de denşi. Unul dintre vecinii voştri apropiaţi are o densitate exact egală celei a atmosferei voastre la nivelul mării. Dacă aţi fi în

interiorul acestui soare, nu aţi putea să distingeţi nimic, iar dacă temperatura ar permite, aţi putea penetra majoritatea sorilor care strălucesc pe bolta cerească nocturnă, fără a observa mai multă materie decât percepeţi voi în aerul camerelor voastre pământeşti de fiecare zi.

41:4.6 (460.3) Soarele masiv al Veluntiei, unul dintre cei mai mari ai Orvontonului, este de o mie de ori mai puţin dens decât atmosfera Urantiei. În cazul în care compoziţia sa ar fi asemănătoare celei a atmosferei voastre, şi dacă nu ar fi supraîncălzit, el ar reprezenta un astfel de vid, încât fiinţele umane s-ar sufoca acolo imediat.

41:4.7 (460.4) Un alt gigant al Orvontonului are acum o temperatură periferică de ordinul a o mie şase sute cincizeci de grade. Diametrul său depăşeşte patru sute optzeci de milioane de kilometri, ceea ce oferă din plin loc pentru a găzdui soarele vostru şi orbita actuală a pământului. Cu toate acestea, în ciuda volumului său enorm, de patruzeci de milioane de ori superior celui al soarelui vostru, masa sa nu este decât, aproximativ, de treizeci de ori mai mare. Aceşti imenşi sori au o margine în continuă extindere care aproape că ajunge de la unul până la celălalt.

5. Radiaţia solară

41:5.1 (460.5) Sorii spaţiului nu sunt foarte denşi, şi acest fapt este dovedit de curenţii continui de energie-lumină care scapă de acolo. O densitate mai elevată ar reţine lumina prin opacitate, până când presiunea energiei luminoase ar atinge punctul de explozie. Trebuie

ca presiunea luminii sau a gazului să fie formidabilă în interiorul unui soare pentru a-l duce să emită curenţi de energie capabili să străbată spaţiul de milioane şi milioane de kilometri şi să aducă energie, lumină şi căldură planetelor îndepărtate. O crustă de cinci metri profunzime şi de densitatea Urantiei ar fi suficientă pentru a împiedica emisia de către un soare a tuturor razelor X şi a tuturor energiilor luminoase, până când dezmembrările atomice ar acumula energii, ridicând presiunea internă până în punctul în care ea ar triumfa asupra gravitaţiei printr-o formidabilă explozie către exterior.

41:5.2 (460.6) În prezenţa gazelor propulsive, şi atunci când ea este limitată la înalte temperaturi prin înfundări opace, lumina este puternic explozivă. Lumina există în mod real. După modul în care evaluaţi energia şi puterea pe lumea voastră, lumina solară ar fi economică la două milioane de dolari kilogramul.

41:5.3 (460.7) Interiorul soarelui vostru este un imens generator de raze X. Sorii sunt întreţinuţi din interior prin bombardamentul neîncetat al acestor puternice emanaţii.

41:5.4 (460.8) Sunt necesari mai mult de o jumătate de milion de ani unui electron stimulat de razele X pentru a-şi străbate drumul său de la centrul unui soare mediu până la suprafaţa sa. El va porni în aventura sa spaţială, poate pentru a încălzi o planetă locuită sau poate pentru a fi captat de un meteor sau a participa la naşterea unui atom sau pentru a fi atras de o insulă întunecată a spaţiului puternic încărcată sau pentru a-şi termina zborul său printr-o plonjare finală pe suprafaţa unui soare asemănător celui de pe care a plecat.

41:5.5 (461.1) Razele X din interiorul unui soare încarcă electroni puternic încălziţi şi agitaţi cu energie suficientă pentru a-i trimite în

spaţiu, dincolo de mulţimea influenţelor îngrăditoare ale materiei interpuse, şi până la sferele distante ale sistemelor îndepărtate, în ciuda atracţiilor gravitaţionale divergente. Marea energie cinetică necesară pentru a scăpa de controlul gravitaţiei unui soare este suficientă pentru a asigura că raza soarelui va călători fără a-şi pierde viteza, până când va întâlni mase mari de materie. Atunci, ea va fi rapid transformată în căldură, cu eliberarea altor energii.

41:5.6 (461.2) Fie ca lumină, fie sub alte forme, energia se mişcă în linie dreaptă, în zborul său spaţial. Particulele actuale, existând material, traversează spaţiul ca un glonţ. Ele se deplasează în linie dreaptă, neîntreruptă, sau în procesiune, cel puţin atunci când nu sunt influenţate de forţe superioare; dealtfel, ele se supun întotdeauna atracţiei gravitaţionale liniare, inerente maselor materiale şi prezenţe gravitaţiei circulare a Insulei Paradisului.

41:5.7 (461.3) Energia solară poate părea a se propaga în unde, însă acest fapt este datorat acţiunii coexistente a diverselor influenţe. Orice formă înzestrată cu energie organizată se deplasează în linie dreaptă, şi nu în valuri. Prezenţa unei a doua sau a treia forme de energii-forţă poate face ca respectivul curent observat să pară a călători în formaţiuni ondulatorii, tot astfel cum într-o furtună orbitoare, însoţită de vânturi violente, ploaia ar *părea* uneori să cadă în snopi sau să coboare în valuri. Picăturile cad, totuşi, în procesiune neîntreruptă de linii drepte, însă acţiunea vântului dă aparenţa vizibilă a cortinelor de ploaie şi a valurilor de picături.

41:5.8 (461.4) Acţiunea anumitor energii secundare şi a altor energii nedescoperite, prezente în regiunile spaţiale ale universului vostru

local, este astfel încât emanaţiile de lumină solară par a produce fenomene ondulatorii, şi a fi decupate în porţiuni infinitezimale, de o lungime şi de o greutate determinată. Şi, dintr-un punct de vedere practic, acest lucru se petrece în realitate. Voi nu puteţi deloc să speraţi să ajungeţi la o înţelegere mai bună a comportamentului luminii înainte de epoca în care veţi fi dobândit un concept clar al interacţiunii şi al relaţiilor dintre diversele forţe spaţiale şi energii solare operând în regiunile spaţiului Nebadonului. Confuzia voastră prezentă este, de asemenea, cauzată de faptul că nu pricepeţi decât incomplet această problemă, care implică activităţile interasociate ale controlului personal şi impersonal al universului principal - prezenţele, înfăptuirile şi coordonarea Autorului Comun şi a Absolutului Necalificat.

6. Calciul — rătăcitorul din spaţiu

41:6.1 (461.5) Descifrând fenomenele spectrale, trebuie să ne amintim că spaţiul nu este vid şi că, traversându-l, lumina este uneori uşor modificată de diversele forme de energie şi de materie care circulă în întregul spaţiu organizat. Anumite raze, indicând materii necunoscute care apar în spectrul soarelui vostru, sunt datorate unor modificări de elemente binecunoscute, care plutesc în spaţiu sub formă de fulgere, victime atomice ale unor întâlniri violente, pe parcursul luptei elementelor solare. Spaţiul este plin de aceste epave rătăcitoare şi, în special, de sodiu şi de calciu.

41:6.2 (461.6) Calciul este, de fapt, principalul element al impregnării de către materie a întregului spaţiu al Orvontonului. Suprauniversul nostru întreg este presărat cu piatră fin pulverizată. Piatra este, literalmente, materialul de construcţie fundamental pentru planetele şi sferele spaţiului. Norul cosmic, marea manta a spaţiului, este compus, în mare parte, din atomi de calciu modificaţi. Atomul de piatră este unul dintre elementele cele mai răspândite şi cele mai tenace. Nu numai că el suportă ionizarea solară, sciziunea, însă el persistă ca identitate asociabilă chiar după ce a fost bombardat de razele X distrugătoare şi uzat de înaltele temperaturi solare. Calciul posedă o individualitate şi o longevitate superioare celei aparţinând tuturor formelor mai obişnuite de materie.

41:6.3 (462.1) După cum au presupus fizicienii voştri, aceste reziduuri mutilate de calciu solar încalecă literalmente razele de lumină pe distanţe variate, ceea ce facilitează mult răspândirea lor în spaţiu. Cu anumite modificări, atomul de sodiu este, de asemenea, capabil de locomoţie de către lumină şi energie. Realizarea calciului este cu atât mai remarcabilă cu cât masa acestui element este aproape dublă celei a sodiului. Impregnarea spaţiului local de către calciu este datorată faptului că el scapă sub formă modificată din fotosfera solară încălecând, literalmente, razele de soare emise. În ciuda greutăţii sale relative, deoarece el conţine douăzeci de electroni în rotaţie, calciul este cel care, printre toate elementele solare, reuşeşte cel mai bine să scape din interiorul soarelui către domeniile spaţiului. Aceasta explică de ce există pe soare un strat de calciu, o crustă de piatră gazoasă, groasă de zece mii de kilometri, cu toate că nouăsprezece elemente mai uşoare şi numeroase alte elemente mai grele se găsesc dedesubt.

41:6.4 (462.2) La temperaturi solare, calciul este un element activ şi flexibil. Acest atom de piatră are doi electroni agili flotând pe cele două circuite electronice exterioare, care sunt foarte apropiate unul de altul. În lupta atomică, el pierde de la primele începuturi electronul său exterior, după care începe să jongleze magistral cu al nouăsprezecelea electron, între al nouăsprezecelea şi al douăzecilea circuit de revoluţie electronică. Mai mult de douăzeci şi cinci de mii de ori pe secundă, el proiectează acest al nouăsprezecelea electron într-o mişcare de dute-vino între propria sa orbită şi cea a însoţitorului său pierdut. Acesta este modul în care un atom de piatră mutilat poate sfida parţial gravitaţia şi reuşi să încalece curenţii emergenţi de lumină şi de energie, razele de soare, către libertate şi aventură. Acest atom de calciu pleacă în ritmuri sacadate, alternate, de propulsie înainte, agăţând şi eliberând raza de soare de aproximativ douăzeci şi cinci de mii de ori pe secundă. Şi de aceea piatra este principalul component al lumilor spaţiului. Calciul este cel mai expert în a scăpa din închisoarea solare.

41:6.5 (462.3) Agilitatea acestui electron acrobatic al calciului este indicată de faptul că, odată proiectat pe a douăzecea orbită de forţele solare de temperatură şi de razele X, nu mai rămâne decât o milionime de secundă, însă înainte ca puterea electro-gravitaţională a nucleului atomic să îl aducă pe vechea sa orbită cu numărul nouăsprezece, el a făcut un milion de tururi în jurul centrului atomic.

41:6.6 (462.4) Soarele vostru s-a eliberat de o imensă cantitate din calciul său. El a pierdut mase colosale în epoca erupţiilor convulsive legate de formarea sistemului solar. O mare parte calculului care a rămas se găseşte acum în crusta exterioară a soarelui.

41:6.7 (462.5) Nu trebuie să uităm că analiza spectrală nu decelează decât componentele de la suprafaţa soarelui. De exemplu, spectrele solare conţin numeroase raze de fier, fără ca fierul să fie principalul element al soarelui. Acest fenomen se datorează aproape în întregime prezentei temperaturi a suprafeţei soarelui. Această temperatură, puţin inferioară celei de 3.300 grade este foarte favorabilă înregistrării spectrului fierului.

7. Sursele energiei solare

41:7.1 (463.1) Temperatura internă a numeroşi sori, şi chiar a soarelui vostru, este mult mai ridicată decât se crede. Nu există practic atomi întregi în interiorul unui soare; ei sunt, cu toţii, mai mult sau mai puţin uzaţi de bombardamentul intensiv al razelor X, care însoţeşte firesc aceste temperaturi înalte. Independent de elementele materiale care pot să apară la suprafaţă, cele din interior sunt făcute foarte asemănătoare unele cu altele prin acţiunea disociată a razelor X distructive. Raza X este marele nivelator al existenţei atomice.
41:7.2 (463.2) Temperatura superficială a soarelui vostru este de aproximativ 3.300 de grade centigrade, însă ea creşte rapid când se penetrează în interior, şi sfârşeşte prin a atinge elevaţia incredibilă de 19.400.000 de grade în regiunile centrale. (Toate aceste temperaturi sunt exprimate în grade Celsius).

41:7.3 (463.3) Toate aceste fenomene denotă o risipă enormă de energie. Iată sursele de energie solară, citate în ordinea importanţei

lor:

41:7.4 (463.4) 1. Anihilarea atomilor şi, în cele din urmă, a electronilor.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutarea elementelor, inclusiv grupul de energii radioactive astfel eliberate.

41:7.6 (463.6) 3. Acumularea şi transmiterea anumitor energii de spaţiu universale.

41:7.7 (463.7) 4. Materia spaţială şi meteorii, care se scufundă constant în sorii înflăcăraţi.

41:7.8 (463.8) 5. Contracţia solară; răcirea şi contracţia consecutivă a unui soare produc o energie şi o căldură uneori mai mari decât cele furnizate de materia spaţiului.

41:7.9 (463.9) 6. Acţiunea gravitaţiei la înalte temperaturi transformă anumite puteri de circuite în energii radiante.

41:7.10 (463.10) 7. Lumina recaptată şi alte materii care sunt atrase înapoi în soare după ce l-au părăsit, precum şi anumite energii de origine extrasolară.

41:7.11 (463.11) Un strat regulator de gaze calde (la o temperatură atingând uneori milioane de grade) înfăşoară sorii, stabilizează pierderile de căldură şi împiedică alte fluctuaţii periculoase de disipare a căldurii. Pe parcursul vieţii active a unui soare, temperatura internă de 19.500.000 de grade rămâne aproape constantă şi cu totul independentă de scăderea progresivă a temperaturii externe.

41:7.12 (463.12) Puteţi încerca să vă imaginaţi că 19.500.000 de grade de căldură, asociate cu anumite presiuni de gravitaţie, reprezintă punctul de fierbere electronică. Sub aceste presiuni, şi la aceste

temperaturi, toţi atomii sunt dezintegraţi şi dezagregaţi în electronii lor şi celelalte elemente ale lor ancestrale. Electronii înşişi, şi alte combinaţii de ultimatoni, pot fi dezagregaţi, însă sorii sunt incapabili de a dezintegra ultimatonii.

41:7.13 (463.13) Aceste temperaturi solare au drept efect accelerarea enormă a ultimatonilor şi a electronilor, cel puţin a acelor electroni care se menţin în existenţă în aceste condiţii. Veţi înţelege mai clar ceea ce înseamnă o temperatură înaltă prin referire la acceleraţia gravitaţiilor electronice şi ultimatonice, considerând că o picătură de apă obişnuită conţine mai mult de o mie de trilioane de atomi. Este energia a peste o sută de cai putere, exercitată într-un mod continuă, timp de doi ani. Căldura totală emisă în prezent de soarele sistemului nostru în fiecare secundă este suficientă pentru a face să fiarbă într-o secundă întreaga apă a tuturor oceanelor de pe Urantia.

41:7.14 (464.1) Nu pot străluci veşnic decât sorii care funcţionează în canalele directe ale principalilor curenţi de energie ai universului. Aceste furnale solare strălucesc indefinit, deoarece ele pot recupera pierderile lor materiale absorbind forţa spaţiului şi a energiilor circulante analoge. Însă stelele foarte îndepărtate de aceste principale canale de reîncărcare sunt destinate să treacă prin epuizarea energiei lor, să se răcească progresiv şi, în cele din urmă, să se consume.

41:7.15 (464.2) Astfel de sori morţi sau muribunzi pot fi întineriţi de o coliziune sau pot fi reîncărcaţi de anumite insule neluminate ale spaţiului sau furând, cu ajutorul gravitaţiei, mai mulţi sori mici sau sisteme vecine. În majoritate, sorii morţi vor fi reînviaţi prin aceste mijloace sau prin alte tehnici evolutive. Cei care, în cele din urmă, nu vor fi reîncărcaţi astfel, sunt destinaţi să suporte o împrăştiere prin

explozie a masei lor, când condensarea determinată de gravitaţie va atinge nivelul critic în care ultimatonii se condensează sub presiunea energiei. Aceşti sori care dispar se transformă astfel în energie de forma cea mai rară, admirabil adaptată pentru a activa alţi sori situaţi mai favorabil.

8. Reacţii ale energiei solare

41:8.1 (464.3) În sorii plasaţi pe circuitele energiei spaţiului, energia solară este eliberată prin diverse lanţuri de reacţii nucleare complexe din care cea mai comună este reacţia hidrogen-carbon-heliu. În această metamorfoză, carbonul acţionează în calitate de catalizator al energiei deoarece, el nu suportă în nici un fel o schimbare efectivă în acest proces de convertire din hidrogen în heliu. În anumite condiţii de înaltă temperatură, hidrogenul penetrează nucleele de carbon. Cum carbonul nu poate să conţină mai mult de patru dintre aceşti protoni atunci când atinge starea sa de saturaţie, el începe să emită protoni la fel de repede cum sosesc alţii noi. În această reacţie, din particulele de intrare de hidrogen ies atomi de heliu.

41:8.2 (464.4) Reducerea conţinutului de hidrogen măreşte luminozitatea unui soare. Pentru sorii destinaţi să se consume, maximul de luminozitate este atins în momentul în care hidrogenul este epuizat. Apoi strălucirea este menţinută prin procesul rezultând din contracţia de către gravitaţie. În cele din urmă, o astfel de stea va deveni ceea ce numim o pitică albă, o sferă puternic condensată.

41:8.3 (464.5) În marii sori - micile nebuloase sferice - când hidrogenul este epuizat, iar contracţia gravitaţională urmează, dacă un astfel de corp nu este suficient de opac pentru a reţine presiunea interioară care susţine regiunile gazoase exterioare, se produce o prăbuşire subită. Schimbările electro-gravitaţionale dau naştere unor imense cantităţi de minuscule particule lipsite de potenţial electric, iar acestea scapă prompt din interiorul soarelui, ceea ce duce, în câteva zile, la prăbuşirea unui soare gigantic. O astfel de migraţie a acestor „particule fugitive" a provocat prăbuşirea uriaşei nove a nebuloasei Andromedei, cu aproximativ cincizeci de ani în urmă. Acest imens corp solar s-a prăbuşit în patruzeci de minute din timpul Urantiei.

41:8.4 (464.6) De regulă, aceste vaste prăbuşiri de materie rămân sub formă de nori întinşi de gaze nebulare în jurul soarelui rezidual care se răceşte. Toate acestea explică originea a numeroase tipuri de nebuloase neregulate, cum ar fi nebuloasa Crabului, care s-a născut în urmă cu aproximativ nouă sute de ani, şi arată încă globul său mamă ca o mică stea izolată, în apropierea de centrul acestei mase nebulare neregulate.

9. Stabilitatea sorilor

41:9.1 (465.1) Cei mai mari sori conservă pe electronii lor un control gravitaţional suficient pentru ca lumina să nu scape decât cu ajutorul puternicelor raze X. Aceste raze auxiliare penetrează întregul spaţiu şi servesc la menţinerea asocierilor ultimatonice fundamentale ale energiei. Pe parcursul tinereţii unui soare, marile pierderi de energie

survenind după ce a atins temperatura sa maximă - peste 19.500.000 de grade - nu sunt cauzate atât de scăparea luminii, cât de fugii ultimatonilor. Aceste energii ultimatonice scapă în spaţiu, în epoca adolescenţei solare, ca o veritabilă explozie de energie, pentru a se lansa în aventura asociaţiei electronice şi a materializării energiei.

41:9.2 (465.2) Atomii şi electronii sunt supuşi gravitaţiei. Ultimatonii *nu* sunt supuşi gravitaţiei locale, efectului reciproc al atracţiei materiale, însă ei se supun pe deplin gravitaţiei absolute sau gravitaţiei Paradisului, în direcţia şi în ritmul cercului universal şi etern al universului universurilor. Energia ultimatonică nu se supune atracţiei gravitaţionale liniare sau directe a maselor materiale apropiate sau îndepărtate, ci se învârte întotdeauna cu fidelitate pe circuitul marii eclipse a vastei creaţii.

41:9.3 (465.3) Propriul vostru centru solar iradiază, anual, aproape o sută de miliarde de tone de materie efectivă, în timp ce sorii giganţi pierd materie la o alură prodigioasă pe parcursul creşterii lor iniţiale, primul miliard de ani al existenţei lor. Viaţa unui soare devine stabilă după ce a atins maximul temperaturii sale interne, şi energiile subatomice încep să fie eliberate. Tocmai în acest punct critic, cei mai mari sori suportă pulsaţii convulsive.

41:9.4 (465.4) Stabilitatea sorilor depinde în întregime de echilibrul în rivalitate al gravitaţiei şi căldurii - presiuni formidabile contrabalansate de temperaturi inimaginabile. Elasticitatea gazelor solare interioare susţine straturile externe de materiale variate şi, când gravitaţia şi căldura se echilibrează, greutatea materialelor exterioare egalează exact presiunea temperaturii gazelor interioare subiacente. În

numeroase stele tinere, condensarea continuă datorată gravitaţiei produce temperaturi interne întotdeauna crescătoare şi, pe măsură ce căldura internă creşte, presiunea interioară a razelor X provenind din vânturile de supergaz devine atât de puternică încât, în legătură cu mişcarea centrifugă, un soare începe să arunce straturile sale exterioare în spaţiu, ceea ce reface dezechilibrul dintre gravitaţie şi căldură.

41:9.5 (465.5) Soarele vostru a atins de mult un echilibru relativ între ciclurile sale de expansiune şi de contracţie, aceste perturbaţii care provoacă gigantele pulsaţii ale numeroaselor stele mai tinere. Soarele vostru a depăşit recent vârsta de şase miliarde de ani. Funcţionarea sa trece în prezent prin perioada de cea mai mare economie. El va străluci cu eficienţa sa prezentă peste douăzeci şi cinci de miliarde de ani. Apoi va trece printr-o perioadă de declin, parţial eficientă, la fel de lungă ca ansamblul perioadelor tinereţii sale şi a funcţionării sale stabilizate.

10. Originea lumilor locuite

41:10.1 (465.6) Unele dintre stelele variabile care se găsesc în stare de pulsaţie maximă, sau care se apropie de ea, sunt pe cale de a da naştere unor sisteme subsidiare, din care multe vor sfârşi prin a fi asemănătoare soarelui vostru şi planetelor sale în rotaţie. Soarele vostru se găsea tocmai în această stare de puternică pulsaţie când sistemul masiv al Angonei s-a apropiat considerabil. Suprafaţa exterioară a soarelui vostru a început să emită, prin erupţie, veritabili

curenţi - pânze continue - de materie. Acest fapt a continuat cu o violenţă tot mai mare până la maximul de apropiere, când limitele coeziunii solare au fost atinse, şi o altă ţâşnire de materie, mai bătrână decât planetele sistemului vostru solar, a fost emisă. În împrejurări asemănătoare, proximitatea maximă a corpului care atrage extrage uneori de pe un soare întregi planete, şi chiar un sfert sau o treime din soare. Aceste extruziuni majore formează anumite tipuri speciale de lumi înconjurate de nori, sfere semănând mult cu Jupiter sau cu Saturn.

41:10.2 (466.1) Majoritatea sistemelor solare au avut, cu toate acestea, o origine în întregime diferită de acea a soarelui vostru, şi acest lucru este adevărat chiar şi pentru cei care au fost produşi prin tehnica mareelor gravitaţionale. Însă, oricare ar fi tehnica care prevalează pentru formarea lumilor, gravitaţia produce întotdeauna tipul de creaţie al sistemului solar, adică un soare central şi o insulă întunecată cu planete, sateliţi, subsateliţi şi meteori.

41:10.3 (466.2) Aspectele fizice ale lumilor individuale sunt larg determinate de modul lor de origine, de situaţia lor astronomică şi de mediul lor fizic. Vârsta, mărimea, viteza de rotaţie şi viteza prin spaţiu sunt, de asemenea, factori determinanţi. Lumile provenind fie din contracţii gazoase, fie din conglomerate solide, sunt caracterizate de munţi şi, pe parcursul vieţii lor primitive, dacă ele nu sunt prea mici, de prezenţa apei şi a aerului. Lumile scindate ale unui astru în fuziune şi lumile colizionale sunt uneori lipsite de mari lanţuri muntoase.

41:10.4 (466.3) În epocile primitive ale tuturor acestor noi lumi, cutremurele de pământ sunt frecvente, şi ele sunt toate caracterizate

de importante perturbări fizice. Aceasta este adevărat mai ales pentru sferele de contracţie gazoasă, lumile născute din imensele inele de origine nebulară lăsate în urmă pe parcursul primelor condensări şi contracţii ale anumitor sori individuali. Planetele având o origine dublă, ca Urantia, trec printr-o carieră de tinereţe mai puţin violentă şi mai puţin furtunoasă. Chiar astfel, lumea voastră a suportat o fază primitivă de puternice bulversări caracterizate de erupţii vulcanice, cutremure de pământ, inundaţii şi ploi violente.

41:10.5 (466.4) Urantia este relativ izolată la periferia Sataniei. Cu o singură excepţie, sistemul vostru este cel mai îndepărtat de Jerusem. Satania însăşi este vecină cu sistemul cel mai exterior al Norlatiadekului, iar această constelaţie circulă acum pe bordura exterioară a Nebadonului. Lumea voastră se numără, cu adevărat, printre cele mai puţin importante ale întregii creaţii, înainte ca efuziunea lui Mihail să fi ridicat planeta voastră la o poziţie de onoare şi de mare interes pentru univers. Ultimul este uneori primul, însă cu adevărat cel care este mai mic a devenit cel mai mare.

41:10.6 (466.5) [Prezentat de un Arhanghel în colaborare cu Şeful Centrelor de Putere al Nebadonului.]

Cartea Urantia

®

<< Capitolul 41 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 43 >>

Capitolul 42

Energia — mintea şi materia

42:0.1 (467.1) TEMELIA universului este materială, în sensul că energia este baza întregii existenţe şi energia pură este controlată de Tatăl Universal. Forţa, energia, este singurul lucru care se ridică ca un monument perpetuu demonstrând existenţa şi dovedind prezenţa Absolutului Universal. Acest imens curent de energie provenit din Prezenţele Paradisului nu s-a întrerupt niciodată, nu a lipsit niciodată; nu a existat nici o ruptură în această susţinere infinită.

42:0.2 (467.2) Manipularea energiei universale este întotdeauna conformă voinţei personale şi indicaţiilor infinit de înţelepte ale Tatălui Universal. Acest control personal al puterii manifestate şi al energiei circulante este modificat de acţiunile şi de deciziile coordonate ale Fiului Etern, precum şi de ţelurile unificate ale Fiului

şi ale Tatălui executate de Autorul Comun. Aceste fiinţe divine acţionează cu titlu personal şi în calitate de indivizi. Ele operează, de asemenea, prin intermediul persoanelor şi al puterilor unui număr aproape nelimitat de subordonaţi, exprimând fiecare în mod diferit ţelul etern şi divin în universul universurilor. Însă aceste modificări funcţionale şi provizorii sau aceste transmutări de putere divină nu diminuează cu nimic adevărul afirmaţiei că întreaga energie-forţă se găseşte sub controlul ultim al unui Dumnezeu personal care rămâne în centrul tuturor lucrurilor.

1. Forţe şi energii ale paradisului

42:1.1 (467.3) Temelia universului este materială, însă esenţa vieţii este spirituală. Tatăl spiritelor este, de asemenea, strămoşul universurilor; Tatăl etern al Fiului Originar este, de asemenea, sursa de eternitate a arhetipului originar, Insula Paradisului.

42:1.2 (467.4) Materia - energia - căci ele nu sunt decât manifestări diverse ale aceleiaşi realităţi cosmice, ca fenomen universal, este inerentă Tatălui Universal. „În el toate lucrurile subzistă”. Materia poate să pară că manifestă o energie înnăscută şi puteri autonome, însă liniile de gravitaţie implicate în energiile relative tuturor acestor fenomene fizice derivă din Paradis şi depind de el. Ultimatonul, prima formă măsurabilă de energie are drept nucleu Paradisul.

42:1.3 (467.5) Există o formă de energie necunoscută pe Urantia, care este înnăscută în materie şi prezentă în spaţiul universal. Când ea va fi în cele din urmă descoperită, fizicienii vor avea sentimentul că

au rezolvat aproape în întregime misterul materiei. Şi aşa se vor fi apropiat ei cu încă un pas de Creator; aşa îşi vor fi însuşit ei încă o fază a tehnicii divine; însă, în nici un sens, ei nu îl vor fi găsit pe Dumnezeu, nici nu vor fi stabilit existenţa materiei sau punerea în aplicare a legilor naturale în afara tehnicii cosmice a Paradisului şi a intenţiei motivatoare al Tatălui Universal.

42:1.4 (468.1) Chiar şi în urma unor progrese şi mai mari, precum şi a unor descoperiri şi mai noi, după ce Urantia va fi avansat nemăsurat de mult în comparaţie cu cunoaşterea lor prezentă, deşi veţi fi dobândit un control asupra mişcărilor de revoluţie energetice ale unităţilor electrice ale materiei până într-acolo încât să puteţi modifica manifestările lor fizice - chiar şi după toate aceste progrese posibile, savanţii vor fi întotdeauna neputincioşi în a crea măcar un singur atom de materie sau în a genera vreun fulger de energie sau de a alătura vreodată materiei ceea ce numim noi viaţă.

42:1.5 (468.2) Creaţia energiei şi darul vieţii sunt prerogativele Tatălui Universal şi ale personalităţilor creatoare care îi sunt asociate. Fluviul de energie şi de viaţă este o revărsare continuă a Deităţilor, curentul universal şi unificat al forţelor paradisiace răspândindu-se în tot spaţiul. Această energie divină impregnează întreaga creaţie. Organizatorii de forţă declanşează schimbările şi instituie modificările forţei spaţiului, care se traduc în energie; .directorii de putere transmută energia în materie; şi aşa se nasc lumile materiale. Purtătorii Vieţii declanşează în materia moartă procesele pe care le numim viaţă, viaţa materială. Tot astfel, Supraveghetorii de Putere Morontială îşi îndeplinesc misiunea în toate domeniile de tranziţie dintre lumile materiale şi cele spirituale. Creatorii spirituali superiori

iniţiază procese similare în formele divine ale energiei, şi de aici rezultă formele spirituale superioare ale vieţii inteligente.

42:1.6 (468.3) Energia provine din Paradis, unde este modelată conform ordinii divine. Energia - energia pură - participă la natura organizării divine; ea este modelată după înfăţişarea celor trei Dumnezei contopiţi într-unul, aşa cum activează ei în sediul universului universurilor. Întreaga forţă este pusă în circuit în Paradis, vine din prezenţele Paradisului şi se întoarce acolo, iar ea este esenţialmente o manifestare a Cauzei fără cauză - a Tatălui Universal; iar fără Tată, nimic din ceea ce există nu ar putea exista.

42:1.7 (468.4) Forţa derivată de la Deitatea existentă în sine are o existenţă perpetuă în ea însăşi. Forţa-energie este nepieritoare şi indestructibilă; aceste manifestări ale infinitului pot fi supuse unor transmutări nelimitate, unor transformări fără sfârşit şi unor metamorfoze eterne, însă în nici un sens şi în nici un grad, nici chiar în cea mai mică măsură imaginabilă, ea nu poate suferi anihilarea, şi nu o va suferi niciodată. Însă energia, cu toate că izvorăşte din infinit, nu se manifestă la infinit; universul principal, aşa cum este conceput în prezent, are limite exterioare.

42:1.8 (468.5) Energia este eternă, însă nu infinită; ea reacţionează întotdeauna la influenţa Infinităţii care îmbrăţişează totul. Forţa şi energia îşi urmează la nesfârşit cursul; fiind ieşite din Paradis, ele trebuie să se întoarcă acolo, chiar dacă sunt necesare epoci de-a rândul pentru a completa circuitul ordonat. Ceea ce îşi are originea în Deitatea Paradisului nu poate avea decât o destinaţie paradisiacă sau un destin al Deităţii.

42:1.9 (468.6) Toate acestea confirmă credinţa noastră într-un univers al universurilor circular, aproape limitat, însă ordonat şi imens. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, ar apărea, mai devreme sau mai târziu, într-un punct oarecare, o dovadă de diminuare a energie. Toate legile, organizările, administrările şi mărturiile exploratorilor universului, totul, indică existenţa unui Dumnezeu infinit, însă, deocamdată, a unui univers finit, de o formă circulară de existenţă fără sfârşit, aproape fără limite, însă, cu toate acestea finit, în contrast cu infinitatea.

2. Sisteme universale de energie nonspirituală (energii fizice)

42:2.1 (469.1) Este cu adevărat dificil să se găsească cuvinte în limba engleză (sau română) pentru a desemna şi descrie diversele nivele ale forţei şi energiei - fizice, mentale sau spirituale. Aceste expuneri nu se pot conforma definiţiilor voastre acceptate asupra forţei, a energiei şi a puterii. Sărăcia limbajului este atât de mare încât suntem nevoiţi să folosim aceşti termeni dându-le înţelesuri multiple. În capitolul de faţă, de exemplu, cuvântul *energie* este utilizat pentru a desemna toate fazele şi formele fenomenelor de mişcare, de acţiune şi de potenţial, în timp ce cuvântul *forţă* se aplică stadiilor de energie precedând gravitaţia, iar cuvântul *putere* stadiilor posterioare gravitaţiei.

42:2.2 (469.2) Totuşi, pentru a încerca să evit confuzia conceptelor, sugerez ca fiind recomandabil să se adopte următoarea clasificarea

pentru forţa cosmică, energia emergentă şi puterea universului - energia fizică:

42:2.3 (469.3) 1. *Puterea spaţiului.* Este prezenţa necontestată în spaţiul liber a Absolutului Necalificat. Extensiunea acestui concept este conotaţia potenţialului de forţă spaţială a universului inerent totalităţii funcţionale a Absolutului Necalificat, în timp ce intensiunea conceptului implică totalitatea realităţii cosmice - universuri care, la fel ca eternitatea, au emanat din Insula Paradisului, care nu are nici început, nici sfârşit; nici mişcare, nici schimbare.

42:2.4 (469.4) Fenomenele specifice laturii inferioare a Paradisului îmbrăţişează, probabil, trei zone de prezenţă şi de activitate a forţei absolute: zona punct de sprijin a Absolutului Necalificat, zona Insulei Paradisului însăşi, şi zona intermediară a anumitor operaţiuni sau funcţiuni echilibratoare şi compensatoare neidentificate. Aceste trei zone concentrice formează centrul ciclului paradisiac al realităţii cosmice.

42:2.5 (469.5) Puterea spaţiului este o prerealitate; ea este domeniul Absolutului Necalificat şi nu este sensibilă decât la controlul personal al Tatălui Universal, cu toate că în aparenţă ea poate fi modificabilă prin prezenţa Organizatorilor Principali de Forţă Primari.

42:2.6 (469.6) Pe Uversa puterea spaţiului este numită ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Forţa primordială.* Ea reprezintă prima schimbare fundamentală în potenţa spaţiului şi poate fi una dintre funcţiunile Absolutului Necalificat în Paradisul de jos. Noi ştim că prezenţa spaţiului ieşind din Paradisul de jos este modificată sub anumite aspecte faţă de cea care intră. Însă, independent de relaţiile lor

posibile, transmutarea recunoscută deschis a potenţei spaţiului în forţă primordială, este funcţiunea primară a diferenţierii exercitate de prezenţa-tensiune a organizatorilor forţei vii ai Paradisului.

42:2.8 (469.8) Forţa pasivă şi potenţială devine activă şi primordială ca răspuns la rezistenţa oferită de prezenţa în spaţiu a Organizatorilor Forţă Principali de exteriorizare primari. Forţa iese atunci din domeniul exclusiv al Absolutului Necalificat în domeniile de reacţie multiplă - reacţie la anumite mişcări primitive declanşate de Dumnezeul Acţiunii, şi apoi la anumite mişcări compensatoare, emanând din Absolutul Universal. Forţa primordială pare a reacţiona la cauzele transcendentale proporţional cu absoluitatea lor.

42:2.9 (469.9) Forţa primordială este uneori numită *energie pură;* pe Uversa, noi o numim SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Energii emergente.* Prezenţa pasivă a organizatorilor forţei primari este suficientă pentru a transforma puterea spaţiului în forţă primordială, iar în câmpul spaţial astfel activat, aceeaşi organizatori ai forţei încep primele lor operaţiuni active. Forţa primordială este destinată să treacă prin două faze distincte de transmutare în domeniile manifestărilor energiei, înainte de a apărea ca putere a universului. Aceste două nivele ale energiei emergente sunt:

42:2.11 (470.2) a. *Energie potentă.* Este energia puternică de orientare, de mişcări de masă, de înaltă tensiune şi de reacţie forţată - sisteme de energie gigantice puse în mişcare de activităţile organizatorilor de forţă primari. Această energie primară sau energie potentă nu este de la început net sensibilă la atracţia gravitaţională a Paradisului, cu toate că masa sa agregată şi direcţia sa în spaţiu sunt

probabil sensibile la grupul colectiv de influenţe absolute venind din Paradisul de jos. Atunci când energia se ridică la nivelul sensibilităţii iniţiale la controlul circular al gravitaţiei absolute a Paradisului, organizatorii de forţă primari fac loc acţiunii asociaţilor lor secundari.

42:2.12 (470.3) b. *Energie gravitaţională.* Energia care apare atunci şi care este sensibilă la gravitaţie conţine potenţialul de putere al universului şi devine antecesorul activ al întregii materii a universului. Această energie secundară sau gravitaţională este produsul elaborărilor de energie rezultând din prezenţa-presiune şi din tendinţele-tensiuni stabilite de Organizatorii de Forţă Transcendentală Asociaţi. Ca răspuns la munca acestor manipulatori de forţă, energia spaţiului trece rapid de la stadiul puternic la stadiul gravitaţional, şi devine astfel direct sensibilă la controlul circular (absolut) al gravitaţiei Paradisului.

42:2.13 (470.4) Ea revelează, în acelaşi timp, un anumit potenţial de sensibilitate la atracţia gravitaţiei liniare inerente maselor materiale care apar imediat odată cu stadiile electronic şi postelectronic ale energiei şi materiei. Când survine sensibilitatea la gravitaţie, Organizatorii de Forţă Asociaţi se pot retrage din cicloanele energetice ale spaţiului datorită faptului că Directorii de Putere ai Universului pot fi afectaţi acestui câmp de acţiune. Noi suntem, cu toate acestea, în incertitudine în ceea ce priveşte cauzele exacte ale stadiilor primitive de evoluţie ale forţei, însă recunoaştem activitatea inteligentă a celui Ultim în cele două nivele de manifestare ale energie emergente. Energiile potente şi gravitaţionale sunt numite ULTIMATA pe Uversa, atunci când ele sunt considerate în mod colectiv.

42:2.14 (470.5) 4. *Putere universală.* Forţa-spaţiului a fost schimbată în energia-spaţiului şi apoi în energie sub control gravitaţional. Energia fizică a fost astfel maturizată până în punctul de a putea fi dirijată în canale de putere şi pusă în serviciul multiplelor scopuri ale Creatorilor universului. Această muncă este continuată de versatilii directori, centri şi controlori ai energiei fizice în marele univers - acela al creaţiilor organizate şi locuite. Aceşti Directori de Putere ai Universului preiau controlul, mai mult sau mai puţin complet, a douăzeci şi una dintre cele treizeci de faze ale energiei constituind prezentul sistem energetic al celor şapte suprauniversuri. Acest domeniu de putere-energie-materie este ţinutul activităţilor inteligente ale Septuplului, funcţionând sub supracontrolul spaţiului-timp exercitat de Suprem.
42:2.15 (470.6) Pe Uversa, noi numim GRAVITA domeniul puterii universului.

42:2.16 (470.7) 5. *Energia Havonei.* Conceptele acestei expuneri s-au deplasat către Paradis urmând, nivel după nivel, forţa-spaţiului care se transmuta până la nivelul operator al energiei-putere a universurilor timpului şi spaţiului. Continuând spre Paradis, noi vom întâlni acum o fază preexistentă a energiei caracteristice universului local. Aici, ciclul evolutiv pare să se răsfrângă asupra lui însuşi; energia-putere pare acum a veni înapoi către forţă, însă o forţă de natură foarte diferită de puterea spaţiului şi de forţa primordială. Sistemele de energie ale Havonei nu sunt duale; ele sunt triunice. Este domeniul existenţial de energie al Autorului Comun, funcţionând în numele Trinităţii Paradisului.

42:2.17 (471.1) Pe Uversa, aceste energii ale Havonei sunt cunoscute sub numele de TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Energie transcendentală.* Acest sistem energetic funcţionează pe şi de la nivelul superior al Paradisului şi numai în relaţie cu populaţiile absonite. Pe Uversa se numeşte TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota.* Energia este apropiată, ca geneză, de divinitate atunci când este vorba de energia Paradisului. Noi înclinăm să credem că monota este energia vie şi nespirituală a Paradisului, o energie în contrapondere a energiei vii şi spirituale a Fiului Originar - de unde şi sistemul energetic nespiritual al Tatălui Universal.

42:2.20 (471.4) Noi nu putem diferenţia, prin *natura* lor, spiritul Paradisului şi monota Paradisului; ele sunt, aparent, asemănătoare. Ele au nume diferite, însă nu putem deloc să vă vorbim de o realitate ale cărei manifestări spirituale şi nespirituale nu se disting decât prin *nume.*

42:2.21 (471.5) Noi ştim că făpturile finite pot atinge experienţa de adoraţie a Tatălui Universal datorită ajutorului din partea Dumnezeului Septuplu şi a Ajustorilor Gândirii, însă noi ne îndoim că vreo personalitate subabsolută, chiar şi directorii de putere, pot înţelege infinitatea energiei Marii Surse-Centru Prime. Un lucru este sigur: dacă directorii de putere sunt la curent cu tehnica de metamorfozare a forţei-spaţiului, ei nu ne revelează acest secret. După părerea mea, ei nu înţeleg pe deplin funcţiunea organizatorilor forţei.

42:2.22 (471.6) Directorii de putere înşişi sunt catalizatori ai energiei; adică simpla lor prezenţă face ca energia să se segmenteze, să se

organizeze sau să se reunească în formaţiuni unitare. Şi toate acestea implică că trebuie să existe ceva inerent energiei care o face să funcţioneze astfel în prezenţa acestor entităţi de putere. Fenomenul de transmutare a forţei cosmice în puterea universului a fost numit, de mult timp, una dintre cele şapte „infinităţi ale divinităţii” de Melchizedekii Nebadonului. Voi nu veţi afla mai multe în legătură cu acest punct pe parcursul ascensiunii universului vostru local.

42:2.23 (471.7) În ciuda inaptitudinii noastre de a înţelege în întregime originea, natura şi transmutările forţei cosmice, suntem perfect la curent cu toate fazele de comportare a energiei emergente, începând din momentul reacţiei ei directe şi inconfundabile la acţiunea gravitaţională a Paradisului - cam prin vremea când încep să opereze directorii de putere ai suprauniversului.

3. Clasificarea materiei

42:3.1 (471.8) Materia din toate universurile, exceptând universul central, este identică. Proprietăţile fizice ale materiei depind de viteza de rotaţie a elementelor sale componente, de numărul şi de dimensiunea elementelor în rotaţie, de distanţa lor de corpul nuclear sau de conţinutul de spaţiu al materiei, precum şi de prezenţa anumitor forţe încă nedescoperite pe Urantia.

42:3.2 (471.9) Materia diferiţilor sori, planete şi corpuri din spaţiu comportă zece mari diviziuni:

42:3.3 (472.1) 1. Materia ultimatonică - unităţile fizice primordiale ale existenţei materiale, particulele de energie care contribuie la

compunerea electronilor.

42:3.4 (472.2) 2. Materia subelectronică - stadiul exploziv şi repulsiv a supergazelor solare.

42:3.5 (472.3) 3. Materia electronică - stadiul electric de diferenţiere materială - electroni, protoni şi diverse alte unităţi intrând în constituţia variată a grupurilor electronice.

42:3.6 (472.4) 4. Materia subatomică - care există în mare cantitate în interiorul sorilor calzi.

42:3.7 (472.5) 5. Atomii sfărâmaţi - ei se găsesc în sorii care se răcesc şi prin tot spaţiul.

42:3.8 (472.6) 6. Materia ionizată - atomi individuali despuiaţi de electronii lor exteriori (chimic activi) prin electricitate, prin căldură, prin raze X şi prin solvenţi.

42:3.9 (472.7) 7. Materia atomică - stadiul chimic de organizare elementară, unităţile componente ale materiei moleculare sau vizibile.

42:3.10 (472.8) 8. Stadiul molecular al materiei - aşa cum există ea pe Urantia, în stare de materializare relativ stabilă în condiţiile obişnuite.

42:3.11 (472.9) 9. Materia radioactivă - tendinţa şi activitatea dezorganizatoare a elementelor grele în condiţii de căldură moderată şi de presiune gravitaţională diminuată.

42:3.12 (472.10) 10. Materia topită - materie relativ staţionară, aflată în interiorul sorilor reci sau morţi. Aceste forme de materie nu sunt cu adevărat staţionare; există puţină activitate ultimatonică şi chiar electronică, însă aceste unităţi sunt puternic comprimate şi vitezele lor de rotaţie mult diminuate.

42:3.13 (472.11) Clasificarea de mai sus se referă la organizarea materiei, mai degrabă decât la formele sub care ea apare fiinţelor

create. Ea nu ţine cont nici de stadiile pre-emergente ale energiei, nici de materializările eterne în Paradis şi în universul central.

4. Transmutări ale energiei şi ale materiei

42:4.1 (472.12) Lumina, căldura, electricitatea, magnetismul, chimia, energia şi materia sunt - în ceea ce priveşte originea, natura şi destinul lor - unul şi acelaşi lucru, la fel ca şi alte realităţi materiale încă nedescoperite pe Urantia.

42:4.2 (472.13) Noi nu înţelegem complet schimbările aproape infinite la care poate fi supusă energia fizică. Într-un univers ea apare ca lumină, într-un altul ca lumină plus căldură, într-un altul sub forme de energie necunoscute pe Urantia; într-un număr incalculabil de milioane de ani ea poate reapărea sub vreo formă de energie electrică agitată şi tumultoasă sau de putere magnetică; iar şi mai târziu ea poate apărea din nou într-un univers subsecvent sub formă de materie variabilă, trecând printr-o serie de metamorfoze urmată de dispariţia sa fizică exterioară în vreun mare cataclism al tărâmurilor. Şi apoi, după epoci fără de număr şi o rătăcire aproape nesfârşită prin nenumărate universuri, aceeaşi energie poate încă reapărea şi schimba de nenumărate ori forma şi potenţialul; iar transformările continuă astfel, pe parcursul unor epoci succesive şi prin tărâmuri nenumărate. Astfel materia îşi urmează drumul, suportând transformările timpului, însă aliniindu-se întotdeauna fidel pe cercul eternităţii; chiar dacă este mult timp împiedicată să se întoarcă la sursa sa, ea rămâne

întotdeauna sensibilă şi urmează la nesfârşit calea trasată de Personalitatea Infinită care a emis-o.

42:4.3 (473.1) Centrele de putere şi asociaţii lor se ocupă de activităţile de transmutare a ultimatonului în circuitele şi în revoluţiile electronilor. Aceste fiinţe unice controlează şi compun puterea, manipulând de obicei unităţile de bază ale energiei materializate, ultimatonii. Ei sunt maeştrii energiei care circulă în această stare primitivă. În legătură cu controlorii fizici, ei sunt capabili să controleze eficient energia şi să o dirijeze chiar după transmutarea ei la nivel electric sau la stadiul aşa zis electronic. Însă câmpul lor de acţiune este considerabil scăzut când energia organizată electronic se lansează în turbioanele sistemelor atomice. După această manifestare, energiile cad sub controlul complet al puterii de atracţie al gravitaţiei liniare.

42:4.4 (473.2) Gravitaţia acţionează pozitiv pe liniile de putere şi canalele de energie ale centrelor de putere şi ale controlorilor fizici, însă aceste fiinţe nu doar o reacţie negativă la gravitaţie - exercitarea facultăţilor lor antigravitaţionale.

42:4.5 (473.3) În întregul spaţiu, frigul şi alte influenţe sunt prezente pentru a organiza creativ ultimatonii în electroni. Căldura este măsura activităţii electronice, în timp ce frigul semnifică pur şi simplu absenţa căldurii - repausul relativ al energiei - ceea ce este statutul schimbării-forţă universală a spaţiului dacă nici energia emergentă, nici materia organizată nu sunt prezente pentru a reacţiona la gravitaţie.

42:4.6 (473.4) Prezenţa şi acţiunea gravitaţiei sunt cele care împiedică apariţia zeroului teoretic absolut, deoarece spaţiul

interstelar nu este la temperatura de zero absolut. În tot spaţiul organizat există curenţi de energie sensibili la gravitaţie, circuite de putere, activităţi ultimatonice, precum şi energii electronice organizatoare. Din punct de vedere practic, spaţiul nu este vid. Chiar şi atmosfera Urantiei se subţiază tot mai mult, până la înălţimea de cinci mii de kilometrii unde ea începe să se împrăştie în materia spaţială medie a acestei secţiuni a universului. Spaţiul, care după cunoştinţele noastre se apropie cel mai mult de vid în Nebadon, conţine încă o sută de ultimatoni, echivalentul unui electron - pe şaisprezece centimetri cub. O astfel de rarefiere a materiei este considerată ca fiind, practic, spaţiul vid.

42:4.7 (473.5) Temperatura - căldura sau frigul - nu este secundară, decât faţă de gravitaţie, în domeniile evoluţiei energiei şi materiei. Ultimatonii se supun umil temperaturilor extreme. Temperaturile joase favorizează anumite forme de structuri electronice şi de asamblări atomice, în timp ce înaltele temperaturi facilitează tot felul de rupturi atomice şi de dezintegrări ale materiei.

42:4.8 (473.6) Când sunt supuse temperaturilor şi presiunilor anumitor stări solare interne, toate asocierile de atomi, în afară de cele mai primitive, pot fi dezintegrate. Căldura poate deci învinge în mare măsură stabilitatea gravitaţională, însă nici o căldură sau presiune solară cunoscute nu pot reconverti ultimatonii în energie puternică.

42:4.9 (473.7) Sorii aprinşi pot transforma materia în diverse forme de energie, însă lumile întunecate şi întregul spaţiu exterior pot întârzia activitatea electronilor şi ultimatonilor, până la a converti aceste energii în materia tărâmurilor. Anumite asocieri de electroni de natură vecină şi multe asocieri fundamentale ale materiei nucleare se

formează în temperaturile excesiv de joase ale spaţiului liber, şi cresc ulterior prin asociere cu adăugări mai mari de energie materializantă.

42:4.10 (473.8) În toate aceste metamorfoze nesfârşite ale energiei şi ale materiei, trebuie să se ţină cont de influenţa presiunii gravitaţionale şi de comportamentul antigravitaţional al energiilor ultimatonice în anumite condiţii de temperatură, de viteză şi de rotaţie. Temperatura, curenţii de energie, distanţa, prezenţa viilor organizatori ai forţei şi a directorilor de putere influenţează, de asemenea, toate fenomenele de transmutare a energiei şi a materiei.

42:4.11 (474.1) Creşterea masei în materie este egală cu creşterea energiei divizate cu pătratul vitezei luminii. Într-un sens dinamic, munca care poate fi îndeplinită de materia în repaus este egală cu energia consumată pentru a reuni elementele sale din Paradis minus rezistenţa forţelor de învins, pe parcursul tranzitului şi atracţiei exercitate de părţile materiei una faţă de alta.

42:4.12 (474.2) Existenţa formelor preelectronice ale materiei este indicată de cele două greutăţi atomice ale plumbului. Plumbul de formaţie originară cântăreşte puţin mai mult decât plumbul produs prin dezintegrarea uraniului cu ajutorul emanaţiilor de radiu; diferenţa de masă atomică reprezintă pierderea efectivă de energie în dezintegrarea atomului.

42:4.13 (474.3) Integritatea relativă a materiei este asigurată de faptul că energia nu poate fi absorbită sau emisă decât de cantităţi exacte, numite quante de savanţii de pe Urantia. Acest aranjament înţelept în domeniile materiale serveşte la menţinerea universurilor ca unităţi funcţionale.

42:4.14 (474.4) Cantitatea de energie absorbită sau eliberată pe parcursul unei schimbări de poziţie a electronilor sau a altor elemente este întotdeauna un „quantum” sau un multiplu al unui quantum, însă componenta vibratorie sau ondulatorie a acestor unităţi de energie este în întregime determinată de dimensiunile structurilor materiale implicate. Aceste valuri energetice ondulatorii au de 860 de ori diametrul ultimatonilor, al electronilor, al atomilor sau al altor unităţi care le dau naştere. Interminabila confuzie care însoţeşte observarea mecanicii ondulatorii a comportamentului quantelor este datorată suprapunerii undelor de energie: două creste se pot combina pentru a forma o creastă de o înălţime dublă, în timp ce o creastă şi o prăpastie pot să se combine pentru a se anula reciproc.

5. Manifestări ale energiei ondulatorii

42:5.1 (474.5) În suprauniversul Orvontonului există o sută de octave de energie ondulatorie. Printre cele o sută de grupuri de manifestări energetice, şaizeci şi patru sunt total sau parţial recunoscute pe Urantia. Razele soarelui constituie patru octave pe scara suprauniversală. Razele vizibile îmbrăţişează doar o octavă, care poartă numărul patruzeci şi şase al acestei serii. Urmează apoi grupul ultraviolet, în timp ce la zece octave mai sus se găsesc razele X, urmate de razele gama ale radiumului. La treizeci şi două de octave, sub lumina vizibilă a soarelui, întâlnim razele energetice ale spaţiului exterior, atât de frecvent amestecate cu minusculele particule de materie, formând activităţile care le sunt asociate. Imediat, sub

lumina solară vizibilă, apar razele infraroşii şi cu treizeci de octave mai jos, grupul transmiţător al radiodifuziunii.

42:5.2 (474.6) Din punctul de vedere al cunoaşterii ştiinţifice de pe Urantia secolului douăzeci - manifestările energiei ondulatorii se pot clasa în următoarele zece grupuri:

42:5.3 (474.7) 1. *Razele infraultimatonice*- rotaţiile marginale ale ultimatonilor, atunci când ei încep să ia o formă definită. Este primul stadiu al energiei emergente în care se pot detecta şi măsura fenomene ondulatorii.

42:5.4 (474.8) 2. *Raze ultimatonice.* Asamblarea energiei în sferele minuscule ale ultimatonilor ocazionează în conţinutul spaţiului vibraţii sesizabile şi măsurabile. Cu mult înainte ca fizicienii să descopere ultimatonul, ei vor fi detectat, indubitabil, fenomenele datorate ploii acestor raze pe Urantia. Aceste raze scurte şi potente reprezintă activitatea iniţială a ulimatonilor atunci când sunt încetiniţi până într-atâta încât să vireze către organizarea electronică a materiei. Pe măsură ce ultimatonii se aglomerează în electroni, se produce o condensare cu punerea în rezervă corespondentă de energie.

42:5.5 (475.1) 3. *Razele spaţiale scurte.* Sunt cele mai scurte dintre toate vibraţiile pur electronice; ele reprezintă stadiul preatomic al acestei forme de materie. Sunt necesare temperaturi extraordinar de joase sau de înalte pentru a produce aceste raze, care sunt de două feluri: una, care însoţeşte naşterea atomilor şi alta, care denotă dislocarea lor. Cea mai mare cantitate dintre ele emană din planul cel

mai dens al suprauniversului, acela al Căii Lactee, care este, de asemenea, planul de cea mai mare densitate a universurilor exterioare.

42:5.6 (475.2) 4. *Stadiul electronic.* Acest stadiu de energie este baza întregii materializări în cele şapte suprauniversuri. Atunci când electronii trec prin nivele energetice superioare de revoluţie orbitală la nivele inferioare sunt întotdeauna emise quantele. Schimbările de orbită a electronilor produc ejecţia sau absorbţia particulelor măsurabile de energie-lumină foarte bine determinate şi uniforme, în timp ce electronii individuali abandonează întotdeauna o particulă de energie-lumină atunci când ei suportă o coliziune. Manifestări de energie ondulatorie, însoţesc, de asemenea, activităţile corpurilor pozitive şi a altor elemente ale stadiului electronic.

42:5.7 (475.3) 5. *Razele gama.* Sunt emanaţiile care caracterizează disocierea spontană a materiei atomice. Cel mai bun exemplu al acestei forme de activitate electronică se găseşte în fenomenele asociate dezintegrării radiumului.

42:5.8 (475.4) 6. *Grupul razelor X.* Etapa următoare în încetinirea electronului furnizează diversele forme de raze X solare, cât şi razele X produse în mod artificial. Încărcătura electronică creează un câmp electric; mişcarea dă naştere unui curent electric; curentul produce un câmp magnetic. Atunci când un electron este brusc oprit, comoţia electromagnetică rezultantă produce raza X; raza X este *această* perturbaţie. Razele X solare sunt identice celor care sunt produse mecanic pentru a explora interiorul corpului uman, mai puţin lungimea lor de undă care este ceva mai mare.

42:5.9 (475.5) 7. *Razele ultraviolete* sau chimice ale luminii soarelui şi diversele lor producţii mecanice.

42:5.10 (475.6) 8. *Lumina albă*- întreaga lumină vizibilă a sorilor.

42:5.11 (475.7) 9. *Razele infraroşii*- încetinirea activităţii electronice apropiindu-se şi mai mult de căldura apreciabilă.

42:5.12 (475.8) 10. *Undele hertziene*- energiile utilizate pe Urantia pentru teledifuziuni.

42:5.13 (475.9) Pe aceste zece faze de activitate energetică ondulatorie, ochiul uman nu poate reacţiona decât la o singură octavă, aceea a totalităţii luminii solare obişnuite.

42:5.14 (475.10) Ceea ce se numeşte eter este pur şi simplu un nume colectiv pentru a desemna un grup de activităţi de forţă şi de energie care au loc în spaţiu. Ultimatonii, electronii şi celelalte conglomerate masice ale energiei sunt particule uniforme de materie. În tranzitul lor prin spaţiu, ele urmează în realitate linii drepte. Lumina şi toate celelalte forme de manifestări energetice recognoscibile constă într-o succesiune de particule energetice determinate, care se deplasează în linie dreaptă, mai puţin în măsura în care traiectoria lor este modificată de gravitaţie şi alte forţe interferente. Procesiunile de particule de energie apar ca fenomene ondulatorii atunci când sunt observate într-un anumit fel; acest fapt este datorat rezistenţei câmpului de forţă nediferenţiat al întregului spaţiu, eterul ipotetic, şi tensiunii intergravitaţionale a agregatelor de materie asociate. Lărgimea intervalelor dintre particulele de materie, precum şi viteza

iniţială a razelor de energie provoacă aparenţa ondulatorie a numeroaselor forme de energie materială.

42:5.15 (476.1) Excitaţia conţinutului de spaţiu produce o reacţie ondulatorie la trecerea particulelor de materie în deplasare rapidă, la fel cum trecerea unei nave pe apă declanşează valuri de amplitudini şi intervale variate.

42:5.16 (476.2) Comportamentul forţei primordiale dă naştere unor fenomene analoage, sub numeroase aspecte, eterului pe care îl imaginaţi voi. Spaţiul nu este vid; sferele spaţiului se învârtesc şi plonjează într-un imens ocean de energie-forţă desfăşurată. Conţinutul spaţial al unui atom nu este nici el vid. Oricum ar fi, eterul nu există; tocmai absenţa acestui eter ipotetic este cea care permite planetelor locuite să evite să cadă în soare şi electronilor circulând pe orbitele lor atomice să reziste căderii în nucleu.

6. Ultimatoni, electroni şi atomi

42:6.1 (476.3) În timp ce încărcătura de spaţiu a forţei universale este omogenă şi nediferenţiată, organizarea în materie a energiei evoluate antrenează concentrarea energiei în mase discontinui de dimensiuni definite şi greutăţi stabilite - o reacţie gravitaţională precisă.

42:6.2 (476.4) Gravitaţia locală sau liniară intră, pe deplin, în acţiune atunci când apare organizarea atomică a materiei. Materia preatomică devine uşor sensibilă la gravitaţie atunci când este activată de raze X şi de alte energii similare, însă gravitaţia liniară nu exercită atracţie

măsurabilă nici asupra particulelor de energie electronică liberă, neataşate şi neîncărcate, nici asupra ultimatonilor neasociaţi.

42:6.3 (476.5) Ultimatonii funcţionează prin atracţie reciprocă şi sunt sensibili numai la câmpul de gravitaţie circular al Paradisului. Nereacţionând la gravitaţia liniară, ei se găsesc astfel menţinuţi în curentul universal al spaţiului. Ultimatonii sunt capabili să îşi accelereze viteza de rotaţie până la a se comporta parţial ca înzestraţi cu antigravitaţie, însă fără intervenţia organizatorilor forţei sau a directorilor de putere, ei nu pot atinge viteza critică de eliberare, caz în care şi-ar pierde individualitatea şi s-ar întoarce în stadiul de energie de putere. În natură, ultimatonii nu scapă statutului lor de existenţă fizică, decât dacă participă la o dislocare terminală a unui soare răcit şi pe cale de a muri.

42:6.4 (476.6) Ultimatonii necunoscuţi pe Urantia îşi încetinesc mişcarea trecând prin numeroase faze de activitate fizică, înainte de a îndeplini condiţiile de energie revoluţionară prealabilă organizării electronice. Ultimatonii au trei tipuri de mişcări: rezistenţa lor reciprocă la forţa cosmică, revoluţia lor individuală cu potenţial de antigravitaţie şi potenţialul din interiorul electronului, a anumitor ultimatoni reciproc interasociaţi.

42:6.5 (476.7) Atracţia reciprocă asigură coeziunea a o sută de ultimatoni în constituţia unui electron şi nu există niciodată cu unul mai puţin sau cu unul mai mult într-un electron tipic. Pierderea unuia sau a mai multor ultimatoni distruge identitatea tipică a electronului, ceea ce duce la existenţa uneia din cele zece forme modificate ale electronului.

42:6.6 (476.8) Ultimatonii nu descriu orbite şi nu se învârt în circuite în interiorul electronilor, ci se răspândesc sau se grupează conform vitezelor de rotaţie axiale, ceea ce determină dimensiunile diferenţiale ale electronilor. Această aceeaşi viteză de rotaţie a ultimatonilor în jurul axei lor determină totodată reacţiile negative sau pozitive ale diferitelor tipuri de unităţi electronice. Ansamblul segregărilor şi grupărilor materiei electronice, precum şi diferenţierea electrică a corpurilor negative şi pozitive de energie-materie, rezultă din diversele funcţiuni ale asocierilor ultimatonilor care le compun.

42:6.7 (477.1) Fiecare atom are un diametru uşor superior unui sfert de milionime de milimetru, iar un electron cântăreşte puţin mai mult decât a două mia parte a celui mai mic atom, cel de hidrogen. Protonul pozitiv caracteristic nucleului atomic, cu toate că nu este cu mult mai mare decât un electron negativ, cântăreşte aproximativ de două mii de ori mai mult.

42:6.8 (477.2) Dacă s-ar mări masa materiei până când un electron ar cântări o zecime de uncie (2,83 grame), şi dacă dimensiunile sale ar fi crescute în măsura proporţiei, volumul acestui electron ar deveni la fel de mare ca acela al pământului. Dacă volumul unui proton - de o mie opt sute de ori mai greu decât un electron - ar fi mărit până la mărime unui ac de gămălie, atunci, în comparaţie, un ac de gămălie ar avea un diametru egal celui al orbitei pământului în jurul soarelui.

7. Materia atomică

42:7.1 (477.3) Întreaga materie se formează conform ordinii sistemului solar. În centrul fiecărui minuscul univers de energie există o porţiune nucleară de existenţă materială relativ stabilă şi comparativ staţionară. Această unitate centrală este înzestrată cu o triplă posibilitate de manifestare. În jurul acestui centru de energie şi într-o adâncime fără fund, însă în circuite fluctuante, se rotesc unităţile de energie vag comparabile cu planetele ce înconjoară soarele unui grup stelar asemănător propriului vostru sistem solar.

42:7.2 (477.4) În interiorul atomului, electronii se învârt în jurul protonului central, la distanţe proporţionale cu celor ale planetelor care se învârt în jurul soarelui, în spaţiul sistemului solar. În comparaţie cu mărimea lor reală, distanţa relativă dintre nucleul atomic şi circuitul electronic cel mai apropiat este aceeaşi ca cea dintre Soare şi Mercur, planeta învecinată cu soarele.

42:7.3 (477.5) Vitezele de rotaţie axiale ale electronilor şi vitezele lor pe orbitele lor în jurul nucleului atomic depăşesc, ambele, imaginaţia umană, fără a mai menţiona vitezele ultimatonilor care îi compun. Particulele pozitive ale radiumului îşi iau zborul în spaţiu cu şaisprezece mii de kilometri pe secundă, în timp ce particulele negative ating o viteză apropiată de aceea a luminii.

42:7.4 (477.6) Universurile locale sunt construite conform sistemului zecimal. Există exact o sută de materializări atomice de energie a spaţiului detectabile într-un univers de constituţie duală; este maximul posibil al organizărilor materiei în Nebadon. Aceste o sută de forme de materie constă într-o serie regulată, în care electroni, în număr de o sută, se învârt în jurul unui nucleu central relativ compact. Această

asociere ordonată şi sigură a diverselor energii este cea care constituie materia.

42:7.5 (477.7) La suprafaţa lor, lumile nu au toate o sută de elemente recognoscibile, însă aceste elemente sunt prezente pe undeva în aceste lumi: ele au fost fie prezente, fie sunt în curs de evoluţie. Circumstanţele originii unei planete şi ale evoluţiei ei subsecvente determină numărul de tipuri atomice care vor fi observabile în raport cu cele o sută de tipuri posibile. Atomii cei mai grei nu se găsesc la suprafaţa numeroaselor lumi. Chiar şi pe Urantia, elementele grele cunoscute manifestă o tendinţă de a zbura în străfulgerări la fel ca şi comportamentul radiumului, de exemplu.

42:7.6 (477.8) Stabilitatea atomului depinde de numărul de neutroni electric inactivi în nucleul central. Comportamentul chimic depinde în întregime de activitatea electronilor care se învârt liber în jurul nucleului.

42:7.7 (478.1) În Orvonton nu a fost niciodată posibil să se asambleze natural mai mult de o sută de electroni orbitali într-un acelaşi sistem atomic. Când un al o sută unulea a fost introdus artificial în câmpul orbitelor, a rezultat întotdeauna o dislocare aproape instantanee a protonului central şi o dispersie necontrolată a electronilor şi a altor energii eliberate.

42:7.8 (478.2) Cu toate că atomii pot conţine de la unu la o sută de electroni orbitali, numai cei zece electroni exteriori ai celor mai mari atomi se învârt în jurul nucleului central, ca corpuri distincte şi discontinue, rămânând intacţi şi compacţi în rotaţia lor pe orbite precise şi definite. Cei treizeci de electroni mai apropiaţi de centru sunt dificil de observat sau detectat, ca corpuri separate şi organizate.

Aceeaşi proporţie relativă de comportament al electronilor faţă de proximitatea de nucleu există în toţi atomii, oricare ar fi numărul electronilor conţinuţi. Cu cât ne apropiem mai mult de nucleu, cu atât mai puţin individualizarea electronilor este netă. Prelungirea electronico-ondulatorie a unui electron poate să se răspândească astfel încât să ocupe total orbitele atomice cele mai mici. Acest lucru este în special adevărat, în ceea ce priveşte electronii cei mai apropiaţi ai nucleului central.

42:7.9 (478.3) Cei treizeci de electroni ai orbitelor celor mai interioare au o individualitate, însă sistemele lor energetice tind să se amestece, întinzându-se de la un electron la altul şi, aproape, din orbită în orbită. Cei treizeci de electroni următori constituie a doua familie sau zonă energetică, individualitatea lor este mai pronunţată, corpul lor de materie exercită un control mai complet asupra sistemelor de energie care îi însoţeşte. Următorii treizeci de electroni, a treia zonă electronică, sunt încă şi mai individualizaţi şi circulă pe orbite mai distincte şi mai bine definite. Ultimii zece electroni nu sunt prezenţi decât în cele zece elemente, cele mai grele, şi au demnitatea independenţei, fiind deci capabili să scape mai mult sau mai puţin liber de controlul nucleului mamă. Cu un minim de variaţie în temperatură şi presiune, membrii acestui al patrulea grup, numiţi electroni externi, vor scăpa de controlul nucleului central, aşa cum ne este dat exemplul de dislocare spontană a uraniului şi a elementelor similare.

42:7.10 (478.4) Primii patruzeci şi şapte de atomi, cei care conţin de la unu la patruzeci şi şapte de electroni orbitali, sunt mai uşor de definit decât ceilalţi. De la cel de al patruzeci şi optulea, şi după el, caracterul

imprevizibil al prezenţei presupuse a Absolutului Necalificat se face tot mai mult simţit, însă o parte a acestei imprevizibilităţi electronice se datorează diferenţelor în vitezele de rotaţie axiale ale ultimatonilor şi proprietăţii lor inexplicabile de a se amesteca. Alte influenţe fizice, electrice, magnetice şi gravitaţionale acţionează, de asemenea, pentru a produce un comportament electronic variabil. Atomii sunt, deci, similari persoanelor în ceea ce priveşte posibilităţile de a prevedea comportamentul lor. Statisticienii pot enunţa legi guvernând un mare număr de atomi sau de persoane, dar sunt reduşi la tăcere atunci când este vorba de un singur atom sau de o singură persoană.

8. Coeziunea atomică

42:8.1 (478.5) În timp ce gravitaţia este unul dintre diferiţii factori contribuind la menţinerea ansamblului unui minuscul sistem de energie atomică există, de asemenea, prezentă în şi printre unităţile de bază, o energie puternică şi necunoscută; este secretul constituţiei lor fundamentale şi a comportamentului lor ultim, o forţă care rămâne să fie descoperită pe Urantia. Această influenţă universală impregnează întregul spaţiu interior al minusculei organizări energetice.

42:8.2 (478.6) Spaţiul dintre electronii unui atom nu este vid. În orice atom, acest spaţiu interelectronic este animat de manifestări ondulatorii perfecte sincronizate cu viteza electronilor şi rotaţia ultimatonilor. Această forţă nu este în întregime dominată de legile voastre recunoscute ale atracţiei pozitive şi negative; de aceea, ea se

conduce uneori într-un mod imprevizibil. Această influenţă anonimă pare a fi o reacţie a spaţiului-forţă al Absolutului Necalificat.

42:8.3 (479.1) Coeziunea protonilor încărcaţi şi a electronilor neîncărcaţi la nivelul atomului este asigurată de funcţiunea alternativă a mezotronului, particulă de materie de o sută optzeci de ori mai grea decât electronul. Fără acest dispozitiv, încărcătura electrică adusă de protoni ar disloca nucleul atomic.

42:8.4 (479.2) Aşa cum sunt constituiţii atomii, nici o forţă gravitaţională sau electrică nu ar putea asigura coeziunea nucleului lor. Integritatea nucleului este menţinută de funcţiunea coezivă alternativă a mezotronului care este capabil să reunească particulele încărcate şi neîncărcate datorită puterii masice superioare a forţei sale şi de o funcţiune suplimentară care face, constant să se schimbe locul protonilor şi al neutronilor. Mezotronul face, constant, să plece şi să vină încărcătura electrică a particulelor nucleare dintre protoni şi neutroni. Pe parcursul unei fracţiuni infinitezimale de secundă, o particulă nucleară dată este un proton încărcat, iar pe parcursul fracţiunii următoare, ea este un neutron lipsit de încărcătură., iar aceste alternanţe de statut energetic sunt atât de incredibil de rapide, încât încărcătura electrică este privată de orice oportunitate de a funcţiona ca influenţă dislocatoare. Acesta este modul în care mezotronul funcţionează ca o particulă „purtătoare de energie” care contribuie puternic la stabilitatea nucleară a atomului.

42:8.5 (479.3) Prezenţa şi funcţiunea mezotronilor explică, de asemenea, o altă enigmă referitoare la atom. Când atomii acţionează radioactiv, ei emit mult mai multă energie decât s-ar putea crede. Acest excedent de radiaţie provine din dezmembrarea mezotronului

„purtător de energie”, care devine atunci un simplu electron. Dezintegrarea mezotronului este însoţită, de asemenea, de emisia anumitor mici particule lipsite de încărcătură.

42:8.6 (479.4) Mezotronul explică anumite proprietăţi de coeziune ale nucleului atomic, însă nu explică nici coeziunea dintre protoni, nici adeziunea dintre neutroni. Forţa puternică şi paradoxală care asigură integritatea coezivă a atomului este o formă de energie încă nedescoperită pe Urantia.

42:8.7 (479.5) Aceşti mezotroni se găsesc în abundenţă în razele cosmice care se lovesc continuu de planeta voastră.

9. Filozofia naturală

42:9.1 (479.6) Religia nu este singura care e dogmatică; filozofia naturală tinde, de asemenea, să se dogmatizeze. Atunci când un educator religios binecunoscut a ajuns la concluzia că numărul şapte era fundamental în natură deoarece există şapte deschideri în capul uman, ar fi putut, dacă ar fi cunoscut mai bine chimia, să-şi susţină opinia bazând-o pe un fenomen veritabil al lumii fizice. În toate universurile fizice ale timpului şi spaţiului şi, cu toate că constituţia decimală a energie se manifestă universal, rămâne întotdeauna o reminiscenţă a faptului că premateria are o organizare electronică septuplă.

42:9.2 (479.7) Numărul şapte este fundamental pentru universul central şi pentru sistemul spiritual de transmisii înnăscute al caracterelor, însă numărul zece, sistemul zecimal, este inerent

energiei materiei şi creaţiei materiale. În ciuda acestui lucru, lumea atomică prezintă anumite caracteristici periodice care reapar în grupe de şapte, o marcă de naştere purtată de lumea materială şi amintind de foarte îndepărtata sa origine spirituală.

42:9.3 (480.1) Când se clasează elementele fundamentale în ordinea greutăţii lor atomice, această persistenţă septuplă a constituţiei creative rezultă în domeniul chimiei ca o recurenţă a proprietăţilor fizice şi chimice similare, în grupe septuple, periodice şi distincte. Când elementele chimice de pe Urantia se aranjează astfel într-un şir, orice cantitate sau proprietate dată, are tendinţa de a se repeta la toate cele şapte elemente. Această schimbare periodică prin şapte se reproduce, atenuându-se şi cu variante, în întregul sistem periodic. Ea se observă mai net în primele grupări de atomi uşori. Plecând de la un element oarecare, după ce s-a observat una dintre proprietăţile sale, această calitate se schimbă pe parcursul celor şase elemente consecutive, însă are tendinţa de a reapărea atunci când se ajunge la al optulea, altfel spus, al optulea element chimic activ seamănă cu primul, al nouălea cu al doilea, şi aşa mai departe. Un astfel de fapt în lumea fizică reaminteşte indubitabil de constituţia septuplă a energiei ancestrale, şi indică realitatea fundamentală a diversităţii septuple a creaţiilor timpului şi spaţiului. Omul ar trebui, de asemenea, să noteze faptul că există şapte culori în spectrul natural.

42:9.4 (480.2) Însă presupunerile filozofiei naturale nu sunt toate valabile; eterul ipotetic, de exemplu, reprezintă o ingenioasă încercare a oamenilor pentru a o unifica ignoranţa lor în ceea ce priveşte fenomenele spaţiului. Nu putem afirma filozofia universului conform observaţiilor a ceea ce se numeşte ştiinţă. Savanţii ar avea tendinţa să

nege că un fluture poate să rezulte dintr-o omidă, dacă nu ar vedea această metamorfoză cu proprii lor ochi.

42:9.5 (480.3) Dacă stabilitatea fizică, asociată elasticităţii biologice, este prezentă în natură acest fapt se datorează doar înţelepciunii aproape infinite posedată de Maeştrii Arhitecţi ai creaţiei. Nu trebuie nimic mai puţin ca o înţelepciune transcendentală pentru a concepe unităţi de materie atât stabile şi atât de eficient flexibile

10. Sisteme universale de energie nespirituală (sisteme ale minţii materiale)

42:10.1 (480.4) Desfăşurarea nesfârşită a realităţii cosmice relative de la absoluitatea monotei Paradisului până la absoluitatea puterii spaţiului lasă să se presupună evoluţia anumitor relaţii dintre realităţile nespirituale ale Primei Surse-Centru - aceste realităţi ascunse în puterea spaţiului care sunt revelate în monota şi provizoriu divulgate pe nivelele cosmice intermediare. Acest ciclu etern de energie este pus în circuit la Tatăl universurilor. El este deci absolut, şi de aceea el nu este nici expansibil, nici în fapt, nici în valoare. În acelaşi timp, Tatăl Primordial, acum ca şi întotdeauna, realizează în sine, pe baza unui cadru de semnificaţii de spaţiu-timp şi de spaţiu-timp transcens, un cadru de relaţii schimbătoare în care energia-materie este progresiv supusă supracontrolului spiritului viu şi divin, prin efortul experienţial al minţii vii şi personale.

42:10.2 (480.5) Energiile universale nespirituale sunt reasociate în sistemele vii ale minţii ne-Creatorului pe diverse nivele, din care unele pot fi descrise după cum urmează:

42:10.3 (480.6) 1. *Minte care precedă spiritele adjutante.* Este un nivel al minţii neexperienţial; pe lumile locuite, aceştia sunt Controlorii Fizici Principali, care îi aduc sprijinul lor. Este mintea automată, intelectul care nu poate fi învăţat al formelor cele mai primitive ale vieţii materiale, însă mintea care nu poate fi învăţată funcţionează pe numeroase nivele, în afara vieţii planetare primitive.

42:10.4 (481.1) 2. *Mintea spiritelor adjutante.* Aceasta este slujirea Spiritului-Mamă al unui univers local, funcţionând prin cele şapte spirite mentale adjutante ale sale, pe nivelul care poate fi predat (nemecanic) al minţii materiale. La acest nivel, mintea materială experimentează: ca intelect subuman (animal), în primele cinci spiritele adjutante; ca intelect uman (moral), în cele şapte spirite adjutante; în calitate de intelect suprauman (median), la ultimele două adjutante.

42:10.5 (481.2) 3. *Minte morontială în evoluţie.* Este conştiinţa în expansiune la personalităţile evoluânde, în carierele ascendente ale unui univers local. Ea este darul Spiritului-Mamă al universului local, în legătură cu Fiul Creator. Acest nivel minte implică organizarea tipului morontial de vehicul vital, sinteză a materialului şi a spiritualului efectuată de supraveghetorii puterii morontiale a universului local. Mintea morontială funcţionează diferenţiat, în răspuns la aceste şaptezeci de nivele de viaţă morontială, revelând o capacitate crescătoare de a se asocia minţii cosmice pe nivelele

superioare de împlinire. Este evoluţia normală a creaturilor umane, însă un minte de ordin nemorontial este, de asemenea, atribuit de Fiul şi Spiritul unui Univers copiilor nemorontiali ai creaţiilor locale.

42:10.6 (481.3) *Mintea cosmică.* Este mintea septuplă diversificată a timpului şi a spaţiului şi, pentru fiecare dintre fazele sale, unul dintre cele Şapte Spirite Maestru îşi aduce sprijinul unuia dintre cele şapte suprauniversuri. Mintea cosmică înglobează toate nivelele minţii finite şi se coordonează în mod experienţial cu nivelele de deitate evolutivă ale Minţii Supreme şi, în mod transcendent, cu nivelele existenţiale ale minţii absolute - circuitele directe ale Autorului Comun.

42:10.7 (481.4) În Paradis, mintea este absolută; în Havona, este absonită; în Orvonton este finită. Mintea implică, întotdeauna, activitatea de prezenţă a unui slujitor viu la care se adaugă sisteme energetice variate, iar acest fapt este adevărat în ceea ce priveşte mintea, indiferent de nivele sau de varietăţi. Însă, dincolo de mintea cosmică, devine tot mai dificil să se descrie relaţiile minţii cu energia nespirituală. Mintea Havonei este subabsolută, însă supraevolutivă; fiind existenţială-experienţială este mai aproape de absonit decât orice alt concept revelat urantienilor. Mintea Paradisului depăşeşte comprehensiunea umană; ea este existenţială, nespaţială şi netemporală. Cu toate acestea, toate aceste nivele mentale sunt dominate de prezenţa universală a Autorului Comun - prin controlul gravitaţiei mentale a Dumnezeului minţii din Paradis.

11. Mecanismele universului

42:11.1 (481.5) În evaluarea şi în recunoaşterea minţii, trebuie să ne amintim că universul nu este nici automat nici magic; el este o creaţie a minţii şi un mecanism al legilor. În practică, legile naturii operează pe ceea ce par a fi tărâmurile duale ale fizicului şi ale spiritualului, însă în realitate ele sunt una. Prima Sursă-Centru este cauza primordială a tuturor materializărilor şi, în acelaşi timp, primul Tată şi Tatăl final al tuturor spiritelor. În universurile exterioare ale Havonei, Tatăl Paradisiac nu apare decât ca pură energie şi pur spirit - sub forma Ajustorilor Gândirii şi altor fragmentări similare.

42:11.2 (481.6) Mecanismele nu domină într-un mod absolut toată creaţia; universul universurilor, considerat *ca un tot,* este conceput de minte, construit de minte şi administrat de minte. Însă mecanismul divin al universului universurilor este mult mai desăvârşit pentru ca metodele ştiinţifice ale minţii umane finite să poată distinge chiar şi o urmă a dominaţiei minţii infinite. Căci această minte creatoare, controloare şi susţinătoare nu este nici o minte materială, nici o minte de creatură; este mintea-spirit funcţionând pe şi de la nivelele creatoare ale realităţii divine.

42:11.3 (482.1) Aptitudinea de a distinge şi a descoperi mintea în mecanismele universului depinde, în întregime, de aptitudinea, de amplitudinea şi de capacităţile minţii angajate într-o asemenea sarcină de observare. Mintea spaţio-temporală, organizată pe baza energiilor timpului şi spaţiului este supusă mecanismelor timpului şi spaţiului.

42:11.4 (482.2) Mişcarea şi gravitaţia universală sunt faţete gemene ale mecanismului impersonal timp-spaţiu al universului universurilor.

Nivelele la care spiritul, mintea şi materia reacţionează la gravitaţie sunt în întregime independente de timp, însă independente de spaţiu (nespaţiale) sunt doar veritabilele nivele spirituale ale realităţii. Nivelele superioare ale minţii universului - nivelele minţii-spirit - pot, de asemenea, să fie nespaţiale, însă nivelele minţii materiale, aşa cum este mintea umană, sunt sensibile interacţiunilor gravitaţiei universale; ele nu pierd această sensibilitate decât în măsura în care sunt identificate cu spiritul. Nivelele realităţii spirituale se recunosc după conţinutul lor în spirit, iar spiritualitatea în timp şi spaţiu este invers proporţională cu sensibilitatea sa la gravitaţia liniară.

42:11.5 (482.3) Sensibilitatea la gravitaţia liniară este o măsură cantitativă a energiei nespirituale. Toate masele energiei organizate sunt supuse controlului ei, mai puţin în măsura în care mişcarea şi mintea acţionează asupra lor. Gravitaţia liniară este forţa coezivă de anvergură scurtă a macrocosmosului, aşa cum forţele de coeziune intraatomice sunt forţele cu bătaie scurtă ale microcosmosului. Energia fizică materializată organizată în ceea ce numim materie nu poate traversa spaţiul fără să influenţeze sensibilitatea la gravitaţia liniară. Cu toate că sensibilitatea gravitaţională este direct proporţională cu masa, ea este modificată prin spaţiul intermediar astfel încât, dacă o considerăm invers proporţională cu pătratul distanţei, rezultatul nu ajunge decât la o aproximaţie destul de grosolană. Spaţiul triumfă în cele din urmă asupra gravitaţiei liniare, deoarece el conţine influenţe antigravitaţionale ale numeroaselor forţe supramateriale care acţionează pentru a neutraliza acţiunea gravitaţiei şi toate reacţiile asociate.

42:11.6 (482.4) Mecanisme cosmice extrem de complexe şi care par destul de automate tind întotdeauna să ascundă prezenţa minţii interioare inventive sau creative în toate inteligenţele situate foarte mult deasupra nivelelor universale ale naturii şi ale posibilităţilor mecanismului însuşi. Este, deci, inevitabil ca mecanismele superioare ale universului să pară lipsite de minte ordinelor inferioare de creaturi. Singura excepţie posibilă la această concluzie ar fi atribui o facultate mentală uimitorului fenomen al unui *univers care pare a se susţine pe el însuşi*- însă aceasta este o problemă de filozofie, mai degrabă decât de experienţă actuală.

42:11.7 (482.5) De vreme ce mintea coordonează universul, fixitatea mecanismelor este inexistentă. Evoluţia progresivă asociată întreţinerii cosmice autonome este un fenomen universal. Capacitatea universului de a evolua este inepuizabilă în infinitul spontaneităţii. Progresul către o unitate armonioasă, o sinteză experienţială crescătoare, superimpuse unei complexităţi întotdeauna crescânde a relaţiilor, nu se poate efectua decât printr-o minte dominantă având o intenţie.

42:11.8 (482.6) Cu cât mintea universală asociată unui fenomen oarecare al universului este mai elevată cu atât le este mai dificil tipurilor mentale inferioare să o descopere. Deoarece mintea mecanismului universului este o minte-spirit creativă (facultatea mentală însăşi a Infinitului), ea nu poate fi niciodată descoperită sau distinsă de organismele mentale ale nivelelor inferioare ale universului, şi cu atât mai puţin de mintea cea mai *umilă* dintre toate, mintea umană. Cu toate că mintea animală evoluândă îl caută, în mod

natural, pe Dumnezeu, ea nu poate, singură şi prin ea însăşi, să îl cunoască pe Dumnezeu în mod inerent.

12. Modele şi forme — dominaţia minţii

42:12.1 (483.1) Evoluţia mecanismelor implică şi indică prezenţa ascunsă a dominaţiei minţii creatoare. Aptitudinea intelectului muritor de a concepe, proiecta şi crea mecanisme automate demonstrează calităţile superioare, creative şi intenţionale ale minţii umane ca influenţă dominantă pe planetă. Mintea tinde întotdeauna să:

42:12.2 (483.2) 1. Creeze mecanisme materiale.

42:12.3 (483.3) 2. Descopere mistere ascunse.

42:12.4 (483.4) 3. Exploreze situaţii îndepărtate.

42:12.5 (483.5) 4. Formuleze sisteme mentale.

42:12.6 (483.6) 5. Atingă scopuri de înţelepciune.

42:12.7 (483.7) 6. Ajungă la nivele spirituale.

42:12.8 (483.8) 7. Împlinească destinele divine - supreme, ultime şi absolute.

42:12.9 (483.9) Mintea este întotdeauna creatoare. Dotarea mentală individuală a unui animal, a unei fiinţe umane şi a unui morontial, a unui ascender spiritual, sau a unui finalitar, este întotdeauna capabilă să producă un corp corespunzător şi utilizabil pentru a identifica creatura vie. Însă fenomenul prezenţei unei personalităţi sau modelul unei identităţi nu sunt, ca atare, manifestări ale energiei, fie că ea este

fizică, mentală sau spirituală. Forma personalităţii este aspectul *arhetipal* al unei fiinţe vii; ea implică un *dispozitiv* de energii care adăugat vieţii şi mişcării este *mecanismul* existenţei creaturilor.

42:12.10 (483.10) Chiar fiinţele spirituale au o formă, şi aceste forme de spirit (modele) sunt reale. Chiar şi tipurile cele mai elevate de personalităţi spirituale au forme - prezenţe de personalitate analoage în toate privinţele corpurilor muritoare de pe Urantia. Aproape toate fiinţele întâlnite în cele şapte suprauniversuri posedă forme. Însă această regulă generală comportă câteva excepţii: Ajustorii Gândirii par lipsiţi de formă până la contopirea cu sufletul supravieţuitor al asociatului lor muritor. Mesagerii Solitari, Spiritele Inspirate ale Trinităţii şi Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit, Mesagerii Gravitaţiei, Arhivarii Transcendentali şi câteva alte categorii nu au nici ele, forme sesizabile. Însă acestea sunt rarele excepţii tipice; marea majoritate a fiinţelor au forme personale specifice care caracterizează fiecare individ; ele sunt susceptibile de a fi recunoscute şi personal desluşite.

42:12.11 (483.11) Legătura dintre mintea cosmică şi slujirea spiritelor mentale adjutante dă naştere unui tabernacul fizic potrivit fiinţei umane în evoluţie. Mintea morontială individualizează similar forme morontiale pentru toţi supravieţuitorii muritori. La fel cum corpul muritor este personal şi caracteristic pentru orice fiinţă umană, tot astfel forma morontială va fi înalt individuală şi adecvat caracteristică minţii creatoare care o domină. Două forme morontiale nu se aseamănă niciodată, nu mai mult decât două corpuri umane. Supraveghetorii Puterii Morontiale pun la dispoziţie materialele morontiale nediferenţiate cu ajutorul cărora viaţa morontială poate

începe să opereze, iar serafimii care îi asistă furnizează aceste materiale. Şi, după viaţa morontială, se va constata că formele spirituale sunt, de asemenea, diverse, personale şi caracteristice locuitorilor lor mentali-spirituali respectivi.

42:12.12 (483.12) Pe o lume materială, voi vă gândiţi la un corp ca având un spirit, însă noi, noi considerăm spiritul ca prevăzut cu un corp. Ochii fizici sunt cu adevărat ferestre ale sufletului născut din spirit. Spiritul este arhitectul, mintea este constructorul, corpul este construcţia materială.

42:12.13 (484.1) Energiile fizice, spirituale şi mentale ca atare şi în stare pură nu reacţionează complet una la alta ca actuale ale universurilor fenomenale. În Paradis, cele trei energii sunt coordonate, în Havona se asigură coordonarea lor, în timp ce la nivelul activităţilor finite ale universului, se poate întâlni întreaga gamă de denumiri materiale, mentale şi spirituale. În situaţiile nepersonale ale timpului şi ale spaţiului, energia fizică pare a predomina, însă se pare, de asemenea, că cu cât mai mult funcţiunea minte-spirit se apropie de divinitatea intenţiei şi de supremaţia acţiunii, cu atât faza spirituală are tendinţa să preia controlul. La nivelul ultim, mintea-spirit poate deveni aproape complet preponderentă. Pe nivelul absolut, spiritul domină cu siguranţă. Plecând de aici către domeniile timpului şi ale spaţiului, oriunde este prezentă o realitate de spirit şi oricând funcţionează mintea-spirit reală, există întotdeauna tendinţa să se formeze o contrapondere materială sau fizică a acestei realităţi spirituale.

42:12.14 (484.2) Spiritul este realitatea creatoare; contraponderea fizică este reflectarea realităţii spirituale în timp-spaţiu, repercusiunea fizică a acţiunii creatoare a minţii-spirit.

42:12.15 (484.3) Mintea umană domină universal materia, întocmai cum şi ea , răspunde supracontrolului ultim al spiritului, iar în omul muritor, numai mintea care se supune liber îndrumării spiritului poate spera să supravieţuiască existenţei muritoare în timp-spaţiu, în calitate de copil nemuritor al lumii spirituale eterne a Supremului, a Ultimului şi a Absolutului: a Infinitului.

42:12.16 (484.4) [Prezentat la cererea lui Gabriel de un Puternic Mesager în serviciu în Nebadon.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 42 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 44 >>

Capitolul 43

Constelaţiile

43:0.1 (485.1) URANTIA este numită, de obicei, 606 a Sataniei din Norlatiadek din Nebadon, aceasta semnificând că ea este a şase sute şasea lume locuită din sistemul local al Sataniei, situat în constelaţia Norlatiadekului, una dintre cele o sută de constelaţii ale universului local al Nebadonului. Constelaţiile fiind diviziunile primare ale unui univers local, conducătorii lor fac legătura dintre sistemele locale de lumi locuite şi administraţia centrală a universului local pe Salvington şi, prin reflectare, cu supraadministraţia Celor Îmbătrâniţi de Zile pe Uversa.

43:0.2 (485.2) Guvernul constelaţiei voastre este situat într-unciorchine de 771 de sfere arhitecturale, din care cea mai centrală şi

cea mai mare este Edentia, sediul administrativ al Părinţilor Constelaţiei, Preaînalţii Norlatiadekului. Edentia însăşi, este aproape de o sută de ori mai mare decât lumea voastră. Cele şaizeci şi şase de sfere majore care o înconjoară au aproape de zece ori dimensiunea Urantiei, pe când ce cei zece sateliţi care se învârt în jurul fiecăreia dintre aceste şaizeci şi şase de lumi sunt aproape de mărimea Urantiei. Aceste 771 de sfere arhitecturale au dimensiuni în întregime comparabile celor care prevalează în alte constelaţii.

43:0.3 (485.3) Calculul timpului şi măsura distanţei pe Edentia sunt aceleaşi ca pe Salvington şi, spre deosebire de sferele capitalei universului, lumile-sediu ale constelaţiilor sunt amplu prevăzute cu toate ordinele de inteligenţă celeste. În general, aceste personalităţi nu sunt foarte diferite de cele descrise în legătură cu administraţia universului.

43:0.4 (485.4) Serafimii supraveghetori, al treilea ordin de îngeri ai universului local, sunt puşi în serviciului constelaţiilor. Ei îşi stabilesc cartierul general pe sferele capitalelor, şi dau un ajutor considerabil lumilor de educaţie morontială care le înconjoară. În Norlatiadek, cele şaptezeci de sfere majore, precum şi cei şapte sute de sateliţi, sunt locuiţi de univitaţi, cetăţenii permanenţi ai constelaţiei. Toate aceste lumi arhitecturale sunt în întregime administrate de diversele grupuri care le sunt native şi dintre care cea mai mare parte nu sunt revelate, însă care îi conţin pe eficienţii spirongi şi pe minunaţii spornagi. Reprezentând punctul median al regimului de educaţie morontială, viaţa morontială a constelaţiilor este, după cum este de închipuit, atât tipică, cât şi ideală.

1. Sediile constelaţiilor

43:1.1 (485.5) Edentia abundă de înalte ţinuturi fascinante, de ridicături întinse de materie fizică, încununate de viaţă morontială şi învăluite de strălucire spirituală, însă nu există lanţuri risipite de munţi aşa cum apar pe Urantia. Există zeci de mii de lacuri sclipitoare şi alte mii şi mii de pâraie care le leagă, însă nu există mari oceane sau râuri torenţiale. Doar pământurile înalte sunt lipsite de cursuri de apă la suprafaţa lor.

43:1.2 (486.1) Apa de pe Edentia şi din sferele arhitecturale similare nu este diferită de cea a planetelor evolutive. Sistemele hidraulice ale acestor sfere sunt atât de suprafaţă, cât şi subterane, iar umiditatea circulă constant. Se poate naviga în jurul Edentiei urmând diversele trasee acvatice, însă principala cale de transport este atmosfera. Fiinţele spirituale călătoresc în chip firesc deasupra suprafeţei sferei, în timp ce fiinţele morontiale şi fizice se servesc de mijloace materiale şi semimateriale pentru a traversa atmosfera.

43:1.3 (486.2) Edentia şi lumile sale asociate au o atmosferă veritabilă, amestecul obişnuit de trei gaze, caracteristic creaţiilor arhitecturale, care conţine cele două elemente ale atmosferei Urantiene, plus gazul morontial convenabil respiraţiei creaturilor morontiale. Însă, cu toate că această atmosferă este atât materială, cât şi morontială, nu se produc nici furtuni, nici uragane şi nu există nici veri, nici ierni. Această absenţă a problemelor atmosferice şi a variaţiilor sezoniere permite înfrumuseţarea tuturor exterioarelor pe aceste lumi special create.

43:1.4 (486.3) Pământurile înalte ale Edentiei prezintă o topografie fizică magnifică, a cărei frumuseţe este sporită de răspândirea nesfârşită a vieţii care abundă pe întreaga lor lungime şi lărgime. Spre deosebire de câteva structuri, mai degrabă izolate, aceste pământuri înalte nu conţin nici o construcţie făcută de mâna creaturilor. Ornamentaţiile materiale şi morontiale sunt limitate la zonele de locuit. Colinele sunt locuri de rezidenţă speciale şi sunt magnific înfrumuseţate de opere de artă biologice şi morontiale.

43:1.5 (486.4) Pe culmea celui de-al şaptelea lanţ de pământuri înalte se găsesc sălile de reînviere ale Edentiei, în care se trezesc muritorii ascendenţi aparţinând ordinului modificat secundar de ascensiune. Aceste camere de reasamblare a creaturilor sunt puse sub supravegherea Melchizedekilor. Prima dintre sferele receptoare ale Edentiei (ca planeta Melchizedekde lângă Salvington) posedă, de asemenea, săli de reînviere speciale sau în care se reasamblează muritorii ordinelor de ascensiune modificaţi.

43:1.6 (486.5) Melchizedekii întreţin, de asemenea, pe Urantia două colegii speciale. Unul, şcoala de urgenţă, este consacrat studiului problemelor iscate de rebeliunea de pe Satania. Celălalt, şcoala demanifestare, este dedicat cunoaşterii aprofundate a noilor probleme rezultând din faptul că Mihail a efectuat manifestarea sa finală pe una dintre lumile Norlatiadekului. Acest al doilea colegiu a fost stabilit în urmă cu aproape patruzeci de mii de ani, imediat după ce Mihail a proclamat că Urantia a fost aleasă ca lume a manifestării sale finale.

43:1.7 (486.6) Marea decristal, aria de primire a Edentiei, este apropiată de centrul administrativ şi înconjurată de amfiteatrul

cartierului general. În jurul acestei zone, se găsesc centrele guvernamentale pentru cele şaptezeci de diviziuni ale treburilor constelaţiei. Jumătate din Edentia este împărţită în şaptezeci de secţiuni triunghiulare, ale căror frontiere converg în clădirile sediului sectoarelor lor respective. Restul formează un singur imens parc natural, grădinile lui Dumnezeu.

43:1.8 (486.7) Pe parcursul vizitelor voastre periodice pe Edentia, întreaga planetă va fi deschisă inspecţiei voastre, însă vă veţi petrece cea mai mare parte a timpului în triunghiul administrativ al cărui număr corespunde cu acela al lumii voastre curente de reşedinţă. Veţi fi întotdeauna bineveniţi ca observatori în adunările legislative.

43:1.9 (486.8) Zona morontială afectată muritorilor ascendenţi, aflaţi pe Edentia, este situată în regiunea mediană a celui de al treizeci şi cincilea triunghi învecinat cu cartierul general al finalitarilor, situat în al treizeci şi şaselea. Sediul general al univitaţiilor ocupă o enormă suprafaţă în regiunea mediană a triunghiului al treizeci şi patrulea, învecinat cu rezerva rezidenţială a cetăţenilor morontiali. După aceste aranjamente, putem vedea că s-au luat măsuri pentru a găzdui cel puţin şaptezeci de diviziuni majore ale vieţii celeste şi, de asemenea, că fiecare dintre cele şaptezeci de zone triunghiulare este legată la una dintre cele şaptezeci de sfere majore de instruire morontială.

43:1.10 (487.1) Marea de cristal a Edentiei este formată dintr-un singur cristal circular imens, de aproximativ o sută şaizeci de kilometri circumferinţă şi de aproape cincizeci de kilometri în adâncime. Acest cristal magnific serveşte drept câmp de primire pentru toţi serafimii transportori şi pentru alte fiinţe care sosesc din

punctele exterioare ale sferei. Această mare de sticlă uşurează mult aterizarea serafimilor transportori.

43:1.11 (487.2) Un câmp de cristal de acest ordin se găseşte pe aproape toate lumile arhitecturale. În afară de valoare sa decorativă, el serveşte la multe alte scopuri: este utilizat pentru a descrie reflectivitatea suprauniversală unor grupuri asemănătoare, precum şi ca factor în tehnica transformării energiei pentru a modifica curenţii spaţiului şi pentru a adapta alţi curenţi de energie fizică sosind pe lumea arhitecturală respectivă.

2. Guvernul constelaţiei

43:2.1 (487.3) Constelaţiile sunt unităţile autonome ale unui univers local, fiecare constelaţie fiind administrată conform propriilor sale texte legislative. Când tribunalele Nebadonului se reunesc pentru a cumpăni asupra treburilor universului, toate chestiunile interne sunt judecate în acord cu legile în vigoare în constelaţia respectivă. Decretele judiciare ale Salvingtonului, precum şi textele legislative ale constelaţiilor sunt aplicate de administratorii sistemelor locale.

43:2.2 (487.4) Astfel, constelaţiile funcţionează ca unităţi legislative sau ordonatoare de legi, în timp ce sistemele locale servesc drept unităţi de aplicare sau de impunere a acestor legi. Guvernul Salvingtonului este suprema autoritate judiciară şi coordonatoare.

43:2.3 (487.5) Cu toate că funcţiunea juridică supremă se bazează pe administrarea centrală a universului local, există două tribunale

subsidiare, însă majore, în sediul fiecărei constelaţii, consiliul Melchizedekilor şi tribunalul celor Preaînalţi.

43:2.4 (487.6) Toate problemele judiciare sunt mai întâi trecute în revistă de consiliul Melchizedekilor. Doisprezece membri ai acestui ordin, care au primit pe planetele evolutive şi lumile-sedii ale sistemelor o anumită experienţă necesară, sunt împuterniciţisă reexamineze dovezile, să rezume plângerile şi să formuleze verdicte provizorii, care sunt transmise curţii celor Preaînalţi, Tatăl domnind în Constelaţie. Departamentul treburilor muritoare în acest ultim tribunal este compus din şapte judecători care sunt, toţi, muritori ascendenţi. Cu cât vă ridicaţi mai mult în univers, cu atât sunteţi mai siguri de a fi judecaţi de persoane din specia voastră.

43:2.5 (487.7) Corpul legislativ al constelaţiei este împărţit în trei grupe. Programul legislativ al unei constelaţii îşi are sursa în camera de jos a ascenderilor, grup condus de un finalitar şi compus dintr-o mie de muritori reprezentativi. Fiecare sistem numeşte zece membri pentru a participa la acest ansamblu deliberativ. Pe Edentia, acest corp nu este în prezent complet.

43:2.6 (487.8) Camera mediană a legislatorilor provine din oştirile serafice şi asociaţii lor, alţi copii ai Spiritului-Mamă al universului local. Acest grup comportă o sută de membri numiţi de personalităţile supraveghetoare care prezidează diversele activităţi ale acestor fiinţe în timp ce sunt în funcţiune în cadrul constelaţiei.

43:2.7 (488.1) Corpul consultativ sau superior al legislatorilor constelaţiei este camera pairilor - camera Fiilor divini. Acest corp este ales de Preaînalţii Părinţi şi conţine zece membri. Pot servi în această cameră înaltă, doar Fiii cu o experienţă specială. Este grupul care

stabileşte legile, economiseşte timpul şi serveşte în mod foarte eficient cele două diviziuni inferioare ale adunării legislative.

43:2.8 (488.2) Consiliul conjugat al legislatorilor este compus din câte trei membri din fiecare dintre aceste branşe distincte ale adunării deliberatoare a constelaţiilor, şi este prezidat de Preaînaltul junior domnitor. Acest grup sancţionează forma definitivă a tuturor textelor şi autorizează promulgarea lor prin teledifuziuni. Aprobarea comisiei supreme transformă textele legislative în legi ale tărâmului; decretele sunt finale. Promulgările legislative ale Edentiei constituie legea fundamentală a întregului Norlatiadek.

3. Prea Înalţii din Norlatiadek

43:3.1 (488.3) Conducătorii constelaţiilor aparţin ordinului Vorondadekilor de filiaţie a universului local. Când sunt însărcinaţi cu un serviciu activ în univers, ca şefi ai constelaţiilor sau în altă calitate, aceşti Fiii sunt cunoscuţi sub numele de cei *Preaînalţi,* deoarece ei încorporează cea mai înaltă înţelepciune administrativă dublată de loialitatea cea mai clarvăzătoare şi cea mai inteligentă dintre toate ordinele Fiilor de Dumnezeu ai Universului Local. Integritatea lor personală şi loialitatea lor de grup nu au fost niciodată puse în discuţie; în Nebadon nu s-a produs niciodată vreo nemulţumire ori lipsă de loialitate din partea a Fiilor Vorondadeki.

43:3.2 (488.4) Trei Fii Vorondadeki cel puţin sunt împuterniciţi de Gabriel ca Preaînalţi ai fiecărei constelaţii a Nebadonului. Cel care prezidează acest trio se numeşte *Tatăl Constelaţiei,* iar cei doi asociaţi

ai săi *Preaînaltul senior* şi *Preaînaltul junior*. Un Tată al Constelaţiei domneşte pe parcursul a zece mii de ani standard (aproximativ 50.000 de ani de pe Urantia), după ce a servit ca asociat junior şi asociat senior pe parcursul unor perioade egale.

43:3.3 (488.5) Psalmistul ştia că Edentia era guvernată de trei Părinţi ai Constelaţiilor şi, în consecinţă, vorbea de locurile lor la plural: „Există un fluviu ale cărui ape vor bucura cetatea lui Dumnezeu, locul cel mai sfânt al tabernaculelor celor Preaînalţi”.

43:3.4 (488.6) De-a lungul vremurilor a existat o mare confuzi pe Urantia în ceea ce priveşte diverşii conducători ai universului. Mulţi învăţători de mai târziu le-au confundat cu Părinţii Preaînalţi pe zeităţile lor tribale nedesluşite şi nedefinite. Chiar şi mai târziu, evreii au contopit toţi conducătorii celeşti într-o Deitate complexă. Un învăţător a înţeles că cei Preaînalţi nu erau Şefii Supremi, deoarece el a spus: „Cel care locuieşte lăcaşul secret al celor Preaînalţi va locui la umbra celui Atotputernic”. În analele Urantiei este uneori foarte dificil să se ştie exact cine este cel desemnat prin termenul „Preaînalţi”. Însă Daniel înţelegea prea bine aceste probleme. El spune, „Cei Preaînalţi domnesc în împărăţia oamenilor, pe care o dau cui vor”.

43:3.5 (488.7) Părinţii Constelaţiilor se ocupă foarte puţin de indivizii unei planete locuite, însă sunt strâns asociaţi cu funcţiunile legislative ale constelaţiilor care preocupă atâta de mult pe fiecare *rasă* muritoare şi pe fiecare *grup* naţional de lumi locuite.

43:3.6 (489.1) Cu toate că regimul constelaţiei se interpune între voi şi administraţia universului local, în mod obişnuit voi vă veţi îndrepta

foarte puţin atenţia către guvernul constelaţiei voastre. Interesul vostru se va concentra, în principal, asupra sistemului vostru local, Satania. Însă Urantia este temporar în legătură strânsă cu şefii constelaţiei ei, din cauza anumitor condiţii sistemice şi planetare iscate de rebeliunea lui Lucifer.

43:3.7 (489.2) Pe parcursul secesiunii lui Lucifer, Preaînalţii Edentiei au pus stăpânire pe anumite faze ale autorităţii planetare de pe lumile rebele. Ei au continuat să exercite această putere, iar Cei Îmbătrâniţi de Zile au confirmat de mult că ei puteau prelua controlul acestor lumi nesupuse. Cei Preaînalţi vor continua cu siguranţă să exercite această jurisdicţie pe care au preluat-o atâta timp cât mai trăieşte Lucifer . Într-un sistem loial, o mare parte a acestei autorităţi ar fi, în mod normal, i-ar reveni suveranului sistemului.

43:3.8 (489.3) Însă mai există şi un alt fel în care Urantia se leagă într-un mod special de cei Preaînalţi de o altă manieră. În timp ce Mihail, Fiul Creator, îşi efectua misiunea sa terminală de manifestare, succesorul lui Lucifer nu dispunea de deplină autoritate în sistemul local, şi toate chestiunile Urantiei privitoare la manifestarea lui Mihail au fost imediat supravegheate de cei Preaînalţi ai Norlatiadekului.

4. Muntele adunării — Fidelul Zilelor

43:4.1 (489.4) Prea sfântul munte al adunării este reşedinţa Fidelului Zilelor, reprezentantul Trinităţii Paradisului în funcţiune pe Edentia.

43:4.2 (489.5) Acest Fidel al Zilelor este un Fiu al Trinităţii Paradisului care locuieşte pe Edentia ca reprezentant personal al lui

Emmanuel pe parcursul creaţiei acestei lumi-sediu. Fidelul Zilelor se găseşte la dreapta Părinţilor Constelaţiei pentru a-i sfătui, însă nu formulează niciodată sfatul său decât dacă i s-a cerut. Înalţii Fii ai Paradisului nu participă niciodată la conducerea problemelor unui univers local, decât la solicitarea conducătorilor în exerciţiu ai acestor domenii. Însă un Fidel al Zilelor este pentru cei Preaînalţi ai unei constelaţii ceea ce este o Uniune a Zilelor pentru un Fiu Creator.

43:4.3 (489.6) Reşedinţa Fidelului Zilelor din Edentia este pentru constelaţie centrul sistemului paradisiac de comunicări şi informaţii exterioare universului local. Aceşti Fii ai Trinităţii, cu statele lor majore de personalităţi ale Paradisului şi ale Havonei, în legătură cu Uniunea Zilelor supraveghetoare, sunt în comunicare directă şi constantă cu membrii ordinului lor din toate universurile, chiar până în Havona şi Paradis.

43:4.4 (489.7) Preasfântul munte este încântător de frumos şi minunatînzestrat, însă reşedinţa efectivă a Fiilor Paradisului este modestă în comparaţie cu lăcaşul central al celor Preaînalţi şi tot ceea ce îl înconjoară, cele şaptezeci de edificii compunând habitatul Fiilor Vorondadeki. Aceste instalaţii sunt exclusiv rezidenţiale şi în întregime separate de vastele clădiri administrative ale cartierului general în care se reglează problemele constelaţiei.

43:4.5 (489.8) Reşedinţa Fidelului de Zile pe Edentia este situată la nord de lăcaşurile celor Preaînalţi, şi ea este cunoscută sub numele de „munte al adunării Paradisului”. Pe aceste pământuri înalte consacrate, muritorii ascendenţi se reunesc periodic pentru a-l asculta pe acest Fiu al Paradisului vorbindu-le despre lunga şi uluitoarea călătorie a muritorilor în progres, care trec prin miliardul de lumi de

perfecţionare ale Havonei, şi despredesfătările de nedescris ale Paradisului, iar pe parcursul acestor reuniuni speciale pe Muntele Adunării, muritorii morontiali fac mai bine cunoştinţă cu diversele grupuri de personalităţi originare ale universului local.

43:4.6 (490.1) Când trădătorul Lucifer, altă dată suveran al Sataniei, şi-a proclamat pretenţiile sale la o jurisdicţie mai extinsă, el încerca să depăşească toate ordinele superioare de filiaţie în planul guvernamental al universului local. El avea intenţia aceasta în inima sa, spunând: „Îmi voi înălţa tronul mai presus de Fiii lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării în nord; voi fi ca cei Preaînalţi”.

43:4.7 (490.2) Cei o sută de Suverani ai Sistemelor se reunesc periodic în conclave pe Edentia, care deliberează asupra bunăstării constelaţiei. După rebeliunea din Satania, rebelii Jerusemului au păstrat obiceiul de a participa la aceste consilii de pe Edentia, aşa cum au făcut-o înainte. Nu a fost găsită nici o modalitate de a se pune capăt acestei arogante insolenţe. A trebuit să se aştepte ca Mihail să îşi fi terminat efuziunea sa pe Urantia şi să preia, prin urmare, suveranitatea nelimitată asupra întregului Nebadon. Din ziua aceea, acestor instigatori ai păcatului nu li s-a mai permis să mai şadă în consiliile Edentiei cu loialii Suveranilor Sistemelor.

43:4.8 (490.3) Învăţătorii din vremurile de demult cunoşteau aceste lucruri, aşa cum o arată registrele: „Şi a existat o zi când Fii lui Dumnezeu au venit să se prezinte în faţa celor Preaînalţi şi Satan a venit, şi el acolo, şi s-a prezentat printre ei”. Acesta este o declaraţie de fapt, fără a se face mai face nici o legătură cu textul în care se găseşte.

43:4.9 (490.4) De la triumful lui Cristos, întregul Norlatiadek este pe cale de a fi curăţit de păcat şi de rebeli. Cu câtva timp înainte de moartea fizică a lui Mihail, Satan, asociatul lui Lucifer cel decăzut, a încercat să asiste la un astfel de conclav pe Edentia, însă sentimentul celorlalţi membri faţă de arhirebelilor s-a concretizat în aşa fel încât porţile compătimirii le-au fost aproape universal închise, şi adversarii satanici nu au găsit nici un loc unde să se reunească. Când nu este nici o poartă deschisă pentru a lăsa să intre răul, nu există nici o ocazie de a întreţine păcatul. Porţile inimilor din toată Edentia s-au închis în faţa lui Satan; el a fost unanim respins de Suveranii Sistemului aliaţi, şi acela a fost momentul în care Fiul Omului „l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”.

43:4.10 (490.5) De la rebeliunea lui Lucifer o nouă clădire a fost construită în apropierea reşedinţei Fidelilor Zilelor. Acest edificiu temporar este sediul agentului de legătură al celor Preaînalţi care operează în contact strâns cu Fiul Paradisului în calitate de consultanţi pe lângă guvernul constelaţiei pentru toate problemele referitoare la politica şi la atitudinea ordinului Zilelor faţă de păcat şi de rebeliune.

5. Taţii Edentiei de la rebeliunea lui Lucifer

43:5.1 (490.6) Rotaţia celor Preaînalţi de pe Edentia a fost suspendată pe parcursul rebeliunii lui Lucifer. Cei care ne conduc astăzi sunt aceiaşi conducători care erau de serviciu pe vremurile

acelea. Noi deducem că aceşti şefi nu vor fi schimbaţi înainte de rezolvarea definitivă a cazului lui Lucifer şi a asociaţilor săi.
43:5.2 (490.7) Prezentul guvern al constelaţiei a fost, cu toate acestea, lărgit pentru a include pe cei doisprezece Fii ai ordinului Vorondadekilor. Aceştia doisprezece sunt după cum urmează:

43:5.3 (490.8) 1. Tatăl Constelaţiei. Preaînaltul şef actual al Norlatiadekului poartă numărul 617.318 din seria Vorondadek din Nebadon. El a trecut prin serviciul a numeroase constelaţii în universul nostru local înainte de a lua responsabilitatea Edentiei.

43:5.4 (490.9) 2. Preaînaltul asociat senior.

43:5.5 (491.1) 3. Preaînaltul asociat junior.

43:5.6 (491.2) 4. Preaînaltul consultant, reprezentantul personal al lui Mihail de la dobândirea acestuia din urmă a statutul de Fiu Maestru.

43:5.7 (491.3) 5. Preaînaltul executiv, reprezentantul personal al lui Gabriel, staţionat încă pe Edentia de la rebeliunea lui Lucifer.

43:5.8 (491.4) 6. Preaînaltul şef al observatorilor planetari, directorul observatorilor Vorondadeki staţionaţi pe lumile izolate ale Sataniei.

43:5.9 (491.5) 7. Preaînaltul arbitru, Fiul Vorondadek însărcinat să regleze toate problemele consecutive rebeliunii în interiorul constelaţiei.

43:5.10 (491.6) 8. Preaînaltul administrator de urgenţă, Fiul Vorondadek însărcinat să adapteze legile de excepţie ale legislaturii Norlatiadekului la lumile Sataniei izolate în rebeliunea lor.

43:5.11 (491.7) 9. Preaînaltul mediator, Fiul Vorondadek însărcinat să armonizeze ajustările speciale ale manifestării pe Urantia cu administrarea curentă a constelaţiei. Funcţiunile acestui Fiu sunt făcute necesare de prezenţa pe Urantia a anumitor activităţi arhanghelice şi a unor numeroase alte ajutoare neregulate, precum şi de activităţile speciale ale Strălucitoarelor Stele de Seară de pe Jerusem.

43:5.12 (491.8) 10. Preaînaltul judecător-avocat, şef al tribunalului de ajutor consacrat reglementării problemelor speciale ale Norlatiadekului rezultând din confuzia consecutivă rebeliunii de pe Satania.

43:5.13 (491.9) 11. Preaînaltul agent de legătură, Fiul Vorondadek asociat cu conducătorii Edentiei, însă desemnat drept consilier special pe lângă Fidelul Zilelor în ceea ce priveşte cea mai bună linie de conduită de urmat pentru a trata problemele referitoare la rebeliunea şi la neloialitatea creaturilor.

43:5.14 (491.10) 12. Preaînaltul director, preşedinte al consiliului de urgenţă pe Edentia. Toate personalităţile ataşate Norlatiadekului ca urmare a insurecţiei Sataniei, constituie consiliul de urgenţă, iar delegatul care le prezidează este un Fiu Vorondadek extraordinar de experimentat.

43:5.15 (491.11) Toate acestea nu ţin cont de numeroşii Vorondadeki, ambasadori ai constelaţiilor Nebadonului, şi de alţii care locuiesc, la rândul lor, pe Edentia.

43:5.16 (491.12) De la rebeliunea lui Lucifer, Părinţii Edentiei au adus întotdeauna îngrijiri speciale Urantiei şi altor lumi izolate ale Sataniei. Profetul de odinioară recunoştea mâna directoare a Părinţilor Constelaţiei în problemele naţiunilor, spunând: „Când cei Preaînalţi au împărţit moştenirea lor între naţiuni, când au separat pe fiii lui Adam, au fixat limitele popoarelor”.

43:5.17 (491.13) Orice lume izolată sau pusă în carantină găzduieşte un Fiu Vorondadek acţionând ca observator. El nu participă la administrarea planetară, mai puţin atunci când Tatăl Constelaţiei îi ordonă să intervină în problemele naţiunilor. În prezent, acest Preaînalt observator este cel care „domneşte în împărăţiile oamenilor”. Urantia este una dintre lumile izolate ale Norlatiadekului, şi un observator Vorondadek a fost întotdeauna staţionat pe planetă de la trădarea lui Caligastia. Atunci când Machiventa Melchizedek şi-a acordat sprijinul sub formă semimaterială pe Urantia, el a adus un respectuos omagiu Preaînaltului observator, aflat atunci în misiune, aşa cum este scris: „Şi Melchizedek, rege al Salemului, era preotul celor Preaînalţi”. Melchizedek a revelat relaţiile acestui Preaînalt observator lui Abraham atunci când a spus: „Şi binecuvântat fie cel Preaînalt, care i-a predat pe duşmanii tăi în mâinile tale”.

6. Grădinile lui Dumnezeu

43:6.1 (492.1) Capitalele sistemelor sunt deosebit de înfrumuseţate de construcţii materiale şi minerale, în timp ce sediul universului reflectă mai mult strălucirea spirituală, însă capitalele constelaţiilor

reprezintă apogeul activităţilor morontiale şi al podoabelor vii. Pe lumile sediu ale constelaţiilor, se utilizează, în general, împodobirile vii şi această preponderenţă a vieţii - această artă botanică - a făcut ca ele să fie numite „grădinile lui Dumnezeu”.

43:6.2 (492.2) Aproximativ jumătate din Edentia se consacră minunatelor grădini ale celor Preaînalţi, iar aceste grădini se numără printre creaţiile morontiale cele mai încântătoare ale universului local. Acest lucru explică de ce locurile extraordinar de frumoase ale lumilor locuite ale Norlatiadekului sunt atât de adesea numite „grădinile Edenului”.

43:6.3 (492.3) Sanctuarul de adoraţie al celor Preaînalţi ocupă un loc central în această grădină magnifică. Psalmistul trebuie să fi ştiut ceva atunci când a scris: „Cine va urca dealul celor Preaînalţi? Cine se va sta în acest loc sfânt? Cel care are mâinile curate şi inima pură, cel care nu şi-a înălţat sufletul în vanitate şi nici nu a jurat strâmb.” În fiecare a zecea zi de destindere, cei Preaînalţi conduc către acest sanctuar întreaga Edentie în adorarea contemplatoare a Dumnezeului Suprem.

43:6.4 (492.4) Lumile arhitecturale se bucură de zece forme de viaţă de ordin material. Pe Urantia există viaţa vegetală şi viaţa animală, însă pe o lume cum este Edentia, ordinele materiale de viaţă comportă zece diviziuni. Dacă aţi putea vedea aceste zece diviziuni ale vieţii Edenice, aţi clasa rapid primele trei ca vegetale, şi ultimele trei ca animale, însă aţi fi total incapabili să înţelegeţi natura celor patru grupe intermediare de forme de viaţă prolifice şi fascinante.

43:6.5 (492.5) Chiar viaţa distinct animală este foarte diferită pe Edentia de cea a lumilor evolutive, atât de diferită încât este în întregime imposibil să i se descrie unei minţi muritoare caracterul excepţional şi natura afectuoasă a acestor creaturi negrăitoare. Există mii şi mii de creaturi vii pe care imaginaţia voastră nu şi le-ar putea reprezenta cu nici un chip. Toată această creaţie animală de pe Edentia este de un ordin în întregime diferit de speciile animale grosiere ale planetelor evolutive. Însă toată această viaţă animală este foarte inteligentă şi deosebit de serviabilă şi, toate diversele specii sunt surprinzător de blânde şi emoţionant de prietenoase. Nu există creaturi carnivore pe lumile arhitecturale, nu există nimic în întreaga Edentia care să poată înspăimânta o fiinţă vie.

43:6.6 (492.6) Viaţa vegetală este, de asemenea, foarte diferită de cea de pe Urantia. Ea comportă atât varietăţi materiale, cât şi varietăţi morontiale. Plantele materiale au o coloraţie verde caracteristică, însă echivalentele morontiale ale vieţii vegetale au o culoare violetă sau de orhidee, cu tente şi reflexe variabile. Această vegetaţie morontială este pur şi simplu o creştere de energie; când este mâncată, ea nu lasă reziduuri.

43:6.7 (492.7) Fiind înzestrate cu zece diviziuni de viaţă fizică, fără a menţiona variantele morontiale, aceste lumi arhitecturale oferă imense posibilităţi pentru a înfrumuseţa biologic peisajele şi structurile materiale şi morontiale. Artizanii celeşti conduc pe spornagii autohtoni în această vastă operă de decorare botanică şi de înfrumuseţare biologică. În vreme ce artiştii voştri sunt nevoiţi să recurgă la pictura inertă şi la marmura neînsufleţită pentru a-şi descrie

conceptele, artizanii celeşti şi univitaţii folosesc mai frecvent materiale vii pentru a-şi reprezenta ideile şi a-şi fixa idealurile.

43:6.8 (493.1) Dacă iubiţi florile, arbuştii şi arborii de pe Urantia, atunci vă veţi bucura ochii cu frumuseţea botanică şi cu măreţia florală a grădinilor din Edentia. Dar este peste puterea mea de descriere a transmite minţii muritoare un concept adecvat al acestor frumuseţi ale lumilor celeste. Într-adevăr, ochiul nu a văzut niciodată strălucire asemănătoare acelora care vor aştepta sosirea voastră pe aceste lumi ale aventurii ascensiunii muritorilor.

7. Univitaţii

43:7.1 (493.2) Univitaţii sunt cetăţenii permanenţi ai Edentiei şi ai lumilor ei asociate, toate cele şapte sute şaptezeci de lumi care înconjoară sediul constelaţiei, fiind plasate sub supravegherea lor. Aceşti copii ai Fiului Creator şi ai Spiritului Creativ sunt proiectaţi pe un plan de existenţă intermediară între material şi spiritual, însă nu sunt creaturi morontiale. Nativii fiecăreia din cele şaptezeci de sfere majore ale Edentiei posedă forme vizibile diferite. În ceea ce priveşte formele morontiale ale muritorilor, ele sunt puse în rezonanţă cu scala ascendentă a univitaţilor, la fiecare schimbare de sferă de reşedinţă, pe măsură ce aceşti ascendenţi trec succesiv de la lumea numărul unu la lumea numărul şaptezeci.

43:7.2 (493.3) Spiritual, univitaţii sunt toţi asemănători; intelectual, ei variază la fel ca şi muritorii; prin forma lor, ei se aseamănă mult stării de existenţă morontială, ei sunt creaţi pentru a funcţiona în

şaptezeci de ordine diferite de personalitate. Fiecare dintre aceste ordine de univitaţi prezintă zece variante majore de activitate intelectuală, şi fiecare dintre aceste tipuri intelectuale variate conduce şcolile speciale pregătitoare şi culturale de socializare progresivă în practică sau în meserie pe unul dintre cei zece sateliţi care se învârt în jurul fiecăreia dintre lumile majore ale Edentiei.

43:7.3 (493.4) Aceste şapte sute de lumi minore sunt sferele tehnice de instrucţie practică referitoare la operaţiunile universului local întreg, şi ele sunt deschise tuturor claselor de fiinţe inteligente. Aceste şcoli în care se învaţă specialităţile şi cunoştinţele tehnice nu sunt organizate exclusiv pentru muritorii ascendenţi, cu toate că studenţii morontiali constituie, de departe, grupul cel mai numeros care le frecventează. Când sunteţi primiţi pe una dintre cele şaptezeci de lumi majore de cultură socială vi se dă, în acelaşi timp, autorizaţia de a vizita cei zece sateliţi care o înconjoară.

43:7.4 (493.5) În diversele colonii de curtoazie, ascenderii muritori predomină printre directorii de retrospecţie, însă univitaţii reprezintă grupul cel mai important asociat corpului de artişti celeşti ai Nebadonului. În întregul Orvonton, nici o fiinţă exterioară Havonei, mai puţin abandonterii, nu poate rivaliza cu univitaţii în iscusinţă artistică, în adaptabilitate socială şi în inteligenţă coordonatoare.

43:7.5 (493.6) Aceşti cetăţeni ai constelaţiilor nu sunt efectiv membri ai corpului artiştilor, însă ei lucrează liber cu toate grupurile şi contribuie mult la transformarea lumilor constelaţiilor în sfere principale pentru realizarea magnificelor posibilităţi artistice ale culturii de tranziţie. Univitaţii nu operează dincolo de lumile-sediu ale constelaţiilor.

8. Lumile educative ale Edentiei

43:8.1 (493.7) Edentia şi sferele care o înconjoară au primit o înzestrare fizică aproape perfectă; ele nu ar putea deloc atinge măreţia spirituală a sferelor Salvingtonului, însă ele depăşesc de departe strălucirea lumilor educative ale Jerusemului. Toate sferele Edentiei sunt activate direct de curenţii universali ai spaţiului, şi enormele lor sisteme de putere, atât materiale, cât şi morontiale, sunt supravegheate şi repartizate cu competenţă de centrele de putere ale constelaţiilor asistate de un corp calificat de Controlori Fizici Principali şi de Supraveghetori de Putere Morontială.

43:8.2 (494.1) Timpul petrecut pe cele şaptezeci de sfere educative de cultură morontială tranzitorie asociat cu epoca ascensiunii muritoare pe Edentia reprezintă perioada cea mai calmă a carierei unui muritor ascendent până când el a atins statutul de finalitar. Aceasta este, într-adevăr, viaţa morontială tipică; voi sunteţi reacordaţi de fiecare dată când treceţi de la o lume culturală majoră la o alta, însă veţi păstra acelaşi corp morontial, fără a pierde niciodată conştiinţa personalităţii voastre.

43:8.3 (494.2) Şederea voastră pe Edentia şi pe sferele ei asociate se va petrece, în principal, pentru a controla etica de grup, secretul relaţiilor agreabile şi profitabile dintre diversele ordine universale şi suprauniversale de personalităţi inteligente.

43:8.4 (494.3) Pe lumile palat, aţi ajuns la unificarea personalităţii muritoare evoluânde. Pe capitala sistemului, aţi obţinut cetăţenia Jerusemului şi aţi dobândit bunăvoinţa de a vă supune sinele

disciplinelor activităţilor de grup şi ale întreprinderilor coordonate. Acum, pe lumile educative ale constelaţiilor, trebuie să înfăptuiţi socializarea reală a personalităţii voastre morontiale în evoluţie. Această achiziţie culturală celestă constă în a învăţa să:

43:8.5 (494.4) 1. Trăiţi fericiţi şi să lucraţi eficient cu zece tovarăşi morontiali diverşi, în timp ce zece grupuri asemănătoare sunt asociate în companii de o sută şi apoi adunate în federaţii dintr-un corp de o mie de tovarăşi.

43:8.6 (494.5) 2. Locuiţi în mod fericit şi să cooperaţi sincer cu zece univitaţi care, dacă sunt intelectual similari fiinţelor morontiale, sunt foarte diferiţi sub toate celelalte raporturi şi trebuie apoi să funcţionaţi cu acest grup de zece în timp ce el se coordonează cu zece alte familii care sunt, la rândul lor, confederate într-un corp de o mie de univitaţi.

43:8.7 (494.6) 3. Reuşiţi să vă adaptaţi simultan tovarăşilor voştri morontiali şi gazdelor voastre, univitaţii. Să dobândiţi aptitudinea de a coopera de bună voie şi eficient cu fiinţe ale ordinului vostru în asociere strânsă de muncă cu un grup de creaturi inteligente destul de neasemănătoare.

43:8.8 (494.7) 4. În timp ce funcţionaţi astfel, din punct de vedere social, cu fiinţe care vă sunt asemănătoare şi neasemănătoare, voi să stabiliţi o armonie intelectuală şi o ajustare profesională cu cele două grupe asociate vouă.

43:8.9 (494.8) 5. În timp ce ajungeţi la o socializare satisfăcătoare a personalităţii voastre pe planurile intelectual şi profesional, să

perfecţionaţi şi mai mult aptitudinea voastră de a trăi în contact intim cu fiinţe asemănătoare şi uşor neasemănătoare, cu o iritabilitate tot mai scăzută şi cu resentimentetot mai diminuate. Directorii de retrospecţie contribuie mult la acest ultim rezultat prin activităţile lor de jocuri în grupe.

43:8.10 (494.9) 6. Să ajustaţi toate aceste tehnici de socializare variată astfel încât să faceţi să progreseze coordonarea carierei de ascensiune în Paradis. Să sporiţi perspicacitatea voastră de înţelegere a universului ridicând aptitudinea de a sesiza eterna semnificaţie a scopurilor ascunse în aceste activităţi ale spaţiului-timp în aparenţă nesemnificative.

43:8.11 (494.10) 7. În sfârşit, să aduceţi la apogeul lor toate aceste proceduri de multisocializare odată cu rafinarea clarviziunii spirituale, din moment ce asta ţine de creşterea tuturor fazelor de înzestrare personală prin asocierea spirituală de grupuri şi prin coordonarea morontială. Intelectual, social şi spiritual, atunci când două creaturi morale folosesc tehnica asocierii, ele fac mai mult decât să dubleze potenţialul lor personal de înfăptuire universală; este, mai degrabă, o împătrire a ceea ce poartă în ele ca reuşită şi ca posibilităţi de împlinire.

43:8.12 (495.1) Noi am descris socializarea Edentiei ca o asociere a unui muritor morontial cu un grup familiar de univitaţi compus din zece indivizi intelectual neasemănători, dublat de o asociere similară cu zece tovarăşi morontiali. Însă, pe primele şapte lumi majore, un singur muritor ascendent trăieşte cu câte zece univitaţi. Pe al doilea grup de şapte lumi majore, doi muritori rămân cu fiecare grup indigen

de zece, şi aşa mai departe până la ultimul grup de şapte lumi majore, unde zece fiinţa morontiale trăiesc cu zece univitaţi. Pe măsură ce învăţaţi să stabiliţi mai bine relaţiile voastre sociale cu univitaţii, veţi pune în practică etica voastră ameliorată în relaţiile voastre cu tovarăşii morontiali care progresează împreună cu voi.

43:8.13 (495.2) Ca muritori ascendenţi, vă va face plăcere să locuiţi pe lumile de progres ale Edentiei, însă nu veţi simţi acest fior de satisfacţie personală care caracterizează contactul vostru iniţial cu treburile universului pe lumile sediu ale sistemului sau ultimul vostru contact de bun rămas de la aceste realităţi de pe lumile finale ale capitalei universului.

9. Cetăţenia pe Edentia

43:9.1 (495.3) După ce au fost diplomaţi ieşind din lumea numărul şaptezeci, muritorii ascendenţi stabilesc rezidenţa lor pe Edentia. Acum, pentru prima dată, ascenderii asistă la „reuniunile Paradisului" şi ascultă istoria vastei lor cariere descrisă de Fidelul Zilelor, prima Personalitate Supremă provenită din Trinitate pe care ei au întâlnit-o.

43:9.2 (495.4) Toată aceasta şedere pe lumile educative ale constelaţiei, cu apogeul ei în cetăţenia Edentiei, este o perioadă de adevărată fericire celestă pentru morontialii care progresează. Pe toată durata şederii voastre pe lumile sistemelor, aţi evoluat de la stadiul apropiat de animal la acela de creatură morontială; aţi fost mai mult materiali decât spirituali. Pe sferele Salvingtonului, veţi evolua de la stadiul de creatură morontială la statutul de adevărat spirit; veţi fi mai

mult spirituali decât materiali. Însă, pe Edentia, ascenderii se găsesc la jumătatea drumului dintre starea lor anterioară şi starea lor viitoare, la jumătatea drumului de trecere de la animalul evolutiv la acela de spirit ascendent. Pe parcursul întregului timp pe care îl veţi petrece pe Edentia şi pe lumile ei, veţi fi „asemănători îngerilor”; veţi progresa constant, însă păstrând întotdeauna statut morontial general şi tipic.

43:9.3 (495.5) Această şedere a unui ascender în constelaţie este perioada cea mai uniformă şi cea mai stabilă din întreaga sa carieră de progres morontial. Această experienţă constituie educaţia ascendenţilor în ceea ce priveşte socializarea prespirituală. Ea este analoagă experienţei spirituale prefinalitare din Havona şi instruirii preabsonite din Paradis.

43:9.4 (495.6) Pe Edentia, ascenderii muritori sunt, în principal, ocupaţi cu detaşările lor pe cele şaptezeci de lumi progresive ale univitaţilor. Ei servesc, de asemenea, în calităţi diverse pe Edentia însăşi, principala legătură cu programul constelaţiei referitor la bunăstarea grupurilor, a raselor, a naţiunilor şi a planetelor. Cei Preaînalţi se ocupă relativ puţin de avansarea individului pe lumile locuite. Ei domnesc în tărâmurile oamenilor mai degrabă decât în inimile indivizilor.

43:9.5 (495.7) Iar în ziua în care veţi fi gata să părăsiţi Edentia pentru cariera Salvingtonului, veţi face o pauză şi veţi contempla în mod retrospectiv una dintre cele mai frumoase şi cele mai odihnitoare perioade de instruire de partea asta a Paradisului. Însă strălucirea tuturor acestor lucruri nu va înceta să sporească odată cu progresul ascensiunii voastre către interior şi cu capacitatea voastră mai mare de apreciere a semnificaţiilor divine şi a valorilor spirituale.

43:9.6 (496.1) [Prezentat de Malavatia Melchizedek.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 43 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 45 >>

Capitolul 44

Artizanii celeşti

44:0.1 (497.1) PRINTRE coloniile de curtoazie ale diverselor lumi-sediu divizionare sau universale putem găsi un ordin unic de personalităţi compozite numit artizanii celeşti. Aceste fiinţe sunt maeştrii artişti şi artizani ai domeniilor morontiale şi domeniilor spirituale inferioare. Ei sunt spiritele şi semispiritele ocupate cu ornamentarea morontială şi cu înfrumuseţarea spirituală. Aceşti artizani sunt răspândiţi în întregul mare univers - pe lumile-sediu ale suprauniversurilor, ale universurilor locale, ale constelaţiilor şi ale sistemelor, precum şi pe toate sferele stabilizate în lumină şi în viaţă; însă domeniul lor principal de activitate se găseşte în constelaţii şi, în special, pe cele şapte sute şaptezeci de lumi care înconjoară pe fiecare dintre sferele lor sediu.

44:0.2 (497.2) Cu toate că această lucrare este aproape de neînţeles pentru o minte materială, trebuie să fie posibil să se înţeleagă că lumile morontiale şi spirituale nu sunt lipsite nici de arte superioare, nici de cultură celestă.

44:0.3 (497.3) Artizanii celeşti nu sunt creaţi ca atare; ei formează un grup de recruţi selecţionaţi, compus din anumite personalităţi educatoare născute în universul central şi din elevii lor voluntari aleşi dintre muritorii ascendenţi şi dintre numeroasele alte grupuri celeste. Corpul de Învăţământ iniţial al acestor artizani a fost desemnat de Spiritul Infinit în colaborare cu cele Şapte Spirite Maestru. El se compunea atunci din şapte mii de instructori ai Havonei, o mie pentru fiecare dintre cele şapte diviziuni de artizani. Având ca punct de plecare acest nucleu, acest strălucitor corp de lucrători experimentaţi în treburile morontiale şi spirituale s-a dezvoltat de-a lungul vremurilor.

44:0.4 (497.4) Orice personalitate morontială sau orice entitate spirituală; adică orice fiinţă având un rang inferior celui de filiaţie divină înnăscută, este eligibilă pentru corpul artizanilor celeşti. După sosirea lor pe lumile morontiale Fiii Ascendenţi ai lui Dumnezeu, venind din sferele evolutive, pot cere să fie admişi în corpul artiştilor. Dacă sunt suficient de înzestraţi, ei pot alege această carieră pentru o perioadă mai mult sau mai puţin lungă, însă nimeni nu se poate înrola în rândul artizanilor celeşti pentru mai puţin de un mileniu, o mie de ani ai timpului suprauniversal.

44:0.5 (497.5) Toţii artizanii celeşti sunt înscrişi în sediul suprauniversului, însă dirijaţi de supraveghetorii morontiei pe capitalele universurilor locale. Corpul central al supraveghetorilor

morontiei, funcţionând pe lumea-sediu a fiecărui univers local, îi desemnează în şapte diviziuni majore având următoarele activităţi:

44:0.6 (497.6) 1. Muzicienii celeşti

44:0.7 (497.7) 2. Reproducătorii celeşti

44:0.8 (497.8) 3. Constructorii divini

44:0.9 (497.9) 4. Înregistratorii gândurilor

44:0.10 (498.1) 5. Manipulatorii energiei

44:0.11 (498.2) 6. Modelatorii şi decoratorii

44:0.12 (498.3) 7. Lucrătorii armoniei

44:0.13 (498.4) Învăţătorii originari ai acestor şapte grupe sunt toţi veniţi din lumi perfecte ale Havonei, şi Havona conţine modelele, studiile modelelor pentru toate fazele şi formele de activităţi artistice ale spiritului. Sarcina de a întreprinde transferul artelor de pe Havona pe lumile spaţiului este uriaşă, însă tehnica şi execuţia artiştilor celeşti s-au ameliorat din epocă în epocă. La fel ca în toate fazele carierei ascendente, fiinţele cele mai avansate pe o anumită cale sunt rugate să îşi comunice constant cunoştinţele şi competenţa lor superioară însoţitorilor lor mai puţin favorizaţi.

44:0.14 (498.5) Pe lumile palat, veţi arunca o primă privire asupra artelor transplantate de pe Havona. Frumuseţea lor şi aprecierea voastră a frumuseţii lor nu vor înceta să crească din ce în ce mai mult, până când veţi ajunge în sălile spirituale ale Salvingtonului, unde veţi vedea capodoperele care îi inspiră pe artizanii celeşti ai domeniului spiritului.

44:0.15 (498.6) Toate aceste activităţi ale lumilor morontiale şi spirituale sunt reale. Lumea spiritului este o realitate pentru fiinţele

spirituale, şi lumea materială este cea care e mai ireală pentru noi. Spiritele de formă superioară trec liber prin materia obişnuită. Spiritele elevate nu reacţionează la nimic material, decât doar la anumite energii fundamentale. Pentru fiinţele materiale, lumea spiritului este mai mult sau mai puţin ireală. Pentru fiinţele spirituale, lumea materială este aproape în întregime ireală, o simplă umbră a substanţei realităţilor spirituale.

44:0.16 (498.7) Dacă mă folosesc doar de viziunea spirituală, nu pot percepe clădirea în care este tradusă şi înregistrată această expunere. Un Consilier Divin al Uversei care se găseşte lângă mine percepe încă şi mai puţin bine aceste creaţii pur materiale. Pentru a distinge cum vă apar aceste structuri materiale, noi contemplăm o contrapondere spirituală prezentată minţii noastre de unul dintre transformatorii energiei care ne însoţesc. Această clădire materială nu este exact reală pentru o fiinţă spirituală ca mine, însă desigur, ea este foarte reală şi foarte utilă pentru muritorii materiali.

44:0.17 (498.8) Anumite tipuri de fiinţe sunt capabile să discearnă atât realitatea creaturilor lumii spirituale, cât şi a lumii materiale. Aparţin acestei clase cele numite creaturi „de ordinul patru" ale Servitorilor Havonei şi creaturi de ordinul patru ale conciliatorilor. Îngerii timpului şi spaţiului sunt înzestraţi cu aptitudinea de a distinge atât fiinţele spirituale, cât şi fiinţele materiale. După eliberarea lor de viaţa trupească, muritorii ascendenţi au acelaşi dar. Atunci când au atins nivelele spirituale superioare, ascenderii sunt capabili să recunoască realităţile materiale morontiale şi spirituale.

44:0.18 (498.9) Am, de asemenea, aici lângă mine un Puternic Mesager de pe Uversa, un ascender contopit cu Ajustorul său. El a

fost înainte un muritor, şi vă percepe aşa cum sunteţi; în acelaşi timp, el poate vedea Mesagerul Solitar, supernafimul şi alte fiinţe celeste prezente. Pe parcursul lungii voastre ascensiuni, voi nu veţi pierde niciodată puterea de a recunoaşte pe asociaţii voştri din existenţele anterioare. Pe parcursul înaintării voastre ascendente pe scara vieţii, vă veţi păstra întotdeauna aptitudinea de a recunoaşte pe tovarăşii nivelelor voastre de experienţă anterioare şi inferioare şi de a fraterniza cu ei. Fiecare reînviere sau nou transfer va adăuga un grup suplimentar de fiinţe spirituale câmpului vostru de viziune, fără să vă priveze câtuşi de puţin de lumea aptitudinii voastre de a-i recunoaşte pe prietenii şi pe tovarăşii voştri din stările precedente.

44:0.19 (498.10) Toate acestea sunt făcute posibile în experienţa muritorilor ascendenţi prin acţiunea Ajustorului Gândirii interiori, care păstrează duplicatele experienţelor întregii voastre vieţi. Voi sunteţi astfel asiguraţi de a nu pierde niciodată o însuşire adevărată după ce aţi avut-o odată, iar aceşti Ajustori vă însoţesc peste tot, ca o parte a voastră şi în realitate ca fiind *voi.*

44:0.20 (499.1) Însă sunt aproape disperat din cauza neputinţei de a comunica minţii materiale natura muncii artiştilor celeşti. Sunt continuu pus în situaţia de a deforma gândirea şi de a deforma limbajul pentru a încerca să desfăşor în faţa minţii umane realitatea operaţiunilor morontiale şi a fenomenelor cvasispirituale. Înţelegerea voastră este incapabilă să sesizeze, iar limbajul vostru este inapt să transmită semnificaţia, valoarea şi raportul acestor activităţi semispirituale. Îmi continui totuşi efortul meu de a ilumina mintea umană în ceea ce priveşte aceste realităţi, înţelegând pe deplin că îmi este pe deplin imposibil să reuşesc într-un asemenea proiect.

44:0.21 (499.2) Nu pot să fac altceva decât să schiţez o paralelă grosolană între activităţile materiale ale muritorilor şi multiplele funcţiuni ale artiştilor celeşti. Dacă arta şi împlinirile culturale ale rasei Urantiei ar fi mai elevate, aş putea să merg mult mai departe în eforturile mele pentru a proiecta mintea umană de la lucrurile materiale către lucrurile morontiale . Tot ce pot eu spera să fac este să insist asupra faptului că aceste operaţiuni ale lumilor morontiale şi spirituale sunt absolut reale.

1. Muzicienii celeşti

44:1.1 (499.3) Cu câmpul limitat al auzului uman, nu puteţi deloc să concepeţi melodiile morontiale. Ele comportă chiar o gamă materială de sunete magnifice, nerecunoscute de simţul uman al auzului, fără a menţiona întinderea de neconceput a armoniilor morontiale şi spirituale. Melodiile spirituale nu sunt unde sonore materiale, ci pulsaţii spirituale primite de spiritele personalităţilor celeste. Amplitudinea gamei, sufletul expresiei şi măreţia execuţiei, asociate cu melodia sferelor, depăşesc în întregime înţelegerea umană. Am văzut milioane de fiinţe fermecate şi menţinute într-un extaz sublim, în timp ce melodia domeniului se desfăşura pe circuitele celeste de energie spirituală. Aceste minunate melodii pot fi teledifuzate până la marginile unui univers.

44:1.2 (499.4) Muzicienii celeşti se ocupă de producerea armoniilor celeste manipulând următoarele forţe spirituale:

44:1.3 (499.5) 1. *Sunetele spirituale*- întreruperile curentului spiritului.

44:1.4 (499.6) 2. *Lumina spirituală*- controlul şi intensificarea luminii domeniilor morontiale şi spirituale.

44:1.5 (499.7) 3. *Interferenţele energetice*- melodia produsă prin folosirea abilă a energiilor morontiale şi spirituale.

44:1.6 (499.8) 4. *Simfoniile colorate*- melodia tonurilor morontiale colorate, care se numără printre cele mai înalte împliniri ale muzicienilor celeşti.

44:1.7 (499.9) 5. *Armonia spiritelor asociate*- aranjamentul şi asocierea diverselor ordine de fiinţe morontiale şi spirituale producând melodii maiestuoase.

44:1.8 (499.10) 6. *Melodia gândirii*- meditaţia gândurilor spirituale poate fi perfecţionată astfel încât să explodeze în melodii ale Havonei.

44:1.9 (499.11) 7. *Muzica spaţiului*- printr-un acord corespunzător, se pot primi melodiile altor sfere pe circuitele de teledifuziune ale universului.

44:1.10 (500.1) Există mai mult de cinci mii de moduri diferite de a manipula sunetele, culorile şi energiile. Acestea sunt tehnici analoage folosirii instrumentelor muzicale de către oameni. Figurile de ansamblu de dans ale creaturilor materiale reprezintă indubitabil o încercare rudimentară şi caricaturală pentru a se apropia de armonia

celestă care pune în locul lor fiinţele şi personalităţile. Mecanismul senzorial al corpurilor materiale nu recunoaşte celelalte cinci forme de melodii morontiale.

44:1.11 (500.2) Armonia, muzica celor şapte nivele de asocieri melodioase, este unicul cod universal de comunicare al spiritului. Muzica, aşa cum o înţeleg muritorii Urantiei, atinge expresia cea mai înaltă în şcolile Jerusemului, cartier general al sistemului vostru, unde se învaţă armoniile sunetului fiinţelor semimateriale. Muritorii nu reacţionează la alte forme de melodii morontiale şi de armonii celeste.

44:1.12 (500.3) Aprecierea muzicii pe Urantia este atât fizică, cât şi spirituală, iar muzicienii umani au făcut mult pentru a rafina gustul muzical, de la barbaria monotonă a strămoşilor voştri primitivi până la nivelele superioare de apreciere ale sunetelor. Cea mai mare parte a muritorilor de pe Urantia reacţionează la muzică mai mult cu muşchii lor materiali decât cu mintea şi spiritul, însă aprecierea muzicii s-a ameliorat constant pe parcursul ultimelor treizeci şi cinci de milenii.

44:1.13 (500.4) Melodia sincopată reprezintă o tranziţie între monotonia muzicală a oamenilor primitivi şi armonia deplină a expresiei a melodiilor semnificative ale celor mai recenţi muzicieni ai voştri. Aceste tipuri primitive de ritmuri stimulează reacţiile simţurilor care iubesc muzica, fără a antrena exerciţiul puterilor intelectuale superioare apreciatoare ale armoniilor. Ele oferă deci, în general, mai multă atracţie pentru indivizii imaturi sau spiritual indolenţi.

44:1.14 (500.5) Cea mai bună muzică a Urantiei nu este decât un ecou fugitiv al magnificelor acorduri auzite de asociaţii celeşti ai

muzicienilor voştri, care nu au păstrat decât câteva măsuri în aceste armonii de forţe morontiale înregistrate sub forma melodiilor muzicale de armonii sonore. Muzica morontio-spirituală foloseşte destul de adesea cele şapte moduri de expresie şi de reproducere, astfel încât mintea umană se găseşte mult handicapată atunci când încearcă să reducă aceste melodii ale sferelor superioare la simple note de sunete muzicale. Aceasta seamănă cu o încercare de a reproduce acordurile unei mari orchestre cu ajutorul unui singur instrument muzical.

44:1.15 (500.6) Voi aţi compus câteva melodii foarte frumoase pe Urantia, însă progresele voastre muzicale sunt foarte departe de a le atinge pe acelea ale numeroaselor planete ale Sataniei, care sunt vecinele voastre. Dacă Adam şi Eva ar fi supravieţuit, atunci aţi fi avut adevărată muzică; însă darul armoniei, care era atât de dezvoltat în natura lor, a fost atât de diluat de liniile în tendinţele nemuzicale, încât o apreciere serioasă a armoniei se întâlneşte doar la un muritor dintr-o mie. Însă nu trebuie să vă descurajaţi; un adevărat muzician poate să apară într-o bună zi pe Urantia, şi popoare întregi vor fi captivate de magnificele acorduri ale melodiilor ei. O singură fiinţă umană din acest ordin ar putea să schimbe definitiv orientarea unei întregi naţiuni, şi chiar a întregii lumi civilizate. Este literalmente adevărat că „melodia are puterea de a transforma o întreagă lume”. Muzica va rămâne întotdeauna limba universală a oamenilor, a îngerilor şi a spiritelor. Armonia este limba Havonei.

2. Reproducătorii celeşti

44:2.1 (500.7) Omul muritor cu greu ar putea concepe altfel decât într-un mod restrânsă şi deformată funcţiunile reproducătorilor celeşti, pe care sunt nevoit să încerc a le ilustra, servindu-mă de simbolismul grosolan şi limitat al limbii voastre materiale. Lumea morontio-spirituală comportă o mie şi una de valori supreme, lucruri meritând să fie reproduse, însă rămânând necunoscute pe Urantia, experienţe aparţinând unor categorii de activităţi care au „pătruns foarte puţin mintea oamenilor”, realităţi pe care Dumnezeu le ţine în rezervă pentru cei care supravieţuiesc vieţii trupeşti.

44:2.2 (501.1) Există şapte grupe de reproducători celeşti şi voi încerca să explic munca lor, clasându-i în felul următor:

44:2.3 (501.2) 1. *Cântăreţii*- armonizatorii care reprezintă armoniile specifice ale trecutului şi interpretează melodiile prezentului. Însă toate acestea sunt efectuate pe nivelul morontial.

44:2.4 (501.3) 2 *Coloriştii*- aceşti artişti de lumină şi umbră pe care î-am putea numi desenatori şi pictori. Ei notează scene pasagere şi episoade tranzitorii pentru plăcerea viitoare a morontialilor.

44:2.5 (501.4) 3. *Cineaşti ai luminii*- realizatori ai reproducerii fenomenelor semispirituale reale, pentru care filmul cinematografic nu ar fi decât o ilustrare rudimentară.

44:2.6 (501.5) 4. *Dramaturgi ai istoriei*- cei care reproduc prin spectacole evenimentele decisive din istoria şi din analele universului.

44:2.7 (501.6) 5. *Artizanii profetici*- cei care proiectează semnificaţiile istoriei în viitor.

44:2.8 (501.7) 6. *Povestitorii de istorii vii*- cei care perpetuează sensul şi semnificaţia experienţei de viaţă. Ei proiectează experienţa personală prezentă în valorile de împlinire viitoare.

44:2.9 (501.8) 7. *Interpreţii administrării*- cei care descriu semnificaţia filozofiei guvernamentale şi a tehnicii administrative, dramaturgii celeşti ai suveranităţii.

44:2.10 (501.9) Reproducătorii celeşti colaborează foarte adesea şi în mod eficient cu directorii de retrospecţie pentru a combina recapitulări ale amintirilor cu anumite forme de repaus mintal şi de divertisment personal. Înainte de conclavurile morontiale şi de adunările spirituale, aceşti reproducători celeşti se asociază uneori pentru a da spectacole dramatice uluitoare, reprezentând scopurile acestor reuniuni. Am asistat recent la una dintre aceste fantastice reprezentări, în care peste un milion de actori au produs o succesiune de o mie de scene.

44:2.11 (501.10) În activităţile lor educative morontiale, învăţătorii intelectuali superiori şi Slujitoarele de tranziţie utilizează foarte pe larg şi în mod eficient aceste diverse grupuri de reproducători celeşti. Însă ei nu orientează toate eforturile lor către exemple tranzitorii; o mare, o foarte mare parte a muncii lor, prezintă un caracter permanent, şi va rămâne moştenire perpetuă pentru toate timpurile viitoare. Aceşti artişti sunt atât de multilateral înzestraţi, încât dacă ei lucrează în masă, sunt capabili să reinterpreteze o epocă. În colaborare cu slujitorii serafici ei pot, efectiv, descrie valori eterne ale lumii spirituale, muritorilor timpului care le vizionează.

3. Constructorii divini

44:3.1 (501.11) Există oraşe „ale căror constructor şi întemeietor este Dumnezeu”. Din tot ceea ce este familiar muritorilor, noi posedăm contraponderea spirituală şi chiar mult mai mult. Noi avem case, confort spiritual şi necesarul morontial. Pentru orice satisfacţie materială de care fiinţele umane se pot bucura, noi dispunem de mii de realităţi spirituale care servesc la îmbogăţirea şi lărgirea existenţei noastre. Constructorii divini operează în şapte grupe:

44:3.2 (502.1) 1. *Desenatorii şi constructorii de locuinţe*- cei care construiesc şi refac lăcaşurile afectate indivizilor şi grupurilor de muncă. Aceste domicilii morontiale şi spirituale sunt reale. Ele ar fi invizibile viziunii voastre limitate, însă pentru noi ele sunt foarte reale şi foarte frumoase. Într-o anumită măsură, toate fiinţele spirituale au un cuvânt de spus constructorilor cu privire la anumite detalii ale planurilor şi ale proiectelor lăcaşurilor lor spirituale sau morontiale. Aceste locuinţe sunt amenajate şi ornate conform nevoilor creaturilor morontiale sau spirituale care trebuie să le locuiască. Toate aceste construcţii prezintă o mare varietate şi oferă indivizilor ample oportunităţi de a se exprima.

44:3.3 (502.2) 2. *Constructorii din domeniul meseriilor*- cei a căror funcţiune este de a desena şi asambla locurile lucrătorilor obişnuiţi ai domeniilor spirituale şi morontiale. Aceşti constructori sunt comparabili celor care construiesc pe Urantia atelierele şi uzinele industriale. Lumile de tranziţie comportă, în mod necesar, o economie

de întrajutorare reciprocă şi o diviziune specializată a muncii. Fiecare din noi nu face de toate; există diversitatea funcţiunilor la fiinţele morontiale şi spirituale evoluânde. Constructorii acestor clădiri construiesc nu numai cele mai bune ateliere, însă ei contribuie, de asemenea, la avansarea profesională a lucrătorilor.

44:3.4 (502.3) 3. *Constructorii de edificii recreative*- imensele edificii sunt utilizate pe parcursul perioadelor de repaus pe care muritorii le-ar numi recreaţii şi, într-un anumit sens, jocuri. Un cadru convenabil este prevăzut pentru directorii de retrospecţie, umoriştii lumilor morontiale, aceste sfere de tranziţie pe care au loc educaţia fiinţelor ascendente, care au fost recent retrase de pe planetele evolutive. Chiar şi spiritele superioare se anumitor forme de umor reminiscent pe parcursul perioadei lor de reîncărcare spirituală.

44:3.5 (502.4) 4. *Constructorii edificiilor cultuale*- arhitecţii experimentaţi ai templelor spirituale şi morontiale. Toate lumile de ascensiune muritoare posedă temple de cult, care sunt creaţiile cele mai înaintate ale domeniilor morontiale şi ale sferelor spirituale.

44:3.6 (502.5) 5. *Constructorii de şcoli*- cei care construiesc cartierele generale de pregătire morontială şi de instruire spirituală superioară. Calea este întotdeauna deschisă pentru a dobândi mai multe cunoştinţe, pentru a primi învăţăminte suplimentare în ceea ce priveşte munca voastră prezentă şi viitoare, precum şi cunoaşterea culturală universală, învăţăminte destinate să facă muritorii ascendenţi cetăţeni mai inteligenţi şi mai eficienţi în lumile morontiale şi spirituale.

44:3.7 (502.6) 6. *Planificatorii Morontiei*- cei care construiesc pentru asocierea coordonată a tuturor personalităţilor, a tuturor domeniilor, aşa cum se găsesc ele, în orice moment, prezente pe orice sferă. Aceşti autori de proiecte colaborează cu Supraveghetorii Puterii Morontiale pentru a îmbogăţi coordonarea vieţii morontiale progresive.

44:3.8 (502.7) 7. *Constructorii de edificii publice*- artizani care stabilesc planurile şi construiesc locurile de reuniune, altele decât cele destinate cultului. Mari şi magnifice sunt aceste locuri de reuniune publică.

44:3.9 (502.8) Nici aceşti constructori şi nici ornamentarea lor nu ar fi cu adevărat reale pentru înţelegerea senzorială a muritorilor materiali, însă ele sunt foarte reale pentru noi. Dacă voi aţi putea să vă găsiţi aici, în carne şi oase, nu aţi putea vedea aceste temple; însă, cu toate acestea, toate aceste creaţii supramateriale sunt efectiv aici. Noi le distingem clar şi ne bucurăm la fel de deplin de ele.

4. Înregistratorii gândurilor

44:4.1 (503.1) Aceşti artişti se consacră păstrării şi reproducerii gândirii superioare a domeniilor şi funcţionează în şapte grupuri:

44:4.2 (503.2) 1. *Păstrătorii Gândirii.* Sunt artizani dedicaţi conservării gândirii superioare a domeniilor. Pe lumile morontiale, ei adună preţioasele perle ale funcţiunii mentale. Înainte de a veni pentru prima dată pe Urantia, am văzut documente şi am auzit

difuziunea ideaţiei anumitor mari gânditori ai acestei planete. Înregistratorii gândirii conservă aceste nobile idei în limba Uversei.

44:4.3 (503.3) Fiecare supraunivers are propria sa limbă, o limbă vorbită de personalităţile sale şi care este răspândită în toate sectoarele sale. Ea se numeşte limba Uversei în suprauniversul nostru. Fiecare univers local are, de asemenea, propriul său limbaj. Fiinţele dintre toate ordinele superioare ale Nebadonului sunt bilingve; ele vorbesc atât limba Nebadonului, cât şi aceea al Uversei. Atunci când doi indivizi provenind din universuri locale diferite se întâlnesc, ei comunică în limba Uversei. Cu toate acestea, dacă unul dintre ei vine dintr-un alt suprauniversul, ei trebuie să facă apel la un traducător. În universul central, nu este deloc nevoie de o limbă, înţelegerea este perfectă şi aproape completă; doar Zeii nu sunt în întregime înţeleşi. Suntem învăţaţi că o întâlnire întâmplătoare în Paradis revelează mai multă înţelegere reciprocă decât o limbă muritoare ar putea comunica în o mie de ani. Chiar şi pe Salvington, noi „cunoaştem la fel cum suntem cunoscuţi”.

44:4.4 (503.4) Aptitudinea de a traduce gândirea în limbaj, în sferele morontiale şi spirituale, depăşeşte înţelegerea muritorilor. Viteza cu care noi putem condensa gândurile într-o inscripţie permanentă poate fi accelerată de înregistratori abili, astfel încât echivalentul de mai mult de cinci sute de mii de cuvinte sau simboluri mentale poate fi înregistrat într-un minut din timpul Urantiei. Aceste limbaje ale universului sunt mult mai bogate decât limbajele lumilor în evoluţie. Simbolurile conceptuale ale Uversei cuprind peste un miliard de caractere, cu toate că alfabetul său fundamental nu conţine decât şaptezeci de simboluri. Limbajul Nebadonului nu este la fel de

dezvoltat, simbolurile sale de bază, alfabetul său nu conţin decât patruzeci şi opt de caractere.

44:4.5 (503.5) 2. *Înregistratorii conceptului.* Acest al doilea grup se ocupă de păstrarea imaginilor conceptuale, modelele ideilor. Este o formă de înregistrare permanentă, necunoscută în domeniile materiale. Prin această metodă, pot dobândi într-o oră a timpului vostru, mai multe cunoştinţe decât aţi putea voi câştiga citind cu atenţie scrieri obişnuite pe parcursul a o sută de ani.

44:4.6 (503.6) 3. *Înregistratorii ideografici.* Noi posedăm echivalentul limbii voastre scrise şi vorbite, însă pentru a conserva gândurile folosim, în general, punerea în imagine conceptuală şi tehnicile ideografice. Cei care păstrează ideogramele pot ameliora de o mie de ori munca înregistratorilor conceptelor.

44:4.7 (503.7) 4. *Promotorii artei oratorice.* Acest grup de înregistratori este dedicat scopului de a păstra gândirea pentru a o reproduce prin arta oratorică. Însă în limbajul Nebadonului, într-o cuvântare de jumătate de oră, noi putem expune tema întregii vieţi a unui muritor de pe Urantia. Singura voastră speranţă de a înţelege aceste operaţiuni constă în a face o pauză şi a examina tehnica vieţii voastre de vis dezordonată şi mutilată - maniera în care voi puteţi, în câteva secunde, să traversaţi ani de experienţă în fantasmele somnului din perioada nocturnă.

44:4.8 (503.8) Arta oratorică a lumii spirituale este una dintre rarele desfătări care vă aşteaptă, voi care aţi auzit doar discursurile nepricepute şi şovăitoare de pe Urantia. Există în discursurile Salvingtonului şi ale Edentiei o armonie muzicală şi o eufonie de

expresii inspiratoare, aflate dincolo de orice descriere. Aceste concepte înflăcărate seamănă cu nişte bijuterii de mare frumuseţe în cununi de glorie. Dar n-o pot face! Nu pot să îi transmit minţii umane întinderea şi adâncimea acestor realităţi ale unei alte lumi!

44:4.9 (504.1) 5. *Directorii de teledifuziune.* Teledifuziunile Paradisului, suprauniversurilor şi universurilor locale sunt plasate sub supravegherea generală a acestui grup de conservatori ai gândirii. Ei servesc atât în calitate de cenzori şi de editori, cât şi de coordonatori ai materialelor de teledifuziune; ei adaptează pentru suprauniversuri toate difuziunile Paradisului şi traduc mesajele Celor Îmbătrâniţi de Zile în limbile individuale ale universurilor locale.

44:4.10 (504.2) Trebuie, de asemenea, să se modifice difuziunile universurilor locale pentru ca ele să poată fi primite de sistemele şi de planetele individuale. Transmisia rapoartelor spaţiale este întotdeauna cu grijă supravegheată şi comportă, în mod regulat, o înregistrare de întoarcere pentru a confirma că fiecare raport a fost bine primit pe fiecare lume a unui anume circuit. Aceşti directori de teledifuziuni sunt experţi în tehnica de utilizare a curenţilor spaţiului pentru tot ceea ce priveşte comunicările de informaţii.

44:4.11 (504.3) 6. *Înregistratorii ritmurilor.* Urantienii i-ar numi, fără îndoială, pe aceşti artişti poeţi, cu toate că lucrările lor sunt foarte diferite de producţiile voastre poetice şi le transcend aproape infinit. Atât pentru creaturile morontiale, cât şi pentru cele spirituale, este mai puţin epuizant să se recurgă la ritm. Prin urmare, se face adesea un efort de a creşte eficienţa, sporind în acelaşi timp plăcerea, executând ritmic numeroase funcţiuni. Aş dori să aveţi privilegiul să

auziţi câteva teledifuziuni poetice ale ansamblurilor Edentiei, pentru a vă bucura de frumuseţea culorii şi a tonului, a geniilor constelaţiei care sunt maeştri în această formă specială de expresie de sine şi de armonizare socială.

44:4.12 (504.4) 7. *Înregistratorii morontiei.* Nu ştiu cum să descriu minţii materiale funcţiunea acestui important grup de înregistratori ai gândirii, care lucrează pentru a conserva imaginile de ansamblu ale diverselor grupări de treburi morontiale şi de operaţiuni spirituale; printr-o comparaţie grosolană, ei sunt fotografii de grup ai lumilor de tranziţie. Ei păstrează pentru viitor scenele şi asociaţiile vitale ale epocilor progresive, păstrându-le în arhivele sălilor de înregistrări morontiale.

5. Manipulatorii energiei

44:5.1 (504.5) Aceşti artişti interesanţi şi eficienţi se ocupă de toate tipurile de energii: fizice, mentale şi spirituale.

44:5.2 (504.6) 1. *Manipulatorii de energie fizică.* Manipulatorii de energie fizică servesc pe parcursul unor lungi perioade cu directorii de putere şi sunt experţi în manipularea şi în controlul numeroaselor faze de energie fizică. Competenţa lor se întinde la cei trei curenţi fundamentali şi la cele treizeci de segregări subsidiare ale energiei suprauniversurilor. Aceste fiinţe aduc un ajutor inestimabil Supraveghetorilor de Putere Morontială ai lumilor de tranziţie. Ei sunt studenţii proiecţiilor cosmice ale Paradisului.

44:5.3 (504.7) 2. *Manipulatorii de energie mentală.* Sunt experţi în intercomunicarea dintre lumile morontiale şi celelalte tipuri de creaturi inteligente. Această formă de comunicare între muritori nu există practic pe Urantia. Aceşti artizani sunt specialişti care contribuie în a-i face pe ascenderii morontiali apţi să comunice între ei. Munca lor înglobează numeroase aventuri unice de legături intelectuale, care sunt peste puterea mea de a descrie minţii materiale. Aceşti artişti sunt studenţii plini de zel ai circuitelor mentale ale Spiritului Infinit.

44:5.4 (505.1) 3. *Manipulatorii de energie spirituală.* Manipulatorii de energie spirituală formează un grup misterios. Energia spirituală acţionează conform unor legi bine stabilite, exact ca energia fizică. Altfel spus, când se studiază forţa spiritului, se pot face deducţii sigure pentru a obţine efecte precise, aşa cum se face pentru energiile fizice. Legile lumii spiritului sunt la fel de sigure şi demne de încredere ca acelea ale domeniilor materiale. Pe parcursul câtorva din ultimele milioane de ani, numeroase tehnici pentru a absorbi energia spirituală au fost îmbunătăţite de aceşti studenţi ai legilor fundamentale ale Fiului Etern, legi care guvernează energia spirituală aşa cum ea este aplicată fiinţelor celeste ale ordinelor morontiale şi de altă natură, în întregul univers.

44:5.5 (505.2) 4. *Manipulatorii de compoziţie.* Formează grupul aventuros al fiinţelor bine instruite, care se consacră asociaerii fundamentale a celor trei faze originale de energie divină manifestate în toate universurile ca energii fizice, mentale şi spirituale. Ei sunt personalităţile agere care caută, în realitate, să descopere prezenţa în

univers a Dumnezeului Suprem, deoarece în această personalitate a Deităţii trebuie să se producă unificarea experienţială a oricărei divinităţi a marelui univers. Şi, într-o anumită măsură, aceşti artişti au obţinut, în vremurile din urmă, câteva succese bune.

44:5.6 (505.3) 5. *Consilierii de transporturi.* Acest corp de consilieri tehnici pe lângă serafimii transportori este foarte capabil pentru a colabora cu studenţii stelelor în vederea stabilirii traseelor şi de a ajuta într-un alt fel pe şefii transporturilor în lumile spaţiului. Ei sunt supraveghetorii traficului sferelor şi sunt prezenţi pe toate planetele locuite. Urantia este servită de un corp de şaptezeci de consilieri de transport.

44:5.7 (505.4) 6. *Specialiştii de comunicaţii.* Urantia este, de asemenea, servită de doisprezece tehnicieni de comunicare interplanetară şi interuniversală. Aceste fiinţe cu îndelungată experienţă cunosc profund legile transmisiei şi ale interferenţei în aplicaţiile lor în ceea ce priveşte comunicările domeniilor. Acest corp se ocupă de toate formele de mesaje spaţiale, mai puţin cele ale Mesagerilor Gravitaţiei şi ale Mesagerilor Solitari. Pe Urantia, ei trebuie să împlinească o mare parte a muncii lor pe circuitul arhanghelilor.

44:5.8 (505.5) 7. *Învăţătorii de odihnă.* Odihna divină este asociată cu tehnica de absorbţie de energie spirituală. Este necesară o revitalizare în energie morontială şi spirituală, tot atât de sigur ca în energie fizică, dar nu pentru aceleaşi motive. Sunt nevoit să folosesc exemple grosolane pentru a încerca să vă iluminez; oricum ar fi, noi, care aparţinem lumii spiritului, trebuie să ne oprim periodic

activităţile regulate şi să mergem în locuri corespunzătoare de întâlnire, unde intrăm în repausul divin în care recuperăm astfel energiile noastre care se epuizează.

44:5.9 (505.6) Veţi primi primele voastre lecţii în aceste domenii atunci când veţi atinge lumile palat după ce aţi devenit fiinţe morontiale şi aţi început să experimentaţi tehnica problemelor spirituale. Voi ştiţi ceva despre cercul interior al Havonei şi al pelerinilor care, după ce au traversat cercurile precedente, trebuie să fie instalaţi în lungul repaus reînsufleţitor al Paradisului. Nu este vorba doar de o necesitate tehnică referitoare la tranzitul dintre cariera timpului şi serviciul eternităţii ci, de asemenea, de o exigenţă, de o formă de repaus indispensabilă pentru a recupera pierderile de energie incidente ultimelor etape ale carierei ascendente şi a înmagazina rezerve de putere spirituale în vederea stadiului următor al carierei fără sfârşit.

44:5.10 (506.1) Aceşti manipulatori ai energiilor funcţionează şi în multe alte sute de moduri, prea numeroase pentru a fi catalogate; de exemplu, ei se sfătuiesc cu serafimii, cu heruvimii şi cu sanovimii cu privire la mijloacele cele mai eficiente pentru a se alimenta cu energie şi pentru a menţine echilibrele cele mai utile ale forţelor divergente dintre heruvimii activi şi sanovimii pasivi. Aceşti experţi îşi aduc ajutorul sub numeroase alte forme creaturilor morontiale şi spirituale în eforturile lor de a înţelege repausul divin care este atât de esenţial pentru folosirea eficientă a energiilor fundamentale ale spaţiului.

6. Modelatorii şi decoratorii

44:6.1 (506.2) Cât aş fi dorit să ştiu să descriu munca distinsă a acestor artizani unici. Orice încercare din partea mea de a explica munca de înfrumuseţare spirituală nu ar face decât să reamintească minţii materiale propriile voastre eforturi jalnice, însă valoroase, pentru a îndeplini aceste lucruri pe lumea voastră, a minţii şi a materiei.

44:6.2 (506.3) Deşi toate corpurile modelatorilor şi decoratorilor cuprind peste o mie de subdiviziuni de activităţi, ele sunt grupate în următoarele şapte categorii majore:

44:6.3 (506.4) 1. *Artizanii colorişti.* Ei fac să vibreze cele zece mii de tonuri de culoare ale reverberaţiei spirituale, mesaje delicate de o frumuseţe plină de armonie. În afară de percepţia culorilor, nu mai există nimic comparabil în experienţa umană.

44:6.4 (506.5) 2. *Creatorii de sunete.* Unde spirituale de diverse identităţi şi de aprecieri morontiale sunt descrise de aceste creaturi prin ceea ce voi aţi numi sunete. Aceste impulsuri sunt în realitate superbele oglindiri ale sufletelor spirituale dezvăluite şi strălucitoare ale mulţimilor celeste.

44:6.5 (506.6) 3. *Creatorii de emoţii.* Ei păstrează şi conservă senzaţiile. Ei sunt cei care păstrează sentimentele morontiale şi emoţiile divine pentru a le permite copiilor timpului să le studieze, pentru a-i înălţa sufleteşte şi pentru a-i inspira şi înfrumuseţa pe progresiştii morontiali şi pe spiritele care se înalţă.

44:6.6 (506.7) 4. *Artiştii mirosului.* Comparaţia anumitor activităţi spirituale celeste cu recunoaşterea fizică a mirosurilor chimice este cu

adevărat nefericită, însă le-ar fi practic imposibil muritorilor de pe Urantia să sesizeze vreo aluzie la aceşti slujitori sub orice alt nume. Aceşti artişti îşi creează simfoniile lor variate pentru prefacerea morală şi pentru plăcerea copiilor luminii care progresează. Voi nu aveţi nimic pe pământ cu care să poată fi comparate, chiar şi de departe, cu acest tip de măreţie spirituală.

44:6.7 (506.8) 5. *Împodobitorii prezenţei.* Aceşti artişti nu se ocupă nici de arta împodobirii de sine, nici de tehnica de înfrumuseţare a creaturilor. Ei se consacră producerii multitudinii de reacţii fericite în fiecare creatură muritoare şi spirituală, adaptând la scenă simţul relaţiilorprin mijlocirea valorilor poziţionale pe care le atribuie diferitelor ordine morontiale şi spirituale în ansamblul compozit acestor fiinţe atât de diverse. Aceşti artişti le aşează pe fiinţele supramateriale, aşa cum aţi face voi cu nişte note muzicale vii, cu mirosuri şi cu priveligşti, şi apoi ei le amestecă în imnurile de slăvire.

44:6.8 (506.9) 6. *Modelatorii gustului.* Oare cum vi s-ar putea vorbi despre aceşti artişti! Cu oarecare şovăială aş putea sugera că ei ameliorează gustul morontial şi că se străduiesc să mărească aprecierea frumuseţii ascuţind simţul spiritual în evoluţie.

44:6.9 (507.1) 7. *Sintetizatorii morontiali.* Sunt maeştrii artizani care intervin după ce toţi ceilalţi şi-au adus contribuţiile lor respective. Ei adaugă atunci retuşurile culminante de finisare a ansamblului morontial şi încheie astfel un portret a ceea ce este divin, frumos, şi realizând o inspiraţie durabilă pentru fiinţele spirituale şi asociaţii lor morontiali. Însă trebuie să aşteptaţi să fiţi eliberaţi de corpul vostru

animal pentru a începe să concepeţi gloriile artistice şi frumuseţile estetice ale lumilor morontiale şi spirituale.

7. Lucrătorii armoniei

44:7.1 (507.2) Contrar a ceea ce aţi putea presupune, aceşti artişti nu sunt preocupaţi de de muzică sau de pictură sau de orice altceva asemănător. Ei se ocupă de manipularea şi de organizarea forţelor şi energiilor specializate care există în lumea spiritului, dar care nu sunt recunoscute de muritori. Dacă aş avea şi cea mai mică bază de comparaţie, aş încerca să descriu acest câmp unic de împliniri spirituale, însă deznădăjduiesc - nu există nici o speranţă de a comunica minţii umane noţiunea acestui domeniu de artă celestă. Cu toate acestea, ceea ce poate fi descris poate fi şisugerat:

44:7.2 (507.3) Frumuseţea, ritmul şi armonia sunt intelectual asociate şi spiritual înfrăţite. Adevărul, faptele şi relaţiile sunt, din punct de vedere intelectual, inseparabile şi legate de conceptele filozofice asupra frumuseţii. Bunătatea, justeţea şi dreptatea sunt filozofic în corelaţie şi spiritual în legătură intimă cu adevărul viu şi cu frumuseţea divină.

44:7.3 (507.4) Conceptele cosmice ale adevăratei filozofii, descrierea artei celeste sau încercările muritorilor de a zugrăvi maniera umană de a recunoaşte frumuseţea divină, nu pot fi niciodată satisfăcătoare dacă nu există o unificare în încercările de progres ale creaturilor. Aceste expresii ale impulsului divin în creaturile evoluânde pot fi intelectual adevărate, emoţional frumoase şi spiritual bune, însă

adevăratul suflet al expresiei este absent atâta timp cât realităţile adevărului, semnificaţiile frumuseţii şi valorile bunătăţii nu sunt unificate în experienţa vie a artizanului, a savantului sau a filozofului.

44:7.4 (507.5) Aceste calităţi divine sunt perfect şi absolut unificate în Dumnezeu, şi orice om sau înger care îl cunoaşte pe Dumnezeu posedă potenţialul de expresie nelimitată de sine, pe nivele întotdeauna progresive de realizare de sine, unificată prin tehnica de nesfârşită dobândire a asemănării cu Dumnezeu - amestecarea experienţială în experienţa evolutivă a adevărului etern, a frumuseţii universale şi a bunătăţii divine.

8. Aspiraţii umane şi înfăptuiri morontiale

44:8.1 (507.6) Cu toate că artizanii celeşti nu lucrează personal pe planetele materiale cum ar fi Urantia, ei părăsesc din timp în timp sediul sistemului, pentru a-şi oferi ajutorul lor indivizilor înzestraţi ai raselor muritoare. Când sunt însărcinaţi astfel, ei lucrează temporar sub supravegherea îngerilor planetari ai progresului. Oştirile serafice cooperează cu aceşti artizani pentru a încerca să îi ajute pe artiştii umani care posedă daruri naturale şi care sunt, de asemenea, înzestraţi cu Ajustori având o experienţă prealabilă şi specială.

44:8.2 (507.7) Aptitudinile umane speciale provin din trei surse posibile: la bază există *întotdeauna* aptitudinea naturală sau inerentă. O aptitudine specială nu este niciodată un dar arbitrar al Zeilor; există întotdeauna o temelie ancestrală pentru fiecare talent eminent. Pe

lângă, sau mai degrabă în completare la această aptitudine naturală, poate să existe contribuţia îndrumărilor Ajustorului Gândirii în indivizi la care aceşti Ajustori ar fi avut în acest domeniu experienţe efective şi autentice pe alte lumi şi în alte creaturi muritoare. În cazul în care mintea umană şi Ajustorul interior sunt ambii neobişnuit deiscusiţi, artizanii spirituali pot fi delegaţi pentru a acţiona ca armonizatori ai acestor talente şi, de asemenea, pentru a-i ajuta şi a-i inspira pe aceşti muritori să caute idealuri tot mai perfecte şi să încerce ilustrarea lor elevată pentru prefacerea morală a tărâmului.

44:8.3 (508.1) În rândurile artizanilor spirituali nu există caste. Indiferent cât de umilă ar fi originea voastră şi, cu toate că aţi avea aptitudinea şi darul exprimării, veţi primi recunoaşterea cuvenită şi aprecierea meritată, în timp ce vă veţi ridica pe scara experienţelor morontiale şi a împlinirilor spirituale. Nu poate exista nici un handicap uman ereditar, nici o privare de mediu pământesc, pe care cariera morontială să nu le poată compensa pe deplin şi să nu le poată face să dispară în întregime. Şi toate aceste satisfacţii ale reuşitei artistice şi ale realizării de sine, prin plenitudinea expresiei, vor fi realizate prin propriile voastre eforturi personale pentru a avansa progresiv. Aspiraţiile mediocrităţii evolutive vor putea, în sfârşit, să se realizeze. Cu toate că Zeii nu dăruiesc arbitrar talente şi aptitudini copiilor timpului, ei fac tot ceea ce este necesar pentru a satisface toate nobilele lor dorinţe şi a potoli întreaga sete umană de expresie de sine celestă.

44:8.4 (508.2) Însă toate fiinţele umane ar trebui să ţină minte aceasta: multele ambiţii de aexcela,care îi aţâţă şi îi chinuiesc pe muritorii întrupaţi, nu vor persista în cariera morontială şi spirituală a

acestor aceiaşi muritori. Fiinţele morontiale ascendente învaţă să socializeze dorinţele fostele lor dorinţe pur personale şi ambiţii egoiste. În ceea ce priveşte lucrurile pe care aţi năzuit cu atâta stăruinţă să le faceţi pe pământ şi pe care împrejurările vi le-au refuzat cu atâtapersistenţă, dacă doriţi încă să le faceţi după ce veţi fi dobândit adevărata clarviziune a motei în cariera morontială, vi se vor oferi cu siguranţă toate oportunităţile de a satisface pe deplin dorinţele voastre atât de multnutrite.

44:8.5 (508.3) Înainte ca ascenderii umani să părăsească universul local pentru a se angaja în cariera lor spirituală, ei vor fi săturaţi în ceea ce priveşte toate dorinţele lor intelectuale, artistice şi sociale sau toate ambiţiile sincere corespondente care au putut să caracterizeze planurile lor existenţă terestră sau morontială. Aceasta este realizarea egalităţii în domeniul expresiei de sine şi a realizării de sine, însă nu şi obţinerea unui statut de experienţă identică, nici ştergerea completă a caracterului individual în materie de pricepere, de tehnică şi de expresie. Pentru ca nouă diferenţială spirituală în împlinirea experienţială personală să fie complet nivelată şi egalizată, trebuie aşteptat ca voi să fi încheiat parcurgerea ultimului cerc al carierei Havonei, iar locuitorii permanenţi ai Paradisului se vor găsi atunci în faţa necesităţii de a se ajusta diferenţialei absonite de experienţă personală, care nu poate fi nivelată decât atingând în grup statutul ultim al creaturilor - destinul spiritului celui de al şaptelea stadiu al finalitarilor muritori.

44:8.6 (508.4) Aceasta este povestea artizanilor celeşti, acest corp cosmopolit de lucrători delicaţi care contribuie atât de mult la

glorificarea sferelor arhitecturale prin reprezentările lor artistice ale frumuseţii divine a Creatorilor Paradisului.

44:8.7 (508.5) [Redactat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 45

Administrarea sistemului local

45:0.1 (509.1) CENTRUL administrativ al Sataniei este constituit - dintr-un grup de cincizeci şi şapte de sfere arhitecturale - Jerusem, cei şapte sateliţi majori, şi cei patruzeci şi nouă de subsateliţi. Jerusem, capitala sistemului, are aproape de cinci sute de ori mărimea Urantiei, însă gravitaţia ei este puţin mai mică. Sateliţii majori ai Jerusemului sunt cele şapte lumi de tranziţie, fiecare fiind de aproximativ zece ori mai mare decât Urantia, pe când cei şapte sateliţi ai fiecăreia dintre sferele de tranziţie au aproape dimensiunea Urantiei.

45:0.2 (509.2) Cele şapte lumi palat sunt cei şapte subsateliţi ai lumii de tranziţie numărul unu.

45:0.3 (509.3) Întregul sistem al acestor cincizeci şi şapte de lumi arhitecturale este iluminat, încălzit, irigat şi alimentat cu energie într-

un mod independent, prin acţiunea conjugată a centrului de putere al Sataniei şi a Controlorilor Fizici Principali, totul conform tehnicii stabilite a organizării fizice şi a dispozitivelor proprii acestor sfere special create. Dealtfel, spornagii nativi le îngrijesc fizic şi le întreţin şi într-un alt fel.

1. Lumii tranziţionale de cultură

45:1.1 (509.4) Cele şapte lumi majore care se învârt în jurul Jerusemului sunt, în general, numite sferele de cultură tranziţională. Şefii lor sunt desemnaţi din timp în timp de consiliul executiv suprem al Jerusemului. Aceste sfere sunt numerotate şi numite după cum urmează:

45:1.2 (509.5) *Numărul 1. Lumea finalitară.* Este sediul corpului finalitar al sistemului local; ea este înconjurată de lumi de primire, cele şapte lumi palat atât de deplin consacrate planului de ascensiune al muritorilor. Lumea finalitară este accesibilă locuitorilor celor şapte lumi palat. Serafimii transportori asigură transportul de venire şi plecare al personalităţilor ascendente care efectuează aceste pelerinaje destinate să cultive credinţa lor în destinul ultim al muritorilor de tranziţie. Cu toate că finalitarii şi edificiile lor nu sunt în mod obişnuit perceptibile viziunii morontiale, voi veţi fi mai mult decât emoţionaţi când transformatorii de energie şi Supraveghetorii Puterii Morontială vă vor permite să percepeţi, din când în când, aceste înalte personalităţi ale spiritului care au terminat efectiv ascensiunea Paradisului şi care au revenit chiar pe lumile în care voi vă începeţi

această lungă călătorie pentru a garanta că aveţi facultatea şi puterea de a reuşi în acest proiect uluitor. Toţi oaspeţii lumilor palat merg pe sfera finalitară cel puţin o dată pe an pentru aceste adunări de vizualizare a finalitarilor.

45:1.3 (510.1) *Numărul 2. Lumea morontială.* Această planetă este sediul supraveghetorilor vieţii morontiale. Ea este înconjurată de şapte sfere, în care şefii morontiali îi instruiesc pe asociaţii şi pe asistenţii lor, atât fiinţe morontiale, cât şi muritori ascendenţi.
45:1.4 (510.2) Trecând prin cele şapte lumi palat voi veţi înainta, de asemenea, prin aceste sfere culturale şi sociale în care se stabileşte un contact crescut cu morontia. Când avansaţi de la prima lume palat la a doua, deveniţi îndreptăţiţi să primiţi permisiunea de a vizita sediul tranziţional numărul doi, lumea morontială, şi aşa mai departe, iar când vă veţi găsi pe vreuna dintre cele şase sfere culturale veţi putea, dacă veţi fi invitaţi, să vizitaţi şi să observaţi pe oricare dintre cele şapte lumi care o înconjoară, în care se exercită activităţile colective asociate.

45:1.5 (510.3) *Numărul 3. Lumea îngerească.* Este sediul tuturor oştirilor serafice angajate în activităţile sistemului. Este înconjurată de şapte lumi în care se pregătesc şi se instruiesc îngerii. Sunt sferele sociale serafice.

45:1.6 (510.4) *Numărul 4. Lumea supraîngerilor.* Această sferă este, în Satania, lăcaşul Strălucitoarelor Stele de Seară, şi a unei vaste afluenţe de fiinţe coordonate sau aproape coordonate. Cei şapte sateliţi ai acestei lumi sunt afectaţi celor şapte grupuri majore ale acestor fiinţe celeste nedenumite.

45:1.7 (510.5) *Numărul 5. Lumea Fiilor.* Această planetă este cartierul general al Fiilor divini de toate ordinele, inclusiv fiii trinitizaţi de creaturi. Cele şapte lumi care le înconjoară sunt afectate anumitor grupări individuale ale acestor fii prin înrudire divină.

45:1.8 (510.6) *Numărul 6. Lumea Spiritului.* Această sferă serveşte ca loc de întâlnire sistemic pentru înaltele personalităţi ale Spiritului Infinit. Cei şapte sateliţi care o înconjoară sunt afectaţi unor grupe individuale ale acestor diverse ordine. Însă nu există reprezentant al Spiritului pe lumea numărul şase, şi nu putem observa nici o astfel de prezenţă pe capitalele sistemului. Divina Slujitoare a Salvingtonului este *pretutindeni* în Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Numărul 7. Lumea Tatălui.* Este sfera tăcută a sistemului. Nici un grup de fiinţe nu este domiciliat aici. Marele templu de lumină ocupă un amplasament central, însă nu putem distinge pe nimeni în interior. Toate fiinţele din toate lumile sistemului sunt binevenite ca adoratoare.

45:1.10 (510.8) Cei şapte sateliţi înconjurând lumea Tatălui sunt divers utilizaţi în diferite sisteme. În Satania, sunt folosiţi în prezent ca sfere de detenţie pentru grupurile interne ale rebeliunii lui Lucifer. Edentia, capitala constelaţiei, nu are lumi închisori analoage; cei câţiva serafimi şi heruvimi care au trecut în câmpul rebel pe parcursul rebeliunii Sataniei, au fost închişi de mult timp pe lumile de izolare ale Jerusemului.

45:1.11 (510.9) Ca oaspete al celei de-a şaptea lumi palat, veţi avea acces la a şaptea lume de tranziţie, sfera Tatălui Universal, şi veţi avea, de asemenea, permisiunea de a vizita lumile-închisori ale

Sataniei, care înconjoară această planetă şi unde sunt, în prezent, închişi Lucifer şi majoritatea personalităţilor care l-au urmat în rebeliunea sa contra lui Mihail. Acest trist spectacol a putut fi observat de-a lungul epocilor recente, şi va continua să servească drept avertisment solemn pentru întregul Nebadon, până când Cei Îmbătrâniţi de Zile vor fi judecat păcatul lui Lucifer şi al asociaţilor săi decăzuţi, care au refuzat salvarea oferită de Mihail, Tatăl universului lor.

2. Suveranul Sistemului

45:2.1 (511.1) Şeful executiv al unui sistem local de lumi locuite este un Fiu Lanonandek primar, Suveran al Sistemului. În universul nostru local, aceşti suverani se văd însărcinaţi cu mari responsabilităţi executive, prerogative personale neobişnuite. Chiar şi în Orvonton, nu toate universurile sunt organizare astfel încât să permită Suveranilor Sistemelor să exercite puteri discreţionare personale atât de neobişnuit de întinse în direcţia problemelor sistemice. Însă, în toată istoria Nebadonului, aceşti agenţi executivi neîngrădiţi nu au manifestat neloialitate decât de trei ori. Rebeliunea lui Lucifer în sistemul Sataniei a fost ultima şi cea mai extinsă dintre toate.

45:2.2 (511.2) În Satania, chiar după această bulversare dezastruoasă, tehnica administrativă a sistemului nu a suportat nici o schimbare. Prezentul Suveran Sistemic posedă toate puterile şi exercită întreaga autoritate care au fost conferite predecesorului său nedemn, mai puţin în anumite treburi aflate acum sub supravegherea

Părinţilor Constelaţiei şi pe care Cei Îmbătrâniţi de Zile nu le-au încredinţat încă în totalitate lui Lanaforge, succesorul lui Lucifer.

45:2.3 (511.3) Prezentul conducător al Sataniei este un mărinimos şi strălucit guvernator şi un suveran încercat contra rebeliunii. În timp ce servea, în calitate de Suveran asistent Sistemic, Lanaforge a fost fidel lui Mihail în timpul unei revoluţii anterioare în universul Nebadonului. Acest puternic şi strălucit Domn al Sataniei este un administrator încercat şi experimentat. În epoca celei de a doua rebeliuni sistemice în Nebadon, când Suveranul Sistemic s-a împiedicat şi a căzut în întuneric, Lanaforge era primul asistent devotat conducătorului rătăcit. El a preluat controlul guvernului şi a dirijat afacerile sistemului în aşa fel încât un număr relativ restrâns de personalităţi au fost pierdute, atât pe lumile sedii, cât şi pe planetele locuite ale acestui sistem nefericit. Lanaforge poartă distincţia de a fi singurul Fiu Lanonandek primar în tot Nebadonul care a funcţionat astfel cu loialitate în serviciul lui Mihail şi chiar în prezenţa decăderii fratelui său, care avea o autoritate superioară şi un rang cu întâietate. Lanaforge nu va fi, probabil, mutat din Jerusem înainte ca toate consecinţele fostei nesocotinţe să fi stăpânite, iar urmările rebeliunii eliminate de pe Satania.

45:2.4 (511.4) Chiar dacă nu toate problemele lumilor izolate ale Sataniei au fost puse sub jurisdicţia sa, Lanaforge arată un mare interes faţă de bunăstarea acestor planete şi vizitează frecvent Urantia. Ca şi pe alte sisteme (normale), Suveranul prezidează consiliul sistemic alcătuit din şefi ai lumilor, Prinţii Planetari şi guvernatorii generali locuitori ai acestor lumi izolate. Acest consiliu planetar se

adună din timp în timp în sediul sistemului - „Atunci când se adună Fiii lui Dumnezeu”.

45:2.5 (511.5) O dată pe săptămână, la fiecare zece zile pe Jerusem, Suveranul ţine un conclav cu un grup al unuia dintre diversele ordine de personalităţi domiciliate 'pe lumea-sediu. Acelea sunt ocazii încântătoare lipsite de ceremonie de pe Jerusem, prilejuri de neuitat. Pe Jerusem domneşte o mare frăţie între diversele ordine de fiinţe, precum şi între fiecare dintre aceste grupuri şi Suveranul Sistemului.

45:2.6 (511.6) Aceste reuniuni unice au loc pe marea de cristal, marele câmp de adunări al capitalei sistemice. Sunt evenimente pur sociale şi spirituale; nu se discută niciodată nimic referitor la administrarea planetară, nici măcar planul de ascensiune. În acest moment, ascenderii se reunesc pur şi simplu de plăcere şi de dragul întâlnirii tovarăşii lor ierusemiţi. Grupurile care nu sunt primite de Suveran la aceste reuniuni hebdomadare se reunesc în propriile lor cartiere generale.

3. Guvernarea sistemului

45:3.1 (512.1) Şeful executiv al unui sistem local, Suveranul Sistemic, este întotdeauna susţinut de doi sau trei Fii Lanonandeki, care funcţionează ca asistenţi primi şi secunzi. Astăzi, sistemul Sataniei este însă administrat de un stat major format din şapte Lanonandeki:

45:3.2 (512.2) 1. *Suveranul Sistemului*- Lanaforge, numărul 2.709 al ordinului primar şi succesor al apostatului Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *Primul Suveran asistent*- Mansurotia, numărul 17.841 al lanonandekilor terţiari. El a fost trimis pe Satania în acelaşi timp cu Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *Al doilea Suveran asistent*- Sadib, numărul 271.402 de ordin terţiar. Sadib a venit, de asemenea, pe Satania împreună cu Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *Conservatorul sistemului*- Holdant, numărul 19 al corpului terţiar, susţinătorul şi controlorul tuturor spiritelor interne de statut superior ordinului de existenţă al muritorilor. Holdant a venit, şi el, pe Satania împreună cu Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *Arhivarul sistemului*- Vilton, secretarul slujitorului Lanonandek al Sataniei, poartă numărul 374 al celui de al treilea ordin. Vilton era un membru al grupului iniţial al lui Lanaforge.

45:3.7 (512.7) 6. *Conducătorul de manifestare*- Fortant, numărul 319.847 al rezervelor lanonandekilor secundari şi director temporar al tuturor activităţilor universale transplantate pe Jerusem de la manifestarea lui Mihail pe Urantia. Fortant este ataşat statului major al lui Lanaforge, de nouăsprezece mii de ani ai timpului de pe Urantia.

45:3.8 (512.8) 7. *Înaltul consilier*- Hanavard, numărul 67 al Fiilor Lanonandeki primari şi membru al corpului superior al consilierilor şi al coordonatorilor universali. El acţionează ca preşedinte în exerciţiu al consiliului executiv al Sataniei. Hanavard este al doisprezecelea din acest ordin care a servit astfel de la rebeliunea lui Lucifer.

45:3.9 (512.9) Acest grup executiv de şapte Lanonandeki constituie administraţia extinsă de urgenţă făcută necesară de exigenţele rebeliunii lui Lucifer. Nu există decât tribunale minore pe Jerusem, deoarece sistemul este unitatea administrativă şi nu judiciară, însă administraţia lanonandekă este susţinută de consiliul executiv al Jerusemului, corp consultativ suprem al Sataniei. Acest consiliu este compus din doisprezece membri:

45:3.10 (512.10) 1. Hanavard, preşedintele Lanonandek.

45:3.11 (512.11) 2. Lanaforge, Suveranul Sistemului.

45:3.12 (512.12) 3. Mansurotia, primul Suveran asistent.

45:3.13 (512.13) 4. Şeful Melchizedekilor din Satania.

45:3.14 (512.14) 5. Directorul în exerciţiu al Purtătorilor Vieţii din Satania.

45:3.15 (512.15) 6. Şeful finalitarilor din Satania.

45:3.16 (512.16) 7. Adamul originar al Sataniei, şeful supraveghetor al Fiilor Materiali.

45:3.17 (512.17) 8. Directorul oştirilor serafice ale Sataniei.

45:3.18 (512.18) 9. Şeful controlorilor fizici din Satania.

45:3.19 (512.19) 10. Directorul Supraveghetorilor de Putere Morontiali ai sistemului.

45:3.20 (513.1) 11. Directorul în exerciţiu al medienilor sistemului.

45:3.21 (513.2) 12. Şeful în exerciţiu al corpului muritorilor ascendenţi.

45:3.22 (513.3) Acest consiliu alege periodic trei membri pentru a reprezenta sistemul local la consiliul suprem al sediului universului, însă această reprezentare este suspendată din cauza rebeliunii. Satania a menţinut un observator în sediul universului local însă, de la

efuziunea lui Mihail, sistemul a recomandat să se aleagă zece membri pe lângă legislatura Edentiei.

4. Cei Douăzeci şi Patru de Consilieri

45:4.1 (513.4) În centrul celor şapte cercuri îngereşti ale reşedinţei de pe Jerusem se găseşte cartierul general al consiliului consultativ al Urantiei, cei douăzeci şi patru de consilieri. Ioan Evanghelistul îi numea cei douăzeci şi patru de bătrâni: „Şi în jurul tronului erau douăzeci şi patru de scaune, şi pe scaune am văzut aşezaţi douăzeci şi patru de bătrâni, înveşmântaţi în haine albe”. Tronul din centrul acestui grup este locul de judecător al arhanghelului preşedinte, tronul de unde se face chemarea la reînviere, făcută în spiritul milosteniei şi al justiţiei pentru toată Satanie. Acest loc de judecată a fost întotdeauna pe Jerusem, însă cele douăzeci şi patru de locuri care îl înconjoară au fost aşezate pe locul lor acum o mie nouă sute de ani, puţin după ridicarea lui Cristos Mihail la deplina suveranitate a Nebadonului. Aceşti douăzeci şi patru de consilieri sunt agenţii săi personali pe Jerusem. Ei au autoritatea de a reprezenta pe Fiul Maestru în toate problemele referitoare la apelurile nominale ale Sataniei şi în numeroase alte faze ale planului de ascensiune al muritorilor pe lumile izolate ale sistemului. Ei sunt agenţii desemnaţi să execute cererile speciale ale lui Gabriel şi ordinele neobişnuite ale lui Mihail.

45:4.2 (513.5) Aceşti douăzeci şi patru de consilieri au fost recrutaţi din rândurile celor opt rase ale Urantiei, iar ultimii din grupă au fost

alăturaţi în epoca apelului de reînviere făcut de Mihail acum o mie nouă sute de ani. Acest consiliu consultativ al Urantiei este compus din următorii membri:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar,* magistru gânditor din vremea de dinainte de epoca Prinţului Planetar şi care şi-a îndrumat semenii înspre adorarea „Celui care dăruieşte suflul”.

45:4.4 (513.7) 2. *Mansant,* marele învăţător al epocii posterioare Prinţului Planetar pe Urantia, care şi-a orientat semenii către venerarea „Marii Lumini”.

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton,* un foarte vechi şef al oamenilor roşii, care a îndreptat această rasă de la adorarea mai multor dumnezei spre venerarea „Marelui Spirit”.

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof,* un prinţ al oamenilor albaştri, călăuzitorul lor înspre recunoaşterea divinităţii „Şefului Suprem”.

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta,* oracolul rasei portocalii stinse şi cârmuitorul acestui popor in adorarea „Marelui Maestru”.

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton,* primul dintre oamenii galbeni care şi-a învăţat şi şi-a îndrumat poporul în venerarea „Unicului Adevăr”, în locul adevărurilor multiple. Cu multe mii de ani în urmă oamenii galbeni ştiau de unicul Dumnezeu.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad,* care i-a scos pe oamenii verzi din obscuritate şi a fost conducătorul lor în adorarea „Sursei Unice a Vieţii”.

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon,* care a iluminat rasele indigo şi a fost cârmuitorul lor în slujirea de odinioară a „Dumnezeului Dumnezeilor”.

45:4.11 (514.1) 9. *Adam,* tatăl planetar al Urantiei, discreditat, însă reabilitat, un Fiu Material al lui Dumnezeu, care a fost trimis sub înfăţişarea trupului muritor, însă care a supravieţuit şi a fost apoi înălţat la această poziţie prin decretul lui Mihail.

45:4.12 (514.2) 10. *Eva,* mama rasei violete a Urantiei, care a suportat împreună cu soţul ei pedeapsa greşelii. Ea a fost, de asemenea, reabilitată odată cu el şi pusă să servească împreună cu acest grup de supravieţuitori muritori.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoe,* primul om de pe Urantia care s-a contopit cu Ajustorul Gândirii din el pe parcursul vieţii de muritor în trup.

45:4.14 (514.4) 12. *Moise,* emancipatorul unei rămăşiţe a rasei violete decăzute, şi iniţiatorul reînsufleţirii adorării Tatălui Universal sub numele de „Dumnezeu al Israelului”.

45:4.15 (514.5) 13. *Ilie,* un suflet transfigurat care a avut strălucitoare înfăptuiri spirituale pe parcursul epocii posterioare Fiului Material.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek,* singurul Fiu al acestui ordin care s-a coborât peste rasele Urantiei. Cu toate că el face încă parte din ordinul Melchizedekilor, el a devenit „pentru totdeauna un slujitor al celor Preaînalţi” veşnic preluând un angajament de serviciu ca ascender muritor, după ce a locuit pe Urantia sub înfăţişarea trupului muritor în Salem, pe vremea lui Avraam. Acest Melchizedek

a fost proclamat ulterior Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei, cu cartier general pe Jerusem. El are autoritatea de a acţiona în numele lui Mihail care este efectiv Prinţul Planetar al lumii în care a efectuat consacrarea sa finală sub formă umană. În ciuda acestor lucruri, Urantia este încă supravegheată de guvernatori generali rezidenţi succesivi, făcând parte din cei douăzeci şi patru de consilieri.

45:4.17 (514.7) 15. *Ioan Botezătorul,* precursorul misiunii lui Mihail pe Urantia şi, în trup, era un văr îndepărtat al Fiului Omului.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 cel Dintâi,* şeful creaturilor mediene loiale serviciului lui Gabriel în epoca trădării lui Caligastia, ridicat la această poziţie de Mihail puţin după ceea ce acesta din urmă a dobândit suveranitatea sa necondiţionată.

45:4.19 (514.9) Pentru moment, şi la cererea lui Gabriel, aceste personalităţi selecţionate sunt scutite de regimul de ascensiune, şi noi nu avem nici o idee câtă vreme vor servi ele în această calitate.

45:4.20 (514.10) Locurile numărul 17, 18, 19 şi 20 nu sunt ocupate în permanenţă. Ele sunt ocupate temporar, prin consimţământul unanim al celor şaisprezece membri permanenţi, şi lăsate libere pentru a fi acordate ulterior unor muritori ascendenţi ai prezentei epoci, epoca posterioară Fiului de efuziune.

45:4.21 (514.11) Locurile numărul 21, 22, 23 şi 24 sunt ocupate provizoriu într-un mod asemănător, fiind păstrate, totodată, în rezervă pentru marii învăţători ai epocilor care vor veni fără îndoială după epoca prezentă. Putem prevedea că vor exista pe Urantia ere ale Fiilor Magistrali şi ale Fiilor Învăţători, precum şi epoci de lumină şi viaţă,

independent de vizitele neaşteptate ale Fiilor divini care ar putea să aibă sau nu loc.

5. Fiii Materiali

45:5.1 (514.12) Marile diviziuni ale vieţii celeste au cartierele lor generale şi nişte imense rezerve pe Jerusem, inclusiv diversele ordine de Fii divini, de spirite elevate, de supraîngeri, de îngeri şi creaturi mediene. Lăcaşul central al acestui sector minunat este marele templu al Fiilor Materiali.

45:5.2 (515.1) Domeniul Adamilor este centrul de atracţie al tuturor noilor sosiţi pe Jerusem. Este o enormă zonă conţinând o mie de centre, deşi fiecare familie a Fiului şi Fiicelor Materiali trăieşte în propriul său domeniu, până în momentul în care membrii ei pleacă pentru a servi pe lumile evolutive ale spaţiului sau până când intră în cariera de ascensiune a Paradisului.

45:5.3 (515.2) Aceşti Fii Materiali reprezintă tipul cel mai elevat de fiinţe cu reproducere sexuată care a fost întâlnit pe sferele educative ale universurilor în evoluţie. Ei sunt cu adevărat materiali; Adamii şi Evele Planetari sunt chiar clar vizibili raselor muritorilor din lumile locuite. Aceşti Fii Materiali sunt ultima verigă fizică din lanţul personalităţilor care coboară de la divinitate şi perfecţiune către umanitate şi existenţa materială. Aceşti Fii oferă lumilor locuite un intermediar având contacte reciproce cu Prinţul Planetar invizibil şi cu creaturile materiale ale tărâmurilor.

45:5.4 (515.3) La ultimul recensământ milenar, pe Salvington, în Nebadon s-au înregistrat 161.432.840 de Fii şi Fiice Materiali, având statutul de cetăţenie pe capitalele sistemelor locale. Numărul Fiilor Materiali variază în diversele sisteme, şi creşte constant prin reproducere naturală. În exerciţiul funcţiunilor lor reproducătoare, ei nu se orientează în întregime după dorinţele personale ale personalităţilor contactate ci şi după sfatul înaltelor corpuri de guvernare şi al consiliilor consultative superioare.

45:5.5 (515.4) Aceşti Fii şi Fiice Materiali sunt locuitorii permanenţi ai Jerusemului şi a lumilor sale asociate. Ei ocupă vaste domenii pe Jerusem şi participă larg la conducerea locală a sferei capitale, administrând practic toate treburile curente cu ajutorul medienilor şi al ascenderilor.

45:5.6 (515.5) Pe Jerusem, aceşti Fiii de reproducere au permisiunea de a experimenta idealurile de guvernare autonomă, în maniera Melchizedekilor, şi ei ajung la un tip de societate foarte elevat. Ordinele superioare de filiaţie îşi rezervă dreptul de veto al tărâmului, însă în aproape toate privinţele, Adamiţi Jerusemului se conduc prin sufragiu universal şi printr-un guvern reprezentativ. Ei speră să primească într-o bună zi o autonomie practic completă.

45:5.7 (515.6) Caracterul serviciului Fiilor Materiali este în mare măsură determinat de vârsta lor. Ei nu sunt eligibili pentru admiterea la Universitatea Melchizedekă de pe Salvington, deoarece sunt materiali şi, în general, limitaţi la anumite planete. Cu toate acestea, Melchizedekii menţin importante facultăţi de profesori în sediul fiecărui sistem pentru a instrui tinerele generaţii ale Fiilor Materiali. Sistemele de pregătire educative şi spirituale prevăzute pentru

dezvoltarea tinerilor Fii şi Fiice Materiali reprezintă o culme a perfecţiunii în dezvoltare, în tehnică şi în aplicare practică.

6. Educaţia Adamică a ascenderilor

45:6.1 (515.7) Fiii şi Fiicele Materiali, precum şi copiii lor, prezintă un spectacol încântător, care stârneşte întotdeauna curiozitatea şi atrage atenţia tuturor muritorilor ascendenţi. Ei sunt atât de asemănători raselor voastre materiale sexuate, încât veţi găsişi la voi şi la ei un destul de mare interes comun care să angajeze gândirile voastre şi să vă facă să vă ocupaţi timpul cu contacte fraterne.
45:6.2 (515.8) Supravieţuitorii muritori petrec mult din timpul lor liber pe capitala sistemului, pentru a observa şi a studia obiceiurile de viaţă şi de comportament ale acestor creaturi sexuate, superioare şi semifizice, căci aceşti cetăţeni ai Jerusemului sunt susţinătorii şi mentorii imediaţi ai supravieţuitorilor muritori, din clipa când ei dobândesc cetăţenia pe lumea sediu, până când pleacă îndreptându-se către Edentia.
45:6.3 (516.1) Pe cele şapte lumi palat, sunt oferite ample oportunităţi muritorilor ascendenţi pentru a compensa toate zădărnicirile experienţiale pe care le-au suportat pe lumile lor de origine, fie că ele au fost au fost cauzate de ereditate, fie de mediu, ori de un prematur şi trist sfârşit de carieră în trup. Acest fapt este exact, sub toate raporturile, mai puţin pentru viaţa sexuală terestră şi ajustările care vin odată cu ea . Mii de muritori sosesc pe lumile palat fără a fi beneficiat în mod special de disciplinele derivând din relaţiile

sexuale normale medii pe sfera lor natală. Experienţa lumii palat nu prea oferă şanse de a compensa aceste frustrări foarte personale. În sens fizic, experienţa sexuală pentru aceşti ascendenţi aparţine domeniului trecutului însă, în strânsă asociere cu Fiii şi cu Fiicele Materiali, atât individual, cât şi ca membrii ai familiilor lor, acestor muritori deficienţi din punct de vedere sexual li se dă posibilitatea să compenseze aspectele sociale, intelectuale, emoţionale şi spirituale ale carenţelor lor. Astfel, pentru toţi cei care, prin împrejurări sau prin judecata lor greşită, au fost privaţi de beneficiile unor relaţii sexuale avantajoase pe lumile evolutive, capitalele sistemice oferă toate şansele de a dobândi aceste experienţe esenţiale pentru muritori în strânsă şi afectuoasă asociere cu creaturile celeste din ordinul Adamic, care îşi au domiciliul permanentă pe capitalele sistemice.

45:6.4 (516.2) Nici un muritor supravieţuitor, nici un median, nici un serafim nu pot urca în Paradis, nu pot ajunge la Tată şi nu pot fi înrolaţi în Corpul Finalităţii fără a fi trecut prin acea experienţă sublimă de a fi stabilit relaţii părinteşti cu un copil evolutiv al lumilor, sau fără a fi trecut printr-o experienţă analoagă sau echivalentă. Relaţia dintre părinţi şi copii este fundamentală pentru a concepe relaţia esenţială dintre Tatăl Universal şi copiii săi în univers. De aceea această experienţă este indispensabilă în educaţia experienţială a tuturor ascendenţilor.

45:6.5 (516.3) Creaturile mediene ascendente şi serafimii evolutivi trebuie să treacă prin această experienţă părintească în asociere cu Fiii şi Fiicele Materiali din sediul sistemului. Aşa dobândesc ascenderii nereproducători experienţa părintească venindu-le în ajutor Adamilor şi Evelor din Jerusem la creşterea şi la instruirea progeniturii lor.

45:6.6 (516.4) Toţi supravieţuitorii muritori care nu au trăit prin experienţa părintească pe lumile evolutive trebuie, de asemenea, să dobândească această pregătire necesară în timpul şederii lor în căminele Fiilor Materiali ai Jerusemului, ca asociaţi părinteşti ai acestor minunaţi taţi şi mame. Acest lucru este adevărat, mai puţin în măsura în care asemenea muritori au fost deja în stare să compenseze carenţele lor în creşa sistemului, situată pe prima lume de cultură tranziţională a Jerusemului.

45:6.7 (516.5) Creşa de probaţie a Sataniei este întreţinută de anumite personalităţi morontiale pe lumea finalitarilor, unde jumătate din planetă este consacrată acestei munci de creştere şi educare a copiilor. Aici sunt primiţi şi strânşi din nou anumiţi copii ai muritorilor supravieţuitori, cum ar fi acele vlăstare care au pierit pe lumile evolutive înainte de a fi dobândit statut spiritual de indivizi. Ascensiunea unuia sau a altuia dintre proprii lor părinţi garantează că unor astfel de copii muritori ai tărâmurilor li se va acorda repersonalizarea pe planeta finalitară a sistemului, şi vor putea demonstra, prin libera lor alegere ulterioară dacă decid sau nu să urmeze drumul părintesc de ascensiune muritoare. Copiii apar aici întocmai ca pe lumea lor de nativitate, atâta doar că aici este absentă diferenţierea sexuală. Nu mai există reproducere în maniera muritorilor după experienţa de viaţă trăită pe lumile locuite.

45:6.8 (517.1) Studenţii din lumile palat care au avut unul sau mai mulţi copii în creşa de proba-ţie de pe lumea finalitară şi a căror experienţă părintească esenţială este deficitară, pot cere Melchizedekilor permisiunea de a întrerupe momentan cariera lor de ascensiune pe lumile palat. Ei vor fi atunci transferaţi pe lumea

finalitară, unde li se va da prilejul de a acţiona ca părinţi asociaţi ai propriilor lor copii şi ai altora. Mai târziu, pe Jerusem, acest serviciu părintesc se va considera ca fiind îndeplinirea a jumătate din educaţia la care trebuie să se supună ascenderii în familiile Fiicelor şi ale Fiilor Materiali.

45:6.9 (517.2) Creşa de probaţie este supravegheată de o mie de cupluri de Fii şi fiice Materiali, voluntari, din colonia ordinului lor de pe Jerusem. Ei au drept asistenţi imediaţi un număr aproape egal de grupuri părinteşti midsonite voluntare, care se opresc aici pentru a face acest serviciu în drumul lor dintre lumea midsonită a Sataniei şi destinul lor nerevelat pe lumile care le sunt special rezervate printre sferele finalitare ale Salvingtonului.

7. Şcolile Melchizedekilor

45:7.1 (517.3) Melchizedekii sunt cârmuitorii acestui mare corp de instructori - creaturi cu voinţă parţial spiritualizate şi altele - care funcţionează într-un mod atât acceptabil pe Jerusem şi lumile sale asociate, dar mai ales pe cele şapte lumi palat. Acestea sunt planetele de detenţie, unde se muritorii care nu reuşesc să fuzioneze cu Ajustorul lor interior pe parcursul vieţii în trup, sunt reabilitaţi sub o formă provizorie, pentru ca să primească un ajutor suplimentar şi să beneficieze de noi ocazii pentru a-şi intensifica eforturile de dobândire spirituală, chiar aceleaşi eforturi care au fost întrerupte prematur de moarte. Or dacă, din orice alte raţiuni de handicap ereditar sau de mediu defavorabil sau de concurs de împrejurări,

această dobândire a sufletului nu a putut fi înfăptuită, indiferent de raţiuni, toţi cei care au intenţii sincere şi un spirit merituos se regăsesc, ca atare, prezenţi pe planetele de continuare. Aici, ei trebuie să înveţe să stăpânească factorii esenţiali ai carierei eterne, să obţină calităţilor pe care nu le-au dobândit sau nu le-au putut dobândi pe parcursul vieţii lor în trup.

45:7.2 (517.4) Strălucitoarele Stele de Seară (şi coordonaţii lor nedenumiţi) servesc frecvent ca instructori în diversele proiecte educaţionale ale universului, inclusiv cele care sunt susţinute de Melchizedeki. Fiii Învăţători ai Trinităţii colaborează în egală măsură şi le adaugă atingerea perfecţiunii Paradisului acestor şcoli de pregătire progresivă. Însă nu toate aceste activităţi sunt consacrate exclusiv avansării muritorilor ascendenţi; multe dintre ele se preocupă, de asemenea, de pregătirea progresivă a personalităţilor spirituale native ale Nebadonului.

45:7.3 (517.5) Fiii Melchizedeki conduc mai mult de treizeci de centre educative diferite pe Jerusem. Aceste şcoli încep cu colegiul în care se realizează evaluarea de sine, şi sfârşesc cu şcolile de cetăţenie ale Jerusemului, în care Fiii şi Fiicele Materiali se alătură Melchizedekilor şi celorlalţi. Ei fac împreună un efort suprem pentru a-i face pe supravieţuitorii muritori capabili să îşi asume înaltele responsabilităţi ale unui guvern reprezentativ. Întregul univers este organizat şi administrat pe planul *reprezentativ.* Un guvern reprezentativ este idealul divin de autonomie pentru fiinţele imperfecte.

45:7.4 (517.6) La fiecare o sută de ani din timpul universului, fiecare sistem selecţionează cei zece reprezentanţi ai săi care să participe la

legislatura constelaţiei. Ei sunt numiţi de consiliul celor o mie de electori ai Jerusemului, un corp electiv căruia îi revine datoria de a reprezenta grupurile sistemice în toate treburile justificând o delegare sau o desemnare. Toţi reprezentanţii sau alţi delegaţi sunt desemnaţi de consiliul celor o mie de electori, şi trebuie să fie absolvenţi ai celei mai înalte şcoli ale Colegiului de Administraţie Melchizedek, aşa cum sunt toţi cei care compun acest grup de o mie de electori. Această şcoală este întreţinută de Melchizedeki, asistaţi mai apoi de finalitari.

45:7.5 (518.1) Pe Jerusem există numeroase corpuri elective; autoritatea lor le este conferită din timp în timp de votul a trei ordine de cetăţenie - Fiii şi Fiicele Materiali, serafimii şi asociaţii lor, inclusiv creaturile mediene, precum şi muritorii ascendenţi. Pentru a primi onoarea de a fi numit reprezentant, un candidat trebuie să fi fost recunoscut demn de către şcolile melchizedeke de administrare.

45:7.6 (518.2) Pe Jerusem, sufragiul este universal printre aceste trei grupuri de cetăţeni, însă votul este emis diferenţiat, în acord cu posesia personală a motei (înţelepciunea morontială) recunoscută şi înregistrată cum se cuvine. Votul emis la o alegere de pe Jerusem de către o personalitate oarecare are o valoare cuprinsă între una şi o mie de voci. Cetăţenii Jerusemului sunt deci clasaţi în funcţie de dobândirea lor de mota.

45:7.7 (518.3) Din timp în timp, cetăţenii Jerusemului se prezintă în faţa examinatorilor melchizedeki, care certifică gradul lor de dobândire în înţelepciune morontială. Apoi se prezintă corpului examinator al Strălucitoarelor Stele de Seară sau al delegaţiilor lor, care se asigură de gradul lor de clarviziune spirituală. Apoi ei trec prin faţa celor douăzeci şi patru de consilieri şi a asociaţilor lor, care

judecă statutul lor de împlinire, de socializare experienţială. Aceşti trei factori sunt apoi transmişi înregistratorilor de cetăţenie ai guvernului reprezentativ, care evaluează rapid statutul motei şi atribuie sufragiului o valoare corespunzătoare.

45:7.8 (518.4) Sub supravegherea Melchizedekilor, muritorii ascendenţi, în special cei care sunt au întârziat în unificarea personalităţii pe noile nivele morontiale, sunt luaţi în grijă de Fiii Materiali şi primesc o pregătire intensivă destinată să redreseze carenţele lor. Nici un muritor ascendent nu părăseşte cartierul general al sistemului pentru o socializare mai întinsă şi mai variată în constelaţie înainte ca Fiii Materiali să fi certificat că el a dobândit o personalitate de mota - o individualitate conjugând existenţa pământeană desăvârşită în asociere experienţială cu cariera morontială aflată la începuturile ei, cele două fiind amestecate de controlul spiritual al Ajustorului Gândirii.

45:7.9 (518.5) [Prezentat de un Melchizedek având o misiune temporară pe Urantia.]

Cartea Urantia

Capitolul 46

Sediul sistemului local

46:0.1 (519.1) JERUSEM, sediul Sataniei, este o capitală medie a sistemului local şi, în afară de numeroase neregularităţi provenind din rebeliunea lui Lucifer şi de coborârea lui Mihail pe Urantia, ea este tipică sistemelor similare. Sistemul vostru local a trecut prin câteva experienţe tumultoase, însă astăzi el este administrat deosebit de eficient şi, odată cu trecerea epocilor, rezultatele dizarmoniei sunt lent, dar sigur, eliminate. Ordinea şi bunăvoinţa sunt restabilite, iar condiţiile pe Jerusem se apropie din ce în ce mai mult de statutul celest al tradiţiilor voastre, deoarece sediul sistemului este cu adevărat cerul imaginat de majoritatea credincioşilor religioşi din secolul al douăzecilea.

1. Aspecte fizice ale Jerusemului

46:1.1 (519.2) Jerusemul este împărţit în o mie de sectoare latitudinale şi zece mii de zone longitudinale. Sfera are şapte capitale majore şi şaptezeci de centre administrative minore. Cele şapte capitale de sector se ocupă de diverse activităţi, iar Suveranul Sistemului le vizitează pe fiecare, cel puţin o dată pe an.

46:1.2 (519.3) Kilometrul standard al Jerusemului echivalează cu aproape şapte kilometri de pe Urantia. Greutatea standard, „gradantul", este stabilită de sistemul zecimal pe baza ultimatonului complet, şi reprezintă aproximativ două sute opt zeci de grame de-ale voastre. Ziua pe Satania echivalează cu trei zile ale Urantiei, mai puţin o oră, patru minute şi cincisprezece secunde, şi reprezintă durata de rotaţie axială a Jerusemului. Anul sistemului comportă o sută de zile ale Jerusemului. Ora sistemului este teledifuzată de cronoldekii maestru.

46:1.3 (519.4) Energia Jerusemului este magnific controlată şi circulă în jurul sferei, în canale longitudinale alimentate direct de încărcături de energie ale spaţiului, ea fiind iscusit distribuită de Controlorii Fizici Principali. Rezistenţa naturală la trecerea acestei energii în canalele conducătoare fizice furnizează căldura necesară pentru a produce temperatura regulată a Jerusemului. În plină lumină, această temperatură este menţinută la aproximativ douăzeci şi unu de grade Celsius, în timp ce în perioada regresiei luminii ea scade cu puţin sub zece grade.

46:1.4 (519.5) Înţelegerea sistemului de iluminare al Jerusemului nu ar trebui să vă fie prea dificilă. Nu există nici zile, nici nopţi, nici perioade de căldură şi de frig. Transformatorii de putere întreţin o sută de mii de centri, din care energiile rarefiate sunt proiectate în sus, prin atmosfera planetară. Ele suportă anumite modificări, până când ating acest plafon atmosferic electric al sferei; apoi aceste energii sunt reflectate înapoi în jos, sub forma unei luminile, cernute şi uniforme, având aproape intensitatea luminii solare pe Urantia când soarele străluceşte deasupra capetelor voastre la ora 10 dimineaţa.

46:1.5 (520.1) În aceste condiţii de iluminare, razele luminoase nu par să vină dintr-un punct; ele se cerne pur şi simplu din cer, emanându-se în mod egal din toate direcţiile spaţiului. Această lumină este foarte asemănătoare luminii naturale a soarelui, atâta doar că ea conţine mai puţină căldură. Vedem astfel de ce lumile-sediu nu sunt luminoase în spaţiu; chiar dacă Jerusem ar fi foarte aproape de Urantia, ea ar rămâne invizibilă.

46:1.6 (520.2) Gazul ionosferei superioare a Jerusemului care reflectă energia luminoasă către sol este foarte asemănător celor din păturile atmosferice superioare ale Urantiei, unde se produc fenomenele pe care voi le numiţi aurore boreale, cu toate că acestea sunt produse de cauze diferite. Pe Urantia el este acelaşi strat gazos care împiedică undele hertziene să scape şi le reflectă înapoi către pământ atunci când se lovesc de această centură gazoasă în traiectoria lor directă către exterior. Undele de radiodifuziune sunt astfel păstrate în apropierea suprafeţei, în timp ce ele călătoresc, prin aer, în jurul lumii voastre.

46:1.7 (520.3) Iluminarea sferei este menţinută uniformă pe parcursul a şaizeci şi cinci la sută din ziua Jerusemului şi apoi intensitatea ei se diminuează treptat până în punctul minim, unde este aproape aceeaşi cu cea a lunii voastre pline pe o noapte senină. Este ora de calm pentru întregul Jerusem. Doar staţiile receptoare ale teledifuziunilor funcţionează în timpul acestei perioade de repaus şi de refacere.

46:1.8 (520.4) Jerusemul primeşte o lumină slabă de la mai mulţi sori vecini, un fel de lumină stelară strălucitoare, însă nu depinde de ei. Lumile asemănătoare Jerusemului nu sunt supuse vicisitudinilor perturbaţiilor solare, nici confruntate cu problemele unui soare care se răceşte sau care moare.

46:1.9 (520.5) Cele şapte lumi de studiu tranziţionale cu cei patruzeci şi nouă de sateliţi ai lor sunt încălzite, iluminate, alimentate cu energie şi irigate conform tehnicii Jerusemului.

2. Caracteristici fizice ale Jerusemului

46:2.1 (520.6) Pe Jerusem, lanţurile de munţi povârniţi ai Urantiei şi ai altor lumi evoluate vă vor lipsi, deoarece nu există nici cutremure de pământ, nici căderi de ploaie, însă vă veţi bucura de magnifice pământuri înalte şi alte variaţii extraordinare de topografie şi de peisaje. Imense suprafeţe ale Jerusemului sunt păstrate în „stare naturală” şi măreţia acestor ţinuturi depăşeşte cu mult puterea imaginaţiei umane.

46:2.2 (520.7) Există mii şi mii de mici lacuri, însă nu există nici râuri torenţiale, nici oceane imense. Nu plouă şi nu există furtuni sau uragane pe nici una dintre lumile arhitecturale, însă condensarea umidităţii face să apară un fel de precipitaţie zilnică în momentul minimului de temperatură care însoţeşte retragerea luminii. (Picătura de rouă este mai distilată pe o lume cu trei gaze decât pe o lume cu două gaze ca Urantia.) Atât viaţa fizică a plantelor, cât şi lumea morontială a creaturilor vii au nevoie de umezeală, însă aceasta este larg oferită de sistemul subteran de circulaţie a apelor care acoperă toată sfera, ajungând chiar şi până la părţile mai înălţate ale platourilor. Această circulaţie de apă nu se face în întregime în subsol, căci numeroase canale reunesc lacurile scânteietoare ale Jerusemului.

46:2.3 (520.8) Atmosfera Jerusemului este un amestec de trei gaze. Aerul este foarte asemănător celui de pe Urantia, adăugându-se un gaz adaptat la respiraţia acestor ordine de viaţă morontiale. În nici un fel, acest al treilea gaz nu face aerul impropriu respiraţiei animalelor şi a plantelor de ordine materiale.

46:2.4 (521.1) Sistemul de transport este conjugat cu curenţii circulatorii ai mişcărilor de energie, curenţii de energie principali fiind distanţaţi la intervale de şaisprezece kilometri. Printr-o adaptare a mecanismelor fizice, fiinţele materiale ale planetei pot să se deplaseze cu o viteză variind de la trei sute la opt sute de kilometri pe oră. Păsările transportoare zboară la aproximativ o sută şaizeci de kilometri pe oră. Maşinile aeriene ale Fiilor Materiali fac în jur de opt sute de kilometri pe oră. Fiinţele materiale şi tinerele fiinţe morontiale trebuie să folosească aceste mecanisme de transport, însă fiinţele

spirituale se deplasează în legătură cu forţele superioare şi cu sursele spirituale de energie.

46:2.5 (521.2) Jerusemul şi lumile sale asociate sunt înzestrate cu zece diviziuni normale de viaţă fizică, specifice sferelor arhitecturale ale Nebadonului. Şi cum nu există evoluţie organică pe Jerusem, nu există nici forme antagoniste de viaţă, nici luptă pentru existenţă, nici supravieţuire a celor mai adaptaţi. Găsim, mai degrabă, o adaptare creativă care lasă să se întrevadă frumuseţea, armonia şi perfecţiunea lumilor eterne ale universului central şi divin. Toată această perfecţiune creativă conţine un amestec uimitor de vieţi fizice şi morontiale, ale căror contraste sunt artistic scoase în relief de artizanii celeşti şi de tovarăşii lor.

46:2.6 (521.3) Jerusemul oferă, într-adevăr, o imagine preliminară a gloriei şi a măreţiei paradisiace. Însă nu vă aşteptaţi niciodată să puteţi căpăta o idee exactă asupra acestor glorioase lumi arhitecturale prin încercări descriptive. Nu se găseşte aproape nimic comparabil cu lucrurile lumii voastre şi, chiar şi atunci, lucrurile de pe Jerusem le transcend cu mult pe cele de pe Urantia, astfel încât comparaţia devine aproape grotescă. Înainte de a ajunge efectiv pe Jerusem, nu prea aveţi cum să vă faceţi un concept asupra lumilor celeste care să se apropie de adevăr, însă după aceea nu vă va mi trebui mult timp pentru a compara experienţa voastră următoare pe capitala sistemică cu viitoarea voastră sosire pe sferele educative mai îndepărtate ale universului, ale suprauniversului şi ale Havonei.

46:2.7 (521.4) Sectorul industrial sau al laboratoarelor Jerusemului ocupă o suprafaţă întinsă, pe care Urantienii o vor recunoaşte cu

dificultate, deoarece coşurile care scot fum sunt absente. Există totuşi o economie materială complexă asociată acestor lumi speciale; perfecţiunea tehnicilor lor mecanice şi ale realizărilor fizice, care ar uimi şi ar nedumeri chiar şi pe chimiştii şi pe inventatorii voştri cei mai experimentaţi. Zăboviţi un pic şi consideraţi că, în călătoria spre Paradis, această primă lume unde sunteţi deţinuţi, este mai mult materială decât spirituală. Pe toata durata şederii voastre pe Jerusem şi pe lumile sale de tranziţie voi sunteţi mult mai aproape de viaţa voastră pământească de lucruri materiale, decât de viaţa voastră ulterioară, de existenţă spirituală progresivă.

46:2.8 (521.5) Muntele Seraf este vârful cel mai înalt al Jerusemului; el are aproximativ patru mii cinci sute de metri altitudine, şi este punctul de plecare al tuturor serafimilor transportori. Numeroase dispozitive mecanice sunt folosite pentru a acorda energia iniţială necesară pentru a scăpa de gravitaţia planetare şi a învinge rezistenţei aerului. Un transport serafic pleacă la fiecare trei secunde (din timpul Urantiei), pe tot parcursul perioadei luminate a zilei, şi, uneori, continuând până într-un moment mai îndepărtat al regresiei luminii. Transportorii pleacă cu o viteză de aproximativ opt zeci şi cinci de mile standard pe secundă şi nu ating viteza lor normală decât după ce s-au îndepărtat de Jerusem la peste două mii de mile.

46:2.9 (521.6) Transporturile sosesc pe câmpul de cristal numit, de asemenea, şi marea de sticlă. În jurul acestei zone, se găsesc staţiile receptoare pentru diversele ordine de fiinţe care traversează spaţiul prin transportul serafic. În apropierea staţiei receptoare de cristal polar destinat studenţilor vizitatori, puteţi urca pe observatorul înalt şi

privi imensa hartă în relief a întregii planete capitale a sistemului vostru.

3. Telecomunicaţiile Jerusemului

46:3.1 (522.1) Transmisiunile suprauniversului şi ale Paradisului-Havona sunt primite pe Jerusem în legătură cu Salvingtonul şi printr-o tehnică ce pune în joc cristalul polar, marea de sticlă. Pe lângă dispozitivele de primire a acestor comunicări ce vin din exteriorul Nebadonului există trei grupe distincte de staţii receptoare. Aceste grupe de staţii separate, însă dispuse pe trei cercuri concentrice, sunt adaptate la recepţia telecomunicaţiilor venind din lumi locale ale sediului şi ale constelaţiei, precum şi din capitala universului local. Toate aceste mesaje sunt automat prezentate, astfel încât ele să se poată discerne de către toate tipurile de fiinţe prezente în amfiteatrul central de transmisiuni; dintre toate ocupaţiile unui muritor ascendent de pe Jerusem, nici una nu este mai antrenantă şi mai captivantă decât aceea de a asculta curentul fără de sfârşit de rapoarte spaţiale ale universului.

46:3.2 (522.2) Această staţie receptoare a Jerusemului este înconjurată de un imens amfiteatru construit din materiale scânteietoare, în cea mai mare parte necunoscute pe Urantia. Ea conţine locuri pentru cinci miliarde de persoane, materiale şi morontiale, fără a mai pune la socoteală locurile pentru nenumărate personalităţi spirituale. Destinderea preferată de toţi locuitorii Jerusemului este de a-şi petrece ceasurile de răgaz la staţia de emisie

pentru a auzi ştirile privitoare la bunăstarea şi la starea universului. Aceasta este unica activitate planetară care nu încetează în cursul regresiei luminii.

46:3.3 (522.3) În acest amfiteatru receptor, mesajele Salvingtonului ajung fără întrerupere. Nu departe de aici, venind de pe Edentia, cuvântarea Preaînalţilor Părinţi ai Constelaţiei este primită cel puţin odată pe zi. Emisiunile regulate şi speciale de pe Uversa sunt transmise periodic prin Salvington, iar atunci când sosesc mesaje din Paradis, întreaga populaţie se reuneşte în jurul mării de sticlă, iar prietenii Uversei adaugă atunci fenomenul de reflectivitate la tehnica difuziunilor Paradisului, astfel încât tot ceea ce se aude devine şi vizibil. Acesta este felul în care li se permite supravieţuitorilor muritori să încerce continuu ceva din gustul frumuseţii tot mai mari şi al măreţiei pe măsura înaintării lor în călătoria lor lăuntrică în aventura eternă.

46:3.4 (522.4) Staţia de emisie a Jerusemului este situată la polul opus al sferei. Toate transmisiunile destinate lumilor individuale sunt retransmise din capitalele sistemelor, cu excepţia mesajelor lui Mihail, care merg uneori drept la destinaţia lor prin circuitul arhanghelilor.

4. Zone rezidenţiale şi administrative

46:4.1 (522.5) Porţiuni mari din Jerusem sunt rezervate ca zone rezidenţiale, în timp ce alte porţiuni ale capitalei sistemice sunt afectate funcţiunilor administrative necesare, implicând

supravegherea treburilor a şase sute nouăsprezece sfere locuite, a cinci zeci şi şase de lumi de cultură tranziţională şi a capitalei sistemului. Pe Jerusem şi pe Nebadon, aceste aranjamente sunt făcute după cum urmează:

46:4.2 (522.6) 1. *Cercurile*- zonele de reşedinţă ale fiinţelor neautohtone.

46:4.3 (522.7) 2. *Pătratele*- zonele administrative executive ale sistemelor.

46:4.4 (522.8) 3. *Dreptunghiurile*- locurile de întâlnire ale vieţii indigene inferioare.

46:4.5 (522.9) 4. *Triunghiurile*- zonele administrative locale sau ale Jerusemului.

46:4.6 (522.10) Această aranjare a activităţilor sistemului în cercuri, în pătrate, în dreptunghiuri şi în triunghiuri sunt comune tuturor capitalelor sistemice ale Nebadonului. Într-un alt univers, un dispozitiv în întregime diferit poate să fie prezent. Acestea sunt probleme determinate de diversele planuri ale Fiilor Creator.

46:4.7 (523.1) Descrierea noastră a acestor zone rezidenţiale şi administrative, nu ţine deloc seama de vastele şi magnifice lăcaşuri ale Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, cetăţenii permanenţi ai Jerusemului, şi noi nu menţionăm nici numeroasele alte ordine fascinante de creaturi spirituale şi cvasispirituale. De exemplu: Jerusem beneficiază de servicii eficiente de spirongi, concepuţi pentru a lucra în sistem. Aceştia se consacră unui slujiri spirituale în favoarea rezidenţilor şi a vizitatorilor supramateriali. Ei formează un grup minunat de fiinţe inteligente şi frumoase, care sunt servitori de

tranziţie pentru creaturile morontiale superioare şi pentru ajutoarele morontiale care lucrează la întreţinerea şi la înfrumuseţarea tuturor creaţiilor morontiale. Ei reprezintă pe Jerusem ceea ce creaturile mediene reprezintă pe Urantia, ajutoare mediene operând între material şi spiritual.

46:4.8 (523.2) Capitalele sistemelor sunt unice, în sensul că ele sunt singurele lumi unde se pot observa aproape perfect cele trei faze: materială, morontială şi spirituală ale existenţei universale. Că sunteţi o personalitate materială, ori morontială, ori spirituală, vă veţi simţi la voi acasă pe Jerusem; este la fel pentru fiinţele mixte, cum ar fi medienii şi Fiii Materiali.

46:4.9 (523.3) Jerusemul are mari clădiri de tip material, precum şi de tip morontial, iar împodobirea zonelor pur spirituale nu este mai puţin rafinată şi bogată. Măcar de-aş avea cuvinte să vă vorbesc de contraponderile morontiale ale minunatului echipament fizic al Jerusemului! Măcar de-aş putea continua să descriu sublima grandoare şi distinsa perfecţiune a instalaţiilor spirituale ale acestei lumi sediu! Cel mai avansat dintre conceptele voastre de perfecţiune în frumuseţe şi plenitudine în instalaţii nu s-ar apropia deloc de aceste grandori. Şi Jerusem nu este decât prima pe drumul către perfecţiunea celestă a frumuseţii Paradisului.

5. Cercurile Jerusemului

46:5.1 (523.4) Rezervele rezidenţiale afectate grupurilor majore de viaţă a universului sunt denumite cercurile Jerusemului. Grupurile

circulare menţionate în aceste expuneri sunt următoarele:

46:5.2 (523.5) 1. Cercurile Fiilor lui Dumnezeu.

46:5.3 (523.6) 2. Cercurile îngerilor şi ale spiritelor superioare.

46:5.4 (523.7) 3. Cercurile Ajutorilor Universului, inclusiv fiii trinitizaţi de către creaturile neataşate pe lângă Fiii Învăţători ai Trinităţii.

46:5.5 (523.8) 4. Cercurile Controlorilor Fizici Principali.

46:5.6 (523.9) 5. Cercurile muritorilor ascendenţi detaşaţi, inclusiv creaturile mediene.

46:5.7 (523.10) 6. Cercurile coloniilor de curtoazie.

46:5.8 (523.11) 7. Cercurile Corpului Finalităţii.

46:5.9 (523.12) Fiecare dintre aceste grupuri rezidenţiale constă în şapte cercuri concentrice şi tot mai elevate. Ele sunt toate construite după acelaşi model, însă dimensiunile lor sunt diferite, şi ele sunt făcute din materiale distincte. Ele sunt împrejmuite toate de îngrădituri de mare întindere care se înalţă formând largi coridoare, îmbrăţişând fiecare grup de şapte cercuri concentrice.

46:5.10 (524.1) 1. *Cercurile Fiilor lui Dumnezeu.* Cu toate că Fiii lui Dumnezeu posedă o planetă socială numai a lor, una dintre lumile de cultură tranziţională, ei ocupă, de asemenea, aceste domenii întinse ale Jerusemului. Pe lumea lor de cultură tranziţională, muritorii ascendenţi se amestecă liber cu toate ordinele de filiaţie divină. Voi îi veţi iubi şi îi veţi cunoaşte personal pe aceşti fii, însă viaţa lor socială este în mare măsură limitată la lumea aceasta specială şi la sateliţii ei. Cu toate acestea, în cercurile Jerusemului putem vedea la lucru aceste grupuri variate de filiaţie. Şi, datorită faptului că viziunea morontială

are o bătaie enormă, veţi putea circula pe coridoarele Fiilor şi observa activităţile misterioase ale numeroaselor lor ordine.

46:5.11 (524.2) Aceste şapte cercuri ale Fiilor sunt concentrice şi succesiv elevate, astfel încât fiecare dintre cercurile exterioare mai mari oferă o panoramă a cercurilor interioare şi mai mici, fiecare dintre ele fiind împrejmuit de un zid formând o promenadă publică. Aceste ziduri sunt construite din geme de cristal de o strălucire orbitoare şi sunt ridicate atâta cât să le ofere o panoramă a întregului cerc de reşedinţă pe care îl înconjoară. Numeroasele porţi - de la cincizeci de mii la o sută cincizeci de mii - se deschid în fiecare dintre aceste ziduri, şi sunt făcute din câte un singur cristal sidefat.

46:5.12 (524.3) Primul cerc al domeniului Fiilor este ocupat de Fiii Magistrali şi de statul lor major personal. Aici este locul în care se concentrează toate planurile şi activităţile imediate ale serviciilor acestor Fii judiciari în ceea ce priveşte manifestările şi judecăţile. De asemenea, prin acest centru, avonalii sistemului menţin contactul cu universul.

46:5.13 (524.4) Al doilea cerc este ocupat de Fiii Învăţători ai Trinităţii. În acest domeniu sacru, daynalii şi asociaţii lor preiau instruirea Fiilor Învăţători primari nou sosiţi. Şi în toată această muncă ei sunt ajutaţi în cu pricepere de o diviziune de anumite fiinţe coordonate ale Strălucitoarelor Stele de Seară. Fiii trinitizaţi de creaturi ocupă un sector al cercului daynalilor. Într-un sistem local Fiii Învăţători ai Trinităţii sunt cei care îl reprezintă în cea mai mare măsură pe Tatăl Universal; cel puţin sunt fiinţe cu origine în Trinitate. Al doilea cerc este un domeniu care prezintă un interes extraordinar pentru toate populaţiile Jerusemului.

46:5.14 (524.5) Al treilea cerc este consacrat Melchizedekilor. Aici este locul de rezidenţă al şefilor sistemici care supraveghează activităţile aproape nelimitate ale acestor Fii versatili. De la prima lume palat, şi de-a lungul întregii cariere a muritorilor ascendenţi pe Jerusem, Melchizedekii sunt părinţii lor adoptivi şi sfătuitorii lor mereu prezenţi. Putem spune fără a greşi că ei reprezintă influenţa dominantă pe Jerusem, în afară de activităţile continue ale Fiicelor şi ale fiilor Materiali.

46:5.15 (524.6) Al patrulea cerc este lăcaşul vorondadekilor şi al tuturor celorlalte ordine de Fii vizitatori şi observatori care nu sunt găzduiţi altundeva. Preaînalţii Părinţi ai Constelaţiilor locuiesc în acest cerc pe parcursul vizitelor lor de inspecţie în sistemul local. Desăvârşitorii Înţelepciunii, Consilierii Divini şi Cenzorii Universali locuiesc toţi în acest cerc când sunt trimişi să slujească în sistem.

46:5.16 (524.7) Al cincilea cerc este lăcaşul lanonandekilor, ordinul de filiaţie al Suveranilor Sistemici şi al Prinţilor Planetari. Cele trei grupuri se contopesc într-unul atunci când locuiesc acest domeniu. Rezervele sistemului sunt menţinute pe acest cerc, iar Suveranul Sistemului are un templu situat în centrul clădirilor grupului guvernamental de pe dealul administraţiei.

46:5.17 (524.8) Al şaselea cerc este locul de şedere al Purtătorilor de Viaţă ai sistemului. Toate ordinele acestor Fii aici se adună, şi de aici pleacă în misiunile lor din lumi.

46:5.18 (524.9) Al şaptelea cerc este locul de întâlnire al fiilor ascendenţi, muritori desemnaţi care sunt temporar în funcţiune în sediul sistemului, laolaltă cu consoartele lor serafice. Toţi foştii muritorii având un statut superior celui de cetăţeni ai Jerusemului şi

inferior celui de finalitari sunt consideraţi că aparţin grupului avându-şi cartierul general în acest cerc.

46:5.19 (525.1) Aceste rezerve circulare ale Fiilor ocupă o suprafaţă enormă şi, până acum o mie nouă sute de ani, exista un mare spaţiu liber în centrul său. Această regiune centrală este acum ocupată de monumentul comemorativ a lui Mihail, care a fost realizat acum aproximativ cinci sute de ani. În urmă cu patru sute nouăzeci şi cinci de ani, în momentul dedicării acestui templu, Mihail era prezent în persoană şi întregul Jerusem a auzit emoţionanta poveste a coborârii Fiului Maestru pe Urantia, cea mai mică dintre planetele Sataniei. Monumentul lui Mihail este acum centrul tuturor activităţilor incluse în administrarea sistemului modificat ca urmare a manifestării lui Mihail, inclusiv cea mai mare parte a activităţilor Salvingtonului, care au fost recent transferate aici. Statul major comemorativ cuprinde peste un milion de personalităţi.

46:5.20 (525.2) 2. *Cercul îngerilor.* La fel ca zona rezidenţială a Fiilor, cercurile îngerilor constau în şapte ridicături circulare concentrice succesive, având fiecare o deschidere către zonele interioare.

46:5.21 (525.3) Primul dintre cercurile îngerilor este ocupat de Personalităţile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc staţionate pe lumile-sediu - Mesagerii Solitari şi asociaţii lor. Al doilea cerc este consacrat oştirii mesagerilor, Consilierilor Tehnici, însoţitorilor, inspectorilor şi arhivarilor, care pot fi aduşi să lucreze din când în când pe Jerusem. Al treilea cerc este ocupat de spiritele slujitoare din ordinele şi grupările mai înalte.

46:5.22 (525.4) Al patrulea cerc este ocupat de serafimii administratori, iar serafimii care servesc într-un sistem local ca

Satania, alcătuiesc „o oaste nenumărată de îngeri”. Al cincilea cerc este ocupat de serafimii planetari, în timp ce al şaselea este lăcaşul slujitorilor de tranziţie. Al şaptelea cerc este sfera de şederea a anumitor ordine revelate ale serafimilor. Arhivarii tuturor acestor grupuri de îngeri nu locuiesc împreună cu semenii lor. Ei sunt domiciliaţi în templul arhivelor Jerusemului. Toate documentele sunt păstrate în trei exemplare în această triplă sală a arhivelor. În sediul unui sistem, documentele sunt întotdeauna păstrate sub o formă materială, sub una morontială şi sub una spirituală.

46:5.23 (525.5) Aceste şapte cercuri de îngeri sunt înconjurate de expunerea panoramică a Jerusemului, cu o circumferinţă de cinci mii de mile standard. Este prezentat aici statutul progresiv al lumilor populate ale Sataniei sub o formă mereu revizuită, astfel încât să reprezinte cu adevărat condiţiile de actualitate de pe planetele individuale. Nu mă îndoiesc că această imensă promenadă care se înalţă deasupra cercurilor îngerilor va fi prima văzută în Jerusem, care va atrage atenţia voastră atunci când vi se va acorda ceva mai mult răgaz în timpul vizitelor voastre iniţiale.

46:5.24 (525.6) Aceste expuneri sunt în sarcina nativilor Jerusemului , însă ei sunt asistaţi de ascenderii diverselor lumi ale Sataniei, care locuiesc pe Jerusem în drumul lor către Edentia. Descrierea condiţiilor planetare şi a progreselor mondiale se efectuează prin numeroase metode, dintre care unele vă sunt cunoscute, însă, în cea mai mare parte, , prin tehnici necunoscute pe Urantia. Aceste expuneri ocupă marginea exterioară a vastului zid. Restul promenadei este aproape în întregime deschis, fiind în acelaşi timp foarte împodobit, şi aceasta într-un mod magnific.

46:5.25 (525.7) 3. *Cercurile Ajutoarelor Universului.* Cartierul general al Stelelor de Seară este situat în enormul spaţiu central. Aici se găseşte sediul sistemic al lui Galantia, şeful adjutant al acestui puternic grup de supraîngeri, primul împuternicit dintre toate Stelele de Seară ascendente. Cu toate că este vorba de una dintre cele mai recente construcţii, este şi unul dintre magnificele sectoare administrative ale Jerusemului. Acest centru are optzeci de kilometri diametru. Cartierul general al lui Galantia este un cristal monolitic, turnat, în întregime transparent. Fiinţele materiale, precum şi cele morontiale, apreciază mult aceste cristale material-morontiale. Stelele de Seară create îşi exercită influenţa pe tot cuprinsul Jerusemului, şi posedă atribute extrapersonale. Toată această lume a dobândit o savoare spirituală dat fiind faptul că numeroase activităţi ale Stelelor de Seară au fost transferate aici de pe Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *Cercurile Controlorilor Fizici Principali.* Diversele ordine de Controlori Fizici Principali sunt dispuse concentric în jurul vastului templu de putere în care prezidează şeful puterii sistemului în asociere cu şeful Supraveghetorilor de Putere Morontială. Acest templu de putere este unul dintre cele două sectoare ale Jerusemului, în care intrarea este interzisă muritorilor ascendenţi şi creaturilor mediene. Celălalt este sectorul de dematerializare din zona Fiilor Materiali, cu o serie de laboratoare unde serafimii transportori transformă fiinţele într-o stare întru totul asemănătoare aceleia a ordinului morontial de existenţă.

46:5.27 (526.2) 5. *Cercurile muritorilor ascendenţi.* Zona centrală a cercurilor muritorilor ascendenţi este ocupată de un grup de 619

monumente comemorative planetare, reprezentând cele şase sute nouăsprezece lumi locuite ale sistemului, şi aceste structuri suportă periodic transformări extinse. Muritorii fiecăreia dintre lumi au privilegiul de a-şi da acordul din timp în timp pentru anumite transformări sau adăugări pentru aceste monumente planetare. Chiar şi astăzi se mai fac încă numeroase schimbări în structurile Urantiei. Acest centru de 619 temple este ocupat de un model de lucru al Edentiei şi a numeroaselor sale lumi de cultură ascendentă. Acest model are un diametru de şaizeci şi patru de kilometri, şi este o reproducere veridică a sistemului real al Edentiei în toate detaliile sale.

46:5.28 (526.3) Ascenderii au plăcerea de a sluji pe Jerusem şi a observa tehnicile celorlalte grupuri. Tot ceea ce se întâmplă în aceste diverse cercuri se află deschis sub deplina observare a întregului Jerusem.

46:5.29 (526.4) Activităţile acestei lumi comportă trei varietăţi distincte: munca, progresul şi jocul; altfel spus, serviciul, studiul, şi destinderea. Activităţile complexe constau în raporturi sociale, jocuri colective şi adoraţie divină. Există o mare valoare educativă în combinarea de diverse grupuri de personalităţi, de ordine foarte distincte unele de altele.

46:5.30 (526.5) 6. *Cercurile coloniilor de curtoazie.* Cele şapte cercuri ale coloniilor de curtoazie sunt împodobite cu trei structuri colosale: enormul observator astronomic al Jerusemului, gigantica galerie de artă a Sataniei şi imensa sală de adunări a îndrumătorilor de retrospecţie, teatrul activităţilor morontiale consacrate odihnei şi recreaţiei.

46:5.31 (526.6) Artizanii cereşti îi îndrumă pe spornagi şi furnizează marea mulţime de decoraţiuni creative şi de monumente comemorative care abundă în toate locurile de reuniune publică. Studiourile acestor artizani se numără printre cele mai mari şi mai frumoase dintre toate aceste edificii neasemuite ale acestei lumi magnifice. Celelalte colonii de curtoazie menţin întinse şi frumoase cartiere generale. Multe dintre aceste clădiri sunt construite în întregime din geme cristaline. Toate lumile arhitecturale sunt pline de cristale şi de metale preţioase.

46:5.32 (527.1) 7. *Cercurile finalitarilor* au în centrul lor o structură unică, iar un templu gol analog se găseşte pe toate lumile-sediu sistemice de pe tot cuprinsul Nebadonului. Aceste edificiu al Jerusemului poartă pecetea sigiliului lui Mihail şi următoarea inscripţie: „ Neînchinat, celui de-al şaptelea stadiu al spiritului - misiunii eterne”. Gabriel este cel care a pus pecetea pe acest templu de mister şi nimeni, în afară de Mihail, nu poate rupe sigiliul suveranităţii puse de Strălucitoarea Stea de Dimineaţă. Într-o bună zi veţi putea contempla acest templu tăcut, chiar dacă nu îi veţi putea pătrunde misterul.

46:5.33 (527.2) *Alte cercuri ale Jerusemului.* Pe lângă cercurile rezidenţiale, pe Jerusem mai sunt şi multe alte lăcaşuri cu destinaţie specială.

6. Pătratele executiv-administrative

46:6.1 (527.3) Diviziunile executiv-administrative ale sistemului sunt situate în imense pătrate departamentale, în număr de o mie. Fiecare unitate administrativă se împarte într-o sută de subdiviziuni, a câte zece subgrupe fiecare. Aceste o mie de pătrate sunt grupate în zece mari diviziuni, formând astfel următoarele zece departamente administrative:

46:6.2 (527.4) 1. Întreţinere fizică şi ameliorare materială, domeniile puterii şi energiei fizice.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitraje, etică şi judecăţi administrative.

46:6.4 (527.6) 3. Probleme planetare şi locale.

46:6.5 (527.7) 4. Probleme ale constelaţiilor şi ale universului.

46:6.6 (527.8) 5. Educaţie şi alte activităţi a Melchizedekilor.

46:6.7 (527.9) 6. Progres fizic planetar şi sistemic, domeniul ştiinţific al activităţilor Sataniei.

46:6.8 (527.10) 7. Chestiuni morontiale.

46:6.9 (527.11) 8. Activităţi şi etică pur spirituale.

46:6.10 (527.12) 9. Slujire ascendentă.

46:6.11 (527.13) 10. Filozofie a marelui univers.

46:6.12 (527.14) Aceste structuri sunt transparente, astfel încât toate activităţile lor sistemice pot fi observate chiar şi de studenţii aflaţi în vizită.

7. Dreptunghiurile — Spornagii

46:7.1 (527.15) Cele o mie de *dreptunghiuri* ale Jerusemului sunt ocupate de viaţa autohtonă inferioară a planetei-sediu, iar în centrul

lor se situează vastul cartier general circular al spornagilor.

46:7.2 (527.16) Pe Jerusem veţi fi stupefiaţi de realizările agricole ale minunaţilor spornagi. Pământul este cultivat aici mai mult pentru efecte estetice şi ornamentale. Spornagii sunt grădinarii peisagişti ai lumilor-sediu, şi ei amenajează spaţiile deschise ale Jerusemului într-o manieră atât originală, cât şi artistică. La cultivarea pământului ei folosesc atât animale, cât şi numeroase dispozitive mecanice. Ei sunt pricepuţi la utilizarea inteligentă a influenţelor de putere ale tărâmului lor, precum şi la angajarea numeroaselor ordine ale fraţilor lor mai mici din creaţiile animale inferioare, dintre care multe le sunt puse la dispoziţie pe aceste lumi speciale. Acest ordin de viaţă animală este acum cârmuit, în mare parte, de către creaturile mediene ascendente ale sferelor evolutive.

46:7.3 (528.1) Spornagii nu sunt locuiţi de Ajustori. Ei nu posedă suflet de supravieţuire, însă se pot bucura de o viaţă foarte lungă, ajungând uneori şi până la patruzeci sau cincizeci de mii de ani standard. Numărul lor este foarte mare, şi ei oferă sprijinul lor fizic tuturor ordinelor de personalităţi universale având nevoie de servicii materiale.

46:7.4 (528.2) Deşi spornagii nu posedă şi nici nu dezvoltă suflete de supravieţuire, deşi sunt lipsiţi de personalitate, ei elaborează, totuşi, o individualitate susceptibilă să se reîncarneze. Când, odată cu trecerea timpului, corpul fizic al acestor creaturi unice se deteriorează prin uzură şi îmbătrânire, creatorii lor, în colaborare cu Purtătorii Vieţii, fabrică noi corpuri, în care aceiaşi vechi spornagi îşi restabilesc rezidenţa.

46:7.5 (528.3) Din tot universul Nebadonului, spornagii sunt singurele creaturi care se reîncarnează într-un fel sau altul. Ele nu sunt sensibile decât la primele cinci spirite mentale adjutante; ele nu reacţionează la spiritele de adoraţie şi de înţelepciune, însă mintea sensibilă la cele cinci adjutante este echivalentă cu un nivel de totalitate sau de a şasea realitate, şi acest factor este cel care persistă ca identitate experienţială.

46:7.6 (528.4) Sunt lipsit de orice termen de comparaţie în încercarea de a descrie aceste creaturi utile şi neobişnuite, din moment ce pe lumile evolutive nu se găseşte nici un animal asemuitor. Spornagii nu sunt fiinţe evolutive, deoarece au fost proiectaţi de Purtătorii Vieţii în forma lor prezentă şi cu statutul lor actual. Ei sunt bisexuaţi şi procreează după necesitate, pentru a se face faţă nevoilor unei populaţii în creştere.

46:7.7 (528.5) Pentru a sugera minţilor Urantiei o noţiune a naturii acestor frumoase şi utile creaturi, aş spune că ele înglobează trăsăturile de caracter combinate ale unui cal credincios şi ale unui câine iubitor, şi că ele manifestă o inteligenţă ce o depăşeşte cu mult pe aceea a tipurilor superioare de cimpanzei; Şi, judecând după standardele fizice ale Urantiei, sunt şi nişte fiinţe foarte frumoase. Spornagii apreciază mult atenţiile care le sunt oferite de gazdele lor materiale şi semimateriale de pe lumile lor arhitecturale. Vederea lor le permite să recunoască, în plus, fiinţele materiale, creaţiile morontiale şi ordinele îngereşti inferioare, creaturile mediene, precum şi câteva ordine inferioare de personalităţi spirituale. Ei nu înţeleg adoraţia infinitului şi nu sesizează importanţa eternului, însă, din

afecţiune pentru stăpânii lor, participă la devoţiunile spirituale exterioare ale tărâmului lor.

46:7.8 (528.6) Unii cred că, într-o epocă viitoare a universului, aceşti spornagi fideli vor scăpa de nivelul lor animalic de existenţă şi vor dobândi un destin evolutiv valabil de creştere intelectuală progresivă şi chiar de împlinire spirituală.

8. Triunghiurile Jerusemului

46:8.1 (528.7) Treburile pur locale şi de rutină ale Jerusemului sunt dirijate din cele o sută de *triunghiuri.* Aceste unităţi sunt grupate în jurul a zece magnifice structuri care arbitrează organizaţia locală a Jerusemului. Triunghiurile sunt înconjurate de panouri descriptive panoramice ale istoriei cartierului general sistemic. Există acum un hiat de peste două mii de mile standard în această istorie circulară. Acest sector va fi restaurat atunci când Satania va fi reintegrată în familia constelaţiilor. Toate dispoziţiile pentru întâmpinarea acestui eveniment au fost date prin decretele lui Mihail, însă tribunalul Celor Îmbătrâniţi de Zile nu a sfârşit încă să se pronunţe asupra chestiunilor legate de rebeliunea lui Lucifer. Satania nu poate să reintre în deplina comunitate a Norlatiadekului, atâta timp cât sistemul adăposteşte arhirebeli, fiinţe care au fost create superioare şi care au căzut din lumină în întuneric.

46:8.2 (529.1) Când Satania se va putea întoarce în sânul constelaţiei, se va lua din nou în consideraţie readmiterea acestor lumi izolate în familia sistemică a planetelor locuite, în acelaşi timp cu

restabilirea lor în comuniunea spirituală a domeniilor. Însă chiar dacă Urantia ar fi reîncorporată în circuitele sistemice, voi veţi rămâne încă stânjeniţi de faptul că ansamblul sistemului rămâne supus unei carantine a norlatiadekilor, care îl izolează parţial de toate celelalte sisteme.

46:8.3 (529.2) Însă, nu peste mult timp, judecata lui Lucifer şi a asociaţilor săi va reinstaura sistemul Sataniei în constelaţia Norlatiadekului, şi prin urmare Urantia şi celelalte sfere izolate vor fi restabilite în circuitul Sataniei. Aceste lumi se vor bucura atunci din nou de privilegiul comunicărilor interplanetare şi al comuniunii intersistemice.

46:8.4 (529.3) Rebelii şi rebeliunea vor avea un sfârşit. Şefii Supremi sunt îndurători şi răbdători, însă legea referitoare la răul nutrit cu bună ştiinţă este aplicată universal şi infailibil. „Plata pentru păcat este moartea” - anihilarea pentru totdeauna.

46:8.5 (529.4) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 47

Cele şapte lumi palat

47:0.1 (530.1) ATUNCI când Fiul Creator a locuit pe Urantia, el a vorbit despre „numeroase lăcaşuri din universul Tatălui". Într-un anumit sens, cele cincizeci şi şase de lumi care înconjoară Jerusemul sunt toate consacrate culturii tranziţionale a muritorilor ascendenţi, însă numele de lumi palat este atribuit cu precădere celor şapte sateliţi ai lumii numărul unu.

47:0.2 (530.2) Lumea de tranziţie numărul unu este în sine pe deplin şi exclusiv consacrată activităţilor ascendente, ea fiind cartierul general al corpului finalitarilor ataşaţi Sataniei. Această lume serveşte în prezent drept sediu pentru mai mult de o sută de mii de companii de finalitari, şi fiecare dintre ele conţine o mie de fiinţe glorificate.

47:0.3 (530.3) Când un sistem este stabilizat în lumină şi viaţă, şi când una câte una lumile palat încetează să servească drept staţii educative pentru muritori, ele sunt ocupate de populaţia finalitară în creştere, care se acumulează în aceste sisteme mai vechi şi mai perfecţionate.

47:0.4 (530.4) Cele şapte lumi palat sunt date în grija supraveghetorilor morontiali şi a Melchizedekilor. Pe fiecare dintre ele, un guvernator în exerciţiu este direct răspunzător înaintea şefilor Jerusemului. Conciliatorii Uversei menţin un sediu pe fiecare lume palat, şi în vecinătate se găseşte locul de întâlnire local al Consilierilor Tehnici. Îndrumătorii de retrospecţie şi artizanii celeşti întreţin, de asemenea, câte un sediu de grup pe fiecare dintre aceste lumi. Spirongii acţionează de pe a doua lume palat şi de pe următoarele, în vreme ce toate şapte, laolaltă cu celelalte planete de cultură tranziţională şi cu lumile sediu sunt din abundenţă populate cu spornagi de tip normal.

1. Lumea Finalitarilor

47:1.1 (530.5) Cu toate că lumea tranziţională numărul unu nu conţine ca rezidenţi decât finalitari şi anumite grupuri de copii salvaţi, însoţiţi de aceia care au grijă de ei, sunt date dispoziţii să fie primite toate clasele de fiinţe spirituale, de muritori în tranziţie şi de vizitatori studenţi. Spornagii, care activează pe toate aceste lumi, sunt gazde ospitaliere pentru toate fiinţele pe care le pot recunoaşte. Ei au un vag sentiment în legătură cu finalitarii, însă nu pot să îi perceapă. Probabil

că îşi fac o imagine foarte asemănătoare cu aceea pe care v-o faceţi voi despre îngeri în prezenta voastră stare fizică.

47:1.2 (530.6) Lumea finalitarilor este o sferă de o distinsă frumuseţe fizică şi de o extraordinară împodobire morontială, însă marele lăcaş spiritual situat în centru de activităţi, templul finalitarilor, nu este vizibil vederii materiale neajutate sau viziunii morontiale iniţiale. Însă transformatorii de energie sunt capabili să le facă vizibile multe dintre aceste realităţi muritorilor ascendenţi, şi aşa şi fac din când în când, de pildă cu ocazia reuniunilor claselor studenţilor lumii palat pe această sferă culturală.

47:1.3 (531.1) Pe parcursul întregii voastre experienţe pe lumile palat, veţi avea o anumită conştiinţă spirituală a prezenţei fraţilor voştri înălţaţi care au atins Paradisul, însă din când în când este foarte relaxant să se perceapă modul în care ei trăiesc în domiciliile cartierului lor general. Voi nu îi veţi percepe în mod spontan pe finalitari până ce nu veţi dobândi adevărata viziune spirituală.

47:1.4 (531.2) Pe prima lume palat, toţi supravieţuitorii trebuie să treacă prin filtrul comisiei parentale a planetei lor natale. Comisia Urantiei se compune, în prezent, din douăsprezece cupluri de părinţi recent sosiţi , care au avut, în ca muritori, experienţa creşterii a cel puţin trei copii până la vârsta pubertăţii. Serviciul în această comisie se face cu rândul, de regulă numai pe o durată de zece ani. Toţi cei examinaţi, a căror experienţă părintească nu este satisfăcătoare pentru comisionari, trebuie să îşi desăvârşească calificarea lor servind în domeniile Fiilor Materiali ai Jerusemului sau, în parte, în creşa de probaţie a lumii finalitare.

47:1.5 (531.3) Însă, independent de experienţa lor părintească, părinţilor lumii palat ai căror copii cresc în creşa de probaţie, li se acordă orice prilej de a colabora cu păzitorii morontiali ai acestor copii la instruirea şi la pregătirea lor. Aceşti părinţi au permisiunea de a le face până la patru vizite pe an. Şi a-i vedea părinţii lumii palat îmbrăţişându-i pe copiii lor materiali cu ocazia pelerinajelor lor periodice în lumea finalitară este unul dintre spectacolele cele mai frumoase şi cele mai mişcătoare ale întregii cariere ascendente. Deşi unul dintre părinţi, sau chiar amândoi, pot să părăsească lumile palat înaintea copilului, ei sunt foarte adesea contemporani pentru o anumită perioadă.

47:1.6 (531.4) Nici un ascender muritor nu poate fi scutit de experienţa de a creşte copii - pe ai lui sau pe ai altora - fie pe lumile materiale fie, mai târziu, pe lumea finalitară sau pe Jerusem. Neapărat taţii trebuie să treacă prin această experienţă esenţială, precum mamele. La popoarele moderne de pe Urantia există concepţia nefericită şi greşită că cultivarea copiilor le revine în principal în sarcina mamelor. Copiii au nevoie de un tată tot atât de mult cât de o mamă, iar taţii au nevoie de experienţa părintească ca şi mamele.

2. Creşa de probaţie

47:2.1 (531.5) Şcolile Sataniei unde sunt primiţi copiii sunt situate pe lumea finalitară, prima dintre sferele de cultură tranziţională a Jerusemului. Aceste şcoli în care se primesc copii sunt acţiuni consacrate creşterii şi educării copiilor timpului, inclusiv a celor care

au murit pe lumile evolutive ale spaţiului, înainte de a fi dobândit un statut individual înscris în arhivele universului. Dacă unul dintre părinţi sau ambii părinţi ai acestor copii supravieţuiesc, veghetorul destinului îl desemnează pe heruvimul său asociat ca păstrător al identităţii potenţiale a copilului, însărcinându-l pe heruvim cu responsabilitatea de a preda acest suflet nedezvoltat în mâinile Învăţătorilor Lumilor Palat, în creşa de probaţie a lumilor morontiale.

47:2.2 (531.6) Aceşti aceiaşi heruvimii trimişi care, ca Învăţători ai Lumilor Palat şi sub îndrumarea Melchizedekilor, întreţin o organizaţie educativă extinsă pentru instruirea pupililor de probaţie ai finalitarilor. Aceşti pupili ai finalitarilor, aceşti copii de muritori ascendenţi, sunt întotdeauna personalizaţi după statutul lor fizic exact, în ceasul morţii, lipsind doar potenţialul de reproducere. Această trezire are loc în momentul sosirii unuia dintre părinţi pe prima lume palat. Li se dă atunci acestor copii, aşa cum sunt ei, toate ocaziile de a alege calea cerească întocmai cum ar fi făcut o astfel de alegere pe lumile în care moartea a pus atât de prematur sfârşit carierei lor.

47:2.3 (532.1) Pe lumea creşă, creaturile de probaţie sunt grupate după următorul criteriu: au sau nu au un Ajustor, căci Ajustorii vin să locuiască în aceşti copii materiali întocmai ca pe lumile timpului. Copiii încă prea mici pentru a fi avut un Ajustor sunt crescuţi în familii de câte cinci, de vârste care variază de la un an, ori mai puţin, până la cinci ani, sau până la vârsta sosirii Ajustorului.

47:2.4 (532.2) Toţi copiii lumilor în evoluţie care au Ajustori de Gândire, dar care nu au făcut înainte de moarte o alegere în ceea ce priveşte cariera Paradisului sunt, de asemenea, repersonalizaţi pe lumea finalitară a sistemului, unde cresc în familiile Fiilor Materiali şi

în cele ale asociaţilor lor la fel ca micii copii care sosesc fără Ajustor, însă care vor primi mai târziu Veghetori de Mister după ce vor fi atins vârsta care să le permită o alegere morală.

47:2.5 (532.3) Copiii şi adolescenţii locuiţi de un Ajustor şi trăind pe lumea finalitarilor sunt crescuţi tot în familii de câte cinci în care vârsta este cuprinsă între şase şi paisprezece ani. Cu aproximaţie, aceste familii sunt compuse din copii în vârstă de şase, de opt, de zece, de doisprezece şi de paisprezece ani. Oricând după şaisprezece ani, dacă alegerea finală a fost făcută, ei sunt transferaţi în prima lume palat şi îşi încep ascensiunea către Paradis. Unii din ei ajung să facă o alegere înainte împlinirii acestei vârste şi merg pe sferele de ascensiune, însă pe lumile palat sunt recunoscuţi doar foarte puţini copii sub vârsta de şaisprezece ani, socotiţi după standardele Urantiei.

47:2.6 (532.4) Păzitorii serafici îi însoţesc aceşti tineri în pepiniera de probaţie a lumii finalitare, tot aşa cum, din punct de vedere spiritual, au grijă de muritorii de pe planetele evolutive, în timp ce fidelii spornagi se îngrijesc de nevoile lor fizice. Aceşti copii cresc astfel pe lumea de tranziţie până la vremea în care ei fac alegerea lor definitivă.

47:2.7 (532.5) Când viaţa materială şi-a terminat cursul, dacă aceşti copii ai timpului nu au ales viaţa ascendentă sau dacă au luat o poziţie categorică contra aventurii Havonei, moartea pune în mod automat capăt carierei lor de probaţie. Nu există judecată pentru astfel de cazuri. Nu mai există reînviere din această a doua moarte. Aceşti copii devin pur şi simplu ca şi cum n-ar fi existat.

47:2.8 (532.6) Însă dacă ei aleg calea paradisiacă a desăvârşirii atunci ei sunt pregătiţi imediat pentru a fi mutaţi pe prima lume palat

unde mulţi sosesc, în timp, pentru a se alătura părinţilor lor în ascensiunea Havonei. După ce au trecut prin Havona şi au atins Deităţile aceste suflete salvate, de origine muritoare, constituie populaţia ascendentă permanentă a Paradisului. Aceşti copii care au fost privaţi de preţioasa şi esenţiala experienţă evolutivă pe lumile de natură muritoare nu sunt înrolaţi în Corpurile Finalităţii.

3. Prima lume palat

47:3.1 (532.7) Pe lumile palat supravieţuitorii muritori reînviaţi reiau firul vieţii lor exact din punctul în care l-au lăsat când au fost surprinşi de moarte. Când veţi trece de pe Urantia pe prima lume palat, veţi remarca o schimbare considerabilă, însă dacă aţi veni de pe o sferă a timpului mai normală şi care progresează cu greu v-aţi putea da seama de vreo diferenţă, în afară de faptul că v-aţi pomeni în posesia unui alt corp; tabernacolul de carne şi sânge a fost lăsat în urmă, pe lumea natală.

47:3.2 (532.8) Adevăratul centru al tuturor activităţilor pe prima lume palat este sala de reînviere, enormul templu de asamblare a personalităţii. Această construcţie gigantică este locul de întâlnire central al păzitorilor serafici de destin, al Ajustorilor Gândirii şi al arhanghelilor reînvierii. Purtătorii Vieţii lucrează şi ei cu aceste fiinţe celeste la reînvierea celor morţi.

47:3.3 (533.1) Transcrierile minţii muritoare şi tiparele active ale memoriei creaturii, transpuse de la nivelele materiale la nivele spirituale sunt proprietatea individuală a Ajustorilor Gândirii detaşaţi.

Aceşti factori spiritualizaţi ai minţii, ai memoriei şi ai personalităţii creaturii fac pentru totdeauna parte integrantă din aceşti Ajustori. Matricea mentală a creaturii şi potenţialele de identitate pasive sunt prezente în sufletul morontial dat în grija păzitorilor serafici ai destinului. Şi tocmai reunirea sufletului morontial încredinţat serafimilor cu mintea spirituală încredinţată Ajustorului este cea ce reconstituie personalitatea creaturii şi constituie reînvierea supravieţuitorilor adormiţi.

47:3.4 (533.2) Dacă o personalitate tranzitorie de origine muritoare nu ar fi niciodată reconstituită astfel, elementele spirituale ale acestei creaturi nesupravieţuitoare ar continua veşnic să facă parte integrală din înzestrarea experienţială individuală a celui care a fost cândva Ajustorul său interior.

47:3.5 (533.3) De la Templul Vieţii Noi se întind şapte aripi radiale, sălile de reînviere ale raselor muritoare. Fiecare dintre aceste structuri este consacrată reconstituirii celor care aparţin uneia din cele şapte rase ale timpului. Fiecare din cele şapte aripi conţin sute de mii de încăperi de reînviere personale şi se termină cu sălile circulare de asamblare în clasă, care servesc drept camere de trezire pentru un număr de indivizi ajungând până la un milion. Aceste săli sunt înconjurate de camere în care sunt reconstituite personalităţile raselor mixte ale lumilor postadamice normale. Indiferent de tehnica ce poate fi folosită pe lumile individuale ale timpului pe parcursul reînvierilor dispensaţionale sau speciale, reconstituirea reală şi conştientă a unei personalităţi actuale şi complete are loc în sălile de reînviere ale primei lumi palat. Veţi păstra pe vecie amintirea profundelor impresii

pe care le-aţi trăit când aţi asistat pentru prima dată la aceste dimineţi de reînviere.

47:3.6 (533.4) Din sălile de reînviere porniţi către sectorul Melchizedekilor unde vi se acordă o reşedinţă permanentă. Intraţi atunci într-o perioadă de zece zile de libertate personală. Sunteţi liber să exploraţi vecinătatea imediată a noului vostru cămin şi să vă familiarizaţi cu programul care vă aşteaptă în viitorul imediat. Aveţi, de asemenea, timp să vă satisfaceţi dorinţa de a consulta registrul înscrierilor şi ai le face vizite celor pe care i-aţi iubit şi celorlalţi prieteni pământeni care v-au precedat pe aceste lumi. La sfârşitul celor zece zile de tihnă veţi începe a doua etapă a călătoriei către Paradis, căci lumile palat nu sunt doar planete de detenţie, ci sfere de pregătire efectivă.

47:3.7 (533.5) Pe lumea palat numărul unu (sau pe alta, dacă statutul vostru este mai elevat) vă veţi relua pregătirea intelectuală şi dezvoltarea spirituală exact de la nivelul la care au fost întrerupte de moarte. Între momentul morţii planetare sau al transferului şi acela al reînvierii pe lumea palat, muritorii nu câştigă absolut nimic în afară de experienţa faptului supravieţuirii. Voi începeţi acolo exact din punctul în care v-aţi oprit aici.

47:3.8 (533.6) Aproape toate experienţele lumii palat numărul unu ţin de sprijinul acordat deficienţelor. Supravieţuitorii care sosesc pe această primă sferă de detenţie prezintă atât de numeroase şi de variate defecte de caracter de creatură şi deficienţe de experienţă umană încât activităţile majore ale tărâmului urmăresc corectarea şi

tratarea acestor multiple moşteniri ale vieţii încarnate de pe lumile materiale evolutive ale timpului şi spaţiului.

47:3.9 (534.1) Şederea pe lumea palat numărul unu este menită să dezvolte supravieţuitorii muritori cel puţin până la statutul dispensaţiei postadamice pe lumile evolutive normale. Din punct de vedere spiritual, studenţii lumii palat au depăşit desigur cu mult această stare de simplă dezvoltare umană.

47:3.10 (534.2) Dacă nu trebuie să fiţi reţinuţi pe lumea palat numărul unu veţi intra, după zece zile, în somnul de tranziţie şi veţi mergea pe lumea numărul doi, Şi la fiecare zece zile după aceea veţi înainta astfel până când veţi ajunge pe lumea menirii voastre.

47:3.11 (534.3) Centrul celor şapte cercuri majore ale administrării primei lumi palat este ocupat de templul Însoţitorilor Morontiei, îndrumătorii personali ataşaţi ascendenţilor muritori. Aceşti însoţitori sunt vlăstare ale Spiritului Mamă al universului local şi se găsesc mai multe milioane pe lumile morontiale ale Sataniei. În afară de cei care sunt ataşaţi ca însoţitori de grup, veţi avea tangenţă cu tălmăcitorii şi traducătorii, cu deţinătorii de clădiri şi cu supraveghetorii de călătorii. Şi toţi aceşti însoţitori manifestă un puternic spirit de cooperare cu cei care caută să dezvolte factorii voştri de personalitate mentală şi spirituală în interiorul corpului morontial.

47:3.12 (534.4) De la debutul vostru pe prima lume palat, un însoţitor morontial este ataşat fiecărei companii de o mie de ascendenţi muritori însă, veţi întâlni şi mai mulţi înaintând prin cele şapte sfere ale locuinţelor. Aceste frumoase şi iscusite fiinţe sunt nişte tovarăşi sociabili şi nişte îndrumători fermecători. Ei sunt liberi să însoţească indivizi sau grupuri alese din orice sferă de cultură tranziţională şi de

pe sateliţii ei. Ei sunt călăuzele de călătorie şi tovarăşii de odihnă ai tuturor muritorilor ascendenţi. Ei însoţesc adesea grupuri de supravieţuitori pe parcursul vizitelor periodice pe Jerusem, şi în fiecare zi, cât timp sunteţi acolo, voi puteţi merge în sectorul de înscrieri al capitalei sistemului şi să întâlniţi ascenderi care vin din cele şapte lumi palat, căci aceştia din urmă călătoresc liber încolo şi încoace între lăcaşurile lor de reşedinţă şi cartierul general al sistemului.

4. A doua lume palat

47:4.1 (534.5) Pe această sferă vă instalaţi cel mai mult în viaţa lumilor palat. Încep să ia formă regrupările vieţii morontiale; grupuri de lucru şi organizaţii sociale încep să funcţioneze, comunităţile ating nişte proporţii formale, iar muritorii care în progres inaugurează noi ordine sociale şi iniţiază noi aranjamente guvernamentale.

47:4.2 (534.6) Supravieţuitorii contopiţi cu Spiritul ocupă lumile palat în comun cu muritorii ascendenţi contopiţi cu Ajustorul. Cu toate că diversele ordine de viaţă pe lumile celeste diferă, ele sunt toate prietenoase şi fraterne. Pe nici una dintre lumile ascensiunii nu veţi găsi ceva care să semene cu intoleranţa umană şi cu discriminarea sistemelor lipsite de consideraţie ale castelor.

47:4.3 (534.7) Pe măsură ce urcaţi una câte una lumile palat, voi le găsiţi tot mai animate de activităţile morontiale ale supravieţuitorilor care progresează. Înaintând, veţi recunoaşte o tot mai multe

caracteristici ale Jerusemului. Marea de cristal îşi face apariţia pe a doua lume palat.

47:4.4 (534.8) Pe parcursul fiecărei avansări de la o lume palat la alta veţi dobândi un corp morontial nou dezvoltat şi bine ajustat. Veţi adormi pentru transportul serafic şi vă veţi trezi în sălile de reînviere cu corpul nou, dar nedezvoltat, foarte mult ca atunci când aţi ajuns pentru prima dată pe lumea palat numărul unu, numai că Ajustorul Gândirii nu vă părăseşte pe parcursul somnului de tranzit între lumile palat. Odată trecuţi de la o lume evolutivă la lumea palat iniţială, personalitatea voastră rămâne intactă.

47:4.5 (535.1) În timpul ascensiunii voastre în viaţa morontială voi păstraţi integral memoria Ajustorului vostru. Asociaţiile mentale care erau pur animale şi în întregime materiale au pierit în mod natural împreună cu creierul fizic, însă toate lucrurile valabile ale vieţii voastre mentale, şi care aveau o valoare de supravieţuire, au fost contrabalansate de Ajustor şi au fost reţinute ca parte a memoriei personale de-a lungul întregii cariere ascendente. Voi rămâneţi conştienţi de toate experienţele voastre valabile atunci când avansaţi de la o lume palat la alta şi de la un sector al universului la altul - chiar şi până în Paradis.

47:4.6 (535.2) Cu toate că voi aveţi corpuri morontiale, voi continuaţi să mâncaţi, să beţi şi să vă odihniţi în cursul trecerii voastre prin cele şapte lumi palat. Voi absorbiţi alimente de ordin morontial, un domeniu de energie vie necunoscută pe lumile materiale. Corpul morontial utilizează pe deplin hrana şi apa, însă fără deşeuri reziduale. Reflectaţi o clipă: lumea palat numărul unu este o sferă foarte materială, reprezentând începuturile regimului morontial; voi

sunteţi încă aproape umani şi nu prea îndepărtaţi de punctele de vedere limitate ale vieţii pământeşti, însă fiecare lume vădeşte un progres evident. De la o sferă la alta, voi deveniţi mai puţin materiali, mai intelectuali şi un pic mai spirituali. Pe ultimele trei dintre aceste şapte lumi de progres, progresul spiritual este cel mai accentuat.

47:4.7 (535.3) Deficienţe biologice au fost larg compensate pe prima lume palat. Defectele de experienţă planetară ce ţin de viaţa sexuală, asocierile în familie şi funcţiunile parentale au fost fie corectate, fie incluse în proiecte de rectificări viitoare în sânul unor familii de Fii Materiali în Jerusem.

47:4.8 (535.4) Lumea palat numărul doi contribuie într-un mod mai specific la eliminarea tuturor fazelor de conflicte intelectuale şi la tratarea tuturor felurilor de dizarmonie mentală. Efortul de a aprofunda semnificaţia motei morontiale, început pe prima lume palat, este aici urmat într-un mod mai serios. Dezvoltarea atinsă pe lumea palat numărul doi se aseamănă cu statutul intelectual al culturii care urmează după venirea Fiilor Magistrali pe lumile evolutive ideale.

5. A treia lume palat

47:5.1 (535.5) A treia lume palat este cartierul general al Învăţătorilor Lumilor Palat. Cu toate că ei lucrează pe cele şapte sfere ale lumilor palat, ei îşi menţin sediul de grup în centrul cercurilor şcolare ale lumii numărul trei. Există milioane de asemenea instructori pe lumile palat şi pe lumile morontiale superioare. Aceşti

heruvimii elevaţi şi glorificaţi servesc ca învăţători morontiali pe tot drumul în sus, de jos de pe lumile palat până la ultima sferă de pregătire ascendentă a universului local. Ei vor fi printre ultimii de la care vă veţi lua un călduros adio atunci când va veni vremea plecării, clipa când vă veţi lua rămas bun, cel puţin pentru câteva epoci, de la universul vostru natal şi veţi fi înserafimaţi pentru tranzitul către lumile de primire ale sectorului minor al suprauniversului vostru.

47:5.2 (535.6) În cursul şederii voastre pe prima lume palat aveţi permisiunea să vizitaţi prima lume de tranziţie, cartierul general al finalitarilor şi creşa de probaţie a sistemului, unde sunt crescuţi copiii evolutivi nedezvoltaţi. Când ajungeţi pe lumea palat numărul doi, vi se îngăduie să vizitaţi periodic lumea de tranziţie numărul doi, unde se găsesc sediul supraveghetorilor morontiei pentru toată Satania şi şcolile de pregătire pentru diversele ordine morontiale. Atunci când veţi ajunge pe lumea palat numărul trei vi se va acorda imediat permisiunea de a vizita a treia sferă de tranziţie, sediul ordinelor îngereşti şi al diverselor lor şcoli de instruire sistemice. Vizitele făcute din această lume pe Jerusem sunt tot mai benefice pentru muritorii în progres şi prezintă pentru ei un interes tot mai mare.

47:5.3 (536.1) A treia lume palat este o lume de mari înfăptuiri personale şi sociale pentru toţi cei care nu au experimentat echivalentul acestor cercuri de cultură pe lumile lor natale muritoare, înainte de a fi dezbăraţi de trupul lor. Începe pe această sferă o muncă educativă mai pozitivă. Educaţia pe primele două lumi palat este mai degrabă de natură negativă, preocupându-se de deficienţe, în sensul că ea se ocupă de completarea experienţei vieţii întrupate. Pe aceasta a treia lume palat supravieţuitorii încep, în mod real, cultivarea lor

morontială progresivă. Această pregătire are ca obiectiv principal să întărească înţelegerea corelaţiei dintre mota morontială şi logica muritorilor, coordonarea motei morontiale cu filozofia umană. Atunci muritorii supravieţuitori dobândesc o clarviziune practică şi cu adevărat metafizică. Este veritabila introducere în înţelegerea inteligentă a semnificaţiilor cosmice şi a inter-relaţiilor universale. Cultura celei de a treia lumi palat participă la natura epocii posterioare, aceea a manifestării unui Fiu pe o planetă normală locuită.

6. A patra lume palat

47:6.1 (536.2) Atunci când veţi ajunge pe a patra lume palat veţi fi bine angajaţi în cariera morontială; aţi făcut o cale lungă de la existenţa voastră materială iniţială. Primiţi permisiunea de a face vizite în lumea de tranziţie numărul patru pentru a vă familiariza cu cartierul general şi cu şcolile de pregătire ale supraîngerilor, inclusiv cu Strălucitoarele Stele de Seară. Datorită bunelor oficii ale acestor supraîngeri din a patra lume de tranziţie, vizitatorii morontiali pot să se apropie foarte mult de diversele ordine de Fii ai lui Dumnezeu în cursul vizitelor lor periodice pe Jerusem. În realitate, noi sectoare ale capitalei sistemice se deschid treptat muritorilor în progres, atunci când ei fac vizite repetate în lumea sediu. Noi lucruri măreţe se dezvăluie progresiv înaintea minţii în expansiune a acestor ascenderi.
47:6.2 (536.3) Pe a patra lume ascenderul individual găseşte cu mai mare exactitate locul său în munca colectivă şi funcţiunile de clasă ale

vieţii morontiale. Ascenderii învaţă aici să aprecieze mai bine transmisiunile şi alte faze ale culturii şi ale progresului din universul local.

47:6.3 (536.4) Pe parcursul perioadei lor de pregătire pe cea de a patra lume palat, muritorii ascendenţi iau pentru prima dată cunoştinţă de cerinţele şi de încântările adevăratei vieţi sociale a creaturilor morontiale. Este, realmente, o experienţă nouă pentru creaturile evolutive să participe la activităţi sociale care nu sunt întemeiate nici pe dorinţa de preamărire de sine, nici pe căutarea triumfurilor personale. Sunteţi introduşi într-o nouă ordine socială bazată pe compătimirea înţelegătoare a unei preţuiri reciproce, iubirea dezinteresată a serviciilor reciproce şi, mai ales, mobilul de a realiza un destin comun şi suprem - ţelul Paradisiac al perfecţiunii adoratoare şi divine. Ascenderii devin toţi conştienţi, prin ei înşişi, de cunoaşterea de Dumnezeu, de revelarea lui Dumnezeu, de căutarea de Dumnezeu şi de găsirea lui.

47:6.4 (536.5) Cultura intelectuală şi socială a celei de a patra lumi palat poate fi asemuită cu viaţa mentală şi socială a epocii posterioare celei a Fiului Învăţător pe planetele care evoluează normal. Statutul său spiritual este cu mult înaintea acestei dispensaţii muritoare.

7. A cincia lume palat

47:7.1 (537.1) Transportul în a cincia lume palat reprezintă un extraordinar pas înainte în viaţa unui progresist morontial. Experienţa acestei lumi este o adevărată anticipare a vieţii Jerusemului. Aici

începeţi să realizaţi care este înaltul destin al lumilor evolutive loiale, de vreme ce, în mod normal, ele pot progresa până la acest stadiu pe parcursul dezvoltării lor planetare naturale. Cultura acestei lumi palat corespunde, în general, celei din perioada primitivă a luminii şi vieţii de pe planetele în care evoluţia progresează normal. Şi din aceasta puteţi înţelege de ce este rânduit ca aceste tipuri de fiinţe înalt cultivate şi progresive, care locuiesc uneori pe lumile evolutive avansate, să fie scutite de a mai trece prin una sau mai multe sfere palat, dacă nu chiar şi prin toate.

47:7.2 (537.2) Însuşindu-vă limbajul universului local înainte de a părăsi a patra lume palat, veţi consacra acum mai mult timp perfecţionării limbii Uversei pentru a poseda bine cunoaşterea celor două limbi înainte de a ajunge pe Jerusem cu statut rezidenţial. Toţi muritorii ascendenţi sunt bilingvi, de la sediul sistemului lor până în Havona. Aici este de ajuns să se lărgească vocabularul suprauniversului, însă este necesara o lărgire şi mai mare pentru a se putea locui în Paradis.

47:7.3 (537.3) La sosirea pe a cincia lume palat pelerinul primeşte permisiunea de a vizita lumea tranziţională corespunzătoare numărului respectiv, cartierul general al Fiilor. Aici muritorul ascendent se familiarizează personal cu diversele grupări de filiaţie divină. El a auzit vorbindu-se de aceste fiinţe superbe şi a întâlnit deja câteva pe Jerusem, însă acum începe să le cunoască cu adevărat.

47:7.4 (537.4) Pe a cincia lume voi începeţi să vă informaţi despre lumile de studiu ale constelaţiilor. Aici întâlniţi primii instructori care încep să vă pregătească pentru şederea ulterioară în constelaţie. Aceste pregătiri se continuă pe lumile numărul şase şi şapte, în vreme

ce retuşurile finale sunt efectuate în sectorul muritorilor ascendenţi de pe Jerusem.

47:7.5 (537.5) O adevărată naştere a conştiinţei cosmice are lor pe locuinţa a cincia. Voi începeţi să gândiţi în termeni de univers. Aceasta este într-adevăr o perioadă de lărgire a orizonturilor. Începe să îi fie limpede minţii în continuă deschidere a muritorilor ascendenţi că un destin extraordinar şi magnific, celest şi divin îi aşteaptă pe toţi cei care desăvârşesc ascensiunea progresivă a Paradisului, întreprinsă cu atâta străduinţă, însă cu atâta bucurie şi în mod atât de favorabil. Aproape că acesta este punctul în care media ascenderilor muritori încep să manifeste un entuziasm experienţial autentic pentru ascensiunea Havonei. Studiul devine voluntar, serviciul dezinteresat devine natural şi adoraţia devine spontană. Începe acum să înmugurească un adevărat caracter morontial; se dezvoltă o reală creatură morontială .

8. A şasea lume palat

47:8.1 (537.6) Oaspeţii acestei sfere au permisiunea de a vizita lumea de tranziţie numărul şase, unde ei învaţă mai multe despre înaltele spirite ale suprauniversului, deşi nu sunt în stare să vizualizeze multe dintre aceste fiinţe celeste. Aici este şi locul în care ascenderii primesc primele lor lecţii despre cariera spirituală în perspectivă, care vine atât de curând după încercările finale ale educaţiei morontiale din universul local.

47:8.2 (537.7) Suveranul Sistemic asistent face frecvente vizite pe această lume, şi aici începe instruirea iniţială în tehnica administrării universului. Acum sunt date primele lecţii cuprinzând problemele unui întreg univers.

47:8.3 (538.1) Aceasta este o epocă strălucitoare pentru muritorii ascendenţi şi se asistă în general la contopirea perfectă a minţii umane şi a Ajustorului divin. În potenţial, această contopire poate să se fi produs înainte, însă se întâmplă adesea ca identitatea funcţională efectivă să nu fie dobândită înainte de vremea şederii pe a cincia lume palat şi chiar pe a şasea.

47:8.4 (538.2) Uniunea sufletului nemuritor aflat în evoluţie şi a Ajustorului etern şi divin este marcată de convocarea serafică a supraîngerului supraveghetor pentru supravieţuitorii reînviaţi şi a arhanghelului de înregistrare pentru cei care merg să fie judecaţi a treia zi; atunci, în prezenţa unor asemenea asociaţi morontiali ai respectivului, aceşti mesageri de confirmare proclamă: „Acesta este un fiu iubit în care îmi găsesc plăcerea”. Această simplă ceremonie marchează intrarea unui muritor ascendent în cariera eternă a serviciului în Paradis.

47:8.5 (538.3) Imediat după confirmarea contopirii cu Ajustorul noua fiinţă morontială este pentru prima dată prezentată semenilor ei sub noul ei nume; apoi se i se acordă patruzeci de zile de retragere spirituală din toate activităţile de rutină pentru a comunica cu sine şi a alege una dintre traseele opţionale către Havona şi pentru a face o selecţie dintre tehnicile diferenţiale de atingere a Paradisului.

47:8.6 (538.4) Totuşi aceste fiinţe strălucitoare sunt încă mai mult sau mai puţin materiale şi sunt departe de a fi adevărate spirite; din

punct de vedere spiritual ele se aseamănă mai mult cu nişte supramuritori, rămânând puţin inferioare îngerilor, însă devin cu adevărat creaturi minunate.

47:8.7 (538.5) Pe durata şederii lor pe lumea numărul şase, studenţii lumilor palat dobândesc un statut comparabil cu dezvoltarea superioară ce caracterizează lumile evolutive care au progresat, în mod normal, dincolo de stadiul iniţial al luminii şi vieţii. Organizarea societăţii de pe această lume palat este de un ordin elevat. Umbra naturii muritoare se micşorează treptat, pe măsură ce aceste lumi sunt urcate una câte una. Voi veţi dobândi tot mai mult farmec, pe măsură ce veţi lăsa în urmă vestigiile grosiere ale originii voastre animale planetare. „Ridicarea prin mari încercări” serveşte la a-i face pe muritorii glorificaţi foarte buni şi înţelegători, foarte compătimitori şi toleranţi.

9. A şaptea lume palat

47:9.1 (538.6) Experienţa pe această sferă este încununarea carierei care urmează imediat morţii. În decursul şederii voastre aici veţi primi îndrumările a numeroşi învăţători care vor contribui cu toţii în munca de pregătire a voastră pentru a vă stabili domiciliul pe Jerusem. Toate diferenţele perceptibile dintre muritorii venind din lumile izolate şi înapoiate şi supravieţuitorii sferelor celor mai avansate şi mai iluminate sunt practic şterse pe durata şederii pe cea de-a şaptea lume palat. Aici veţi fi curăţiţi de toate urmele unei eredităţi nefericite ale unui mediu bolnav şi ale unor tendinţe

planetare nespirituale. Ultimele urme ale „însemnului de fiară” sunt extirpate aici.

47:9.2 (538.7) Pe durata şederii voastre pe a şaptea lume palat veţi primi permisiunea de a vizita lumea de tranziţie numărul şapte, sfera Tatălui Universal. Veţi începe aici o nouă adorare, mai spirituală, a Tatălui nevăzut, un obicei de care vă veţi lega tot mai mult de-a lungul întregului drum al lungii voastre cariere ascendente. Găsiţi templul Tatălui pe această lume de cultură tranziţională, însă nu vedeţi Tatăl.

47:9.3 (538.8) Acum începe formarea claselor de calificare pentru cetăţenia Jerusemului. Aţi mers de la o lume la alta ca indivizi, însă acum vă pregătiţi să plecaţi către Jerusem în grupuri, deşi, în anumite limite, un ascender poate alege să mai zăbovească pe a şaptea lume palat pentru a da posibilitatea vreunui membru mai întârziat al grupului său de lucru de pe pământ sau de pe lumea palat să i se alăture.

47:9.4 (539.1) Personalul lumii numărul şapte se adună pe marea de cristal pentru a asista la plecarea voastră către Jerusem cu statut rezidenţial. Se poate să fi vizitat Jerusemul de sute sau de mii de ori, dar întotdeauna ca musafiri; niciodată nu aţi mai călătorit către capitala sistemului în compania unui grup de tovarăşilor voştri care şi-au luat rămas bun de la întreaga lor carieră de pe lumea palat ca muritori ascendenţi. Veţi fi, în curând, întâmpinaţi pe câmpul de primire al lumii sediu ca cetăţeni ai Jerusemului.

47:9.5 (539.2) Vă veţi bucura foarte mult de progresul vostru prin cele şapte lumi de dematerializare; ele sunt realmente sfere în care

fiinţa încetează treptat să mai fie muritoare. Sunteţi în mare măsură umani pe prima lume palat, doar o fiinţă muritoare minus un corp material, o minte umană găzduită de o formă morontială, un corp material al lumii morontiale - însă nu o casă muritoare făcută din carne şi sânge. În momentul contopirii cu Ajustorul veţi trece cu adevărat de la starea muritoare la statutul nemuritor şi, în epoca în care veţi fi terminat cariera Jerusemului, veţi fi morontiali în posesia tuturor mijloacelor lor.

10. Cetăţeni ai Jerusemului

47:10.1 (539.3) Primirea unei noi clase de absolvenţi ai lumii palat este semnalul pentru tot Jerusemul de a se aduna ca un comitet de întâmpinare. Chiar şi spornagii se bucură de sosirea acestor ascendenţi triumfători de origine evolutivă care au alergat în cursa planetară şi au terminat progresul lor pe lumile palat. Doar controlorii fizici şi Supraveghetorii de Putere Morontială sunt absenţi de la aceste prilejuri de bucurie.

47:10.2 (539.4) Ioan Evanghelistul a avut o viziune a sosirii unei clase de muritori ce avansau de la a şaptea lume palat la primul lor cer, slava Jerusemului. El a remarcat: „Şi am văzut, ca să zic aşa, o mare de cristal amestecat cu foc; şi pe aceia care câştigaseră victoria asupra fiarei care era de la origine în ei şi asupra imaginii care a persistat de-a lungul trecerii prin lumile palat şi, în cele din urmă, asupra ultimului ei însemn şi urmă stăteau pe marea de cristal, având harpe de la Dumnezeu şi cântând cântecul izbăvirii de frica muritoare şi de

moarte” . (Comunicarea spaţială desăvârşită poate fi percepută pe toate aceste lumi şi voi puteţi să le recepţionaţi oriunde dacă aveţi la voi „harpa lui Dumnezeu”, un aparat morontial care compensează incapacitatea de a acorda direct mecanismul senzorial morontial încă nepregătit pentru recepţionare comunicărilor spaţiului).
47:10.3 (539.5) Pavel a avut, de asemenea, viziunea corpurilor de cetăţenie ascendentă ale muritorilor care se perfecţionează pe Jerusem, căci el scria: „Dar voi aţi venit la Muntele Sionului şi în oraşul Dumnezeului viu, Ierusalimul celest, şi la miriadele de îngeri, la marea adunare a lui Mihail şi la spiritele oamenilor drepţi care sunt făcute perfecte”.

47:10.4 (539.6) După ce au dobândit rezidenţa pe lumea sediu sistemică muritorii nu mai trec prin reînvieri propriu-zise. Forma morontială care vă este acordată când părăsiţi cariera lumii palat este suficientă pentru a vă permite să duceţi până la capăt experienţa trăită de voi în universul local. Schimbări vor fi efectuate din timp în timp, însă voi veţi păstra aceeaşi formă până când vă veţi lua adio de la ea atunci când vă veţi ridica, ca spirit de prim stadiu, pregătindu-vă pentru tranzitul către lumile de cultură ascendentă şi de instruire spirituală ale suprauniversului.
47:10.5 (540.1) Muritorii care trec prin întreaga carieră a lumilor palat au de şapte ori experienţa somnului de adaptare şi a trezirii reînvierii. Însă ultima sală de reînviere, camera trezirii definitive de pe a şaptea lume palat a rămas acum în urmă. Nici o schimbare a formei nu va mai necesita pierderea conştiinţei sau vreo întrerupere în continuitatea memoriei personale.

47:10.6 (540.2) Personalitatea muritorului iniţiată pe lumile evolutive şi conţinută în trup - primită de un Veghetor de Mister şi investită cu Spiritul Adevărului - nu este pe deplin mobilizată, realizată şi unificată înainte de ziua aceea în care i se dă unui astfel de cetăţean al Jerusemului aprobarea pentru Edentia, când acesta va fi proclamat un adevărat membru al corpului morontial al Nebadonului - un supravieţuitor nemuritor asociat cu Ajustorul său, ascender al Paradisului, o personalitate de statut morontial şi un adevărat copil al celor Preaînalţi.

47:10.7 (540.3) Moartea fizică este o tehnică de a scăpa de viaţa materială trupească; experienţa din lumea palat de viaţă progresivă prin cele şapte lumi de instruire corectoare şi educativ-culturală reprezintă intrarea supravieţuitorilor muritori în cariera morontială, viaţa de tranziţie care intervine între existenţa materială evolutivă şi împlinirea spirituală superioară a ascenderilor timpului cărora le este hărăzit să ajungă la porţile eternităţii.

47:10.8 (540.4) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară.]

Cartea Urantia

Capitolul 48

Viaţa morontială

48:0.1 (541.1) DUMNEZEII nu pot să transforme o creatură de natură animală grosieră într-un spirit desăvârşit prin vreun act misterios de magie creativă - cel puţin nu o fac. Când Creatorii doresc să producă fiinţe perfecte, ei o fac printr-o creaţie directă şi originară, însă ei nu încearcă niciodată să convertească creaturile materiale de origine animală în fiinţe ale perfecţiunii într-o singură etapă.

48:0.2 (541.2) Viaţa morontială, aşa cum se desfăşoară ea pe diversele stadii ale carierei universului local, este singura metodă posibilă prin care muritorii materiali pot să atingă pragul lumii spirituale. Ce virtute magică ar putea să aibă moartea, disoluţia naturală a corpului material, pentru ca, printr-un pas atât de simplu, să poată transforma instantaneu mintea muritoare şi materială într-un

spirit nemuritor şi desăvârşit? Aceste credinţe nu sunt decât nişte superstiţii ignorante şi nişte fabule amuzante.

48:0.3 (541.3) Tranziţia morontială se interpune întotdeauna între starea muritoare şi statutul spiritual ulterior al fiinţelor umane care supravieţuiesc. Aceste stări intermediare de progres în univers variază notabil în diversele creaţii locale, însă intenţia şi scopul lor rămân întru totul asemănătoare. Aranjamentul lumilor palat şi al lumilor morontiale superioare din Nebadon este destul de tipic pentru regimurile de tranziţie morontială din această parte a Orvontonului.

1. Materiale morontiale

48:1.1 (541.4) Domeniile morontiale sunt sferele de legătură ale universului local între nivelele materiale şi nivelele spirituale de existenţă a creaturilor. Această viaţă morontială este cunoscută pe Urantia încă din primele zile ale Prinţului Planetar. Această stare de tranziţie a fost , din timp în timp, propovăduită muritorilor. Sub o formă denaturată, conceptul şi-a găsit locul în religiile de astăzi.

48:1.2 (541.5) Sferele morontiale sunt fazele tranziţionale ale ascensiunii muritorilor prin lumile de progres ale universului local. Doar cele şapte lumi ce înconjoară sfera finalitară a sistemelor locale sunt numite lumi palat, însă cele cincizeci şi şase de lăcaşuri tranziţionale sistemice, precum şi sferele superioare care înconjoară capitalele constelaţiilor şi ale universului, se numesc toate lumi morontiale. Aceste creaţii au o notă din frumuseţea fizică şi din măreţia morontială a sferelor-sediu ale universului local.

48:1.3 (541.6) Toate aceste lumi sunt sfere arhitecturale care conţin exact de două ori mai multe elemente decât planetele evoluate. Aceste lumi făcute la comandă nu abundă doar în metale grele şi în cristale, având o sută de elemente fizice, ci mai au şi exact o sută de forme ale unei organizări unice de energie numite *material morontial.* Controlorii Fizici Principali şi Supraveghetorii de Putere Morontială în aşa fel pot modifica mişcările de revoluţie ale unităţilor primare de materie şi, totodată, în aşa fel pot transforma aceste asocieri de energii încât să creeze această nouă substanţă.

48:1.4 (542.1) Viaţa morontială primitivă din sistemele locale seamănă mult cu cea a prezentei voastre lumi materiale. Ea devine mai puţin fizică şi mai autentic morontială pe lumile de studiu ale constelaţiei. Şi pe măsură ce avansaţi către sferele Salvingtonului, voi atingeţi tot mai multe nivele spirituale.

48:1.5 (542.2) Supraveghetorii Puterii Morontiale pot, de asemenea, să efectueze o uniune a energiilor materiale şi a celor spirituale şi să organizeze astfel o formă morontială de materializare receptivă la suprapunerea unui spirit care o controlează. Când veţi traversa viaţa morontială a Nebadonului, aceiaşi răbdători şi pricepuţi supraveghetori ai puterii morontiale vă vor acorda succesiv 570 de corpuri morontiale, dintre care fiecare constituie o fază a transformării voastre progresive. Din momentul în care veţi părăsi lumile materiale, până când veţi fi stabiliţi ca spirite de prim stadiu pe Salvington, veţi trece exact prin 570 de schimbări morontiale ascensionale distincte, din care 8 au loc în sistem, 71 în constelaţie, şi 491 pe durata şederii pe sferele Salvingtonului.

48:1.6 (542.3) În ziua încarnării voastre de muritor, spiritul divin locuieşte în voi, aproape ca un corp străin - în realitate ca o invadare a omului de către spiritul revărsat al Tatălui Universal. Însă în viaţa morontială, spiritul devine parte integrantă din personalitatea voastră şi, trecând succesiv prin cele 570 de transformări progresive, vă ridicaţi de la starea materială la starea spirituală a vieţii creaturilor.

48:1.7 (542.4) Pavel ştia de existenţa lumilor morontiale şi de realitatea materiei morontiale, deoarece scria: „Ei au în cer o substanţă mai bună şi mai permanentă”. Şi aceste materiale morontiale sunt literalmente reale, ca în „Oraşul care are temelii, şi al cărui arhitect şi constructor este Dumnezeu”. Şi fiecare dintre aceste sfere minunate este o „patrie mai bună, adică una cerească”.

2. Supraveghetorii de putere morontială

48:2.1 (542.5) Aceste fiinţe unice se ocupă exclusiv de supravegherea activităţilor care reprezintă o combinaţie viabilă de energii spirituale şi fizice sau semimateriale. Ei se consacră exclusiv susţinerii progresului morontial, nu atât ca să îi sprijine pe muritori pe parcursul experienţei de tranziţie, ci mai degrabă pentru a face posibil un mediu de tranziţie pentru creaturile morontiale care progresează. Ei sunt canale de putere morontială care susţin şi dinamizează fazele morontiale ale lumilor de tranziţie.

48:2.2 (542.6) Supraveghetorii de Putere Morontială sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului local. Ei sunt de un tip destul de uniform, cu toate că comportă uşoare diferenţe de natură în diversele creaţii locale. Ei sunt creaţi pentru funcţiunea lor specifică şi nu au nevoie de educaţie înainte de a-şi prelua responsabilităţile.

48:2.3 (542.7) Crearea primilor Supraveghetori de Putere Morontială coincide cu sosirea primului muritor supravieţuitor pe ţărmurile uneia dintre primele lumi palat dintr-un univers local. Ei sunt creaţi în grupuri de câte o mie şi clasificaţi după cum urmează:

48:2.4 (542.8)	1. Regulatori de circuite . . .	400
48:2.5 (542.9)	2. Coordonatori de sisteme . .	200
48:2.6 (542.10)	3. Conservatori planetari . .	100
48:2.7 (543.1)	4. Controlori combinaţi . .	100
48:2.8 (543.2)	5. Stabilizatori de legături . . .	100
48:2.9 (543.3)	6. Asortatori selectivi	50
48:2.10 (543.4)	7. Arhivari asociaţi . . .	50

48:2.11 (543.5) Supraveghetorii de putere servesc întotdeauna în universul lor natal. Ei sunt exclusiv dirijaţi de activitatea în comun a Fiului Universului şi a Spiritului Universului însă, altfel, ei sunt un grup care se autoguvernează în întregime. Ei menţin un cartier general pe prima lume palat a fiecărui sistem local, unde lucrează în asociere strânsă cu controlorii fizici şi cu serafimii, însă acţionează într-o lume care le este proprie în ceea ce priveşte manifestările energiei şi aplicarea spiritului.

48:2.12 (543.6) Aceşti supraveghetori sunt uneori şi slujitori, primind sarcina temporară de a lucra în legătură cu fenomenele supramateriale de pe lumile evolutive. Însă ei rareori servesc pe planetele locuite; ei

nu lucrează nici pe lumile educative superioare ale suprauniversului, fiind devotaţi în principal regimului de tranziţie al avansării morontiale într-un univers local.

48:2.13 (543.7) 1. *Regulatorii de Circuite.* Sunt fiinţele unice care coordonează energia fizică şi spirituală şi regularizează cursul ei în canalele selecţionate ale sferelor morontiale, iar aceste circuite sunt exclusiv planetare, limitate la o singură lume. Circuitele morontiale sunt distincte atât de circuitele fizice, cât şi de cele spirituale ale lumilor de tranziţie la care se adaugă. Şi sunt necesari milioane de asemenea regulatori, chiar pentru a activa doar un singur sistem de lumi palat, precum acela al Sataniei.
48:2.14 (543.8) Regulatorii de circuite provoacă în energiile materiale schimbările care îi pun sub controlul şi regulamentele asociaţilor lor. Aceste fiinţe sunt generatori de putere morontială, precum şi regulatori ai circuitelor. La fel cum aparent un dinam generează electricitate din atmosferă, tot astfel aceste dinamuri morontiale vii par a transforma energiile omniprezente ale spaţiului în materiale pe care supraveghetorii morontiali le introduc în corpul şi în activităţile vitale ale muritorilor ascendenţi.

48:2.15 (543.9) 2. *Coordonatorii de Sisteme.* Cum fiecare lume morontială are un ordin distinct de energie morontială, le este extrem de dificil fiinţelor umane să vizualizeze aceste sfere, însă, pe fiecare sferă succesivă de tranziţie, muritorii vor vedea că viaţa vegetală şi tot ceea ce se raportează la existenţa morontială sunt progresiv modificate pentru a corespunde spiritualizării crescătoare a ascenderilor supravieţuitori. Şi cum sistemul energetic al fiecărei lumi

este astfel individualizat, aceşti coordonatori acţionează pentru a armoniza şi amalgama sistemele de putere diferite într-o unitate funcţională pentru sferele asociate ale oricărui grup specific.

48:2.16 (543.10) Muritorii ascendenţi progresează treptat, de la fizic la spiritual, pe măsură ce avansează de la o lume morontială la alta; de unde şi necesitatea de a le oferi o scară ascendentă de sfere morontiale şi o scară ascendentă forme morontiale.

48:2.17 (543.11) Când ascenderii lumii palat trec de la o sferă la alta, ei sunt încredinţaţi de către serafimii transportori coordonatorilor sistemici însărcinaţi cu primirea lor pe lumea avansată. Acolo în acele temple unice situate în centrul celor şaptezeci de aripi iradiante unde se află camerele de tranziţie asemănătoare sălilor de reînviere de pe lumea iniţială de primire pentru muritorii de origine terestră. Aici, coordonatorii sistemici efectuează cu iscusinţă schimbările necesare în forma creaturilor. Pentru a realiza aceste modificări iniţiale de forme morontiale, sunt necesare aproape şapte zile de timp standard.

48:2.18 (544.1) 3. *Conservatorii Planetari.* Fiecare lume morontială, de la sferele locuinţelor şi până sus la sediul universului este dată - în ceea ce priveşte problemele morontiale - în grija a şaptezeci de păzitori. Ei formează consiliul planetar local, dispunând de autoritatea morontială supremă. Acest consiliu acordă tuturor creaturilor ascendente care aterizează pe sfera sa materiale destinate formei lor morontiale şi autorizează toate schimbările de formă care permit unui ascender să meargă pe sfera următoare. După traversarea lumilor palat, voi veţi trece de la o fază a vieţii morontiale la o alta, fără a trebui să vă pierdeţi conştiinţa. Inconştienţa nu însoţeşte decât

metamorfozele iniţiale, precum şi tranziţiile de la un univers la altul şi de la Havona în Paradis.

48:2.19 (544.2) 4. *Controlori Conjugaţi.* Una dintre aceste fiinţe, a căror muncă este cât se poate de mecanică, este întotdeauna staţionată în centrul fiecărei unităţi administrative a unei lumi morontiale. Un controlor combinat este sensibil la energiile fizice, spirituale şi morontiale; el acţionează în simbioză cu ele, şi se găseşte întotdeauna asociat cu doi coordonatori de sisteme, cu patru regulatori de circuite, cu un conservator planetar, cu un stabilizator de legături şi, fie cu un arhivar asociat, fie cu un asortator selectiv.

48:2.20 (544.3) 5. *Stabilizatori de Legături.* Ei sunt regulatorii energiilor morontiale în asociere cu forţele fizice şi spirituale ale domeniului. Ei fac posibilă conversia energiei morontiale în materiale morontiale. Întreaga organizare morontială a existenţei depinde de stabilizatori. Ei încetinesc mişcarea de revoluţie a energiilor până în punctul în care ele pot deveni fizice. Însă eu nu găsesc termeni cu care să pot compara şi ilustra serviciul acestor fiinţe. El depăşeşte în întregime imaginaţia umană.

48:2.21 (544.4) 6. *Asortatori Selectivi.* Pe măsură ce veţi progresa de la o clasă sau o fază a unei lumi morontiale la o alta trebuie să fiţi reacordaţi, ori acordaţi într-un mod mai avansat. Asortatorilor selectivi le revine sarcina de a vă menţine în sincronism progresiv cu viaţa morontială.

48:2.22 (544.5) În timp ce formele morontiale fundamentale de viaţă şi de materie sunt identice, de la prima lume palat până la ultima sferă de tranziţie a universului, există un progres funcţional care se extinde

treptat de la material la spiritual. Adaptarea voastră la această creaţie esenţialmente uniformă, însă marcată de etape de avansare şi de spiritualizare, se efectuează prin această reacordare selectivă. O astfel de ajustare a mecanismului personalităţii echivalează cu o nouă creaţie, cu toate că voi vă păstraţi aceeaşi formă morontială.

48:2.23 (544.6) Voi vă puteţi supune în mai multe rânduri încercărilor acestor examinatori, de îndată ce veţi face dovada progresului spiritual cuvenit, ei vor atesta cu bucurie că sunteţi gata să fiţi avansaţi. Aceste schimbări progresive se traduc prin felurite reacţii la mediul morontial, cum ar fi modificări în nevoile alimentare şi în numeroase alte practici personale.

48:2.24 (544.7) Asortatorii selectivi fac, de asemenea, mari servicii în gruparea personalităţilor morontiale, contribuind la studii, la învăţături şi la alte proiecte. Ei indică în mod natural fiinţele care vor lucra cel mai bine în asociere temporară.

48:2.25 (544.8) 7. *Arhivari Asociaţi.* Lumea morontială are proprii ei arhivari, care servesc în asociere cu arhivarii spirituali în supravegherea şi în păstrarea arhivelor şi a altor date intrinseci creaţiilor morontiale. Arhivele morontiale sunt la dispoziţia tuturor ordinelor de personalităţi.

48:2.26 (545.1) Toate tărâmurile de tranziţie morontiale sunt deopotrivă de accesibile fiinţelor materiale şi spirituale. Ca progresori morontiali, voi veţi rămâne în deplin contact cu lumea materială şi cu personalităţile materiale, distingând, în acelaşi timp, tot mai bine fiinţele spirituale şi fraternizând tot mai mult cu ele; iar când veţi părăsi regimul morontial, veţi fi văzut toate ordinele de spirite, cu excepţia câtorva tipuri superioare, cum ar fi Mesagerii Solitari.

3. Însoţitorii morontiei

48:3.1 (545.2) Aceste gazde ale lumilor palat şi ale lumilor morontiale sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului local. Ele sunt create din epocă în epocă, în grupuri de câte o sută de mii. Nebadonul numără în prezent peste şaptezeci de miliarde de aceste fiinţe unice.

48:3.2 (545.3) Însoţitorii Morontiei sunt instruiţi pentru a servi de către Melchizedeki, pe o planetă specială, în apropiere de Salvington. Ei nu trec prin şcolile centrale ale Melchizedekilor. Serviciul lor se extinde de la cele mai umile lumi palat ale sistemului până la cele mai înalte sfere de studiu ale Salvingtonului, însă rareori sunt întâlniţi pe lumile locuite. Ei servesc sub supravegherea generală a Fiilor lui Dumnezeu, şi sub îndrumarea imediată a Melchizedekilor.

48:3.3 (545.4) Însoţitorii Morontiei menţin zece mii de cartiere generale într-un univers local, unul pe fiecare primă lume palat a fiecărui sistem local. Ordinul lor se bucură de o guvernare aproape în întregime autonomă. Ei formează, în general, un grup de fiinţe inteligente şi loiale, însă din când în când, în raport cu anumite prefaceri cereşti nefericite, se ştie că au apucat pe o cale greşită. Mii dintre aceste creaturi utile au fost pierdute în epoca rebeliunii lui Lucifer în Satania. Sistemul vostru local dispune acum de întregul său contingent de însoţitori, pierderile datorate rebeliunii lui Lucifer nefiind compensate decât recent.

48:3.4 (545.5) Există două tipuri distincte de Însoţitori ai Morontiei; unul dinamic, şi unul rezervat, însă altfel ei sunt egali în statut. Ei nu sunt creaturi sexuate, însă manifestă o frumoasă şi emoţionantă afecţiune unii pentru alţii. Nu se poate spune că ei trăiesc în uniune liberă în sensul material (uman), dar se apropie foarte mult de rasele umane în ordinea de existenţă a creaturilor. Medienii lumilor sunt părinţii voştri cei mai apropiaţi. Urmează apoi heruvimii morontiali, şi apoi Însoţitorii Morontiei.
48:3.5 (545.6) Aceşti Însoţitori dovedesc o afecţiune vie şi sunt fiinţe fermecător de sociabile. Ele posedă personalităţi distincte, şi atunci când le întâlniţi pe lumile palat, după ce aţi învăţat să le recunoaşteţi drept o clasă, le veţi distinge curând individualitatea. Muritorii seamănă toţi unii cu alţii şi, în acelaşi timp, fiecare dintre voi posedă o personalitate distinctă şi recognoscibilă.

48:3.6 (545.7) Vă puteţi face o idee despre natura muncii acestor Însoţitori ai Morontiei plecând de la clasificarea următoare a activităţilor lor dintr-un sistem local:

48:3.7 (545.8) 1. *Păzitori ai Pelerinilor* nu au primit misiuni specifice în asocierea lor cu cei progresorii morontiali. Aceşti însoţitori poartă responsabilitatea întregii cariere morontiale şi, de aceea, ei coordonează munca tuturor celorlalţi slujitori morontiali de tranziţie.

48:3.8 (546.1) 2. *Primitori ai Pelerinilor şi Asociatori Liberi.* Ei sunt însoţitorii sociali ai noilor sosiţi pe lumile palat. Unul dintre ei va fi, cu siguranţă, prezent pentru a vă primi când vă veţi trezi din primul vostru somn de tranzit temporal, pe lumea palat iniţială, când veţi

face experienţa reînvierii la viaţa morontială de după moartea în trup. Din acest moment, în care veţi fi astfel oficial primiţi la trezirea voastră şi până în ziua în care veţi părăsi universul local ca spirit de prim stadiu, aceşti Însoţitori ai Morontiei vă vor fi întotdeauna alături.
48:3.9 (546.2) Însoţitorii nu sunt acordaţi în permanenţă unor indivizi. Pe una dintre lumile palat sau pe lumi superioare, un ascender muritor poate avea, cu mai multe ocazii succesive, un tovarăş diferit sau, dimpotrivă, poate trece prin lungi perioade fără a avea nici unul. Totul depinde de necesităţi şi, de asemenea, de numărul de însoţitori disponibili.

48:3.10 (546.3) 3. *Gazde ale Vizitatorilor Celeşti.* Aceste mărinimoase creaturi se consacră întreţinerii grupurilor supraumane de vizitatori studenţi şi a altor entităţi celeste care se poate întâmpla să se afle pe lumile de tranziţie. Veţi avea ample ocazii de a face vizite înlăuntrul tuturor domeniilor pe care le veţi fi atins în mod experienţial. Vizitatorii studenţi au permisiunea de a merge pe toate planetele locuite, chiar dacă ele sunt izolate.

48:3.11 (546.4) 4. *Coordonatori şi Îndrumători de Legături.* Aceşti însoţitori se consacră înlesnirii rapoartelor morontiale şi prevenirii confuziilor. Ei sunt instructorii conduitei sociale şi ai progresului morontial. Ei sprijină clase şi alte activităţi de grup printre muritorii ascendenţi. Ei menţin terenuri întinse pentru a reuni elevii lor acolo, şi cheamă din când în când pe artizanii celeşti şi pe îndrumători de retrospecţie pentru îmbogăţirea programelor lor. Pe măsură ce progresaţi, veţi intra în contact intim cu aceşti însoţitori şi veţi devenii peste poate de mulţumiţi de ambele grupuri ale lor. Faptul că veţi fi

asociaţi cu un însoţitor de tip dinamic sau de tip retras este o chestiune de şansă.

48:3.12 (546.5) 5. *Interpreţi şi Traducători.* La începutul carierei voastre pe lumea palat, veţi recurge adesea la interpreţi şi la traducători. Ei cunosc şi vorbesc toate limbile unui univers local; ei sunt lingviştii tărâmului.
48:3.13 (546.6) Cunoaşterea de noi limbi nu o veţi dobândi în mod automat; acolo sus veţi învăţa o limbă într-un mod foarte asemănător cu cel în care o faceţi aici jos, şi aceste fiinţe strălucitoare vor fi profesorii voştri de limbă. Primul studiu pe lumile palat va fi limba Sataniei, şi apoi limba Nebadonului. Şi în timp ce veţi dobândi controlul acestor noi limbi, Însoţitorii Morontiei vor fi interpreţii voştri eficienţi şi traducătorii voştri răbdători. Niciodată, pe nici una dintre aceste lumi, nu veţi întâlni un vizitator pe lângă care unul dintre Însoţitorii Morontiei să nu vă poată servi ca interpret.

48:3.14 (546.7) 6. *Supraveghetori de Expediţie şi de Retrospecţie.* Aceşti însoţitori vă însoţesc în lungile călătorii făcute pe lumea-sediu şi pe sferele înconjurătoare de cultură tranziţională. Ei pregătesc, dirijează şi supraveghează toate călătoriile individuale sau de grup făcute în jurul lumilor sistemice de educaţie şi de cultură.

48:3.15 (546.8) 7. *Conservatori ai Terenurilor şi Clădirilor.* Chiar şi structurile materiale şi morontiale sporesc în perfecţiune şi în măreţie pe măsură ce avansaţi în cariera de pe lumile palat. Ca indivizi şi ca grupuri, voi aveţi permisiunea de a efectua anumite schimbări în locurile care vă sunt desemnate ca reşedinţe pe durata şederii voastre pe diferitele lumi palat. Numeroase activităţi ale acestor sfere au loc

în incintele deschise ale cercurilor, ale pătratelor şi ale triunghiurilor divers proiectate. Structurile lumilor palat sunt în majoritate lipsite de acoperişuri, şi formează împrejmuiri magnific construite şi frumos ornamentate. Climatul, precum şi celelalte condiţii fizice existente pe lumile arhitecturale, fac ca acoperişurile să fie complet inutile.

48:3.16 (547.1) Aceşti păstrători ai fazelor de tranziţie ale vieţii ascendente au autoritate asupra cârmuirii treburilor morontiale. Ei au fost creaţi pentru această treabă, şi vor rămâne întotdeauna Însoţitori ai Morontiei, aşteptând transpunerea în fapt a Fiinţei Supreme. Ei nu îndeplinesc niciodată alte misiuni.

48:3.17 (547.2) Pe măsură ce sisteme şi universuri se ancorează în lumină şi viaţă, lumile palat încetează progresiv să mai funcţioneze ca sfere de tranziţie pentru pregătirea morontială. Tot mai mult, finalitarii instaurează noul lor regim educativ care pare prevăzut pentru a transfera conştiinţa cosmică, în prezent situată la nivelul marelui univers, pe nivelul viitoarelor universuri exterioare. Însoţitorii Morontiei sunt hărăziţi să lucreze tot mai mult în asociere cu finalitarii, şi în numeroase alte domenii încă nerevelate pe Urantia.

48:3.18 (547.3) Se poate întrevedea că aceste fiinţe vor aduce într-adevăr o importantă contribuţie la bucuriile voastre pe lumile palat, indiferent dacă şederea voastră acolo va fi lungă sau scurtă. Şi veţi continua să vă bucuraţi de tovărăşia lor pe tot parcursul drumului până sus pe Salvington. Din punct de vedere tehnic, ei nu sunt indispensabili nici unei părţi din experienţa voastră de supravieţuire. Voi aţi putea atinge Salvingtonul şi fără ei, însă v-ar lipsi mult. Ei constituie luxul de personalitate al carierei voastre ascendente în universul local.

4. Îndrumătorii de Retrospecţie

48:4.1 (547.4) Bucuria plină de voioşie şi echivalentul surâsului sunt la fel de universale ca şi muzica. Există echivalentele morontiale şi spirituale ale bucuriei şi râsului. Viaţa ascendentă este împărţită aproape egal între muncă şi joacă - absenţa obligaţiilor.

48:4.2 (547.5) Destinderea celestă şi umorul supraumán sunt în întregime diferite de echivalentele lor umane, însă noi ne lăsăm cuprinşi, în mod efectiv, de o formă combinată a acestora; şi, în starea noastră, ele fac efectiv pentru noi cam tot ceea ce umorul ideal poate face pentru voi pe Urantia. Însoţitorii Morontiei sunt pricepuţi promotori ai jocurilor şi sunt susţinuţi cu cea mai mare iscusinţă de către îndrumătorii de retrospecţie.

48:4.3 (547.6) Poate veţi înţelege mai bine munca îndrumătorilor de retrospecţie comparându-i cu tipurile superioare de umorişti de pe Urantia, însă aceasta nu ar fi decât o modalitate foarte grosolană şi destul de nefericită de a încerca să vă dăm o idee asupra funcţiunii acestor îndrumători ai schimbării şi ai destinderii, aceşti slujitori ai umorului elevat ai tărâmurilor morontiale şi spirituale.

48:4.4 (547.7) Luând în discuţie umorul spiritual, să vă spun mai întâi ceea ce *nu* este. Ironia spirituală nu este niciodată pătată de accentuarea nenorocirilor celor slabi şi rătăciţi. Ea nu constituie niciodată o blasfemiere a justeţii şi măreţiei divinităţii. Umorul nostru îmbrăţişează trei nivele generale de apreciere:

48:4.5 (547.8) 1. *Ironiile reminiscente.* Cuvinte bine potrivite provenind din episoade trecute din experienţa voastră de zbucium şi de luptă. Ele se referă uneori la frică şi foarte adesea la naivele îngrijorări infantile. Pentru noi, această fază a umorului derivă din iscusinţa adânc înrădăcinată şi persistentă de a trage din trecut amintiri care să permită acomodarea într-un mod agreabil cu poverile grele ale prezentului şi să le facă mai uşoare în diverse chipuri.

48:4.6 (548.1) 2. *Umorul curent.* Indiferenţa la ceea ce ne cauzează atât adesea serioase preocupări, bucuria de a descoperi neimportanţa multora din grijile noastre personale serioase. Noi apreciem cu atât mai mult această fază a umorului, cu cât suntem mai capabili de a atenua neliniştile prezentului în beneficiul certitudinilor viitorului.

48:4.7 (548.2) 3. *Bucuria profetică.* Poate că le-ar veni greu muritorilor să ia în considerare această fază a umorului, însă noi obţinem o satisfacţie specială din încredinţarea că „toate lucrurile lucrează laolaltă pentru bine” - pentru fiinţe spirituale şi morontiale, precum şi pentru muritori. Acest aspect al umorului celest se naşte din credinţa noastră în copleşitoarea grijă a superiorilor noştri şi în divina stabilitate a Îndrumătorilor noştri Supremi.

48:4.8 (548.3) Însă îndrumătorii de retrospecţie ai tărâmurilor nu se ocupă în mod exclusiv de descrierea umorului elevat al diverselor ordine de fiinţe inteligente. Ei se ocupă şi cu dirijarea divertismentului a recreaţiilor spirituale şi distracţiilor morontiale. Şi ei primesc în acest domeniu inimoasa cooperare a artizanilor celeşti.

48:4.9 (548.4) Înşişi îndrumătorii de retrospecţie nu sunt un corp creat, ci unul recrutat, îmbrăţişând fiinţe de sus, de la nativii Havonei,

în jos, prin multitudinea mesagerilor spaţiului şi a spiritelor ocrotitoare ale timpului, până la cei care progresorii morontiali de pe lumile evolutive. Toţi sunt voluntari, dăruindu-se muncii de sprijinire a semenilor lor în dobândirea de schimbări în gândire şi de odihnă a minţii, căci astfel de atitudini sunt de cel mai mare ajutor la recuperarea energiilor consumate.

48:4.10 (548.5) Când fiinţa este parţial epuizată de eforturile de înfăptuire şi când este aşteptată primirea de noi încărcături de energie, există o plăcere agreabilă în retrăirea a ceea ce a fost înfăptuit în alte vremuri şi în alte epoci. *Este odihnitoare reamintirea experienţelor iniţiale ale rasei sau ale ordinului.* Şi tocmai de aceea aceşti artişti sunt numiţi îndrumători de retrospecţie - ei ajută la îndreptarea memoriei asupra unei stări anterioare de dezvoltare sau asupra unui statut de existenţă unde era mai puţină experienţă.

48:4.11 (548.6) Toate fiinţele se bucură de acest fel de retrospecţie, cu excepţia celor care sunt Creatori prin natură şi a anumitor tipuri înalt specializate de creaturi, cum ar fi centrele de putere şi controlorii fizici. Primii se reînvigorează în mod automat, iar cei din urmă au întotdeauna şi veşnic reacţii în întregime practice. Faptul de a fi scutit periodic de tensiunea îndatoririlor personale face în mod regulat parte din viaţă pe toate lumile universului de universuri, însă nu şi pe Insula Paradisului. Indigenii lăcaşului central n-au cum să se epuizeze şi, prin urmare, nu au niciodată nevoie de reîncărcări energetice, iar pentru fiinţele înzestrate cu această perfecţiune eternă a Paradisului, nu poate exista retrospecţie asupra experienţei evolutive.

48:4.12 (548.7) Cei mai mulţi dintre noi s-au înălţat străbătând stadii inferioare de existenţă sau nivele progresive ale ordinelor noastre, şi

este înviorător şi oarecum amuzant să ne reamintim anumite episoade ale experienţelor noastre iniţiale. Este liniştitor să se contemple ceea ce este vechi pentru propriul ordin şi ceea ce rămâne ca o posesie memorială a minţii. Viitorul înseamnă luptă şi progres; el anunţă muncă, eforturi şi împliniri; însă trecutul dă gust lucrurilor deja însuşite şi înfăptuite. Contemplarea trecutului permite destinderea şi revederea acestuia cu destulă nepăsare încât să provoace o uşurare spirituală şi o stare mentală morontială vecină cu voioşia.
48:4.13 (548.8) Chiar şi umorul uman devine foarte cordial când descrie episoade referitoare la persoane a căror stare de dezvoltare este foarte puţin inferioară stării noastre prezente, sau atunci când descrie pe presupuşii superiori ai cuiva căzând victime unor experienţe care sunt asociate de obicei cu presupuşi inferiori. Voi urantienii aţi lăsat să se amestece o mare doză de vulgaritate şi de răutate cu umorul vostru, însă, în ansamblu, putem să vă felicităm în legătură cu simţul vostru relativ acut al umorului. Anumite rase ale voastre au bogate resurse, şi aceasta le ajută considerabil în cariera lor pământeană. Se pare că de la moştenirea voastră adamică aţi primit mult în materie de umor, mult mai mult decât în muzică sau în artă.

48:4.14 (549.1) La ora jocurilor, în momentul în care locuitorii sistemului reînvie cu însufleţire amintirile unui stadiu inferior de existenţă, întreaga Satanie este înălţată sufleteşte de plăcutul umor al unui corp de îndrumători de retrospecţie ai Urantiei. Noi păstrăm întotdeauna simţul umorului celest, chiar şi atunci când suntem angajaţi în misiunile cele mai dificile. El ne ajută la evitarea ca noţiunea importanţei de sine să se dezvolte peste măsură. Însă noi nu ne dăm frâu liber, nu „ne amuzăm” - aşa cum spuneţi voi - decât

atunci când suntem scutiţi de sarcinile serioase ale ordinelor noastre respective.

48:4.15 (549.2) Dacă suntem tentaţi să amplificăm importanţa noastră, nu avem decât să contemplăm infinitatea nobleţei şi a măreţiei Făuritorilor noştri. Propria noastră glorificare devine atunci sublim de ridicolă, şi frizează chiar umorul. Una dintre funcţiunile umorului este de a ne ajuta pe toţi să ne luăm în serios mai puţin. *Umorul este antidotul divin al exaltării egoului.*

48:4.16 (549.3) Nevoia de a se destinde şi de a se amuza prin umor atinge maximul ei la ordinele de fiinţe ascendente care, în lupta lor de a se înălţa, sunt supuse unor continue tensiuni. Cele două categorii extreme ale vieţii nu au deloc nevoie de divertismentul umorului. Oamenii primitivi nu au nici o aptitudine pentru aşa ceva, iar fiinţele perfecte ale Paradisului nu simt nevoia de el. Mulţimile Havonei sunt în mod natural o adunare voioasă şi înflăcărată de personalităţi suprem fericite. În Paradis, calitatea adoraţiei face inutile activităţile retrospecţiei, însă printre cei care debutează în cariera lor de foarte departe de ţelul perfecţiunii paradisiace, serviciul îndrumătorilor de retrospecţie poate să se exercite cu dărnicie.

48:4.17 (549.4) Cu cât specia muritoare este mai elevată, cu atât este mai mare tensiunea, şi cu atât mai mare este capacitatea pentru umor, precum şi nevoia de a se recurge la el. În lumea spiritului, adevărul este invers: cu cât ne ridicăm mai mult, cu atât avem mai puţină nevoie de divertisment prin practica retrospecţiei, însă când coborâm pe scara vieţii spirituale, de la Paradis până la mulţimile serafice, utilitatea menirii bucuriei şi a serviciului voioşiei se face tot mai mult simţită. Fiinţele care au cel mai mare nevoie de înviorarea derivată

din revenirea periodică asupra statutului intelectual al experienţelor lor anterioare sunt tipurile mai înalte de specii umane, morontienii, îngerii şi Fiii Materiali, laolaltă cu toate personalităţile de tip asemănător.

48:4.18 (549.5) Umorul ar trebui să funcţioneze ca o supapă de siguranţă automată pentru a împiedica acumularea presiunilor excesive pricinuite de monotonia contemplării de sine grave şi susţinute, în asociere cu strădania intensă de dezvoltare progresivă şi de realizare nobilă. Umorul acţionează, de asemenea, la reducerea şocului impactului neaşteptat al faptelor şi al adevărului. Faptele sunt rigide şi inflexibile, adevărul este suplu şi mereu viu. Personalitatea muritoare nu este niciodată sigură de ceea ce i se va întâmpla. Cu ajutorul umorului ea pricepe rapid - vede despre ce este vorba şi dobândeşte înţelegere - natura neaşteptată a situaţiei, indiferent că este vorba de fapte sau de adevăr.

48:4.19 (549.6) Cu toate că umorul Urantiei este extrem de grosolan şi destul de puţin artistic, el este preţios atât ca asigurare a sănătăţii, precum şi ca eliberator al presiunilor emotive. El împiedică tensiunile nervoase nocive şi contemplarea de sine prea serioasă. Umorul şi jocul - destinderea - nu sunt niciodată reacţii de epuizare progresivă. Ele sunt întotdeauna ecourile unei priviri înapoi, o reminiscenţă a trecutului. Chiar şi aşa cum sunteţi în prezent pe Urantia, voi veţi găsi întotdeauna reconfortant să puteţi suspenda, timp de câteva clipe, încordarea eforturilor intelectuale mai noi şi mai înalte, şi să reveniţi la ocupaţiile mai simple ale strămoşilor voştri.

48:4.20 (550.1) Principiile vieţii recreative pe Urantia sunt corecte din punct de vedere filozofic, şi continuă să fie aplicabile pe parcursul

vieţii voastre ascendente prin circuitele Havonei până pe ţărmurile eterne ale Paradisului. Ca fiinţe ascendente, voi posedaţi amintiri personale ale tuturor existenţelor voastre anterioare cele mai umile. Fără aceste amintiri de identitate ale trecutului, nu ar exista o temelie pentru umorul prezentului, care se traduce fie prin râsul muritorilor fie prin voioşia morontială. Amintirea experienţelor trecute este cea care oferă baza divertismentelor şi amuzamentelor din prezent. Pe tot parcursul lungii voastre cariere morontiale, şi apoi de-a lungul progresului spiritual, veţi obţine o plăcere din echivalentele celeste ale umorului vostru pământean, iar această fracţiune a lui Dumnezeu (Ajustorul), care devine o parte eternă a personalităţii unui ascender muritor, aduce armoniile divinităţii la expresii pline de bucurie, şi chiar la râsul spiritual al creaturilor ascendente ale timpului şi spaţiului.

5. Învăţătorii lumilor palat

48:5.1 (550.2) Învăţătorii Lumii Palat sunt un corp de heruvimi şi de sanovimi părăsiţi dar glorificaţi. Când un pelerin al timpului avansează de la o lume de încercare a spaţiului la lumile palat şi la lumile asociate de instruire morontială, el este însoţit de serafimul său individual sau colectiv, păzitorul destinului său. În lumile existenţei muritoare, serafimul este ajutat cu iscusinţă de heruvimi şi de sanovimi, însă când pupilul său muritor este eliberat de legăturile trupului şi debutează în cariera lui ascendentă, când începe viaţa post

materială sau morontială, serafimul însoţitor nu mai are nevoie de sprijinul vechilor săi locţiitori, heruvimii şi sanovimii.

48:5.2 (550.3) Aceşti asistenţi abandonaţi ai serafimilor ocrotitori sunt adesea convocaţi în sediul universului. Ei trec prin îmbrăţişarea intimă a Spiritului-Mamă al Universului, după care pleacă pe sferele sistemice de pregătire ca Învăţători ai Lumilor Palat. Aceşti instructori vizitează adesea lumile materiale şi activează de la lumile palat inferioare până la cele mai înalte sfere educative aflate în legătură cu sediul universului. Din proprie iniţiativă, ei pot să se întoarcă la vechea lor muncă, în asociere cu serafimii ocrotitori.

48:5.3 (550.4) Există miliarde şi miliarde de astfel de învăţători în Satania, şi numărul lor creşte constant, căci, în majoritatea cazurilor, când un serafim însoţeşte către interior un muritor contopit cu Ajustorul său, el lasă în urmă atât un heruvim, cât şi un sanovim.

48:5.4 (550.5) Învăţătorii Lumilor Palat, ca şi cea mai mare parte a celorlalţi instructori, sunt împuterniciţi de Melchizedeki. Ei sunt, în general, supravegheaţi de Însoţitorii Morontiei, însă ca indivizi şi ca instructori, ei sunt supravegheaţi de conducătorii în exerciţiu ai şcolilor sau ai sferelor în care ei funcţionează în ca instructori.

48:5.5 (550.6) Aceşti heruvimi evoluaţi lucrează, în general, în perechi, aşa cum o făceau şi atunci când erau ataşaţi serafimilor. Ei sunt foarte aproape, prin natura lor, de tipurile morontiale de existenţă, şi sunt învăţătorii spontani, îngăduitori, ai muritorilor ascendenţi. Ei aplică în mod foarte eficient programele lumii palat şi ale sistemului educativ morontial.

48:5.6 (551.1) În şcolile vieţii morontiale, aceşti educatori se ocupă de învăţătura indivizilor, a grupurilor, a claselor şi a maselor. Pe

lumile palat, şcolile sunt organizate în trei grupuri generale de câte o sută de diviziuni fiecare: şcolile de gândire, şcolile de simţire, şi şcolile de acţiune. Când atingeţi constelaţia, se mai adaugă şi şcolile de etică, şcolile de administrare şi şcolile de adaptare socială. Pe lumile-sediu ale universului veţi intra în şcolile de filozofiei, de divinitate şi de spiritualitate pură.

48:5.7 (551.2) Lucrurile pe care aţi fi putut să le învăţaţi pe pământ, însă pe care nu le-aţi învăţat, trebuie să fie asimilate sub călăuzirea acestor învăţători încrezători şi răbdători. Nu există nici căi regale, nici scurtături, nici drumuri uşoare pentru atingerea Paradisului. Independent de variantele individuale ale traseului, vă veţi însuşi lecţiile unei sfere înainte de a trece pe o alta; cel puţin aşa este de îndată ce veţi fi părăsit lumea voastră natală.

48:5.8 (551.3) Unul dintre scopurile carierei morontiale este de a extirpa definitiv din supravieţuitorii muritori vestigiile caracterului animal, cum ar fi tărăgănările, eschivările, nesinceritatea, evitarea problemelor, inechitatea şi căutarea uşurătăţii. Viaţa în lumile palat îi învaţă de timpuriu pe tinerii elevi morontiali că, cu nici un chip, un lucru nu se poate evita prin amânare. După viaţa în trup, nu se mai dispune de timp ca tehnică de evitare a unor situaţii sau de sustragere de la unele obligaţii dezagreabile.

48:5.9 (551.4) Învăţătorii Lumilor Palat încep prin a servi pe cele mai umile sfere de şedere, apoi se înalţă, odată cu experienţa dobândită, prin sferele educative ale sistemului şi ale constelaţiei, până la lumile educative ale Salvingtonului. Ei nu sunt supuşi nici unei discipline speciale, nici înainte, nici după îmbrăţişarea lor de

către Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost deja pregătiţi pentru munca lor de pe când serveau ca asociaţi serafici pe sferele natale ale elevilor lor, care sunt acum pe lumile palat. Ei au avut o experienţă efectivă cu aceşti muritori aflaţi în progres pe lumile locuite. Ei sunt învăţători practici şi compătimitori, instructori înţelepţi şi înţelegători, îndrumători capabili şi eficienţi. Ei sunt în întregime la curent cu planurile de ascensiune şi posedă o mare experienţă a fazelor iniţiale ale carierei de progres.

48:5.10 (551.5) Mulţi dintre aceşti educatori, printre cei mai vechi, cei care au servit mult timp pe lumile circuitului Salvingtonului, sunt îmbrăţişaţi din nou de Spiritul-Mamă al Universului. Aceşti heruvimi şi sanovimi ies atunci din această a doua îmbrăţişare cu statutul de serafimi.

6. Serafimii lumii morontiale — slujitorii de tranziţie

48:6.1 (551.6) Cu toate că toate ordinele de îngeri, de la ajutoarele planetare până la serafimii supremi, vin în ajutorul lumilor morontiale, slujitorii de tranziţie sunt în mod exclusiv desemnaţi pentru aceste activităţi. Aceşti îngeri aparţin celui de al şaselea ordin de servitori serafici, iar slujirea lor este consacrată înlesnirii tranzitului creaturilor materiale şi muritoare între viaţa temporală încarnată şi primele stadii ale existenţei morontiale de pe cele şapte lumi palat.

48:6.2 (551.7) Trebuie să înţelegeţi că viaţa morontială a unui muritor ascendent începe efectiv pe lumile locuite pe parcursul concepţiei sufletului, în momentul în care mintea unei creaturi cu statut moral este locuită de Ajustorul spiritual. Începând cu acest moment, sufletul muritor posedă capacitatea potenţială pentru funcţiuni supramuritoare, fiind chiar susceptibil de a fi recunoscut pe nivelele superioare al sferelor morontiale ale universului local.

48:6.3 (552.1) Cu toate acestea, voi nu veţi fi conştienţi de sprijinul serafimilor de tranziţie înainte de ajunge pe lumile palat, unde ei lucrează neobosit la progresul elevilor lor muritori. Ei sunt împuterniciţi ca să servească în următoarele şapte diviziuni:

48:6.4 (552.2) 1. *Îngeri Serafici.* În clipa în care vă veţi redobândi conştiinţa pe lumile palat, veţi fi clasificaţi în analele sistemului ca spirite în evoluţie. Este adevărat că, în realitate, nu sunteţi încă spirite, însă nu sunteţi nici fiinţe muritoare sau materiale. Voi aţi intrat în cariera prespirituală, şi aţi fost admişi cum se cuvine la viaţa morontială.

48:6.5 (552.3) Pe lumile palat, îngerii serafici vă vor ajuta să alegeţi, cu înţelepciune, dintre traseele opţionale către Edentia, către Salvington, către Uversa sau către Havona. Dacă mai multe itinerarii sunt deopotrivă de recomandabile, ei vi le vor arăta, iar voi veţi avea permisiunea pe a-l alege pe cel care vă atrage cel mai mult. Aceşti serafimi vor face apoi recomandările lor celor douăzeci şi patru de consilieri ai Jerusemului, în ceea ce priveşte calea care ar fi cea mai avantajoasă pentru fiecare suflet ascendent.

48:6.6 (552.4) Nu vi se oferă o alegere nelimitată pentru cariera voastră viitoare. Puteţi, cu toate acestea, alege în limitele a ceea ce slujitorii de tranziţie şi superiorii lor determină cu înţelepciune ca fiind cel mai potrivit pentru viitoarea voastră împlinire spirituală. Lumea spiritului este guvernată de principiul respectării liberului arbitru al indivizilor, dacă linia de conduită a alegerii lor nu este vătămătoare pentru ei, nici nu este prejudiciabilă pentru semenii lor.

48:6.7 (552.5) Aceşti îngeri serafici se consacră proclamării evangheliei progresului etern, triumful atingerii perfecţiunii. Pe lumile palat, ei proclamă marea lege a conservării şi supremaţia bunătăţii. Nici o faptă bună nu se pierde niciodată în întregime. Ea poate fi multă vreme zădărnicită, însă niciodată anulată în întregime, şi rămâne veşnic potentă, proporţional cu divinitatea motivaţiei ei.

48:6.8 (552.6) Chiar şi pe Urantia, îngerii le sfătuiesc pe fiinţele umane care propovăduiesc adevărul şi dreptatea, să adere la predicarea „bunătăţii lui Dumnezeu care duce la căinţă" şi la proclamarea „iubirii lui Dumnezeu, care alungă orice frică". Aceste adevăruri au fost proclamate chiar şi astfel în lumea voastră:

48:6.9 (552.7) Zeii sunt păzitorii mei; nu mă voi rătăcii;

48:6.10 (552.8) De o parte şi de alta a mea, ei mă conduc pe frumoasele căi şi la glorioasa odihnă a vieţii veşnice.

48:6.11 (552.9) În această Divină Prezenţă nu va fi nici nevoie de hrană, nici sete de apă.

48:6.12
(552.10) Deşi voi coborî în valea incertitudinii sau mă voi ridica în lumile îndoielii,

48:6.13
(552.11) Cu toate că voi merge în singurătate sau cu semenii speciei mele,

48:6.14
(552.12) Cu toate că voi triumfa în corurile de lumină sau voi merge orbecăind prin locurile pustii ale sferelor,

48:6.15
(552.13) Bunul tău spirit mă va salva, şi gloriosul tău înger mă va consola.

48:6.16
(552.14) Cu toate că mă voi coborî în adâncurile tenebrelor şi ale morţii însăşi,

48:6.17
(552.15) Eu nu mă voi îndoi de tine şi nici nu voi avea frică de tine,

48:6.18
(552.16) Căci ştiu că la timpul potrivit şi în gloria numelui tău

48:6.19 (552.17) Mă vei ridica pentru a sta cu tine pe meterezele din înalt.

48:6.20 (553.1) Aceasta este povestea şoptită în ceasul nopţii la urechea tânărului păstor. El n-a putut-o reţine cuvânt cu cuvânt, dar din câte şi-a mai putut aminti, el a reprodus-o în termeni apropiaţi celor ai scrierilor voastre de astăzi.

48:6.21 (553.2) Aceşti serafimi sunt, totodată, vestitorii evangheliilor dobândirii desăvârşirii, atât pentru întregul sistem, cât şi pentru ascenderul individual. Chiar şi acum, în tânărul sistem al Sataniei, învăţăturile şi planurile lor conţin luări de măsuri pentru epocile viitoare, în care lumile palat nu vor mai servi ascenderilor muritori ca trepte către sferele superioare.

48:6.22 (553.3) 2. *Interpreţi Rasiali.* Rasele fiinţelor muritoare nu sunt toate la fel. Este adevărat că un tip planetar transpare în natura şi în tendinţele fizice, mentale şi spirituale ale diverselor rase ale unei lumi date. Însă există, de asemenea, tipuri rasiale distincte, iar descendenţa acestor felurite tipuri fundamentale de fiinţe umane este marcată de tendinţe sociale foarte clare. Pe lumile timpului, interpreţii rasiali serafici se alătură eforturilor comisionarilor rasiali în armonizarea variatelor puncte de vedere ale raselor. Ei continuă să acţioneze pe lumile palat, unde aceste aceleaşi deosebiri au tendinţa de a persista într-o oarecare măsură. Pe o planetă în dezordine, precum Urantia, aceste strălucitoare fiinţe nu prea au avut vreun prilej bun de a acţiona, însă ele sunt pricepuţi sociologi şi înţelepţii consilieri etnici ai primului cer.

48:6.23 (553.4) Ar trebui să vă gândiţi la afirmaţiile referitoare la „cer" şi la „cerul cerurilor". Cerul conceput de cea mai mare parte a profeţilor voştri era prima lume palat a sistemului local. Când apostolul vorbeşte de a fi fost „ridicat la al treilea cer", el se referea la experienţa în care Ajustorul său s-a detaşat în cursul somnului, şi în această stare neobişnuită, a făcut o proiecţie pe a treia dintre cele şapte lumi palat. Unii dintre înţelepţii voştri au avut viziunea cerului

mai mare, „cerul cerurilor”, dintre care experienţa lumi palat septuple nu era decât primul cer; al doilea era Jerusemul; al treilea Edentia şi sateliţii ei; al patrulea Salvingtonul şi sferele educative care îl înconjoară; al cincilea Uversa; al şaselea Havona, şi al şaptelea Paradisul.

48:6.24 (553.5) 3. *Organizatorii Mentali.* Aceşti serafimi se consacră grupării eficiente a fiinţelor morontiale şi organizării muncii lor de echipă pe lumile palat. Ei sunt psihologii primului cer. Slujitorii serafici ai acestei diviziuni speciale au dobândit, în majoritate, o experienţă anterioară ca îngeri păzitori ai copiilor timpului, însă, dintr-un anumit motiv, elevii nu au reuşit să se personalizeze pe lumile palat sau au supravieţuit prin tehnica contopirii cu Spiritul.

48:6.25 (553.6) Sarcina organizatorilor mentali este de a studia natura, experienţa şi statutul sufletelor înzestrate cu Ajustori şi aflate în trecere prin lumile palat, şi de a facilita pentru gruparea lor acordarea de misiuni şi de promovări. Însă organizatorii mentali nu urzesc intrigi, nu manipulează şi nu trag alte avantaje din ignoranţa sau din alte limitări ale studenţilor lumilor palat. Ei sunt în întregime echitabili şi eminamente drepţi. Ei respectă voinţa voastră morontială nou născută; ei vă consideră fiinţe voluntare independente şi caută să încurajeze dezvoltarea şi avansarea voastră rapidă. Cu ei voi vă veţi găsi faţă în faţă cu nişte prieteni adevăraţi şi nişte sfătuitori înţelegători, îngeri care sunt într-adevăr capabili să vă ajute, „să vă vadă aşa cum vă văd şi ceilalţi” şi „să vă cunoască pe voi înşivă aşa cum vă cunosc îngerii.”

48:6.26 (553.7) Chiar şi pe Urantia, aceşti serafimi propovăduiesc acest adevăr etern: dacă propria voastră minte nu vă serveşte bine,

puteţi să o schimbaţi pe mintea lui Isus din Nazaret, care vă serveşte întotdeauna bine.

48:6.27 (554.1) 4. *Consilieri Morontiali.* Aceşti slujitori sunt numiţi astfel deoarece sunt însărcinaţi să-i înveţe, să-i dirijeze şi să-i sfătuiască pe muritorii supravieţuitori ai lumilor de origine umană, sufletele în tranzit către şcolile superioare ale sediilor sistemice. Ei sunt educatorii celor care caută iluminarea în unitatea experienţială a nivelelor de viaţă divergente, care încearcă să integreze semnificaţiile şi să unifice valorile. Acesta este rolul filozofiei în viaţa pământească şi al motei pe sferele morontiale.

48:6.28 (554.2) Mota este mai mult decât o filozofie superioară; pe lângă filozofie ea este aşa cum sunt doi ochi pe lângă unul. Ea are un efect stereoscopic asupra semnificaţiilor şi a valorilor. Omul material vede universul, ca să zicem aşa, numai cu un singur ochi - îl vede plat. Studenţii lumilor palat dobândesc o perspectivă cosmică - profunzime - suprapunând percepţiile vieţii morontiale peste percepţiile vieţii fizice, iar ceea ce le îngăduie să focalizeze clar aceste puncte de vedere materiale şi morontiale este în mare măsură sprijinul, neobosit al consilierilor lor serafici, care au o mare răbdare când dau învăţăturile lor lumilor palat şi progresorilor morontiali. Numeroşi consilieri învăţători ai ordinului suprem al serafimilor şi-au început cariera sfătuind sufletele muritorilor timpului recent eliberate.

48:6.29 (554.3) 5. *Tehnicieni.* Sunt serafimii care îi ajută pe tinerii ascenderi să se adapteze la mediul nou şi relativ straniu al sferelor morontiale. Viaţa pe lumile de tranziţie comportă un contact efectiv cu energiile şi cu materialele nivelelor morontiale şi, într-o oarecare

măsură, cu realităţile spirituale. Trebuie ca ascenderii să se obişnuiască cu fiecare nou stadiu al vieţii morontiale şi, în toate acestea, tehnicile serafice îi ajută foarte mult. Aceşti serafimi operează ca agenţi de legătură cu Supraveghetorii de Putere Morontială şi cu Controlorii Fizici Principali şi funcţiunea lor este mai ales aceea de a-i învăţa pe pelerinii timpului natura energiilor utilizate pe sferele de tranziţie. Ei servesc în caz de urgenţă ca traversatori ai spaţiului şi îndeplinesc numeroase alte sarcini regulate şi speciale.

48:6.30 (554.4) 6. *Învăţători Arhivari.* Aceşti serafimi înregistrează tranzacţiile care au loc la frontierele spiritualului şi ale fizicului, relaţiile dintre oameni şi îngeri, tranzacţiile morontiale ale tărâmurilor inferioare ale universului. Ei predau, de asemenea, tehnicile eficiente şi practice de înregistrare a faptelor. Există o anumită măiestrie în coordonarea şi în asamblarea inteligentă de date conexe, iar această artă este înălţată prin colaborarea cu artizani celeşti; chiar şi muritorii ascendenţi pot să se afilieze astfel cu serafimii arhivari.

48:6.31 (554.5) Arhivarii tuturor ordinelor serafice consacră o anumită perioadă de timp educării şi instruirii progresorilor morontiali . Aceşti păstrători angelici ai faptelor temporale sunt instructorii ideali ai tuturor cercetătorilor de fapte. Înainte de a părăsi Jerusemul, veţi fi foarte bine informaţi de istoria Sataniei şi a celor 619 lumi locuite ale ei. O mare parte a acestei istorii vă va fi comunicată de arhivarii serafici.

48:6.32 (554.6) Aceşti îngeri fac toţi parte din şirul arhivarilor care se întinde de la cei mai umili până la cei mai elevaţi conservatori ai faptelor temporale şi ai adevărurilor eterne. Într-o bună zi, ei vă vor

învăţa să căutaţi atât adevărul, cât şi faptele, să vă dezvoltaţi atât sufletul, cât şi mintea. Chiar şi acum voi trebuie să învăţaţi să udaţi grădina inimii voastre şi să cercetaţi nisipurile aride ale cunoaşterii. Formele nu mai au nici o valoare când lecţiile au fost învăţate. Nu poate fi pui fără coaja oului, şi nici coaja nu mai are nici un rost după ce puiul a ieşit din ou. Însă eroarea este uneori atât de mare, încât rectificarea ei prin revelaţie ar fi fatală pentru acele adevăruri care se ridică lent şi care sunt esenţiale pentru îndepărtarea erorii prin experienţă. Când copiii au idealurile lor, nu le înlăturaţi; lăsaţi-le să crească. În timp ce veţi învăţa să gândiţi ca oameni mari va trebui, de asemenea, să învăţaţi să vă rugaţi ca nişte copii.

48:6.33 (555.1) Legea este viaţa însăşi, iar nu regulile ei de conduită. Răul este o încălcare a legii, iar nu o violare a regulilor de conduită care ţin de viaţă, care *este* legea. Falsitatea nu este o chestiune de tehnică narativă, ci un lucru premeditat pentru a denatura adevărul. Crearea de imagini noi din fapte vechi, noua expunere a vieţii părinţilor în cea a odraslelor lor - iată triumfurile artistice ale adevărului. Până şi umbra clintirii unui singur fir de păr premeditată cu o intenţie nesinceră, cea mai mică deformare sau pervertire a ceea ce este un principiu - acestea constituie falsitatea. Însă fetişul adevărului factualizat, adevărul fosilizat, mâna de fier a adevărului aşa-zis invariabil, vă orbesc reţinându-vă într-un cerc închis al faptelor brute. Din punct de vedere tehnic se poate avea dreptate în ceea ce priveşte faptele, şi te poţi înşela mereu în privinţa adevărului.

48:6.34 (555.2) 7. *Rezerve Slujitoare.* Un corp important al tuturor ordinelor de serafimi de tranziţie este menţinut pe prima lume palat. Dintre toate ordinele de serafimi, şi după păzitorii destinului, aceşti

slujitori de tranziţie sunt cel mai aproape de oameni, şi veţi petrece cu ei multe dintre momentele voastre de tihnă. Îngerii se bucură să servească, şi când nu au sarcini de îndeplinit ei servesc ca voluntari. La numeroşi muritori ascendenţi, când sufletul se aprinde pentru prima dată de focul divin al voinţei de a servi, acest lucru se petrece ca urmare a unei prietenii personale cu slujitorii voluntari ai rezervelor serafice.

48:6.35 (555.3) De la ei veţi învăţa să lăsaţi ca presiunile să se dezvolte în stabilitate şi certitudine; să fiţi încrezători şi sârguincioşi şi, în acelaşi timp, voioşi; să acceptaţi încercările fără să vă plângeţi, şi să înfruntaţi dificultăţile şi incertitudinile fără frică. Ei vă vor întreba: dacă voi nu reuşiţi, vă veţi ridica oare cu dârzenie pentru a încerca din nou? Dacă reuşiţi, veţi păstra oare un echilibru bine cumpănit, o atitudine fermă şi spiritualizată pe toată durata fiecărui efort din lunga luptă de zdrobire a lanţurilor inerţiei materiale pentru atingerea libertăţii existenţei spirituale?

48:6.36 (555.4) Spre deosebire de muritori, aceşti îngeri au avut numeroase dezamăgiri, şi ei vă vor arăta că dezamăgirile voastre cele mai descurajante au devenit uneori binecuvântările voastre cele mai mari. Uneori sădirea unei seminţe necesită moartea ei, moartea celor mai dragi speranţe ale voastre, înainte ca sămânţa să poată renaşte pentru a da rodul unei noi vieţi şi al unor noi oportunităţi . Ei vă vor învăţa să suferiţi mai puţin de amărăciuni şi de decepţii, mai întâi făcându-vă mai puţine planuri personale cu privire la alte personalităţi, şi apoi acceptându-vă soarta, atunci când vă veţi fi îndeplinit în mod fidel datoria.

48:6.37 (555.5) Veţi învăţa că vă veţi îngreuna poverile şi vă veţi diminua şansele de reuşită dacă vă luaţi prea în serios. Nimic nu are prioritate asupra muncii care ţine de sfera voastră statutară - prezenta lume sau următoarele. Munca de pregătire pentru următoarea sferă mai elevată este foarte importantă, însă nimic nu este atât de important ca munca lumii pe care trăiţi actualmente. Însă, deşi *munca* este importantă, *egoul* nu este. Când vă simţiţi importanţi, pierdeţi atât de multă energie pentru a justifica mândria egoului vostru, încât mai rămâne puţină energie pentru a înfăptui munca. Importanţa de sine, nu importanţa muncii este cea care epuizează creaturile imature; elementul egoului este cel care epuizează, iar nu efortul de a reuşi. Puteţi face o lucrare importantă cât timp nu vă daţi importanţă vouă; puteţi să faceţi mai multe lucruri la fel de uşor ca pe unul singur, dacă lăsaţi egoul deoparte. Varietatea este odihnitoare; monotonia este cea care uzează şi epuizează. Toate zilele sunt la fel - viaţa, sau alternativa morţii.

7. Mota morontială

48:7.1 (556.1) Planurile inferioare ale motei morontiale sunt în continuitate directă cu nivelele superioare ale filozofiei umane. Pe prima lume palat, se obişnuieşte ca studenţilor mai puţin avansaţi să li se predea prin tehnica în paralel; adică, într-o coloană se prezintă conceptele mai simple ale înţelesurilor motei, iar în coloana alăturată se citează afirmaţii analoage ale filozofiei umane.

48:7.2 (556.2) Cu puţin timp în urmă, în timp ce îndeplineam o misiune pe prima lume palat de pe Satania, am avut ocazia să observ această metodă de învăţare; cu toate că nu am voie să vă expun conţinutul în mota al lecţiei, am permisiunea de a reproduce cele douăzeci şi opt de citate din filozofia umană pe care instructorul morontiei le folosea ca materiale ilustrative pentru a-i ajuta pe noii sosiţi pe lumile casă, în primele lor eforturi de a sesiza înţelesul şi semnificaţia motei. Iată care erau aceste ilustrări prin filozofia umană:

48:7.3 (556.3) 1. O demonstraţie de iscusinţă specializată nu înseamnă că se posedă capacitate spirituală. Ingeniozitatea nu este un substitut al adevăratului caracter.

48:7.4 (556.4) 2. Rare sunt persoanele care trăiesc la nivelul credinţei pe care o au cu adevărat. Teama iraţională este o fraudă intelectuală majoră practicată asupra sufletului muritor în evoluţie.

48:7.5 (556.5) 3. Capacităţile înnăscute nu pot fi depăşite; jumătate de litru nu poate niciodată conţine un litru. Este imposibil să se introducă mecanic un concept spiritual în tiparul memoriei materiale.

48:7.6 (556.6) 4. Rari sunt muritorii care îndrăznesc vreodată să tragă totalitatea creditelor lor de personalitate stabilite prin serviciile conjugate ale naturii şi ale harului. Cea mai mare parte a sufletelor sărăcite sunt în realitate bogate, însă refuză să o creadă.

48:7.7 (556.7) 5. Dificultăţile pot să provoace mediocritatea şi să învingă pe cei temători, însă pe copiii celor Preaînalţi doar îi stimulează.

48:7.8 (556.8) 6. A te bucura de privilegii fără a abuza de ele, a dispune de libertate fără desfrâu, a poseda puterea refuzând cu fermitate să o utilizaţi pentru ambiţii personale - acestea sunt însemnele unei înalte civilizaţii.

48:7.9 (556.9) 7. Nu se pot produce accidente neprevăzute şi inexplicabile în cosmos. Fiinţele celeste nu îşi vin în ajutorul unei creaturi inferioare care refuză să acţioneze potrivit iluminării pe care o posedă asupra adevărului.

48:7.10 (556.10) 8. Efortul nu produce întotdeauna bucurie, însă nu există fericire fără efort inteligent.

48:7.11 (556.11) 9. Acţiunea duce la dobândirea de forţă; cumpătarea rezultă în farmec.

48:7.12 (556.12) 10. Justeţea atinge corzile armonioase ale adevărului, iar melodia vibrează în întregul cosmos, până când recunoaşte Infinitul.

48:7.13 (556.13) 11. Cei slabi se complac în a lua hotărâri, însă cei puternici acţionează. Viaţa nu este decât munca unei zile - faceţi-o bine. Acţiunea este a noastră; consecinţele sunt ale lui Dumnezeu.

48:7.14 (556.14) 12. În cosmos, cea mai mare suferinţă este aceea de a nu fi suferit niciodată. Muritorii nu învaţă înţelepciunea decât trecând prin chinuri.

48:7.15 (556.15) 13. Stelele se disting mai bine din izolarea solitară a adâncimilor experienţiale, iar nu din extazul şi din iluminarea de pe

crestele munţilor.

48:7.16 (556.16) 14. Stârniţi pofta de adevăr a asociaţilor voştri. Daţi sfaturi numai când vi se cere.

48:7.17 (557.1) 15. Afectarea este efortul ridicol al ignoranţilor de a părea înţelepţi, încercarea sufletului sterp de a părea bogat.

48:7.18 (557.2) 16. Se poate percepe adevărul spiritual înainte de a-l experimentat în simţire, şi numeroase adevăruri nu sunt cu adevărat simţite decât în adversitate.

48:7.19 (557.3) 17. Ambiţia este periculoasă atât timp cât nu este complet socializată. Voi nu aţi dobândit cu adevărat o virtute înainte ca acţiunile voastre să nu vă fi făcut demni de ea.

48:7.20 (557.4) 18. Nerăbdarea este o otravă a spiritului; furia seamănă cu o piatră aruncată într-un cuib de viespi.

48:7.21 (557.5) 19. Îngrijorarea trebuie abandonată. Dezamăgirile cel mai greu de îndurat sunt cele care nu vin niciodată.

48:7.22 (557.6) 20. Doar un poet poate distinge poezia în proza banală a vieţii de rutină.

48:7.23 (557.7) 21. Înalta misiune a unei arte este de a prefigura, prin iluziile sale, o realitate superioară a universului, de a cristaliza emoţiile timpului într-un gând al eternităţii.

48:7.24 (557.8) 22. Un suflet în evoluţie nu este făcut divin prin ceea ce face, ci prin ceea ce se străduieşte să facă.

48:7.25 (557.9) 23. Moartea nu adaugă nimic posesiunilor intelectuale, nici înzestrării spirituale, însă ea adaugă statutului experienţial conştiinţa supravieţuirii.

48:7.26 (557.10) 24. Destinul eternităţii se determină clipă de clipă prin înfăptuirile vieţii de zi cu zi. Acţiunile de azi formează destinul de mâine.

48:7.27 (557.11) 25. Măreţia nu constă atât de mult în a poseda forţă, cât în a o folosi cu înţelepciune şi dumnezeieşte.

48:7.28 (557.12) 26. Nu posedăm cunoaşterea decât împărtăşind-o; ea este protejată prin înţelepciune şi socializată de iubire.

48:7.29 (557.13) 27. Progresul necesită dezvoltarea individualităţii; mediocritatea caută să se perpetueze în uniformitate.

48:7.30 (557.14) 28. Argumentarea necesară pentru a apăra o teză este invers proporţională cu adevărul conţinut în acea teză.

48:7.31 (557.15) Aceasta este munca începătorilor pe prima lume palat, în timp ce elevii mai avansaţi de pe lumile următoare stăpânesc nivelele superioare ale clarviziunii cosmice şi ale motei morontiale.

8. Progresorii morontiali

48:8.1 (557.16) Din momentul absolvirii în lumile palat până la dobândirea statutului spiritual în cariera suprauniversală, muritorii ascendenţi sunt numiţi progresori morontiali. Trecerea voastră prin

această minunată viaţă de frontieră va rămâne o experienţă de neuitat şi o amintire încântătoare. Ea este poarta evolutivă către viaţa spirituală şi către atingerea finală a perfecţiunii creaturilor, prin care ascenderii ating ţelul timpului - găsirea lui Dumnezeu în Paradis.

48:8.2 (557.17) Planul morontial de progres al muritorilor şi planul spiritual subsecvent, această şcoală universală de educaţie minuţioasă a creaturilor ascendente, comportă un ţel divin şi bine definit. Este planul Creatorilor de a oferi creaturilor timpului un mai mare prilej de a stăpânii detaliile funcţionării şi administrării marelui univers, şi cea mai bună manieră de a urma acest lung curs de pregătire constă în înălţarea treptată a muritorilor, făcându-i efectiv să participe la fiecare dintre etapele ascensiunii.

48:8.3 (558.1) Planul supravieţuirii muritorilor are un scop practic şi util; dacă sunteţi receptorii acestei întregi lucrări divine şi ai acestei pregătiri pline de grijă, acest lucru nu se face doar în vederea unei supravieţuiri pentru a se bucura de o fericire perpetuă şi de o bunăstare eternă. Există un ţel de servire transcendentă ascuns dincolo de orizontul prezentei epoci a universului. Dacă Zeii ar fi proiectat numai să vă ducă într-o lungă plimbare de bucurie veşnică, ei sigur nu ar fi transformat universul etern într-o imensă şi complexă şcoală de instruire practică, nu ar fi solicitat o parte substanţială a creaturilor celeste ca învăţători şi ca instructori, şi nu ar fi petrecut apoi epoci de-a rândul călăuzindu-vă, unul câte unul, prin această gigantică şcoală universală de instruire experienţială. Dezvoltarea planului de înaintare a muritorilor pare a fi una dintre principalele griji ale prezentului univers organizat, şi majoritatea unui număr incalculabil de ordine de inteligenţă create este fie direct, fie indirect angajată în a face să

progreseze o fază sau o alta a acestui plan de perfecţionare progresivă.

48:8.4 (558.2) Trecând de scara ascendentă a existenţei vii, de la starea de om muritor până la îmbrăţişarea Deităţii, veţi trăi efectiv însăşi viaţa creaturilor făcute perfecte care există în toate stadiile şi fazele ce se pot întâlni în cadrul prezentei epoci a universului. Intervalul dintre starea de om muritor şi statutul de finalitar în Paradis înglobează tot ceea poate exista astăzi - tot ceea ce este în prezent posibil pentru ordinele vii de creaturi finite şi inteligente şi făcute perfecte. Dacă destinul viitor al finalitarilor Paradisului este de a servi în noile universuri, actualmente în formare, este sigur că această nouă şi viitoare creaţie nu va conţine ordine de creaturi experienţiale a căror viaţă să fie în întregime diferită de cea pe care finalitarii muritori o vor fi trăit pe o lume oarecare ca parte a pregătirii lor ascendente sau ca una dintre etapele progresului lor de la o epocă la alta, pentru a trece de la starea animală la cea de înger, apoi de la starea de înger la cea de spirit şi de la cea de spirit la cea de Dumnezeu.

48:8.5 (558.3) [Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 49

Lumile locuite

49:0.1 (559.1) TOATE lumile locuite de muritori au o origine şi o natură evolutivă. Aceste sfere sunt cuibul, leagănul de evoluţie al raselor muritoare ale timpului şi spaţiului. Fiecare unitate a vieţii ascendente este o adevărată şcoală de pregătire pentru stadiul de existenţă imediat următor, şi acest lucru este adevărat pentru toate stadiile ascensiunii progresive a oamenilor către Paradis; este tot atât de adevărat pentru experienţa iniţială a muritorilor pe o planetă evolutivă cât şi pentru şcoala finală a Melchizedekilor pe lumea-sediu a universului local. Muritorii ascendenţi nu frecventează această din urmă şcoală decât din clipa de dinainte de a fi transferaţi în regimul suprauniversului şi de a fi atins primul stadiu de existenţă spirituală.

49:0.2 (559.2) În esenţă, toate lumile locuite sunt grupate în sisteme locale pentru administrarea lor celestă, şi fiecare dintre sistemele locale se limitează la aproximativ o mie de lumi evolutive. Această limitare este hotărâtă printr-un decret al Celor Îmbătrâniţi de Zile şi se referă la planetele efectiv evolutive, pe care trăiesc muritori având statut de supravieţuire. Nici lumile definitiv stabilizate în lumină şi viaţă, nici planetele în stadiul preuman de dezvoltare a vieţii nu fac parte din acest grup.

49:0.3 (559.3) Satania însăşi este un sistem neterminat încă, neconţinând decât 619 de lumi locuite, care sunt numerotate în ordine, după data înscrierii lor ca lumi locuite de creaturi cu voinţă. Aşa i s-a dat Urantiei numărul *606 din Satania,* acest lucru însemnând că ea este a 606-a lume a acestui sistem local pe care lungul proces evolutiv al vieţii a culminat în apariţia fiinţelor umane. Treizeci şi şase de planete nelocuite ale sistemului se apropie de stadiul în care vor fi înzestrate cu viaţă şi mai multe sunt în prezent pregătite pentru Purtătorii Vieţii. Aproape două sute de sfere evoluează în aşa fel încât vor fi gata pentru implantarea vieţii în următoarele câteva milioane de ani.

49:0.4 (559.4) Planetele nu sunt toate adecvate pentru a găzdui viaţa muritorilor. Micile planete care se învârt foarte repede în jurul axei lor sunt cu totul nepotrivite pentru a servi drept habitat vieţii. În mai multe sisteme fizice ale Sataniei, planetele care se rotesc în jurul soarelui central sunt prea mari pentru a fi locuite, asta din cauza apăsătoarei gravitaţii ocazionate de marea lor masă. Numeroase dintre aceste enorme sfere au sateliţi, uneori şase sau mai mulţi, şi aceste

lumi au adesea o mărime foarte apropiată de aceea a Urantiei, ceea ce le face aproape ideale pentru locuire.

49:0.5 (559.5) Cea mai veche lume locuită a Sataniei, lumea numărul unu, este Anova, unul dintre cei patruzeci şi patru de sateliţi care se învârte în jurul unei enorme planete întunecate, însă expusă luminii diferenţiale a trei sori vecini. Anova este într-o stare avansată de civilizaţie progresivă.

1. Viaţa planetară

49:1.1 (559.6) Universurile timpului şi spaţiului se dezvoltă treptat; progresul vieţii - terestre sau celeste - nu este nici arbitrar, nici magic. Evoluţia cosmică nu este întotdeauna comprehensibilă (previzibilă), însă este strict neaccidentală.

49:1.2 (560.1) Unitatea biologică a vieţii materiale este celula protoplasmică, asocierea comună de energii chimice şi electrice cu alte energii de bază. Formulele chimice variază în fiecare sistem, iar tehnica de reproducere a celulelor vii este uşor diferită în fiecare univers local, însă Purtătorii Vieţii sunt întotdeauna catalizatorii vii care declanşează reacţiile primordiale ale vieţii materiale; ei sunt declanşatorii circuitelor de energie ale materiei vii.

49:1.3 (560.2) Toate lumile unui sistem local lasă să transpară o legătură părintească fizică indubitabilă; cu toate acestea, fiecare planetă are propria sa scară a vieţii, şi nu există două lumi exact la fel în ceea ce priveşte înzestrarea lor vegetală şi animală. Variantele planetare în tipurile vieţii sistemice vor rezulta din deciziile

Purtătorilor Vieţii. Însă aceste fiinţe nu sunt nici capricioase, nici fanteziste; ordinea şi legea se află la cârma universurilor. Legile Nebadonului sunt divinele ordonanţe ale Salvingtonului, iar ordinul evolutiv al vieţii din Satania se acordează cu modelul evolutiv al Nebadonului.

49:1.4 (560.3) Evoluţia este regula dezvoltării umane, însă procesul în sine variază mult pe diversele lumi. Viaţa este uneori iniţiată într-un singur centru, alteori în trei, aşa cum a fost cazul pe Urantia. Pe lumile prevăzute cu atmosferă, originea vieţii este, în general, marină, însă nu întotdeauna; aceasta depinde mult de statutul fizic al planetei. Purtătorii Vieţii dispun de o mare latitudine în funcţiunea lor la declanşarea vieţii.

49:1.5 (560.4) În dezvoltarea vieţii planetare, forma vegetală precede întotdeauna forma animală, iar regnul vegetal este deja pe deplin dezvoltat înainte ca formele animale să se diferenţieze. Toate tipurile de animale se dezvoltă pe baza unor modele fundamentale ale precedentului regn vegetal al lucrurilor vii; ele nu sunt organizate separat.

49:1.6 (560.5) Stadiile iniţiale de evoluţie a vieţii nu sunt în întregime conforme punctului vostru de vedere al momentului. *Omul muritor nu este un accident evolutiv.* Există un sistem precis, o lege universală, care determină derularea planului vieţii planetare pe sferele spaţiului. Timpul şi producerea unui mare număr de specimene ale unei specii nu sunt influenţele dominante. Şoarecii se reproduc mult mai repede decât elefanţii şi, cu toate acestea, elefanţii evoluează mai repede decât şoarecii.

49:1.7 (560.6) Procesul evoluţiei planetare este ordonat şi controlat. Dezvoltarea organismelor superioare pe baza grupărilor vitale mai modeste nu este accidentală. Dezvoltarea evolutivă este uneori temporar încetinită de distrugerea anumitor linii favorabile ale plasmei vitale existente într-o specie selecţionată. Sunt necesare uneori epoci de-a rândul pentru a repara stricăciunea ocazionată de pierderea unei singure linii superioare de ereditate umană. Îndată ce aceste linii superioare şi selecţionate ale protoplasmei vii şi-au făcut apariţia, ele trebuie menţinute cu grijă şi cu inteligenţă, iar pe cea mai mare parte a lumilor locuite, acestor potenţiale superioare ale vieţii li se acordă o valoare mult mai mare decât pe Urantia.

2. Tipuri fizice planetare

49:2.1 (560.7) Fiecare sistem comportă un model standard şi fundamental de viaţă animală şi vegetală. Purtătorii Vieţii sunt însă adesea confruntaţi cu necesitatea de a modifica aceste modele fundamentale pentru a le conforma condiţiilor fizice variabile pe care le întâlnesc în numeroasele lumi ale spaţiului. Ei dezvoltă un tip generalizat de creaturi muritoare în sistem, însă există şapte tipuri fizice distincte, precum şi mii şi mii de variante minore ale acestor şapte diferenţieri majore:

49:2.2 (561.1) 1. Tipurile atmosferice.

49:2.3 (561.2) 2. Tipurile elementale.

49:2.4 (561.3) 3. Tipurile gravitaţionale.

49:2.5 (561.4) 4. Tipurile termice.

49:2.6 (561.5) 5. Tipurile electrice.

49:2.7 (561.6) 6. Tipurile activatoare.

49:2.8 (561.7) 7. Tipurile nedenumite.

49:2.9 (561.8) Sistemul Sataniei conţine toate aceste tipuri, precum şi numeroase grupe intermediare, dintre care unele nu sunt decât foarte rar reprezentate.

49:2.10 (561.9) 1. *Tipurile atmosferice.* Diferenţele fizice dintre lumile locuite de muritori sunt în principal determinate de natura atmosferei; celelalte influenţe care contribuie la diferenţierea planetară a vieţii sunt relativ minore.

49:2.11 (561.10) Statutul atmosferic care este prevalent în prezent pe Urantia este aproape ideal pentru întreţinerea fiinţelor umane de tip respirator, însă se poate modifica acest tip, astfel încât să i se permită să trăiască pe planetele supraatmosferice sau subatmosferice. Aceste modificări se extind, de asemenea, la viaţa animală, care este foarte diferită pe diversele sfere locuite. Ordinele animale suportă schimbări foarte importante pe lumile subatmosferice şi supraatmosferice.

49:2.12 (561.11) Dintre tipurile de planete atmosferice ale Sataniei, aproape două procente şi jumătate sunt lumi subrespiratorii, cinci la sută lumi suprarespiratorii, şi peste nouăzeci şi unu la sută lumi respiratorii medii, un total de 98,5 la sută din lumile Sataniei.

49:2.13 (561.12) Fiinţele asemănătoare cu cele ale raselor Urantiei sunt clasate ca respiratorii medii; voi reprezentaţi ordinul respirator mediu sau tipic de existenţă muritoare. Dacă ar exista creaturi inteligente pe o planetă având o atmosferă asemănătoare aceleia a planetei Venus, vecinul vostru cel mai apropiat, ele ar aparţine grupului

suprarespirator, în timp ce locuitorii unei planete având o atmosferă la fel de rarefiată ca aceea a lui Marte, vecinul vostru exterior, ar fi numiţi subrespiratori.

49:2.14 (561.13) Dacă muritorii ar locui pe o planetă lipsită de aer, cum este Luna voastră, ei ar aparţine ordinului distinct de nerespiratori. Acest tip reprezintă o adaptare radicală sau extremă la mediul planetar, şi este studiat separat. Lumile nerespiratorilor reprezintă procentul de 1,5 la sută rămas, din lumile Sataniei.

49:2.15 (561.14) 2. *Tipurile elementale.* Aceste tipuri diferenţiale se raportează la relaţii ale muritorilor cu apa, cu aerul şi cu pământul, şi există patru specii distincte de vieţi inteligente, în funcţie de relaţiile lor cu habitatul lor. Rasele Urantiei aparţin ordinului terestru.

49:2.16 (561.15) Vă este în întregime imposibil să vă imaginaţi mediul care predomină de-a lungul epocilor primitive ale anumitor lumi. Aceste condiţii neobişnuite obligă viaţa animală în evoluţie să rămână în habitatul ei marin pe parcursul unor perioade mai lungi decât pe planetele care oferă de la început un mediu atât terestru, cât şi atmosferic ospitalier. Dimpotrivă, pe anumite lumi de fiinţe subrespiratorii şi când planeta nu este prea mare, este uneori oportun să se introducă un tip uman capabil să traverseze uşor atmosfera. Aceşti navigatori aerieni apar uneori între grupul acvatic şi grupul terestru, ei trăiesc întotdeauna, într-o anumită măsură, pe sol şi sfârşesc prin a deveni locuitori ai uscatului. Însă, pe anumite lumi, ei continuă, pe parcursul a numeroase epoci, să zboare, chiar după ce au dobândit tipul pământean.

49:2.17 (562.1) Este la fel de uimitor şi amuzant să se observe civilizaţia iniţială a unei rase umane primitive prinzând formă atât în

aer, cât şi în vârfurile copacilor, atât în mijlocul apelor puţin adânci ale bazinelor tropicale izolate, cât şi în adâncime, pe malurile şi pe ţărmurile grădinilor maritime care găzduiesc începutul raselor acestor sfere extraordinare. Chiar şi pe Urantia, a existat o lungă perioadă în care oamenii primitivi s-au conservat şi au făcut să progreseze civilizaţia lor primitivă, trăind în cea mai mare din parte a timpului în vârfurile arborilor, la fel ca îndepărtaţii lor strămoşi arboricoli. Pe Urantia voi aveţi încă un grup foarte mic de mamifere (familia liliecilor) care sunt navigatori aerieni. Focile şi balenele habitatului vostru marin aparţin, de asemenea, ordinului mamiferelor.

49:2.18 (562.2) Dintre tipurile elementare ale Sataniei, şapte la sută sunt acvatice, zece la sută aeriene, şaisprezece la sută terestre şi treisprezece la sută sunt tipuri combinate aero-terestre. Însă aceste din urmă variante de creaturi inteligente primitive nu sunt nici oameni-peşti, nici oameni-păsări. Ele reprezintă tipuri umane şi pre-umane care nu sunt nici suprapeşti, nici păsări glorificate, ci în mod clar muritori.

49:2.19 (562.3) 3. *Tipurile gravitaţionale.* Prin modificarea modelului creativ, fiinţe inteligente sunt construite astfel încât să poată funcţiona liber pe sfere mai mici sau mai mari decât Urantia. Ele se găsesc astfel adaptate, în măsura dorită, la gravitaţia planetelor a căror mărime şi densitate nu sunt ideale.

49:2.20 (562.4) Talia diverselor tipuri planetare de muritori este variabilă. În Nebadon, media este cu puţin peste doi metri şi zece centimetri. Unele dintre cele mai mari planete sunt populate cu fiinţe măsurând doar şaptezeci şi cinci de centimetri. Statura oamenilor se întinde de la acest minim până la trei metri, pe cele mai mici sfere

locuite, trecând prin mărime intermediară, pe planetele de mărime medie. În Satania nu există decât o singură rasă având mai puţin de un metru optzeci. Dintre lumile Sataniei, douăzeci la sută sunt populate cu muritori de tip gravitaţional modificat. Ei locuiesc pe planetele cele mai mari şi pe cele mai mici.

49:2.21 (562.5) 4. *Tipurile termice.* Este posibil să se creeze fiinţe vii capabile să reziste la temperaturi mult mai ridicate şi mult mai joase decât rasele Urantiei. Dacă clasificăm fiinţele după mecanismele lor termoreglatoare, ele se împart în cinci categorii distincte. Pe scara aceasta, rasele Urantiei poartă numărul trei. Treizeci la sută din lumile Sataniei sunt populate cu rase de tipuri termice modificate, din care douăsprezece la sută aparţin zonelor cu temperaturi înalte, şi optsprezece la sută celor cu temperaturi joase. Prin comparaţie, Urantienii se plasează în grupul temperaturilor medii.

49:2.22 (562.6) 5. *Tipurile electrice.* Comportamentul electric, magnetic şi electronic al lumilor variază în mod considerabil. Există zece modele de viaţă muritoare divers modelate pentru a rezista la energia diferenţială a sferelor. Cele zece varietăţi reacţionează, de asemenea, într-un mod uşor diferit la razele chimice ale luminii solare obişnuite. Însă aceste mici variante fizice nu afectează deloc viaţa intelectuală sau spirituală.

49:2.23 (562.7) Printre grupările electrice ale vieţii muritoare, aproape douăzeci şi trei la sută aparţin clasei a patra, aceea a tipului urantian de existenţă. În cifre rotunjite, distribuţia acestor tipuri este următoarea: clasa numărul 1 - 1 la sută; clasa numărul 2 - 2 la sută; clasa numărul 3 - 5 la sută; clasa numărul 4 - 23 la sută; clasa

numărul 5 - 27 la sută; clasa numărul 6 - 24 la sută; clasa numărul 7 - 8 la sută; clasa numărul 8 - 5 la sută; clasa numărul 9 - 3 la sută; clasa numărul 10 - 2 la sută.

49:2.24 (563.1) 6. *Tipurile activatoare.* Lumile nu sunt toate asemănătoare în maniera lor de a absorbi energia. Lumile locuite nu au toate un ocean atmosferic ca acela al Urantiei, care este favorabil schimbului de gaze respiratorii. Pe numeroase planete aflate în stadiul iniţial sau în stadiul lor final, fiinţe aparţinând ordinului vostru nu ar putea să existe. Când factorii respiratorii ai unei planete sunt de un grad foarte elevat sau foarte jos, însă toate celelalte condiţii prealabile vieţii inteligente sunt favorabile Purtătorii Vieţii stabilesc adesea pe aceste lumi o formă modificată de existenţă muritoare, fiinţe capabile să efectueze schimburile proceselor lor vitale folosind direct energia luminoasă şi efectuând, la prima mână, transmutarea de putere a Controlorilor Fizici Principali.

49:2.25 (563.2) Există şase tipuri diferite de nutriţie animală şi umană: subrespiratorii îl folosesc pe primul, speciile marine pe cel de-al doilea, şi respiratorii medii pe cel de-al treilea, ca pe Urantia. Suprarespiratorii folosesc al patrulea tip de absorbţie de energie, în timp ce nerespiratorii utilizează al cincilea ordin de nutriţie şi de energie. În ceea ce priveşte cea de a şasea tehnică de activare, ea se limitează la creaturile mediene.

49:2.26 (563.3) 7. *Tipurile nedenumite.* Există numeroase alte variante fizice în viaţa planetară, însă toate aceste diferenţe sunt în întregime chestiuni de modificări anatomice, de diferenţieri fiziologice şi de

ajustări electrochimice. Aceste distincţii nu se referă nici la viaţa intelectuală, nici la cea spirituală.

3. Lumile nerespiratorilor

49:3.1 (563.4) Majoritatea planetelor locuite sunt populate de fiinţe inteligente de tipul respirator. Însă există, de asemenea, ordine de muritori capabili să trăiască pe lumi având foarte puţin aer sau chiar deloc. Mai puţin de şapte la sută din planetele locuite ale Orvontonului sunt din această specie. În Nebadon, acest procentaj coboară sub trei. În întreaga Satanie nu există decât nouă lumi de acest ordin.

49:3.2 (563.5) Dacă lumile tipului nerespirator sunt la fel de rare în Satania, aceasta se datorează faptului că acest sector al Norlatiadekului a fost organizat destul de recent, şi abundă încă în corpuri spaţiale meteorice, iar lumile fără atmosferă de fricţiune protectoare sunt supuse unui bombardament neîncetat al acestor rătăcitori. Chiar şi unele comete sunt constituite din resturi de meteori însă, de regulă, ele sunt mici corpuri materiale dislocate.

49:3.3 (563.6) Milioane şi milioane de meteori penetrează zilnic atmosfera Urantiei, şi ajung la o viteză de ordinul a trei sute douăzeci de kilometri pe secundă. Pe lumile în care nu se respiră, rasele evoluate trebuie să se protejeze mult de pagubele meteorice, stabilind instalaţii electrice care consumă sau abat meteorii. Mari sunt pericolele care le ameninţă atunci când se aventurează dincolo de zonele protejate. Aceste lumi sunt, de asemenea, supuse unor

dezastruoase furtuni electrice, de o natură necunoscută pe Urantia. Pe parcursul acestor momente de formidabile fluctuaţii energetice, locuitorii trebuie să se refugieze în construcţiile lor speciale de izolare protectoare.

49:3.4 (563.7) Viaţa pe lumile nerespiratorilor este radical diferită de cea care prelevează pe Urantia. Nerespiratorii nu absorb hrană şi nu beau apă, aşa cum o fac rasele Urantiei. Reacţiile sistemului nervos, mecanismul reglator al temperaturii, şi metabolismul acestor fiinţe specializate sunt radical diferite de aceleaşi funcţiuni la muritorii Urantiei. Aproape toate activităţile vieţii, cu excepţia reproducerii, se efectuează altfel, şi chiar metodele de procreaţie sunt puţin diferite.

49:3.5 (564.1) Pe lumile nerespiratorilor, speciile animale sunt radical neasemănătoare celor de pe planetele atmosferice. Planul vieţii fără respiraţie se îndepărtează de tehnica de existenţă a unei lumi prevăzute cu o atmosferă. Locuitorii acestor lumi diferă chiar şi în supravieţuire, ei fiind candidaţi la contopirea cu Spiritul. Aceste fiinţe se bucură, totuşi, de viaţă, şi continuă activităţile tărâmului cu aceleaşi încercări şi cu aceleaşi bucurii relative pe care muritorii le trăiesc pe planetele atmosferice. În ceea ce priveşte mintea şi caracterul, nerespiratorii nu diferă de alte tipuri de muritori.

49:3.6 (564.2) Conduita planetară a nerespiratorilor ar prezenta pentru voi mai mult decât un simplu interes, căci o rasă a acestor fiinţe locuieşte pe o sferă foarte apropiată de Urantia.

4. Creaturi volitive evolutive

49:4.1 (564.3) Diferenţele sunt mari între muritorii diverselor lumi, chiar şi printre cei care aparţin unor tipuri intelectuale şi fizice asemănătoare, însă toţi muritorii de demnitate volitivă sunt animale bipede care stau în picioare.

49:4.2 (564.4) Există şase rase evolutive fundamentale: trei primare - roşie, galbenă şi albastră; şi trei secundare - portocalie, verde şi indigo. Cea mai mare parte a lumilor locuite conţin toate aceste rase, însă numeroase planete ale căror rase sunt tri-cerebrale nu găzduiesc decât cele trei tipuri primare. Câteva sisteme locale nu au, de asemenea, decât aceste trei rase.

49:4.3 (564.5) Fiinţele umane sunt înzestrate, în medie, cu douăsprezece simţuri fizice speciale, cu toate că simţurile muritorilor cu trei creiere sunt mai ascuţite decât cele ale tipurilor cu unul sau două creiere. Ei pot să vadă şi să audă considerabil mai multe lucruri decât rasele Urantiei.

49:4.4 (564.6) Ei nu nasc, de obicei, decât un singur copil o dată, naşterile multiple fiind o excepţie, iar viaţa de familie este destul de uniformă pe toate tipurile de planete. Egalitatea sexelor prevalează pe toate lumile evoluate. Dotarea mentală şi statutul spiritual ale celor două sexe sunt egale. Noi nu considerăm că o planetă a depăşit barbaria atâta timp cât unul dintre sexe încearcă să îl tiranizeze pe celălalt. Această trăsătură experienţială a creaturilor este întotdeauna mult ameliorată după sosirea unui Fiu şi a unei Fiice Materiale.

49:4.5 (564.7) Variaţiile de anotimp şi de temperatură se produc pe toate planetele luminate şi încălzite de sori. Agricultura este universală pe toate lumile atmosferice; cultura solului este singura activitate comună tuturor raselor care progresează pe aceste planete.

49:4.6 (564.8) În vremurile lor primitive, muritorii au toţi de purtat, cu inamici microscopici, lupte similare celor pe care le aveţi voi în prezent pe Urantia, cu toate că acest fapt se poate produce la o scară mai mică. Durata vieţii poate să varieze pe diversele planete de la douăzeci şi cinci de ani pe lumile primitive, până la aproape cinci sute de ani pe sferele mai evoluate şi mai vechi.

49:4.7 (564.9) Fiinţele umane au toate spiritul gregar al tribului şi al rasei. Segregările în grupuri sunt inerente naturii şi constituţiei lor. Aceste tendinţe nu pot fi modificate decât prin progresul civilizaţiei şi printr-o spiritualizare treptată. Problemele sociale, economice şi guvernamentale ale lumilor locuite variază în funcţie de vârsta planetelor şi de gradul de influenţă exercitat de şederile succesive ale Fiilor divini.

49:4.8 (564.10) Mintea este darul Spiritului Infinit; ea funcţionează la fel în medii diferite. Muritorii se aseamănă la minte, independent de anumite diferenţe structurale şi chimice, care caracterizează natura fizică a creaturilor volitive de pe sistemele locale. Oricare ar fi variantele planetare, personale sau fizice, viaţa mentală a diverselor ordine de muritori este foarte similară, şi carierele lor de după moarte se aseamănă mult.

49:4.9 (565.1) Însă mintea muritoare fără spirit nemuritor nu poate supravieţui. Mintea omului este muritoare; doar spiritul dăruit este nemuritor. Supravieţuirea depinde de spiritualizarea realizată prin intermediul Ajustorului - de naşterea şi de evoluţia sufletului nemuritor; trebuie, cu toate acestea, să nu se fi dezvoltat nici o reacţie un antagonică împotriva misiunii Ajustorului care încearcă să efectueze transformarea spirituală a minţii muritoare.

5. Seriile planetare ale muritorilor

49:5.1 (565.2) Va fi destul de dificil să se facă o descriere potrivită a seriilor planetare de muritori, deoarece voi ştiţi foarte puţine lucruri despre ei, dar şi pentru că există atât de multe variante. Putem, cu toate acestea, studia creaturile muritoare din numeroase puncte de vedere, dintre care iată câteva:

49:5.2 (565.3) 1. Ajustare la mediul planetar.

49:5.3 (565.4) 2. Serie de tipuri cerebrale.

49:5.4 (565.5) 3. Serie de tipuri receptive la Spirit.

49:5.5 (565.6) 4. Epoci planetare ale muritorilor.

49:5.6 (565.7) 5. Serie de creaturi înrudite.

49:5.7 (565.8) 6. Serie de contopire cu Ajustorii.

49:5.8 (565.9) 7. Tehnici de scăpare terestră.

49:5.9 (565.10) Sferele locuite ale celor şapte suprauniversuri sunt populate de muritori care se clasifică simultan într-una sau în mai multe categorii dintre aceste clase generale de viaţă a creaturilor evolutive. Însă aceste clasificări generale în sine nu ţin cont nici de fiinţe cum ar fi midsonitarii, nici de anumite alte forme de viaţă inteligentă. Lumile locuite, aşa cum au fost prezentate în aceste expuneri, sunt populate de creaturi muritoare evolutive, însă mai există şi alte forme de viaţă.

49:5.10 (565.11) 1. *Ajustarea la mediul planetar.* Din punctul de vedere al ajustării vieţii creaturilor la mediul planetar, există trei grupuri

generale de lumi locuite: grup de ajustare normal, grup de ajustare radical, şi grup experimental.

49:5.11 (565.12) Ajustările normale la condiţiile planetare urmează modelele fizice generale studiate anterior. Lumile nonrespiratorii reprezintă ajustarea radicală sau extremă, însă acest grup conţine şi el, la rândul lui, alte tipuri. Lumile experimentale sunt, în general, ideal adaptate la formele tipice ale vieţii, şi pe aceste planete zecimale Purtătorii Vieţii încearcă să producă variaţii benefice în modelele normale ale vieţii. Cum lumea voastră este o planetă experimentală, ea diferă în mod notabil de sferele-surori ale Sataniei; numeroase forme de viaţă, care nu se găsesc nicăieri altundeva, au apărut pe Urantia, după cum numeroase specii comune sunt absente de pe planeta voastră.

49:5.12 (565.13) În universul Nebadonului, toate lumile cu viaţă modificată sunt legate în serie şi constituie un domeniu special al problemelor universului, faşă de care administratorii desemnaţi acordă întreaga lor atenţie; şi toate aceste lumi experimentale sunt inspectate periodic de un corp de îndrumători universali, al căror şef este veteranul finalitar cunoscut în Satania sub numele de Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Serii de tipuri cerebrale.* Creierul şi sistemul nervos constituie singura caracteristică uniformă a muritorilor. Există, cu toate acestea, trei organizări fundamentale ale mecanismului cerebral: tipurile cu un creier, cu două creiere, şi cu trei creiere. Urantienii aparţin tipului bicerebral; ei sunt ceva mai imaginativi, aventuroşi şi filozofi decât muritorii monocerebrali, însă mai puţin spirituali, etici

şi adoratori decât ordinele tricerebrale. Aceste diferenţe cerebrale caracterizează chiar şi existenţele animale preumane.

49:5.14 (566.2) Pornind de la substanţa corticală a creierului Urantian, al cărui tip comportă două emisfere, vă puteţi face o idee despre tipul monocerebral. Cât despre al treilea creier, cel al ordinelor tricerebrale, vi l-aţi putea imagina mai bine ca pe o evoluţie a creierului vostru mic rudimentar, a cărui formă inferioară se dezvoltă la tricerebrali, astfel încât să funcţioneze în principal pentru a controla activităţile fizice, lăsând cele două creiere superioare libere pentru a fi folosite în activităţi mai elevate, unul pentru funcţiunile intelectuale, şi celălalt pentru activităţile de transcrieri spirituale ale Ajustorului Gândirii.

49:5.15 (566.3) Înfăptuirile pământeşti ale raselor monocerebrale sunt puţin mai limitate faţă de cele ale ordinelor bicerebrale; dimpotrivă, planetele vechi ale grupului tricerebral vădesc civilizaţii care i-ar stupefia pe urantieni şi pe lângă care a voastră s-ar face de ruşine. În dezvoltare mecanică, în civilizaţie materială, şi chiar în progres intelectual, lumile muritorilor bicerebrali pot egala sferele tricerebralilor. Însă în ceea ce priveşte controlul superior al minţii şi dezvoltarea schimburilor dintre intelect şi spirit, voi sunteţi într-o oarecare măsură inferiori.

49:5.16 (566.4) Toate estimările comparative asupra progresului intelectual sau a împlinirilor spirituale ale unei lumi sau ale unui grup de lumi ar trebui să ţină cont, pentru a fi corecte, de epoca planetară; starea de lucruri depinde enorm de vârsta, de ajutorul elevatorilor biologici, precum şi de misiunile ulterioare ale Fiilor divini ai diverselor ordine.

49:5.17 (566.5) Popoarele cu trei creiere pot să aibă o evoluţie planetară uşor superioară celei a ordinelor cu unul sau cu două creiere, însă toate au o plasmă vitală de acelaşi tip, şi îşi urmează activităţile lor planetare în moduri foarte similare, semănând mult cu aceea a fiinţelor umane de pe Urantia. Aceste trei tipuri de muritori sunt repartizaţi în toate lumile sistemelor locale. În majoritatea cazurilor, condiţiile planetare au avut o foarte mică influenţă asupra deciziilor Purtătorilor Vieţii care au proiectat aceste ordine variate de muritori pe diversele lumi. Purtătorii Vieţii au prerogativele de a pregăti astfel planurile lor şi de a le executa.
49:5.18 (566.6) Aceste trei ordine cerebrale se găsesc pe acelaşi plan în cariera ascensiunii. Fiecare trebuie să treacă de aceeaşi scară intelectuală de dezvoltare şi să învingă aceleaşi probe spirituale de progres. Administrarea sistemică a acestor lumi diferite şi supracontrolul lor de către constelaţie sunt uniform libere de orice discriminare. Chiar şi regimurile Prinţilor Planetari sunt identice.

49:5.19 (566.7) 3. *Serii de tipuri receptive la Spirit.* În ceea ce priveşte contactul cu problemele spirituale, există trei grupe de modele mentale. Această clasificare nu se referă la ordinele muritorilor mono-, bi- sau tri-cerebrale. Ea se leagă în mod esenţial de chimia glandulară şi, în special, de organizarea anumitor glande comparabile cu corpurile pituitare. Pe anumite lumi, rasele au numai una dintre aceste glande, pe celelalte două, ca urantienii, în timp ce pe alte sfere, rasele au trei dintre aceste corpuri extraordinare. Imaginaţia naturală şi receptivitatea spirituală sunt net influenţate de această înzestrare chimică diferenţială.

49:5.20 (566.8) Dintre tipurile receptive la spirit, şaizeci şi cinci la sută aparţin celui de al doilea grup, ca rasele urantiene, douăsprezece la sută sunt din primul tip, fireşte mai puţin receptiv, în timp ce douăzeci şi trei la sută sunt mai înclinaţi către spiritualitate în timpul vieţii terestre. Însă aceste distincţii nu supravieţuiesc morţii naturale. Toate aceste diferenţe rasiale nu se referă decât la viaţa în trup.

49:5.21 (567.1) 4. *Epoci planetare ale muritorilor.* Această clasificare recunoaşte succesiunea dispensaţiilor temporale prin aceea că ele afectează statutul pământean al omului şi primirea lui de ajutor celest.
49:5.22 (567.2) Viaţa este declanşată pe planete de Purtătorii Vieţii. Ei supraveghează dezvoltarea ei pe o anumită perioadă de timp, după apariţia evolutivă a omului muritor. Înainte de a părăsi o planetă, Purtătorii Vieţii instaurează cum se cuvine un Prinţ Planetar ca guvernator al tărâmului. Împreună cu acest şef soseşte un prim contingent de auxiliari subordonaţi şi de ajutoare slujitoare, şi cea dintâi judecată a celor vii şi a celor morţi coincide cu sosirea sa.
49:5.23 (567.3) Odată cu ivirea grupărilor umane soseşte şi Prinţul Planetar pentru a inaugura civilizaţia umană şi pentru a focaliza societatea umană. Lumea voastră, a confuziei, nu este un criteriu al primelor zile ale domniei Prinţilor Planetari, căci tot cam pe la începuturile administraţiei lor pe Urantia s-a întâmplat şi ca Prinţul vostru Planetar, Caligastia, să-şi lege soarta de rebeliunea lui Lucifer, Suveranul Sistemului. De atunci, planeta voastră a urmat, întotdeauna, o carieră furtunoasă.
49:5.24 (567.4) Pe o lume evolutivă normală, progresul rasial atinge apogeul lui biologic natural în cursul regimului Prinţului Planetar. Puţin după aceasta, Suveranul Sistemic trimite un Fiu şi o Fiică

Materiali pe această planetă. Aceste fiinţe importate au funcţiunea de elevatori biologici; eşecul lor pe Urantia a complicat încă şi mai mult istoria planetei voastre.

49:5.25 (567.5) Când progresul intelectual şi etic al unei rase umane a atins limitele dezvoltării evolutive, un Fiu Avonal Paradisiac vine în misiune magistrală, şi mai târziu, când statutul spiritual al acestei lumi se apropie de limita împlinirii sale naturale, planeta primeşte vizita unui Fiu de Manifestare al Paradisului. Misiunea principală a unui Fiu de Manifestare constă în a stabili statutul planetar, în a da frâu liber spiritului adevărului, pentru ca el să funcţioneze la scară planetară şi să efectueze astfel sosirea universală a Ajustorilor Gândirii.

49:5.26 (567.6) Aici, iarăşi, Urantia se abate de la normă: nu a existat niciodată o misiune magistrală pe lumea voastră, iar Fiul vostru de Manifestare nu aparţinea ordinului avonalilor. Planeta voastră a avut onoarea deosebită de a deveni planeta muritoare cămin a Fiului Suveran, Mihail din Nebadon.

49:5.27 (567.7) Ca urmare a sprijinului din partea tuturor ordinelor succesive de filiaţie divină, lumile locuite şi rasele lor progresive încep să se apropie de apogeul evoluţiei planetare. Astfel de lumi devin atunci pregătite pentru misiunea culminantă, sosirea Fiilor Învăţători ai Trinităţii. Această epocă a Fiilor Învăţători este preludiul epocii planetare finale, al utopiei evolutive, epoca luminii şi a vieţii.

49:5.28 (567.8) Această clasificare a fiinţelor umane va fi reluată cu o atenţie specifică într-un capitol ulterior.

49:5.29 (567.9) 5. *Serii de creaturi înrudite.* Planetele nu sunt organizate doar pe verticală în sisteme, în constelaţii şi aşa mai

departe. Administrarea universală furnizează, de asemenea, grupări orizontale, în funcţie de tipuri, de serii şi de alte relaţii. Această administrare laterală a universului se ocupă în special de coordonarea activităţilor de natură înrudită, care au fost susţinute în mod independent pe sfere diferite. Aceste clase înrudite ale creaturilor universului sunt periodic inspectate de un corp compozit de înalte personalităţi, prezidat de finalitari având o lungă experienţă.

49:5.30 (568.1) Aceşti factori de înrudire sunt evidenţi pe toate nivelele, căci seriile înrudite există atât printre personalităţile neumane, cât şi printre creaturile muritoare - şi chiar şi printre ordinele umane şi cele supraumane. Fiinţele inteligente sunt grupate vertical, în douăsprezece mari grupuri, de câte şapte diviziuni majore fiecare. Coordonarea acestor grupuri de fiinţe vii, legate într-un mod unic, este probabil efectuată printr-o tehnică a Fiinţei Supreme, pe care noi nu o înţelegem în întregime.

49:5.31 (568.2) 6. *Serie cu fuziune cu Ajustorul.* Clasificarea spirituală, sau gruparea tuturor muritorilor pe parcursul experienţei lor precedând fuziunea este în întregime determinată de relaţia dintre statutul personalităţii şi Veghetorul de Mister care o locuieşte. Aproape nouăzeci la sută dintre aceste lumi locuite ale Nebadonului sunt populate cu muritori contopiţi cu Ajustorii, spre deosebire de un univers vecin, unde mai puţin de jumătate dintre lumi găzduiesc fiinţe locuite de Ajustori şi de candidaţi la fuziunea eternă.

49:5.32 (568.3) 7. *Tehnici de scăpare terestre.* Pentru a inaugura o viaţă umană individuală pe lumile locuite, nu există decât o singură tehnică fundamentală, procreaţia creaturilor şi naşterea naturală; însă

există numeroase tehnici prin care omul scapă de statutul său pământesc şi accede la curentul centripet al ascenderilor Paradisului.

6. Eliberarea terestră

49:6.1 (568.4) Diferitele tipuri fizice şi serii planetare ale muritorilor beneficiază toate, în mod asemănător, de sprijinul Ajustorilor Gândirii, al îngerilor păzitori şi al diverselor ordine ale mulţimii de mesageri ai Spiritului Infinit. Toţi sunt, în mod asemănător, eliberaţi de legăturile trupeşti datorită emancipării prin moarte naturală, şi toţi merg deopotrivă de acolo pe lumile morontiale de evoluţie spirituală şi de progres mental.

49:6.2 (568.5) Din timp în timp, la propunerea autorităţilor planetare sau a conducătorilor sistemului, au loc reînvieri speciale ale supravieţuitorilor adormiţi. Aceste reînvieri se produc cel puţin la o mie de ani ai timpului planetar, deoarece „mulţi dintre cei care dorm în ţărână se trezesc”, însă nu toţi. Aceste reînvieri speciale sunt prilej de mobilizare a unor grupuri speciale de ascenderi pentru servicii specifice în planul de ascensiune al muritorilor universului local. Reînvierile speciale sunt motivate atât de raţiuni practice, cât şi de asocieri sentimentale.

49:6.3 (568.6) Pe tot parcursul epocilor primitive ale unei lumi locuite, mulţi sunt oamenii chemaţi pe lumile palat la reînvierile speciale şi milenare, însă cea mai mare parte a supravieţuitorilor sunt repersonalizaţi pe parcursul inaugurării unei noi dispensaţii asociate cu venirea unui Fiu divin în serviciul planetei.

49:6.4 (568.7) 1. *Muritori ai ordinului de supravieţuire dispensaţional sau colectiv.* Odată cu sosirea primului Ajustor pe o lume locuită, păzitorii serafici îşi fac şi ei apariţia; ei sunt indispensabili eliberării terestre. Pe toată durata perioadei în care supravieţuitorii adormiţi sunt fără de viaţă, valorile spirituale şi realităţile eterne ale sufletelor lor nemuritoare evoluate în chip nou sunt păstrate ca ceva sacru de către păzitorii serafici individuali sau colectivi.

49:6.5 (568.8) Păzitorii grupului ataşaţi supravieţuitorilor adormiţi lucrează, întotdeauna, cu Fiii judecăţii la sosirea lor pe lume. „Îi va trimite pe îngerii lui, şi ei îi vor aduna pe cei aleşi din toate cele patru vânturi”. Acelaşi fragment nemuritor al Tatălui care trăia într-un muritor pe durata încarnării sale, Ajustorul revenit, lucrează împreună cu serafimul desemnat la repersonalizarea acestui muritor. Identitatea este astfel restabilită, şi personalitatea reînviată. Pe durata somnului celor aflaţi în grija lor, aceşti Ajustori în aşteptare servesc pe Divinington, fără a mai locui în nici o altă minte de muritor pe parcursul acestui interval.

49:6.6 (569.1) Lumile în care existenţa umană datează de foarte mult timp găzduiesc tipuri de fiinţe umane înalt dezvoltate şi distins spirituale, care sunt practic scutite de viaţa morontială. Însă primele epoci ale raselor de origine animală sunt caracterizate de muritori primitivi atât de puţin maturizaţi, încât contopirea cu Ajustorul lor este imposibilă. Trezirea acestor muritori este realizată de păzitorul lor serafic în comun cu o fracţiune individualizată a spiritului nemuritor al celei de a Treia Surse-Centru.

49:6.7 (569.2) Aşa sunt repersonalizaţi supravieţuitorii adormiţi ai unei ere planetare cu prilejul apelurilor dispensaţionale. În ceea ce priveşte personalităţile ce nu mai pot fi salvate ale unui tărâm, faptul că nici un spirit nemuritor nu este prezent pentru a acţiona în asociere cu păzitorii colectivi ai destinului lor, constituie încetarea existenţei lor de creaturi. Cu toate că anumite scrieri ale voastre au descris acest evenimente ca având loc pe planetele în care cei în cauză au decedat, ele au loc, în realitate, pe lumile palat.

49:6.8 (569.3) 2. *Muritori din ordinele individuale de ascensiune.* Progresul individual al fiinţelor umane se măsoară prin sosirile lor succesive pe cele şapte cercuri cosmice şi prin traversarea (stăpânirea) acestor cercuri. Aceste cercuri de progres ale muritorilor sunt nivele asociind valori intelectuale, sociale, spirituale şi de clarviziune cosmică. Plecând din al şaptelea cer, muritorii se străduiesc să-l atingă pe primul, şi toţi cei care l-au atins pe al treilea se văd imediat dăruiţi cu păzitori ai destinului personali. Aceşti muritori pot fi repersonalizaţi în viaţa morontială independent de judecăţile dispensaţionale sau de altă natură.

49:6.9 (569.4) Pe toată durata primelor epoci ale unei lumi evolutive, rare sunt fiinţele umane care sunt judecate în cea de-a treia zi. Însă cu trecerea epocilor, păzitorii personali ai destinului sunt acordaţi în număr din ce în ce mai mare muritorilor în progres. Creaturile evolutive, în număr tot mai mare, sunt prin urmare repersonalizate pe prima lume palat în cea de- a treia zi de după moartea lor naturală. Cu aceste prilejuri, întoarcerea Ajustorului este semnul trezirii sufletului uman, şi aceasta este repersonalizarea celor morţi, literalmente ca în

momentul apelului în masă de la sfârşitul unei dispensaţii pe lumile evolutive.

49:6.10 (569.5) Există trei grupuri de ascenderi individuali: cel mai puţin avansat dintre ele aterizează pe lumea iniţială, sau prima lume palat. Grupul mai evoluat poate întreprinde cariera morontială pe una dintre lumile palat intermediare, conform progresului său planetar anterior. Indivizii cei mai avansaţi ai acestor ordine, iniţiază în mod real experienţa lor morontială pe a şaptea lume palat.

49:6.11 (569.6) 3. *Muritori ai căror ascensiune este subordonată unor încercări.* În ochii universului, sosirea unui Ajustor constituie identitatea, şi toate fiinţele locuite de un Ajustor figurează pe listele de apel ale justiţiei. Însă viaţa temporală pe lumile evolutive este nesigură, şi numeroase fiinţe umane mor tinere, înainte de a fi ales cariera Paradisului. Asemenea copii şi tineri locuiţi de un Ajustor, îl urmează pe acela dintre părinţi lor al cărui statut spiritual este cel mai avansat, şi merg deci pe lumea finalitară a sistemului (creşa de probaţie) în cea de-a treia zi, sau cu prilejul unei reînvieri speciale, ori cu prilejul apelurilor nominale regulate ale mileniilor şi ale dispensărilor.

49:6.12 (570.1) Copiii care mor prea tineri pentru a avea un Ajustor al Gândirii sunt repersonalizaţi pe lumea finalitară a sistemelor locale în acelaşi timp cu sosirea unuia dintre părinţii lor pe lumile palat. Un copil dobândeşte entitatea sa fizică pe parcursul naşterii terestre, însă, în ceea ce priveşte supravieţuirea, toţi copiii lipsiţi de Ajustor sunt consideraţi ca ataşaţi încă părinţilor lor.

49:6.13 (570.2) La timpul cuvenit Ajustorii Gândiri vin să locuiască în aceşti copii. Slujirea serafică pe lângă două categorii de copii a căror

supravieţuire depinde de încercări este, în general, asemănătoare aceleia a părintelui cel mai avansat sau este echivalentă cu a părintelui, în cazul în care numai unul din doi supravieţuieşte. Păzitorii personali sunt acordaţi fără a se ţine cont de statutul părinţilor celor care ating al treilea cerc.

49:6.14 (570.3) Creşe de probaţie similare sunt întreţinute pe sferele finalitare ale constelaţiilor şi ale sediului universului pentru copiii lipsiţi de Ajustor şi aparţinând ordinelor modificate primare şi secundare de ascenderi.

49:6.15 (570.4) 4. *Muritori ai ordinelor de ascensiune secundară modificată.* Sunt fiinţele umane progresive ale lumilor evolutive intermediare. De regulă, ele nu sunt imunizate contra morţii naturale, însă sunt scutite de trecerea prin cele şapte lumi palat.

49:6.16 (570.5) Cei aparţinând grupului cel mai puţin perfecţionat se retrezesc în sediul sistemului lor local, netrecând decât prin lumile palat. Cei din grupul mediu se duc pe lumile de pregătire ale constelaţiilor, trecând prin tot regimul morontial al sistemului local. Mai târziu încă, în epocile planetare de efort spiritual, numeroşi supravieţuitori se trezesc în sediul constelaţiilor, şi acolo îşi încep ei ascensiunea către Paradis.

49:6.17 (570.6) Înainte ca membrii acestor trei grupuri să poată avansa, trebuie, totuşi, ca ei să se întoarcă ca învăţători pe lumile pe care le-au străbătut ca studenţi, şi vor dobândi aici multă experienţă ca instructori. Apoi, se îndreaptă toţi către Paradis, urmând itinerariile ordonate ale progresului muritorilor.

49:6.18 (570.7) 5. *Muritori ai ordinului de ascensiune primar modificat.* Aceşti muritori aparţin tipului de viaţă evolutiv fuzionată cu Ajustorul, însă reprezintă, cel mai adesea, fazele finale ale dezvoltării umane pe o lume în evoluţie. Aceste fiinţe glorificate sunt scutite de trecerea prin porţile morţii. Ele sunt supuse controlului Fiului. Ele sunt transferate dintre cei vii, şi apar imediat în prezenţa Fiului Suveran în sediul universului local.

49:6.19 (570.8) Ei sunt muritorii care s-au contopit cu Ajustorul lor pe parcursul vieţii muritoare, şi aceste personalităţi contopite cu Ajustorul traversează liber spaţiul, înainte de a fi îmbrăcate în forme morontiale. Aceste suflete contopite merg direct, prin tranzitul Ajustorului, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale superioare, unde primesc învestitura lor morontială iniţială, întocmai ca şi ceilalţi muritori sosind din lumile evolutive.

49:6.20 (570.9) Acest ordin primar modificat al ascensiunii umane poate să se aplice unor indivizi din orice serie planetară, de la stadiile cele mai joase până la stadiile cele mai înalte ale lumilor de fuziune cu Ajustorii. El funcţionează, totuşi, mai frecvent pe sferele mai vechi de acest tip, după ce au beneficiat de numeroase şederi ale Fiilor divini.

49:6.21 (570.10) Odată cu stabilirea erei planetare de lumină şi viaţă, numeroşi muritori merg pe lumile morontiale ale universului prin ordinul primar modificat de transfer. Mai târziu, în stadiile de existenţă stabilizate, când majoritatea muritorilor care părăsesc un tărâm este cuprinsă în această clasă, planeta este considerată ca aparţinând acestei serii. Moartea naturală devine tot mai puţin frecventă pe aceste sfere stabilizate de mult în lumină şi în viaţă.

49:6.22 (571.1) [Prezentat de un Melchizedek din Şcoala de Administrare Planetară a Jerusemului.]

Cartea Urantia

Capitolul 50

Prinţii Planetari

50:0.1 (572.1) DEŞI aparţin ordinului Fiilor Lanonandeki, Prinţii Planetari sunt atât de specializaţi în serviciul lor încât sunt în general consideraţi ca un grup distinct. După ce au fost atestaţi de către Melchizedeki ca Lanonandeki secundari, aceşti Fii ai universului local sunt ataşaţi rezervelor ordinului lor din sediul constelaţiei. De acolo, ei primesc diverse sarcini de la Suveranii Sistemului, şi în cele din urmă sunt desemnaţi ca Prinţi Planetari şi trimişi ca să guverneze lumile locuite aflate în evoluţie.

50:0.2 (572.2) Atunci când are loc ataşarea unui şef unei planete date, decizia unui Suveran de Sistem este declanşată de o cerere a Purtătorilor Vieţii reclamând un şef administrativ pentru o lume unde ei au stabilit viaţa şi au dezvoltat fiinţe evolutive inteligente. Toate

planetele locuite de creaturi evolutive muritoare se văd încredinţate unui şef planetar al acestui ordin de filiaţie.

1. Misiunea Prinţilor

50:1.1 (572.3) Prinţul Planetar şi fraţii săi asistenţi reprezintă (făcând abstracţie de încarnare) forma personalizată prin care Fiul Etern al Paradisului poate să vină cât se poate de aproape de umilele creaturi ale timpului şi ale spaţiului. Este adevărat că Fiul Creator atinge creaturile tărâmurilor prin spiritul său, însă Prinţii Planetari reprezintă cel din urmă ordin personal al Fiilor din seria care se extinde din Paradis până la copiii oamenilor. Spiritul Infinit ajunge foarte aproape de oameni în persoana păzitorilor destinului şi a altor fiinţe îngereşti; Tatăl Universal trăieşte în om prin prezenţa personală a Veghetorilor de Mister; Prinţul Planetar reprezintă însă ultimul efort al Fiului Etern şi al Fiilor săi de a se apropia de voi. Pe o lume nou locuită, Prinţul Planetar este singurul reprezentant a cărui divinitate este completă. El este efectiv provenit din Fiul Creator (urmaşul Tatălui Universal şi al Fiului Etern) şi din Divina Slujitoare (Fiica Spiritului Infinit din universul local).

50:1.2 (572.4) Prinţul unei planete recent locuite este înconjurat de un corp loial de ajutoare şi de asistenţi, şi de un mare număr de spirite slujitoare. Dar corpul conducător al unei lumi nou locuite trebuie să aparţină ordinelor inferioare ale administratorilor sistemului pentru a putea fi compătimitori şi înţelegători în ceea ce priveşte problemele şi dificultăţile planetare, iar tot acest efort de a oferi lumilor evolutive

un guvern plin de compasiune implică riscul sporit că personalităţile sale aproape umane s-ar putea rătăci în înălţarea propriei lor minţi mai presus de voinţa Şefilor Supremi.

50:1.3 (572.5) Datorită faptului că sunt întru totul singuri în calitate de reprezentanţi ai divinităţii pe planetele individuale, aceşti Fii sunt supuşi unei severe încercări, iar Nebadonul a suferit din nefericire mai multe rebeliuni. Creaţia Suveranilor Sistemici şi a Prinţilor Planetari comportă personalizarea unui concept care s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de Tatăl Universal şi de Fiul Etern. Primejdia de a pierde simţul proporţiilor propriei tale importanţe se măreşte, şi sporesc şi riscurile de a vedea treptele inferioare incapabile să priceapă cum se cuvine valoarea şi relaţiile numeroaselor ordine de fiinţe divine, precum şi ierarhia autorităţii lor. Faptul că Tatăl nu este personal prezent în universurile locale impune deopotrivă tuturor acestor Fii o anumită încercare a credinţei şi a loialităţii.

50:1.4 (573.1) Este totuşi ceva rar ca prinţii planetari ai acestor lumi să eşueze în misiunea lor de organizare şi de administrare a sferelor locuite, iar reuşita lor uşurează treptat misiunile ulterioare ale Fiilor Materiali, care vin să implanteze formele superioare ale vieţii creaturilor pe oamenii primitivi ai lumilor. Guvernarea lor contribuie, de asemenea, foarte mult la pregătirea planetelor pentru Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu, care vor veni ulterior să judece lumile şi să inaugureze dispensaţii succesive.

2. Administrarea planetară

50:2.1 (573.2) Toţi Prinţii Planetari sunt plasaţi sub jurisdicţia administrativă universală a lui Gabriel, şeful executiv al lui Mihail, cu toate că, în ceea ce priveşte autoritatea imediată, ei sunt supuşi unor ordine executive ale Suveranilor de Sisteme.

50:2.2 (573.3) Prinţii Planetari pot în orice moment să ceară sfatul Melchizedekilor, străvechii lor instructori şi mentori, dar ei nu sunt în mod arbitrar siliţi să recurgă la acest ajutor, şi, dacă asemenea ajutor nu este cerut de bună voie, Melchizedekii nu intervin în administrarea planetară. Aceşti conducători ai unei planete pot astfel să se prevaleze de sfatul celor douăzeci şi patru de consilieri reuniţi provenind din lumile de manifestare ale sistemului. În Satania, aceşti consilieri sunt astăzi cu toţii nativi ai Urantiei. Şi există, de asemenea, în sediul constelaţiei, un consiliu analog de şaizeci de membri, şi ei aleşi dintre fiinţele evolutive ale tărâmurilor.

50:2.3 (573.4) Guvernarea planetelor evolutive este în principal autocratică la începuturile instabile ale carierei lor. Prinţii Planetari organizează grupurile lor specializate de asistenţi recrutându-i din corpul lor de ajutoare planetare. Ei sunt înconjuraţi în general de un consiliu suprem de doisprezece membri, aleşi în chip variabil şi divers constituiţi pe diferitele lumi. Un Prinţ Planetar poate, de asemenea, să fie ajutat de o mulţime de membri din cel de-al treilea ordin al grupului său de filiaţie, şi uneori, pe anumite lumi, de către un asociat din propriul lui ordin, un Lanonandek secundar.

50:2.4 (573.5) Întregul Stat major al unui şef planetar este în întregime compus din personalităţi ale Spiritului Infinit, din anumite tipuri de fiinţe superioare evoluate şi din muritori ascendenţi venind din alte lumi. El comportă în medie o mie de persoane, şi pe măsură

ce planeta progresează, numărul de ajutoare ale acestui corp se poate ridica până la cinci mii sau chiar mai mult. De fiecare dată când Prinţii Planetari au nevoie de asistenţi suplimentari, le este de ajuns să formuleze cererea către fraţii lor, Suveranii de Sisteme, şi ea este aprobată pe loc.

50:2.5 (573.6) Natura, organizarea şi administrarea planetelor sunt foarte variabile, dar ele sunt toate prevăzute cu tribunale de justiţie. Sistemul judiciar al unui univers local începe cu tribunalele unui Prinţ Planetar, care sunt prezidate de un membru al statului său major personal. Decretele acestor curţi reflectă o atitudine foarte părintească şi discreţionară. Pentru toate problemele care depăşesc reglementarea locuitorilor planetei, este posibil să se facă apel la tribunalele superioare, însă toate chestiunile care privesc propria lume, sunt în mare măsură puse la discreţia personală a prinţului.

50:2.6 (574.1) Comisiile voiajore de conciliatori servesc şi completează tribunalele planetare. Controlorii fizici şi spirituali sunt supuşi verdictelor conciliatorilor, însă nici o sentinţă nu este niciodată pusă în mod arbitrar în executare fără consimţământul Tatălui Constelaţiei, deoarece „Preaînalţii domnesc în împărăţiile oamenilor."

50:2.7 (574.2) Controlorii şi transformatorii afectaţi planetelor pot, de asemenea, să colaboreze cu îngeri şi cu alte ordine de fiinţe celeste, făcându-le pe aceste din urmă personalităţi vizibile creaturilor muritoare. Cu ocazii speciale, ajutoarele serafice şi chiar şi Melchizedekii pot deveni vizibili pentru locuitorii lumilor evolutive, şi chiar fac acest lucru. Motivul principal pentru a-i aduce pe ascenderii muritori din capitala sistemului şi de a-i integra în statul-

major al Prinţului Planetar este de a înlesni comunicările cu locuitorii tărâmului.

3. Statul-major corporal al Prinţului

50:3.1 (574.3) Când un Prinţ Planetar pleacă pe o lume tânără, el duce în general cu el un grup de ascendenţi voluntari, care vin din sediul sistemului local. Aceşti ascendenţi îl însoţesc pe Prinţ pentru a-l sfătui şi a-l ajuta în munca de ameliorare iniţială a rasei. Acest corp de ajutoare materiale constituie legătura dintre prinţ şi rasele lumii. Caligastia, Prinţul Urantiei, dispunea de un corp de o sută de ajutoare de acest ordin.

50:3.2 (574.4) Aceşti asistenţi morontiali voluntari sunt cetăţeni ai capitalei unui sistem, şi nici unul dintre ei nu s-a contopit cu Ajustorul său interior. În timp ce se reîntorc temporar la o stare materială anterioară, Ajustorii lor păstrează statutul rezidenţial al sediului sistemic.

50:3.3 (574.5) Purtătorii Vieţii, arhitecţii formei, furnizează acestor voluntari noi corpuri fizice pe care le ocupă în timpul şederii lor planetare. Aceste forme de personalitate sunt scutite de bolile obişnuite ale tărâmurilor, dar, ca şi corpurile morontiale primitive, ele sunt supuse anumitor accidente de natură mecanică.

50:3.4 (574.6) Statul-major corporal al prinţului este în general retras de pe planetă cu ocazia judecăţii următoare, în momentul sosirii celui de-al doilea Fiu pe sferă. Înainte de a pleca de acolo, membrii săi îşi

încredinţează de obicei sarcinile urmaşilor lor comuni şi anumitor nativi superiori voluntari. Pe lumile unde ajutoarele prinţului au avut permisiunea de a se împreuna cu membrii grupurilor superioare ai raselor autohtone, urmaşii lor, în general, i-au succedat.

50:3.5 (574.7) Aceşti asistenţi ai Prinţului Planetar se împerechează rar cu rasele lumilor, însă ei se împreunează întotdeauna între ei. Două clase de fiinţe rezultă din aceste uniuni: tipul primar de creaturi mediene, precum şi anumite tipuri înălţate de fiinţe materiale care rămân ataşate statului-major al prinţului, după ce părinţii lor au plecat cu ocazia sosirii lui Adam şi a Evei. Aceşti copii nu se împreunează cu rasele muritoare, decât în anumite cazuri de urgenţă, şi atunci la ordinul Prinţului Planetar. În acest caz, copiii lor - nepoţii membrilor statului-major corporal - se bucură de acelaşi statut ca şi rasele superioare ale vremii şi ale generaţiei lor. Toţi urmaşii acestor asistenţi semimateriali ai Prinţului Planetar sunt locuiţi de Ajustori.

50:3.6 (575.1) La sfârşitul dispensaţiei prinţului, când vine vremea ca „statul-major de reversiune" să fie retrimis în sediul sistemului pentru a-şi relua cariera către Paradis, aceşti ascendenţi se prezintă la Purtătorii Vieţii pentru a li se restitui corpul lor material. Ei intră în somnul lor de tranziţie, din care se trezesc eliberaţi de hainele lor muritoare de piele şi reîmbrăcaţi cu forme morontiale, gata pentru transportul serafic de reîntoarcere către capitala sistemului, unde Ajustorii detaşaţi de ei îi aşteaptă. Ei sunt în întârziere cu o întreagă dispensaţie faţă de clasa lor de pe Jerusem, însă au dobândit o experienţă unică şi extraordinară, un capitol rar în cariera unui ascender muritor.

4. Cartierul general şi şcolile planetare

50:4.1 (575.2) Statul-major corporal al prinţului organizează devreme şcoli planetare de educaţie şi de cultură, unde este instruită elita raselor evolutive, şi de unde este apoi trimisă către popoarele lor pentru ca ele să fie învăţate aceste moduri mai bune de acţiune. Aceste şcoli ale prinţului sunt situate în cartierul general material al planetei.

50:4.2 (575.3) O mare parte a muncii fizice legate de stabilirea oraşului-sediu este îndeplinită de statul-major corporal. Aceste oraşe-sediu, sau colonii primitive ale Prinţului Planetar, sunt foarte diferite de ceea ce şi-ar putea imagina un muritor al Urantiei. În comparaţie cu cele ale epocilor mai târzii, ele sunt simple, caracterizate prin ornamente minerale şi printr-o construcţie materială relativ avansată. Toate acestea se deosebesc de regimul adamic centrat în jurul unui cartier general al grădinilor, de unde Adamii îşi urmează opera lor în favoarea raselor în timpul celei de-a doua dispensaţii a Fiilor universului.

50:4.3 (575.4) La instalarea cartierului general pe lumea voastră, fiecare locuinţă omenească era înconjurată de vaste ţinuturi. Triburile îndepărtate continuau să se dedice vânatului şi căutării hranei, în timp ce, în şcolile Prinţului, elevii şi profesorii erau cu toţii agricultori şi horticultori. Aici timpul era în mod egal divizat pentru următoarele munci:

50:4.4 (575.5) 1. *Munca fizică.* Cultivarea solului asociată cu construirea şi decorarea caselor.

50:4.5 (575.6) 2. *Activităţile sociale.* Reprezentaţiile teatrale şi grupările culturale.

50:4.6 (575.7) 3. *Aplicaţia educaţională.* Instruirea individuală în raport cu învăţătura grupului familial, completată de o pregătire specializată de clasă.

50:4.7 (575.8) 4. *Educaţia profesională.* Şcoli de căsnicie şi de reformare a căminului, şcoli aplicative de artă şi de meserii, precum şi clase formatoare de instructori - laici, culturali şi religioşi.

50:4.8 (575.9) 5. *Cultura spirituală.* Fraternitatea maeştrilor, iluminarea grupurilor de copii şi a tinerilor, precum şi pregătirea copiilor indigeni adoptaţi ca misionari pe lângă poporul lor.

50:4.9 (575.10) Un Prinţ Planetar nu este vizibil pentru fiinţele muritoare; faptul de a crede în reprezentările pe care le fac asupra lui fiinţele semimateriale ale statului său major, reprezintă o probă de credinţă. Aceste şcoli de cultură şi de educaţie sunt însă bine adaptate la nevoile fiecărei planete; o vie şi lăudabilă întrecere se dezvoltă curând printre rasele omeneşti în eforturile lor de a se face admise în aceste diverse instituţii de învăţământ.

50:4.10 (575.11) Pornind de la acest centru mondial de cultură şi de realizare, o influenţă înălţătoare şi civilizată iradiază progresiv toate popoarele şi transformă lent, dar sigur, rasele evolutive. Între timp, copiii educaţi şi spiritualizaţi ai popoarelor învecinate, care au fost adoptaţi şi instruiţi în şcolile prinţului, se reîntorc la grupul lor natal, şi stabilesc, la capacitatea lor maximă, noi centre puternice de studiu şi de cultură, pe care le întreţin după planul şcolilor prinţului.

50:4.11 (576.1) Pe Urantia, aceste planuri destinate progresului planetar şi perfecţionării culturale erau în plin curs de aplicare şi se executau într-un mod satisfăcător, când toată întreprinderea a luat sfârşit într-un mod mai degrabă brusc şi prea puţin glorios prin aderarea lui Caligastia la rebeliunea lui Lucifer.

50:4.12 (576.2) Pentru mine, unul dintre episoadele cel mai profund şocante ale acestei rebeliuni a fost acela de a afla cruda perfidie a lui Caligastia, membru al propriului meu ordin de filiaţie, care, cu bună ştiinţă, şi cu o răutate calculată, a pervertit sistematic instruirea şi a otrăvit învăţătura care era dată în şcolile planetare ale Urantiei deschise în acel moment. Ruina acestor şcoli a fost rapidă şi completă.

50:4.13 (576.3) Mulţi dintre urmaşii ascendenţilor statului-major materializat al Prinţului au rămas loiali şi au dezertat din rândurile ordinului lui Caligastia. Aceşti credincioşi au fost încurajaţi de administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei şi, într-o epocă ulterioară, urmaşii lor au ajutat mult la susţinerea conceptelor planetare de adevăr şi de dreptate. Lucrarea acestor evanghelişti loiali a contribuit la împiedicarea dispariţiei totale a adevărului spiritual de pe Urantia. Aceste suflete curajoase şi urmaşii lor au păstrat vie o anumită cunoaştere a legii Tatălui şi au păstrat, pentru rasele lumii, conceptul dispensaţiilor planetare succesive, aduse de diversele ordine ale Fiilor divini.

5. Civilizaţia progresivă

50:5.1 (576.4) Prinţii loiali ai lumilor locuite rămân ataşaţi permanent planetei pentru care au fost desemnaţi iniţial. Fiii Paradisului care aduc cu ei dispensaţii pot să vină şi să plece, însă un Prinţul Planetar care a reuşit rămâne şef al tărâmului său. Munca sa este întru totul independentă de misiunile Fiilor Superiori, căci ea este menită să favorizeze dezvoltarea civilizaţiei planetare.
50:5.2 (576.5) Progresul civilizaţiei se aseamănă prea puţin pe două planete. Detaliile desfăşurării evoluţiei muritorilor sunt foarte diferite pe multe lumi neasemănătoare. În pofida a numeroase diversificări ale dezvoltării planetare în domeniile fizic, intelectual şi social, toate sferele evolutive progresează în anumite direcţii bine definite.
50:5.3 (576.6) Sub guvernarea binefăcătoare a unui Prinţ Planetar, lărgită de Fiii Materiali şi punctată de misiunile periodice ale Fiilor Paradisului, rasele muritoare ale unei lumii medii a timpului şi spaţiului trec succesiv prin următoarele şapte epoci evolutive:

50:5.4 (576.7) 1. *Epoca nutriţiei.* Creaturile preumane şi rasele iniţiale de oameni primitivi se ocupă în principal de probleme de hrană. Aceste fiinţe în evoluţie îşi petrec orele de veghe căutându-şi hrana sau bătându-se, ofensiv sau defensiv. Căutarea hranei este de supremă importanţă în mintea acestor primi strămoşi ai civilizaţiei.

50:5.5 (576.8) 2. *Perioada securităţii.* Imediat ce vânătorii primitivi pot să drămuiască puţin timp liber în căutarea lor de hrană, ei îşi folosesc răgazul pentru a-şi spori siguranţa. Se consacră tot mai multă atenţie tehnicii războiului. Ei îşi fortifică locuinţele, şi clanurile devin tot mai solide din cauza temerii reciproce şi prin insuflarea urii faţă de

grupurile străine. Autoconservarea este o ocupaţie care urmează întotdeauna autoîntreţinerea.

50:5.6 (577.1) 3. *Era confortului material.* După ce au rezolvat parţial problemele alimentare şi au atins un oarecare grad de securitate, oamenii şi-au consacrat răgazul în plus dezvoltării confortului lor personal. Luxul rivalizează cu necesitatea la ocuparea centrului scenei activităţilor umane. Această perioadă este mult prea adesea caracterizată de tiranie, de toleranţă, de îmbuibare şi de beţie. Elementele slabe ale raselor au înclinaţie către excese şi brutalitate. Aceşti plăpânzi căutători de plăceri sunt treptat subjugaţi de elementele mai puternice ale civilizaţiei în progres, care iubesc adevărul.

50:5.7 (577.2) 4. *Căutarea cunoaşterii şi a înţelepciunii.* Hrana, siguranţa, plăcerea şi răgazul oferă baza care permite culturii să se dezvolte şi cunoştinţelor să se răspândească. Efortul de a pune cunoştinţele în practică duce la înţelepciune şi, când o cultură a învăţat să profite de experienţă şi să se perfecţioneze prin ea, atunci a sosit civilizaţia cu adevărat. Alimentaţia, securitatea şi confortul material încă domină societatea, dar multor indivizi orientaţi către viitor le este foame de cunoaştere şi sete de înţelepciune. Fiecărui copil i se oferă ocazia de a învăţa prin practică, iar educaţia este cuvântul de ordine al acestor vremuri.

50:5.8 (577.3) 5. *Epoca filozofiei şi a fraternităţii.* Când muritorii învaţă să gândească şi încep să profite de experienţă, ei devin filozofi, se apucă să raţioneze în sinea lor şi să exerseze o judecată chibzuită. Societatea acestei perioade devine etică, iar oamenii acestei epoci

devin realmente fiinţe morale. Fiinţele morale şi înţelepte sunt capabile să stabilească fraternitatea umană pe această lume în progres. Fiinţele etice şi morale pot învăţa să trăiască după regula de aur.

50:5.9 (577.4) 6. *Epoca strădaniei spirituale.* Când muritorii care evoluau au trecut prin stadiile de dezvoltare fizică, intelectuală şi socială, ei ating mai devreme sau mai târziu nivele de clarviziune personală care îi stimulează să caute satisfacţii spirituale şi înţelegeri cosmice. Religia reuşeşte să se ridice de la domeniile emoţionale ale fricii şi ale superstiţiei la nivelele superioare ale înţelepciunii cosmice şi ale experienţei spirituale personale. Educaţia aspiră la dobândirea de înţelesuri; cultura percepe relaţiile cosmice şi adevăratele valori. Muritorii care evoluează astfel sunt sincer cultivaţi, cu adevărat educaţi, şi subtil cunoscători de Dumnezeu .

50:5.10 (577.5) 7. *Era luminii şi a vieţii.* Aceasta este înflorirea epocilor succesive de securitate fizică, de expansiune intelectuală, de cultură socială, şi de realizare spirituală. Aceste înfăptuiri omeneşti sunt acum îmbinate, asociate, şi coordonate, într-o unitate cosmică şi într-o servire dezinteresată. În limitele naturii finite şi a înzestrărilor materiale, nu se impune nici o graniţă posibilităţilor de realizare evolutivă a generaţiilor în progres care trăiesc succesiv pe aceste lumi celeste şi bine stabilite ale timpului şi spaţiului.

50:5.11 (577.6) După ce au servit sferele lor pe parcursul dispensaţiilor succesive ale istoriei lumii şi ale epocilor progresive de avansare planetară, Prinţii Planetari sunt ridicaţi la rangul de Suverani Planetari cu ocazia inaugurării erei luminii şi a vieţii.

6. Cultura planetară

50:6.1 (578.1) Izolarea Urantiei face posibilă descrierea multor particularităţi ale modului de viaţă şi al anturajului vecinilor voştri din Satania. Noi suntem limitaţi în aceste expuneri de carantina planetară şi de izolarea sistemului. Toate eforturile noastre de a-i ilumina pe muritorii Urantiei sunt supuse acestor restricţii, dar, în măsura în care este permis, voi aţi fost instruiţi asupra progreselor unei lumi evolutive medii, şi sunteţi în stare să comparaţi cariera unei astfel de lumi cu prezenta stare a Urantiei.

50:6.2 (578.2) Dezvoltarea civilizaţiei pe Urantia nu este foarte diferită de cea a altor lumi care au avut nefericirea de a fi izolate din punct de vedere spiritual. Însă, atunci când este comparată cu lumile loiale ale universului, planeta voastră apare ca fiind foarte confuză şi mult întârziată în toate fazele de progres intelectual şi de realizare spirituală.

50:6.3 (578.3) Din cauza necazurilor lor planetare, urantienii sunt împiedicaţi în a înţelege mare lucru din cultura lumilor normale. Dar nu ar trebui să vă imaginaţi că lumile evolutive, chiar şi cele mai ideale, sunt sfere unde viaţa este o potecă netedă şi înflorită. Lupta face întotdeauna parte din viaţa iniţială a raselor muritoare. Efortul şi decizia sunt factori esenţiali pentru dobândirea de valori de supravieţuire.

50:6.4 (578.4) Cultura presupune o calitate a minţii; cultura nu poate fi reînsufleţită dacă mintea nu se înalţă. Un intelect superior va căuta o cultură nobilă, şi va găsi un mijloc de a atinge acest scop. Minţile

inferioare vor dispreţui cultura cea mai înaltă, chiar dacă li se oferă dă de-a gata. Multe lucruri depind, de asemenea, de misiunile succesive ale Fiilor divini şi de măsura în care primesc iluminarea epocile dispensaţiilor lor respective.

50:6.5 (578.5) Nu ar trebui uitat că, timp de două sute de mii de ani, toate lumile Sataniei au rămas din punct de vedere spiritual sub interdicţia Norlatiadekului, ca urmare a rebeliunii lui Lucifer. Şi vor fi necesare epoci de-a rândul pentru a repara neajunsurile cauzate de păcatele şi de secesiunea care au rezultat. Lumea voastră continuă să urmeze o carieră neregulată şi plină de vicisitudini din pricina dublei sale tragedii a unui Prinţ Planetar rebel şi a unui Fiu Material foarte slab. Nici chiar coborârea lui Cristos Mihail pe Urantia nu a înlăturat imediat consecinţele temporale ale acestor grave greşeli din administrarea anterioară a acestei lumi.

7. Recompensele izolării

50:7.1 (578.6) La prima vedere, s-ar părea că Urantia şi lumile asociate în izolare sunt foarte nefericite de faptul de a fi private de prezenţa şi de influenţa binefăcătoare a personalităţilor supraumane, cum ar fi un Prinţ Planetar, şi de un Fiu şi o Fiică Materiali. Dar izolarea acestor sfere le oferă raselor lor o ocazie unică de a-şi exersa credinţa şi de a-şi dezvolta o calitate specială a încrederii în siguranţa cosmică, care nu depinde nici de vedere, nici de vreo altă consideraţie materială. Se poate întâmpla, în cele din urmă, ca creaturile omeneşti care vin din lumile puse în carantină în urma rebeliunii să fie extrem

de norocoase. Noi am descoperit că aceşti ascenderi se văd însărcinaţi de foarte devreme cu numeroase misiuni speciale în întreprinderile cosmice în care o credinţă netăgăduită şi o încredere sublimă sunt esenţiale pentru înfăptuirea lor.

50:7.2 (579.1) Pe Jerusem, ascenderii lumilor izolate ocupă un sector rezidenţial privat şi sunt cunoscuţi sub numele de *agondonteri,* ceea ce înseamnă creaturi cu voinţă evolutive care pot să creadă fără să vadă, să persevereze când sunt izolate şi să triumfe asupra dificultăţilor aproape insurmontabile, chiar şi atunci când sunt singure. Această grupare funcţională de agondonteri persistă de-a lungul ascensiunii universului local şi a traversării suprauniversului. Ea dispare în timpul şederii în Havona, dar reapare rapid după sosirea în Paradis şi subzistă categoric în Corpul de Finalitate Muritor. Tabamantia este un *agondonter* de statut finalitar, supravieţuitor al unei sfere puse în carantină după prima rebeliune care a avut vreodată loc în universul timpului şi spaţiului.

50:7.3 (579.2) Pe parcursul întregii cariere a Paradisului, răsplata urmează efortul ca un rezultat al cauzelor. Aceste recompense separă individul de ceea ce reprezintă media, oferind variante de experienţă ale creaturilor, şi contribuind la diversitatea înfăptuirilor ultime în corpul colectiv al finalitarilor.

50:7.4 (579.3) [Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

Cartea Urantia

Capitolul 51

Adamii planetari

51:0.1 (580.1) PE PARCURSUL domniei unui Prinţ Planetar, omul primitiv atinge limita dezvoltării evolutive naturale, şi această dobândire biologică îl avizează pe Suveranul Sistemului că a venit momentul să trimită pe această lume un al doilea ordin de filiaţie, elevatorii biologici. Aceşti Fii, căci doi sunt - Fiicele şi Fiii Materiali - sunt în general numiţi Adamul şi Eva de pe o planetă. Fiul Material originar al Sataniei este Adam, şi cei care merg pe lumile sistemului ca elevatori biologici poartă întotdeauna numele acestui prim Fiu originar al ordinului lor unic.

51:0.2 (580.2) Aceşti Fii sunt darul material făcut de Fiul Creator lumilor locuite. Ei rămân pe planeta pe care au fost trimişi împreună cu Prinţul Planetar, pe tot parcursul evolutiv al acestei sfere. Ei nu îşi

asumă mari riscuri în această aventură pe o lume având un Prinţ Planetar, însă pe o planetă apostată, fără nici un conducători spirituali şi privată de comunicări interplanetare, misiunea lor este plină de mari pericole.

51:0.3 (580.3) Nu vă puteţi aştepta să ştiţi totul despre lucrarea acestor Fii din toate lumile Sataniei şi ale alte sisteme, însă alte capitole vor descrie mai bine viaţa şi experienţele lui Adam şi ale Evei, interesantul cuplu venit din rezervele corpului de elevatori biologici ai Jerusemului pentru a înălţa rasele Urantiei. Cu toate că planurile ideale de ameliorare a rasele voastre indigene nu au fost duse la bun sfârşit, misiunea lui Adam nu a fost în zadar; Urantia a avut de profitat imens de dăruirea lui Adam şi a Evei, şi printre tovarăşii lor în consiliile celeste, lucrarea lor nu este considerată ca o pierdere totală.

1. Originea şi natura a Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu

51:1.1 (580.4) Fiicele şi Fiii materiali sau sexuaţi sunt progenitura Fiului Creator; Spiritul-Mamă al Universului nu participă la producerea acestor fiinţe, care sunt destinate să joace rolul de elevatori fizici pe lumile evolutive.

51:1.2 (580.5) Ordinul material de filiaţie nu este uniform în întregul univers local. Fiul Creator nu produce decât un singur cuplu de astfel de fiinţe în fiecare sistem local; aceste cupluri originare au naturi diverse, armonizate cu modelul vieţii sistemelor lor respective. Acest

aranjament este indispensabil, din moment ce altfel potenţialul reproducător al Adamilor ar fi funcţional incompatibil cu acela al muritorilor evoluând pe lumile oricărui sistem. Adamul şi Eva care au venit pe Urantia, proveneau din cuplul originar al Fiilor Materiali ai Sataniei.

51:1.3 (580.6) Înălţimea Fiilor Materiali variază între doi metri cincizeci şi trei metri, iar corpul lor străluceşte de o lumină radiantă de o tentă violetă. Prin corpul lor material circulă sânge material, însă ei sunt, de asemenea, încărcaţi de energie divină şi saturaţi de lumină celestă. Aceşti Fii Materiali (Adamii) şi aceste Fiice Materiale (Evele) sunt egali în toate privinţele, deosebindu-se în natura lor de reproducători şi în funcţie de anumiţi factori chimici. Ei sunt egali, însă diferenţiaţi, mascul şi femelă - deci complementari, şi sunt concepuţi pentru a îndeplini în doi aproape toate misiunile lor.

51:1.4 (581.1) Fiii Materiali beneficiază de o hrană dublă; ei sunt cu adevărat dubli în natura şi în constituţia lor, ei consumă energie materializată aproape ca fiinţele fizice ale tărâmului şi, în acelaşi timp, existenţa lor nemuritoare este deplin întreţinută prin absorbţia directă şi automată a anumitor energii cosmice susţinătoare. Dacă ei ar eşua în vreo misiune încredinţată lor sau chiar şi dacă s-ar revolta în mod conştient şi deliberat, Fiii acestui ordin sunt izolaţi, întrerupţi de conexiunea lor cu sursa de lumină şi de viaţă a universului. Practic, ei devin atunci fiinţe materiale destinate să urmeze cursul vieţii materiale pe lumea pe care au fost trimişi, şi sunt nevoiţi să recurgă la magistraţii universului pentru a fi judecaţi. Moartea naturală va termina, în cele din urmă, cariera planetară a unor asemenea Fiice sau Fii nefericiţi şi puţin înţelepţi.

51:1.5 (581.2) Un Adam şi o Evă originari - creaţi direct - sunt nemuritori prin înzestrare naturală, întocmai ca toate celelalte ordine de filiaţie ale universului local, însă Fiii şi Fiicele lor suportă o diminuare a potenţialului de nemurire. Acest cuplu originar nu poate transmite nemurirea necondiţionată Fiilor şi Fiicelor cărora le dau ei naştere. Pentru continuitatea vieţii, progenitura lor depinde de un sincronism intelectual neîntrerupt cu circuitul gravitaţiei mentale al Spiritului. De când există sistemul Sataniei, treisprezece Adami Planetari au fost pierduţi în rebeliune sau în greşeală şi 681.204 în posturi de încredere subordonate. Cea mai mare parte a acestor dezordini au avut loc în epoca rebeliunii lui Lucifer.

51:1.6 (581.3) În timp ce trăiesc ca cetăţeni permanenţi pe capitalele sistemice şi chiar şi atunci când coboară în misiune pentru a acţiona pe planetele evolutive Fiii Materiali nu posedă Ajustori ai Gândirii, însă prin aceste servicii vor dobândii capacitatea experienţială de a dobândi un Ajustor şi de a întreprinde cariera de ascensiune în Paradis. Aceste fiinţe unice şi minunat de utile sunt elementul de legătură dintre lumea fizică şi lumea spirituală. Ei sunt concentraţi în sediul sistemic, unde se reproduc şi continuă să trăiască ca cetăţeni materiali ai tărâmului, şi de acolo sunt trimişi către lumile evolutive.

51:1.7 (581.4) Spre deosebire de ceilalţi Fii creaţi pentru a servi pe planete, Fiii ordinului material de filiaţie nu sunt prin natura lor invizibili unor creaturi materiale precum locuitorii Urantiei. Aceşti Fii ai lui Dumnezeu pot fi văzuţi şi înţeleşi de creaturile timpului, şi se pot amesteca efectiv cu ele. Ei ar putea chiar să procreeze cu ele, cu toate că rolul de înălţare biologică îi revine, în general, progeniturii Adamilor Planetari.

51:1.8 (581.5) Pe Jerusem, copiii loiali ai unui Adam şi ai unei Eve sunt nemuritori, însă descendenţii unei Fiice şi ai unui Fiu materiali procreaţi după sosirea părinţilor lor pe o planetă evolutivă nu sunt imuni la moartea naturală. Când părinţii sunt rematerializaţi pentru a deveni reproducători pe o lume evolutivă, se produce o schimbare în mecanismul transmiţător al vieţii. Purtătorii Vieţii privează în mod voluntar pe Adamii şi Evele Planetari de puterea de a naşte fii şi fiice care nu mor. Un Adam şi o Evă în misiune planetară pot să trăiască la nesfârşit dacă nu comit nici o greşeală, însă, între anumite limite, longevitatea copiilor lor descreşte cu fiecare nouă generaţie.

2. Tranzit al Adamilor Planetari

51:2.1 (582.1) Dacă primeşte vestea că o nouă lume locuită a atins apogeul evoluţiei fizice, Suveranul Sistemului reuneşte corpul Fiicelor şi al fiilor Materiali pe capitala sistemică. După discutarea nevoilor lumii evolutive, se alege un cuplu din grupul de voluntari - un Adam şi Evă din corpul celor mai vechi Fii Materiali - este ales pentru a întreprinde aventura. Ei se supun atunci profundului somn pregătitor pentru a fi înserafimaţi şi transportaţi de la căminul în care serviseră ca asociaţi până la noul lor tărâm cu noile lui oportunităţi şi riscuri.

51:2.2 (582.2) Adamii şi Evele sunt creaturi semimateriale şi, ca atare, ei nu pot fi transportaţi de serafimi. Trebuie ca mai întâi să treacă printr-o dematerializare pe capitala sistemului înainte de a putea fi înserafimaţi şi apoi transportaţi pe lumea pentru care au fost

desemnaţi. Serafimii transportori sunt capabili să efectueze, în cazul Fiilor Materiali şi al altor creaturi semimateriale, schimbările care le vor permite să fie înserafimaţi şi transportaţi astfel prin spaţiu de la o lume sau un sistem la altele. Această pregătire pentru transport ia în jur de trei zile din timpul standard, şi cooperarea unui Purtător al Vieţii este necesară pentru a restabili existenţa normală a creaturii dematerializate, atunci când ea a ajuns la sfârşitul călătoriei prin transport serafic.

51:2.3 (582.3) Cu toate că există această tehnică de dematerializare pregătitoare tranzitului Adamilor din Jerusem pe lumile evolutive, nu există nici o metodă echivalentă pentru a-i retrage de pe acele lumi, afara numai dacă s-ar goli întreaga planetă. În acest caz, se stabileşte o instalaţie de siguranţă, în care se foloseşte tehnica de dematerializare pentru întreaga populaţie care trebuie salvată. Dacă o catastrofă fizică ar ruina rezidenţa planetară a unei rase în evoluţie, Melchizedekii şi Purtătorii Vieţii ar folosi tehnica de dematerializare pentru toţi supravieţuitorii, şi aceste fiinţe ar fi aduse, prin transport serafic, pe noua lume pregătită pentru continuarea existenţei lor. Odată inaugurată pe o lume a spaţiului, evoluţia unei rase umane trebuie să continue în întregime independent de supravieţuirea fizică a planetei sale, însă pe durata epocilor evolutive nu se ia în considerare nici o dispoziţie pentru ca un Adam şi o Evă planetari să poată părăsi lumea pe care au ales-o.

51:2.4 (582.4) Sosind la destinaţia lor planetară, Fiicele şi Fiii Materiali sunt rematerializaţi sub îndrumarea Purtătorilor Vieţii. Întregul proces cere de la zece până la douăzeci şi opt de zile din

timpul Urantiei. Inconştienţa somnului profund serafic persistă pe parcursul acestei întregi perioade de reconstrucţie. Când reconstituirea organismului lor fizic este încheiată, Fiicele şi Fiii Materiali se regăsesc în noul lor cămin şi pe noua lor lume, practic, întocmai cum erau înainte de a se supune procesului de dematerializare pe Jerusem.

3. Misiunile Aadamice

51:3.1 (582.5) Pe lumile locuite, Fiicele şi Fiii Materiali construiesc propriile lor lăcaşuri, grădini unde sunt curând ajutaţi de copiii lor. Amplasarea grădinii a fost în general aleasă de Prinţul Planetar, al cărui stat major corporal contribuie mult la munca preliminară de pregătire cu ajutorul unui mare număr de indivizi superiori aparţinând raselor autohtone.

51:3.2 (583.1) Aceste Grădini ale Edenului şi-au primit numele în onoarea Edentiei, capitala constelaţiei, şi pentru că ele sunt modelate după măreţia botanică a lumii-sediu a Părinţilor Preaînalţi. Aceste locuinţe-grădini sunt de obicei situate într-un loc retras, şi într-o zonă apropiată de tropice. Pe cea mai mare parte a lumilor, acestea sunt creaţii minunate. Voi nu puteţi, în nici un caz, să vă daţi seama ce înseamnă aceste magnifice centre de cultură pe temeiul istoriei fragmentate a eşuării unei astfel de întreprinderi pe Urantia.

51:3.3 (583.2) Un Adam şi o Evă planetari reprezintă în potenţial darul total al harului fizic făcut raselor muritoare. Rolul principal al cuplului importat constă în a se înmulţi şi a creşte copiii timpului.

Însă nu există căsătorii imediate între populaţia grădinii şi aceea a planetei; timp de numeroase generaţii, Adam şi Eva rămân, biologic, separaţi de muritorii evolutivi, în timp ce îşi construiesc o rasă puternică de ordinul lor. Aceasta este originea rasei violete pe lumile locuite.

51:3.4 (583.3) Planurile de ridicare a nivelului rasei sunt pregătite de Prinţul Planetar şi de statul său major, şi executate de Adam şi Eva. Şi aici, Fiul vostru Material şi tovarăşa sa au fost puşi în mare dezavantaj atunci când au sosit pe Urantia. Caligastia s-a opus cu şiretenie şi cu eficacitate misiunii Adamice, cu toate că administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei i-au avertizat cum se cuvine pe Adam şi Eva de pericolele planetare inerente prezenţei Prinţului Planetar rebel. Printr-o stratagemă vicleană, acest arhirebel a biruit în tactică pe Adamul şi pe Eva voastră, şi i-a făcut să cadă în capcana trădării misiunii lor de încredere, în calitate de conducători vizibili ai lumii voastre. Prinţul Planetar trădător a reuşit să compromită cuplul edenic, însă a eşuat în eforturile sale pentru a-l implica în rebeliunea luciferică.

51:3.5 (583.4) Îngerii de al cincilea ordin, ajutoarele planetare, sunt ataşaţi misiunii Adamice şi îi însoţesc întotdeauna pe Adamii Planetari în aventurile lor pe lumi. Grupul lor desemnat iniţial cuprinde, de obicei, aproape o sută de mii. Când lucrarea Adamului şi a Evei Urantiei a fost înfăptuită prematur, când s-au îndepărtat de planul ordonat, una dintre Vocile serafice ale Grădinii a fost aceea care le-a reproşat conduita lor reprobabilă. Povestirea acestui eveniment ilustrează maniera în care tradiţiile voastre planetare au încercat să îi atribuie lui Dumnezeu Domnul tot ceea ce este

supranatural. Din aceasta cauză, urantienii au căzut adesea în confuzie în ceea ce priveşte natura Tatălui Universal, deoarece cuvintele tuturor asociaţilor şi subordonaţilor săi i-au fost într-un mod atât de general atribuite lui. În cazul Adamului şi al Evei, îngerul Grădinii nu era altcineva decât şeful ajutoarelor planetare de serviciu în acea epocă. Acest serafim, numit Solonia, a anunţat eşecul planului divin, şi a cerut întoarcerea pe Urantia a administratorilor provizorii Melchizedeki.

51:3.6 (583.5) Creaturile mediene secundare apar pe parcursul misiunilor Adamice. Asemenea statului major corporal al Prinţului Planetar, descendenţii Fiicelor şi ai Fiilor Materiali sunt de două ordine: copiii lor fizici şi creaturile mediene ale ordinului secundar. Aceste slujitoare planetare materiale, care sunt însă, de obicei, invizibile, contribuie mult la avansarea civilizaţiei, şi chiar la supunerea minorităţilor nesupuse care ar căuta cumva subminarea dezvoltării sociale şi a progresului spiritual.

51:3.7 (583.6) Nu trebuie să se confunde medienii secundari cu cei ai ordinului primar, care datează dintr-o epocă apropiată de cea a sosirii Prinţului Planetar. Pe Urantia, majoritatea acestor creaturi mediene primare s-au angajat în rebeliune cu Caligastia, şi au fost internate cu prilejul Rusaliilor. Numeroşi membri ai grupului Adamic care nu au rămas fideli administraţiei planetare sunt, de asemenea, internaţi.

51:3.8 (584.1) În ziua Învierii, medienii primari şi cei secundari loiali au efectuat o uniune voluntară şi au acţionat de atunci încolo ca o tot unitar în problemele lumii. Ei servesc sub comanda medienilor loiali aleşi alternativ din cele două grupuri.

51:3.9 (584.2) Lumea voastră a fost vizitată de reprezentanţii a patru ordine de filiaţie: Caligastia, prinţul Planetar; Adam şi Eva, Fiii Materiali ai lui Dumnezeu; Machiventa Melchizedek, „înţeleptul din Salem” din vremea lui Avraam, şi Cristos Mihail care a venit ca Fiu de manifestare din Paradis. Cât ar fi fost de efectiv şi de frumos ca Mihail, conducătorul suprem al universului Nebadonului, să fi fost primit pe lumea voastră de un Prinţ Planetar loial şi eficient, şi de un Fiu Material devotat şi care a reuşit; ambii ar fi putut îmbunătăţi foarte mult munca şi misiunea Fiului de manifestare! Însă nu toate lumile au fost atât de lipsite de noroc ca Urantia, şi misiunea Adamilor Planetari nu a fost întotdeauna atât de dificilă şi de riscantă. Când Fiii Materiali reuşesc în misiunea lor, ei contribuie la dezvoltarea unei mari populaţii, şi îşi continuă activităţile ca guvernatori vizibili ai treburilor planetare, mult timp după ce lumea lor a fost stabilizată în lumină şi în viaţă.

4. Cele şase rase evoluţionare

51:4.1 (584.3) Rasa care domină de-a lungul epocilor primitive ale lumilor locuite este aceea a oamenilor roşii; ei sunt, în general, primii care ating nivelele umane de dezvoltare. Cu toate că oamenii roşii constituie rasa primă a planetelor, popoarele de culoare care vin mai apoi încep să îşi facă apariţia de foarte devreme, în era de emergenţă a muritorilor.

51:4.2 (584.4) Rasele primitive sunt puţin superioare celor mai tardive; omul roşu este foarte mult deasupra rasei indigo (neagră).

Purtătorii Vieţii transmit, în plenitudinea lui, darul energiilor vii rasei iniţiale sau roşii, şi fiecare manifestare evolutivă următoare a unui grup uman distinct reprezintă o variaţie, în pofida darului originar. Chiar mărime muritorilor tinde să descrească de la omul roşu până la rasa indigo, cu toate că pe Urantia neamuri neaşteptate de gigantism au apărut printre popoarele verzi şi portocalii.

51:4.3 (584.5) Pe lumi care conţin cele şase rase evolutive, popoarele superioare sunt prima, a treia şi a cincia rasă - cea roşie, galbenă şi albastră. Rasele evolutive alternează astfel în aptitudinea lor pentru creşterea intelectuală şi pentru dezvoltarea spirituală, a doua, a patra şi a şasea fiind mai puţin bine înzestrate. Aceste rase secundare sunt cele care lipsesc pe anumite lumi; ele sunt cele care au fost exterminate pe numeroase altele. Este nefericit faptul că, pe Urantia, aţi pierdut într-o măsură atât de mare oamenii voştri albaştri superiori, mai puţin în măsura în care ei persistă în „rasa voastră albă" amalgamată. Pierderea raselor voastre portocalii şi verzi nu are atât de mare importanţă.

51:4.4 (584.6) Evoluţia a şase - sau a trei - rase colorate pare să deterioreze facultăţile originare ale omului roşu, însă ea oferă anumite variante foarte dezirabile la tipurile muritoare, şi procură o expresie a diverselor potenţiale umane care ar fi de neatins altfel. Aceste modificări sunt favorabile pentru progresul omenirii, în ansamblul ei, dat fiind faptul că ele sunt ulterior înălţate prin importarea rasei Adamice sau violete. Pe Urantia, acest plan obişnuit de amalgamare nu a fost dus la bun sfârşit decât foarte parţial, şi acest eşec în executarea planului evolutiv al raselor vă împiedică să înţelegeţi

statutul popoarelor de pe o planetă locuită medie doar prin observarea pe a voastră a rămăşiţelor raselor primitive.

51:4.5 (585.1) La începutul dezvoltării rasiale, se conturează o uşoară tendinţă către încrucişări între membrii raselor roşii, galbene şi albastre. Rasele portocalii, verde şi indigo au o tendinţă similară de a se amesteca. Fiinţele umane cele mai înapoiate sunt, de obicei, folosite ca lucrători de către rasele mai progresive, ceea ce explică originea sclaviei pe planete în epocile primitive. Oamenii portocalii sunt, în general, supuşi de cei roşii şi reduşi la statutul de servitori - şi, uneori, exterminaţi. Oamenii galbeni fraternizează adesea cu roşii, însă nu întotdeauna.

51:4.6 (585.2) Rasa galbenă reduce, în general, pe cea verde în sclavie, în timp ce oamenii albaştrii îi subjugă pe cei indigo. Aceste rase de oameni primitivi nu au nici un fel de scrupule în a se folosi de serviciile tovarăşilor lor mai înapoiaţi sub formă de muncă silnică, nu mai mult decât ar avea urantienii în cumpărarea sau vinderea cailor sau a vitelor.

51:4.7 (585.3) Pe cea mai mare parte a lumilor normale, servitudinea involuntară nu urmează cârmuirii Prinţului Planetar, cu toate că cei deficienţii mintal şi delicvenţii sociali sunt adesea condamnaţi la munci forţate. Însă, pe toate sferele normale, acest fel de sclavie primitiv este abolit la puţin timp după sosirea rasei violete sau Adamice importate.

51:4.8 (585.4) Aceste şase rase evolutive sunt destinate să fie amestecate şi înnobilate prin amalgamări cu progenitura elevatorilor Adamici. Însă, înainte de contopirea acestor popoare, cei inferiori şi

neadaptaţi sunt în mare parte eliminaţi. Prinţul Planetar şi Fiii Materiali, precum şi celelalte autorităţi planetare competente, judecă aptitudinile neamurilor reproducătoare. Dificultatea executării unui program atât de radical pe Urantia provine din absenţa judecătorilor competenţi pentru a statua aptitudinea sau inaptitudinea biologică a indivizilor raselor lumii voastre. În ciuda acestui obstacol, se pare că ar trebui să fiţi capabili să vă puneţi de acord în ceea ce priveşte disocierea biologică neamurile care sunt cele mai cunoscute ca inapte, pline de defecte sau antisociale.

5. Amalgamare rasială — efuziunea sângelui Adamic

51:5.1 (585.5) Când un Adam şi o Evă Planetari sosesc pe o lume locuită, ei sunt pe deplin instruiţi de superiorii lor cu privire la cea mai bună modalitate de a ameliora rasele existente de fiinţe inteligente. Planul de desfăşurare nu este uniform; foarte mult rămâne la latitudinea cuplului slujitor şi greşelile nu sunt rare, în special pe lumile aflate în dezordine şi în insurecţie, cum este Urantia.

51:5.2 (585.6) De obicei, oamenii violeţi nu încep să se amestece cu nativii planetei mai înainte ca propriul lor grup să depăşească un milion de membrii. Însă, între timp, statul major al Prinţului Planetar proclamă că copiii lui Dumnezeu au coborât, ca să zicem aşa, pentru a se amesteca cu rasele umane. Şi oamenii aşteaptă cu nerăbdare ziua în care se va anunţa că cei care sunt pregătiţi pentru a aparţine familiilor rasiale superioare pot să meargă în Grădina Edenului şi să fie aleşi de

Fiii şi de Fiicele lui Adam pentru a deveni taţii şi mamele evolutivi ai noului ordin contopit al omenirii.

51:5.3 (585.7) Pe lumile normale, un Adam şi o Evă Planetari nu se împreunează niciodată cu membrii raselor evolutive. Această muncă de ameliorare biologică este o funcţiune a progeniturii lui Adam. Însă aceşti Adamiţi nu se răspândesc printre rase; statul major al prinţului aduce în Grădina Edenului bărbaţii şi femeile superiori care vor să se împreuneze cu urmaşii adamici. Şi, în cea mai mare parte a lumilor, se consideră ca o onoare supremă faptul de a fi ales drept candidat la împreunarea cu fiii şi cu fiicele grădinii.

51:5.4 (586.1) Pentru prima dată războaiele rasiale şi alte lupte dintre triburi se domolesc puţin, în timp ce diversele rase se străduiesc tot mai mult să facă recunoscută competenţa lor de a fi admişi în grădină. Nu puteţi să vă faceţi decât o idee foarte vagă cu privire la maniera în care această luptă competitivă vine să ocupe centrul tuturor activităţilor pe o planetă normală. Tot acest plan de a ameliora rasa s-a năruit aproape de la început pe Urantia.

51:5.5 (586.2) Rasa violetă este un popor monogam. Orice femeie sau bărbat evolutivi, unindu-se cu fiicele şi cu fiii adamici, se angajează să nu ia alţi soţi, şi să le propovăduiască monogamia copiilor lor. Copiii fiecăreia dintre aceste uniuni sunt educaţi şi instruiţi în şcolile Prinţului Planetar. Li se permite apoi să meargă la rasa părintelui lor evolutiv şi să se căsătorească printre grupurile selecţionate ale muritorilor superiori.

51:5.6 (586.3) Când această viţă a Fiilor Materiali se adaugă raselor evoluânde ale lumilor, se deschide o eră nouă şi mai mare de progres evolutiv. După afluxul procreativ de aptitudini importate şi de

caractere supraevolutive se produce o succesiune rapidă de avânturi în civilizaţie şi în dezvoltarea rasială. În o sută de mii de ani, există un progres mai mare decât într-un milion de ani de luptă anterioară. Pe lumea voastră, şi în ciuda eşuării planurilor ordonate, s-au realizat mari progrese de când plasma vitală a lui Adam a fost dăruită popoarelor voastre.

51:5.7 (586.4) Copiii pur-sânge ai unei Grădini planetare a Edenului pot foarte bine să se coboare printre membrii superiori ai raselor evolutive, şi să ridice astfel nivelul biologic al omenirii, însă pentru viţele superioare ale muritorilor Urantiei nu ar fi de nici un folos să se unească cu rasele inferioare. o procedură atât de nechibzuită ar pune în pericol întreaga civilizaţie a lumii voastre. Nereuşind să obţineţi armonizarea rasei prin tehnica adamică, voi trebuie acum să vă rezolvaţi problema ameliorării rasiale prin alte metode, în principal umane, de adaptare şi de control.

6. Regimul Edenic

51:6.1 (586.5) Pe cea mai mare parte a lumilor locuite, Grădinile Edenului subzistă ca superbe centre culturale, şi continuă să funcţioneze timp de epoci ca modele sociale de conduită şi de obiceiuri planetare. Chiar şi în epocile primitive, în care oamenii violeţi trăiesc relativ izolaţi, şcolile lor primesc candidaţi calificaţi, provenind din diversele rase ale planetei, în timp ce dezvoltările industriale ale grădinii deschid noi căi schimburilor comerciale. Acesta este modul în care Adamii şi Evele şi progenitura lor

contribuie la expansiunea bruscă a culturii şi la rapida ameliorare a raselor evolutive ale lumii lor. Şi toate aceste relaţii se amplifică şi se pecetluiesc prin amalgamarea raselor evolutive şi a fiilor lui Adam, care produce ridicarea imediată a statutului biologic, activarea potenţialului intelectual şi creşterea receptivităţii spirituale.

51:6.2 (586.6) Pe lumile normale, grădina-sediu a rasei violete devine al doilea centru de cultură mondială şi, împreună cu oraşul-sediu al Prinţului Planetar, reglementează alura dezvoltării civilizaţiei. De-a lungul secolelor, şcolile oraşului-sediu al Prinţului Planetar şi acelea ale grădinii lui Adam şi a Evei, rămân sincrone. Ele nu sunt, în general, prea îndepărtate, şi colaborează în mod armonios.

51:6.3 (587.1) Imaginaţi-vă ce ar însemna acest lucru pentru lumea voastră dacă, undeva în Levant ar exista un centru mondial de civilizaţie, o mare universitate planetară de cultură, care ar fi funcţionat fără întrerupere timp de 37.000 de ani. Consideraţi, printre altele, cât de mare ar fi autoritate morală a unui astfel de centru antic dacă ar exista în apropiere un cartier general încă şi mai vechi de slujire celestă, a cărui tradiţie ar exercita forţa cumulativă a 500.000 de ani influenţe evolutive integrate. Obiceiurile sunt cele care sfârşesc prin a răspândi idealurile Edenului asupra ansamblului unei lumi.

51:6.4 (587.2) Şcolile Prinţului Planetar sunt preocupate, în principal, de filozofie, de religie, de morală şi de lucrările intelectuale şi artistice superioare. Şcolile din grădini ale lui Adam şi Eva sunt, în general, consacrate artelor practice, educaţiei intelectuale de bază, culturii sociale, dezvoltării economice, relaţiilor comerciale, aptitudinii fizice şi guvernării civile. Aceste două centre mondiale

ajung în cele din urmă să se amestece, însă afilierea lor efectivă întârzie uneori până în epoca primului Fiu Magistral.

51:6.5 (587.3) Continuitatea existenţei Adamilor şi a Evelor Planetari, aliată nucleului pur-sânge al rasei violete, asigură culturii Edenice stabilitatea creşterii care îi permite să acţioneze asupra civilizaţiei unei lumi cu forţa de constrângere a tradiţiei. În aceşti nemuritori Fii şi Fiice Materiali noi întâlnim ultima verigă, indispensabilă, care îl leagă pe Dumnezeu de om, care aruncă un pod peste abisul aproape infinit dintre Creatorul Etern şi cele mai umile personalităţi finite ale timpului. Iată aici nişte fiinţe de înaltă origine care sunt fizice, materiale şi chiar sexuate, ca muritorii Urantiei, care îl pot vedea şi înţelege pe invizibilul Prinţ Planetar şi pot lucra ca interpreţi pe lângă creaturile muritoare ale tărâmului, deoarece Fiicele şi Fiii Materiali sunt capabili să vadă toate fiinţele spirituale ale ordinelor inferioare. Ele îl văd pe Prinţul Planetar şi întregul său stat major vizibil şi invizibil.

51:6.6 (587.4) Odată cu trecerea secolelor, şi prin amalgamarea progeniturii lor cu rasele umane, acelaşi Fiu Material şi aceeaşi Fiică Materială sunt acceptaţi ca strămoşi comuni ai omenirii, părinţi comuni ai descendenţilor raselor evolutive de acum înainte contopite. Intenţia evolutivă este ca muritorii, părăsind o lume locuită, să aibă experienţa de a recunoaşte şapte părinţi:

51:6.7 (587.5) 1. Tatăl biologic - tatăl trupesc.

51:6.8 (587.6) 2. Tatăl tărâmului - Adamul Planetar.

51:6.9 (587.7) 3. Tatăl sferelor - Suveranul Sistemic.

51:6.10 (587.8) 4. Tatăl Preaînalt - Tatăl Constelaţiei.

51:6.11 (587.9) 5. Tatăl Universului - Fiul Creator şi şeful suprem al creaţiilor locale.
51:6.12 (587.10) 6. Suprataţii - Cei Îmbătrâniţi de Zile care guvernează suprauniversurile.
51:6.13 (587.11) 7. Tatăl spiritual sau Tatăl Havonei - Tatăl Universal care locuieşte în Paradis şi îşi revarsă spiritul pentru a trăi şi lucra în mintea umilelor creaturi care locuiesc în universul universurilor.

7. Administraţia unificată

51:7.1 (587.12) Fiii Avonali ai Paradisului vin din când în când pe lumile locuite pentru a înfăptui acte judiciare, însă primul avonal care soseşte cu o misiune magistrală iniţiază a patra guvernare a unei lumi evolutive a timpului şi spaţiului. Pe câteva planete în care acest Fiu Magistral este universal acceptat, el rămâne pentru o epocă întreagă. Planeta prosperă atunci sub domnia în comun a trei Fii: Prinţul Planetar, Fiul Material şi Fiul Magistral, ultimii doi fiindu-le vizibili tuturor locuitorilor tărâmului.
51:7.2 (588.1) Înainte ca primul Fiu Magistral să îşi încheie misiunea pe o lume evolutivă normală, amalgamarea muncilor educative şi administrative ale Prinţului Planetar şi ale Fiului Material a fost efectuată. Această amalgamare a supravegherii duale a unei planete aduce în existenţă un nou ordin eficient de administrare mondială. Când Fiul Magistral se retrage, Adamul Planetar preia conducerea exterioară a sferei. Fiul şi Fiica Materiali acţionează astfel în comun, ca administratori planetari, până la ancorarea lumii în era luminii şi

vieţii, după care Prinţul Planetar este ridicat la poziţia de Suveran Planetar. Pe parcursul acestei epoci de evoluţie avansată, Adam şi Eva devin ceea ce s-ar putea numi prim-miniştrii uniţi ai tărâmului glorificat.

51:7.3 (588.2) Imediat ce noua capitală consolidată a lumii aflate în evoluţie este bine instalată, şi în funcţie de cât de repede se pot instrui cum se cuvine administratorii subordonaţi competenţi, sunt întemeiate subcapitale în teritorii îndepărtate şi printre diferite popoare. Înainte de sosirea unui alt Fiu cârmuitor, se vor fi organizat deja între cinci zeci şi o sută de aceste centre secundare.

51:7.4 (588.3) Prinţul Planetar şi statul său major întreţin încă domeniile spirituale şi filozofice de activitate. Adam şi Eva îndreaptă o atenţie specifică în ceea ce priveşte statutul fizic şi ştiinţific şi economic al tărâmului. Cele două grupuri consacră, de asemenea, energiile lor promovării artelor, relaţiilor sociale şi realizărilor intelectuale.

51:7.5 (588.4) Încă înainte de inaugurarea celei de a cincia administrări a treburilor lumii, s-a pus la punct o magnifică administrare a activităţilor planetare. Existenţa muritorilor pe aceste sfere bine dirijate este cu adevărat stimulatoare şi benefică. Dacă urantienii ar putea măcar să observe viaţa pe o astfel de planetă, atunci ar aprecia imediat valoarea acelor lucruri pe care lumea lor le-a pierdut de când a îmbrăţişat răul şi a luat parte la rebeliune.

51:7.6 (588.5) [Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 51 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 53 >>

Capitolul 52

Epocile planetare ale muritorilor

52:0.1 (589.1) DE LA începerea vieţii pe o planetă evolutivă, până în momentul înfloriri ei finale, în era luminii şi a vieţii, cel puţin şapte epoci de viaţă umană se conturează pe scena acţiunii lumii. Aceste epoci succesive sunt determinate de misiunile planetare ale Fiilor divini, şi pe o lume locuită medie aceste epoci vor apărea în ordinea următoare:

52:0.2 (589.2) 1. Omul anterior Prinţului Planetar.

52:0.3 (589.3) 2. Omul Posterior Prinţului Planetar

52:0.4 (589.4) 3. Omul postadamic

52:0.5 (589.5) 4. Omul posterior Fiului Magistral

52:0.6 (589.6) 5. Omul posterior Fiului de manifestare

52:0.7 (589.7) 6. Omul posterior Fiilor Învăţători.

52:0.8 (589.8) 7. Era Luminii şi a Vieţii.

52:0.9 (589.9) Imediat ce lumile spaţiului convin fizic vieţii, ele sunt înscrise în registrul Purtătorilor Vieţii şi, la timpul potrivit, aceşti Fii sunt trimişi pe aceste planete cu scopul de a declanşa viaţa. Întreaga perioadă cuprinsă între această declanşare a vieţii şi apariţia omului se numeşte era preumană, şi ea precede epocile succesive ale muritorilor studiate în această expunere.

1. Omul primitiv

52:1.1 (589.10) Începând cu momentul în care oamenii se ridică de pe nivelul animal - stadiu în care pot alege să îl venereze pe Creatorul lor - până la sosirea Prinţului Planetar, creaturile volitive muritoare sunt numite *oameni primitivi.* Există şase tipuri fundamentale sau rase de oameni primitivi, şi aceste popoare primitive apar succesiv în ordinea culorilor spectrului, începând cu culoarea roşie. Durata acestei evoluţii primitive a vieţii variază considerabil pe diferitele lumi. Ea se întinde între o sută cincizeci de mii de ani, până la mai mult de un milion de ani, timp al Urantiei.

52:1.2 (589.11) Rasele evolutive - de culoare roşie, portocalie, galbenă, verde, albastră şi indigo - încep să apară aproape de momentul în care oamenii primitivi dezvoltă un limbaj simplu şi încep să îşi exercite imaginaţia lor creatoare. În epoca respectivă, omul este bine obişnuit să se menţină în poziţie verticală.

52:1.3 (589.12) Oamenii primitivi sunt vânători viguroşi şi combatanţi feroce. Legea epocii respective este supravieţuirea celor mai apţi; guvernarea epocii este, în întregime, aceea a tribului. Pe numeroase lumi, unele dintre rasele evolutive sunt distruse pe parcursul războaielor rasiale primitive, cum a fost cazul pe Urantia. Cei care supravieţuiesc sunt, în general, amestecaţi ulterior cu rasa violetă importată mai târziu, popoarele Adamice.
52:1.4 (589.13) În lumina civilizaţiei ulterioare, această eră o oamenilor primitivi este un lung capitol sumbru şi sângeros. Legea junglei şi morala pădurilor virgine nu sunt în armonie cu normele călăuzirilor ulterioare ale religiei revelate şi ale dezvoltării spirituale superioare. Pe lumile normale şi neexperimentale această epocă este foarte diferită de luptele prelungite şi extraordinar de brutale, caracteristice acestei epoci pe Urantia. Atunci când vă veţi fi ridicat din prima voastră experienţă planetară, veţi începe să vedeţi de ce această lungă luptă dureroasă are loc pe lumile evolutive şi, pe măsură ce veţi avansa pe calea Paradisului, veţi înţelege tot mai bine înţelepciunea acestor acţiuni aparent stranii. Însă, în ciuda tuturor vicisitudinilor primelor epoci ale emergenţei umane, înfăptuirile oamenilor primitivi reprezintă un capitol minunat şi chiar eroic în analele unei lumi evolutive a timpului şi spaţiului.

52:1.5 (590.1) Primii oameni evolutivi nu sunt creaturi pitoreşti. Aceşti muritori primitivi locuiesc, în general, în caverne, sau rămân pe faleze. Ei construiesc, de asemenea, bordeie rudimentare în arborii înalţi. Înainte de a se manifesta un ordin înalt de inteligenţă, planetele sunt uneori invadate de tipuri de animale de mărime mare, însă de la

începutul acestei ere muritorii învaţă să aprindă şi să întreţină focul, şi odată cu creşterea imaginaţiei lor inventive şi cu construirea uneltelor lor, oamenii în evoluţie triumfă curând asupra animalelor mai mari şi mai agile. Rasele primitive se folosesc foarte mult, de asemenea, marile animale zburătoare. Aceste enorme păsări pot să transporte una sau două persoane de mărime medie pe parcursul unui zbor neîntrerupt de peste opt sute de kilometri. Pe anumite planete, aceste păsări aduc mari foloase, deoarece sunt înzestrate cu o inteligenţă de un ordin elevat şi pot adesea pronunţa numeroase cuvinte ale limbii planetare. Aceste păsări sunt foarte inteligente, foarte supuse, şi deosebit de afectuoase. Rasa acestor păsări transportatoare s-a stins de mult pe Urantia, însă strămoşii voştri primitivi beneficiau de serviciile lor.

52:1.6 (590.2) Dobândirea de către oameni a judecăţii etice şi a voinţei morale coincide, în general, cu apariţia limbajului primitiv. După această emergenţă a voinţei, când aceste fiinţe ating nivelul uman, ele devin receptive la admiterea temporară a Ajustorilor divini. La moarte, mulţi dintre ei sunt aleşi ca supravieţuitori şi marcaţi cu o pecete de arhangheli pentru o reînviere ulterioară şi o contopire cu Spiritul. Arhanghelii însoţesc întotdeauna pe Prinţii Planetari, şi are loc în acelaşi timp cu sosirea prinţului o judecată de izbăvire a tărâmului.

52:1.7 (590.3) Toţi muritorii locuiţi de un Ajustor al Gândirii sunt potenţiali adoratori potenţiali; ei au fost „iluminaţi de adevărata lumină” şi sunt înzestraţi cu capacitatea de a căuta un contact reciproc cu divinitatea. Cu toate acestea, religia iniţială sau biologică a oamenilor primitivi constă în mare parte într-o persistenţă a fricii

animale, dublată de o teamă ignorantă şi de superstiţii tribale. Supravieţuirea superstiţiilor la rasele Urantiei nu onorează deloc dezvoltarea voastră evolutivă, şi nu este deloc compatibilă cu reuşitele voastre, de altfel splendide, în progresele materiale. Însă această religie iniţială a fricii serveşte unui scop foarte util, controlând caracterele prea temperamentale ale acestor creaturi primitive. Ea este premergătorul civilizaţiei şi terenul în care Prinţul Planetar şi slujitorii săi vor planta ulterior germenii religiei revelate.

52:1.8 (590.4) Prinţul Planetar soseşte, în general, la mai puţin de o sută de mii de ani după epoca în care oamenii se menţin normal în poziţie verticală. Suveranul Sistemului îl trimite după ce a fost informat de Purtătorii Vieţii că voinţa funcţionează, chiar dacă sunt puţini indivizii care s-au dezvoltat astfel. Oamenii primitivi îl primesc, în general, bine pe Prinţul Planetar şi statutul său major vizibil. În realitate, ei îi consideră, adesea, cu teamă şi respect, aproape cu veneraţie, dacă nu se înfrânează de la asta.

2. Omul Posterior Prinţului Planetar

52:2.1 (591.1) Odată cu sosirea Prinţului Planetar, începe o nouă distribuire. Apare pe pământ un guvern, şi epoca avansată a triburilor este stinsă. Câteva milenii ale regim ca acesta permit mari progrese sociale. În condiţii normale, pe parcursul acestei epoci, muritorii ating un grad înalt de civilizaţie. Ei nu luptă în barbarie tot atât de mult ca rasele urantiene, însă viaţa pe o lume locuită este atât de schimbată de

rebeliune, încât nu puteţi deloc să vă imaginaţi acest regim pe o planetă normală.

52:2.2 (591.2) Durata medie a acestei perioade de cârmuire divină este de cinci sute de mii de ani, uneori mai mult, alteori mai puţin. Pe parcursul acestei epoci, planeta este instalată în circuitele sistemice, şi un prim contingent de serafimi şi alte ajutoare celeste este însărcinat cu administrarea ei. Ajustorii Gândirii vin în număr tot mai mare, şi păzitorii serafici amplifică regimul lor de supraveghere a muritorilor.

52:2.3 (591.3) În momentul în care Prinţul Planetar soseşte pe o lume primitivă, religia evolutivă a fricii şi ignoranţei este predominantă. Prinţul şi statul său major fac primele revelaţii asupra adevărurilor superioare şi a organizării universului. Aceste prezentări iniţiale ale religiei revelate sunt deosebit de simple şi se referă, de obicei, la problemele sistemului local. Înainte de sosirea Prinţului Planetar religia este, în întregime, un proces evolutiv. Ea progresează apoi, atât prin revelaţii gradate, cât şi prin creştere evolutivă. Fiecare distribuire, fiecare epocă a muritorilor, primeşte o prezentare lărgită a adevărului spiritual şi eticii religioase. Evoluţia capacităţii receptivităţii religioase în locuitorii unei lumi determină, în mare parte, gradul avansării lor spirituale şi întinderea revelaţiei religioase care le este făcută.

52:2.4 (591.4) Această distribuire este martora unei aurore spirituale, iar diferitele rase şi diversele lor triburi tind să dezvolte sisteme specializate de gândire religioasă şi filozofică. Două tendinţe se fac uniform simţite în aceste religii rasiale: temerile iniţiale ale oamenilor primitivi şi revelaţiile ulterioare ale Prinţului Planetar. În anumite privinţe, Urantienii nu par a fi în întregime ieşiţi din acest stadiu de

evoluţie planetară. Urmând acest studiu, voi veţi distinge tot mai clar cât de mult se îndepărtează lumea voastră de cursul mediu al progresului şi al dezvoltării evolutive.

52:2.5 (591.5) Însă Prinţul Planetar nu este „Prinţul Păcii”. Luptele raselor şi războaiele triburilor se continuă în cursul acestei perioade de administrare divină, însă cu mai puţină frecvenţă şi brutalitate. Este marea epocă a dispersiei raselor, care culminează într-o perioadă de naţionalism înfocat. Culoarea este baza grupărilor în triburi şi naţiuni, şi diferitele rase elaborează adesea limbi separate. Fiecare grup uman în expansiune caută să se izoleze. Această segregare este favorizată de existenţa a numeroase limbi. Înainte ca diversele rase să se poată unifica, războaiele lor implacabile ajung adesea să anihileze popoare întregi. Oamenii portocalii şi verzi riscă în mod special să fie astfel distruşi.

52:2.6 (591.6) Pe cea lumile de rând şi în timpul ultimei părţi a domniei prinţului, viaţa naţională începe să înlocuiască organizarea tribală sau, mai degrabă, să se impună grupărilor de triburi existente. Însă marea realizare socială a epocii prinţului este emergenţa vieţii de familie. Până acum, relaţiile umane au fost, în principal, tribale; acum, începe să se stabilească căminul familial.

52:2.7 (591.7) Este distribuirea în care se realizează egalizarea sexelor. Pe unele planete masculii pot să conducă femelele; pe altele este invers. În cursul acestei epoci, lumile normale stabilesc deplina egalitate a sexelor, preliminar necesar pentru a realiza mai complet idealurile vieţii de familie. Este începutul epocii de aur a căminelor. Ideea legii tribului cedează treptat locul conceptului dublu de viaţă naţională şi familială.

52:2.8 (592.1) Pe parcursul acestei epoci, îşi face apariţia agricultura. Dezvoltarea ideii de familie este incompatibilă cu viaţa rătăcitoare şi instabilă a vânătorilor. Obiceiul domiciliilor fixe şi cultura solului se stabilesc treptat. Domesticirea animalelor şi practica meşteşugurilor iau un puternic având. La apogeul evoluţiei biologice a fost atins un înalt nivel de civilizaţie, însă dezvoltarea de ordin mecanic este slabă. Invenţia este caracteristica epocii următoare.

52:2.9 (592.2) Înainte de sfârşitul acestei ere, rasele sunt purificate şi aduse la o înaltă stare de perfecţiune fizică şi de vigoare intelectuală. Planul, constând în favorizarea înmulţirii tipurilor superioare de muritori şi în reducerea proporţiei tipurilor inferioare, contribuie mult la dezvoltarea iniţială a unei lumi normale. Popoarele voastre primitive nu au reuşit să facă o astfel de discriminare între tipuri, ceea ce explică prezenţa a atât de mulţi indivizi plini de defecte şi degeneraţi printre rasele Urantiene de astăzi.

52:2.10 (592.3) Una dintre marile realizări ale epocii prinţului constă în restrângerea înmulţirii indivizilor debili mentali şi neadaptaţi social. Cu mult înainte de epoca sosirii Fiilor de ordinul al doilea, adamii, cea mai mare parte a lumilor se angajează serios la sarcina purifica rasa, lucru pe care popoarele Urantiei nici măcar nu l-au întreprins încă serios astăzi.

52:2.11 (592.4) Această problemă a ameliorării rasei nu este o întreprindere atât de mare atunci când este atacat de la începutul evoluţiei umane. Perioada anterioară a luptelor dintre triburi şi a durelor întreceri pentru supravieţuirea rasei a eliminat cea mai mare parte a neamurilor anormale sau pline de defecte. Un idiot nu are prea multe şanse să supravieţuiască în organizarea socială a unui trib

primitiv şi războinic. Falsa sentimentalitate a civilizaţiilor voastre parţial perfecţionate este cea care întreţine, protejează şi perpetuează viţele iremediabil defectuoase ale raselor umane evolutive.

52:2.12 (592.5) Nu există nici tandreţe, nici altruism în faptul de manifesta o compătimire inutilă unor fiinţe degenerate, unor muritori iremediabil anormali şi inferiori. Chiar pe lumile evolutive cele mai normale, există între indivizi şi între numeroase grupuri sociale suficiente diferenţe pentru a permite tuturor trăsăturilor nobile de sentimente altruiste şi de întrajutorare umană dezinteresată să se manifeste fără a perpetua neamurile neadaptabile social şi degenerate moral ale omenirii în evoluţie. Se ivesc din plin prilejuri pentru a practica toleranţa şi altruismul în favoarea indivizilor nenorociţi sau aflaţi în nevoie, care nu şi-au pierdut în mod ireparabil moştenirea lor morală şi nici nu şi-au distrus patrimoniul lor spiritual.

3. Omul postadamic

52:3.1 (592.6) Când impulsul originar al vieţii evolutive şi-a epuizat elanul său biologic şi omul a atins apogeul dezvoltării animale, intervine al doilea ordin de filiaţie, şi este iniţiată a doua împărţire de har şi de ajutor. Acest lucru este adevărat pe toate lumile evolutive. Când nivelul cel mai elevat posibil al vieţii evolutive a fost atins, când omul primitiv a urcat cât a putut de sus pe scara biologică, un Fiu şi o Fiică Materiali apar întotdeauna pe planetă, trimişi de Suveranul Sistemului.

52:3.2 (593.1) Ajustorii Gândirii sunt acordaţi în număr tot mai mare oamenilor postadamici, şi aceşti muritori ating în număr tot mai mare capacitatea de a fuziona ulterior cu Ajustorul lor. În timp ce ei operează ca fii descendenţi, adamii nu posedă Ajustori, însă descendenţii lor planetari direcţi, precum şi cei cu sânge amestecat, devin candidaţi calificaţi în mod legitim pentru a primi, la un moment dat, un Veghetor de Mister. La sfârşitul epocii postadamice, planeta este în posesia contingentului ei complet de slujitori celeşti. Doar Ajustorii destinaţi contopirii nu au fost încă atribuiţi în mod universal.

52:3.3 (593.2) Scopul principal al domniei Adamice este de a influenţa oamenii în evoluţie pentru ca ei să încheie trecerea de la stadiul civilizaţiei vânătorilor şi păstorilor la acela al agricultorilor şi horticultorilor, completat ulterior de apariţia accesoriilor urbane şi industriale ale civilizaţiei. Sunt suficienţi zece mii de ani ai acestei distribuiri de elevatori biologici pentru a efectua o transformare minunată. După douăzeci şi cinci de mii de ani de administrare, prin înţelepciunea unită a Prinţului Planetar şi a Fiilor Materiali, planeta este, în general, pregătită pentru sosirea unui Fiu Magistral.

52:3.4 (593.3) Această epocă asistă la realizarea, în general, a eliminării neadaptaţilor, şi viţele rasiale se purifică încă şi mai mult. Pe lumile normale, tendinţele bestiale perverse au dispărut aproape în întregime din liniile reproducătoare ale tărâmului.

52:3.5 (593.4) Progenitura Adamică nu se amestecă niciodată cu viţele inferioare ale raselor evolutive. Planul divin nu prevedea nici ca Adam sau Eva Planetari să se împreuneze personal cu popoarele evolutive. Proiectul de a ameliorare al rasei este sarcina progeniturii,

însă descendenţii Fiicelor şi ai Fiilor Materiali sunt mobilizaţi cu generaţii înainte de a se fi inaugurat serviciul de amalgamare rasială.

52:3.6 (593.5) Când plasma vitală adamică este transmisă raselor muritoare, rezultă o înălţare imediată a capacităţii lor intelectuale şi o accelerare a progresului lor spiritual. Se produce, de asemenea, de obicei, o ameliorare fizică. Pe o lume medie, distribuirea postadamică este o epocă de mari invenţii, de control al energiei, şi de dezvoltare mecanică. Este era în care apar industrii multiforme şi un control al forţelor naturale. Este vârsta de aur a explorării şi a dominării finale a planetei. O mare parte a progresului material al unei lumi se efectuează pe parcursul acestei perioade iniţiale a dezvoltării ştiinţelor fizice, mai exact în epoca care este traversată în prezent de Urantia. Lumea voastră este în urmă cu o întreagă perioadă de cârmuire divină, şi chiar mai mult, faţă de programul planetar mediu.

52:3.7 (593.6) Către sfârşitul perioadei domniei adamice pe o planetă normală, rasele sunt practic amalgamate, astfel încât se poate proclama cu adevărat că „Dumnezeu a făcut un singur sânge din toate naţiunile” şi că Fiul său „a dat o aceeaşi culoare tuturor popoarelor”. Culoarea rasei amalgamate este de o nuanţă puţin măslinie a tentei violete, „albul” rasial al sferelor.

52:3.8 (593.7) Oamenii primitivi sunt în principal carnivori. Fiicele şi Fiii Materiali nu mănâncă carne însă, după câteva generaţii, descendenţii lor gravitează în general către nivelul omnivor, cu toate că grupuri întregi dintre ei continuă uneori să se abţină de la consumul de carne. Această dublă origine a raselor postadamice explică cum fiinţele umane cu sânge amestecat prezintă vestigii

anatomice provenind atât din grupurile animale carnivore, cât şi erbivore.

52:3.9 (593.8) În cei zece mii de ani care urmează amalgamării rasiale, rasele rezultante arată diverse grade de fuziune anatomică. Anumite neamuri poartă mai mult urmele ascendenţei lor vegetariene, iar altele prezintă mai mult trăsături distinctive şi caracteristici fizice ale procreatorilor lor evolutivi carnivori. Majoritatea raselor lumii devine în curând omnivoră, şi se hrăneşte cu o gamă largă de alimente, provenind atât din regnul animal, cât şi din regnul vegetal.

52:3.10 (594.1) Epoca postadamică este distribuirea internaţionalismului. Sarcina de amestecare a raselor fiind aproape îndeplinită, naţionalismul creşte şi fraternitatea oamenilor începe cu adevărat să se materializeze. Guverne reprezentative tind să înlocuiască formele de domnie monarhice şi patriarhale. Sistemul educativ se construieşte la scară mondială, iar limbile raselor cedează progresiv locul limbii poporului violet. Pacea şi cooperarea universale sunt rar atinse înainte ca rasele să fie destul de bine amalgamate şi să vorbească o limbă comună.

52:3.11 (594.2) Pe parcursul ultimelor secole ale epocii postadamice, un nou interes se manifestă pentru artă, muzică şi literatură, şi această trezire mondială este un semnal care precede apariţia unui Fiu Magistral. Dezvoltarea care încununează această eră este interesul universal pentru realităţile intelectuale, pentru adevărata filozofie. Religia devine mai puţin naţionalistă şi din ce în ce mai mult o chestiune planetară. Noi revelaţii ale adevărului marchează aceste epoci, şi Preaînalţii constelaţiilor încep să facă legea în treburile

oamenilor. Se revelează adevărul până la nivelul administraţiei constelaţiilor.

52:3.12 (594.3) Era este caracterizată printr-un mare progres etic; fraternitatea oamenilor este ţelul societăţii. Pacea mondială, încetarea conflictelor dintre rasele şi animozităţile naţionale indică faptul că planeta este pregătită pentru sosirea unui membru din al treilea ordin de filiaţie, un Fiu Magistral.

4. Omul posterior Fiului Magistral

52:4.1 (594.4) La începutul acestei epoci, pe planetele normale şi loiale, rasele muritoare sunt amestecate şi biologic adaptate. Nu există probleme de rasă sau de culoare; toate naţiunile şi toate rasele au literalmente acelaşi sânge. Fraternitatea oamenilor se dezvoltă, şi naţiunile învaţă să trăiască pe pământ în pace şi linişte. O asemenea lume se găseşte în pragul unei mari dezvoltări intelectuale culminante.

52:4.2 (594.5) Când o lume evolutivă devine atât de pregătită pentru epoca magistrală, îşi face apariţia în misiune magistrală un membru al ordinului elevat al Fiilor Avonali. Prinţul Planetar şi Fiii Materiali îşi au originea în universul local; Fiul Magistral soseşte din Paradis.

52:4.3 (594.6) Când Avonalii Paradisului vin pe sferele muritorilor pentru acţiuni judiciare şi doar ca judecători ai unei perioade de domnie divină, ei nu sunt niciodată întrupaţi. Însă atunci când sosesc pentru misiuni magistrale, ei sunt întotdeauna întrupaţi, cel puţin pentru prima misiune, cu toate că nu trec prin experienţa naşterii şi

prin moartea materială a copiilor tărâmului. În cazurile în care ei rămân în calitate de şefi, pot continua să trăiască vreme de câteva generaţii pe anumite planete. Când misiunile lor sunt îndeplinite, ei abandonează viaţa lor planetară şi se întorc la starea lor anterioară de filiaţie divină.

52:4.4 (594.7) Fiecare nouă guvernare divină lărgeşte orizontul religiei revelate, şi Fiii Magistrali extind revelaţia adevărului până la descrierea problemelor universului local şi a tuturor tributarilor săi.

52:4.5 (594.8) După vizita iniţială a unui Fiu Magistral, rasele procedează, în curând, la eliberarea lor economică. Munca cotidiană necesară fiecărui om pentru a-şi asigura independenţa ar lua două ore şi jumătate din timpul vostru. Nu există nici un pericol în eliberarea unor muritori atât de inteligenţi şi etici. Popoare atât de rafinate ştiu bine cum să folosească plăcerile pentru a se ameliora şi a face să progreseze planeta. Pe parcursul acestei epoci, liniile rasiale se purifică şi mai mult prin restrângerea reproducerii indivizilor mai puţin adaptaţi şi mai puţin înzestraţi.

52:4.6 (595.1) Guvernarea politică şi administrarea socială a raselor continuă să se amelioreze. Către sfârşitul epocii, autonomia guvernamentală este destul de bine stabilită. Noi numim autonomie guvernamentală tipul cel mai elevat al guvernului reprezentativ. Lumile în chestiune îi avansează şi îi onorează numai pe şefii şi pe conducătorii cei mai competenţi pentru a-şi asuma responsabilităţi sociale şi politice.

52:4.7 (595.2) În timpul acestei epoci, majoritatea muritorilor lumii este locuită de Ajustori însă, chiar şi atunci, acordarea de Veghetori Divini nu este întotdeauna universal. Ajustorii destinaţi contopirii nu

au fost încă dăruiţi tuturor muritorilor planetari. Creaturile volitive trebuie încă să aleagă faptul de a primi un Veghetor de Mister.

52:4.8 (595.3) În cursul epocilor care încheie această perioadă de cârmuire divină, societatea începe să revină la forme de viaţă mai simplificate. Natura complexă a unei civilizaţii în progres îşi urmează cursul, şi muritorii învaţă să trăiască mai natural şi mai eficient. Această tendinţă creşte cu fiecare epocă succesivă. Este epoca în care înfloresc artele, muzica şi studiile superioare. Ştiinţele fizice au atins deja apogeul dezvoltării lor. Pe o lume ideală, sfârşitul acestei epoci vede plenitudinea unei mari treziri religioase, o iluminare spirituală a întregii lumi. Această trezire generalizată de natură spirituală a raselor este semnalul aşteptat pentru sosirea Fiului de manifestare şi pentru inaugurarea celei de a cincia epoci a muritorilor.

52:4.9 (595.4) Pe numeroase lumi, se întâmplă să nu fie suficientă numai o singură misiune magistrală pentru a pregăti planeta pentru sosirea unui Fiu de Manifestare. În acest caz, va exista un al doilea Fiu Magistral, sau chiar o succesiune, dintre care fiecare va face să progreseze rasele de la o perioadă de guvernare divină la următoarea, până când planeta este gata pentru dăruirea Fiului de Manifestare. Fiii Magistrali pot fi încarnaţi sau nu pentru o a doua misiune şi pentru cele următoare. Însă, indiferent de numărul Fiilor Magistrali care apar - şi pot să existe după Fiul de Manifestare - venirea fiecăruia dintre ei marchează sfârşitul unei domnii divine şi începerea alteia.

52:4.10 (595.5) Aceste cârmuiri ale Fiilor Magistrali durează douăzeci şi cinci până la cincizeci de mii de ani ai timpului Urantiei. Se întâmplă ca unele dintre ele să fie mult mai scurte, şi rareori sunt mai

lungi, însă, de cele mai multe ori, unul dintre aceşti Fii Magistrali se va naşte ca Fiu de Manifestare al Paradisului.

5. Omul posterior Fiului de manifestare

52:5.1 (595.6) Când un anumit nivel de dezvoltare intelectuală şi spirituală este atins pe o lume locuită, un Fiu de efuziune al Paradisului soseşte întotdeauna. Pe lumile normale, el nu apare în trup înainte ca rasele să se fi ridicat la cele mai înalte nivele de inteligenţă şi de progres etic. Însă, pe Urantia, Fiul de Manifestare care era Fiul vostru Creator în persoană, a apărut la sfârşitul domniei adamice, însă nu aceea este ordinea obişnuită a evenimentelor pe lumile spaţiului.
52:5.2 (595.7) Când o lume este gata pentru spiritualizare, soseşte Fiul de Manifestare. Acest Fiu aparţine întotdeauna ordinului Avonal zis Magistral, însă nu şi atunci când Fiul Creator efectuează manifestarea sa finală pe o lume evolutivă, caz care se produce o singură dată în fiecare univers local. Este ceea ce s-a întâmplat când Mihail din Nebadon a apărut pe Urantia pentru a se dărui raselor voastre muritoare. Un astfel de dar nu este rezervat decât unei singure lumi din aproape zece milioane. Toate celelalte lumi progresează spiritual prin manifestarea Fiilor Paradisului din ordinul avonalilor.

52:5.3 (596.1) Fiul de manifestare soseşte pe o lume în care educaţia culturală este foarte avansată. El întâlneşte o rasă spiritual educată, gata să asimileze învăţături superioare şi să aprecieze această misiune

de consacrare. Pe parcursul acestui stadiu, întreaga lume caută cultura morală şi adevărul spiritual. Muritorii acestei guvernări divine au pasiunea de a pătrunde realitatea cosmică şi de a comunica cu realitatea spirituală. Revelaţia adevărului se întinde până la includerea suprauniversului. Sistemele de educaţie şi de guvernare, în întregime noi, se dezvoltă pentru a înlocui regimurile primitive ale timpurilor de demult. Bucuria de a trăi capătă o culoare nouă şi reacţiile vieţii sunt exaltate la nivele celeste de ton şi de nuanţă.

52:5.4 (596.2) Fiul de consacrare trăieşte şi moare pentru înnobilarea spirituală a raselor muritoare ale unei lumi. El stabileşte „calea nouă şi vie"; viaţa sa este o încarnare a adevărului Paradisului în trup muritor - Spiritul Adevărului însuşi - în cunoaşterea căruia toţi oamenii vor fi eliberaţi.

52:5.5 (596.3) Pe Urantia, stabilirea acestei „căi noi şi vii" a fost manifestată atât în fapt, cât şi în adevăr. Izolarea Urantiei în rebeliunea lui Lucifer a suspendat procesul prin care muritorii pot trece direct pe ţărmurile lumilor palat imediat după moarte. Înaintea epocii lui Cristos Mihail pe Urantia, toate sufletele dormeau până la reînvierile judecăţii de ispăşire sau până la reînvierile milenare speciale. Nici Moise însuşi, nu a avut permisiunea să meargă de cealaltă parte a văii morţii înainte de a prilejul unei reînvieri speciale, deoarece Prinţul Planetar decăzut, Caligastia, se opunea acestei eliberări. Însă, din ziua Învierii, muritorii Urantiei pot, din nou, să meargă direct pe sferele morontiale.

52:5.6 (596.4) Pe parcursul reînvierii sale, a treia zi după ce a renunţat la viaţa sa întrupată, Fiul de efuziune urcă la dreapta Tatălui Universal, primeşte asigurarea că misiunea sa de consacrare a fost

acceptată, şi se întoarce la Fiul Creator în sediul universului local. Atunci, Avonalul de consacrare şi Mihailul Creator trimit spiritul lor asociat, Spiritul Adevărului, pe lumea de consacrare. Este ocazia cu care „spiritul Fiului triumfător este revărsat peste toată carnea”. Spiritul-Mamă al Universului participă, de asemenea, la această revărsare a Spiritului Adevărului, şi în acelaşi timp are lor proclamarea edictului de consacrare a Ajustorilor Gândirii. După aceasta, toate creaturile volitive ale acestei lumi, a căror minte este normală, vor primi un Ajustor de îndată ce vor atinge vârsta responsabilităţii morale, aceea a alegerii spirituale.

52:5.7 (596.5) Dacă un Avonal de consacrare ar trebui să se întoarcă pe lumea misiunii sale de manifestare, el nu s-ar întrupa, ci ar veni „în glorie cu oştirile serafice”.

52:5.8 (596.6) Epoca posterioară Fiului de efuziune poate dura între zece şi o sută de mii de ani. Nici o limită arbitrară a timpului nu este impusă acestei ere de cârmuire divină. Este o epocă de mare progres etic şi spiritual. Sub influenţa spirituală a acestor epoci, caracterul uman trece prin transformări uluitoare şi suportă o dezvoltare fenomenală. Devine posibilă punerea în practică a regulii de aur. Învăţăturile lui Isus sunt cu adevărat aplicabile într-o lume de muritori care a primit instruirea preliminară care precede manifestarea Fiilor cu călăuzirile lor care înnobilează caracterul şi maturizează cultura.

52:5.9 (596.7) Pe parcursul acestei ere, problemele bolii şi ale delicvenţei sunt practic rezolvate. Degenerescenţa a fost deja larg eliminată prin reproducerea selectivă. Boala a fost practic învinsă prin înaltele calităţi de rezistenţă ale neamurilor adamice şi prin inteligenta aplicare mondială a descoperirilor făcute în domeniul ştiinţelor fizice

de-a lungul epocilor precedente. Pe parcursul acestei perioade, durata vieţii se creşte mult peste echivalentul a trei sute de ani ai timpului Urantiei.

52:5.10 (597.1) Supravegherea guvernamentală se atenuează progresiv pe parcursul acestei epoci. Încep să funcţioneze adevărate guverne autonome. Este tot mai puţin necesar să se promulge legi restrictive. Departamentele militare de rezistenţă naţională sunt pe cale de dispariţie; era armoniei internaţionale vine cu adevărat. Există numeroase naţiuni, în principal determinate de geografia pământurilor lor, însă doar o singură rasă, o singură limbă şi o singură religie. Treburile muritorilor sunt aproape utopice. Este cu adevărat o epocă mare şi glorioasă.

6. Epoca posterioară conacrării pe Urantia

52:6.1 (597.2) Fiul de consacrare este Prinţul Păcii. El soseşte cu mesajul „Pace pe pământ şi înţelegere între oameni". Pe lumile normale, este o perioadă aducătoare de pace generală în lume; naţiunile nu mai propovăduiesc războiul, însă aceste influenţe salutare nu au însoţit venirea Fiului vostru de consacrare, Cristos Mihail. Urantia nu procedează conform ordinii normale. Lumea voastră nu păşeşte în pas cu procesiunea planetară. Când Maestrul vostru era pe pământ, el şi-a prevenit discipolii că sosirea sa nu aducea domnia obişnuită a păcii pe Urantia. El le-a explicat clar că „vor fi războaie şi zvonuri de războaie" şi că unele naţiuni se vor ridica împotriva altor

naţiuni. La un moment dat, el a spus: „să nu credeţi că am venit ca să aduc pacea pe pământ”.

52:6.2 (597.3) Chiar şi pe lumile evolutive normale, nu este uşor să se realizeze înfrăţirea mondială a oamenilor. Pe o planetă ca Urantia, unde domnesc confuzia şi dezordinea, această împlinire cere mult mai mult timp şi necesită un efort mult mai mare. Este aproape imposibil unei evoluţii sociale să ajungă, fără ajutor exterior, la aceste rezultate fericite pe o sferă spiritual izolată. Revelaţia religioasă este esenţială pentru realizarea fraternităţii pe Urantia. Isus a indicat corect calea de a se atinge imediat fraternitatea spirituală. Însă realizarea fraternităţii sociale pe lumea voastră depinde mult de realizarea transformărilor personale şi de ajustările planetare următoare:

52:6.3 (597.4) 1. *Fraternitate socială.* Înmulţirea contactelor sociale internaţionale şi inter-rasiale şi a asocierilor fraterne prin călătorii, prin comerţ şi prin jocuri competitive. Dezvoltarea unui limbaj comun şi proliferarea polilingviştilor, schimburile naţionale şi rasiale de studenţi, de profesori, de industriaşi şi de filozofi religioşi.

52:6.4 (597.5) 2. *Fecundarea prin încrucişare a gândirii.* Fraternitatea este imposibilă pe o lume ai cărei locuitori sunt prea primitivi pentru a recunoaşte nebunia unui egoism pe care nimic nu îl potoleşte. Este nevoie de un schimb de literatură internaţională şi rasială; fiecare rasă trebuie să se familiarizeze cu gândirea tuturor celorlalte rase, fiecare naţiune trebuie să cunoască sentimentele tuturor naţiunilor; ignoranţa creează suspiciune, iar suspiciunea este incompatibilă cu atitudinea esenţială a simpatiei şi a iubirii.

52:6.5 (597.6) 3. *Trezirea etică.* Doar conştiinţa etică poate demasca imoralitate intoleranţei umane şi păcatul luptelor fraticide. Doar o conştiinţă morală poate condamna răul invidiei naţionale şi pizmei rasiale. Doar nişte fiinţe morale vor căuta întotdeauna clarviziunea spirituală care este esenţială pentru a trăi regula de aur.

52:6.6 (598.1) 4. *Înţelepciunea politică.* Maturitatea emotivă este indispensabilă pentru auto-control. Doar maturitatea emotivă garantează că tehnicile internaţionale de judecată civilizată se vor substitui arbitrajului barbar al războiului. Oamenii de stat înţelepţi vor lucra într-o bună zi pentru bunăstarea omenirii, chiar şi atunci când se vor strădui să promoveze interesul grupurilor lor naţionale şi rasiale. Iscusinţa politică egoistă duce la sinucidere, la distrugerea tuturor calităţilor care asigură supravieţuirea grupurilor planetare.

52:6.7 (598.2) 5. *Clarviziunea spirituală.* În cele din urmă fraternitatea oamenilor este bazată pe recunoaşterea paternităţii lui Dumnezeu. Maniera cea mai rapidă de a realiza fraternitatea oamenilor pe Urantia este de a efectua transformarea spirituală a omenirii de astăzi. Singura tehnică de accelerare a tendinţei naturale a evoluţiei sociale constă în exercitarea unei presiuni spirituale de sus, ceea ce intensifică clarviziunea morală, mărind totodată capacitatea sufletului tuturor oamenilor de a-i înţelege şi de a-i iubi pe toţi semenii lor. Înţelegerea reciprocă şi iubirea fraternă sunt factori civilizatori transcendenţi şi factori puternici în realizarea mondială a fraternităţii oamenilor.

52:6.8 (598.3) Dacă aţi putea fi transportaţi de pe lumea voastră rămasă în urmă şi plină de confuzie pe vreo planetă normală aflată

acum în epoca posterioară Fiului de consacrare, voi v-aţi crede că aţi fost transferaţi în cerul menţionat în tradiţiilor voastre. Greu vă va veni să credeţi că observaţi acţiunile evolutive normale ale unei sfere locuite de oameni. Aceste lumi sunt plasate în circuitele spirituale ale tărâmului lor. Ele beneficiază de toate avantajele teledifuziunilor universului lor şi de serviciile reflexivităţii ale suprauniversului lor.

7. Omul posterior Fiilor Instructori

52:7.1 (598.4) Ordinul de filiaţie care urmează apoi pe lumile evolutive medii este acela al Fiilor Învăţători ai Trinităţii, divinii Fii ai Trinităţii Paradisului. Noi constatăm din nou că Urantia nu este în cadenţă cu sferele ei surori şi de aceea acel Isus al vostru a făgăduit să se întoarcă. El îşi va îndeplini, cu siguranţă, făgăduiala, însă nimeni nu ştie dacă venirea sa va precede sau va urma apariţia pe Urantia a unui Fiu Magistral sau a Fiilor Învăţători.

52:7.2 (598.5) Fiii Învăţători vin în grup pe lumile care se spiritualizează. Un Fiu Învăţător planetar este asistat şi sprijinit de şaptezeci de fii primari, doisprezece fii secundari, şi trei membrii aleşi dintre cei mai elevaţi şi cei mai experimentaţi din ordinul suprem al Daynalilor. Acest corp rămâne câtva timp pe lumile respective, destul de mult pentru a efectua tranziţia dintre epocile evolutive şi era luminii şi vieţii, nu mai puţin de o mie de ani ai timpului planetar, şi adesea mult mai mult. Această misiune este o contribuţie a Trinităţii la eforturile anterioare ale tuturor personalităţilor divine care şi-au slujit pe lângă o lume locuită.

52:7.3 (598.6) Revelaţia adevărului se extinde acum la universul central şi la Paradis. Rasele devin înalt spirituale. Un mare popor a evoluat şi o mare epocă se apropie. Sistemele educative, economice şi administrative ale planetei suportă transformări radicale. Se stabilesc noi valori şi noi relaţii. Împărăţia cerurilor apare pe pământ, şi gloria lui Dumnezeu se răspândeşte în această lume.
52:7.4 (598.7) Este distribuirea în care un mare număr de muritori sunt transferaţi direct dintre cei vii pe lumile morontiale. Pe măsură ce era Fiilor Învăţători ai Trinităţii progresează, loialitatea spirituală a muritorilor timpului devine tot mai universală. Moartea naturală devine din ce în ce mai puţin frecventă, în măsura în care Ajustorii fuzionează tot mai mult cu subiectele lor pe parcursul vieţii lor în trup. Planeta sfârşeşte prin a fi clasată ca aparţinând ordinului primar modificat al ascensiunii muritorilor.

52:7.5 (599.1) Viaţa pe parcursul acestei ere este agreabilă şi benefică. Degenerescenţa şi elementele antisociale, la sfârşitul acestei lungi lupte evolutive au fost practic eliminate. Durata vieţii se apropie de cinci sute de ani ai Urantiei, şi nivelul de creştere a reproducerii raselor este inteligent controlat. Apare o ordine socială în întregime nouă; subzistă încă mari diferenţe între oameni, însă starea societăţii se apropie de idealurile de fraternitate sociale şi de egalitate spirituală. Guvernele reprezentative tind să dispară, şi lumea trece sub legea autocontrolului individual. Funcţiunea guvernului se orientează, în principal, către scopurile colective ale administrării sociale şi ale coordonării economice. Epoca de aur avansează rapid; ţelul temporal al îndelungatei şi intensei lupte planetare pentru evoluţie se întrevede

bine. Răsplata timpurilor va fi curând primită. Înţelepciunea zeilor este pe punctul de a se manifesta.

52:7.6 (599.2) Pe parcursul acestei epoci, administrarea fizică a unei lumi cere o oră pe zi din timpul fiecărui individ adult, vrem să spunem o oră a timpului Urantiei. Planeta este în strâns contact cu treburile universului, şi locuitorii săi pot să recepţioneze ultimele teledifuziuni cu un interes la fel de viu ca acela pe care voi îl manifestaţi astăzi pentru ultimele ediţii ale jurnalelor voastre cotidiene. Aceste rase se ocupă cu o mie de lucruri interesante necunoscute pe lumea voastră.

52:7.7 (599.3) Adevărata loialitate planetară faţă Fiinţa Supremă se dezvoltă tot mai mult. Generaţie după generaţie, un număr crescut de indivizi ai rasei intră în rând cu cei care practică dreptatea şi trăiesc compasiunea. Încet, dar sigur, lumea este câştigată de partea serviciului bucuros al Fiilor lui Dumnezeu. Greutăţile fizice şi problemele materiale au fost în mare parte rezolvate. Planeta este pregătită pentru viaţa superioară şi pentru o existenţă mai stabilă.

52:7.8 (599.4) Din timp în timp, pe parcursul domniei lor, Fiii Învăţători continuă să vină pe aceste lumi pacifice. Ei nu părăsesc o lume înainte de a fi asiguraţi că planul evolutiv se derulează fără nici un obstacol pe planeta respectivă. Un Fiu Magistral de judecată însoţeşte, în general, pe Fiii Învăţători în misiunile lor succesive, în timp ce un alt Fiu din acelaşi ordin activează în momentul plecării lor, şi aceste acţiuni judecătoreşti continuă din epocă în epocă pe tot parcursul regimului muritor al timpului şi spaţiului.

52:7.9 (599.5) Fiecare misiune nouă a Fiilor Învăţători ai Trinităţii ridică această lume celestă pe culmi tot mai înalte de înţelepciune, de spiritualitate şi de iluminare cosmică, însă nobilii nativi ai acestei sfere sunt încă finiţi şi muritori; nimic nu este perfect, însă vedem dezvoltându-se o calitate de cvasiperfecţiune în operaţiunile unei lumi imperfecte şi în viaţa locuitorilor ei umani.

52:7.10 (599.6) Fiii Învăţători ai Trinităţii pot reveni de nenumărate ori pe aceeaşi lume însă, mai devreme sau mai târziu, în raport cu sfârşitul uneia din misiunile lor, Prinţul Planetar este înălţat la poziţia de Suveran Planetar, iar Suveranul Sistemic apare pentru a proclama intrarea acestei lumi în era luminii şi vieţii.

52:7.11 (599.7) În ceea ce priveşte concluzia misiunii finale a Fiilor Învăţători (cel puţin conform cronologiei unei lumi normale) Ioan a scris: „văd noi ceruri şi un nou pământ şi noul Ierusalim coborând de lângă Dumnezeu, din cer, împodobit ca o mireasă pregătită pentru mire”.

52:7.12 (600.1) Este acelaşi pământ reînnoit, stadiul planetar avansat pe care clarvăzătorul din vechime, care a avut viziunea, l-a descris astfel: „căci, la fel cum noile ceruri şi noul pământ pe care le voi face vor rămâne în faţa mea, tot astfel veţi supravieţui voi şi copiii voştri; şi se va întâmpla ca de la o nouă lună la alta şi din Sabat în Sabat tot ce este întrupat va veni să se prosterneze în faţa mea, spune Domnul”.

52:7.13 (600.2) Muritorii acestei epoci sunt descrişi ca „o generaţie aleasă, un sacerdoţiu regal, o naţiune sfântă, un popor elevat; iar voi veţi cânta omagii celui care v-a chemat din întuneric spre această minunată lumină”.

52:7.14 (600.3) Indiferent de istoria naturală specială a unei planete individuale şi de faptul că o împărăţie a fost în întregime loială, pângărită de rău sau blestemată de păcat - puţin importă antecedentele - mai devreme sau mai târziu graţia lui Dumnezeu şi sprijinul îngerilor vor anunţa ziua venirii Fiilor Învăţători ai Trinităţii; şi plecarea lor ca urmare a misiunii lor finale va inaugura vârsta superbă a luminii şi vieţii.
52:7.15 (600.4) Toate lumile Sataniei pot să împărtăşească experienţa celui care scrie: „cu toate acestea, potrivit cu promisiunea lui, noi vom atinge noi ceruri şi un pământ nou, unde domneşte dreptatea. Astfel, prea iubiţilor, văzând că voi speraţi aceste lucruri, vegheaţi să fiţi găsiţi în pace, neprihăniţi şi ireproşabili”.

52:7.16 (600.5) Plecarea corpului Fiilor Învăţători, la sfârşitul primei lor domnii sau a unei domnii subsecvente, anunţă aurora erei luminii şi vieţii - pragul de tranziţie dintre timp şi anticamera eternităţii. Realizarea planetară a acestei ere de lumină şi de viaţă depăşeşte cu mult cele mai dragi speranţe ale muritorilor Urantiei, ale căror concepte referitoare la viaţa viitoare nu se extind dincolo de cele îmbrăţişate de credinţele religioase care descriu cerul ca fiind destinul imediat şi ţelul final al muritorilor supravieţuitori.

52:7.17 (600.6) [Prezentat de un Puternic Mesager ataşat temporar statutului major al lui Gabriel.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 52 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 54 >>

Capitolul 53

Rebeliunea lui Lucifer

53:0.1 (601.1) LUCIFER era un strălucitor Fiu Lanonandek principal al Nebadonului. El avea experienţa slujirii în numeroase sisteme, a fost un înalt consilier al grupul său şi s-a distins prin înţelepciunea, prin inteligenţa şi prin eficienţa sa. Lucifer purta numărul 37 din ordinul său. Când a fost împuternicit de Melchizedeki şi ales dintre peste şapte sute de mii de personalităţi din specia sa, el a fost desemnat ca unul din o sută dintre cei mai capabili şi mai strălucitori. De la acest început magnific , prin rău şi prin greşeli, el s-a lăsat pradă păcatului şi se numără acum printre cei trei Suverani Sistemici ai Nebadonului care au cedat presiunii eului şi s-au dedat sofismelor falsei libertăţi personale - refuzul de a se supune universului, neglijarea obligaţiilor fraterne, orbirea faţă de relaţiile cosmice.

53:0.2 (601.2) Universul Nebadonului, domeniul lui Cristos Mihail, comportă zece mii de sisteme de lumi locuite. În toată istoria Fiilor Lanonandeki, în întreaga lor lucrare printre aceste mii de sisteme şi în sediul universului, nu se găsesc decât trei Suverani Sistemici care au încălcat vreodată legile guvernului Fiului Creator.

1. Şefii rebeliunii

53:1.1 (601.3) Lucifer nu era un ascender, ci un Fiu creat al universului local şi s-a spus despre el: „Erai perfect în toate căile tale din ziua în care ai fost creat, până în ziua în care nejusteţea a fost găsită în tine". El a rămas de multe ori în consiliu cu Preaînalţii Edentiei. Şi Lucifer domnea „pe sfântul munte al lui Dumnezeu", muntele administrativ al Jerusemului, deoarece el era administratorul şef al marelui sistem de 607 lumi locuite.
53:1.2 (601.4) Lucifer era o fiinţă magnifică, o personalitate strălucitoare; el urma imediat după Părinţii Preaînalţi ai constelaţiilor în ierarhia autorităţii universale. În ciuda transgresiunii lui Lucifer, inteligenţele subordonate şi-au înfrânat orice lipsă de respect şi de nesupunere înainte de manifestarea lui Mihail pe Urantia. Chiar şi în epoca reînvierii lui Moise, arhanghelul Mihail „nu a adus împotriva lui o judecată acuzatoare, ci a spus, pur şi simplu: „Judecătorul să te judece". Judecata în aceste probleme aparţine Celor Îmbătrâniţi de Zile, conducătorii suprauniversului.
53:1.3 (601.5) Lucifer este acum Suveranul decăzut şi deportat al Sataniei. Contemplarea de sine este cu adevărat dezastruoasă, chiar

pentru personalităţile elevate ale lumii celeste. Se spune despre Lucifer: „Inima ta s-a înnobilat datorită frumuseţii tale; tu ai corupt inteligenţa ta din cauza splendorii tale”. Profetul vostru de altă dată a văzut trista sa situaţie când a scris: „Cum ai căzut din cer, o Lucifer, fiu al dimineţii! Cum te-ai abătut, tu care ai îndrăznit să aduci confuzie în atâtea lumi!”

53:1.4 (602.1) S-a auzit foarte puţin vorbindu-se de Lucifer pe Urantia, deoarece el l-a desemnat pe Satan, primul său locotenent, pentru a-i pleda cauza pe planeta voastră. Satan era membru al grupului primar al lanonandekilor, însă nu a exercitat niciodată funcţiunile de Suveran Sistemic. El a intrat pe deplin în insurecţia lui Lucifer. „Diavolul” nu este altul decât Caligastia, Prinţul Planetar depus al Urantiei şi fiul ordinului secundar al Lanonandekilor. În epoca în care Mihail era încarnat pe Urantia, iar Lucifer, Satan şi Caligastia s-au aliat să facă să eşueze misiunea sa de efuziune, însă au suportat un mare eşec.

53:1.5 (602.2) Abaddon era şeful statului major al lui Caligastia. El şi-a urmat maestrul în rebeliune, şi a acţionat de atunci în calitate de şef administrativ al rebelilor de pe Urantia. Belzebut era şeful medienilor neloiali care s-au aliat forţelor trădătorului Caligastia.

53:1.6 (602.3) În cele din urmă, dragonul a devenit simbolul reprezentativ al acestor trei personalităţi rele. Cu prilejul triumfului lui Mihail, „Gabriel a coborât din Salvington şi a legat dragonul (toţi şefii rebeli) pentru o epocă”. În ceea ce priveşte rebelii serafici ai Jerusemului, despre ei este scris: „Iar pe îngerii care nu au păstrat prima lor stare, dar care au abandonat propriul lor lăcaş, i-a înlănţuit în tenebre, ţinându-i pentru judecata marii zile”.

2. Cauzele rebeliunii

53:2.1 (602.4) Lucifer şi primul său asistent, Satan, domniseră asupra Jerusemului vreme de peste cinci mii de ani, când în inima lor au început să se ridice contra Tatălui Universal şi a Fiului său Mihail, pe atunci viceregent al Nebadonului.

53:2.2 (602.5) Nu existau condiţii particulare sau speciale în sistemul Sataniei pentru a sugera sau a favoriza o rebeliune. Noi credem că ideea s-a născut şi s-a conturat în mintea lui Lucifer şi că el ar fi putut fi instigatorul unei astfel de rebeliuni, indiferent unde ar fi fost staţionat. Lucifer a început prin a-şi anunţa planurile lui Satan, însă i-au fost necesare mai multe luni pentru a corupe mintea strălucitorului şi abilului său asociat. Cu toate acestea, când Satan a fost convertit la teoriile rebele, el a devenit un partizan plin de zel şi serios al „afirmării de sine şi al libertăţii".

53:2.3 (602.6) Nimeni nu i-a sugerat niciodată lui Lucifer să se răscoale; ideea de a se afirma în opoziţie cu voinţa lui Mihail şi cu planurile Tatălui Universal, astfel cum erau ele reprezentate de Mihail, a luat naştere în propria sa minte. Relaţiile sale cu Fiul Creator au fost strânse şi întotdeauna cordiale. Nicicând înainte de a-şi exalta propria sa minte, Lucifer nu şi-a exprimat aşa deschis nemulţumirile legate de administrarea universului. În ciuda tăcerii sale şi timp de peste o sută de ani ai timpului standard, Uniunile de Zile ale Salvingtonului informaseră Uversa, prin reflectivitate, că nu toate erau în ordine în mintea lui Lucifer. Această informaţie a fost,

de asemenea, comunicată Fiului Creator şi Părinţilor Constelaţiei Norlatiadekului.

53:2.4 (602.7) În toată această perioadă, Lucifer a început să critice, tot mai mult, întregul plan de administrare al universului, profesând în acelaşi timp o sinceră loialitate faţă de Şefii Supremi. El şi-a manifestat pe faţă prima sa infidelitate cu ocazia unei vizite a lui Gabriel pe Jerusem, cu câteva zile înainte de a proclama deschis Declaraţia Luciferiană de Liberate. Gabriel a fost atât de profund impresionat prin certitudinea unei revolte iminente, încât a plecat imediat pe Edentia pentru a discuta cu Părinţii Constelaţiei despre măsurile ce trebuiesc luate în caz de rebeliune deschisă.

53:2.5 (603.1) Este foarte dificil să se citeze cauza sau cauzele exacte care au culminat în cele din urmă cu rebeliunea lui Lucifer. Noi nu suntem siguri decât de un lucru: că primele începuturi, indiferent cum au fost ele, şi-au avut originea în mintea lui Lucifer. Probabil a existat o mândrie de sine, care s-a nutrit pe sine până la a-l înşela pe Lucifer asupra sieşi, astfel încât el s-a convins cu adevărat, o anumită perioadă de timp, că rebeliunea sa proiectată ar fi acţionat efectiv pentru binele sistemului, şi poate chiar şi al universului. În momentul în care realizarea planurilor sale a fost dezvoltată până în punctul deziluzionării, el mersese deja prea departe pentru ca orgoliul său originar făcător de dezordine să-i mai permită să se oprească. Într-un anumit punct al acestei experienţe, el a încetat să fie sincer şi răul s-a transformat în păcat voluntar şi deliberat. Conduita ulterioară a acestui strălucitor administrator dovedeşte acest lucru. I s-au oferit multă vreme oportunităţi de a se căi, însă doar unii dintre subordonaţii săi au acceptat îndurarea arătată. La cererea Părinţilor Constelaţiei,

Fidelul de Zile al Edentiei, în persoană, a prezentat planul de salvare al lui Mihail pentru aceşti rebeli impenitenţi, însă compasiunea Fiului Creator a fost întotdeauna respinsă şi chiar respinsă cu un dispreţ şi o lipsă de consideraţie tot mai mari.

3. Manifestul lui Lucifer

53:3.1 (603.2) Oricare ar fi fost motivele iniţiale de nelinişte din inima lui Lucifer şi din cea a lui Satan, revolta s-a concretizat sub forma Declaraţiei Luciferiene a Libertăţii. Cauza rebelilor a fost expusă în trei rubrici:

53:3.2 (603.3) 1. *Realitatea Tatălui Universal.* Lucifer pretindea că Tatăl Universal nu există cu adevărat, că gravitaţia fizică şi energia spaţiului erau inerente universului şi că Tatăl era un mit născocit de Fiii Paradisului pentru a le permite să păstreze puterea asupra universurilor lor în numele Tatălui. El a negat că personalitatea este un dar al Tatăl Universal. El a insinuat chiar că finalitarii erau înţeleşi cu Fiii Paradisului pentru a introduce frauda în întreaga creaţie, deoarece ei nu raportau niciodată o idee bine conturată asupra personalităţii actuale a Tatălui, aşa cum poate fi ea distinsă în Paradis. El trata respectul drept ignoranţă. Acuzaţia era categorică, teribilă şi blasfematorie. Fără nici o îndoială, acest atac învăluit contra finalitarilor a fost ceea ce i-a îndemnat pe cetăţenii ascendenţi, atunci prezenţi pe Jerusem, să rămână fermi şi să reziste cu fermitate tuturor acestor propuneri ale rebelilor.

53:3.3 (603.4) 2. *Guvernul universal al lui Mihail-Fiul Creator.* Lucifer susţinea că sistemele locale trebuie să fie autonome. El a protestat contra dreptului lui Mihail, Fiul Creator, de a-şi aroga suveranitatea Nebadonului în numele unui Tată Paradisiac ipotetic şi de a cere tuturor personalităţilor să-şi recunoască supunerea faţă de acest Tată invizibil. El a afirmat că întregul plan de adorare era o stratagemă pentru a servi ambiţia Fiilor Paradisului. El era dispus să îl recunoască pe Mihail ca Tată al său Creator, însă nu ca Dumnezeu şi ca conducător al legitim.
53:3.4 (603.5) El a atacat foarte violent dreptul Celor Îmbătrâniţi de Zile - „potentaţii străini” - de a se amesteca în treburile sistemelor locale şi ale universurilor. El i-a denunţat pe aceşti conducători ca fiind tirani şi uzurpatori. El i-a încurajat pe partizanii săi să creadă că nici unul dintre aceşti şefi nu ar putea face nimic pentru a se amesteca în jocul autonomiei complete, dacă oamenii şi îngerii ar avea curajul de a se afirma şi de a-şi reclama cu răbdare drepturile.
53:3.5 (603.6) El pretindea că agenţii executivi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile pot fi împiedicaţi să acţioneze în sistemele locale, doar prin simplul fapt că indigenii îşi vor afirma independenţa. El a susţinut că nemurirea era inerentă personalităţilor sistemului, că reînvierea era naturală şi automată, şi că toate fiinţele nu erau împiedicate să trăiască etern decât de către actele arbitrare şi injuste ale agenţilor executivi ai Celor Îmbătrâniţi de Zile.

53:3.6 (604.1) 3. *Atacul contra planului universal de instruire a muritorilor ascendenţi.* Lucifer susţinea că se consumă prea mult timp şi energie pentru a-i instrui atât de riguros pe muritorii ascendenţi în principiile administrării universului, principii pe care el le-a

caracterizat ca fiind lipsite de etică şi nesănătoase. El a protestat contra programului obligatoriu de a pregăti timp de epoci întregi pe muritorii spaţiului în vederea vreunui destin necunoscut, şi a semnalat prezenţa pe Jerusem a corpurilor finalitarilor ca o dovadă că aceşti muritori au petrecut milenii de pregătire pentru un destin de pură ficţiune. El a remarcat cu derâdere că aceşti finalitari nu întâlniseră un destin mai glorios decât acela de a fi retrimişi pe umile sfere asemănătoare cu sfera lor de origine lor. El a sugerat că au fost corupţi de un exces de disciplină şi de o pregătire prea prelungită şi că, în realitate, ei îi trădau pe tovarăşii lor muritori, deoarece cooperau acum cu planul de aservire al întregii creaţii, făcând să se creadă în mitul unui destin etern pentru muritorii ascendenţi. El a susţinut că ascenderii trebuiau să se bucure de libertate şi de faptul de a-şi determina ei înşişi soarta. El a sfidat şi condamnat întregul plan de ascensiune al muritorilor prezentat de Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu şi aprobat de Spiritul Infinit.

53:3.7 (604.2) Şi aceasta a fost Declaraţia Libertăţii cu care Lucifer a declanşat orgia lui de tenebre şi de moarte.

4. Izbucnirea rebeliunii

53:4.1 (604.3) Manifestul lui Lucifer a fost proclamat la conclavul anual al Sataniei, pe marea de cristal, în prezenţa mulţimilor reunite ale Jerusemului în ultima zi a anului, în urmă cu aproximativ două sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Satan proclama faptul că se puteau adora forţele universale - fizice, intelectuale şi spirituale - însă

că nu trebuie să existe loialitate decât faţă de Lucifer, şeful actual prezent, „prieten al oamenilor şi al îngerilor” şi „Dumnezeul libertăţii”.

53:4.2 (604.4) Afirmarea de sine a fost strigătul de război al rebeliunii lui Lucifer. Unul dintre principalele argumente ale lui Lucifer a fost următorul: dacă un guvern autonom era bun şi drept pentru Melchizedeki şi pentru alte grupuri, el era, de asemenea, bun pentru toate ordinele de inteligenţe. El a început cu stăruinţă să recomande „egalitatea minţii” şi „fraternitatea inteligenţei”. El a susţinut că orice guvern trebuia să se limiteze la planetele locale şi la confederaţia lor voluntară în sistemele locale. El a refuzat toate celelalte supravegheri. El a promis Prinţilor Planetari că vor guverna lumile lor în calitate de şefi supremi. El a recuzat sediul constelaţiei ca fiind locul de amplasare a activităţilor legislative şi denunţat capitala universului ca fiind centru director a problemelor judiciare. El a susţinut că toate aceste funcţiuni guvernamentale ar trebui să fie concentrate pe capitalele sistemelor şi a început să stabilească propria sa adunare legislativă şi a organizat propriile sale tribunale, sub jurisdicţia lui Satan, iar el a prescris ca prinţii lumilor apostate să facă la fel.

53:4.3 (604.5) Întregul cabinet administrativ al lui Lucifer a trecut, în bloc, în tabăra sa; membrii săi au fost public delegaţi ca agenţi administrativi ai noului şef „al lumilor şi al sistemelor eliberate”.

53:4.4 (605.1) Au existat două rebeliuni anterioare în Nebadon, însă în constelaţii îndepărtate. Lucifer a susţinut că aceste insurecţii au eşuat deoarece majoritatea fiinţelor inteligente nu şi-au urmat şefii. El a afirmat că „majoritatea guvernează” şi că „mintea este infailibilă”.

Libertatea pe care i-o dădeau cârmuitorii universului a susţinut aparent numeroase din pretenţiile sale nefaste. El şi-a sfidat toţi superiorii şi, în acelaşi timp, ei nu au părut să-şi îndrepte atenţia asupra acestor acţiuni. El a fost liber să-şi urmeze planul său seducător fără nici o stavilă sau control.

53:4.5 (605.2) Lucifer a indicat toate amânările pline de îndurare ale justiţiei ca o dovadă că guvernul Fiilor Paradisului era incapabil să oprească rebeliunea. El a început să sfideze deschis şi cu aroganţă pe Mihail, pe Emmanuel şi pe Cei Îmbătrâniţi de Zile, apoi a prezentat absenţa lor de reacţie ca o dovadă pozitivă că guvernele universului şi ale suprauniversului erau neputincioase.

53:4.6 (605.3) Gabriel era prezent, în persoană, în tot cursul acestor dezbateri neloiale, şi a anunţat pur şi simplu că în momentul oportun va vorbi pentru Mihail, că alegerea tuturor fiinţelor va fi liberă şi în nici un caz silită şi că „guvernul Fiilor pentru Tată nu dorea loialitate şi devotament decât dacă ele erau voluntare, dăruite din toată inima şi ferite de sofisme”.

53:4.7 (605.4) Lui Lucifer i s-a permis să stabilească guvernul său rebel şi să-l organizeze complet înainte ca Gabriel să facă cel mai mic efort de a contesta dreptul la secesiune sau pentru a contracara propaganda rebelă. Dimpotrivă, Părinţii Constelaţiilor au mărginit imediat la sistemul Sataniei acţiunea personalităţilor lipsite de loialitate. Această întârziere a fost, cu toate acestea, o perioadă de mari tribulaţii şi de încercări pentru fiinţele loiale ale întregii Satanii. Totul a fost haotic vreme de câţiva ani şi a domnit o mare confuzie pe lumile casă.

5. Natura conflictului

53:5.1 (605.5) Atunci când rebeliunea Sataniei a izbucnit, Mihail s-a sfătuit cu fratele său Paradisiac, Emmanuel. Ca urmare a acestei importante convorbiri, Mihail a declarat că va urma politica care a caracterizat modalitatea sa de a trata aceste răscoale similare în trecut şi va adopta o atitudine de neamestec.

53:5.2 (605.6) În epoca acestei rebeliuni, şi a celor două precedente, nu exista autoritate suverană şi personală în universul Nebadonului. Mihail conducea prin drept divin, ca locţiitor al Tatălui Universal, nu încă în virtutea propriului său drept personal. El nu împlinise încă cariera sa de consacrare; el nu fusese încă investit cu „întreaga putere din ceruri şi de pe pământ”.

53:5.3 (605.7) De la izbucnirea rebeliunii până în ziua urcării sale pe tron, ca cârmuitor suveran al Nebadonului, Mihail nu a intervenit niciodată contra forţelor rebele ale lui Lucifer. El le-a lăsat să se desfăşoare liber timp de aproape două sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Cristos Mihail posedă acum ample puteri, precum şi autoritatea de a regla rapid, şi chiar sumar, astfel de izbucniri de neloialitate, însă noi ne îndoim că această autoritate supremă îl va incita să acţioneze diferit dacă s-ar mai produce o altă rebeliune asemănătoare.

53:5.4 (605.8) Cum Mihail a ales să rămână la adăpost de războiul actual în rebeliunea lui Lucifer, Gabriel şi-a reunit statul său major personal pe Edentia. Apoi, în consiliu cu cei Preaînalţi, el a decis să

preia comanda oştirilor loiale ale Sataniei. Când Mihail a rămas pe Salvington în timp ce Gabriel a plecat pe Jerusem şi s-a instalat pe sfera dedicată Tatălui - acelaşi Tată Universal căruia Lucifer şi Satan i-au pus la îndoială personalitatea - în prezenţa mulţimilor loiale reunite el a desfăşurat stindardul lui Mihail, emblema materială a guvernului Trinitar al întregii creaţii, cele trei cercuri concentrice albastre pe fond alb.

53:5.5 (606.1) Emblema lui Lucifer era un stindard alb cu un cerc roşu în centrul căruia se găsea un disc negru.

53:5.6 (606.2) ”Şi a fost război în cer; locotenenţii lui Mihail şi îngerii săi au luptat împotriva dragonului (Lucifer, Satan şi prinţii apostaţi); iar dragonul şi îngerii lui rebeli au luptat însă nu au câştigat”. Acest „război în cer” nu a fost o bătălie fizică, un conflict aşa cum se concepe pe Urantia. În primele timpuri ale luptei, Lucifer a ţinut în permanenţă discursuri în amfiteatrul planetar. Gabriel îşi stabilise cartierul său general în apropiere, şi de acolo a combătut fără încetare sofismele rebelilor. Diversele personalităţi prezente pe sferă şi care ezitau în luarea unei atitudini, oscilau înainte şi înapoi între aceste discuţii, până când au ajuns la o decizie definitivă.

53:5.7 (606.3) Însă acest război în cer era teribil şi foarte real. El nu oferea vederii nici una dintre acţiunile barbare atât de caracteristice războiului fizic pe lumile fără maturitate, însă conflictul era mult mai implacabil; viaţa materială este cea care este ameninţată în conflictele materiale, însă războiul din ceruri avea legătură cu viaţa veşnică.

6. Un comandant Serafic loial

53:6.1 (606.4) Numeroase personalităţi au realizat multe acţiuni nobile şi inspiratoare de devotament şi de loialitate pe parcursul intervalului dintre declanşarea ostilităţilor şi sosirea noului cârmuitor sistemic cu statul său major, însă cea mai îndrăzneaţă dintre aceste isprăvi de devotament a fost purtarea plină de curaj a lui Manotia, comandantul secund al serafimilor din cartierul general al Sataniei.
53:6.2 (606.5) Când rebeliunea a izbucnit pe Jerusem, şeful oştirilor serafice a îmbrăţişat cauza lui Lucifer. Aceasta explică indubitabil de ce s-au rătăcit un număr atât de mare de serafimi de ordinul al patrulea, administratorii sistemici. Şeful serafic a fost orbit din punct de vedere spiritual de strălucitoarea personalitate a lui Lucifer, ale cărui maniere încântătoare au fascinat creaturile celeste de ordine inferioare. Ele nu puteau pur şi simplu să înţeleagă că era posibil ca o personalitate atât de strălucitoare să apuce pe o cale strâmbă.

53:6.3 (606.6) Nu demult, descriind experienţele asociate atacului rebeliunii lui Lucifer, Manotia spunea: „Clipele mele cele mai însufleţitoare au fost acelea ale emoţionantei aventuri legate de rebeliunea lui Lucifer când, în calitate de comandant secund al serafimilor, am refuzat să particip la proiectata insultare a lui Mihail. Puternicii rebeli încercau să mă distrugă prin intermediul forţelor de legătură pe care le realizaseră. Au existat răscoale formidabile pe Jerusem, însă nici un serafim loial nu a suferit."
53:6.4 (606.7) "Superiorul meu imediat a căzut în greşeală, mi-a revenit mie sarcina de a prelua comanda legiunilor de îngeri ale Jerusemului ca director titular al problemelor serafice confuze ale sistemului. Am fost susţinut moral de Melchizedeki, ajutat cu pricepere de o majoritate de Fii Materiali, abandonat de un imens

grup din propriul meu ordin, însă încurajat magnific de muritorii ascendenţi ai Jerusemului."

53:6.5 (606.8) "Fiind automat întrerupţi de circuitele constelaţiei, prin secesiunea lui Lucifer, noi am depins de loialitatea corpului nostru de învăţături care lansau chemări de ajutor pe Edentia, din sistemul vecin, Rantulia. Noi am constatat că regatul ordinii, al loialităţii intelectuale şi al spiritului adevărului au triumfat, în mod inerent, rebeliunii, afirmării de sine şi pretinsei libertăţi personale. Noi am fost capabili să rezistăm până la sosirea noului Suveran Sistemic, valorosul succesor al lui Lucifer. Imediat după aceea, am fost ataşat corpului de administrare provizorie al Melchizedekilor de pe Urantia şi am preluat jurisdicţia asupra ordinelor serafice loiale ale planetei trădătorului Caligastia. Acesta îşi numise sfera ca membră a sistemului nou proiectat de lumi eliberate şi de personalităţi emancipate propus în infama Declaraţie a Libertăţii emisă de Lucifer în apelul său la „inteligenţele care iubesc libertatea, care gândesc liber şi sunt orientate către viitor în lumile greşit conduse şi rău administrate ale Sataniei".

53:6.6 (607.1) Acest înger este încă în serviciu pe Urantia, unde funcţionează ca şef adjunct al serafimilor.

7. Istoria rebeliunii

53:7.1 (607.2) Rebeliunea lui Lucifer a avut loc la scară sistemică. Treizeci şi şapte de prinţi Planetari separatişti au făcut să treacă, într-o mare măsură, administrările lumilor lor de partea rebelilor. Doar pe

Panoptia, Prinţul Planetar nu a reuşit să antreneze popoarele sale cu el. Pe această lume, şi sub direcţia Melchizedekilor, populaţia s-a aliat susţinerii lui Mihail. Elanora, o tânără femeie al acestui târâm al muritorilor, a preluat conducerea raselor umane, şi nici un singur suflet al acestei lumi sfâşiate de conflict nu s-a înrolat sub stindardul lui Lucifer. Şi de atunci, aceşti panoptieni loiali au servit mereu pe a şaptea lume de tranziţie a Jerusemului în calitate de păzitori şi de constructori pe sfera Tatălui şi pe cele şapte lumi de detenţie care o înconjoară. Panoptienii nu acţionează doar ca veritabili păzitori ai acestor lumi ce execută, de asemenea, ordinele personale ale lui Mihail pentru înfrumuseţarea acestor sfere în vederea vreunei viitoare folosinţe necunoscute. Ei efectuează această muncă zăbovind pe drumul Edentiei.

53:7.2 (607.3) Pe tot parcursul acestei perioade, Caligastia pleda cauza lui Lucifer pe Urantia. Melchizedekii s-au opus cu abilitate Prinţului Planetar apostat, însă sofismele unei libertăţi lipsite de orice limită şi iluziile afirmării de sine aveau toate şansele să înşele toate popoarele primitive ale unei lumi tinere şi puţin dezvoltate.

53:7.3 (607.4) Rebelii nu puteau să-şi facă propaganda lor de secesiune decât prin eforturi personale, deoarece serviciul teledifuziunilor şi toate celelalte mijloace de comunicare interplanetare fuseseră întrerupte prin acţiunea supraveghetorilor sistemici ai circuitelor. Imediat ce insurecţia a izbucnit efectiv, întregul sistem al Sataniei a fost izolat atât de circuitele constelaţiei, cât şi de cele ale universului. În acest timp, agenţi serafici şi Mesageri Solitari au transmis toate mesajele primite sau expediate. Circuitele care ajungeau la lumile decăzute au fost, de asemenea, întrerupte,

astfel încât Lucifer să nu le poată folosi pentru a propaga planul său nefast. Şi aceste circuite nu vor fi restabilite câtă vreme arhirebelul în Satania.

53:7.4 (607.5) Aceasta a fost o rebeliune Lanonandek. Ordinele superioare de filiaţie ale universului local nu s-au raliat secesiunii lui Lucifer, un mic număr de Purtători ai Vieţii staţionaţi pe planetele rebele a fost însă influenţat de rebeliunea prinţilor neloiali. Nici unul dintre Fiii Trinitizaţi nu s-a abătut de la calea dreaptă; Melchizedekii, arhanghelii şi Strălucitoare Stele de Seară au rămas toţi loiali lui Mihail şi, cu ajutorul lui Gabriel, s-au luptat cu vitejie pentru voia Tatălui şi pentru domnia Fiului.

53:7.5 (608.1) Nici una dintre fiinţele originare ale Paradisului nu a fost implicată în ceva neloial. Împreună cu Mesagerii Solitari, ele şi-au stabilit cartierul general pe lumea Spiritului şi au rămas sub comanda Fidelilor de Zile de pe Edentia. Nici unul dintre consiliatori nu a apostat, şi nici măcar un singur Arhivar Celest nu s-a rătăcit, însă un puternic contingent de rebeli a fost detaşat dintre Însoţitorii Morontiei şi Învăţătorii Lumilor Palat.

53:7.6 (608.2) Din ordinul suprem de serafimi, nici un înger nu a fost pierdut, însă din următorul, ordinul superior, un grup mare a fost înşelat şi prins în cursă. Câţiva membrii din ordinul al treilea, acela al îngerilor supraveghetori s-au abătut şi ei de la drumul drept. Tocmai în al patrulea grup, acela al îngerilor administratori, serafimii însărcinaţi în mod normal cu îndatoririle capitalelor sistemice, s-a produs cea mai teribilă ruptură. Manotia a salvat aproape două treimi din ei, însă ceva mai mult de o treime şi-a urmat şeful în rândul

rebelilor. O treime din toţi heruvimii Jerusemului ataşaţi îngerilor administratori a fost pierdută împreună cu serafimii neloiali.

53:7.7 (608.3) Dintre ajutoarele îngereşti planetare, cele care sunt afectate Fiilor Materiali, aproximativ o treime a fost amăgită, şi aproape zece la sută din slujitorii de tranziţie au fost prinşi în cursă. Ioan a avut o viziune simbolică a acestei scene atunci când a scris despre marele dragon roşu: „Şi coada sa va atrage un sfert din stelele cerului şi le va arunca în întuneric”.

53:7.8 (608.4) Pierderile cele mai mari au avut loc în rândurile îngerilor, însă cea mai mare parte a ordinelor inferioare de inteligenţe au fost implicate în lisa de loialitate. Dintre 681.217 de Fii Materiali pierduţi în Satania, optzeci şi cinci la sută au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer. Pe planetele individuale ale căror Prinţi Planetari au fost aliaţi cauzei lui Lucifer, au fost pierdute un mare număr de creaturi mediene.

53:7.9 (608.5) În multe privinţe, această răscoală a fost cea mai întinsă şi cea mai dezastruoasă dintre episoadele asemănătoare din Nebadon. În această insurecţie au fost implicate mai multe personalităţi decât în celelalte două luate la un loc. Şi va rămâne veşnic în dezonoarea emisarilor lui Lucifer şi ai lui Satan faptul de a nu fi cruţat şcolile de instruire ale copiiilor de pe planeta culturală a finalitarilor, ci de a fi căutat, mai degrabă, să corupă mintea în dezvoltare a micuţelor suflete salvate din lumile evolutive prin milostenie.

53:7.10 (608.6) Ascenderii muritori erau vulnerabili, însă au rezistat mai bine decât spiritele inferioare la sofismele rebeliunii. Numeroase

personalităţi ale primelor lumi palat, printre cele care nu au atins fuziunea definitivă cu Ajustorul lor, au decăzut. Însă nici un cetăţean ascendent al Sataniei, aflat cu statut permanent pe Jerusem, nu a participat la rebeliune, şi această absenţă se înscrie în gloria înţelepciunii planului de ascensiune.

53:7.11 (608.7) Oră de oră şi zi de zi, staţiile de teledifuziune ale întregului Nebadon au fost invadate de observatori îngrijoraţi din toate clasele imaginabile de inteligenţe celeste, care citeau cu nesaţ buletinele rebeliunii Sataniei. Ei se bucurau pe măsură ce rapoartele se succedau pentru a descrie loialitatea de neînfrânt a ascendenţilor muritori care, sub direcţia Melchizedekilor lor, rezistau victorios la eforturile conjugate şi prelungite ale tuturor forţelor subtile rele care se reuneau atât de rapid sub stindardul secesiunii şi al păcatului.

53:7.12 (608.8) S-au scurs mai mult de doi ani ai timpului sistemic între începutul „războiului în ceruri” şi instalarea succesorului lui Lucifer. Noul suveran a ajuns, în sfârşit, aterizând pe marea de sticlă cu statul său major. Făceam parte din rezervele mobilizate de Gabriel pe Edentia şi îmi amintesc bine primul mesaj a lui Lanaforge către Tatăl Constelaţiei Norlatiadekului. El spunea: „Nici un cetăţean al Jerusemului nu a fost pierdut. Toţi muritorii ascendenţi au supravieţuit ardentelor tribulaţii şi au ieşit triumfători şi, în întregime victorioşi din proba decisivă”. Acest mesaj a fost trimis pe Salvington, pe Uversa şi în Paradis pentru a asigura că experienţa de supravieţuire a ascensiunii muritorilor constituia cea mai mare siguranţă împotriva rebeliunii şi cea mai bună protecţie contra păcatului. Nobila trupă a Jerusemului număra exact 187.432.811 muritori fideli.

53:7.13 (609.1) Odată cu sosirea lui Lanaforge, arhirebelii au fost detronaţi şi văduviţi de orice putere de guvernare. Li s-a permis, cu toate acestea, să circule liber în Jerusem, pe sferele morontiale şi chiar pe planetele locuite individuale. Ei şi-au urmat eforturile înşelătoare şi seducătoare de a corupe şi rătăci mintea oamenilor şi a îngerilor, însă în ceea ce priveşte munca lor pe muntele administrativ al Jerusemului „locul lor nu a mai fost găsit”.

53:7.14 (609.2) Lucifer era privat de orice autoritate administrativă în Satania, însă nu exista atunci în universul local nici putere pentru a întemniţa acest viclean rebel, nici tribunal pentru a-l anihila. În acea epocă, Mihail nu era încă un domnitor suveran. Cei Îmbătrâniţi de Zile i-au susţinut Părinţii Constelaţiilor, care au preluat comanda guvernului sistemic, însă nu au comunicat nici o decizie ulterioară în numeroasele apeluri încă în curs, în ceea ce priveşte statutul prezent şi soarta viitoare a lui Lucifer, a lui Satan şi a asociaţilor lor.

53:7.15 (609.3) În felul acesta au putut aceşti arhirebeli să cutreiere prin tot sistemul pentru a căuta să facă să pătrundă şi mai mult doctrinele lor de nemulţumire şi de afirmare de sine. Însă, vreme de peste două sute de mii de ani ai Urantiei, ei au fost incapabili să mai înşele vreo o altă lume. Nici o lume a Sataniei nu a fost pierdută de la căderea celor treizeci şi şapte, nici măcar printre lumile celor mai tinere popoare de după rebeliune.

8. Fiul Omului pe Urantia

53:8.1 (609.4) Lucifer şi Satan au cutreierat liber în sistemul Sataniei până la împlinirea misiunii de efuziune a lui Mihail pe Urantia. Ultima dată când s-au găsit împreună pe lumea voastră a fost în momentul asaltului lor conjugat împotriva Fiului Omului.

53:8.2 (609.5) Înainte, atunci când Prinţii Planetari, „Fiii lui Dumnezeu”, se reuneau periodic, „Satan venea şi el”, pretinzând că el reprezintă toate lumile izolate ale Prinţilor Planetari decăzuţi. Însă această liberate pe Jerusem i-a fost refuzată de la manifestarea terminală a lui Mihail. Ca urmare a eforturilor lui Lucifer şi ale lui Satan de a-l corupe pe Mihail în timpul încarnării sale de consacrare, orice urmă de simpatie pentru ei a pierit în toată Satania, adică în afara lumilor păcătoase izolate.

53:8.3 (609.6) Manifestarea lui Mihail a pus capăt rebeliunii lui Lucifer în întreaga Satanie, mai puţin pe planetele Prinţilor Planetari apostaţi. Aceasta a fost semnificaţia experienţei personale a lui Isus, chiar înainte de moartea sa trupească, atunci când a strigat, în prezenţa discipolilor săi: „Şi l-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”. Satan venise cu Lucifer pe Urantia pentru ultima bătălie decisivă.

53:8.4 (609.7) Fiul Omului avea încredere în reuşita sa şi ştia că triumful său pe lumea voastră va stabili pentru totdeauna statutul inamicilor săi seculari, nu numai în Satania, ci şi în celelalte două sisteme în intrase păcatul. Supravieţuirea muritorilor şi siguranţa îngerilor au fost restabilite atunci când Maestrul vostru, răspunzând propunerilor luciferiene, a replicat calm şi cu o siguranţă divină: „În urma mea, Satan”. Acesta a fost, în principiu, adevăratul sfârşit al rebeliunii lui Lucifer. Este adevărat că tribunalele Uversei nu au luat

încă o decizie executivă în ceea ce priveşte apelul lui Gabriel care solicita distrugerea rebelilor, însă nu există nici o îndoială că vor lua o hotărâre la timpul cuvenit, deoarece primele măsuri pentru audierea cazului au fost deja luate.

53:8.5 (610.1) Câtva timp înainte de moartea sa, Fiul Omului îl recunoştea încă pe Caligastia ca fiind, tehnic, Prinţul Planetar al Urantiei. Isus a spus: „Acum are loc judecata acestei lumi, acum va fi dat jos prinţul acestei lumi”. Mai târziu încă, înainte de a împlini opera vieţii sale, el a declarat: „Prinţul acestei lumi este judecat”. Şi este acelaşi prinţ detronat şi discreditat care a fost cândva numit „Dumnezeul Urantiei”.

53:8.6 (610.2) Ultimul act a lui Mihail înainte de a părăsi Urantia a fost de a acorda iertarea sa lui Caligastia şi lui Daligastia, însă ei au refuzat această propunere delicată. Caligastia, Prinţul vostru Planetar apostat, este încă liber să îşi urmeze proiectele sale nefaste pe Urantia, însă nu are absolut deloc puterea de a pătrunde în mintea oamenilor, nici de a se apropia de sufletul lor pentru a-i ispiti şi corupe, dacă oamenii nu doresc cu adevărat să fie blestemaţi de reaua sa prezenţă.

53:8.7 (610.3) Înainte de efuziunea lui Mihail, aceşti domnitori ai întunericului căutau să îşi păstreze autoritatea pe Urantia şi rezistau personalităţilor celeste minore şi subordonate, însă din ziua Învierii trădătorul Caligastia şi asociatul său la fel de demn de dispreţ, Daligastia, sunt servili în faţa maiestăţii divine a Ajustorilor Gândirii ai Paradisului şi ai Spiritului Adevărului protector, spiritul lui Mihail care a fost răspândit peste tot ceea ce este întrupat.

53:8.8 (610.4) Chiar şi aşa, nici un spirit decăzut nu a avut niciodată puterea de a invada mintea şi de a nelinişti sufletul copiilor lui Dumnezeu; nici Satan, nici Caligastia nu au putut niciodată să se atingă sau să se apropie de Fiii lui Dumnezeu prin credinţă. Credinţa este o armură eficientă contra păcatului şi nedreptăţii. Este adevărat că „oricine este născut din Dumnezeu este propriul său păzitor şi cel rău nu îl atinge”.

53:8.9 (610.5) În general, atunci când muritori slabi şi desfrânaţi sunt presupuşi a fi sub influenţa diavolului şi a demonilor, ei sunt pur şi simplu dominaţi de propriile lor tendinţe mărunte şi sunt mânaţi de propriile lor proprietăţi naturale. I se atribuie diavolului numeroase rele care nu îi sunt imputabile lui. Caligastia a rămas relativ neputincios de la trecerea lui Christos.

9. Statutul prezent al rebeliunii

53:9.1 (610.6) La începuturile rebeliunii lui Lucifer, salvarea a fost oferită de Mihail tuturor rebelilor. Tuturor celor care dovedeau o căinţă sinceră, în momentul dobândirii de către el a unei suveranităţi depline asupra universului său, le-a oferit iertarea şi reintegrarea într-un post oarecare de serviciu universal, suveranitatea completă asupra universului său. Nici unul dintre conducători nu a acceptat această ofertă milostivă, însă mii de îngeri şi de fiinţe celeste ale ordinelor inferioare, inclusiv sute de Fii şi Fiice Materiali, au acceptat milostenia proclamată de panoptieni şi au fost reabilitaţi în momentul reînvierii lui Isus acum o mie nouă sute de ani. De atunci, aceste

fiinţe au fost transferate pe lumile jerusemice ale Tatălui unde este tehnic necesar ca ele să fie reţinute până când tribunalele Uversei iau decizia asupra problemei lui Gabriel contra lui Lucifer. Însă nimeni nu se îndoieşte că aceste personalităţi, care se căiesc şi au fost salvate, vor fi excluse de la decretul de anihilare atunci când se va pronunţa verdictul. Aceste suflete în probaţie lucrează acum cu panoptienii pentru a avea grijă de lumea Tatălui.

53:9.2 (611.1) Marele înşelător nu s-a mai întors niciodată pe Urantia din vremea în care a încercat să îl abată pe Mihail de la ţelul desăvârşirii manifestării care trebuia să îl stabilească în mod sigur şi definitiv ca stăpân absolut al Nebadonului. Când Mihail a devenit şeful confirmat al Nebadonului, Lucifer a fost dat în paza agenţilor Celor Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa şi de atunci a rămas prizonier pe satelitul numărul unu al grupului de sfere tranziţionale al Tatălui, care înconjoară Jerusemul. Şi acolo este locul în care şefii altor lumi şi sisteme pot să contemple sfârşitul suveranului lipsit de loialitate al Sataniei. Pavel cunoştea statutul de după contopirea lui Mihail al liderilor rebeli, deoarece el i-a descris pe şefii lui Caligastia ca „o oştire spirituală de răutate în locurile celeste”.

53:9.3 (611.2) Atunci când Mihail a preluat suveranitatea supremă a Nebadonului, el a cerut Celor Îmbătrâniţi de Zile dreptul de a interna toate personalităţile care au luat parte la rebeliunea lui Lucifer, aceasta aşteptând ordonanţele tribunalelor suprauniversale în cazul lui Gabriel *contra* lui Lucifer, care fusese înaintat curţii supreme a Uversei de aproape două sute de mii de ani, după cum măsuraţi voi timpul. În ceea ce priveşte grupul rebelilor capitalei sistemului, Cei Îmbătrâniţi de Zile au dat curs cererii lui Mihail, însă cu o singură

excepţie: Satan avea permisiunea de a face vizite periodice prinţilor apostaţi ai lumilor decăzute, până când un alt Fiu al lui Dumnezeu a fost acceptat de aceste lumi apostate sau până când tribunalele Uversei vor începe să judece cazul lui Gabriel *contra* lui Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan putea să vină pe Urantia, deoarece voi nu aveaţi nici un Fiu rezident având rangul necesar pentru a fi în frunte - nici Prinţ Planetar, nici Fiu Material. De atunci, Machiventa Melchizedek a fost proclamat Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei, şi deschiderea procesului lui Gabriel contra lui Lucifer a dat semnalul pentru inaugurarea sistemelor planetare temporare pe toate lumile izolate. Este adevărat că Satan l-a vizitat periodic pe Caligastia şi alţi prinţi decăzuţi până în momentul prezentelor revelaţii, care coincide cu prima audienţă a procesului lui Gabriel pentru anihilarea arhirebelilor. Satan este acum deţinut necondiţionat pe lumile-închisori ale Jerusemului.

53:9.5 (611.4) De la manifestarea finală a lui Mihail, nimeni în întreaga Satanie nu a dorit să meargă pe lumile-închisori pentru a-i ajuta rebelii internaţi. Şi nici o fiinţă n-a mai fost câştigată de partea cauzei înşelătorului. Timp de nouăsprezece secole, statutul acestor rebeli nu s-a schimbat.

53:9.6 (611.5) Noi nu ne aşteptăm ca prezentele restricţii ale Sataniei să fie ridicate înainte ca Cei Îmbătrâniţi de Zile să fi dispus definitiv în privinţa arhirebelilor. Circuitele sistemice nu vor fi stabilite atâta timp cât Lucifer va rămâne în viaţă. Stând în aşteptare, acesta din urmă, este complet inactiv.

53:9.7 (611.6) Pe Jerusem rebeliunea a luat sfârşit. Ea se sfârşeşte pe lumile decăzute de îndată ce sosesc Fiii divini. Noi credem că toţi

rebelii care vor fi fost în stare să accepte îndurarea, au făcut-o deja. Noi aşteptăm mesajul fulgerător teledifuzat, care îi va priva pe aceşti trădători ai existenţei de personalitate. Noi prevedem că verdictul Uversei se va anunţa prin ordinul de execuţie teledifuzat care îi va anihila aceşti rebeli internaţi. Atunci veţi căuta locul lor, însă nu îi veţi găsi. „Şi cei care te-au cunoscut printre lumi vor fi uimiţi de tine; ai fost o teroare, însă tu nu vei mai exista.” Acesta este modul în care toţi aceşti trădători nedemni „vor deveni ca şi cum nu ar fi fost niciodată”. Toată lumea aşteaptă decretul Uversei.

53:9.8 (611.7) Însă vreme de epoci, cele şapte lumi-închisori de întuneric spiritual din Satania au constituit un avertisment solemn pentru tot Nebadonul. Acest avertisment proclamă elocvent şi efectiv marele adevăr „că drumul celui care încalcă legea este greu”; „că în fiecare păcat se ascunde sămânţa propriei lui distrugeri”; că „răsplata păcatului este moartea”.

53:9.9 (612.1) [Prezentat de Manovandet Melchizedek, ataşat odinioară administraţiei provizorii a Urantiei.]

Cartea Urantia

Capitolul 54

Problemele rebeliunii lui Lucifer

54:0.1 (613.1) OMULUI evolutiv îi vine greu să înţeleagă pe deplin semnificaţia răului, a greşelii, a păcatului şi a inechităţii şi să sesizeze sensul lor. Omului îi trebuie mult până percepe că un contrast dintre perfecţiune şi imperfecţiune produce răul potenţial, că un conflict dintre adevăr şi falsitate creează confuzia şi eroarea; că înzestrarea divină cu liber arbitru, care se exprimă prin alegere, duce la domenii divergente ale păcatului şi ale dreptăţii, iar căutarea perseverentă a divinităţii conduce la împărăţia lui Dumnezeu, în timp ce respingerea sa persistentă duce la domeniile inechităţii.

54:0.2 (613.2) Nu Zeii sunt cei care creează răul sau permit păcatul şi rebeliunea. Răul potenţial există în timp şi într-un univers care îmbrăţişează nivele diferenţiate de semnificaţii şi de valori în ceea ce

priveşte perfecţiunea. Păcatul este potenţial în toate domeniile în care fiinţe imperfecte sunt înzestrate cu facultatea de a alege între bine şi rău. Simpla prezenţă conflictuală a adevărului şi a contra-adevărului, a faptelor şi a falsităţii, constituie potenţialul erorii. Alegerea deliberată a răului constituie păcatul; refuzul voluntar al adevărului este eroarea; urmarea persistentă a păcatului şi a erorii constituie inechitatea.

1. Adevărata şi falsa libertate

54:1.1 (613.3) Dintre toate problemele tulburătoare provenite din rebeliunea lui Lucifer, nici una nu a ocazionat mai multe dificultăţi decât inaptitudinea muritorilor evolutivi imaturi de a distinge între adevărata libertate şi cea falsă.

54:1.2 (613.4) Adevărata liberate este căutarea timpurilor şi răsplata progresului evolutiv. Falsa libertate este amăgirea subtilă a erorii timpului şi a răului spaţiului. Libertatea durabilă este fondată pe realitatea dreptăţii - a inteligenţei, a maturităţii, a fraternităţii şi a echităţii.

54:1.3 (613.5) Libertatea este o tehnică autodistrugătoare a existenţei cosmice atunci când motivaţia ei este neinteligentă, necondiţionată şi necontrolată. Adevărata libertate se raportează progresiv la realitate şi rămâne întotdeauna plină de respect faţă de echitatea socială, de echitatea cosmică, de fraternitatea universală şi de obligaţiile divine.

54:1.4 (613.6) Libertatea este o sinucidere când este separată de dreptatea materială, de justeţea intelectuală, de îngăduinţa socială, de

datoria morală şi de valorile spirituale. Libertatea este inexistentă în afara realităţii cosmice, şi orice realitate a personalităţii este proporţională cu relaţiile ei cu divinitatea.

54:1.5 (613.7) Voinţa autonomă, lipsită de limite, şi exprimarea de sine necontrolată echivalează cu un egoism pe care nu îl îmblânzeşte nimic, o culme a impietăţii. Libertatea neînsoţită de o victorie tot mai mare asupra sinelui este o fantezie a unei imaginaţii de muritor egoist. Libertatea motivată prin sine este o iluzie conceptuală, o crudă amăgire. Desfrâul deghizat sub veşmintele libertăţii este premergătorul unei servitudini abjecte.

54:1.6 (614.1) Adevărata libertate este asociată cu un sincer respect de sine; libertatea falsă este consoarta admiraţiei de sine. Adevărata libertate este rodul stăpânirii de sine; falsa libertate este pretenţia de a te afirma pe tine însuţi. Stăpânirea de sine conduce la serviciul altruist; admiraţia de sine tinde să îl exploateze pe celălalt pentru a asigura avantaje personale individului aflat în greşeală, care este dispus să sacrifice înfăptuirea în dreptate în schimbul posedării unei puteri injuste asupra tovarăşilor săi.

54:1.7 (614.2) Înţelepciunea însăşi nu este divină şi sigură decât dacă orizontul ei este cosmic şi motivaţia spirituală.

54:1.8 (614.3) Nu există o eroare mai mare decât amăgirea de sine, care le face pe fiinţele inteligente să râvnească la exercitarea puterii asupra altor fiinţe, cu scopul de a le priva de libertăţile lor naturale. Regula de aur a echităţii umane se ridică contra tuturor acestor fraude, inechităţi, fapte egoiste şi nedreptăţi. Doar o libertate autentică este veritabilă şi compatibilă cu tărâmul iubirii şi cu acordarea îndurării.

54:1.9 (614.4) Cum ar putea creatura voluntară să îndrăznească să încalce drepturile tovarăşilor ei în numele libertăţii personale, în timp ce Cârmuitorii Supremi ai universului se retrag cu un respect îngăduitor din faţa prerogativelor voinţei şi a potenţialelor personalităţii! În exercitarea presupusei sale libertăţi personale, nici o fiinţă nu are dreptul de a priva o altă fiinţă de privilegiile existenţei care i-au fost conferite de Creatori şi care sunt respectate de toţi asociaţii lor, de subordonaţii lor şi de supuşilor lor loiali.
54:1.10 (614.5) Se prea poate ca omul evolutiv să trebuiască să lupte pentru libertăţile sale materiale contra unor tirani şi asupritori pe o lume a păcatului şi a nedreptăţii sau în cursul primelor timpuri ale unei sfere primitive în evoluţie. Însă nu este astfel nici pe lumile morontiale, nici pe sferele spiritului. Războiul este moştenirea omului evolutiv primitiv, însă pe lumile în care civilizaţia progresează normal, bătălia fizică este discreditată de mult timp ca tehnică de rezolvare a neînţelegerilor rasiale.

2. Zborul libertăţii

54:2.1 (614.6) Cu Fiul şi în Spirit, Dumnezeu a proiectat eterna Havona, şi, de atunci, arhetipul etern de participare coordonată la creaţie - împărtăşirea - a prevalat întotdeauna. Acest arhetip al împărtăşirii este modelul esenţial de urmat de fiecare dintre Fiii şi Fiicele lui Dumnezeu care se duc în spaţiu pentru a încerca să copieze în timp universul central de perfecţiune eternă.

54:2.2 (614.7) Orice creatură, din toate universurile în evoluţie, care aspiră să facă voinţa Tatălui, este destinată să devină partener a Creatorilor timpului-spaţiu în această magnifică aventură a dobândirii perfecţiunii experienţiale. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, Tatăl nu ar fi înzestrat niciodată aceste creaturi cu liber arbitru creativ, nu ar fi locuit în ele şi nu ar fi intrat efectiv în asociere cu ele prin mijlocirea propriului său spirit.

54:2.3 (614.8) Nebunia lui Lucifer a fost de a încerca ceea ce nu se poate face, acea de a străbate timpul într-un univers experienţial. Crima lui Lucifer a fost încercarea sa de a priva de drepturile lor creative pe fiecare dintre personalităţile Sataniei, de a reduce în mod nechibzuit participarea personală a creaturilor - participarea lor liberă - voluntară la lunga luptă evolutivă de atingere a statutului de lumină şi de viaţă, atât individual, cât şi colectiv. Şi acţionând astfel, acest vechi suveran al sistemului vostru a opus direct proiectul temporal al propriei sale voinţe ţelului etern al voinţei lui Dumnezeu, aşa cum este el revelat prin dăruirea cu liber arbitru a tuturor creaturilor personale. Rebeliunea lui Lucifer ameninţa astfel să încalce la maxim liberul arbitru al ascenderilor şi al slujitorilor sistemului Sataniei. Exista pericolul de a priva pentru totdeauna pe fiecare dintre aceste fiinţe de o experienţă pasionantă, aceea de a aduce ceva personal şi unic monumentului de înţelepciune experienţială care se ridică lent şi care va exista într-o bună zi sub forma sistemului Sataniei, devenit perfect. Acesta este modul în care manifestul lui Lucifer, deghizându-se sub veşmântul libertăţii, se ridică în lumina clară a raţiunii ca un pericol monumental pentru a consuma zborul libertăţii personale şi

aceasta la o scară care nu a mai fost încă întâlnită decât de două ori în toată istoria Nebadonului.

54:2.4 (615.1) Pe scurt, Lucifer ar fi dorit să ia oamenilor şi îngerilor ceea ce le dăduse Dumnezeu, adică privilegiul divin de a participa la creaţia propriului lor destin şi la destinul acestui sistem local de lumi locuite.

54:2.5 (615.2) Nici o fiinţă din întregul univers nu are justificată libertatea de a priva o altă fiinţă de adevărata libertate, de dreptul de a iubi şi de a fi iubită, de privilegiul de a-l adora pe Dumnezeu şi a-şi servi semenul.

3. Întârzierea temporală a dreptăţii

54:3.1 (615.3) Creaturile morale ale lumilor evolutive sunt, întotdeauna, frământate de o anumită întrebare nechibzuită: de ce Creatorii infinit de înţelepţi permit răul şi păcatul. Ele nu înţeleg că răul şi păcatul sunt inevitabile în cazul în care creaturile trebuie să fie cu adevărat libere. Liberul arbitru al oamenilor în evoluţie şi al îngerilor aleşi nu este un simplu concept filozofic, un ideal simbolic. Aptitudinea oamenilor de a alege binele sau răul este o realitate a universului. Această libertate de alege prin sine este un dar al Conducătorilor Supremi, şi aceştia interzic oricărei fiinţe sau oricărui grup de fiinţe din vastul univers să priveze cea mai mică personalitate de libertatea care îi este dată prin putere divină, nici măcar pentru a satisface fiinţe rătăcite şi ignorante în bucuria a ceea ce ele numesc, în mod greşit, libertate personală.

54:3.2 (615.4) Cu toate că identificarea conştientă şi deliberată cu răul (păcatul) este echivalentă cu nonexistenţa (anihilarea), trebuie întotdeauna să intervină o întârziere între momentul identificării personale cu păcatul şi execuţia pedepsei - care survine automat când fiinţa se îmbrăţişează de bună voie răul. Această întârziere reprezintă o perioadă de timp suficientă pentru a judeca statutul universal al păcătosului într-un mod pe deplin satisfăcător pentru toate personalităţile universului care au o legătură cu cazul, şi în acelaşi timp, într-un mod destul de echitabil şi just, pentru a putea câştiga aprobarea păcătosului însuşi.
54:3.3 (615.5) Însă, dacă acest rebel al universului care merge împotriva realităţii, a bunătăţii şi a adevărului refuză să aprobe verdictul, şi dacă vinovatul cunoaşte în inima sa dreptatea condamnării sale însă refuză să o mărturisească, atunci trebuie ca execuţia sentinţei să fie întârziată conform convenienţelor Celor Îmbătrâniţi de Zile. Or, Cei Îmbătrâniţi de Zile refuză să nimicească o fiinţă înainte ca toate valorile morale şi realităţile spirituale să fie stinse atât în autorul răului, cât şi la toţi partizanii şi simpatizanţii săi posibili.

4. Amânarea îndurării

54:4.1 (615.6) O altă problemă, dificil de explicat în constelaţia Norlatiadekului, se referă la motivele pentru care i-a fost permis lui Lucifer, lui Satan şi prinţilor decăzuţi să semene atât de multă vreme discordia, înainte de a fi reţinuţi, internaţi şi judecaţi.

54:4.2 (616.1) Părinţii care au născut şi crescut copii vor înţelege mai bine de ce Mihail, un Creator-tată, poate să întârzie atât de mult în a-i condamna şi a-i distruge pe proprii săi Fii. Istoria fiului rătăcitor, povestită de Isus, ilustrează bine cum un tată iubitor poate să aştepte mult timp căinţa unui copil rătăcitor.
54:4.3 (616.2) Faptul însuşi că o creatură care făcătoare de rău poate efectiv să aleagă să facă ceva rău - să comită păcatul - demonstrează fapticitatea liberului arbitru şi justifică pe deplin toate lungile întârzieri în executarea dreptăţii, dat fiind faptul că această acordare a îndurării ar putea să conducă la căinţă şi la reabilitare.

54:4.4 (616.3) Cea mai mare parte a libertăţilor căutate de Lucifer el le avea deja şi trebuia să primească altele în viitor. Toate aceste daruri preţioase au fost pierdute prin nerăbdarea sa şi prin cedarea la dorinţa de a poseda imediat ceea ce este dorit cu ardoare, de a poseda aceasta în dispreţul oricărei obligaţii de a respecta drepturile şi libertăţile tuturor celorlalte creaturi compunând universul universurilor. Obligaţiile etice sunt înnăscute, divine şi universale.

54:4.5 (616.4) Noi cunoaştem numeroase motive pentru care Conducătorii Supremi nu îi distrug, nici nu îi internează imediat pe conducătorii rebeliunii lui Lucifer şi există, indubitabil, altele, poate mai bune, care ne sunt necunoscute. Întârzierea în executarea dreptăţii vădeşte trăsăturile unei mărinimii care au fost oferite personal de Mihail din Nebadon. Fără afecţiunea acestui Creator-tată pentru Fiii săi rătăciţi, ar fi intrat în acţiune dreptatea supremă a suprauniversului. Dacă un episod, cum ar fi rebeliunea lui Lucifer, s-

ar fi produs în Nebadon, în timpul încarnării lui Mihail pe Urantia, instigatorii acestui rău ar fi putut fi, imediat şi absolut, anihilaţi.

54:4.6 (616.5) Dreptatea supremă poate acţiona instantaneu atunci când ea nu este temperată de îndurarea divină. Acordarea îndurării copiilor timpului şi spaţiului prevede întotdeauna această întârziere, acest interval salutar între semănat şi recoltat. Dacă sământa semănată este bună, această întârziere permite punerea la încercare şi întărirea caracterului; dacă sământa semănată este rea, această întârziere îngăduitoare lasă timp pentru căinţă şi pentru îndreptare. Această întârziere în judecată şi în pedepsirea răufăcătorilor este inerentă acordării îndurării în cele şapte suprauniversuri. Această înfrânare a justiţiei prin îndurare dovedeşte că Dumnezeu este iubire, că Dumnezeul iubirii domină universurile, şi că el controlează, prin îndurarea sa, destinul şi judecata tuturor creaturilor sale.

54:4.7 (616.6) Întârzierile în timp datorate îndurării sunt acordate prin ordinul Creatorilor utilizând libertatea lor divină. Universul poate profita de tehnica răbdării folosită faţă de păcătoşii rebeli. Este cât se poate de adevărat că binele nu poate veni din rău pentru cel care proiectează şi împlineşte răul, însă este, de asemenea, adevărat că toate lucrurile (inclusiv răul, potenţial sau manifest) lucrează împreună pentru binele tuturor fiinţelor care îl cunosc pe Dumnezeu, se bucură să facă voinţa sa şi se ridică către Paradis conform planului său etern şi ţelului său divin.

54:4.8 (616.7) Însă aceste întârzieri de compasiune nu sunt infinite. În ciuda lungii întârzieri (după socotirea timpului pe Urantia) în judecarea rebeliunii lui Lucifer, noi putem observa că în epoca prezentei revelaţii prima audienţă a procesului în curs a lui Gabriel

contra lui Lucifer a fost ţinută pe Uversa, şi puţin după aceea o decizie a Celor Îmbătrâniţi de Zile a fost publicată, ordonând ca Satan să fie de acum închis împreună cu Lucifer într-o lume închisoare a acestuia din urmă. Acest fapt pune sfârşit posibilităţii pe care o avea Satan de a face noi vizite lumilor decăzute ale Sataniei. Într-un univers dominat de milostenie, dreptatea este poate înceată, însă ea este certă.

5. Înţelepciunea întârzierii

54:5.1 (617.1) Dintre numeroasele motive pe care le cunosc şi pentru care Lucifer şi acoliţii săi nu au fost nici internaţi, nici judecaţi mai devreme, sunt autorizat să le expun pe următoarele:

54:5.2 (617.2) 1. Îndurarea cere ca orice răufăcător să aibă un timp suficient pentru a dezvolta o atitudine deliberată şi bine chibzuită în ceea ce priveşte gândurile sale rele şi acţiunile sale păcătoase.

54:5.3 (617.3) 2. Dreptatea supremă este dominată de o dragoste de Tată; şi de aceea dreptatea nu va distruge niciodată ceea ce poate salva îndurarea. Timpul necesar pentru a accepta salvarea este acordat oricărui răufăcător.

54:5.4 (617.4) 3. Nici un tată afectuos nu impune, niciodată, o pedeapsă pripită unui membru al familiei sale care s-a înşelat. Răbdarea nu poate funcţiona independent de timp.

54:5.5 (617.5) 4. Cu toate că facerea de rău este întotdeauna tristă pentru o familie, înţelepciunea şi iubirea cer copiilor integraţi să aibă răbdare cu un frate rătăcit pe parcursul întârzierii pe care tatăl afectuos o acordă pentru ca păcătosul să-şi dea seama de greşeala purtării sale şi să îmbrăţişeze calea salvării.

54:5.6 (617.6) 5. Independent de atitudinea lui Mihail faţă de Lucifer şi, cu toate că Mihail a fost Creatorul-tată al lui Lucifer, nu era de domeniul Fiului Creator să exercite o jurisdicţie sumară asupra Suveranului Sistemic apostat, deoarece Mihail nu realizase încă cariera de consacrare care trebuia să îl ducă la suveranitatea sa indiscutabilă asupra Nebadonului.

54:5.7 (617.7) 6. Cei Îmbătrâniţi de Zile ar fi putut să îi nimicească imediat pe rebeli, însă ei rareori îi execută pe răufăcători fără o audiere completă. În această situaţie, ei au refuzat să treacă peste deciziile lui Mihail.

54:5.8 (617.8) 7. Este evident că Emmanuel l-a sfătuit pe Mihail să se ţină la distanţă de rebeli şi să permită rebeliunii să îşi urmeze cursul natural de autodistrugere, iar înţelepciunea Uniunilor de Zile este reflectarea în timp a înţelepciunii unificate a Trinităţii Paradisului.

54:5.9 (617.9) 8. Pe Edentia, Fidelul de Zile a recomandat Părinţilor Constelaţiei să le lase rebelilor mâinile libere pentru a dezrădăcina cât mai repede întreaga simpatie pentru aceşti răufăcători din inima tuturor cetăţenilor prezenţi şi viitori ai Norlatiadekului, a oricărei creaturi muritoare morontiale sau spirituale.

54:5.10 (617.10) 9. Pe Jerusem, reprezentantul personal al Executivului Suprem al Orvontonului l-a sfătuit pe Gabriel să ofere oricărei creaturi vii ocazia deplină de a realiza o alegere deliberată în problemele referitoare la Declaraţia Libertăţii a lui Lucifer. Problemele rebeliunii fiind ridicate, consilierul Paradisului, trimis de urgenţă pe lângă Gabriel, a arătat că, dacă această facultate deplină şi liberă nu ar fi fost dată tuturor creaturilor Norlatiadekului, carantina Paradisului ar fi fost extinsă asupra întregii constelaţii, pentru a se proteja de prezenţa posibilă a unor creaturi nehotărâte sau cuprinse de îndoială. Pentru a lăsa porţile de ascensiune către Paradis deschise fiinţelor Norlatiadekului, era necesar să se prevadă deplina dezvoltare a rebeliunii şi să se asigure de completa determinare a atitudinii din partea tuturor fiinţelor pe care ea ar fi atins-o într-un mod oarecare.

54:5.11 (617.11) 10. Divina Slujitoare a Salvingtonului a emis o decizie care a constituit a treia sa proclamaţie independentă, ordonând să nu se facă pentru a se vindeca pe jumătate, a se suprima în mod laş sau a se masca în vreun alt fel chipul hidos al rebelilor şi al rebeliunii. Oştirile îngereşti au primit consemnul de a veghea ca această exprimare a păcatului să fie pe deplin revelată şi să primească prilejuri nelimitate de a se manifesta, aceasta fiind cea mai rapidă tehnică de ajungere la vindecarea perfectă şi definitivă a flagelului răului şi al păcatului.

54:5.12 (618.1) 11. Un comitet de urgenţă, format din foşti muritori, compus din Puternicii Mesageri, muritori glorificaţi care au avut experienţa personală a unor situaţii asemănătoare şi a colegilor lor, a fost organizat pe Jerusem. El l-a sfătuit pe Gabriel că, dacă s-ar

recurge la metode de represiune arbitrare sau sumare, vor fi distruse cel puţin de trei ori mai multe fiinţe. Întregul corp al consilierilor Uversei a fost de acord să se recomande lui Gabriel să îi permită rebeliunii să îşi urmeze cursul ei deplin şi natural, chiar dacă s-ar cere după aceea un milion de ani pentru a-i lichida consecinţele.

54:5.13 (618.2) 12. Chiar şi într-un univers al timpului, timpul este relativ. Dacă un muritor urantian cu durată de viaţă medie ar comite o crimă transformând planeta într-un pandemoniu şi dacă ar fi prins, judecat şi executat în următoarele două sau trei zile după crima sa, vi s-ar părea oare lung acest interval? Şi totuşi, în raport cu durata de viaţă a lui Lucifer, comparaţia ar rămâne valabilă chiar dacă judecata sa care a început acum nu ar trebui să se termine înainte de a mai trece cinci sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Din punctul de vedere al Uversei, unde litigiul este în suspensie, putem estima întârzierea spunând că dreptatea a fost înştiinţată de crima lui Lucifer la două secunde şi jumătate după ce aceasta a fost comisă. Din punctul de vedere al Paradisului, judecata este concomitentă cu acţiunea.

54:5.14 (618.3) Voi aţi putea înţelege parţial la fel de multe motive valabile pentru a nu se opri arbitrar rebeliunea lui Lucifer, însă nu sunt autorizat să vi le dezvălui. Pot, cu toate acestea, să vă informez că pe Uversa noi propovăduim patruzeci şi opt de motive pentru a permite răului să urmeze deplinul curs al propriului lui eşec moral şi a anihilării lui spirituale. Nu mă îndoiesc că există tot atât de multe motive care îmi sunt necunoscute.

6. Triumful iubirii

54:6.1 (618.4) Oricare ar fi dificultăţile întâlnite de muritorii evolutivi în eforturile lor de a înţelege rebeliunea lui Lucifer, ar trebui să fie clar pentru toţi gânditorii raţionali că tehnica folosită în ceea ce îi priveşte pe rebeli este o justificare a iubirii divine. Îndurarea plină de iubire acordată rebelilor pare a fi antrenat numeroase fiinţe inocente în mari încercări şi cazne, însă toate aceste persoane zdrobite pot să se încredinţeze în deplină siguranţă Judecătorilor infinit de înţelepţi pentru a se pronunţa asupra destinului lor cu îndurare şi cu justeţe.

54:6.2 (618.5) În toate tratativele lor cu fiinţe inteligente, Fiul Creator şi Tatăl său Paradisiac sunt amândoi dominaţi de iubire. Numeroase faze ale purtării cârmuitorilor universului faţă de rebeli şi de rebeliune - păcătoşii şi păcatul - sunt de neînţeles dacă nu ne amintim că Dumnezeu, în calitate de Tată, are întâietate faşă de oricare dintre fazele manifestării Deităţii în toate raporturile dintre divinitate şi omenire. Trebuie să nu se uite nici faptul că actele Fiilor Creatori Paradisiaci sunt toate motivate de îndurare.

54:6.3 (618.6) Dacă tatăl iubitor al unei mari familii ar alege să se arate îndurător faţă de unul dintre copiii săi vinovat de un grav delict se poate întâmpla ca acordarea îndurării acestui copil care se are o purtare greşită să impună temporar o greutate tuturor celorlalţi copii care au o purtare bună. Aceste eventualităţi sunt inevitabile; riscul este inseparabil de realitatea care constă în a avea un tată plin de

afecţiune şi a fi membru al unui grup familial. Fiecare membru al familiei beneficiază de buna purtare a tuturor celorlalţi, şi tot astfel, trebuie ca fiecare membru să sufere imediat consecinţele temporale ale purtării greşite a tuturor celorlalţi. Familiile, grupurile, naţiunile, rasele, lumile, sistemele, constelaţiile şi universurile sunt asocieri de relaţii posedând o individualitate. De aceea orice membru al unui grup, mare sau mic, culege roadele faptelor bune şi suportă consecinţele faptelor rele ale tuturor celorlalţi membri ale grupului respectiv.

54:6.4 (619.1) Însă este bine să se clarifice un lucru: dacă sunteţi făcuţi să suferiţi consecinţele deloc plăcute ale păcatului unui membru al familiei voastre, ale unui cetăţean, ale unui semen muritor sau chiar ale unei rebeliuni din cadrul sistemului sau din altă parte - indiferent care vor fi suferinţele voastre pricinuite de conduita greşită a asociaţilor voştri, ale tovarăşilor voştri sau ale superiorilor voştri - puteţi să vă încredinţaţi certitudinii eterne că aceste cazne nu sunt decât suferinţe temporare. Nici una dintre aceste consecinţe ale vieţii fraterne, îndepărtată de conduita membrilor grupului vostru, nu poate vreodată să compromită perspectivele voastre eterne, nici să vă priveze câtuşi de puţin de dreptul vostru divin de a urca în Paradis şi de a-l atinge pe Dumnezeu.

54:6.5 (619.2) Şi există compensări pentru aceste încercări, întârzieri şi decepţii care însoţesc inevitabil păcatul rebeliunii. Dintre numeroasele repercusiuni folositoare ale rebeliunii lui Lucifer pe care le putem cita vă vom atrage atenţia doar asupra carierelor înnobilate ale ascenderilor muritori, cetăţeni ai Jerusemului, care prin rezistenţa lor la sofismele păcatului s-au plasat în poziţia de a deveni viitori

Puternici Mesageri, însoţitori ai ordinului meu. Orice fiinţă care a trecut de proba acestui episod nefast a avansat instantaneu de la statutul său administrativ şi şi-a sporit valoarea spirituală.

54:6.6 (619.3) La început, răscoala luciferiană a apărut ca o pură catastrofă pentru sistem şi pentru univers. Treptat, au început să se acumuleze şi avantajele ei. După douăzeci şi cinci de mii de ani ai timpului sistemic (douăzeci şi cinci de mii de ani ai Urantiei), Melchizedekii au început să propovăduiască că binele rezultat din nebunia lui Lucifer a ajuns să egaleze răul suferit. Suma răului a devenit atunci aproape staţionară, necontinuând să crească decât pe anumite lumi izolate, în timp ce repercusiunile binefăcătoare continuau să sporească şi să se extindă în univers şi în suprauniversuri, şi chiar şi până în Havona. Astăzi, Melchizedekii propovăduiesc că binele rezultat din rebeliunea Sataniei este cu o mie de ori mai mare decât suma întregului ei rău.

54:6.7 (619.4) Însă, pentru a extrage din această acţiune rea o recoltă benefică atât de extraordinară este necesară atitudinea înţeleaptă, divină şi îndurătoare a tuturor superiorilor lui Lucifer, de la părinţii Constelaţiei de pe Edentia până la Tatăl Universal din Paradis. Trecerea timpului a amplificat bunele consecinţe care pot fi extrase din nebunia lui Lucifer. Şi cum răul de pedepsit a atins întreaga sa amploare într-un timp relativ scurt, este evident că şefii infinit de înţelepţi şi prevăzători ai universului vor acţiona în sensul prelungirii timpului, permiţându-le să recolteze rezultatele benefice crescătoare. Independent de multe alte motive pentru a-i prinde şi judeca pe rebelii Sataniei, acest singur câştig ar fi fost suficient să explice de ce aceşti

păcătoşi nu au fost internaţi mai devreme, şi de ce nu au fost încă judecaţi şi distruşi.

54:6.8 (619.5) Muritorii cu mintea îngustă şi îngrădită şi de timp, ar trebui să nu fie aşa pripiţi în critica amânărilor acordate de administratorii prevăzători şi infinit de înţelepţi ai treburilor universului.

54:6.9 (620.1) Una dintre erorile gândirii umane cu privire la acest subiect constă în a crede că toţi muritorii evolutivi ai unei planete în evoluţie vor fi ales să intre în cariera Paradisului dacă lumea lor nu ar fi fost blestemată de păcat. Aptitudinea de a refuza supravieţuirea nu datează din epoca rebeliunii lui Lucifer. Oamenii au posedat întotdeauna darul liberului arbitru în ceea ce priveşte cariera Paradisului.

54:6.10 (620.2) Pe măsură ce veţi urca în experienţa supravieţuirii, voi vă veţi lărgi conceptele asupra universului, vă veţi extinde orizontul semnificaţiilor şi al valorilor, şi veţi fi astfel mai în măsură să înţelegeţi de ce li se permite unor fiinţe ca Lucifer şi Satan să persiste în rebeliunea lor. Veţi sesiza, totodată, mai bine cum se poate extrage un bine ultim (dacă nu imediat) dintr-un rău limitat în timp. După ce veţi fi atins Paradisul veţi fi cu adevărat iluminaţi şi consolaţi, auzindu-i pe filozofii suprarafici discutând şi explicând aceste profunde probleme de ajustare universală. Însă, chiar şi atunci, mă îndoiesc că veţi fi în întregime satisfăcuţi în sinea voastră. Cel puţin, eu nu am fost, chiar şi atunci când am atins astfel apogeul filozofiei universului. Nu am ajuns să înţeleg pe deplin aceste complexităţi înainte de a fi fost afectat într-un post administrativ al suprauniversului. Acolo, printr-o experienţă efectivă, am dobândit o

capacitate de a concepe suficient de mare pentru a înţelege, în echitate cosmică şi în filozofie spirituală, aceste probleme complexe. Pe când vă veţi îndrepta spre Paradis, veţi înţelege tot mai bine că nu putem înţelege numeroase aspecte problematice ale administrării universului decât după ce am dobândit o mai mare capacitate experienţială şi o clarviziune spirituală superioară. Pentru a înţelege situaţiile cosmice, înţelepciunea cosmică este esenţială.

54:6.11 (620.3) [Prezentat de un Puternic Mesager care a avut experienţa de a fi supravieţuit primei rebeliuni sistemice a universului timpului, în prezent ataşat guvernului suprauniversului Orvontonului şi acţionând în această chestiune la cererea lui Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 54 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 56 >>

Capitolul 55

Sferele luminii şi ale vieţii

55:0.1 (621.1) EPOCA luminii şi a vieţii este împlinirea evolutivă finală a unei lumi a timpului şi spaţiului. Din vremurile îndepărtate ale omului primitiv, o astfel de lume locuită a trecut prin seria epocilor planetare, epocile anterioare şi posterioare Prinţului Planetar, epoca postadamică, epoca posterioară Fiului Magistral, şi epoca posterioară Fiului de Manifestare. Această lume este atunci pregătită pentru împlinirea evolutivă culminantă, statutul stabilit al lumini şi vieţii, prin intermediul misiunilor planetare succesive ale Fiilor Învăţători ai Trinităţii cu revelaţiile lor tot mai avansate ale adevărului divin şi ale înţelepciunii cosmice. În eforturile lor de a stabili epoca planetară finală, Fiii Învăţători beneficiază întotdeauna de ajutorul Strălucitoarelor Stele de Seară şi, uneori, de acela al Melchizedekilor.

55:0.2 (621.2) Această eră de lumină şi de viaţă, inaugurată de Fiii Învăţători la sfârşitul misiunii lor planetare terminale, continuă la nesfârşit pe lumile locuite. Acţiunile judecătoreşti ale Fiilor Magistrali pot diviza fiecare stadiu progresiv al statutului confirmat într-o succesiune de domnii divine, însă toate acestea acte judecătoreşti sunt pur tehnice, şi nu modifică cu nimic cursul evenimentelor planetare.

55:0.3 (621.3) Doar planetele care iau fiinţă în circuitele principale ale suprauniversului sunt încredinţate de o supravieţuire perpetuă însă, după câte ştim noi, aceste lumi ancorate în lumină şi viaţă sunt destinate să îşi urmeze cursul în toate epocile eterne ale timpurilor viitoare.

55:0.4 (621.4) Desfăşurarea erei luminii şi vieţii pe o lume evolutivă comportă şapte stadii, şi în această privinţă trebuie să notăm că lumile muritorilor care s-au contopit cu Spiritul evoluează de-a lungul unor linii identice cu cele ale seriilor de Ajustori. Iată cele şapte stadii ale luminii şi vieţii:

55:0.5 (621.5) 1. Primul stadiu sau stadiul planetar.

55:0.6 (621.6) 2. Al doilea stadiu sau stadiul sistemic.

55:0.7 (621.7) 3. Al treilea stadiu sau stadiul constelaţiei.

55:0.8 (621.8) 4. Al patrulea stadiu sau stadiul universului local.

55:0.9 (621.9) 5. Al cincilea stadiu sau stadiul sectorului minor.

55:0.10 (621.10) 6. Al şaselea stadiu sau stadiul sectorului major.

55:0.11 (621.11) 7. Al şaptelea stadiu sau stadiul suprauniversal.

55:0.12 (621.12) La sfârşitul capitolului prezent, aceste stadii de dezvoltare progresivă sunt descrise după raporturile lor cu

organizarea universului, însă valorile planetare ale oricărui stadiu pot fi atinse de orice lume, cu totul independent de dezvoltarea altor lumi sau a altor nivele supraplanetare de administrare ale universului.

1. Templul morontial

55:1.1 (622.1) Prezenţa unui templu morontial pe capitala unei lumi locuite este certificarea admiterii acestei sfere la epocile confirmate de lumină şi de viaţă. Înainte ca Fiii Învăţători să părăsească o lume la sfârşitul misiunii lor terminale, ei inaugurează această epocă finală de împlinire evolutivă; ei prezidează în ziua în care „templul sfânt coboară pe pământ". Acest eveniment marchează începutul epocii luminii şi vieţii; el este întotdeauna onorat de prezenţa personală a Fiului Paradisiac de manifestare al planetei, care vine să asiste la această zi mare. În acest templu, de o frumuseţe fără egal, Fiul Paradisiac manifestare îl proclamă pe cel care a fost multă vreme Prinţul Planetar al sferei drept noul Suveran Planetar şi îi conferă acestui fidel Fiu Lanonandek noi puteri şi o autoritate extinsă asupra problemelor planetare. Suveranul Sistemului este şi el prezent şi ia cuvântul pentru a confirma aceste declaraţii.

55:1.2 (622.2) Un templu morontial este împărţit în trei părţi: în centru se găseşte sanctuarul Fiului Paradisiac de consacrare; la dreapta se găseşte sediul vechiului Prinţ Planetar, de acum Suveran Planetar; şi când acest Fiu Lanonandek este prezent în templu, indivizii cei mai spiritualizaţi ai tărâmului pot să îl vadă; la stânga, se

găseşte sediul conducătorului în exerciţiu al finalitarilor ataşaţi planetei.

55:1.3 (622.3) Cu toate că s-a vorbit despre templele planetare ca „venind jos din cer” nici un material nu este de fapt adus din sediul sistemului. Arhitectura fiecărui templu este elaborată în miniatură pe capitala sistemică. Supraveghetorii Puterii Morontiale aduc apoi pe planetă aceste planuri aprobate şi acolo, în asociere cu Controlorii Fizici Principali, ei procedează la construirea templului morontial conform specificaţiilor.

55:1.4 (622.4) Într-un templu morontial obişnuit pot să încapă aproximativ trei sute de mii de spectatori. Aceste edificii nu sunt utilizate nici pentru cult, nici pentru jocuri, nici pentru a primi transmisiuni; ele sunt consacrate ceremoniilor speciale ale planetei, cum ar fi comunicările cu Suveranul Sistemic sau cu cei Preaînalţi, ceremonii speciale de vizualizare destinate să reveleze prezenţa personală a fiinţelor spirituale şi contemplări cosmice tăcute. Aici este locul în care şcolile de filozofie cosmică organizează exerciţiile lor de gradare, şi tot aici fiinţele umane ale tărâmului primesc recunoştinţa planetară pentru mari servicii sociale şi pentru alte împliniri remarcabile.

55:1.5 (622.5) Templul morontial serveşte, de asemenea, ca loc de reuniune pentru a se asista la transferul muritorilor vii la existenţa morontială. Datorită faptului că templul de transfer este construit din materiale morontiale, el nu este distrus de strălucirea orbitoare a focului consumator care nimiceşte atât de complet corpul fizic al muritorilor care suportă fuziunea definitivă cu Ajustorul lor divin. Pe

o sferă mare, aceste fulgere de plecare sunt aproape continue, şi pe măsură ce numărul transferurilor creşte, se construiesc în diverse zone ale planetei sanctuare auxiliare ale vieţii morontiale. Nu demult, am locuit pe o planetă situată în nordul foarte îndepărtat unde erau în funcţiune optzeci şi cinci dintre aceste sanctuare morontiale.

55:1.6 (622.6) Pe lumile care se pregătesc să fie ancorate, planete fără templu morontial, fulgerele de fuziune se produc, adesea, în atmosfera planetară în care corpul material al candidatului la transfer este ridicat de creaturile mediene şi de controlorii fizici.

2. Moartea şi transferul

55:2.1 (623.1) Moartea fizică naturală nu este inevitabilă pentru fiinţele umane. Majoritatea fiinţelor evolutive avansate, cetăţeni ai lumilor ajunse la stadiul final al luminii şi al vieţii nu mor; ele sunt transferate direct, de la viaţa în trup la existenţa morontială.

55:2.2 (623.2) Această experienţă a transferului de la viaţa materială la starea morontială - contopirea sufletului nemuritor cu Ajustorul interior - se produce cu o frecvenţă care creşte proporţional cu progresul evolutiv al planetei. La început doar câţiva muritori ating, în cursul fiecărei epoci, nivelele de progres spiritual care să permită transferul, însă odată cu apropierea epocilor succesive inaugurate de Fiii Învăţători, se produc din ce în ce mai multe fuziuni cu Ajustorul, înainte de sfârşitul vieţii, din ce în ce mai lungă, a acestor muritori în progres, iar în epoca misiunii finale a Fiilor Învăţători, aproximativ un sfert dintre aceşti minunaţi muritori sunt scutiţi de moartea naturală.

55:2.3 (623.3) Mai târziu încă, în era luminii şi a vieţii, creaturile mediene sau asociaţii lor simt apropierea stării în care un suflet se va uni probabil cu Ajustorul său. Ei semnalează acest fapt păzitorilor destinului care, la rândul lor, comunică informaţia grupului finalitar sub jurisdicţia căruia se află muritorul. Apoi Prinţul Planetar îl invită acest muritor să îşi dea demisia din toate funcţiile sale planetare, să îşi ia rămas bun de la lumea sa de origine şi să se prezinte în templul interior al Suveranului Planetar pentru a aştepta tranzitul morontial, fulgerul de transfer de la domeniul material al evoluţiei la nivelul morontial de progres spiritual.

55:2.4 (623.4) Când familia, prietenii şi grupul de muncă al candidatului la fuziune s-au adunat în templul morontial, ei se aşează în jurul scenei centrale, unde candidaţii la fuziune se odihnesc, timp în care discută deschis cu prietenii lor reuniţi. Se creează un cerc intermediar de personalităţi celeste care să protejeze pe muritorii materiali de acţiunea energiilor care se manifestă în momentul în care ţâşneşte „fulgerul vieţii” eliberând de legăturile trupului muritor pe candidatul la ascensiune. Acest fulger operează asupra muritorului evolutiv toate transformările pe care moartea naturală le efectuează asupra celor pe care ea îi eliberează de trup.

55:2.5 (623.5) Numeroşi candidaţi la fuziune pot fi reuniţi în acelaşi timp în templul spaţios. Ce minunat prilej este pentru muritori acela de a se aduna astfel ca să asiste la ascensiunea celor dragi lor în flăcările spirituale, şi ce contrast cu epocile anterioare, în care muritorii trebuiau să-i încredinţeze pe morţii lor în braţele elementelor pământeşti. Scenele de bocete şi vaiete care

caracterizează epocile primitive ale evoluţiei umane sunt acum înlocuite de o bucurie extatică şi de un entuziasm sublim, în timp ce aceşti muritori, cunoscători de Dumnezeu, îşi iau rămas bun temporar de la cei dragi lor şi sunt descătuşaţi de legăturile lor materiale, folosind focul spiritual al măreţiei înflăcărate şi al strălucirii ascendente. Pe lumile stabilizate în lumină şi viaţă „funeraliile” sunt prilej de bucurie supremă, de satisfacţie profundă, şi de speranţă inexprimabilă.

55:2.6 (623.6) Sufletul acestor muritori în progres este tot mai plin de credinţă, de speranţă şi de încredinţare. Spiritul de care sunt pătrunşi spectatorii care înconjoară sanctuarul de tranziţie seamănă cu acela al prietenilor şi al părinţilor bucuroşi care ar asista la examenele de admitere ale candidatului grupului lor sau care s-ar aduna pentru a fi martori ai conferirii unor mari onoruri unuia dintre ei. În mod sigur ar fi de folos ca fiinţele umane mai puţin evoluate să înveţe să considere moartea naturală cu ceva din aceeaşi voioşie şi chiar bucurie.

55:2.7 (624.1) După fulgerul de fuziune, observatorii muritori nu pot să mai vadă nimic din tovarăşii lor transferaţi. Sufletele transferate se duc direct, prin tranzitul Ajustorilor, în sala de reînviere a lumii corespunzătoare de educaţie morontială. Problemele legate de transferul muritorilor vii în lumea morontială sunt supravegheate de un arhanghel ataşat sferei în ziua în care aceasta a fost stabilizată în lumină şi în viaţă.

55:2.8 (624.2) În epoca în care o lume atinge al patrulea stadiu al luminii şi vieţii, mai mult de jumătate dintre muritori părăsesc planeta prin transfer dintre cei vii. Scăderea numărului celor morţi se produce

constant, însă nu cunosc nici un sistem ale cărui lumi locuite, chiar şi ancorate de mult timp în viaţă, să fi fost în întregime eliberate de moartea naturală, ca tehnică de scăpare din lanţurile trupului. Şi până când această stare superioară de evoluţie planetară va fi dobândită în mod uniform, trebuie ca lumile de pregătire morontială ale universului local să continue să servească ca sfere educative şi culturale pentru cei care progresează în domeniul morontial în evoluţie. Eliminarea morţii este teoretic posibilă, însă din câte am observat, ea nu s-a produs încă. Poate că acest statut este susceptibil de a fi atins în îndepărtatele etape viitoare ale epocilor succesive, marcând al şaptelea stadiu al ancorării în viaţa planetară.

55:2.9 (624.3) Sufletele transferate în cursul epocilor de înflorire ale sferelor ancorate nu trec prin lumile palat. Ele nu călătoresc nici pe lumile morontiale ale sistemului sau ale constelaţiei pentru a studia. Ele nu trec prin nici una dintre fazele primitive ale vieţii morontiale. Aceşti ascendenţi muritori sunt singurii care aproape că scapă de tranziţia morontială de la existenţa materială la statutul semispiritual. Experienţa iniţială a acestor muritori *prinşi de Fii* în cariera lor ascendentă are loc în serviciile lumilor de progres din sediul universului local. Plecând astfel dintre aceste lumi de studiu ale Salvingtonului ei se întorc ca instructori pe lumile pe care le-au străbătut şi se îndreaptă apoi spre interior, către Paradis, pe calea stabilită de ascensiune a muritorilor.

55:2.10 (624.4) Dacă aţi putea măcar să vizitaţi o planetă cu un stadiu avansat de dezvoltare, voi aţi înţelege repede motivele care determină o primire diferenţiată a muritorilor ascendenţi pe lumile palat şi pe lumile morontiale superioare. Aţi înţelege cu uşurinţă că fiinţele care

părăsesc aceste sfere înalt evoluate sunt pregătite să-şi reia ascensiunea lor către Paradis cu mult înainte de majoritatea muritorilor sosind dintr-o lume dezordonată şi înapoiată, ca Urantia.

55:2.11 (624.5) Oricare ar fi nivelul de înfăptuire planetară de pe care pleacă oamenii pentru a se ridica în lumile morontiale, cele şapte sfere palat le oferă ample oportunităţi de a dobândi prin experienţă, ca profesori-elevi, toate noţiunile care le lipsesc din cauza statutului avansat al planetei lor natale.

55:2.12 (624.6) Universul nu întârzie niciodată să aplice tehnici de egalizare destinate să vegheze ca nici un ascender să nu fi privat de nimic esenţial experienţei sale de ascensiune.

3. Epocile de aur

55:3.1 (624.7) Pe parcursul acestei epoci de lumină şi viaţă, lumea prosperă tot mai mult sub domnia părintească a Suveranului Planetar. În aceste epoci, lumile progresează cu forţa vie a unei singure limbi, a unei singure religii şi, pe sferele normale, a unei singure rase. Însă această epocă nu este perfectă. Aceste lumi au încă spitale bine instalate, clinici de îngrijire a bolnavilor. Rămân încă de rezolvat rănirile accidentale şi infirmităţile inevitabile care însoţesc decrepitudinea vârstei şi tulburările senilităţii. Boala nu a fost în întregime învinsă şi animalele terestre nu au fost pe deplin îmblânzite, însă aceste lumi seamănă cu Paradisul în comparaţie cu primele timpuri ale omului primitiv, înaintea epocii precedente celei a Prinţului Planetar. Dacă pe neaşteptate aţi putea fi transportaţi pe o

planetă cu acest stadiu de dezvoltare, aţi descrie instinctiv acest tărâm drept împărăţia cerului pe pământ.

55:3.2 (625.1) Un guvern uman pentru conducerea problemelor materiale continuă să funcţioneze pe parcursul acestei epoci de progres şi de perfecţiune relative. Pe o lume vizitată recent şi care era în primul stadiu al luminii şi al vieţii, activităţile publice erau finanţate prin tehnica dijmei. Fiecare muncitor adult - şi toţi cetăţenii valizi lucrau ceva - plătea zece la sută din veniturile sale sau din plus-valorile lui trezoreriei publice care dispunea de această sumă în modul următor:

55:3.3 (625.2) 1. Trei la sută erau cheltuite pentru propagarea adevărului - ştiinţă, educaţie şi filozofie.

55:3.4 (625.3) 2. Trei la sută erau consacrate frumuseţii - jocuri, destinderi sociale şi arte.

55:3.5 (625.4) 3. Trei la sută erau consacrate bunătăţii - servicii sociale, altruism şi religie.

55:3.6 (625.5) 4. Unu la sută era afectat rezervelor de asigurare contra riscului de incapacitate de muncă cauzată de accidente, de boli, de bătrâneţe sau de dezastre implacabile.

55:3.7 (625.6) Resursele naturale ale acestei planete erau administrate ca posesiuni sociale, proprietăţi ale comunităţii.

55:3.8 (625.7) Pe această lume, cea mai mare onoare conferită unui cetăţean era ordinul „serviciului suprem”, singurul titlu de recunoştinţă care era decernat în templul morontial. El era acordat

celor care s-au distins vreme îndelungată într-o fază de descoperiri supramateriale sau de serviciu social planetar.

55:3.9 (625.8) Cea mai mare parte a posturilor sociale şi administrative erau ocupate în comun de un bărbat şi o femeie. Cea mai mare parte a învăţăturii era, de asemenea, dată în comun, iar responsabilităţile judiciare erau toate preluate de cupluri asociate în acelaşi fel.

55:3.10 (625.9) Pe aceste lumi superbe, perioada de fecunditate a femeilor nu este mult prelungită. Nu este de dorit să existe prea mari diferenţe de vârstă între copiii unei aceleiaşi familii. Când sunt apropiaţi ca vârstă, ei pot să contribuie mult mai bine la educaţia lor reciprocă. Pe aceste planete, ei sunt magnific educaţi de sistemele competitive de eforturi asidue în domeniile şi în departamentele avansate unde se realizează înfăptuiri diverse în controlul adevărului, al frumuseţii şi al bunătăţii. Nu vă temeţi însă, chiar şi aceste sfere slăvite prezintă o mare doză de rău, atât real, cât şi potenţial, fapt care stimulează alegerea dintre adevăr şi falsitate, dintre bine şi rău, dintre păcat şi justeţe.

55:3.11 (625.10) Cu toate acestea, există o pedeapsă sigură şi inevitabilă ataşată existenţei muritoare de pe planetele evolutive avansate. Atunci când o lume stabilizată progresează până dincolo de al treilea stadiu al luminii şi al vieţii, toţi ascenderii sunt meniţi să primească, înainte de a atinge sectorul minor, o sarcină temporară de un fel sau altul, pe o planetă care trece prin stadiile primitive de evoluţie.

55:3.12 (626.1) Fiecare eră succesivă reprezintă o înfăptuire mai elevată în toate fazele de împlinire planetară. În stadiul iniţial al

luminii, revelaţia adevărului este lărgită până când îmbrăţişează mersul universului universurilor, în timp ce pe durata celei de-a doua epoci, studiul Deităţii tinde să aprofundeze conceptul protean asupra naturii, a misiunii, a serviciului, a asociaţiilor, a originii şi a destinului Fiilor Creatori, primul nivel al Dumnezeului Septuplu.

55:3.13 (626.2) Când o planetă de dimensiunea Urantiei este destul de bine ancorată, ea dispune de o sută de subcentre administrative. Aceste centre subordonate sunt prezidate de un membru al următoarelor grupuri de administratori calificaţi:

55:3.14 (626.3) 1. Tinerii Fii şi Fiice Materiali aduşi din sediul sistemic pentru a lucra ca asistenţi ai Adamului şi al Evei domnitori.

55:3.15 (626.4) 2. Descendenţii statului major semimuritor al Prinţului Planetar, care au fost procreaţi pe anumite lumi în vederea acestei responsabilităţi şi a altor câtorva asemănătoare.

55:3.16 (626.5) 3. Urmaşii planetari direcţi a lui Adam şi Eva.

55:3.17 (626.6) 4. Creaturile mediene materializate şi umanizate.

55:3.18 (626.7) 5. Muritorii având statutul de fuziune cu Ajustorul lor şi care, la propria lor cerere şi la ordinul Ajustorului Personalizat şef al ordinului său în univers, sunt temporar scutiţi de transfer pentru a putea păstra pe planetă anumite posturi administrative importante.

55:3.19 (626.8) 6. Muritori special instruiţi ieşind din şcolile planetare de administrare, şi care au meritat ordinul supremului serviciu al templului morontial.

55:3.20 (626.9) 7. Anumite comisii alese, de câte trei cetăţeni bine calificaţi, uneori alese de comunitate sub conducerea Suveranului Planetar după aptitudinea lor specială de a îndeplini anumite sarcini care sunt necesare în acest sector planetar specific.

55:3.21 (626.10) Marele handicap cu care se confruntă Urantia în încercarea ei de a atinge înaltul destin planetar al luminii şi al vieţii rezultă din problemele bolii, ale degenerării, ale războiului, ale raselor de diferite culori şi ale varietăţii limbilor vorbite.
55:3.22 (626.11) Nici o lume evolutivă nu poate spera să progreseze dincolo de primul stadiu al ancorării în lumină fără a fi dobândit o singură limbă, o singură religie, o singură filozofie. Faptul de a nu aparţine decât unei singure rase uşurează mult această înfăptuire, însă existenţa a numeroase popoare pe Urantia nu exclude ajungerea la stadii superioare.

4. Ajustări administrative

55:4.1 (626.12) Pe parcursul stadiilor succesive ale existenţei stabilizate, lumile locuite fac minunate progrese sub administrarea înţeleaptă şi plină de înţelegere a voluntarilor corpului finalităţii, ascenderi care au ajuns în Paradis şi s-au reîntors pentru a-i ajuta pe fraţilor lor întrupaţi. Aceşti finalitari cooperează activ cu Fiii Învăţători ai Trinităţii, însă nu încep să participe real la problemele lumii înainte de apariţia pe pământ a templului morontial.
55:4.2 (626.13) După ce s-a instalat în mod oficial serviciul planetar al Corpului Finalităţii, majoritatea legiunilor celeste se retrag, însă păzitorii serafici de destin îşi continuă slujirea personală pe lângă muritorii care progresează în lumină; în realitate, aceşti îngeri sosesc în număr tot mai mare de-a lungul epocilor stabilizate, deoarece

grupuri tot mai largi de fiinţe umane ating în cursul vieţii lor pe planetă al treilea cerc cosmic de înfăptuire muritoare coordonată.

55:4.3 (627.1) Aceasta nu este decât prima dintre ajustările administrative însoţind dezvoltarea epocilor succesive de împlinire tot mai strălucitoare pe lumile locuite, trecând de la primul la al şaptelea stadiu de existenţă stabilizată.

55:4.4 (627.2) 1. *Primul stadiu de lumină şi viaţă.* O lume aflată în acest stadiu iniţial de ancorare este administrată de trei conducători:

55:4.5 (627.3) a. Suveranul Planetar care urmează să fie sfătuit de un Fiu Învăţător al Trinităţii, foarte probabil şeful ultimului corp al fiilor care au acţionat pe planetă.

55:4.6 (627.4) b. Şeful corpului planetar al finalitarilor.

55:4.7 (627.5) c. Adam şi Eva care împreună unifică dublul comandament al Prinţului Suveran şi al şefului finalitarilor.

55:4.8 (627.6) Acţionând ca tălmăcitori pentru păzitorii serafici şi finalitari, se situează creaturile mediene înălţate şi eliberate. Una dintre ultimele acţiuni ale Fiilor Învăţători ai Trinităţii, în misiunea lor finală, constă în a elibera pe medienii tărâmului şi în a-i promova (sau a-i restabili) la statutul planetar avansat, numindu-i în posturi de răspundere în noua administraţie a sferei stabilizate. În câmpul viziunii umane au fost deja efectuate suficiente modificări cât să le permită muritorilor să îi recunoască pe aceşti veri ai regimului Adamic iniţial, până acum invizibil. Acest fapt este făcut posibil de ultimele descoperiri ale ştiinţei fizice în corelaţie cu funcţiunile planetare sporite ale Controlorilor Fizici Principali.

55:4.9 (627.7) Suveranul Sistemic are autoritatea de a le elibera pe creaturile mediene în orice moment după primul stadiu de ancorare îngăduindu-le astfel să se umanizeze pe nivelele morontiale cu ajutorul Purtătorilor Vieţii şi al Controlorilor Fizici. Apoi, după ce au primit Ajustorii lor de Gândire, ele se vor putea porni în ascensiunea lor în Paradis.
55:4.10 (627.8) Pe parcursul celui de al treilea stadiu, şi al celui următor, câţiva medieni activează încă în calitate de personalităţi de contact pentru finalitari însă, pe măsură ce se intră în stadiile succesive ale luminii şi ale vieţii, noi ordine de slujitori de legătură vin să înlocuiască cea mai mare parte a medienilor. Foarte puţini dintre ei mai rămân dincolo de cel de al patrulea stadiu al luminii. În al şaptelea stadiu se va asista la venirea din Paradis a primilor slujitori absoniţi care să servească în locul anumitor creaturi din univers.

55:4.11 (627.9) 2. *Al doilea stadiu al luminii şi vieţii.* Această epocă este marcată pe lumi de sosirea unui Purtător al Vieţii, care devine consultantul voluntar al conducătorilor planetari în ceea ce priveşte eforturile de făcut în continuare pentru purificarea şi stabilizarea rasei muritoare. Acesta este modul în care - fizic, social şi economic - Purtătorii Vieţii participă activ la procesul de evoluţie al rasei umane. Ei îşi extind atunci supravegherea pentru realizarea unei purificări şi mai mari a liniilor de muritori, eliminându-le drastic pe cele înapoiate şi care subzistă cu un potenţial inferior de natură intelectuală, filozofică, cosmică şi spirituală. Cei care pregătesc şi implantează viaţa pe o lume locuită sunt pe deplin calificaţi pentru a-i sfătui pe Fiicele şi pe Fiii Materiali, care au o autoritate completă şi

indiscutabilă în purificarea rasei în evoluţie de toate influenţele dăunătoare.

55:4.12 (627.10) De la al doilea stadiu, şi pe tot parcursul carierei unei planete stabilizate, Fiii Învăţători servesc în calitate de consilieri pe lângă finalitari. În cursul acestor misiuni, ei servesc de bunăvoie, iar nu însărcinaţi de altcineva; şi ei slujesc exclusiv alături de corpul finalitar; totuşi, cu consimţământul Suveranului Sistemic, ei le pot fi sfătuitori Adamului şi Evei Planetari.

55:4.13 (628.1) 3. *Al treilea stadiu al luminii şi vieţii.* În cursul acestei epoci, lumile locuite ajung la o nouă apreciere a Celor Îmbătrâniţi de Zile, cea de-a doua fază a Dumnezeului Septuplu, iar reprezentanţii acestor cârmuitori ai suprauniversului intră apoi în noi relaţii cu administrarea planetară.

55:4.14 (628.2) În fiecare dintre epocile succesive ale existenţei stabilizate, finalitarii dobândesc în funcţiunea lor tot mai multe roluri. Există o strânsă relaţie de lucru între finalitari, Stele de Seară (supraîngerii) şi Fii Învăţători ai Trinităţii.

55:4.15 (628.3) În cursul acestei epoci sau al celei următoare, un Fiu Învăţător, ajutat de consiliul său de spirite slujitoare, este ataşat şefului executiv uman ales, care devine asociatul Suveranului Planetar, ca administrator în comun al problemelor lumii. Aceşti şefi executivi muritori servesc douăzeci şi cinci de ani de timp planetar. Această nouă dezvoltare este ceea ce le permite Adamului şi Evei Planetari să se elibereze de-a lungul epocilor următoare de lumea căreia i-au fost ataşaţi un timp atât de îndelungat.

55:4.16 (628.4) Consiliile de spirit slujitoare sunt compuse din: şeful serafic al sferei, consilierul secorafic suprauniversal, arhanghelul

transferurilor şi omniafimul care acţionează ca reprezentant personal al Santinelei Ataşate staţionate în sediul sistemului. Însă aceşti consultanţi nu formulează niciodată un sfat decât atunci când li se cere.

55:4.17 (628.5) 4. *Al patrulea stadiu al luminii şi al vieţii.* Pe lumile locuite, Fiii Învăţători ai Trinităţii apar în noi roluri. Asistaţi de Fiii Trinitizaţi, creaturi asociate demult timp ordinului lor, ei vin acum pe lumi în calitate de consilieri şi consultanţi voluntari pe lângă Suveranul Planetar şi asociaţii săi. Aceste cupluri de Fii Trinitizaţi din Paradis-Havona şi de Fii Trinitizaţi prin ascenderi reprezintă puncte de vedere diferite asupra universului şi experienţe personale diverse, care le sunt extrem de utile şefilor planetari.

55:4.18 (628.6) Oricând după acest al patrulea stadiu, Adamul şi Eva Planetari pot interveni pe lângă Fiul Creator Suveran pentru a obţine eliberarea de îndatoririle lor planetare, pentru a-şi putea începe ascensiunea către Paradis. Ei pot, de asemenea, rămâne pe planetă pentru a conduce ordinul nou apărut al unei societăţi tot mai spirituale, compuse din muritori avansaţi care se străduiesc să înţeleagă învăţăturile filozofice ale finalitarilor expuse de Strălucitoarele Stele de Seară, care acum sunt afectate acestor lumi, pentru a colabora în perechi cu seconafimii veniţi din sediul suprauniversului.

55:4.19 (628.7) Finalitarii se ocupă, în principal, de inaugurarea activităţilor noi şi supramateriale ale societăţii - sociale, culturale, filozofice, cosmice şi spirituale. După cât ne putem noi da seama, ei vor continua cu acest serviciu până foarte târziu, în cea de-a şaptea epocă de stabilitate evolutivă. Este posibil ca ei să meargă apoi să îl

exercite în spaţiul exterior şi, în acest caz, presupunem că ar putea fi înlocuiţi de fiinţe absonite venite din Paradis.

55:4.20 (628.8) 5. *Al cincilea stadiu al luminii şi vieţii.* Reajustările acestui stadiu de existenţă stabilizată ţine, aproape în întregime, de domeniul fizic şi sunt preocuparea primordială a şefului Controlorilor Fizici Principali.

55:4.21 (628.9) 6. *Al şaselea stadiu al luminii şi vieţii* este martorul dezvoltării noilor funcţiuni ale circuitelor mentale ale tărâmului. Înţelepciunea cosmică pare a deveni parte constitutivă a serviciului universal al minţii.

55:4.22 (628.10) 7. *Al şaptelea stadiu al luminii şi vieţii.* Deja, din a şaptea epocă, Învăţătorul Trinităţii care îl sfătuieşte pe Suveranul Planetar este însoţit de un consilier voluntar trimis de Cei Îmbătrâniţi de Zile şi, mai târziu, se va adăuga un al treilea consultant trimis de Executivul Suprem al suprauniversului.
55:4.23 (629.1) La un moment dat al acestei epoci, şi dacă acest lucru nu a mai avut loc înainte, Adam şi Eva sunt întotdeauna eliberaţi de îndatoririle lor planetare. Dacă în corpul finalitar se găseşte şi un Fiu Material, acesta poate deveni asociat al Şefului Executiv muritor, şi, uneori, cel care se oferă pentru a lucra în această funcţie este un Melchizedek. Dacă există un median printre finalitari, toţi medienii care mai sunt încă pe planetă sunt eliberaţi îndată.

55:4.24 (629.2) După ce au fost eliberaţi de misiunea lor milenară, un Adam şi o Evă Planetari pot alege dintre următoare cariere:

55:4.25 (629.3) 1. Ei pot obţine eliberarea lor planetară şi pleca imediat din sediul universului pentru cariera lor în Paradis, primind Ajustori ai Gândirii, după încheierea experienţei lor morontiale.

55:4.26 (629.4) 2. Foarte adesea, un Adam şi o Evă primesc Ajustori în timp ce servesc încă pe o lume stabilizată în lumină. Acest fapt coincide atunci cu primirea Ajustorului de unii dintre urmaşii lor direcţi, importaţi ca voluntari pentru un anumit termen în serviciul planetar. Ulterior, ei vor putea toţi să meargă în sediul universului şi să înceapă cariera către Paradis.

55:4.27 (629.5) 3. Un Adam şi o Evă Planetari pot alege, aşa cum fac Fiicele şi Fiii Materiali ai capitalei sistemice - să meargă direct în lumea midsonită pentru o scurtă şedere în cursul căreia îi vor primi pe Ajustorii lor.

55:4.28 (629.6) 4. Ei pot decide să se întoarcă în capitala sistemului pentru a ocupa acolo, pe o anumită perioadă de timp, sediile tribunalului suprem. După acest serviciu, ei vor primi Ajustori şi vor începe ascensiunea către Paradis.

55:4.29 (629.7) 5. Părăsind funcţiunile lor administrative, ei pot alege să se întoarcă în lumea lor natală pentru a servi în calitate de instructori pentru o anumită vreme. Un Ajustor va veni să locuiască în ei momentul transferării lor în sediul universului.

55:4.30 (629.8) Pe toată durata acestor epoci, Fiicele şi Fiii Materiali importaţi ca asistenţi exercită o influenţă formidabilă asupra ordinelor sociale şi economice aflate în progres. Ei sunt potenţial nemuritori, cel puţin până în clipa când aleg să se umanizeze, să primească Ajustori, şi să plece către Paradis.

55:4.31 (629.9) Pe lumile evolutive, trebuie ca fiinţele să se umanizeze pentru a putea primi un Ajustor al Gândirii. Toţi membrii ascendenţi ai corpului muritorilor finalitari, cu excepţia serafimilor, au fost locuiţi de câte un Ajustor şi s-au contopit cu el. Serafimii sunt locuiţi de un alt fel de spirit al Tatălui în momentul în care sunt înrolaţi în acest corp.

5. Apogeul dezvoltării materiale

55:5.1 (629.10) Creaturile muritoare care trăiesc pe o lume izolată, lovită de păcat, dominată de rău şi egoistă, cum este Urantia, nu prea pot concepe perfecţiunea fizică, împlinirea intelectuală, şi dezvoltarea spirituală, fapte care caracterizează epocile avansate ale evoluţiei pe o sferă lipsită de păcat.

55:5.2 (629.11) Stadiile avansate ale unei lumi stabilizate în lumină şi viaţă reprezintă apogeul dezvoltării materiale evolutive. Pe aceste lumi culte, nemulţumirile şi fricţiunile epocilor primitive iniţiale au dispărut. Sărăcia şi inegalităţile sociale aproape că nu există, degenerarea a dispărut, delicvenţa se observă rar. Nebunia a încetat practic să existe, iar debilitatea mintală este o raritate.

55:5.3 (629.12) Statutul economic, social şi administrativ al acestor lumi este de un ordin elevat şi perfecţionat. Ştiinţa, artele, şi industria înfloresc, societatea este un mecanism de înaltă realizare materială, intelectuală şi culturală, care funcţionează bine. Industria s-a orientat în mare parte spre a servi scopurilor mai înalte ale acestei civilizaţii superbe. Viaţa economică a acestei lumi a devenit etică.

55:5.4 (630.1) Războiul este de acum o problemă a trecutului, nu mai există armate, nici forţe poliţieneşti. Guvernul este pe cale de dispariţie. Stăpânirea de sine face treptat ca legile stabilite de fiinţele umane să fie perimate. Într-o stare intermediară a civilizaţiei avansate, amploarea guvernului civil şi a reglementărilor obligatorii este invers proporţională cu moralitatea şi spiritualitatea totalităţii cetăţenilor.
55:5.5 (630.2) Şcolile sunt considerabil perfecţionate, ele se consacră educării minţii şi expansiunii sufletului. Centrele de artă sunt distinse, iar organizaţiile muzicale superbe. Templele de cult şi şcolile lor asociate de filozofie şi de religie experienţială sunt creaţii pline de frumuseţe şi de măreţie. Arenele în aer liber, pentru adunările culturale sunt, de asemenea, sublime prin simplitatea amenajării lor artistice.
55:5.6 (630.3) Aşezăminte pentru jocurile de competiţie, pentru umor şi pentru alte faze de înfăptuiri personale şi colective sunt ample şi corespunzătoare. O trăsătură specială a activităţilor de competiţie pe aceste lumi înalt cultivate se referă la eforturile indivizilor şi ale grupurilor de a excela în ştiinţele şi filozofiile cosmologiei. Literatura şi arta oratorică înfloresc, limbajul este perfecţionat până într-acolo încât să simbolizeze concepte, precum şi pentru a exprima idei. Viaţa este de o simplitate odihnitoare; oamenii au coordonat, în sfârşit, o stare înaltă de dezvoltare mecanică cu înfăptuiri intelectuale seducătoare; ei le-au dominat pe amândouă cu o reuşită spirituală deosebită. Urmărirea fericirii este o experienţă de bucurie şi de satisfacţie.

6. Muritorii individuali

55:6.1 (630.4) Pe măsură ce lumile progresează în statutul confirmat al luminii şi vieţii, societatea devine tot mai paşnică. Individul rămâne la fel de independent şi de devotat familiei sale, însă a devenit mai altruist şi mai fratern.

55:6.2 (630.5) Pe Urantia cu greu puteţi aprecia statutul avansat şi natura progresivă a raselor iluminate a acestor lumi perfecţionate. Locuitorii lor sunt înflorirea raselor revoluţionare, însă astfel de fiinţe sunt încă muritoare. Ele continuă să respire, să mănânce, să bea şi să doarmă. Această mare evoluţie nu este cerul, ci o prefigurare sublimă a lumilor divine care vor fi întâlnite în ascensiunea către Paradis.

55:6.3 (630.6) Într-o lume normală, a trecut mult timp de când aptitudinea biologică a rasei a fost adusă la un nivel înalt în cursul epocilor postadamice; iar, acum, evoluţia oamenilor se continuă, din epocă în epocă, de-a lungul erelor de ancorare. Câmpul viziunii şi al auzului se lărgeşte. Cifra populaţiei este staţionară. Reproducerea este reglementată după necesităţile planetare şi după înzestrările ereditare înnăscute. În cursul acestei epoci, locuitorii planetei se împart în grupuri, de la cinci până la zece, iar grupurile inferioare nu au dreptul să procreeze decât până la jumătate din numărul de copii permis grupurilor superioare. Ameliorarea constantă a unei rase atât de magnifice pe toată durata unei epoci de lumină şi viaţă este în mare măsură o problemă de reproducere selectivă a acelor viţe rasiale, care au arătat calităţi superioare de natură socială, filozofică, cosmică şi spirituală.

55:6.4 (630.7) Ajustorii continuă să sosească, ca şi în stadiile evolutive anterioare, şi odată cu trecerea epocilor trec, aceşti muritori sunt tot mai capabili să comunice cu fragmentul interior al Tatălui. De-a lungul stadiilor de dezvoltare embrionară şi prespirituală, spiritele mentale adjutante mai lucrează încă. Sfântul Spirit şi serviciul îngerilor sunt şi mai eficiente, în măsura în care s-a trecut prin epocile succesive ale vieţii stabilizate. În al patrulea stadiu al luminii şi al vieţii, indivizii avansaţi par a trăi experienţa unui important contact conştient cu prezenţa spirituală a Spiritului Stăpân, a cărui jurisdicţie se întinde asupra suprauniversului lor, în timp ce filozofia lumii lor se canalizează în efortul de a înţelege noile revelaţii ale Dumnezeului Suprem. Pe planetele ce se bucură de acest statut avansat, mai mult de jumătate din locuitori trăiesc experienţa transferului la starea morontială plecând din domeniul celor vii. Este chiar aşa: „vechile lucruri pier şi, iată, toate lucrurile devin noi”.

55:6.5 (631.1) Noi socotim că evoluţia fizică atinge deplina ei dezvoltare la sfârşitul celei de a cincia epoci a erei luminii şi a vieţii. Noi constatăm că limitele superioare ale dezvoltării spirituale, asociate minţii umane în evoluţie, sunt determinate de fuziunea cu Ajustorul, la un nivel la care valorile morontiale şi semnificaţiile cosmice sunt îmbinate. Însă, în ceea ce priveşte înţelepciunea, deşi nu o ştim cu adevărat, noi credem că nu pot exista niciodată limite la evoluţia intelectuală şi la dobândirea înţelepciunii. Pe o lume aflată în cel de-al şaptelea stadiu, înţelepciunea poate epuiza potenţialele materiale, poate dobândi puterea de pătrundere a motei şi , în cele din urmă, poate chiar şi să guste mai dinainte din măreţia absonită.

55:6.6 (631.2) Pe lumile înalt evoluate care sunt demult în al şaptelea stadiu noi constatăm că fiinţele umane învaţă bine limbajul universului local înainte de a fi transferate; şi chiar am vizitat câteva planete foarte vechi, unde abandonterii îi învăţau pe muritorii mai vârstnici limba suprauniversului. Şi am observat pe aceste lumi tehnica prin care personalităţile absonite revelează prezenţa finalitarilor în templul morontial.

55:6.7 (631.3) Aceasta este istoria ţelului magnific al eforturilor muritorilor pe lumile evolutive, şi toate acestea au loc înainte chiar ca oamenii să se lanseze în cariera lor morontială. Toate această splendidă dezvoltare poate fi atinsă de muritori materiali pe lumile locuite pe tot parcursul primului lor stadiu al carierei lor eterne şi incomprehensibile de înălţare în Paradis şi de atingere a divinităţii.

55:6.8 (631.4) Însă vă puteţi voi imagina cu vreun chip ce fel de muritori evolutivi sunt aceia care vin acum de pe lumi care erau deja de mult în cea de-a şaptea perioadă a ancorării în lumină şi viaţă? Fiinţe ca acestea sunt acelea care se duc pe lumile morontiale ale capitalei universului local pentru a începe aici cariera lor de ascensiune.

55:6.9 (631.5) Dacă muritorii Urantiei, lume dezorientată, ar putea măcar să vadă una dintre aceste lumi mai avansate, stabilizate de mult timp în lumină şi viaţă, nu ar mai pune niciodată la îndoială înţelepciunea planului evolutiv al creaţiei. Chiar dacă progresul etern al creaturilor nu ar avea viitor, realizările evolutive superbe ale raselor umane de pe astfel de lumi bine stabilite de înfăptuiri desăvârşite ar justifica amplu crearea omului pe planetele timpului şi spaţiului.

55:6.10 (631.6) Noi reflectăm adesea la aceasta: dacă marele univers ar fi stabilizat în lumină şi viaţă, distinşii ascendenţi muritori ar mai fi ei oare destinaţi Corpului Finalităţii? Însă nu ştim asta.

7. Primul stadiu sau stadiul planetar

55:7.1 (631.7) Această epocă se întinde de la apariţia templului morontial în noul cartier general al planetei până în momentul în care întregul sistem este stabilizat în lumină şi viaţă. Această epocă este inaugurată de Fiii Învăţători ai Trinităţii la sfârşitul misiunilor lor succesive în lume, atunci când Prinţul Planetar este avansat la statutul de Suveran Planetar la ordinul Fiului Paradisiac de manifestare al acestei sfere şi în prezenţa sa personală. Finalitarii inaugurează în acelaşi timp participarea lor activă la problemele planetare.
55:7.2 (632.1) După aparenţele exterioare şi vizibile, şefii sau directorii efectivi ai unei asemenea lumi stabilizate în lumină şi viaţă sunt Fiicele şi Fiii Materiali, Adamul şi Eva Planetari. Finalitarii sunt invizibili, la fel ca şi Prinţul Suveran, afară de cazul când el este în templul morontial. Adevăraţii şefi actuali ai regimului planetar sunt, aşadar, Fiicele şi Fiii Materiali. Cunoaşterea acestor dispoziţii este ceea ce a dat prestigiu ideii de regi şi regine pe toate tărâmurile universului. Regii şi reginele reprezintă o mare reuşită în aceste împrejurări ideale, când o lume are la dispoziţie aceste înalte personalităţi pentru a acţiona în numele şefilor încă şi mai înalţi, însă invizibili.

55:7.3 (632.2) Când această eră va fi atinsă pe planeta voastră, nu există nici o îndoială că Machiventa Melchizedek, în prezent Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei, va ocupa sediul Suveranului Planetar; iar pe Jerusem, a trecut mult timp de când s-a decis că el va fi însoţit de un fiu şi o fiică a lui Adam şi a Evei pe Urantia, care sunt în prezent reţinuţi pe Edentia ca pupili ai Preaînalţilor Norlatiadekului. Aceşti copii ai lui Adam ar putea servi astfel pe Urantia în asociere cu Suveranul Melchizedek, căci ei au fost privaţi de puterea lor procreatoare aproape cu 37,000 de ani în urmă, atunci când şi-au părăsit corpul lor material de pe Urantia pentru a se pregăti pentru tranzitul lor pe Edentia.

55:7.4 (632.3) Această epocă de ancorare continuă indefinit, până când toate planetele sistemului ating era stabilizării; şi atunci când lumea cea mai tânără - ultima care să se ancoreze în lumină şi viaţă - va fi avut experienţa acestei stabilităţi vreme de un mileniu al timpului sistemic, ansamblul sistemului dobândeşte statutul stabilizat, iar lumile individuale intră în epoca sistemică a erei luminii şi vieţii.

8. Al doilea stadiu sau stadiul sistemic

55:8.1 (632.4) Atunci când un întreg sistem se ancorează în viaţă, Se instaurează un nou ordin de guvernare. Suveranii Planetari devin membrii ai conclavului sistemului, şi acest nou corp administrativ, supus vetoului Părinţilor Constelaţiei, dispune de autoritatea supremă. Un astfel de sistem de lumi locuite devine practic autarhic. Ansamblul legislativ al sistemului este constituit de lumea-sediu, şi

fiecare planetă şi-i trimite pe cei zece reprezentanţi ai ei. Tribunale sunt acum instalate pe capitalele sistemice, şi numai apelurile sunt trimise în faţa curţilor sediului universului odată cu ancorarea sistemului, Santinela Ataşată, reprezentantul Executivului Suprem al suprauniversului, devine consultant voluntar pe lângă curtea sistemică supremă şi preşedinte efectiv al noii adunări legislative.

55:8.2 (632.5) După stabilizarea în lumină şi viaţă a unui întreg sistem Suveranii Sistemici nu se vor mai succede. Fiecare suveran va rămâne pe vecie în fruntea sistemului său. Suveranii asistenţi continuă să fie înlocuiţi ca pe parcursul epocilor precedente.

55:8.3 (632.6) Pe parcursul acestei epoci de stabilizare, midsonitarii vin pentru prima dată din lumile-sedii ale universului unde locuiesc, pentru a acţiona în calitate de consilieri pe lângă adunările legislative, şi în calitate de consultanţi pe lângă tribunalele judecătoreşti. Aceşti midsonitari fac astfel eforturi de a insufla noi semnificaţii ale motei, având o valoare supremă, proiectelor de învăţământ pe care le susţin împreună cu finalitarii.

55:8.4 (632.7) Creaturile midsonite joacă atunci, pe lângă fiinţele umane unificate şi înălţate în domeniile aflate într-un continuu progres ale filozofiei şi ale gândirii spiritualizate, rolul pe care şi Fiii Materiali îl jucaseră, biologic, pentru rasele muritoare.

55:8.5 (633.1) Pe lumile locuite, Fiii Învăţători devin colaboratorii voluntari ai finalitarilor; şi aceiaşi Fii Învăţători îi însoţesc, de asemenea, pe lumile palat, atunci când aceste sfere încetează să fie utilizate ca lumi receptoare diferenţiate după ancorarea întregului sistem în lumină şi viaţă. Cel puţin asta este adevărat în epoca în care

întreaga constelaţie a evoluat astfel, însă nu există încă grupuri atât de avansate în Nebadon.

55:8.6 (633.2) Noi nu suntem autorizaţi să revelăm natura lucrării finalitarilor care vor supraveghea aceste lumi palat consacrate din nou. Voi aţi fost, totuşi, informaţi că există, pretutindeni în universuri, felurite tipuri de creaturi inteligente care nu au fost descrise în aceste expuneri.

55:8.7 (633.3) Şi acum, pe măsură ce sistemele se ancorează unul câte unul în lumină, în virtutea progresului lumilor care le compun, soseşte clipa în care ultimul sistem al unei anumite constelaţii atinge stabilizarea, administratorii universului - Fiul Maestru, Uniunea de Zile şi Strălucitoarea Stea de Dimineaţă - sosesc atunci pe capitala constelaţiei pentru a proclama că Preaînalţii sunt conducătorii incontestabili ai noii familii făcute perfecte a celor o sută de sisteme stabilizate de lumi locuite.

9. Al treilea stadiu sau stadiul constelaţiei

55:9.1 (633.4) Unificarea unei constelaţii întregi de sisteme stabilizate este însoţită de o nouă repartizare a autorităţii executive şi de remanieri suplimentare în administraţia universului. Această epocă este martora unor înfăptuiri avansate pe toate lumile locuite, însă ea este în mod deosebit caracterizată de ajustări în sediul constelaţiei cu notabile schimbări de relaţii, pe de-o parte cu supravegherea sistemică

şi pe de altă parte cu guvernarea universului local. În cursul acestei epoci, numeroase activităţi ale constelaţiei şi ale universului sunt transferate pe capitalele sistemelor. Reprezentanţii suprauniversului stabilesc relaţii noi şi mai strânse cu cârmuitorii planetelor, ai sistemelor şi ai universului. Concomitent cu stabilirea acestor noi asociaţii, anumiţi administratori ai suprauniversului se instalează în capitalele constelaţiilor în calitate de consultanţi voluntari pe lângă Părinţii Preaînalţi.

55:9.2 (633.5) Atunci când o constelaţie este astfel stabilizată în lumină, organizarea legislativă ia sfârşit şi ansamblul Suveranilor Sistemici, prezidat de Preaînalţi, va lucra în locul ei. Acum, şi pentru prima dată, aceste adunări administrative tratează direct cu guvernul suprauniversului chestiuni care ţin de relaţiile cu Havona şi cu Paradisul. Dealtfel, constelaţia rămâne ataşată universului local ca şi înainte. Pe parcursul stadiilor succesive ale vieţii stabilizate, univitaţii continuă să administreze lumile morontiale ale constelaţiei.

55:9.3 (633.6) Odată cu trecerea epocilor, Părinţii Constelaţiei preiau tot mai multe dintre funcţiile mai detaliate de administrare sau de supraveghere, alteori centralizate în sediul universului. Când al şaselea stadiu al stabilizării va fi atins, aceste constelaţii unificate vor fi dobândit o poziţie de autonomie aproape completă. La intrarea în al şaptelea stadiu de ancorare se vor vedea, fără nici o îndoială, conducătorii lor înălţaţi la adevărata demnitate pe care o semnifică numele lor, cei Preaînalţi. În toate privinţele, constelaţiile vor trata atunci direct cu şefii suprauniversului, în timp ce guvernul universului local se va extinde pentru a prelua responsabilităţile noilor obligaţii faţă de marele univers.

10. Al patrulea stadiu al universului local

55:10.1 (634.1) Când un univers local se ancorează în lumină şi viaţă, intră îndată în circuitele stabilite ale suprauniversului. Cei Îmbătrâniţi de Zile proclamă atunci instituţia *consiliului suprem de autoritate nelimitată.* Acest nou corp guvernamental este compus dintr-o sută de Fideli ai Zilelor şi este prezidat de Uniunea Zilelor. Primul lui act constă în a recunoaşte că suveranitatea Fiului Creator Stăpân este menţinută.

55:10.2 (634.2) Administrarea universului, în ceea ce îi priveşte pe Gabriel şi pe Tatăl Melchizedek, nu suportă nici o schimbare. Acest consiliu de autoritate nelimitată se ocupă, în principal, de noi probleme şi de noi condiţii ce se ivesc din statutul avansat al luminii şi vieţii.

55:10.3 (634.3) Inspectorul Asociat mobilizează acum toate Santinele Ataşate pentru a constitui *corpul de stabilizare al universului local* şi cere Tatălui Melchizedek să împartă supravegherea cu el. Acum, şi pentru prima dată, un corp al Spiritului Inspirat al Trinităţii este ataşat serviciului Uniunii Zilelor.

55:10.4 (634.4) Ancorarea unui întreg univers local în lumină şi viaţă iniţiază profunde remanieri în întregul plan administrativ, de la lumile locuite individuale până la sediul universului. Se stabilesc noi relaţii cu constelaţiile şi cu sistemele. Spiritul-Mamă al universului local trăieşte experienţa unor noi relaţii de legătură cu Spiritul Stăpân al

suprauniversului. Gabriel stabileşte cu Cei Îmbătrâniţi de Zile un contact direct care îi permite să acţioneze în cazul în care Fiul Maestru ar lipsi din lumea sa sediu.

55:10.5 (634.5) În cursul acestei epoci şi a celor următoare, Fiii Magistrali continuă să funcţioneze ca judecători ai guvernării divine, în timp ce o sută dintre aceşti Fii Avonali ai Paradisului formează un nou consiliu superior al Strălucitoarei Stele de Dimineaţă în capitala universului. Mai târziu, şi la cererea Suveranilor Sistemici, unul dintre aceşti Fii Magistrali va deveni consilierul suprem staţionat pe lumea-sediu a fiecărui sistem, până când va fi atins al şaptelea stadiu al unităţii.

55:10.6 (634.6) Pe parcursul acestei epoci, nu numai Fiii Învăţători ai Trinităţii acţionează în calitate de consultanţi voluntari pe lângă Suveranii Planetari, ci tot aşa ei servesc, în grupuri de câte trei, şi pe lângă Părinţii Constelaţiei. Şi aceşti din urmă Fii îşi găsesc, în cele din urmă, locul lor în universul local, căci în momentul acela ei încetează să fie supuşi jurisdicţiei creaţiei locale şi sunt ataşaţi serviciului consiliului suprem cu autoritate nelimitată.

55:10.7 (634.7) Atunci, şi pentru prima dată, corpul finalitarilor recunoaşte jurisdicţia unei autorităţi exterioare Paradisului, consiliul suprem. Până acum, finalitarii nu admiteau nici o supraveghere în partea aceasta a Paradisului.

55:10.8 (634.8) Fiii Creatori ai acestui univers stabilizat petrec mult timp în Paradis şi pe lumile sale asociate şi, de asemenea, pentru a sfătui numeroasele grupuri finalitare servind în orice creaţie locală. În acest fel Mihail ca om se asociază frăţeşte, într-un mod mai deplin, cu muritorii finalitari înălţaţi.

55:10.9 (634.9) Este cu totul inutil să se speculeze asupra funcţiunilor Fiilor Creatori faţă de universurile exterioare, în prezent în curs de asamblare preliminară, însă noi ne angajăm toţi, din când în când, în astfel de speculaţii. Cu prilejul atingerii celui de-al patrulea stadiu al dezvoltării, Fiul Creator devine administrativ liber. Divina Slujitoare îşi îmbină tot mai mult serviciul ei cu cel al Spiritului Stăpân al suprauniversului său şi cu Spiritul Infinit. Se pare că se stabilesc noi şi sublime relaţii între Fiul Creator, Spiritul Creativ, Stelele de Seară, Fiii Învăţători şi corpul tot mai mare al finalitarilor.

55:10.10 (635.1) Dacă Mihail ar trebui vreodată să părăsească Nebadonul, Gabriel ar deveni fără îndoială administratorul general împreună cu Tatăl Melchizedek ca asociat. În acelaşi timp, un nou statut ar fi conferit tuturor ordinelor de cetăţeni permanenţi, cum ar fi Fiii Materiali, univitaţii, midsonitarii, susaţii şi muritorii contopiţi cu Spiritul, însă atâta timp cât evoluţia va continua, serafimii şi îngerii vor fi necesari în administrarea universului.

55:10.11 (635.2) Noi am dobândit, cu toate acestea, o convingere în ceea ce priveşte două dintre punctele speculaţiilor noastre: dacă Fiii Creatori sunt destinaţi să lucreze în universurile exterioare, Divinele Slujitoare îi vor însoţi cu siguranţă. Noi suntem, de asemenea, siguri că Melchizedekii vor rămâne în universurile lor de origine. Noi susţinem că ei sunt destinaţi să joace roluri comportând responsabilităţi tot mai mari în guvernarea şi în administrarea universului local.

11. Stadiile sectoarelor minore şi majore

55:11.1 (635.3) Sectoarele minore şi majore ale suprauniversului nu figurează direct în planul de ancorare în lumină şi viaţă. Acest progres evolutiv ţine în primul rând de universul local ca unitate, şi nu se referă la componentele lor. Un suprauniversul este stabilizat în lumină şi viaţă imediat ce toate universurile locale care îl compun sunt astfel făcute perfecte, însă nici unul dintre cele şapte suprauniversuri nu a atins încă nivelul de progres care să îl apropie de această fază , nici măcar pe departe.

55:11.2 (635.4) *Epoca sectoarelor minore.* Atât cât se poate pătrunde cu observarea, al cincilea stadiu de stabilizare, sau stadiul sectoarelor minore, se referă exclusiv la statutul fizic şi la ancorarea coordonată a celor o sută de universuri locale asociate în circuitele stabilite ale suprauniversului. Se pare că doar centrele de putere şi asociaţii lor vor fi atinşi de aceste realinieri ale creaţiei materiale.

55:11.3 (635.5) *Epoca sectoarelor majore.* În ceea ce priveşte al şaselea stadiu, acela al stabilizării sectoarelor majore, noi nu putem decât să invocăm nişte ipoteze, deoarece nici unul dintre noi nu a asistat la un astfel de eveniment. Noi putem, cu toate acestea, să facem numeroase presupuneri în ceea ce priveşte remanierile administrative şi de alt gen care vor însoţi probabil un statut atât de avansat al lumilor locuite şi al grupărilor lor din univers.

55:11.4 (635.6) Din moment ce statutul sectoarelor minore se referă la coordonarea echilibrului fizic, noi deducem că unificarea sectoarelor majore va interesa anumite noi nivele de împlinire intelectuală şi, poate, anumite înfăptuiri avansate în realizarea supremă a înţelepciunii cosmice.

55:11.5 (635.7) Pentru a ajunge la concluzii privitoare la remanierile care vor însoţi probabil realizarea nivelelor de progres evolutive încă neatinse, noi ne bazăm pe rezultatele unor asemenea înfăptuiri omoloage din lumile individuale şi pe experienţele muritorilor individuali care locuiesc pe sfere vechi şi foarte dezvoltate.

55:11.6 (635.8) Să fie clar că mecanismele administrative şi tehnicile guvernamentale ale universului şi ale unui suprauniverse nu pot în nici un fel limita, sau întârzia, dezvoltarea evolutivă sau progresul spiritual al unei planete individuale locuite sau a vreunui muritor de pe această sferă.

55:11.7 (635.9) În unele dintre universurile mai vechi, noi găsim lumi stabilizate în al cincilea şi în al şaselea stadiu al vieţii - şi care chiar au intrat bine în ce-a de-a şaptea epocă - sistemele lor locale nu sunt încă stabilizate în lumină. Planetele mai tinere pot întârzia unificarea sistemului, însă acest fapt nu împiedică cu nimic progresul unei lumi mai vârstnice şi mai evoluate. Limitările datorate mediului nu pot nici ele, nici chiar pe o lume izolată, contracara împlinirea personală a individului muritor. Isus din Nazaret, ca om între oameni, a atins personal statutul luminii şi al vieţii pe Urantia cu peste o mie nouă sute de ani în urmă.

55:11.8 (636.1) Observând ceea ce se întâmplă pe lumi stabilizate de foarte mult timp, noi ajungem la concluzii destul de valabile cu

privire la ceea ce se va întâmpla când un suprauniver întreg se va ancora în lumină, chiar dacă nu putem formula ipoteze bine întemeiate asupra stabilizării celor şapte suprauniversuri.

12. Al şaptelea stadiu sau stadiul suprauniversurilor

55:12.1 (636.2) Nu putem prevedea pozitiv ceea ce s-ar întâmpla dacă un suprauniver s-ar ancora în lumină, deoarece un astfel de eveniment nu s-a produs niciodată. Conform învăţăturilor Melchizedekilor, care nu au fost niciodată contrazise, noi deducem că se vor efectua schimbări radicale în organizarea şi în administrarea fiecărei unităţi de creaţie a timpului şi spaţiului, de la lumile locuite până la cartierele generale ale suprauniversului.

55:12.2 (636.3) Se crede, în general, că un mare număr de Fii Trinitizaţi de creaturi şi neavând alte sarcini speciale vor fi adunaţi în cartierele generale şi în capitalele divizionare ale suprauniversurilor stabilizate. Acest fapt ar putea servi la pregătirea din timp pentru primirea într-o bună zi a celor ce sosesc din spaţiul exterior, îndreptându-se către Havona şi Paradis. Însă, în realitate, noi nu ştim cu siguranţă acest lucru.

55:12.3 (636.4) Dacă un suprauniver s-ar ancora în lumină şi viaţă, noi credem că Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului, care sunt acum consilierii săi, ar devenii corpurile administrative superioare pe lumea-sediu a suprauniversului. Ei sunt personalităţile capabile să

contacteze direct pe administratorii absoniţi, care ar deveni imediat activi în suprauniversul stabilizat. Cu toate că aceşti Supraveghetori Necalificaţi au lucrat mult timp în funcţia de consilieri şi de consultanţi în unităţi evolutive avansate ale creaţiei, ei nu şi-ar asuma responsabilităţi administrative înainte ca autoritatea Fiinţei Supreme să fi devenit suverană.

55:12.4 (636.5) Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului care acţionează mai larg în această epocă nu sunt nici finiţi, nici absoniţi, nici ultimi, nici infiniţi: ei *sunt* supremaţia şi nu fac decât să îl reprezinte pe Dumnezeul Suprem. Ei personalizează supremaţia spaţiului-timp şi nu acţionează, deci, în Havona. Ei lucrează doar ca unificatori supremi. Poate că sunt implicaţi în tehnica reflexivităţii universale, însă noi nu suntem siguri de acest lucru.

55:12.5 (636.6) Nici unul dintre noi nu are o idee satisfăcătoare despre ceea ce se va întâmpla când marele univers (grupul celor şapte suprauniversuri depinzând de Havona) va fi în întregime stabilizat în lumină şi viaţă. Este în afară de orice îndoială că acest eveniment va reprezenta în analele eternităţii evenimentul cel mai important de la apariţia universului central. Unii susţin că Fiinţa Supremă însăşi se va ridica din misterul Havonei care învăluie persoana sa spirituală şi îşi va stabilii reşedinţa în sediul celui de al şaptelea suprauniversului ca suveran atotputernic şi experienţial al creaţiilor făcute perfecte ale timpului şi spaţiului, însă, în realitate, nu ştim cu siguranţă acest lucru.

55:12.6 (636.7) [Prezentat de un Puternic Mesager ataşat temporar Consiliului Arhanghelilor pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 55 | Titlurile | Conţinutul | Partea a III a >>

Capitolul 56

Unitate universală

56:0.1 (637.1) DUMNEZEU este unitate. Deitatea este coordonată universal. Universul universurilor este un vast mecanism integrat care este controlat în mod absolut de o singură minte infinită. Domeniul fizic, cel intelectual şi cel spiritual ale creaţiei universale sunt corelate prin putere divină. Perfectul şi imperfectul sunt într-adevăr în corelaţie, şi datorită acestui lucru, creatura finită evolutivă poate să se înalţe în Paradis respectând ordinul Tatălui Universal: „ Fiţi perfecţi, aşa cum şi eu sunt perfect."

56:0.2 (637.2) Diversele nivele ale creaţiei sunt toate unificate în planurile şi în administraţia Arhitecţilor Universului Principal. Pentru minţile încercuite ale muritorilor din timp-spaţiu universul poate prezenta multe probleme şi situaţii care aparent oferă un tablou de

disarmonie şi indică absenţa unei coordonări efective; însă aceia dintre noi care sunt capabili să observe întinderi mai largi ale fenomenelor universale, şi care sunt experimentaţi în această artă de a sesiza unitatea fundamentală pe care se sprijină diversitatea creativă şi de a descoperi unicitatea divină răspândită în toată această funcţionare a pluralităţii, aceia percep mai bine ţelul divin şi unic expus în toate aceste numeroase manifestări ale energiei creatoare universale.

1. Coordonare Fizică

56:1.1 (637.3) Creaţia fizică sau materială nu este infinită, însă ea este perfect coordonată. Există forţa, energia, şi puterea, însă toate au o singură origine. Cele şapte suprauniversuri sunt, în aparenţă, de o natură duală, universul central de o natură triunică, iar Paradisul de o constituţie unică. Paradisul este sursa actuală a tuturor universurilor materiale - trecute, prezente şi viitoare. Această derivaţie cosmică este însă un eveniment al *eternităţii;* în nici un moment din *timp*-trecut, prezent sau viitor - spaţiul sau cosmosul material nu provin din Insula nucleară de Lumină. Ca sursă cosmică, Paradisul funcţionează dinainte de spaţiu şi înainte de timp. Derivaţiile sale ar părea a fi deci lipsite de origine în timp şi spaţiu, dacă ele nu ar apărea prin intermediul Absolutului Necalificat, depozitarul lor ultim în spaţiu, revelatorul şi regulatorul lor în timp.

56:1.2 (637.4) Absolutul Necalificat susţine universul fizic, în timp ce Absolutul Deităţii motivează distinsul supracontrol al întregii

realităţi materiale, iar ambele Absolute sunt unite în mod funcţional de Absolutul Universal. Această corelaţie coezivă a universului material este cel mai bine înţeleasă de toate personalităţile - materiale, morontiale, absonite şi spirituale - prin observarea faptului că toată realitatea materială autentică este sensibilă la gravitaţia care converge în Paradisul inferior.

56:1.3 (638.1) Unificarea prin gravitaţie este universală şi invariantă; sensibilitatea faţă de energia pură fiind, de asemenea, universală şi ineluctabilă. Energia pură (forţa primordială) şi spiritul pur sunt pe deplin presensibile faţă de gravitaţie. Aceste forţe primordiale, inerente Absolutelor, sunt controlate personal de Tatăl Universal al purei energii şi al purului spirit în lăcaşul său supramaterial.

56:1.4 (638.2) Energia pură este ancestrul tuturor realităţilor funcţionale relative, nespirituale, în timp ce spiritul pur este potenţialul supracontrolului divin conducător al tuturor sistemelor energetice fundamentale, iar aceste realităţi, a căror diversitate se manifestă în întregul spaţiu şi se observă în mişcările timpului, sunt ambele centrate în persoana Tatălui Paradisului. În el, ele sunt una - trebuie să fie unificate - deoarece Dumnezeu este unul. Personalitatea Tatălui este absolut unificată.

56:1.5 (638.3) În natura infinită a lui Dumnezeu nu poate exista nici o dualitate a realităţii, adică o realitate fizică şi una spirituală; însă de îndată ce privim în afara nivelelor infinite şi de realitatea absolută a valorilor personale ale Tatălui Paradisiac, observăm existenţa acestor două realităţi şi recunoaştem că ele sunt pe deplin sensibile la prezenţa sa personală. În el subzistă toate lucrurile.

56:1.6 (638.4) În momentul în care vă îndepărtaţi de conceptul necalificat al personalităţii infinite a Tatălui Paradisului, trebuie să admiteţi că MINTEA reprezintă tehnica inevitabilă de a unifica divergenţa tot mai accentuată a acestor manifestări universale duale ale personalităţii monotetice originare a Creatorului, Prima Sursă-Centru - EU SUNT-ul.

2. Unitate intelectuală

56:2.1 (638.5) Tatăl-Gând realizează expresia spiritului în Fiul-Cuvânt şi obţine expansiunea realităţii în vastele universuri materiale. Expresiile spirituale ale Fiului Etern sunt corelate cu nivelele materiale ale creaţiei prin funcţiunile Spiritului Infinit. Aceasta stabileşte corelaţia dintre realităţile spirituale şi repercusiunile materiale ale Deităţii cu ajutorul minţii sensibile la spirit şi prin actele minţii care dirijează fizicul.

56:2.2 (638.6) Mintea este înzestrarea funcţională a Spiritului Infinit, având prin urmare potenţial infinit şi răspândire universale. Gândul primordial al Tatălui Universal se eternizează într-o expresia duală: pe de o parte Insula Paradisului, şi pe de altă parte egalul ei în Deitate, Fiul Etern spiritual. O astfel de dualitate a realităţii eterne face ca Dumnezeul minte, Spiritul Infinit, să fie inevitabil. Mintea este cadrul de comunicare indispensabil între realităţile spirituale şi materiale. Creatura materială evolutivă poate concepe şi înţelege spiritul interior doar prin intermediul minţii.

56:2.3 (638.7) Această minte infinită şi universală apare în universurile timpului şi spaţiului ca minte cosmică; şi, cu toate că se întinde de la serviciul primitiv al spiritelor adjutante până la mintea magnifică a conducătorului executiv al unui univers, chiar şi această minte cosmică este unificată în mod adecvat prin supravegherea celor Şapte Spirite Stăpân, care sunt la rândul lor coordonate de Mintea Supremă a timpului şi spaţiului, şi în perfectă corelare cu mintea Spiritului Infinit care înglobează totul.

3. Unificare spirituală

56:3.1 (639.1) Aşa cum gravitaţia universală a minţii este centrată în prezenţa personală a Spiritului Infinit în Paradis, tot aşa şi gravitaţia universală a spiritului se centrează în prezenţa personală a Fiului Etern în Paradis. Tatăl Universal este unul, însă pentru timp-spaţiu el este revelat în fenomenele duale ale energiei pure şi ale spiritului pur.

56:3.2 (639.2) Realităţile spirituale ale paradisului sunt una toate; însă, în toate situaţiile şi relaţiile din timp-spaţiu acest spirit unic este revelat în fenomenele duale ale personalităţilor şi emanaţiilor spirituale ale Fiului Etern şi ale personalităţilor şi influenţelor spirituale ale Spiritului Infinit şi ale creaţiilor lui asociate; şi mai există o a treia manifestare - fragmentările spiritului pur - dăruirea de către Tată a Ajustorilor Gândirii şi altor entităţi spirituale care sunt prepersonale.

56:3.3 (639.3) Oricare ar fi nivelul activităţilor universale la care aţi întâlni fenomene spirituale sau aţi lua legătura cu fiinţe spirituale, să

ştiţi că ele derivă din Dumnezeu, care este spirit, prin intermediul Fiului Spirit şi al Spiritului Mental Infinit., iar acest vast spirit operează sub formă de fenomen pe lumile evolutive ale timpului în funcţie de indicaţiile venite din sediul universurilor locale. Din aceste capitale ale Fiilor Creatori vin Spiritul Sfânt şi Spiritul Adevărului, împreună cu serviciul spiritelor mentale adjutante, pe nivelele inferioare ale minţilor materiale aflate în evoluţie.

56:3.4 (639.4) În timp ce mintea este mai unificată la nivelul Spiritelor Stăpân în asociere cu Fiinţa Cosmică şi în calitate de minte cosmică subordonată Minţii Absolute, serviciul spiritului pe lângă lumile aflate în evoluţie este mai direct unificat în personalităţile aflate în sediile universurilor locale şi în persoanele Slujitoarelor Divine care le cârmuiesc, acestea fiind la rândul lor în corelaţie aproape perfectă cu circuitul paradisiac de gravitaţie al Fiului Etern, în care se produce unificarea finală a tuturor manifestărilor spirituale din spaţiu-timp.

56:3.5 (639.5) Existenţa ca creatură devenită perfectă poate fi atinsă, susţinută şi eternizată prin contopirea minţii conştiente de sine cu un fragment al înzestrării spirituale pre-Trinitare al uneia din persoanele Trinităţii Paradisului. Mintea muritoare este creaţia Fiilor şi Fiicelor Fiului Etern şi a Spiritului Infinit şi, atunci când este contopită cu Ajustorul Gândirii de la Tată, ea participă la înzestrarea spirituală trinitară a tărâmurilor evolutive. Aceste trei expresii spirituale devin însă perfect unificate în finalitari, aşa cum erau unificate în eternitate în Universalul EU SUNT înainte ca el să devină Tatăl Universal al Fiului Etern şi al Spiritului Infinit.

56:3.6 (639.6) Întotdeauna şi în ultimă instanţă Spiritul trebuie să devină triplu în expresia sa şi unificat Trinitar în realizarea sa finală. Spiritul provine dintr-o singură sursă printr-o expresie triplă; iar în finalitate el trebuie să atingă şi atinge efectiv deplina sa realizare în unificarea divină care este experimentată găsindu-l pe Dumnezeu - unitatea cu divinitatea - în eternitate şi prin intermediul minţii cosmice a expresiei infinite a cuvântului etern al gândirii universale a Tatălui .

4. Unificare a personalitătii

56:4.1 (639.7) Tatăl Universal este o personalitate unificată prin putere divină; prin urmare, toţi copiii săi ascendenţi vor fi la rândul lor personalităţi pe deplin unificate înainte de a atinge Havona, fiind purtaţi în Paradis de avântul forţei vii a Ajustorilor Gândirii, care au plecat din Paradis pentru a locui în muritorii materiali conformându-se mandatului Tatălui

56:4.2 (640.1) Personalitatea are aptitudinea inerentă de a-şi extinde raza de acţiune pentru a unifica toate realităţi care o constituie. Personalitatea Infinită a Primei Surse-Centru, Tatăl Universal, unifică cele şapte Absolute care formează Infinitatea; iar personalitatea omului muritor, fiind un dar exclusiv şi direct al Tatălui Universal, posedă la rândul ei potenţialul de a unifica factorii constituenţi ai creaturii muritoare. O astfel de creativitate unificatoare a oricărei personalităţi a creaturii este un semn din naştere al sursei sale înalte şi exclusive şi totodată o probă suplimentară a contactului ei neîntrerupt

cu aceeaşi sursă prin circuitul personalităţii, prin intermediul căruia personalitatea creaturii menţine un contract direct şi susţinut cu Tatăl Paradisiac al tuturor personalităţilor.

56:4.3 (640.2) Cu toate că Dumnezeu se manifestă pornind din domeniile Septuplului trecând prin ceea ce este suprem şi ultim, până la Dumnezeul Absolut, circuitul personalităţii, centrat în Paradis şi în persoana Dumnezeului Tată, oferă condiţii pentru unificarea completă şi perfectă a tuturor acestor expresii diverse ale personalităţii divine în ceea ce le priveşte pe toate personalităţile creaturilor, la toate nivelele de existenţă inteligentă şi în toate tărâmurile universurilor perfecte, devenite perfecte şi în curs de perfecţionare.

56:4.4 (640.3) Pentru şi în universuri, Dumnezeu este într-adevăr tot ceea ce am descris; însă, pentru voi şi pentru toate celelalte creaturi care îl cunosc pe Dumnezeu, el este unul, Tatăl vostru şi al lor. Pentru o personalitate, Dumnezeu nu poate reprezenta o pluralitate. Dumnezeu este Tată pentru fiecare dintre creaturile sale, şi este literalmente imposibil ca vreun copil să aibă mai mult decât un tată.

56:4.5 (640.4) Din punct de vedere filozofic, cosmic şi cu referire la nivelele diferenţiate şi la locurile de manifestare, puteţi şi trebuie să concepeţi funcţionarea Deităţilor plurale şi să postulaţi existenţa mai multor Trinităţi; cu toate acestea, de la un capăt la altul al universului stăpân, în experienţa adoraţiei, Dumnezeu este unul în contactul personal al fiecărei persoane care îl adoră; iar această Deitate personală şi unificată este părintele nostru din Paradis, Dumnezeu Tatăl, dăruitorul, ocrotitorul, şi Tatăl tuturor personalităţilor, de la oamenii muritori de pe lumile locuite până la Fiul Etern de pe Insula Centrală de Lumină.

5. Unitate a deităţii

56:5.1 (640.5) Unitatea, indivizibilitatea Deităţii Paradisului este existenţială şi absolută. Există trei personalizări eterne ale Deităţii - Tatăl Universal, Fiul Etern, şi Spiritul Infinit - însă în Trinitatea Paradisului ele sunt *realmente* o singură Deitate, nedivizată şi indivizibilă.

56:5.2 (640.6) Începând cu nivelul originar Paradis-Havona al realităţii existenţiale, s-au diferenţiat două nivele subabsolute, pe care Tatăl, Fiul şi Spiritul au început să creeze numeroşi asociaţi şi subordonaţi personali. Şi cu toate că nu este nimerit, din acest punct de vedere, să luăm în considerare unificarea deităţii absonite pe nivelele transcendente ale ultimităţii, este posibil să se examineze câteva caracteristici ale funcţiunii unificatoare a diverselor personalităţi ale Deităţii în care divinitatea se manifestă funcţional în diversele sectoare ale creaţiei şi pentru diferite ordine de fiinţe inteligente.

56:5.3 (640.7) Funcţionarea prezentă a divinităţii în suprauniversuri se manifestă activ în acţiunile Creatorilor Supremi - Fii şi Spirite Creatoare ale universurilor locale, Cei Îmbătrâniţi de Zile ai suprauniversurilor şi cele Şapte Spirite Stăpân ale Paradisului. Aceste fiinţe constituie primele trei nivele ale Dumnezeului cel Septuplu, conducând interior la Tatăl Universal, iar tot acest domeniu al Dumnezeului Septuplu se coordonează pe primul nivel al deităţii experienţiale în Fiinţa Supremă în evoluţie.

56:5.4 (641.1) În Paradis şi în universul central, unitatea Deităţii este un fapt existenţial. În toate universurile care evoluează în timp şi spaţiu, unitatea Deităţii este ceva care se dobândeşte.

6. Unificare a deităţii evoluţionare

56:6.1 (641.2) Când cele trei persoane eterne ale Deităţii funcţionează ca Deitate nedivizată în Trinitatea Paradisului, ele dobândesc unitatea perfectă. Tot astfel, atunci când ele creează, fie în asociere, fie separat, progenitura lor Paradisiacă arată unitatea caracteristică a divinităţii, iar această divinitate de intenţie, manifestată de Creatorii şi Conducătorii Supremi ai domeniilor spaţio-timpului, se traduce prin potenţialul de putere verificat al suveranităţii supremaţiei universale care, în prezenţa unităţii energiei impersonale a universului, constituie o tensiune a realităţii care poate fi rezolvată numai prin unificarea adecvată cu realităţile personalităţii experienţiale ale Deităţii experienţiale.
56:6.2 (641.3) Realităţile de personalitate ale Fiinţei Supreme emană de la Deităţile Paradisului şi se unifică, pe lumea călăuză a circuitului exterior Havonei, cu prerogativele puterii Atotputernicului Suprem care provin de la divinităţile Creatoare ale marelui univers. Dumnezeu Supremul a existat ca persoană, în Havona, înainte de crearea celor şapte suprauniversuri, însă a funcţionat doar pe nivele spirituale. Evoluţia Atotputernicei puteri a Supremaţiei prin diverse sinteze de divinitate în universurile în evoluţie s-a tradus printr-o nouă prezenţă de putere a Deităţii, care s-a coordonat cu persoana

spirituală a supremului în Havona prin intermediul Minţii Supreme, care a trecut în acelaşi timp de la potenţialul aflat în mintea infinită a Spiritului Infinit la mintea funcţional activă a Fiinţei Supreme.

56:6.3 (641.4) Creaturile cu minte materială din lumile evolutive ale celor şapte suprauniversuri pot înţelege unitatea Deităţii numai urmărindu-i evoluţia în această sinteză putere-personalitate a Fiinţei Supreme. Oricare ar fi nivelul de existenţă, Dumnezeu nu poate depăşi capacitatea conceptuală a fiinţelor care trăiesc pe un asemenea nivel. Omul muritor trebuie, prin recunoaşterea adevărului, prin aprecierea frumuseţii şi prin adorarea bunătăţii, să dezvolte recunoaşterea unui Dumnezeu al iubirii şi să progreseze apoi prin nivele de deitate ascendentă, până la înţelegerea Supremului. După ce a fost astfel percepută ca unificată în putere, Deitatea poate fi apoi personalizată în spirit pentru a fi înţeleasă şi atinsă de creaturi.

56:6.4 (641.5) Muritorii ascendenţi dobândesc înţelegerea puterii Atotputernicului în capitalele suprauniversului şi înţelegerea personalităţii Supremului pe circuitele Havonei; cu toate acestea, ei nu găsesc efectiv Fiinţa Supremă aşa cum sunt destinaţi să găsească Deităţile Paradisului. Nici chiar finalitarii, care sunt spirite de al şaselea stadiu, nu au găsit Fiinţa Supremă, şi nici nu au şansa de a o găsi până când nu au dobândit statutul de spirite aflate în al şaptelea stadiu, şi până când Supremul nu devine efectiv funcţional în activităţile universurilor viitoare exterioare.

56:6.5 (641.6) În schimb, atunci când ascenderii găsesc Tatăl Universal ca al şaptelea nivel al Dumnezeului Septuplu, ei au atins personalitatea Primei Persoane a *tuturor* nivelelor de deitate de relaţii personale cu creaturile universale.

7. Repercursiuni evoluţionare universale

56:7.1 (642.1) Progresul continuu al evoluţiei în universurile timpului-spaţiu este însoţit de revelaţii tot mai cuprinzătoare ale Deităţii pentru toate creaturile inteligente. Când apogeul progresului evolutiv este atins într-o lume, într-un sistem, într-o constelaţie, într-un univers, într-un suprauniversul, sau în marele univers, acesta reprezintă semnalul care corespunde extinderii funcţiunii deităţii pentru şi în aceste unităţi progresive ale creaţiei, iar fiecare dintre aceste intensificări ale realizării divine este însoţită de anumite repercusiuni bine definite ale unei manifestări lărgite a Deităţii în toate celelalte sectoare ale creaţiei. Extinzându-se din Paradis către exterior, fiecare nou domeniu al evoluţiei realizate şi dobândite constituie o revelaţie nouă şi lărgită a Deităţii experienţiale pentru universul universurilor.

56:7.2 (642.2) Pe măsură ce componentele unui univers local sunt treptat stabilizate în lumină şi viaţă, Dumnezeu cel Septuplu este manifestat tot mai mult. Evoluţia în timp-spaţiu începe pe o planetă cu prima expresie a Dumnezeului Septuplu - asocierea Fiului Creator cu Spiritul Creativ - şi sub controlul lor. Odată cu stabilirea unui sistem în lumină, această legătură Fiu - Spirit atinge deplinătatea funcţiunii; iar când o întreagă constelaţie este astfel stabilită, o a doua fază a Dumnezeului Septuplu devine mai activă în tot acest ţinut. Împlinirea evoluţiei administrative a unui univers local este atinsă de servicii noi şi mai directe ale Spiritelor Stăpân ale suprauniversurilor;

iar în acest punct începe şi acea revelare şi realizare din ce în ce mai profundă a Dumnezeului Suprem, care culminează în înţelegerea Fiinţei Supreme de către ascenderi atunci când trec prin lumile celui de-al şaselea circuit al Havonei.

56:7.3 (642.3) Tatăl Universal, Fiul Etern şi Spiritul Infinit sunt manifestări ale deităţii existenţiale pentru creaturile inteligente ele nefiind, prin urmare, tot atât de extinse în relaţii de personalitate cu creaturile mentale şi spirituale ale întregii creaţii.

56:7.4 (642.4) Ar trebui notat că muritorii ascendenţi pot experimenta prezenţa impersonală a nivelurilor succesive ale Deităţii cu mult înainte ca ei să devină îndeajuns de spiritualizaţi şi adecvat educaţi pentru a ajunge să recunoască personal şi experimental aceste Deităţi şi să ia contact cu ele în calitate de fiinţe personale.

56:7.5 (642.5) Fiecare nouă împlinire evolutivă dintr-un sector al creaţiei, la fel ca orice nouă invazie a spaţiului de către manifestările deităţii, sunt însoţite de expansiuni simultane ale revelaţiei funcţionale a Deităţii în cadrul unităţilor întregii creaţii existând în acel moment şi organizate anterior. Această nouă invazie a muncii administrative a universurilor şi a unităţilor lor componente poate uneori să pară a nu fi executată întotdeauna în deplin acord cu tehnica anterior descrisă, deoarece se obişnuieşte să se trimită înainte grupuri de administratori pentru a pregăti calea pentru erele subsecvente şi succesive ale noului supercontrol administrativ. Chiar şi Dumnezeul Ultim lasă să se întrezărească supracontrolul său transcendental al universurilor pe parcursul stadiilor avansate ale unui univers local acordat în lumină şi în viaţă.

56:7.6 (642.6) Este un fapt stabilit că pe măsură ce creaţiile timpului şi spaţiului sunt stabilizate progresiv în statutul evolutiv, se observă o funcţionare şi mai desăvârşită a Dumnezeului Suprem concomitent cu o retragere corespunzătoare a primelor trei manifestări ale Dumnezeului Septuplu. Dacă marele univers ar deveni stabilizat în lumină şi viaţă, care ar fi viitoarea funcţiune a manifestărilor Creatoare-Creative ale Dumnezeului Septuplu dacă Dumnezeul Suprem preia controlul direct al acestor creaţii ale timpului şi spaţiului? Va trebui oare ca aceşti organizatori şi pionieri ai universurilor spaţio-timpului să fie eliberaţi pentru activităţi similare şi în spaţiul exterior? Nu ştim, însă emitem o mulţime de ipoteze referitor la aceste probleme şi la altele legate de ele.

56:7.7 (643.1) Cum frontierele Deităţii exponenţiale sunt extinse în afară în domeniile Necalificatului Absolut, noi ne imaginăm activitatea Dumnezeului Septuplu în cursul epocilor evolutive iniţiale ale acestor creaţii ale viitorului. Nu suntem cu toţii de acord în ceea ce priveşte statutul viitor al Celor Îmbătrâniţi de Zile şi al Spiritelor Stăpân ale suprauniversului. Nu ştim nici dacă Fiinţa Supremă va funcţiona sau nu ca în cele şapte suprauniversuri. Însă presupunem cu toţii că Mihailii, Fiii Creatori, sunt destinaţi să funcţioneze în aceste universuri exterioare. Unii susţin că epocile viitoare vor fi martorele unei forme de unire mai strânse dintre Fiii Creator şi Slujitoarele Divine asociate; este posibil chiar şi ca o asemenea uniune creatoare să se exteriorizeze într-o nouă expresie de identitate asociată-creatoare de natură ultimă. În realitate însă nu ştim nimic despre aceste posibilităţi ale viitorului nedezvăluit.

56:7.8 (643.2) Cu toate acestea, ştim că în universurile timpului şi spaţiului, Dumnezeul Septuplu asigură o apropiere progresivă de Tatăl Universal, şi că această abordare evolutivă este unificată în mod exponenţial în Dumnezeul Suprem. Putem presupune că un astfel de plan trebuie să prevaleze în universuri exterioare; pe de altă parte, noile ordine de fiinţe care este posibil să locuiască în aceste universuri pot fi capabile să abordeze Deitatea pe nivele ultime şi prin tehnici absonite. Pe scurt, nu avem nici cea mai vagă idee asupra tehnicii de abordare a deităţii care ar putea deveni operativă în universurile viitoare ale spaţiului exterior.

56:7.9 (643.3) Cu toate acestea, estimăm că suprauniversurile devenite perfecte vor face într-un fel sau altul parte din cariera de ascensiune către Paradis a acelor fiinţe care ar putea locui aceste creaţii exterioare. Este pe deplin posibil ca în acea epocă viitoare să fim martorii apropierii locuitorilor spaţiului exterior de Havona prin cele şapte Suprauniversuri, administrate de Dumnezeu Supremul, cu sau fără colaborarea celor Şapte Spiritele Stăpân.

8. Unificatorul suprem

56:8.1 (643.4) Fiinţa Supremă are o funcţiune triplă în experienţa omului muritor. În primul rând, ea este unificatorul divinităţii temporal-spaţiale, Dumnezeul Septuplu. În al doilea rând, ea reprezintă maximul de Deitate pe care creaturile finite o pot efectiv înţelege. În al treilea rând, ea este singura cale pe care omul muritor

poate aborda experienţa transcendentă de asociere cu mintea absonită, cu spiritul etern şi cu personalitatea Paradisiacă.

56:8.2 (643.5) Finalitarii ascendenţi, care s-au născut în universurile locale, care au crescut în suprauniversuri şi care au fost educaţi în universul central, îmbrăţişează în experienţele lor personale potenţialul deplin de înţelegere a divinităţii temporal-spaţiale a Dumnezeului Septuplu, care se unifică în Suprem. Finalitarii servesc succesiv în universuri diferite de cele în care s-au născut, adunând astfel experienţă după experienţă până când diversitatea septuplă a experienţelor posibile pentru creaturi a fost înglobată în toată plenitudinea sa. Prin intermediul Ajustorilor interiori, finalitarii sunt capabili *să îl găsească* pe Tatăl Universal, însă prin acele tehnici ale experienţei ajung ei cu adevărat *să cunoască* Fiinţa Supremă, ei fiind meniţi serviciului şi *revelaţiei* acestei Deităţi Supreme în şi pentru universurile viitoare ale spaţiului exterior.

56:8.3 (644.1) Amintiţi-vă de tot ceea ce Dumnezeu Tatăl şi Fiii săi din Paradis fac pentru noi; la rândul nostru, şi în spirit, avem ocazia să le facem pentru Fiinţa Supremă emergentă, şi în ea. În univers, experienţa iubirii, a bucuriei şi a slujirii este reciprocă. Dumnezeu Tatăl nu are nevoie ca fiii săi să îi ofere înapoi tot ceea ce el revarsă asupra lor; ei însă oferă (sau pot oferi) toate acestea semenilor lor şi Fiinţei Supreme aflate în evoluţie.

56:8.4 (644.2) Toate fenomenele de creaţie reflectă activităţi spirituale creatoare anterioare. Isus a spus, şi este literalmente adevărat:"Fiul face doar acele lucruri pe care le vede făcute de Tată." La un moment dat, voi muritorii, puteţi începe să revelaţi supremul semenilor voştri şi puteţi lărgi treptat această revelaţie pe măsură ce

vă înălţaţi către Paradis. În eternitate, veţi putea fi autorizaţi, în calitate de finalitari în al şaptelea stadiu, să faceţi revelaţii tot mai profunde ale acestui Dumnezeu al creaturilor evolutive pe nivele supreme - şi poate chiar ultime.

9. Unitate universală absolută

56:9.1 (644.3) Absolutul Necalificat şi Absolutul Deităţii sunt unificate în Absolutul Universal. Absolutele sunt coordonate în Cel Ultim, condiţionate în Cel Suprem şi modificate spaţio-temporal în Dumnezeul Septuplu. Pe nivelele subinfinite există *trei* Absolute, însă în infinitate ele apar ca fiind *unul.* În Paradis există trei personalizări ale Deităţii, însă în Trinitate ele *sunt* una.

56:9.2 (644.4) Problema filozofică majoră a universului principal este următoarea: Absolutul (cele trei Absolute considerate ca unul singur în infinitate) există de dinainte de Trinitate?

56:9.3 (644.5) Este oare Absolutul anterior Trinităţii sau Trinitatea precede Absolutul? Este Absolutul Necalificat o forţă-prezenţă independentă de Trinitate? Prezenţa Absolutului Deităţii implică funcţiunea nelimitată a Trinităţii? Şi reprezintă el, Absolutul Universal, funcţiunea finală a Trinităţii, sau chiar şi o Trinitate a Trinităţilor ?

56:9.4 (644.6) La o primă abordare, un concept al Absolutului ca strămoş al tuturor lucrurilor - chiar şi al Trinităţii - pare să aducă o mulţumire provizorie care satisface logica şi unifică filozofia, însă orice concluzie de acest fel este invalidată de faptul că eternitatea

Trinităţii Paradisului este actuală. Suntem învăţaţi şi credem că Tatăl Universal şi asociaţii săi Trinitari sunt eterni în natură şi existenţă. Există, prin urmare, o singură concluzie filozofică logică: pentru toate inteligenţele din univers, Absolutul este reacţia impersonală şi coordonată a Trinităţii (Trinităţilor) la toate situaţiile fundamentale şi primordiale ale spaţiului, în interiorul şi în exteriorul universului. Pentru toate personalităţile inteligente ale marelui univers, Trinitatea Paradisului rămâne mereu în finalitate, în eternitate, în supremaţie şi în ultimitate şi, în vederea tuturor scopurilor practice referitoare la înţelegerea personală şi la realizarea creaturilor, ea este absolută.

56:9.5 (644.7) Modul în care mintea creaturilor poate aborda această problemă conduce la postulatul final care stabileşte Universalul EU SUNT ca fiind cauza primordială şi sursa necalificată atât a Trinităţii, cât şi a Absolutului. Prin urmare, atunci când dorim să ne formăm un concept personal asupra Absolutului, revenim la ideile şi la idealurile noastre ale Tatălui din Paradis. Când dorim să înlesnim înţelegerea sau să mărim percepţia acestui Absolut, altfel impersonal, ne întoarcem la faptul că Tatăl Universal este Tatăl existenţial al personalităţii absolute; Fiul Etern este Persoana Absolută, deşi în sens experienţial el nu este personalizarea Absolutului, iar apoi continuăm pe această linie, considerând că Trinităţile experienţiale culminează în personalizarea experienţială a Absolutului Deităţii. În acelaşi timp, noi concepem Absolutul Universal constituind, în univers şi în afara universului, fenomenele prezenţei manifeste a activităţilor impersonale a asocierilor coordonate şi verificate ale Deităţii, asocieri de supremaţie, de ultimitate şi de infinitate - Trinitatea Trinităţilor.

56:9.6 (645.1) Dumnezeu Tatăl este perceptibil la toate nivelele de la finit la infinit şi, cu toate că creaturile sale, din Paradis până în lumile evolutive, l-au perceput diferit, numai Fiul Etern şi Spiritul Infinit îl cunosc ca infinitate.

56:9.7 (645.2) Personalitatea spirituală este absolută numai în Paradis, iar conceptul de Absolut este necalificat numai în infinitate. Prezenţa Deităţii este absolută numai în Paradis, iar revelarea lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna parţială, relativă, şi progresivă, până când puterea sa devine experienţial infinită în puterea spaţiului Absolutului Necalificat, în timp ce manifestarea personalităţii sale devine experienţial infinită în prezenţa manifestă a Absolutului Deităţii, iar aceste două potenţiale ale infinităţii devin unificate prin realitate în Absolutul Universal.

56:9.8 (645.3) Dincolo de nivelele subfinite însă, cele trei Absolute *sunt* unul, şi acesta este modul în care infinitatea este realizată de Deitate, indiferent dacă vreun alt ordin al existenţei va realiza vreodată prin el însuşi conştiinţa infinităţii.

56:9.9 (645.4) Statutul existenţial în eternitate implică o conştiinţă de sine existenţială a infinităţii, chiar dacă s-ar putea ca încă o eternitate să fie necesară pentru a experimenta realizarea de sine a potenţialităţilor experienţiale inerente unei eternităţi a infinităţii - o infinitate eternă.

56:9.10 (645.5) Iar Dumnezeu Tatăl este sursa personală a tuturor manifestărilor Deităţii şi realităţii pentru toate creaturile inteligente şi pentru toate fiinţele spirituale din întregul univers al universurilor. Indiferent dacă atingeţi realizarea Dumnezeului Septuplu, dacă înţelegeţi Dumnezeul cel Suprem, dacă găsiţi pe Dumnezeul cel

Ultim sau dacă încercaţi să realizaţi conceptul Dumnezeului Absolut, fie asta acum, fie în experienţele universale succesive ale eternului viitor, voi veţi descoperi, ca personalitate, spre satisfacţia voastră veşnică, că prin consumarea fiecărei aventuri l-aţi redescoperit, pe noi nivele experienţiale, pe Dumnezeul etern - Tatăl Paradisiac al tuturor personalităţilor universului.

56:9.11 (645.6) Tatăl Universal este explicaţia unităţii universale aşa cum trebuie ea să fie realizată în mod suprem, chiar ultim, în unitatea postultimă a valorilor şi a semnificaţiilor absolute - Realitatea necalificată .

56:9.12 (645.7) Maeştrii Organizatori ai Forţei ies în spaţiu şi îi mobilizează energiile pentru a-l face sensibil gravitaţional la atracţia paradisiacă a Tatălui Universal. Urmează apoi Fiii Creator, care organizează aceste forţe sensibile la gravitaţie în universuri locuite şi în ele evoluează creaturi inteligente, care primesc pentru ele însele spiritul Tatălui Paradisiac şi se ridică apoi către Tată pentru a deveni la fel ca el în toate atributele posibile ale divinităţii.

56:9.13 (645.8) Înaintarea neîncetată şi în permanentă creştere a forţelor creative ale Paradisului prin spaţiu pare a prevesti întinderea neîncetată a domeniului de influenţă gravitaţională a Tatălui Universal şi nesfârşita înmulţire a diferitelor tipuri de creaturi inteligente care sunt capabile să îl iubească pe Dumnezeu şi să fie iubite de el şi care, devenind astfel cunoscătoare de Dumnezeu, pot alege să fie ca el, pot decide să atingă Paradisul şi să îl găsească pe Dumnezeu.

56:9.14 (646.1) Universul universurilor este pe deplin unificat. Dumnezeu este unul în putere şi în personalitate. Toate nivelele

energiei şi toate fazele personalităţii sunt coordonate. Din punct de vedere filozofic şi experienţial, în concept şi în realitate, toate lucrurile şi fiinţele sunt centrate în Tatăl Paradisului. Dumnezeu este totul şi în toate, şi nici un lucru sau fiinţă nu există fără el.

10. Adevăr, bunătate şi frumuseţe

56:10.1 (646.2) Pe măsură ce lumile stabilite în viaţă şi lumină progresează de la etapa iniţială până la epoca a şaptea, ele caută succesiv să ajungă la realizarea realităţii Dumnezeului Septuplu, mergând de la adorarea Fiului Creator până la adorarea Tatălui său din Paradis. Pe parcursul celei de-a şaptea etape a istoriei unei astfel de lumi, muritorii aflaţi într-un permanent progres cresc în cunoaşterea Dumnezeului Suprem, în timp ce disting vag realitatea serviciului dominant al Dumnezeului Ultim.
56:10.2 (646.3) Pe tot parcursul acestei epoci măreţe, căutarea principală a muritorilor aflaţi într-un permanent progres este aceea a unei mai depline înţelegeri şi a unei realizări mai depline a elementelor comprehensibile ale Deităţii - adevăr, frumuseţe şi bunătate. Acesta reprezintă efortul omului de a-l distinge pe Dumnezeu în minte, în materie şi în spirit. Şi, pe măsură ce muritorii urmează această căutare, ei se pomenesc din ce în ce mai absorbiţi în studiul experienţial al filozofiei, al cosmologiei şi al divinităţii.

56:10.3 (646.4) Voi pricepeţi într-un oarecare măsură filozofia şi înţelegeţi divinitatea în adoraţie, în serviciul social şi în experienţa spirituală personală, însă limitaţi prea adesea căutarea frumuseţii -

cosmologia - la studiul încercărilor artistice grosolane umane. Frumuseţea, arta, este în mare măsură o problemă de unificare a contrastelor. Frumuseţea supremă, apogeul artei finite, este drama unificării vastităţii extremelor cosmice ale Creatorului şi Creaturii. Omul îl găseşte pe Dumnezeu şi Dumnezeu îl găseşte pe om - creatura devine perfectă precum este Creatorul - aceasta este împlinirea celestă a frumuseţii supreme, atingerea culmii artei cosmice.

56:10.4 (646.5) Materialismul, ateismul, reprezintă deci culmea urâţeniei, apogeul antitezei finite a frumosului. Cea mai înaltă frumuseţe constă în imaginea panoramică a unificării variaţiilor care s-au născut din realitatea armonioasă preexistentă.

56:10.5 (646.6) Atingerea nivelelor cosmogonice ale gândirii include:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiozitatea.* Foamea de armonie şi setea de frumuseţe. Încercări persistente de a descoperi noi nivele de relaţii cosmice armonioase.

56:10.7 (646.8) 2. *Aprecierea estetică.* Iubirea de frumos şi aprecierea tot mai mare a aspectului artistic care marchează toate manifestările creative pe toate nivelele de realitate.

56:10.8 (646.9) 3. *Sensibilitatea etică.* Prin realizarea adevărului, aprecierea frumuseţii conduce la sentimentul eternei justeţi a acestor lucruri, ajungând astfel la recunoaşterea divinei bunătăţi în relaţiile Deităţii cu toate fiinţele; iar astfel, chiar şi cosmogonia duce la căutarea valorilor divine ale realităţii - la conştiinţa de Dumnezeu.

56:10.9 (646.10) Lumile stabilite în lumină şi viaţă sunt atât de preocupate de înţelegerea adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii pentru că aceste valori calitative îmbrăţişează revelaţia Deităţii pentru

ţinuturile timpului şi spaţiului. Semnificaţiile adevărului etern exercită o atracţie combinată asupra naturii intelectuale şi spirituale a omului muritor. Frumuseţea universală îmbrăţişează relaţiile armonioase şi ritmurile creaţiei cosmice; ea constituie mai mult apelul intelectual şi conduce spre o înţelegere unificată şi sincronă a universului material. Bunătatea divină reprezintă revelaţia valorilor infinite minţii finite, pentru a fi percepute şi elevate până în pragul nivelului spiritual al înţelegerii umane.

56:10.10 (647.1) Adevărul reprezintă fundamentul ştiinţei şi filozofiei, el fiind fundamentul intelectual al religiei. Frumuseţea susţine arta, muzica şi ritmurile semnificative ale oricărei experienţe umane. Bunătatea îmbrăţişează sensul etic, moralitatea şi religia - apetitul pentru perfecţiune experienţială.

56:10.11 (647.2) Existenţa frumuseţii implică prezenţa unei minţi a creaturii care o apreciază, tot aşa cum, la fel de sigur, faptul evoluţiei progresive indică dominaţia Minţii Supreme. Frumuseţea este recunoaşterea intelectuală a sintezei spaţio-temporale armonioase a vastelor diversificări ale realităţii fenomenale, a cărei totalitate provine dintr-o unitate eternă preexistentă.

56:10.12 (647.3) Bunătatea este recunoaşterea mentală a valorilor relative ale diverselor nivele de perfecţiune divină. Recunoaşterea bunătăţii implică o minte cu statut de muritor, o minte personală având capacitatea de a discerne între bine şi rău. Însă posesiunea bunătăţii, a măreţiei, este măsura unei reale ajungeri la divinitate.

56:10.13 (647.4) Recunoaşterea *adevăratelor relaţii* implică existenţa unei minţi capabile să discearnă între adevăr şi eroare. Spiritul Adevărului dăruit care investeşte minţile umane de pe Urantia

reacţionează infailibil la adevăr - relaţia spirituală vie a tuturor lucrurilor şi a tuturor fiinţelor aşa cum sunt ele coordonate în ascensiunea eternă către Dumnezeu.

56:10.14 (647.5) Fiecare impuls al fiecărui electron, gând, sau spirit, reprezintă o unitate activă în întregul univers. Numai păcatul este izolat, iar răul rezistă gravitaţiei pe nivelele mentale şi spirituale. Universul este un întreg; nici un lucru sau fiinţă nu există şi nu trăieşte în izolare. Realizarea de sine este potenţial rea dacă este antisocială. Este literalmente adevărat: „Nici un om nu trăieşte prin sine." Socializarea cosmică constituie cea mai înaltă formă a unificării personalităţii, Isus a spus: „Cel care va voi să fie cel mai mare dintre voi, să devină slujitorul tuturor."

56:10.15 (647.6) Chiar şi adevărul, frumuseţea şi bunătatea - abordarea intelectuală a oamenilor pentru a înţelege universul minţii, al materiei şi al spiritului - trebuie să fie combinate într-un concept unificat al unui *ideal* divin şi suprem. În măsura în care personalitatea muritoare unifică experienţa umană cu materia, cu mintea şi cu spiritul, acel ideal divin şi suprem devine unificat în putere în Supremaţie şi apoi personalizat ca un Dumnezeu al iubirii părinteşti.

56:10.16 (647.7) Orice înţelegere intuitivă a relaţiei dintre părţi faţă de orice întreg dat necesită o pricepere inteligentă a relaţiilor tuturor părţilor cu acel întreg; iar în univers, aceasta înseamnă relaţia părţilor create cu Întregul Creativ. Deitatea devine astfel ţelul transcendental, chiar infinit, al realizării universale şi eterne.

56:10.17 (647.8) Frumuseţea universală este recunoaşterea reflectării Insulei Paradisului în creaţia materială, în timp ce adevărul etern este ajutorul special al Fiilor Paradisului, care nu numai că se dăruiesc

maselor muritoare, ci şi îşi răspândesc Spiritul Adevărului asupra tuturor oamenilor. Bunătatea divină este şi mai evidentă în serviciul plin de iubire al multiplelor personalităţi ale Spiritului Infinit. Însă iubirea, suma totală a acestor trei însuşiri, reprezintă perceperea de către om a lui Dumnezeu ca fiind Tată său Spiritual.

56:10.18 (648.1) Materia fizică este umbra spaţio-temporală a strălucitoarei energii paradisiace a Deităţilor absolute. Semnificaţiile adevărului sunt repercusiunile în intelectul muritor ale cuvântului etern al Deităţii - înţelegerea spaţio-temporală a conceptelor supreme. Valorile bunătăţii divinităţii sunt serviciile pline de compasiune ale personalităţilor spirituale ale Universalului, ale Eternului şi ale Infinitului pe lângă creaturile finite temporal-spaţiale ale sferelor evolutive.

56:10.19 (648.2) Aceste valori semnificative ale realităţii divinităţii sunt amestecate sub formă de iubire divină în relaţia Tatălui cu fiecare creatură personală. Ele sunt coordonate în Fiu şi în Fiii săi sub formă de compătimire divină. Ele îşi manifestă calităţile prin spirit şi prin copiii săi spirituali ca slujire divină, imagine a compătimirii divine a copiilor timpului. Aceste trei divinităţi sunt manifestate primordial cu Fiinţa Supremă, în calitate de sinteză a personalităţii-puterii. Ele sunt arătate în chip divers de Dumnezeul Septuplu în şapte asocieri diferite de semnificaţii şi de valori divine, pe şapte nivele ascendente.

56:10.20 (648.3) Pentru omul limitat, adevărul, frumuseţea şi bunătatea îmbrăţişează deplina revelaţie a realităţii divine. Pe măsură ce această iubire-înţelegere a Deităţii îşi găseşte o expresie spirituală în vieţile muritorilor cunoscători de Dumnezeu, apar şi roadele divinităţii: pacea intelectuală, progresul social, satisfacţia morală, bucuria

spirituală şi înţelepciunea cosmică. Muritorii avansaţi într-o lume aflată în al şaptelea stadiu al luminii şi vieţii au învăţat că iubirea este cel mai mare lucru din univers - şi ei ştiu că Dumnezeu este iubire.

56:10.21 (648.4) Iubirea este dorinţa de a face bine altuia.

56:10.22 (648.5) [Prezentat de un Puternic Mesager în vizită pe Urantia, la cererea Corpului Revelator din Nebadon şi în colaborare cu un anume Melchizedek, Prinţ Planetar locţiitor al Urantiei.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) Acest capitol despre Unitatea Universală este al douăzeci şi cincilea dintr-o serie de expuneri făcute de feluriţi autori care au fost coordonaţi ca grup de către o comisie de personalităţi de pe Nebadon formată din doisprezece membri şi activând sub conducerea lui Mantutia Melchizedek. Am formulat aceste expuneri şi le-am transcris în limba engleză în anul 1934 al timpului de pe Urantia, folosind o tehnică autorizată de superiorii noştri.

Cartea Urantia

<< Capitolul 56 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 57 >>

Partea a III a

Istoria Urantia

Aceste capitole au fost prezentate de un Corp de Personalităţi ale Universului Local acţionând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.

Cartea Urantia

<< Partea a III a | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 58 >>

Capitolul 57

Originea Urantiei

57:0.1 (651.1) LA PREZENTAREA extraselor din arhivele Jerusemului pentru înregistrările Urantiei cu privire la antecedentele şi la istoria ei timpurie, noi suntem îndrumaţi să calculăm timpul în termeni de uz curent - prezentul calendar de ani bisecţi de 365¼ de zile. De regulă, nu se va face nici o încercare de a se indica numărul exact de ani, deşi aceştia sunt cunoscuţi. Noi vom folosi cele mai apropiate numere întregi ca pe o metodă mai bună de prezentare a acestor fapte istorice.

57:0.2 (651.2) Când se face referire la un eveniment vechi de acum unul sau două milioane de ani, noi intenţionăm să datăm o astfel de întâmplare ca petrecută cu acel număr de ani în urma, având ca punct de plecare primele decenii ale secolului al XX-lea al erei creştine.

Vom descrie astfel derularea acestor evenimente mult îndepărtate ca având loc în perioade regulate de mii, de milioane şi de miliarde de ani.

1. Nebuloasa Andronover

57:1.1 (651.3) Urantia îşi are originea în soarele vostru, iar soarele vostru este unul dintre diversele vlăstare ale nebuloasei Andronover, care a fost odată organizat ca o parte componentă a puterii fizice şi a substanţei materiale ale universului local al Nebadonului, şi însăşi această mare nebuloasă şi-a aflat originea în sarcina-forţă universală a spaţiului din suprauniversul Orvontonului, cu mult, mult timp în urmă.

57:1.2 (651.4) În perioada de la începutul acestei relatări, Organizatorii Principali de Forţă Primară ai Paradisului avuseseră mult timp controlul deplin asupra energiilor spaţiale care au fost mai târziu organizate sub forma nebuloasei Andronover.

57:1.3 (651.5) *În urmă cu 987 de miliarde de ani,* organizatorul de forţă asociat, îndeplinind atunci funcţiile inspectorului activ numărul 811.307 din seria Orvontonului, care călătorea în afara Uversei, a raportat Celor Îmbătrâniţi de Zile că toate condiţiile spaţiale erau favorabile iniţierii de fenomene de materializare într-un anumit sector al segmentului, la vremea aceea oriental, al Orvontonului.

57:1.4 (651.6) *În urmă cu 900 de miliarde de ani,* după cum atestă arhivele Uversei, s-a înregistrat un permis dat de către Consiliul

uversan al Echilibrului guvernului suprauniversului şi autorizând trimiterea unui personal şi a unui organizator de forţă în regiunea proiectată anterior de către inspectorul cu numărul 811.307. Autorităţile Orvontonului l-au împuternicit pe descoperitorul originar al acestui univers potenţial pentru a executa mandatul Celor Îmbătrâniţi de Zile, care prevedea organizarea unei noi creaţii materiale.

57:1.5 (652.1) Înregistrarea acestei permisiuni semnifică faptul că personalul şi organizatorul de forţă plecaseră deja de pe Uversa în lunga călătorie către sectorul spaţial estic, unde urmau ca ulterior să se angajeze în acele activităţi prelungite încheiate cu ivirea unei noi creaţii fizice în Orvonton.

57:1.6 (652.2) *În urmă cu 875 de miliarde de ani,* enorma nebuloasă Andronover, cu numărul 876.926, a fost iniţiată cum trebuie. S-a cerut numai prezenţa organizatorului de forţă şi a personalului de legătură pentru a se inaugura vârtejul de energie care s-a transformat până la urmă într-un vast ciclon spaţial. Ca urmare a iniţierii acestor mişcări de revoluţie nebulare, organizatorii de forţă vii se retrag pur şi simplu, perpendicular pe planul discului în rotaţie; apoi, calităţile inerente ale energiei asigură evoluţia progresivă şi ordonată a acestor noi sisteme fizice.

57:1.7 (652.3) Cam prin această perioadă, expunerea trece la funcţionarea personalităţilor suprauniversului. În realitate, povestea are propriul ei început în punctul acesta - aproape în momentul în care organizatorii de forţă ai Paradisului se pregăteau să se retragă, după ce au făcut ca toate condiţiile de spaţiu-energie să fie gata pentru

acţiunea directorilor de putere şi a controlorilor fizici ai suprauniversului Orvontonului.

2. Stadiul nebular primar

57:2.1 (652.4) Toate creaţiile materiale evolutive sunt născute din nebuloasele circulare gazoase, şi toate aceste nebuloase primare sunt circulare pe tot parcursul primei părţi a existenţei lor gazoase. Pe măsură ce îmbătrânesc, ele devin de regulă spirale, iar atunci când funcţiunea lor de formaţiune solară şi-a terminat cursul, ele sfârşesc adesea ca roiuri stelare ori ca sori enormi, înconjuraţi de un număr variabil de planete, de sateliţi şi de mici grupuri de materie, asemănătoare în multe feluri propriului vostru minuscul sistem solar.

57:2.2 (652.5) *În urmă cu 800 de miliarde de ani,* creaţia Andronover a fost bine statornicită ca fiind una dintre magnificele nebuloase primare ale Orvontonului. Când astronomii universurilor apropiate au privit în afară la acest fenomen al spaţiului, ei au văzut prea puţine lucruri care să le atragă atenţia. Estimările gravitaţiei făcute în creaţiile adiacente au indicat că materializările spaţiale aveau loc în regiunile andronoveriene, însă asta era tot.

57:2.3 (652.6) *În urmă cu 700 de miliarde de ani,* sistemul Andronoverului a atins proporţii gigantice, şi au fost trimişi controlori fizici suplimentari pe nouă creaţii materiale înconjurătoare, pentru a oferi sprijin şi cooperare centrelor de putere ale acestui nou sistem material care evolua atât de rapid. La această dată îndepărtată, toate

materialele lăsate moştenire creaţiilor ulterioare erau conţinute în limitele acestei gigantice roţi spaţiale, care a continuat să se rotească mereu şi, după ce a ajuns la diametrul ei maxim, să se rotească tot mai repede pe măsură ce a continuat să se contracte şi să se condenseze.

57:2.4 (652.7) *În urmă cu 600 de miliarde de ani,* s-a ajuns la apogeul perioadei de mobilizare a energiei Andronoverului; nebuloasa a dobândit maximul masei ei. În această perioadă, ea era un gigantic nor circular de gaz într-o formă întrucâtva asemănătoare cu un sferoid turtit. Aceasta a fost perioada timpurie a formării diferenţiale a masei şi a variaţiei vitezei de rotaţie. Gravitaţia şi alte influenţe erau pe cale de a începe acţiunea lor de conversie a gazelor din spaţiu în materie organizată.

3. Stadiul nebular secundar

57:3.1 (653.1) Enorma nebuloasă a început atunci să capete forma spirală şi să devină clar vizibilă, chiar şi pentru astronomii universurilor îndepărtate. Aceasta este istoria naturală a majorităţii nebuloaselor; înainte de a începe să emane sori şi de a porni lucrarea de construcţie a universului, aceste nebuloase spaţiale secundare sunt observate de obicei sub aspectul *fenomenelor spirale.*

57:3.2 (653.2) Observând această metamorfoză a nebuloasei Andronover, astronomii acestei ere îndepărtate au văzut exact ceea ce văd astronomii secolului al douăzecilea atunci când îşi îndreaptă telescoapele spre spaţiu şi privesc nebuloasele spirale din epoca prezentă a spaţiului extern adiacent.

57:3.3 (653.3) Aproape în perioada în care s-a atins maximul masei, controlul gravitaţiei conţinutului de gaz a început să slăbească; a urmat stadiul scurgerilor de gaz - gazul ţâşnind ca două braţe gigantice distincte, care au plecat din două părţi opuse ale masei-mamă. Rotaţia rapidă ale acestui enorm nucleu central au dat curând o aparenţă de spirală celor doi curenţi de gaz care ţâşneau. Răcirea şi condensarea ulterioară a unor porţiuni dintre aceste braţe care s-au exteriorizat, au produs până la urmă un aspect noros. Aceste porţiuni mai dense erau vaste sisteme şi subsisteme de materie fizică, care se roteau prin spaţiu în mijlocul norului gazos al nebuloasei, totul fiind ţinut în siguranţă sub imperiul gravitaţiei roţii-mamă.

57:3.4 (653.4) Însă nebuloasa începuse să se contracte, iar creşterea în viteză a mişcării de revoluţie a micşorat şi mai mult controlul gravitaţiei. În puţin timp, regiunile gazoase externe au început efectiv să scape de sub influenţa imediată a nucleului nebular, ieşind afară în spaţiu şi urmând nişte circuite cu contur neregulat, reîntorcându-se la regiunile nucleare pentru a închide circuitele, şi aşa mai departe. Dar acesta nu era decât un stadiu temporar al progresiei nebulare. Viteza mereu crescândă a rotirii urma ca în curând să lanseze în spaţiu sori enormi, pe circuite independente.

57:3.5 (653.5) Şi iată ce s-a întâmplat pe Andronover cu epoci în urmă. Roata de energie a tot crescut, până când a ajuns la expansiunea ei maxima şi, apoi, când a început contracţia, ea s-a rotit tot mai repede până când, în cele din urmă, a fost atins stadiul centrifugal critic şi a început marea dezintegrare.

57:3.6 (653.6) *În urmă cu 500 de miliarde de ani,* s-a născut primul soare andronoverian. Această rază arzândă s-a desprins de sub

dominaţia gravitaţiei materne, şi a s-a lansat în spaţiu într-o aventură independentă în cosmosul creaţiei. Orbita ei a fost determinată de calea ei de ieşire. Aceşti sori tineri au devenit repede sferici, şi şi-au început lungile lor cariere pline de evenimente ca stele ale spaţiului. Exceptând nucleele nebulare terminale, marea majoritate a sorilor Orvontonului au avut o naştere similară. Aceşti sori expulzaţi trec prin diverse perioade de evoluţie şi de serviciu universal subsecvent.

57:3.7 (653.7) *În urmă cu 400 de miliarde de ani,* nebuloasa Andronover a intrat în perioada sa de recaptare. Mulţi dintre sorii apropiaţi mai mici au fost capturaţi din nou ca rezultat al lărgirii treptate şi al condensării pe mai departe a nucleului-mamă. Foarte curând, a fost inaugurată faza terminală de condensare nebulară, perioada care precede întotdeauna segregarea finală a acestor imense agregate spaţiale de energie şi materie.

57:3.8 (654.1) Abia la un milion de ani după această epocă, Mihail din Nebadon, un Fiu Creator din Paradis, a ales această nebuloasă aflată în dezintegrare ca fiind locul aventurii lui în construirea universului. Aproape imediat, a început crearea lumilor arhitecturale ale Salvingtonului şi ale grupurilor planetare, cele o sută de sedii de constelaţie. A fost nevoie de aproape un milion de ani pentru a completa aceste îngrămădiri de lumi, în special lumi create. Planetele-sediu ale sistemului local au fost construite de-a lungul unei perioade care se întinde din vremea aceea, până în urmă cu cinci miliarde de ani.

57:3.9 (654.2) *În urmă cu 300 de miliarde de ani,* circuitele solare andronoveriene erau bine stabilite, iar sistemul nebular trecea printr-o

perioadă de tranziţie, de relativă stabilitate fizică. Cam în această perioadă, personalul lui Mihail a sosit pe Salvington, iar guvernul Uversei, capitala Orvontonului, şi-a extins recunoaşterea fizică până la universul local al Nebadonului.

57:3.10 (654.3) *În urmă cu 200 de miliarde de ani,* contracţia şi condensarea Andronoverului au progresat cu o enormă generare de căldură în roiul lui central, sau în masa lui nucleară. Spaţiul relativ a apărut chiar şi în regiunile de lângă roata soarelui-mamă central. Regiunile externe deveneau mai stabile şi mai bine organizate; unele planete dezvoltându-se în jurul sorilor nou-născuţi, se răciseră suficient pentru a fi potrivite implantării de viaţă. Cele mai vechi planete locuite ale Nebadonului datează din vremurile acelea.

57:3.11 (654.4) Acum, mecanismul universal terminat al universului Nebadonului începe pentru prima dată să funcţioneze, iar creaţia lui Mihail este înregistrată pe Uversa ca fiind univers de reşedinţă şi de ascensiune progresivă a muritorilor.

57:3.12 (654.5) *În urmă cu 100 de miliarde de ani,* s-a ajuns la apogeul nebular al tensiunii condensării; a fost atins punctul de maximă tensiune a căldurii. Acest stadiu critic al luptei gravitaţie-căldură durează uneori aproape o veşnicie, dar, mai devreme sau mai târziu, căldura câştigă lupta cu gravitaţia, şi începe perioada spectaculoasă a dispersiei soarelui; aceasta marchează sfârşitul carierei secundare a unei nebuloase spaţiale.

4. Stadiile terţiar şi cuaternar

57:4.1 (654.6) Stadiul primar al nebuloasei este circular; cel secundar, spiral; stadiul terţiar este acela al primei dispersii a soarelui, în timp ce stadiul cuaternar îmbrăţişează al doilea şi cel din urmă ciclu al dispersiei soarelui, cu nucleul mamă sfârşind fie ca o îngrămădire globulară, fie ca un soare solitar care funcţionează ca centru al unui sistem solar terminal.

57:4.2 (654.7) *În urmă cu 75 de miliarde de ani,* această nebuloasă atinsese culmea stadiului ei din familia solară. Acesta a fost apogeul primei perioade de pierderi de sori. Majoritatea acestor sori au luat de atunci în stăpânire sisteme extinse de planete, de sateliţi, de insule întunecate, de comete, de meteori, şi de nori de praf cosmici.

57:4.3 (654.8) *În urmă cu 50 de miliarde de ani,* a fost încheiată această primă perioadă de dispersie solară; nebuloasa îşi încheia rapid ciclul ei terţiar de existenţă, în cursul căruia dădu-se naştere unui număr de 876.926 de sisteme solare.

57:4.4 (654.9) *Perioada de acum 25 de miliarde de ani* a asistat la încheierea ciclului terţiar al vieţii nebuloasei, şi a adus cu sine organizarea şi relativa stabilizare a întinselor sisteme stelare provenite din nebuloasa-părinte. Însă procesul contracţiei fizice şi producerea sporită de căldură au continuat în masa centrală a rămăşiţei nebulare.

57:4.5 (655.1) *În urmă cu 10 de miliarde de ani,* a început ciclul cuaternar al Andronoverului. Se atinsese maximul de temperatură al masei nucleare; punctul critic de condensare era tot mai aproape. Nucleul-mamă iniţial se convulsiona sub presiunea combinată a propriei lui tensiuni de condensare a căldurii interne şi a efectului de

maree tot mai puternic al gravitaţiei sistemelor solare eliberate. Erupţiile nucleare care trebuiau să inaugureze doilea ciclu nebular de dispersie solară erau iminente. Ciclul cuaternar al existenţei nebulare era pe cale de a începe.

57:4.6 (655.2) *Acum 8 de miliarde de ani,* a început teribila erupţie definitivă. Numai sistemele externe sunt în siguranţă în momentul unei asemenea prefaceri totale, iar acesta a fost începutul sfârşitului nebuloasei. Această revărsare finală a soarelui s-a desfăşurat pe durata unei perioade de aproape două miliarde de ani.

57:4.7 (655.3) *Perioada de acum 7 miliarde de ani* a asistat la apogeul prăbuşirii finale a Andronoverului. Aceasta a fost perioada naşterii sorilor terminali mai mari şi, de asemenea, perioada apogeului perturbărilor fizice locale.

57:4.8 (655.4) *Perioada de acum 6 miliarde de ani* marchează sfârşitul prăbuşirii definitive şi naşterea soarelui vostru, al cincizeci şi şaselea din ultima familie solară secundă a Andronoverului. Erupţia finală a nucleului nebular a dat naştere la 136.702 de sori, majoritatea fiind corpuri cereşti solitare. Numărul total de sori şi de sisteme solare care îşi au originea în nebuloasa Andronover a fost 1.013.628. Numărul soarelui sistemului solar este 1.013.572.

57:4.9 (655.5) Acum marea nebuloasă Andronover nu mai există, însă ea trăieşte mai departe în numeroşii sori şi în familiile lor planetare, care îşi au originea în acest nor-mamă spaţial. Rămăşiţa nucleară finală a acestei magnifice nebuloase încă arde cu o strălucire roşiatică, şi continuă să răspândească lumină şi căldură moderate peste rămăşiţele familiei ei planetare de o sută şi şaizeci şi cinci de

lumi, care gravitează acum în jurul acestei venerabile mame a două puternice generaţii de monarhi ai luminii.

5. Originea Monmatiei — sistemul solar al Urantiei

57:5.1 (655.6) *În urmă cu 5 miliarde de ani,* soarele vostru era un glob ceresc incandescent, după ce adunase în el cea mai mare parte a materiei circulante din spaţiul apropiat, rămăşiţele recentei transformări care au însoţit propria lui naştere.

57:5.2 (655.7) Astăzi, soarele vostru a atins o stabilitate relativă, dar ciclurile petelor solare de unsprezece ani şi jumătate amintesc de faptul că a fost o stea variabilă în tinereţea ei. În primele zile ale soarelui vostru, contracţia continuă şi creşterea gradată a temperaturii care a urmat, au iniţiat extraordinare convulsii pe suprafaţa lui. Aceste titanice înălţări şi coborâri ritmice au necesitat trei zile şi jumătate pentru a completa un ciclu de luminozitate variabilă. Această stare variabilă, această pulsaţie periodică, au făcut ca soarele vostru să fie extrem de sensibil la anumite influenţe din afară, care urmau să fie întâlnite curând.

57:5.3 (655.8) Astfel a fost scena spaţiului local pregătită pentru originea unică a *Monmatiei,* acesta fiind numele familiei planetare a soarelui vostru, sistemul solar căruia îi aparţine lumea voastră. Mai puţin de un procent din sistemele planetare ale Orvontonului au avut o origine similară.

57:5.4 (655.9) *În urmă cu 4, 5 miliarde de ani,* enormul sistem Angona a început să se apropie de acest soare solitar. Centrul acestui mare sistem era un întunecat gigant al spaţiului, solid, extrem de încărcat şi posedând o extraordinară atracţie gravitaţională.

57:5.5 (656.1) Pe măsură ce Angona se apropia de soare, în momente de maximă expansiune din timpul pulsaţiilor solare, vapori de material gazos erau azvârliţi în spaţiu ca nişte gigantice limbi solare. La început, aceste limbi de gaz cuprinse de flăcări cădeau invariabil înapoi în soare, dar pe măsură ce Angona a venit din ce în ce mai aproape, atracţia gravitaţională a giganticului vizitator a devenit atât de mare, încât aceste limbi de gaz se frângeau în anumite puncte, rădăcina căzând înapoi în soare, în timp ce secţiunile exterioare se desprindeau pentru a forma corpuri independente de materie, de meteoriţi solari, care au început imediat să se învârtă în jurul soarelui pe propriile lor orbite eliptice.

57:5.6 (656.2) Pe măsură ce sistemul Angona s-a apropiat, extruziunile solare au devenit tot mai importante, tot mai multă materie a fost atrasă din soare, pentru a se forma corpuri independente circulante în spaţiul înconjurător. Această situaţie s-a dezvoltat timp de aproape cinci sute de mii de ani, până când Angona s-a a ajuns la cea mai mare apropiere de soare; imediat după aceea, soarele, în conjuncţie cu una dintre convulsiile lui periodice, a suferit o dislocare parţială; din părţi opuse şi simultan, s-a revărsat un volum enorm de materie. Dinspre partea Angonei, a fost atrasă o vastă coloană de gaze solare, ambele ei capete erau mai degrabă subţiate şi centrul ei era mult bombat; ea a scăpat definitiv de sub controlul gravitaţional imediat al soarelui.

57:5.7 (656.3) Această imensă coloană de gaze solare care a fost astfel separată de soare s-a dezvoltat ulterior în cele douăsprezece planete ale sistemului solar. Evacuarea reverberaţională de gaz din partea opusă a soarelui, într-un sincronism ciclic cu gigantica extruziune ancestrală a sistemului solar, s-a condensat de atunci în meteorii şi în praful spaţial din sistemul solar, deşi multă, foarte multă din această materie a fost ulterior recaptată de gravitaţia solară, pe măsură ce sistemul Angona s-a retras în spaţiul îndepărtat.

57:5.8 (656.4) Deşi Angona a reuşit să îndepărteze materialul ancestral al planetelor sistemului solar şi al enormului volum de materie care circulă acum în jurul soarelui ca asteroizi şi meteori, ea nu şi-a asigurat pentru sine nimic din această materie solară. Sistemul vizitator nu a venit îndeajuns de aproape pentru a sustrage efectiv vreun pic din substanţa soarelui, dar s-a rotit suficient de aproape pentru a atrage în spaţiul intermediar tot materialul care cuprinde sistemul solar actual.

57:5.9 (656.5) Cele cinci planete interne şi cel cinci externe formate curând în miniatură de nucleele pe cale de răcire şi de condensare de la extremităţile conice şi mai puţin voluminoase ale giganticei protuberanţe a gravitaţiei pe care a Angona a reuşit să le desprindă de soare, în vreme ce Saturn şi Jupiter s-au format din porţiunile centrale mai voluminoase şi mai proeminente. Puternica atracţie gravitaţională a lui Jupiter şi a lui Saturn a capturat de la început aproape tot materialul sustras de la Angona, după cum atestă mişcarea retrogradă a unora dintre sateliţii lor.

57:5.10 (656.6) Jupiter şi Saturn, fiind provenite din chiar centrul enormei coloane de gaze solare supraîncălzite, conţineau atât de mult

material solar puternic încălzit, încât aveau o lumină strălucitoare şi emanau un volum enorm de căldură; ele au fost în realitate sori secundari pentru o perioadă scurtă după formarea lor ca corpuri separate ale spaţiului. Aceste două planete, cele mai mari ale sistemului solar, au rămas în mare parte gazoase până în ziua de azi, nefiind nici măcar răcite până la punctul de completă condensare sau solidificare.

57:5.11 (656.7) Nucleele de contracţie gazoasă ale celorlalte zece planete au ajuns curând la stadiul de solidificare, şi astfel au început să atragă la ele cantităţi sporite de materie meteorică care circulă prin spaţiul apropiat. Lumile sistemului solar au avut astfel o dublă origine: nuclee de condensare gazoasă, crescute mai târziu de capturarea de enorme cantităţi de meteori. Într-adevăr, ele continuă încă să capteze meteori, dar în număr mult mai mic.

57:5.12 (657.1) Planetele nu se învârt în jurul soarelui în planul ecuatorial al mamei lor solare, ceea ce ele ar fi făcut dacă ar fi fost respinse de mişcare de rotaţie a soarelui. Mai degrabă, ele călătoresc în planul protuberanţei solare cauzate de Angona, plan care forma un unghi accentuat cu cel al planului ecuatorului solar.

57:5.13 (657.2) În timp ce Angona nu a putut capta nimic din masa solară, soarele a adăugat familiei voastre planetare care se metamorfoza ceva din materialul circulant din orbita sistemului vizitator. Datorită intensului câmp gravitaţional al Angonei, planetele tributare din familia ei au urmat orbite aflate la distanţă mare de întunecatul gigant; la puţin timp după extruziunea masei ancestrale a sistemului solar şi în timp ce Angona era încă în vecinătatea soarelui, trei dintre planetele majore ale sistemului Angonei s-au rotit atât de

aproape de masivul ancestru al sistemului solar, încât atracţia lui gravitaţională, sporită de cea a soarelui, a fost suficientă ca să răstoarne echilibrul influenţa gravitaţiei Angonei şi să detaşeze permanent aceste trei tributare ale rătăcitorului celest.

57:5.14 (657.3) Tot materialele sistemului solar provenite din soare au circulau originar pe orbite cu direcţie omogenă. Fără intruziunea acestor trei corpuri străine din spaţiu, toate materialele sistemului solar ar menţine încă aceeaşi direcţie de mişcare orbitală. Ca să zicem aşa, impactul celor trei tributare ale Angonei a injectat forţe direcţionale noi şi străine în sistemul solar emergent, de unde şi apariţia *mişcării retrograde.* Mişcarea retrogradă din orice sistem astronomic este întotdeauna accidentală şi apare întotdeauna ca rezultat al impactului colizional al corpurilor străine din spaţiu. Se poate ca asemenea coliziuni să nu producă întotdeauna o mişcare retrogradă, însă nici o mişcare retrogradă nu apare niciodată altfel decât într-un sistem care conţine mase care au origini diverse.

6. Stadiul sistemului solar

57:6.1 (657.4) Ulterior naşterii sistemului solar a urmat o perioadă de diminuare a revărsării solare. Pentru o altă perioadă de cinci sute de mii de ani, soarele a continuat să reverse un volum tot mai scăzut de materie în spaţiul înconjurător. Însă în cursul acestor timpuri ale orbitelor rătăcitoare, când corpurile din jur au avut cea mai mare apropiere de soare, părintele solar a fost în stare să recaptureze o mare parte din aceste materiale meteorice.

57:6.2 (657.5) Planetele aflate cel mai aproape de soare au fost primele care au avut rotaţia încetinită de fricţiunea cauzată de efectele de maree. Asemenea influenţe gravitaţionale contribuie în egală măsură la stabilizarea orbitelor planetare, în timp ce acţionează ca o frână asupra ritmului de rotaţie al planetelor în jurul axei lor, făcând ca o planetă să se învârtă tot mai încet, până când rotaţia lor axială încetează, lăsând o emisferă a planetei întotdeauna întoarsă către soare sau către corpul mai mare, după cum o arată şi exemplele planetelor Mercur şi Luna, aceasta din urmă arătându-şi întotdeauna aceeaşi faţă către Urantia.

57:6.3 (657.6) Când fricţiunile cauzate de efectele de maree ale Lunii şi ale Pământului se vor egaliza, Pământul va întoarce mereu aceeaşi emisferă către Lună, iar ziua şi luna vor fi analoge - de o durată de circa patruzeci şi şapte de zile terestre. Când este atinsă o asemenea stabilitate a orbitelor, fricţiunile mareice vor intra în acţiune inversă, nemaiîndepărtând Luna de Pământ, ci atrăgând treptat satelitul către planetă. Şi apoi, în acel viitor mult îndepărtat când Luna va intra în raza de aproximativ unsprezece mii de mile a Pământului, acţiunea gravitaţiei acestuia va face ca Luna să se sfărâme, şi această explozie a gravitaţiei mareice va împrăştia luna în mici particule, care s-ar putea strânge în jurul lumii ca nişte inele de materie asemănătoare cu acelea ale lui Saturn sau ar putea să fie treptat atrase către Pământ sub formă de meteori.

57:6.4 (658.1) Dacă corpurile din spaţiu sunt similare în mărime şi în densitate, se pot produce coliziuni. Însă dacă două corpuri spaţiale de densitate similară sunt relativ inegale în mărime, atunci, dacă acela care este mai mic se apropie progresiv de acela mai mare, sfărâmarea

corpului mai mic se va produce atunci când raza orbitei lui va deveni de două ori şi jumătate mai mică decât raza corpului mai mare. Coliziunile dintre giganţii spaţiului sunt într-adevăr rare, dar aceste explozii produse de efectelor de maree gravitaţională ale corpurilor mai mici sunt destul de comune.

57:6.5 (658.2) Stelele căzătoare se produc în roiuri, deoarece ele sunt fragmente ale unor corpuri de materie mai mari care au fost dislocate de gravitaţia mareică exercitată de corpurile spaţiale învecinate şi chiar mai mari. Inelele lui Saturn sunt fragmentele unui satelit dezintegrat. Una dintre lunile lui Jupiter se apropie acum periculos de mult de zona critică de dislocare produsă de efectul de maree şi, în câteva milioane de ani, ea va fi fie revendicată de planetă, fie va fi supusă unei dezintegrări de către gravitaţie din cauza efectelor de maree. A cincia planetă a sistemului solar, cu foarte mult timp în urmă, a parcurs o orbită neregulată, apropiindu-se periodic tot mai mult de Jupiter, până când a intrat în zona critică de dezintegrare gravitaţională cauzată de efectele de maree; ea a fost atunci rapid fragmentată, şi a devenit roiul actual de asteroizi.

57:6.6 (658.3) *Perioada de acum 4 miliarde de ani* a asistat la organizarea sistemelor lui Jupiter şi al lui Saturn, sub o formă foarte asemănătoare celei de astăzi, în afară de lunile lor, care au continuat să crească în mărime timp de mai multe miliarde de ani. De fapt, toate planetele şi sateliţii sistemului solar sunt încă în creştere, ca rezultat al captărilor meteorice continue.

57:6.7 (658.4) *Cu 3, 5 miliarde de ani în urmă,* nucleele de condensare ale celorlalte zece planete erau bine formate, iar miezurile

majorităţii lunilor erau intacte, deşi câţiva dintre sateliţii mai mici s-au îmbinat mai apoi pentru a forma lunile mai mari din ziua de azi. Această perioadă se poate considera ca fiind era asamblării planetare.

57:6.8 (658.5) *Cu 3 miliarde de ani în urmă,* sistemul solar funcţiona cam tot aşa cum funcţionează astăzi. Mărimea membrilor lui a continuat să crească în mărime pe măsură ce meteorii din spaţiu au continuat să se reverse peste planete şi peste sateliţii lor la o viteză formidabilă.

57:6.9 (658.6) Cam în această perioadă, sistemul vostru solar a fost înscris în registrul fizic al Nebadonului şi i s-a dat numele de Monmatia.

57:6.10 (658.7) *Cu 3 miliarde de ani în urmă,* planetele crescuseră imens în mărime. Urantia era o sferă bine dezvoltată, având aproximativ o zecime din masa ei prezentă şi crescând rapid prin acumulare meteorică.

57:6.11 (658.8) Toată această extraordinară activitate face în mod normal parte din edificarea unei lumi evolutive de ordinul Urantiei şi constituie preliminariile astronomice pentru pregătirea terenului pentru începerea evoluţiei fizice a unor asemenea lumi spaţiale în vederea aventurilor de viaţă din timp.

7. Era meteorică — Era vulcanică Atmosfera planetară primitivă

57:7.1 (658.9) Pe tot parcursul acestei epoci primitive regiunile spaţiale ale sistemului solar mişunau de mici corpuri formate prin fragmentare şi condensare. În absenţa unei atmosfere de combustie protectoare asemenea corpuri s-au prăbuşit direct pe suprafaţa Urantiei. Aceste impacturi neîncetate au ţinut suprafaţa planetei mai mult sau mai puţin încălzită, şi aceasta, împreună cu acţiunea sporită a gravitaţiei pe măsură ce sfera s-a lărgit, a început să pună în mişcare acele influenţe care au făcut ca treptat elementele mai grele, cum este fierul, să se acumuleze tot mai mult către centrul planetei.

57:7.2 (659.1) Cu *2.000.000.000* de ani în urmă pământul a început să devină net mai mare decât luna. Întotdeauna planeta fusese mai mare decât satelitul ei, însă nu a fost o diferenţă aşa de mare în mărime cam până prin timpul acesta, când enorme corpuri spaţiale au fost captate de pământ. Urantia avea atunci cam o cincime din mărimea ei prezentă şi devenise îndeajuns de mare ca să reţină atmosfera primitivă care începuse să apară ca rezultat al conflictului elemental intern dintre interiorul încălzit şi scoarţa pe cale de răcire.

57:7.3 (659.2) Acţiunea vulcanică propriu-zisă datează din timpurile acelea. Căldura internă a pământului a continuat să fie sorită de tot mai adânca îngropare a elementelor mai grele sau radioactive aduse din spaţiu de către meteori. Studiul acestor elemente radioactive a revelat faptul că la suprafaţa ei Urantia are o vechime de peste un miliard de ani. Ceasul cu radium este ceasornicul vostru cel mai fiabil pentru a se evalua ştiinţific vârsta planetei, dar toate aceste estimări sunt prea slabe, deoarece materialele radioactive disponibile pentru cercetarea voastră provin toate din suprafaţa pământului şi, de aceea, ele reprezintă achiziţiile relativ recente ale Urantiei în acest domeniu.

57:7.4 (659.3) Cu *1.500.000.000* de ani în urmă pământul avea două treimi din mărimea lui prezentă, în timp ce luna se apropia de masa ei actuală. Avansarea rapidă a pământului faţă de lună în ceea ce priveşte mărimea i-a permis să înceapă sustragerea lentă a puţinei atmosfere pe care a avut-o iniţial satelitul său.
57:7.5 (659.4) Activitatea vulcanică este acum la apogeul ei. Întregul pământ este un veritabil infern în flăcări, suprafaţa fiind asemănătoare cu starea ei primitivă de fuziune de dinainte ca metalele mai grele să fi gravitat către centru. *Aceasta este era vulcanică.* Cu toate acestea, se formează treptat o scoarţă, constituită în principal din granit comparativ mai uşor. Se pregăteşte scena pentru o planetă care poate că într-o bună zi va putea susţine viaţa.

57:7.6 (659.5) Atmosfera planetară primitivă se dezvoltă lent, conţinând acum ceva vapori de apă, monoxid de carbon, dioxid de carbon, şi clorură de hidrogen, dar este puţin sau chiar nici un pic de azot liber sau oxigen liber. Atmosfera unei lumi din era vulcanică prezintă un spectacol straniu. Pe lângă gazele enumerate ea este greu încărcată cu numeroase gaze vulcanice şi, pe măsura formării centurii de aer, cu produsele de combustie ale grelelor ploi meteorice care se abat pe suprafaţa planetei. Această combustie meteorică menţine oxigenul atmosferic la un nivel apropiat de epuizare, iar ritmul bombardamentului meteoric este încă formidabil.

57:7.7 (659.6) În curând, atmosfera a devenit mai stabilă şi suficient de răcită pentru a declanşa precipitaţii de ploaie pe suprafaţa stâncoasă fierbinte a planetei. Timp de mii de ani Urantia a fost

învăluită într-o singură vastă şi continuă pătură de vapori. În cursul acestor ere soarele n-a strălucit niciodată pe suprafaţa pământului.

57:7.8 (659.7) O mare parte din carbonul atmosferei a fost extras din carbonaţii variatelor metale care abundau în straturile superficiale ale planetei. Mai târziu, cantităţi mult mai mari dintre aceste gaze de carbon au fost consumate de viaţa prolifică a primelor plante.

57:7.9 (660.1) Chiar şi în cursul perioadelor ulterioare scurgerile persistente de lavă şi căderile de meteori au consumat aproape complet oxigenul din aer. Chiar şi primele depuneri din oceanul primitiv care avea să apară în curând nu conţineau nici pietre colorate, nici şisturi. O lungă perioadă de timp după apariţia oceanului, nu a existat practic nici un pic de oxigen liber în atmosferă; şi el n-a apărut în cantităţi semnificative până când n-a fost generat mai târziu de algele marine şi de alte forme de viaţă vegetală.

57:7.10 (660.2) Atmosfera planetară primitivă a erei vulcanice oferă puţină protecţie împotriva impacturilor cauzate de coliziunile roiurilor meteorice. Milioane şi milioane de meteori pot să străpungă pătura de aer şi să se izbească de scoarţa planetară ca nişte corpuri solide. Dar odată cu trecerea timpului, sunt tot mai puţini meteori destul de mari pentru a rezista scutului fricţiunii atmosferic constant reîntărită prin îmbogăţirea cu oxigen a erelor de mai târziu.

8. Stabilizarea scoarţei
Epoca cutremurelor de pământ
Oceanul lumii şi primul continent

57:8.1 (660.3) Perioada de *acum 1 miliard de ani* este data începutului efectiv al istoriei Urantiei. Planeta a atins cu aproximaţie mărimea ei actuală, iar în această perioadă, ea a fost înscrisă în registrele fizice ale Nebadonului şi i s-a dat numele *Urantia.*

57:8.2 (660.4) Atmosfera, precum şi precipitaţiile neîncetată de umiditate, au facilitat răcirea scoarţei terestre. Acţiunea vulcanică a egalizat de la început presiunea căldurii interne şi contracţia scoarţei. Apoi vulcanii s-au diminuat rapid şi cutremurele şi-au făcut apariţia în timp ce această epocă de adaptare şi de răcire a scoarţei a progresat.

57:8.3 (660.5) Istoria geologică reală a Urantiei începe în momentul când scoarţa terestră este suficient de rece ca să provoace formarea primului ocean. Condensarea de vapori de apă pe suprafaţa în răcire a Pământului, odată începută, a continuat până când a devenit practic completă. La sfârşitul acestei perioade, oceanul acoperea toată suprafaţa planetei, până la o adâncime medie de aproape doi kilometri. Mareele erau şi atunci, aşa cum sunt observate şi azi, dar acest ocean primitiv nu era sărat; el era practic un înveliş de apă dulce al lumii. În acele zile, cea mai mare parte a clorului era combinată cu diverse metale, dar a fost suficient ca, în combinaţie cu hidrogenul, să producă această apă uşor acidă.

57:8.4 (660.6) La începutul acestei ere îndepărtate, Urantia ar trebui considerată ca o planetă înconjurată de apă. Mai târziu, scurgerile de lavă de origine mai adâncă, şi prin urmare mai dense, au ieşit la suprafaţă pe fundul prezentului Ocean Pacific, iar această parte a suprafeţei acoperite de apă s-a scufundat considerabil. Prima masă de

sol continental a ieşit la iveală din oceanul lumii pentru a restabili echilibrul şi a compensa îngroşarea progresivă a scoarţei terestre.

57:8.5 (660.7) *Cu 950 de milioane de ani în urmă* Urantia prezintă tabloul unui mare continent de pământ şi al unui întins corp de apă, Oceanul Pacific. Vulcanii sunt încă răspândiţi peste tot, iar cutremurele sunt şi frecvente şi severe. Meteorii continuă să bombardeze pământul, dar ei se micşorează atât în frecvenţă, cât şi în mărime. Atmosfera se limpezeşte, dar cantitatea de dioxid de carbon continuă să fie importantă. Scoarţa pământului se stabilizează treptat.
57:8.6 (660.8) Cam prin epoca aceasta a fost Urantia alipită sistemului Sataniei pentru administrarea ei planetară şi a fost înscrisă în registrul de viaţă al Norlatiadekului. Apoi a început recunoaşterea administrativă a măruntei şi insignifiantei sfere, care era destinată să fie planeta pe care Mihail se va angaja ulterior în formidabila sa acţiune de manifestare ca muritor şi va participa la acele experienţe care de atunci au făcut ca Urantia să devină cunoscută local sub numele de „lumea crucii."

57:8.7 (661.1) Cu *900 de milioane de ani în urmă,* s-a asistat la sosirea pe Urantia a primului grup de cercetare al Sataniei trimis din Jerusem pentru a examina planeta şi a face un raport despre posibilităţile de adaptare ca staţiune experimentală a vieţii. Această comisie era constituită din douăzeci şi patru de membri, cuprinzând Purtătorii Vieţii, Fii Lanonandeki, Melchizedekii, serafimii, şi alte ordine de viaţă celestă care se ocupau de organizarea şi de administrarea iniţiale ale planetei.

57:8.8 (661.2) După ce a făcut o examinare minuţioasă a planetei, această comisie s-a reîntors în Jerusem şi a făcut un raport favorabil Suveranului Sistemului, recomandând ca Urantia să fie înscrisă în registrul de experimentare a vieţii. Lumea voastră a fost corespunzător înregistrată în Jerusem ca o planetă zecimală, şi Purtătorii Vieţii au fost anunţaţi că primesc permisiunea de a institui noi modele de mobilizare mecanică, chimică şi electrică în momentul sosirii lor ulterioare cu ordinele de transplantare şi de implantare a vieţii.

57:8.9 (661.3) La timpul cuvenit, măsurile luate pentru ocuparea planetei au fost luate de către comisia mixtă a celor doisprezece de pe Jerusem şi aprobată de către comisia planetară a celor şaptezeci de pe Edentia. Aceste planuri, propuse de către consilierii sfătuitori ai Purtătorilor Vieţii, au fost în final acceptate pe Salvington. Curând după aceea, transmisiunile Nebadonului au dat vestea că Urantia va deveni cadrul în care Purtătorii Vieţii vor executa în Satania al şaizecilea lor experiment destinat să amplifice şi să amelioreze tipul satanian de modele de viaţă a Nebadonului.

57:8.10 (661.4) La scurt timp după ce Urantia a fost recunoscută prima dată în transmisiunile universului către tot Nebadonul, ei i s-a acordat statutul deplin al acestui univers. Curând după aceea, ea a fost înregistrată în arhivele planetelor sediu din sectorul major şi din cel minor ale suprauniversului; şi înainte ca această epocă să se termine, Urantia fusese deja înscrisă în registrul de viaţă planetară al Uversei.

57:8.11 (661.5) Toată această epocă a fost caracterizată de furtuni violente şi frecvente. Scoarţa terestră primitivă era într-o stare de flux continuu. Răcirea suprafeţei a alternat cu imense scurgeri de lavă.

Nicăieri pe suprafaţa lumii nu se poate găsi nici cea mai mică urmă din această scoarţă planetară originară. Ea a fost amestecată de prea multe ori cu lave ieşite de la mari adâncimi şi cu depuneri ulterioare din oceanul mondial primitiv.

57:8.12 (661.6) Nicăieri pe suprafaţa lumii nu se vor găsi mai multe reziduuri modificate ale acestor străvechi roci preoceanice, decât în Canada nord-estică în jurul Golfului Hudson. Această vast platou granitic este compus din piatră care aparţinea erelor preoceanice. Aceste straturi de rocă au fost încălzite, curbate, răsucite, încreţite şi au trecut fără întrerupere prin aceste experienţe metamorfice deformante.

57:8.13 (661.7) De-a lungul erelor oceanice, straturi enorme de piatră stratificată fără fosilă s-au depus pe acest fund ancestral al oceanului. (Calcarul se poate forma ca rezultat al unui precipitat chimic; nu toate calcarele mai vechi a fost produse prin sedimentarea vieţii marine.) În nici una dintre aceste străvechi formaţiuni de rocă nu se vor găsi urme de viaţă; ele nu conţin fosile decât dacă depunerile ulterioare, datând din epocile acvatice, nu s-au amestecat cumva, accidental, cu aceste straturi mai vechi, anterioare vieţii.

57:8.14 (662.1) Scoarţa terestră primitivă a fost extrem de instabilă, dar munţii nu erau în curs de formare. Planeta s-a contractat sub presiunea gravitaţiei pe măsură ce se format. Munţii nu sunt rezultatul dislocării scoarţei în curs de răcire a unei sfere în contracţie; ei apar mai târziu sub acţiunea ploii, a gravitaţiei şi a eroziunii.

57:8.15 (662.2) Masa continentală de pământ a acestei ere a crescut până a acoperit aproape zece procente din suprafaţa pământului. Cutremurele severe nu au început până când masa continentală de

pământ nu s-a ridicat bine deasupra apei. De îndată ce au început, ele au sporit în frecvenţă şi în severitate de-a lungul vremurilor. În milioane şi milioane de ani cutremurele au ajuns să se domolească, dar Urantia tot mai are o medie de cincisprezece zilnic.

57:8.16 (662.3) Acum *850 de milioane de ani,* a început prima epocă reală a stabilizării scoarţei pământului. Majoritatea metalelor mai grele s-au fixat către centrul globului; scoarţa în curs de răcire a încetat să se mai surpe la o scară aşa de extinsă ca epocile anterioare. S-a stabilit un echilibru mai bun între extruziunile de pământ şi fundul mai dens al oceanului. Pe sub scoarţa terestră, fluxul de lavă s-a extins aproape în toată lumea, ceea ce a compensat şi a stabilizat fluctuaţiile cauzate de răcire, de contracţie şi de glisările. superficiale

57:8.17 (662.4) Frecvenţa şi violenţa erupţiilor vulcanice şi a cutremurelor de pământ au continuat să se diminueze. Atmosfera se curăţa de gazele vulcanice şi de vaporii de apă, dar procentajul de dioxid de carbon era încă ridicat.

57:8.18 (662.5) Perturbaţiile electrice din aer şi din pământ erau şi ele în descreştere. Scurgerile de lavă au adus la suprafaţă un amestec de elemente care au diversificat scoarţa şi au izolat mai bine planeta de anumite energii spaţiale. Şi toate astea au contat mult în facilitarea controlului asupra energiei terestre şi în regularizarea fluxului ei, aşa cum o revelează funcţionarea polilor magnetici.

57:8.19 (662.6) Cu *850 de milioane de ani în urmă* s-a asistat la inaugurarea primei epoci a marelui pământ, perioada emergenţei continentale sporite.

57:8.20 (662.7) De la condensarea hidrosferei pământului, mai întâi în oceanul mondial şi ulterior în Oceanul Pacific, această masă mai recent de apă ar trebui reprezentată ca acoperind atunci nouă zecimi din suprafaţa pământului. Meteorii care cădeau în mare s-au acumulat pe fundul oceanului, căci ei sunt în general compuşi din materiale dense. Cele care cădeau pe pământ au fost foarte oxidate, apoi uzate prin eroziune şi în cele din urmă înghiţite în bazinele oceanice. Astfel fundul oceanului a devenit tot mai greu, cu atât mai mult cu cât la aceasta s-a adăugat greutatea unei mase de apă care avea în anumite locuri o adâncime de şaisprezece kilometri.

57:8.21 (662.8) Apăsarea crescândă care adâncea Oceanul Pacific a continuat să acţioneze pentru ridicarea maselor terestre continentale. Europa şi Africa au început să se înalţe din adâncurile Pacificului laolaltă cu acele mase numite acum Australia, America de Nord şi de Sud, şi continentul Antarcticii, în vreme ce albia Oceanului Pacific a continuat să se afunde pentru a compensa această mişcare. La sfârşitul acestei perioade, pământurile apărute constituiau aproape o treime din suprafaţa globului şi nu formau decât o singură masă continentală.

57:8.22 (662.9) Odată cu această înălţare a pământurilor au apărut primele diferenţe climatice ale planetei. Înălţarea pământului, norii cosmici, şi influenţele oceanice sunt factorii principali în fluctuaţia climatică. Creasta masei de pământ asiatice a atins o înălţime de aproape cincisprezece mii de metri în timpul apogeului emergenţei solului. Dacă ar fi fost multă umezeală în aerul care plutea asupra acestor regiuni foarte ridicate, s-ar fi format pături enorme de gheaţă, iar epoca glaciară ar fi sosit mult mai devreme. S-au scurs mai multe

sute de milioane de ani înainte ca mase continentale tot atât de mari să mai apară deasupra apei.

57:8.23 (663.1) Cu *750 de milioane de ani în urmă* primele breşe în masa continentală au început să apară odată cu marea surpare nord-sud, care a fost mai târziu măturată de apele oceanului. Aceste breşe au pregătit calea pentru alunecarea lentă către vest a continentelor Americii de Nord şi de Sud, inclusiv a Groenlanda. Această lungă falie est-vest a separat Africa de Europa şi a detaşat de continentul asiatic masele de pământ ale Australiei, ale Insulelor Pacificului, şi ale Antarcticii.

57:8.24 (663.2) Cu *700 de milioane de ani în urmă* Urantia se apropia de condiţiile de maturitate necesare pentru menţinerea vieţii. Deriva continentală se continua; oceanul a pătruns tot mai mult în pământuri sub forma unor lungi braţe de mare furnizând apele puţin adânci şi micile golfuri adăpostite care sunt atât de potrivite ca habitat pentru viaţa marină.

57:8.25 (663.3) *Epoca* de acum *650 de milioane de ani* a asistat la o noua scindare a maselor de pământ şi, în consecinţă, la o nouă extindere a mărilor continentale. Aceste ape au atins rapid gradul de salinitate indispensabil vieţii de pe Urantia.

57:8.26 (663.4) Aceste mări şi cele care le-au succedat sunt cele care au stabilit analele vieţii Urantiei, aşa cum s-au descoperit ulterior în pagini de piatră bine conservate, volum după volum, pe măsură ce erele se succedau erele şi odată cu scurgerea vremii. Aceste mări înconjurate de pământ din timpuri străvechi au fost adevăratul leagăn al evoluţiei.

57:8.27 (663.5) [Prezentat de către un Purtător al Vieţii, membru al Corpurilor originare al Urantiei, în prezent observator locuitor permanent.]

Cartea Urantia

Capitolul 58

Stabilirea vieţii pe Urantia

58:0.1 (664.1) ÎN ÎNTREAGA Satanie se găsesc numai şaizeci şi una de lumi asemănătoare Urantiei - planete unde viaţa este modificată. Majoritatea lumilor locuite sunt populate urmând tehnicile stabilite; pe astfel de sfere, Purtătorii Vieţii nu prea se pot îndepărta de planurile lor de implantare a vieţii. Însă aproximativ o lume din zece este desemnată ca fiind o *planetă decimală* şi înscrisă în registrul special al Purtătorilor Vieţii; pe asemenea planete, ni se permite să întreprindem anumite experimente asupra vieţii pentru a încerca să modificăm, sau poate să ameliorăm tipurile curente de fiinţe vii ale universului nostru.

1. Premisele vieţii fizice

58:1.1 (664.2) Cu *600.000.000* de ani în urmă, comisia Purtătorilor Vieţii trimisă din Jerusem a sosit pe Urantia şi a început să studieze condiţiile fizice pregătitoare pentru promovarea vieţii pe lumea numărul 606 din sistemul Sataniei. Aceasta urma să fie cea de-a şase sute şasea experienţă de inaugurarea modelelor de viaţă ale Nebadonului în Satania şi cea de-a şaizecea ocazie de a introduce schimbări şi de a institui modificări în tipurile de viaţă standard şi fundamentale ale universului local.

58:1.2 (664.3) Ar trebui să se precizeze faptul că Purtătorii Vieţii nu pot promova viaţa până când o sferă nu este pregătită pentru inaugurarea ciclului evolutiv. De asemenea, noi nu putem provoca o dezvoltare mai rapidă a vieţii decât ceea ce poate fi susţinut şi asimilat prin progresul fizic al planetei.

58:1.3 (664.4) Purtătorii Vieţii din Satania proiectaseră un model de viaţă cu clorură de sodiu; prin urmare, nu s-a putut face nici un pas în vederea implantării ei până când apele oceanului nu au devenit suficient de sărate. Tipul de protoplasmă al Urantiei poate funcţiona numai într-o soluţie convenabilă de sare. Întreaga viaţă ancestrală - vegetală şi animală - s-a dezvoltat într-un habitat de soluţie salină. Nici măcar animalele terestre cele mai organizate nu ar fi putut continua să trăiască, dacă această aceiaşi soluţie salină esenţială nu ar circula prin tot corpul lor în curentul sanguin care scaldă, care

scufundă literalmente, fiecare minusculă celulă vie în această „mare amară”.

58:1.4 (664.5) Strămoşii voştri primitivi se deplasau liber prin oceanul sărat; astăzi, aceeaşi soluţie sărată ca aceea din ocean circulă liber prin corpurile voastre, scăldând fiecare celulă individuală într-un lichid chimic comparabil, sub toate punctele esenţiale, cu apa sărată care a stimulat primele reacţii protoplasmatice ale primelor celule vii care au funcţionat pe planetă.

58:1.5 (664.6) Dar, în momentul în care începe această eră, Urantia evoluează pe toate căile către o stare favorabilă menţinerii formelor iniţiale de viaţă marină. Lent dar sigur, dezvoltările fizice de pe pământ şi din regiunile adiacente ale spaţiului pregătesc scena pentru încercările de mai târziu de a se stabili anumite forme de viaţă, acele în legătură cu care noi deciseserăm că ar fi cel mai bine adaptate mediului fizic care se dezvolta atât pe pământ, cât şi în spaţiu.

58:1.6 (665.1) Ulterior comisia sataniană a Purtătorilor Vieţii s-a reîntors pe Jerusem, preferând să aştepte dislocarea în continuare a masei de pământ continentale, care va produce încă şi mai multe mări interioare şi golfuri adăpostite, înainte de a începe efectiv implantarea vieţii.

58:1.7 (665.2) Pe o planetă unde viaţa are o origine marină, condiţiile ideale pentru implantarea vieţii sunt oferite de un mare număr de mări interioare, de un lung litoral de ape puţin adânci şi de golfuri adăpostite; şi acesta este modul în care apele de pe planeta voastră se repartizau rapid. Aceste străvechi mări interioare erau rareori de peste o sută cinci zeci sau două sute de metri adâncime, iar

lumina soarelui putea să pătrundă în apa oceanului până dincolo de două sute de metri.

58:1.8 (665.3) Iar de pe aceste ţărmuri, în climatele blânde şi regulate ale unei epoci ulterioare, viaţa primitivă vegetală a ajuns până la uscat. Acolo, gradul ridicat de carbon din atmosferă a oferit noilor varietăţi de viaţă terestră oportunitatea creşterii rapide şi luxuriante. Deşi această atmosferă era atunci ideală pentru creşterea plantelor, ea conţinea un grad atât de ridicat de dioxid de carbon, încât nici un animal, şi cu atât mai puţin omul, nu ar fi putut trăi pe faţa pământului.

2. Atmosfera Urantiei

58:2.1 (665.4) Atmosfera planetară filtrează direct până la pământ cam a două-miliarda parte din emanaţia luminoasă totală a soarelui. Dacă lumina care cade pe America de Nord s-ar plăti la o taxă de doi 'cenţi' pe kilowatt-oră, factura anuală a luminii ar depăşi 800 de milioane de miliarde de dolari. Factura luminii solare pentru Chicago s-ar ridica cu mult peste 100 de milioane de dolari pe zi. Şi ar trebui reamintit faptul că voi primiţi de la soare şi alte forme de energie - lumina nu este singura contribuţie solară care atinge atmosfera voastră. Vaste energii solare se revarsă peste Urantia, utilizând lungimi de undă care se extind atât deasupra, cât şi dedesubtul câmpului de percepţie al viziunii umane.

58:2.2 (665.5) Atmosfera pământului este aproape opacă la multe din radiaţiile soarelui de la extremitatea ultravioletă a spectrului.

Majoritatea acestor unde scurte sunt absorbite de un strat de atmosferic continuu care conţine ozon. Acest strat începe la circa şaisprezece kilometri deasupra suprafeţei pământului şi se întinde spre spaţiu alţi şaisprezece kilometri. Dacă ozonul aflat în suspensie în această regiune s-ar găsi la presiunea care domină pe suprafaţa pământului, el ar forma un strat de numai doi milimetri şi jumătate grosime; cu toate acestea, această cantitate de ozon relativ mică şi aparent insignifiantă îi protejează pe locuitorii Urantiei de excesul acestor radiaţii ultraviolete periculoase şi distructive, prezente în lumina soarelui. Dar, dacă acest strat de ozon ar fi fost doar cu puţin mai gros, atunci aţi fi fost privaţi de razele ultraviolete foarte importante şi însufleţitoare care ating actualmente suprafaţa pământului şi care sunt la originea uneia din vitaminele voastre cele mai esenţiale.

58:2.3 (665.6) Cu toate acestea, unii dintre aceia mai puţin imaginativi dintre mecaniciştii voştri muritori, se încăpăţânează să vadă materialul creaţiei şi evoluţia umană ca pe un accident. Medienii Urantiei au asamblat peste cincizeci de mii de fapte fizice şi chimice, pe care ei le socotesc a fi incompatibile cu legile hazardului şi care, susţin ei, demonstrează în mod irefutabil prezenţa unui plan inteligent în creaţia materială. Şi toate acestea nu ţin cont de catalogul lor de peste o sută de mii de constatări din afara domeniului fizicii şi chimiei, şi care, afirmă ei, dovedesc prezenţa minţii în planul, în creaţia şi în întreţinerea cosmosului material.

58:2.4 (666.1) Soarele vostru revarsă un adevărat şuvoi de raze ucigătoare, şi viaţa voastră plăcută de pe Urantia se datorează influenţei „fortuite” a peste patruzeci de fenomene protectoare

aparent accidentale şi asemănătoare acţiunii acestui strat de ozon foarte special.

58:2.5 (666.2) Dacă nu ar fi existat efectul de „împăturire” al atmosferei pe timpul nopţii, căldura s-ar fi pierdut prin radiaţie atât de rapid, încât viaţa ar fi fost imposibil de menţinut altfel decât prin procedee artificiale.

58:2.6 (666.3) Cei opt sau zece kilometri din partea de jos a atmosferei pământului reprezintă troposfera; aceasta este regiunea vânturilor şi a curenţilor de aer care produc fenomenele meteorologice. Deasupra acestei regiuni se găseşte ionosfera internă, şi imediat deasupra este stratosfera. Urcând de la suprafaţa pământului, temperatura scade constant pe distanţa de zece sau doisprezece kilometri, înălţime la care ea înregistrează 56° de centigrade sub zero. Această gamă a temperaturii de la 54° la 56° centigrade sub zero rămâne apoi neschimbată până mai sus cu şaizeci şi cinci de kilometri; această zonă de temperatură constantă este stratosfera. La o înălţime de şaptezeci sau optzeci de kilometri, temperatura începe să se ridice, şi această creştere continuă până când, la nivelul manifestărilor aurorei boreale, este atinsă o temperatură de 650°, iar această căldură intensă este cea care ionizează oxigenul. Dar temperatura într-o atmosferă atât de rarefiată cu greu se poate compara cu evaluarea căldurii de la suprafaţa pământului. Amintiţi-vă că jumătate din toată atmosfera voastră se găseşte în primii cinci mii de metri. Grosimea atmosferei pământului este indicată de ce cele mai înalte mănunchiuri de raze luminoase ale aurorei boreale - în jur de şase sute cincizeci de kilometri.

58:2.7 (666.4) Fenomenele aurorei boreale sunt direct legate de petele solare, acei cicloni solari care se rotesc în direcţii opuse deasupra şi dedesubtul ecuatorului solar, la fel ca uraganele tropicale terestre. Asemenea tulburări atmosferice se rotesc în direcţii opuse atunci când se petrec deasupra şi dedesubtul ecuatorului.

58:2.8 (666.5) Puterea petelor solare de a modifica frecvenţele luminii, arată că aceste centre de furtuni solare funcţionează ca nişte magneţi enormi. Aceste câmpuri magnetice sunt în stare să arunce în afară particule încărcate din craterele petelor solare şi să le proiecteze prin spaţiu până la atmosfera exterioară a pământului, unde influenţa lor ionizatoare produce aceste manifestări spectaculoase ale aurorei boreale. Prin urmare, voi aveţi cele mai mari fenomene aurorale atunci când petele solare sunt la apogeul lor - ori curând după aceea - moment în care petele solare sunt în general situate mai aproape de ecuator.

58:2.9 (666.6) Chiar şi acul busolei este sensibil la această influenţă solară de vreme ce el se înclină uşor către est pe măsură ce soarele răsare şi uşor către vest pe măsură ce soarele se apropie de apus. Aceasta se întâmplă în fiecare zi, dar în momentul apogeului ciclurilor petelor solare această variaţie a acului magnetic este de două ori mai mare. Aceste devieri diurne anormale ale busolei reprezintă un răspuns la ionizarea sporită a atmosferei superioare, care este produsă de lumina solară.

58:2.10 (666.7) Ceea ce contează pentru transmisia pe distanţă lungă a emisiunilor voastre de radio pe unde scurte şi lungi este prezenţa a două nivele diferite de regiuni conducătoare electrificate în suprastratosferă. Transmisia voastră radio este uneori deranjată de

formidabile furtuni care se dezlănţuie uneori în regiunile acestor ionosfere exterioare.

3. Mediul spaţial

58:3.1 (666.8) În cursul primelor perioade ale materializării unui univers, regiunile spaţiului sunt presărate cu vaşti nori de hidrogen, foarte asemănători cu îngrămădirile astronomice de praf care caracterizează acum multe regiuni ale spaţiului îndepărtat. O mare parte din materia organizată pe care sorii aprinşi o dezagregă şi o dispersează sub formă de energie radiantă a fost la origine acumulată în aceşti nori spaţiali de hidrogen care au apărut la început. În anumite condiţii neobişnuite, are loc şi dezintegrarea atomilor în nucleul maselor mai mari de hidrogen. Şi toate aceste fenomene ale constituirii şi ale dezintegrării atomice, ca şi în nebuloasa extrem de încălzită, sunt însoţite de emisia unui flux de raze spaţiale de energie radiantă de scurtă lungime de undă. Aceste diverse radiaţii sunt însoţite de o formă de energie spaţială necunoscută pe Urantia.

58:3.2 (667.1) Această încărcătură de energie de scurtă lungime de undă din spaţiul universal este de patru sute de ori mai mare decât toate celelalte forme de energie radiantă existente în domeniile organizate ale spaţiului. Emisia de raze spaţiale scurte, care provin de la nebuloasa înflăcărată, de la câmpurile electrice de înaltă tensiune, din spaţiul exterior sau din vaştii nori de praf de hidrogen, este modificată calitativ şi cantitativ de fluctuaţiile şi de schimbările bruşte ale temperaturii, ale gravitaţiei, şi ale presiunilor electronice.

58:3.3 (667.2) Aceste variaţii în originea razelor spaţiale sunt determinate de multe incidente cosmice, precum şi de orbite de materie circulantă, care variază între forme aproape circulare şi elipse extrem de alungite. Condiţiile fizice pot, de asemenea, să fie în mare măsură modificate, deoarece electronii se rotesc uneori în sens invers materiei mai dense, chiar şi în interiorul aceleiaşi zone fizice.

58:3.4 (667.3) Vaştii nori de hidrogen sunt veritabile laboratoare chimice cosmice, adăpostind toate fazele evoluţiei energiei şi ale metamorfozării materiei. Mari acţiuni energetice se petrec deopotrivă în gazele marginale ale marilor stele duble, care se suprapun atât de frecvent, şi de aceea se amestecă în mod extensiv. Dar nici una dintre aceste enorme şi vaste activităţi energetice ale spaţiului nu exercită nici cea mai mică influenţă asupra fenomenelor vieţii organizate - plasma germinativă a tot ceea ce este viu. Aceste condiţii energetice ale spaţiului sunt în raport cu mediul esenţial de stabilire a vieţii, dar ele nu sunt efective în modificarea ulterioară a factorilor transmisibili ai plasmei germinative, aşa cum sunt unele dintre razele cu mai mare lungime de undă energie radiantă. Viaţa implantată de Purtătorii Vieţii rezistă în întregime la toată această uimitoare revărsare de raze spaţiale de energie universală de scurtă lungime de undă.

58:3.5 (667.4) Toate aceste condiţii cosmice esenţiale au trebuit să evolueze până la un statut favorabil înainte ca Purtătorii Vieţii să poată începe efectiv stabilirea vieţii pe Urantia.

4. Era zorilor vieţii

58:4.1 (667.5) Faptul că noi suntem numiţi Purtători ai Vieţii nu ar trebui să vă inducă în eroare. Noi putem să aducem viaţă pe planete, ceea ce şi facem, însă nu am adus viaţa pe Urantia. Viaţa de pe Urantia este unică, născută odată cu planeta. Această sferă este o lume modificatoare de viaţă; toată viaţa care apare pe ea a fost elaborată de noi chiar aici pe planetă; şi nu există nici o altă lume în toată Satania, nici chiar în tot Nebadonul, pe care să existe o viaţă întru totul asemănătoare cu aceea de pe Urantia.

58:4.2 (667.6) Cu *550.000.000* de ani în urmă, corpurile de Purtători ai Vieţii au revenit pe Urantia. În cooperare cu puterile spirituale şi cu forţele suprafizice, noi am organizat şi am inaugurat modelele originale de viaţă ale acestei lumi şi le-am implantat în apele ospitaliere ale tărâmului. Toată viaţa planetară (în afară de personalităţile extraplanetare) care exista până în zilele lui Caligastia, Prinţul Planetar, şi-a avut originea în cele trei implanturi de viaţă marină originare, identice şi simultane. Aceste trei implanturi de viaţă au fost desemnate astfel: cea *centrală* sau Eurasiatică-Africană, cea orientală sau Australasiană, şi cea *occidentală,* înglobând Groenlanda şi America.

58:4.3 (668.1) Cu *500.000.000* de ani în urmă, viaţa vegetală marină primitivă era bine stabilită pe Urantia. Groenlanda şi masa de pământ arctică, împreună cu America de Sud şi cea de Nord, îşi începeau lunga şi lenta lor derivă către vest. Africa s-a deplasat uşor către sud, creând o cuvetă Est-Vest, Bazinul Mediteranean, între ea însăşi şi continentul mamă. Antarctica, Australia şi pământul marcat de

insulele Pacificului s-au desprins la sud şi la est, şi au deviat considerabil de atunci.

58:4.4 (668.2) Noi, Purtătorii Vieţii, implantaserăm forma primitivă a vieţii marine în golfurile tropicale adăpostite ale mărilor centrale ale faliei est-vest produsă prin dislocarea masei de pământ continentale. Scopul nostru de a face trei implantări de viaţă marină a fost acela de a ne asigura că fiecare mare masă continentală va purta această viaţă cu ea, în apele ei marine calde, când, mai târziu, pământurile se vor fi separat. Noi prevedem că în cursul erei următoare a vieţii terestre vaste oceane de apă vor separa aceste mase de pământ continentale aflate în derivă.

5. Deriva continentală

58:5.1 (668.3) Deriva continentală a continuat. Nucleul pământului a devenit la fel de dens şi de rigid ca şi oţelul, fiind supus la o presiune de aproape 3.500 tone pe centimetru pătrat, iar din pricina enormei presiuni a gravitaţiei, a fost şi încă este foarte fierbinte în adâncime. Temperatura creşte de la suprafaţă în jos până când, la centru, ea este puţin deasupra temperaturii de suprafaţă a soarelui.

58:5.2 (668.4) În cei o mie şase sute de kilometri exteriori ai ei, masa pământului e constituită în principal din diferite feluri de roci. Dedesubt sunt elementele metalice mai dense şi mai grele. De-a lungul erelor preatmosferice primitive, datorită stării ei de fuziune şi de intensă căldură, lumea era aproape fluidă, încât metalele mai grele s-au scufundat adânc în interior. Cele care se găsesc astăzi la

suprafaţă reprezintă extruziunile vulcanilor străvechi, importantele scurgeri de lavă ulterioare şi de depunerile meteorice mai recente.

58:5.3 (668.5) Scoarţa exterioară avea o grosime de circa şaizeci şi cinci de kilometri. Această crustă externă stătea direct pe un suport constituit dintr-o mare de bazalt în fuziune de grosime variabilă; acest strat mobil de lavă topită era ţinut la înaltă presiune, dar întotdeauna avea tendinţa de a curge încoace şi încolo pentru a echilibra deplasările presiunilor planetare, tinzând astfel să stabilizeze scoarţa terestră.

58:5.4 (668.6) Chiar şi astăzi, continentele continuă să plutească pe perna necristalizată a acestei mări de bazalt topit. Dacă nu ar fi existat acest fenomen protector, cutremurele de pământ cele mai violente ar fi zguduit lumea, literalmente făcând-o bucăţele. Cutremurele sunt cauzate de alunecarea şi de deplasarea scoarţei exterioare solide, şi nu de vulcani.

58:5.5 (668.7) Atunci când se răcesc, straturile de lavă ale scoarţei terestre formează granitul. Densitatea medie a Urantiei este puţin mai mare de cinci ori şi jumătate decât aceea a apei; densitatea granitului este de trei ori mai mică decât aceea a apei. Nucleul pământului este de doisprezece ori mai dens decât apa.

58:5.6 (668.8) Fundurile marine sunt mai dense decât masele continentale, şi asta este ceea ce menţine continentele deasupra apei. Când fundurile marine sunt împinse afară deasupra nivelului mării, se va vedea că ele sunt constituite în mare parte din bazalt, o formă de lavă cu mult mai grea decât granitul maselor continentale. Dealtfel, dacă continentele nu ar fi mai uşoare decât fundurile oceanelor,

gravitaţia ar face ca marginea oceanelor să urce pe pământ, dar asemenea fenomene nu sunt observabile.

58:5.7 (668.9) Greutatea oceanelor este şi ea un factor în creşterea presiunii exercitate asupra fundului mărilor. Fundurile oceanice mai joase, însă comparativ mai grele, plus greutatea apei care le acoperă, aproximează greutatea continentelor, mai înalte, dar mult mai uşoare. Dar toate continentele tind să alunece în oceane. Presiunea continentală de la nivelele fundurilor oceanice este de circa 1.300 kilograme pe centimetrul pătrat. Adică, aceasta ar fi presiunea unei mase continentale care stă la înălţimea de 5.000 de metri deasupra bazei oceanului. Presiunea apei de la baza oceanului este de numai circa 350 kilograme pe centimetrul pătrat. Aceste presiuni diferenţiale tind să facă continentele să alunece către albiile oceanelor.

58:5.8 (669.1) Surparea fundului oceanului în cursul perioadelor anterioare vieţii deplasase ascendent o masă continentală solitară la o asemenea înălţime încât presiunea ei laterală a avut tendinţa de a face ca marginile sudice, vestice şi estice să alunece în jos, peste albiile de lavă semivâscoasă care o acopereau, în apele înconjurătoare ale Oceanului Pacific. Acest fenomen a compensat atât de perfect presiunea continentală, încât nu s-a produs o ruptură largă pe malul stâng al acestui continent Asiatic străvechi, însă de atunci acel litoral oriental a plutit deasupra prăpastiei adâncurilor lui oceanice învecinate, ameninţând să alunece într-un mormânt acvatic.

6. Perioada de tranziţie

58:6.1 (669.2) Cu *450.000.000* de ani în urmă, s-a produs *tranziţia de la viaţa vegetală la cea animală.* Aceste metamorfoze au avut loc în apele puţin adânci ale golfurilor şi ale lagunelor tropicale adăpostite situate pe lungile ţărmuri ale continentelor în curs de separare, iar această dezvoltare, în întregime inerentă modelelor de viaţă originare, s-a petrecut progresiv. Au fost multe stadii de tranziţie între formele de viaţă vegetale primitive şi organismele animale ulterioare bine definite. Chiar şi astăzi mai persistă încă amprentele mâloase de tranziţie, şi ele cu greu pot fi clasificate fie ca plante, fie ca animale.

58:6.2 (669.3) Deşi evoluţia vieţii vegetale poate fi urmărită în viaţa animală, şi cu toate că s-au găsit serii gradate de plante şi de animale care conduc progresiv de la cele mai simple la cele mai complexe şi avansate organisme, voi nu veţi fi în stare să găsiţi aceste elemente de legătură dintre marile diviziuni ale regnului animal, nici dintre cele mai înalte tipuri de animale preumane şi oamenii de început ai raselor umane. Aceste aşa-zise „verigi lipsă", vor rămâne pentru totdeauna lipsă, pentru simplul motiv că ele nu au existat niciodată.

58:6.3 (669.4) De la eră la eră, se ivesc specii radical noi de viaţă animală. Ele nu evoluează ca rezultat al acumulării progresive de mici variaţii; ele apar ca ordine de viaţă noi pe deplin dezvoltate, şi apar *brusc.*

58:6.4 (669.5) Apariţia bruscă de noi specii şi de ordine diversificate de organisme vii este în întregime biologică, strict naturală. Nu este nimic supranatural în legătură cu aceste mutaţii genetice.

58:6.5 (669.6) Când oceanele au avut un grad corespunzător de salinitate, atunci viaţa animală a evoluat; şi a fost relativ simplu să se

facă apele foarte sărate să circule prin corpurile animalelor vieţii marine. Dar când oceanele s-au contractat şi procentajul de sare a fost sporit considerabil, aceleaşi animale au dobândit prin evoluţie capacitatea de a reduce salinitatea fluidelor corpurilor lor, tot aşa cum acele organisme care au învăţat să trăiască în apă proaspătă au dobândit capacitatea de a menţine gradul corespunzător de clorură de sodiu în fluidele corpurilor lor prin tehnici ingenioase de conservare a sării.

58:6.6 (669.7) Studiul fosilelor de viaţă marină încrustate în roci, revelează luptele ancestrale de adaptare ale acestor organisme primitive. Plantele şi animalele nu încetează niciodată să facă aceste experimente de adaptare. Mediul este în perpetuă modificare, şi întotdeauna sunt organisme vii care se străduiesc să se acomodeze cu aceste fluctuaţii care nu se sfârşesc niciodată.

58:6.7 (670.1) Echipamentul fiziologic şi structura anatomică ale tuturor noilor ordine de viaţă corespund la acţiunea legii fizice, dar înzestrarea ulterioară cu minte este o dăruire a spiritelor-minte adjutante, în conformitate cu capacitatea înnăscută a creierului. Mintea, deşi nu este o evoluţie fizică, este în întregime dependentă de capacitatea creierului obţinută prin dezvoltări pur fizice şi evolutive.

58:6.8 (670.2) Prin cicluri aproape nesfârşite de dobândiri şi de pierderi, de ajustări şi de reajustări, toate organismele vii pendulează înainte şi înapoi din eră în eră. Acelea care ating unitatea cosmică rămân, pe câtă vreme acelea care nu izbutesc să ajungă la acest ţel încetează să existe.

7. Cartea istoriei geologice

58:7.1 (670.3) Vastul ansamblu de sisteme de roci care au alcătuit scoarţa externă a lumii în cursul erei zorilor vieţii, ori al erei Proterozoice, nu apar acum decât în puţine puncte de pe suprafaţa pământului, iar atunci când ies la iveală de sub toate acumulările perioadelor ulterioare, vor fi găsite numai resturile de fosile ale vieţii vegetale şi ale vieţii animale primitive. Unele dintre aceste roci mai vechi sedimentate de apă sunt amestecate cu straturi mai recente, şi uneori ele prezintă resturi de fosile ale unora dintre formele anterioare de viaţă vegetală, în vreme ce pe straturile superioare pot fi găsite din când în când unele dintre formele străvechi de organisme animale ale vieţii marine primitive. În multe locuri se întâlnesc cele mai vechi straturi de rocă stratificată, care conţin fosilele vieţii marine primitive, atât animale, cât şi vegetale, direct deasupra pietrei mai vechi şi nediferenţiate.

58:7.2 (670.4) Fosilele acestei ere cuprind alge, plante asemănătoare cu coralii, protozoare primitive şi organisme de tranziţie care seamănă cu bureţii. Dar absenţa unor asemenea fosile din straturile de rocă primitive nu dovedeşte în mod necesar că lucrurile vii nu au fost în existenţă altundeva în momentul depunerii lor. Viaţa a fost răspândită de-a lungul acestor timpuri primitive, şi numai în mod lent şi-a găsit drumul pe suprafaţa pământului.

58:7.3 (670.5) Rocile acestor perioade străvechi sunt acum pe suprafaţa pământului, sau foarte aproape de suprafaţa lui, peste circa o optime din aria de pământ existentă. Grosimea medie a acestei pietre de tranziţie, care formează cele mai vechi pături de rocă stratificată, este de circa 2.500 de metri. În anumite puncte, aceste

sisteme de rocă străvechi ating o grosime de 6.500 de metri, dar multe din straturile care au fost atribuite acestei ere aparţin perioadelor de mai târziu.

58:7.4 (670.6) În America de Nord, acest strat străvechi şi primitiv de piatră fosiliferă vine la suprafaţa regiunilor estice, centrale şi nordice ale Canadei. Există, de asemenea, o creastă intermitentă est-vest a acestei roci care se extinde din Pennsylvania şi din străvechii Munţi Adirondak spre vest prin Michigan, Wisconsin şi Minesota. Alte creste pornesc de la Newfoaundland până la Alabama şi de la Alaska până la Mexico.

58:7.5 (670.7) Rocile acestei ere sunt vizibile din loc în loc pe toată suprafaţa lumii, dar nici unele nu sunt atât de uşor supuse interpretării ca acelea din jurul Lacului Superior şi din Marele Canion din Colorado, unde aceste roci fosilifere primitive, existând în mai multe straturi, sunt dovada ridicărilor şi fluctuaţiilor de suprafaţă ale acelor vremuri îndepărtate.

58:7.6 (670.8) Acest strat de piatră, cel mai vechi strat fosilifer din scoarţa pământului, a fost ondulat, împăturit şi grotesc încreţit ca efect al transformărilor cutremurelor de pământ şi al vulcanilor primitivi. Scurgerile de lavă ale acestei perioade au adus mult fier, cupru, şi le-au dus în sus aproape de suprafaţa planetară.

58:7.7 (670.9) Există puţine locuri pe pământ unde asemenea activităţi sunt întipărite într-un mod mai grafic decât în valea St. Croix din Wisconsin. În regiune au avut loc o sută douăzeci şi şapte de scurgeri succesive de lavă pe pământ, care a fost apoi scufundat în apă şi acoperit de un depozit de rocă. Cu toate că o mare parte din sedimentarea de rocă superioară şi din scurgerile intermitente de lavă

este absentă astăzi, şi deşi partea inferioară a acestui sistem este îngropat adânc în pământ, totuşi, circa şaizeci şi cinci sau şaptezeci dintre aceste arhive stratificate ale epocilor trecute sunt acum expuse vederii.

58:7.8 (671.1) În aceste perioade îndepărtate, nivelul unei mari părţi din pământ era aproape de nivelul mării, astfel încât câmpiile au fost succesiv scufundate şi descoperite de un mare număr de ori. Scoarţa pământului tocmai intra în perioada ei mai târzie de relativă stabilizare. Ondulaţiile, înălţările şi surpările, provocate de deriva continentală anterioară au contribuit la frecvenţa scufundării periodice a marilor mase continentale.

58:7.9 (671.2) În cursul acestor vremuri de viaţă marină primitivă, importante întinderi din ţărmul continental s-au cufundat sub mări, de la câţiva metri până la opt sute de metri. O mare parte din gresii şi din conglomeratele mai vechi reprezintă acumulările sedimentare ale acestor ţărmuri străvechi. Rocile sedimentare aparţinând acestei stratificări primitive stau direct pe acele straturi datând cu mult dinainte de originea vieţii şi care se pierd în trecut, cam până la prima apariţie a oceanului mondial.

58:7.10 (671.3) Unele dintre straturile superioare ale acestor depuneri de rocă de tranziţie conţin mici cantităţi de şisturi sau de ardezie de culori întunecate, indicând prezenţa de carbon organic şi atestând existenţa strămoşilor acelor forme de viaţă vegetală care au invadat pământul pe parcursul viitoarei ere Carbonifere sau a erei carbonului. O mare parte din cuprul din aceste straturi de rocă au fost depuse de ape. O parte se găseşte în fisurile rocilor mai vechi; el vine din concentraţia de apă mlăştinoasă stagnantă al vreunui străvechi ţărm

adăpostite. Minele de fier ale Americii de Nord şi ale Europei sunt localizate în depuneri şi extruziuni care se află în parte în rocile nestratificate mai vechi şi în parte în acele roci stratificate mai recente ale perioadelor de tranziţie de formare a vieţii.

58:7.11 (671.4) Această eră asistă la răspândirea vieţii peste tot în apele lumii; viaţa marină a devenit bine stabilită pe Urantia. Fundurile adânci şi întinse ale mărilor interne sunt treptat invadate de o abundenţă de vegetaţie luxuriantă, în timp ce apele de la ţărm mişună de forme simple de viaţă animală.

58:7.12 (671.5) Toată această istorie este relatată grafic în paginile fosile ale vastei „cărţi de piatră” a arhivelor lumii. Şi paginile acestor gigantice arhive biogeologice vă spun în mod infailibil adevărul, cu condiţia ca voi să dobândiţi pricepere în interpretarea lor. Multe dintre aceste străvechi funduri marine sunt acum înălţate cu mult deasupra nivelului mării, iar depunerile lor ne spun eră după eră povestea luptelor pentru viaţă din cursul acelor vremuri primitive. Aşa cum a zis poetul vostru, Este literalmente adevărat că „Ţărâna pe care păşim a fost odată vie.”

58:7.13 (671.6) [Prezentat de un membru al Corpului de Purtători ai Vieţii al Urantiei aflat acum pe planetă.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 58 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 60 >>

Capitolul 59

Era vieţii marine pe Urantia

59:0.1 (672.1) NOI CONSIDERĂM istoria Urantiei ca începând cu circa un miliard de ani în urmă şi extinzându-se de-a lungul a cinci ere majore:

59:0.2 (672.2) 1. *Era previeţii* cuprinde primii patru sute cincizeci de ani, aproape din vremea când planeta şi-a atins mărimea ei actuală până în vremea stabilirii vieţii. Savanţii voştri au desemnat aceasta perioadă ca *Arheozoic.*

59:0.3 (672.3) 2. *Era zorilor vieţii* se extinde apoi de-a lungul următorilor patru sute cincizeci de ani. Această epocă se plasează între perioada precedentă, perioada previeţii sau a cataclismelor, şi

perioada care urmează vieţii marine mai înalt dezvoltate. Această eră e cunoscută cercetătorilor voştri sub numele de *Proterozoic.*

59:0.4 (672.4) 3. *Era vieţii marine* acoperă următoarele două sute cincizeci de ani şi vă este cel mai bine cunoscută sub numele de *Paleozoic.*

59:0.5 (672.5) 4. *Era vieţii terestre primitive* se extinde pe durata următoarei sute de milioane de ani, şi este cunoscută sub numele de *Mezozoic.*

59:0.6 (672.6) 5. *Era mamiferelor* ocupă ultimele cincizeci de milioane de ani. Această eră a timpurilor recente este cunoscuta sub numele de *Cenozoic.*

59:0.7 (672.7) Era vieţii marine acoperă astfel circa un sfert din istoria voastră planetară. Ea poate fi subdivizată în şase lungi perioade, fiecare caracterizată de anumite dezvoltări bine definite atât în domeniile geologice, cât şi în cele biologice.

59:0.8 (672.8) Pe măsură ce începe această eră, fundurile de mare, marile platforme continentale şi numeroasele bazine adânci de lângă ţărm sunt acoperite de o vegetaţie prolifică. Formele primitive mai simple de viaţă animală s-au dezvoltat deja din organismele vegetale precedente, iar primele organisme animale şi-au croit progresiv drumul de-a lungul ţărmurilor întinse ale diverselor mase continentale până când multele mări interioare mişună de viaţă marină primitivă. De vreme ce aşa de puţine dintre aceste prime organisme au avut cochilii, tot puţine au fost şi cele conservate ca fosile. Cu toate acestea, scena era pregătită pentru primele capitole ale marii „cărţi de

piatră” consacrate păstrării analelor vieţii, pe care epocile următoare au redactat-o atât de metodic.

59:0.9 (672.9) Continentul Americii de Nord posedă minunate bogăţii în depuneri fosilifere acoperind toată era vieţii marine. Cele dintâi şi cele mai vechi pături sunt separate de ultimele straturi ale perioadei precedente prin mari depuneri cauzate de eroziune care separă net aceste două stadii de dezvoltare planetară.

1. Era marină primitivă în mările puţin adînci
Perioada trilobiţilor

59:1.1 (673.1) La începutul perioadei de relativ calm pe suprafaţa pământului, viaţa este închisă în diverse mări interioare şi de-a lungul ţărmului oceanic; pentru moment, nu a apărut încă nici o formă de organism terestru. Animalele marine primitive sunt bine stabilite şi sunt pregătite pentru următoarea dezvoltare evolutivă. Amibele sunt supravieţuitori tipici ai acestui stadiu iniţial al vieţii animale, după ce şi-au făcut apariţia către sfârşitul perioadei de tranziţie precedente.

59:1.2 (673.2) Cu *400.000.000* de ani în urmă, viaţa marină, atât cea vegetală, cât şi cea animală, este destul de bine distribuită în întreaga lume. Climatul mondial se încălzeşte uşor şi devine mai regulat. Se produce o inundaţie generală a ţărmurilor diverselor continente, îndeosebi ale Americii de Nord şi de Sud. Apar noi oceane, şi corpurile mai vechi de apă se măresc considerabil.

59:1.3 (673.3) Pentru prima dată, vegetaţia se târăşte afară pe uscat, şi în curând face un progres considerabil în adaptarea la un habitat nemarin.

59:1.4 (673.4) *Subit,* şi fără gradaţie ancestrală, îşi fac apariţia primele animale multicelulare. Trilobiţii au apărut şi, în decursul epocilor, ei domină mările. Din punctul de vedere al vieţii marine aceasta este perioada trilobiţilor.

59:1.5 (673.5) Către sfârşitul acestei perioade o mare parte din America de Nord şi din Europa a ieşit la iveală din mare. Scoarţa pământului era temporar stabilizată; munţii, ori mai degrabă ridicăturile înalte de pământ, s-au ridicat de-a lungul coastei Atlanticului şi Pacificului, în India de Vest şi în Europa sudică. Întreaga regiune a Caraibelor s-a înălţat considerabil.

59:1.6 (673.6) Cu *390.000.000* de ani în urmă, pământul încă se înălţa. Se pot găsi, în anumite părţi ale Americii estice şi vestice şi ale Europei occidentale, straturi de piatră depuse în decursul acestor timpuri, şi acestea sunt cele mai vechi roci care conţin fosile trilobite. Aceste roci fosilifere s-au depus în lungile şi numeroaselor braţe de mare asemeni unor degete proiectându-se adânc în interiorul maselor continentale în care s-au depus aceste roci fosilifere.

59:1.7 (673.7) În decursul câtorva milioane de ani, Oceanul Pacific a început să invadeze continentele americane. Scufundarea pământului a fost cauzată în principal de adaptarea scoarţei, deşi extinderea laterală a pământurilor, sau înaintarea continentală, a jucat şi ea rolul ei.

59:1.8 (673.8) Cu *380.000.000* de ani în urmă, Asia se surpa, şi toate celelalte continente sufereau o emergenţă de scurtă durată. În cursul progresului acestei epoci, Oceanul Atlantic nou apărut a făcut mari incursiuni pe toate litoralurile adiacente. Atlanticul de Nord, sau mările arctice, au fost atunci legate de apele Golfului meridional. Când această mare sudică a intrat în cuveta Apalaşilor, valurile ei s-au spart, în est, de munţii la fel de înalţi ca şi Alpii; însă, în general, continentele erau formate din zone depresionare fără interes, total lipsite de frumuseţe naturală.

59:1.9 (673.9) Depunerile sedimentare ale acestor perioade sunt de patru feluri:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomeratele - materii depuse pe lângă ţărm;

59:1.11 (673.11) 2. Gresiile - depuneri formate în apă puţin adâncă, dar acolo unde valurile erau totuşi destul de puternice ca să împiedice fixarea nămolului.

59:1.12 (673.12) 3. Şisturile - depuneri în apele puţin adânci şi mai calme;

59:1.13 (673.13) 4. Calcarele - incluzând depunerile de cochilii de trilobiţi în apă adâncă.

59:1.14 (673.14) Fosilele de trilobiţi din această epocă prezintă anumite uniformităţi de bază şi anumite variaţii bine marcate. Animalele primitive dezvoltându-se din cele trei implantări originare cu viaţă sunt caracteristice; acelea care apar în emisfera vestică erau uşor diferite de acelea ale grupului eurasian şi de cele de tipul australasian sau australian antarctic.

59:1.15 (674.1) Cu *370.000.000* de ani în urmă, s-a produs marea inundaţie care a scufundat aproape toată America de Nord şi de Sud, urmată de scufundarea Africii şi a Australiei. Numai anumite părţi din America de Nord au rămas deasupra acestor mări cambriene puţin adânci. Cu cinci milioane de ani mai târziu, mările se retrăgeau din faţa pământului ce se ridica. Toate aceste fenomene de scufundare şi de ridicare de pământuri erau nespectaculoase, efectuându-se lent în cursul a milioane de ani.

59:1.16 (674.2) Stratul fosilifer al acestei epoci, conţinând trilobiţi, a ieşit la suprafaţă din loc în loc pe întreg cuprinsul tuturor continentelor, cu excepţia Asiei. În multe regiuni, aceste roci sunt orizontale, dar în munţi sunt înclinate şi deformate din cauza presiunii şi îndoirii. Această presiune a schimbat, în multe locuri, caracterul originar al acestor depuneri. Gresia s-a transformat în cuarţ, şisturile au fost preschimbate în ardezie, şi calcarul a fost convertit în marmură.

59:1.17 (674.3) Cu *360.000.000* de ani în urmă, pământul încă se ridica. America de Nord şi cea de Sud erau mult deasupra apei. Europa occidentală şi Insulele Britanice ieşeau la iveală, cu excepţia unor părţi din Ţara Galilor, care erau adânc scufundate. Nu au existat mari pături de gheaţă în cursul acestor epoci. Depunerile presupus glaciare, a căror apariţie avea legătură cu aceste straturi din Europa, Africa, China şi Australia sunt pricinuite de gheţarii de munte izolaţi sau de deplasările rămăşiţelor glaciare de origine mai recentă. Climatul mondial era oceanic, nu continental. Mările sudice erau atunci mai calde decât acum, şi s-au extins către nord peste America de Nord, în sus către regiunile polare. Golful Stream parcurgea partea

centrală a Americii de Nord, fiind deviat către est pentru a scălda şi a încălzi ţărmurile Groenlandei, făcând din acel continent, care acum e acoperit de o manta de gheaţă, un veritabil paradis tropical.

59:1.18 (674.4) Viaţa marină era aproape uniformă în ansamblul lumii, şi era constituită din alge, din organisme unicelulare, din bureţi simpli, din trilobiţi şi din alte crustacee - creveţi, crabi şi homari. Trei mii de varietăţi de brahiopode au apărut la sfârşitul acestei perioade, din care numai două sute au supravieţuit. Aceste animale reprezintă o varietate a vieţii primitive care s-a transmis până în epoca actuală practic neschimbată.

59:1.19 (674.5) Însă trilobiţii erau creaturile vii dominante. Ei erau animale sexuate şi au existat în multe forme; fiind slabi înotători, au plutit domol pe apă ori s-au târât de-a lungul fundurilor de mare, încolăcindu-se ca să se protejeze când erau atacaţi de duşmanii lor care au apărut mai târziu. Ei au crescut în lungime de la cinci la treizeci de centimetri şi s-au dezvoltat în patru grupe distincte: carnivorele, erbivorele, omnivorele şi „mâncătoarele de nămol”. Facultatea pe care o aveau acestea din urmă de a se hrăni în mare parte cu materie anorganică - fiind ultimul animal pluricelular care a putut face acest lucru - explică înmulţirea lor, precum şi lunga lor supravieţuire.

59:1.20 (674.6) Acesta a fost tabloul biogeologic al Urantiei la sfârşitul acelei lungi perioade din istoria lumii, cuprinzând cincizeci de milioane de ani, denumită *Cambrian* de către geologii voştri.

2. Stadiul primei inundări continentale Perioada animalelor nevertebrate

59:2.1 (674.7) Fenomenele periodice de înălţare şi de scufundare a solului caracteristice acestei epoci se produceau toate progresiv şi fără nimic spectaculos, fiind însoţite concomitent de foarte puţină activitate vulcanică, dacă nu cumva deloc. De-a lungul tuturor acestor înălţări şi surpări de teren succesive, continentul mamă asiatic nu a împărtăşit pe deplin istoria celorlalte corpuri de pământ. El a suferit multe inundaţii, afundându-se mai întâi într-o direcţie, apoi într-alta, îndeosebi în istoria lui primitivă, dar el nu prezintă depunerile uniforme de rocă care pot fi descoperite pe alte continente. În perioadele recente, Asia a fost cea mai stabilă dintre toate masele continentale.

59:2.2 (675.1) Cu *350.000.000* de ani în urmă, a început perioada marii inundaţii a tuturor continentelor, cu excepţia Asiei Centrale. Masele de pământ fuseseră în repetate rânduri reacoperite de apă; numai regiunile înalte de coastă au rămas deasupra acestor mări interioare oscilante puţin adânci, însă foarte întinse. Aceste inundaţii majore au caracterizat această perioadă, dar înainte ca ea să se fi terminat, continentele s-au înălţat din nou, emergenţa terestră totală fiind cu cincisprezece procente mai mare decât există acum. Regiunea Caraibelor era foarte ridicată. Această perioadă nu e bine delimitată în Europa, deoarece fluctuaţiile terestre erau mai mici, în vreme ce activitatea vulcanică era mai persistentă.

59:2.3 (675.2) Cu *340.000.000* de ani în urmă, s-a produs o altă mare scufundare de pământuri, în afară de Asia şi de Australia. Apele oceanelor lumii erau în general amestecate. Aceasta a fost o mare epocă de depuneri calcaroase, o mare parte din piatra sa provenind din algele secretoare de var.

59:2.4 (675.3) Cu câteva milioane de ani mai târziu, porţiuni întinse ale continentelor Americane şi ale Europei au început să se ivească din apă. În emisfera vestică, numai un braţ al Oceanului Pacific a rămas peste Mexico şi peste regiunile prezente ale Munţilor Stâncoşi, dar aproape de sfârşitul acestei epoci, Coastele Atlanticului şi ale Pacificului au început din nou să se cufunde.

59:2.5 (675.4) Perioada de acum *330.000.000* de ani, marchează începutul unei perioade de calm relativ în întreaga lume, cu mult pământ aflat iarăşi deasupra apei. Singura excepţie faţă de această domnie de calm terestru a fost erupţia marelui vulcan nord american aflat la est de Kentuky, una dintre cele mai mari activităţi vulcanice izolate pe care le-a cunoscut lumea vreodată. Cenuşa acestui vulcan a acoperit o suprafaţă de o mie trei sute de kilometri pătraţi, pe o adâncime de la cinci la şase metri.

59:2.6 (675.5) Cu *320.000.000* de ani în urmă, s-a produs a treia inundare majoră a acestei perioade. Apele acestei inundaţii au acoperit tot pământul scufundat de revărsarea precedentă, în timp ce se extindeau mai departe în multe direcţii peste tot în cele două Americi şi în Europa. America de Nord estică şi Europa occidentală se găseau sub apă, de la 3.000 până la 4.500 metri.

59:2.7 (675.6) Cu *310.000.000* de ani în urmă, masele continentale se aflau iarăşi cu mult deasupra apei, cu excepţia părţilor sudice ale Americii de Nord. S-a ivit Mexicul, creându-se astfel Marea Golfului, care de atunci încoace şi-a menţinut identitatea.

59:2.8 (675.7) Viaţa din această perioadă continuă să evolueze. Lumea este încă o dată calmă şi relativ paşnică; climatul rămâne blând şi regulat; plantele terestre migrează tot mai departe de ţărmurile mărilor. Modelele de viaţă sunt bine dezvoltate, deşi se găsesc foarte puţine fosile vegetale din această epocă.

59:2.9 (675.8) Aceasta a fost marea epocă a evoluţiei organismelor animale individuale, deşi multe din schimbările de bază, cum ar fi tranziţia de la plantă la animal, s-au produs anterior. Fauna marină s-a dezvoltat până la punctul în care fiecare tip de viaţă inferior vertebratelor era reprezentat în fosilele acelor roci care s-au acumulat în cursul acestor timpuri. Dar toate aceste organisme animale erau organisme marine. Nici un animal terestru nu a apărut încă, cu excepţia câtorva tipuri de viermi care scormoneau de-a lungul ţărmurilor, dar nici plantele terestre nu năpădiseră încă continentele; era încă prea mult dioxid de carbon în aer pentru a permite existenţa respiratorilor de aer. În principal, toate animalele în afară de unele dintre acelea mai primitive sunt direct sau indirect dependente de viaţa vegetală pentru existenţa lor.

59:2.10 (676.1) Trilobiţii erau încă predominanţi. Aceste micuţe animale au existat în zeci de mii de tipuri şi au fost predecesoarele crustaceelor. Unii dintre trilobiţi aveau de la douăzeci şi cinci până la patru mii de ochişori minusculi; alţii au avut ochi rudimentari. La sfârşitul acestei perioade, trilobiţii au împărtăşit dominarea asupra

mărilor cu multe alte forme de viaţă nevertebrată, dar care au pierit în totalitate la începutul perioadei următoare.

59:2.11 (676.2) Algele secretoare de var erau larg răspândite. Existau mii de specii ale strămoşilor primitivi ai coralilor. Viermii de mare erau abundenţi şi existau multe varietăţi de meduze care de atunci au pierit încetul cu încetul. Coralii şi tipurile de mai târziu de bureţi au evoluat. Cefalopodele erau bine dezvoltate, şi supravieţuitorii lor erau modernii nautilus cu perle, caracatiţa, sepia şi calmarul.

59:2.12 (676.3) Erau multe varietăţi de animale cu cochilie, dar cochiliile lor nu erau pe atunci atât de necesare pentru scopuri defensive ca în epocile ulterioare. Gastropodele erau prezente în apele mărilor străvechi, şi ele includeau univalvele sondori şi mai multe specii de melci. Gastropodele bivalve au traversat, practic fără schimbare, milioane de ani, aşa cum au existat ele atunci, şi cuprind muşchii, moluştele, stridiile şi scoicile. Organismele cu cochilie şi cu valvă au evoluat şi ele, şi acele brahiopode au trăit în acele ape străvechi aşa cum există ele astăzi; valvele lor sunt chiar înzestrate cu ligamente şi cu zimţi şi cu alte soiuri de dispozitive protectoare.

59:2.13 (676.4) Aşa se termina istoria evoluţiei celei dea doua mari perioade a vieţii marine cunoscută de geologii voştri sub numele de *Ordovician.*

3. Cea de-a doua mare inundaţie Perioada coralilor - Epoca brahiopodelor

59:3.1 (676.5) Cu *300.000.000* de ani în urmă, a început o altă mare perioadă a submersiunii pământului. Revărsarea către nord şi către sud a străvechilor mări siluriene s-a pregătit să înghită majoritatea Europei şi a Americii de Nord. Pământul nu era înălţat cu mult deasupra mării, aşa încât nu s-a produs multă depunere în jurul liniilor de ţărm. Mările mişunau de animale cu cochilii calcaroase, şi căderea acestor cochilii pe fundul mării a provocat acumularea treptată a straturilor de calcar foarte groase. Acesta este prima depunere larg răspândită de piatră de var, şi acoperă practic toată Europa şi America de Nord, dar apare la suprafaţa pământului numai în câteva locuri. Grosimea acestei pături străvechi de rocă este de circa trei sute de metri, dar multe dintre aceste depuneri au fost de atunci considerabil deformate de răsturnări, de înălţări şi de dislocări, şi multe s-au schimbat în cuarţ, în şist şi în marmură.

59:3.2 (676.6) Nici o rocă de foc sau de lavă nu se găsesc în straturile de piatră ale acestei perioade, în afară de acelea ale marilor vulcani ai Europei sudice şi ai Mainului estic, şi scurgerile de lavă ale Qebecului. Activitatea vulcanică este în mare măsură trecută. Acesta a fost apogeul marilor depozite marine; şi nu s-au format decât puţine lanţuri muntoase, sau chiar nici unul.

59:3.3 (676.7) Cu *290.000.000* de ani în urmă, marea s-a retras în mare parte de pe continente, şi fundurile oceanelor înconjurătoare pluteau. Masele de pământ au fost puţin schimbate până când au fost iarăşi scufundate. Primele mişcări montane au început pe toate continentele, şi cea mai mare dintre aceste înălţări ale scoarţei au fost Munţii Himalaya în Asia şi marii Munţi Caledonieni, întinzându-se din Irlanda până pe Spitzberg prin Scoţia.

59:3.4 (677.1) În depunerile acestei epoci se găseşte mult gaz, petrol, zinc şi plumb, gazul şi petrolul fiind provenite din enormele acumulări de materie animală şi vegetală care s-a depus în momentul precedentei scufundări de pământ, în vreme ce depunerile minerale reprezintă sedimentarea de corpuri stagnante de apă. Multe din depunerile de sare gemă aparţin acelei perioade.

59:3.5 (677.2) Trilobiţii au decăzut rapid, iar centrul scenei a fost ocupat de moluştele mai mari, sau cefalopodele. Aceste animale au crescut până la cinci metri lungime şi treizeci şi trei de centimetri în diametru şi au devenit stăpânii mărilor. Aceste specii de animale au apărut brusc şi au preluat dominarea vieţii marine.

59:3.6 (677.3) Marea activitate vulcanică a acestei epoci a avut loc în sectorul european. De milioane şi milioane de ani, nu s-au produs erupţii vulcanice atât de violente şi atât de extinse ca acelea care au avut loc în jurul Mediteranei prin şi în special în vecinătatea Insulelor Britanice. Această scurgere de lavă peste regiunea Insulelor Britanice de astăzi apare sub formă de straturi alternate de lavă şi rocă groase de opt mii de metri. Aceste roci s-au depus prin scurgeri intermitente de lavă care s-au împrăştiat peste o albie de mare puţin adâncă, astfel amestecând depunerile de rocă, şi toate acestea au fost ulterior înălţate la mare altitudine deasupra mării. Au avut loc cutremure de pământ violente în nordul Europei, îndeosebi în Scoţia.

59:3.7 (677.4) Climatul oceanic a rămas moderat şi uniform, iar mările calde scăldau ţărmurile ţinuturilor polare. Brahiopodele şi alte fosile ale vieţii marine pot fi găsite în aceste depuneri până la Polul Nord. Gastropodele, brahiopodele, bureţii şi coralii producători de recifuri au continuat să se înmulţească.

59:3.8 (677.5) La sfârşitul acestei perioade, se asistă la a doua înaintare a mărilor siluriene, cu un altă amestecare a apelor oceanelor sudice şi nordice. Cefalopodele domină viaţa marină, în timp ce formele de viaţă asociate se dezvoltă şi se diferenţiază progresiv.

59:3.9 (677.6) Cu *280.000.000* de ani în urmă, continentele au ieşit în mare parte la suprafaţă din a doua inundaţie siluriană. Depunerile de rocă datând de la această scufundare sunt cunoscute în America de Nord sub numele de calcare de Niagara, deoarece acesta este stratul de rocă peste care curge acum Niagara. Acest strat de rocă se întinde de la munţii estici până la regiunea văii Mississippi-ului, dar nu mai departe spre vest, ci spre sud. Câteva straturi acoperă Canada, porţiuni din America de Sud, Australia şi majoritatea Europei, grosimea medie a seriei de straturi ale Niagarei fiind de circa două sute de metri. Chiar deasupra depunerilor de tip Niagara, în multe regiuni, poate fi găsită o acumulare de conglomerat, de şist şi de rocă gemă. Aceste acumulări sunt produse de surpări secundare. Această sare s-a fixat în mari lagune care au fost alternativ deschise la mare şi apoi izolate, astfel încât evaporarea s-a produs odată cu depunerea de sare împreună cu alte materii care erau în soluţie de apă. În unele regiuni, aceste zăcăminte de sare gemă sunt groase de douăzeci de metri.

59:3.10 (677.7) Climatul este blând şi regulat, iar fosilele marine se depun în regiunile arctice. Dar la sfârşitul acestei epoci mările sunt atât de sărate încât puţină viaţă rămâne în ele.

59:3.11 (677.8) Către sfârşitul submersiunii siluriene finale, echinodermele - crinii de piatră - se înmulţesc rapid aşa cum o atestă depunerile de calcar crinoid. Trilobiţii aproape că au dispărut, iar

moluştele sunt în continuare monarhii mărilor; formaţia de recifuri coraliere creşte considerabil. În cursul acestei epoci, în locurile mai favorabile se dezvoltă pentru prima dată scorpionii de apă primitivi. Curând după aceea, şi *brusc,* îşi fac apariţia adevăraţii scorpioni, care respirau realmente aer.

59:3.12 (678.1) Aceste dezvoltări încheie a treia perioadă a vieţii marine, care acoperă douăzeci şi cinci de milioane de ani şi e cunoscută cercetătorilor voştri sub numele de *Silurian.*

4. Stadiul marii emergenţe de pământuri
Perioada vieţii vegetale terestre
Epoca peştilor

59:4.1 (678.2) În cursul luptei seculare dintre pământ şi apă, timp de lungi perioade marea a fost relativ victorioasă, însă ceasul victoriei pământului este aproape. Derivele continentale nu s-au produs până acum, doar că, uneori, practic întregul pământ al lumii este reunit prin istmuri subţiri şi prin înguste punţi de pământ.

59:4.2 (678.3) Când pământul iese la iveală după ultima inundaţie siluriană, ia sfârşit o perioadă importantă în dezvoltarea lumii şi a evoluţiei vieţii. Aceasta reprezintă zorii unei noi epoci pe pământ. Peisajul nud şi fără atracţie al timpurilor trecute începe să fie îmbrăcat cu o vegetaţie verde luxuriantă şi sunt pe punctul de a apărea primele mari păduri magnifice.

59:4.3 (678.4) Viaţa marină a acestei epoci era foarte diversă datorită segregării primitive a speciilor, dar mai târziu a fost o liberă amestecare şi asociere a tuturor acestor tipuri diferite. Brahiopodele au ajuns rapid la apogeul lor, fiind urmate de artropode, iar barnaclele şi-au făcut prima apariţie. Dar evenimentul cel mai important dintre toate a fost apariţia *subită* a familiei peştilor. Aceasta a devenit epoca peştilor, acea perioadă a istoriei caracterizată prin tipul de animale *vertebrate.*

59:4.4 (678.5) Cu *270.000.000* de ani în urmă, continentele erau deasupra apei. De milioane şi milioane de ani nu a fost în acelaşi timp atât de mult pământ deasupra apei; a fost una dintre cele mai mari epoci ale emergenţei de pământuri din toată istoria lumii.
59:4.5 (678.6) Cu cinci milioane de ani mai târziu, regiunile de pământ ale Americii de Nord şi de Sud, ale Europei, ale Africii, ale Asiei nordice şi ale Australiei au fost inundate pe o perioadă scurtă, în America de Nord submersia fiind din când în când aproape completă; iar straturile de calcar rezultante au avut de la o sută cincizeci de metri la o mie cinci sute de metri grosime. Aceste variate mări devoniene s-au extins mai întâi într-o singură direcţie, iar apoi într-alta, astfel încât imensa mare interioară arctică a Americii de Nord a găsit o cale de vărsare în Oceanul Pacific prin nordul Californiei.

59:4.6 (678.7) Cu *260.000.000* de ani în urmă, către sfârşitul acestei epoci de surpare terestră, America de Nord era parţial acoperită de mări care comunicau simultan cu apele Pacificului, ale Atlanticului, ale Oceanului Arctic şi ale Golfului Mexicului. Depunerile acestor stadii mai recente ale primei inundaţii devoniene aveau o grosime

medie de circa trei sute de metri. Recifurile de corali care caracterizau aceste perioade indică faptul că mările interioare erau limpezi şi puţin adânci. Aceste depuneri coraliere sunt expuse pe malurile fluviului Ohio lângă Louisville, Kentucky, şi sunt groase de circa treizeci de metri, cuprinzând peste două sute de varietăţi. Aceste formaţiuni de corali se extind prin Canada şi prin nordul Europei până la regiunile arctice.

59:4.7 (678.8) După aceste submersiuni, multe din ţărmuri au fost considerabil înălţate, astfel încât depunerile primitive au fost acoperite de nămol şi de şist. Există, de asemenea, un strat de gresie roşie care caracterizează una dintre sedimentările devoniene; şi această pătură roşie se extinde pe o mare parte din suprafaţa pământului, fiind găsită în America de Nord şi de Sud, în Europa, în Rusia, în China, în Africa şi în Australia. Aceste depozite roşii evocau condiţii climatice aride şi semiaride, dar climatul acestei epoci era încă moderat şi regulat.

59:4.8 (679.1) De-a lungul acestei întregi perioade, pământul situat la sud-estul Insulei Cinncinati a rămas cu mult deasupra apei. Cu toate acestea, o foarte mare parte din Europa occidentală, incluzând Insulele Britanice, a fost scufundată. În Ţara Galilor, în Germania şi în alte locuri din Europa, rocile devoniene au 6.000 de metri grosime.

59:4.9 (679.2) Cu *250.000.000* de ani în urmă, se asistă la apariţia familiei peştilor, vertebratele, unul dintre cei mai importanţi paşi din evoluţia preumană.

59:4.10 (679.3) Artropodele, sau crustaceele, au fost strămoşii primelor vertebrate. Predecesorii familiei peştilor au fost doi strămoşi modificaţi ai artropodelor; unul avea un corp lung care lega un cap de

o coadă, pe când celălalt era un prepeşte fără osul dorsal şi fără fălci. Însă aceste tipuri preliminare au fost repede distruse atunci când peştii, primele vertebrate ale lumii animalelor, şi-au făcut *subita* lor apariţie dinspre nord.

59:4.11 (679.4) Mulţi dintre cei mai mari peşti adevăraţi aparţin acestei epoci, unele dintre varietăţile cu dinţi având o lungime de la opt la zece metri; rechinii din ziua de azi sunt supravieţuitorii acestor peşti străvechi. Peştii înzestraţi cu plămâni şi înarmaţi au ajuns la apogeul lor evolutiv, şi înainte ca această epocă să se fi terminat, peştii se adaptaseră atât la apele dulci, cât şi la cele sărate.

59:4.12 (679.5) Veritabile albii osoase de schelete şi de dinţi de peşte pot fi găsite în depunerile acumulate spre finalul acestei perioade, şi bogate pături de fosile sunt situate de-a lungul coastei Californiei, de vreme ce multe golfuri adăpostite ale Oceanului Pacific s-au extins până în pământurile acestei regiuni.

59:4.13 (679.6) Pământul a fost rapid invadat de noi ordine de vegetaţie terestră. Înainte de aceasta, multe plante au crescut pe pământ, afară pe malul apei. Prolifica *familie de ferigi* a apărut atunci *subit* şi s-a răspândit repede pe suprafaţa pământului, care se înălţa rapid în toate părţile lumii. În curând, s-au dezvoltat trei tipuri de arbori, de şaizeci de centimetri în diametru şi de doisprezece metri înălţime; mai târziu, au evoluat frunzele, dar aceste varietăţi primitive aveau numai un foliaj rudimentar. Se găseau şi multe plante mai mici, însă fosilele lor nu pot fi găsite, deoarece au fost în general distruse de către bacterii, apărute anterior.

59:4.14 (679.7) Pe măsură ce pământul s-a ridicat, America de Nord s-a legat de Europa prin punţi de pământ care se extindeau spre

Groenlanda. Chiar şi astăzi, Groenlanda păstrează rămăşiţele acestor plante terestre primitive sub mantaua ei de gheaţă.

59:4.15 (679.8) Cu *240.000.000* de ani în urmă, anumite părţi din pământurile Europei, cât şi din cele ale Americii de Nord şi de Sud, au început să se scufunde. Această surpare a marcat apariţia ultimei şi celei mai puţin întinse din inundaţiile devoniene. Mările arctice s-au deplasat din nou către sud peste o mare parte din America de Nord, Atlanticul a inundat o parte întinsă a Europei şi a vestului Asiei, în vreme ce sudul Pacificului acoperea cea mai mare parte a Indiei. Această inundaţie a avut o apariţie şi o retragere deopotrivă de lente. Munţii Catsckill, situaţi de-a lungul malului vestic al fluviului Hudson, sunt unul dintre cele mai întinse monumente geologice ale acestei epoci care se pot găsi la suprafaţa Americii de Nord.

59:4.16 (679.9) Cu *230.000.000* de ani în urmă, mările îşi continuau retragerea. O mare parte din America de Nord este mult deasupra apei, şi s-a produs apoi o mare activitate vulcanică în regiunea St. Lawrence. Mont-Royal, din Montreal, este craterul erodat al unuia dintre aceşti vulcani. Depunerile acestei întregi epoci sunt bine ilustrate de Munţii Apalaşi ai Americii de Nord, unde râul Susquehanna a tăiat o vale care dezveleşte aceste straturi succesive, care au atins o grosime de peste 4.000 de metri.

59:4.17 (680.1) Înălţarea continentelor a continuat, iar atmosfera se îmbogăţea cu oxigen. Pământul era acoperit de vaste păduri de ferigi înalte de treizeci de metri şi de copaci specifici acelor zile, păduri liniştite, în care nu se auzea nici un sunet, nici măcar foşnetul vreunei frunze, căci aceşti copaci nu aveau frunze.

59:4.18 (680.2) Şi astfel se apropie de sfârşit una dintre cele mai lungi perioade de evoluţie a vieţii marine, *epoca peştilor.* Această perioadă a istoriei lumii a durat aproape cincizeci de milioane de ani; ea a devenit cunoscută cercetătorilor voştri sub numele de *Devonian.*

5. Stadiul de derivă al scoarţei terestre Perioada carboniferă a pădurilor de ferigă Epoca broaştelor

59:5.1 (680.3) Apariţia peştilor pe parcursul perioadei precedente marchează apogeul evoluţiei vieţii marine. Din acest moment înainte, evoluţia vieţii terestre devine tot mai importantă. Şi această perioadă se deschide cu scena aproape ideal pregătită pentru apariţia primelor animale terestre.

59:5.2 (680.4) Cu *220.000.000* de ani în urmă, multe din zonele continentale, incluzând majoritatea Americii de Nord, erau deasupra apei. Pământul era năpădit de o vegetaţie luxuriantă; aceasta a fost într-adevăr *epoca ferigilor.* Dioxidul de carbon era încă prezent în atmosferă, dar într-o proporţie mai mică.

59:5.3 (680.5) La scurtă vreme după aceea, porţiunea centrală a Americii de Nord a fost inundată, creându-se două vaste mări interioare. Regiunile înalte ale coastelor Atlanticului, cât şi ale Pacificului erau situate tocmai dincolo de ţărmurile actuale. Aceste

două mări s-au unit curând, amestecând diferitele lor forme de viaţă. Uniunea faunei lor marine a marcat începutul declinului rapid, la nivel mondial, al vieţii marine şi începutul perioadei următoare a vieţii terestre.

59:5.4 (680.6) Cu *210.000.000* de ani în urmă, mările arctice de apă caldă acopereau cea mai mare parte a Americii de Nord şi a Europei. Apele polare antarctice au inundat America de Sud şi Australia, în vreme ce şi Africa şi Asia erau înălţate considerabil.

59:5.5 (680.7) Când mările au atins nivelul lor maxim, s-a produs *deodată* o nouă dezvoltare evolutivă. Brusc, au apărut primele animale terestre. Se găseau numeroase specii dintre aceste animale care puteau să trăiască pe pământ sau în apă. Aceşti amfibieni respiratori de aer s-au dezvoltat din artropode, ale căror băşici înotătoare evoluaseră devenind plămâni.

59:5.6 (680.8) Din apele amare ale mărilor s-au târât afară pe pământ melci, scorpioni şi broaşte. Astăzi broaştele îşi depun încă ouăle în apă, iar puii lor există mai întâi sub formă de peşti minusculi, mormolocii. Această perioadă ar putea foarte bine să fie numită *epoca broaştelor*.

59:5.7 (680.9) La foarte puţin timp după aceea, au apărut primele insecte, şi împreună cu păianjenii, cu scorpionii, cu gândacii, cu greierii şi cu lăcustele, au năpădit continentele lumii. Libelulele măsurau şaptezeci şi cinci de centimetri în anvergură. S-au dezvoltat o mie de specii de gândaci, din care unele au crescut până la o mărime de zece centimetri.

59:5.8 (680.10) Grupurile echinodermelor s-au dezvoltat deosebit de mult, şi ele sunt în realitate fosilele ghid ale acestei epoci. Marii

rechini care se hrăneau cu scoici au evoluat şi ei considerabil, şi au dominat oceanele vreme de peste cinci milioane de ani. Climatul era încă blând şi moderat; viaţa marină era prea puţin schimbată. Peştii de apă proaspătă erau în plină dezvoltare, iar trilobiţii erau pe cale de dispariţie. Coralii erau rari, şi o mare parte din piatra de var a fost produsă de crinoide. Calcarele cele mai bune pentru construcţii s-au depus pe parcursul acestei epoci.

59:5.9 (681.1) Apele multora dintre mările interioare au fost atât de încărcate cu calcare şi cu alte minerale, încât au generat în mare măsură progresul şi dezvoltarea multor specii marine. În cele din urmă mările s-au limpezit ca urmare a unei mari depuneri de piatră, în unele locuri conţinând zinc şi plumb.

59:5.10 (681.2) Depunerile acestei epoci carbonifere iniţiale au o grosime de la 150 la 600 de metri şi sunt constituite din gresie, şist şi piatră de calcar. Cel mai vechi strat conţine fosilele animalelor şi plantelor terestre şi marine, împreună cu mult prundiş şi sedimente. Puţin cărbune exploatabil se găseşte în aceste straturi mai vechi. Aceste depuneri de pe întregul cuprins al Europei sunt foarte asemănătoare celor din America de Nord.

59:5.11 (681.3) Către sfârşitul acestei epoci, pământul Americii de Nord a început să se ridice. A urmat o scurtă întrerupere, şi marea s-a reîntors ca să acopere cam jumătate din albiile ei precedente. Aceasta a fost o scurtă inundaţie, şi cea mai mare parte a pământului s-a găsit curând cu mult deasupra apei. America de Sud era încă legată de Europa prin Africa.

59:5.12 (681.4) Începutul formării Vosgilor, a Pădurii Negre şi a munţilor Urali datează din această epocă. Baze ale altor munţi mai

vechi se găsesc în Marea Britanie şi în toată Europa.

59:5.13 (681.5) Cu *200.000.000* de ani în urmă, au început stadiile cu adevărat active ale perioadei carbonifere. Cu douăzeci de milioane de ani înaintea acestei epoci, au început să se depună primele straturi de cărbune, dar activităţile formatoare de cărbune erau atunci active la o scară largă. Durata epocii propriu-zise a depunerilor de cărbune a depăşit cu puţin douăzeci şi cinci de milioane de ani.

59:5.14 (681.6) Pământurile se ridicau şi coborau periodic din cauza variaţilor nivelului mării provocate de activităţile de pe fundurile oceanice. Această instabilitate a scoarţei - lăsarea şi ridicarea pământului - în corelaţie cu vegetaţia prolifică a terenurilor mâloase de coastă, a contribuit la formarea de depuneri imense de cărbune, care au făcut ca această perioadă să fie cunoscută sub numele de *Carbonifer*. Climatul era încă blând în întreaga lume.

59:5.15 (681.7) Straturile de cărbune alternează cu şist, cu piatră şi cu conglomerat. Aceste zăcăminte de cărbune din centrul şi estul Statelor Unite variază în grosime de la doisprezece la cincisprezece metri. Însă multe dintre aceste depuneri au fost luate de apă pe parcursul înălţărilor de teren ulterioare. În unele părţi ale Americii de Nord şi ale Europei, stratul carbonifer avea 5.500 metri grosime.

59:5.16 (681.8) Prezenţa rădăcinilor de copaci pe măsură ce au crescut în argila subiacentă zăcămintelor de cărbune prezente demonstrează că acel cărbune s-a format exact acolo unde se găseşte acum. El este constituit de aceste resturi ale vegetaţiei exuberante care creştea în mlaştini şi pe ţărmurile mocirloase ale acestei epoci îndepărtate. Aceste reziduuri au fost păstrate de apă şi modificate de presiune. Păturile de cărbune conţin adesea atât gaz, cât şi petrol. Zăcămintele

de turbă, resturile unei vegetaţii trecute, ar fi convertite într-un tip de cărbune dacă ar fi supuse la o presiune si o căldură adecvate. Antracitul a fost supus unei mai mari presiuni şi călduri decât alţi cărbuni.

59:5.17 (681.9) În America de Nord, păturile de cărbune din diverse zăcăminte indică de câte ori a scăzut şi s-a ridicat pământul, acest număr variind de la zece în Illinois la douăzeci în Pennsylvania, la treizeci şi cinci în Alabama şi la şaptezeci şi cinci în Canada. În zăcămintele de cărbune se găsesc atât fosilele de apă proaspătă, cât şi cele de apă sărată.

59:5.18 (682.1) De-a lungul acestei epoci, munţii Americii de Nord şi de Sud erau activi, ridicându-se atât Anzii, cât şi străvechii Munţi Stâncoşi de Sud. Marile regiuni înalte de coastă ale Atlanticului şi Pacificului au început să se afunde, în cele din urmă erodându-se atât de tare şi afundându-se atât de mult, ţărmurile ambelor oceane se retrag aproape de poziţiile lor actuale. Depunerile acestei inundaţii au o grosime medie de trei sute de metri.

59:5.19 (682.2) Cu *190.000.000* de ani în urmă, marea carboniferă a Americii de Nord s-a extins către vest; ea acoperă regiunea actuală a Munţilor Stâncoşi, care se vărsa în Oceanul Pacific prin California de Nord. Cărbunele a continuat să se acumuleze pe tot cuprinsul Americilor şi al Europei, strat după strat, pe măsură ce regiunile de coastă s-au ridicat şi s-au coborât în cursul acestor perioade de oscilaţii ale ţărmurilor.

59:5.20 (682.3) Epoca de acum *180.000.000* milioane de ani, a pus capăt perioadei carbonifere în cursul căreia cărbunele s-a format peste

tot în lume - în Europa, în India, în China, în Africa de Nord şi în Americi. La finalul perioadei de formare a cărbunelui, partea Americii de Nord situată la est de valea fluviului Mississippi s-a înălţat, iar partea majoră a acestei secţiuni a rămas de atunci deasupra nivelului mării. Această perioadă de înălţare de teren marchează începutul formării munţilor actuali ai Americii de Nord, atât în regiunile Apalaşilor, cât şi în vest. Vulcanii erau activi în Alaska, în California şi în regiunile Europei şi ale Asiei, unde munţii erau în curs formare. Estul Americii şi Vestul Europei erau legate prin continentul Groenlandei.

59:5.21 (682.4) Înălţarea de teren a început să modifice climatul maritim al epocilor precedente şi să substituie prin urmare premisele climatului continental mai puţin blând şi mai variabil.

59:5.22 (682.5) Plantele acestor timpuri erau purtătoare de spori, iar vântul putea să îi împrăştie în toate direcţiile. Trunchiurile copacilor carboniferi erau de obicei de doi metri în diametru şi adesea înalte de treizeci şi cinci de metri. Ferigile de astăzi sunt într-adevăr relicve ale acestor epoci trecute.

59:5.23 (682.6) În general, acestea au fost epocile de dezvoltare pentru organismele de apă proaspătă; puţină schimbare s-a produs în viaţa marină anterioară. Însă caracteristica importantă a acestei perioade a fost apariţia *bruscă* a broaştelor şi a numeroşilor lor veri. Caracteristice vieţii epocii cărbunelui au fost *ferigile* şi *broaştele.*

6. Stadiul de tranziţie climatică Perioada plantelor cu seminţe

Epoca frământărilor biologice

59:6.1 (682.7) Această perioadă marchează sfârşitul dezvoltării evolutive esenţiale a vieţii marine şi deschiderea perioadei de tranziţie care a condus la epocile ulterioare ale animalelor terestre.

59:6.2 (682.8) În cursul acestei epoci, viaţa a fost în mare măsură sărăcită. Mii de specii marine au pierit, iar viaţa a fost cu greu restabilită pe pământ. Aceasta a fost o vreme de frământare biologică, epoca în care viaţa aproape că a dispărut de pe faţa pământului şi din adâncurile oceanelor. Către încheierea lungii ere de viaţă marină, pe pământ se găseau peste o sută de mii de specii de organisme vii. La sfârşitul acestei perioade de tranziţie, au supravieţuit mai puţin de cinci sute.

59:6.3 (682.9) Particularităţile acestei noi perioade nu se datorau atât de mult răcirii scoarţei terestre sau lungii absenţe a activităţii vulcanice, cât unei neobişnuite combinaţii de influenţe banale şi preexistente - restrângerea mărilor şi creşterea unor enorme mase continentale. Blândul climat maritim al timpurilor trecute era pe cale de dispariţie, iar tipul mai aspru de climat continental se dezvolta rapid.

59:6.4 (683.1) Cu *170.000.000* de ani în urmă, mari adaptări şi mari schimbări evolutive aveau loc pe întreaga faţă a pământului. Continentele se înălţau pe tot globul, în vreme ce albiile oceanice se tot afundau. Au apărut lanţuri izolate de munţi. Partea estică a Americii de Nord s-a ridicat foarte mult deasupra mării; vestul se ridica lent. Continentele erau acoperite de mari şi mici lacuri sărate şi

de numeroase mări interioare care erau legate de ocean prin strâmtori înguste. Începutul acestei perioade de tranziţie variază în grosime de la 300 la 2.100 metri.

59:6.5 (683.2) În cursul acestor înălţări de teren, scoarţa terestră s-a încreţit pe vaste întinderi. Aceasta a fost o epocă de emergenţă continentală, cu toate că anumite punţi terestre au dispărut atunci, incluzând continentele care au unit atât de mult timp America de Sud cu Africa şi America de Nord cu Europa.

59:6.6 (683.3) Treptat, mările şi lacurile interioare au secat în întreaga lume. Au început să apară munţi izolaţi şi gheţari regionali, în special în emisfera sudică, şi în multe regiuni depunerile glaciare ale acestor formaţiuni de gheaţă pot fi găsite chiar şi printre unele dintre straturile superioare de mai târziu ale depunerilor de cărbune. Au apărut doi noi factori climatici - glaciaţiunea şi ariditatea. Multe din regiunile mai înalte ale pământului deveniseră aride şi sterile.

59:6.7 (683.4) De-a lungul acestor perioade de schimbare climatică, mari variaţiuni s-au produs şi în vegetaţia terestră. *Plantele cu seminţe* au apărut primele, şi ele au procurat o mai bună sursă de hrană pentru viaţa sporită ulterior a animalelor terestre. Insectele au suferit o schimbare radicală. *Stadiile lor de repaus* au evoluat pentru a se adapta exigenţelor perioadelor din cursul iernii şi al secetei când viaţa este în suspensie.

59:6.8 (683.5) Dintre animalele terestre, broaştele, care au ajuns la apogeul lor în timpul epocii precedente, au decăzut rapid, dar ele au supravieţuit, deoarece puteau să trăiască mult timp chiar şi în băltoacele şi heleşteele în curs de secare din acele vremuri îndepărtate şi extrem de încercate. În cursul epocii de declin a broaştelor, în

Africa, s-a produs primul pas în evoluţia broaştelor în reptile. Şi de vreme ce masele continentale erau încă legate, această creatură prereptiliană, un respirator de aer, s-a răspândit în toată lumea. În această epocă, atmosfera a fost atât de schimbată, încât a convenit admirabil la întreţinerea respiraţiei animale. Curând după sosirea acestor broaşte prereptiliene, s-a întâmplat ca America de Nord să fie temporar izolată, ruptă de Europa, de Asia şi de America de Sud.

59:6.9 (683.6) Răcirea treptată a apelor oceanelor a contribuit mult la distrugerea vieţii oceanice. Animalele marine ale acestor epoci s-au refugiat temporar în trei locuri de retragere favorabile: regiunea actuală a Golfului Mexic, a Golfului Gangelui din India şi cea a Golfului Sicilian din bazinul mediteranean. Şi, din aceste trei regiuni s-au născut noi specii marine, născute să înfrunte adversitatea, să plece mai târziu pentru a repopula mările.

59:6.10 (683.7) Cu *160.000.000* de ani în urmă, pământul era în mare măsură acoperit cu vegetaţie adaptată menţinerii vieţii animalelor terestre, iar atmosfera devenise ideală pentru respiraţia animală. Astfel se termină perioada de reducere a vieţii marine şi a acelor timpuri de încercări biologice adverse care au eliminat toate formele de viaţă, în afară de acelea care aveau o valoare de supravieţuire, şi care erau deci îndreptăţite să funcţioneze ca strămoşi ai vieţii mai înalt diferenţiate şi mai rapid dezvoltate a epocilor care urmează ale evoluţiei planetare.

59:6.11 (684.1) Finalul acestei perioade de frământări biologice, cunoscută studenţilor voştri sub numele de *Permian,* marchează, de asemenea, sfârşitul lungii ere *paleozoice,* care acoperă un sfert din istoria planetar ă, două sute cincizeci de milioane de ani.

59:6.12 (684.2) Vasta pepinieră oceanică a vieţii de pe Urantia şi-a îndeplinit rolul. Pe parcursul lungilor epoci când pământul era impropriu menţinerii vieţii, înainte ca atmosfera să conţină suficient oxigen pentru a susţine animalele terestre superioare, marea a dat naştere formelor de viaţă primitive ale uscatului şi le-a menţinut. Acum importanţa biologică a mării se diminuează progresiv, pe măsură ce pe pământ începe să se deruleze al doilea stadiu de evoluţie.

59:6.13 (684.3) [Prezentat de un Purtător al Vieţii din Nebadon, aparţinând unuia dintre corpurilor originare ataşate Urantiei.]

Capitolul 60

Urantia pe parcursul erei vieţii terestre primitive

60:0.1 (685.1) ERA epohcii exclusiv marine se sfârşise. Ridicarea pământurilor, răcirea crustei şi a oceanelor, restrângerea mărilor şi adâncirea lor corelativă, precum şi marea creştere a suprafeţei terestre în latitudine septentrională, au contribuit toate considerabil la modificarea climatului lumii în toate regiunile îndepărtate de zona ecuatorială.

60:0.2 (685.2) Epocile terminale ale erei precedente au fost, cu adevărat, epocile broaştelor, dar aceşti strămoşi ai vertebratelor terestre nu mai erau dominanţi, deoarece nu supravieţuiseră decât în număr redus. Foarte puţine tipuri au ieşit vii din riguroasele încercări

ale perioadei precedente de tribulaţii biologice. Chiar şi plantele purtătoare de spori dispăruseră aproape complet.

1. Epoca primitivă a reptilelor

60:1.1 (685.3) Depozitele de eroziune ale acestei epoci erau mai ales conglomerate, şisturi şi gresii. Gipsul şi straturile roşii, în toate aceste sedimentări, în America ca şi în Europa, indică faptul că climatul celor două continente era arid. Aceste regiuni aride au fost supuse unei puternice eroziuni provocate de căderea trombelor de apă violente şi periodice peste înaltele pământuri înconjurătoare.

60:1.2 (685.4) Se găsesc puţine fosile în aceste straturi, însă putem observa numeroase amprente de reptile terestre. În numeroase regiuni, depozitele pământurilor roşii, de trei sute de metri adâncime ale acestei epoci, nu conţineau nici o fosilă. Animalele terestre nu au trăit într-un mod continuu decât în anumite părţi ale Africii.

60:1.3 (685.5) Grosimea acestor depuneri de eroziune variază între 900 şi 3.000 de metri şi atinge chiar şi 5.500 de metri pe coasta Pacificului. Lavele au forţat, mai târziu, drumul dintre aceste numeroase straturi. Palisadele fluviului Hudson au fost formate prin scufundarea lavelor bazaltice între aceste straturi triasice. Activitatea vulcanică era intensă în diferite părţi ale lumii.

60:1.4 (685.6) Găsim depozite ale acestei perioade în Europa, în special în Germania şi în Rusia. Gresiile mozaicate din Anglia au apărut în această epocă. Calcarul s-a depus în Alpii meridionali ca urmare a unei invazii a mării. El se prezintă în această regiune sub

forma specifică a zidurilor şi pilierilor de calcare dolomitice. Acest strat se regăseşte pe întreaga suprafaţă a Africii şi a Australiei. Marmura de Carrara provine din acest calcar modificat. Nu putem găsi nimic din această perioadă în regiunile meridionale ale Americii de Sud, din moment ce această parte a continentului a rămas scufundată şi, prin urmare, nu prezintă decât depozite de origine marină şi acvatică fără întrerupere a continuităţii cu epocile anterioare şi posterioare.

60:1.5 (686.1) În urmă cu *150 milioane de ani* au început perioadele vieţii terestre primitive ale istoriei lumii. În general, viaţa nu mergea foarte bine, însă ea mergea mai bine decât în epocile fierbinţi şi ostile de la sfârşitul erei vieţii marine.

60:1.6 (686.2) În momentul în care se deschide această eră, estul şi centrul Americii de Nord, jumătatea de nord a Americii de Sud, cea mai mare parte a Europei şi întreaga Asie sunt cu mult deasupra apelor. Pentru prima dată, America de Nord este geografic izolată, însă nu pentru mult timp, căci istmul Detroitului din Bering se ridică în curând din nou, legând continentul cu Asia.

60:1.7 (686.3) S-au format mari cuvete în America de Nord în paralel cu coastele Atlanticului şi Pacificului. A apărut marea falie din Connecticutul oriental, una dintre coastele sale scufundându-se, în cele din urmă, cu trei kilometri. Numeroase cuvete nord americane şi numeroase bazine lacustre de apă dulce şi apă sărată ale regiunilor muntoase au fost umplute ulterior de depozitele de eroziune. Mai târziu, aceste depresiuni de teren umplute au fost ridicate la o mare înălţime de curgerile de lavă subterane. Pădurile pietrificate a numeroase regiuni datează din această epocă.

60:1.8 (686.4) Coasta Pacifică nord americană, care a rămas în general deasupra apelor pe parcursul acestor submersii continentale, s-a cufundat, cu excepţia Californiei de Sud şi a unei mari insule care exista atunci în ceea ce este astăzi oceanul Pacific. Această mare californiană veche, bogată în viaţă marină, s-a întins către est şi a ajuns din nou la vechiul bazin maritim al regiunilor vestului mijlociu.

60:1.9 (686.5) În urmă cu *140 milioane de ani,* după singurul indiciu al celor doi strămoşi prereptilieni care se dezvoltaseră în Africa pe parcursul epocii precedente, reptilele au apărut brusc, cu toate însuşirile lor. Ele s-au dezvoltat rapid dând naştere crocodililor, reptilelor şi în cele din urmă şerpilor de mare şi reptilelor zburătoare. Strămoşii lor de tranziţie au dispărut foarte repede.

60:1.10 (686.6) Aceşti dinozauri reptilieni, în curs de evoluţie rapidă, au devenit în curând regii acestei epoci. Ei erau ovipari şi se distingeau de toate celelalte animale prin mărimea mică a creierului lor, acesta cântărind mai puţin de o livră şi trebuind să controleze un corp a cărui greutate a sfârşit prin a atinge patruzeci de tone. Însă primele reptile erau mai mici, carnivore şi păşeau pe micile lor labe din urmă în modul în care o fac cangurii. Ele aveau oase goale, ca păsările, şi până la urmă nu au avut decât trei degete la picioarele lor posterioare, astfel încât multe dintre amprentele lor fosile au fost atribuite, din greşeală, unor păsări gigantice. Mai târziu, dinozaurii erbivori au apărut prin evoluţie. Ei păşeau în patru labe şi, o ramură a acestui grup a dobândit puţin câte puţin o armură protectoare.

60:1.11 (686.7) Cu mai multe milioane de ani mai târziu, au apărut primele mamifere. Ele nu aveau placentă, şi s-au dovedit rapid ca fiind un eşec; nici unul dintre ele nu a supravieţuit. Au reprezentat un

efort experimental de ameliorare a tipurilor de mamifere, însă această încercare nu a avut succes pe Urantia.

60:1.12 (686.8) Viaţa marină a acestei epoci era redusă, însă ea s-a amplificat rapid, datorită unei noi invazii a mărilor care a provocat, încă o dată, formarea unor lungi coaste litorale de ape puţin adânci. Aceste coaste joase se găseau mai mult în jurul Europei şi al Asiei, şi de aceea cele mai bogate straturi de fosile se găsesc pe lângă aceste continente. Dacă vreţi să studiaţi astăzi viaţa acestei epoci, examinaţi regiunile himalayene, siberiene şi mediteraneene, precum şi India şi insulele bazinului Pacificului de Sud. O trăsătură dominantă a vieţii marine era prezenţa unei multitudini de frumoşi amoniţi, ale căror fosile se regăsesc în întreaga lume.

60:1.13 (686.9) În urmă cu *130 milioane de ani,* mările se schimbaseră destul de puţin. Siberia şi America de Nord erau legate de istmul Detroitului de la Strâmtoarea Bering. O viaţă marină bogată şi specială a apărut pe coasta californiană a Pacificului unde, peste o mie de specii de amoniţi s-au dezvoltat pe baza tipurilor superioare de cefalopode. Pe parcursul acestei perioade, modificările vieţii au fost desigur evolutive, în ciuda caracterului tranziţional şi treptat.

60:1.14 (687.1) Această eră, care s-a întins pe mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de ani, este cunoscută sub numele de *Triasic.*

2. Noua fază a epocii reptilelor

60:2.1 (687.2) În urmă cu *120 milioane de ani.* a început o nouă fază a epocii reptilelor. Marele eveniment al acestei perioade a fost evoluţia şi declinul dinozaurilor. Animalele terestre au atins atunci cea mai mare dezvoltare a lor din punctul de vedere al mărimii, şi aproape că dispăruseră de pe suprafaţa pământului la sfârşitul acestei ere. Dinozaurii de toate mărimile au evoluat, mergând de la o specie care măsura mai puţin de şaizeci de centimetri, până la enormii dinozauri necarnivori, de douăzeci şi doi de metri lungime, a căror masă nu a fost niciodată egalată de nici o creatură vie.

60:2.2 (687.3) Cei mai mari dinozauri s-au născut în vestul Americii de Nord. Aceste monstruoase reptile sunt îngropate în întreaga regiune a Munţilor Stâncoşi, de-a lungul coastei atlantice a Americii de Nord, în Europa occidentală, în Africa de Sud, în India, însă nu şi în Australia.

60:2.3 (687.4) Aceste creaturi masive şi-au pierdut forţa şi activitatea pe măsura creşterii constante a mărimii lor. Ele aveau nevoie de cantităţi de hrană atât de mari, încât invadaseră pământul până într-acolo încât mureau, literalmente, de foame, şi ele s-au stins, deoarece nu aveau inteligenţa necesară de a face faţă situaţiei.

60:2.4 (687.5) În acea epocă, cea mai mare parte de est a Americii de Nord, care rămăsese multă vreme ridicată, fusese nivelată şi supusă eroziunii în oceanul Atlantic, a cărui coastă se întindea pe mai multe sute de kilometri, mai mult spre est decât astăzi. Partea occidentală a continentului era întotdeauna ridicată, însă chiar şi aceste regiuni au fost ulterior invadate atât de marea septentrională, cât şi de Pacific, care s-a întins către est până în regiunea Munţilor Negri din Dakota.

60:2.5 (687.6) A fost o epocă a apei dulci, caracterizată de numeroase lacuri interioare, aşa cum o demonstrează abundenţa fosilelor de apă dulce acumulate în albiile numite Morrison din Colorado, din Montana şi din Wyoming. Grosimea acestor depozite combinate de apă dulce şi de apă sărată variază între şase sute şi o mie cinci sute de metri, însă aceste straturi cuprind foarte puţin calcar.

60:2.6 (687.7) Aceeaşi mare polară care s-a întins atât de departe către sudul Americii de Nord a acoperit tot astfel întreaga Americă de Sud, cu excepţia Anzilor, care au apărut la început. Cea mai mare parte a Chinei şi a Rusiei era inundată, însă în Europa invazia apelor a fost cea mai importantă. Pe parcursul acestei submersiuni, s-a depus admirabila piatră litografică din Germaniei de Sud, ale cărei straturi s-au conservat, ca şi cum ar fi numai de ieri, fosile cum ar fi aripile cele mai delicate ale unor insecte străvechi.

60:2.7 (687.8) Flora acestei epoci a semănat mult cu cea a epocii precedente. Pinii şi coniferele deveneau tot mai asemănătoare varietăţilor actuale. Încă se mai forma puţin cărbune, de-a lungul ţărmurilor septentrionale ale Mediteranei.

60:2.8 (687.9) Revenirea mărilor a ameliorat climatul. Coralii s-au întins în apele europene, ceea ce demonstrează existenţa unui climat încă blând şi regulat, însă ei nu au apărut niciodată în apele polare, care s-au răcit lent. Viaţa marină a acestei epoci s-a ameliorat şi s-a dezvoltat mult, în special în apele europene. Coralii şi crinoidele au apărut temporar în număr mai mare decât înainte, însă amoniţii au fost cei care au dominat viaţa nevertebratelor oceanelor. Mărimea lor medie era de ordinul a şapte până la zece centimetri, cu toate că o

specie a atins un diametru de doi metri cincizeci. Existau bureţi peste tot, în timp ce sepiile şi stridiile continuau să evolueze.

60:2.9 (688.1) În urmă cu *110 milioane de ani,* potenţialele vieţii marine continuau să apară. Ariciul de mare a reprezentat una dintre mutaţiile cele mai remarcabile ale acelei epoci. Crabii, langustele, precum şi alte tipuri de crustacee moderne au atins deplina lor dezvoltare. Schimbări marcante s-au produs şi în familia peştilor, un tip de sturion făcându-şi apariţia pentru prima oară, însă ferocii şerpi de mare, proveniţi din reptilele terestre, împânzeau încă toate mările şi ameninţau să distrugă întreaga familie a peştilor.

60:2.10 (688.2) Această epocă a rămas în mod esenţial aceea a dinozaurilor. Ei au invadat pământul într-o asemenea măsură încât, pe parcursul perioadei precedente invaziei mărilor, două specii s-au refugiat în apă pentru a supravieţui. Aceşti şerpi de mare reprezintă un regres în evoluţie. În timp ce anumite specii noi progresează, unele rămân staţionare, iar altele fac cale întoarsă, întorcându-se la o stare anterioară, iar acest lucru s-a întâmplat atunci când aceste două tipuri de reptile au abandonat pământul ferm.

60:2.11 (688.3) Pe măsură ce timpul trecea, şerpii de mare au atins o astfel de dimensiune încât au devenit foarte leneşi, şi au sfârşit prin a pieri, din cauza faptului că nu aveau un creier destul de mare pentru a asigura protecţia imensului lor corp. Creierul lor cântărea mai puţin de şaizeci de grame, în ciuda faptului că aceşti enormi ihtiozauri atingeau uneori cincizeci de metri lungime, cea mai mare parte depăşind zece metri. Crocodilii marini au fost, de asemenea, o rămăşiţă a unui tip terestru de reptilă însă, spre deosebire de şerpii de

mare, aceste animale s-au întors întotdeauna pe pământ pentru a-şi depune ouăle.

60:2.12 (688.4) La puţin timp după ce aceste două specii de dinozauri au migrat în apă în vederea unei vane încercări de autoconservare, două alte tipuri au fost împinse de aspra luptă pentru viaţa pe pământ, să îşi caute refugiul în aer. Însă aceşti pterosauri zburători nu au fost strămoşii adevăratelor păsări din epocile următoare. Ei au evoluat pe baza dinozaurilor săritori, cu oase goale, şi aripile lor erau asemănătoare acelora ale liliecilor, cu o anvergură de şase până la zece metri. Aceste străvechi reptile zburătoare au atins trei metri lungime. Ele aveau maxilare extensibile, foarte asemănătoare acelora ale şerpilor actuali. O vreme, aceste reptile zburătoare au părut a fi un succes, însă nu au reuşit să evolueze în aşa fel încât să poată supravieţui ca navigatori aerieni. Ei reprezintă neamurile stinse ale precursorilor păsărilor.

60:2.13 (688.5) Broaştele ţestoase s-au înmulţit pe parcursul acestei perioade, şi şi-au făcut prima apariţie în America de Nord. Strămoşii lor veniseră din Asia, şi au urmat istmul nordului.

60:2.14 (688.6) În urmă cu o sută de milioane de ani, era reptilelor a ajuns la sfârşit. Dinozaurii, în ciuda masei lor enorme, nu erau decât animale aproape fără creier, şi lipsite de inteligenţă suficientă pentru a putea furniza hrana necesară unor corpuri atât de mari. De aceea, aceste reptile terestre care păşteau, au pierit în număr tot mai mare. De acum, evoluţia va urma creşterea creierului şi nu a masei corporale. Dezvoltarea creierului a caracterizat fiecare epocă succesivă a evoluţiei animale şi a progresului planetar.

60:2.15 (688.7) Această epocă, care cuprinde apogeul reptilelor, reprezintă începutul declinului lor, şi se întinde pe o perioadă aproape douăzeci şi cinci de milioane de ani. Ea este cunoscută sub numele de *Jurasic.*

3. Stadiul cretacic Perioada plantelor cu flori - Epoca păsărilor

60:3.1 (688.8) Marea perioadă cretacică îşi trage numele din predominanţa în mări de prolifice foraminifere producătoare de cretă. Această perioadă conduce Urantia aproape de sfârşitul lungii dominări a reptilelor şi asistă la apariţia pe pământ a plantelor cu flori şi a păsărilor. Este, de asemenea, epoca în care se termină deriva continentelor spre vest şi spre sud. Ea însoţeşte giganticele deformări ale scoarţei terestre, precum şi imensele scurgeri de lavă şi o mare activitate vulcanică.

60:3.2 (689.1) Către sfârşitul perioadei geologice precedente, cea mai mare parte a maselor continentale era bine ridicată, cu toate că nu existau încă vârfuri de munţi. Continuând, deriva pământurilor continentale a întâlnit primul mare obstacol pe albia adâncă a Pacificului. Acest conflict al forţelor geologice a format întregul lanţ de munţi care se întinde într-o direcţie nord-sud, de la Alaska până în Capul Horn, trecând prin Mexic.

60:3.3 (689.2) Această perioadă marchează astfel, în istoria geologică, *stadiul formării munţilor moderni.* Înainte de această

epocă, piscurile muntoase erau rare. Ele nu aveau decât creste înalte de o mare lărgime. În această epocă, a început să se înalţe lanţul Pacificului, însă el era situat la o mie o sută de kilometri vest faţă de ţărmul actual. Sierra începea, de asemenea, să se formeze. Straturile lor de cuarţ aurifer au rezultat din curgerile de lavă din acea epocă. În estul Americii de Nord, presiunea Atlanticului lucra, de asemenea, pentru a provoca o ridicare a terenului.

60:3.4 (689.3) În urmă cu *100 milioane de ani,* continentul Nord American şi o parte a Europei se aflau cu mult deasupra apei. Devierea continentelor Americane continua. S-au produs metamorfoze ale Anzilor sud-americani şi înălţarea progresivă a câmpiilor occidentale ale Americii de Nord. Cea mai mare parte a Mexicului s-a cufundat sub mare, iar Atlanticul de Sud a inundat coasta orientală a Americii de Sud atingând, în cele din urmă, litoralul actual. Oceanul Atlantic şi Oceanul Indian avuseseră atunci, în mod sensibil, aceeaşi configuraţie ca astăzi.

60:3.5 (689.4) În urmă cu *95 milioane de ani,* masele continentale ale Americii şi ale Europei începeau să se scufunde. Mările sudului au început să invadeze America de Nord şi s-au întins progresiv către nord pentru a ajunge la Oceanul Arctic. Ca importanţă, aceasta a fost cea de-a doua dintre submersiunile continentale. Când această mare a sfârşit prin a se retrage, ea a lăsat continentul aproape aşa cum este acum. Înainte de sfârşitul acestei mari submersii, pământurile înalte din estul Appalaşilor fuseseră aproape complet erodate şi aduse la nivelul mării. Straturile de argilă pură, de numeroase culori, care sunt acum utilizate pentru a se fabrica oale, au fost depuse pe regiunile de

coastă ale Atlanticului, pe parcursul acestei epoci. Grosimea lor medie se apropie de şase sute de metri.

60:3.6 (689.5) O mare activitate vulcanică s-a manifestat în sudul Alpilor şi de-a lungul stratului muntos al Californiei actuale. Cele mai mari deformări ale scoarţei terestre care au avut loc timp de milioane şi milioane de ani s-au produs în Mexic. Mari schimbări au avut loc, de asemenea, în Europa, Rusia, Japonia, precum şi în partea meridională a Americii de Sud. Climatul a devenit tot mai diversificat.

60:3.7 (689.6) În urmă cu *90 milioane de ani,* angiospermele au ieşit din aceste mări cretacee primitive, şi au invadat în curând continentele. Aceste plante terestre au apărut brusc, în acelaşi timp cu palmierii, cu magnoliile şi cu lalelele. Puţin mai târziu palmierii, arborii de pâine, precum şi o altă specie de palmieri, au acoperit Europa şi câmpiile occidentale ale Americii de Nord. Nu a apărut nici un animal terestru nou.

60:3.8 (689.7) În urmă cu *85 milioane de ani,* Detroitul Beringului s-a închis, izolând apele în curs de răcire ale mărilor septentrionale. Până atunci, viaţa marină a apelor Golfului Mexic şi a Atlanticului fusese cu mult diferită de aceea a Oceanului Pacific, din pricina variaţiilor de temperatură dintre aceste două mase de apă; această diferenţă a dispărut atunci.

60:3.9 (689.8) Depozitele de mâl amestecate cu gresii verzi au dat numele lor acestei perioade. Sedimentările acestei epoci sunt variate şi sunt constituite din şist, din gresie, din mici cantităţi de calcar, precum şi din carbon de calitate inferioară sau din lignit, iar în

numeroase regiuni ele conţin petrol. Grosimea acestor straturi variază de la 60 de metri, în anumite locuri, până la 3.000 de metri în vestul Americii de Nord şi în multe locuri din Europa. Putem observa aceste depozite în părţile deformate ale contraforturilor orientale ale Munţilor Stâncoşi.

60:3.10 (690.1) În lumea întreagă, straturile poroase semistâncoase sunt impregnate de cretă. Ele primesc apa în aflorimentele lor sinclinale, şi o dirijează în jos pentru a alimenta o mare parte a regiunilor actualmente aride ale pământului.

60:3.11 (690.2) În urmă cu *80 milioane de ani,* s-au produs mari perturbaţii în scoarţa terestră. Deriva continentală către vest se apropia de sfârşitul ei, iar enorma energie datorate marii inerţii dobândite de masele continentale bulversa litoralul Pacific al celor două Americi. Ea a provocat un contracurent de profunde schimbări de-a lungul ţărmurilor asiatice ale Pacificului. Această înălţare circumpacifică a pământurilor, al cărei culme este reprezentată de lanţurile de munţii actuali, are peste patruzeci de mii de kilometri lungime. Ridicările care au însoţit naşterea sa au fost cele mai mari deformări de suprafaţă care au avut loc de la apariţia vieţii pe Urantia. Scurgerile de lavă, atât subterane, cât şi superficiale, au fost importante şi întinse.

60:3.12 (690.3) Perioada de acum *75 milioane de ani* marchează sfârşitul derivei continentale. Din Alaska în Capul Horn, lungile straturi de coastă ale Pacificului erau realizate, însă ele nu comportau încă decât câteva vârfuri.

60:3.13 (690.4) Contrapresiunea opririi derivei continentale a accentuat elevaţia câmpiilor occidentale ale Americii de Nord, în timp ce în est, Appalaşii regiunii litorale a Atlanticului, complet erodaţi, erau proiectaţi vertical în sus cu basculări slabe sau nule.

60:3.14 (690.5) În urmă cu *70 milioane de ani,* s-au produs deformări ale scoarţei în raport cu înălţarea maximă a regiunii Munţilor Stâncoşi. Un larg segment de roci a încălecat pe douăzeci şi cinci de kilometri suprafaţa Columbiei Britanice; în acest loc, rocile cambriene au acoperit oblic stâncile cretacice. O altă încălecare spectaculoasă s-a produs pe versantul estic al Munţilor Stâncoşi, aproape de frontiera canadiană. Se găsesc aici straturi stâncoase dintr-o epocă anterioară vieţii, proiectate pe deasupra depozitelor cretacice atunci recente.

60:3.15 (690.6) Pe parcursul acestei epoci, activitatea vulcanică care domnea în întreaga lume a făcut să apară numeroase mici conuri vulcanice izolate. Vulcani submarini au intrat în activitate în regiunea scufundată a Himalayei. Şi o mare parte a restului Asiei, inclusiv Siberia, se găsea încă sub apă.

60:3.16 (690.7) În urmă cu *65 milioane de ani,* s-a produs una dintre cele mai mari scurgeri de lavă din toate timpurile. Straturile acumulate în urma acestor scurgeri şi precedentele se regăsesc în întreaga Americă, în Africa de Nord şi de Sud, în Australia şi în anumite părţi ale Europei.

60:3.17 (690.8) Animalele terestre s-au schimbat puţin, însă datorită unei mari emergenţe continentale, în special în America de Nord, ele s-au înmulţit rapid. America de Nord a fost marele câmp de evoluţie a

animalelor terestre din aceste timpuri, căci cea mai mare parte a Europei era atunci scufundată.

60:3.18 (690.9) Climatul era încă cald şi uniform. Regiunile arctice au beneficiat de o vreme comparabilă cu cea a climatului actual al centrului şi al sudului Americii de Nord.

60:3.19 (690.10) Avea loc în viaţa vegetală o mare evoluţie. Printre plantele terestre predominau angiospermele, şi şi-au făcut apariţia pentru prima dată mulţi dintre arborii actuali, incluzând aici fagul, mesteacănul, stejarul, nucul, sicomorul, arţarul şi palmierii actuali. Fructele, ierburile şi cerealele erau abundente, şi aceste ierburi ale acestor arbori purtători de seminţe au jucat, în lumea plantelor, acelaşi rol pe care strămoşii omului l-au jucat în lumea animală. Importanţa acestei etape în evoluţie nu este depăşită decât prin apariţia omului însuşi. Brusc şi fără nici o tranziţie prealabilă, a apărut, prin mutaţii, mare familie a plantelor cu flori. Această nouă floră a acoperit în curând întreaga lume.

60:3.20 (691.1) În urmă cu *60 milioane de ani,* cu toate că reptilele terestre au fost în declin, dinozaurii erau încă regii pământului, însă conducerea a fost preluată de tipurile mai agile şi mai active de dinozauri carnivori, aparţinând varietăţilor de săritoare de talie mică, gen cangur. Însă, cu ceva timp înainte, apăruseră noi tipuri de dinozauri erbivori, care s-au înmulţit rapid ca urmare a apariţiei plantelor terestre din familiei erbaceelor. Unul dintre aceşti noi dinozauri erbivori era un adevărat patruped, înzestrat cu două coarne. Tipul de broască ţestoasă de şase metri în diametru, a apărut, la fel cu crocodilii moderni şi adevăraţii şerpi din tipurile actuale. Mari

schimbări s-au produs, de asemenea, în rândul peştilor şi al altor forme de viaţă marină.

60:3.21 (691.2) Prepăsările epocilor anterioare nu reuşiseră să se adapteze la elementul aerian, nu mai mult decât dinozaurii zburători. Au existat şi specii efemere, care s-au stins rapid. Ele au împărtăşit destinul dinozaurilor; distrugerea prin insuficienţă de substanţă cerebrală în raport cu mărimea lor. Această a doua încercare de a crea animale capabile să navigheze în atmosferă a eşuat, la fel cu încercarea ratată de a produce mamifere în cursul acestei epoci şi al unei epoci precedente.

60:3.22 (691.3) În urmă cu *55 milioane de ani,* mersul evoluţiei a fost *marcat* de apariţia bruscă a primei *păsări veritabile,* o mică creatură de gen porumbel care a fost strămoşul tuturor păsărilor. Ea a fost al treilea tip de creatură zburătoare care a apărut pe pământ. Ea s-a tras direct din grupul reptilelor, iar nu al dinozaurilor zburători contemporani, nici al tipurilor anterioare de păsări terestre cu dinţi. De aceea, această perioadă este cunoscută ca *epoca păsărilor* şi aceea a declinului reptilelor.

4. Sfârşitul perioadei cretacice

60:4.1 (691.4) Lua sfârşit marea perioadă cretacică. Încheierea sa marchează sfârşitul marilor invazii ale continentelor de către mări. Acest lucru este adevărat mai ales pentru America de Nord, unde au existat douăzeci şi patru de mari inundaţii. Cu toate că submersiile de importanţă medie s-au produs mai târziu, nici una dintre acestea din

urmă nu se poate compara cu vastele şi cu lungile invazii marine ale epocii Cretacice şi ale epocilor precedente. Aceste perioade în care când pământul, când marea au fost în avantaj s-au desfăşurat în cicluri de milioane de ani. Ridicările şi scufundările fundurilor oceanice şi ale maselor continentale s-au efectuat conform unui ritm multimilenar, şi tocmai aceste mişcări ritmice ale crustei terestre s-au perpetuat de-a lungul întregii istorii a pământului însă, cu o amplitudine şi cu o frecvenţă în constantă scădere.

60:4.2 (691.5) Această perioadă asistă, de asemenea, la sfârşitul derivei continentale şi la formarea munţilor moderni ai Urantiei. Cu toate acestea, presiunea maselor continentale şi blocarea forţei vii a derivei lor seculare nu sunt singurii factori de formare a munţilor. Factorul principal şi subiacent care determină amplasarea unui lanţ de munţi este existenţa prealabilă a unui pământ jos, sau a unei cuvete, care a fost umplută de depozite relativ mai uşoare ale eroziunii terestre şi de aluviunile marine ale epocilor precedente. Grosimea acestor zone de terenuri mai uşoare atinge uneori de la patru mii cinci sute de mii până la şase mii de metri. De aceea, atunci când scoarţa terestră este supusă unei presiuni de orice fel, aceste zone mai uşoare sunt primele care se cutează, care formează pliuri şi se înalţă pentru a forma o contrapondere forţelor şi a presiunilor antagonice care acţionează în scoarţa terestră sau dedesubt. Se întâmplă ca aceste ridicături de terenuri să se producă fără cutări însă, în ceea ce priveşte înălţarea Munţilor Stâncoşi, se produc cutări şi basculări importante dublate de enorme încălecări de diferite straturi, atât superficiale, cât şi subterane.

60:4.3 (692.1) Cei mai vechi munţi ai lumii sunt situaţi în Asia, în Groenlanda şi în Europa septentrională, în mijlocul acelora din străvechile sisteme est-vest. Munţii de vârstă medie aparţin grupului circumpacific şi celui de-al doilea sistem de est-vest european care s-a născut, cam în aceeaşi epocă. Aceste gigantice ridicături, lungi de aproape şaisprezece mii de kilometri, se întind din Europa până la ridicăturile de teren din Antile. Munţii cei mai recenţi se găsesc în sistemul Munţilor Stâncoşi unde, pe parcursul epocilor, s-au produs ridicări de teren , însă ele au fost succesiv acoperite de ape, cu toate că anumite pământuri înalte au subzistat sub forma insulelor. După perioada de formare a munţilor de vârstă medie, s-au înălţat şi adevăratele ţinuturi muntoase înalte. Ele au devenit ulterior Munţii Stâncoşi actuali, după ce au fost sculptaţi de geniul artistic combinat al elementelor naturale.

60:4.4 (692.2) Regiunea actuală a Munţilor Stâncoşi din America de Nord nu este aceea a ridicăturii de teren originare. Aceasta din urmă a fost, de mult timp, nivelată de eroziune, apoi ridicată din nou. Lanţul actual avansat este tot ceea ce rămâne din lanţul originar ridicat din nou. Pikes Peak şi Peak Longs sunt nişte exemple marcante a acestei activităţi orogenice care se desfăşoară cel puţin pe durata a două generaţii de viaţă ale munţilor. Aceste două vârfuri şi-au păstrat partea superioară deasupra apei pe parcursul mai multor inundaţii anterioare.

60:4.5 (692.3) Atât pe plan biologic, cât şi pe plan geologic, această eră a fost activă şi zbuciumată pe pământ şi în ape. Animalele s-au înmulţit, în timp ce coralii şi crinoidele s-au împuţinat. Amoniţii, a căror influenţă a fost preponderentă în decursul unei ere precedente,

au fost, de asemenea, într-un declin rapid. Pe pământ pădurile au fost, în mare parte, înlocuite de pini şi de alţi arbori actuali, între care şi giganticii seqoia. Către sfârşitul acestei perioade, mamiferele placentare nu apăruseră încă, însă cadrul biologic este perfect pregătit pentru apariţia într-o epocă ulterioară a strămoşilor primitivi, a viitoarelor tipuri de mamifere.

60:4.6 (692.4) Astfel se termină o lungă eră a evoluţiei lumii, întinzându-se de la prima apariţie a vieţii terestre până la timpurile mai recente ale strămoşilor imediaţi ai speciei umane şi a ramurilor colaterale. Această eră, numită *Cretacic,* acoperă cincizeci de milioane de ani. Ea încheie era premamiferă a vieţii terestre, cunoscută sub numele de *Mezozoic,* care se întinde pe o perioadă de o sută de milioane de ani.

60:4.7 (692.5) [Prezentat de un Purtător al Vieţii al Nebadonului ataşat Sataniei şi în funcţie în prezent pe Urantia.]

Cartea Urantia

Capitolul 61

Era mamiferelor pe Urantia

61:0.1 (693.1) ERA mamiferelor se întinde de la epoca primelor mamifere placentare până la sfârşitul vârstei glaciare şi acoperă aproape cincizeci de milioane de ani.

61:0.2 (693.2) Pe parcursul acestei vârste cenozoice panorama lumii oferea un spectacol atrăgător - dealuri ondulate, văi largi, fluvii mari şi păduri vaste. Pe parcursul acestei perioade, istmul Panama s-a înălţat şi s-a scufundat de două ori, iar podul terestru al Strâmtorii Bering a făcut de trei ori acelaşi lucru. Tipurile de animale erau atât numeroase, cât şi variate. Arborii erau plini de păsări, şi lumea întreagă era un paradis pentru animale, în ciuda luptelor neîncetate pentru supremaţie a speciilor în evoluţie.

61:0.3 (693.3) Depunerile acumulate pe parcursul celor cinci perioade ale acestei ere de cincizeci de milioane de ani conţin arhivele fosile ale dinastiilor succesive de mamifere şi conduc direct la perioada în care a apărut însuşi omul.

1. Stadiul noilor pământuri continentale Vârsta primelor mamifere

61:1.1 (693.4) În urmă cu *50.000.000* de ani, zonele continentale ale lumii se găseau, în marea lor parte, deasupra apelor sau doar uşor scufundate. Formaţiunile şi depunerile acestor perioade sunt atât terestre, cât şi marine, însă în principal terestre. Pe parcursul unei perioade considerabile, pământurile s-au ridicat treptat, însă ele au fost, în acelaşi timp, erodate şi antrenate spre pământurile joase şi spre mări.

61:1.2 (693.5) La începutul acestei perioade, mamiferele de tip placentar au apărut subit în America de Nord. Ele reprezentau etapa cea mai importantă a evoluţiei de până la epoca aceea. Ordinele de mamifere *neplacentare* existaseră înainte, însă acest tip nou a răsărit direct şi brusc din strămoşul reptilă preexistent, ai cărui descendenţi se perpetuaseră de-a lungul perioadei de declin a dinozaurilor. Părintele mamiferelor placentare au fost un mic dinozaur carnivor foarte activ, de tip săritor.

61:1.3 (693.6) Instinctele fundamentale ale mamiferelor au început să se manifeste la aceste tipuri primitive. Pe lângă toate celelalte

forme ale vieţii animale mamiferele posedă un imens avantaj în ceea ce priveşte supravieţuirea asupra tuturor prin aceea că ele pot:

61:1.4 (693.7) 1. Să dea naştere unor pui relativ evoluaţi şi bine dezvoltaţi.

61:1.5 (693.8) 2. Să îşi hrănească, să îşi crească şi să îşi protejeze puii cu o grijă plină de afecţiune.

61:1.6 (693.9) 3. Să folosească superioritatea puterii lor cerebrale pentru a se perpetua.

61:1.7 (693.10) 4. Să folosească agilitatea lor sporită pentru a scăpa de duşmanii lor.

61:1.8 (693.11) 5. Să aplice inteligenţa lor superioară în ajustarea şi adaptarea lor la mediu.

61:1.9 (694.1) În urmă cu *45.000.000* de ani coloanele muntoase continentale s-au înălţat concomitent cu o scufundare generală a regiunilor de coastă. Rasele mamiferelor au evoluat rapid. Un mic mamifer reptilă, de tip ovipar, era tot mai bine dezvoltat, iar strămoşii viitorilor canguri cutreierau pământul Australiei. Curând şi-au făcut apariţia mici cai, rinoceri iuţi, tapiri cu trompă, porci primitivi, veveriţe, lemuri, oposumi, precum şi mai multe triburi de animale asemănătoare cu maimuţele. Toate erau mici, primitive şi, mai ales, adaptate la viaţa pădurilor din regiunile muntoase. O mare pasăre terestră, asemănătoare struţului, s-a dezvoltat până la o înălţime de trei metri şi făcea ou de douăzeci şi trei de centimetri pe treizeci şi trei. Această specie de pasăre a fost ancestrul giganticelor păsări transportoare de mai târziu, care erau remarcabil de inteligente şi care odinioară purtau fiinţe umane prin aer .

61:1.10 (694.2) Mamiferele de la începutul erei cenozoice trăiau pe pământ, sub apă, în aer şi în coroana arborilor. Ele aveau de la una până la unsprezece perechi de glande mamare şi erau acoperite cu o lână deasă. Spre deosebire de speciile care au apărut mai târziu, acestea dezvoltau două serii succesive de dinţi şi aveau un creier foarte mare în comparaţie cu corpul lor, însă nici una dintre aceste specii moderne nu se număra printre ele.

61:1.11 (694.3) În urmă cu *40.000.000* de ani, zonele terestre ale emisferei nordice au început să se înalţe. Acest fenomen a fost urmat de noi şi vaste sedimentări, precum şi de alte activităţi terestre cum ar fi erupţiile de lavă, deformările, formaţiunile lacustre şi eroziunile.
61:1.12 (694.4) În cursul ultimei părţi a acestei perioade, aproape întreaga Europă a fost scufundată. În urma unei uşoare înălţări a solului, continentul a fost acoperit de lacuri şi de golfuri. Oceanul Arctic a curs spre sud, prin depresiunea Uralului, pentru a se uni cu Mediterana, care era atunci mai la nord. Înaltele pământuri ale Alpilor, ale Carpaţilor, ale Apeninilor şi ale Pirineilor se ridicau ca nişte insule în mijlocul mării. Apăruse şi Istmul Panama; oceanele Atlantic şi Pacific erau separate; America de Nord era legată de Asia prin puntea terestră a Strâmtorii Beringului şi de Europa prin Groenlanda şi prin Islanda. Circuitul terestru continental al latitudinilor nordice nu era întrerupt decât de Strâmtoarea Uralului care lega mările arctice de Mediterana extinsă.
61:1.13 (694.5) În apele europene se depuneau mari cantităţi de calcare foraminifere. Astăzi, aceeaşi rocă se regăseşte la o altitudine de 3.000 de metri în Alpi, la 5.000 de metri în Himalaya şi la 6.000 de metri în Tibet. Depozitele cretoase din perioada aceasta au apărut de-a

lungul coastelor Africi şi ale Australiei, pe coasta de vest a Americii de Sud şi în regiunea Antilelor.

61:1.14 (694.6) De-a lungul acestei perioade, numită *Eocen,* evoluţia mamiferelor şi a altor forme de viaţă a continuat aproape fără întrerupere. Pământul Americii de Nord era atunci legat de toate celelalte continente, exceptând Australia, iar lumea era treptat invadată de o faună mamiferă primitivă de diverse tipuri.

2. Stadiul recent de inundaţii Epoca mamiferelor evoluate

61:2.1 (694.7) Această perioadă a fost caracterizată de o nouă şi rapidă evoluţie a mamiferelor placentare, formele cele mai avansate de mamifere care s-au dezvoltat în decursul acelor vremuri.

61:2.2 (694.8) Cu toate că mamiferele primitive au ieşit din strămoşi carnivori, au apărut foarte curând unele specii de erbivore şi, după multă vreme, au apărut şi familii de mamifere omnivore. Angiospermele constituiau hrana principală a acestor mamifere care se înmulţeau rapid, deoarece flora terestră, inclusiv majoritatea plantelor şi a arborilor actuali, apăruseră pe parcursul perioadelor anterioare.

61:2.3 (695.1) În urmă cu *35.000.000* de ani a început epoca dominaţiei mondiale a mamiferelor placentare. Puntea terestră din sud era foarte largă, şi lega din nou imensul continent Antarctic de America de Sud, de Africa de Sud şi de Australia. În ciuda comasării

de pământuri la înalte altitudini, climatul lumii rămânea relativ blând, deoarece suprafaţa mărilor tropicale se mărise, iar pământul nu era îndeajuns de ridicat pentru a se putea produce gheţari. Vaste scurgeri de lavă au avut loc în Groenlanda şi Islanda şi, între aceste straturi, s-a depus o anumită cantitate de cărbune .

61:2.4 (695.2) În fauna planetei aveau loc schimbări pronunţate. Viaţa marină suferea modificări profunde. Cea mai mare parte a speciilor actuale de animale marine exista deja, iar foraminiferele continuau să joace un rol important. Insectele semănau mult cu cele din perioada precedentă. Depozitele fosile de Florissant din Colorado datează din ultimii ani ai acestor timpuri îndepărtate. Majoritatea familiilor de insecte existente atunci îşi au originea în acele perioade îndepărtate, însă multe din ele sunt acum dispărute, deşi fosilele lor subzistă.

61:2.5 (695.3) Pe continente, această epocă a fost, prin excelenţă, aceea a reînnoirii şi a răspândirii mamiferelor. Peste o sută de specii de mamifere anterioare şi mai primitive s-au stins înainte de sfârşitul acestei perioade. Chiar şi mamiferele mari cu creier mic au pierit curând. Creierul şi agilitatea înlocuiseră carapacea şi mărimea în progresul supravieţuirii animalelor. Cum familia dinozaurilor era în declin, mamiferele au preluat, încetul cu încetul, dominaţia pământului distrugând rapid şi complet restul strămoşilor lor reptilieni.

61:2.6 (695.4) În paralel cu dispariţia dinozaurilor, s-au produs şi alte schimbări importante în diversele ramuri ale familiei saurienilor. Membrii supravieţuitori ai familiilor primitive de reptile sunt broaştele ţestoase, şerpii şi crocodilii, precum şi venerabilele broaşte,

singurul grup rămas reprezentându-i pe strămoşii cei mai îndepărtaţi ai omului.

61:2.7 (695.5) Diversele grupuri de mamifere îşi au originea într-un animal unic, acum dispărut. Această creatură carnivoră era ceva între pisică şi focă. Ea putea să trăiască pe pământ sau în apă, poseda o inteligenţă superioară şi era foarte activă. În Europa, în urma evoluţiei a apărut strămoşul familiei canine care a dat în curând naştere unor numeroase specii de mici câini. Cam în aceeaşi epocă au apărut rozătoarele, inclusiv castorii, veveriţele, popândăii, şoarecii şi iepurii, care au reprezentat curând o formă de viaţă importantă. Foarte puţine modificări s-au produs de atunci în această familie; ultimele depuneri din această perioadă conţin resturi fosile de câini, de pisici, de ratoni şi de nevăstuici într-o formă ancestrală.

61:2.8 (695.6) În urmă cu *30.000.000* de ani au început să îşi facă apariţia tipurile moderne de mamifere. Până atunci mamiferele trăiseră, în majoritate, în munţi, căci aparţineau tipurilor montane. Subit, a început evoluţia tipului de copitate sau de şes, specia erbivoră diferenţiată de cea a carnivorelor cu gheare. Aceste animale descindeau dintr-un strămoş nediferenţiat, care avea cinci degete la picioare şi patruzeci şi patru de dinţi, şi care a dispărut înainte de sfârşitul acelei epoci. Evoluţia copitatelor nu a progresat dincolo de stadiul celor cu trei degete la picioare în decursul acestei perioade.

61:2.9 (695.7) Calul, remarcabil exemplu de evoluţie, a trăit în acea epocă în America de Nord şi în Europa, însă nu şi-a încheiat în întregime dezvoltarea înainte de era glaciară ulterioară. Deşi familia rinocerilor a apărut la sfârşitul acestei perioade, ea nu a cunoscut cea mai mare expansiune a ei decât mai târziu. Şi-a făcut apariţia şi o

mică creatură asemănătoare porcului, care a devenit strămoşul numeroaselor specii de porcine, de peccari şi de hipopotami. Cămilele şi lamele şi-au avut originea în America de Nord din mijlocul acestei perioade, şi au invadat câmpiile din vest. Mai târziu, lamele au emigrat către America de Sud, cămilele către Europa, şi curând ambele specii s-au stins în America de Nord, deşi unele soiuri cămile au supravieţuit până în epoca glaciară.

61:2.10 (696.1) Un fapt important s-a produs către această epocă în vestul Americii de Nord; şi-au făcut apariţia pentru prima dată strămoşii primitivi ai străvechilor lemurieni. Deşi aceştia nu pot fi socotiţi veritabili lemurieni, venirea familiei lor a marcat stabilirea liniei din care s-au tras ulterior adevăraţii lemurieni.

61:2.11 (696.2) Ca şi şerpii de uscat ai unei epoci anterioare, care s-au retras în apele mărilor, un întreg trib de mamifere placentare a părăsit atunci pământul, pentru a-şi stabili domiciliul în oceane. Ele au rămas, de atunci încoace, în mare, din ele dezvoltându-se balenele, delfinii marsuinii, focile şi otariile actuale.

61:2.12 (696.3) Păsările au continuat să se dezvolte pe planetă, însă cu puţine schimbări evolutive importante. Majoritatea păsărilor timpurilor moderne existau deja, printre care se numărau pescăruşii, bâtlanii, flamingo, ulii şorecari, şoimii, vulturii, bufniţele, prepeliţele şi struţii.

61:2.13 (696.4) Către sfârşitul acestei epoci, numite *Oligocen,* care cuprindea zece milioane de ani, viaţa vegetală, ca şi viaţa marină şi animalele terestre, evoluase foarte mult, şi se găsea prezentă pe planetă aproape ca astăzi. Ulterior au apărut specializări foarte extinse , însă formele ancestrale ale majorităţii fiinţelor vii existau şi atunci.

3. Stadiul munţilor moderni
Epoca elefantului şi a calului

61:3.1 (696.5) Înălţarea pământurilor şi segregarea mărilor schimbau lent meteorologia lumii; vremea se răcea progresiv, însă climatul rămânea încă blând. Arborele Seqoia şi magnolia creşteau în Groenlanda, însă plantele subtropicale începeau să migreze către sud. La sfârşitul acestei perioade, plantele şi arborii din climatele calde dispăruseră în mare parte din latitudinile nordice. Locul lor a fost luat de plantele mai rezistente şi de arborii cu frunze căzătoare.
61:3.2 (696.6) Numărul de varietăţi de ierburi a crescut considerabil, iar dinţii a numeroase specii de mamifere s-au modificat treptat, pentru a se apropia de tipul actual de dentiţie a erbivorelor care pasc.

61:3.3 (696.7) În urmă cu *25.000.000* de ani, o uşoară afundare a pământurilor s-a produs după o lungă epocă de înălţare. Regiunea Munţilor Stâncoşi a rămas mult ridicată, astfel încât materialele de eroziune au continuat să se depună pe tot cuprinsul pământurilor joase din est. Munţii Sierra s-au reînălţat mult. În realitate, de atunci, ei se tot înalţă . Marea falie verticală californiană, de şase kilometri şi jumătate, datează din vremea aceea.

61:3.4 (696.8) În urmă cu *20.000.000* de ani, mamiferele au cunoscut într-adevăr epoca lor de aur. Istmul Strâmtorii Beringului ieşise la iveală, ceea ce a permis multor grupuri de animale să migreze din Asia către America de Nord; ele cuprindeau mastodonţi cu patru colţi, rinoceri cu picioare scurte şi numeroase varietăţi de feline.

61:3.5 (696.9) Au apărut şi primii cerbi, iar America de Nord a fost în curând invadată de rumegătoare - cerbi, boi, cămile, bizoni şi mai multe specii de rinoceri, însă specia porcilor giganţi, care avea mai mult de un metru optzeci în înălţime, s-a stins.

61:3.6 (697.1) Marii elefanţi din perioada aceasta şi din următoarele aveau şi creierul şi corpul foarte mari; ei au invadat, în curând, întreaga lume, cu excepţia Australiei. Cel puţin de data aceasta, lumea a fost dominată de un animal imens, al cărui creier era suficient de mare pentru a-i permite să supravieţuiască. În faţa vieţii extrem de inteligente a acestei epoci, nici un animal de mărimea elefantului nu ar fi putut supravieţui dacă nu ar fi posedat un creier de mare dimensiune şi de calitate superioară. În ceea ce priveşte inteligenţa şi facultatea de adaptare calul este singurul care se apropie de elefant şi este depăşit doar de omul însuşi. Chiar şi aşa, din cele cincizeci de specii de elefanţi existenţi la începutul acelei perioade, au supravieţuit numai două.

61:3.7 (697.2) În urmă cu *15.000.000* de ani, regiunile muntoase ale Eurasiei erau pe cale de a se înălţa. O oarecare activitate vulcanică se manifesta aproape peste tot în aceste regiuni, însă nimic nu se compara cu scurgerile de lavă din emisfera occidentală. Aceste condiţii instabile prevalau pe toată planeta.

61:3.8 (697.3) Strâmtoarea Gibraltarului s-a închis, iar Spania s-a legat de Africa prin vechea punte terestră, în timp ce Mediterana se vărsa în Atlantic printr-un canal îngust care traversa Franţa, iar piscurile muntoase şi pământurile înalte apăreau ca nişte insule la suprafaţa acestei mări străvechi. Mai târziu, aceste mări europene au început să se retragă; iar şi mai târziu, Mediterana s-a legat de

Oceanul Indian, în vreme ce la sfârşitul acestei epoci regiunea Suezului s-a înălţat astfel încât Mediterana a fost transformată, pentru o vreme, într-o mare interioară sărată.

61:3.9 (697.4) Puntea terestră a Islandei a fost acoperită, iar apele arctice s-au amestecat cu cele ale Oceanului Atlantic. Coasta atlantică a Americii de Nord s-a răcit rapid, însă coasta Pacificului a rămas mai caldă decât în prezent. Marii curenţi oceanici circulau şi afectau climatul aproape ca astăzi.

61:3.10 (697.5) Viaţa mamiferelor a continuat să evolueze. Imense herghelii de cai s-au alăturat cămilelor din câmpiile vestice ale Americii de Nord. Aceasta a fost într-adevăr epoca cailor şi a elefanţilor. În calitatea sa animală, creierul calului era alături de acela al elefantului, deşi într-o anumită privinţă era net inferior, căci calul nu a învins niciodată pe deplin tendinţa sale adânc înrădăcinate de a fugi atunci când se sperie. Calul nu are controlul emoţional al elefantului, în timp ce elefantul este foarte mult dezavantajat de talia şi lipsa lui de agilitate. În cursul acestei perioade a apărut, prin evoluţie, un animal care semăna şi cu calul şi cu elefantul, însă el a fost în curând distrus de familia felinelor care se înmulţea rapid.

61:3.11 (697.6) În momentul în care Urantia intră în aşa-zisa „epocă fără cai", ar trebui să zăboviţi un pic şi să vă gândiţi la ceea ce a însemnat acest animal pentru strămoşii voştri. La început oamenii au folosit caii pentru a se hrăni, apoi pentru a călători şi, mai târziu, pentru agricultură şi război. Calul a servit omenirea mult timp şi a jucat un rol important în dezvoltarea civilizaţiei umane.

61:3.12 (697.7) Dezvoltările biologice din această perioadă au contribuit mult la pregătirea terenului pentru apariţia ulterioară a omului. În Asia Centrală s-au dezvoltat adevăratele specii de maimuţe primitive şi de gorile , ambele tipuri provenind dintr-un strămoş comun, acum dispărut. Însă nici una dintre aceste specii nu este înrudită cu linia fiinţelor vii care aveau să devină, mai târziu, strămoşii rasei umane.
61:3.13 (697.8) Familia caninelor era reprezentată de mai multe grupuri, în special de lupi şi de vulpi. Tribul felinelor era reprezentat de pantere şi de marii tigrii cu dinţi sabie, aceştia din urmă apărând mai întâi în America de Nord. Familiile feline şi canine moderne s-au înmulţit în întreaga lume. Nevăstuicilor, jderilor, vidrelor şi ratonilor le-a mers bine şi s-au dezvoltat pe toate latitudinile nordice.
61:3.14 (698.1) Păsările au continuat să evolueze, deşi cu puţine schimbări însemnate. Reptilele semănau cu tipurile moderne - şerpi, crocodili şi broaşte ţestoase.

61:3.15 (698.2) Aşa se apropia de sfârşitul ei o perioadă foarte interesantă şi bogată în evenimente din istoria lumii. Aceasta eră a elefantului şi a calului este cunoscută sub numele de *Miocen.*

4. Stadiul recent de înălţare continentală Ultima mare migraţie a mamiferelor

61:4.1 (698.3) Această perioadă este marcată de înălţarea preglaciară a pământurilor din America de Nord, din Europa şi din Asia. Topografia pământului a fost mult modificată. Au luat naştere noi lanţuri de munţi, unele fluvii şi-au schimbat cursul şi în întreaga lume au apărut vulcani izolaţi.

61:4.2 (698.4) În urmă cu *10.000.000* de ani, a început o epocă de depuneri terestre locale, răspândite pe bazele terestre ale continentelor, însă cea mai mare parte a acestor sedimentări au fost ulterior erodate. În această perioadă, o mare parte a Europei era încă scufundată, inclusiv anumite porţiuni ale Angliei, ale Belgiei şi ale Franţei. Marea Mediterana acoperea o mare parte a Africii de Nord. În America de Nord, depunerile se acumulau pe mari suprafeţe la baza munţilor, în lacuri şi în marile cuvete terestre. Aceste depozite au o grosime medie care nu depăşeşte şaizeci de metri; ele sunt mai mult sau mai puţin colorate, iar fosilele sunt rare. Au existat în vestul Americii de Nord două mari lacuri de apă dulce. Munţii Sierra se tot înălţau; Shasta, Hood şi Rainer au început să se prefacă în munţi; America de Nord a început deplasarea ei lentă către depresiunea atlantică, dar nu mai înainte de era glaciară următoare.

61:4.3 (698.5) Pentru o perioadă scurtă, toate pământurile lumii s-au aflat din nou legate, cu excepţia Australiei, şi a avut loc ultima migraţiune animală la scară mondială. America de Nord era legată atât de America de Sud cât şi de Asia, şi schimbările se produceau liber în faună. Leneşul, tatuul, antilopa şi ursul din Asia au pătruns în America de Nord, în timp ce cămilele nord americane au trecut în China. Rinocerii au migrat în întreaga lume, cu excepţia Australiei şi

a Americii de Sud, însă la sfârşitul acestei perioade rasa lor se stinsese în emisfera vestică.

61:4.4 (698.6) În general, viaţa perioadei precedente a continuat să evolueze şi să se răspândească. Familia felinelor domina viaţa animală, iar viaţa marină era aproape staţionară. Mulţi dintre cai erau încă de tipul celor cu trei degete, însă diferitele rase moderne erau pe cale să apară. Lamele şi cămilele ce semănau cu girafa s-au amestecat cu caii pe câmpiile pe care păşteau. Girafa a apărut în Africa şi avea un gât la fel de lung ca acum. În America de Sud leneşul, tatuul, furnicarul şi tipurile sud-americane de maimuţele primitive au evoluat. Înainte de a se izola definitiv continentele, mastodonţii, aceste animale masive, au migrat peste tot, cu excepţia Australiei.

61:4.5 (698.7) În urmă cu *5.000.000* de ani, calul a atins punctul lui de evoluţie actual şi a migrat din America de Nord în întreaga lume. Însă rasa cabalină se stinsese pe continentul ei de origine cu mult înainte de sosirea omului roşu.

61:4.6 (698.8) Climatul se răcea progresiv, iar plantele terestre se deplasau lent către sud. Mai întâi frigul tot mai tare din regiunile nordice a fost cel care a oprit migraţiunile animale prin istmurile nordului. Mai târziu, punţile terestre ale Americii de Nord s-au surpat. Curând după aceea, legătura terestră dintre Africa şi America de Sud a fost definitiv scufundată, iar emisfera vestică s-a găsit izolată, aproape aşa cum este astăzi. Începând din această epocă, în emisfera orientală şi în emisfera occidentală au început să se dezvolte tipuri de viaţă distincte.

61:4.7 (699.1) Aşa s-a încheiat această perioadă de aproape zece milioane de ani, iar strămoşul omului nu îşi făcuse încă apariţia. Această epocă este, în general, desemnată ca *Pliocen.*

5. Începutul erei glaciare

61:5.1 (699.2) La sfârşitul perioadei precedente, pământurile din partea nord-estică a Americii de Nord şi a Europei nordice erau foarte ridicate pe mari suprafeţe. În America de Nord, vaste regiuni atingeau altitudini de până la nouă mii de metri şi chiar mai mult. Climatul blând dominase până acum în aceste regiuni nordice, şi toate apele arctice erau supuse evaporării. Ele au rămas fără gheţari până aproape de încheierea perioadei glaciare.

61:5.2 (699.3) În acelaşi timp cu aceste înălţări de pământuri, curenţii oceanici s-au deplasat, iar vânturile sezoniere şi-au modificat direcţia. Aceste condiţii au provocat, în cele din urmă, pe pământurile nordice înalte, o precipitaţie de umiditate aproape constantă, ca urmare a mişcărilor de atmosferă puternic saturată. Ninsoarea a început să cadă peste aceste regiuni înălţate şi prin urmare reci, şi a continuat să cadă până când a atins o grosime de şase mii de metri. Zonele acoperite de cel mai gros strat de zăpadă , precum şi altitudinea, au determinat punctele centrale ale scurgerilor glaciare sub presiunea care s-a produs mai târziu. Era glaciară a persistat atâta timp cât aceste precipitaţii excesive au continuat să acopere înaltele pământuri nordice cu o enormă manta de zăpadă, care s-a prefăcut curând într-o gheaţă compactă, dar care se mişca.

61:5.3 (699.4) Marile straturi glaciare ale acestei epoci erau toate situate pe pământurile înalte, nu în regiunile muntoase unde se găsesc ele astăzi. Jumătate din formaţiunile glaciare se situau în America de Nord, un sfert în Eurasia şi un sfert în restul lumii, în principal în Antartica. Africa era doar puţin atinsă de gheţuri, însă Australia era, aproape în întregime, acoperită de mantia de gheaţă a Antarcticii.
61:5.4 (699.5) Regiunile nordice ale Urantiei au cunoscut şase invazii glaciare separate şi distincte, cu toate că s-au produs zeci de înaintări şi de retrageri asociate cu activitatea fiecărui strat de gheaţă individual. Gheţurile Americii de Nord s-au adunat în două centre şi, mai târziu, în trei. Groenlanda era acoperită de gheaţă şi Islanda a fost complet îngropată sub scurgere glaciară. În Europa, gheaţa a reacoperit în diverse epoci insulele britanice, cu excepţia coastei de sud a Angliei, şi s-a întins peste Europa occidentală, până în Franţa.

61:5.5 (699.6) În urmă cu *2* milioane de ani, primul gheţar nord american şi-a început înaintarea către sud. Era glaciară era la începuturile ei, iar acestui gheţar i-au trebuit un milion de ani pentru a avansa, şi apoi pentru a se retrage către centrele de presiune ale nordului. Mantia de gheaţă centrală s-a întins către sudul Kansasului; centrele glaciare ale estului şi vestului nu erau atât de întinse.

61:5.6 (699.7) În urmă cu *1.500.000* de ani, primul mare gheţar se retrăgea către nord. Între timp enorme cantităţi de zăpadă căzuseră peste Groenlanda şi nord-estul Americii de Nord. Această masă glaciară orientală nu a întârziat să curgă lent către sud. A fost a doua invazie glaciară.

61:5.7 (699.8) Aceste două prime invazii ale gheţii nu au fost foarte întinse în Eurasia. În cursul acestor epoci primitive ale erei glaciare, America de Nord era invadată de mastodonţi, de mamuţii lânoşi, de cai, de cămile, de cerbi, de boii moscaţi, de bizoni, de leneşii de pământ, de castorii giganţi, de tigrii cu dinţi sabie, precum şi de numeroase grupuri de familii feline şi canine. Însă, începând din această epocă numărul lor a fost repede redus de frigul tot mai tare al perioadei glaciare. Către sfârşitul erei glaciare majoritatea acestor specii de animale s-au stins în America de Nord.

61:5.8 (700.1) În afara regiunilor reacoperite de gheaţă, viaţa terestră şi acvatică a lumii a fost foarte puţin schimbată. Între invaziile glaciare climatul era aproape la fel de blând ca astăzi, poate puţin mai cald. În cele din urmă, gheţarii nu erau decât fenomene locale, cu toate că acoperiseră imense suprafeţe. Climatul de coastă a variat, în mare parte, între perioadele de inactivitate glaciară şi cele în care enorme aisberguri alunecau de pe coastele Maine în Atlantic, altele ieşeau prin Puget Sound către Pacific, sau se sfărâmau cu zgomot în fiordurile norvegiene deschise la Marea Nordului.

6. Omul primitiv din era glaciară

61:6.1 (700.2) Marele eveniment al acestei perioade glaciare a fost apariţia evolutivă a omului primitiv. Către vestul Indiei, pe un pământ acum scufundat şi printre descendenţii vechilor lemuri ai Americii de Nord migraţi în Asia, au apărut *brusc* mamiferele precursoare ale oamenilor. Aceste mici animale se deplasau, în principal, *pe* labele de

dinapoi; ele aveau un creier mare, proporţional cu mărimea lor şi comparabil cu creierul altor animale. În a şaptezecia generaţie a acestui ordin de viaţă, un grup nou şi superior de animale s-a diferenţiat *brusc.* Aceste noi mamifere intermediare - care aveau aproape de două ori talia strămoşilor lor şi posedau facultăţi cerebrale sporite proporţional - abia apucaseră să se stabilească mai bine, când primatele, reprezentând a treia mutaţie vitală, au apărut *brusc.* (În acelaşi moment, o dezvoltare retrogradă survenită în cadrul neamului mamiferelor intermediare a dat naştere strămoşilor rasei simiene; din acea zi şi până în timpurile prezente, ramura umană a progresat printr-o evoluţie treptată, în timp ce triburile simiene au rămas staţionare sau au retrogradat.)

61:6.2 (700.3) În urmă cu *un milion* de ani, Urantia a fost înregistrată ca *lume locuită.* O mutaţie în interiorul viţei primatelor aflate în progres a produs *brusc* două fiinţe umane primitive, adevăraţii strămoşi ai omenirii.

61:6.3 (700.4) Aceste eveniment a avut loc cam pe la începutul celei de-a treia înaintare glaciară; astfel se poate vedea că primii voştri strămoşi se nasc şi se formează într-un mediu dificil, tonifiant şi stimulator. Şi singurii supravieţuitori ai acestor aborigeni ai Urantiei, eschimoşii, preferă chiar şi acum să trăiască în climatele nordice foarte reci.

61:6.4 (700.5) Fiinţe umane nu au locuit emisfera occidentală înainte de încheierea erei glaciare, însă pe parcursul epocilor interglaciare ele au trecut către vest, înconjurând Mediterana şi invadând, în curând, continentul european. În cavernele Europei occidentale găsim

oseminte umane amestecate cu rămăşiţe de animale, atât arctice cât şi tropicale, ceea ce dovedeşte că oamenii au trăit în aceste regiuni de-a lungul ultimelor epoci de înaintare şi de retragere a gheţarilor.

7. Urmarea erei glaciare

61:7.1 (700.6) De-a lungul întregii perioade glaciare, au continuat să se exercite şi alte activităţi, însă acţiunea gheţurilor eclipsează toate celelalte fenomene ale latitudinilor nordice. Nici o altă activitate terestră nu lasă probe topografice atât de nete. Lespezile mari de stâncă caracteristice şi despicăturile suprafeţei, cum ar fi văgăunile, lacurile, pietrele desprinse sau pulverizate, nu sunt legate de nici un alt fenomen din natură. Gheaţa este, de asemenea, răspunzătoare de uşoarele ondulaţiile de teren cunoscute sub numele de drumline. Mai mult, pe parcursul înaintării lui un gheţar deplasează malurile şi modifică complet suprafaţa pământului. Doar gheţarii lasă în urma lor, drept mărturie, morene mediane, laterale şi frontale. Aceste depuneri, în particular morenele mediane, se întind către nord şi est, pornind de la coasta orientală a Americii de Nord. Le găsim, de asemenea, în Europa şi în Siberia.

61:7.2 (701.1) În urmă cu *750.000* de ani, al treilea strat de gheaţă format de unirea câmpurilor glaciare din centrul şi din estul Americii de Nord era deja departe pe drumul lui spre sud; la apogeul său, el a atins sudul Illinoisului şi s-a deplasat către Mississippi, optzeci de kilometri către vest, în timp ce partea orientală s-a extins către sud, până la fluviul Ohio şi la Pennsylvania centrală.

61:7.3 (701.2) În Asia, stratul de gheaţă siberian a realizat invazia sa cea mai meridională, în timp ce în Europa gheaţa în progresie s-a oprit chiar înainte de bariera muntoasă a Alpilor.

61:7.4 (701.3) În urmă cu *500.000* de ani, în cursul celei de-a cincia înaintare glaciară, un nou fenomen a accelerat cursul evoluţiei umane. *Brusc* şi într-o singură generaţie, cele şase rase de culoare au apărut prin mutaţie din ramura umană aborigenă. Această dată este de două ori importantă, de vreme ce ea a marcat şi sosirea Prinţului Planetar.
61:7.5 (701.4) În America de Nord, cea de-a cincia înaintare glaciară a constat într-o invazie combinată pornind din trei centre glaciare. Cu toate acestea, lobul estic nu s-a extins decât foarte puţin înspre sudul văii St. Lawrence şi gheţarul vestic nu a avansat decât foarte puţin către sud. În schimb, lobul central s-a extins suficient de mult către sud încât să acopere aproape în întregime statul Iowa. În Europa, această invazie glaciară nu a fost atât de întinsă ca cea precedentă.

61:7.6 (701.5) În urmă cu *250.000* de ani, începe a şasea şi ultima înaintare glaciară. În ciuda faptului că pământurile înalte nordice începuseră să se cufunde uşor, această perioadă a avut cele mai mari depuneri de zăpadă care s-au acumulat pe câmpiile de gheaţă nordice.
61:7.7 (701.6) În cursul acestei invazii, cei trei mari gheţari s-au sudat într-o singură masă imensă, şi toţi munţii de la vest au participat la această activitate glaciară. A fost cea mai mare dintre toate invaziile glaciare din America de Nord; gheaţa s-a deplasat către sud, la peste două mii cinci sute de kilometri de centrele ei de presiune, iar America de Nord a cunoscut temperaturile cele mai joase din istoria ei.

61:7.8 (701.7) Acum *200.000* de ani, pe durata avansării ultimului gheţar a avut loc un episod care a influenţat mult cursul evenimentelor pe Urantia - rebeliunea lui Lucifer.

61:7.9 (701.8) Acum *150.000* de ani, a şasea şi cea din urmă invazie glaciară a atins punctele extreme ale înaintării ei către sud; partea occidentală depăşea puţin frontiera canadiană, partea centrală atingea Kansasul, Missouriul şi Illinoisul, iar cea orientală acoperea o mare parte din Pennsylvania şi din Ohio.

61:7.10 (701.9) Acest gheţar a fost cel care a proiectat numeroasele protuberanţe sau limbi glaciare care au sculptat lacurile actuale, mari şi mici. Sistemul Marilor Lacuri nord americane a fost stabilit de acest gheţar pe parcursul retragerii lui. Geologii Urantiei au tras foarte exact diferitele stadii ale acestei evoluţii, şi au dedus corect că aceste mase de apă, în diferite perioade, s-au vărsat mai întâi în valea Mississippiului, apoi către est în valea Hudsonului şi, în cele din urmă, printr-o trecătoare nordică, în cea a St. Lawrence. Acum treizeci şi şapte de mii de ani, apele sistemului comunicant al Marilor Lacuri au început să se scurgă pe traseul actual al Niagarei.

61:7.11 (702.1) În urmă cu *100.000* de ani, în cursul retragerii ultimului gheţar, au început să se formeze imensele întinderi de gheaţă polare, iar centrul de acumulare glaciară s-a deplasat considerabil spre nord. Atâta timp cât regiunile polare vor fi acoperite de gheaţă, va fi practic imposibil să mai survină vreo altă eră glaciară, indiferent de viitoarele ridicări de teren sau de modificările curenţilor oceanici.

61:7.12 (702.2) Avansarea acestui ultim gheţar a durat o sută de mii de ani, şi a fost necesar un interval de timp egal pentru ca acesta să-şi încheie retragerea spre nord. Regiunile temperate sunt lipsite de gheţuri de peste cincizeci de mii de ani.

61:7.13 (702.3) Rigorile perioadei glaciare au distrus multe specii animale şi le-au modificat radical pe numeroase altele. Numeroase specii au fost cumplit selecţionate pe parcursul migrărilor repetate făcute necesare de înaintarea şi de retragerea gheţurilor. Animalele care au urmărit deplasările alternate ale gheţarilor pe pământ au fost ursul, bizonul, renul, boul moscat, mamutul şi mastodontul.

61:7.14 (702.4) Mamuţii căutau preriile deschise, iar mastodonţii preferau liziera adăpostită a regiunilor împădurite. Până la o dată recentă, mamuţii cutreierau din Mexic până în Canada; varietatea siberiană s-a acoperit de lână. Mastodonţii au continuat să trăiască în America de Nord până când oamenii roşii i-au exterminat, aproape tot aşa cum oamenii albi au masacrat mai târziu bizonii.

61:7.15 (702.5) În cursul acestei ultime perioade glaciare, caii, lamele şi tigrii cu dinţi sabie au dispărut din America de Nord. Locul lor a fost luat de leneşi, de tatu, de rozătoare sau de porcii de apă, venite toate din America de Sud.

61:7.16 (702.6) Migrările forţate ale vieţii din faţa înaintării glaciare au dus la extraordinare încrucişări de plante şi de animale. După retragerea ultimei invazii glaciare, numeroase specii arctice, atât animale cât şi vegetale, au rămas eşuate pe înălţimile anumitor creste muntoase, unde se refugiaseră pentru a scăpa de distrugerea de către gheţari. De aceea se găsesc astăzi aceste plante şi aceste animale

disociate pe înălţimile Alpilor, în Europa şi chiar şi pe munţii Appalaşi, în America de Nord.

61:7.17 (702.7) Era glaciară este ultima perioadă geologică încheiată. Ea se numeşte *Pleistocen* şi se întinde de-a lungul a peste două milioane de ani.

61:7.18 (702.8) În urmă cu *35.000* de ani, s-a încheiat această mare eră glaciară, mai puţin pentru regiunile polare ale planetei. Această dată este de asemenea semnificativă, deoarece ea coincide cu sosirea unei Fiice şi a unui Fiu Materiali, începutul cârmuirii Adamice, momentul în care începe perioada holocenă sau postglaciară.

61:7.19 (702.9) Această expunere se întinde de la apariţia mamiferelor până la retragerea glaciară şi până în timpurile istorice; ea acoperă o perioadă de aproape cincizeci de milioane de ani. Aceasta este ultima perioadă geologică - cea actuală. Cercetătorii voştri o cunosc sub numele de *Cenozoic,* sau era timpurilor recente.

61:7.20 (702.10) [Garantat de un Purtător al Vieţii rezident.]

Cartea Urantia

Capitolul 62

Rasele la aurora omului primitiv

62:0.1 (703.1) CU CIRCA un milion de ani în urmă, strămoşii imediaţi ai omenirii îşi făceau apariţia prin trei mutaţii succesive şi bruşte pornind de la ramura primitivă a tipului lemurian de mamifere placentare. Factorii dominanţi ai acestor lemuri primitivi provin din plasma vitală evolutivă a grupului american occidental sau recent. Dar, înainte de a da naştere unei linii directe de strămoşi ai omului, această rasă a fost întărită de aporturile implantării centrale de viaţă care evoluase în Africa. Grupul oriental nu a adus decât o contribuţie neînsemnată la crearea efectivă a speciei umane.

1. Tipurile primitive de lemuri

62:1.1 (703.2) Lemurii primitivi, având o legătură cu strămoşii speciei umane, nu se înrudeau direct cu triburile preexistente de giboni şi de maimuţe care trăiau pe atunci în Eurasia şi în Africa de Nord, şi a căror descendenţă a supravieţuit până în timpurile prezente. Ei nu erau nici urmaşii tipului modern de lemuri, deşi avuseseră un strămoş comun dispărut cu mult timp în urmă.

62:1.2 (703.3) În vreme ce aceşti lemuri primitivi evoluau în emisfera vestică, mamiferele strămoşi direcţi ai omenirii se consolidau în Asia de Sud-vest, în zona originară de implantare centrală a vieţii, dar către frontiera est a acestei zone. Cu mai multe milioane de ani înainte, lemurii de tip nord-american migraseră spre vest prin puntea terestră a Beringului şi şi-au croit încet-încet drum către sud-vest de-a lungul coastei asiatice. Aceste triburi migratoare au atins în cele din urmă regiunile salubre aflate între Marea Mediterana, pe atunci mult mai vastă, şi regiunile muntoase aflate în curs de înălţare ale peninsulei Indiene. Pe aceste ţinuturi situate în vestul Indiei, ele s-au unit cu alte linii favorabile şi au stabilit astfel ascendenţa rasei umane.

62:1.3 (703.4) De-a lungul timpului, litoralul Indiei situat în sud-estul munţilor s-a scufundat progresiv, iar viaţa din această regiune s-a găsit complet izolată. Această peninsulă mesopotamiană sau persană nu mai avea nici o cale de acces sau de scăpare, decât la nord, şi aceasta din urmă a fost ea însăşi tăiată în repetate rânduri de invaziile glaciare care se îndreptau către sud. În această regiune aproape paradisiacă, şi pornind de la descendenţii superiori ai acestui

tip de mamifere lemuriene, ies la iveală două mari grupuri, triburile de maimuţe din timpurile moderne şi specia umană de astăzi.

2. Mamiferele precursoare ale omului

62:2.1 (703.5) Cu ceva mai mult de un milion de ani în urmă, au apărut *subit* mamiferele precursoare mesopotamiene descinzând direct din tipul lemurian nord-american de mamifere placentare. Acestea erau mici creaturi active, înalte de aproape un metru. Ele nu mergeau de obicei pe labele lor din urmă, dar puteau cu uşurinţă să se ţină în poziţie verticală. Ele erau păroase şi agile şi flecăreau asemeni maimuţelor, însă, spre deosebire de triburile de maimuţe, ele erau carnivore. Ele aveau la mână un deget mare opozabil primitiv precum şi un deget gros apucător la picior, extrem de folositor. Începând din momentul acesta, degetul mare opozabil s-a dezvoltat la speciile preumane succesive, în vreme ce degetul lor gros de la picior îşi pierdea treptat puterea de apucare. Triburile ulterioare de maimuţe păstrează degetul gros apucător, dar nu au dobândit niciodată degetul mare al mâinii tipic omului.

62:2.2 (704.1) Aceste mamifere precursoare ajungeau la talia lor adultă în jurul vârstei de trei sau patru ani, iar durata lor de viaţă posibilă era în medie de douăzeci de ani. De regulă, ele dădeau naştere unui singur pui o dată, cu toate că au fost din când în când şi gemeni.

62:2.3 (704.2) Membrii acestei noi specii aveau un creier mai voluminos în raport cu talia lor decât toate celelalte animale care

trăiseră până atunci pe pământ. Ei încercau multe feluri de emoţii şi posedau un mare număr de instincte care aveau să-i caracterizeze mai târziu pe oamenii primitivi. Ei erau extrem de curioşi şi dădeau dovadă de o mare bucurie atunci când le reuşea vreo întreprindere. Pofta de mâncare şi dorinţa sexuală erau bine dezvoltate. O selecţie sexuală se manifesta net sub forma unei curtări rudimentare şi a unei alegeri de tovarăşe sau tovarăşi de viaţă. Ei erau capabili să lupte cu ferocitate pentru a-şi apăra semenii. Foarte tandri în asocierile lor familiale, ei posedau un simţ al umilinţei care aproape că atingea ruşinea şi remuşcarea. Erau foarte afectuoşi şi de o fidelitate emoţionantă faţă de consoarta lor, dar, dacă împrejurările îi despărţeau, atunci îşi alegeau un nou partener.

62:2.4 (704.3) Cum erau mici în talie, şi cum mintea lor ascuţită le îngăduia să înţeleagă bine primejdiile habitatului lor forestier, în ei s-a dezvoltat o frică extraordinară . Aceasta i-a determinat să ia înţelepte măsuri de precauţie, a căror importanţă a fost capitală pentru supravieţuirea lor: de exemplu, ei construiau, tocmai în vârful arborilor, adăposturi grosolane care îndepărtau multe dintre pericolele vieţii de la nivelul solului. Apariţia tendinţelor de a avea frică ale omenirii datează mai ales din vremurile acelea.

62:2.5 (704.4) Aceste mamifere precursoare aveau spiritul de trib cel mai dezvoltat care fusese văzut vreodată. Ele erau desigur foarte gregare, dar se vădeau, în ciuda oricărui fapt, extrem de bătăioase dacă erau deranjate în vreun fel de la cursul obişnuit al vieţii lor cotidiene, şi dădeau dovadă de un caracter impetuos când furia lor era la culme. Totuşi, natura lor belicoasă a servit unor scopuri favorabile; grupurile superioare n-au ezitat să intre în război cu vecinii lor

inferiori, iar specia s-a ameliorat progresiv prin supravieţuirea selectivă a celor mai buni. Lemurii precursori au dominat de foarte timpuriu creaturile mai mici ale acestei regiuni, şi foarte puţine triburi de maimuţe străvechi necarnivore au reuşit să supravieţuiască.

62:2.6 (704.5) Aceste mici animale agresive s-au înmulţit şi au invadat peninsula mesopotamiană în întregime timp de peste o mie de ani, în vreme ce tipul lor fizic şi inteligenţa lor generală se ameliora constant. Exact la şaptezeci de generaţii după ce tipul cel mai elevat de strămoşi lemurieni a dat naştere acestui nou trib, s-a produs un fapt nou care a marcat începutul unei noi epoci: diferenţierea *subită* a strămoşilor etapei vitale următoare din evoluţia fiinţelor umane de pe Urantia.

3. Mamiferele intermediare

62:3.1 (704.6) Către începutul evoluţiei mamiferelor precursoare, doi gemeni, un mascul şi o femelă, s-au născut în coroana unui arbore, în adăpostul unui cuplu al acestor creaturi agile. Ei aveau puţin păr pe corp, ceea ce nu constituia un inconvenient, căci trăiau într-un climat cald şi uniform.

62:3.2 (705.1) Talia lor de adulţi depăşea un metru douăzeci. Ei erau sub toate aspectele mai mari decât părinţii lor, cu picioare mai lungi şi cu braţe mai scurte. Ei aveau la mână degetele mari opozabile aproape perfecte, aproape tot atât de bine adaptate la muncile cele mai variate ca şi degetul mare al oamenilor moderni. Aceştia mergeau în

poziţie verticală, căci picioarele conveneau tot atât de bine mersului ca şi cele ale raselor umane ulterioare.

62:3.3 (705.2) Creierul lor era inferior celui al fiinţelor umane, şi mai mic, dar mult superior celui al strămoşilor lor şi, comparativ, mult mai voluminos. Gemenii au manifestat foarte devreme o inteligenţă superioară şi au fost curând recunoscuţi ca şefi ai întregului trib de mamifere precursoare; ei au instituit realmente o formă primitivă de organizare socială şi de diviziune economică a muncii. Fratele şi sora s-au împreunat şi s-au bucurat curând de societatea a douăzeci şi unu de copii foarte asemănători cu ei înşişi, care aveau toţi peste un metru douăzeci înălţime şi care erau din toate punctele de vedere superiori speciei lor ancestrale. Noul grup a format nucleul mamiferelor intermediare.

62:3.4 (705.3) Când numărul membrilor acestui grup nou şi superior a sporit mult, atunci a izbucnit războiul, un război implacabil contra precursorilor. După încheierea teribilului conflict, nici un individ al rasei ancestrale preexistente a primelor mamifere nu mai rămăsese în viaţă. Urmaşii speciei, mai puţin numeroşi, dar mai puternici şi mai inteligenţi, supravieţuiseră pe seama strămoşilor lor.

62:3.5 (705.4) Ei au devenit atunci teroarea acestei părţi a lumii timp de aproape cincisprezece mii de ani (şase sute de generaţii). Toate marile animale feroce ale vremurilor apuse pieriseră. Marile fiare originare din aceste regiuni nu erau carnivore, iar marile feline, leii şi tigrii, nu invadaseră încă acest ungher deosebit de adăpostit al suprafeţei terestre. Graţie acelui fapt, aceste mamifere intermediare au căpătat curaj şi au subjugat tot sectorul lor de creaţie.

62:3.6 (705.5) Comparate cu specia ancestrală, mamiferele intermediare reprezentau un progres sub toate aspectele. Chiar şi durata potenţială a vieţii lor era mai lungă, atingând douăzeci şi cinci de ani. Un anumit număr de trăsături umane rudimentare a apărut la această specie nouă. În plus faţă de înclinaţiile înnăscute pe care le arătau strămoşii lor, aceste mamifere intermediare erau capabile să îşi exprime dezgustul în anumite situaţii respingătoare. Ele posedau totodată un instinct bine definit de acumulare; îşi făceau provizii de hrană pentru nevoile lor ulterioare şi erau foarte înclinate să strângă pietre rotunde şi netede, precum şi anumite tipuri de pietre rotunde utilizabile ca proiectile defensive şi ofensive.

62:3.7 (705.6) Aceste mamifere intermediare au fost primele care să manifeste o tendinţă netă de a construi, după cum o arată rivalităţile lor în construirea de colibe în coroana arborilor şi în construcţiile subterane străbătute de multe tuneluri; ele au fost prima specie de mamifere care a căutat securitatea atât în adăposturile din copaci, cât şi în cele de sub pământ. Renunţând în mare măsură la arbori ca loc de şedere, ele trăiau pe sol în timpul zilei şi se reîntorceau noaptea ca să doarmă în coroanele arborilor.

62:3.8 (705.7) De-a lungul timpului, sporirea naturală a numărului lor a antrenat în cele din urmă o concurenţă severă pentru hrană şi o rivalitate sexuală care au culminat într-o serie de bătălii interne care au distrus aproape în întregime specia. Luptele au continuat până când nu a mai rămas în viaţă decât un singur grup care număra sub o sută de indivizi. Pacea a domnit din nou; acest unic trib supravieţuitor şi-a reclădit locurile de dormit în coroana arborilor şi şi-a reluat încă o dată cursul normal al unei existenţe semi-paşnice.

62:3.9 (705.8) Cu greu vă puteţi imagina cât de mult s-au apropiat, în mai multe rânduri, strămoşii voştri preumani de autodistrugerea totală. Dacă broasca ancestrală a întregii omeniri ar fi sărit cinci centimetri mai puţin cu un anumit prilej, întregul curs al evoluţiei ar fi fost mult schimbat. Mama lemuriană imediată a speciei mamiferelor precursoare a fost la un pas de la moarte de cel puţin cinci ori până să dea naştere tatălui noului ordin de mamifere superioare. Cea din urmă situaţie extremă a fost atinsă atunci când trăsnetul a lovit copacul în care dormea viitoarea mamă a gemenilor Primate. Ambele mamifere intermediare părinţi au fost serios şocate şi arse grav, iar trei dintre cei şapte copii ai lor au fost omorâţi de această lovitură căzută din cer. Aceste animale în curs de evoluţie erau aproape superstiţioase. Cei doi membri ai cuplului al cărui habitat situat în coroana arborelui fusese trăsnit erau realmente conducătorii grupului cel mai avansat al speciei mamiferelor intermediare. Urmând exemplul lor, mai mult de jumătate din trib, cuprinzând familiile cele mai inteligente, s-a îndepărtat cu circa trei kilometri de acest loc; ei s-au apucat să construiască noi case în coroana copacilor şi noi adăposturi subterane - construcţiile lor temporare în caz de primejdie neaşteptată.
62:3.10 (706.1) Curând după ce şi-a terminat de construit căminul, cuplul acesta, veterani ai atâtor lupte, au devenit cu mândrie tatăl şi mama gemenilor care erau animalele cele mai importante şi cele mai interesante apărute până atunci în această lume. Într-adevăr, primii reprezentanţi ai noii specii de *Primate* erau cei care au constituit etapa vitală următoare a evoluţiei preumane.

62:3.11 (706.2) Concomitent cu naşterea acestor gemeni primate, un alt cuplu - un cuplu deosebit de înapoiat al tribului de mamifere

intermediare al cărui mascul şi femelă erau inferiori atât din punct de vedere fizic, cât şi mental - au dat de asemenea naştere unor gemeni. Aceşti gemeni, un mascul şi o femelă, erau indiferenţi la cuceriri; ei se ocupau numai de găsirea hranei şi, cum nu voiau să mănânce carne, şi-au pierdut orice interes în căutarea prăzilor. Aceşti gemeni întârziaţi au fost întemeietorii triburilor de maimuţe moderne. Urmaşii lor au căutat climatele blânde şi abundenţa de fructe tropicale din regiunile meridionale mai calde; acolo ei s-au înmulţit fără nici o mare schimbare până în ziua de azi, cu excepţia ramurilor care s-au împreunat cu tipurile anterioare de giboni şi de maimuţe, şi care au degenerat în consecinţă.

62:3.12 (706.3) Este deci uşor de văzut că singura înrudire a omului şi a maimuţei rezidă în faptul că ei descind ambii din mamiferele intermediare, trib în cadrul căruia s-a produs naşterea simultană şi segregarea subsecventă a celor două perechi de gemeni: perechea inferioară sortită să zămislească tipurile moderne de maimuţe, de babuini, de cimpanzei şi de gorile; şi perechea superioară destinată să continue linia ascendentă care a dat prin evoluţie omul însuşi.

62:3.13 (706.4) Oamenii moderni şi maimuţele au provenit din acelaşi trib şi din aceiaşi specie, dar nu din aceiaşi părinţi. Strămoşii omului descind din neamul superior al viţei selecţionate a acestui trib mamifer intermediar, în vreme ce maimuţele moderne (cu excepţia anumitor tipuri preexistente de lemuri, de giboni, de maimuţe şi de alte creaturi de acelaşi gen) descind din cuplul inferior al acestui grup mamifer intermediar. Acest cuplu nu a supravieţuit decât ascunzându-se vreme de peste două săptămâni într-o construcţie subterană ce servea ca depozit de hrană în timpul celei din urmă bătălii îndârjite

din tribul lor, şi nemaiieşind afară decât cu mult timp după sfârşitul ostilităţilor.

4. Primatele

62:4.1 (706.5) Să revenim la naşterea gemenilor superiori, un mascul şi o femelă, cei doi membrii conducători ai tribului de mamifere intermediare. Aceşti doi pui de animal aparţineau unui ordin neobişnuit; ei aveau şi mai puţin păr pe corp decât părinţii lor şi, din prima lor tinereţe, ei au stăruit a merge în poziţie verticală. Strămoşii lor învăţaseră întotdeauna să meargă pe membrele lor posterioare, dar aceşti gemeni primate au stat drepţi în mod spontan încă de la început. Ei au atins o înălţime de peste un metru cincizeci, iar capul lor a devenit comparativ mai voluminos decât cel al altor membri ai tribului. Ei au învăţat foarte devreme să comunice unul cu altul cu ajutorul semnelor şi al sunetelor, dar nu au reuşit niciodată să-i facă pe semenii lor să înţeleagă aceste noi simboluri.

62:4.2 (707.1) Când au aveau în jur de patrusprezece ani, ei s-au făcut nevăzuţi din trib şi s-au îndreptat către vest pentru a-şi întemeia familia şi a stabili noua specie de primate. Iar aceste noi creaturi sunt numite pe bună dreptate *Primate,* de vreme ce ele au fost strămoşii animali direcţi şi imediaţi ai familiei umane însăşi.

62:4.3 (707.2) În felul acesta, primatele au ajuns să ocupe o regiune situată pe coasta de vest a peninsulei mesopotamiene care înainta pe atunci în mările din sud, în timp ce triburile strâns înrudite şi mai

puţin inteligente trăiau pe o parte a peninsulei de-a lungul coastei ei orientale.

62:4.4 (707.3) Primatele erau mai umane şi mai puţin animale decât mamiferele intermediare care le-au precedat. Proporţiile scheletului acestei noi specii erau întru totul similare celor ale raselor umane primitive. Tipul uman de mâini şi de picioare era pe deplin dezvoltat, iar aceste creaturi puteau să meargă şi chiar să alerge tot atât de bine ca şi oricare dintre descendenţii lor umani ulteriori. Ele au abandonat aproape complet viaţa din arbori, deşi continuau să recurgă la coroana copacilor ca măsură de securitate pentru timpul nopţii, căci, asemeni strămoşilor lor, ele erau extrem de subjugate de frică. Folosirea sporită a mâinilor lor a contribuit mult la dezvoltarea puterii înnăscute a creierului lor, cu toate că ele nu posedau încă o minte care să poată fi calificată drept umană.

62:4.5 (707.4) Natura emoţională a primatelor se deosebea prea puţin de cea a străbunilor lor, însă ele dădeau dovadă de o tendinţă mai umană în toate predispoziţiile lor. Acestea erau realmente animale splendide şi superioare; ele atingeau maturitatea către zece ani, iar durata vieţii lor naturale era în jur de patruzeci de ani. Aceasta înseamnă că ele ar fi putut trăi patruzeci de ani dacă ar fi avut o moarte naturală, dar, în aceste timpuri îndepărtate, foarte puţine animale mureau de moarte bună, căci lupta pentru viaţă era prea aprigă.

62:4.6 (707.5) Aşadar, după o dezvoltare care acoperea aproape nouă sute de generaţii, adică aproape douăzeci şi unu de mii de ani de la apariţia mamiferelor precursoare, primatele au dat *subit* naştere la două creaturi remarcabile, primele fiinţe cu adevărat umane.

62:4.7 (707.6) Aşa s-a făcut că mamiferele precursoare provenite din tipul nord-american al lemurilor au fost strămoşii mamiferelor intermediare, şi că acestea din urmă au dat la rândul lor naştere primatelor superioare, care au fost strămoşii imediaţi ai rasei umane primitive. Triburile de primate au fost ultima verigă vitală din evoluţia omului, dar, în mai puţin de cinci mii de ani, nu a mai rămas nici măcar o singură primată din aceste triburi extraordinare.

5. Primele fiinţe umane

62:5.1 (707.7) Naşterea primelor două fiinţe umane s-a situat exact cu 993.419 ani înainte de anul 1934 al erei creştine.

62:5.2 (707.8) Aceste două remarcabile creaturi erau veritabile fiinţe umane. Ele aveau la mână un deget mare perfect aşa cum au avut mulţi dintre strămoşii lor, în vreme ce aveau picioare tot atât de bine formate ca şi cele ale raselor umane de astăzi. Aceste fiinţe erau umblătoare şi alergătoare, nu căţărătoare; funcţia de apucare a degetului gros de la picior era absentă, complet absentă.

62:5.3 (708.1) Când primejdia îi mâna către coroana arborilor, ei se căţărau exact cum ar face-o oamenii de astăzi. Ei se căţărau de-a lungul trunchiurilor arborilor ca şi urşii, iar nu ca cimpanzeii sau ca gorilele, care se balansează din ramură în ramură.

62:5.4 (708.2) Aceste prime fiinţe umane (şi descendenţii lor) deveneau pe deplin adulte la doisprezece ani, şi aveau o durată de viaţă potenţială de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani. Multe emoţii noi au apărut de timpuriu la cei doi gemeni umani. Ei încercau

admiraţie atât pentru obiecte, cât şi pentru alte fiinţe, şi dădeau dovadă de o vanitate extremă. Dar progresul cel mai remarcabil din dezvoltarea lor emoţională a fost apariţia subită a unui nou grup de sentimente cu adevărat umane, sentimente de adorare cuprinzând smerenia, respectul, umilinţa şi chiar şi o formă primitivă de recunoştinţă. Frica, asociată cu ignoranţa în privinţa fenomenelor naturale, era pe punctul de a da naştere religiei primitive.

62:5.5 (708.3) Nu s-au manifestat numai aceste sentimente umane, ci şi numeroase alte sentimente şi mai evoluate, care erau de asemenea prezente sub o formă rudimentară. Aceste fiinţe umane primitive aveau o oarecare conştiinţă a milei, a ruşinii şi a oprobriului, şi o conştiinţă foarte acută a dragostei, a urii şi a răzbunării; ele erau totodată susceptibile de a avea sentimente pronunţate de gelozie.

62:5.6 (708.4) Primele două fiinţe umane - gemenii - au fost o mare încercare pentru părinţii lor primate. Ele erau atât de curioase şi atât de aventuroase, încât au fost cât pe ce să-şi piardă viaţa în mai multe rânduri înainte de a împlini vârsta de opt ani. Oricum ar fi, ele erau serios acoperite de cicatrice încă pe când aveau doisprezece ani.

62:5.7 (708.5) Ele au învăţat foarte devreme să comunice verbal. La vârsta de zece ani, elaboraseră un limbaj mai perfecţionat de semne şi de cuvinte comportând aproape cincizeci de idei, şi amelioraseră foarte mult şi lărgiseră tehnicile rudimentare de comunicare ale strămoşilor lor. În ciuda eforturilor lor, ele nu i-au putut învăţa pe părinţii lor decât foarte puţine dintre semnele şi simbolurile lor noi.

62:5.8 (708.6) Către al nouălea an al lor, ele se duseseră într-o bună zi de-a lungul ţărmului şi au avut o discuţie însemnată. Toate inteligenţele celeste staţionate pe Urantia, inclusiv eu însumi, eram

prezente şi observam derularea acestei întâlniri de amiază. În cursul acelei zile memorabile, ei conveniră să trăiască unul cu celălalt şi unul pentru celălalt; şi această înţelegere a fost prima dintr-o serie de acorduri care culminaseră în hotărârea de a fugi de tovarăşii lor animale inferioare şi de a porni către nord, fără a şti bine că astfel aveau să întemeieze rasa umană.

62:5.9 (708.7) Noi eram cu toţii foarte preocupaţi de proiectele acestor doi mici sălbatici, dar eram neputincioşi în a controla munca minţii lor. Noi n-am influenţat arbitrar deciziile lor, nu puteam face asta, dar, în limitele admisibile ale funcţiunilor noastre planetare, noi, Purtătorii Vieţii, în acord cu asociaţii noştri, am conspirat toţi în vederea orientării gemenilor umani către nord, departe de părinţii lor acoperiţi cu păr care trăiau parţial în arbori. Astfel, ca urmare a propriei lor alegeri inteligente, gemenii *au migrat* şi, datorită supravegherii noastre, ei au migrat *către nord,* spre o regiune retrasă, unde scăpaseră de posibilităţile de degradare biologică prin amestecul cu familiile inferioare ale tribului primatelor.

62:5.10 (708.8) Cu puţin înainte de a-şi părăsi pădurea lor natală, ei şi-au pierdut mama în cursul unui atac condus de giboni. Deşi ea nu avea inteligenţa lor, era înzestrată, ca mamifer, cu o afecţiune admirabilă şi de înalt ordin pentru copiii ei, şi şi-a sacrificat cu curaj viaţa în încercarea de a salva minunata pereche. Sacrificiul ei nu a fost în zadar, căci ea a ţinut inamicul la distanţă până ce a sosit tatăl cu întăriri şi a pus invadatorii pe fugă.

62:5.11 (709.1) La puţin după ce tânărul cuplu îi abandonă pe tovarăşii săi pentru a întemeia rasa umană, tatăl lor primat a devenit de neconsolat - inima îi era zdrobită. Refuza să mănânce, chiar şi

atunci când hrana îi era adusă de ceilalţi copiii ai lui. După ce şi-a pierdut strălucitele sale vlăstare, viaţa nu i se mai părea demnă de trăit printre tovarăşii lui obişnuiţi; prin urmare el a plecat să rătăcească prin pădure, unde a fost atacat de gibonii ostili şi a murit sub loviturile lor.

6. Evoluţia minţii umane

62:6.1 (709.2) Noi, Purtătorii Vieţii de pe Urantia, a trăit lunga veghe de aşteptare vigilentă din ziua în care am implantat prima plasmă de viaţă în apele planetei. Apariţia primelor fiinţe realmente volitive şi inteligente ne-a procurat bineînţeles o mare bucurie şi o satisfacţie supremă.

62:6.2 (709.3) Noi nu încetaserăm să urmărim dezvoltarea minţii gemenilor prin observarea operaţiunilor celor şapte spirite-minte adjutante ataşate Urantiei în momentul sosirii noastre pe planetă. În timpul lungii dezvoltări evolutive a vieţii planetare, aceşti neobosiţi slujitori ai minţii observaseră fără încetare propria lor aptitudine crescândă de a intra în contact cu facultăţile cerebrale ale animalelor, facultăţi care se amplificau pe măsură ce creaturile animale progresau.

62:6.3 (709.4) La început, numai *spiritul intuiţiei* putea să acţioneze asupra comportamentului instinctiv şi supus reflexelor vieţii animale elementare. Când tipurile cele mai elevate s-au diferenţiat, *spiritul înţelegerii* a putut atribui acestor creaturi facultatea de a asocia spontan idei. Mai târziu, am văzut operând *spiritul curajului;*

animalele în curs de evoluţie au dobândit realmente o formă rudimentară de conştiinţă protectoare. Ca urmare a apariţiei grupurilor de mamifere, noi am văzut *spiritul cunoaşterii* manifestându-se într-o măsură sporită. Apoi evoluţia mamiferelor superioare a permis funcţionarea *spiritului sfătuirii,* cu creşterea corespondentă a instinctului gregar şi cu începutul unei dezvoltări sociale primitive.

62:6.4 (709.5) Noi observaserăm, cu o atenţie în creştere, serviciul sporit al primilor cinci adjutanţi pe durata întregii evoluţii a mamiferelor precursoare, a mamiferelor intermediare şi a primatelor. Cu toate acestea, ultimii doi adjutanţi, slujitorii superiori ai minţii, nu putuseră niciodată să funcţioneze pe tipul urantian de minte evolutivă.

62:6.5 (709.6) Închipuiţi-vă bucuria noastră atunci când într-o zi - gemenii având aproape zece ani - *spiritul adorării* a intrat pentru prima dată în contact cu gândirea femelei, şi puţin după aceea cu cea a masculului. Noi ştiam că ceva intim legat de mintea umană ajunsese la apogeul său. Cam la un an mai târziu, când ei se hotărâră în cele din urmă, sub imperiul unei gândiri meditative şi al unei deliberări îndelung chibzuite, să fugă din căminul familial şi să se îndrepte către nord, *spiritul înţelepciunii* a început să funcţioneze pe Urantia şi în mintea acestor doi oameni de acum înainte recunoscuţi ca atare.

62:6.6 (709.7) A avut loc imediat un nou ordin de mobilizare al celor şapte spirite-minte adjutante. Noi vibram plini de nădejde; ne dădeam seama că ceasul atât de mult aşteptat se apropia; ştiam că eram în pragul realizării efortului nostru prelungit de a face să se nască prin evoluţie creaturi volitive pe Urantia.

7. Urantia recunoscută ca lume locuită

62:7.1 (709.8) Noi nu am avut mult de aşteptat. La amiază, a doua zi după fuga gemenilor, prima străfulgerare de încercare a semnalelor circuitului universului s-a produs în căminul receptor planetar al Urantiei. Noi eram fireşte cu toţii foarte înfierbântaţi de ideea că era iminent un mare eveniment; însă, dat fiind faptul că Urantia era o staţiune experimentală a vieţii, noi nu aveam nici cea mai mică idee a modului exact în care urma să fim informaţi că viaţa inteligentă era recunoscută pe planetă. Nu am rămas prea multă vreme în aşteptare. A treia zi după fuga gemenilor, şi înainte de plecarea corpului Purtătorilor Vieţii, a sosit arhanghelul Nebadonului însărcinat cu consolidarea circuitelor planetare iniţiale.

62:7.2 (710.1) A fost o zi memorabilă pe Urantia atunci când micul nostru grup s-a reunit în jurul polului planetar de comunicare spaţială şi a primit primul mesaj trimis de Salvington pe circuitul mental nou stabilit al planetei. Dictat de şeful corpului de arhangheli, acest prim mesaj spunea:

62:7.3 (710.2) ”Purtătorilor Vieţii de pe Urantia - Salutări! Transmitem asigurarea că a fost o mare bucurie pe Salvington, pe Edentia şi pe Ierusem când semnalul existenţei, pe Urantia, al unei minţi având demnitate volitivă a fost înregistrat în cartierul general al Nebadonului. Decizia dirijată a gemenilor de a fugi către nord şi de a-i separa pe urmaşii lor de strămoşii lor inferiori a fost înregistrată. Aceasta este prima decizie mentală - a unei minţi de tip uman - de pe

Urantia, şi ea a stabilit automat circuitul de comunicare pe care este transmis acest mesaj iniţial de recunoaştere.”

62:7.4 (710.3) Apoi au sosit, prin acest nou circuit, salutările Preaînalţilor Edentiei, care conţineau instrucţiuni pentru Purtătorii Vieţii rezidenţi, interzicându-ne faptul de a interfera cu modelul vieţii pe care o stabiliseră. Am primit ordinul de a nu interveni în chestiunile progresului uman. Nu trebuie să se deducă că Purtătorii Vieţii interferează arbitrar şi mecanic cu realizarea naturală a planurilor evolutive ale planetei, căci nu facem acest lucru. Însă, până atunci, noi avuseserăm permisiunea de a acţiona asupra spaţiului ambiant şi de a proteja plasma vitală într-un mod special. Iar această supraveghere extraordinară, deşi perfect naturală, este cea care trebuia să ia sfârşit.

62:7.5 (710.4) Abia încetaseră cei Preaînalţi de vorbit, că magnificul mesaj al lui Lucifer, pe atunci suveran al sistemului Sataniei, începu să se facă auzit pe planetă. Atunci, Purtătorii Vieţii au înţeles cuvintele de bun venit de la propriul lor conducător şi au primit permisiunea sa de a se reîntoarce pe Ierusem. Acest mesaj al lui Lucifer conţinea acceptarea oficială a lucrării Purtătorilor Vieţii de pe Urantia şi ne absolvea de orice critică viitoare a oricărora dintre eforturile noastre de a ameliora modelele de viaţă ale Nebadonului, după cum erau ele stabilite în sistemul Sataniei.

62:7.6 (710.5) Aceste mesaje din Salvington, din Edentia şi din Ierusem au marcat oficial sfârşitul supravegherii seculare a planetei de către Purtătorii Vieţii. Noi fuseserăm la datorie multe epoci, asistaţi numai de cele şapte spirite mentale adjutante şi de Controlorii Fizici Principali. Voinţa, puterea de a alege adorarea şi ascensiunea,

apăruse acum în creaturile evolutive ale planetei; noi am înţeles atunci că opera noastră fusese desăvârşită, iar grupul nostru s-a pregătit de plecare. Urantia fiind o lume modificatoare de viaţă, am primit permisiunea de a lăsa în urma noastră doi Purtători ai Vieţii seniori cu doisprezece asistenţi; eu am fost ales ca membru al acestui grup şi, încă de atunci, mă aflu mereu pe Urantia.

62:7.7 (710.6) Exact acum 993.408 mii de ani (înainte de anul 1934 al erei creştine) Urantia a fost recunoscută oficial ca fiind o planetă de habitat uman din universul Nebadonului. Evoluţia biologică atinsese încă o dată nivelele umane de demnitate volitivă; omul apăruse pe planeta 606 a Sataniei.

62:7.8 (710.7) [Garantat de un Purtător al Vieţii din Nebadon rezident pe Urantia]

Cartea Urantia

<< Capitolul 62 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 64 >>

Capitolul 63

Prima familie umană

63:0.1 (711.1) URANTIA a fost înregistrată ca lume locuită atunci când primele două fiinţe umane - gemenii - aveau unsprezece ani şi înainte de a fi devenit părinţii primului născut din a doua generaţie a adevăratelor fiinţe umane. Mesajul arhanghelic trimis de pe Salvington cu această ocazie de recunoaştere planetară oficială, se încheia cu aceste cuvinte:

63:0.2 (711.2) ”Mintea umană a apărut pe a 606-a a Sataniei, iar părinţii acestei noi rase vor fi numiţi *Andon* şi *Fonta.* Toţi arhanghelii se roagă pentru ca aceste creaturi să poată fi rapid dotate cu prezenţa personală a darului spiritului Tatălui Universal.”

63:0.3 (711.3) Andon este numele nebadonian care înseamnă „prima creatură asemănătoare Tatălui şi vădind o sete de perfecţiune umană”.

Fonta înseamnă „prima creatură asemănătoare Fiului şi arătând o sete de perfecţiune umană”. Andon şi Fonta nu au cunoscut aceste nume decât în momentul în care le-au fost atribuite, pe parcursul fuziunii lor cu Ajustorul lor de Gândire. Pe parcursul şederii lor de muritori pe Urantia, ei s-au numit reciproc Sonta-an şi Sonta-en, Sonta-an însemnând „iubit de mamă” şi Sonta-en „iubită de tată”. Ei înşişi şi-au dat aceste nume a căror semnificaţie este o dovadă de respect şi afecţiune pe care le încercau unul pentru celălalt.

1. Andon şi Fonta

63:1.1 (711.4) În numeroase privinţe, Andon şi Fonta au format cuplul de fiinţe umane cel mai remarcabil care a trăit vreodată pe suprafaţa pământului. Aceste două fiinţe minunate, adevăraţii părinţi ai întregii umanităţi au fost, în toate privinţele, superioare descendenţilor lor imediaţi şi radical diferiţi de toţi strămoşii lor atât imediaţi, cât şi îndepărtaţi.

63:1.2 (711.5) Părinţii acestui prim cuplu uman erau, aparent, puţin diferenţiaţi de media tribului lor, cu toate că au făcut parte dintre membrii cei mai inteligenţi ai grupului care a învăţat primul să lanseze pietre şi să folosească săgeţi în lupte. Ei foloseau, de asemenea, obiecte ascuţite din piatră, din silex şi din os.

63:1.3 (711.6) Atunci când încă trăia împreună cu părinţii săi, Andon a fixat cu ajutorul unor tendoane din carnea unor animale o bucată de silex ascuţit la capătul unui băţ şi a folosit cel puţin de douăsprezece ori această armă pentru salvarea vieţii lui şi pe cea a surorii lui care,

la fel de curioasă şi aventuroasă ca şi el, nu îl însoţea mereu în toate explorările sale.

63:1.4 (711.7) Decizia luată de Andon şi Fonta de a părăsi tribul de primate implică o calitate a minţii aflate cu mult deasupra inteligenţei mai grosiere caracteristice atât descendenţilor de mai lor de mai târziu care s-au aplecat până într-acolo încât să se unească cu rubedeniile lor înapoiate din triburile simiene. Însă ei încercau sentimentul vag de a fi ceva mai mult decât nişte animale, căci aveau o personalitate. Acest sentiment era întărit de prezenţa interioară a Ajustorului Gândirii lor.

2. Fuga gemenilor

63:2.1 (712.1) După ce Andon şi Fonta s-au hotărât să fugă către nord, pentru o vreme au fost apăsaţi de fel de fel de temeri, în special de teama de a nu fi pe placul tatălui lor şi al familiei lor imediate. Ei au avut în vedere eventualitatea de a fi asaltaţi de rude ostile şi au recunoscut, de asemenea, posibilitatea de a-şi afla moartea în mâinile membrilor tribului lor, care erau deja invidioşi pe ei. Când au fost mai tineri, gemenii şi-au petrecut cea mai mare parte a timpului unul în tovărăşia celuilalt, şi din acest motiv nu erau prea bine văzuţi de neamurile lor, animale ale tribului de Primate. Faptul de a fi construit în arbori un adăpost separat şi mult superior celorlalte nu a ameliorat poziţia lor în trib.

63:2.2 (712.2) În acest nou cămin din frunzişul copacilor, după ce, într-o noapte, treziţi fiind de o furtună violentă şi stând ei cu teamă

cuprinşi într-o tandră îmbrăţişare, au luat hotărârea fermă şi definitivă de a părăsi habitatul lor tribal şi căminul lor din coroana arborilor.

63:2.3 (712.3) Ei îşi pregătiseră deja un adăpost rudimentar în coroana unui arbore, la o depărtare de jumătate de zi de mers spre nord. Aceasta a fost ascunzătoarea lor secretă şi sigură pentru prima zi pe care şi-au petrecut-o departe de pădurea lor natală. Cu toate că gemenii împărtăşeau frica de moarte a primatelor de a rămâne pe sol pe timp de noapte, ei au pornit spre nord la căderea nopţii. Ca să întreprindă această călătorie noaptea, fie ea şi cu lună plină, le-a trebuit un curaj formidabil, însă ei s-au gândit, cu temei, că era mai puţin probabil să li se observe lipsa şi să fie apoi urmăriţi de rudele şi de membrii tribului lor. Ei au ajuns cu bine, la puţin timp după miezul nopţii, la locul prestabilit dinainte.

63:2.4 (712.4) Pe parcursul călătoriei lor către nord, ei au descoperit un depozit de silex sub cerul liber, conţinând multe pietre ale căror forme erau potrivite pentru diverse întrebuinţări; şi ei şi-au adunat câteva şi pentru viitor. Încercând să cioplească acest silex pentru a-i da o formă mai bine adaptată anumitor nevoi, Andon a descoperit că se produceau scântei, şi a venit ideea de a face foc. Însă această noţiune nu a prins rădăcini în mintea sa în momentul respectiv de vreme ce climatul era încă stabil şi nevoia de foc nu se făcea încă simţită.

63:2.5 (712.5) Însă soarele de toamnă cobora mereu mai jos pe cer, iar nopţile deveneau din ce în ce mai reci, pe măsură ce gemenii înaintau spre nord. Ei se văzuseră deja nevoiţi să se folosească de piei şi blănuri de animale pentru a se încălzi. Înainte să se fi scurs o lună de la părăsirea de către ei a căminului familial Andon i-a dat de

înţeles consoartei sale că el are impresia că poate să facă foc folosindu-se de cremene. Timp de două luni, ei au încercat fără succes să facă foc folosind scânteia produsă prin scăpărarea una de alta a pietrelor de cremene. În fiecare zi cuplul ciocnea pietrele de silex şi se străduia să dea foc unor bucăţi de lemn. În cele din urmă, într-o seară, pe la asfinţit, secretul tehnicii a fost descoperit atunci când Fonta a avut ideea de a se urca într-un copac din preajmă pentru a folosi un cuib de pasăre abandonat. Cuibul era uscat şi foarte inflamabil aşa că a luat foc de la o singură scăpărare, imediat ce a fost atins de o scânteie. Ei au fost atât de surprinşi şi surprinşi de reuşita lor încât aproape că lăsaseră focul să se stingă, dar au reuşit să-l ţină aprins adăugând un combustibil adecvat, şi atunci a început prima căutare după lemne de foc de către părinţii întregii omeniri.

63:2.6 (712.6) Acela a fost unul dintre cele mai fericite momente ale vieţii lor scurte, însă plină de evenimente. Pe toată durata nopţii, ei au stat jos, privind cum arde focul lor, realizând foarte vag că descoperirea lor le permitea să înfrunte clima şi să fie astfel, pentru totdeauna, independenţi de rudele lor animale din ţinuturile sudice. După trei zile de odihnă şi de stat în jurul focului, ei au plecat mai departe.

63:2.7 (712.7) Strămoşii primate ai lui Andon întreţinuseră adesea focuri aprinse de fulgere, însă până atunci nici o creatură terestră nu a posedat o metodă de aprins o flacără la voinţă. Cu toate acestea, a fost nevoie de mult timp pentru ca gemenii să înţeleagă că paiele uscate şi alte materiale sunt la fel de bune pentru aprinderea unui foc ca şi cuiburile păsărilor.

3. Familia lui Andon

63:3.1 (713.1) Trecuseră aproape doi ani de la noaptea în care gemenii îşi părăsiseră căminul când s-a născut primul lor copil. I-au dat numele Sontad; şi Sontad a fost prima creatură născută pe Urantia care a fost învelită în nişte veşminte protectoare după naşterea sa. Acesta a fost începutul rasei umane şi, odată cu această nouă evoluţie, a apărut instinctul de îngrijire cum se cuvine a noilor născuţi, care erau tot mai plăpânzi şi care trebuia să caracterizeze dezvoltarea progresivă a minţii fiinţelor de ordin intelectual, în contrast cu tipurile pur animale.

63:3.2 (713.2) Andon şi Fonta au avut, de toţi, nouăsprezece copii, şi au trăit îndeajuns de mult încât să se vadă înconjuraţi de aproape cincisprezece nepoţi şi şase strănepoţi. Familia locuia în patru adăposturi stâncoase vecine, un fel de caverne, dintre care trei comunicau prin galerii săpate în calcarul moale cu ajutorul uneltelor de silex făcute de copiii lui Andon.

63:3.3 (713.3) Aceşti primi andoniţi dădeau dovadă de un spirit de clan foarte pronunţat; ei vânau în grupuri şi nu se îndepărtau niciodată prea mult de locul în care se stabiliseră. păreau a-şi da seama că formează cu toţii un grup izolat şi unic de fiinţe vii şi că trebuie, prin urmare, să caute să nu se despartă. Acest sentiment de legătură familială intimă provenea, fără îndoială, dintr-o intensificare a ajutorului mental acordat de spiritele adjutante.

63:3.4 (713.4) Andon şi Fonta au trudit neîncetat pentru hrănirea şi creşterea membrilor clanului lor. Ei au trăit până la vârsta de patruzeci şi doi de ani, şi au murit amândoi în timpul unui cutremur, zdrobiţi sub o stâncă care atârna undeva deasupra lor. Cinci dintre copiii lor şi unsprezece dintre strănepoţi au pierit odată cu ei, şi aproape douăzeci dintre urmaşii lor au suferit răniri severe.

63:3.5 (713.5) La moartea părinţilor săi, Sontad, deşi era grav rănit la un picior, a preluat îndată conducerea clanului, ajutat cu iscusinţă de soaţa lui, care era şi cea mai mică dintre surorile lui. Primul lor obiectiv a fost acela de a rostogoli nişte bolovani sub care să-i îngroape bine pe toţi cei care muriseră atunci: părinţi, fraţi, surori şi copii. Nu trebuie acordată o însemnătate exagerată acestui act de înmormântare. Ideile lor despre eventuala supravieţuire după moarte erau foarte vagi şi neclare, căci ele proveneau în mare măsură din viaţa fantastică şi plină de variaţie conţinută în visele lor.

63:3.6 (713.6) Această familie a lui Andon şi Fonta a rămas astfel unită până la a douăzecea generaţie, când lupta pentru hrană şi fricţiunile sociale au dus la începerea dispersării lor.

4. Clanurile Andonite

63:4.1 (713.7) Oamenii primitivi - andoniţii - aveau ochi negrii şi ten măsliniu, aduceau a încrucişare de rasă galbenă şi roşie. Melanina este o substanţă colorantă care se găseşte în epiderma tuturor fiinţelor umane. Este pigmentul originar al epidermei andonice. Prin înfăţişarea generală şi prin culoarea pielii, aceşti primi andoniţi

semănau mai degrabă cu eschimoşii de azi decât cu orice alt tip de fiinţe umane vii. Ei au fost primele creaturi care au folosit blana de animale pentru a se apăra de frig; aveau ceva mai mult păr pe corp decât au umanii din ziua de azi.

63:4.2 (713.8) Viaţa tribală a strămoşilor animale ai acestor oameni primitivi a lăsat să se întrevadă începuturile a numeroase convenţii sociale. Dezvoltarea emoţiilor şi creşterea puterii cerebrale a acestor fiinţe a antrenat o dezvoltare imediată a organizării sociale şi o nouă diviziune a muncii în cadrul clanului. Ei aveau un instinct al imitaţiei extrem de dezvoltat, însă instinctul jocului era doar uşor dezvoltat, iar simţul umorului lipsea aproape în întregime. Omul primitiv zâmbea uneori, însă nu se lăsa niciodată cuprins de un râs viguros. Umorul a reprezentat moştenirea ulterioară a omului de la rasa adamică. Aceste fiinţe umane primitive nu erau nici atât de sensibile la durere, nici atât de sensibile la situaţii neplăcute precum numeroşi muritori apăruţi mai târziu prin evoluţie. Naşterea nu a fost o încercare dureroasă sau chinuitoare pentru Fonta şi pentru progenitura ei.

63:4.3 (714.1) Ei formau un trib minunat. Bărbaţii erau apţi să lupte eroic pentru siguranţa soaţelor şi urmaşilor lor; femeile se devotau cu afecţiune copiilor. Însă patriotismul lor era strict limitat la clanul imediat. Ei erau foarte loiali faţă de familia lor; erau gata să moară, fără ezitare, pentru a-şi apăra copiii, însă nu erau în stare să conceapă ideea de a încerca să facă lumea mai bună pentru nepoţii lor. Altruismul nu se născuse încă în inima omului, deşi toate emoţiile esenţiale naşterii religiei erau deja prezente în aceşti aborigeni de pe Urantia.

63:4.4 (714.2) Aceşti oameni primitivi aveau o afecţiune vie pentru tovarăşilor lor şi aveau, cu siguranţă, o idee reală, deşi rudimentară, asupra prieteniei. Mai târziu a devenit ceva obişnuit ca, în cursul bătăliilor constant reluate cu triburile inferioare să fie văzuţi cum unii dintre aceşti oameni primitivi continuau să lupte cu curaj ajutându-se numai de o singură mână, pe când cu cealaltă încercau să protejeze şi să salveze un tovarăş de luptă rănit. Multe dintre trăsăturile de caracter cele mai nobile şi mai elevate care s-au afirmat pe parcursul evoluţiei ulterioare începeau deja să se contureze deja într-o manieră emoţionantă la aceste popoare primitive.

63:4.5 (714.3) Clanul andonic originar a păstrat o linie de şefi neîntreruptă până la a douăzeci şi şaptea generaţie când, pentru că nu era nici un succesor din descendenţa directă a lui Sontad, doi pretendenţi rivali, membri ai clanului, au intrat în război pentru supremaţie.

63:4.6 (714.4) Înainte de marea dispersare a clanurilor andonice, s-a format un limbaj bine dezvoltat ca urmare a primelor lor eforturi de a comunica între ei. Acest limbaj nu a încetat să se îmbogăţească, şi se făceau aproape zilnic noi adăugiri datorită unor invenţii noi şi unor adaptări la mediu ale acestui popor activ, neobosit şi curios. Acest limbaj a devenit limba vorbită pe Urantia, limba familiei umane primitive până la apariţia ulterioară a raselor de culoare.

63:4.7 (714.5) Odată cu trecerea timpului, clanurile andonice sporeau la număr, şi contactul acestor familii în expansiune a provocat conflicte şi neînţelegeri. Doar două obiective ocupau gândirea acestor popoare: faptul de a vâna pentru a avea hrană şi acela de a lupta

pentru a se răzbuna în urma vreunei nedreptăţi sau a vreunei insulte reale sau presupuse, adresată de vreun trib vecin.

63:4.8 (714.6) Certurile dintre familii au luat amploare, între triburi au izbucnit războaiele şi cele mai bune elemente din grupurile cele mai capabile, şi mai avansate au suferit pierderi serioase. Unele dintre aceste pierderi au fost ireparabile, unele viţe înzestrate cu aptitudinile şi cu inteligenţele cele mai valoroase au fost pierdute pe vecie. Această primă rasă şi civilizaţia ei primitivă au fost ameninţate cu dispariţia de către aceste războaie neîncetate dintre clanuri.

63:4.9 (714.7) Este imposibil să faci ca nişte fiinţe atât de primitive să trăiască mult timp în pace. Omul este descendentul unor animale combative; atunci când nişte oameni lipsiţi de cultură ajung să aibă legături mai apropiate unii cu alţii, ei se irită şi se jignesc reciproc. Purtătorii Vieţii cunosc această tendinţă a creaturilor evolutive, şi în consecinţă iau măsuri pentru divizarea, în cele din urmă, a fiinţelor umane pe cale de dezvoltare cel puţin în trei, şi mai ales în şase, rase distincte şi separate.

5. Dispersare Andoniţilor

63:5.1 (715.1) Primele rase care se trag din Andon nu au pătruns până foarte departe în Asia la început nu au intrat în Africa. Geografia acestor timpuri le orienta către nord, şi aceste popoare au călătorit tot mai spre nord, până când au fost împiedicate de lenta înaintare a celei de a treia glaciaţii.

63:5.2 (715.2) Înainte ca acest imens strat de gheaţă să fi atins Franţa şi Insulele Britanice, descendenţii lui Andon şi ai Fontei înaintaseră spre est prin Europa, şi întemeiaseră peste o mie de localităţi separate de-a lungul marilor fluvii care duceau la Marea Nordului ale cărei ape erau pe vremea aceea calde.

63:5.3 (715.3) Membrii acestor triburi andonice au fost primii locuitori instalaţi pe râurile şi pe fluviile Franţei. Ei au locuit de-a lungul Sommei vreme de zeci de mii de ani. Somma este singurul râu al cărui curs nu a fost modificat de glaciaţii. El curgea către mare în această perioadă, aproape la fel ca astăzi. De aceea, de-a lungul văii acestei ape se găsesc atât de numeroase urme ale descendenţilor lui Andon.

63:5.4 (715.4) Aceşti aborigeni ai Urantiei nu locuiau în arbori, cu toate că păstraseră obiceiul de a se refugia în vârful lor în caz de pericol. Ei rămâneau în general la adăpostul falezelor care atârnau deasupra râurilor şi în grote, fapt care le asigura o bună vedere asupra căilor de acces şi îi ferea de fenomenele naturii. Ei se puteau bucura astfel de comodităţile focurilor lor fără a fi prea mult incomodaţi de fum. Nu erau cu adevărat nişte locuitori ai cavernelor, cu toate că, în cursul epocilor ulterioare gheţarii mai tardivi au înaintat mai departe spre sud, ceea ce i-a făcut pe descendenţii lor să se refugieze în caverne. Ei preferau să îşi aşeze taberele aproape de marginea unei păduri şi pe lângă un râu.

63:5.5 (715.5) Ei au devenit foarte repede remarcabil de pricepuţi în camuflarea lăcaşurilor parţial adăpostite şi au dovedit o mare iscusinţă în construirea bordeielor de piatră în formă de domuri, încăperi care le serveau drept doc de dormit şi în care se băgau

noaptea. Ei închideau intrarea bordeiului lor rostogolind în dreptul ei o piatră mare pe care au adus-o înăuntru întocmai pentru aşa ceva, iar asta mai înainte de a pune definitiv la loc pietrele acoperişului.

63:5.6 (715.6) Andoniţii erau vânători cutezători şi îndemânatici şi, cu excepţia fructelor sălbatice şi ale anumitor arbori, ei se hrăneau exclusiv cu carne. La fel cum Andon a născocit toporul de piatră, descendenţii săi au descoperit de timpuriu năvodul şi harponul şi s-au folosit eficient de ele. În sfârşit, o minte capabilă de a crea unelte funcţiona în deplin acord cu o mână capabilă de a le utiliza. Aceşti primi oameni au devenit foarte iscusiţi în modelarea uneltelor din silex. Ei făceau lungi călătorii în căutarea silexului, la fel cum oamenii de astăzi merg la capătul pământului în căutarea de aur, de platină sau de diamante.

63:5.7 (715.7) În numeroase alte domenii, aceste triburi andonice au dat dovadă de un grad de inteligenţă pe care descendenţii lor care regresau nu l-au atins într-o jumătate de milion de ani, cu toate că au redescoperit, în numeroase rânduri, diverse metode de aprindere a focului.

6. Onagar — primul propovăduitor al adevărului

63:6.1 (715.8) Paralel cu dispersarea tot mai mare a andoniţilor, nivelul cultural şi spiritual al clanurilor a mers înapoi pe parcursul unei perioade de aproape zece mii de ani, până în zilele lui Onagar, care a preluat conducerea acestor triburi, a adus pacea între ele şi,

pentru prima dată, le-a făcut să îl adore pe „Cel care dă Suflu oamenilor şi animalelor”.

63:6.2 (716.1) Filozofia lui Andon a fost cât se poate de confuză; el cu greu putuse scăpa să nu devină un adorator al focului din pricina marelui confort dobândit din clipa descoperirii sale accidentale. Cu toate acestea raţiunea l-a împiedicat să adore focul şi l-a orientat către soare, sursa superioară şi impunătoare a căldurii şi a luminii, însă această sursă era prea îndepărtată, şi aşa că Andon nu a devenit un adorator al soarelui.

63:6.3 (716.2) De la început, andoniţilor le-a fost teamă de fenomenele naturii - trăsnet, fulger, ploaie, ninsoare, grindină şi gheaţă. Însă foamea rămânea mobilul cel mai constant prezent al acestor timpuri primitive şi, cum andoniţii îşi extrăgeau cea mai mare parte a hranei lor din animale, ei s-au consacrat, până la urmă, unei forme de adoraţie a unor animale. Pentru Andon, cele mai mari animale comestibile erau simboluri de putere creativă şi de putere însufleţitoare. Din timp în timp, se stabilise obiceiul de a se desena unele dintre aceste mari animale ca reprezentând obiecte de adoraţie. În perioada de popularitate a vreunui animal, acestuia i se trasa un contur grosolan pe pereţii cavernelor. Mai târziu, pe măsură ce artele au continuat să facă progrese, aceşti zei animale au fost gravaţi pe diferite ornamente.

63:6.4 (716.3) Foarte de timpuriu, popoarele andonice au căpătat obiceiul de a renunţa să mănânce carnea animalului venerat de tribul lor. Pentru a crea o impresie mai puternică asupra spiritului tinerilor, ele au stabilit curând un ceremonial de veneraţie în jurul corpului unuia dintre aceste animale venerate. Mai târziu încă, această

celebrare primitivă s-a transformat la descendenţii lor în ceremonii sacrificiale mai complicate. Aceasta este originea introducerii sacrificiilor în cult. Această idee a fost elaborată de Moise, în ritualul evreu, şi conservată în principiul ei de Apostolul Paul sub forma doctrinei iertării păcatului prin „vărsarea de sânge”.

63:6.5 (716.4) Hrana avea o importanţă supremă în viaţa fiinţelor umane primitive, şi acest fapt este demonstrat de rugăciunea învăţată de aceşti oameni simpli de la Onagar, marele lor învăţător. Iată această rugăciune:

63:6.6 (716.5) ”O Suflare a Vieţii, dă-ne nouă astăzi hrana noastră cea de toate zilele, izbăveşte-ne de blestemul gheţii, salvează-ne de duşmanii noştri din păduri şi primeşte-ne cu îndurare în Marele Dincolo”.

63:6.7 (716.6) Onagar îşi avea cartierul general în Oban, colonie situată pe ţărmul nordic al Mediteranei vechi, în regiunea Mării Caspice actuale. Această localitate era un loc de şedere situat într-un punct în care traseul care ducea din Mesopotamia meridională către nord se întorcea către est. Din Oban, Onagar a trimis învăţători în locurile îndepărtate pentru a răspândi noua sa doctrină, a unei deităţi unice, şi conceptul său legat de viaţa viitoare, pe care a numit-o Marele Transcendent. Aceşti emisari ai lui Onagar au fost cei dintâi misionari din lume; ei au fost, de asemenea, primele fiinţe umane care au gătit carnea, primele care au utilizat focul pentru a pregăti hrana; ele găteau carnea înfigând-o în capătul unor beţe şi, de asemenea, o puneau pe pietre calde; mai târziu, ele au prăjit în foc bucăţi mari, însă descendenţii lor aproape au revenit la folosirea cărnii crude.

63:6.8 (716.7) Onagar s-a născut cu 983.323 de ani înainte de anul 1934 al erei creştine, şi a trăit până la vârsta de şaizeci şi nouă de ani. Povestea acestor înfăptuiri ale acestui maestru gânditor şi şef spiritual al timpurilor care precedă sosirea Prinţului Planetar formează o mărturie pasionantă a organizării acestor popoare primitive într-o adevărată societate. Onagar a instituit un guvern tribal eficient, ceva ce generaţiile succesive nu au mai atins înainte de trecerea mai multor milenii. Până la sosirea Prinţului Planetar, nu a existat niciodată pe pământ o civilizaţie având un atât de înalt grad spiritual. Aceşti oameni simpli aveau o religie reală, deşi primitivă, care a fost apoi pierdută de descendenţii lor a căror rasă a degenerat.

63:6.9 (717.1) Cu toate că Andon şi Fonta au primit amândoi câte un Ajustor al Gândirii ca şi mulţi dintre urmaşii lor, numai începând cu epoca lui Onagar Ajustorii şi îngerii păzitori au venit în mare număr pe Urantia. Această epocă a fost, cu siguranţă, vârsta de aur a omului primitiv.

7. Supravieţuirea lui Andon şi Fonta

63:7.1 (717.2) Andon şi Fonta, admirabilii întemeietori ai rasei umane, au primit recunoaşterea valorii lor în momentul judecării Urantiei, timpul sosirii Prinţului Planetar. Ei s-au ridicat, la vremea respectivă, din regimul lumilor palat cu statutul de cetăţeni ai Ierusemului. Cu toate că nu li s-a permis niciodată să se întoarcă pe Urantia, ei sunt la curent cu istoria rasei pe care au fondat-o. Ei au fost dezamăgiţi de trădarea lui Caligastia şi s-au întristat de eşecul lui

Adam, însă s-au bucurat infinit de mult la vestea că Mihail a ales lumea lor ca scenă a consacrării sale finale.

63:7.2 (717.3) Andon şi Fonta s-au contopit pe Ierusem cu Ajustorul Gândirii lor, aşa cum au făcut-o mai mulţi dintre copiii lor, dintre care şi Sontad, însă majoritatea urmaşilor lor, chiar şi cei imediaţi, nu au atins decât fuziunea cu Spiritul.

63:7.3 (717.4) Puţin după sosirea lor pe Ierusem, Andon şi Fonta au primit de la Suveranul Sistemului permisiunea de a se întoarce pe prima lume palat, pentru a servi acolo în tovărăşia personalităţilor morontiale care primesc pelerinii timpului venind de pe Urantia şi mergând către sferele celeste. Ei au primit i această sarcină pentru o durată nedeterminată. Cu ocazia prezentelor revelaţii, ei au căutat să trimită urări pe Urantia, însă cererea lor a fost în mod înţelept respinsă.

63:7.4 (717.5) Acesta este capitolul cel mai eroic şi cel mai pasionant al întregii istorii a Urantiei, povestea evoluţiei, a luptei pentru viaţă, a morţii şi a supravieţuirii eterne a părinţilor excepţionali ai întregii umanităţi.

63:7.5 (717.6) [Prezentat de un Purtător al Vieţii rezident pe Urantia.]

Cartea Urantia

Capitolul 64

Rasele evolutive de culoare

64:0.1 (718.1) ACEASTA este istoria raselor evolutive de pe Urantia din zilele lui Andon şi Fonta, de acum aproape un milion de ani, trecând prin epoca Prinţului Planetar şi până la sfârşitul erei glaciare.

64:0.2 (718.2) Rasa umană este veche de aproape un milion de ani. Prima jumătate a istoriei sale corespunde, în mare, epocii care a precedat sosirea Prinţului Planetar pe Urantia. A doua jumătate a istoriei omenirii începe în momentul sosirii Prinţului Planetar şi al apariţiei celor şase rase de culoare; ea corespunde, în mare, perioadei în general considerate ca Epoca Pietrei Cioplite.

1. Aborigenii Andonici

64:1.1 (718.3) Oamenii primitivi şi-au făcut apariţia evolutivă pe pământ în urmă cu aproape un milion de ani, şi au fost puşi la o grea încercare. Ei au căutat instinctiv să scape de pericolul vreunei eventuale încrucişări cu triburile simiene inferioare. Însă înaltele ţinuturi aride ale Tibetului, ajungând până la 9.000 de metri, au împiedicat migrările către est. Ei nu puteau nici să se îndrepte către sud sau către vest, căci Marea Mediterana era mult mai vastă decât astăzi şi înspre est se întindea până la Oceanul Indian; atunci când au mers spre nord, ei au întâlnit gheţurile care avansau. Însă chiar şi atunci când migrarea lor ulterioară a fost oprită de gheţuri, şi cu toate că triburile pe măsură ce se dispersau au devenit din ce în ce mai ostile, grupurile cele mai inteligente nu au nutrit câtuşi de puţin ideea de a merge înspre sud şi a trăi în mijlocul rubedeniilor lor păroase ce locuiau în coroana arborilor şi care aveau un nivel intelectual inferior.
64:1.2 (718.4) Multe dintre emoţiile religioase cele mai vechi ale omului, s-au născut din sentimentul său de neputinţă în mediul ambiant închis al acestei situări geografice - munţi la dreapta, apă la stânga şi gheaţă în faţă; însă aceşti andoniţi puşi pe progres nu doreau să se mai întoarcă vreodată în sud la rudele lor inferioare care vieţuiau în arbori.
64:1.3 (718.5) Contrar obiceiurilor neamurilor lor non-umane, andoniţii evitau pădurile. În păduri, omul a degenerat întotdeauna; evoluţia umană nu a progresat decât pe teren deschis şi sub latitudini ridicate. Frigul şi foamea care domneau în ţinuturile deschise stimulează activitatea, inventivitatea şi ingeniozitatea. În timp ce aceste triburi andonice produceau pionierii rasei umane actuale, în

mijlocul grelelor încercări şi privaţiuni din asprele climate nordice, neamurile lor înapoiate se instalau comod în pădurile tropicale meridionale din ţinutul originii lor primitive comune.

64:1.4 (718.6) Aceste evenimente se produc în vremea celei de a treia invazii glaciare, aceea pe care geologii voştri o numesc prima. Primele două au fost mai puţin întinse în Europa septentrională.

64:1.5 (718.7) Pe parcursul celei mai mari părţi a perioadei glaciare Anglia comunica cu Franţa pe calea uscatului, la fel cum ulterior Africa s-a legat de Europa prin puntea terestră a Siciliei. În timpul migrărilor andonice, exista o cale terestră, care trecea prin Europa şi Asia, legând Anglia la vest cu Java la est; însă Australia a fost din nou izolată, ceea ce a accentuat şi mai mult dezvoltarea faunei sale particulare.

64:1.6 (719.1) Acum *950.000* de ani, descendenţii lui Andon şi Fonta au emigrat foarte departe înspre est şi înspre vest. Spre vest, ei au traversat Europa şi au ajuns în Franţa şi în Anglia. La o dată ulterioară, ei au pătruns înspre est până în Java, unde s-au şi descoperit recent oasele lor - cele ale aşa numitului om din Java - şi apoi şi-au urmat drumul până în Tasmania.

64:1.7 (719.2) Grupurile care s-au îndreptat către est au fost mai puţin contaminate de ramurile retrograde, de origine ancestrală, decât cele din est, care s-au amestecat atât de liber cu neamurile lor animale, rămase în urmă. Aceşti indivizi neprogresişti s-au deplasat în sud şi s-au contopit, în curând, cu triburile inferioare. Mai târziu, un număr în creştere al descendenţilor lor înapoiaţi s-au întors spre nord şi s-au unit cu popoarele andonice care se răspândeau rapid. Aceste

uniuni nefericite au făcut inevitabilă degenerarea rasei superioare. Grupurile primitive care menţineau cultul Celui care Dăruieşte Suflarea erau tot mai puţine. Această civilizaţie în zorile ei s-a pomenit ameninţată cu dispariţia.

64:1.8 (719.3) Şi aşa a fost întotdeauna pe Urantia. Civilizaţii foarte promiţătoare au degenerat succesiv şi au sfârşit prin a se stinge din cauza nesocotinţei lor de a permite indivizilor superiori să procreeze în mod liber cu cei inferiori.

2. Popoarele din Foxhall

64:2.1 (719.4) Acum *900.000* de ani, artele lui Andon şi ale Fontei şi cultura lui Onagar erau gata-gata să dispară de pe faţa pământului. Cultura, religia, şi chiar şi cioplirea silexului, se aflau în punctele lor cele mai joase.

64:2.2 (719.5) În această epocă, grupurile corcite inferioare, care veneau din sudul Franţei, au sosit în mare număr în Anglia. Aceste triburi se încrucişaseră într-o aşa mare măsură cu creaturi asemănătoare maimuţelor şi care locuiau în păduri, încât mai erau foarte puţin umane. Ele nu aveau religie, însă prelucrau într-un mod rudimentar silexul şi aveau suficientă inteligenţă pentru a aprinde focul.

64:2.3 (719.6) Ele au fost urmate în Europa de un popor prolific şi întrucâtva superior, ai cărui descendenţi s-au răspândit imediat pe tot cuprinsul continentului, de la gheţurile nordice până la Alpi şi în sud până la Mediterana. Aceste triburi formau aşa numita *rasă heidelberg.*

64:2.4 (719.7) Pe parcursul acestei lungi perioade de decadenţă culturală, popoarele Foxhallului, în Anglia, şi triburile Badonanului, în nord vestul Indiei, au continuat să păstreze unele tradiţii ale lui Andon, precum şi nişte rămăşiţe ale culturii lui Onagar.

64:2.5 (719.8) Popoarele Foxhallului erau cele mai occidentale, şi au reuşit să păstreze esenţialul culturii andonice. Ele au păstrat, de asemenea, cunoştinţele lor în ceea ce priveşte prelucrarea silexului şi le-au transmis descendenţilor lor, îndepărtaţii strămoşi ai eschimoşilor.

64:2.6 (719.9) Cu toate că vestigiile popoarelor Foxhallului au fost ultimele care s-au descoperit în Anglia, aceşti andoniţi au fost în realitate primele fiinţe umane care au trăit în aceste regiuni. În aceea epocă, o punte terestră lega încă Franţa de Anglia; şi cum mai toate primele aşezări ale descendenţilor lui Andon erau situate de-a lungul fluviilor şi coastelor din timpurile vechi, ele se găsesc acum sub apele Canalului Mânecii şi sub cele ale Mării Nordului, cu excepţia a două sau trei care sunt încă la suprafaţă pe coasta engleză.

64:2.7 (720.1) Multe dintre popoarele mai inteligente şi mai evoluate spiritual ale Foxhallului şi-au păstrat superioritatea lor rasială şi au perpetuat obiceiurile lor religioase primitive. Aceste popoare s-au aliat mai târziu cu linii mai recente şi au părăsit Anglia, îndreptându-se spre vest, ca urmare a unei invazii glaciare ulterioare. Ele au supravieţuit sub forma eschimoşilor de astăzi.

3. Triburile din Badonan

64:3.1 (720.2) În afara popoarelor Foxhallului aflate la vest, un alt centru combativ de cultură a persistat în est. Acest grup trăia pe contraforturile înaltelor pământuri din nord-vestul Indiei, printre triburile lui Badonan, un stră-strănepot al lui Andon. Aceste popoare au fost singurele descendente din Andon care nu au practicat niciodată sacrificii umane.

64:3.2 (720.3) Badoniţii din ţinuturile înalte au ocupat un vast platou înconjurat de păduri, străbătut de râuri şi cu vânat din abundenţă. La fel ca unele dintre neamurile lor din Tibet, ei trăiau în adăposturi de piatră rudimentare, în grote aflate pe coastă şi în galerii semisubterane.

64:3.3 (720.4) În timp ce triburile nordului se temeau din ce în ce mai mult de gheaţă, cele care trăiau în apropierea ţării lor de origine erau speriate de apă. Ele au văzut peninsula Mesopotamiei scufundându-se treptat în ocean şi, cu toate că ea s-a înălţat de mai multe ori, tradiţiile acestor rase primitive s-au ridicat în jurul pericolelor mării şi a temerii unei scufundări periodice. Această teamă, adăugată experienţei lor cu inundaţiile fluviale, explică de ce au ales pământurile înalte ca loc de şedere sigur.

64:3.4 (720.5) La estul ţinutului popoarelor lui Badonan, în munţii Siwalik din nordul Indiei, se găsesc fosile care se apropie, mai mult decât oriunde pe pământ, de tipurile de tranziţie dintre om şi diferitele grupuri preumane.

64:3.5 (720.6) Acum *850.000* de ani, triburile evoluate ale lui Badonan au început un război de exterminare contra vecinilor lor inferiori cu tendinţe animale. În mai puţin de o mie de ani, cea mai mare parte a grupurilor animale ale acestor regiuni au fost fie distruse,

fie împinse în pădurile sudului. Această campanie întreprinsă pentru exterminarea fiinţelor inferioare a dus la o uşoară ameliorare în triburile din munţi din epoca respectivă. Descendenţii amestecaţi ai acestei ramuri badonite ameliorate au apărut pe scena de acţiune a lumii ca un popor aparent nou - *rasa Neanderthal.*

4. Rasele din Neanderthal

64:4.1 (720.7) Oamenii din Neanderthal erau nişte luptători excelenţi; ei călătoreau foarte mult. Plecând din ţinuturile înalte din nord vestul Indiei, ei s-au răspândit treptat la est în China şi la vest până în Franţa, şi au coborât chiar şi în Africa de nord. Ei au dominat lumea pe parcursul a aproape o jumătate de milion de ani, până în epoca migrării raselor evolutive de culoare.

64:4.2 (720.8) Acum *800.000* de ani, păşunea era foarte bogată; numeroase specii de cerbi, precum şi elefanţi şi hipopotami cutreierau Europa. Cirezile de vite erau multe; caii şi lupii se întâlneau peste tot. Oamenii din Neanderthal erau mari vânători, iar triburile care trăiau în Franţa au fost primele care au adoptat practica constantă de a-i lăsa pe cei mai buni vânători să îşi aleagă soaţele.

64:4.3 (721.1) Renul le-a fost extrem de util acestor popoare din Neanderthal. Ele s-au servit de el pentru hrană, pentru îmbrăcăminte şi pentru unelte, de vreme ce aveau diverse întrebuinţări pentru coarnele şi oasele sale. Ei erau foarte puţin cultivaţi, însă au adus multe îmbunătăţiri în prelucrarea silexului, şi în care s-au apropiat până aproape de nivelul atins în vremea lui Andon. Ei au reînceput să

folosească mari bucăţi de silex prinse de mânere de lemn pentru a servi ca topoare şi târnăcoape.

64:4.4 (721.2) Acum *750.000* de ani, al patrulea val glaciar înainta direct spre sud. Cu uneltele lor îmbunătăţite, oamenii Neanderthalului au făcut găuri în gheaţa care acoperea râurile nordice, putând astfel să prindă peştii care se ridicau până l aceste deschizături. Triburile s-au retras constant din faţa avansării gheţurilor, a căror invazie cea mai întinsă a avut loc atunci în Europa.

64:4.5 (721.3) În vremurile acelea, gheţarul siberian a atins maximul înaintării lui înspre sud, obligându-i pe oamenii primitivi să se deplaseze în aceeaşi direcţie, către ţinuturile lor de origine. Specia umană se diferenţiase atunci atât de mult încât se redusese foarte mult riscul unei noi încrucişări cu neamurile lor maimuţe care erau incapabile să progreseze.

64:4.6 (721.4) Acum *700.000* de ani, a patra invazie glaciară, cea mai mare care a fost cunoscută în Europa, era pe cale de retragere. Oamenii şi animalele se întorceau în nord; climatul era răcoros şi umed, iar oamenii primitivi au prosperat din nou în Europa şi în Asia occidentală. Pădurile s-au întins treptat înspre nord, pe pământurile pe care gheţurile le acoperiseră atât de recent.

64:4.7 (721.5) Viaţa mamiferelor a fost prea puţin modificată de marea invazie glaciară. Animalele s-au înmulţit pe fâşia îngustă de pământ care se întindea între gheţuri şi Alpi, iar atunci când gheţarii s-au retras, ele s-au răspândit din nou rapid în toată Europa. Pe puntea terestră a Siciliei elefanţii cu colţi drepţi şi rinocerii cu botul lat,

hienele şi leii au venit din Africa, şi aceşti noi veniţi au exterminat în mod virtual pe tigrii cu dinţii-sabie şi pe hipopotami.

64:4.8 (721.6) Acum *650.000* de ani, climatul continua să fie blând. Către jumătatea perioadei interglaciare, el a devenit atât de cald încât Alpii s-au dezbrăcat aproape în întregime de gheaţa şi de zăpezile lor.

64:4.9 (721.7) Acum *600.000* de ani, gheţurile atinseseră punctul extrem al retragerii lor spre nord. După o pauză de câteva mii de ani, ele au reînceput pentru a cincia oară să se deplaseze înspre sud. Vremea s-a modificat puţin pe parcursul a cincizeci de mii de ani. Oamenii şi animalele Europei s-au schimbat puţin; uşoara ariditate a perioadei precedente s-a atenuat, iar gheţarii alpini au coborât foarte jos în văile fluviilor.

64:4.10 (721.8) Acum *550.000* de ani, avansarea gheţarilor a făcut ca oamenii să se îndrepte din nou spre sud. Însă, de această dată, oamenii aveau destul de mult loc pe fâşia larga de pământuri care pătrundea în nord-estul Asiei şi se întindea între pătura de gheaţă şi Marea Neagră, pe atunci o prelungire foarte întinsă a Mediteranei.
64:4.11 (721.9) În epoca celei de-a patra şi a celei de-a cincia invazii glaciare, cultura rudimentară a raselor Neanderthalului a continuat să se răspândească, însă progresul ei era atât de slab, încât se părea într-adevăr că încercarea de a se produce un tip nou şi modificat de viaţă inteligentă pe Urantia era pe punctul de a eşua. Pe parcursul a aproape un sfert de milion de ani, aceste popoare primitive s-au hoinărit, vânând şi bătându-se, perfecţionându-se sporadic în anumite direcţii, însă în ansamblu regresând regulat în comparaţie cu strămoşii lor andoniţi superiori.

64:4.12 (721.10) Pe parcursul acestor vârste de tenebre spirituale, omenirea superstiţioasă a atins nivelele sale de cultură cele mai joase. Religia oamenilor din Neanderthal nu era cu adevărat mai presus de aceea a unei superstiţii ruşinoase. Exista o mare teamă de nori şi, în special, de pâclă şi de ceaţă. O religie primitivă a fricii de forţele naturale s-a dezvoltat treptat în ei, în timp ce venerarea animalelor a pierdut din intensitate, odată cu perfecţionarea uneltelor şi cu abundenţa de vânat, ceea ce permitea acestor popoare să trăiască cu mai puţină îngrijorare din pricina hranei lor. Recompensele sexuale acordate celor mai buni vânători au contribuit în mare măsură la ameliorarea tehnicii vânătorii. Această nouă religie, africii, a condus la încercări de împăcare a forţelor nevăzute ascunse în spatele elementelor naturale şi şi-a atins apoi apogeul cu sacrificiile umane menite să calmeze aceste forţe fizice invizibile şi necunoscute. Această teribilă practică a sacrificiilor umane s-a menţinut la popoarele cele mai înapoiate ale Urantiei până în secolul al douăzecilea al erei noastre.

64:4.13 (722.1) Aceşti primi oameni din Neanderthal cu greu ar putea fi consideraţi adoratori ai soarelui. Ei trăiau mai degrabă cu teama de întuneric, şi se speriau de moarte la lăsarea nopţii. Atunci când luna strălucea cât de cât, ei reuşeau să-şi păstreze sângele rece, însă pe durata nopţilor fără lună erau cuprinşi de panică şi începeau să sacrifice cele mai bune specimene de bărbaţi şi de femei pentru a face luna să strălucească din nou. Ei au învăţat devreme că soarele reapărea ritmic, însă atribuiau întoarcerea lunii doar sacrificiilor membrilor tribului lor. Pe măsură ce rasa progresa, obiectul şi scopul

sacrificiilor se schimba treptat, însă ofranda sacrificiilor umane, ca parte a ceremonialului religios, a supravieţuit mult timp.

5. Originea raselor de culoare

64:5.1 (722.2) Cu *500.000* de ani în urmă, triburile badonite din ţinuturile înalte din nord-vestul Indiei s-au pomenit implicate într-o altă mare luptă rasială. S-a iscat un război necruţător pe o durată de peste o sută de ani, iar la sfârşitul acestei lungi bătălii nu au rămas decât o sută de familii, însă aceşti supravieţuitori erau reprezentanţii cei mai inteligenţi şi cei mai de dorit dintre toţi descendenţii vii, pe atunci, ai lui Andon şi ai Fontei.

64:5.2 (722.3) Un eveniment nou şi straniu s-a produs atunci la badoniţii din ţinuturile înalte. Un bărbat şi o femeie trăind în partea nord estică a acelor regiuni înalte, pe vremea aceea locuite, au început *deodată* să zămislească o familie de copii excepţional de inteligenţi. A fost *familia sangikă,* strămoşii celor şase rase de culoare ale Urantiei.

64:5.3 (722.4) Aceşti copii sangiki, în număr de nouăsprezece, nu aveau doar o inteligenţă superioară celei a contemporanilor lor; pielea lor manifesta dealtfel o tendinţă extraordinară de a lua diferite culori când era expusă la lumina solară. Printre cei nouăsprezece copii, cinci erau roşi, doi portocalii, patru galbeni, doi verzi, patru albaştri şi doi indigo. Aceste culori deveneau tot mai pronunţate odată cu creşterea copiilor, iar când aceşti tineri s-au unit mai târziu cu membrii tribului

lor, toţi urmaşii aveau tendinţa de a lua culoarea pielii părintelui lor sangik.

64:5.4 (722.5) Întrerup acum această relatare cronologică pentru a vă atrage atenţia asupra sosirii Prinţului Planetar, care a avut loc cam prin vremea aceea şi pentru a vă permite să studiaţi separat cele şase rase sangike de pe Urantia.

6. Cele şase rase sangike de pe Urantia

64:6.1 (722.6) Pe o planetă evolutivă obişnuită, cele şase rase evolutive de culoare apar una după alta. Omul roşu se dezvoltă primul şi vreme de epoci el cutreieră lumea, înainte ca următoarele rase colorate să îşi facă apariţia. Apariţia simultană a acelor rase pe Urantia, *şi în sânul unei singure familii,* a fost cu totul excepţională.

64:6.2 (723.1) Apariţia primilor andoniţi pe Urantia fusese, de asemenea, ceva nou în Satania. Pe nici o altă lume a sistemului local, o astfel de rasă de creaturi înzestrate cu voinţă nu a apăruse în avans faţă de rasele evolutive de culoare.

64:6.3 (723.2) 1. *Omul roşu.* Aceste popoare au fost remarcabile specimene ale rasei umane şi, în multe privinţe, superioare lui Andon şi Fontei. Ele au format un grup extrem de inteligent, şi au fost primii copii sangiki care au dezvoltat o civilizaţie şi un guvern tribale. Ei au fost întotdeauna monogami; chiar şi urmaşii lor de sânge amestecat au practicat rareori poligamia.

64:6.4 (723.3) Ei au avut mai târziu dificultăţi serioase şi prelungite cu fraţii lor galbeni în Asia. Au fost ajutaţi de invenţia pe care au

făcut-o foarte devreme a arcului şi a săgeţii, însă au moştenit, din nefericire, foarte mult din tendinţa strămoşilor lor de a se lupta între ei, ceea ce i-a slăbit până într-atâta încât triburile galbene au putut să îi alunge de pe continentul Asiatic.

64:6.5 (723.4) În urmă cu aproximativ optzeci şi cinci de mii de ani, supravieţuitorii relativ puri ai rasei roşii au trecut în masă în America de Nord. Istmul Bering s-a scufundat puţin după aceea, ceea ce i-a izolat complet. Nici un om roşu nu s-a mai întors vreodată în Asia, însă pretutindeni în Siberia, China, Asia Centrală, India şi Europa, ei au lăsat în urmă pe mulţi dintre descendenţii lor amestecaţi cu alte rase colorate.

64:6.6 (723.5) Când oamenii roşii au trecut în America, ei au dus cu ei numeroase învăţături şi tradiţii ale primei lor origini. Strămoşii lor imediaţi fuseseră în legătură cu ultimele activităţi ale cartierului general mondial al Prinţului Planetar. Însă, la puţin timp după ajungerea în Americi, oamenii roşii au început să piardă din vedere aceste învăţături, iar cultura lor intelectuală şi spirituală a suportat un puternic declin. Foarte devreme, aceste popoare au reînceput să se bată atât de feroce între ele încât războaiele tribale au adus cu ele teama de o dispariţie rapidă a acestor rămăşiţe relativ pure ale rasei roşii.

64:6.7 (723.6) Din cauza acestui mare regres, oamenii roşii păreau condamnaţi când, în urmă cu şaizeci şi cinci de mii de ani, a apărut un şef şi eliberator spiritual, Onamonalonton. El a adus o pace temporară printre oamenii roşii americani şi a reînviat cultul lor faţă de „Marele Spirit”. Onamonalonton a trăit până la vârsta de optzeci şi şase de ani şi şi-a menţinut cartierul general în mijlocul marilor seqoia din

California. Numeroşi dintre urmaşii săi au ajuns până în timpurile moderne, la Indienii Picioare Negre.

64:6.8 (723.7) Cu timpul, învăţăturile lui Onamonalonton s-au transformat în nişte tradiţii obscure. Războaiele fraticide au început, şi niciodată de la epoca acestui mare educator încoace, nici un alt şef nu a reuşit să mai stabilească o pace universală între oamenii roşii. Treptat, elementele cele mai inteligente au pierit în luptele dintre triburi; altfel, o mare civilizaţie ar fi putut fi întemeiată pe continentul American de aceşti oameni roşi capabili şi inteligenţi.

64:6.9 (723.8) De la trecerea lor din China în America, oamenii roşii nordici nu au intrat niciodată în contact cu alte influenţe mondiale (cu excepţia eschimoşilor) înainte de a fi descoperiţi mai târziu de oamenii albi. Este întru-totul regretabil că oamenii roşii au ratat aproape în întregime şansa lor de a fi regeneraţi printr-un amestec ulterior de sânge Adamic. Aşa cum se prezentau lucrurile, omul roşu nu putea să îl conducă pe omul alb şi nici nu putea să îl servească de bună voie. În astfel de împrejurări, dacă cele două rase nu se contopesc, una sau cealaltă este condamnată.

64:6.10 (723.9) 2. *Omul portocaliu.* Această rasă a fost esenţialmente caracterizată de o nevoie presantă de a construi, de a construi orice, chiar şi faptul de a strânge mari grămezi de pietre, fie şi numai pentru a vedea care trib le face grămada cea mai înaltă. Cu toate că nu erau un popor progresist, oamenii portocalii au profitat mult de şcolile Prinţului, şi au trimis acolo delegaţi pentru a se instrui.

64:6.11 (724.1) Rasa portocalie a fost prima care a urmat linia ţărmului Mediteranei spre sud, în direcţia Africii, atunci când această mare s-a retras către vest. Însă ei nu s-au asigurat niciodată de puncte

de instalare favorabile în Africa, şi au fost exterminaţi cu prilejul sosirii ulterioare a rasei verzi.

64:6.12 (724.2) Cu mult înainte de sfârşitul său, acest popor a pierdut o mare parte din bazele sale spirituale şi culturale; el a cunoscut în acelaşi timp o mare renaştere a unei vieţii mai elevate datorită înţeleptelor indicaţii ale marelui gânditor al acestei rase nefericite, Poshunta, care le-a slujit în epoca în care cartierul său general se găsea în Armagedon, în urmă cu aproape trei sute de mii de ani.

64:6.13 (724.3) Ultima mare bătălie dintre oamenii portocalii şi oamenii verzi a fost dată în regiunea de jos a Văii Nilului, în Egipt. Acest război prelungit a durat aproape o sută de ani şi, atunci când a încetat, puţini reprezentanţi ai rasei portocalii au supravieţuit; rămăşiţele disparate ale acestui popor au fost absorbite de oamenii verzi, apoi de oamenii indigo sosiţi mai târziu, însă omul portocaliu a încetat să mai existe ca rasă din urmă cu aproximativ o sută de mii de ani.

64:6.14 (724.4) 3. *Omul galben.* Triburile galbene primitive au fost primele care au abandonat vânătoarea şi au întemeiat comunităţi stabile, dezvoltând o viaţă familială fondată pe agricultură. Ele erau doar puţin inferioare oamenilor roşii din punct de vedere intelectual, însă social şi colectiv ele s-au dovedit superioare tuturor celorlalte popoare sangike în promovarea unei civilizaţii rasiale. Deoarece diferitele triburi au dezvoltat un spirit fratern şi au învăţat să trăiască împreună într-o pace relativă, ele au fost capabile să gonească rasa roşie dinaintea lor pe măsură ce se răspândeau în Asia.

64:6.15 (724.5) Ele s-au îndepărtat mult de influenţa centrului spiritual al lumii, şi s-au afundat într-o mare întunecime ca urmare a

apostaziei lui Caligastia; cu toate acestea, ele au cunoscut o epocă strălucitoare în urmă cu aproximativ o sută de mii de ani, atunci când Singlangton a preluat conducerea acestor triburi şi a proclamat cultul „Adevărului Unic”.

64:6.16 (724.6) Numărul relativ mare de supravieţuitori ai rasei galbene se datorează spiritului pacifist care domnea între triburile lor. Din epoca Singlangtonului până în timpurile Chinei moderne, naţiunile de rasă galbenă au rămas printre cele mai paşnice de pe Urantia. Această rasă a primit mai târziu o moştenire redusă, dar puternică, de linii adamice importate.

64:6.17 (724.7) 4. *Oamenii verzi.* Rasa verde a fost unul dintre grupurile de oameni primitivi cei mai puţin capabili, şi a fost şi mai slăbită de foarte multe migraţii în diferite direcţii. Înainte de risipirea lor, aceste triburi au cunoscut o mare renaştere culturală sub conducerea lui Fantad, în urmă cu aproximativ trei sute cincizeci de mii de ani.

64:6.18 (724.8) Rasa verde s-a scindat în trei diviziuni majore: triburile din nord au fost subjugate, aservite şi absorbite de rasa galbenă şi de cea albastră. Grupul oriental s-a amestecat cu popoarele Indiei din această epocă, şi unele rămăşiţe rămân încă printre aceste popoare. Populaţia meridională a pătruns în Africa, unde le-a exterminat pe rubedeniile lor portocalii, aproape la fel de inferioare ca şi ea.

64:6.19 (724.9) În multe privinţe ambele grupuri aveau aproape forţe egale în această luptă, din moment ce fiecare poseda linii ale ordinului giganţilor. Mulţi dintre şefii lor aveau o talie cuprinsă între doi metri patruzeci şi doi metri şaptezeci. Aceste specii gigante de

oameni verzi au fost practic limitate la naţiunea meridională sau egipteană.
64:6.20 (725.1) Supravieţuitorii victorioşi ai rasei verzi au fost, mai târziu, absorbiţi de rasa indigo, ultimul dintre popoarele de culoare care s-a dezvoltat şi a emigrat din centrul originar sangik de dispersare a raselor.

64:6.21 (725.2) 5. *Omul albastru.* Oamenii albaştri au fost un mare popor. Ei au inventat devreme suliţa şi au elaborat, mai târziu, rudimentele multora dintre artele civilizaţiei moderne. Omul albastru avea puterea cerebrală a omului roşu asociată cu sufletul şi cu sentimentele oamenilor galbeni. Descendenţii lui Adam îl preferau pe acesta înaintea supravieţuitorilor tuturor celorlalte rase colorate.
64:6.22 (725.3) Primi oameni albaştri au fost atenţi şi sensibili la convingerile insuflate de către instructorilor statului major al Prinţului Caligastia. De asemenea, au fost aruncaţi într-o mare confuzie când trădarea conducătorilor a denaturat, mai târziu, aceste învăţături. La fel ca şi celelalte rase primitive, ei nu şi-au revenit niciodată complet după tumultul provocat de trădarea lui Caligastia şi nu au depăşit niciodată în întregime tendinţa lor înnăscută de a se lupta între ei.
64:6.23 (725.4) La aproximativ cinci sute de ani după căderea lui Caligastia a avut loc o mare renaştere culturală şi religioasă de un tip primitiv - însă nu mai puţin reală şi benefică. Orlandof a devenit un mare învăţător al rasei albastre, şi a condus numeroase triburi la venerarea adevăratului Dumnezeu sub numele de „Şef Suprem”. A fost cel mai mare progres realizat de oamenii albaştri până în perioada ulterioară în care aportul de sânge Adamic i-a regenerat puternic.

64:6.24 (725.5) Explorările şi cercetările efectuate în Europa în ceea ce priveşte epoca pietrei cioplite, ele au constat în mare parte în dezgroparea de unelte, de oseminte şi de obiecte decorative ale acestor străvechi oameni albaştri, căci ei au rămas în Europa până la o dată recentă. Ceea ce voi numiţi *rasele albe* de pe Urantia reprezintă descendenţii oamenilor albaştri modificaţi mai întâi printr-un uşor amestec cu galbenii şi roşii, apoi puternic regeneraţi de asimilarea celei mai mari părţi a rasei violete.

64:6.25 (725.6) 6. *Rasa indigo.* În timp ce toţi oamenii roşi au fost cei mai avansaţi dintre toate popoarele sangike, oamenii negrii au fost cel mai puţin înclinaţi spre progres. Ei au fost ultimii care au emigrat din lăcaşurile lor din ţinuturile înalte. Ei au ajuns în Africa, au pus stăpânire pe continent şi de atunci au rămas mereu acolo, cu excepţia celor care au fost luaţi cu forţa, din vreme în vreme, pentru a deveni sclavi.

64:6.26 (725.7) Izolate în Africa, popoarele indigo, la fel ca şi oamenii roşi, nu au profitat deloc, sau prea puţin, de înnobilarea rasială care ar fi putut fi dobândită printr-un aport de linii Adamice. Singură în Africa, rasa indigo a făcut puţine progrese până în zilele lui Orvonon, când ea a cunoscut o mare deşteptare spirituală. Oamenii indigo au uitat mai târziu aproape în întregime de „Dumnezeul Dumnezeilor” proclamat de Orvonon, însă nu au pierdut niciodată dorinţa de a adora Necunoscutul; cel puţin ei au menţinut o formă de cult care s-a stins doar de câteva milenii.

64:6.27 (725.8) În ciuda înapoierii lor, popoarele indigo au exact acelaşi statut în faţa puterilor celeste ca oricare altă rasă terestră.

64:6.28 (725.9) Acestea au fost epoci de lupte violente între diversele rase însă, în apropierea cartierului general al Prinţului Planetar, grupurile cele mai luminate şi cele mai recent instruite au trăit împreună într-o armonie relativă, cu toate că nu fusese încă înfăptuită nici o mare cucerire culturală a raselor mondiale până în momentul în care acest regim a fost serios zguduit de izbucnirea rebeliunii lui Lucifer.

64:6.29 (726.1) Toate aceste diferite popoare au cunoscut din timp în timp renaşteri culturale şi spirituale. Mansant a fost un mare învăţător al epocii care a urmat aceleia a Prinţului Planetar. Însă noi îi menţionăm numai pe conducătorii şi pe învăţătorii reprezentativi, a căror influenţă a marcat şi a inspirat considerabil o rasă întreagă. Cu trecerea timpului, numeroşi învăţători mai puţin importanţi au apărut în diferite regiuni; în ansamblu, influenţa lor salutară a contribuit mult la împiedicarea unei căderi complete a civilizaţiei culturale, îndeosebi pe parcursul îndelungatei şi întunecatei perioade dintre rebeliunea lui Caligastia şi sosirea lui Adam.

64:6.30 (726.2) Există numeroase motive, valabile şi suficiente, pentru a face să evolueze fie trei, fie şase rase colorate pe lumile spaţiului. Deşi poate că muritorii Urantiei nu sunt încă în poziţia de a aprecia pe deplin toate aceste motive, noi le atragem atenţia asupra următoarelor puncte:

64:6.31 (726.3) 1. Varietatea este indispensabilă pentru a permite o largă funcţionare a selecţiei naturale, a supravieţuirii diferenţiale a liniilor superioare.

64:6.32 (726.4) 2. Se obţin rase mai bune şi mai puternice prin încrucişarea a diverse popoare atunci când aceste diferite rase sunt purtătoarele unor factori ereditari superiori. Rasele Urantiei au beneficiat încă de la început de o astfel de fuziune, dacă un popor astfel amalgamat a putut fi apoi efectiv regenerat de un profund amestec cu rasa adamică superioară. Orice încercare de a executa o astfel de experienţă pe Urantia în condiţiile rasiale actuale ar fi absolut dezastruoasă.

64:6.33 (726.5) 3. Diversificarea raselor favorizează o competiţie sănătoasă.

64:6.34 (726.6) 4. Diferenţele de statut între rase şi grupuri, în interiorul fiecărei rase, sunt esenţiale dezvoltării toleranţei şi altruismului umane.

64:6.35 (726.7) 5. Omogenitatea rasei umane nu este de dorit înainte ca popoarele unei lumi în evoluţie să fi atins nivele relativ elevate de dezvoltare spirituală.

7. Dispersarea raselor de culoare

64:7.1 (726.8) Când descendenţii de culoare ai familiei sangike au început să se înmulţească şi să caute posibilităţi de expansiune în teritoriile vecine, a cincia invazie glaciară, a treia după calculele geologilor, avansase mult în deplasarea ei sudică către Europa şi Asia. La originea lor, rasele colorate primitive au fost teribil de încercate de

rigorile şi de privaţiunile erei glaciare. Acest gheţar a acoperit o porţiune atât de întinsă a Asiei, încât calea migrărilor către Asia orientală a fost întreruptă vreme de mii de ani. Atâta timp cât Marea Mediterana nu s-a retras ca urmare a înălţării Arabiei, le-a fost imposibil să ajungă Africa.

64:7.2 (726.9) Aşa s-a făcut că pentru aproape o sută de mii de ani popoarele sangike s-au răspândit în jurul munţilor lor şi s-au amestecat, mai mult sau mai puţin, în ciuda antipatiilor specifice, însă naturale, care s-au manifestat de la început între diferitele rase.

64:7.3 (726.10) Între epoca Prinţului Planetar şi cea a lui Adam, India a devenit domeniul populaţiei celei mai cosmopolite care a existat vreodată pe faţa pământului. Însă a fost un caz nefericit că acest amestec a conţinut atât de multe elemente ale rasei verzi, portocali şi indigo. Aceste popoare sangike secundare găseau existenţa mai uşoară sau mai agreabilă în ţinuturile din sud, şi multe dintre ele au migrat mai târziu în Africa. Popoarele sangike primare, rasele superioare, au evitat tropicele; oamenii roşii s-au îndreptat spre nord-est către Asia, urmaţi îndeaproape de oamenii galbeni, în timp ce rasa albastră avansa către nord-vest intrând în Europa.

64:7.4 (727.1) Înaintând în urma gheţurilor în retragere, oamenii roşii au început foarte devreme să emigreze către nord-est, au înconjurat regiunile înalte ale Indiei şi au ocupat toată partea nord-estică a Asiei. Ei au fost urmaţi îndeaproape de triburile galbene, care i-au alungat apoi din Asia în America de Nord.

64:7.5 (727.2) Când rămăşiţele relativ pure ale rasei roşii au abandonat Asia, ele au format unsprezece triburi, cu ceva mai mult de şapte mii de bărbaţi, femei şi copii. Aceste triburi erau însoţite de trei

mici grupuri de origine mixtă, din care cel mai mare cuprindea un amestec de rase portocalie şi albastră. Aceste trei grupuri nu s-au înfrăţit niciodată total cu oamenii roşii, şi s-au mutat, curând după aceea, înspre sud, către Mexic şi America Centrală, unde li s-a alăturat mai târziu un mic grup de galbeni şi de roşii amestecaţi. Aceste elemente s-au căsătorit toate între ele şi au întemeiat o nouă rasă, amalgamată, mult mai puţin înclinată spre a se război decât oamenii roşii de rasă pură. În decurs de cinci mii de ani, acest sânge amestecat s-a scindat în trei grupuri care au stabilit civilizaţiile Mexicului, respectiv ale Americii Centrale şi ale Americii de Sud. Ramura sud-americană a primit o uşoară infuzie din sângele lui Adam.

64:7.6 (727.3) Într-o oarecare măsură, oamenii primitivi galbeni şi roşii s-au amestecat în Asia. Descendenţii acestei împreunări s-au deplasat către est şi de-a lungul litoralului meridional. Până la urmă, ei au fost alungaţi pe peninsulele şi pe insulele mării din apropiere de către rasa galbenă care se înmulţea rapid. Ei sunt la originea oamenilor bruni de astăzi.

64:7.7 (727.4) Rasa galbenă a continuat să ocupe regiunile centrale ale Asiei orientale. Printre cele şase rase de culoare, aceasta este cea care a supravieţuit în cel mai mare număr. Oamenii galbeni s-au antrenaţi, din timp în timp, în războaie rasiale, dar nu au purtat războaie de exterminare interminabile şi implacabile aşa cum s-a întâmplat între oamenii roşii, verzi şi portocalii. Aceste trei rase s-au distrus virtual în întregime unele pe altele, înainte de a fi, în cele din urmă, aproape anihilate de duşmanii lor aparţinând altor rase.

64:7.8 (727.5) Cea de a cincia perioadă glaciară din Europa nu s-a întins prea departe către sud. Calea migrărilor către nord-vest a rămas deci parţial deschisă acestor popoare sangike. Când gheţurile au început să se retragă, oamenii albaştri, însoţiţi de alte câteva mici grupuri rasiale, au migrat către vest, de-a lungul vechilor trasee ale triburilor andonice. Ei au invadat Europa în valuri succesive, şi au ocupat cea mai mare parte a continentului.

64:7.9 (727.6) În Europa, ei i-au întâlnit în curând descendenţii neanderthalieni ai strămoşului lor primitiv comun, Andon. Aceşti europeni neanderthalieni, mai vechi, au fost îndepărtaţi de gheţari înspre sud şi înspre est, şi se găseau astfel în poziţia de a înfrunta şi a absorbi pe neamurile lor invadatoare din triburile sangike.

64:7.10 (727.7) La început, triburile sangike erau, în general, mai inteligente decât descendenţii degeneraţi ai oamenilor andonici primitivi din câmpii şi le erau superioare în multe privinţe. Încrucişarea acestor triburi sangike cu popoarele din Neanderthal a ameliorat imediat rasa mai veche. Iar această infuzie de sânge sangik, mai ales din partea oamenilor albaştri, a fost lucrul care a produs la popoarele din Neanderthal acea ameliorare marcantă care s-a manifestat de valurile succesive ale triburilor, din ce în ce mai inteligente, care s-au răspândit în Europa venind dinspre est.

64:7.11 (727.8) În cursul perioadei interglaciare următoare, această nouă rasă a Neanderthaului s-a extins din Anglia până în India. Ceea ce a mai rămas din rasa albastră s-a oprit în vechea peninsulă Persică şi se amestecă cu alte felurite elemente, în principal galbene. Amestecul care a rezultat, înnobilat apoi puţin de rasa violetă a lui Adam, a supravieţuit sub forma triburilor nomade de arabi moderni.

64:7.12 (728.1) Toate eforturile de a identifica strămoşii sangiki ai popoarelor moderne trebuie să ţină seama de ameliorarea ulterioară a liniilor rasiale prin amestecul subsecvent al sângelui adamic.

64:7.13 (728.2) Rasele superioare au căutat climatele nordice sau temperate, în timp ce rasele portocalii, verzi şi indigo au gravitat succesiv către Africa peste puntea terestră, recent înălţată, care separa de Oceanul Indian Marea Mediterana, aflată în retragere spre vest.

64:7.14 (728.3) Ultimele popoare sangike care au emigrat din centrul de origine al raselor lor au fost oamenii indigo. Aproape de epoca în care omul verde extermina rasa portocalie în Egipt şi, totodată, făcând astfel, se slăbea şi pe sine, un mare exod negru a început către sud, de-a lungul coastei Palestinei. Mai târziu, când aceste popoare indigo, de o mare vigoare fizică, au invadat Egiptul, ele i-au eliminat total pe oamenii verzi prin forţa numărului lor. Aceste rase indigo au absorbit rămăşiţele rasei portocalii şi o mare parte a rasei verzi, astfel încât anumite triburi indigo au fost considerabil îmbogăţite de această amalgamare rasială.

64:7.15 (728.4) Se pare astfel că Egiptul a fost dominat, mai întâi, de omul portocaliu, apoi de omul verde, apoi de omul indigo (negru), şi mai târziu de o rasă metisă, formată din oameni indigo şi albaştri, precum şi din oameni verzi modificaţi. Însă mult timp înainte de sosirea lui Adam, oamenii albaştri din Europa şi rasele amestecate ale Arabiei au îndepărtat rasa indigo din Egipt, departe către sudul continentului African.

64:7.16 (728.5) Către sfârşitul migrărilor sangike, rasele portocalii şi verzi au dispărut, omul roşu ocupând America de Nord, omul galben Asia Centrală, omul albastru Europa şi rasa indigo gravitând către

Africa. India este populată de un amestec de rase sangike secundare, iar omul brun, încrucişare a roşului şi galbenului, deţine insulele situate în largul coastei asiatice. O rasă amestecată, dotată cu un potenţial mai degrabă superior, ocupă pământurile înalte ale Americii de Sud. Andoniţii cei mai puri trăiesc în regiunile arctice ale Europei, în Islanda, în Groenlanda şi în nord-estul Americii de Nord.

64:7.17 (728.6) În cursul perioadelor de maximă înaintare a gheţurilor, triburile andonice cele mai occidentale au fost foarte aproape de a fi împinse în mare. Ele au trăit mulţi ani pe o fâşie foarte îngustă de pământ din sud, în locul în care se găseşte Anglia în prezent. Iar amintirea tradiţională a acestor avansări glaciare repetate a fost cea care i-a îndemnat să se îndrepte către mare atunci când a şasea şi ultima perioadă glaciară a survenit în cele din urmă. Aceşti oameni au fost primii aventurieri ai mării. Ei au construit bărci şi au plecat în căutarea pământurilor noi cu speranţa că s-ar putea elibera de terifiantele invazii glaciare. Unii dintre ei au ajuns în Islanda, alţii în Groenlanda, însă marea majoritate au murit de foame şi de sete în plină mare.

64:7.18 (728.7) În urmă cu aproape optzeci de mii de ani, la scurt timp după pătrunderea oamenilor roşii în America prin nord-vest, gerul mărilor nordice şi avansarea câmpurilor de gheaţă locale în Groenlanda i-au constrâns pe aceşti descendenţi eschimoşi ai aborigenilor Urantiei să caute un pământ mai bun, un nou cămin. Întreprinderea lor a fost încununată de succes; ei au traversat în siguranţă istmurile strâmte care separau pe atunci Groenlanda de masele continentale din nord-estul Americii de Nord. Ei au ajuns pe continent la aproape douăzeci şi una de secole după sosirea oamenilor

roşii în Alaska. Mai târziu, câteva elemente metise ale oamenilor albaştri au călătorit către vest şi s-au amestecat cu eschimoşii cei mai recenţi, şi această uniune a fost destul de benefică pentru triburile de eschimoşi.

64:7.19 (728.8) În urmă cu aproximativ cinci mii de ani, un trib amerindian a întâlnit, din întâmplare, un grup eschimos izolat pe ţărmurile sud-estice ale Golfului Hudson. Celor două triburi le-a fost greu să comunice unul cu celălalt, însă s-au încheiat curând căsătorii între ele, şi aceşti eschimoşi au fost în cele din urmă absorbiţi de oamenii roşii mai numeroşi. Este singurul contact pe care oamenii roşii din America de Nord l-au avut cu o altă rasă umană, până acum o mie de ani, când albii au debarcat din întâmplare, pentru prima dată, pe coasta atlantică a Americii de Nord.

64:7.20 (729.1) Luptele acestor epoci primitive au purtat pecetea curajului, a bravurii, şi chiar şi a eroismului. Noi regretăm cu toţii că numeroase trăsături de caracter pozitive ale primilor voştri strămoşi au fost pierdute pentru rasele mai recente. Deşi apreciem valoarea numeroaselor rafinamente ale civilizaţiei în progres, nouă ne este dor de regretăm totuşi absenţa magnificei hotărâri şi a superbului devotament ale primilor voştri strămoşi, calităţi care ating adesea grandoarea şi sublimul.

64:7.21 (729.2) [Prezentat de un Purtător al Vieţii rezident pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 64 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 66 >>

Capitolul 65

Supracontrolul evoluţiei

65:0.1 (730.1) VIAŢA materială evolutivă de bază - viaţa prementală - este formulată de Controlorii Fizici Principali şi transmisă prin intermediul celor Şapte Spirite Maestru în conjuncţie cu serviciile active ale Purtătorilor Vieţii împuterniciţi. Ca urmare a funcţionării coordonate a acestei triple activităţi creatoare, se dezvoltă o capacitate fizică organică pentru funcţionarea minţii - mecanisme materiale destinate să reacţioneze inteligent la stimulii mediului extern şi, ulterior, la stimulii interni proveniţi din mintea însăşi a organismelor.

65:0.2 (730.2) Există deci trei nivele distincte de producere şi de evoluţie a vieţii:

65:0.3 (730.3) 1. Domeniul fizico-energetic - producerea capacităţii mentale.

65:0.4 (730.4) 2. Serviciul minţii spiritelor adjutante - intervenind asupra capacităţii spiritului.

65:0.5 (730.5) 3. Înzestrarea spirituală a minţii muritoare - culminând cu acordarea de Ajustori ai Gândirii.

65:0.6 (730.6) Nivelele de neînvăţat de reacţie maşinală a organismului la mediu sunt domeniile controlorilor fizici. Spiritele mentale adjutante activează şi acordează mintea de tip adaptabil sau neautomat şi care poate fi învăţată - aceste mecanisme de reacţie a organismelor capabile să înveţe prin experienţă. La fel cum spiritele adjutante manipulează potenţialele minţii, tot astfel Purtătorii Vieţii exercită un control discreţionar considerabil asupra aspectelor ambiante ale proceselor evolutive până în momentul în care apare voinţa umană, aptitudinea de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a putea alege să îl adore.

65:0.7 (730.7) Cea care condiţionează cursul evoluţiei organice pe lumile locuite este funcţionarea integrată a Purtătorilor Vieţii, a controlorilor fizici şi a spiritelor adjutante. De aceea evoluţia - pe Urantia sau în orice altă parte - este întotdeauna intenţională, şi niciodată accidentală.

1. Funcţiile Purtătorilor Vieţii

65:1.1 (730.8) Purtătorii Vieţii sunt dotaţi cu potenţiale de metamorfozare a personalităţii pe care foarte puţine ordine de creaturi le posedă. Aceşti Fii ai universului local sunt capabili să opereze în trei faze diferite ale existenţei. Ei îşi împlinesc în general ţelurile în

calitate de Fii ale fazei medii, ceea ce reprezintă starea lor originară. Însă un Purtător al Vieţii în acest stadiu de existenţă nu ar putea acţiona în domeniile electrochimice, ca transformator de energii fizice şi de particule materiale în unităţi de existenţe vii.

65:1.2 (730.9) Purtătorii Vieţii sunt capabili să funcţioneze şi funcţionează efectiv pe următoarele trei nivele:

65:1.3 (730.10) 1. Nivelul fizic al electrochimiei.

65:1.4 (730.11) 2. Faza mediană obişnuită a existenţei cvasi-morontiale.

65:1.5 (730.12) 3. Nivelul semispiritual avansat.

65:1.6 (731.1) Când Purtătorii Vieţii sunt pregătiţi să se angajeze în implantarea de viaţă şi au ales locurile nimerite pentru întreprinderea lor, ei convoacă comisia arhanghelică de transmutare a Purtătorilor Vieţii. Acest grup este format din zece ordine de personalităţi diverse, incluzându-i şi pe controlorii fizici şi pe asociaţii lor. Iar el este prezidat de şeful arhanghelilor care acţionează în această calitate prin mandatul lui Gabriel şi cu permisiunea Celor Îmbătrâniţi de Zile. Când aceste fiinţe sunt cum se cuvine puse în circuit, ele pot efectua asupra Purtătorilor Vieţii modificări de o astfel de natură încât le vor permite să opereze imediat pe nivelul fizic al electrochimiei.

65:1.7 (731.2) După ce modelele de viaţă au fost formulate şi organizaţiile materiale au fost pe deplin completate, forţele supramateriale implicate în propagarea vieţii devin imediat active şi viaţa începe să existe. Purtătorii Vieţii sunt atunci, imediat, retrimişi în starea mediană normală a existenţei lor de personalităţi, stare în care ei pot manipula elementele vii şi manevra organismele în

evoluţie, chiar dacă sunt lipsiţi de orice capacitate de a organiza, de a crea noi modele de materie vie.

65:1.8 (731.3) După ce evoluţia organică a urmat un anumit curs, şi liberul arbitru de tip uman a apărut în organismele evolutive cele mai elevate, Purtătorii Vieţii trebuie fie să părăsească planeta, fie să facă legământ de renunţare; în acest sens, ei trebuie să îşi ia angajamentul că se vor abţine în viitor de orice încercare de a influenţa cursul evoluţiei organice. Când aceste legăminte sunt făcute de bună voie de Purtătorii Vieţii care aleg să rămână pe planetă pentru a-i sfătui în viitor pe cei care vor fi însărcinaţi cu protejarea creaturilor volitive nou evoluate, se face apel la o comisie din doisprezece membri, prezidată de şeful Stelelor de Seară, acţionând prin autoritatea Suveranului Sistemului şi cu permisiunea lui Gabriel. Purtătorii Vieţii sunt atunci imediat transmutaţi în a treia lor fază de existenţă a personalităţii, nivelul semispiritual de fiinţă. Iar eu am activat pe Urantia în această a treia fază de existenţă încă din vremea lui Andon şi a Fontei.

65:1.9 (731.4) Noi ne bucurăm anticipat de momentul în care universul va fi ancorat în lumină şi viaţă, precum şi de un posibil al patrulea stadiu al existenţei în care noi vom fi total spirituali, însă tehnica prin care am putea atinge această stare de dorit şi superioară nu ne-a fost niciodată revelată.

2. Panorama evoluţiei

65:2.1 (731.5) Istoria ascensiunii omului, de la starea de algă marină până la dominaţia creaţiei terestre, reprezintă cu adevărat o epopee de lupte biologice şi de supravieţuire mentală. Strămoşii primordiali ai omului au fost, literalmente, două plante de pe fundul oceanului depuse în golfurile, în lagunele calde şi relativ stagnante ale vastului litoral al anticelor mări interioare, chiar aceste ape în care Purtătorii Vieţii au stabilit cele trei implantări ale vieţii independente pe Urantia.

65:2.2 (731.6) Printre tipurile primitive de plante marine care au participat la schimbările istorice rezultând în organisme care se apropie de limita vieţii animale, foarte puţine specii mai există şi astăzi. Bureţii sunt supravieţuitorii unuia dintre aceste tipuri intermediare primitive, aceste organisme prin care s-a făcut trecerea *treptată* de la vegetal la animal. Aceste prime forme tranzitorii nu erau identice cu bureţii moderni, însă erau foarte asemănătoare; erau adevărate organisme intermediare, nici vegetale, nici animale, care au dus, în cele din urmă, la dezvoltarea unor forme de viaţă cu adevărat animale.

65:2.3 (732.1) Bacteriile, simple organisme vegetale de o natură foarte primitivă, s-au schimbat foarte puţin de la începuturile vieţii încoace. Ele chiar vădesc un anumit grad de regres în comportamentul lor parazitar. Multe dintre ciuperci reprezintă, de asemenea, o mişcare retrogradă a evoluţiei prin faptul că aceste plante au pierdut aptitudinea de a produce clorofilă şi au devenit mai mult sau mai puţin parazitare. Majoritatea bacteriilor provocatoare de boli şi corpurile lor auxiliare, viruşii, aparţin în realitate acestui grup de ciuperci deviate şi parazitare. În cursul epocilor scurse de atunci,

întregul imens regn al vieţii vegetale a evoluat din aceiaşi strămoşi din care descind şi bacteriile.

65:2.4 (732.2) În curând şi *subit,* a apărut tipul protozoar mai elevat al vieţii animale. Din aceste timpuri foarte îndepărtate, amiba, reprezentând însuşi tipul organismului animal monocelular, s-a perpetuat aproape fără nici modificare. Ea zburdă astăzi aproape tot aşa cum o făcea atunci când reprezenta cea mai recentă şi mai mare realizare a evoluţiei vieţii. Această creatură microscopică şi rubedeniile ei protozoare sunt pentru regnul animal ceea ce bacteriile sunt pentru regnul vegetal; ele reprezintă supravieţuirea primelor etape evolutive de diferenţiere a vieţii şi totodată *un eşec în dezvoltarea lor ulterioară.*

65:2.5 (732.3) Animalele monocelulare de tip primitiv nu întârzie să se asocieze în colonii, mai întâi pe planul familiei volvocaceelor şi imediat, conform liniilor hidrei şi ale meduzei. Mai târziu, au apărut prin evoluţie steaua-de-mare, crinoidele, aricii de mare, holoturile, miriapodele, insectele, păianjenii, crustaceele, precum şi grupurile foarte apropiate de râme şi de lipitori, urmate curând de moluşte - stridiile, caracatiţele şi melcii. Au apărut şi au pierit sute şi sute de specii; le menţionăm doar pe acelea care au supravieţuit interminabilei lupte. Aceste specimene neînclinate spre progres, precum şi familia peştilor apărută mai târziu, reprezintă astăzi tipuri staţionare de animale primitive şi inferioare, ramuri ale arborelui vieţii care nu reuşesc să progreseze.

65:2.6 (732.4) Scena era astfel pregătită pentru apariţia primelor animale vertebrate, peştii. Din această familie de peşti s-au ivit două modificări excepţionale, broasca şi salamandra. Broasca a fost cea

care a inaugurat în viaţa animală seria diferenţierilor progresive care au culminat, în cele din urmă, în om.

65:2.7 (732.5) Broasca este unul din cei mai vechi supravieţuitori dintre strămoşii rasei umane, însă ea nu reuşeşte să progreseze, iar aspectul ei de astăzi nu s-a schimbat mai deloc din acele timpuri trecute. Dintre rasele de la începuturile vieţii, broasca este unica specie ancestrală care trăieşte încă pe suprafaţa pământului. Dintre strămoşii rasei umane, toate speciile intermediare între broască şi eschimos au dispărut acum.

65:2.8 (732.6) Broaştele au dat naştere reptilelor, o mare familie animală, virtual stinsă, dar care înainte de a dispărea a fost la originea întregii familii de păsări şi a numeroaselor ordine de mamifere.

65:2.9 (732.7) Cel mai mare salt izolat din întreaga evoluţie preumană a fost probabil făcut atunci când o reptilă a devenit pasăre. Tipurile de păsări de astăzi descind toate din enorme reptile din timpuri preistorice.

65:2.10 (732.8) Regnul reptilelor care descind din familia broaştelor este reprezentată astăzi de următoarele patru ramuri: două neaflate în progres, şerpii şi şopârlele, precum şi rubedeniile lor, crocodilii şi broaştele ţestoase; una parţial în progres, familia păsărilor; a patra reprezintă vechile mamifere şi linia descinzând direct până la specia umană. Cu toate că reptilele din trecut au dispărut de mult, masivitatea lor a găsit un ecou în elefant şi în mastodont, în timp ce formele lor particulare s-au perpetuat în cangurii săritori.

65:2.11 (733.1) Pe Urantia, au apărut doar paisprezece regnuri, peştii formându-l pe ultimul şi nici o clasă nouă nu s-a dezvoltat din păsări

şi mamifere.

65:2.12 (733.2) Dintr-un un mic şi agil dinozaur reptilian cu obiceiuri carnivore însă dotat cu un creier relativ mare, au izvorât subit mamiferele placentare. Ele s-au dezvoltat rapid şi pe multe căi diferite. Nu numai că ele au dat naştere unor varietăţi comune moderne, însă ele au evoluat, de asemenea, către tipuri marine cum ar fi balenele şi focile, precum şi către navigatorii aerieni, precum familia liliecilor.

65:2.13 (733.3) Omul a evoluat, deci, pornind de la mamiferele superioare derivate în principal din *implantarea occidentală* de viaţă efectuată în vechile mări adăpostite de orientare est-vest. *Grupul oriental şi grupul central* de organisme vii au progresat favorabil la început către nivelele preumane ale existenţei animale. Pe măsura trecerii epocilor, focarul oriental de amplasare a vieţii s-a dovedit incapabil să atingă un nivel satisfăcător al statutului preuman de inteligenţă, trecând prin pierderi atât de repetate şi de iremediabile ale tipurilor mai elevate ale plasmei sale germinative, încât a fost definitiv privat de puterea de a reabilita potenţialele umane.

65:2.14 (733.4) Cum calitatea capacităţii mentale care se dezvolta era foarte net inferioară în grupul oriental aceleia din celelalte două grupuri, Purtătorii Vieţii, cu asentimentul superiorilor lor, au manipulat mediul ambiant astfel încât să circumscrie şi mai mult liniile preumane inferioare ale vieţii evolutive. După toate aparenţe, eliminarea acestor grupe inferioare de creaturi a fost accidentală; în realitate însă, ea a fost pe deplin intenţională.

65:2.15 (733.5) La o dată ulterioară de desfăşurare evolutivă a inteligenţei, strămoşii lemurieni ai speciei umane erau mult mai

avansaţi în America de Nord şi în celelalte regiuni; de aceea, ei au fost făcuţi să migreze din aria de implantare a vieţii occidentale, trecând peste puntea terestră a Beringului şi în josul coastei vest a sud-estului Asiei, unde au continuat să evolueze şi au beneficiat de adăugarea anumitor linii ale grupului central al vieţii. Omul a evoluat astfel pe baza anumitor linii vitale din centru-est, dar în regiunile centrale şi apropiate de orient.

65:2.16 (733.6) În felul acesta a evoluat viaţa implantată pe Urantia până în era glaciară, epocă în care omul însuşi a apărut pentru prima dată şi şi-a început cariera sa planetară plină de peripeţii. Apariţia omului primitiv pe pământ, în cursul epocii glaciare, nu a fost fortuită; ea a decurs după un plan. Rigorile şi severitatea climatică ale erei glaciare erau perfect adaptate scopului urmărit: încurajarea producerii unui tip robust de fiinţă umană, dotat cu o prodigioasă aptitudine de a supravieţui.

3. Întreţinerea evoluţiei

65:3.1 (733.7) Cu greu ar fi posibil să se explice minţii umane de astăzi multe dintre evenimente bizare şi aparent groteşti ale progresului evolutive primitive. În ciuda aparenţei lor stranii, toate aceste evoluţii de fiinţe vii au urmat un plan prestabilit, însă noi nu avem dreptul să intervenim arbitrar în dezvoltarea modelelor vieţii de îndată ce ele au început să funcţioneze.

65:3.2 (733.8) Purtătorii Vieţii pot utiliza toate resursele naturale posibile şi se pot folosi de toate circumstanţele fortuite susceptibile de

a grăbi progresul evolutiv al experimentului asupra vieţii, însă nu ne este permis să intervenim mecanic în evoluţia vegetală sau animală, nici să manipulăm arbitrar cursul său şi orientarea sa.

65:3.3 (733.9) Voi aţi fost înştiinţaţi cum muritorii de pe Urantia s-au dezvoltat prin evoluţia unei broaşte primitive, şi că această linie ascendentă purtată în potenţialul unei singure broaşte abia a scăpat cândva de la distrugerea totală. Însă nu trebuie să deducem de aici că evoluţia umanităţii ar fi fost oprită printr-un accident în acest moment critic. Tot atunci, noi observam şi întreţineam mai puţin de o mie de linii de viaţă mutante, diferite şi foarte îndepărtate unele de altele care ar fi putut fi dirijate către diverse modele de dezvoltare preumană. Broasca ancestrală în chestiune reprezenta a treia noastră selecţie, primele două linii pierind în ciuda tuturor eforturilor noastre de a le conserva.

65:3.4 (734.1) Nici chiar şi pierderea lui Andon şi a Fontei înainte ca ei să fi lăsat un urmaş, nu ar fi putut să împiedice evoluţia umană, deşi ar fi putut să o întârzie. După apariţia lui Andon şi a Fontei, şi înainte ca potenţialele de mutaţie umane ale vieţii animale să fie epuizate, s-au dezvoltat nu mai puţin de şapte mii de linii favorabile care ar fi putut să atingă anumite tipuri umane de dezvoltare. În rest, numeroase dintre aceste linii bune au fost asimilate mai târziu de diferitele ramuri ale speciei umane pe cale de expansiune.

65:3.5 (734.2) Cu mult timp înaintea ca Fiicele şi Fiii Materiali, elevatorii biologici, să sosească pe o planetă, potenţialele umane ale speciei animale evolutive au fost epuizate. Acest stadiu biologic al vieţii animale este dezvăluit Purtătorilor Vieţii prin a treia fază a mobilizării spiritelor adjutante. Acest fenomen s-a produs automat în

acelaşi timp în care întreaga viaţă animală şi-a epuizat capacitatea sa de a da naştere unor potenţiale mutante de indivizi preumani.

65:3.6 (734.3) Pe Urantia, omenirea trebuie să rezolve problemele sale de dezvoltare muritoare cu ajutorul potenţialurilor umane pe care le posedă - nici o rasă nouă nu va mai evolua în viitor pe baza unor surse preumane. Însă acest fapt nu îndepărtează deloc posibilitatea de a atinge nivele mult mai elevate de dezvoltare umane, întreţinând inteligent potenţialele evolutive care există încă în rasele muritoare. Ceea ce noi, Purtătorii Vieţii, facem pentru a conserva şi promova liniile de viaţă până la apariţia voinţei umane, omul trebuie să o facă pentru el însuşi după acest eveniment, când noi ne-am retras din orice participare activă la evoluţie. Într-un mod general, destinul evolutiv al omului este pus în propriile sale mâini şi inteligenţa ştiinţifică trebuie, mai devreme sau mai târziu, să înlocuiască funcţionarea haotică a unei selecţii naturale necontrolate şi a unei supravieţuiri supuse hazardului.

65:3.7 (734.4) În ceea ce priveşte întreţinerea evoluţiei, trebuie să subliniem că dacă vi se întâmplă într-un viitor îndepărtat să fiţi ataşaţi unui corp de Purtători ai Vieţii, veţi avea ample şi numeroase ocazii de a prezenta sugestii şi de a duce tot felul de ameliorări posibile planurilor şi tehnicilor de conduită şi de transplantare a vieţii. Fiţi răbdători! Dacă aveţi idei bune, dacă imaginaţia voastră este fertilă în metode mai bune de administrare pentru orice parte a domeniilor universale veţi avea, cu siguranţă, ocazia de a le prezenta asociaţilor şi colegilor voştri administratori în epocile viitoare.

4. Aventura Urantiei

65:4.1 (734.5) Nu pierdeţi din vedere faptul că Urantia ne-a fost oferită ca lume pentru a experimenta viaţa. Noi am făcut pe această planetă a şaizecea încercare de a modifica şi ameliora, dacă este posibil, adaptarea la Satania a tipurilor de viaţă ale Nebadonului, şi este recunoscut faptul că noi am realizat numeroase schimbări benefice în modelele de viaţă standard. Pentru a fi mai precişi, noi am elaborat pe Urantia şi am demonstrat într-un mod satisfăcător, cel puţin douăzeci şi opt de particularităţi de modificare ale vieţii, care vor fi utile întregului Nebadon în toate timpurile viitoare.

65:4.2 (735.1) Însă niciodată, pe nici o lume, stabilirea vieţii nu este experimentală în sensul de a încerca ceva necunoscut şi neverificat. Evoluţia vieţii este o tehnică întotdeauna progresivă, diferenţială şi variabilă, însă niciodată nu este folosită orbeşte, fără control, nefiind nici total experimentală, în sensul accidental.

65:4.3 (735.2) Numeroase trăsături ale vieţii umane dovedesc din plin că fenomenul existenţei muritoare a fost conceput în mod inteligent, că evoluţia organică nu este un simplu accident cosmic. Când o celulă vie este rănită, ea este capabilă să emane anumite substanţe chimice care au puterea de a stimula şi activa celulele normale vecine astfel încât acestea să înceapă imediat să secrete alte substanţe care facilitează procesul de vindecare a rănii; în acelaşi timp, aceste celule normale intacte încep să prolifereze - încep să

lucreze pentru a crea noi celule înlocuind celulele similare distruse de accident.

65:4.4 (735.3) Această acţiune şi această reacţie chimică, în legătură cu vindecarea rănilor şi reproducerea celulelor reprezintă alegerea făcută de Purtătorii Vieţii a unei formule îmbrăţişând mai mult de o sută de mii de faze şi trăsături de reacţii chimice şi de repercusiuni biologice posibile. Mai mult de o jumătate de milion de experienţe specifice au fost efectuate de Purtătorii Vieţii în laboratoarele lor înainte ca ei să se oprească definitiv la această formulă de experimentare a vieţii pe Urantia.

65:4.5 (735.4) Când savanţii de pe Urantia vor cunoaşte mai mult despre aceste substanţe chimice curative ei vor putea să vindece rănile în mod mai eficient. Indirect, ei vor şti mai bine să controleze anumite maladii grave.

65:4.6 (735.5) De la stabilirea vieţii pe Urantia, Purtătorii Vieţii au ameliorat această tehnică curativă din moment ce ea fusese introdusă pe o altă lume a Sataniei. Ea îngăduie o mai mare uşurare de durere, şi exercită un mai bun control asupra capacităţii de proliferare a celulelor normale asociate.

65:4.7 (735.6) Au existat numeroase particularităţi unice în experienţa vieţii Urantiei, însă cele două episoade, cele mai remarcabile, au fost apariţia rasei andonice înaintea evoluţiei celor şase popoare de culoare şi apariţia ulterioară şi simultană a mutanţilor sangiki în sânul unei singure familii. Urantia este prima lume de pe Satania unde cele şase rase de culoare au provenit din aceeaşi familie umană. Ele apar de obicei în linii diversificate ca urmare a unor mutaţii independente în interiorul speciei animale preumane şi apar

de obicei pe pământ câte una o dată şi succesiv, pe parcursul unor lungi perioade, începând cu omul roşu şi trecând mai apoi prin diversele culori, terminându-se la indigo.

65:4.8 (735.7) O altă mare variaţie de procedură a fost sosirea tardivă a Prinţului Planetar. În general, acest prinţ apare pe planetă cam prin momentul în care se dezvoltă voinţa, şi dacă acest plan ar fi fost urmat, Caligastia ar fi putut să vină pe Urantia atunci când Andon şi Fonta erau încă în viaţă, în loc să sosească aproape cu cinci sute de mii de ani mai târziu, odată cu apariţia celor şase rase sangike.

65:4.9 (735.8) Pe o lume locuită obişnuită, un Prinţ Planetar ar fi fost acordat la cererea Purtătorilor Vieţii de la apariţia lui Andon şi a Fontei, sau la puţin timp după aceea. Însă, cum Urantia a fost desemnată ca planetă de modificare a vieţii, printr-un acord prealabil, s-a stabilit că melchizedekii observatori, în număr de doisprezece, au fost trimişi în calitate de consilieri pe lângă Purtătorii Vieţii şi ca supraveghetori ai planetei până la sosirea ulterioară a Prinţului Planetar. Aceşti melchizedeki au sosit în momentul în care Andon şi Fonta au luat deciziile care le-au permis acestor Ajustori ai Gândirii să locuiască în mintea lor umană.

65:4.10 (736.1) Eforturile făcute pe Urantia de către Purtătorii Vieţii pentru a ameliora modelele vieţii Sataniei au avut în mod necesar ca efect producerea a numeroase forme de viaţă tranzitorii aparent inutile. Însă câştigurile care au decurs deja sunt suficiente pentru a justifica modificările proprii Urantiei ale tipurilor de viaţă standard.

65:4.11 (736.2) Era în intenţia noastră de a produce de la început o manifestare a voinţei în viaţa evolutivă a Urantiei şi chiar am reuşit asta. De obicei voinţa nu se iveşte înainte ca rasele de culoare să fi

existat vreme îndelungată. Ea apare în general mai întâi la tipurile superioare de oameni roşii. Lumea voastră este singura planetă a Sataniei în care tipul uman de voinţă a apărut într-o rasă anterioară raselor de culoare.

65:4.12 (736.3) Însă în efortul de a ajunge la această conjugare şi asociere a factorilor ereditari care conduce, în cele din urmă la strămoşii mamifere ai rasei umane, noi ne-am găsit în faţa necesităţii de a permite punerea în aplicare a sute, chiar mii de alte combinaţii şi asocieri de factori de ereditate aparent inutile. Privirile voastre vor percepe, cu siguranţă, numeroase din aceste subproduse stranii ale eforturilor noastre când veţi scruta trecutul planetei şi veţi înţelege perfect cât de dilematice trebuie să fie unele dintre aceste lucruri din punctul de vedere limitat al oamenilor.

5. Vicisitudinile evoluţiei vieţii

65:5.1 (736.4) A fost o sursă de regrete pentru noi, Purtătorii Vieţii, faptul că toate eforturile noastre de a modifica viaţa inteligentă pe Urantia au fost în parte stingherite de tragicele devieri care ne-au scăpat de sub control: trădarea lui Caligastia şi greşeala adamică.

65:5.2 (736.5) Însă, în toată această aventură biologică, cea mai mare dezamăgire a noastră a fost reîntoarcerea, la o scară la fel de vastă şi la fel de neaşteptată, a anumitor vieţi vegetale primitive la nivele preclorofiliene de bacterii parazitare. Acest eveniment în evoluţia vieţii plantelor a provocat numeroase boli dezolante la mamiferele superioare, şi mai ales la specia umană, cea mai vulnerabilă. Când ne-

am pomenit în faţa acestei situaţii jalnice, nu am acordat o prea mare importanţă acestor dificultăţi, căci ştiam că aportul ulterior al plasmei vitale Adamice a întărit suficient de tare puterile de rezistenţă ale rasei amestecate rezultante încât să fie imunizată practic contra tuturor bolilor provocate de acest tip de organism vegetal. Însă speranţele noastre au fost spulberate de greşeala adamică.

65:5.3 (736.6) Universul universurilor, inclusiv mica lume numită Urantia, nu este organizat numai pentru a fi adaptat la convenienţele noastre sau pentru a primi aprobarea noastră şi, încă şi mai puţin, pentru a răspunde la capriciile noastre sau pentru a satisface curiozitatea noastră. Fără îndoială, fiinţele înţelepte şi atotputernice care sunt răspunzătoare de dirijarea universului ştiu exact ceea ce fac; le convine deci Purtătorilor Vieţii şi este important pentru gânditorii muritori, să participe printr-o aşteptare răbdătoare şi printr-o cooperare sinceră la guvernarea înţelepciunii, la domnia puterii şi la mersul progresului.

65:5.4 (736.7) Desigur, există anumite compensări la grelele încercări, cum ar fi manifestarea lui Mihail pe Urantia. Însă independent de toate aceste consideraţii, supraveghetorii celeşti cei mai recenţi ai planetei voastre îşi exprimă toată încrederea în triumful ultim al evoluţiei rasiale umane şi în justificarea finală a planurilor noastre şi a modelelor noastre de viaţă originare.

6. Tehnicile evolutive ale vieţii

65:6.1 (737.1) Este imposibil să se determine cu precizie şi simultan poziţia exactă şi viteza unui obiect în mişcare; orice încercare de a măsura vreuna antrenează inevitabil o modificare a celeilalte. Omul muritor se găseşte în faţa aceluiaşi gen de paradox atunci când face analiza chimică a protoplasmei. Chimistul poate determina compoziţia chimică a protoplasmei *moarte,* însă nu poate percepe nici organizarea fizică, nici funcţionarea dinamică a protoplasmei. Savantul se va apropia întotdeauna mai aproape de secretele vieţii, însă nu le va descoperi niciodată, şi asta numai şi numai pentru că trebuie ca mai întâi să ucidă protoplasma să o poată analiza. Protoplasma moartă are aceeaşi greutate ca şi protoplasma vie, însă nu este aceeaşi.

65:6.2 (737.2) Există în fiinţele vii o înzestrare originară de adaptare . În fiecare structură vegetală sau animală *vie,* în fiecare organism *viu* material sau spiritual există o dorinţă nestăvilită de a atinge o tot mai mare perfecţiune de ajustare la mediul ambiant, de adaptare a organismului şi de realizare a vieţii crescute. Aceste eforturi interminabile ale tuturor creaturilor vii dovedesc existenţa unei căutări înnăscute a perfecţiunii.

65:6.3 (737.3) Etapa cea mai importantă a evoluţiei vegetale a fost dezvoltarea aptitudinii de a produce clorofilă, iar a doua ca importanţă a fost transformarea evolutivă a sporului într-o sămânţă complexă. Ca agent reproducător, sporul este foarte eficient, însă îi lipsesc posibilitatea de variaţie şi versatilitatea inerente seminţei.

65:6.4 (737.4) Unul dintre episoadele cele mai complexe şi mai utile ale evoluţiei tipurilor superioare de animale a constat în dezvoltarea aptitudinii fierului din celulele sângelui în circulaţie de a juca dublul

rol de transportator de oxigen şi de eliminator al gazului carbonic. Iar această realizare a celulelor roşii din sânge arată cum organismele în evoluţie pot adapta acţiunile lor la variaţiile şi schimbările mediului ambiant. Animalele superioare, inclusiv omul, îşi oxigenează ţesuturile datorită acţiunii fierului conţinut în celulele roşii ale sângelui, fier care transportă oxigenul către celulele vii şi elimină, la fel de eficient, gazul carbonic. Dar şi alte metale pot fi făcute să acţioneze în acelaşi scop. Alte două specii folosesc pentru această funcţiune metalul şi vanadiumul.

65:6.5 (737.5) Continuarea acestor ajustări biologice este ilustrată prin evoluţia dentiţiei la mamiferele superioare de pe Urantia. Strămoşii îndepărtaţi ai omului au avut până la treizeci şi şase de dinţi, apoi a început o ajustare adaptativă către treizeci şi doi de dinţi ai omului primitiv şi ai neamurilor lui apropiate. Actualmente, specia umană tinde, în mod lent, să nu mai aibă decât douăzeci şi opt de dinţi. Procesul evolutiv este încă în progres, în mod activ şi adaptiv, pe această planetă.

65:6.6 (737.6) Însă numeroase ajustări aparent misterioase ale organismelor vii sunt pur chimice, întru totul fizice. În orice clipă, peste 15.000.000 de reacţii chimice între secreţiile hormonale a doisprezece glande endocrine sunt susceptibile să se producă în fluxul sanguin al unei fiinţe umane.

65:6.7 (737.7) Formele inferioare ale vieţii vegetale reacţionează total la mediul ambiant fizic, chimic şi electric. Pe măsură ce se ridică pe scara vieţii, ajutoarele date minţii de către cele şapte spirite adjutante intră în acţiune unul câte unul şi mintea începe, din ce în ce mai mult, să se ajusteze, să creeze, să coordoneze şi să domine.

Aptitudinea animalelor de a se adapta la aer, la apă şi la pământ nu este un dar supranatural, ci o ajustare suprafizică.

65:6.8 (738.1) Fizica şi chimia singure nu pot explica cum a evoluat fiinţa umană plecând de la protoplasma primordială a mărilor primitive. Facultatea de a învăţa, memoria şi reacţia diferenţială la mediul ambiant este specifică minţii. Legile fizicii nu sunt modificabile prin educaţie; ele sunt invariabile şi imuabile. Şi se întâmplă la fel cu reacţiile chimice; ele sunt uniforme şi fiabile. În afară de prezenţa Absolutului Necalificat, reacţiile chimice şi electronice sunt previzibile. Însă mintea poate să tragă foloase din experienţă şi să se instruiască prin obiceiurile reacţionale de comportament ca răspuns la repetarea de stimuli.

65:6.9 (738.2) Organismele preinteligente reacţionează la stimulii mediului înconjurător, însă organismele sensibile la sprijinul minţii pot manipula şi ajusta mediul ambiant însuşi.

65:6.10 (738.3) Creierul fizic şi sistemul nervos asociat posedă o capacitate de reacţie înnăscută la spijinul din partea minţii, întocmai cum mintea în evoluţie a unei personalităţi posedă o anumită capacitate înnăscută de receptivitate spirituală şi conţine, în consecinţă, potenţialele de progres şi de împlinire spirituale. Evoluţia intelectuală, socială, morală şi spirituală, depinde de ajutorul dat minţii de către cele şapte spirite adjutante şi de către asociaţii lor suprafizici.

7. Nivelele evolutive ale minţii

65:7.1 (738.4) Cele şapte spirite mentale adjutante sunt slujitoarele universale ale minţii pentru fiinţele inteligente inferioare ale unui univers local. Acest ordin de minte este administrat din sediul universului local sau de pe o lume cu care este în legătură, însă capitalele sistemice au o influenţă în conducerea funcţiilor minţii inferioare.

65:7.2 (738.5) Pe o lume evolutivă, un foarte mare număr de lucruri depind de acţiunea acestor şapte adjutanţi. Însă aceste spirite sunt slujitoarele minţii; şi ele nu se ocupă de evoluţia fizică, domeniu al Purtătorilor Vieţii. Cu toate acestea, perfecta integrare a acestor înzestrări ale spiritului cu procesele naturale şi ordonate ale regimului instaurat de Purtătorii Vieţii şi în curs de desfăşurare, este răspunzător de incapacitatea muritorilor de a discerne în fenomenul minţii altceva decât acţiunea naturii şi influenţa a proceselor naturale, cu toate că voi sunteţi uneori puţin derutaţi când este să explicaţi totalitatea a ceea ce atinge reacţiile naturale ale minţii atunci când este asociată cu materia. În rest, dacă evoluţia Urantiei ar fi urmat mai îndeaproape planurile originare, aţi observa în fenomenul minţii şi mai puţine fapte susceptibile să vă reţină atenţia.

65:7.3 (738.6) Cele şapte spirite adjutante seamănă mai mult cu nişte circuite decât cu nişte entităţi. Pe lumile obişnuite, ele sunt cuplate în circuit cu alte funcţii de adjutant în întregul univers local. Cu toate acestea, pe planetele în care se experimentează viaţa, ele sunt relativ izolate, iar pe Urantia, dată fiind natura particulară a modelelor de viaţă, adjutantele inferioare au avut mai multe dificultăţi în a intra în contact cu organismele evolutive decât a fost cazul cu tipurile vitale mai normalizate.

65:7.4 (738.7) În plus, pe o lume evolutivă medie, cele şapte spirite adjutante sunt mult mai bine sincronizate cu stadiile progresive ale dezvoltării animale decât s-a făcut pe Urantia. Cu o singură excepţie, adjutantele au întâmpinat mai multe dificultăţi în a intra în contact cu mintea în evoluţie a organismelor de pe Urantia decât pe parcursul tuturor operaţiunilor lor în tot universul Nebadonului. Pe această lume, s-au dezvoltat numeroase forme de fenomene limitate - combinaţii confuze de reacţii organice de tip mecanic care nu pot fi învăţate şi nemecanic care pot fi învăţate.

65:7.5 (739.1) Cele şapte spirite adjutante nu intră în contact cu ordinele pur mecanice de reacţiei organică la mediul ambiant. Aceste reacţii preinteligente ale organismelor vii aparţin doar domeniilor energetice ale centrilor de putere ale controlorilor fizici şi ale asociaţilor lor.

65:7.6 (739.2) Dobândirea potenţialului aptitudinii de a preda prin experienţă marchează intrarea în funcţiune a spiritelor adjutante, funcţiune care le exercită asupra minţii celei mai umile a fiinţelor primitive şi invizibile, şi până la tipurile cele mai elevate pe scara evolutivă de fiinţe umane. Ele sunt sursa şi modelul de comportament, care altfel ar fi mai mult sau mai puţin misterios, şi a reacţiilor rapide incomplet înţelese ale minţii faţă de mediul înconjurător material. Mult timp aceste influenţe loiale şi întotdeauna demne de încredere trebuie să continue în slujirea lor prealabilă până când mintea animală poate să atingă nivele umane de receptivitate spirituală.

65:7.7 (739.3) Adjutanţii operează, exclusiv, în evoluţia minţii care experimentează până la nivelul celei de a şasea faze, spiritul adoraţiei.

La acest nivel, se produce o inevitabilă suprapunere de ajutoare - fenomenul coborârii celui superior la inferior pentru a se coordona cu el în vederea atingerii ulterioare a unor nivele avansate de dezvoltare. O îndrumare spirituală, şi mai avansată, însoţeşte acţiunea celui de al şaptelea şi din urmă adjutant, spiritul înţelepciunii. Pe toată durata slujirii lumii spiritului, indivizii nu parcurg niciodată tranziţii abrupte în cooperarea lor spirituală; aceste schimbări sunt, întotdeauna, treptate şi reciproce.

65:7.8 (739.4) Domeniile reacţiei fizice (electrochimice) şi ale răspunsului mental la stimulii mediului ambiant ar trebui întotdeauna să fie diferenţiate. La rândul lor ele trebuie recunoscute ca fenomene separate de activităţile spirituale. Domeniile gravitaţiei fizice, mentale şi spirituale sunt domenii distincte ale realităţii cosmice, în ciuda corelaţiilor lor intime.

8. Evoluţia în timp şi spaţiu

65:8.1 (739.5) Timpul şi spaţiul sunt indisolubil legate; este o asociere înnăscută. Întârzierile timpului sunt inevitabile în prezenţa anumitor condiţii ale spaţiului.

65:8.2 (739.6) Dacă vă nedumereşte faptul că este necesar atât de mult timp pentru a efectua schimbările evolutive de dezvoltare a vieţii, eu aş spune că noi nu putem face ca procesele vieţii să se desfăşoare mai repede decât permit metamorfozele fizice ale unei planete. Trebuie să atingem dezvoltarea fizică naturală a unei planete; noi nu avem absolut nici un control asupra evoluţiei geologice. Dacă

condiţiile fizice ar permite, noi am putea să luăm măsurile noastre pentru a încheia evoluţia completă a vieţii în mult mai puţin de un milion de ani. Însă noi suntem toţi sub jurisdicţia Şefilor Supremi ai Paradisului, iar timpul este inexistent în Paradis.

65:8.3 (739.7) Etalonul de măsură al timpului individului este durata vieţii sale. Toate creaturile sunt astfel condiţionate de timp, şi acesta este motivul pentru care ele consideră evoluţia ca un proces interminabil. Pentru aceia dintre noi a căror durată a vieţii nu este limitată la o existenţă temporală, evoluţia nu pare o operaţiune atât de prelungită. În Paradis, unde timpul nu există, toate lucrurile sunt *prezente* în mintea infinităţii şi în acţiunile Eternităţii.

65:8.4 (739.8) La fel cum evoluţia minţii depinde de lenta dezvoltare a condiţiilor fizice care o întârzie, tot astfel progresul spiritual depinde de expansiunea mentală. Înapoierea intelectuală îl întârzie infailibil. Însă acest lucru nu înseamnă că evoluţia spirituală depinde de educaţie, de cultură sau de înţelepciune. Sufletul poate evolua independent de cultura mentală, însă nu în absenţa capacităţii mentale şi a dorinţei - a alegerii de a supravieţui şi a deciziei de a atinge o tot mai mare perfecţiune - de a face voia Tatălui din ceruri. Cu toate că supravieţuirea poate să nu depindă de posedarea de cunoaştere şi de înţelepciune, progresul cu siguranţă depinde de ele.

65:8.5 (740.1) În laboratoarele evolutive cosmice, mintea domină întotdeauna materia, iar spiritul este întotdeauna în corelaţie cu mintea. Dacă aceste diferite înzestrări nu ajung să se sincronizeze şi să se coordoneze, se pot produce întârzieri. Însă dacă individul îl cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu şi doreşte cu adevărat să îl găsească şi să devină asemănător lui, atunci supravieţuirea sa este

asigurată în ciuda obstacolelor timpului. Statutul fizic poate handicapa mintea, iar perversitatea mentală poate întârzia desăvârşirea spirituală. Însă dacă un om a ales, din tot sufletul său, nici unul din aceste obstacole nu poate înfrânge voinţa sa.

65:8.6 (740.2) Când condiţiile fizice sunt pregătite, pot avea loc subite evoluţii mentale ; când statutul minţii este propice, se pot produce transformări spirituale *subite;* când valorile spirituale primesc consideraţia cuvenită, semnificaţiile cosmice se pot atunci distinge, iar personalitatea se găseşte progresiv eliberată de neajunsurile timpului şi eliberată de limitările spaţiului.

65:8.7 (740.3) [Garantat de un Purtător al Vieţii al Nebadonului rezident pe Urantia]

Cartea Urantia

Capitolul 66

Prinţul planetar al urantiei

66:0.1 (741.1) SOSIREA unui Fiu Lanonandek pe o lume medie semnifică faptul că voinţa, facultatea de a alege calea supravieţuirii eterne, s-a dezvoltat în mintea omului primitiv. Pe Urantia însă, Prinţul Planetar a sosit la aproape o jumătate de milion de ani după apariţia voinţei umane.

66:0.2 (741.2) În urmă cu aproape cinci sute de mii de ani, şi odată cu apariţia celor şase rase de culoare, sau rase sangike, Caligastia, Prinţul Planetar a sosit pe Urantia. Pe pământ existau atunci aproape o jumătate de miliard de fiinţe umane primitive, mult risipite prin Europa, Asia şi Africa. Cartierul general al prinţului, stabilit în Mesopotamia, era aproape în centrul lumii locuite.

1. Prinţul Caligastia

66:1.1 (741.3) Caligastia era un Fiu Lanonandek, numărul 9.344 al ordinului secundar. El dobândise experienţă în administrarea problemelor universului local, în general, şi, de-a lungul epocilor celor mai recente, în conducerea sistemului local al Sataniei în special.

66:1.2 (741.4) Anterior domniei lui Lucifer asupra Sataniei, Caligastia fusese ataşat comitetului consultativ al Purtătorilor Vieţii pe Ierusem. Lucifer l-a promovat pe Caligastia într-o poziţie în statul său major personal, şi el a îndeplinit destul de bine cinci misiuni succesive de onoare şi de încredere.

66:1.3 (741.5) Caligastia a încercat să obţină un mandat de Prinţ Planetar, însă de mai multe ori, când solicitarea sa a fost prezentată spre aprobare consiliilor constelaţiei ea nu a obţinut asentimentul Părinţilor Constelaţiei. Caligastia părea deosebit de doritor, să fie trimis ca şef planetar pe o lume zecimală sau cu viaţă modificată. După mai multe respingeri ale cererii sale, el a fost în cele din urmă trimis pe Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia a părăsit Ierusemul pentru misiunea sa de conducător al unei planete, având o reputaţie de loialitate şi de devotament faţă de bunăstarea universului său de origine şi de reşedinţă, în ciuda unei instabilităţi caracteristice, dublată de o tendinţă de a dezaproba, în anumite probleme minore, ordinea stabilită.

66:1.5 (741.7) Am fost prezent pe Ierusem atunci când strălucitorul Caligastia a părăsit capitala sistemului. Nici un Prinţ Planetar nu s-a aventurat niciodată într-o carieră de domnie pe o lume cu o experienţă pregătitoare mai bogată, nici cu perspective mai frumoase decât avea Caligastia în acea zi memorabilă, în urmă cu o jumătate de milion de ani. Un lucru este sigur: în timp ce îmi îndeplineam sarcina de a transmite relatarea acestui eveniment prin teledifuziunile universului local, nu credeam nici o clipă, câtuşi de puţin, în ideea că acest nobil Lanonandek va trăda atât de devreme misiunea sa sacră de conservator planetar şi va păta atât de oribil frumosul nume al ordinului său elevat de fii ai universului. Consider, cu adevărat, Urantia ca una dintre cele cinci sau şase planete cele mai favorizate din toată Satania datorită privilegiului de a avea un gânditor atât de experimentat, atât de strălucitor şi original în guvernarea problemelor mondiale. Nu înţelegeam atunci că Caligastia era pe cale de a se îndrăgosti într-un mod atât de perfid de el însuşi; nu sesizam încă pe deplin subtilităţile orgoliului personal.

2. Statul major al prinţului

66:2.1 (742.1) Prinţul Planetar al Urantiei nu a fost trimis singur pentru a-şi îndeplini misiunea, ci a fost însoţit de un corp obişnuit de ajutoare administrative şi de asistenţi.

66:2.2 (742.2) În fruntea acestui grup se găsea Daligastia, adjunctul asociat al Prinţului Planetar. Daligastia era, de asemenea, un Fiu Lanonandek secundar, şi purta numărul 319.407 al acestui ordin. El

avea rang de asistent în momentul desemnării lui ca asociat al lui Caligastia.

66:2.3 (742.3) Statul major planetar conţinea un mare număr de cooperatori angelici şi o mulţime de alte fiinţe celeste care aveau misiunea de a face să promova interesele şi bunăstarea raselor umane. Însă, din punctul vostru de vedere, grupul cel mai interesant era acela al membrilor corporali al statului major al Prinţului, cei care sunt numiţi uneori *cei o sută ai lui Caligastia.*

66:2.4 (742.4) Aceşti o sută de membri rematerializaţi ai statului major al prinţului au fost aleşi de Caligastia din peste 785.000 de cetăţeni ascendenţi ai Ierusemului care s-au oferit ca voluntari pentru a se lansa în aventura Urantiei. Fiecare dintre cei aleşi venea de pe o planetă diferită, nici unul de pe Urantia.

66:2.5 (742.5) Aceşti voluntari ai Ierusemului au fost aduşi drept din capitala sistemului pe Urantia prin transport serafic. După sosirea lor, ei au fost menţinuţi înserafimaţi până când li s-au putut procura forme de personalitate de dublă natură, de serviciu planetar special, un adevărat corp fizic format din carne şi sânge, dar aflat, totodată, în rezonanţă cu circuitele vieţii sistemului.

66:2.6 (742.6) La puţin timp după sosirea celor o sută de cetăţeni ai Ierusemului, cei doi Purtători ai Vieţii supraveghetori, care îşi aveau reşedinţa pe Urantia şi care îşi aveau deja planurile puse la punct, au cerut în Ierusem şi Edentia permisiunea de a transplanta plasma vitală a celor o sută de supravieţuitori selecţionaţi ai rasei lui Andon şi a Fontei în corpurile materiale prevăzute pentru membrii corporali ai

statului major al prinţului. Cererea a fost înaintată pe Ierusem şi aprobată pe Edentia.

66:2.7 (742.7) În consecinţă, Purtătorii Vieţii au ales din posteritatea lui Andon şi a Fontei cincizeci de bărbaţi şi cincizeci de femei, care reprezentau supravieţuirea celor mai bune linii din această rasă unică. Cu una sau două excepţii, aceşti andoniţi care au contribuit la progresul rasei, erau străini unii faţă de alţii. Plecând din locuri foarte îndepărtate, ei au fost reuniţi în pragul cartierului general al Prinţului datorită coordonării îndrumării Ajustorilor Gândirii cu guvernarea serafică. Aici, cei o sută de subiecţi umani au fost daţi în seama comisiei experte de voluntari veniţi din Avalon, care au condus extragerea materială a unei porţiuni a plasmei vitale a acestor descendenţi ai lui Andon. Acest material viu a fost apoi transferat în corpurile materiale construite pentru folosirea celor o sută de membrii ierusemiţi ai statului major al prinţului. Între timp, aceşti cetăţeni nou sosiţi din capitala sistemului erau menţinuţi în somnul transportului serafic.

66:2.8 (742.8) Aceste operaţiuni, precum şi crearea efectivă a corpurilor speciale pentru cei o sută ai lui Caligastia, au dat naştere unor numeroase legende, dintre care multe au fost ulterior confundate cu tradiţiile mai recente referitoare la instalarea planetară a lui Adam şi a Evei.

66:2.9 (743.1) Întreaga operaţiune de repersonalizare, de la sosirea transporturilor serafice, aducându-i pe cei o sută de voluntari ai Ierusemului, până în momentul în care ei şi-au reluat activitatea conştientă ca fiinţe ternare aletărâmului, a durat exact zece zile.

3. Dalamatia — oraşul prinţului

66:3.1 (743.2) Cartierul general al Prinţului Planetar era situat în regiunea Golfului Persic de atunci, în regiunea corespunzând Mesopotamiei de astăzi.

66:3.2 (743.3) Clima şi peisajul mesopotamiene din vremurile acelea erau foarte diferite de condiţiile care au prelevat de atunci. Ele conveneau în toate privinţele proiectului statului major al Prinţului şi al asistenţilor săi. Era necesar să fie un climat destul de favorabil ca parte din mediul înconjurător natural menit să îi încurajeze pe primitivii Urantiei să facă anumite progrese iniţiale în cultură şi în civilizaţie. Scopul esenţial al acestor epoci era de a transforma aceşti vânători în păstori, cu speranţa că vor evolua mai târziu în agricultori stabili şi paşnici.

66:3.3 (743.4) Cartierul general al Prinţului Planetar pe Urantia era un exemplu tipic de acest gen de staţiuni pe o sferă tânără în curs de dezvoltare. Nucleul coloniei prinţului era un oraş foarte simplu, însă foarte frumos, împrejmuit de un zid de douăzeci de metri înălţime. Acest centru mondial de cultură a fost numit Dalamatia, în onoarea lui Daligastia.

66:3.4 (743.5) Oraşul cuprindea zece subdiviziuni cu clădirile cartierelor generale ale celor zece consilii ale statului major corporal situate în centrul fiecăreia dintre aceste subdiviziuni. În mijlocul oraşului, se ridica templul Tatălui nevăzut. Cartierul general

administrativ al Prinţului şi al asociaţilor săi era repartizat în douăsprezece săli grupate în imediata apropiere a templului.

66:3.5 (743.6) Clădirile Dalamatiei erau toate cu un singur etaj, cu excepţia cartierelor generale ale consiliilor, care aveau două etaje, şi a templului central al Tatălui tuturor, care era mic, însă compus din trei etaje.

66:3.6 (743.7) Oraşul era clădit din cel mai bun material de construcţie din vremurile acelea îndepărtate - cărămida. Se folosise foarte puţin piatra sau lemnul. Construirea de locuinţe şi arhitectura satelor au fost foarte ameliorate la popoarele învecinate, după exemplul Dalamatiei.

66:3.7 (743.8) Pe lângă cartierul general al Prinţului trăiau fiinţe umane de toate culorile şi de toate nivelele. Dintre aceste triburi vecine, au fost recrutaţi primii elevi ai şcolilor prinţului. Cu toate că primele şcoli ale Dalamatiei au fost rudimentare, ele făceau tot ceea ce se putea face pentru bărbaţii şi femeile acelei epoci primitive.

66:3.8 (743.9) Statul major corporal al Prinţului atrăgea continuu în jurul lui pe indivizii superiori ai triburilor învecinate. După ce aceşti elevi erau formaţi şi instruiţi, ei erau trimişi din nou de unde veniseră, pentru a învăţa şi călăuzi grupurile lor etnice respective.

4. Primele zile ale celor o sută

66:4.1 (743.10) Sosirea statului major al Prinţului a creat o impresie profundă. A fost nevoie de aproape o mie de ani pentru ca vestea să ajungă destul de departe, însă triburile vecine ale cartierului general

mesopotamian au fost foarte mult influenţate de învăţăturile şi de conduita celor o sută de noi locuitori ai Urantiei. O mare parte a mitologiei voastre ulterioare îşi are izvorul în legendele alterate ale acestor timpuri străvechi, în care aceşti membri ai statului major al Prinţului au fost repersonalizaţi pe Urantia în calitate de supraoameni.

66:4.2 (744.1) Marele obstacol ce stă în calea bunei influenţe a unor astfel de maeştri extraplanetari este tendinţa muritorilor de a-i considera zei; cu toate acestea, mai puţin în privinţa tehnicii apariţiei lor pe pământ, cei o sută ai lui Caligastia - cincizeci de bărbaţi şi cincizeci de femei - nu au recurs nici la metode supranaturale, nici la manipulări supraumane.

66:4.3 (744.2) Statul major corporal nu era însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, mai puţin supraumani. Membrii săi şi-au început misiunea pe Urantia ca fiinţe ternare şi extraordinare.

66:4.4 (744.3) 1. Ei erau corporali şi relativ umani, deoarece încorporaseră adevărata plasmă vie a uneia dintre rasele umane, aceea a rasei andonice a Urantiei.

66:4.5 (744.4) Cei o sută de membri ai statului major al Prinţului erau împărţiţi în jumătate, după sex, şi repartizaţi conform stărilor muritoare anterioare. Fiecare persoană a grupului era capabilă să participe la naşterea unui nou ordin de fiinţe fizice, însă ei au fost cu grijă sfătuiţi să nu recurgă la procrearea de copii decât în anumite condiţii. Este un obicei pentru statul major corporal al Prinţului Planetar de a-şi zămisli succesorii, cu ceva timp înainte de a se retrage din serviciul planetar special. Această procreare are loc, în general, în momentul sosirii lui Adam şi a Evei Planetari, sau la scurtă vreme după aceea.

66:4.6 (744.5) Acesta este motivul pentru care aceste fiinţe speciale nu ştiau decât foarte puţin sau deloc ce tipuri de creaturi materiale s-ar putea naşte din uniunea lor sexuală. Şi ei nu au ştiut niciodată acest lucru, deoarece înainte de a fi ajuns la această etapă a lucrării lor mondiale, rebeliunea zdruncinase întregul regim, iar cei care au jucat mai târziu rolul de părinţi au fost izolaţi de curenţii de viaţă ai sistemului.

66:4.7 (744.6) Aceşti membri materializaţi ai statului major al lui Caligastia aveau culoarea pielii şi limba rasei andonice. Ei se hrăneau la fel ca muritorii tărâmului, cu deosebirea că corpurile recreate ale acestui grup erau perfect satisfăcute cu o nutriţie lipsită de carne. Este una din consideraţiile care a fixat alegerea reşedinţei lor într-o regiune caldă, bogată în fructe şi în tot felul de nuci. Practica care a constat în a trăi cu un regim lipsit de carne subzistă până în timpurile celor o sută ai lui Caligastia, deoarece acest obicei s-a răspândit chiar şi la distanţă, şi a afectat modul de alimentaţie a numeroase triburi vecine, provenite din rasele evolutive care erau altă dată exclusiv carnivore.

66:4.8 (744.7) 2. Cei o sută erau fiinţe materiale, însă supraumane, datorită faptului că fuseseră reconstituiţi pe Urantia în ca bărbaţi şi femei unici ai unui ordin special şi elevat.

66:4.9 (744.8) Bucurându-se de o cetăţenie provizorie pe Ierusem, membri acestui grup nu fuzionaseră încă cu Ajustorii Gândirii lor, iar atunci când s-au oferit voluntari şi au fost admişi în serviciul planetar, în legătură cu ordinele lor filiale descendente, Ajustorii lor au fost detaşaţi. Însă aceşti ierusemiţi erau fiinţe supraumane; ei posedau un suflet de creştere ascendentă. Pe durata vieţii de muritor în trup, sufletul este în stare embrionară; el se naşte (renaşte) în viaţa

morontială, şi face experienţa creşterii în lumile morontiale succesive. Sufletele celor o sută ai lui Caligastia crescuseră astfel prin experimentarea progresivă a celor şapte lumi palat şi au dobândit statutul de cetăţenie pe Ierusem.

66:4.10 (744.9) În conformitate cu instrucţiunilor lor, membrii statului major nu s-au angajat în reproducerea sexuală, însă au studiat minuţios constituţia lor personală şi au explorat cu grijă toate fazele imaginabile de legături intelectuale (ale minţii) şi morontiale (ale sufletului). Pe parcursul celui de-al treizeci şi treilea an al şederii lor în Dalamatia, cu mult timp înainte de terminarea zidului, numărul doi şi numărul şapte din grupul danit au descoperit, din întâmplare, un fenomen care însoţea legătura eului lor morontial (presupus nesexuală şi nematerială); rezultatul acestei aventuri s-a dovedit a fi prima dintre creaturile mediene primare. Noua fiinţă era perfect vizibilă pentru statul major planetar şi pentru asociaţii lui celeşti, însă rămânea invizibilă privirilor bărbaţilor şi ale femeilor diferitelor triburi umane. Sub autoritatea Prinţului Planetar, toţi membrii statului major corporal au început zămislirea de fiinţe similare, şi toţi au reuşit urmând instrucţiunile cuplului precursor danit. Iată cum a fost adus pe lume, în cele din urmă, de către statul major al Prinţului, ,corpul originar al celor 50.000 de medieni primari.

66:4.11 (745.1) Aceste creaturi de tip median au fost foarte utile în executarea operaţiunilor cartierului general al lumii. Ele erau invizibile pentru fiinţele umane, însă existenţa acestor semispirite invizibile a fost făcută cunoscută primilor locuitori ai Dalamatiei şi, pe parcursul mai multor secole, ele au constituit totalitatea lumii spiritelor pentru aceşti muritori în evoluţie.

66:4.12 (745.2) 3. Cei o sută ai lui Caligastia erau personal nemuritori, sau nepieritori. Complementele folosit ca antidot al curenţilor de viaţă ai sistemului circulau prin formele lor materiale. Dacă rebeliunea nu i-ar fi făcut să piardă contactul cu circuitele vieţii, ei ar mai fi trăit o anumită perioadă de timp, până la sosirea ulterioară a vreunui Fiu de Dumnezeu, sau până în momentul în care ar fi fost eliberaţi din funcţiunile lor, pentru a-şi relua călătoria întreruptă către Havona şi Paradis.

66:4.13 (745.3) Aceste complemente care lucrează ca antidot al curenţilor vieţii Sataniei proveneau din roadele arborelui vieţii, un arbore din Edentia, trimis pe Satania de Preaînalţii Norlatiadekului în momentul sosirii lui Caligastia. În epoca lui Dalamatia, acest arbore creştea în curtea centrală a templului Tatălui invizibil, iar fructul acestui arbore era cel care permitea fiinţelor materiale ale statului major al Prinţului, care altfel ar fi fost muritoare, să trăiască la nesfârşit atâta timp cât aveau acces la acesta.

66:4.14 (745.4) Fără a avea valoare pentru rasele evolutive, această supraalimentare era întru totul suficientă pentru a conferi o viaţă continuă celor o sută ai lui Caligastia, precum şi celor o sută de andoniţi modificaţi care le erau asociaţi.

66:4.15 (745.5) S-ar cuveni să explicăm în această privinţă că în momentul în care cei o sută de andoniţi au contribuit, printr-o fracţiune a plasmei lor germinative umane, la rematerializarea acestor membri ai statului major al Prinţului, Purtătorii Vieţii au introdus în corpul muritorilor acestor andoniţi complementul circuitelor sistemului. Acesta le-a permis să continue să trăiască în paralel cu statul major secol după secol, sfidând moartea fizică.

66:4.16 (745.6) Cei o sută de andoniţi au fost, în cele din urmă, înştiinţaţi cu privire la contribuţia lor la noile forme ale superiorilor lor, şi aceeaşi o sută de copii ai triburilor lui Andon au fost menţinuţi în cartierul general, în funcţia de asistenţi personali ai membrilor corporali ai statului major al Prinţului.

5. Organizarea celor o sută

66:5.1 (745.7) Cei o sută erau organizaţi cu serviciul lor în zece consilii autonome, de câte zece membri fiecare. Când cel puţin două consilii rămâneau în sesiune comună, aceste reuniuni de legătură erau prezidate de Daligastia. Aceste zece grupuri erau constituite după cum urmează:

66:5.2 (745.8) 1. *Consiliul alimentaţiei şi al bunăstării materiale.* Acest grup era prezidat de Ang. Hrana, apa, îmbrăcămintea şi progresul material al speciei umane, toate acestea erau stimulate de acest corp de experţi. Ei arătau cum să se sape puţuri, cum să se capteze izvoare şi să se facă irigarea terenurilor. Ei i-au învăţat pe oamenii veniţi din regiunile înalte şi din cele nordice să îşi îmbunătăţească metodele de a trata pielea animalelor pentru folosirea ei ca veşmânt. Profesorii de arte şi ştiinţe au introdus mai târziu arta ţesutului.

66:5.3 (746.1) S-a avansat mult în metodele de conservare a hranei. Hrana a fost conservate prin preparare, prin uscare, şi la fum, devenind astfel prima formă de proprietate. Oamenii au învăţat să se

aprovizioneze, ca să preîntâmpine astfel ravagiile foametei care decima periodic lumea.

66:5.4 (746.2) 2. *Grupul de domesticire şi de întrebuinţare a animalelor.* Acest consiliu avea drept scop selecţionarea şi creşterea animalelor celor mai adaptate pentru ajutarea fiinţelor umane la căratul poverilor şi la transportarea lor înşişi, pentru furnizarea hranei şi, mai târziu, pentru a servi la cultivarea solului. Acest grup priceput a fost condus de Bon.

66:5.5 (746.3) Mai multe specii de animale folositoare , acum dispărute, au fost dresate, precum şi altele, care s-au înmulţit ca animale domestice până în epoca noastră. Omul avea deja de mult timp în preajma sa câinele, iar omul albastru reuşise deja să dreseze elefantul. Vacile au fost ameliorate printr-o creştere atentă, astfel încât să devină o valoroasă sursă de hrană; untul şi brânza au devenit elemente curente în alimentaţia omului. Oamenii au învăţat să utilizeze boii la căratul greutăţilor, însă calul nu a fost domesticit decât la o dată ulterioară. Membri acestui corp au fost primii care i-au învăţat pe oameni să folosească roata pentru uşurarea tracţiunii.

66:5.6 (746.4) În această epocă, au fost folosiţi pentru prima dată porumbeii călători, ei fiind luaţi în călătoriile mai lungi pentru a servi la trimiterea de mesaje sau la chemarea în ajutor. Grupul lui Bon a reuşit să dreseze marii condori ca păsări transportatoare de călători, însă rasa lor s-a stins în urmă cu peste treizeci de mii de ani.

66:5.7 (746.5) 3. *Sfătuitorii în chestiunea răpunerii animalelor de pradă.* Nu era suficient ca omul primitiv să încerce să domesticească anumite animale, ci trebuia să înveţe şi să se protejeze contra

distrugerii lui de către restul lumii animalelor ostile. Grupul acesta era comandat de Dan.

66:5.8 (746.6) Rostul zidurilor vechilor cetăţi era atât acela de protecţie contra fiarelor sălbatice cât şi de prevenire a atacurilor prin surprindere lansate de unele fiinţe umane ostile. Cei care trăiau în afara zidurilor şi în pădure trebuiau să se bazeze pe locuinţele din arbori, pe bordeiele de piatră şi pe focurile ţinute aprinse pe toată durata nopţii. De aceea era foarte normal ca aceşti educatori să dedice mult timp instruirii elevilor lor în vederea îmbunătăţirii habitatului uman. Prin folosirea unor mai bune tehnici şi capcane, s-au făcut mari progrese în subjugarea lumii animale.

66:5.9 (746.7) 4. *Corpul însărcinat să propage şi să păstreze cunoaşterea.* Acest grup a organizat şi a dirijat eforturile pur educative ale acestor epoci primitive. El era dirijat de Fad. Metodele de predare ale lui Fad constau în supravegherea lucrătorilor însoţită de instruirea în tehnici de lucru îmbunătăţite. Fad a formulat primul alfabet şi a introdus un sistem de scriere. Alfabetul său conţinea douăzeci şi cinci de caractere. Aceste popoare primitive scriau încă pe scoarţe de copac, pe tablete de argilă, pe plăci de piatră, şi pe un fel de pergament făcut din piei prelucrate şi pe un material rudimentară asemănător cu hârtia, făcut din cuiburi de viespi. Biblioteca Dalamatiei, distrusă curând după revolta lui Caligastia, conţinea peste două milioane de manuscrise separate şi ea era denumită „casa lui Fad".

66:5.10 (746.8) Oamenii albaştri aveau o predilecţie marcată pentru scrierea alfabetică. Ei sunt cei care au făcut cele mai mari progrese în această direcţie. Oamenii roşii preferau scrierea picturală, în timp ce

rasele galbene s-au orientat către folosirea de simboluri pentru cuvinte şi idei, foarte asemănătoare celor pe le folosesc actualmente. Cu toate acestea, alfabetul şi numeroase alte lucruri importante au fost apoi pierdute pentru lume în perioada de confuzie care a însoţit rebeliunea. Dezertarea lui Caligastia a distrus speranţa lumii pentru o limbă universală, cel puţin pentru multe epoci.

66:5.11 (747.1) 5. *Comisia de industrie şi de comerţ.* Acest consiliu era însărcinat cu dezvoltarea industriei în cadrul triburilor şi cu promovarea comerţului între diverse grupuri paşnice. Conducătorul său era Nod. Toate formele de manufactură primitivă au fost încurajate de membrii acestui corp. Ei au contribuit direct la ridicarea nivelului de viaţă, furnizând numeroase produse noi, destinate să stimuleze imaginaţia oamenilor primitivi. Ei au extins enorm comerţul cu sare a ameliorată, produsă de consiliul ştiinţelor şi artelor.

66:5.12 (747.2) Printre grupurile iluminate instruite în şcoala din Dalamatia s-a practicat pentru prima dată creditul comercial. De la o bursă centrală de credit se acordau jetoane simbolice, care erau acceptate în locul obiectelor de troc reale. Lumea nu a perfecţionat aceste metode de afaceri decât cu sute de mii de ani mai târziu.

66:5.13 (747.3) 6. *Corpul religiei revelate.* Acesta a avut o acţiune lentă. Civilizaţia Urantiei a fost literalmente călită între nicovala necesităţii şi ciocanul fricii. Acest grup făcuse, cu toate acestea, progrese considerabile în încercarea sa de a substitui teama de creator fricii de creatură (cultul fantomelor), atunci când lucrările sale au fost întrerupte de dezordinile ce însoţeau mişcarea separatistă de răzvrătire . Căpetenia acestui consiliu se numea Hap.

66:5.14 (747.4) Nici un membru al statului major al Prinţului nu a vrut să prezinte revelaţii susceptibile să complice evoluţia. Ei şi-au prezentat revelaţia numai când au ajuns să epuizeze forţele evoluţiei, însă Hap a cedat dorinţei locuitorilor oraşului de a stabili o formă de slujbă religioasă. Grupul său a dat Dalmatienilor şapte obiecte de cult, precum şi formula de rugăciune zilnică, apoi le-a învăţat, în cele din urmă, „Rugăciunea Tatălui”, care era:

66:5.15 (747.5) ”Tată al tuturor, al cărui Fiu îl onorăm, priveşte-ne cu bunăvoinţă. Eliberează-ne de orice frică în afară de cea de Tine. Fă din noi o bucurie pentru maeştri noştri divini şi pune pentru totdeauna adevărul pe buzele noastre. Eliberează-ne de violenţă şi de mânie, dă-ne respectul faţă de semenii noştri şi faţă de ceea ce aparţine vecinilor noştri. Pentru a ne bucura inima, dă-ne acest anotimp de păşuni verzi şi de turme rodnice. Noi ne rugăm pentru a primi venirea celui care ne este făgăduit, şi care trebuie să ne înalţe, şi noi dorim să facem voia ta pe această lume aşa cum ceilalţi o fac pe alte lumi de dincolo de a noastră.”

66:5.16 (747.6) Cu toate că statul major al Prinţului a fost limitat la mijloacele naturale şi la metodele obişnuite de ameliorare a raselor, el a făcut promisiunea darului adamic al unei noi rase ca fiind scopul creşterii evolutive după ce dezvoltarea biologică şi-a atins apogeul.

66:5.17 (747.7) 7. *Păzitorii sănătăţii şi ai vieţii.* Acest consiliu s-a ocupat de introducerea unui sistem sanitar şi de încurajarea unei igiene primitive; el a fost condus de Lut.

66:5.18 (747.8) Membrii săi au dat multe învăţături care au fost pierdute în confuzia epocilor care au urmat, şi care nu au fost

niciodată redescoperite înainte de secolul al douăzecilea. Ei i-au învăţat pe oameni că gătitul, fierberea şi prăjitul erau o cale de a evita bolile; ei i-au mai învăţat şi că prepararea alimentelor diminua în mare parte mortalitatea infantilă şi înlesnea înţărcarea mai din vreme.

66:5.19 (747.9) O mare parte din primele învăţături date de păzitorii sănătăţii din grupul lui Lut au fost păstrate printre triburile pământene până în epoca lui Moise, cu toate că mult denaturate şi foarte modificate.

66:5.20 (748.1) Principalul obstacol în promovarea igienei la aceste popoare ignorante consta în faptul că factorii reali ai numeroaselor maladii erau prea mici pentru a fi văzuţi cu ochiul liber şi, de asemenea, în faptul că aceşti oameni aveau cu toţii un respect superstiţios pentru foc. A fost nevoie de mii de ani pentru a-i convinge să ardă deşeurile. Între timp, au fost presaţi foarte tare să îşi îngroape gunoaiele intrate în putrefacţie. Marele progres sanitar al acestei epoci provine din propagarea cunoaşterii referitoare la proprietăţile salubre şi antiseptice ale luminii solare.

66:5.21 (748.2) Înainte de sosirea Prinţului, băile erau un ceremonial exclusiv religios. A fost, într-adevăr, foarte dificil să se convingă oamenii a-şi spăla corpul era o practică sănătoasă. În cele din urmă, Lut i-a îndemnat pe învăţătorii religioşi să includă stropirile cu apă în anumite ceremonii purificatoare care trebuiau să fie îndeplinite o dată pe săptămână în legătură odată cu slujbele de după-amiază, închinate Tatălui tuturor.

66:5.22 (748.3) Aceşti păzitori ai sănătăţii au căutat, de asemenea, să înlocuiască cu ce au avut la îndemână schimbul de salivă sau băutul sângelui, care erau însemnul prieteniei personale şi garanţia loialităţii

de grup, însă odată degajate de influenţa presantă a învăţăturilor şefilor lor superiori, aceste popoare primitive nu au întârziat să reia practicile lor vătămătoare de sănătate şi propagatoare de boli, născute din ignoranţă şi din superstiţie.

66:5.23 (748.4) 8. *Consiliul planetar al artelor şi al ştiinţelor.* Acest corp a contribuit mult la ameliorarea tehnicilor industriale ale oamenilor primitivi şi la rafinarea conceptului lor de frumuseţe. Şeful lui se numea Mek.

66:5.24 (748.5) În toată lumea artele şi ştiinţele erau la un nivel foarte jos, însă rudimentele fizicii şi chimiei fuseseră predate dalamatienilor. Olăritul şi artele decorative au fost toate perfecţionate, iar idealurile frumuseţii umane au fost înnobilate, însă muzica nu a făcut nici un progres până la sosirea rasei violete.

66:5.25 (748.6) În ciuda repetatelor îndemnuri ale învăţătorilor lor, aceşti oameni primitivi nu au consimţit să facă experienţe asupra energiei vaporilor. Ei nu au putut niciodată să îşi depăşească marea lor teamă de puterea explozivă a vaporilor dintr-un vas închis. Cu toate acestea, ei s-au lăsat, în cele din urmă, convinşi să prelucreze metalele la foc, cu toate că o bucată de metal înroşită în foc a fost pentru omul primitiv un obiect înfricoşător.

66:5.26 (748.7) Mek a contribuit, de asemenea, la avansarea culturii andoniţilor şi la ameliorarea artelor oamenilor albaştri. O încrucişare a oamenilor albaştri cu rămăşiţele andonice a produs oameni foarte înzestraţi artistic, şi mulţi dintre ei au devenit meşteri sculptori. Ei nu lucrau nici în piatră, nici în marmură, însă operele lor din argilă întărită prin coacere decorau grădinile Dalamatiei.

66:5.27 (748.8) Meşteşugurile au făcut mari progrese, din care cea mai mare parte au fost pierdute pe parcursul lungilor epoci ale rebeliunii, şi nu au ma fost regăsite până în timpurile moderne.

66:5.28 (748.9) 9. *Guvernatorii relaţiilor tribale superioare.* Era grupul însărcinat să ridice societatea umană la nivelul unui stat. Şeful său era Tut.

66:5.29 (748.10) Aceşti conducători au contribuit mult la producerea unor căsătorii între membrii unor triburi diferite. Ei au încurajat fiinţele umane să îşi facă curte, şi să se căsătorească după o reflecţie îndelungată şi ample ocazii de a se cunoaşte reciproc. Dansurile pur războinice au fost rafinate şi puse în slujba unor scopuri sociale preţioase. Au fost introduse numeroase jocuri de întrecere, însă vechile popoare erau austere. Simţul umorului nu înflorea deloc în aceste triburi primitive. Aceste practici nu au putut supravieţui, datorită dezordinilor cauzate de insurecţia planetară.

66:5.30 (749.1) Tut şi asociaţii săi au lucrat la promovarea unor asocieri colective de natură pacifică, la reglementarea şi la umanizarea războiului, la coordonarea relaţiilor între triburi şi la perfecţionarea guvernelor tribale. O cultură mai avansată s-a dezvoltat în alte părţi ale Dalamatiei, şi această ameliorare a relaţiilor sociale a avut o influenţă foarte fericită asupra triburilor mai îndepărtate. Însă tipul de civilizaţie care prevala în cartierul general al Prinţului era în întregime diferit de societatea barbară care evolua oriunde altundeva, la fel cum în Capetown, în Africa de Sud, societatea contemporană este total diferită de cultura rudimentară a boşimanilor de mică înălţime, trăind mai la nord.

66:5.31 (749.2) 10. *Curtea supremă de coordonare tribală şi de cooperare rasială.* Acest consiliu suprem era dirijat de Van, şi servea drept curte de apel pentru celelalte nouă comisii speciale însărcinate să supravegheze treburile umane. Acest consiliu avea un vast câmp de acţiune, fiindu-i încredinţate toate chestiunile pământene care nu erau în mod specific date în sarcina celorlalte grupuri. Acest corp ales a primit din Edentia aprobarea Părinţilor Constelaţiei, înainte de a fi autorizat să preia funcţiile de la curte supremă a Urantiei.

6. Domnia prinţului

66:6.1 (749.3) Gradul de cultură al unei planete se măsoară după moştenirea socială a fiinţelor ei autohtone. Rapiditatea expansiunii sale culturale este în întregime determinată de aptitudinea locuitorilor ei de a asimila idei noi şi avansate.

66:6.2 (749.4) Respectarea tradiţiei produce stabilitatea şi cooperarea, legând într-un mod sentimental prezentul de trecut însă, în acelaşi timp, înăbuşă iniţiativa şi înrobeşte puterea creatoare a personalităţii. Lumea întreagă era prinsă într-un impas al tradiţiilor atunci când cei o sută ai lui Caligastia au sosit şi au început să proclame noua evanghelie a iniţiativei individuale în cadrul grupurilor sociale ale vremii. Această domnie benefică a fost însă atât de rapid întreruptă, încât rasele nu au fost niciodată în întregime eliberate de sclavia obiceiurilor. Moda continuă încă să domine indubitabil Urantia.

66:6.3 (749.5) Cei o sută ai lui Caligastia - absolvenţi ai lumilor locuinţelor ale Sataniei - cunoşteau bine artele şi cultura Ierusemului, însă o astfel de cunoaştere este aproape lipsită de valoare pe o planetă barbară populată cu fiinţe umane primitive. Aceste fiinţe înţelepte erau prea chibzuite pentru a întreprinde transformarea *bruscă,* sau ridicarea în masă a raselor primitive ale acelui timp. Ele înţelegeau bine încetineala evoluţiei speciei umane, şi s-au abţinut cu înţelepciune de la orice încercare de a modifica radical modul de viaţă al oamenilor pe pământ.

66:6.4 (749.6) Fiecare din cele zece comisii planetare a început *încetul cu încetul* şi în mod natural să promoveze interesele încredinţate lor. Planul lor consta în a-i atrage pe membrii triburilor învecinate, cu mintea cea mai bine dezvoltată, iar după ce i-a format, să îi trimită înapoi la popoarele lor ca emisari ai progresului social.

66:6.5 (749.7) Emisarii străini nu au fost trimişi niciodată la o rasă, decât la cererea specifică a poporului respectiv. Cei care lucrau la evoluţia şi la progresul unui trib sau ale unei anumite rase erau întotdeauna băştinaşii acelui trib sau ai acelei rase. Cei o sută nu au încercat niciodată să impună unui trib obiceiurile şi moravurile unei alte rase, fie ea şi una superioară. Ei au lucrat întotdeauna cu răbdare la înnobilarea şi la avansarea, în fiecare rasă, a moravurilor care au trecut prin proba timpului. Popoarele simple de pe Urantia şi-au adus obiceiurile lor sociale în Dalamatia nu pentru a le schimba pe nişte practici noi şi mai bune, ci pentru ca ele să fie înnobilate prin contactul cu o cultură mai elevată şi în asociere cu oameni cu o minte superioară. Procesul era lent, însă foarte eficient.

66:6.6 (750.1) Instructorii Dalamatiei au încercat să adauge o selecţie socială conştientă la selecţia pur naturală a evoluţiei biologice. Ei nu au dereglat societatea umană, însă au accelerat considerabil evoluţia ei normală şi naturală. Mobilul lor era progresul prin evoluţie, şi nu revoluţia prin revelaţie. Rasei umane i-au fost necesare epoci de-a rândul pentru a fi dobândit puţinul de religie şi de morală pe care îl poseda, iar aceşti supraoameni erau prea chibzuiţi pentru a răpi omenirii acest mic progres, aruncând-o în confuzia şi în nedumerirea care apar întotdeauna atunci când fiinţe luminate şi superioare încearcă să înalţe rasele înapoiate instruindu-le şi iluminându-le peste măsură.

66:6.7 (750.2) Când misionarii creştini au pătruns în inima Africii, unde fiii şi fiicele sunt destinaţi să rămână sub autoritatea şi îndrumarea părinţilor pe toată durata vieţi acestora din urmă, ei nu au adus decât dezordine şi prăbuşirea întregii autorităţi atunci când au căutat, pe parcursul unei singure generaţii, să înlocuiască această practică propovăduind că copii trebuie să fie eliberaţi de orice constrângere familială după vârsta de douăzeci şi unu de ani.

7. Viaţa în Dalamatia

66:7.1 (750.3) Cu toate că era de o frumuseţe deosebită şi concepută pentru a inspira respectul primitivilor acelei vârste, cartierul general al Prinţului era destul de modest. Clădirile nu erau deosebit de mari, din moment ce învăţătorii aduşi din afară aveau drept scop încurajarea dezvoltării eventuale a agriculturii prin introducerea creşterii

animalelor. Suprafeţele de teren dintre zidurile cetăţii erau suficiente pentru ca păşunile şi grădinile să poată hrăni o populaţie de aproximativ douăzeci de mii de locuitori.

66:7.2 (750.4) Interioarele templului cultural central şi clădirile celor zece grupuri de supraoameni supraveghetori erau, într-adevăr, frumoase opere de artă. Clădirile rezidenţiale erau modele de curăţenie şi de ordine, însă totul era foarte simplu şi cu totul primitiv în comparaţie cu dezvoltările ulterioare. În acest cartier general de cultură nu se foloseau decât metode care aparţineau prin natură Urantiei.

66:7.3 (750.5) Membrii corporali ai statului major al Prinţului locuiau în aşezări simple, însă exemplare, pe care le întreţineau pe post de cămine familiale destinate să îi inspire şi să îi impresioneze favorabil pe ucenicii care călătoreau în centrul social şi în cartierul general educativ al lumii.

66:7.4 (750.6) Ordinea definită a vieţii familiale şi gruparea unei singure familii într-un singur domiciliu, într-un loc relativ stabil, datează din vremea lui Dalamatia şi s-au datorat, în principal, exemplului şi învăţăturilor celor o sută şi ale elevilor lor. Ca unitate socială, căminul nu a fost niciodată o reuşită înainte ca suprabărbaţii şi suprafemeile Dalamatiei să le fi făcut pe fiinţele umane să îi iubească pe nepoţii şi pe copiii nepoţilor lor, şi să facă planuri de viitor pentru ei. Sălbaticul îşi iubeşte fiul, însă omul civilizat îşi iubeşte şi nepotul.

66:7.5 (750.7) Membrii statului major al Prinţului trăiau în cupluri, ca taţi şi mame. Este adevărat că ei înşişi nu aveau copii, însă cele cincizeci de case model ale Dalamatiei nu adăposteau mai puţin de

cinci sute de copii adoptaţi, din care mulţi orfani aleşi dintre familiile superioare ale raselor andonice şi sangike; aceşti copii beneficiau de disciplina şi de formarea acestor suprapărinţi şi apoi, după ce petreceau trei ani în şcolile Prinţului, (ei intrau între treisprezece şi cincisprezece ani) erau întru totul apţi să se căsătorească şi gata să primească mandatul lor de emisari ai Prinţului pe lângă triburi aflate în necesitate din rasele lor respective.

66:7.6 (751.1) Fad patrona planul de învăţământ din Dalamatia, care era pus în aplicare sub forma unei şcoli industriale, în care elevii învăţau prin practică şi se formau pe ei înşişi, prin înfăptuirea zi de zi a tot ceea ce este de folos. Acest plan de învăţământ nu neglija locul gândirii şi al simţirii în dezvoltarea caracterului, însă punea pe primul plan formarea manuală. Instruirea era individuală şi colectivă. Învăţătura era dată atât de bărbaţi cât şi de femei, precum şi de amândoi acţionând laolaltă. Jumătate din această instrucţie colectivă se făcea separând elevii pe sexe, cealaltă jumătate în educaţie mixtă. Ucenicii erau învăţaţi individual dexteritatea manuală şi erau socializaţi în grupe sau clase. Ei erau instruiţi să fraternizeze cu grupuri mai tinere, cu grupuri mai vârstnice, şi cu adulţi, precum şi să lucreze în echipă cu cei de vârsta lor. Erau familiarizaţi, de asemenea, cu asocieri cum ar fi grupurile familiale, echipele de joc şi clasele de la şcoală.

66:7.7 (751.2) Printre ultimii ucenici formaţi în Mesopotamia pentru a lucra cu rasele lor respective se găseau andoniţii din ţinuturile înalte ale Indiei occidentale, amestecaţi cu reprezentanţi ai oamenilor roşii şi ai oamenilor albaştri. Mai târziu, un mic număr de oameni galbeni a fost admis, de asemenea.

66:7.8 (751.3) Hap a oferit raselor primitive o lege morală. Acest cod se numea „Calea Tatălui” şi consta din următoarele şapte porunci:

66:7.9 (751.4) 1. Nu te vei teme de nici un dumnezeu şi nici nu vei servi nimeni în afară de Tatăl tuturor.

66:7.10 (751.5) 2. Nu vei fi nesupus faţă de Fiul Tatălui, suveranul lumii, şi nu vei fi lipsit de respect faţă de asociaţii săi supraumani.

66:7.11 (751.6) 3. Nu vei minţi atunci când vei fi chemat în faţa judecătorilor oamenilor.

66:7.12 (751.7) 4. Nu vei ucide nici bărbat, nici femeie, nici copil.

66:7.13 (751.8) 5. Nu vei fura nici bunurile, nici vitele vecinului tău.

66:7.14 (751.9) 6. Nu te vei atinge de femeia prietenului tău.

66:7.15 (751.10) 7. Nu vei comite nici cea mai mică nepoliteţe faţă de părinţii tăi ori faşă bătrânii tribului.

66:7.16 (751.11) Aceasta a rămas legea Dalamatiei pe parcursul unei perioade de aproape trei sute de mii de ani. Multe dintre pietrele pe care a fost gravată această lege zac acum pe fundul mării, în largul Mesopotamiei şi al Persiei. S-a format obiceiul de a păstra în minte una dintre aceste porunci în fiecare zi a săptămânii, şi a o folosi ca salut şi ca mulţumire în timpul mesei.

66:7.17 (751.12) În această epocă, măsura timpului era luna lunară, numărând douăzeci şi opt de zile. Cu excepţia zilei şi a nopţii, era singura unitate de timp cunoscută popoarelor primitive. Săptămâna de şapte zile a fost introdusă de instructorii Dalamatiei pentru simplul motiv că şapte este sfertul lui douăzeci şi opt. Semnificaţia cifrei şapte în supraunivers le-a oferit, fără îndoială, ocazia de a strecura un

memento spiritual în calculul obişnuit al timpului, însă perioada lunară nu are origine naturală.

66:7.18 (751.13) Regiunea rurală din jurul oraşului era foarte bine colonizată, pe o rază de o sută şaizeci de kilometri. În împrejurimile imediate, anumiţi vechi elevi ai şcolilor Prinţului se angajau în creşterea animalelor şi puneau şi altfel în practică instrucţia pe care o primiseră de la statul lor major şi de la mulţi dintre artizanii lui umani. Unii din ei s-au apucat de agricultură şi de horticultură.
66:7.19 (751.14) Omenirea nu a fost constrânsă să practice munca dură a pământului drept pedeapsă a unui presupus păcat. „Vei mânca rodul pământului cu sudoarea frunţii tale”, nu a fost o pedeapsă pronunţată contra omului pentru a fi participat la nebunia rebeliunii lui Lucifer, sub conducerea trădătorului Caligastia. Cultura solului este inerentă stabilirii unei civilizaţii progresive pe lumile evolutive, iar acest imperativ a fost centrul întregii învăţături a Prinţului Planetar şi a statului său major pe parcursul celor trei sute de mii de ani care au separat sosirea lor pe Urantia de zilele tragice în care Caligastia a luat partea rebelului Lucifer. Munca pământului nu era un blestem, ci era mai degrabă suprema binecuvântare pentru toţi cei care au putut astfel să participe la cea mai umană dintre toate activităţile omeneşti.
66:7.20 (752.1) În momentul în care a izbucnit rebeliunea, Dalamatia avea o populaţie fixă de aproape şase mii de locuitori. Această cifră include ucenicii, însă nu ţine cont de vizitatori şi de observatori, al căror număr se ridica întotdeauna la peste o mie. Însă voi nu puteţi decât prea puţin, ori chiar deloc, să vă daţi seama de minunatele progrese ale acestor timpuri foarte îndepărtate. Admirabilele beneficii ale acestor epoci pentru omenire au fost practic şterse de oribila

confuzie şi de abjectele tenebre spirituale care au urmat după catastrofa înşelăciunii şi răzvrătirii lui Caligastia.

8. Nemulţumirile lui Caligastia

66:8.1 (752.2) Când studiem lunga carieră a lui Caligastia, noi nu găsim în conduita sa decât o singură trăsătură de caracter susceptibilă de a atrage atenţia; el era ultraindividualist. Avea tendinţa să le ţină parte aproape tuturor protestatarilor şi arăta, în general, simpatie sa celor care exprimau cu cumpătare critici implicite. Noi sesizăm faptul că această tendinţă de a nu suporta autoritatea, de a se ofensa uşor în caz de orice formă de control a apărut de la început la el. Deşi era uşor împotriva sfaturilor bătrânilor şi avea o reţinere faţă de autoritatea superioară, cu toate acestea, când a fost pus la încercare, el şi-a dovedit loialitatea sa către şefii universului şi supunerea faţă de ordinele Părinţilor Constelaţiei. Nici o greşeală reală nu a fost vreodată găsită în el, până în momentul ruşinoasei sale trădări pe Urantia.

66:8.2 (752.3) Se cuvine să notăm că Lucifer şi Caligastia fuseseră amândoi instruiţi cu răbdare şi avizaţi cu afecţiune de tendinţa lor de a critica şi de dezvoltarea subtilă a trufiei lor, care avea drept corolar un simţ exagerat al importanţei de sine, însă toate aceste eforturi de a-i ajuta fuseseră interpretate în mod greşit, ca critici neîntemeiate şi interferenţe nejustificate cu libertatea lor personală. Caligastia şi Lucifer au socotit amândoi că sfaturile lor amicale erau animate de mobile puternic reprehensibile care începeau să domine propria lor

gândire deformată şi propria lor concepţie eronată. Ei au judecat generoşii lor consilieri după evoluţia propriului lor egoism.

66:8.3 (752.4) De la sosirea prinţului Caligastia, civilizaţia planetară a progresat într-o manieră destul de normală pe o durată de aproape trei sute de mii de ani. Pe lângă faptul că Urantia era o sferă de viaţă modificată, deci supusă unor numeroase neregularităţi şi unor episoade neobişnuite de fluctuaţie evolutivă, cariera planetei s-a petrecut într-un mod foarte satisfăcător până în momentul rebeliunii lui Lucifer şi a trădării simultane a lui Caligastia. Întreaga parte a istoriei care le este posterioară este iremediabil modificată de această eroare catastrofală, precum şi de eşecul ulterior al lui Adam şi al Evei în îndeplinirea misiunii lor planetare.

66:8.4 (752.5) Prinţul Planetar a căzut în întuneric în momentul rebeliunii lui Lucifer, proiectând astfel planeta într-o lungă dezordine. El a fost apoi privat de autoritatea suverană prin acţiunea coordonată a şefilor constelaţiei şi a altor autorităţi ale universului. El a împărtăşit inevitabilele vicisitudini ale izolării Urantiei până în epoca şederii lui Adam pe planetă şi a făcut să eşueze planul de ridicare al raselor umane prin infuzia sângelui vital al noii rase violete, descendenţii lui Adam şi ai Evei. Puterea pe care o avea Prinţul decăzut de a tulbura treburile umane a fost considerabil restrânsă de influenţa lui Machiventa Melchizedek care s-a întrupat în epoca lui Avraam. Ca urmare, în cursul întrupării lui Mihail, acest prinţ trădător a fost, în cele din urmă, lipsit de orice autoritate pe Urantia.

66:8.5 (753.1) Doctrina unui demon persoană pe Urantia, cu toate că are o oarecare temelie în prezenţa planetară a trădătorului şi a nelegiuitului Caligastia, este totuşi fictivă atunci când propovăduieşte

că „un astfel de demon” poate influenţa mintea omenească normală contra liberei sale alegeri naturale. Chiar înainte de coborârea lui Mihail pe Urantia nici Caligastia, nici Daligastia, nu au reuşit niciodată să îi asuprească complet pe muritori, nici să silească vreun individ normal să facă

66:8.6 (753.2) vreun lucru împotriva voinţei sale umane. Liberul arbitru uman este suprem în materie de morală. Până şi Ajustorul Gândirii interior refuză să constrângă omul să gândească vreun gând sau să împlinească vreo acţiune contrare alegerii voinţei personale a omului.

66:8.7 (753.3) Acum, acest rebel al împărăţiei, lipsit de orice putere de a face rău foştilor săi supuşi, aşteaptă ca Cei Îmbătrâniţi de Zile de pe Uversa să îi judece până la unul pe toţi cei care au participat la rebeliunea lui Lucifer.

66:8.8 (753.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 67

Rebeliunea planetară

67:0.1 (754.1) ESTE imposibil a se înţelege problemele asociate existenţei omului pe Urantia fără a avea cunoştinţe despre marile epoci ale trecutului, mai ales referitoare la apariţia şi la consecinţele rebeliunii planetare. Cu toate că această ridicare nu a avut consecinţe grele asupra progresului evoluţiei organice, ea a modificat notabil cursul evoluţiei sociale şi dezvoltarea spirituală. Întreaga istorie suprafizică a planetei a fost profund influenţată de această calamitate devastatoare.

1. Trădarea lui Caligastia

67:1.1 (754.2) Lui Caligastia îi fusese încredinţată cu Urantia de trei sute de mii de ani, atunci când Satan, asistentul lui Lucifer, a făcut una din vizitele sale periodice de inspecţie. Când Satan a sosit pe planetă, înfăţişarea sa nu semăna câtuşi de puţin cu caricaturile voastre ale infamei sale măreţii. El era, şi el este încă, un Fiu Lanonandek de o mare strălucire. „Şi nu-i de mirare, căci Satan însuşi este o strălucitoare creatură de lumină."

67:1.2 (754.3) Pe parcursul acestei inspecţii, Satan l-a informat pe Caligastia asupra „Declaraţiei Libertăţii" pe care Lucifer îşi propunea să o facă şi, aşa cum o ştim acum, Prinţul a căzut de acord să trădeze planeta de îndată ce rebeliunea va fi anunţată. Personalităţile loiale ale universului îl privesc cu un soi de dispreţ pe Prinţul Caligastia, din pricina acestei trădări premeditate a misiunii sale. Fiul Creator şi-a exprimat această nemulţumire când a spus: „Tu eşti ca şi conducătorul tău, Lucifer, şi ai perpetuat inechitatea sa într-o manieră condamnabilă. El a fost un falsificator din clipa în care a început să se exalte pe sine, deoarece nu a rămas în adevăr".

67:1.3 (754.4) În toată munca administrativă a unui univers local, nici o misiune importantă nu este considerată mai sacră decât aceea a unui Prinţ Planetar care îşi asumă responsabilitatea bunăstării şi conducerii muritorilor evolutivi pe o lume nou locuită. Din toate formele răului, nici una nu are un efect mai distrugător asupra statutului personalităţii decât trădarea unei misiuni şi lipsa de loialitate faţă de prietenii de încredere. Comiţând deliberat acest păcat, Caligastia şi-a denaturat atât de complet personalitatea, încât mintea lui nu a mai fost niciodată pe deplin capabilă să îşi recapete echilibrul.

67:1.4 (754.5) Sunt multe moduri de luarea în considerare a păcatului, însă, din punct de vedere filozofic universal, păcatul este comportamentul unei personalităţi care rezistă cu bună ştiinţă la realitatea cosmică. Putem considera eroarea ca o falsă concepţie sau ca o deformare a realităţii. Răul este o realizare incompletă a realităţilor universale sau o ajustare defectuoasă la acestea din urmă, însă păcatul este o rezistenţă intenţionată la realitatea divină, o alegere conştientă de a se opune progresului spiritual, iar inechitatea constă în sfidarea făţişă şi persistentă a realităţii recunoscute; ea reprezintă un astfel de grad de dezintegrare a personalităţii, încât frizează demenţa cosmică.

67:1.5 (755.1) Eroarea sugerează o lipsă de acuitate intelectuală; răul, o deficit de înţelepciune, iar păcatul o sărăcie spirituală abjectă; însă inechitatea denotă faptul că controlul personalităţii este pe cale de a dispărea.

67:1.6 (755.2) Când păcatul a fost ales de atâtea ori şi repetata atât de adesea, el poate deveni un obicei. Păcătoşii obişnuiţi pot uşor deveni nelegiuiţi, şi se pot răscula din toată fiinţa lor contra universului şi tuturor realităţilor sale divine. În timp ce toate formele de păcat pot fi iertate, noi ne îndoim că o fiinţă nelegiuită confirmată ar mai putea vreodată încerca regrete sincere pentru faptele sale rele sau că ar mai putea accepta iertarea păcatelor sale.

2. Începutul rebeliunii

67:2.1 (755.3) Puţin după inspecţia lui Satan şi în timp ce administrarea planetară era pe cale să realizeze importante lucruri pe Urantia, într-o zi de la mijlocul iernii continentelor nordice, Caligastia a avut o lungă întrevedere cu asociatul său Daligastia, în urma căreia acesta din urmă a convocat cele zece consilii ale Urantiei în sesiune extraordinară. Această adunare a fost deschisă prin declaraţia că Prinţul Caligastia era pe punctul de a se proclama suveran absolut al Urantiei, şi cerea ca toate grupările administrative să abdice, punând toate funcţiunile lor şi toate puterile lor în mâinile lui Daligastia, desemnat ca mandatar aşteptând reorganizarea guvernului planetar şi redistribuirea consecutivă a acestor sarcini de autoritate administrativă.

67:2.2 (755.4) Prezentarea acestei exigenţe pripite a fost urmată de un magistral apel al lui Van, preşedintele consiliului suprem de coordonare. Acest distins administrator şi priceput jurist a stigmatizat propunerea lui Caligastia, denunţând-o ca pe un act frizând rebeliunea planetară. El şi-a conjurat colegii să se abţină de la orice participare până când nu se face apel la Lucifer, Suveranul Sistemului Sataniei, şi el a obţinut sprijinul întregului stat major. În consecinţă, s-a făcut un apel către Ierusem, de unde au venit imediat ordine desemnându-l pe Caligastia ca suveran suprem al Urantiei şi cerând o supunere absolută şi fără rezerve faţă de ordinele sale. Ca răspuns la acest mesaj stupefiant, nobilul Van a făcut faimosul său discurs de şapte ore în care îi acuza, în mod formal, pe Daligastia, Caligastia şi Lucifer de uzurparea suveranităţii universului Nebadonului. El a făcut atunci apel la Prea Înalţii Edentiei pentru susţinere şi confirmare.

67:2.3 (755.5) Între timp, circuitele sistemului fuseseră întrerupte; Urantia era izolată. Toate grupurile de viaţă celestă prezente pe planetă s-au găsit brusc izolate, fără preînştiinţare, adică total private de orice sfat şi sfătuire din afară.

67:2.4 (755.6) Daligastia l-a proclamat oficial pe Caligastia „Dumnezeu al Urantiei şi suprem peste toate”. În faţa acestei proclamaţii, alternativa era clară; fiecare grup s-a retras şi şi-a început deliberările, discuţiile destinate, în cele din urmă, să determine soarta tuturor personalităţilor supraumane pe planetă.

67:2.5 (755.7) Serafimii, heruvimii şi celelalte fiinţe celeste au fost implicate în deciziile acestei lupte amarnice, acest conflict îndelungat şi vicios. Numeroase grupuri supraumane care se găseau din întâmplare pe Urantia în momentul izolării ei au fost reţinute şi, la fel ca serafimii şi asociaţii lor - nevoite să aleagă între păcat şi calea dreaptă, între căile lui Lucifer şi voia Tatălui invizibil.

67:2.6 (756.1) Această luptă a urmat mai mult de şapte ani. Cât timp fiecare personalitate vizată nu şi-a luat decizia definitivă, autorităţile Edentiei nu au vrut să intervină, şi nu au intervenit. Numai atunci, Van şi asociaţii săi loiali au primit justificarea lor şi au fost despovăraţi de îndelungata lor nelinişte şi de intolerabila lor incertitudine.

3. Cei şapte ani decisivi

67:3.1 (756.2) Vestea că rebeliunea izbucnise pe Ierusem, capitala Sataniei, a fost difuzată de consiliul melchizedekilor. Melchizedekii

însărcinaţi cu problemele urgente au fost imediat trimişi pe Ierusem, iar Gabriel s-a oferit voluntar pentru a reprezenta pe Fiul Creator a cărui autoritate fusese sfidată. În acelaşi timp cu anunţarea stării de rebeliune în Satania, sistemul a fost pus în carantină, izolat de sistemele lui surori. A fost „război în cer”, în cartierul general al Sataniei, şi el s-a întins până la toate planetele sistemului local.

67:3.2 (756.3) Pe Urantia, patruzeci de membri ai statului major corporal al celor o sută (inclusiv Van) au refuzat să se alăture insurecţiei. Mulţi dintre asistenţii umani (modificaţi sau de altă natură) ai statului major au fost, de asemenea, nobili şi bravi apărători ai lui Mihail şi ai guvernului universului său. A existat o teribilă pierdere de personalităţi printre serafimi şi heruvimi. Aproape jumătate din serafimii administrativi şi din serafimii provizoriu ataşaţi planetei s-au alăturat căpeteniei lor şi lui Daligastia în apărarea cauzei lui Lucifer. Patruzeci de mii o sută douăzeci şi nouă de mediani primari s-au alăturat lui Caligastia, însă ceilalţi au rămas fideli misiunii lor.

67:3.3 (756.4) Prinţul trădător a reunit medianii neloiali şi alte grupuri de personalităţi rebele, şi i-a organizat în vederea executării ordinelor sale, în timp ce Van a reunit pe medianii loiali şi celelalte grupuri fidele şi a început marea bătălie pentru a salva statul major planetar şi celelalte personalităţi celeste blocate pe Urantia.

67:3.4 (756.5) Pe parcursul luptei, loialiştii s-au instalat într-un cartier general slab apărat şi lipsit de orice fortificaţie, situat la câţiva kilometri est de Dalamatia, însă locuitorii lor erau păziţi zi şi noapte de medianii loiali, mereu vigilenţi şi atenţi, şi aveau în posesia lor inestimabilul arbore al vieţii.

67:3.5 (756.6) La izbucnirea rebeliunii, heruvimii şi serafimii loiali, ajutaţi de trei mediani fideli, au asigurat paza arborelui vieţii şi au permis doar unui număr de patruzeci de loialişti ai statului major şi asociaţilor lor umani modificaţi de a avea acces la fructele şi la frunzele acestei plante dătătoare de energie. Aceşti andoniţi modificaţi alăturaţi lui Van erau în număr de cincizeci şi şase, şaisprezece dintre asistenţii andoniţi ai statului major neloial refuzau să îşi urmeze stăpânii în rebeliune.

67:3.6 (756.7) Pe tot parcursul celor şapte ani decisivi ai rebeliunii lui Caligastia, Van s-a consacrat total faptului de a avea grijă de armata sa loială de bărbaţi, de mediani şi de îngeri. Clarviziunea spirituală şi consecvenţa morală care i-au permis lui Van să păstreze această neclintită atitudine de loialitate faţă de guvernul universului erau produsul unei gândiri clare, al unui raţionament înţelept, al unei judecăţi logice, al unei motivaţii sincere, al unui scop dezinteresat, al unei loialităţi inteligente, al unei memorii experienţiale, al unui caracter disciplinat şi al unei personalităţi consacrate fără rezerve facerii voii Tatălui Paradisiac.

67:3.7 (756.8) Aceşti şapte ani de aşteptare au fost o perioadă de cercetare a inimii şi de disciplină a sufletului. Crize asemănătoare în problemele universului demonstrează formidabila influenţă a minţii ca factor de alegere spirituală. Educaţia, formarea şi experienţa sunt factori care intră în cea mai mare parte a deciziilor vitale ale oricărei creaturi morale evolutive, însă este perfect posibil pentru spiritul interior să intre în contact direct cu puterile care determină deciziile personalităţii umane şi să permită astfel voinţei total consacrate a creaturii să îndeplinească uimitoare fapte de devoţiune loială faţă de

voia şi de căile Tatălui Paradisiac. Este exact ceea ce s-a întâmplat în experienţa lui Amadon, asociat uman modificat al lui Van.

67:3.8 (757.1) Amadon este eroul uman cel mai reprezentativ al rebeliunii lui Lucifer. Acest descendent bărbat al lui Andon şi al Fontei a fost unul dintre cei o sută de muritori care au adus plasma lor vie la statului major al Prinţului, şi el nu a încetat de la acest eveniment să fie alături de Van ca asociat şi asistent uman. Amadon a ales să rămână alături de conducătorul său pe tot parcursul acestei îndelungate lupte, pline de încercări; a fost un spectacol inspirator acela de a vedea pe acest copil al raselor evolutive rămânând neclintit la sofismele lui Daligastia, în vreme ce pe toată durata celor şapte ani de luptă el şi asociaţii săi loiali au rezistat cu o fermitate de nezdruncinat tuturor învăţăturilor amăgitoare ale strălucitorului Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, cu un maxim de inteligenţă şi o vastă experienţă în treburile universului, s-a abătut de la calea dreaptă - el a îmbrăţişat păcatul. Amadon, cu un minimum de inteligenţă şi cu o absenţă totală a experienţei universale, a rămas în serviciul universului şi fidel asociatului său. Van a folosit atât mintea, cât şi spiritul într-o magnifică şi eficientă îmbinare de hotărâre intelectuală şi clarviziune spirituală; el a atins astfel nivelul experienţial de realizare al personalităţii de ordinul cel mai înalt la care se poate ajunge. Când mintea şi spiritul sunt pe deplin unite, ele au potenţialul necesar pentru a crea valori supraumane, sau chiar şi realităţi morontiale.

67:3.10 (757.3) Am putea istorisi la nesfârşit evenimentele tulburătore ale acestor zile tragice însă, până la urmă, şi ultima personalitate în

joc a luat decizia sa definitivă şi atunci, numai atunci, un Preaînalt al Edentiei a sosit în compania melchizedekilor însărcinaţi cu problemele de urgenţă pentru a prelua autoritatea pe Urantia. Analele panoramice ale domniei lui Caligastia au fost şterse de pe Ierusem, şi perioada probatorie de reabilitare planetară a început.

4. Cei o sută ai lui Caligastia după rebeliune

67:4.1 (757.4) După ce s-a procedat la apelul nominal final, s-a constatat că membrii corporali ai statului major al Prinţului s-au repartizat după cum urmează: Van şi toţi membrii curţii sale de coordonare rămăseseră loiali. Ang şi trei membrii ai consiliului de alimentare supravieţuiseră. Întregul consiliu de domesticire a animalelor se alăturase rebeliunii, precum şi toţi consultanţii însărcinaţi cu protejarea de fiarele sălbatice. Fad şi cinci membri ai colegiilor de învăţământ au fost salvaţi. Nod şi întreaga comisie a industriei şi comerţului îl urmau pe Caligastia. Hap şi întrega şcoală de religie revelată au rămas loiali lui Van şi nobilului său grup. Lut şi întregul consiliu al sănătăţii au fost pierduţi. Consiliul artei şi ştiinţei a rămas loial în totalitatea sa, însă Tut şi toţi membri comisiei guvernelor tribale s-au rătăcit. Aşadar, dintr-o sută, patruzeci au fost salvaţi. Ei au fost transferaţi mai târziu pe Ierusem, de unde şi-au reluat periplul către Paradis.

67:4.2 (757.5) Cei şaizeci de membri ai statului major planetar care au luat parte la rebeliune l-au ales pe Nod să le fie conducător. Ei au

lucrat din toată inima pentru Prinţul rebel, însă şi-au dat seama în curând că erau privaţi de alimentarea de la circuitele vitale ale sistemului. Ei şi-au dat seama de faptul că au fost aduşi la statutul de fiinţe muritoare; ei erau desigur supraumani, însă în acelaşi timp materiali şi muritori. Într-un efort de a spori numărul lor, Daligastia a poruncit recurgerea imediată la reproducerea sexuată, ştiind perfect că cei şaizeci de membri originari ai statului major care îl urmaseră şi cei patruzeci şi patru de asociaţi andonici modificaţi erau condamnaţi să moară mai devreme sau mai târziu. După căderea lui Dalamatia, statul major neloial a migrat către nord şi către est. Descendenţii acestor membrii au fost cunoscuţi mult timp sub numele de nodiţi, iar locul lor de locuire, ca „ţara lui Nod”.

67:4.3 (758.1) Prezenţa acestor extraordinari suprabărbaţi şi suprafemei, abandonaţi ca urmare a rebeliunii şi a împreunării lor imediate cu fii şi fiicele pământului a dat uşor naştere poveştilor tradiţionale despre zeii care se coboară din cer pentru a se împreuna cu muritorii. Aşa au luat naştere cele o mie şi una de legende de natură mitică, însă întemeiate pe faptele consecutive rebeliunii, care au pătruns mai târziu în povestirile populare şi în tradiţiile folclorice ale diverselor popoare ale căror strămoşi au participat la aceste contacte cu nodiţii şi cu urmaşii lor.

67:4.4 (758.2) Privaţi de subzistenţă spirituală, rebelii statului major au murit în final de moarte naturală. O mare parte a idolatriei ulterioare a raselor umane îşi are originea în dorinţa de a perpetua amintirea acestor fiinţe înalt onorate ale epocii lui Caligastia.

67:4.5 (758.3) În momentul sosirii lor pe Urantia, cei o sută ai statului major fuseseră temporar detaşaţi de Ajustorii lor de Gândire.

Imediat după sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, personalităţile loiale, cu excepţia lui Van, au fost trimise în Ierusem şi reunite cu Ajustorii lor în aşteptare. Noi nu cunoaştem soarta celor şaizeci de rebeli ai statului major; Ajustorii lor se află încă pe Ierusem. Lucrurile rămân, fără îndoială, în stare în care se găsesc acum până când întreaga rebeliune a lui Lucifer va fi definitiv judecată şi se v-a pronunţa soarta tuturor participanţilor la ea.

67:4.6 (758.4) Le venea greu unor fiinţe ca îngerii şi medianii să conceapă că strălucitorii conducători de încredere cum ar fi Caligastia şi Daligastia pot să se rătăcească, să comită un păcat perfid. Aceste fiinţe care au căzut în păcat nu au intrat în rebeliune deliberat sau premeditată, ci au fost păcălite de superiorii lor, amăgite de şefii în care aveau încredere. Era tot atât de uşor să se câştige şi susţinerea muritorilor evolutivi cu mentalitate primitivă.

67:4.7 (758.5) În marea lor majoritate, fiinţele umane şi supraumane care au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer pe Ierusem şi pe diferitele planete induse în eroare s-au căit mai de demult de nebunia lor. Noi credem cu adevărat că toţi aceşti penitenţi sinceri vor fi reabilitaţi într-un fel sau altul şi reintegraţi într-o fază determinată a serviciului universului, atunci când Cei Îmbătrâniţi de Zile vor fi judecat în ultimă instanţă problemele rebeliunii Sataniei, ceea ce au şi început nu demult.

5. Rezultatele imediate ale rebeliunii

67:5.1 (758.6) O mare confuzie a domnit în Dalamatia şi în împrejurimi vreme de aproape cincizeci de ani după instigarea rebeliunii. A fost făcută o încercare de a reorganizare radicală şi completă a întregii lumi; revoluţia a luat locul evoluţiei ca politică de progres cultural şi de ameliorare rasială. Un progres brusc, de nivel cultural, s-a declanşat în rândurile locuitorilor superiori şi parţial instruiţi din Dalamatia sau din vecinătate; însă când s-a încercat aplicarea acestor metode noi şi radicale la popoarele îndepărtate, a rezultat imediat o dezordine de nedescris şi un tărăboi rasial. Libertatea a fost rapid transformată în libertinaj de oamenii primitivi semievoluaţi ai acestei epoci.

67:5.2 (758.7) Foarte curând după rebeliune, întregul stat major al răzvrătirii s-a angajat într-o apărare energică a oraşului împotriva hoardelor pe jumătate sălbatice care îi asediau zidurile ca urmare a aplicării doctrinelor libertăţii care fuseseră prematur transmise. Cu nişte ani înainte ca magnificul cartier general să fie înghiţit de valurile mărilor sudului, triburile greşit îndrumate şi instruite ale ţării lui Dalamatia se abătuseră deja într-un asalt de semisălbatici asupra oraşului splendid, izgonind către nord statul major al secesiunii şi al asociaţilor săi.

67:5.3 (759.1) Planul lui Caligastia de a reconstrui imediat societatea umană conform ideilor sale asupra libertăţilor individuale şi colective s-a revelat imediat a fi un eşec mai mult sau mai puţin complet. Societatea s-a prăbuşit repede la vechiul său nivel biologic şi lupta pentru progres a trebuit să reînceapă în întregime de la un punct un pic mai avansat decât la începerea regimului Caligastia, deoarece revolta lăsase lumea într-o jalnică stare de confuzie.

67:5.4 (759.2) La o sută şaizeci şi doi de ani după rebeliune, un val uriaş a măturat Dalamatia. Cartierul general planetar s-a scufundat sub apele mării, iar acest pământ nu s-a mai înălţat până ce nu au dispărut aproape toate vestigiile nobilei culturi a acestor vârste splendide.
67:5.5 (759.3) Când prima capitală a lumii a fost înghiţită de ape, ea nu adăpostea decât tipuri inferioare de rase sangike ale Urantiei, renegaţii care convertiseră deja templul Tatălui într-un sanctuar dedicat lui Nog, falsul zeu al luminii şi al focului.

6. Van — cel neclintit

67:6.1 (759.4) Partizanii lui Van s-au retras de la început în ţinuturile înalte din estul Indiei, unde s-au pus la adăpost de atacurile lansate de rasele aflate în plină confuzie din ţinuturile joase. În acest loc de retragere, ei s-au gândit să pregătească reabilitarea lumii aşa cum predecesorii lor antici, badoniţii, o realizaseră inconştient pentru bunăstarea omenirii cu puţin înainte de naşterea triburilor sangike.
67:6.2 (759.5) Înainte de sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, Van a încredinţat gestiunea problemelor umane la zece comisii de câte patru membri fiecare, comisii identice celor ale regimului Prinţului. Purtătorii Vieţii rezidenţi cei mai vechi au asigurat conducerea temporară a acestor consilii de câte patruzeci, care au activat pe perioada celor şapte ani de aşteptare. Grupuri asemănătoare de amadoniţi au preluat aceste responsabilităţi când cei

treizeci şi nouă de membri loiali ai statului major s-au întors pe Ierusem.

67:6.3 (759.6) Acest trib de *amadoniţi* descindeau din grupul celor 144 de andoniţi loiali căruia îi aparţinea Amadon, şi care au ajuns să fie cunoscuţi după numele lui. Acest grup conţinea treizeci şi nouă de bărbaţi şi o sută cinci femei. Din acest număr, cincizeci şi şase aveau un statut de nemurire şi, cu excepţia lui Amadon, fuseseră toţi transferaţi odată cu membrii loiali ai statului major. Elementele rămase ale acestui nou nobil grup au continuat lucrarea lor pe pământ până la sfârşitul vieţii lor de muritori sub îndrumarea lui Van şi a lui Amadon. Ei au format plămada biologică care s-a înmulţit şi a continuat să asigure conducerea lumii de-a lungul lungilor epoci întunecate care au urmat rebeliunii.

67:6.4 (759.7) Van a fost lăsat pe Urantia până la sosirea lui Adam, şi a rămas şef în deplină putere al tuturor personalităţilor supraumane care activau pe planetă. El şi Amadon au fost susţinuţi timp de peste o sută cincizeci de mii de ani, prin tehnica arborelui vieţii, cu ajutorul specializat de viaţă venit din partea melchizedekilor.

67:6.5 (759.8) Treburile Urantiei au fost mult timp administrate de un consiliu de administratori provizorii planetari, doisprezece melchizedeki confirmaţi de ordinul şefului constelaţiei, Preaînaltul Părinte al Norlatiadekului. Administratorii provizorii melchizedeki erau asistaţi de un comitet consultativ compus astfel: unul dintre ajutoarele loiale ale Prinţului decăzut, doi Purtători ai Vieţii rezidenţi, un Fiu Trinitizat aflat în perioada de ucenicie, un Fiu Învăţător voluntar, o strălucitoare Stea de Seară din Avalon (care venea periodic), şefii serafimilor şi ai heruvimilor, consilierii veniţi de pe

două planete vecine, directorul general al vieţii îngereşti subordonate şi Van - comandant şi şef al creaturilor mediane. Aşa a fost guvernată şi administrată Urantia până la sosirea lui Adam. Nu este surprinzător că i s-a asigurat şi loialului şi curajosului Van un loc în consiliul administratorilor provizorii planetari care a administrat mult timp treburile Urantiei.

67:6.6 (760.1) Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki ai Urantiei au realizat o operă eroică. Ei au păstrat rămăşiţele civilizaţiei, iar politica lor planetară a fost fidel executată de Van. La Mai puţin de o mie de ani după rebeliune, Van răspândise deja peste trei sute cincizeci de grupuri avansate în lume. Aceste avanposturi ale civilizaţiei constau în mare parte în descendenţi ai andoniţilor loiali uşor amestecaţi cu rase sangike (în special oameni albaştri) şi cu nodiţi.

67:6.7 (760.2) În ciuda teribilului regres provocat de rebeliune, rămâneau pe pământ numeroase linii biologice promiţătoare. Sub controlul superior al administratorilor provizorii melchizedeki, Van şi Amadon şi-au continuat lucrarea; ei au încurajat evoluţia naturală a rasei umane, au făcut să progreseze evoluţia fizică a oamenilor până în punctul culminant care justifica trimiterea unui Fiu Material şi a unei Fiice Materiale pe Urantia.

67:6.8 (760.3) Van şi Amadon au rămas pe pământ până puţin după sosirea lui Adam şi Eva. La câţiva ani după aceea, ei au fost transferaţi pe Ierusem, unde Van a fost reunit cu ajustorul său care îl aştepta. Van serveşte acum în numele Urantiei aşteptând ordinul de a relua lungul drum către perfecţiunea Paradisului şi către destinul său nerevelat al Corpului Muritorilor Finalităţii pe cale de a se reuni.

67:6.9 (760.4) Se cuvine să notăm că atunci când Van a făcut apel la Prea Înalţii Edentiei, după ce Lucifer l-a susţinut pe Caligastia pe Urantia, Părinţii Constelaţiei au trimis imediat o decizie care îl aproba pe Van în toate punctele luptei sale. Acest verdict nu a reuşit să ajungă la Van, deoarece circuitele planetare de comunicare au fost întrerupte în momentul transmisiei sale. Doar recent, această directivă efectivă a fost descoperită în posesia unui transmiţător releu de energie în care a fost blocată de la izolarea Urantiei. Fără această descoperire făcută ca urmare a cercetărilor medianilor Urantiei, transmisia acestei decizii ar fi trebuit să aştepte restabilirea Urantiei în circuitele constelaţiei. Acest accident aparent în comunicările interplanetare era posibil, deoarece transmiţătorii de energie pot primi şi trimite informaţie, însă nu pot lua iniţiativa comunicărilor.

67:6.10 (760.5) Statutul tehnic al lui Van în analele juridice ale Sataniei nu a fost efectiv şi definitiv stabilit înainte de înregistrarea pe Ierusem a judecăţii Părinţilor Edentiei.

7. Repercusiunile îndepărtate ale păcatului

67:7.1 (760.6) Consecinţele personale (centripete) ale refuzului voluntar şi persistent al luminii de către o creatură sunt atât inevitabile, cât şi individuale. Ele prezintă interes numai pentru Deitate şi pentru creatura cu pricina. Această recoltă a nelegiuirii vătămătoare de suflet este culegerea interioară a creaturii volitive nelegiuite.

67:7.2 (761.1) Însă nu tot aşa este cu repercusiunile externe ale păcatului: Consecinţele impersonale (centrifuge) ale păcatului comis sunt inevitabile şi colective, şi ating toate creaturile care operează în zona afectată de aceste evenimente.

67:7.3 (761.2) La cincizeci de mii de ani după prăbuşirea administraţiei planetare, treburile pământeşti erau atât de dezorganizate şi întârziate încât rasa câştigase foarte puţin la statutul evolutiv general care exista în momentul sosirii lui Caligastia, cu trei sute cincizeci de mii de ani în urmă. În anumite privinţe se făcuseră progrese; în alte direcţii fusese pierdut mult teren.

67:7.4 (761.3) Păcatul nu este niciodată pur local în efectele sale. Puterile administrative ale universului sunt asemănătoare unor organisme; condiţia unei personalităţi trebuie într-o anumită măsură să fie împărtăşită de toţi. Păcatul, fiind o atitudine a persoanei faţă de realitate, este sortit să producă recolta lui negativistă pe toate nivelele întrepătrunse ale valorilor universale, însă deplinele consecinţe ale gândirii greşite, ale facerii de rău sau ale planurilor atinse de păcat sunt suportate doar la nivelul înfăptuirii propriu-zise. Încălcarea legii universului poate fi fatală în domeniul fizic, şi asta fără să se implice serios mintea sau să se aducă atingere experienţei spirituale. Păcatul nu este încărcat de consecinţe fatale pentru supravieţuirea personalităţii decât dacă prezintă atitudinea fiinţei întregi, alegerea minţii ei şi voinţa sufletului ei.

67:7.5 (761.4) Răul şi păcatul au consecinţe în domeniile materiale şi sociale şi pot chiar şi întârzia, uneori, progresul spiritual pe anumite nivele de realitate universală, însă păcatul unei fiinţe oarecare nu lipseşte niciodată o altă fiinţă de dreptul divin de a se bucura de

supravieţuirea personalităţii. Supravieţuirea eternă nu poate fi pusă în pericol decât de deciziile minţii şi de alegerea sufletului individului însuşi.

67:7.6 (761.5) Păcatul comis pe Urantia nu a întârziat aproape deloc evoluţia biologică, însă el a avut drept efect privarea raselor umane toate avantajele moştenirii adamice. Păcatul întârzie enorm dezvoltarea intelectuală, creşterea morală, progresul social şi împlinirea spirituală a maselor. Însă nu îl poate împiedica de a ajunge la împlinirea spirituală cea mai elevată pe individul care alege să îl cunoască pe Dumnezeu şi să facă sincer voia divină.

67:7.7 (761.6) Caligastia s-a răsculat, Adam şi Eva au greşit, însă nici o persoană născută ulterior pe Urantia nu a suferit din pricina acestor erori în experienţa sa spirituală individuală. Toţi muritorii născuţi pe Urantia, de la rebeliunea lui Caligastia încoace au fost oarecum penalizaţi în privinţa timpului, însă bunăstarea viitoare a sufletului lor nu a fost niciodată, câtuşi de puţin, compromisă în eternitate. Nici unul dintre ei nu a suferit vreo privare spirituală esenţială din cauza păcatului altuia. Păcatul este pe deplin personal în ceea ce priveşte vinovăţia morală sau consecinţele spirituale, nemaivorbind de profundele sale repercusiuni în domeniul social, intelectual şi administrativ.

67:7.8 (761.7) Cu toate că nu putem pătrunde înţelepciunea care permite astfel de catastrofe, noi putem întotdeauna discerne efectele benefice ale acestor tulburări locale atunci când ele se reflectă asupra întregului univers.

8. Eroul uman al rebeliunii

67:8.1 (761.8) Deşi numeroase fiinţe curajoase s-au opus rebeliunii lui Lucifer pe diverse lumi ale Sataniei, analele Salvingtonului îl descriu pe Amadon ca fiind caracterul reprezentativ al întregului sistem, datorită glorioasei sale rezistenţe înaintea valului de nelegiuire şi datorită neclintului său devotament faţă de Van - ei au rămas, ambii, inflexibili în loialitatea lor faţă de supremaţia Tatălui nevăzut şi a Fiului său Mihail.

67:8.2 (762.1) La data când s-au produs aceste evenimente memorabile, eu ocupam un post pe Edentia, şi este încă proaspătă în amintirea mea profunda bucurie pe care am încercat-o la aflarea veştilor Salvingtonului, care ne raportau, zi după zi, incredibila tărie, devotamentul transcendental şi minunata loialitate a acestui descendent, pe atunci pe jumătate sălbatic, al ramurii originare şi experimentale a rasei andonice.

67:8.3 (762.2) De pe Edentia în sus prin tot Salvingtonul, şi până pe Uversa, vreme de şapte ani lungi, prima întrebare a tuturor fiinţelor celeste subordonate cu privire la rebeliunea Sataniei era încă aceasta: „Ce face Abadon de pe Urantia, este tot neclintit?”

67:8.4 (762.3) Dacă rebeliunea lui Lucifer a handicapat sistemul local şi lumile sale decăzute, dacă pierderea acestui Fiu şi a acestor asociaţi rătăciţi a frânat temporar progresul constelaţiei Norlatiadekului, gândiţi-vă, în schimb, la efectul produs de imensa uşurare provocată de conduita inspiratoare a acestui unic copil al naturii şi a grupului său hotărât format din cei 143 de camarazi care

au luptat cu dârzenie pentru conceptele cele mai elevate ale guvernării şi administrării universului contra formidabilei presiuni adverse exercitate de superiorii lor lipsiţi de loialitate. Permiteţi-mi să vă asigur că această realizare a făcut deja mult bine în universul Nebadonului şi în suprauniversul Orvontonului şi atârnă mult mai mult în balanţă decât tot răul şi toate lucrurilor rele create de rebeliunea lui Lucifer.

67:8.5 (762.4) Toată această aventură este iluminarea emoţionant de frumoasă şi cât se poate de magnifică a înţelepciunii planului universal al Tatălui de mobilizare a Corpului Finalităţii Muritoare în Paradis şi de a recruta acest vast grup de misterioşi servitori ai viitorului preponderent din lutul comun al muritorilor în aflat în continuă ascensiune - şi anume muritori asemănători neclintitului Amadon.

67:8.6 (762.5) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 68

Începutul civilizaţiei

68:0.1 (763.1) ACESTA este începutul povestirii îndelungatei lupte a speciei umane care mergea înainte, plecând de la un statut ceva mai bun decât o existenţă animală şi trecând prin epocile intermediare, pentru a ajunge la timpurile mai recente în care o civilizaţie reală, deşi imperfectă, s-a dezvoltat printre rasele superioare ale omenirii.

68:0.2 (763.2) Civilizaţia este o dobândire rasială; ea nu este inerentă biologicului; de aceea toţi copiii trebuie să fie crescuţi într-un mediu cultural, iar tineretul fiecărei generaţii succesive trebuie să îşi primească la rândul său educaţia. Calităţile superioare ale civilizaţiei - ştiinţifice, filozofice şi religioase - nu se transmit de la o generaţie la alta prin moştenire directă. Aceste realizări culturale nu sunt păstrate decât prin păstrarea chibzuită a patrimoniului social.

68:0.3 (763.3) Evoluţia socială de ordin cooperativ a fost inaugurată de instructorii Dalamatiei. Timp de trei sute de mii de ani, omenirea a fost educată în spiritul ideii că trebuie să acţioneze colectiv. Omul albastru a profitat mai mult decât toţi ceilalţi de aceste prime învăţăminte, omul roşu a profitat într-o anumită măsură, iar omul negru cel mai puţin dintre toţi. În epoci mai recente, rasa galbenă şi cea albă au prezentat dezvoltarea socială cea mai avansată a Urantiei.

1. Socializare protectoare

68:1.1 (763.4) Când oamenii sunt aduşi foarte aproape unii de alţii, ei învaţă adesea să se iubească reciproc, însă oamenii primitivi nu nutreau în mod natural sentimente fraterne, nici de dorinţa de contacte sociale cu semenii lor. Rasele primitive au învăţat mai degrabă prin prisma unor experienţe amare că „în unire stă forţa"; şi tocmai această lipsă de atracţie fraternă naturală este ceea ce împiedică actualmente o realizare imediată a înfrăţirii oamenilor de pe Urantia.

68:1.2 (763.5) Încă de timpuriu asocierea a devenit preţul supravieţuirii; omul izolat era neputincios dacă nu purta o marcă tribală, care să ateste apartenenţa sa la un grup, care s-ar fi răzbunat cu siguranţă în urma oricărui atac împotriva lui. Chiar şi în epoca lui Cain, era riscant să mergi de unul singur, fără a purta marca vreunui grup. Civilizaţia a devenit asigurarea omului contra unei morţi violente, iar primele sale sunt plătite prin supunerea la numeroasele exigenţe legale ale societăţii.

68:1.3 (763.6) Societatea primitivă a fost astfel fondată pe necesităţile reciproce şi pe creşterea securităţii datorate asociaţiilor. Sub presiunea fricii de izolare şi datorită unei cooperări oarecum forţate, societatea umană a evoluat vreme de cicluri milenare.

68:1.4 (763.7) Oamenii primitivi au învăţat de devreme că grupurile sunt mult mai mari şi mai puternice decât simpla sumă a indivizilor care le compun. O sută de oameni uniţi şi muncind la unison pot să mute un bloc mare de piatră; douăzeci de păzitori ai păcii, bine antrenaţi, pot să stăpânească o mulţime furioasă. Aşa s-a născut societatea, iar nu dintr-o simplă asociere numerică ci, mai degrabă, datorită organizării unor cooperatori inteligenţi. Însă cooperarea nu este o caracteristică naturală a omului; acesta învaţă să coopereze mai întâi datorită fricii, iar mai târziu datorită descoperirii că este ceva cât se poate de util în întâmpinarea dificultăţilor timpului prezent şi pentru a se proteja contra presupuselor pericole ale eternităţii.

68:1.5 (764.1) Popoarele care s-au organizat astfel de la început în societăţi primitive au obţinut cele mai bune rezultate atât în asalturile lor asupra naturii, cât şi în apărarea contra semenilor lor. Ele aveau cele mai mari posibilităţi de supravieţuire; civilizaţia a progresat deci constant pe Urantia, în ciuda numeroaselor sale regrese. Şi aceasta se datorează numai întăririi valorii supravieţuirii prin asociere, pe care nenumăratele mulţimi de oameni nu au reuşit până în prezent nici să o oprească, nici să o distrugă, civilizaţia umană.

68:1.6 (764.2) Societatea culturală contemporană este un fenomen mai degrabă recent. Acest lucru este bine demonstrat de supravieţuirea, la ora actuală, a unor astfel de condiţii sociale

primitive, cum sunt de pildă acelea care îi caracterizează pe aborigenii australieni, pe boşimanii şi pe pigmeii din Africa. La aceste popoare înapoiate se mai poate încă observa ceva din ostilitatea tribală, din suspiciunea personală şi din alte trăsături foarte antisociale atât de caracteristice tuturor raselor primitive. Aceste jalnice rămăşiţe de popoare antisociale ale trecutului sunt o mărturie elocventă a faptului că tendinţa individualistă naturală a omului nu se poate măsura cu succes cu organizările şi cu asocierilor de avansare socială, mai eficiente şi mai puternice. Aceste rase antisociale înapoiate şi suspicioase, ale căror dialecte sunt altele la fiecare şaizeci sau optzeci de kilometri, arată în ce lume aţi fi riscat să trăiţi dacă nu ar fi existat învăţăturile statului major corporal al Prinţului Planetar şi aporturile ulterioare ale grupului adamic de elevatori rasiali.

68:1.7 (764.3) Expresia modernă „întoarcere la natură” este o iluzie a ignoranţei, o credinţă în realitatea unei străvechi „epoci de aur” imaginare. Legenda epocii de aur are drept singură bază faptul istoric al existenţei Dalamatiei şi al Edenului, însă aceste societăţi ameliorate erau departe de a realiza visele utopice.

2. Factorii de progres social

68:2.1 (764.4) Societatea civilizată rezultă din eforturile iniţiale ale oamenilor de a-şi depăşi aversiunea lor faţă de izolare, ceea ce nu implică în mod necesar o afecţiune reciprocă, iar prezenta stare turbulentă a anumitor grupuri primitive ilustrează bine dificultăţile care au fost traversate de primele triburi. Cu toate că membrii unei

civilizaţii pot să se rănească şi să se bată şi, cu toate că civilizaţia însăşi poate să apară ca o serie incoerentă de încercări şi de lupte, ea nu demonstrează mai puţin un efort susţinut împotriva monotoniei muritoare a stagnării.

68:2.2 (764.5) Nivelul inteligenţei a contribuit mult la ritmul progresului cultural, însă societatea are drept scop esenţial diminuarea elementului risc în modul de viaţă individual. Ea a progresat exact în măsura în care a reuşit să diminueze suferinţa şi să sporească elementul plăcere în viaţă. Acesta este modul în care întreg corpul social avansează încet către ţelul destinului său - supravieţuirea sau dispariţia - în funcţie de scopul său, care poate fi autoconservarea sau autosatisfacerea. Autoconservarea face să se nască societatea, în timp ce excesul de autosatisfacere distruge civilizaţia.

68:2.3 (764.6) O societate se preocupă de autoperpetuare, de autoconservare şi de autosatisfacere, însă realizarea de sine umană este demnă de a deveni obiectivul imediat al multor grupuri culturale.

68:2.4 (765.1) Instinctul de turmă al omului natural nu prea este suficient pentru a explica dezvoltarea unor organizări sociale de felul celor care există în prezent pe Urantia. Cu toate că această tendinţă gregară înnăscută este la baza societăţii umane, o mare parte a sociabilităţii omului reprezintă ceva dobândit. Două mari influenţe care contribuie la asocierile primitive de fiinţe umane au fost foamea şi iubirea sexuală, nevoi instinctuale pe care oamenii le împărtăşesc cu lumea animală. Două alte sentimente care le-au apropiat pe fiinţele umane şi le-au ţinut laolaltă au fost vanitatea şi frica, în special frica de fantome.

68:2.5 (765.2) Istoria nu este decât documentarul luptei milenare a oamenilor pentru hrana lor. *Omul primitiv nu gândea decât atunci când îi era foame;* faptul de a economisi hrană a fost prima sa renunţare, primul său act de autodisciplină. Odată cu dezvoltarea societăţii, foamea a încetat să fie singurul motiv de asociere; numeroase alte feluri de foame, dorinţa de a îndeplini nevoi diverse, au condus toate omenirea la asocierea şi mai strânsă. Însă societatea de astăzi este dezechilibrată de pe urma creşterii excesive a presupuselor nevoi umane. Civilizaţia occidentală a secolului al douăzecilea geme de epuizare sub apăsarea enormei greutăţi a luxului şi înmulţirii dezordonate a dorinţelor şi a poftelor umane. Societatea modernă suportă încordarea uneia dintre fazele ei cele mai periculoase de interasociere la scară mare şi de interdependenţă de un grad înalt de complexitate.

68:2.6 (765.3) Presiunea socială a foamei, a vanităţii şi a fricii de fantome era continuă, însă cea a satisfacerii sexuale era temporară şi sporadică. Ea însăşi, dorinţa sexuală, nu constrângea pe bărbaţii şi pe femeile primitive să îşi asume sarcinile grele ale întreţinerii unui cămin. Căminul primitiv era fondat pe efervescenţa sexuală a masculului privat de satisfacţii frecvente, şi pe profunda dragoste maternă a femeii, iubirea pe care o împărtăşeşte într-o anumită măsură cu femelele tuturor animalelor superioare. Prezenţa unui copil lipsit de apărare a determinat prima diferenţiere între activităţile masculine şi feminine; femeia a trebuit să întreţină un domiciliu fix în care putea să cultive solul. Din timpurile cele mai îndepărtate locul în care se adăposteşte femeia a fost considerat întotdeauna ca fiind acasă.

68:2.7 (765.4) Femeia a devenit deci, încă de la început, indispensabilă evoluţiei planului social însă, mai puţin din cauza unei efemere pasiuni sexuale decât ca urmare a unei *nevoi de hrană.* Ea era o parteneră esenţială autoconservării; ea era un furnizor de hrană, un animal de povară şi o tovarăşă capabilă să îndure mari abuzuri fără a avea resentimente violente; în plus, toate aceste trăsături dezirabile reprezentau un mijloc mereu prezent de satisfacere sexuală.

68:2.8 (765.5) Aproape toate valorile durabile ale civilizaţiei îşi au rădăcinile în familie. Familia a fost primul grup paşnic încununat de succes, deoarece bărbatul şi femeia au învăţat să împace antagonismele lor, transmiţând în acelaşi timp ocupaţii paşnice copiilor lor.

68:2.9 (765.6) Funcţiunea căsătoriei în evoluţie este de a asigura supravieţuirea rasei şi nu numai realizarea unei fericiri personale. Adevăratele obiective ale căminului constau în a se întreţine şi a se înmulţi. Satisfacţia egoistă este subiacentă; ea nu este esenţială decât ca stimulent asigurând asocierea sexuală. Natura cere supravieţuirea, însă artele civilizaţiei nu au încetat să mărească plăcerile căsătoriei şi satisfacţiile vieţii de familie.

68:2.10 (765.7) Dacă am lărgi noţiunea de vanitate pentru a face să cuprindă orgoliul, ambiţia şi onoarea, am putea atunci să ne dăm seama nu numai de felul în care aceste tendinţe contribuie la formarea asocierilor umane, ci şi de modul în care ele îi menţin pe oamenii alături unii de alţii, deoarece aceste sentimente ar fi deşarte fără un public în faţa căruia să se afişeze. La vanitate s-au adăugat, în curând, alte sentimente şi alte impulsuri care au necesitat o arenă socială unde să se etaleze şi să se satisfacă. Acest grup de sentimente a dat naştere

primelor manifestări ale tuturor artelor şi ceremoniilor, precum şi tuturor formelor de competiţii şi jocuri sportive.

68:2.11 (766.1) Vanitatea a contribuit puternic la naşterea societăţii, însă în momentul în care sunt făcute aceste revelaţii, strădaniile întortocheate ale unei generaţii vanitoase ameninţă să invadeze şi să subjuge întreaga structură complexă a unei civilizaţii înalt specializate. Nevoia de plăcere a depăşit de mult timp foamea; obiectivele sociale legitime de autoconservare se transformă rapid în forme grosiere şi ameninţătoare de autosatisfacere. Autoconservarea edifică societatea, dezlănţuirea autosatisfacerii distruge infailibil civilizaţia.

3. Influenţa socializantă a fricii de fantome

68:3.1 (766.2) Dorinţele primitive au produs societatea originară, însă teama de fantome a asigurat coeziunea sa şi a imprimat existenţei sale un aspect extrauman. Teama obişnuită avea o origine fiziologică: teama de durere fizică, foamea nepotolită, sau vreo calamitate terestră, în timp ce teama de fantome a fost un fel de teroare nouă şi formidabilă.

68:3.2 (766.3) Cel mai important factor individual din evoluţia societăţii umane a fost, probabil, faptul de a visa fantome. Cu toate că cea mai mare parte a viselor au tulburat profund mintea primitivă, fantomele apărute în vis i-au terorizat, literalmente, pe primii oameni, şi au determinat visătorii superstiţioşi să se arunce unii în braţele

altora cu o voinţă sinceră de asociere pentru a se proteja reciproc contra pericolelor invizibile, vagi şi imaginare ale lumii spiritelor. Faptul de a visa fantome a fost una dintre diferenţele care au apărut cel mai devreme între mintea umană şi mintea animală. Animalele nu îşi imaginează supravieţuirea după moarte.

68:3.3 (766.4) Pe lângă factorul constituit de fantome, toată această societate a fost întemeiată pe instincte biologice şi pe nevoi fundamentale, însă teama de fantome a introdus în civilizaţie un factor nou, o teamă care se îndepărtează şi merge dincolo de nevoile elementare ale individului, şi se ridică chiar mult deasupra luptelor de supravieţuire a colectivităţilor. Groaza de spiritele plecate ale celor morţi pune în lumină o nouă şi o uimitoare formă de frică, o teroare apăsătoare şi puternică, care a dat o lovitură de bici structurilor sociale destrămate ale primelor epoci şi a provocat formarea grupurilor primitive mai serios disciplinate şi mai bine controlate ale timpurilor străvechi. Prin teama superstiţioasă de ireal şi supranatural, această superstiţie lipsită de sens care subzistă încă în parte, a pregătit mintea oamenilor pentru o descoperire ulterioară, aceea a „fricii de Dumnezeu, care este începutul înţelepciunii”. Fricile neîntemeiate ale evoluţiei sunt destinate să fie înlocuite de teama respectuoasă faţă de Deitate insuflată de revelaţie. Cultul primitiv al fricii de fantome a devenit o legătură socială puternică şi, din acele zile îndepărtate, omenirea s-a străduit mai mult sau mai puţin să atingă spiritualitatea.

68:3.4 (766.5) Foamea şi iubirea au apropiat oamenii. Vanitatea şi frica de fantome i-au ţinut laolaltă, însă aceste sentimente singure, fără influenţa revelaţiilor pacificatoare, nu au cum să îndure încordarea provocată de suspiciunile şi de iritările interasocierilor

umane. Fără ajutorul surselor supraumane, coarda socială a ajuns să se ruptă atunci când a atins anumite limite. Iar aceste influenţe însăşi, ale mobilizării sociale - foame, iubire, vanitate şi frică - conspiră atunci la împingerea omenirii în război şi în vărsările de sânge.

68:3.5 (766.6) Tendinţa la pace a rasei umane nu este un dar natural; ea derivă din învăţăturile religiei revelate, din experienţa acumulată a raselor aflate în progres şi, în special, din învăţăturilor lui Isus, Prinţul Păcii.

4. Evoluţia obiceiurilor

68:4.1 (767.1) Toate instituţiile sociale moderne izvorăsc din evoluţia obiceiurilor primitive ale strămoşilor voştri sălbatici; convenţiile de astăzi sunt obiceiurile de ieri lărgite şi modificate. Ceea ce este obişnuinţa pentru individ, este obiceiul pentru grup, iar obiceiurile grupurilor se transformă în uzanţe populare sau în tradiţii tribale, în convenţii de masă. Toate instituţiile societăţii umane contemporane îşi au originea lor modestă în aceste prime începuturi.

68:4.2 (767.2) Trebuie să ne aducem aminte că obiceiurile s-au născut într-un efort de a adapta viaţa grupurilor la condiţiile de existenţă în masă. Obiceiurile au fost prima instituţie socială a omului. Toate aceste reacţii tribale au rezultat din eforul de a evita durerea şi umilirea, căutând în acelaşi timp să se bucure de plăceri şi de putere. Originea uzanţelor populare, ca şi aceea a limbilor este întotdeauna inconştientă şi neintenţională, şi de aceea întotdeauna învăluită în mister.

68:4.3 (767.3) Teama de fantome l-a determinat pe omul primitiv să ia în considerare supranaturalul; ea a stabilit, de asemenea, baze solide pentru puternicele influenţe sociale ale eticii şi ale religiei, care la rândul lor au păstrat intacte, din generaţie în generaţie, obiceiurile şi moravurile societăţii. Singurul lucru care a stabilit şi cristalizat de timpuriu moravurile a fost credinţa că cei morţi se ţineau cu invidie de felul în care trăiseră şi muriseră. Se credea, deci, că ei i-ar pedepsi implacabil pe cei vii care îndrăzneau să trateze cu neglijenţă lipsită de respect regulile de viaţă pe care ei le-au respectat în timp ce erau, ei înşişi, trăitori în trup. Această doctrină este perfect ilustrată prin respectul pe care rasa galbenă îl poartă actualmente faţă de strămoşii ei. Religiile primitive care au apărut mai târziu au întărit puternic acţiunea fricii de fantome, stabilizând obiceiurile, însă dezvoltarea civilizaţiei a eliberat progresiv omenirea de legăturile fricii şi de temerile superstiţiei.

68:4.4 (767.4) Înainte de eliberarea şi liberalizarea aduse de învăţătura maeştrilor din Dalamatia, omul era victima neputincioasă a ritualului moravurilor. Sălbaticul primitiv era prizonierul unui ceremonial fără sfârşit; tot ceea ce făcea, de dimineaţă, de la trezire, şi până în momentul în care se ducea la culcare seara în caverna sa, trebuia să fie îndeplinit cu minuţiozitate, într-un fel anume, conform uzanţelor populare ale tribului său. El era sclavul tiraniei obiceiurilor; viaţa sa nu comporta nimic liber, spontan sau original. Nici un progres natural nu îl ducea către o existenţă mentală, morală sau socială superioară.

68:4.5 (767.5) Omul primitiv era prizonierul unei stări de obişnuinţă; sălbaticul era un veritabil sclav al uzanţelor însă, din timp în timp, au

apărut tipuri variante de personalităţi care au îndrăznit să inaugureze noi moduri de gândire şi metode de viaţă ameliorate. Cu toate acestea, inerţia omului primitiv constituie frâna securităţii biologice contra grabei de a se lansa prea brusc în ajustările defectuoase şi dezastruoase care însoţeau o civilizaţie care progresează prea repede.

68:4.6 (767.6) Cu toate acestea, aceste obiceiuri nu sunt un rău lipsit de contrapondere; evoluţia lor trebuia să continue. Este aproape fatal pentru menţinerea civilizaţiei să se dorească modificarea ei în mod global, printr-o revoluţie radicală. Obiceiul a reprezentat firul continuităţii civilizaţiei. Calea istoriei umane este jalonată de vestigii de obiceiuri abandonate şi de practici sociale perimate, însă nici o civilizaţie nu a supravieţuit abandonând obiceiurilor sale decât dacă a adoptat obiceiuri mai bune şi mai potrivite.

68:4.7 (767.7) Supravieţuirea unei societăţi depinde, în principal, de evoluţia progresivă a obiceiurilor sale. Procesul evoluţiei obiceiurilor este fondat pe dorinţa de a experimenta; idei noi sunt afirmate, începe concurenţa. O civilizaţie în progres îmbrăţişează ideile avansate şi durează; timpul şi circumstanţele au ales în cele din urmă grupul cel mai apt să supravieţuiască. Acest lucru nu înseamnă că fiecare schimbare distinctă şi izolată, în compoziţia societăţii umane, a reprezentat un câştig. Nu, cu siguranţă nu, însă au existat nenumărate regrese în lunga luptă a civilizaţiei Urantiei către progres.

5. Tehnicile pământului — meşteşugurile de întreţinere

68:5.1 (768.1) Pământul este teatrul societăţii; oamenii sunt actorii. Omul trebuie întotdeauna să îşi adapteze jocul pentru a se conforma situaţiei pământului. Evoluţia obiceiurilor depinde întotdeauna de raporturile oameni-sol. Acest lucru este adevărat, cu toate că e greu să se facă o distincţie. Tehnicile oamenilor de tratare a solului sau meşteşugurile gospodăreşti, plus standardele lor de viaţă formează totalul uzanţelor populare care constituiau obiceiurile, iar suma adaptărilor umane la exigenţele vieţii corespunde civilizaţiei lor culturale.

68:5.2 (768.2) Primele culturi ale omului au apărut de-a lungul fluviilor emisferei orientale; pe de altă parte, au existat alte patru mari etape în mersul înainte al civilizaţiei:

68:5.3 (768.3) 1. *Stadiul culegerii.* Constrângerea alimentară, foamea, a condus la prima formă de organizare industrială, lanţurile primitive de strângere a hranei. Traseul străbătut de marşul foamei pe terenul recoltei în căutarea hranei se întindea uneori până la cincisprezece kilometri. A fost stadiul primitiv al culturii nomade, şi acesta este modul de viaţă al boşimanilor din Africa de astăzi.

68:5.4 (768.4) 2. *Stadiul vânătorii.* Invenţia armelor-unelte a permis oamenilor să devină vânători şi să se elibereze astfel de o mare parte a sclaviei hranei. Un andonit mai isteţ care şi-a rănit grav pumnul într-o luptă violentă a descoperit ideea de a utiliza în locul mâinii un băţ lung la capătul căruia legase cu tendoane de animale o bucată de cremene dură care să ţină loc de pumn. Numeroase triburi au făcut, fiecare la rândul lor, descoperiri de acest gen, şi aceste diverse forme de ciocane reprezentau unul din cei mai mari paşi înainte ai

civilizaţiei umane. Anumiţi indigeni australieni nu au depăşit deloc acest stadiu la ora actuală.

68:5.5 (768.5) Oamenii albaştri au devenit vânători şi experţi în punerea capcanelor; blocând râurile, ei prindeau mari cantităţi de peşte pe care le uscau pentru a le transforma în provizii de iarnă. Multe forme de laţuri şi de capcane ingenioase au fost folosite pentru a prinde animale, însă rasele cele mai primitive nu vânau animalele mari.

68:5.6 (768.6) 3. *Stadiul pastoral.* Această fază a civilizaţiei a fost făcută posibilă de domesticirea animalelor. Arabii şi băştinaşii din Africa au figurat printre popoarele pastorale cele mai recente.

68:5.7 (768.7) Viaţa pastorală a permis o atenuare suplimentară la sclavia alimentară. Omul a învăţat să trăiască din dobânda capitalului său, din creşterea turmei sale. El a avut astfel mai multă tihnă pentru a se cultiva şi a se perfecţiona.

68:5.8 (768.8) Societatea prepastorală fusese o societate de cooperare sexuală, însă extinderea creşterii a împins femeia în prăpastia a sclaviei sociale. În epocile primitive, bărbatul avea îndatorirea să asigure hrana animală, în timp ce femeia trebuia să furnizeze legumele comestibile. Demnitatea statutului feminin a scăzut deci considerabil imediat ce bărbatul a intrat în era pastorală a existenţei sale. Femeia a trebuit încă să lucreze pentru a produce alimentele vegetale necesare subzistenţei, în timp ce bărbatul nu a mai avut altceva de făcut decât să se bazeze pe turma sa pentru a asigura hrană animală din belşug. Bărbatul a devenit astfel relativ independent de femeie, iar statutul femeii a scăzut constant, pe toată durata epocii pastorale. Către sfârşitul acestei perioade, femeia nu era

nimic mai mult decât un animal uman, constrânsă să muncească şi să poarte în pântecele ei vlăstarul bărbatului, la fel cum animalele turmelor de la care te aşteptai să muncească şi să se înmulţească. Bărbaţii epocii pastorale îşi iubeau mult vitele; este cu atât mai regretabil că nu au putut să dezvolte o afecţiune mai profundă pentru femeile lor.

68:5.9 (769.1) 4. *Stadiul agricol.* Această eră a fost determinată de cultivarea plantelor, care reprezintă tipul cel mai elevat al civilizaţiei materiale. Caligastia şi Adam s-au străduit, amândoi, să-i înveţe pe oameni horticultura şi agricultura. Adam şi Eva au fost grădinari şi nu păstori, deoarece în acea epocă grădinăritul era o formă avansată de cultură. Cultura plantelor exercită o influenţă înnobilatoare asupra tuturor raselor omenirii.

68:5.10 (769.2) Agricultura a făcut mai mult decât să împătrească raportul oameni-sol al lumii; ea se poate împleti cu ocupaţiile pastorale ale stadiului precedent. Când cele trei stadii se intersectează, bărbatul vânează, iar femeia cultivă solul.

68:5.11 (769.3) Au existat întotdeauna fricţiuni între păstori şi lucrătorii pământului. Vânătorul şi păstorul sunt militanţi şi rebeli; agricultorul este mai pacific. Asocierea cu animalele sugerează lupta şi forţa; asocierea cu plantele insuflă răbdare, linişte şi pace. Agricultura şi industria sunt activităţile păcii, însă punctul lor slab comun, ca activităţi sociale pe plan mondial, este monotonia lor şi lipsa lor de aventură.

68:5.12 (769.4) Societatea umană a evoluat plecând de la stadiul vânătorii şi a trecut prin acela al creşterii animalelor, pentru a atinge

stadiul teritorial al agriculturii. Fiecare etapă a acestui progres al civilizaţiei a fost marcat de o diminuare constantă a nomadismului. Oamenii au început să trăiască din ce în ce mai mult în căminul lor.

68:5.13 (769.5) Acum industria se adaugă agriculturii, odată cu o creştere corespunzătoare a urbanizării şi o înmulţire a grupurilor neagricole printre clasele de cetăţeni, însă o civilizaţie industrială nu poate spera să supravieţuiască decât dacă conducătorii ei îşi dau seama că dezvoltările sociale, chiar şi cele mai elevate, trebuie întotdeauna să se sprijine pe o bază agricolă sănătoasă.

6. Evoluţia culturii

68:6.1 (769.6) Omul este o făptură a solului, un copil al naturii; oricare ar fi eforturile lui de a scăpa de pământ, până la urmă este sortit să eşueze. „Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce” este literalmente adevărat pentru întreaga omenire. Lupta fundamentală a omului a fost şi va fi întotdeauna pentru pământ. Primele grupări de fiinţe umane primitive au avut drept obiectiv câştigarea acestor bătălii pentru pământ. Raportul oameni-sol este subiacent oricărei civilizaţii sociale.

68:6.2 (769.7) Inteligenţa omului, prin intermediul meşteşugurilor şi ştiinţelor, a mărit productivitatea pământului. În acelaşi timp, înmulţirea naturală a urmaşilor lui a fost pusă sub control, asigurându-se astfel mijloacele de trai şi timpul liber care să permită stabilirea unei civilizaţii culturale.

68:6.3 (769.8) Societatea umană este controlată de o lege decretând că populaţia trebuie să difere în proporţie directă cu îndeletnicirile pământului şi în proporţie inversă cu un nivel de viaţă dat. De-a lungul acestor epoci primitive, ba chiar mai mult decât în prezent, legea ofertei şi a cererii, referitoare la om şi pământ, a determinat valoarea estimativă a unuia şi a celuilalt. Pe parcursul perioadelor în care erau multe pământuri libere - teritorii neocupate - nevoia oamenilor era mare, iar valoarea vieţii umane era, aşadar, puternic ridicată; pierderile de vieţi erau atunci considerate ca fiind cele mai groaznice lucruri. Pe parcursul perioadelor de împuţinare a pământurilor libere şi de suprapopularea care vine odată cu faptul acesta, viaţa umană reprezenta, comparativ, o valoare mai mică, astfel încât războiul, foametea şi epidemiile erau atunci considerate cu mai puţină preocupare.
68:6.4 (770.1) Când productivitatea pământului scade, sau când populaţia creşte, inevitabila luptă este reluată, şi ies atunci la suprafaţă cele mai rele trăsături ale naturii umane. Creşterea randamentului pământului, răspândirea meşteşugurilor mecanice, precum şi reducerea populaţiei, tind toate să încurajeze cea mai bună parte a naturii umane.

68:6.5 (770.2) Societatea de pionieri a produs mâna de lucru necalificată; artele frumoase şi adevăratul progres ştiinţific, precum şi cultura spirituală, au prosperat întotdeauna mai bine în marile centre de viaţă întreţinute de o populaţie agricolă şi industrială la care raportul oameni-sol este uşor mai mic. Oraşele amplifică întotdeauna potenţialul locuitorilor lor, atât în bine cât şi în rău.

68:6.6 (770.3) Mărimea familiilor a fost mereu sub influenţa nivelului de trai; cu cât nivelul creşte cu atât numărul de copii descreşte, până în punctul în care familia se stabilizează sau se stinge treptat.

68:6.7 (770.4) De-a lungul epocilor, nivelele de trai au determinat calitatea unei populaţii supravieţuitoare, în contrast cu simpla cantitate. Nivele de viaţă ale unei clase locale dau naştere unor noi caste sociale, unor noi obiceiuri. Când nivelele de viaţă devin prea complicate sau comportă un lux excesiv, ele se îndreaptă rapid către sinucidere. Castele rezultă direct din puternica presiune socială a unei concurenţe acerbe cauzată de densitatea populaţiei.

68:6.8 (770.5) Rasele primitive au recurs adesea la practici menite să restrângă populaţia. Toate triburile primitive ucideau copiii cu malformaţii sau care erau bolnavi. Înaintea epocii în care soţiile erau cumpărate, fetiţele erau adesea ucise la naştere. Noii născuţi erau uneori strangulaţi, însă metoda cea mai răspândită era lăsarea în voia soartei. Un tată de gemeni insista, în general ca unul din doi să fie ucis, deoarece credea că naşterile multiple se datorau magiei sau infidelităţii. Cu toate acestea, gemenii de acelaşi sex erau, în general, cruţaţi. Cu toate că aceste tabuuri privitoare la gemeni fuseseră aproape universale, ele nu au făcut niciodată parte din obiceiurile andoniţilor. Aceste popoare considerau întotdeauna gemenii ca fiind prevestiri de noroc.

68:6.9 (770.6) Numeroase rase au învăţat tehnica avortului, şi această practică a devenit foarte curentă după stabilirea tabuului asupra copiilor celibatarilor. Tinerele fete au avut mult timp obiceiul de a-şi omorî copilul , însă în grupurile mai civilizate aceşti copii

nelegitimi au devenit protejaţii bunicilor după mamă. Numeroase clanuri primitive au fost virtual exterminate atât prin practicarea avortului, cât şi prin aceea a infanticidului. Cu toate acestea, în ciuda tiraniei obiceiurilor, rareori vedeai ucişi copiii dacă apucau să ajungă la sân, căci iubirea maternă era prea puternică.
68:6.10 (770.7) În secolul al douăzecilea rămân încă reminiscenţe ale acestor practici primitive de control al naşterilor. Într-un trib din Australia, mamele refuză să crească mai mult de doi sau trei copii. Nu cu foarte mult timp în urmă, membrii unui grup canibal îl mâncau pe fiecare al cincilea copil născut. În Madagascar, există unele triburi care îşi mai omoară încă toţi copiii născuţi în anumite zile nefaste, şi această practică provoacă moartea a aproximativ douăzeci şi cinci la sută din noii născuţi.

68:6.11 (770.8) Din punct de vedere mondial, suprapopulaţia nu a provocat niciodată o problemă gravă în trecut însă, dacă războaiele se împuţinează şi ştiinţa reuşeşte să stăpânească treptat bolile umane, ea poate deveni o problemă serioasă într-un viitor apropiat. Într-un moment ca acesta se va prezenta marea probă a înţelepciunii în conducerea lumii. Vor avea ei oare, conducătorii Urantiei, clarviziunea şi curajul de a încuraja înmulţirea fiinţelor umane medii şi stabilizate sau o vor favoriza pe aceea a grupurilor extreme, de o parte aflându-se acelea care depăşesc normalul, şi de altă parte masa considerabil crescută de fiinţe inferioare normale? Omul normal ar trebui să fie încurajat, căci el este coloana vertebrală a civilizaţie şi sursa geniilor mutante ale rasei. Omul inferior normalului ar trebui să fie ţinut sub controlul societăţii. El nu ar trebui lăsat să se reproducă mai mult decât este necesar pentru munca de pe nivelele inferioare ale

industriei, muncă care cere o inteligenţă ce depăşeşte nivelul animal, însă care impun activităţi de un nivel atât de scăzut, încât se dovedesc o adevărată sclavie şi o reală constrângere pentru tipurile superioare ale omenirii.

68:6.12 (771.1) [Prezentat de un melchizedek staţionat anterior pe Urantia.]

Capitolul 69

Instituţiile umane primitive

69:0.1 (772.1) PE plan emoţional, omul îi transcende pe strămoşii săi animale prin aptitudinea sa de apreciere a umorului, a artei şi a religiei. Pe plan social, omul îşi arată superioritatea fabricând unelte, comunicându-şi gândurile şi întemeind instituţii.

69:0.2 (772.2) Când fiinţele umane rămân mult timp grupate în societate, aceste colectivităţi antrenează întotdeauna crearea anumitor sfere de activitate care culminează în instituţii. Aproape toate instituţiile umane au făcut să apară o economie de muncă, contribuind în acelaşi timp, într-o anumită măsură, la creşterea securităţii colective.

69:0.3 (772.3) Omul civilizat se mândreşte mult cu caracterul, cu stabilitatea şi cu permanenţa instituţiilor sale stabilite, însă toate

instituţiile umane nu reprezintă decât moravurile dobândite ale trecutului, aşa cum au fost ele păstrate prin tabuuri şi învăluite în demnitate prin religie. Aceste baze au devenit tradiţii, şi tradiţiile s-au metamorfozat până la urmă în convenţii.

1. Instituţiile umane fundamentale

69:1.1 (772.4) Toate instituţiile umane răspund la o anumită nevoie socială trecută sau prezentă, cu toate că dezvoltarea lor excesivă scade infailibil valoarea proprie a individului, eclipsând personalitatea şi diminuând iniţiativele. Omul ar trebui să îşi controleze instituţiile, şi nu să se lase dominat de aceste creaţii ale unei civilizaţii în progres.

69:1.2 (772.5) Instituţiile umane aparţin unor trei clase generale:

69:1.3 (772.6) 1. *Instituţiile autoconservării.* Aceste instituţii conţin practicile apărute sub influenţa foamei şi a instinctelor de conservare legate de aceasta. Ele includ industria, proprietatea, războiul de interese, precum şi întreaga maşinărie reglatoare a societăţii. Mai devreme sau mai târziu, instinctul fricii a condus la stabilirea acestor instituţii de supravieţuire prin modalitatea tabuurilor, a convenţiilor şi a sancţiunilor religioase, însă frica, ignoranţa şi superstiţia au jucat un rol predominant în crearea şi dezvoltarea ulterioară a tuturor instituţiilor umane.

69:1.4 (772.7) 2. *Instituţiile autoperpetuării.* Acestea sunt creaţiile societăţii născute din apetitul sexual, din instinctul matern şi din

sentimentele afective superioare ale raselor. Ele cuprind ocrotirea socială a căminului şi a şcolii, a vieţii familiale, a educaţiei, a eticii şi a religiei. Ele conţin obiceiurile căsătoriei, războiul de apărare, precum şi edificarea căminului.

69:1.5 (772.8) 3. *Practicile satisfacerii de sine.* Sunt practicile născute din tendinţele spre vanitate şi din sentimentele de orgoliu. Aici intră unele obiceiuri de port şi de împodobire personală, uzanţe sociale, războaie de prestigiu, dans, distracţii, jocuri, precum şi alte forme de plăceri senzuale. Civilizaţia nu a produs însă niciodată instituţii speciale pentru satisfacerile personale.

69:1.6 (773.1) Aceste trei grupuri de practici sociale sunt intim legate şi interdependente. Ele reprezintă pe Urantia o organizare complexă care funcţionează ca un singur mecanism social.

2. Începutul industriei

69:2.1 (773.2) Industria primitivă a luat lent formă ca asigurare contra terorilor foametei. De la începutul existenţei sale, omul a început să ia exemplu de la anumite animale care strângeau hrană în timpul perioadelor de supraabundenţă în vederea zilelor de penurie.
69:2.2 (773.3) Înainte de apariţia frugalităţii incipiente şi a industriei primitive, triburile erau, în general, reduse la sărăcie şi la veritabile suferinţe. Omul primitiv trebuia să intre în competiţie cu toată lumea animală pentru a-şi găsi hrană. Greutatea competiţiei împinge întotdeauna omul spre nivelul animalului; sărăcia este starea sa

naturală şi tiranică. Bogăţia nu este un dar al naturii, ea rezultă din muncă, din cunoaştere şi din organizare.

69:2.3 (773.4) Omul primitiv şi-a dat rapid seama de avantajele asocierii; asocierea conduce la organizare, şi primul rezultat al organizării a fost diviziunea muncii, cu economia ei imediată de timp şi de materiale. Aceste specializări ale muncii s-au născut dintr-o adaptare la presiunile exterioare, urmând liniile celei mai mici rezistenţe. Sălbaticii primitivi nu s-au angajat niciodată în mod voluntar sau de la sine într-o muncă reală. Acest lucru a fost făcut prin constrângerea necesităţilor care i-a forţat să se adapteze.

69:2.4 (773.5) Omului primitiv nu îi plăcea să muncească prea mult, şi nu se grăbea niciodată, decât dacă se găsea în faţa unui adevărat pericol. Timpul considerat ca element al muncii, ideea de a atinge un anumit scop într-un anumit termen, reprezintă noţiuni în întregime moderne. Strămoşii nu erau niciodată pripiţi; numai dubla exigenţă a unei lupte acerbe pentru existenţă şi progresul constant al nivelelor de viaţă au fost cele care au împins rasele primitive natural indolente pe căile industriei.

69:2.5 (773.6) Munca şi eforturile de a concepe îl disting pe om de animal, ale cărui eforturi sunt esenţialmente instinctive. Necesitatea de a lucra este cea mai mare binecuvântare pentru om; toţi membrii statului major al Prinţului trudeau - ei se străduiau mult de să înnobileze munca fizică pe Urantia. Adam a fost un grădinar; Dumnezeul evreilor lucra - el era creatorul şi susţinătorul tuturor lucrurilor. Evreii au fost primul trib care au acordat o importanţă supremă industriei; ei au fost primul popor care şi-a dat seama că „acela care nu munceşte nu va mânca”. Însă numeroase religii ale

lumii s-au întors la idealul primitiv al trândăviei. Jupiter era un petrecăreţ, iar Buddha a devenit un cumpătat adept al tihnei.

69:2.6 (773.7) Triburile sangice au fost destul de ingenioase când s-au aflat departe de tropice. Însă a fost o foarte lungă luptă între leneşii adepţi ai magiei şi apostolii muncii - cei prevăzători.

69:2.7 (773.8) Prima măsură de prevedere umană a avut ca obiectiv conservarea focului, a apei şi a hranei. Însă omul primitiv era un aruncător de zaruri înnăscut; el dorea, întotdeauna, să aibă ceva pe degeaba, şi în acele timpuri străvechi succesele obţinute printr-o muncă asiduă au fost prea adesea atribuite magiei. Numai după multă vreme magia a cedat locul prevederii, abnegaţiei şi industriei.

3. Specializarea muncii

69:3.1 (773.9) În societatea primitivă, diviziunea muncii a fost determinată de circumstanţe, mai întâi naturale, apoi sociale. Ordinea primitivă a specializărilor a fost următoarea:

69:3.2 (774.1) 1. *Specializarea bazată pe sex.* Munca femeii s-a găsit determinată de prezenţa selectivă a copiilor; în mod firesc femeile îşi iubesc copiii mai mult decât o fac bărbaţii. Femeia a devenit astfel lucrătoarea de rutină, în timp ce bărbatul vâna şi se bătea, trecând prin perioade net marcate de muncă şi de odihnă.

69:3.3 (774.2) De-a lungul timpurilor, tabuurile au contribuit la menţinerea strictă a femeii în propriul ei domeniu. Bărbatul a ales, într-o formă cât se poate de egoistă, munca cea mai agreabilă, lăsând femeii corvezile de zi cu zi. Bărbatului i-a fost, întotdeauna, ruşine să

facă munca femeii, însă femeia nu a arătat niciodată vreo reţinere în realizarea muncii bărbatului. Să notăm totuşi un fapt ciudat: bărbatul şi femeia au lucrat întotdeauna împreună la construirea şi la mobilarea căminului.

69:3.4 (774.3) 2. *Modificările care rezultă din vârstă şi din boală.* Aceste diferenţe au determinat următoarea diviziune a muncii. Bărbaţii vârstnici şi infirmii au fost puşi încă de demult la confecţionarea uneltelor şi armelor. Li s-a încredinţat, mai târziu, construcţia reţelelor de irigaţii.

69:3.5 (774.4) 3. *Diferenţierile fondate pe religie.* Vracii vindecători au fost primele fiinţe umane care au fost scutite de muncă fizică; ei au constituit clasa precursoare profesiilor. Fierarii au format un mic grup aflat în concurenţă cu cel al vracilor vindecători, ca magicieni. Iscusinţa lor în a prelucra metalele i-au făcut pe oameni să se teamă de ei. „Fierarii albi” şi „fierarii negri” au dat naştere la credinţa primitivă în magia albă şi în magia neagră. Această credinţă s-a ataşat mai târziu superstiţiei privitoare la existenţa fantomelor bune şi rele şi a spiritelor bune şi rele.

69:3.6 (774.5) Fierarii au fost primul grup nereligios care a beneficiat de privilegii speciale. Ei erau consideraţi neutri în vremurile de război şi acest răgaz a dus la transformarea lor, ca clasă, în politicienii societăţii primitive. Însă fierarii au abuzat în mod grosolan de privilegiile lor, şi au devenit ţinta unei uri universale pe care concurenţii lor, vracii şi vindecătorii, s-au grăbit să o aţâţe. În această primă probă de forţă dintre ştiinţă şi religie, religia, sau mai degrabă superstiţia, a ieşit triumfătoare. După ce au fost izgoniţi din

sate, fierarii au ţinut primele hanuri, primele hoteluri de la marginea aşezărilor aglomerate.

69:3.7 (774.6) 4. *Stăpânii şi sclavii.* Relaţiile dintre învingători şi învinşi au produs o nouă diferenţiere a muncii care a semnificat începutul sclaviei umane.

69:3.8 (774.7) 5. *Diferenţierile fondate pe diverse înzestrări fizice şi psihice.* Diferenţierile ce ţin de firea oamenilor au favorizat şi alte diviziuni ale muncii, deoarece nu toate fiinţele umane se nasc egale.
69:3.9 (774.8) Primii specialişti ai industriei au fost cioplitorii de cremene şi zidarii; pe urmă au venit fierarii. Ulterior s-au dezvoltat şi specializările colective; familiile şi clanurile întregi s-au dedicat anumitor tipuri de muncă. Originea uneia din cele mai vechi caste de preoţi, în afară de vrăjitorii tribali, a provenit din glorificarea superstiţioasă a unor familii de remarcabili fabricanţi de săbii.

69:3.10 (774.9) Primii specialişti colectivi ai industriei au fost exportatorii de sare gemă şi de vase. Femeile fabricau oale simple, iar bărbaţii oalele ornate. În anumite triburi, secerele şi coasele erau făcute de femei, iar în altele de către bărbaţi.
69:3.11 (774.10) Primii comercianţi au fost femeile. Ele erau folosite ca iscoade, iar comerţul lor era o activitate secundară. Comerţul s-a extins de la început, femeile servind ca intermediari - samsari. Apoi a apărut o clasă de neguţători, care percepea un comision pentru serviciile ei. Creşterea trocului între grupuri a dat naştere comerţului, iar schimbul de mână de lucru specializată a urmat schimbului de obiecte.

4. Începuturile comerţului

69:4.1 (775.1) La fel cum căsătoria prin contract a urmat căsătoriei prin capturare, tot astfel, comerţul prin schimb a urmat luării cu forţa. Însă o lungă perioadă de piraterie a intervenit între practicile primitive ale trocului mut şi comerţul ulterior bazat pe metode de schimb moderne.

69:4.2 (775.2) Primele trocuri au fost efectuate de comercianţi înarmaţi, care îşi lăsau bunurile pe un teren neutru. Femeile au ţinut primele pieţe; ele au fost negustorii cei mai vechi, deoarece ele erau cele care purtau poverile; bărbaţii erau războinici. Tejghelele folosite la vânzare au apărut foarte devreme, sub forma unui zid, suficient de lat încât să-i împiedice pe comercianţi de a se ajunge unii la alţii cu armele.

69:4.3 (775.3) Se folosea un fetiş care să vegheze asupra bunurilor depuse pentru trocul mut. Aceste locuri de piaţă erau la adăpost de furt; nimic nu putea fi retras altfel decât prin troc sau prin vânzare; cu un idol de veghe, bunurile erau întotdeauna în siguranţă. Primii negustori erau scrupulos de cinstiţi în sânul propriilor lor triburi, însă găseau întru totul normal să-i înşele pe străinii de departe. Chiar şi primii evrei, respectau un cod etic diferit în afacerile lor cu gentilii.

69:4.4 (775.4) Trocul tăcut s-a perpetuat de-a lungul epocilor înainte ca oamenii să accepte să se reunească fără arme pe locul sacru al pieţei. Aceleaşi locuri ale pieţelor au devenit primele amplasamente ale sanctuarelor, şi au fost cunoscute mai târziu, în anumite regiuni,

ca „cetăţi de refugiu”. Orice fugar care ajungea pe locul pieţei era în siguranţă, la ferit de orice atac.

69:4.5 (775.5) Primele greutăţi utilizate au fost boabele de grâu şi de alte cereale. Prima monedă de schimb a fost un peşte sau o capră. Mai târziu, vaca a devenit o unitate de troc.

69:4.6 (775.6) Scrierea modernă îşi are originea în primele registre comerciale. Prima literatură a omului a fost un document de promovare comercială, o reclamă pentru sare. Numeroase războaie primitive s-au dat pentru stăpânirea resurselor naturale, de exemplu de cremene, de sare sau metale. Primul tratat oficial semnat între triburi se referea la exploatarea în comun a unei ocne de sare. Aceste locuri de tratative au oferit unor triburi diverse prilejuri de a se amesteca şi de a schimba, în mod amical şi paşnic, idei.

69:4.7 (775.7) Scrierea a progresat, trecând prin stadiile „băţului-mesaj”, al funiilor cu noduri, al pictogramelor, al hieroglifelor şi al salbelor de scoici înainte de a ajungerea la alfabetele simbolice primitive. Transmiterea mesajelor a evoluat de la semnalele primitive cu ajutorul fumului, până la folosirea curierilor, a călăreţilor, a căilor ferate şi a avioanelor, precum şi pe calea telegrafiei, a telefoniei şi radiocomunicaţiilor.

69:4.8 (775.8) Pretutindeni în lumea locuită, străvechii comercianţi aduceau cu ei idei noi şi metode mai bune. Comerţul, strâns legat de aventură, a condus la explorare şi la descoperiri; şi toate acestea au dat naştere mijloacelor de transport. Comerţul a fost marele factor civilizator prin promovarea fertilizarea încrucişată a culturilor.

5. Începutul capitalului

69:5.1 (775.9) Capitalul este o muncă comportând renunţarea la prezent în favoarea viitorului. Proviziile reprezintă o formă de asigurare pentru întreţinere şi supravieţuire. Depozitarea hranei a dezvoltat autonomia şi a creat primele probleme ce ţin de capital şi de muncă. Omul care deţinea provizii, în caz că putea să o ţină la adăpost de hoţi, avea un avantaj net asupra celuia care nu o avea.

69:5.2 (775.10) Bancherul primitiv era omul cel mai înstărit al tribului. El ţinea în păstrare toate comorile depuse de grup, şi întregul clan era gata să apere coliba acestuia în eventualitatea vreunui atac. Astfel acumularea capitalurilor individuale şi a bogăţiilor colective a condus imediat la o formă de organizare militară. La origine, aceste măsuri de precauţie aveau în vedere apărarea proprietăţii contra atacurilor străine însă, de la început, s-a căpătat obiceiul de a menţine antrenamentul organizării militare, lansând atacuri asupra proprietăţilor şi bogăţiilor triburilor învecinate.

69:5.3 (776.1) Mobilurile esenţiale ale acumulării de capital au fost:

69:5.4 (776.2) 1. *Foamea-însoţită cu prevederea.* Economia şi păstrarea hranei însemnau putere şi confort pentru cei care erau destul de prevăzători pentru a preîntâmpina astfel nevoile viitoare. Stocarea hranei era o bună asigurare contra riscurilor foametei şi dezastrului. Întregul corp de obiceiuri primitive era în realitate destinat să-i ajute pe oameni să subordoneze prezentul viitorului.

69:5.5 (776.3) 2. *Iubirea de familie*- dorinţa de a satisface nevoile membrilor ei. Capitalul reprezintă economisirea unui bun, în ciuda presiunilor necesităţilor zilei, în vederea asigurării contra exigenţelor viitorului. O parte a acestei nevoi viitoare are în vedere posteritatea celui care economiseşte.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanitatea*- dorinţa de a face paradă de acumularea bunurilor tale. Posesiunea de haine de schimb a reprezentat una din primele mărci de distincţie. Vanitatea colecţionarului a flatat de la început orgoliul oamenilor.

69:5.7 (776.5) 4. *Rangul social*- dorinţa vie de a cumpăra un prestigiu social şi politic. O înnobilare comercializată a apărut foarte de timpuriu. Admisia în aceste ranguri depindea de unele servicii speciale făcute regalităţii, sau erau acordate în mod deschis contra unei sume de bani.

69:5.8 (776.6) 5. *Puterea*- dorinţa de a fi stăpân. Împrumutarea de valori era folosită ca mijloc de aservire deoarece în acele timpuri vechi dobânda era de o sută de procente pe an. Cei care împrumutau se făceau ei înşişi, regi şi îşi creau o armată permanentă de debitori. Servitorii sclavi s-au numărat astfel printre primele forme de proprietate care să fie acumulate. În antichitate, sclavia pentru datorii ajungea şi până şi la posesia corpului după moarte.

69:5.9 (776.7) 6. *Frica de fantome ale morţilor*- salariul plătit preoţilor pentru a fi protejat. Oamenii au început, de la început, să facă daruri funerare preoţilor, în ideea că o asemenea folosire a

bunurilor lor va înlesni progresele lor în viaţa viitoare. Preoţii au devenit astfel foarte bogaţi; ei fost magnaţii capitalişti de altădată.

69:5.10 (776.8) 7. *Dorinţa sexuală-* dorinţa de a cumpăra una sau mai multe neveste. Prima formă de comerţ între oameni a fost schimbul de femei. El a precedat cu mult negoţul cu cai, însă trocul cu sclave pe motive sexuale nu a făcut să progreseze societatea. Un astfel de trafic a fost şi este, întotdeauna, o ruşine rasială, căci a împiedicat dezvoltarea vieţii familiale şi în acelaşi timp a poluat aptitudinile biologice ale popoarelor superioare.

69:5.11 (776.9) 8. *Numeroase forme de autosatisfacere.* Unii au căutat averea deoarece le conferea putere, alţii s-au străduit să dobândească bunuri deoarece acest fapt le făcea viaţa mai uşoară. Oamenii primitivi (şi alţii, mai târziu) aveau tendinţa de a-şi irosi rezervele pe traiul în lux. Băuturile alcoolice şi drogurile stârneau curiozitatea raselor primitive.

69:5.12 (776.10) Pe măsură ce civilizaţia s-a dezvoltat, oamenii au avut noi motive de a economisi; la foamea originară sau adăugat noi nevoi. Sărăcia a ajuns atât de detestată încât se credea că numai bogaţii mergeau direct în cer atunci când aveau să moară. Proprietatea a devenit o valoare atât de respectată încât era suficient să se dea o petrecere pretenţioasă pentru a şterge dezonoarea unui nume.
69:5.13 (777.1) Acumularea de bogăţii a devenit rapid însemnul distincţiei sociale. În anumite triburi, indivizii mergeau până într-acolo încât să acumuleze bunuri timp de mai mulţi ani doar pentru a face senzaţie arzându-le cu ocazia vreunei sărbători sau împărţindu-le cu generozitate membrilor tribului lor. Aceasta îi transforma în

oameni mari. Chiar şi popoarele moderne se chefuiesc împărţind cu prisosinţă cadouri de Crăciun, în timp ce oamenii bogaţi dotează marile instituţii filantropice şi educative. Tehnicile omului variază, însă natura sa nu se schimbă deloc.

69:5.14 (777.2) Este însă cât se poate de just să se amintească că numeroşi oameni bogaţi ai antichităţii au distribuit o mare parte a averii lor din teama de a fi ucişi de cei care le doreau comorile. Oamenii bogaţi au sacrificat în mod obişnuit zeci de sclavi pentru a arăta detaşarea lor de bogăţie.

69:5.15 (777.3) Deşi capitalul a contribuit la eliberarea oamenilor, el a complicat enorm organizarea lor socială şi industrială. Folosirea sa abuzivă de către capitalişti necinstiţi nu infirmă faptul că capitalul este baza societăţii industriale moderne. Datorită lui şi invenţiilor, generaţia actuală se bucură de un grad de libertate care nu mai fusese atins până atunci pe pământ. Noi notăm acest lucru ca un fapt, şi nu pentru a justifica marele număr de întrebuinţări greşite ale capitalului de către persoanele egoiste şi nechibzuite care îl deţin.

6. Importanţa focului pentru civilizaţie

69:6.1 (777.4) Societatea primitivă, cu cele patru secţiuni ale sale - industrială, normativă, religioasă şi militară - s-a format folosind focul, animalele, sclavii şi proprietatea.

69:6.2 (777.5) Aprinderea focului a separat dintr-o dată şi pentru totdeauna omul de animal. Este invenţia sau descoperirea umană fundamentală. Focul a permis omului să rămână pe sol pe durata

nopţii, căci toate animalele se tem. Focul a încurajat relaţiile sociale în ceasurile înserării; nu numai că el apăra de frig şi de animalele sălbatice însă el era, de asemenea, folosit ca protecţie contra fantomelor. S-a căutat mai întâi lumina lui mai degrabă decât căldura. Numeroase triburi înapoiate refuză încă şi astăzi să doarmă fără ca o flacără să ardă toată noaptea.

69:6.3 (777.6) Focul a fost un mare factor civilizator, deoarece a furnizat omului prima modalitate de a fi altruist fără a pierde nimic. Un om putea să ofere jăratic vecinului său fără să rămână fără foc. În căminul familial, focul era întreţinut de mamă sau de fiica cea mare. El a fost primul învăţător, deoarece cerea vigilenţă şi obliga la încredere. Căminul primitiv nu era constituit dintr-o construcţie, ci însăşi de familia reunită în jurul focului, a altarului familial. Când un fiu întemeia un nou cămin, el ducea cu el ceva jăratic din altarul familial.

69:6.4 (777.7) Cu toate că Andon, descoperitorul focului, a evitat să îl trateze ca pe un obiect de adoraţie, mulţi dintre descendenţii săi au considerat flacăra ca un fel de fetiş sau de spirit. Ei nu s-au gândit să utilizeze focul pentru igienă, căci refuzau să ardă deşeurile lor. Omul primitiv se temea de foc, şi căuta întotdeauna să îl păstreze într-o bună dispoziţie. De aici vine şi aprinderea de tămâie; în nici o împrejurare, oamenii de demult nu ar fi călcat vreun foc sau nu ar fi trecut între cineva şi un foc aprins. Omenirea primitivă considera drept sacre pirita de fier şi piatra de cremene folosite pentru aprinderea focului.

69:6.5 (777.8) Era un păcat să stingi o flacără; dacă o colibă lua foc, ea era lăsată să ardă. Focurile templelor şi ale sanctuarelor erau sacre,

şi nu trebuiau stinse niciodată. Se punea bază totuşi pe obiceiul de a aprinde noi focuri în fiecare an sau după vreun soi de calamitate. Femeile au fost alese ca preotese, deoarece ele întreţineau focurile familiale.

69:6.6 (778.1) Primele mituri privitoare la focul coborât de la zei s-au născut din observarea incendiilor provocate de fulgere. Ideile despre originea supranaturală a focului au condus direct la adorarea sa, iar cultul focului a dat naştere obiceiului „trecerii prin flăcări”, practică care a fost păstrată până în vremea lui Moise. Ideea că se trece prin foc după moarte persistă încă; mitul focului a reprezentat o mare legătură în epocile primitive, şi rămâne încă în simbolismul persanilor.

69:6.7 (778.2) Focul a condus la coacerea alimentelor, „mâncă-crud” a devenit un termen de luare în derâdere. Gătitul a diminuat consumul de energie vitală necesară pentru a digera hrana, şi a lăsat astfel omului primitiv forţe pentru a se cultiva social. În acelaşi timp, creşterea animalelor domestice a redus efortul indispensabil de a se procura alimente, şi a lăsat mai mult timp pentru activităţi sociale.

69:6.8 (778.3) Nu trebuie să uităm faptul că focul a deschis poarta metalurgiei, şi a condus mai apoi la descoperirea puterii aburului şi, în zilele noastre, la utilizarea electricităţii.

7. Folosirea animalelor

69:7.1 (778.4) La origine, întreaga lume animală era duşmanul omului; fiinţele umane au trebuit să înveţe să se apere de fiarele

sălbatice. Omul a început prin a mânca animalele, însă a învăţat mai târziu să le domesticească şi să le dreseze pentru a-l servi.

69:7.2 (778.5) Domesticirea animalelor a apărut accidental. Sălbaticii vânau turmele aproape la fel cum indienii americani vânau bizonul; încercuind turma, ei puteau păstra controlul asupra animalelor, şi să nu ucidă decât în măsura în care aveau nevoie de ele pentru a se hrăni. Ei au construit mai târziu ţarcuri şi au prins turme întregi.

69:7.3 (778.6) A fost uşor să fie îmblânzite anumite animale, însă multe dintre ele, cum ar fi elefanţii, nu se reproduceau în captivitate. S-a descoperit imediat că anumite specii suportau prezenţa omului şi se reproduceau în captivitate. Domesticirea animalelor s-a instaurat astfel prin creşterea selectivă, artă care a făcut mari progrese din epoca Dalamatiei.

69:7.4 (778.7) Câinele a fost primul animal care a fost domesticit; experienţa dificilă a îmblânzirii lui a început când un câine, după ce s-a ţinut pe urmele unui vânător toată ziua, s-dus realmente până la casa omului. Timp de generaţii, câinele a servit drept hrană, pentru vânătoare şi pentru transporturi, precum şi ca animal de companie. La origine, câinii nu ştiau decât să urle, însă mai târziu au învăţat să latre. Simţul acut al mirosului pe care îl avea câinele a dus la apariţia ideii că el era capabil să vadă spiritele, şi aşa a apărut cultul câinelui fetiş. Folosirea câinilor de pază a le-a permis pentru prima tuturor membrilor clanului să doarmă noaptea. S-a căpătat obiceiul de a se folosi câini de pază pentru a ocroti căminul de spirite, cât şi de duşmanii materiali. Când câinele lătra, acesta era semn că se apropia vreun om sau vreun animal. Însă când urla, spiritele erau pe aproape.

Chiar şi astăzi, mulţi oameni cred încă că urletul unui câine noaptea este un semn de moarte.

69:7.5 (778.8) Cât timp bărbatul a fost un vânător, el a fost destul de blând cu femeia, însă după domesticirea animalelor, pe când domnea confuzia provocată de Caligastia, numeroase triburi şi-au tratat femeile într-un mod ruşinos, neavând mai mult respect pentru ele decât pentru animalele lor. Tratamentele brutale la care au fost supuse femeile de către bărbaţi constituie unul dintre capitolele cele mai sumbre ale istoriei umane.

8. Sclavia ca factor de civilizare

69:8.1 (778.9) Omul primitiv nu a ezitat niciodată să îi înrobească pe semenii lui. Femeia a fost primul sclav, un sclav de familie. Popoarele pastorale au aservit femeile, făcând din ele partenere sexuale inferioare. Acest fel de sclavie sexuală a decurs direct din reducerea dependenţei bărbatului de femeie.

69:8.2 (779.1) Nu demult, sclavia era soarta prizonierilor de război care refuzau religia învingătorilor lor. În timpurile străvechi, captivii erau mâncaţi, torturaţi până la moarte, siliţi să se bată între ei, sacrificaţi spiritelor, sau reduşi la statutul de sclavi. Sclavia a reprezentat un progres important în comparaţie cu masacrarea celor învinşi şi cu canibalismul.

69:8.3 (779.2) Sclavia a fost un pas înainte spre un tratament mai plin de îndurare al prizonierilor de război. Ambuscada lui Ai, urmată de masacrarea în întregime a bărbaţilor, a femeilor şi a copiilor, doar

regele fiind cruţat, pentru a satisface vanitatea învingătorului, este o ilustrare fidelă a masacrelor barbare la care se dedau chiar şi popoarele presupuse civilizate. Lovitura de stat contra lui Og, rege al Bashanului, a fost la fel de brutală şi radicală. Evreii „i-au distrus complet" pe rivalii lor şi le-au capturat toate bunurile, ca garanţie. Ei au impus un tribut tuturor oraşelor, sub ameninţarea cu „distrugerea tuturor bărbaţilor". Însă, multe dintre triburile din aceeaşi epocă acelea care manifestau mai puţin egoism tribal, îşi începuseră deja de mult timp să practice adopţia captivilor superiori.

69:8.4 (779.3) Vânătorii, ca şi oamenii roşii americani, nu practicau sclavia. Ei fie îi adoptau pe captivi, fie îi ucideau. Sclavia nu era răspândită la popoarele pastorale, deoarece aveau nevoie de puţini lucrători. În timp de război, popoarele de păstori aveau obiceiul de a ucide toţi bărbaţii captivi şi de a nu înrobi decât femeile şi copiii. Codul lui Moise conţinea dispoziţii specifice pentru ca aceşti captive să devină soţii. Dacă nu le erau pe plac, evreii aveau dreptul să le alunge însă nu aveau dreptul să le vândă ca sclave pe soţiile lor alungate. A fost, cel puţin, un pas înainte în civilizare. Cu toate că standardele sociale ale evreilor erau grosolane, erau totuşi net superioare acelora ale triburilor învecinate.

69:8.5 (779.4) Păstorii au fost primii capitalişti; turmele lor reprezentau un capital, şi ei trăiau din dobândă - creşterea naturală. Ei nu erau câtuşi de puţin tentaţi să încredinţeze aceste bogăţii sclavilor sau femeilor. Mai târziu, ei au făcut prizonieri bărbaţi pe care i-au obligat să cultive solul. Aceasta este adevărata origine a şerbiei - omul legat de pământ. Africanii puteau fi cu uşurinţă învăţaţi să lucreze pământul, şi de aceea au şi devenit marea rasă sclavă.

69:8.6 (779.5) Sclavia a fost o verigă indispensabilă în lanţul civilizaţiei umane. Ea a constituit punctul în care societatea a trecut de la haos şi de la indolenţă la ordine şi la activităţile civilizaţiei. Ea a constrâns la muncă popoarele mai înapoiate şi mai leneşe, ceea ce a procurat superiorilor lor bogăţiile şi timpul liber care au favorizat progresul social.

69:8.7 (779.6) Instituţia sclaviei a silit omul să inventeze mecanismele normative ale societăţii primitive; ea a dat naştere primelor forme de guvernare. Sclavia cere un sistem de reguli riguros. Ea a dispărut virtual pe parcursul evului mediu european, deoarece seniorii feudali nu puteau să îşi mai controleze sclavii. Triburile înapoiate din timpurile îndepărtate, la fel ca aborigenii australieni de astăzi, nu au avut niciodată sclavi.

69:8.8 (779.7) Este adevărat că sclavia a fost asupritoare, însă la şcoala asupririi oamenii au învăţat industria. Sclavii împărtăşeau, până la urmă, binefacerile unei societăţi superioare, la construcţia căreia contribuiseră involuntar. Sclavia creează o oarecare organizare culturală şi unele realizări sociale, însă atacă insidios societatea din interiorul ei, şi se dovedeşte a fi cea mai grea dintre maladiile sociale distrugătoare.

69:8.9 (779.8) Invenţiile mecanice moderne au făcut sclavia perimată. Sclavia, asemeni poligamiei, este pe cale de dispariţie, deoarece nu este compensată. Dimpotrivă, este întotdeauna dezastruos să se elibereze deodată un mare număr de sclavi; emanciparea lor treptată face loc unor mult mai puţine probleme.

69:8.10 (780.1) La ora actuală, oamenii nu mai sunt sclavi sociali, însă mii de persoane permit ambiţiei să îi aservească prin datorii. Sclavia

involuntară a cedat locul unei forme noi şi ameliorate de servitute industrială modificată.

69:8.11 (780.2) Cu toate că idealul societăţii este libertatea universală, lenea nu ar trebui tolerată sub nici o formă. Orice persoană validă ar trebui să fie obligată să realizeze un anumit volum de muncă, cel puţin atâta cât să se poată întreţine.

69:8.12 (780.3) Societatea modernă face un pas înapoi. Sclavia aproape că a dispărut, animalele domestice sunt pe cale de a face la fel, iar civilizaţia revine la foc - la lumea anorganică - pentru energia de care ea are nevoie. Omul a ieşit din starea sălbatică datorită focului, sclaviei şi animalelor. Astăzi el face cale întoarsă; el refuză sprijinul sclavilor şi ajutorul animalelor şi caută să smulgă rezervelor elementare ale naturii noi secrete şi noi surse de bogăţie şi putere.

9. Proprietatea privată

69:9.1 (780.4) Cu toate că societatea primitivă a fost virtual comunitară, oamenii primitivi nu au practicat doctrinele moderne ale comunismului. Comunismul acestor prime timpuri nu era nici pură teorie, nici o doctrină socială; el era o ajustare automată, simplă şi practică. Acest comunism împiedica sărăcia şi mizeria. Cerşitul şi prostituţia erau aproape necunoscute în aceste triburi vechi.

69:9.2 (780.5) Comunismul primitiv nu a nivelat în mod special oamenii aducându-i la acelaşi numitor; nici nu a exaltat mediocritatea, însă a dat o lovitură trândăviei şi inerţiei, a sufocat industria şi a distrus ambiţia. Comunismul a fost eşafodajul indispensabil creşterii

societăţii primitive, însă a cedat locul evoluţiei unui ordin social mai elevat, deoarece mergea împotriva a patru puternice înclinaţii umane:

69:9.3 (780.6) 1. *Familia.* Omul nu caută doar să acumuleze bunuri, el doreşte să pună în legătură capitalul său cu urmaşii săi, însă în societatea comunitară primitivă capitalul lăsat de un om în momentul morţii sale era fie consumat imediat fie împărţit între membrii grupului său. Proprietatea nu se putea moşteni; taxele succesorale erau de sută la sută. Obiceiul de mai târziu de a acumula capitalul şi de a transmite proprietatea prin moştenire a reprezentat un progres social foarte net, şi aceasta în ciuda grosolanelor abuzuri ulterioare, care au însoţit proasta folosire a capitalului.

69:9.4 (780.7) 2. *Tendinţele religioase.* Omul primitiv a vrut, de asemenea, să îşi constituie o proprietate ca punct de plecare pentru viaţa sa în existenţa următoare. Acest mobil explică de ce s-a păstrat o perioadă atât de îndelungată obiceiul de a îngropa bunurile personale ale unui defunct împreună cu el. Cei din vechime credeau că doar bogaţii supravieţuiesc morţii cu oarecare demnitate şi plăcere imediate. Cei care au propovăduit religiile revelate, şi în special învăţătorii creştini, au fost primii care au proclamat că săracii puteau obţine salvarea lor în aceleaşi condiţii ca şi cei bogaţi.

69:9.5 (780.8) 3. *Dorinţa de libertate şi de plăceri.* În primele timpuri ale evoluţiei sociale, monopolul grupului asupra veniturilor individuale era, practic, o formă de sclavie. Muncitorul devenea sclavul celui leneş. Slăbiciunea autodistructivă a acestui comunism a făcut ca persoanele neprevăzătoare să prindă obiceiul de a trăi pe spinarea celor econome. Însă, în timpurile moderne, persoanele lipsite

de prevedere se bizuiau pe stat (pe contribuabilii economi) pentru a avea grijă de ei. Cei care nu au capitaluri, se aşteaptă întotdeauna să fie hrăniţi de cei care au.

69:9.6 (780.9) 4. *Nevoia de siguranţă şi de putere.* Comunismul a fost în cele din urmă eliminat de practicile înşelătoare ale indivizilor interesaţi să progreseze şi să prospere, care au recurs la diverse subterfugii pentru a evita să devină sclavii leneşilor din tribul lor. La început, orice acumulare de avere a fost secretă căci nesiguranţa timpurilor primitive a împiedicat strângerea vizibilă de capitaluri. Chiar şi mai târziu, a fost extrem de riscant să se strângă bogăţii prea mari. Era sigur că regele va născoci vreo acuzaţie pentru a confisca bunurile unui om bogat. Dealtfel, când un om bogat murea, înmormântarea era întârziată până când familia dăruia o mare sumă unei instituţii publice sau regelui, ceea ce reprezenta o formă de taxă succesorală.

69:9.7 (781.1) În primele timpuri, femeile erau proprietatea comunităţii, iar mama domina familia. Şefii primitivi posedau toate pământurile, şi erau proprietarii tuturor femeilor. Nici o căsătorie nu putea să se încheie fără consimţământul şefului de trib. Când comunismul a dispărut, femeile au devenit proprietate individuală, iar tatăl familiei a preluat, puţin câte puţin, puterea domestică. Aşa a apărut căminul. Obiceiurile predominante ale poligamiei au fost progresiv înlocuite de monogamie (poligamia este supravieţuirea conceptului de sclavie a femeii în cadrul căsătoriei. Monogamia este idealul liber de orice sclavie al asocierii incomparabile a unui singur bărbat şi a unei singure femei, în minunata şi dificila încercare de

edificare a unui cămin, de creştere a copiilor, de cultivare reciprocă şi de perfecţionare).

69:9.8 (781.2) La origine, toate bunurile, inclusiv uneltele şi armele, erau proprietatea comună a tribului. Proprietatea privată a conţinut mai întâi toate lucrurile pe care un individ le-a atins personal; dacă un străin bea dintr-o cupă, acea cupă era apoi a sa. Mai târziu, orice loc în care fusese vărsat sânge devenea proprietatea persoanei sau a grupului rănit.

69:9.9 (781.3) Proprietatea privată a fost deci respectată la origine, deoarece era presupusă ca încărcată de o anumită parte a personalităţii posesorului său. Cinstea în ceea ce priveşte proprietatea se baza cu siguranţă pe această superstiţie. Nici o poliţie nu era necesară pentru protejarea bunurilor personale; nu existau furturi în interiorul grupului, însă oamenii nu ezitau să pună stăpânire pe bunurile altor triburi. Relaţiile de proprietate nu luau sfârşit odată cu moartea. De la început, obiectele personale au fost arse, apoi îngropate cu defunctul, iar mai târziu moştenite de familia supravieţuitoare sau de către trib.

69:9.10 (781.4) Efectele personale de ordin decorativ şi-au avut originea din portul amuletelor. Vanitatea dublată de teama de fantome a îndemnat oamenii primitivi să reziste oricărei tentative de a lăsa amuletele lor favorite, cărora li se atribuiau mai multă valoare decât stricta necesitate.

69:9.11 (781.5) Spaţiul destinat dormitului a fost una din primele proprietăţi ale omului. Mai târziu, locuinţele au fost acordate de şeful de trib care deţinea toată proprietate funciară în contul întregului grup. În curând, amplasarea focului a fost cea care a conferit

proprietatea; iar şi mai târziu, o fântână a constituit un drept asupra terenurilor învecinate.

69:9.12 (781.6) Gropile cu apă şi puţurile au figurat printre primele posesiuni private. Toate practicile fetişiste au fost folosite pentru a proteja fântânile, puţurile, arborii, recoltele şi mierea. Când credinţa în fetişuri a dispărut, au fost elaborate legi pentru a ocroti proprietatea privată. Însă legile vânatului, dreptul de a vâna, au precedat cu mult legile funciare; oamenii roşii americani nu au înţeles niciodată proprietatea privată a pământurilor. Ei nu puteau pricepe punctul de vedere al omului alb.

69:9.13 (781.7) Proprietatea privată a purtat încă de la început insigna familiei, origine îndepărtată a emblemelor heraldice. Bunurile funciare puteau astfel să fie puse sub paza spiritelor. Preoţii „consacrau" un teren care intra apoi sub protecţia tabuurilor magice ridicate pe ele. Se spunea despre proprietarii acestui teren că aveau un „titlu de preot". Evreii purtau un mare respect pentru aceste pietre de hotar ale unei familii: „blestemat fie cel care mută piatra vecinului său". Aceste jaloane de piatră purtau iniţialele preotului. Până şi copacii deveneau proprietate privată atunci când erau marcaţi cu iniţiale.

69:9.14 (782.1) În vremurile de demult, doar recoltele erau proprietăţi private, însă mai multe recolte succesive confereau un drept de proprietate. Agricultura a fost astfel geneza proprietăţii private a pământurilor. Indivizii nu au primit la început pământ decât pentru durata vieţii lor; la moartea lor, pământul revenea tribului. Primele drepturi funciare date indivizilor de către trib au fost mormintele - cimitirele familiale. Într-o epocă mai recentă, pământul a aparţinut

aceluia care îl împrejmuia cu un gard, însă oraşele şi-au rezervat întotdeauna anumite pământuri pentru păşunile obşteşti şi pentru a servi în caz de asediu. Terenurile comunale sunt supravieţuirea formelor primitive de proprietate colectivă.

69:9.15 (782.2) În cele din urmă, statul a fost cel care a acordat proprietatea individului, rezervându-şi dreptul de a impune taxe. Odată ce şi-au asigurat titlurile, proprietarii funciari puteau să perceapă chirii, iar pământul a devenit o sursă de venituri - un capital. În cele din urmă pământul a devenit cu adevărat negociabil, cu vânzări, transferuri, ipoteci şi stabilimente.

69:9.16 (782.3) Proprietatea privată a sporit libertatea şi a întărit stabilitatea; însă proprietatea privată a pământului nu a primit sancţiune socială decât după eşecul controlului şi conducerii de către comunitate. Ea a fost imediat urmată de apariţia succesivă a sclavilor, a şerbilor şi a claselor sociale lipsite de pământuri; perfecţionarea mecanismului a eliberat însă progresiv omul de chinul muncilor de sclav.

69:9.17 (782.4) Dreptul de proprietate nu este absolut; el este pur social, însă guvernele, legile, ordinea, drepturile civile, libertăţile sociale, convenţiile, pacea şi fericirea cunoscute de popoarele moderne s-au dezvoltat toate în jurul proprietăţii private a bunurilor.

69:9.18 (782.5) Ordinea socială actuală nu este în mod necesar dreaptă - ea nu este nici divină, nici sacră - însă umanitatea ar face bine să progreseze lent pentru a proceda la modificări. Sistemul pe care l-aţi realizat este mult superior tuturor celor cunoscute de strămoşii voştri. Când veţi schimba ordinea socială, asiguraţi-vă că o veţi face pentru o ordine mai bună. Nu vă lăsaţi convinşi să

experimentaţi cu formulele refuzate de cei care v-au precedat; mergeţi înainte, nu în urmă! Lăsaţi evoluţia să-şi urmeze cursul! Nu păşiţi înapoi.

69:9.19 (782.6) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 70

Evoluţia guvernului uman

70:0.1 (783.1) DE CUM A rezolvat omul, în mod parţial, problema supravieţuirii sale, el s-a fost confruntat cu reglementarea relaţiilor umane. Dezvoltarea industriei cerea legi, ordine, şi o adaptare socială; proprietatea privată necesita un guvern.

70:0.2 (783.2) Pe o lume evolutivă, antagonismele sunt naturale; pacea nu se asigură decât printr-un sistem social reglator; reglementarea socială este inseparabilă de organizarea socială. O asociaţie implică o autoritate care controlează; guvernul obligă să se coordoneze antagonismele între triburi, clanuri, familii şi indivizi.

70:0.3 (783.3) Guvernul este o dezvoltare inconştientă; el evoluează prin tatonări; el are valoare de supravieţuire şi, prin urmare, devine tradiţional. Anarhia a sporit sărăcia; de aceea, guvernele (legea şi

ordinea relative) au început încet-încet să se ivească sau sunt în curs de apariţie. Exigenţele colective ale luptei pentru existenţă au împins literalmente rasa umană pe calea progresivă a civilizaţiei.

1. Geneza războiului

70:1.1 (783.4) Războiul este starea naturală şi moştenirea omului în evoluţie; pacea este etalonul social ce măsoară dezvoltarea civilizaţiei. Înainte ca rasele în progres să fi fost parţial organizate din punct de vedere social, omul era foarte individualist, extrem de suspicios şi incredibil de certăreţ. Violenţa este legea naturii, ostilitatea este reacţia automată a copiilor naturii, în timp ce războiul nu reprezintă decât ceste aceleaşi activităţi înfăptuite colectiv. În toate împrejurările în care ţesătura din care este făcută civilizaţia este supusă unor tensiuni, din cauza complicaţiilor care decurg din progresul societăţii, se produce peste tot şi întotdeauna o revenire imediată şi nefastă la aceste metode iniţiale de ajustare prin violenţă a fricţiunilor care provin din relaţiile dintre fiinţele umane.

70:1.2 (783.5) Războiul este o reacţie animală contra neînţelegerilor şi iritărilor; pacea însoţeşte soluţionarea civilizată a tuturor acestor probleme sau dificultăţi. Rasele sangice şi, mai târziu, adamiţii şi nodiţii degeneraţi, aveau o fire războinică. Andoniţii au învăţat de la început regula de aur; chiar şi astăzi, descendenţii lor eschimoşi trăiesc, în principal, conform acestui cod. Obiceiurile sunt puternice în rândurile lor, şi sunt relativ feriţi de antagonisme violente.

70:1.3 (783.6) Andon şi-a învăţat copiii să îşi rezolve litigiile făcându-i să lovească fiecare un arbore cu o bâtă şi, în acelaşi timp blestemând arborele. Primul al cărui baston se rupea era proclamat învingător. Mai târziu, andoniţii şi-au reglat diferendele organizând şedinţe publice, pe parcursul cărora adversarii se reuneau şi se ridiculizau reciproc, în timp ce auditorul desemna învingătorul prin ovaţii.

70:1.4 (783.7) Însă fenomenul războiului nu putea să apară înainte ca societatea să fi evoluat suficient de mult încât să cunoască efectiv perioade de pace şi să sancţioneze practicile războinice. Însuşi conceptul de război implică un anumit grad de organizare.

70:1.5 (784.1) După apariţia grupurilor sociale, iritările individuale au început să se topească în sentimentele colective, şi acest fapt a promovat calmul în interiorul triburilor, însă cu preţul păcii dintre triburi. Pacea a fost deci mai întâi prerogativa celor din cadrul grupului sau al tribului, care îi detesta şi îi ura întotdeauna pe cei din afara grupului, străinii. Omul primitiv privea ca pe o virtute vărsarea de sânge străin.

70:1.6 (784.2) Însă nici măcar acest fapt nu a reuşit la început; când primii şefi au încercat să aplaneze neînţelegerile, ei s-au văzut adesea obligaţi să permită, cel puţin o dată pe an, lupta cu pietre în cadrul tribului. Membrii clanului se împărţeau în două grupuri şi se lansau într-o bătălie care dura toată ziua, fără nici un alt motiv decât acela de a se distra; le plăcea realmente să se bată.

70:1.7 (784.3) Războiul subzistă deoarece omul este uman, deoarece se coboară din animal prin evoluţie, şi toate animalele sunt războinice. Printre primele cauze ale războiului putem enumera:

70:1.8 (784.4) 1. *Foamea,* care conduce la obţinerea hranei prin jaf. Raritatea pământurilor a dus întotdeauna la război, şi pe parcursul acestor lupte primele triburi pacifice au fost practic exterminate.

70:1.9 (784.5) 2. *Lipsa de femei*- o încercare de a suplimenta o insuficienţă de ajutor domestic. Răpirea femeilor a provocat întotdeauna războiul.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanitatea*- dorinţa de a face paradă de actele de curaj ale tribului. Triburile superioare se luptau pentru a impune modul lor de viaţă popoarelor inferioare.

70:1.11 (784.7) 4. *Sclavii*- nevoia de recruţi pentru mâna de lucru.

70:1.12 (784.8) 5. *Răzbunarea*- constituia motivul de război când cei dintr-un trib credeau că un alt trib vecin a provocat moartea unuia dintre ai lor. Doliul se prelungea până când era adus acasă un cap de om. Războiul de răzbunare a fost considerat ca justificat până într-o epocă relativ modernă.

70:1.13 (784.9) 6. *Plictiseala*- războiul era considerat ca o recreaţie de către tinerii acelor vremuri îndepărtate. Când nu existau pretexte destul de bune şi suficiente pentru a se declanşa un război, când pacea devenea apăsătoare, triburile vecine aveau obiceiul să pornească o luptă oarecum amicală pentru a se lansa într-o incursiune de destindere şi a se bucura astfel de un simulacru de bătălie.

70:1.14 (784.10) 7. *Religia*- dorinţa de a se converti la un cult. Toate religiile primitive. sancţionau războiul. Doar recent, religia a început să îl dezaprobe. Din nefericire, clerul din vechime era, în general,

aliat cu puterea militară. Una dintre cele mai mari mişcări de pace din toate epocile a fost încercarea de a separa Biserica de Stat.

70:1.15 (784.11) Triburile străvechi se războiau întotdeauna la rugămintea zeilor lor, la ordinele şefilor lor sau ale vrăjitorilor lor. Evreii credeau într-un „Dumnezeu al luptelor"; povestea atacului lor asupra midianiţilor este o istorie tipică a crudităţii crunte a vechilor războaie dintre triburi. Acest atac, soldat cu masacrarea tuturor bărbaţilor şi cu uciderea după aceea a tuturor copiilor de sex masculin cât şi a tuturor femeilor care nu erau fecioare, ar fi onorat obiceiurile unui şef de trib de acum două sute de mii de ani. Şi toate acestea au fost îndeplinite în „numele Domnului Dumnezeu al Israelului".
70:1.16 (784.12) Prezenta relatare descrie evoluţia societăţii - soluţionarea naturală a problemei raselor - omul croindu-şi propria soartă pe pământ. Astfel de atrocităţi nu sunt comise la îndemnul Deităţii, cu toată tendinţa oamenilor de a transfera responsabilitatea zeilor lor.

70:1.17 (784.13) Îndurarea militară s-a manifestat târziu în sânul omenirii. Chiar şi atunci când o femeie, Deborah, domnea asupra evreilor, a persistat aceeaşi cruzime sistematică. În victoria avută asupra gentililor, comandantul trupelor lui Deborah „trecut toată armata prin foc şi sabie; şi nimeni nu a fost cruţat".
70:1.18 (785.1) Foarte de timpuriu în istoria rasei, s-au folosit arme muiate în otravă. S-au practicat tot felul de mutilări; Saul nu a ezitat să pretindă o sută de prepuţuri de-ale filistenilor ca zestre dată de David pentru fiica sa Mical.

70:1.19 (785.2) Primele războaie au avut loc între trib şi trib însă, mai târziu, când doi indivizi din două triburi diferite aveau o dispută, ei se băteau în duel în loc să antreneze cele două triburi într-o bătălie generală. S-a împământenit, de asemenea, obiceiul ca două armate să mizeze totul pe rezultatul unei lupte dintre doi reprezentanţi aleşi de o parte şi de cealaltă, cum a fost cazul lui David şi Goliat.

70:1.20 (785.3) Primul rafinament al războiului a constat în a face prizonieri; apoi femeile au fost scutite de ostilităţi, după care a venit recunoaşterea necombatanţilor. Castele militare şi armatele permanente s-au dezvoltat în curând, pentru a ţine pasul cu complexitatea crescătoare a luptei. De la început, li s-a interzis războinicilor să i-a alături de ei femei, şi acestea din urmă au încetat de mult timp să fie combatante, cu toate că ele au hrănit şi au îngrijit întotdeauna soldaţii şi i-au îndemnat să se bată.

70:1.21 (785.4) Practica de a declara război a reprezentat un mare progres. Aceste declaraţii ale intenţiei de a se bate denotau începutul unui simţ al echităţii, care a fost urmat de dezvoltarea treptată a regulilor de război (civilizat). Foarte devreme, s-a stabilit uzanţa de a nu se da o bătălie aproape de locuri dedicate religiei, iar mai târziu, de a nu se da o bătălie în timpul anumitor zile sfinte. A venit apoi recunoaşterea generală a dreptului de azil; refugiaţii politici au primit o protecţie.

70:1.22 (785.5) Războiul a evoluat astfel treptat, de la lupta primitivă a omului la sistemul mai ordonat al naţiunilor „civilizate” mai recente. Cu toate acestea, atitudinea socială prietenoasă nu o înlocuieşte decât foarte lent pe aceea neprietenoasă.

2. Valoarea socială a războiului

70:2.1 (785.6) În epocile trecute, un război îndârjit provoca schimbări sociale şi favoriza adoptarea de noi idei, care în mod natural nu ar fi apărut, nici în zece mii de ani. Preţul teribil plătit pentru aceste dobândiri sigure consta în regrese temporare ale societăţii la starea sălbatică. Raţiunea civilizată era nevoită să abdice. Războiul este un remediu puternic foarte costisitor şi foarte periculos; el vindecă adesea anumite tulburări sociale însă, uneori, el ucide pacientul, distruge societatea.
70:2.2 (785.7) Necesitatea constantă a apărării naţionale creează multe adaptări sociale noi şi progresive. În zilele noastre, societatea se bucură de avantajul unei lungi liste de inovaţii utile, care au fost la început întru totul militare. Ea datorează războiului chiar şi dansul, una din formele lui prime fiind un exerciţiu militar.

70:2.3 (785.8) Războiul a avut o valoare socială pentru civilizaţiile trecutului deoarece el:
70:2.4 (785.9) 1. Impunea disciplină, obliga la cooperare.
70:2.5 (785.10) 2. Premia tăria şi curajul.
70:2.6 (785.11) 3. Încuraja şi întărea naţionalismul.
70:2.7 (785.12) 4. Distrugea popoarele slabe şi neadaptate.
70:2.8 (785.13) 5. Dizolva iluzia egalităţii primitive şi stratifica în mod selectiv societatea.

70:2.9 (785.14) Războiul a avut o anumită valoare evolutivă şi selectivă însă, la fel cu sclavia, va trebui cândva abandonat în

decursul lentelor progrese ale civilizaţiei; războaiele din trecut încurajau călătoriile şi relaţiile culturale; acum aceste scopuri sunt mai bine servite de metodele moderne de transport şi de comunicare. Războaiele din trecut fortificau naţiunile, însă luptele moderne destramă cultura civilizată. Războaiele vechi reuşeau să decimeze popoarele inferioare; rezultatul net al conflictelor moderne este distrugerea selectivă a celor mai bune speţe umane. Războaiele trecutului promovau organizarea şi eficienţa, însă acestea au devenit acum ţelurile industriei moderne. Pe parcursul timpurilor trecute, războiul era un ferment social care împingea societatea înainte. Acest rezultat se obţine acum mai bine prin ambiţie şi invenţie. Războaiele vechi susţineau conceptul unui Dumnezeu al bătăliilor, însă omului modern i s-a spus că Dumnezeu este iubire. Războiul a servit la atingerea multor scopuri utile în trecut. El a fost un eşafodaj indispensabil pentru construirea civilizaţiei, însă a ajuns rapid la falimentul lui cultural. El nu mai poate oferi beneficii sociale, dividende proporţionale cu pierderile teribile care îl însoţesc.

70:2.10 (786.1) În trecut medicii credeau în scurgerea de sânge ca un leac de tratare a numeroase boli, însă de atunci au descoperit remedii mai eficiente pentru cea mai mare parte a acelor tulburări. Tot astfel, va trebui, cu siguranţă, ca vărsarea internaţională de sânge cauzată de război să facă loc descoperirii unor metode mai bune pentru a vindeca bolile naţiunilor.

70:2.11 (786.2) Naţiunile Urantiei s-au angajat deja în uriaşa bătălie dintre militarismul naţionalist şi industrialism. În multe privinţe, acest conflict este analog luptei seculare dintre păstorii-vânători şi cultivatori. Însă, dacă industrialismul vrea să triumfe asupra

militarismului, el trebuie să evite pericolele care îl asaltează. Pericolele industriei care se naşte pe Urantia sunt:

70:2.12 (786.3) 1. Puternica tendinţă către materialism, orbirea spirituală.

70:2.13 (786.4) 2. Adorarea puterii bogăţiei, denaturarea valorilor.

70:2.14 (786.5) 3. Viciile care vin odată cu luxul, lipsa de maturitate culturală.

70:2.15 (786.6) 4. Pericolele tot mai mari ale indolenţei, ale insensibilităţii la spiritul servirii.

70:2.16 (786.7) 5. Creşterea unei slăbiciuni rasiale de nedorit, degenerarea biologică.

70:2.17 (786.8) 6. Pericolul sclaviei industriale standardizate, stagnarea personalităţii. Munca înnobilează, însă corvezile monotone abrutizează.

70:2.18 (786.9) Militarismul este autocratic şi crud - chiar sălbatic. El favorizează organizarea socială printre cuceritori, însă îi dezmembrează pe cei învinşi. Industrialismul este mai civilizat şi ar trebui să fie realizat astfel încât să încurajeze iniţiativa şi individualismul. Societatea ar trebui să promoveze originalitatea prin toate mijloacele posibile.

70:2.19 (786.10) Nu faceţi greşeala de a glorifica războiul; luaţi seama mai degrabă la ceea ce a făcut el pentru societate, spre a vă putea reprezenta mai exact rolul înlocuitorilor lui în mersul înainte al civilizaţiei. Dacă nu vor fi găsite substitute adecvate, puteţi fi siguri că războiul va continua încă mult timp.

70:2.20 (786.11) Oamenii nu vor accepta niciodată pacea ca mod normal de viaţă fiind convinşi pe deplin şi în numeroase rânduri, că

pacea este ceea ce este mai bun pentru bunăstarea lor materială şi, de asemenea, înainte ca societatea să fi oferit, plină de înţelepciune, substitute paşnice pentru satisfacerea uneia dintre tendinţele înnăscute, aceea de a se da periodic frâu liber impulsului colectiv destinat să elibereze sentimentele şi energiile continuu acumulate şi provenite din reacţii ale instinctului uman de conservare.

70:2.21 (786.12) Însă, chiar şi în treacăt, războiul ar trebui să fie onorat ca şcoală de experienţă care a constrâns o rasă de individualişti aroganţi să se supună unei autorităţi înalt concentrate, un şef executiv. Războiul de modă veche conducea la alegerea unui conducător dintre oamenii natural eminenţi; însă războiul modern nu mai face astfel. Pentru a descoperi conducători societatea trebuie acum să se întoarcă de partea cuceririlor paşnice: industria, ştiinţa şi realizările sociale.

3. Asocierile umane primitive

70:3.1 (787.1) În societatea cea mai primitivă, hoarda este totul; chiar şi copiii sunt proprietatea ei comună. Familia în evoluţie a înlocuit hoarda în creşterea copiilor, în timp ce clanurile şi triburile apărute i-au luat locul unitate socială.

70:3.2 (787.2) Imboldul sexual şi iubirea maternă au instaurat familia. Însă nici un guvern veritabil nu a apărut înainte de începerea formării grupurilor suprafamiliale. În timpurile prefamiliale, acelea ale hoardei, comanda era asigurată de indivizi aleşi fără formalităţi. Boşimanii africani nu au depăşit niciodată acest stadiu primitiv; hoardele lor nu au conducători.

70:3.3 (787.3) Familiile s-au unit, prin legături de sânge, în clanuri, în grupări de rudenii, iar clanurile s-au transformat mai târziu în triburi, în comunităţi teritoriale. Războiul şi presiunea exterioară au forţat clanurile de înrudiţi să se organizeze în triburi, însă comerţul şi negoţul au fost cele care au asigurat coeziunea acestor grupuri primitive precum şi un anumit grad de pace internă.
70:3.4 (787.4) Pacea pe Urantia va fi adusă mult mai mult de organizaţiile de comerţ internaţional decât de întreaga sofisticărie sentimentală a planurilor himerice de pace. Relaţiile comerciale au fost facilitate de dezvoltarea limbii şi de metodele perfecţionate de comunicare, precum şi de ameliorarea mijloacelor de transport.
70:3.5 (787.5) Absenţa unei limbi comune a limitat întotdeauna înmulţirea grupurilor pacifiste, cu toate că banul a devenit limba universală a comerţului modern. Coeziunea societăţii moderne este, în mare parte, asigurată de piaţa industrială. Tentaţia câştigului este un important element civilizator atunci când i se adaugă dorinţa de a servi.

70:3.6 (787.6) La început, fiecare trib era înconjurat de zone concentrice de teamă şi de bănuială tot mai mari, de unde şi străvechiul obicei de a ucide pe toţi străinii, şi mai târziu, de a-i aduce la statutul de sclavi. Vechea idee de prietenie semnifica adopţia în clan; se credea că apartenenţa la clan supravieţuia după moarte. A fost unul dintre primele concepte ale vieţii eterne.
70:3.7 (787.7) Ceremonia de adopţie a constat în faptul de a bea sângele unul altuia. În anumite grupuri, se făcea schimb de salivă în loc de a se bea sânge. Aceasta a fost originea îmbrăţişării convenţionale, şi toate ceremoniile de asociere, indiferent că ele au

fost de căsătorie sau de adopţie, s-au terminat întotdeauna prin petreceri.

70:3.8 (787.8) Mai târziu s-a folosit sânge diluat în vin roşu şi, în cele din urmă, s-a băut doar vin pentru a se marca ceremonia de adopţie. Aceasta era confirmată prin ciocnirea cupelor de vin şi prin înghiţirea băuturii. Evreii au folosit o formă modificată a acestei ceremonii de adopţie; strămoşii lor arabi practicau jurământul, în timp ce mâna candidatului era ţinută pe organul genital al nativului tribului. Evreii îi tratau pe străinii adoptaţi cu bunăvoinţă şi cu fraternitate: „străinul care locuieşte printre voi va fi pentru voi ca unul născut printre voi şi îl veţi iubi ca pe voi înşivă".

70:3.9 (787.9) "Curtoazia faţă de oaspete" era o relaţie de ospitalitate temporară; când invitaţii aflaţi în vizită plecau, se spărgea o farfurie în jumătate, din care una era dată prietenului care pleca pentru a-i servi ca o cuvenită introducere unei terţe persoane care putea să sosească mai târziu în vizită. Era o regulă pentru comeseni să plătească pentru găzduire spunând poveşti din călătoriile şi aventurile lor. Povestitorii din trecut au devenit atât de populari, încât moravurile au interzis în cele din urmă activitatea lor în sezoanele de vânătoare sau de recoltă.

70:3.10 (788.1) Primele tratate de pace au fost „legăturile de sânge". Ambasadorii de pace a două triburi în război se întâlneau, îşi aduceau omagii, şi apoi îşi înţepau pielea până când începea să sângereze, după care îşi sugeau unul altuia sângele şi declarau pacea.

70:3.11 (788.2) Primele misiuni de pace erau constituite din delegaţii de oameni aducând cele mai frumoase din tinerele lor pentru a satisface pofta sexuală a foştilor lor duşmani, combătându-se astfel

tendinţele belicoase. Tribul astfel onorat mergea în vizită cu ofranda sa de tinere fete, după care pacea era ferm stabilită şi, în curând, au fost sancţionate şi căsătoriile dintre familii ale şefilor.

4. Clanuri şi triburi

70:4.1 (788.3) Primul grup pacific a fost familia; urmează apoi clanul, tribul şi, mai târziu, naţiunea, care devine, în cele din urmă, statul teritorial modern. Faptul că grupurile pacifice din zilele noastre s-au dezvoltat de mult timp dincolo de legăturile de sânge, pentru a cuprinde naţiuni, este deosebit de încurajator, în ciuda faptului că naţiunile de pe Urantia cheltuiesc încă sume imense pentru pregătiri de război.

70:4.2 (788.4) Clanurile erau grupuri legate prin sânge în sânul tribului; ele îşi datorau existenţa anumitor interese comune, cum ar fi:

70:4.3 (788.5) 1. Filiaţia lor, mergând până la un strămoş comun.

70:4.4 (788.6) 2. Jurământul de credinţă faţă de un totem religios comun.

70:4.5 (788.7) 3. Vorbirea unui aceluiaşi dialect.

70:4.6 (788.8) 4. Împărtăşirea unui aceluiaşi loc de şedere.

70:4.7 (788.9) 5. Teama de aceiaşi duşmani.

70:4.8 (788.10) 6. Împărtăşirea unei experienţe militare comune.

70:4.9 (788.11) Şefii de clanuri erau întotdeauna subordonaţi şefilor de trib. Primele guverne tribale au fost o slabă confederaţie de clanuri; aborigenii australieni nu au dezvoltat niciodată o formă tribală de guvernare.

70:4.10 (788.12) Şefii pacifici de clanuri domneau, în general, prin linie maternă; şefii războinici ai triburilor au stabilit o linie paternă. Curtea şefilor de trib, a primilor regi, se compunea din şefi de clanuri. Datina cerea ca ei să fie invitaţi de mai multe ori pe an să se prezinte în faţa regelui, ceea ce îi permitea să îi supravegheze şi să se asigure mai bine de coordonarea lor. Clanurile au jucat un rol de mare folos în autarhiile locale, însă au întârziat considerabil creşterea naţiunilor mari şi puternice.

5. Începuturile guvernului

70:5.1 (788.13) Orice instituţie umană a avut un început, iar guvernul civil este un produs al evoluţiei progresive în aceeaşi măsură ca şi căsătoria, industria şi religia. Plecând de la primele clanuri şi triburi primitive s-au dezvoltat, progresiv, regimurile succesive de guvernare umană, care au apărut şi dispărut pentru a se ajunge, în cele din urmă, la formele de reglementare civilă şi socială care caracterizează a doua jumătate a secolului al douăzecilea.

70:5.2 (788.14) Înainte de apariţia treptată a unităţilor familiale bazele guvernului au fost stabilite în organizarea clanului, grupările de familii de acelaşi sânge. Primul veritabil corp guvernamental a fost *sfatul bătrânilor.* Acest grup regulator se compunea din oameni în vârstă care s-au distins în chip deosebit. Înţelepciunea şi experienţa au fost apreciate de la început chiar şi de către omul barbar, şi a urmat o lungă perioadă de dominare de către cei în vârstă. Această domnie

oligarhică a vârstei s-a transformat, încetul cu încetul, în ideea patriarhală.

70:5.3 (789.1) Primele consilii ale bătrânilor conţineau potenţialul tuturor funcţiunilor guvernamentale: executivul, legislativul şi juridicul. Când consiliul interpreta obiceiurile curente, era un tribunal. Când stabilea noi moduri de uzanţă socială, era o adunare legislativă. În măsura în care decretele şi promulgările erau puse în vigoare, era puterea executivă. Preşedintele consiliului bătrânilor a fost unul dintre precursorii şefului de trib de mai târziu.

70:5.4 (789.2) Unele triburi aveau consilii femeieşti şi, din timp în timp, multe triburi au avut femei drept conducători. Anumite triburi de oameni roşii au păstrat învăţătura lui Onamonalonton urmând deciziile unanime ale „consiliului celor şapte”.

70:5.5 (789.3) I-a fost greu speciei umane să înveţe că nici pacea, nici războiul nu pot fi conduse de o adunare consultativă. „Palavrele” primitive au fost rareori de folos. Rasa a învăţat de la început că o armată condusă de un grup de şefi de clanuri nu avea nici o şansă împotriva unei armate puternice având un singur şef. Războiul a fost întotdeauna un făuritor de regi.

70:5.6 (789.4) La început, şefii militari au fost aleşi doar pentru serviciul militar şi ei mai renunţat puţin la autoritatea lor pe durata perioadelor de pace, în care îndatoririle lor erau mai mult de ordin social. Însă, încetul cu încetul, ei au început să încalce perioadele de pace în speranţa de a continua domnia lor de la un război la următorul. Adesea, ei vegheau ca un război să nu urmeze la un

interval de timp prea lung faţă de precedentul. Aceşti domnitori războinici primitivi nu iubeau deloc pacea.

70:5.7 (789.5) Mai târziu, unii şefi au fost aleşi pentru alte rosturi decât pentru serviciul militar, şi selecţionaţi datorită calităţilor lor excepţionale fizice, sau datorită aptitudinilor lor remarcabile personale. Oamenii roşii aveau adesea două grupe de şefi - sachemii, sau şefii păcii, şi şefii militari ereditari. Şefii păcii erau, de asemenea, judecători şi învăţători.

70:5.8 (789.6) Unele dintre primele comunităţi au fost conduse de vrăjitorii vindecători care acţionau adesea ca şefi. Un singur om exercita funcţiile de preot, doctor şi şef executiv. Primele însemne regale au început adesea prin a fi simboluri sau embleme ale veşmintelor sacerdotale.

70:5.9 (789.7) Prin toate aceste etape, a luat efectiv fiinţă branşa executivă a guvernului. Consiliile clanurilor şi triburilor şi-au continuat activitatea în calitate de consultanţi şi în calitate de precursori ai departamentelor legislativ şi judiciar care au apărut mai târziu. În Africa din zilele noastre toate aceste forme de guvernare primitive există realmente printre diversele triburi.

6. Guvernarea monarhică

70:6.1 (789.8) Un guvern de stat eficient nu a apărut decât odată cu venirea la conducere a unui şef având deplina autoritate executivă. Oamenii au descoperit că nu poate exista un guvern eficient decât conferind putere unei personalităţi, şi nu susţinând o idee.

70:6.2 (789.9) Puterea suverană a luat naştere din ideea de autoritate sau de avere a familiei. Când un rege patriarhal a devenit un rege adevărat, el era numit, uneori, „tată al poporului său”. Mai târziu s-a crezut că regii se trăgeau din eroi; şi mai târziu încă, puterea a devenit ereditară, deoarece se credea în originea divină a regilor.

70:6.3 (789.10) Regalitatea ereditară evita anarhia care survenise între moartea unui rege şi alegerea succesorului său, şi a provocat catastrofe. Familia avea un şef biologic; iar clanul un şef natural selecţionat, însă tribul, şi mai târziu statul, nu aveau un şef natural; acesta a fost un motiv suplimentar pentru a face ereditare puterea regilor şefi. Ideea de familie regală şi de aristocraţie a fost, de asemenea, fondată pe obiceiul de a „avea un nume” în clanuri.

70:6.4 (790.1) Succesiunea regilor a fost, în cele din urmă, considerată ca supranaturală; s-a crezut că sângele regal urca până în epoca statului major materializat al Prinţului Caligastia. Regii au devenit astfel personalităţi idol, şi au fost extrem de autoritari; o formă specială de limbaj a fost adoptată pentru uzul curţii. Încă nu demult se credea că atingerea regilor vindeca bolile, şi anumite popoare de pe Urantia încă consideră că suveranii lor au o origine divină.

70:6.5 (790.2) Regele idol de altă dată, era adesea păstrat în izolare; el era considerat mult prea sacru pentru a fi văzut, mai puţin în timpul anumitor zile de sărbătoare sau de sfinţi. Se alegea, de obicei, un reprezentant care să îl personifice; aceasta este originea primilor-miniştri. Primul funcţionar ministerial a fost un administrator al alimentelor; alţii nu au întârziat să urmeze. Suveranii au numit, în curând, reprezentanţi însărcinaţi cu comerţul şi cu religia. Dezvoltarea

cabinetelor ministeriale a fost măsura directă pentru a depersonaliza autoritatea executivă. Adjuncţii primilor regi au format nobilimea acceptată, iar soţia regelui a fost treptat ridicată la rangul de regină, în vreme ce femeile au devenit mai stimate.

70:6.6 (790.3) Suverani fără scrupule au dobândit mari puteri prin descoperirea otrăvurilor. Magia practicată în primele curţi era diabolică; inamicii regelui mureau repede. Cu toate acestea tiranii, chiar cei mai despoţi erau supuşi anumitor restricţii; ei erau cel puţin înfrânaţi de teama, întotdeauna prezentă, de a fi asasinaţi. Medicii, vracii vindecători şi preoţii au frânat întotdeauna mult regii. Prin urmare, aristocraţia proprietarilor funciari a exercitat o influenţă restrictivă şi, din timp în timp, clanurile şi triburile se ridicau pur şi simplu şi îi înlăturau pe despoţii şi pe tiranii lor. Când suveranii deposedaţi erau condamnaţi la moarte, li se acorda adesea alegerea de a se sinucide, de unde şi originea străvechii popularităţi a sinuciderii în anumite împrejurări.

7. Cluburile primitive şi societăţile secrete

70:7.1 (790.4) Legăturile de sânge au determinat primele grupuri sociale; clanurile de rude s-au lărgit prin asociere. Căsătoriile intertribale au fost etapa următoare a creşterii grupului şi tribul complex rezultant a format primul veritabil corp politic. Progresul următor, în dezvoltarea socială, a fost evoluţia cultelor religioase şi a partidelor politice. Ele au apărut, în primul rând, ca societăţi secrete,

în întregime religioase la origine; apoi ele au fixat reguli. La început, acestea au fost partide de bărbaţi; mai târziu, au apărut grupuri de femei. În curând, ele s-au divizat în două clase: cea politico-socială şi ce mistico-religioasă.

70:7.2 (790.5) Aceste societăţi aveau numeroase motive pentru a rămâne secrete, cum ar fi:

70:7.3 (790.6) 1. Teama de a atrage persecuţia conducătorilor pentru a fi violat vreun tabu.

70:7.4 (790.7) 2. Dorinţa de a practica rituri religioase minoritare.

70:7.5 (790.8) 3. Intenţia de a păstra preţioase secrete „de spirite" sau de comerţ.

70:7.6 (790.9) 4. Posesia vreunui talisman sau cunoaşterea vreunei magii speciale.

70:7.7 (790.10) Însuşi faptul secretului conferea tuturor membrilor acestor societăţi puterea misterului faţă de restul tribului. Secretul măguleşte, de asemenea, vanitatea; iniţiaţii formau aristocraţia socială a timpului lor. După iniţierea lor, tinerii vânau cu bărbaţii, în timp ce înainte culegeau legumele împreună cu femeile. Şi umilinţa supremă, dizgraţia în faţa tribului, consta în a eşua în probele pubertăţii, şi a fi astfel obligat de a rămâne în afara lăcaşului bărbaţilor, în compania femeilor şi copiilor şi a fi considerat drept efeminat. De altfel, neiniţiaţii, nu avea dreptul de a se căsători.

70:7.8 (791.1) Popoarele primitive i-au învăţat de la început pe tinerii lor adolescenţi să îşi controleze impulsurile sexuale. S-a stabilit obiceiul de a-i despărţi pe băieţi de părinţii lor de la pubertate până la căsătorie şi de a conferi educaţia şi formarea lor societăţilor secrete de

bărbaţi. Una din funcţiile principale ale acestor cercuri era de a se păstra un control asupra tinerilor adolescenţi pentru a evita naşterile nelegitime.

70:7.9 (791.2) Prostituţia comercializată a început atunci când aceste cluburi de bărbaţi au plătit în bani dreptul de a dispune de femeile altor triburi; însă grupurile primitive erau departe de desfrânarea sexuală.

70:7.10 (791.3) Ceremonia iniţierii pubertăţii se desfăşura, în general, pe o perioadă de cinci ani. Multe tăieturi dureroase şi torturi, la care tânărul se supunea de bună voie, făceau parte din aceste ceremonii. Circumcizia a fost practicată mai întâi ca un rit de iniţiere într-una din aceste fraternităţi secrete. Însemnele tribului erau trasate prin incizie în pielea corpului ca făcând parte din iniţierea pubertăţii. Tatuajul a fost, la origine, o emblemă de apartenenţă. Astfel de torturi, cât şi multiplele privaţiuni, aveau scopul de a-i căli pe aceşti tineri, de a le da o idee asupra realităţilor vieţii şi a necazurilor ei inevitabile. Acest rezultat este mai bine atins de jocurile atletice şi de probele fizice care au fost instaurate mai târziu.

70:7.11 (791.4) Însă societăţile secrete căutau realmente să amelioreze moralitatea adolescenţilor. Unul dintre scopurile principale ale ceremoniilor pubertăţii era de a-i face pe tineri să înţeleagă că ei nu trebuiau să se atingă de soţiile altor bărbaţi.

70:7.12 (791.5) După aceşti ani de disciplină, de antrenament riguros şi chiar înaintea căsătoriei lor, se lăsa, în general, tinerilor o scurtă perioadă de tihnă şi de libertate, după care ei reveneau pentru a se căsători, acceptând pentru restul vieţii lor aservirea faţă de tabuurile

tribului lor. Acest vechi obicei a subzistat până în timpurile moderne în ideea stupidă de „a face nebunii”.

70:7.13 (791.6) Numeroase triburi au sancţionat ulterior formarea cluburilor secrete de femei, al căror scop era acela de a pregăti pe tinerele adolescente să devină soţii şi mame. După iniţierea lor, tinerele fete erau apte să se căsătorească şi primeau permisiunea de a participa la „prezentarea miresei”, petrecerea de prezentare în societate din timpurile acelea. Ordinele feminine, cu legăminte de celibat, au apărut devreme în existenţă.
70:7.14 (791.7) În curând şi-au făcut apariţia cluburile nesecrete, atunci când grupuri de bărbăteşti şi femeieşti de celibatari au format organizaţiile lor separate. În realitate, aceste asociaţii au fost primele şcoli. În timp ce şcolile de bărbaţi şi cluburile de femei se dedau adesea la persecuţii reciproce, anumite triburi mai evoluate, după contactul cu învăţătorii din Dalamatia, au experimentat învăţământul mixt, fondând şcoli cu internate pentru ambele sexe.

70:7.15 (791.8) Societăţile secrete au contribuit la instaurarea castelor sociale, în principal din cauza caracterului misterios al iniţierilor lor. Membrii acestor societăţi au purtat, la început, măşti pentru a-i speria pe cei curioşi şi pentru a-i îndepărta de riturile lor de doliu - de cult al strămoşilor. Acest ritual s-a transformat, mai târziu, într-o pseudoşedinţă pe parcursul cărora se credea că apar fantome. Societăţile vechi ale „noii naşteri” utilizau semne şi foloseau un limbaj secret special. Ele interziceau, de asemenea, anumite alimente şi băuturi; ele jucau rolul de poliţie de noapte şi aveau, printre altele, o activitate foarte extinsă în domeniul social.

70:7.16 (792.1) Toate asociaţiile secrete impuneau un jurământ celor care aderau la ele, prescriind încrederea şi propovăduind conservarea secretelor. Aceste ordine secrete impresionau mulţimile şi le controlau. Ele acţionau, de asemenea, ca societăţi de vigilenţă şi practicau astfel legea lui Lynch. Membrii lor au fost primii spioni ai triburilor aflate în război şi au format prima poliţie secretă pe timp de păcii; şi mai mult, ele i-au menţinut pe regii fără multe scrupule într-o stare de încordare. În chip de contrapondere, regii au întreţinut propria lor poliţie secretă.
70:7.17 (792.2) Aceste societăţi au dat naştere primelor partide politice. Primul guvern de partid a fost acela al „celor puternici" contra „celor slabi". În timpurile de demult, o schimbare de administrare nu survenea decât după un război civil care dovedea din plin că cei slabi deveniseră puternici.
70:7.18 (792.3) Aceste cluburi au fost folosite de negustori pentru a-şi încasa creanţele, şi de către suverani pentru a primi impozite. Taxarea fiscală a fost o luptă îndelungată, iar una dintre primele forme a fost dijma, o zecime din produsul vânătorii sau al recoltei. La origine, impozitele erau ridicate pentru a se menţine casa regală, însă s-a descoperit că era mai uşor să fie încasate deghizându-le sub forma unei ofrande ca contribuţie la slujbele templelor.
70:7.19 (792.4) Încetul cu încetul, aceste asociaţii secrete au devenit primele organizaţii caritabile, apoi s-au dezvoltat în societăţi religioase primitive premergătoare bisericilor. În cele din urmă, unele dintre aceste societăţi au devenit comune mai multor triburi. Acestea au fost primele confrerii internaţionale.

8. Clasele sociale

70:8.1 (792.5) Inegalitatea mentală şi fizică a fiinţelor umane provoacă apariţia claselor sociale. Singurele lumi fără clase sociale sunt cele mai primitive sau cele mai avansate. În zorile ei, o civilizaţie nu a început încă diferenţierea nivelelor sociale, în timp ce o lume ancorată în lumină şi viaţă a făcut, într-o mare măsură, să dispară aceste diviziuni ale omenirii, atât de caracteristice tuturor etapelor intermediare ale evoluţiei.

70:8.2 (792.6) În măsura în care societatea a ieşit din sălbăticie pentru a intra în barbarie, componentele sale umane au avut tendinţa să se grupeze în clase, din următoarele motive:

70:8.3 (792.7) 1. *Naturale*- contact, înrudire şi căsătorie; primele distincţii sociale au fost bazate pe sex, pe vârstă şi pe sânge - legătura părintească cu şeful.

70:8.4 (792.8) 2. *Motive personale*- recunoaşterea aptitudinilor, a puterii de îndurare, a îndemânării şi a tăriei sufleteşti, urmată imediat de recunoaşterea stăpânirii limbii, a cunoştinţelor şi a inteligenţei generale.

70:8.5 (792.9) 3. *Motive de şansă*- războiul şi emigrarea au ajuns să separe grupurile umane. Evoluţia claselor a fost puternic influenţată de cuceriri, de raporturile dintre învingători şi învinşi, în timp ce sclavia a adus prima diviziune generală a societăţii în oameni liberi şi legaţi.

70:8.6 (792.10) 4. *Raţiuni economice*- bogaţi şi săraci. Averea şi posesia de sclavi a fost o bază care a generat una dintre clasele societăţii.

70:8.7 (792.11) 5. *Motive geografice*- clasele s-au format ca urmare a stabilirii unei populaţii în regiuni urbane sau rurale. Oraşele şi satele au contribuit deopotrivă la diferenţierea în crescători-cultivatori şi negustori-industriaşi, cu reacţiile şi cu punctele lor de vedere divergente.

70:8.8 (792.12) 6. *Motive sociale*- clasele s-au format treptat, conform aprecierii populare a valorii sociale a diferitelor grupuri. Printre primele diviziuni de genul acesta se găsesc demarcările între preoţi învăţători, şefi vindecători, capitalişti negustori, muncitori obişnuiţi şi sclavi. Sclavul nu putea niciodată să devină un capitalist, însă cel care avea un venit putea uneori să intre în rândurile capitaliştilor.

70:8.9 (793.1) 7. *Motive profesionale*- în măsura în care profesiunile s-au înmulţit, ele au avut tendinţa de a se stabili în caste şi în corporaţii. Lucrătorii s-au scindat în trei grupuri: profesioniştii, inclusiv vracii vindecători, apoi lucrătorii calificaţi şi, în cele din urmă, mâna de lucru necalificată.

70:8.10 (793.2) 8. *Motive religioase*- primele cluburi de cult au dat naştere propriilor lor clase în interiorul clanurilor şi triburilor; pietatea şi misticismul preoţimii a perpetuat-o mult timp ca grup social distinct.

70:8.11 (793.3) 9. *Motive rasiale*- Prezenţa a două sau mai multe rase într-o naţiune sau o unitate teritorială dată produce, în general, caste de culoare. Sistemul originar al castelor din India era bazat pe culoare, ca de altfel şi acela din vechiul Egipt.

70:8.12 (793.4) 10. *Motive de vârstă*- tinereţe şi maturitate. În triburi, băieţii rămâneau sub supravegherea tatălui lor atâta vreme cât acesta trăia, în timp ce fiicele erau lăsate în grija mamei lor până la căsătorie.

70:8.13 (793.5) Clasele flexibile şi în mişcare sunt indispensabile unei civilizaţii în evoluţie, însă când *clasele* devin *caste,* când nivele sociale se pietrifică, creşterea stabilităţii este cumpărată cu o pierdere a iniţiativei personale. Casta socială rezolvă problema găsirii locului vostru în industrie, însă ea restrânge considerabil dezvoltarea individuală şi împiedică, practic, cooperarea socială.

70:8.14 (793.6) Datorită faptului că clasele sociale s-au format în mod natural ele vor persista până când oamenii le vor face să dispară progresiv, plin evoluţie, mânuind cu inteligenţă resursele biologice, intelectuale şi spirituale ale unei civilizaţii în progres şi, mai ales, următoarele:

70:8.15 (793.7) 1. Reînnoirea biologică a rămăşiţelor rasiale - eliminarea selectivă a liniilor umane inferioare. Acest fapt va tinde să şteargă numeroase inegalităţi umane.

70:8.16 (793.8) 2. Antrenarea educativă a puterii cerebrale, sporită prin această ameliorare biologică.

70:8.17 (793.9) 3. Stimularea religioasă a sentimentelor de rudenie şi de fraternitate umană.

70:8.18 (793.10) Însă aceste măsuri nu vor putea să de adevăratele lor roade decât în îndepărtatele milenii ale viitorului, cu toate că multe schimbări sociale în bine vor fi imediat urmate de manipularea inteligentă, înţeleaptă şi *răbdătoare* a acestor factori acceleratori ai progresului cultural. Religia este puternicul pârghia care ridică civilizaţia deasupra haosului, însă ea este neputincioasă, fără punctul de sprijin a unei minţi sănătoase şi normale, bazată ferm pe o ereditate la fel de sănătoasă şi normală.

9. Drepturile omului

70:9.1 (793.11) Natura nu conferă nici un drept omului, ea nu îi dă decât viaţa şi o lume în care să trăiască. Natura nu îi asigură nici măcar dreptul de a rămâne viu, aşa cum putem să ne dăm seama închipuindu-ne ceea ce s-ar întâmpla probabil dacă un om fără arme ar întâlni, faţă în faţă, un tigru înfometat într-o junglă. Primul dar pe care societatea îl face oamenilor este siguranţa.

70:9.2 (793.12) Societatea a afirmat, treptat, drepturile sale care, la ora actuală, sunt următoarele:

70:9.3 (793.13) 1. Asigurarea unei aprovizionări.

70:9.4 (793.14) 2. Apărarea militară - siguranţa prin starea de pregătire.

70:9.5 (793.15) 3. Păstrarea păcii interne - prevenirea contra violenţelor personale şi dezordinilor sociale.

70:9.6 (794.1) 4. Controlul sexual - căsătoria, instituţia familiei.

70:9.7 (794.2) 5. Proprietatea - dreptul de a poseda.

70:9.8 (794.3) 6. Încurajarea concurenţei individuale şi colective.
70:9.9 (794.4) 7. Luarea de măsuri pentru educarea şi formarea tineretului.
70:9.10 (794.5) 8. Promovarea schimburilor şi a comerţului - dezvoltarea industrială.
70:9.11 (794.6) 9. Ameliorarea condiţiilor de plătire a lucrătorilor.
70:9.12 (794.7) 10. Garantarea libertăţii practicilor religioase cu scopul ca toate celelalte activităţi sociale să poată fi înălţate devenind spiritual motivate.

70:9.13 (794.8) Când drepturile sunt atât de vechi încât nu se poate cunoaşte originea lor, ele sunt adesea numite *drepturi naturale.* Cu toate acestea, drepturile umane nu sunt cu adevărat naturale; ele sunt în întregime sociale. Ele sunt relative şi mereu schimbătoare, şi nu reprezintă nimic mai mult decât regulile jocului - o ajustare recunoscută a relaţiilor care guvernează fenomenele mereu schimbătoare ale concurenţei umane.
70:9.14 (794.9) Ceea ce putem considera ca un drept într-o epocă dată nu trebuie socotit la fel într-o alta. Supravieţuirea unui mare număr de deficienţi şi de degeneraţi nu este datorată dreptului lor natural de a încurca astfel civilizaţia secolului al douăzecilea ci, pur şi simplu, faptului că societatea epocii, moravurile, au decretat astfel.
70:9.15 (794.10) Europa Evului Mediu recunoştea puţine drepturi umane; fiecare om aparţinea atunci unui altuia, iar drepturile nu erau decât privilegii sau favoruri acordate de Stat sau de Biserică. Revolta contra acestei erori a fost tot o eroare, deoarece ea a făcut să se creadă că toţi oamenii se nasc egali.

70:9.16 (794.11) Oamenii slabi şi inferiori au luptat întotdeauna pentru a avea drepturi egale; ei au insistat întotdeauna pentru ca statul să îi oblige pe cei care sunt puternici şi superiori să le suporte necesităţile şi să le compenseze şi altfel insuficienţele care mult prea adesea nu sunt altceva decât rezultatul natural al propriei lor indiferenţe şi indolenţe.
70:9.17 (794.12) Însă acest ideal de egalitate este născut din civilizaţie; el nu se găseşte în natură. Chiar cultura demonstrează într-un mod practic inegalitatea naturală a oamenilor, scoţând în evidenţă capacităţile lor inegale de asimilare. Realizarea bruscă şi neevolutivă a unei pretinse egalităţi naturale ar face rapid să regreseze pe oamenii civilizaţi la uzanţele şi la obiceiurile grosolane ale epocilor primitive. Societatea nu poate oferi drepturi egale tuturor, însă ea poate promite să administreze în mod loial şi echitabil drepturile variabile ale fiecăruia. Societatea are responsabilitatea şi datoria de a oferi copiilor naturii o ocazie echitabilă şi paşnică de a-şi câştiga traiul, de a participa la reproducere şi de a se bucura, totodată, de unele satisfacţii personale, suma acestor trei factori constituind fericirea umană.

10. Evoluţia justiţiei

70:10.1 (794.13) Justiţia naturală este o teorie elaborată de oameni; ea nu este o realitate. În natură, dreptatea este pur teoretică, total fictivă. Natura nu furnizează decât un singur fel de dreptate - conformarea inevitabilă a rezultatelor la cauze.

70:10.2 (794.14) Justiţia, aşa cum este ea concepută de oameni, constă în obţinerea propriilor drepturi, şi de aceea ea este o problemă de evoluţie progresivă. Conceptul de justiţie poate să facă parte constitutivă dintr-o minte înzestrată cu spirit, însă justiţia de-a gata nu apare spontan în lumile spaţiului.
70:10.3 (794.15) Omul primitiv atribuia toate fenomenele unei persoane. Când un sălbatic murea, el nu se întreba *ce* anume l-a făcut să piară, ci *cine* l-a ucis? Moartea accidentală nu era deci recunoscută şi, în pedepsirea unei crime mobilul inculpatului nu era, în nici un fel, luat în considerare; judecata era făcută după răul pricinuit.

70:10.4 (795.1) În societăţile cele mai primitive, opinia publică acţiona direct; nu era nevoie de agenţi ai justiţiei. Viaţa primitivă nu cunoştea intimitatea; vecinii unui om erau responsabili de conduita sa; ei aveau deci dreptul de a se amesteca în problemele sale personale. Societatea era reglementată după teoria că comunitatea membrilor grupului trebuie să se intereseze de comportamentul fiecărui individ şi, într-o anumită măsură, să aibă controlul asupra lui.
70:10.5 (795.2) S-a crezut de la început că spiritele împărţeau dreptatea prin intermediul vracilor vindecători şi al preoţilor. Aceasta a făcut din membrii acestor ordine primii detectivi şi agenţi ai legii. Metodele lor primitive de a descoperi crimele constau în supunerea celor bănuiţi la proba focului, a otrăvii şi a durerii. Aceste probe sălbatice nu erau altceva decât nişte tehnici rudimentare de arbitraj; ele nu reglau în mod necesar diferendele prin justiţie. De exemplu, când se administra otravă, acuzatul era considerat nevinovat dacă o vomita.

70:10.6 (795.3) Vechiul Testament relatează una dintre aceste probe, un test de culpabilitate conjugală. Dacă un bărbat îşi bănuia soţia de a-i fi fost infidelă, o ducea la preot unde îşi exprima bănuielile, după care preotul pregătea o băutură compusă din apă sfinţită şi praf măturat de pe podeaua templului. După ceremonialul cuvenit, incluzând blesteme ameninţătoare, femeia acuzată era obligată să bea licoarea aceea dezgustătoare. Dacă ea era vinovată, „apa care cauzează blestemul va intra în ea şi va deveni amară, iar pântecele ei se va umfla, coapsele îi vor putrezi, iar femeia va fi blestemată printre oamenii poporului ei”. Dacă, din întâmplare, o femeie putea să înghită această băutură murdară fără a arăta simptome de boală fizică, ea era achitată de acuzaţiile aduse de soţul ei gelos.
70:10.7 (795.4) Aceste metode atroce de depistare a crimelor au fost practicate într-o epocă sau alta de aproape toate triburile în evoluţie. Duelul este o supravieţuire modernă a judecării prin probe.
70:10.8 (795.5) Nu trebuie să ne mirăm că evreii, precum şi alte triburi semicivilizate, au practicat aceste tehnici primitive de administrare a dreptăţii cu peste trei mii de ani în urmă, însă este stupefiant faptul că nişte oameni raţionali au inserat ulterior aceste urme de barbarie în paginile unei culegeri de scrieri sacre. Gândirea raţională ar fi trebuit să facă clar că nici o fiinţă divină nu a dat niciodată muritorilor indicaţii atât de nedrepte în ceea ce priveşte detectarea şi judecarea presupuselor infidelităţi conjugale.

70:10.9 (795.6) Societatea a adoptat încă de la început atitudinea de compensare prin represalii: ochi pentru ochi, viaţă pentru viaţă. Triburile în evoluţie au recunoscut, toate, dreptul de răzbunarea prin sânge. Răzbunarea a devenit ţelul vieţii primitive, însă de atunci

religia a modificat mult aceste prime practici tribale; instructorii religiei revelate au proclamat întotdeauna: „A mea să fie răzbunarea, spune Domnul”. În timpurile primitive, moartea prin răzbunare nu era diferită de cea care este comisă astăzi pe baza unei legi nescrise.

70:10.10 (795.7) Sinuciderea era un mod curent de represalii; dacă un om nu era în stare să se răzbune în timpul vieţii, el murea nutrind credinţa că se putea ca el să vină înapoi ca fantomă şi să îşi verse furia asupra duşmanului său. Şi de vreme ce această credinţă era foarte generală, ameninţarea cu sinuciderea pe pragul unui duşman era, deci, de obicei, suficientă pentru a-l aduce la împăcare. Omului primitiv nu îi era foarte dragă viaţa; sinuciderea era obişnuită, însă învăţăturile dalamatienilor au rărit mult acest obicei şi, într-o epocă mai recentă, tihna, confortul, religia şi filozofia s-au aliat pentru a face viaţa mai blândă şi mai dezirabilă. Greva foamei prezintă, cu toate acestea o analogie modernă cu aceste vechi procedee de represalii.

70:10.11 (796.1) Una dintre primele formulări ale progresului în legea tribală se referea la răzbunare ca la o chestiune de trib. Este totuşi ciudat să se constate că, chiar şi atunci, un bărbat putea să îşi ucidă soţia fără să fie pedepsit dacă a plătit în întregime preţul cumpărării ei. Cu toate acestea, încă şi astăzi, eschimoşii lasă familiei lezate dreptul de a decide şi a aplica pedeapsa unei crime, chiar dacă este vorba de una care a cauzat moartea.

70:10.12 (796.2) Un alt progres a fost impunerea amenzilor pentru a fi încălcat un tabu, instituţia penalităţilor; aceste amenzi au constituit primele venituri publice. Practica de a plăti „banii de sânge” a ajuns, de asemenea, la modă ca un substitut al răzbunării sângelui. Daunele

aferente erau, de obicei, plătite în femei sau în animale; a fost necesar mult timp pentru ca amenzi reale de compensări monetare să fie impuse ca pedeapsă pentru o crimă. Deoarece ideea de pedepsire a unei crime reprezenta, în mod esenţial, o compensaţie, toate lucrurile, inclusiv viaţa umană, au sfârşit prin a avea un preţ care putea fi plătit drept daune de interese. Evreii au fost primii care au abolit practica de a plăti banii de sânge. Moise i-a învăţat că nu trebuiau „deloc să dea o răscumpărare pentru viaţa unui ucigaş vinovat de a fi ucis; el va fi cu siguranţă condamnat la moarte".

70:10.13 (796.3) Dreptatea a fost deci exercitată, mai întâi, de către familie, apoi de către clan, şi mai târziu de trib. Administrarea adevăratei dreptăţi datează din momentul în care revanşa le-a fost luată grupurilor private şi înrudite, pentru a fi încredinţată grupului social, statul.

70:10.14 (796.4) Condamnarea unui vinovat la arderea de viu a reprezentat o practică curentă; ea era aprobată de mulţi guvernatori străvechi, inclusiv de Hamurabi şi de Moise; acesta din urmă a ordonat ca numeroase crime, în special crimele grave de natură sexuală, să fie pedepsite prin arderea celui vinovat pe un rug. Dacă „fiica unui preot" sau a oricărui alt cetăţean însemnat se deda public prostituţiei, evreii aveau obiceiul de a „o arde cu foc".

70:10.15 (796.5) Trădarea - „vânzarea" sau a trădarea unui membru al tribului a fost prima crimă capitală. Furtul animalelor era universal pedepsit printr-o execuţie sumară şi, încă recent, furtul de cai a fost pedepsit la fel. Însă cu trecerea timpului, s-a propovăduit că

pedepsirea crimei avea o mai mică valoare preventivă prin severitatea sa decât prin certitudinea şi rapiditatea sa.

70:10.16 (796.6) Când societatea nu a reuşit să pedepsească crimele, ranchiuna grupului s-a afirmat, în general, sub formă de linşaj. Adăpostul sanctuarelor a fost o cale de a scăpa de aceste accese de mânie colectivă. Linşajul şi duelul reprezintă comportamentul indivizilor care refuză să cedeze statului redresarea privată.

11. Legi şi tribunale

70:11.1 (796.7) Este la fel de dificil să se facă distincţii clare între obiceiuri şi legi, ca faptul de a indica exact, când anume în zorii zilei era noaptea urmată de ziuă. Moravurile sunt legi şi reglementări poliţieneşti în formare. Când ele sunt stabilite de mult timp, obiceiurile nedefinite bine tind să se cristalizeze în legi precise, în reguli concrete şi în convenţii sociale bine precizate.

70:11.2 (796.8) La început, legea este, întotdeauna, negativă şi prohibitivă; în civilizaţiile în progres ea devine din ce în ce mai pozitivă şi directoare. Societatea primitivă acţiona în mod negativ, ea acorda individului dreptul de a trăi, impunând tuturor celorlalţi porunca „tu nu vei ucide”. Orice restricţie a drepturilor şi a libertăţilor unui individ implică o restricţie a libertăţii tuturor celorlalţi, iar aceasta este efectuat de tabu, legea primitivă. Ideea întreagă a tabuului este negativă prin natura ei, căci societatea primitivă era în întregime negativă în organizarea sa, şi administrarea primitivă a dreptăţii consta în impunerea tabuurilor. Însă, la origine, legile nu se

aplicau decât membrilor tribului, aşa cum s-a văzut mai târziu într-un exemplu la evrei, care în confruntarea cu gentilii aveau un cod diferit de codul lor interior.

70:11.3 (797.1) Jurământul a luat naştere în vremurile Dalamatiei, într-un efort de a face mărturiile mai veridice. Jurămintele constau atunci în pronunţarea unui blestem îndreptat asupra propriei persoane; înainte, nici un individ nu ar fi dorit să depună mărturie împotriva grupului său natal.

70:11.4 (797.2) Crima consta într-un atac contra obiceiurilor tribului, păcatul era încălcarea tabuurilor beneficiind de aprobarea fantomelor, şi a existat o mare confuzie din pricina faptului că nu se reuşea să se separe crima de păcat.

70:11.5 (797.3) Interesul personal a făcut să se instaureze tabuuri care interziceau să se ucidă, societatea le-a sanctificat sub forma obiceiurilor tradiţionale, în timp ce religia a consacrat obiceiul ca o lege morală. Astfel, cei trei factori au făcut, prin contribuţia lor la viaţa umană mai sigură şi mai sacră. În primele timpuri, societatea s-ar fi destrămat dacă drepturile nu ar fi avut aprobarea religiei. Superstiţia a fost poliţia morală şi socială a lungilor epoci evolutive. Anticii pretindeau că toate legile lor străvechi, tabuurile, au fost date strămoşilor lor de către zei.

70:11.6 (797.4) Legea este o transcriere codificată a unei lungi experienţe umane, o opinie publică cristalizată şi legalizată. Obiceiurile au fost materia primă, experienţa acumulată pe baza căreia inteligenţele călăuzitoare de mai târziu au formulat legile scrise. Vechii judecători nu aveau legi; când luau o decizie, ei spuneau pur şi simplu: „aşa este datina”.

70:11.7 (797.5) Referinţa la precedente în deciziile tribunalelor reprezintă efortul judecătorilor de a adapta legile scrise la condiţiile schimbătoare ale societăţii. Ea permite adaptarea progresivă la condiţii sociale în evoluţie, conjugate cu solemnitatea condiţionării tradiţionale.

70:11.8 (797.6) Diferendele asupra proprietăţii erau tranşate în multe feluri, cum ar fi:
70:11.9 (797.7) 1. Prin distrugerea proprietăţii disputate.
70:11.10 (797.8) 2. Prin forţă - contestatarii se decideau printr-o luptă.
70:11.11 (797.9) 3. Prin arbitraj - decizia era luată de o a treia parte.
70:11.12 (797.10) 4. Prin invocarea strămoşilor - şi, mai târziu, prin apelarea la tribunale.

70:11.13 (797.11) Primele tribunale au fost întâlniri pugilistice reglementate, în care judecătorii erau pur şi simplu arbitrii. Ei vegheau ca lupta să aibă loc conform regulilor aprobate. Înainte de a se angaja într-o acţiune înaintea tribunalului, fiecare dintre luptători depunea o sumă în mâinile judecătorului, pentru a garanta plata taxelor şi a amenzii în cazul în care era învins, „forţa era încă dreptul”. Mai târziu, argumentele verbale au înlocuit loviturile fizice.
70:11.14 (797.12) Orice idee de justiţie primitivă nu consta atât de mult în faptul de a fi echitabil, cât în a regla conflictul şi a împiedica astfel dezordinile publice şi violenţa personală. Oamenii primitivi nu încercau deloc resentimente împotriva a ceea ce am considera astfel drept o nedreptate; era recunoscut faptul că aceia care dispuneau de putere, o foloseau în mod egoist. Cu toate acestea, se poate determina

foarte exact statutul oricărei civilizaţii prin partea de seriozitate şi echitate a tribunalelor ei şi prin integritatea judecătorilor ei.

12. Acordarea autorităţii civile

70:12.1 (797.13) Marea luptă în evoluţia guvernului s-a referit la concentrarea puterii. Administratorii universului au învăţat, din experienţă, că cel mai bun mod de a reglementa viaţa popoarelor evolutive pe lumile locuite este un guvern civil de tip reprezentativ unde echilibrul puterii este menţinut printr-o bună coordonare între ramurile executivă, legislativă şi judiciară.

70:12.2 (798.1) În timp ce autoritatea primitivă era bazată pe forţă, pe puterea fizică, guvernul ideal este sistemul reprezentativ în care conducerea este fondată pe aptitudine însă, în aceste timpuri de barbarie, era prea mult război pentru a-i permite unui guvern reprezentativ să funcţioneze în mod eficient. În lunga luptă între diviziunea autorităţii şi unitatea conducerii, dictatorii au fost cei care au câştigat. Puterile iniţiale şi difuze ale consiliului primitiv al străvechilor s-au concentrat progresiv în persoana monarhului absolut. După instaurarea adevăraţilor regi, grupurile vechi au subzistat în calitate de corpuri consultative, cvasilegislative-judiciare. Mai târziu, legislaturile cu statut coordonat şi-au făcut apariţia şi, în cele din urmă, au fost stabilite în afara legislaturilor curţi supreme de judecată.

70:12.3 (798.2) Regii făceau să se aplice moravurile, legea originară nescrisă. Mai târziu, ei au impus actele legislative, cristalizarea

opiniei publice. Adunările populare, reprezentând expresia opiniei publice, au apărut foarte lent, însă au marcat un mare progres social.

70:12.4 (798.3) Puterea primilor regi era mult limitată de obiceiuri, de tradiţie sau de opinia publică. Într-o epocă mai recentă, anumite naţiuni de pe Urantia au codificat aceste obiceiuri în documente formând o bază de guvernământ.

70:12.5 (798.4) Muritorii de pe Urantia au dreptul la libertate; le revine crearea sistemelor lor guvernamentale, adoptarea constituţiilor lor sau a altor carte de autoritate civilă şi procedură administrativă. După ce au făcut acest lucru, ei ar trebui să îi aleagă ca şefi executivi pe semenii lor cei mai competenţi şi mai demni de laudă. Ei nu trebuie să aleagă drept reprezentanţi în ramura legislativă decât persoane calificate din punct de vedere intelectual şi moral pentru a-şi asuma responsabilităţi sacre, iar în calitate de judecători ai tribunalelor lor înalte şi supreme numai persoane înzestrate cu o abilitate naturală şi ajunse la înţelepciune printr-o profundă experienţă.

70:12.6 (798.5) Dacă oamenii vor să-şi păstreze libertatea, le trebuie, după ce au ales carta lor de eliberare, să se aranjeze pentru ca ea să fie interpretată cu înţelepciune, cu inteligenţă şi fără teamă de a împiedica:

70:12.7 (798.6) 1. Uzurparea unei puteri nejustificate de ramura executivă sau de ramura legislativă.

70:12.8 (798.7) 2. Maşinaţiile agitatorilor ignoranţi şi superstiţioşi.

70:12.9 (798.8) 3. Întârzierea în progresele ştiinţifice.

70:12.10 (798.9) 4. Impasul dominării de mediocritate.

70:12.11 (798.10) 5. Dominarea de minorităţile corupte.

70:12.12 (798.11) 6. Controlul de către aspiranţi dictatori ambiţioşi şi abili.

70:12.13 (798.12) 7. Destrămările dezastruoase datorate panicii.

70:12.14 (798.13) 8. Exploatarea de oameni fără scrupule.

70:12.15 (798.14) 9. Transformarea cetăţenilor în sclavi fiscali ai statului.

70:12.16 (798.15) 10. Eşecul echităţii sociale şi economice.

70:12.17 (798.16) 11. Uniunea bisericii şi a statului.

70:12.18 (798.17) 12. Pierderea libertăţii personale.

70:12.19 (798.18) Acestea sunt ţelurile şi scopurile tribunalelor constituţionale acţionând ca guvernatori asupra rotiţelor guvernului reprezentativ al unei lumi evolutive.

70:12.20 (799.1) Strădania omenirii de a perfecţiona guvernare pe Urantia se referă la punerea la punct a canalelor administrative, la adaptarea lor la nevoile curente aflate în perpetuă schimbare, ameliorarea repartizării puterilor în interiorul guvernului, şi apoi selecţia şefilor administrativi cu adevărat înţelepţi. Există o formă de guvernare divină şi ideală, însă ea nu poate fi revelată; ea trebuie să fie lent şi laborios descoperită de bărbaţii şi de femeile fiecărei planete peste tot în universurile timpului şi ale spaţiului.

70:12.21 (799.2) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 71

Dezvoltarea statului

71:0.1 (800.1) STATUL marchează o evoluţie utilă a civilizaţiei; el reprezintă câştigul net pe care societatea l-a extras din ravagiile şi suferinţele războiului. Chiar abilitatea politică, nu este decât o acumulare de tehnici pentru ajustarea rivalităţilor de forţe între triburile şi naţiunile în luptă.

71:0.2 (800.2) Statul modern este instituţia care a supravieţuit în lunga bătălie pentru puterea colectivă. O putere superioară a prevalat în cele din urmă şi a produs o creatură de fapt - statul - cu mitul moral că cetăţeanul este absolut obligat să trăiască şi să moară pentru stat. Însă statul nu are o geneză divină; el nu a fost nici măcar fondat printr-o acţiune umană inteligentă voluntară; el este pur şi simplu o instituţie evolutivă, şi a luat naştere într-un mod în întregime automat.

1. Statul embrionar

71:1.1 (800.3) Statul este o organizare reglatoare teritorială şi socială, iar statul cel mai puternic, cel mai eficient şi cel mai durabil se compune dintr-o singură naţiune, a cărei populaţie posedă o limbă şi nişte obiceiuri şi instituţii comune.
71:1.2 (800.4) Primele state erau mici şi au fost toate rezultatul cuceririlor. Ele nu s-au născut din asocieri voluntare. Multe din ele au fost întemeiate de nomazi cuceritori, care se abăteau asupra păstorilor liniştiţi sau asupra cultivatorilor aşezaţi pentru a-i subjuga şi a-i înrobi. Aceste state, rezultând din cuceriri, erau obligatoriu stratificate; clasele erau inevitabile, iar luptele de clasă au fost întotdeauna selective.

71:1.3 (800.5) Triburile nordice de oameni roşii americani nu au reuşit niciodată să se organizeze cu adevărat într-un stat. Ele nu au progresat dincolo de o vagă confederaţie de triburi, o formă de stat foarte primitivă. Cea care s-a apropiat cel mai mult de un adevărat stat a fost federaţia Iroquois, însă acest grup de şase naţiuni nu a funcţionat niciodată realmente ca un stat şi nu a reuşit să supravieţuiască, căci îi lipseau anumite elemente esenţiale vieţii naţionale moderne cum ar fi:
71:1.4 (800.6) 1. Dobândirea şi moştenirea proprietăţii private.
71:1.5 (800.7) 2. Oraşe dublate de o industrie şi de o agricultură.
71:1.6 (800.8) 3. Animale domestice utile.

71:1.7 (800.9) 4. O organizare practică a familiei. Oamenii roşii se agăţau de familia materne şi de moştenirea de la unchi la nepot.

71:1.8 (800.10) 5. Un teritoriu definit.

71:1.9 (800.11) 6. Un şef executiv viguros.

71:1.10 (800.12) 7. Înrobirea prizonierilor - îi adoptau sau îi masacrau.

71:1.11 (800.13) 8. Cuceriri decisive.

71:1.12 (800.14) Oamenii roşii erau prea democratici; ei aveau un guvern bun, însă care a eşuat. Ei ar fi dezvoltat, până la urmă, un stat, dacă nu ar fi întâlnit prematur civilizaţia mai avansată a oamenilor albi, care foloseau metodele guvernamentale ale grecilor şi ale romanilor.

71:1.13 (801.1) Reuşita statului roman a fost bazată pe:

71:1.14 (801.2) 1. Familia paternă.

71:1.15 (801.3) 2. Agricultura şi domesticirea animalelor.

71:1.16 (801.4) 3. Concentrarea populaţiei - oraşele.

71:1.17 (801.5) 4. Proprietatea privată a obiectelor şi a pământului.

71:1.18 (801.6) 5. Sclavia - clasele de cetăţeni.

71:1.19 (801.7) 6. Cucerirea şi reorganizarea popoarelor slabe şi înapoiate.

71:1.20 (801.8) 7. Un teritoriu definit, cu drumuri.

71:1.21 (801.9) 8. Cârmuitori personali şi puternici.

71:1.22 (801.10) Marea slăbiciune a civilizaţiei romane, precum şi unul dintre factorii de prăbuşire finală a imperiului, a fost luarea unor măsuri aşa-zis liberale şi progresiste pentru emanciparea băieţilor la douăzeci şi unu de ani şi pentru a elibera necondiţionat tinerele fete, lăsându-le posibilitatea de a se căsători cu un bărbat la libera lor

alegere sau de a umbla prin ţară, dedându-se imoralităţii. Răul cauzat societăţii nu a provenit din aceste reforme în sine, ci din maniera bruscă şi generală în care ele au fost adoptate. Prăbuşirea Romei arată la ce ne putem aştepta atunci când un stat suportă o expansiune prea rapidă, însoţită de o degenerare internă.

71:1.23 (801.11) Statul embrionar a fost făcut posibil prin declinul legăturilor de sânge faţă de legăturile teritoriale, şi aceste federaţii de triburi erau în general bine consolidate prin cuceriri. Un adevărat stat este caracterizat de o suveranitate care transcende toate disputele minore şi diferenţele între grupuri. În acelaşi timp, numeroase clase şi caste subzistă în organizările de stat mai tardive ca vestigii ale tribului şi ale clanurilor din vremuri îndepărtate. Statele teritoriale mai mari şi ulterioare au dat o bătălie lungă şi dârză cu aceste grupuri de clanuri consanguine şi mai puţin numeroase, iar guvernarea tribală s-a revelat a fi fost o valoroasă tranziţie de la autoritatea familiei la aceea a statului. În cursul timpurilor mai recente, numeroase clanuri şi-au aflat originea în comerţ şi în alte asociaţii industriale.

71:1.24 (801.12) Când statul nu reuşeşte să se integreze, rezultă un regres al tehnicilor guvernamentale la condiţiile anterioare. Un exemplu găsim în feudalismul evului mediu european. De-a lungul acestei epoci întunecate, statul teritorial s-a prăbuşit; s-a revenit la mici grupuri de castele-forturi şi la reapariţia clanurilor şi a stadiilor tribale de dezvoltare. Semistate asemănătoare există încă şi acum în Asia şi în Africa, însă ele nu reprezintă deloc regrese evolutive. Multe dintre ele formează nuclee embrionare ale statelor viitorului.

2. Evoluţia guvernului reprezentativ

71:2.1 (801.13) Cu toate că democraţia este un ideal, ea este un produs al civilizaţiei şi nu al evoluţiei. Mergeţi încet! Alegeţi cu grijă! Căci iată care sunt pericolele democraţiei:

71:2.2 (801.14) 1. Preamărirea mediocrităţii.

71:2.3 (801.15) 2. Alegerea unor şefi ignoranţi şi neinstruiţi.

71:2.4 (801.16) 3. Incapacitatea de a recunoaşte faptele fundamentale ale evoluţiei sociale.

71:2.5 (801.17) 4. Pericolul sufragiului universal în mâinile majorităţilor inculte şi indolente.

71:2.6 (801.18) 5. Supunerea servilă la opinia publică; majoritatea nu are întotdeauna dreptate.

71:2.7 (802.1) Opinia publică, opinia comună, a întârziat întotdeauna societatea; ea este cu toate acestea preţioasă, deoarece frânând evoluţia socială păstrează în acelaşi timp civilizaţia. Educarea opiniei publice este singura metodă sănătoasă şi sigură de accelerare a civilizaţiei. Forţa nu este decât un expedient temporar, iar creşterea culturală va fi cu atât mai accelerată cu cât gloanţele vor ceda locul buletinelor de vot. Opinia publică (obiceiurile) este energia fundamentală şi originară în evoluţia sociale şi a dezvoltării statului. Însă, pentru a avea o valoare pentru stat, trebuie ca exprimarea ei să fie lipsită de violenţă.

71:2.8 (802.2) Măsura progresului unei societăţi este direct determinată de gradul în care opinia publică ajunge să controleze

conduita personală şi reglementările statului fără a recurge la violenţă. Apariţia primului guvern cu adevărat civilizat va coincide cu momentul în care opinia publică îl va fi investit cu puteri de drept de vot personal. Alegerile populare nu decid întotdeauna lucrul corect care trebuie făcut, însă ele reprezintă calea dreaptă chiar şi când se comite o eroare. Evoluţia nu produce instantaneu o perfecţiune superlativă ci, mai degrabă, o ajustare comparativă cu progresele practice.

71:2.9 (802.3) Evoluţia unei forme practice şi eficiente de guvernare reprezentative comportă următoarele zece etape sau stadii:

71:2.10 (802.4) 1. *Libertatea persoanelor.* Sclavia, şerbia, precum şi toate formele de servitute umană trebuie să dispară.

71:2.11 (802.5) 2. *Libertatea minţii.* Până când o populaţie liberă nu este educată, până când ea nu a învăţat să gândească inteligent şi să facă proiecte cu înţelepciune, libertatea face, în general, mai mult rău decât bine.

71:2.12 (802.6) 3. *Domnia legii.* Putem întotdeauna să ne bucurăm de libertate numai dacă voinţa şi capriciile conducătorilor umani sunt înlocuite de acte legislative conforme cu legea fundamental acceptată.

71:2.13 (802.7) 4. *Libertatea cuvântului.* Un guvern reprezentativ este de neconceput fără posibilitatea ca aspiraţiile şi opiniile umane să se exprime liber, sub toate formele.

71:2.14 (802.8) 5. *Securitatea proprietăţii.* Nici un guvern nu poate dura mult timp dacă nu reuşeşte să asigure dreptul de a se bucura de

proprietatea privată într-o formă sau alta. Oamenii au dorinţa fierbinte de a se folosi bunurile lor personale, de a avea control asupra lor, de a le dărui, de a le vinde, de a le închiria sau de a le lăsa moştenire.

71:2.15 (802.9) 6. *Dreptul de petiţie.* Un guvern reprezentativ implică drepturi pentru cetăţeni de a fi auziţi. Privilegiul petiţiei este esenţial cetăţeniei libere.

71:2.16 (802.10) 7. *Dreptul de a guverna.* Nu ajunge faptul de a fi auzit; este nevoie ca puterea petiţiei să avanseze până la conducerea efectivă a guvernului.

71:2.17 (802.11) 8. *Sufragiu universal.* Guvernul reprezentativ presupune un electorat inteligent, eficient şi universal. Caracterul acestui guvern va fi întotdeauna determinat de caracterul şi de amploarea celor care îl compun. În măsura în care civilizaţia va progresa, sufragiul, care va rămâne universal pentru cele două sexe, va fi modificat în mod eficient, regrupat şi diferenţiat după alte criterii.

71:2.18 (802.12) 9. *Controlul funcţionarilor.* Nici un guvern civil nu va juca un rol util şi eficient decât dacă cetăţenii săi vor poseda şi folosi tehnici înţelepte de îndrumare şi de control a celor însărcinaţi cu lucrări publice şi a funcţionarilor.

71:2.19 (802.13) 10. *Reprezentanţi inteligenţi şi instruiţi.* Supravieţuirea democraţiei depinde de reuşita guvernelor reprezentative, şi această reuşită este condiţionată de practica numirii ca însărcinaţi publici doar a indivizilor pregătiţi tehnic, competenţi

din punct de vedere intelectual, loiali din punct de vedere social şi demni din punct de vedere moral. Aceste dispoziţii sunt indispensabile pentru păstrarea guvernului poporului, cu poporul şi pentru popor.

3. Idealurile statului

71:3.1 (803.1) Forma politică sau administrativă a unui guvern are puţină importanţă, dat fiind faptul că ea oferă elementele esenţiale ale progresului civil: libertatea, securitatea, educaţia şi coordonarea socială. Cursul evoluţiei sociale este determinat prin ceea ce face statul şi nu prin ceea ce este el. În cele din urmă, nici un stat nu poate transcende valorile morale ale cetăţenilor săi, puse în evidenţă de şefii lor aleşi. Ignoranţa şi egoismul asigură căderea unui guvern chiar şi de tipul cel mai elevat.

71:3.2 (803.2) Indiferent cât ar fi de regretabil, egoismul naţional a fost indispensabil supravieţuirii sociale; doctrina poporului ales a fost un factor primordial în contopirea triburilor şi în edificarea naţiunilor până în timpurile moderne, însă nici un stat nu poate atinge nivele ideale de funcţionare până ce nu sunt controlate toate formele de intoleranţă. Intoleranţa este inamicul etern al progresului uman; iar cea mai bună manieră de a o combate este faptul de a coordona ştiinţa, comerţul, divertismentul şi religia.

71:3.3 (803.3) Statul ideal funcţionează sub presiunea a trei impulsuri puternice coordonate:

71:3.4 (803.4) 1. Loialitatea derivată din realizarea fraternităţii umane.

71:3.5 (803.5) 2. Patriotismul inteligent bazat pe idealuri înţelepte.

71:3.6 (803.6) 3. Clarviziunea cosmică interpretată în termenii faptelor, ai nevoilor şi ai scopurilor planetare.

71:3.7 (803.7) Legile statului ideal sunt puţin numeroase. Ele au depăşit epoca negativă a tabuurilor, pentru a intra în era progresului pozitiv al libertăţii individuale, rezultând dintr-o mai bună stăpânire de sine. Numai un stat superior îşi obligă cetăţenii să lucreze, însă el îi îndeamnă să utilizeze în chip profitabil şi înălţător perioadele tot mai mari de tihnă de care se pot bucura în măsura în care progresul epocii maşinilor îi eliberează de corvezi. Timpul liber trebuie să contribuie atât la producţie, cât şi la consum.

71:3.8 (803.8) Nici o societate nu a avansat foarte departe permiţând lenea şi tolerând mizeria. Pe de altă parte, este imposibil să se elimine sărăcia şi dependenţa atâta timp cât sunt susţinute în mod larg linii plăpânde şi degenerate, şi li se permite să se reproducă liber.

71:3.9 (803.9) O societate liberă ar trebui să aibă în vedere păstrarea respectului de sine printre cetăţenii săi şi să ofere fiecărui individ normal şanse potrivite de a se autorealiza. Adoptarea acestui plan de împlinire socială ar da naştere unei societăţi culturale de un ordin mai elevat. Evoluţia socială ar trebui să fie încurajată de o supraveghere guvernamentală exercitând un minimum de control reglementar. Cel mai bun stat este cel care coordonează cel mai mult şi guvernează cel mai puţin.

71:3.10 (803.10) Idealurile statului ar trebui să fie atinse prin evoluţie, prin creşterea lentă a conştiinţei civice, prin recunoaşterea că serviciul

social este o obligaţie şi un privilegiu. După sfârşitul administrării de către jefuitorii politici, oamenii încep să îşi asume greutăţile guvernului ca o datorie însă, mai târziu, ei caută această slujire ca pe un privilegiu, ca unul dintre cele mai mari onoruri. Statutul unui nivel oarecare de civilizaţie este fidel descris de orizontul cetăţenilor, care se oferă voluntar să accepte responsabilităţile de stat.

71:3.11 (803.11) Într-un stat democratic veritabil, guvernarea oraşelor şi a provinciilor este asigurată de experţi şi organizată exact ca orice altă formă de asociere de persoane în domeniile economice şi comerciale.

71:3.12 (803.12) În statele evoluate se estimează că serviciul politic reprezintă cel mai înalt grad de dezvoltare al cetăţeanului. Cea mai mare ambiţie a cetăţenilor cei mai înţelepţi şi cei mai nobili este de a câştiga recunoaşterea civilă, de a fi aleşi sau numiţi într-un post guvernamental de încredere. Guvernele acestor state conferă cele mai înalte onoruri, recunoscând serviciile funcţionarilor lor civili şi sociali. Onoarea este apoi transmisă în ordinea următoare: filozofilor, educatorilor, savanţilor, industriaşilor şi militarilor. Părinţii sunt recompensaţi prin excelenţa copiilor lor. În ceea ce priveşte conducătorii pur religioşi, ei sunt ambasadorii unui tărâm spiritual şi primesc veritabila lor răsplată într-o altă lume.

4. Civilizaţia progresivă

71:4.1 (804.1) Economia, societatea şi guvernul trebuie să evolueze dacă doresc să rămână. Condiţiile statice pe o lume evolutivă denotă

decadenţa; persistă doar instituţiile care merg înainte odată cu curentul evoluţiei.

71:4.2 (804.2) Programul progresiv al unei civilizaţii în expansiune înglobează:

71:4.3 (804.3) 1. Păstrarea libertăţilor individuale.

71:4.4 (804.4) 2. Ocrotirea căminului.

71:4.5 (804.5) 3. Promovarea securităţii economice.

71:4.6 (804.6) 4. Lupta preventivă contra bolilor.

71:4.7 (804.7) 5. Instruirea obligatorie.

71:4.8 (804.8) 6. Munca obligatorie.

71:4.9 (804.9) 7. Utilizarea profitabilă a timpului liber.

71:4.10 (804.10) 8. Grija acordată celor aflaţi la nevoie.

71:4.11 (804.11) 9. Ameliorarea rasei.

71:4.12 (804.12) 10. Promovarea ştiinţelor şi a artelor.

71:4.13 (804.13) 11. Promovarea filozofiei - înţelepciunea.

71:4.14 (804.14) 12. Creşterea clarviziunii cosmice - spiritualitatea.

71:4.15 (804.15) Acest progres în artele civilizaţiei conduce direct la realizarea celor mai înalte scopuri umane şi divine căutate de muritori - împlinirea socială a fraternităţii oamenilor şi statutul personal de a fi conştient de Dumnezeu. Acest statut este revelat în dorinţa supremă a fiecărui individ de a face voia Tatălui din ceruri.

71:4.16 (804.16) Apariţia unei fraternităţi autentice semnifică faptul că s-a ajuns la o ordinea socială în care toţi oamenii se bucură de purtarea poverilor unii altora şi doresc cu adevărat să practice regula de aur. Cu toate acestea, o astfel de societate ideală nu poate lua fiinţă atâta timp cât persoanele slabe şi rele nu încetează să profite de ocazii

pentru a trage avantaje injuste de la cei care sunt în principal împinşi de devotamentul lor în slujba adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii. În această situaţie, nu există decât o singură linie de conduită practică de urmat. Adepţi regulii de aur pot stabili o societate progresistă în care ei vor trăi conform idealurilor lor, menţinând în acelaşi timp o apărare adecvată contra semenilor lor ignoranţi care ar putea fie să exploateze înclinaţia lor către pace fie să distrugă civilizaţia lor în progres.

71:4.17 (804.17) Idealismul nu poate supravieţui niciodată pe o planetă în evoluţie dacă idealiştii fiecărei generaţii se lasă exterminaţi de ordinele umane inferioare. Marele test al idealismului este următorul: poate oare o societate evoluată să menţină o stare de pregătire militară care îi asigură securitatea contra oricărui atac din partea vecinilor săi iubitori de război, fără a ceda tentaţiei de a folosi această forţă militară în operaţii ofensive contra altor popoare în vederea unor câştiguri egoiste sau de creştere naţională? Supravieţuirea naţională cere o stare de pregătire, şi doar idealismul religios poate împiedica înjosirea pregătirii la stadiul de agresiune. Doar iubirea (fraternitatea) îi poate împiedica pe cei puternici să îi asuprească pe cei slabi.

5. Evoluţia concurenţei

71:5.1 (805.1) Concurenţa este indispensabilă progresului social, însă dacă ea este dezordonată, atunci dă naştere violenţei. În societatea actuală, competiţia este pe cale de a înlocui puţin câte puţin războiul, determinând locul fiecărui individ în industrie, hotărând în

acelaşi timp chiar şi supravieţuirea industriilor. (Moartea şi războiul au statute diferite în faţa obiceiurilor; moartea a fost pusă în afara legii din primele zile ale societăţii, în timp ce războiul nu a fost niciodată proscris de către omenire în ansamblul ei.)

71:5.2 (805.2) Un stat ideal nu caută să reglementeze conduita socială decât pentru a elimina violenţa în competiţia individuală şi pentru a împiedeca injustiţia în iniţiativa personală. Iată o mare problemă pentru oamenii de stat: cum se pot garanta pacea şi liniştea în industrie, plata impozitelor pentru susţinerea puterii statului şi, în acelaşi timp, a împiedica fiscalitatea să stânjenească industria şi statul de a deveni parazitar sau tiranic?

71:5.3 (805.3) În epocile primitive ale tuturor lumilor, concurenţa este indispensabilă progresului civilizaţiei. Pe măsură ce evoluţia oamenilor progresează, cooperarea devine din ce în ce mai efectivă; în civilizaţiile avansate, ea este mai eficientă decât competiţia. Oamenii primitivi sunt stimulaţi de competiţie; evoluţia primitivă este caracterizată de supravieţuirea fiinţelor biologic valide, însă cea mai bună manieră de a promova civilizaţiile de mai târziu este cooperarea inteligentă, confreria înţelegătoare şi fraternitatea spirituală.

71:5.4 (805.4) Este adevărat că concurenţa industrială conduce la risipă excesivă şi că ea este foarte ineficientă, însă nici o încercare de a elimina această pierdere de activitate economică nu ar trebui să fie încurajată dacă ajustările corespunzătoare implică cea mai uşoară atingere uneia din libertăţile individuale fundamentale.

6. Mobilul profitului

71:6.1 (805.5) Economia de astăzi, motivată de căutarea după profit, este condamnată dacă mobilurile servirii nu pot să se adauge mobilurilor profitului. Concurenţa necruţătoare, bazată pe interesul egoist, pe vederea îngustă, sfârşeşte prin a distruge însăşi lucrurile pe care caută să le menţină. Intenţia de a căuta exclusiv un profit pentru sine este incompatibilă cu idealurile creştine şi cu învăţăturile lui Isus.

71:6.2 (805.6) În economie, căutarea profitului se situează faţă de căutarea serviciului în acelaşi loc relativ ca teama faţă de iubire în religie. Cu toate acestea, căutarea profitului nu trebuie să fie distrusă sau suprimată brusc; ea menţine asiduu munca a numeroşi muritori care altfel ar fi indolenţi. Ea stimulează energia socială, însă nu este necesar ca obiectivele sale să rămână pentru totdeauna egoiste.

71:6.3 (805.7) Căutarea profitului în activităţile economice este total inutilă şi total nedemnă de ordinea socială avansată. Ea este, cu toate acestea, un factor indispensabil în fazele iniţiale ale civilizaţiei. Nu trebuie să le fie luat oamenilor mobilul profitului, înainte ca ei să fi încorporat ferm scopuri nelucrative în eforturile lor economice şi în serviciile lor sociale - nevoia transcendentă de o înţelepciune superlativă, de o fraternitate fascinantă şi de o perfecţiune în împlinirea spirituală.

7. Educaţia

71:7.1 (806.1) Un stat durabil este fondat pe cultură, dominat de idealuri şi motivat de serviciu; scopul educaţiei ar trebui să constea în

dobândirea priceperii, căutarea înţelepciunii, realizarea individualităţii şi atingerea valorilor spirituale.

71:7.2 (806.2) În statul ideal, educaţia continuă de-a lungul întregii vieţii, iar filozofia devine uneori principiul vizat al cetăţenilor lui. Membrii unui astfel de stat democratic caută înţelepciunea pentru a-şi adânci clarviziunea în ceea ce priveşte sensul relaţiilor umane, semnificaţiile realităţii, nobleţea valorilor, scopurile vieţii şi gloriile destinului cosmic.

71:7.3 (806.3) Urantienii trebuie să dobândească viziunea unei societăţi culturale noi, superioare. Educaţia va face un salt şi va atinge noi nivele de valoare, până la dispariţia sistemului economic bazat doar pe căutarea de profit. Educaţia a fost prea mult timp regionalistă şi militaristă, exaltând egoul şi căutând succesul personal. Trebuie ca ea să devină, în cele din urmă, mondială şi idealistă, permiţând indivizilor să se dezvolte şi să priceapă punctul de vedere cosmic.

71:7.4 (806.4) Educaţia a ieşit recent de sub controlul clerical, pentru a trece sub acela al oamenilor legii şi al oamenilor de afaceri; în cele din urmă, ea va trebui să fie încredinţată filozofilor şi savanţilor; trebuie ca învăţătorii să fie nişte fiinţe libere, adevăraţi formatori de oameni, astfel ca filozofia, căutarea înţelepciunii, să poată deveni principalul scop al educaţiei.

71:7.5 (806.5) Educaţia este o problemă a întregii vieţi; trebuie ca educaţia să continue pe tot parcursul vieţii, astfel încât omenirea să dobândească treptat experienţa nivelelor ascendente ale înţelepciunii umane, care sunt următoarele:

71:7.6 (806.6) 1. Cunoaşterea lucrurilor.

71:7.7 (806.7) 2. Realizarea semnificaţiilor.

71:7.8 (806.8) 3. Aprecierea valorilor.

71:7.9 (806.9) 4. Nobleţea muncii - datoria.

71:7.10 (806.10) 5. Motivaţia scopurilor - moralitatea.

71:7.11 (806.11) 6. Iubirea serviciului - caracterul.

71:7.12 (806.12) 7. Clarvederea cosmică - discernământul spiritual.

71:7.13 (806.13) Apoi, ca urmare a acestor realizări numeroşi oameni se vor ridica la nivelul ultim pe care mintea muritoare îl poate atinge, conştiinţa lui Dumnezeu.

8. Caracterul statului

71:8.1 (806.14) Singurul caracter al oricărui guvern uman este diviziunea statului în trei domenii, acelea ale funcţiunii executive, legislative şi judiciare. Universul este administrat conform unui astfel de plan care separă funcţiunile şi autoritatea. Pe baza acestui concept divin de reglementare socială sau de guvern civil eficient nu contează prea mult forma de stat pe care un popor o alege, cu condiţia ca cetăţenii să progreseze întotdeauna către scopul unui mai bun control de sine şi către servicii sociale crescute. Acuitatea intelectuală, înţelepciunea economică, inteligenţa socială şi curajul moral al unui popor se reflectă fidel în aspectul statului.

71:8.2 (806.15) Evoluţia statului antrenează o progresie de nivel după cum urmează:

71:8.3 (806.16) 1. Crearea unui guvern triplu având departamente executive, legislative şi judiciare.

71:8.4 (806.17) 2. Libertatea pentru cetăţeni de a exercita activităţi sociale, politice şi religioase.

71:8.5 (807.1) 3. Abolirea tuturor formelor de sclavie şi de servitute umană.

71:8.6 (807.2) 4. Capacitatea cetăţenilor de a reglementa stabilirea impozitelor.

71:8.7 (807.3) 5. Instaurarea unei educaţii universale - instrucţia din leagăn până în mormânt.

71:8.8 (807.4) 6. Ajustarea corespunzătoare între autorităţile locale şi guvernul naţional.

71:8.9 (807.5) 7. Încurajarea ştiinţei şi victoria asupra bolii.

71:8.10 (807.6) 8. Recunoaşterea corectă a egalităţii sexelor şi funcţiunea coordonată a bărbaţilor şi femeilor în cadrul căminului, al şcolii şi al bisericii, cu servicii feminine specializate în industrie şi guvern.

71:8.11 (807.7) 9. Eliminarea sclaviei de corvezi prin inventarea maşinilor şi prin controlul subsecvent al vârstei mecanice.

71:8.12 (807.8) 10. Victoria asupra dialectelor, triumful limbii universale.

71:8.13 (807.9) 11. Sfârşitul războaielor, arbitrajul internaţional al diferendelor rasiale şi naţionale prin curţile continentale ale naţiunilor controlate de un tribunal planetar suprem, recrutat automat dintre şefii curţilor continentale ieşiţi periodic la pensie. Deciziile tribunalelor continentale sunt executorii; rolul tribunalului mondial este consultativ - moral.

71:8.14 (807.10) 12. Tendinţa în lumea întreagă este de a căuta înţelepciunea, exaltarea filozofiei. Evoluţia unei religii mondiale,

lăsând să se întrevadă intrarea planetei în fazele primitive de ancorare în lumină şi viaţă.

71:8.15 (807.11) Acestea sunt condiţiile prealabile ale unui guvern de progres şi semnele distinctive ale unui stat ideal. Urantia este departe de realizarea acestor idealuri elevate, însă rasele civilizate şi-au făcut debutul - omenirea este pe calea destinului evolutiv mai înalt.

71:8.16 (807.12) [Garantat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 72

Guvernul pe o planetă vecină

72:0.1 (808.1) CU PERMISIA lui Lanaforge şi cu aprobarea Celor Preaînalţi de pe Edentia, eu sunt autorizat să vă descriu anumite aspecte ale vieţii sociale, morale şi politice ale celei mai evoluate rase umane, ale unei planete din apropiere, aparţinând sistemului Sataniei.

72:0.2 (808.2) Dintre toate lumile Sataniei care au fost izolate pentru că au participat la rebeliunea lui Lucifer, această planetă are istoria cea mai asemănătoare cu aceea a Urantiei. Similitudinea celor două sfere explică indubitabil de ce a fost acordată permisiunea de a face această prezentare extraordinară, deoarece este deosebit de neobişnuit ca conducătorii sistemici să lase să se relateze pe o planetă problemele de pe alta.

72:0.3 (808.3) Planeta în chestiune a fost rătăcită, la fel ca Urantia, de lipsa de loialitate a Prinţului ei planetar în legătură cu rebeliunea lui Lucifer. Ea a primit un Fiu Material la puţin timp după sosirea lui Adam pe Urantia, şi acest Fiu a greşit şi el la rândul său. Aceasta a lăsat această lume izolată, căci niciodată un Fiu Magistral nu a fost atribuit respectivelor rase muritoare.

1. Naţiunea continentală

72:1.1 (808.4) În ciuda tuturor acestor neajunsuri, o civilizaţie superioară este pe cale de evoluţie, pe un continent izolat având aproape dimensiunile Australiei. Această naţiune numără aproximativ 140 de milioane de locuitori. Ei sunt de rasă mixtă, cu predominanţă de sânge albastru şi de sânge galben, cu o proporţie de sânge violet ceva mai ridicată decât la rasa numită albă de pe Urantia. Aceste diferite rase nu sunt pe deplin amestecate, însă ele fraternizează şi întreţin legături de prietenie una cu alta într-un mod acceptabil. Durata medie a vieţii umane pe acest continent este în prezent de nouăzeci de ani, adică cincisprezece la sută mai mult decât pentru oricare alt popor de pe această planetă.

72:1.2 (808.5) Mecanismul industrial al acestei naţiuni beneficiază de marele avantaj datorat topografiei excepţionale a continentului lui. Munţii înalţi, asupra cărora cad ploi abundente timp de opt luni pe an sunt situaţi în chiar centrul ţării. Acest aranjament natural favorizează folosirea energiei hidraulice şi uşurează mult irigarea sfertului occidental, relativ arid, al continentului.

72:1.3 (808.6) Aceste popoare sunt autarhice, adică ele pot trăi la nesfârşit fără să importe nimic de la naţiunile învecinate. Resursele lor naturale sunt supraabundente, şi ele au învăţat, prin tehnici ştiinţifice, modul de a compensa penuria de anumite produse indispensabile vieţii. Ele au un comerţ intern foarte activ, însă puţin comerţ exterior, din cauza ostilităţii universale a vecinilor lor mai puţin progresişti.

72:1.4 (808.7) În linii mari, această naţiune continentală a urmat linia de evoluţie a planetei. Dezvoltarea sa între stadiul tribului şi apariţia puternicilor conducători şi regi a ocupat mii de ani. Monarhia absolută a fost urmată de multe ordine diferite de guverne: republici premature, state comunitare, precum şi dictatori, au apărut şi dispărut într-o înşiruire fără sfârşit. Această creştere a continuat până într-o perioadă situată cu cinci secole mai înainte de epoca actuală. În cursul unei perioade de frământare politică, unul din puternicii dictatori triumviri ai naţiunii şi-a schimbat intenţiile. El s-a oferit să abdice voluntar, cu condiţia ca unul din ceilalţi doi conducători, cel mai nedemn dintre cei doi care rămâneau, să renunţe, de asemenea, la dictatura sa. Suveranitatea continentului a fost deci plasată în mâinile unui singur conducător. Statul unificat a progresat sub o puternică lege monarhică, de-a lungul a peste o sută de ani, pe parcursul cărora a fost pusă la punct o magistrală cartă a libertăţii.

72:1.5 (809.1) Tranziţia subsecventă între monarhie şi o formă reprezentativă de guvernare a fost gradată. Regii au rămas ca simpli figuranţi sociali sau sentimentali, şi au sfârşit prin a dispărea odată cu stingerea liniilor descendenţilor lor masculini. Republica rămasă în prezent are acum doar două sute de ani de existenţă, timp în care ea a

progresat continuu către tehnicile guvernamentale pe care le vom descrie. Ultimele dezvoltări în domeniile industrial şi politic au fost efectuate pe parcursul celor zece ani care tocmai s-au scurs.

2. Organizarea politică

72:2.1 (809.2) Naţiunea continentală despre care vorbim are acum un guvern reprezentativ, cu o capitală naţională situată în centrul ţării. Guvernul central constă într-o confederaţie solidă, de o sută de state relativ libere; aceste state îşi aleg guvernatorii şi legislatorii pentru zece ani, şi nici unul din ei nu are dreptul de a fi reales. Judecătorii statului sunt numiţi pe viaţă de către guvernatori şi confirmaţi de legislaturile lor, care cuprind un câte reprezentant pentru fiecare sută de mii de cetăţeni.

72:2.2 (809.3) Există cinci tipuri diferite de guverne urbane, potrivit cu dimensiunea oraşului, însă nici un oraş nu este autorizat să aibă mai mult de un milion de locuitori. În ansamblu, organizarea municipală este foarte simplă, directă şi economică. Rarele posturi de administrare urbană sunt căutate cu ardoare de către cetăţenii de tipul cel mai elevat.

72:2.3 (809.4) Guvernul federal cuprinde trei departamente coordonate: executivul, legislativul şi judiciarul. Conducătorul executiv federal este ales la fiecare şase ani prin sufragiu teritorial universal. El nu poate fi reales decât la cererea a cel puţin şaptezeci de parlamente de stat, sprijinite de guvernatorii lor de stat respectivi şi, în acest caz, doar pentru un anumit termen. El este consiliat de un

supracabinet compus din toţi ex-conducătorii executivi aflaţi încă în viaţă.

72:2.4 (809.5) Departamentul legislativ conţine trei camere:

72:2.5 (809.6) 1. *Camera superioară* este aleasă de grupuri de lucrători ai industrie, ai profesiilor liberale, ai agriculturii şi ai altor meserii, votând conform funcţiei lor economice.

72:2.6 (809.7) 2. *Camera inferioară* este aleasă de anumite organizaţii ale societăţii, conţinând grupurile sociale, politice şi filozofice neincluse în industrie şi în alte meserii. Toţi cetăţenii onorabili cunoscuţi participă la alegerea a două clase de reprezentanţi, însă ei sunt grupaţi diferit, după cum alegerea corespunde camerei superioare sau camerei inferioare.

72:2.7 (809.8) 3. *A treia cameră*- cei mai în vârstă oameni de stat - înglobează veteranii serviciului civic şi conţine numeroase persoane distinse, numite de şeful executiv, de administratorii regionali (subfederali), de şeful tribunalului suprem şi de preşedinţii fiecăreia din celelalte două camere legislative. Acest grup este limitat la o sută de membri, care sunt aleşi, în majoritate, de oameni de stat anteriori. Titularii sunt numiţi pe viaţă, iar dacă apare un post vacant, persoana figurând pe lista candidaţilor şi care a primit cel mai mare număr de voturi este, prin aceasta, cum se cuvine aleasă. Acest corp are o acţiune pur consultativă, însă este un mare regulator al opiniei publice şi exercită o puternică influenţă asupra tuturor ramurilor guvernului.

72:2.8 (810.1) O parte importantă a muncii administrative este executată de cele zece autorităţi regionale (subfederale), fiecare fiind formată din asocieri de câte zece state. Aceste departamente regionale

sunt, în întregime, executive şi administrative, fără funcţiuni legislative sau judiciare. Cei zece şefi executivi regionali sunt numiţi personal de şeful executiv federal pentru o durată egală cu cea a propriului său mandat - şase ani. Tribunalul federal suprem aprobă nominalizarea acestor zece administratori regionali. Cu toate că mandatul lor nu poate fi reînnoit, fiecare din cei care se retrag devine automat asociatul şi consilierul succesorului său. Dealtfel, şefii regionali îşi aleg propriul lor stat major de agenţi administrativi.

72:2.9 (810.2) Acţiunea judiciară se exercită în cadrul naţiunii, prin două sisteme majore de tribunale - tribunalele civile şi tribunalele socio-economice. Tribunalele civile funcţionează la următoarele trei nivele:

72:2.10 (810.3) 1. *Curţile minore* de jurisdicţie municipală şi locală, ale căror decizii sunt susceptibile de apel pe lângă înaltele tribunale de stat.

72:2.11 (810.4) 2. *Curţile supreme ale statelor*- ale căror decizii sunt finale în toate problemele în care guvernul federal nu este implicat, şi în care drepturile şi libertăţile cetăţenilor nu sunt în pericol. Administratorii regionali au puterea de a supune imediat orice caz la bara tribunalului federal suprem.

72:2.12 (810.5) 3. *Curtea federală supremă*- înaltul tribunal pentru judecarea litigiilor naţionale şi a apelurilor venite de la tribunalele Statelor. Acest tribunal suprem se compune din doisprezece oameni cu o vârstă cuprinsă între patruzeci de ani şi şaptezeci şi cinci de ani, şi care au servit cel puţin doi ani într-un tribunal de stat. Ei sunt numiţi în această înaltă poziţie de şeful executiv, cu aprobarea majorităţii supracabinetului şi a celei de a treia camere a adunării

legislative. Toate deciziile acestui corp judiciar suprem sunt luate cu o majoritate de cel puţi două treimi din voturi.

72:2.13 (810.6) Tribunalele socio-economice funcţionează în următoarele trei diviziuni:
72:2.14 (810.7) 1. *Tribunalele familiilor,* asociate departamentelor legislativ şi executiv ale căminelor şi ale sistemului social.
72:2.15 (810.8) 2. *Tribunalele de învăţătură*- corpurile juridice legate de sistemele şcolare ale statelor şi regiunilor, şi asociate cu ramurile executive şi legislative ale mecanismului administrativ al educaţiei.
72:2.16 (810.9) 3. *Tribunalele industriei*- tribunalele jurisdicţionale investite cu deplină autoritate pentru a regla toate neînţelegerile economice.

72:2.17 (810.10) Curtea federală supremă nu judecă cazurile socio-economice decât dacă a fost invitată de a treia ramură administrativă a guvernului naţional, camera veteranilor, votând cu o majoritate de trei pătrimi. Altfel, toate deciziile înaltelor tribunale familiale, educative şi industriale sunt fără drept de apel.

3. Viaţa în cadrul căminului

72:3.1 (811.1) Pe continentul despre care vorbim legea interzice locuirea a două familii sub acelaşi acoperiş. Aşezămintele colective fiind proscrise, cea mai mare parte a clădirilor cu apartamente au fost demolate. În acelaşi timp, celibatarii trăiesc încă în cluburi, în hoteluri, sau în alte clădiri colective. Cel mai mic cămin familial

autorizat trebuie să deţină o jumătate de hectar de pământ; toate pământurile şi toate clădirile folosite de cămine sunt scutite de taxe până la de zece ori minimul suprafeţei necesare unei familii.

72:3.2 (811.2) Viaţa de familie a acestui popor s-a ameliorat mult în cursul ultimului secol. Este obligatoriu, atât pentru taţi cât şi pentru mame, să asiste la cursurile şcolilor pentru părinţi de creştere a copiilor. Chiar agricultorii care locuiesc în mici locuinţe de la ţară urmează aceste cursuri prin corespondenţă şi se deplasează în centrele vecine de instruire orală o dată la zece zile, adică la fiecare două săptămâni, de vreme ce săptămâna este de cinci zile.

72:3.3 (811.3) Familiile au în medie cinci copii, care rămân pe deplin sub controlul părinţilor lor. În cazul decesului unuia dintre cei doi părinţi sau al amândurora, controlul este exercitat de persoanele desemnate de tribunalele familiilor. Orice familie consideră ca o mare onoare faptul de a i se încredinţa tutela unui orfan de tată şi de mamă. Au loc concursuri între părinţi, iar orfanul este acordat căminului celor care au făcut dovada celor mai bune calităţi părinteşti.

72:3.4 (811.4) Aceşti oameni consideră căminul ca fiind instituţia fundamentală a civilizaţiei lor. Ei cred că partea cea mai preţioasă a educării şi a formării caracterului unui copil va fi asigurată de părinţii săi şi în cadrul căminului. Taţii consacră aproape la fel de multă atenţie ca şi mamele formării copiilor.

72:3.5 (811.5) Întreaga educaţie sexuală este dată acasă de părinţii sau de lucrătorii legali. Instruirea morală este oferită de instructori pe parcursul perioadelor de repaus, în atelierele şcoală, însă nu este la fel pentru educaţia religioasă. Se estimează că acesta este privilegiul exclusiv al părinţilor, căci religia este considerată ca făcând parte

integrantă din viaţa de familie. Instrucţia religioasă nu este dată public decât în templele de filozofie, căci nici o instituţie exclusiv religioasă asemănătoare bisericilor de pe Urantia nu s-a dezvoltat în rândurile acestei populaţii. În filozofia lor, religia este efortul de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a manifesta iubire pentru semeni, servindu-i, însă acest fapt nu este deloc tipic statutului religios al altor naţiuni de pe acea planetă. La cea pe care o studiem noi, religia este atât de mult o problemă de familie, încât nu există locuri publice consacrate exclusiv adunărilor religioase. Pentru a folosi limbajul urantienilor, biserica şi statul sunt în întregime separate politic, însă există o stranie suprapunere a religiei şi a filozofiei.

72:3.6 (811.6) Până acum douăzeci de ani, instructorii spirituali (asemănători pastorilor de pe Urantia) care vizitează periodic fiecare familie pentru a examina copiii şi a verifica că au fost instruiţi cum se cuvine de către părinţii lor, erau plasaţi sub supravegherea guvernului. Aceşti consilieri şi examinatori spirituali se găsesc acum sub îndrumarea Fundaţiei Progresului Spiritual, o instituţie nou creată şi susţinută prin contribuţii voluntare. Este posibil ca această instituţie să nu evolueze mai departe înainte de sosirea unui Fiu Magistral al Paradisului.

72:3.7 (811.7) Copiii rămân legal supuşi părinţilor lor până la vârsta de cincisprezece ani, când primesc prima lor iniţiere în răspunderile civice. Apoi, la fiecare cinci ani şi pe parcursul a cinci perioade succesive, exerciţii similare au loc pentru grupele de aceeaşi vârstă. Obligaţiile faţă de părinţi sunt de fiecare dată diminuate, în timp ce sunt asumate noi responsabilităţi civice şi sociale faşă de stat. Dreptul de vot este conferit la douăzeci de ani, dreptul de a se căsători fără

consimţământul părinţilor nu este acordat înainte de douăzeci şi cinci de ani, iar copiii trebuie să părăsească căminul lor când ating vârsta de treizeci de ani.

72:3.8 (812.1) Legile căsătoriei şi ale divorţului sunt uniforme în întreaga naţiune. Căsătoria nu este permisă înainte de douăzeci de ani, vârsta de admitere la sufragiu. Permisiunea de a se căsători nu este acordată decât la un an după declaraţia de intenţie, şi după ce ambii logodnici au prezentat certificate că au fost bine instruiţi la şcoala părinţilor în ceea ce priveşte responsabilităţile vieţii conjugale.

72:3.9 (812.2) Regulile de divorţ sunt destul de lejere, însă nu se poate obţine hotărârea de despărţire emisă de tribunalul familiilor înainte de a se fi scurs un an de la înregistrarea cererii, iar anii pe această planetă sunt ceva mai lungi decât pe Urantia. În ciuda legilor care fac divorţul uşor astăzi, proporţia de divorţuri nu atinge decât a zecea parte din aceea a raselor civilizate de pe Urantia.

4. Sistemul educativ

72:4.1 (812.3) Sistemul educativ al acestei naţiuni este obligatoriu şi mixt, în şcoli pe care elevii le frecventează între cinci şi optsprezece ani, înainte de a merge la universitate. Aceste şcoli sunt extrem de diferite de cele de pe Urantia; nu există săli de clasă, nu se urmează decât un subiect o dată, iar după primii trei ani toţi elevii devin profesori asociaţi pentru a-i instrui pe cei care ştiu mai puţin decât ei. Nu se folosesc cărţi decât pentru a se furniza informaţii care ajută la rezolvarea problemelor ivite în atelierele şcoli sau în fermele şcoli. În

aceste ateliere sunt produse o mare parte a mobilelor folosite pe continent, precum şi numeroase aparate mecanice - deoarece este o mare epocă de invenţie a maşinismului. Pe lângă fiecare atelier se găseşte o bibliotecă practică, în care elevii pot să consulte cărţile de referinţă necesare. Pe parcursul întregii perioade educative se învaţă, de asemenea, agricultura şi horticultura, în vastele ferme de pe lângă fiecare şcoală locală.

72:4.2 (812.4) Debililor mentali nu li se predă decât agricultura şi creşterea animalelor, şi sunt trimişi pentru a trăi în colonii de supraveghere speciale, unde sunt separaţi pe sexe pentru a împiedica procreaţia, care este interzisă tuturor persoanelor anormale. Aceste măsuri restrictive sunt în vigoare de şaptezeci şi cinci de ani. Mandatele de internare sunt eliberate de tribunalele familiilor.

72:4.3 (812.5) Toată lumea ia o lună de vacanţă în fiecare an. Anul are zece luni. Şcolile preuniversitare sunt deschise nouă luni; vacanţele sunt petrecute în călătorii împreună cu părinţii sau cu prietenii. Aceste călătorii fac parte din programul de educaţie al adulţilor, şi continuă pe parcursul întregii vieţi. Fondurile necesare pentru a face faţă unor asemenea cheltuieli sunt acumulate prin aceleaşi metode ca fondurile de asigurare a bătrâneţii.

72:4.4 (812.6) Un sfert din timpul petrecut la şcoală este consacrat jocurilor, competiţiilor atletice. Elevii progresează în aceste întreceri de la concursurile locale, apoi provinciale, apoi regionale, până la probele naţionale de îndemânare şi de forţă. Concursurile oratorice şi muzicale, precum şi probele de ştiinţă şi filozofie ocupă, de

asemenea, atenţia elevilor, de la selecţiile locale minore până la probele răsplătite cu onoruri naţionale.

72:4.5 (812.7) Conducerea şcolii este o replică a guvernului naţional, cu cele trei branşe corelate. Personalul de învăţământ operează cu titlu consultativ ca o a treia diviziune legislativă. Obiectul principal al educaţiei pe acest continent constă în a face din fiecare elev un cetăţean capabil să îşi câştige existenţa.

72:4.6 (813.1) Toţi elevii care sunt absolvenţi ai sistemului şcolar preuniversitar la optsprezece ani sunt artizani iscusiţi; atunci încep studiul cărţilor şi cercetarea cunoştinţelor speciale fie în universităţi, fie în şcolile de adulţi. Când un elev eminent îşi încheie munca mai repede decât era planificat, i se acordă drept recompensă timpul şi mijloacele de a executa un proiect pe care îl doreşte şi care îi este drag. Întregul sistem educativ este destinat educării adecvate a individului.

5. Organizarea industrială

72:5.1 (813.2) Situaţia industrială la acest popor este departe de idealurile sale. Capitalul şi munca au încă dificultăţile lor, însă ei tind să se conformeze unui plan de cooperare sinceră. Pe acest continent excepţional, lucrătorii devin din ce în ce mai mult acţionari în toate afacerile industriale; orice lucrător inteligent se transformă treptat într-un mic capitalist.

72:5.2 (813.3) Antagonismele sociale se diminuează, iar bunăvoinţa sporeşte repede. Abolirea sclaviei (în urmă cu peste o sută de ani) nu

a cauzat nici o problemă gravă, deoarece a fost efectuată treptat, eliberându-se câte doi la sută pe an din rândurile sclavilor. Dreptul de cetăţenie a fost acordat sclavilor care au trecut în chip satisfăcător probele morale, mentale şi fizice. Mulţi dintre aceşti sclavi superiori erau prizonieri de război sau copii ai acestor captivi. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, naţiunea a deportat restul sclavilor săi inferiori. Încă mai recent, ea a început acţiunea de reducere a numărului de indivizi aparţinând claselor degenerate şi vicioase.

72:5.3 (813.4) Acest popor a dezvoltat recent noi tehnici de aplanare a neînţelegerilor industriale şi de corecţie a abuzurilor economice. Ele reprezintă o ameliorare marcantă a vechilor metode folosite în rezolvarea acestor probleme. Violenţa a fost proscrisă ca procedeu de reglare a diferendelor personale sau industriale. Salariile, profiturile, precum şi alte probleme industriale, nu sunt rigid reglementate. Însă ele sunt, în general, controlate de corpurile legislative industriale, în timp ce toate neînţelegerile provenite din industrie sunt judecate de tribunalele industriei.

72:5.4 (813.5) Tribunalele industriei nu există decât de treizeci de ani, însă funcţionează foarte satisfăcător. Ultimele dispoziţii prevăd ca tribunalele industriei să recunoască dinainte că remuneraţiile legale sunt de trei feluri:

72:5.5 (813.6) 1. Nivelul legal de dobândă pe capitalul investit.

72:5.6 (813.7) 2. O salarizare corespunzătoare calificării puse în serviciul operaţiilor industriale.

72:5.7 (813.8) 3. Salarii juste şi echitabile pentru mâna de lucru.

72:5.8 (813.9) Aceste obligaţii vor fi îndeplinite în acord cu contractele; dacă beneficiile s-au diminuat, cele trei clase suportă o reducere temporară proporţională. Apoi toate beneficiile depăşind aceste sarcini fixe sunt considerate ca dividende şi distribuite corespunzător fiecăreia dintre aceste trei diviziuni: capital, calificare şi mână de lucru.

72:5.9 (813.10) La fiecare zece ani, conducătorii executivi regionali fixează şi decretează orele legale de muncă zilnică remunerată. Industria lucrează acum patru zile pe săptămână din cinci, a cincia zi fiind consacrată timpului liber. Aceşti oameni lucrează şase ore pe zi lucrătoare şi, la fel ca şi studenţii, nouă luni din cele zece ale anului. Vacanţele sunt, în general, folosite pentru călătorii. Recent au fost dezvoltate noi căi de transport, şi întreaga naţiune se gândeşte să călătorească. Clima este favorabilă deplasărilor, aproximativ opt luni din zece, iar locuitorii profită cât mai mult de ocaziile care le sunt oferite.

72:5.10 (813.11) Acum două sute de ani, căutarea profitului domina complet industria, însă astăzi ea este rapid înlocuită de forţe călăuzitoare mai înalte. Concurenţa este activă pe acest continent, însă ea a fost transferată, în mare parte, de la industrie la jocuri, la îndemânare, la realizările ştiinţifice şi la reuşitele intelectuale. Ea este puternic prezentă în serviciile sociale şi în loialitatea faţă de guvern. La acest popor, serviciul public devine rapid obiectivul principal al ambiţiei. Omul cel mai bogat al continentului lucrează şase ore pe zi în biroul uzinei sale de mecanică, după care se grăbeşte apoi să

meargă la ramura locală a şcolii de administrare pentru oameni de stat, unde caută să se califice pentru serviciul public.

72:5.11 (814.1) Mâna de lucru dobândeşte mai multă consideraţie pe acest continent. Toţi cetăţenii valizi în vârstă de peste optsprezece ani lucrează fie acasă sau în ferme, fie într-o industrie recunoscută, fie în muncile publice care absorb şomerii temporari, fie în corpurile de muncă obligatorii în mine.

72:5.12 (814.2) Acest popor începe, de asemenea, să dezvolte o nouă formă de dezgust social, dezgustul faţă de lene, precum şi faţă de averea nemeritată. Încet, dar sigur, ei triumfă asupra maşinilor lor. La rândul lor, şi ei luptă pentru libertatea politică şi apoi pentru eliberarea economică; încep acum să se bucure de ambele şi, printre altele, să aprecieze timpul lor liber bine câştigat pe care îl pot consacra unei mai bune dezvoltări.

6. Asigurarea bătrâneţilor

72:6.1 (814.3) Această naţiune face un efort hotărât de a înlocui tipul de caritate care distruge respectul de sine, cu garanţii de securitate pentru bătrâneţe, cu asigurări guvernamentale demne. Această naţiune oferă o educaţie tuturor copiilor şi o ocupaţie tuturor bărbaţilor; ea poate deci să realizeze cu succes un plan de asigurare pentru protecţia bătrânilor şi infirmilor.

72:6.2 (814.4) La acest popor, toate persoanele trebuie să se retragă din funcţiunile lucrative la vârsta de şaizeci şi cinci de ani, afară de cazul în care primesc de la comisarul de stat însărcinat cu problemele

de muncă un permis dându-le dreptul de lucru până la şaptezeci de ani. Această limită de vârstă nu este valabilă nici pentru funcţionari, nici pentru filozofi. Mutilaţii fizic sau invalizii permanenţi pot fi înscrişi la orice vârstă pe lista de pensionare, la un ordin al tribunalului contrasemnat de comisarul însărcinat cu pensiile al guvernului regional.

72:6.3 (814.5) Fondurile pentru pensiile de bătrâneţe provin din patru surse:

72:6.4 (814.6) 1. Câştigul unei zile pe lună este rechiziţionat în acest scop de guvernul federal, iar în acea ţară toată lumea lucrează.

72:6.5 (814.7) 2. Legatele - numeroşi cetăţeni bogaţi lasă fonduri în acest scop.

72:6.6 (814.8) 3. Câştigurile din munca obligatorie în minele statului. După ce lucrătorii înrolaţi prin înscriere şi-au satisfăcut propriile lor nevoi şi au pus deoparte contribuţia lor pentru propria pensie, întregul excedent al beneficiului muncii lor este vărsat în aceste fonduri pentru pensii.

72:6.7 (814.9) 4. Venituri din resursele naturale. Toate bogăţiile naturale ale continentului sunt deţinute ca depozit social de guvernul federal, iar venitul pe care ele îl procură este folosit în scopuri sociale, cum ar fi lupta preventivă contra maladiilor, educarea geniilor şi întreţinerea elevilor foarte promiţători în şcolile de formare a oamenilor de stat. Jumătate din veniturile resurselor naturale este alocată fondurilor pentru pensiile de bătrâneţe.

72:6.8 (814.10) Cu toate că fundaţiile provinciale şi regionale, bazate pe calculele actuale, acordă numeroase forme de asigurări

protectoare, pensiile de bătrâneţe sunt exclusiv administrate de guvernul federal şi prin intermediul a zece departamente regionale.
72:6.9 (814.11) Aceste fonduri guvernamentale sunt administrate cinstit de mult timp. După trădare şi omucidere, înşelarea încrederii publice este fapta pedepsită cu cea mai mare severitate de tribunale. Lipsa de loialitate socială şi politică este acum considerată ca fiind cea mai odioasă crimă.

7. Impozitele

72:7.1 (815.1) Guvernul federal nu este patern decât în administrarea pensiilor de bătrâneţe, precum şi în ajutorul adus geniului şi imaginaţiei creative. Guvernele locale sunt mult mai paterne sau socialiste. Oraşul (sau una din subdiviziunile sale) se ocupă de probleme cum ar fi sănătatea, igiena, urbanismul, înfrumuseţările, conductele de apă, iluminarea, încălzirea, recreaţiile, muzica şi comunicaţiile.
72:7.2 (815.2) În orice industrie, prima preocupare este sănătatea; anumite faze ale bunăstării fizice sunt considerate ca prerogative ale industriei şi ale comunităţii, însă problemele de sănătate individuală şi familiară rămân doar probleme personale. În medicină, ca în toate problemele pur personale, planul guvernului constă din ce în ce mai mult în abţinerea de la orice amestec.

72:7.3 (815.3) Oraşele nu au nici puterea de a percepe taxe, nici dreptul de a împrumuta; ele primesc de la trezoreria statului o alocaţie pe locuitor. Acest venit trebuie completat de beneficiul

întreprinderilor lor socializate şi eliberând licenţe pentru exercitarea diverselor activităţi comerciale.

72:7.4 (815.4) Facilităţile de tranzit rapid care permit o extindere considerabilă a graniţelor urbane sunt plasate sub control municipal. Departamentele urbane ale pompierilor sunt susţinute de fundaţiile de protecţie şi de asigurarea contra incendiilor. Toate clădirile oraşului sau de la ţară sunt protejate contra incendiului. Ele au fost astfel de şaptezeci şi cinci de ani.

72:7.5 (815.5) Nu există gardieni de pace însărcinaţi de municipalităţi. Forţele poliţiei sunt întreţinute de guvernele statului. Bărbaţii din acest departament sunt recrutaţi aproape exclusiv din rândul celibatarilor cu vârsta între douăzeci şi cinci şi cincizeci de ani. Cea mai mare parte a statelor îi taxează destul de mult pe celibatarii, însă cei care intră în rangul poliţiei statului sunt scutiţi de acest impozit. În cea mai mare parte a statelor, forţele de poliţe nu ating decât a zecea parte din importanţa lor de acum cincizeci de ani.

72:7.6 (815.6) Nu există deloc uniformitate în planurile fiscale ale celor o sută de state relativ libere şi suverane, deoarece condiţiile economice sau de altă natură variază mult în diferitele sectoare ale continentului. Constituţia fiecărui stat comportă zece clauze fundamentale, care nu pot fi modificate fără consimţământul curţii federale supreme, şi una din ele împiedică faptul de a stabili un impozit de mai mult de unu la sută pe an asupra valorii unui bun oarecare, domiciliile urbane sau rurale fiind total scutite.

72:7.7 (815.7) Guvernul federal nu are dreptul de a se îndatora, şi este necesar un referendum cu o majoritate de trei pătrimi pentru a permite unui stat să se împrumute, în afară de cazul de război. Atunci,

cum guvernul federal nu poate contacta datorii, consiliul naţional de apărare are puterea de a cere statelor o contribuţie în bani, cât şi în oameni şi în materiale, în funcţie de nevoi. Orice împrumut trebuie să fie rambursat în mai puţin de douăzeci şi cinci de ani.

72:7.8 (815.8) Veniturile destinate să întreţină guvernul federal provin deci din următoarele cinci surse:

72:7.9 (815.9) 1. *Drepturile de import.* Toate importurile sunt supuse unui drept de vamă destinat să protejeze nivelul de trai, care este mult mai elevat pe acest continent decât la oricare altă naţiune a planetei. Tarifele vamale sunt fixate de cel mai înalt tribunal al industriei, după ce cele două camere ale parlamentului industrial au ratificat recomandările şefului executiv al problemelor economice, care este numit împreună cu aceste două corpuri legislative. Camera înaltă industrială este aleasă de muncitori, camera inferioară de capitalişti.

72:7.10 (816.1) 2. *Redevenţele.* Guvernul federal încurajează invenţiile şi creaţiile originare în cele zece laboratoare regionale. El ajută geniile de tot felul, artiştii, autorii şi savanţii, şi protejează brevetele lor. În schimb, el ia jumătate din beneficiile care provenind de pe urma tuturor invenţiilor şi creaţiilor lor, indiferent că ele se referă la maşini, cărţi, opere de artă, plante sau animale.

72:7.11 (816.2) 3. *Taxele succesorale.* Guvernul federal percepe o taxă succesorală progresivă, mergând de la unu la cincizeci la sută, în funcţie de importanţa succesiunii şi de anumite alte condiţii.

72:7.12 (816.3) 4. *Echipamentul militar.* Guvernul câştigă sume considerabile din locaţia echipamentelor militare şi navale pentru uzanţă comercială sau recreativă.

72:7.13 (816.4) 5. *Resursele naturale.* Veniturile din resursele naturale, când nu sunt în întregime afectate proiectelor specifice consemnate în carta statelor federale, sunt vărsate la trezoreria naţională.

72:7.14 (816.5) Creditele bugetare federale, mai puţin fondurile de război evaluate de consiliul naţional al apărării, sunt propuse în înalta cameră legislativă, supuse acordului camerei inferioare, aprobate de şeful executiv şi, în cele din urmă, validate de comisia bugetului federal. Cei o sută de membri ai acestei comisii sunt numiţi de guvernatorii statelor, şi aleşi de corpurile legislative ale statelor pentru a servi timp de douăzeci şi patru de ani. Ei se reînnoiesc în proporţie de un sfert la fiecare şase ani. La fiecare şase ani, de asemenea, majoritatea a trei pătrimi a acestui corp alege un conducător în rândurile sale, şi acesta devine, prin urmare, directorul controlor al trezoreriei federale.

8. Şcolile speciale

72:8.1 (816.6) În plus faţă de programul fundamental de instrucţie obligatorie între vârsta de cinci şi optsprezece ani, se întreţin următoarele şcoli speciale:

72:8.2 (816.7) 1. *Şcolile de administraţie.* Ele se împart în trei clase: naţionale, regionale şi de stat. Birourile publice ale naţiunii sunt grupate în patru diviziuni. Prima diviziune de responsabilitate publică ţine, în principal, de administrarea naţională. Toţi deţinătorii de posturi în acest grup trebuie să aibă diploma dublă a şcolilor de administrare regională şi naţională. În a doua diviziune, candidaţii pot să accepte un post politic, electoral sau prin numire, după ce şi-au obţinut diploma în una din cele zece şcoli regionale de administraţie. Misiunea lor conţine responsabilităţi în administrarea regională şi în guvernul statelor. A treia diviziune include responsabilităţi în cadrul statelor, iar funcţionarilor ei să aibă gradul corespunzător administraţiei statelor. Funcţionarii din cea de a patra şi ultima diviziune nu au nevoie de nici o diplomă de administrare, toate posturile lor fiind atribuite prin numire. Ei reprezintă poziţii minore de asistenţi, secretari sau tehnicieni, ocupate de membri ai diferitelor profesii liberale care funcţionează cu capacitate administrativă guvernamentală.
72:8.3 (816.8) Judecătorii tribunalelor minore şi ale tribunalelor statelor sunt absolvenţi ai şcolilor de administrare ale statelor. Judecătorii tribunalelor, care judecă problemele sociale, educative şi industriale, sunt absolvenţi ai şcolilor regionale. Judecătorii curţii supreme federale trebuie să aibă diplome de absolvire de la toate trei clasele de şcoli de administrare.

72:8.4 (817.1) 2. *Şcolile de filozofie.* Aceste şcoli sunt afiliate templelor de filozofie şi, mai mult sau mai puţin, asociate cu religia ca funcţie publică.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutele ştiinţifice.* Aceste şcoli tehnice sunt coordonate cu industria mai degrabă decât cu sistemul educativ. Ele sunt administrate în cincisprezece diviziuni.

72:8.6 (817.3) 4. *Şcolile de formare profesională.* Aceste instituţii speciale procură formarea tehnică pentru diversele profesiuni liberale care sunt în număr de douăsprezece.

72:8.7 (817.4) 5. *Şcolile militare şi navale.* Aproape de cartierul general naţional, precum şi în cele douăzeci şi cinci de centre militare învecinate, se întreţin instituţiile consacrate instrucţiei militare a cetăţenilor voluntari, de vârstă cuprinsă de la optsprezece până la treizeci de ani. Pentru a fi admişi la aceste şcoli înainte de douăzeci şi cinci de ani, este necesar consimţământul părinţilor.

9. Planul sufragiului universal

72:9.1 (817.5) Cu toate că diploma uneia din şcolile de administrare provincială, regională sau federală a fost obligatorie pentru a candida la oricare din funcţiile publice, conducătorii iluminaţi ai acestei naţiuni au descoperit un serios defect în planul lor de sufragiu universal. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, ei au dat dispoziţii constituţionale de adoptare a unui sistem de votare modificat, comportând următoarele caracteristici:

72:9.2 (817.6) 1. Fiecare bărbat şi fiecare femeie având vârsta de la douăzeci de ani în sus dispune de un vot. Când ating această vârstă,

toţi cetăţenii trebuie să accepte titlul de membri în două grupuri de electori. Ei se înscriu în primul, în funcţie de funcţiunea lor economică: industrială, liberală, agricolă sau comercială; şi intră în al doilea conform înclinaţiilor lor politice, filozofice şi sociale. Toţi lucrătorii aparţin astfel unui grup electoral economic. Spre deosebire de asociaţiile legale economice, aceste corporaţii au reglementări foarte asemănătoare celor ale guvernului naţional, cu tripla sa diviziune de puteri. Înscrierea într-un grup nu poate fi schimbată mai repede de doisprezece ani.

72:9.3 (817.7) 2. La propunerea guvernatorilor statelor sau a conducătorilor executivi regionali şi la confirmarea consiliilor regionale supreme, persoanele care au făcut mari servicii societăţii sau au făcut dovada unei înţelepciuni extraordinare în serviciul guvernului, pot primi un drept de vot suplimentar, însă nu mai mult de o dată la cinci ani, şi fără a depăşi nouă voturi adiţionale. Sufragiul maxim al unui elector cu vot multiplu este de zece voturi. Tot astfel, savanţii, inventatorii, educatorii, filozofii, precum şi conducătorii spirituali, sunt astfel recunoscuţi şi onoraţi cu o putere politică sporită. Aceste privilegii civice elevate sunt conferite de consiliile supreme ale statelor şi regiunilor, în chip foarte asemănător acordării diplomelor oferite de şcolile speciale. Beneficiarii sunt mândri de a adăuga aceste simboluri de recunoştinţă civică la celelalte diplome ale lor, la lista împlinirilor lor personale.

72:9.4 (817.8) 3. Toţi indivizii condamnaţi la muncă obligatorie în mine, precum şi toţi funcţionarii plătiţi prin veniturile din impozite îşi pierd dreptul de vot pe perioada în care execută aceste servicii.

Această măsură nu se aplică persoanelor în vârstă, care primesc pensie după retragerea din activitate la şaizeci şi cinci de ani.

72:9.5 (817.9) 4. Există cinci categorii de sufragiu, traducând media impozitelor anuale plătite pe fiecare perioadă cincinală. Contribuabilii care au plătit mult primesc un drept de vot suplimentar, mergând până la cinci voturi. Această concesie este independentă de orice altă recunoştinţă însă, în nici un caz, un elector nu dispune de mai mult de zece voturi.

72:9.6 (818.1) 5. În momentul în care s-a adoptat acest plan electoral, metoda teritorială de vot a fost abandonată în favoarea sistemului funcţional sau economic. Toţi cetăţenii votează acum în calitate de membri ai grupurilor industriale, sociale sau profesionale, independent de reşedinţa lor. Corpul electoral este deci compus din grupuri consolidate, unificate şi inteligente, care îi aleg doar pe cei mai buni membri ai lor în posturile guvernamentale de încredere şi de responsabilitate. Acest plan de sufragiu funcţional sau colectiv comportă o excepţie: alegerea unui conducător executiv federal la fiecare şase ani se efectuează printr-un vot naţional, în care nici un cetăţean nu dispune de mai mult de un vot.

72:9.7 (818.2) Astfel, mai puţin în cazul alegerii şefului executiv, sufragiul este exercitat de grupări economice, profesionale, intelectuale şi sociale de cetăţeni. Statul ideal este organic, şi fiecare grup liber şi inteligent de locuitori reprezintă un organ vital şi funcţional în interiorul celui mai mare organism guvernamental.

72:9.8 (818.3) Şcolile de administrare au puterea de a angaja o acţiune în faţa tribunalelor statului, pentru a face să se retragă dreptul

de vot fiecărui individ vicios, leneş, nepăsător sau criminal. Aceşti oameni recunosc că dacă cincizeci la sută dintre elementele inferioare sau degenerate ale unei naţiuni posedă drept de vot, atunci ea este condamnată să piară. Ea crede că dominaţia mediocrităţii provoacă prăbuşirea oricărei naţiuni. Votul este obligatoriu, iar electorii care nu depun buletinul lor sunt pedepsiţi cu amenzi grele.

10. Măsuri în ceea ce priveşte crima

72:10.1 (818.4) Metodele acestui popor de a-i trata pe criminali, pe nebuni şi pe degeneraţi, deşi ar putea să placă în anumite privinţe, vor părea cu siguranţă şocante din alte puncte de vedere majorităţii urantienilor. Anormalii şi criminalii obişnuiţi sunt plasaţi, pe sexe, în diferite colonii agricole, unde fac mai mult decât să muncească pentru propriile lor nevoi. Criminalii cei mai înverşunaţi şi nebunii incurabili sunt condamnaţi de tribunale să moară în camere de gazare. Numeroase crime, altele decât uciderea - inclusiv trădarea încrederii guvernului - atrag, de asemenea, pedeapsa cu moartea, iar acţiunea justiţiei este sigură şi promptă.

72:10.2 (818.5) Acest popor este pe cale de a ieşi din era negativă a legii pentru a intra în era pozitivă. Recent s-a mers până acolo încât să se încerce împiedicarea preventivă a crimelor, condamnând la detenţie pe viaţă, în colonii penitenciare, pe indivizii despre care se crede că sunt potenţial asasini sau mari criminali. Dacă aceşti condamnaţi vor demonstra ulterior că au devenit mai normali, ei vor

putea fi eliberaţi pe cuvânt sau graţiaţi. Numărul omuciderilor pe acest continent nu atinge decât unu la sută din acela al altor naţiuni.

72:10.3 (818.6) Eforturi pentru a împiedica reproducerea criminalilor şi a persoanelor degenerate sunt întreprinse de mai bine de o sută de ani încoace, şi au dat deja rezultate foarte satisfăcătoare. Nu există nici închisori, nici spitale pentru alienaţi; există pentru asta un motiv temeinic, acela că aceste grupuri sunt de zece ori mai puţin numeroase decât pe Urantia.

11. Starea de pregătire militară

72:11.1 (818.7) Absolvenţii şcolilor militare federale pot fi promovaţi ca „păzitori ai civilizaţiei” în şapte grade, conform competenţei şi experienţei lor, de către preşedintele consiliului naţional al apărării. Acest consiliu este compus din douăzeci şi cinci de membri numiţi de tribunalele familiale, educative şi industriale cele mai elevate. El este confirmat de curtea federală supremă şi prezidat din oficiu de şeful statului major al treburilor miliare coordonate. Membrii săi servesc până la vârsta de şaptezeci de ani.

72:11.2 (819.1) Cursurile urmate de aceşti ofiţeri durează patru ani, şi sunt invariabil legate de stăpânirea unei meserii sau a unei profesii. Instrucţia militară nu este niciodată dată fără a-i asocia această educaţie industrială, ştiinţifică sau profesională. Când instruirea militară este terminată, individul respectiv a primit pe parcursul celor patru ani de cursuri jumătate din educaţia dată în orice altă şcoală specială unde cursurile durează, de asemenea, patru ani. Se evită

astfel formarea unei clase de militari de carieră, oferindu-se unui mare număr de bărbaţi ocazia de a-şi câştiga existenţa dobândind prima jumătate a unei pregătiri tehnice sau profesionale.
72:11.3 (819.2) Serviciul militar pe timp de pace este pur voluntar. Iar înrolările în fiecare ramură a serviciului sunt pentru o perioadă de patru ani, pe parcursul cărora fiecare bărbat urmează studii într-o ramură specială în plus faţă de cele necesare însuşirii tacticii militare. Educaţia muzicală este una din principalele scopuri ale şcolilor militare centrale, şi douăzeci şi cinci de tabere de pregătire sunt repartizate la periferia continentului. Pe parcursul perioadei de scădere a ritmului în industrie, mii de şomeri sunt angajaţi automat la întărirea dispozitivelor de apărare militare ale continentului pe pământ, pe mare şi în aer.

72:11.4 (819.3) Cu toate că aceşti oameni întreţin puternice efective de război pentru a se apăra contra invaziilor popoarelor ostile înconjurătoare, se poate înscrie în creditul lor faptul că, de peste o sută de ani, ei nu au folosit aceste resurse militare în vreun război ofensiv. Aceşti oameni s-au civilizat până într-atâta încât pot să apere cu tărie civilizaţia, fără a ceda tentaţiei de a folosi potenţialul lor de război în agresiuni. Nu au mai avut războaie civile de la stabilirea statului continental unificat, însă în cursul ultimelor secole, au fost obligaţi să susţină nouă războaie defensive îndârjite, din care trei împotriva puternicelor confederaţii ale puterilor mondiale. Cu toate că această naţiune întreţine o apărare care să facă faţă oricărui atac din partea vecinilor ostili, ea acordă mult mai multă atenţie în pregătirea oamenilor de stat, a savanţilor şi filozofilor.

72:11.5 (819.4) Când este în pace cu lumea, toate mecanismele mobile de apărare sunt folosite în întregime pentru afaceri, pentru comerţ şi pentru recreaţie. Când este decretată starea de război, întreaga naţiune este mobilizată. Pe durata ostilităţilor, toată industria îşi plăteşte personalul la tariful soldelor militare, iar şefii tuturor departamentelor militare devin membrii ai cabinetului şefului executiv.

12. Celelalte naţiuni

72:12.1 (819.5) Cu toate că societatea şi guvernul acestui popor unic sunt, în multe privinţe, superioare celor ale naţiunilor Urantiei, trebuie să precizăm că pe alte continente (şi există unsprezece pe această planetă) guvernele sunt net inferioare celor ale naţiunilor cele mai evoluate de pe Urantia.

72:12.2 (819.6) La ora actuală, acest guvern superior proiectează să stabilească relaţii de ambasade cu popoarele inferioare şi, pentru prima dată, a apărut un mare conducător religios care recomandă trimiterea misionarilor la naţiunile înconjurătoare. Ne este teamă că această naţiune este pe punctul de a face greşeala pe care atâtea altele au comis-o, încercând să impună o cultură şi o religie superioare altor rase. Ce rezultate minunate s-ar obţine pe această lume dacă această naţiune continentală de cultură avansată s-ar mulţumi să iasă din izolare pentru a-i aduce în cadrul ei pe oamenii de elită ai popoarelor vecine pentru ca apoi, după ce i-ar educa, să-i trimită ca emisari de cultură la fraţii lor cufundaţi în ignoranţă! Bineînţeles, dacă ar fi să

vină cât de curând vreun Fiu Magistral la această naţiune evoluată, s-ar putea rapid produce un mare eveniment pe lumea aceasta.

72:12.3 (820.1) Această relatare a problemelor unei planete vecine este făcută cu permisiunea specială în scopul de a face să progreseze civilizaţia şi să accelereze evoluţia guvernamentală pe Urantia. Am putea da numeroase alte detalii care, fără nici o îndoială, i-ar interesa şi i-ar surprinde pe urantieni, însă aceste dezvăluiri merg până la limita permisă de mandatul nostru.

72:12.4 (820.2) Urantienii ar trebui, cu toate acestea, să ţină cont că sfera lor soră din familia Sataniei nu a beneficiat nici de misiuni magistrale, nici de misiuni de consacrare ale Fiilor Paradisului. Diversele popoare de pe Urantia nu sunt nici separate unele de altele prin disparităţi de cultură vădind un contrast ca al acestei naţiuni continentale cu alte naţiuni de pe aceeaşi planetă.

72:12.5 (820.3) Revărsarea Spiritului Adevărului oferă baza spirituală pentru a realiza mari înfăptuiri în interesul rasei umane, al planetei de consacrare. Urantia este, deci, mult mai bine pregătită pentru a alcătui un guvern planetar cu legile lui, cu mecanismele lui, cu convenţiile lui, cu simbolurile lui şi cu limbajul lui care, toate, ar putea contribui cât se poate de puternic la stabilirea păcii mondiale sub egida legii, lăsând să se întrevadă începutul unei adevărate epoci de eforturi spirituale. O astfel de epocă este pragul spiritual conducând la epocile utopice ale luminii şi ale vieţii.

72:12.6 (820.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 73

Grădina Edenului

73:0.1 (821.1) DECADENŢA culturală şi sărăcia spirituală rezultate din decăderea lui Caligastia, precum şi confuzia socială care a rezultat din aceasta, au avut prea puţin efect asupra statutului biologic sau fizic al popoarelor Urantiei. Evoluţia organică a continuat cu paşi mari, cu totul independent de regresul moral şi cultural care a urmat atât de rapid dizidenţei lui Caligastia şi a lui Daligastia. În urmă cu aproximativ patruzeci de mii de ani, a venit un moment în istoria planetară în care Purtătorii Vieţii în serviciu au băgat de seamă că, din punct de vedere pur biologic, progresele dezvoltării raselor Urantiei se apropiau de apogeul lor. Administratorii provizorii melchizedeki au împărtăşit această opinie, şi au acceptat de bună voie să se alăture Purtătorilor Vieţii, pentru a cere Preaînalţilor Edentiei să examineze

Urantia pentru a autoriza trimiterea elevatorilor biologici, un Fiu şi o Fiică Materiali.

73:0.2 (821.2) Această cerere a fost adresată Preaînalţilor Edentiei, deoarece ei exercitaseră o jurisdicţie directă asupra numeroaselor probleme ale Urantiei de la căderea lui Caligastia şi de la carenţa temporară de autoritate de pe Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, supraveghetor suveran al seriilor lumilor decimale sau experimentale, a venit să inspecteze planeta. După examinarea progresului rasial, el a recomandat pe bună dreptate ca Fiii Materiali să fie acordaţi Urantiei. La ceva mai puţin de o sută de ani după inspecţia sa, Adam şi Eva, un Fiu şi o Fiică Materiali ai sistemului local au sosit şi au început dificila lor misiune. Trebuia să se încerce descâlcirea problemelor încurcate ale unei planete întârziate de rebeliune şi pedepsită prin izolare spirituală.

1. Nodiţii şi Amadoniţii

73:1.1 (821.4) Pe o planetă normală, sosirea Fiului Material anunţă în general apropierea unei mari epoci de invenţii, de progrese materiale şi de iluminare intelectuală. Era postadamică este o mare epocă ştiinţifică pe cea mai mare parte a lumilor, însă nu tot aşa a fost pe Urantia. Cu toate că planeta a fost populată de rase apte din punct de vedere fizic, triburile rămăseseră în adâncurile sălbăticiei şi ale stagnării morale.

73:1.2 (821.5) La zece mii de ani după rebeliune, practic toate câştigurile administrării Prinţului fuseseră anulate; rasele lumii nu ar

fi fost într-o situaţie cu mult mai bună dacă acest Fiu rătăcit nu ar fi venit niciodată pe Urantia. Tradiţiile din Dalamatia şi cultura Prinţului Planetar nu se păstraseră decât la nodiţi şi amadoniţi.

73:1.3 (821.6) *Nodiţii* erau descendenţii membrilor rebeli ai statului major al Prinţului şi îşi trăgeau numele de la primul lor conducător, Nod, care prezidase odinioară comisia industriei şi comerţului în Dalamatia. *Amadoniţii* erau descendenţii andoniţilor care au ales să rămână loiali, alături Van şi Amadon. „Amadonit" este mai mult o denumire culturală şi religioasă decât un nume rasial; din punct de vedere rasial, amadoniţii erau în esenţă *andoniţi.* „Nodit" este un nume atât cultural, cât şi rasial, căci nodiţii înşişi constituiau a opta rasă a Urantiei.

73:1.4 (822.1) Între nodiţi şi amadoniţi existau o ostilitate tradiţională. Această lipsă de prietenie revenea constant la suprafaţă de fiecare dacă când descendenţii celor două grupuri încercau să se angajeze în executarea unui proiect comun. Chiar şi mai târziu, în treburile Edenului, le-a fost extrem de dificil să lucreze împreună în pace.

73:1.5 (822.2) Puţin după distrugerea Dalamatiei, partizanii lui Nod s-au împărţit în trei grupe. Grupul central a rămas în vecinătatea imediată a căminului lor originar, aproape de fundul Golfului Persic. Grupul oriental a migrat către platourile înalte ale Elamului, până în estul văii Eufratului. Grupul occidental a rămas pe ţărmul mediteranean nord-estic al Siriei, în teritoriul adiacent.

73:1.6 (822.3) Aceşti nodiţi se căsătoriseră adesea cu rasele sangice şi lăsaseră nişte urmaşi capabili. Nişte descendenţi ai rebelilor dalamatieni s-au alăturat ulterior lui Van şi partizanilor săi loiali, în

ţinuturile situate în nordul Mesopotamiei. Acolo, în vecinătatea lacului Van şi în regiunea de la sudul Mării Caspice, nodiţii s-au amestecat cu amadoniţii, şi s-au numărat printre „oamenii puternici de odinioară”.

73:1.7 (822.4) Înainte de sosirea lui Adam şi a Evei, aceste grupuri - nodiţii şi amadoniţii - erau rasele cele mai evoluate şi mai cultivate de pe pământ.

2. Planificarea grădinii

73:2.1 (822.5) Cu aproape o sută de ani înainte de inspecţia lui Tabamatia, Van şi asociaţii săi, operând din cartierul lor general de etică şi de cultură mondială situat pe pământurile înalte, predicaseră venirea unui Fiu promis al lui Dumnezeu, un înnobilator rasial, un învăţător al adevărului şi un succesor demn de încrederea al trădătorului Caligastia. Majoritatea locuitorilor lumii din zilele acelea arătau prea puţin interes, dacă nu chiar deloc, pentru aceste preziceri, însă cei care se găseau în contact imediat cu Van şi Amadon au abordat această învăţătură cu seriozitate, şi au început să facă planuri pentru a-i putea primi efectiv pe Fiii promisiunii.

73:2.2 (822.6) Van a istorisit celor mai apropiaţi dintre colaboratorii săi povestea Fiilor Materiali de pe Jerusem, spunând ceea ce ştiuse despre ei înainte de a veni pe Urantia. El ştia că Fiii Adamici trăiau întotdeauna în lăcaşuri simple, dar fermecătoare, înconjurate de grădini. Cu optzeci şi trei de ani înainte de sosirea lui Adam şi a Evei, el a propus celor din preajma sa să se consacre proclamării venirii

Fiilor Materiali, şi să pregătească un cămin grădină pentru primirea lor.

73:2.3 (822.7) Din cartierul lor general din ţinuturile înalte, şi din şaizeci şi unu de lăcaşuri foarte risipite, Van şi Amadon au recrutat un corp de peste trei mii de muncitori entuziaşti şi binevoitori. Ei s-au reunit într-o adunare solemnă, în care s-au dedicat misiunii de pregătire a sosirii Fiului promis - sau cel puţin aşteptat.

73:2.4 (822.8) Van i-a împărţit pe voluntarii săi într-o sută de companii, cu câte un căpitan pentru fiecare, şi un asociat care servea în statul său major personal ca ofiţer de legătură. El l-a ţinut pe Amadon ca asociat personal. Aceste comisii au început toate cu seriozitate lucrările lor preliminare, iar comisia răspunzătoare de amplasarea Grădinii a început să cutreiere pământul în căutarea locului ideal.

73:2.5 (822.9) Deşi Caligastia şi Daligastia au fost privaţi de o mare parte a puterii lor de a face rău, ei au făcut tot ceea ce le-a stat în putinţă pentru a zădărnici şi stânjeni munca de pregătire a Grădinii. Însă uneltirile lor răutăcioase au fost în mare parte contrabalansate de activităţile loiale a aproape două mii de medieni, care au trudit neobosit la avansarea lucrării.

3. Amplasarea grădinii

73:3.1 (823.1) Comitetul de amplasare a lipsit timp de trei ani. Acesta a făcut un raport favorabil referitor la trei posibile amplasamente: primul era o insulă a Golfului Persic; al doilea era un

amplasament fluvial care a servit mai târziu drept a doua Grădină; al treilea era o peninsulă lungă şi îngustă, aproape o insulă, care se găsea în vestul coastei orientale a Mediteranei.

73:3.2 (823.2) Aproape în unanimitate comitetul prefera cea de-a treia soluţie. A fost ales acest loc, şi doi ani au fost ocupaţi cu transferarea cartierului general de cultură al lumii, inclusiv a arborelui vieţii, pe această peninsulă mediteraneană. Cu excepţia unui singur grup, toţi locuitorii peninsulei au evacuat liniştiţi locurile atunci când a sosit Van şi suita sa.

73:3.3 (823.3) Această peninsulă mediteraneană avea un climat sănătos şi o temperatură constantă. Stabilitatea vremii se datora munţilor înconjurători, precum şi faptului că acest teritoriu era practic o insulă într-o mare interioară. Peste înaltele pământuri învecinate cădeau ploi abundente, însă rareori ploua cât trebuie în Eden. Însă, în fiecare noapte, dintr-o reţea foarte dezvoltată de canale de irigaţii, „se ridica o ceaţă" pentru a împrospăta vegetaţia Grădinii.

73:3.4 (823.4) Malul peninsulei era foarte ridicat, iar puntea care îl lega de continent nu era mai lată de patruzeci şi trei de kilometri în punctul ei cel mai strâmt. Marele fluviu care scălda Grădina cobora din înaltele pământuri ale peninsulei, curgând către est până pe continent, prin istmul peninsulei, şi de acolo traversa pământurile joase ale Mesopotamiei, până la marea situată dincolo. El era în legătură cu patru afluenţi care îşi aveau izvorul în dealurile de pe coasta peninsulei edenice; erau cele „patru capete" ale fluviului care „ieşea din Eden" şi care au fost confundate mai târziu cu afluenţii fluviilor care înconjurau a doua Grădină.

73:3.5 (823.5) Pietrele preţioase şi metalele se găseau din abundenţă în munţii din jurul Grădinii, însă nu li s-a acordat decât foarte puţină atenţie. Ideea dominantă era de a glorifica horticultura şi de a exalta agricultura.

73:3.6 (823.6) Locul ales pentru Grădină era, probabil, cel mai frumos loc de felul acesta din toată lumea, iar climatul era la vremea aceea ideal. Nicăieri altundeva nu mai exista o aşezare care să se poată dovedi atât de perfectă pentru a se transforma într-un asemenea de Paradis de expresie botanică. Elita civilizaţiei Urantiei se reunea în acest loc de întâmpinare. În exterior şi dincolo, lumea trăia în tenebre, în ignoranţă şi în sălbăticie. Edenul era unicul punct luminos al Urantiei; prin natura lui, el era un vis de frumuseţe şi a devenit în curând un poem în care gloria peisajelor era distinsă şi aproape perfectă.

4. Întemeierea grădinii

73:4.1 (823.7) Când Fiii Materiali, elevatorii biologici, îşi încep şederea pe o lume evolutivă, lăcaşul lor este adesea numit Grădina Edenului, deoarece ea este caracterizată de frumuseţea florală şi de splendoarea botanică a Edentiei, capitala constelaţiei. Van cunoştea bine aceste obiceiuri, aşa că a vegheat ca întreaga peninsulă să fie dedicată Grădinii. Fuseseră proiectate locuri de păşunat şi de creştere a animalelor domestice pentru pământurile adiacente zonei continentale. Din regnul animal nu aveau să se găsească în parc decât păsări, precum şi felurite specii de animale domestice. Van decretase

că Edenul urma să fie o grădină, şi numai o grădină. Niciodată nu s-a omorât vreun animal în incinta ei. Toată carnea mâncată de lucrătorii Grădinii, timp de ani de zile cât a durat construirea ei, provenea din turmele ţinute sub supraveghere pe continent.

73:4.2 (824.1) Primul scop a fost acela de a construi un zid de cărămidă de-a curmezişul istmului peninsulei. Odată terminat, s-a putut începe adevărata muncă de înfrumuseţare a peisajului şi de construire nestingherită a locuinţelor .

73:4.3 (824.2) O grădină zoologică a fost creată construind un zid mai mic dincolo de zidul principal. Spaţiul intermediar, ocupat de tot felul de animale sălbatice, servea drept apărare suplimentară contra atacurilor ostile. Această menajerie a fost organizată în douăsprezece mari diviziuni, cu căi încadrate de ziduri separând grupurile şi conducând la cele douăsprezece porţi ale grădinii. Fluviul şi păşunile adiacente ocupau zona centrală. Pentru pregătirea Grădinii s-au folosit doar voluntari; salariaţi nu au participat niciodată. Ei cultivau Grădina şi îşi îngrijeau turmele pentru a avea din ce trăi. Primeau, de asemenea, contribuţii în hrană din partea credincioşilor din vecinătate. Şi această mare întreprindere a fost dusă la bun sfârşit în ciuda dificultăţilor care au însoţit statutul confuz al lumii, pe parcursul acestor timpuri tulburi.

73:4.4 (824.3) Neştiind cu ce întârziere pot veni Fiul şi Fiica aşteptaţi, s-a produs o mare dezamăgire când Van a sugerat că ar trebui, de asemenea, ca tinerele generaţii să se pregătească să continue planul lor în cazul în care sosirea lui Adam şi Eva ar fi întârziată.

73:4.5 (824.4) Această sugestie părea ca o recunoaştere a lipsei de credinţă din partea lui Van, şi a provocat o mare tulburare însoţită de numeroase retrageri. Însă Van a stăruit în planul său de pregătire şi a ocupat locurile lăsate goale de cei care au plecat cu voluntari mai tineri.

5. Căminul grădinii

73:5.1 (824.5) În centrul peninsulei edenice, se găsea încântătorul templu de piatră al Tatălui Universal, sanctuarul sacru al Grădinii. Cartierul general administrativ a fost stabilit în nord, iar casele lucrătorilor şi ale familiilor lor au fost construite în sud. În vest s-au rezervat terenurile necesare şcolilor, care erau propuse spre construire pentru sistemul educativ al Fiului aşteptat, în timp ce „în estul Edenului" s-au construit domiciliile destinate Fiului promis şi urmaşilor săi în linie directă. Planurile arhitecturale ale Edenului prevedeau locuinţe şi pământuri din abundenţă pentru un milion de fiinţe umane.

73:5.2 (824.6) În momentul sosirii lui Adam, Grădina nu era decât pe un sfert terminată, însă existau deja mii de kilometrii de canale de irigaţii şi peste douăzeci de mii de kilometri de drumuri şi cărări pietruite. Ceva mai mult de cinci mii de clădiri din cărămidă se înălţau în diverse sectoare, iar arborii şi plantele erau aproape fără de număr. Şapte era numărul maxim de case ce puteau constitui o grupare în parc. Cu toate că structurile grădinii erau simple, ele erau

foarte artistice. Căile şi drumurile erau bine construite, iar peisagistica era distinsă.

73:5.3 (824.7) Dispozitivele sanitare ale Grădinii erau mult avansate faţă de tot ceea ce se încercase până atunci pe Urantia. Apa potabilă a Edenului era menţinută curată prin stricta observare a regulilor de igienă destinate să îi păstreze puritatea. În aceste epoci primitive, neglijarea acestor reguli stârnea multă nelinişte, însă Van a insuflat puţin câte puţin asociaţilor săi importanţa faptului că nu trebuie să fie lăsat să cadă nimic în rezervoarele de apă ale Grădinii.

73:5.4 (825.1) Mai târziu a fost stabilită şi o reţea de canale de scurgere însă, până atunci, edeniţii au practicat îngroparea scrupuloasă a tuturor deşeurilor sau a materiilor în descompunere. Inspectorii lui Amadon îşi făceau rondul în fiecare zi, căutând orice posibilă cauză de boală. Urantienii nu căpătaseră încă conştiinţa importanţei luptei preventive contra bolilor umane înainte de sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi începutul secolului al douăzecilea al erei creştine. Înainte de destrămarea regimului adamic, se construise din cărămizi un sistem acoperit de canale care treceau pe sub zidurile Grădinii şi se vărsau în râul Edenului, la peste un kilometru în aval de zidul exterior.

73:5.5 (825.2) În epoca sosirii lui Adam, în Eden creşteau specimene ale celor mai multe plante din această regiune a lumii. Se aduseseră deja Importante ameliorări fructelor, cerealelor şi nucilor. Aici au fost cultivate pentru prima dată multe legume şi cereale moderne , însă zeci de varietăţi de plante nutritive au dispărut ulterior de pe faţa lumii.

73:5.6 (825.3) Aproximativ cinci la sută din Grădină era folosită pentru cultura artificială intensivă, cincisprezece la sută nefiind decât parţial exploatat, restul suprafeţei fiind lăsat mai mult sau mai puţin în stare naturală, aşteptând sosirea lui Adam, fiind totuşi de dorit să se desăvârşească parcul în acord cu ideilor sale.

73:5.7 (825.4) Şi aşa a fost Grădina Edenului pregătită pentru primirea Adamului făgăduit, şi a sale, iar această grădină ar fi făcut onoare unei lumi în evoluţie, aflată sub o administraţie devenită perfectă şi sub un control normal. Adam şi Eva au fost foarte mulţumiţi de planul general al Edenului, deşi au adus şi ei numeroase schimbări amenajării locuinţei lor personale.

73:5.8 (825.5) Cu toate că munca de înfrumuseţare era departe de a fi în întregime terminată în momentul sosirii lui Adam, locul era deja o bijuterie de splendoare botanică. Pe la începuturile şederii lui în Eden, întreaga grădină a luat o nouă formă şi a căpătat noi proporţii de frumuseţe şi de grandoare. Nici înainte, nici după această epocă, Urantia nu a adăpostit o expoziţie de horticultură şi agricultură atât de superbă şi atât de completă.

6. Arborele vieţii

73:6.1 (825.6) În centrul templului Grădinii, Van a plantat arborele vieţii, pe care îl păzise atâta vreme, ale căror frunze erau pentru „vindecarea naţiunilor" şi ale cărui fructe îl susţinuseră atât de mult timp pe pământ. Van ştia bine că Adam şi Eva depindeau, de

asemenea, de acest dar al Edentiei pentru a se menţine în viaţă odată ce se vor fi materializat pe Urantia.

73:6.2 (825.7) Pe capitalele sistemelor, Fiii Materiali nu au nevoie de arborele vieţii pentru a subzista. Numai în repersonalizarea lor planetară ajung ei să depindă de acest auxiliar pentru nemurirea lor fizică.

73:6.3 (825.8) Este posibil ca „arborele cunoaşterii binelui şi răului" să fie o figură de stil, o denumire simbolică acoperind o multitudine de experienţe umane, însă „arborele vieţii" nu era un mit; el era real, şi a fost mult timp prezent pe Urantia. Când Preaînalţii Edentiei au aprobat numirea lui Caligastia ca Prinţ Planetar al Urantiei şi a celor o sută de cetăţeni ai Jerusemului pentru statul lui major administrativ, ei au trimis pe planetă prin Melchizedeki şi un arbust de pe Edentia, care a crescut şi a devenit arborele vieţii de pe Urantia. Această formă de viaţă neinteligentă este proprie sferelor sediu ale constelaţiilor. Ea se găseşte, de asemenea, pe lumile sediu ale universurilor locale şi ale suprauniversului, precum şi pe sferele Havonei, dar nu şi în capitalele sistemice.

73:6.4 (826.1) Această supraplantă înmagazina anumite energii ale spaţiului, antidoturi la elementele producând senescenţa în existenţa animală. Fructul copacului vieţii acţiona ca o baterie de acumulatori suprachimici, eliberând în mod misterios, atunci când era mâncat, forţa de prelungire a vieţii a universului. Această formă de susţinere le era complet inutilă muritorilor evolutivi ai Urantiei, însă le era deosebit de folositoare celor o sută de membri materializaţi ai statului major ai lui Caligastia şi celor o sută de andoniţi modificaţi care aduseseră o contribuţie plasmelor vitale ale statului major al Prinţului

şi care, în schimb, primiseră cu titlu de proprietate deplină complementul vieţii care le dădea posibilitatea de a utiliza fructul arborelui vieţii pentru a prelungi la nesfârşit existenţa lor, care fără acesta ar fi fost o existenţă de muritori.

73:6.5 (826.2) Pe durata domniei Prinţului, arborele plantat pe pământ creştea în curtea circulară centrală a templului Tatălui. Când a izbucnit rebeliunea, Van şi asociaţii săi l-au făcut să crească din nou, folosind miezul lui, în tabăra lor temporară. Acest arbust al Edentiei a fost apoi dus cu ei odată cu retragerea lor din ţinuturile înaltele, unde a fost folosit de Van şi de Amadon timp de peste o sută cincizeci de mii de ani.

73:6.6 (826.3) Când Van şi asociaţii săi au pregătit Grădina pentru Adam şi Eva, ei au transportat arborele Edentiei în Grădina Edenului, unde a crescut, din nou, în curtea circulară centrală a unui templu al Tatălui. Adam şi Eva luau periodic o masă din fructele sale pentru a întreţine forma lor duală de viaţă fizică.

73:6.7 (826.4) Când planurile Fiului Material au fost abătute de la calea dreaptă, Adam şi familia sa nu au primit permisiunea de a lua cu ei miezul arborelui din Grădină. Când nodiţii au invadat Edenul li s-a spus că vor deveni ca „zeii dacă vor mânca din fructul arborelui”. Spre surpriza lor, ei l-au găsit nepăzit. Ei au mâncat din plin din fructul lui timp de ani de zile, însă lucrul acesta nu a produs asupra lor nici un efect. Ei erau toţi muritori materiali ai tărâmului, lipsiţi de factorul care acţionează ca un complement al fructului arborelui. Inaptitudinea lor de a beneficia de arborele vieţii i-a înfuriat şi, cu prilejul unuia din războaiele lor interne, au distrus templul şi arborele

dându-le foc. Doar zidul de piatră a mai rămas, până la scufundarea ulterioară a Grădinii în apă. Acela a fost al doilea templu al Tatălui care a fost ruinat.

73:6.8 (826.5) A trebuit apoi ca orice trup de carne de pe Urantia să urmeze cursul natural al vieţii şi al morţii. Adam şi Eva, copiii lor, copiii copiiilor lor şi asociaţii lor au pierit de-a lungul timpului, devenind astfel supuşi planului de ascensiune al universului local, în care reînvierea pe lumile palat urmează după moartea fizică.

7. Soarta Edenului

73:7.1 (826.6) După plecarea lui Adam, prima Grădină a fost ocupată, în diferite moduri de nodiţi, de cutiţi şi de suntiţi. Ea a devenit mai târziu spaţiul de locuit al nodiţilor din nord, care se opuneau cooperării cu adamiţii. Timp de aproape patru mii de ani, peninsula a fost invadată de aceşti nodiţi inferiori, când fundul oriental al mării Mediterane s-a scufundat, atrăgând sub ape întreaga peninsulă Edenică. Evenimentul a avut loc în conexiune cu o violentă activitate a vulcanilor din vecinătate şi cu inundarea istmului care lega Sicilia de Africa. Concomitent cu această vastă scufundare, coasta orientală a Mediteranei a fost considerabil ridicată. Acesta a fost sfârşitul celei mai frumoase creaţii naturale pe care a adăpostit-o Urantia vreodată. Scufundarea nu a fost bruscă; s-au scurs mai multe sute de ani până ce au ajuns cu totul sub ape întreaga peninsulă.

73:7.2 (827.1) Noi nu putem considera nicidecum această dispariţie a Grădinii ca fiind rezultatul neîndeplinirii planurilor divine sau al

greşelilor lui Adam şi Eva. Noi credem că scufundarea Grădinii nu a fost nimic altceva decât un eveniment natural, însă ni se pare că data scufundării Grădinii a fost fixată pentru a coincide aproape cu exactitate cu data la care rezervele rasei violete au fost suficiente pentru a se angaja în lucrarea de reabilitare a popoarelor lumii.

73:7.3 (827.2) Melchizedekii îl sfătuiseră pe Adam să nu inaugureze programul de înnobilare şi de amalgamare al raselor înainte ca propria sa familie să numere o jumătate de milion de membri. Grădina nu a fost niciodată destinată să fie căminul permanent al adamiţilor. Aceştia trebuiau să fie emisarii unei noi vieţi pentru întreaga lume şi să se mobilizeze pentru o dedicare dezinteresată raselor pământului aflate la nevoie.

73:7.4 (827.3) Instrucţiunile date lui Adam de către Melchizedeki implicau necesitatea stabilirii unor cartiere generale rasiale, continentale şi divizionare, dirijate de fiii şi fiicele lor imediaţi în timp ce el şi Eva îşi vor împărţi timpul între aceste diverse capitale mondiale în calitate de consilieri şi coordonatori ai serviciului mondial de înnobilare biologică, de progres intelectual şi de reabilitare morală.

73:7.5 (827.4) [Prezentat de Solonia, „vocea serafică din Grădină”.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 73 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 75 >>

Capitolul 74

Adam şi Eva

74:0.1 (828.1) ADAM ŞI EVA au sosit pe Urantia cu 37.848 de ani înainte de anul 1934 al erei creştine, chiar la jumătatea anotimpului, în vremea când Grădina era la apogeul înfloririi ei. Drept în miezul zilei, şi fără a fi fost anunţate, cele două convoaie serafice, însoţite de personalul Ierusemului însărcinat cu transportarea de elevatori biologici pe Urantia, au aterizat încet pe suprafaţa planetei în rotaţie, în apropierea templului Tatălui Universal. Toată munca de rematerializare a corpului lui Adam şi celui al Evei, s-a executat în incinta acestui sanctuar nou creat. De la ora sosirii lor, au trecut zece zile până să fie re-creaţi în forma umană duală pentru a fi prezentaţi lumii ca reprezentând pe noii ei cârmuitori. Ei şi-au recăpătat cunoştinţa simultan. Fiicele şi Fiii Materiali slujesc întotdeauna

împreună. Oriunde şi oricând, esenţa misiunii lor este de a nu se despărţi niciodată. Ei sunt meniţi să lucreze în cuplu, şi rareori se întâmplă ca ei să îşi îndeplinească funcţiile separat.

1. Adam şi Eva pe Jerusem

74:1.1 (828.2) Adamii şi Evele planetari de pe Urantia erau membrii celui mai vechi corp al Fiilor Materiali de pe Jerusem, unde sunt înscrişi împreună sub numărul 14.311. Ei aparţineau celei de-a treia serii fizice, şi aveau o înălţime cu puţin peste doi metri şi cincizeci.

74:1.2 (828.3) În momentul când Adam a fost ales ca să vină pe Urantia, el era angajat împreună cu tovarăşa lui în laboratoarele de testări şi probe fizice ale Jerusemului. Vreme de peste cincisprezece mii de ani, ei conduseseră departamentul de energie experimentală aplicată în modificarea formelor vii. Cu mult înainte de asta, ei fuseseră instructori în şcolile de cetăţenie pentru noii veniţi pe Jerusem. Toate astea trebuie avute în vedere în legătură cu istoria purtării lor ulterioare pe Urantia.

74:1.3 (828.4) Când a fost emisă proclamaţia care chema voluntari pentru misiunea aventurii adamice pe Urantia, toţi Fiii şi Fiicele corpului senior de Fii Materiali s-au prezentat în postura de candidaţi. Examinatorii melchizedeki, cu aprobarea lui Lanaforge şi a celor Preaînalţi din Edentia, i-au ales în final pa Adam şi pe Eva, care au venit după aceea să îndeplinească funcţia de elevatori biologici pe Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam şi Eva au rămas loiali lui Mihail pe toată durata rebeliunii lui Lucifer; cu toate acestea, cuplul a fost chemat înaintea Suveranului Sistemului şi a întregului său cabinet pentru a fi supus unei examinări şi a primi instrucţiuni. Detaliile problemelor de pe Urantia le-au fost prezentate pe îndelete; ei au fost instruiţi în amănunt cu privire la planurile de urmat în acceptarea răspunderilor cârmuirii unei lumi atât de sfâşiate de lupte. Ei au fost puşi să presteze împreună jurământ de credinţă faţă de Preaînalţii Edentiei şi faţă de Mihail din Salvington. Ei au primit cuvenitul sfat de a se vedea ca pe nişte supuşi ai corpurilor urantiene de administratori provizorii melchizedeki, până la data când corpul guvernamental va fi în măsură să renunţe la conducerea lumii pe care a avut-o în sarcină.

74:1.5 (829.1) Acest cuplu din Ierusem a lăsat în urma lui, în capitala Sataniei şi în alte părţi, o sută de descendenţi - cincizeci de fii şi cincizeci de fiice - creaturi magnifice care scăpaseră de căderile progresului, şi care erau toate angajare ca fideli servitori de încredere ai universului în perioada în care au plecat părinţii lor pe Urantia. Ei erau cu toţii prezenţi în frumosul templu al Fiilor Materiali pentru a asista la serbarea de bun rămas asociată cu ultimele ceremonii ale acceptării consacrării. Copiii i-au însoţit pe părinţii lor la sediul de dematerializare al ordinului lor, şi au fost ultimii care şi-au luat rămas bun şi le-au urat o reuşită deplină în vreme ce aceştia se cufundau în somnul pierderii cunoştinţei al personalităţii, prealabil pregătirii pentru transportul serafic. Copiii au petrecut o bucată de vreme împreună la acea întrunire a familiei, bucurându-se că părinţii lor urmau curând să devină conducătorii vizibili, în realitate singurii cârmuitori ai planetei 606 a sistemului Sataniei.

74:1.6 (829.2) Aşa au părăsit Adam şi Eva Jerusemul, în mijlocul aclamaţiilor şi al urărilor de bine din partea cetăţenilor lui. Ei s-au dus să preia noile lor responsabilităţi dotaţi cum se cuvine şi pe deplin instruiţi cu privire la toate îndatoririle şi la toate pericolele de întâmpinat pe Urantia.

2. Sosirea lui Adam şi a Evei

74:2.1 (829.3) Adam şi Eva au adormit pe Jerusem şi, când s-au trezit pe Urantia, în templul Tatălui, în prezenţa marii mulţimi adunate pentru întâmpinarea lor, s-au pomenit faţă în faţă cu două fiinţe de care auziseră vorbindu-se foarte mult, Van şi loialul său tovarăş, Amadon. Aceşti doi eroi ai secesiunii lui Caligastia au fost primii care le-au urat bun venit în noul lor cămin grădină.

74:2.2 (829.4) Limba Edenului era un dialect andonic, la fel ca cel vorbit de Amadon. Van şi Amadon perfecţionaseră mult această limbă, creând un nou alfabet de douăzeci şi patru de litere; sperau să o vadă devenind limba Urantiei, în măsura în care cultura edenică s-ar fi răspândit în lume. Adam şi Eva stăpâneau pe deplin acest dialect uman dinainte de a fi plecat din Jerusem, astfel încât acest fiu andonit l-a auzit pe conducătorul superior al lumii sale adresându-i-se în propria sa limbă.

74:2.3 (829.5) În ziua aceea, a fost mult freamăt şi mare bucurie în toată Grădina Edenului, în timp ce mesagerii se grăbeau la locul de întâlnire al porumbeilor voiajori adunaţi din apropiere şi din depărtări, şi strigau: „Daţi drumul păsărilor; lăsaţi-le să ducă vestea că Fiul

făgăduit a venit.” An de an, sute de colonii de credincioşi, au menţinut constant numărul dorit de porumbei crescuţi pe lângă casele lor anume pentru o asemenea ocazie.

74:2.4 (829.6) Pe măsură ce vestea sosirii lui Adam s-a răspândit până departe, mii de membri din triburile învecinate au acceptat învăţăturile lui Van şi Amadon, iar vreme de mai multe luni de zile pelerinii au continuat să vină în Eden pentru a-i saluta pe Adam şi pe Eva şi pentru a aduce omagii Tatălui lor nevăzut.

74:2.5 (829.7) Curând după trezirea lor, Adam şi Eva au fost escortaţi la locul de primire oficial aflat pe un deal mare situat la nord de templu. Această colină naturală a fost mărită şi amenajată pentru instalarea noilor conducători ai lumii. Aici, la amiază, comitetul de primire al Urantiei le-a urat bun-venit acestui Fiu şi acestei Fiice ai sistemului Sataniei. Amadon era preşedintele acestui comitet, care era compus din doisprezece membri, cuprinzând: un reprezentant al fiecăreia din cele şase rase sangice; şeful în exerciţiu al mediatorilor; Annan, o fiică loială purtătoare de cuvânt din partea nodiţilor; Noe, fiul arhitectului constructor al Grădinii şi înfăptuitor al planurilor tatălui său; şi cei doi Purtători ai Vieţii stabiliţi pe Urantia.

74:2.6 (830.1) Actul următor a fost încredinţarea sarcinii de supraveghere a planetei lui Adam şi Evei de către seniorul melchizedek, şeful consiliului administratorilor provizorii de pe Urantia. Fiul şi Fiica Materiali au depus un jurământ de credinţă faţă de Preaînalţii Norlatiadekului şi faţă de Mihail al Nebadonului. Ei au fost proclamaţi suveranii Urantiei de către Van, care a predat astfel autoritatea nominală pe care o deţinuse timp de peste o sută cincizeci

de mii de ani, în virtutea unei decizii a administratorilor provizorii melchizedeki.

74:2.7 (830.2) Adam şi Eva au fost îmbrăcaţi cu robe regale cu această ocazie, momentul instalării lor oficiale la stăpânirea ai lumii. Nu toate meşteşugurile Dalamatiei au fost pierdute pe planetă; ţesutul era încă practicat pe vremea Edenului.

74:2.8 (830.3) S-a auzit apoi proclamaţia arhanghelilor, iar vocea transmisă a lui Gabriel a decretat al doilea apel nominal al judecăţii pentru Urantia şi deşteptarea supravieţuitorilor adormiţi din cea de-a doua perioadă de acordare a graţiei şi a milei pe planeta 606 a Sataniei. Dominaţia Prinţului a trecut; perioada lui Adam, a treia epocă planetară, se deschide în mijlocul unor scene de o măreţie simplă; iar noii stăpâni ai Urantiei îşi inaugurează domnia în condiţii aparent favorabile, în pofida confuziei generale provocate de absenţa cooperării predecesorilor lor în autoritate pe planetă.

3. Adam şi Eva fac cunoştinţă cu planeta

74:3.1 (830.4) Acum, după instalarea lor oficială, Adam şi Eva au devenit dureros de conştienţi de izolarea lor planetară. Tăcute erau transmisiunile familiare; şi absente erau toate circuitele de comunicare extraplanetară. Tovarăşii lor din Jerusem se duseseră pe planete unde totul se petrecea normal, cu un Prinţ Planetar bine stabilit şi cu un stat major experimentat, gata să-i primească şi să coopereze cu ei în cursul experienţelor lor iniţiale pe aceste lumi.

Însă, pe Urantia, rebeliunea a schimbat totul. Aici, Prinţul Planetar era foarte des prezent şi, cu toate că era privat de cea mai mare parte din puterea lui de a face rău, el era încă capabil de a face dificilă, şi într-o oarecare măsură riscantă, sarcina lui Adam şi a Evei. În acea noapte, pe când se plimbau prin Grădină, sub clar de lună plină, discutând planurile zilei următoare, Fiul şi Fiica Jerusemului erau îngânduraţi şi deziluzionaţi.

74:3.2 (830.5) Aşa s-a încheiat prima zi a lui Adam şi a Evei pe Urantia, planeta izolată şi tulburată din cauza trădării lui Caligastia. Ei s-au plimbat şi au vorbit până noaptea târziu, prima lor noapte pe pământ - şi s-au simţit foarte singuri.

74:3.3 (830.6) A doua zi a lui Adam pe pământ s-a petrecut în şedinţă cu administratorii provizorii planetari şi cu consiliul consultativ. De la melchizedeki şi de la asociaţii lor, Adam şi Eva au aflat mai multe detalii despre rebeliunea lui Caligastia şi despre efectul acelei răscoale asupra progresului lumii. În ansamblu, această lungă relatare a proastei administrări a treburilor planetei este o istorie descurajantă. Ei au aflat toate faptele privitoare la năruirea totală a planului lui Caligastia de accelerare a procesului evoluţiei sociale. Ei au ajuns, de asemenea, la o înţelegere clară şi deplină a nebuniei încercării de a se ajunge la o civilizaţie planetară avansată fără a se ţine seama de planul divin de înaintare. Şi astfel s-a terminat o zi tristă, dar foarte instructivă - cea de-a doua zi a lor pe Urantia.

74:3.4 (831.1) A treia zi a fost consacrată unei cercetări a Grădinii. Instalaţi pe marile păsări transportoare - fandorii - Adam şi Eva au contemplat de la înălţime vastele întinderi ale Grădinii în timp ce erau

purtaţi prin aer pe deasupra celui mai frumos loc de pe pământ. Această zi de vizită s-a sfârşit cu un mare banchet ţinut în cinstea tuturor celor care munciseră la crearea acestei grădini de o frumuseţe şi de o splendoare edenică. Din nou, până târziu în noaptea celei de-a treia zi a lor, Fiul şi tovarăşa lui s-au plimbat prin Grădină şi au vorbit despre amploarea problemelor lor.

74:3.5 (831.2) În cea de-a patra zi, Adam şi Eva au ţinut un discurs în faţa adunării Grădinii. De la înălţimea dealului inaugural, ei le-au vorbit oamenilor despre planurile lor de reabilitare a lumii şi au pus accentul pe metodele prin care vor căuta să reînalţe cultura socială a Urantiei de la nivelele inferioare la care căzuse ca urmare a păcatului şi a rebeliunii. Aceasta a fost o zi mare; ea s-a încheiat cu un banchet pentru consiliul bărbaţilor şi al femeilor care fuseseră selectaţi pentru a primi sarcini în noua administrare a treburilor lumii. Luaţi seama! În acest grup se găseau şi femei şi bărbaţi, şi aceasta a fost prima dată când un astfel de eveniment s-a petrecut pe pământ de la epoca lui Dalamatiei încoace. A fost o schimbare uimitoare, aceea de a o vedea pe Eva, o femeie, împărtăşind, cu un bărbat, onorurile şi responsabilităţile treburilor lumii. Şi astfel s-a încheiat cea de-a patra lor zi pe pământ.

74:3.6 (831.3) Ce-a de-a cincia zi a fost ocupată cu organizarea guvernului temporar, administraţia care urma să funcţioneze până când administratorii provizorii melchizedeki vor fi părăsit Urantia.

74:3.7 (831.4) Ziua a şasea a fost consacrată inspectării numeroaselor tipuri de oameni şi de animale. De-a lungul zidurilor estice din Eden, Adam şi Eva au fost escortaţi toată ziua, observând

viaţa animală a planetei şi ajungând la o mai bună înţelegere a ceea ce trebuie făcut pentru stabilirea ordinii în confuzia unei lumi populate de o asemenea varietate de creaturi vii.

74:3.8 (831.5) Persoanele care l-au însoţit pe Adam în această deplasare au fost foarte surprinse să constate cât de deplin a înţeles Adam natura şi funcţia miilor de animale care i-au fost arătate. Era de ajuns să arunce o singură privire asupra vreunui animal, că şi indica natura şi comportamentul lui. Adam putea, la prima vedere, să dea tuturor creaturilor materiale pe care le vedea numele descriptiv al originii, al naturii şi al funcţiunii lor. Aceia care l-au condus în turul lui de inspecţie nu ştiau că noul conducător al lumii era unul din anatomiştii cei mai experţi din toată Satania, iar Eva era şi ea la fel de pricepută. Adam i-a uimit pe asociaţii lui prin descrierea unei mulţimi de creaturi vii prea mici pentru a fi văzute de ochiul omenesc.

74:3.9 (831.6) Când s-a scurs cea de-a şasea zi a şederii lor pe pământ, Adam şi Eva s-au odihnit pentru prima dată în noul lor cămin „de la estul Edenului”. Primele şase zile ale aventurii pe Urantia fuseseră foarte ocupate, ei aşteptând cu mare plăcere o zi de eliberare de toate activităţile.

74:3.10 (831.7) Dar circumstanţele au dictat altfel. Experienţa zilei care tocmai trecuse, în care Adam discutase atât de inteligent şi de exhaustiv viaţa animală a Urantiei, combinată cu magistralul său discurs inaugural şi cu manierele lui fermecătoare, câştigaseră inima şi captivaseră gândirea locuitorilor Grădinii, astfel încât ei nu numai că erau dispuşi din toată inima să îi accepte drept conducători pe Fiul si pe Fiica nou sosiţi din Jerusem, însă majoritatea erau aproape gata-gata să le cadă în genunchi şi să-i adore ca pe nişte zei.

4. Prima înălţare

74:4.1 (832.1) În noaptea aceea, noaptea care a urmat zilei a şasea, în timp ce Adam şi Eva dormeau adânc, s-au petrecut lucruri ciudate în vecinătatea templului Tatălui, în sectorul central al Edenului. Acolo, sub lumina blândă a lunii, sute de femei şi de bărbaţi entuziasmaţi şi înfierbântaţi au ascultat timp de ore întregi argumentările pline de patimă ale conducătorilor lor. Ei aveau intenţii bune, dar pur şi simplu nu puteau înţelege simplitatea manierelor fraterne şi democratice ale noilor lor suverani. Cu mult timp înainte de revărsatul zorilor, noii administratori temporari ai treburilor lumii au ajuns la concluzia virtual unanimă că Adam şi consoarta lui erau mult prea modeşti şi simplii. Ei au decis că Divinitatea coborâse pe pământ sub înfăţişare trupească, şi că Adam şi Eva erau în realitate zei, sau ceva atât de aproape de o astfel de stare, încât erau demni de o veneraţie respectuoasă.

74:4.2 (832.2) Uimitoarele evenimente ale primelor şase zile ale lui Adam şi ale Evei pe pământ au depăşit complet înţelegerea minţilor nepregătite, chiar şi pe ale celor mai buni oameni ai lumii. Erau cuprinşi de o stare de zăpăceală; ei s-au lăsat antrenaţi de propunerea de a aduce nobila pereche până sus la templul Tatălui, în miezul zilei, pentru ca toată lumea să se poată închina într-o adorare plină de respect şi să se prosterneze într-o supunere plină de umilinţă; locuitorii Grădinii erau realmente sinceri în toată purtarea lor.

74:4.3 (832.3) Van protesta. Amadon lipsea, având în sarcina sa garda de onoare care veghease, peste noapte, asupra lui Adam şi Evei.

Dar protestul lui Van a fost spulberat. I s-a spus că şi el era prea modest, prea cuminte; că nu era departe de a fi el însuşi un zeu; altfel cum ar fi trăit atât de mult pe pământ, şi cum ar fi determinat un eveniment atât de important ca venirea lui Adam? Edeniţii înfierbântaţi erau pe punctul de a-l lua pe sus şi a-l urca pe muntele de închinăciune, când Van a reuşit să-şi croiască drum afară din mulţime. Fiind capabil să comunice cu medianii, l-a trimis în mare grabă pe şeful lor la Adam.

74:4.4 (832.4) Se apropiau zorii celei de-a şaptea zi a lui Adam şi a Evei pe pământ, când au auzit surprinzătoarea veste a propunerii acestor muritori bine intenţionaţi, dar necugetaţi; atunci, chiar în timp ce păsările transportoare zburau cât puteau de repede pentru a-i găsi şi aduce pe Adam şi pe Eva la templu, medianii, putând chiar şi ei să facă un astfel de lucru, i-au transportat ei înşişi la templul Tatălui. Era foarte devreme în dimineaţa acestei a şaptea zi, şi, de pe movila , unde fusese atât de recent primit, Adam a ţinut un discurs în care a explicat ordinele filiaţiei divine şi le-a făcut clar acestor minţi pământeşti că numai Tatăl şi aceia pe care îi desemnează el pot fi veneraţi. Adam a precizat că va accepta toate onorurile şi va primi tot respectul, dar va refuza întotdeauna să fie adorat!

74:4.5 (832.5) A fost o zi memorabilă. Chiar înainte de amiază, aproape de clipa sosirii mesagerului serafic care aducea din Jerusem constatarea instalării conducătorilor lumii, Adam şi Eva, ieşind din mulţime, au arătat spre templul Tatălui şi au zis: „Mergeţi acum spre însemnul material al prezenţei nevăzute a Tatălui şi închinaţi-vă în semn de adorare înaintea celui care ne-a făcut pe toţi şi care ne ţine în viaţă. Şi fie ca acest act să reprezinte promisiunea sinceră că voi nu

veţi mai fi niciodată tentaţi să veneraţi pe nimeni altul în afară de Dumnezeu.” Toţi au făcut aşa cum le-a poruncit Adam. Fiul şi Fiica Materiali stăteau singuri pe deal, cu capetele înclinate, în vreme ce oamenii s-au prosternat în jurul templului.

74:4.6 (832.6) Aceasta a fost originea tradiţiei zilei sabatului. În Eden, ziua a şaptea a fost întotdeauna consacrată adunării de la amiază din templu; obiceiul de a se consacra această zi cultivării personale a persistat mult timp. Dimineaţa era consacrată desăvârşirii fizice, ceasurile amiezii adorării spirituale, după amiaza cultivării minţii, în vreme ce seara se petrecea în serbări sociale. Aceasta n-a fost niciodată o lege în Eden, dar aşa a fost obiceiul câtă vreme administraţia adamică a deţinut puterea pe pământ.

5. Administrarea lui Adam

74:5.1 (833.1) Timp de aproape şapte ani de la sosirea lui Adam, administratorii provizorii au rămas la datorie, însă în cele din urmă a venit vremea când ei i-au transferat lui Adam administrarea treburilor lumii şi s-au întors pe Jerusem.

74:5.2 (833.2) Salutul de bun-rămas al administratorilor provizorii a ocupat o zi întreagă, şi în cursul serii melchizedekii individuali le-au dat lui Adam şi Evei sfatul lor de despărţire şi le-au urat cele mai bune gânduri. Adam ceruse de mai multe ori consilierilor lui să rămână pe pământ cu el, dar aceste rugăminţi au fost respinse de fiecare dată. Venise vremea când Fiii Materiali trebuiau să-şi asume responsabilitatea deplină pentru conducerea treburilor lumii. Aşadar,

la miezul nopţii, transportul serafic al Sataniei a părăsit planeta cu paisprezece fiinţe având destinaţia Jerusem, transferul lui Van şi al lui Amadon având loc simultan cu plecarea celor doisprezece melchizedeki.

74:5.3 (833.3) O bună bucată de vreme totul a mers relativ bine pe Urantia, şi se părea că Adam ar fi, în cele din urmă, în stare să dezvolte un plan pentru promovarea extinderii treptate a civilizaţiei edenice. Conform sfaturilor melchizedekilor, el a început să încurajeze artele manufacturii, în ideea dezvoltării relaţiilor comerciale cu lumea exterioară. Atunci când Edenul fusese dezbinat, existau peste o sută de ateliere primitive de manufactură în funcţiune, şi se stabiliseră relaţii comerciale extinse cu triburile din vecinătate.

74:5.4 (833.4) Epoci de-a rândul, Adam şi Eva fuseseră instruiţi în tehnica de perfecţionare a unei lumi în vederea pregătirii ei de a primi contribuţiile lor specializate la înaintarea civilizaţiei evolutive. Acum însă, ei se confruntau cu unele probleme presante, cum ar fi stabilirea legii şi a ordinii într-o lume de sălbatici, de barbari şi de fiinţe umane doar pe jumătate civilizate. În afară de elita populaţiei pământului, adunată acolo, în Grădină, numai câteva grupuri, de ici de colo, au fost câtuşi de puţin susceptibile să primească cultura Adamică.

74:5.5 (833.5) Adam a făcut un efort eroic şi hotărât pentru a stabili un guvern mondial, însă a întâmpinat o rezistenţă încăpăţânată la fiecare cotitură. Adam pusese deja în funcţiune, în tot Edenul, un sistem de control colectiv, şi aliase toate aceste grupuri într-o ligă edenică. Însă de cum a ieşit din Grădină şi a căutat să aplice aceste idei altor triburi exterioare au şi apărut necazurile, nişte necazuri serioase. De îndată ce asociaţii lui Adam au început să lucreze în

afara Grădinii, ei au întâlnit rezistenţa directă şi bine plănuită a lui Caligastia şi Daligastia. Prinţul decăzut fusese destituit din poziţia de suveran al lumii, însă nu fusese îndepărtat de pe planetă. El era încă prezent pe pământ şi era capabil, cel puţin într-o anumită măsură, să reziste tuturor planurilor lui Adam pentru reabilitarea societăţii umane. Adam a încercat să pună rasele în gardă contra lui Caligastia, dar sarcina i-a fost îngreunată, căci cel mai mare duşman al lui era invizibil privirii muritorilor.

74:5.6 (833.6) Chiar şi printre edeniţi se găseau unele minţi confuze care s-au aplecat spre învăţătura lui Caligastia referitoare la libertatea personală neînfrânată; ele i-au cauzat lui Adam un lanţ nesfârşit de greutăţi; ele îi răsturnau mereu cele mai bine întocmite planuri pentru înaintarea ordonată şi pentru dezvoltarea substanţială. Adam s-a văzut în cele din urmă nevoit să renunţe la programul de construcţie socială imediată, şi a revenit la metoda de organizare a lui Van, împărţindu-i pe edeniţi în companii de câte o sută, cu câte un căpitan pentru fiecare şi cu locotenenţi responsabili pentru fiecare grup de câte zece.

74:5.7 (834.1) Adam şi Eva veniseră ca să instituie un guvern reprezentativ în locul unui guvern monarhic, însă, pe toată faţa pământului, ei n-au găsit nici un guvern demn de acest nume. Pentru moment, Adam a abandonat orice efort de a stabili un guvern reprezentativ, şi înainte de căderea regimului edenic, el a reuşit să întemeieze aproape o sută de centre comerciale şi sociale, unde indivizi puternici comandau în numele lui. Cea mai mare parte a acestor centre fusese organizată cândva de Van şi de Amadon.

74:5.8 (834.2) Trimiterea ambasadorilor de la un trib la altul datează din timpurile lui Adam. Acesta a fost un mare pas înainte în evoluţia

guvernului.

6. Viaţa familiară a lui Adam şi a Evei

74:6.1 (834.3) Terenurile familiei adamice acopereau cu un pic mai mult de o mie trei sute de hectare. În imediata apropiere a acestui domeniu, se luaseră măsuri pentru instalarea a peste trei sute de mii dintre urmaşii lor de ereditate pură, dar nu s-a construit decât prima unitate a clădirilor proiectate. Înainte ca mărimea familiei adamice să depăşească această rezervă iniţială, întregul plan edenic se năruise şi grădina fusese evacuată.

74:6.2 (834.4) Adamson a fost primul născut al rasei violete pe Urantia, fiind urmat de sora sa şi de Evason, al doilea fiu al lui Adam şi al Evei. Eva era mama a cinci copii înainte de plecarea melchizedekilor - trei fii şi două fiice. Următorii doi au fost gemeni. Înainte de marea greşeală, ea dăduse naştere la şaizeci şi trei de copii: treizeci şi două de fiice şi treizeci şi unu de fii. Când Adam şi Eva au părăsit Grădina, familia lor era constituită din patru generaţii, numărând 1.647 de descendenţi direcţi de ereditate pură. După plecarea lor din Grădină, ei au avut încă patruzeci şi doi de copii, în afară de cei doi urmaşi prin înrudire comună cu un neam muritor al Urantiei. Şi aceasta cifră nu include descendenţa adamică printre nodiţi şi alte rase evolutive.

74:6.3 (834.5) Când copiii adamici au încetat să se mai hrănească de la sânul mamei lor, la vârsta de un an, ei n-au băut lapte de la animale. Eva avea acces la laptele unei mari varietăţi de nuci şi la

sucul mai multor fructe, şi cunoscând perfect chimia şi energia acestor alimente, ea le-a combinat pentru hrănirea copiiilor ei până la apariţia dinţilor.

74:6.4 (834.6) Gătitul mâncării era universal întrebuinţat în afara sectorului adamic propriu zis al Edenului, dar nu se gătea nimic în gospodăria lui Adam. Membrii familiei îşi găseau hrana - fructe, nuci şi cereale - gata pregătită pe măsură ce se cocea. Ei mâncau o dată pe zi, puţin după amiază. Adam şi Eva mai absorbeau de asemenea „lumină şi energie" direct de la anumite emanaţii spaţiale în combinaţie cu influenţa arborelui vieţii.

74:6.5 (834.7) Corpul lui Adam şi acela al Evei emiteau o lumină difuză, dar ei se îmbrăcau întotdeauna potrivit obiceiurilor asociaţilor lor. Deşi purtau foarte puţine haine în cursul zilei, ei se înveleau, pe timpul serii, în mantale. Originea tradiţionalei aure care înconjura capul presupuşilor oameni pioşi şi sfinţi datează din timpurile lui Adam şi ale Evei. De vreme ce emanaţiile luminoase ale corpurilor lor erau în aşa mare măsură oprite de îmbrăcăminte, numai strălucirea radiantă a capului lor era perceptibilă. Descendenţii lui Adamson au descris întotdeauna în acest fel conceptul lor de indivizi a căror dezvoltare spirituală s-a presupus a fi extraordinară.

74:6.6 (834.8) Adam şi Eva puteau comunica, unul cu altul şi cu copiii lor de prim grad, la o distanţă de circa optzeci de kilometri. Acest schimb de gânduri se efectua cu ajutorul delicatelor alveole cu gaz situate foarte aproape de structura lor cervicală. Prin acest mecanism, ei puteau trimite şi recepţiona vibraţii ale gândirii, însă această putere a fost instantaneu suspendată atunci când ei şi-au lăsat minte pradă discordiei şi destrămării răului.

74:6.7 (835.1) Copiii adamici au frecventat propriile lor şcoli până la vârsta de şaisprezece ani, aceia mai tineri fiind învăţaţi de cei mai în vârstă. Cei mici îşi schimbau activităţile la fiecare treizeci de minute, cei mari la fiecare oră. Era cu certitudine un spectacol nou pe Urantia, acela de a-i observa pe aceşti copii ai lui Adam şi ai Evei desfăşurând o activitate voioasă şi însufleţitoare numai de dragul de a se juca. Jocul şi umorul raselor din ziua de azi sunt în mare măsură provenite de la neamul adamic. Toţi adamiţii apreciau muzica şi aveau, de asemenea, un ascut simţ al umorului.

74:6.8 (835.2) Vârsta medie a logodnei era de optsprezece ani, şi aceşti tineri frecventau apoi un curs de doi ani de instruire în vederea asumării responsabilităţilor conjugale. La douăzeci de ani, ei aveau dreptul de a se căsători; după căsătorie, îşi începeau munca vieţii sau intrau într-o pregătire specială în scopul acesta.

74:6.9 (835.3) Practica ulterioară a unor naţiuni de a permite familiilor regale, care pretindeau a se trage din zei, să se căsătorească frate cu soră, datează din vremea tradiţiilor urmaşilor lui Adam, care erau obligaţi să se căsătorească între ei. Adam şi Eva oficiau întotdeauna ceremoniile de căsătorie ale primei şi ale celei de-a doua generaţii ale Grădinii.

7. Viaţa în grădină

74:7.1 (835.4) În afara celor patru ani în care au frecventat şcolile din vest, copiii lui Adam au trăit şi au muncit în „estul Edenului.” Până la vârsta de şaisprezece ani, ei primeau o educaţie intelectuală

conformă cu metodele şcolilor Jerusemului. De la şaisprezece la douăzeci de ani, ei se instruiau în şcolile Urantiei de la celălalt capăt al Grădinii, unde serveau de asemenea ca profesori pentru clasele inferioare.

74:7.2 (835.5) Sistemul de şcoli occidentale al Grădinii avea ca scop esenţial *socializarea.* Recreaţiile de dimineaţă erau consacrate practicii horticulturii şi agriculturii, iar cele de după amiază, jocului competitiv. Serile erau folosite pentru cultivarea relaţiilor sociale şi pentru cultivarea prieteniilor personale. Educaţia religioasă şi sexuală era considerată ca aparţinând căminului, îndatorirea părinţilor.

74:7.3 (835.6) Învăţarea în aceste şcoli cuprindea instruirea privind:

74:7.4 (835.7) 1. Sănătatea şi îngrijirea corpului.

74:7.5 (835.8) 2. Regula de aur, etalonul raporturilor sociale.

74:7.6 (835.9) 3. Relaţia drepturilor individuale cu drepturile colective şi obligaţiile faţă de comunitate.

74:7.7 (835.10) 4. Istoria şi cultura diverselor rase pământene.

74:7.8 (835.11) 5. Metode de ameliorare şi de antrenare a progresului comerţului mondial.

74:7.9 (835.12) 6. Coordonarea conflictelor dintre îndatoriri şi sentimente.

74:7.10 (835.13) 7. Cultivarea jocului, a umorului şi a substitutelor sub forma competiţiei pentru înlocuirea luptei fizice.

74:7.11 (835.14) Şcolile, şi de fapt toate activităţile Grădinii, erau întotdeauna deschise vizitatorilor. Observatori neînarmaţi erau uşor admişi în Eden pentru scurte vizite. Pentru a sta un timp în Grădină, un urantian trebuia să fie „adoptat.” El primea instrucţiuni în munca de aplicare a planului şi a ţelului consacrării adamice; el îşi exprima

intenţia lui de a adera la această misiune, şi făcea apoi declaraţia de loialitate faţă de regulamentele sociale instituite de Adam şi faţă de suveranitatea spirituală a Tatălui Universal.

74:7.12 (836.1) Legile Grădinii erau întemeiate pe codurile mai vechi ale Dalamatiei şi promulgate sub şapte titluri:

74:7.13 (836.2) 1. Legile de sănătate şi igienă.

74:7.14 (836.3) 2. Regulile sociale ale Grădinii.

74:7.15 (836.4) 3. Codul schimburilor şi al comerţului.

74:7.16 (836.5) 4. Legile bunei credinţe şi ale concurenţei loiale.

74:7.17 (836.6) 5. Legile vieţii de familie.

74:7.18 (836.7) 6. Codurile civile ale regulii de aur.

74:7.19 (836.8) 7. Cele şapte porunci ale regulii morale supreme.

74:7.20 (836.9) Legea morală a Edenului era puţin diferită de cele şapte porunci ale Dalamatiei. Dar adamiţii ofereau multe alte raţiuni spre justificarea acestor porunci; de pildă, privitor la imperativul ridicat contra crimei, prezenţa interioară a Ajustorilor Gândirii a fost prezentată ca un motiv în plus pentru a nu se distruge viaţa umană. Ei au arătat că „cel care varsă sânge de om, de om va avea propriul lui sânge vărsat, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său."

74:7.21 (836.10) În Grădina Edenului, ora consacrată cultului public era la mijlocul zilei; apusul soarelui era ora cultului familial. Adam a făcut tot posibilul să descurajeze folosirea rugăciunilor standardizate, arătând că rugăciunea efectivă trebuie să fie în întregime individuală, că ea trebuie să fie „dorinţa sufletului"; însă edeniţii au continuat să folosească rugăciuni şi forme tradiţionale transmise din epoca Dalamatiei. Adam s-a străduit de asemenea să înlocuiască sacrificiile

de sânge din ceremoniile religioase cu ofrandele de fructe ale pământului, dar nu a reuşit mare lucru în acest sens înainte de ruinarea Grădinii.

74:7.22 (836.11) Adam s-a străduit să explice raselor egalitatea sexelor. Maniera în care Eva lucra alături de soţul ei i-a impresionat profund pe toţi locuitorii Grădinii. Adam i-a învăţat fără ocolişuri că femeia, asemenea bărbatului, contribuie la producerea acelor factori ai vieţii care se unesc pentru a forma o nouă fiinţă. Până la vremea respectivă, oamenii presupuseseră că toată procrearea pleacă „rinichii tatălui". Ei au considerat mama ca fiind doar un instrument pentru hrănirea copilului şi pentru naşterea şi îngrijirea nou-născutului.

74:7.23 (836.12) Adam i-a învăţat pe contemporanii lui tot ce puteau să înţeleagă, însă, comparativ vorbind, asta n-a însemnat mare lucru. Totuşi, rasele mai inteligente ale pământului aşteptau cu nerăbdare vremea când li se va permite să se căsătorească cu copiii superiori ai rasei violete. Şi ce lume diferită ar fi devenit Urantia dacă acest mare plan de înnobilare a raselor ar fi fost dus la bun sfârşit! Chiar şi aşa cum s-au petrecut lucrurile, aportul redus de sânge pe care oamenii evolutivi l-au primit de la rasele importate a adus foloase inestimabile.

74:7.24 (836.13) Şi astfel a lucrat Adam pentru bunăstarea şi înălţarea lumii de pe planeta lui de şedere, însă a fost o sarcină grea aceea de a conduce pe cea mai bună cale pe aceşti oameni amestecaţi şi corciţi.

8. Legenda creaţiei

74:8.1 (836.14) Povestea creării Urantiei în şase zile era întemeiată pe tradiţia că Adam şi Eva îşi petrecuseră exact şase zile în examinarea iniţială a Grădinii. Această împrejurare a adus o sancţiune aproape sacră perioadei de timp a săptămânii, care la origine fusese introdusă de către Dalamatieni. Faptul că Adam a petrecut şase zile cu inspectarea Grădinii şi cu formularea planurilor preliminare de organizare nu fusese prestabilit, ci a fost elaborat de la zi la zi. Alegerea celei de-a şaptea zi pentru închinare a fost cu totul întâmplătoare prin legătura lor cu faptele despre care tocmai am vorbit.

74:8.2 (837.1) Legenda facerii lumii în şase zile a fost o gândire care a venit mai târziu, de fapt, cu treizeci de mii de ani mai târziu. E posibil ca un pasaj al povestirii, apariţia bruscă a soarelui şi a lunii, să-şi aibă originea în tradiţiile de altădată conform cărora lumea s-a ivit brusc dintr-un nor spaţial dens de praf cosmic care ascunsese mult timp soarele şi luna.

74:8.3 (837.2) Povestea creării Evei din coasta lui Adam este un rezumat confuz al sosirii lui Adam şi al chirurgiei celeste legate de schimbul de substanţe vii asociat cu venirea statului major corporal al Prinţului Planetar, cu peste patru sute şi cincizeci de ani în urmă.

74:8.4 (837.3) Majoritatea oamenilor lumii au fost influenţaţi de tradiţia că Adam şi Eva aveau forme fizice create pentru ei cu prilejul sosirii lor pe Urantia. Credinţa că omul a fost creat din lut a fost aproape universală în emisfera estică; această tradiţie poate fi regăsită în multe zone ale lumii, de la Insulele Filipine până în Africa. Şi multe grupuri etnice au acceptat această poveste a originii din lut a

omului printr-o formă specială de creaţie, chiar dacă anterior ele au crezut în creaţia progresivă - evoluţia.

74:8.5 (837.4) Independent de influenţele Dalamatiei şi ale Edenului, omenirea avea tendinţa să creadă în ascensiunea treptată a rasei umane. Faptul evoluţiei nu este o descoperire modernă; anticii au înţeles caracterul lent şi evolutiv al progresului uman. Grecii primitivi aveau idei clare despre aceasta, în ciuda apropierii lor de Mesopotamia. Deşi diversele rase umane s-au încurcat jalnic în noţiunile lor asupra evoluţiei, multe triburi primitive credeau şi îi învăţau pe oameni că ei se trăgeau din diverse animale. Oamenii primitivi au căpătat obiceiul de a-şi alege pentru „totemurile" lor animalele presupusei lor obârşii. Anumite triburi indiene nord-americane se credeau provenite din castori şi din coioţi. Unele triburi africane spun că ele descind din hienă, un trib malaiez din lemuri, iar un grup din Noua Guinee din papagal.

74:8.6 (837.5) Babilonienii, dat fiind contactul lor imediat cu rămăşiţele civilizaţiei adamiţilor, au extins şi au împodobit povestea creării omului; ei pretindeau că el se cobora de-a dreptul dintre Zei, că rasa avea o origine aristocratică, care era incompatibilă chiar şi cu doctrina creaţiei din lut.

74:8.7 (837.6) Povestea creaţiei din Vechiul Testament a apărut la mult timp după epoca lui Moise; el nu i-a învăţat niciodată pe evrei o istorie atât de denaturată. De fapt, el le-a oferit israeliţilor o povestire simplă şi concisă a creaţiei, sperând ca prin aceasta să dea importanţă chemării sale la venerarea Creatorului, Tatăl Universal, pe care el l-a numit Domnul Dumnezeu al Israelului.

74:8.8 (837.7) În primele sale învăţături, Moise a evitat cu mare înţelepciune să se întoarcă la epoca lui Adam şi, întrucât Moise era învăţătorul suprem al evreilor, poveştile despre Adam au fost intim asociate cu acelea ale creaţiei. Tradiţiile străvechi au recunoscut o civilizaţie pre-adamică. Aceasta reiese clar din faptul că editorii de mai târziu, care au avut intenţia de a elimina orice referinţă la chestiuni umane anterioare epocii lui Adam, au omis din neglijenţă eliminarea relatării revelatoare a emigrării lui Cain către „ţinutul Nodului", unde şi-a luat o soţie.

74:8.9 (838.1) Mult timp după instalarea lor în Palestina, evreii n-au avut nici o scriere de uz general. Ei au învăţat folosirea unui alfabet de la vecinii lor, filistenii, care erau refugiaţi politici din civilizaţia superioară a Cretei. Evreii au scris foarte puţin până la anul 900 înainte de Isus, şi neavând nici un limbaj scris până la această dată târzie, au circulat în rândurile lor câteva poveşti diferite asupra creaţiei, dar după captivitatea babiloniană au fost înclinaţi mai mult către acceptarea unei versiuni mesopotamiene modificate.

74:8.10 (838.2) Tradiţia ebraică s-a cristalizat în jurul lui Moise şi, pentru că el s-a străduit să urmărească genealogia lui Abraham până înapoi la Adam, evreii au presupus că Adam a fost primul om din toată omenirea. Yahweh a fost creatorul şi, întrucât Adam este presupus ca fiind primul om, el trebuie să fi făcut lumea chiar înainte de a-l face pe Adam. Tradiţia celor şase zile ale lui Adam a fost apoi strecurată în poveste, cu rezultatul că la aproape o mie de ani după şederea lui Moise pe pământ, tradiţia creaţiei în şase zile a fost scrisă şi ulterior atribuită lui.

74:8.11 (838.3) Când preoţii evrei s-au reîntors la Ierusalim, ei terminaseră deja scrierea povestirii lor despre începutul lucrurilor. Curând ei au pretins că această naraţiune este o istorie a creaţiei scrisă de Moise şi descoperită recent. Însă evreii contemporani din jurul anului 500 înainte de Isus nu considerau aceste scrieri ca revelaţii divine; ei le-au privit într-un mod foarte asemănător aceluia în care oamenii de mai târziu vor considera povestirile mitologice.
74:8.12 (838.4) Acest document falsificat, presupus a reprezenta învăţăturile lui Moise, a fost adus în atenţia lui Ptolemeu, regele grec al Egiptului, care îl avusese tradus în greacă de către o comisie de şaptezeci de erudiţi, pentru noua bibliotecă din Alexandria. Această poveste îşi găseşte astfel locul ei printre acele scrieri care au devenit după aceea o parte a culegerilor ulterioare de „scrieri sacre" ale religiei ebraice şi creştine. Şi prin identificarea cu aceste sisteme teologice de mai târziu, aceste concepţii au influenţat profund un timp îndelungat filozofia multor oameni occidentali.
74:8.13 (838.5) Învăţătorii creştini au perpetuat credinţa că rasa umană a fost creată printr-un act suveran. Toate acestea au condus direct la formarea de ipoteze a unei epoci de aur de altădată, a beatitudinii utopice, şi la teoria căderii omului sau supraomului, care a explicat condiţia societăţii care nu avea nimic utopic. Aceste perspective asupra vieţii şi locului omului în univers au fost, în cel mai bun caz, descurajante, întrucât ele se întemeiau pe o credinţă în regres mai degrabă decât în progres, şi care implica deopotrivă o Deitate răzbunătoare, care îşi vărsa mânia asupra rasei umane ca pedeapsă pentru erorile anumitor administratori planetari de odinioară.

74:8.14 (838.6) ”Epoca de aur” este un mit, dar Edenul a fost un fapt, şi Civilizaţia Grădinii a fost efectiv ruinată. Adam şi Eva erau stat în Grădină de o sută şaptesprezece ani când, prin nerăbdarea Evei şi prin erorile de judecată ale lui Adam, ei au îndrăznit să se abată de la calea ordonată, lucru care a atras rapid nenorocirea asupra lor şi întârzierea dezastruoasă în dezvoltarea progresivă a întregii Urantii.

74:8.15 (838.7) [Relatat de Solonia, „vocea serafică din Grădină.”]

Cartea Urantia

Capitolul 75

Greşeala lui Adam şi a Evei

75:0.1 (839.1) DUPĂ mai bine de o sută de ani de efort pe Urantia, Adam n-a văzut decât foarte puţine progrese în afara Grădinii; lumea în general nu părea câtuşi de puţin să schimbe în mai bine. Producerea unei rase mai bune se arăta foarte îndepărtată, iar situaţia părea a fi disperată, încât aproape că se impunea un remediu neprevăzut în planurile originare. Cel puţin, asta a trecut adesea prin mintea lui Adam, şi aşa s-a şi exprimat el de multe ori către Eva. Adam şi consoarta sa erau loiali, însă erau foarte izolaţi de semenii lor şi foarte îndureraţi de starea jalnică a lumii lor.

1. Problema Urantiei

75:1.1 (839.2) Misiunea adamică pe Urantia, planetă experimentală, destrămată de rebeliune şi izolată, a fost încercare formidabilă. Fiicele şi Fiii Materiali nu au întârziat să devină conştienţi de dificultatea şi de complexitatea sarcinii lor planetare. Totuşi, ei s-au apucat cu curaj de rezolvarea multiplelor lor probleme; însă, atunci când s-au avântat în munca lor majoră de eliminare a fiinţelor degenerate şi pline de defecte din rândurile neamurilor omeneşti, ei au fost destul de descurajaţi. Ei nu vedeau nici o cale de ieşire din acea dilemă, şi nu se puteau sfătui nici cu superiorii lor de pe Jerusem, nici cu cei de pe Edentia. Ei au fost aici, izolaţi şi confruntaţi zi de zi cu vreo nouă şi complicată încurcătură, cu vreo problemă care să pară irezolvabilă.
75:1.2 (839.3) În condiţii normale, prima sarcină a Adamului şi a Evei Planetari ar fi fost coordonarea şi amalgamarea raselor. Însă, pe Urantia, un asemenea proiect părea aproape lipsit de speranţă, căci rasele, deşi erau bine pregătite din punct de vedere biologic, nu au fost niciodată purificate de neamurile lor înapoiate şi nedesăvârşite.
75:1.3 (839.4) Adam şi Eva s-au pomenit pe o sferă cu totul nepregătită pentru proclamarea fraternităţii oamenilor, o lume bâjbâind într-un cumplit întuneric spiritual şi într-o confuzie şi mai accentuată de eşecul misiunii administraţiei precedente. Gândirea şi morala erau la un nivel scăzut, şi în loc de a se dedica misiunii lor de unificare religioasă, ei trebuiau să înceapă într-un chip cu totul nou lucrarea lor de convertire a locuitorilor la cele mai simple forme de credinţă religioasă. În loc de a găsi un limbaj gata de adoptat, ei se confruntau cu confuzia mondială a sute şi sute de dialecte locale. Nici un Adam al serviciului planetar n-a fost vreodată coborât pe o lume

mai dificilă; obstacolele păreau de neînlăturat şi problemele irezolvabile pentru creaturi.

75:1.4 (839.5) Ei erau izolaţi, şi extraordinarul sentiment de însingurare care s-a năpustit asupra lor era şi mai intensificat de plecarea destul de rapidă a administratorilor Melchizedeki. Numai indirect, cu ajutorul ordinelor angelice, puteau să comunice cu orice fiinţă exterioară planetei. Au pierdut puţin câte puţin din curajul şi din buna lor dispoziţie , iar credinţa lor era gata-gata să se clatine.

75:1.5 (840.1) Aceasta este adevărata imagine a descumpănirii acestor două suflete nobile atunci când cugetau la sarcinile cu care se confruntau. Amândoi erau acut conştienţi de teribila încercare implicată de executarea misiunii lor planetare.

75:1.6 (840.2) Nici un Fiu Material al Nebadonului n-a mai fost probabil pus vreodată în faţa unei sarcini atât de dificile, şi aparent lipsite de speranţă, aşa cum au fost puşi Adam şi Eva în faţa jalnicei situaţii a Urantiei. Uneori ar fi putut avea oarecare sorţi de izbândă, dar numai dacă ar fi fost mai prevăzători şi mai *răbdători.* Amândoi, îndeosebi Eva, erau într-adevăr prea nerăbdători; ei nu erau dispuşi să se înhame la lunga, lunga probă a îndurării. Ei au fost dornici să vadă nişte rezultate imediate, şi au văzut, dar rezultatele dobândite astfel s-au dovedit cât se poate de dezastruoase atât pentru ei cât şi pentru lumea lor.

2. Complotul lui Caligastia

75:2.1 (840.3) Caligastia a făcut vizite frecvente în Grădină şi a avut multe întrevederi cu Adam şi Eva, însă ei erau neînduplecaţi în faţa sugestiilor lui de compromis şi de scurtături aventuroase. Ei au văzut deja suficiente rezultate ale rebeliunii pentru a fi bine imunizaţi contra tuturor acestor propuneri insinuante. Propunerile lui Daligastia au rămas fără ecou chiar şi acelea adresate urmaşilor tineri ai lui Adam. Bineînţeles, nici Caligastia nici asociatul lui nu aveau puterea de a influenţa nici un individ împotriva voinţei lui, cu atât mai puţin să-i convingă pe copiii lui Adam să facă vreun rău.

75:2.2 (840.4) Trebuie reamintit faptul că Caligastia era încă Prinţul Planetar titular al Urantiei, un Fiu dezorientat, dar totuşi elevat, al universului local. El n-a fost definitiv destituit până în perioada trecerii lui Mihail Crist pe Urantia.

75:2.3 (840.5) Prinţul căzut era însă stăruitor şi hotărât. El a renunţat în curând să acţioneze asupra lui Adam şi s-a decis să încerce un perfid atac lateral asupra Evei. Vicleanul a tras concluzia că singura speranţă de reuşită rezidă în angajarea pricepută de persoane calificate aparţinând păturii superioare a grupului Nodit, descendenţii asociaţilor de altădată ai statului său major corporal. Iar planurile au fost prin urmare întocmite pentru a o prinde în cursă pe mama rasei violete.

75:2.4 (840.6) Eva n-a avut niciodată nici cea mai mică intenţie de a face ceva care să meargă contra planurilor lui Adam sau care să compromită misiunea lor planetară de încredere. Cunoscând tendinţa femeii de a căuta rezultate imediate mai degrabă decât de a face cu prevedere planuri cu efecte mai îndepărtate, Melchizedekii, înaintea plecării lor, au avertizat-o cu precădere pe Eva contra pericolelor

specifice care ameninţă poziţia lor izolată pe planetă şi, în particular, i-au atras luare aminte ca niciodată să nu se desolidarizeze de soţul ei, adică, să nu încerce metode secrete sau personale pentru a face să progreseze întreprinderile lor comune. Cu foarte mare scrupulozitate, Eva a dus la îndeplinire aceste instrucţiuni timp de peste o sută de ani, şi nu i-a venit ideea că ar putea prezenta vreun pericol vizitele tot mai intime şi mai confidenţiale venite din partea unui conducător Nodit, numit Serapatatia. Întreaga acţiune s-a dezvoltat atât de gradat şi atât de natural, încât Eva a fost luată prin surprindere.

75:2.5 (840.7) Locuitorii Grădinii fuseseră în contact cu nodiţii încă din zile de început ale Edenului. De la aceşti descendenţi amestecaţi ai membrilor nesocotiţi din statul major al lui Caligastia, ei au primit un ajutor foarte valoros şi o colaborare preţioasă, şi din vina lor regimul edenic era acum pe cale de ajunge la ruinarea lui completă şi la răsturnarea lui finală.

3. Ispitirea Evei

75:3.1 (841.1) Adam îşi încheiase de curând primul său secol de şedere pe pământ când Serapatatia, la moartea tatălui său, a ajuns la conducerea confederaţiei occidentale sau siriene a triburilor nodite. Serapatatia era un om cu pielea brună, un descendent strălucit al şefului de odinioară al comisiei de sănătate din Dalamatia, care se căsătorise cu o femeie înzestrată cu o minte superioară, femeie care aparţinea rasei albastre a acelor vremuri îndepărtate. De-a lungul

generaţiilor, această linie deţinuse autoritatea şi exercitase o mare influenţă asupra triburilor nodite occidentale.

75:3.2 (841.2) Serapatatia făcuse câteva vizite la Grădină şi devenise profund impresionat de spiritul de justeţe al cauzei lui Adam. La scurt timp după ce a preluat conducerea nodiţilor sirieni, el şi-a anunţat intenţia de a se afilia lucrării lui Adam şi a Evei în Grădină. Majoritatea oamenilor lui i s-au alăturat în acest program, şi Adam a fost încântat de vestea că cel mai puternic şi cel mai inteligent dintre toate triburile vecine s-au raliat aproape în bloc spre a veni în sprijinul programului de perfecţionare a lumii; acest fapt a fost categoric încurajator. La puţin timp după acest mare eveniment, Serapatatia şi noul lui stat major au fost primiţi de către Adam şi Eva în propria lor casă.

75:3.3 (841.3) Serapatatia a devenit unul dintre locţiitorii lui Adam, cei mai capabili şi mai eficienţi. El era cât se poate de cinstit şi de-a dreptul sincer în toate activităţile lui; el n-a fost niciodată conştient, nici chiar mai târziu, că vicleanul Caligastia se servise de el ca de o unealtă de circumstanţă.

75:3.4 (841.4) Curând Serapatatia a devenit vice-preşedintele comisiei edenice de relaţii tribale, şi multe planuri au fost pregătite pentru îndeplinirea mai viguroasă a lucrării de raliere a triburilor mai îndepărtate la cauza Grădinii.

75:3.5 (841.5) El a avut multe întrevederi cu Adam şi cu Eva - în special cu Eva -prilejuri la care au discutat multe proiecte pentru îmbunătăţirea metodelor lor. Într-o zi, în cursul unei conversaţii cu Eva, Serapatatia a avut ideea că ar fi de foarte mare ajutor dacă, în

vreme ce aştepta să poată recruta un mare număr de reprezentanţi ai rasei violete, s-ar putea face ceva pentru progresul imediat al triburilor rămase în urmă. Serapatatia a susţinut că, dacă nodiţii, ca fiind rasa cea mai progresistă şi mai cooperatistă, ar putea avea un conducător care să se nască la ei cu o parte de sânge violet, ar constitui o legătură puternică care i-ar lega mai strâns pe aceşti oameni de Grădină. Şi toate astea au fost sincer şi serios considerate ca benefice pentru lume, de vreme ce acest copil, care urma să fie crescut şi educat în Grădină, ar fi exercitat o mare influenţă benefică asupra oamenilor tatălui său.

75:3.6 (841.6) Ar trebui subliniat din nou că Serapatatia era întru totul onest şi în întregime sincer în toate propunerile lui. Niciodată nu bănuise că el făcea jocul lui Caligastia şi al lui Daligastia. Serapatatia era pe deplin fidel planului de acumulare a unei puternice rezerve a rasei violete înainte de a încerca ridicarea la scară mondială a oamenilor confuzi de pe Urantia. Dar asta cerea să se împlinească sute de ani, iar el era nerăbdător; el a vrut să obţină nişte rezultate imediate - lucruri pe care să le poată vedea în timpul vieţii lui. El i-a explicat clar Evei că Adam era adesea descurajat de cât de puţin înfăptuise în munca de înălţare a lumii.

75:3.7 (841.7) Timp de mai mult de cinci ani, aceste planuri s-au copt în taină. În cele din urmă, ele s-au dezvoltat până în punctul în care Eva a consimţit să aibă o întrevedere secretă cu Cano, cea mai strălucită minte şi cel mai activ conducător al coloniei de nodiţi simpatizanţi din apropiere. Cano a fost foarte bine intenţionat în ceea ce priveşte regimul adamic; de fapt, el a fost conducătorul spiritual

sincer al acelor nodiţi din împrejurimi care a favorizat relaţii amicale cu Grădina.

75:3.8 (842.1) Reuniunea fatală a avut loc în amurgul unei seri de toamnă, nu departe de casa lui Adam. Eva nu îl mai întâlnise niciodată pe frumosul şi entuziastul Cano - care era un magnific specimen al supravieţuirii structurii superioare fizice şi a intelectului remarcabil al strămoşilor lui îndepărtaţi ai statului major al Prinţului. Cano, de asemenea, a crezut cu toată fiinţa în justeţea proiectului lui Serapatatia. (În afara Grădinii, poligamia se practica în mod curent.)

75:3.9 (842.2) Influenţată de măgulire, de entuziasm, şi de o mare forţă de persuasiune personală, Eva a consimţit pe loc să se aventureze în întreprinderea mult discutată şi să adauge propriul ei mic proiect de salvare a lumii la planul divin mai vast şi de mai mare amploare. Înainte să fi realizat întru totul ce se petrecea, pasul fatal fusese deja făcut. Faptul s-a consumat.

4. Realizarea greşelii

75:4.1 (842.3) Fiinţele celeste care trăiau pe planetă erau neliniştite. Adam a recunoscut că ceva nu era bine, şi a chemat-o pe Eva cu el în Grădină. Şi acum, pentru prima dată, Adam a auzit întreaga poveste a îndelung nutritului plan vizând accelerarea progresului lumii prin acţiunea simultană în două direcţii: îndeplinirea planului divin concomitent cu executarea proiectului lui Serapatatia.

75:4.2 (842.4) În timp ce Fiul şi Fiica Materiali au stat în intimitate de vorbă în Grădina luminată de lună, „vocea din Grădină” le-a

reproşat neascultarea lor. Acea voce nu a fost a altuia decât a mea, pe când anunţam perechea edenică că încălcase pactul Grădinii, că nu dăduseră ascultare instrucţiunilor Melchizedekilor şi că dăduse greş în executarea jurămintelor lor de credinţă faţă de suveranul universului.

75:4.3 (842.5) Eva consimţise să participe la practicarea binelui şi a răului. Binele este ducerea la îndeplinire a planurilor divine; păcatul este o încălcare deliberată a voinţei divine; răul este greşita adaptare a planurilor şi greşita ajustare a tehnicilor, tradus prin dizarmonia universului şi prin confuzia planetară.

75:4.4 (842.6) De fiecare dată când cuplul Grădinii mâncase din fructul arborelui vieţii, el fusese prevenit de arhanghelul păzitor că trebuie să se abţină de la a ceda sugestiilor lui Caligastia de a îmbina binele şi răul. Ei fuseseră avertizaţi în termenii următori: „În ziua în care veţi împleti binele cu răul, veţi deveni cu siguranţă la fel cu muritorii tărâmului; veţi muri cu siguranţă."

75:4.5 (842.7) Cu ocazia fatală a întâlnirii lor secrete, Eva i-a semnalat lui Cano acest avertisment des repetat, dar Cano, necunoscând importanţa sau semnificaţia acestor mustrări, o asigurase că bărbaţii şi femeile cu motive bune şi cu intenţii sincere nu ar putea face nici un rău, că ea sigur n-ar muri, ci mai curând ar trăi în chip nou în persoana copilului lor, care ar creşte pentru binecuvântarea şi stabilitatea lumii.

75:4.6 (842.8) Chiar dacă acest proiect de modificare a planului divin fusese conceput şi executat cu toată sinceritatea şi numai cu cele mai înalte motive pentru bunăstarea lumii, el a constituit un rău pentru că a reprezentat calea greşită de a atinge scopuri juste, deoarece s-a îndepărtat de la calea dreaptă, planul divin.

75:4.7 (843.1) E adevărat că Eva îl găsise pe Cano plăcut la înfăţişare, şi că ea a realizat tot ceea ce seducătorul ei i-a promis prin intermediul „unei cunoaşteri noi şi sporite a chestiunilor omeneşti şi al unei înţelegeri mai vii a firii omeneşti ca întărire a înţelegerii naturii adamice."

75:4.8 (843.2) Eu am vorbit cu tatăl şi cu mama rasei violete în noaptea aceea, în Grădină, de vreme ce aceea era datoria mea în acele triste împrejurări. Am ascultat în întregime povestea a tot ceea ce a condus-o pe Mama Eva la comiterea greşelii, şi le-am dat amândurora sfaturi şi îndrumări cu privire la situaţia imediată. Unele au fost urmate, altele neluate în seamă. Această convorbire e descrisă în scrierile voastre astfel: „Domnul Dumnezeu ia chemat pe Adam şi pe Eva în Grădină şi i-a întrebat: 'Unde sunteţi?'". Generaţiile ulterioare aveau obiceiul de a atribui direct unei intervenţii personale a Zeilor tot ceea ce era neobişnuit şi extraordinar, fie de ordin fizic, fie de ordin spiritual.

5. Repercursiunile greşelii

75:5.1 (843.3) Dezamăgirea Evei a fost întradevăr patetică. Adam şi-a dat seama de dificultatea întregii situaţii. În toate că era descurajat şi cu inima frântă, el n-a manifestat decât milă şi simpatie pentru consoarta lui căzută în greşeală.

75:5.2 (843.4) Din disperarea pe care a adus-o realizarea eşecului s-a întâmplat că Adam, în ziua de după pasul greşit al Evei, a căutat-o pe Laotta, strălucita femeie nodită care conducea şcolile vestice ale

Grădinii, şi a săvârşit cu bună ştiinţă aceiaşi nebunie ca şi Eve. Dar să nu înţelegeţi greşit; Adam n-a fost sedus; el ştia exact ce era pe cale să facă; el a ales de bună voie să împărtăşească soarta Evei. El şi-a iubit consoarta cu o afecţiune supraomenească, şi gândul posibilităţii unei vegheri solitare pe Urantia fără ea era mai mult decât se putea îndura.

75:5.3 (843.5) Când au aflat ce i s-a întâmplat Evei, locuitorii cuprinşi de mânie ai Grădinii erau tot mai greu de stăpânit; ei au declarat război nodiţilor instalaţi în vecinătate. Ieşind pe porţile Edenului, ei s-au năpustit asupra acelei populaţii luate pe nepregătite, distrugând-o în totalitate - nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil nu au fost cruţaţi, iar Cano, tatăl lui Cain încă nenăscut, a pierit şi el.

75:5.4 (843.6) La realizarea a ceea ce se întâmplase, Serapatatia a fost cuprins de consternare; frica şi remuşcările l-au făcut să îşi piardă minţile. În ziua următoare, el s-a înecat în marele fluviu.

75:5.5 (843.7) Copiii lui Adam au căutat să o consoleze pe mama lor abătută, în vreme ce tatăl lor a umblat de unul singur vreme de treizeci de zile. La sfârşitul acelei perioade, Adam şi-a revenit şi s-a reîntors la casa lui, începând să facă planuri pentru viitoarea linie de acţiune.

75:5.6 (843.8) Consecinţele greşelilor făcute de părinţi induşi în eroare sunt foarte des împărtăşite şi de copiii lor nevinovaţi. Fiicele şi fiii integri şi nobili ai lui Adam şi ai Evei au fost copleşiţi de o inexplicabilă amărăciune a incredibilei tragedii care se abătuse atât de brusc şi de brutal asupra lor. Nici în cincizeci de ani, cei mari dintre copiii lor nu îşi revin din amărăciunea şi tristeţea acelor zile tragice, în special din teroarea acelei perioade de treizeci de zile în cursul

căreia tatăl lor lipsea de acasă în vreme ce mama lor abătută era complet nepăsătoare de soarta ei şi tot ceea ce o înconjura.

75:5.7 (843.9) Aceleaşi treizeci de zile au fost şi pentru Eva ca nişte ani lungi de amărăciune şi suferinţă. Acest suflet nobil nu s-a refăcut niciodată pe deplin de pe urma efectelor acelei perioade chinuitoare de suferinţă mentală şi de amărăciune spirituală. Nici un aspect al privaţiunilor şi al greutăţilor lor materiale ulterioare n-a putut nici măcar să se compare în memoria Evei cu aceste teribile zile şi îngrozitoare nopţi de însingurare şi insuportabilă incertitudine. Ea a aflat de acţiunea pripită a lui Serapatatia fără să ştie dacă tovarăşul ei se omorâse din disperare sau fusese îndepărtat de pe pământ drept pedeapsă pentru pasul lui greşit. Şi, atunci când Adam s-a întors acasă, Eva a încercat o bucurie şi o recunoştinţă care n-au fost niciodată umbrite de serviciul anevoios al lungului şi dificilului lor parteneriat de o viaţă.

75:5.8 (844.1) Timpul a trecut, dar Adam nu era sigur de natura faptei lor decât la şaptezeci de zile după greşeala Evei, când administratorii provizorii Melchizedeki s-au reîntors pe Urantia şi au preluat jurisdicţia asupra treburilor lumii. Şi atunci a ştiut că el şi Eva eşuaseră.

75:5.9 (844.2) Însă se pregăteau încă şi mai multe necazuri. Vestea nimicirii coloniei nodite din vecinătatea Edenului n-a întârziat să ajungă la triburile lui Serapatatia din nord, şi o mare oaste a fost adunată pentru a mărşălui pe teritoriul Grădinii. Acesta a fost începutul unui război lung şi înverşunat între adamiţi şi nodiţi, căci aceste ostilităţi au continuat multă vreme după ce Adam şi partizanii

lui au emigrat în a doua grădină, în valea Eufratului. A fost o intensă şi durabilă „duşmănie între bărbatul acesta şi femeie, între sămânţa unuia şi sămânţa celuilalt”.

6. Adam şi Eva părăsesc grădina

75:6.1 (844.3) Când Adam a aflat că nodiţii erau în marş, el a căutat îndrumarea Melchizedekilor, dar ei au refuzat să-l sfătuiască, nespunându-i decât să facă cum credea el că e mai bine şi făgăduindu-i cooperarea lor prietenoasă, atât pe cât era posibil, indiferent de linie de acţiune pe care ar fi ales-o. Melchizedekilor li s-a interzis să se amestece în planurile personale ale lui Adam şi ale Evei.

75:6.2 (844.4) Adam ştia că el şi Eva eşuaseră; prezenţa administratorilor provizorii Melchizedeki l-a făcut să-i de-a seama de asta; dar el încă nu ştia nimic despre statutul lor personal sau despre soarta lor viitoare. El a avut, toată noaptea, o întrunire cu o mie două sute de partizani loiali care s-au angajat să-l urmeze pe conducătorul lor, iar în ziua următoare la amiază, aceşti pelerini au plecat din Eden în căutarea de noi locuinţe. Adam nu avea nici o înclinaţie pentru război şi a ales, în consecinţă, să lase fără opoziţie prima grădină nodiţilor.

75:6.3 (844.5) Caravana edenică a fost oprită în a treia zi de la ieşirea din Grădină de către sosirea transporturilor serafice din Jerusem. Şi, pentru prima dată, Adam şi Eva au fost informaţi de ceea ce urma să se aleagă de copiii lor. În timp ce transportoarele stăteau pregătite, acelor copii care au ajuns la vârsta alegerii (douăzeci de ani) l-i s-a

dat posibilitatea să opteze pentru rămânerea pe Urantia cu părinţii lor sau pentru a deveni pupili ai Preaînalţilor Norlatiadekului. Două treimi au ales să meargă pe Edentia; cam o treime au decis să rămână cu părinţii lor. Toţi copiii care nu erau la vârsta alegerii au fost luaţi pe Edentia. Nimeni nu ar fi putut asista la dureroasa despărţire a acestui Fiu Material şi a acestei Fiice Materiale de copiii lor fără să realizeze că drumul celor ce încalcă legea este aspru. Descendenţii lui Adam şi ai Evei sunt acum prezenţi pe Edentia; nu ştim ce se va hotărî cu privire la ei.

75:6.4 (844.6) Era o caravană tristă, foarte tristă, care se pregătea de continuarea călătoriei ei. Ce putea fi mai tragic! Să fi venit pe o lume cu astfel de speranţe, să fi fost atât de bine primiţi, şi apoi să plece din Eden în dizgraţie, iar pe deasupra să mai piardă şi peste trei sferturi din copiii lor chiar înaintea găsirii unui nou domiciliu!

7. Degradarea lui Adam şi a Evei

75:7.1 (845.1) S-a întâmplat în vremea când caravana edenică a fost oprită, că Adam şi Eva au fost informaţi de natura încălcării lor şi sfătuiţi cu privire la soarta lor. Gabriel a apărut pentru a pronunţa judecata, şi iată verdictul: „Adam şi Eva Planetari ai Urantiei sunt găsiţi vinovaţi; ei au încălcat pactul misiunii lor de încredere ca şefi ai acestei lumi locuite.”

75:7.2 (845.2) Apăsaţi de sentimentul de vinovăţie, Adam şi Eva au fost mult întăriţi de anunţul că judecătorii lor de pe Salvington îi

absolviseră de toate acuzaţiile de a fi adus o „ofensă la adresa guvernului universului”. Ei n-au fost declaraţi vinovaţi de rebeliune.

75:7.3 (845.3) Cuplul edenic a fost informat că ei fuseseră coborâţi la statutul de muritori ai regatului şi că trebuie de acum înainte să se conducă ca un bărbat şi o femeie ai Urantiei, privind viitorul raselor lumii ca fiind viitorul lor.

75:7.4 (845.4) Cu mult timp înainte ca Adam şi Eva să fi părăsit Jerusemul, instructorii lor le explicaseră pe deplin consecinţele oricărei îndepărtări vitale de la planurile divine. Eu personal îi prevenisem în repetate rânduri, atât înainte cât şi după ce au sosit pe Urantia, că reducerea la statutul de trup muritor ar fi rezultatul cert, pedeapsa sigură, care ar însoţi infailibil o carenţă în executarea misiunii lor planetare. Dar este esenţial a avea unele noţiuni ale statutului de nemurire al ordinului material al filiaţiei pentru o înţelegere clară a consecinţelor atrase de greşeala lui Adam şi a Evei.

75:7.5 (845.5) 1. Adam şi Eva, ca şi semenii lor de pe Jerusem, menţineau statutul lor de nemurire prin asocierea intelectuală cu circuitul de gravitaţie mentală a Spiritului. Când acest suport vital este întrerupt prin disjuncţiune mentală, atunci, indiferent de nivelul spiritual al existenţei creaturii, statutul nemuririi este pierdut. Statutul muritor urmat de disoluţia fizică a fost consecinţa inevitabilă a greşelii intelectuale a lui Adam şi a Evei.

75:7.6 (845.6) 2. Fiica şi Fiul Materiali ai Urantiei, fiind de asemenea personalizaţi sub înfăţişarea cărnii muritoare a acestei lumi, au fost în continuare dependenţi de menţinerea unui dublu sistem circulator, primul provenit din naturile lor fizice, iar al doilea din supraenergia înmagazinată în fructul arborelui vieţii. Arhanghelul

ocrotitor al arborelui îi avertizase mereu pe Adam şi pe Eva că încălcarea jurământului de credinţă va culmina în degradarea statutului; accesul la această sursă de energie le-a fost refuzat în urma greşelii lor.

75:7.7 (845.7) Caligastia a reuşit să-i atragă pe Adam şi pe Eva în cursă, dar el nu şi-a realizat proiectul său de a-i antrena într-o rebeliune deschisă contra guvernului universului. Ceea ce au făcut ei a fost într-adevăr rău, dar ei n-au fost niciodată vinovaţi de dispreţ faţă de adevăr, nici nu s-au angajat cu bună ştiinţă într-o rebeliune contra justei autorităţi a Tatălui Universal şi a Fiului său Creator.

8. Aşa-zisa cădere a omului

75:8.1 (845.8) Adam şi Eva au căzut într-adevăr din starea lor înaltă de filiaţie materială până la statutul umil de om muritor, însă nu aceasta a fost căderea omului. Rasa umană fusese înnobilată în ciuda consecinţelor imediate ale greşelii adamice. Deşi planul divin de a dărui rasa violetă oamenilor Urantiei a eşuat, rasele muritoare au profitat enorm de contribuţia limitată pe care Adam şi descendenţii lui au adus-o raselor Urantiei.

75:8.2 (846.1) N-a fost nici o „cădere a omului”. Istoria rasei umane este una de evoluţie progresivă, iar darul adamic a lăsat oamenii lumii mult mai buni în raport cu condiţia lor biologică anterioară. Rasele superioare ale Urantiei conţin acum factori ereditari proveniţi din cel puţin patru surse separate: adonită, sangică, nodită şi adamică.

75:8.3 (846.2) Adam n-ar trebui să fie privit drept cauză a unui blestem căzut asupra rasei umane. Deşi el a eşuat în a duce la îndeplinire planul divin, deşi a încălcat pactul său cu Deitatea, deşi el şi tovarăşa lui au fost foarte sigur coborâţi la statutul de creatură, cu toate acestea, contribuţia lor la rasa umană a făcut să avanseze mult civilizaţia pe Urantia.

75:8.4 (846.3) În estimarea rezultatelor misiunii adamice pe lumea voastră, justiţia cere recunoaşterea condiţiei planetei. Adam a fost confruntat cu o sarcină aproape lipsită de orice speranţă atunci când a fost transportat împreună cu frumoasa lui tovarăşă de pe Jerusem pe această planetă întunecată şi confuză. Însă, în cazul în care ar fi fost îndrumaţi de consiliul Melchizedekilor şi de asociaţii lor, şi *dacă ar fi fost mai răbdători,* ei ar fi avut până la urmă parte de succes. Dar Eva a ascultat propaganda insidioasă în favoarea libertăţii personale şi în favoarea libertăţii de a acţiona pe planetă. Ea a fost condusă spre a face o experienţă cu plasma vitală a ordinului material al filiaţiei, în sensul că ea a permis acestui viu depozit de încredere să se amestece prematur cu aceea a unui ordin care atunci era mixt; cel din urmă este acela al modelului originar al Purtătorilor Vieţii, care fusese anterior combinat cu acela al fiinţelor reproducătoare cândva ataşate statului major al Prinţului Planetar.

75:8.5 (846.4) În cursul întregii voastre ascensiuni spre Paradis, voi în încercarea voastră nerăbdătoare de a vă sustrage planului divin prestabilit nu veţi câştiga niciodată nimic prin scurtături, prin invenţii personale sau prin alte procedee de perfecţionare a drumului perfecţiunii, spre perfecţiune şi pentru perfecţiunea eternă.

75:8.6 (846.5) În definitiv, nu a existat, probabil, niciodată pe nici o planetă din tot Nebadonul, un eşec al înţelepciunii mai descurajant. Dar nu este surprinzător că aceşti paşi greşiţi s-au produs în treburile universurilor evolutive. Noi suntem o parte a unei creaţii gigantice, şi nu este ciudat că nu merg toate la perfecţie. Universul nostru n-a fost creat perfect; perfecţiunea este ţelul nostru etern, nu originea noastră.
75:8.7 (846.6) Dacă acesta ar fi un univers mecanicist, dacă Prima Mare Sursă-Centru ar fi numai o forţă şi nu şi o personalitate, dacă toată creaţia ar fi un vast agregat de materie fizică dominat de legi precise caracterizate prin acţiuni energetice invariabile, atunci perfecţiunea ar putea prevala, chiar şi fără ca statutul universului să fie desăvârşit. N-ar exista nici un dezacord; n-ar fi nici o fricţiune. Însă, în universul nostru în evoluţie, de perfecţiune şi imperfecţiune relative, noi ne bucurăm că dezacordul şi neînţelegerea sunt posibile, căci prin aceasta este evidenţiat faptul şi actul personalităţii în univers. Dacă creaţia noastră este o existenţă dominată de personalitate, atunci puteţi să fiţi siguri de posibilităţile supravieţuirii, de progres şi de realizarea personalităţii, noi putem avea încredere în creşterea, în experienţa şi în aventura personalităţii. Ce univers glorios, prin aceea că e personal şi progresiv, nu numai mecanic sau chiar în mod pasiv perfect!

75:8.8 (846.7) [Prezentat de către Solonia „vocea serafică din Grădină”.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 75 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 77 >>

Capitolul 76

A doua grădină

76:0.1 (847.1) CÂND Adam a s-a hotărât să le lase, fără a se opune, prima grădină nodiţilor, el şi partizanii săi nu s-au putut îndrepta spre vest, căci edeniţii nu aveau corăbii potrivite pentru o asemenea aventură pe mare. Nu au putut merge nici spre nord; nodiţii din nord erau deja în drum spre Eden. Lor le-a fost teamă să meargă spre sud, căci dealurile acelei regiuni erau împânzite de triburi ostile. Singurul drum deschis era spre est, aşa că au călătorit spre est către plăcutele, pe vremea aceea, regiuni dintre fluviile Tigru şi Eufrat. Mulţi dintre cei care au fost lăsaţi în urmă au călătorit mai târziu spre est pentru a se alătura adamiţilor în noul lor cămin din vale.

76:0.2 (847.2) Cain şi Sansa s-au născut amândoi până la oprirea caravanei adamice la destinaţia ei dintre fluvii, în Mesopotamia. Laotta, mama lui Sansa, a pierit la naşterea fiicei ei; Eva a avut o naştere grea, dar a supravieţuit, datorită vigorii ei superioare. Eva a luat-o pe Sansa, copilul Laottei, la pieptul ei, şi a crescut-o laolaltă cu Cain. Sansa a crescut şi a dat dovadă de mari aptitudini. Ea a devenit soţia lui Sargan, şeful raselor albastre nordice, şi a contribuit la progresul oamenilor albaştri din acele vremuri.

1. Edeniţii intră în Mesopotamia

76:1.1 (847.3) Caravanei lui Adam i-a trebuit aproape un an întreg ca să ajungă la Eufrat. Găsindu-i apele umflate, ei şi-au ridicat tabăra pe câmpiile din vestul fluviului, şi au rămas acolo timp de aproape şase săptămâni, înainte de a-l traversa ca să pătrundă în ţinutul situat între cele două fluvii, loc care a devenit cea de-a doua grădină.

76:1.2 (847.4) Când locuitorii acelui teritoriu aflaseră că regele şi înaltul preot al Grădinii Edenului erau în drum spre ei, au fugit în mare grabă spre munţii din est. Când a sosit, Adam a descoperit că întreg teritoriul dorit fusese evacuat. Aici, în acest nou loc, Adam şi ajutoarele lui s-au apucat de lucru la construirea de noi locuinţe şi la întemeierea unui nou centru de cultură şi religie.

76:1.3 (847.5) Locul îi era cunoscut lui Adam ca fiind unul dintre cele trei selecţionate iniţial de comitetul însărcinat cu alegerea de posibile amplasări ale Grădinii propuse de Van şi de Amadon. Înseşi cele două fluvii formau, la vremea aceea, o bună apărare naturală.

Puţin mai la nord de cea de-a doua grădină, Eufratul şi Tigrul se apropiau mult unul de altul, astfel încât se putea construi un zid întinzându-se pe o distanţă de optzeci de kilometri pentru protejarea teritoriului la sud, între cele două fluvii.

76:1.4 (847.6) După instalarea în noul Eden, a devenit necesară adoptarea unor mijloace de trai rudimentare; părea destul de adevărat că pământul fusese blestemat. Natura îşi urma încă o dată cursul ei liber. Adamiţii erau acum nevoiţi să obţină cu greu cele necesare traiului lor dintr-un sol nemailucrat şi să se confrunte cu realităţile vieţii din faţa ostilităţilor şi incompatibilităţilor naturale ale existenţei umane. Ei găsiseră prima grădină parţial pregătită pentru ei, dar a doua trebuia să fie creată cu truda mâinilor lor şi „cu sudoarea frunţii lor”.

2. Cain şi Abel

76:2.1 (848.1) La mai puţin de doi ani după naşterea lui Cain, a venit pe lume Abel, primul copil al lui Adam şi al Evei născut în cea de-a doua grădină. Când Abel a împlinit doisprezece ani, el a s-a hotărât să devină păstor; Cain a ales calea agriculturii.

76:2.2 (848.2) Or, în acele vremuri, era obiceiul de a se aduce ofrande, lucruri aflate la îndemână, preoţimii. Păstorii îşi aduceau animalele turmelor lor, fermierii, fructele câmpiilor lor; potrivit acestui obicei, Cain şi Abel îşi aduceau de asemenea ofrandele lor periodice preoţilor. Cei doi băieţi discutaseră de multe ori despre meritele respective ale meseriilor, şi lui Abel nu i-a trebuit prea mult

ca să îşi de-a seama că avea preferinţă pentru sacrificiile lui de animale. Degeaba făcea Cain apel la tradiţia primului Eden, la preferinţa de odinioară pentru fructele pământului. Abel nu a vrut să admită nimic, şi l-a luat în derâdere pe fratele său mai mare cuprins de nedumerire.

76:2.3 (848.3) În zilele primului Eden, Adam căutase într-adevăr să descurajeze jertfirea de animale, astfel încât Cain a avut un precedent pentru a-şi justifica pretenţiile. A fost totuşi dificilă organizarea vieţii religioase a celui de-al doilea Eden. Adam era împovărat de o mie şi una de detalii legate de munca de construire, de apărare şi de agricultură. Fiind din punct de vedere spiritual foarte decepţionat, el a încredinţat organizarea cultului şi educaţiei colaboratorilor de viţă nodit care ocupaseră deja aceste funcţii în prima grădină; chiar şi într-un răstimp atât de scurt, preoţii nodiţi oficianţi au început să revină la normele şi la regulile timpurilor pre-adamice.

76:2.4 (848.4) Cei doi băieţi nu s-au împăcat bine niciodată, şi această chestiune a sacrificiilor a contribuit şi mai mult la menţinerea vrajbei dintre ei. Abel ştia că era fiul lui Adam şi al Evei şi n-a uitat niciodată să-i amintească lui Cain, afectându-l profund, că Adam nu era tatăl lui. Cain nu era de rasă violetă pură, din moment ce tatăl său aparţinea rasei nodite încrucişate ulterior cu oamenii albaştrii şi roşii şi cu neamul andonic aborigen. Toate acestea, precum şi ereditatea lui naturală belicoasă, l-au făcut să nutrească o tot mai mare ură pentru fratele lui mai mic.

76:2.5 (848.5) Băieţii aveau optsprezece, respectiv douăzeci de ani când încordarea dintre ei a fost rezolvată definitiv. Într-o zi,

sarcasmele lui Abel l-au înfuriat atât de tare pe fratele său rival, încât Cain, în mânia lui, s-a năpustit asupra lui şi l-a omorât.

76:2.6 (848.6) Observarea conduitei lui Abel a stabilit valoarea mediului înconjurător şi a educaţiei ca factori în dezvoltarea caracterului. Abel avea o moştenire ideală, şi ereditatea se află la rădăcina întregului său caracter; dar influenţa unui mediu inferior a neutralizat virtual această moştenire magnifică. Abel, mai ales în primii săi ani, a fost în mare măsură influenţat de mediul său defavorabil. El ar fi devenit o persoană cu totul diferită dacă ar fi trăit până la douăzeci şi cinci sau treizeci de ani; superba lui moştenire ar fi putut atunci să se arate. În timp ce un bun mediu nu poate contribui câtuşi de puţin la biruirea reală a defectelor de caracter rezultate dintr-o ereditate modestă, un mediu rău poate foarte bine să altereze o ereditate excelentă, cel puţin în primii ani ai vieţii. Un mediu social bun şi o educaţie adecvată formează un sol şi o atmosferă indispensabilă pentru a scoate cea mai bună parte a unei eredităţi sănătoase.

76:2.7 (849.1) Moartea lui Abel a fost aflată de părinţii lui atunci când câinii au adus turmele acasă fără stăpânul lor. Pentru Adam şi Eva, Cain devenea rapid sinistra amintire a prostiei lor, şi l-au încurajat în decizia sa de a părăsi grădina.

76:2.8 (849.2) Viaţa lui Cain în Mesopotamia nu a fost tocmai fericită, de vreme ce el simboliza greşeala într-un mod foarte izbitor. Nu că asociaţii lui ar fi fost răi cu el, dar acestuia nu îi scăpase faptul că, în subconştientul lor, aveau un resentiment faţă de el. Însă Cain ştia că, nepurtând nici o marcă tribală, el va fi ucis de primii oameni

ai triburilor vecine pe care i-ar putea întâlni în calea sa. Frica şi unele remuşcări l-au făcut să se căiască. Cain nu fusese niciodată locuit de un Ajustor; el sfidase întotdeauna disciplina familială şi desconsiderase religia tatălui său. Dar acum s-a dus la Eva, mama lui, căreia i-a cerut ajutor şi îndrumări spirituale, şi, când el a căutat sincer ajutorul divin, un Ajustor a venit îndată să locuiască în el. Acest Ajustor, locuind în interior şi privind în exterior, i-a dat lui Cain un avantaj net, care l-a pus în aceiaşi categorie cu tribul lui Adam, care era foarte de temut.

76:2.9 (849.3) Cain a plecat aşadar în câmpia lui Nod, la est de cea de-a doua grădină. El a devenit un mare conducător în mijlocul unuia dintre grupurile oamenilor tatălui său şi a împlinit, într-o anumită măsură, prezicerile lui Serapatatia, căci el a stabilit pacea tot timpul vieţii lui între divizia sa de nodiţi şi aceea de adamiţi. Cain s-a căsătorit cu Remona, vara sa îndepărtată, şi primul lor fiu, Enoe, a devenit căpetenia nodiţilor elamiţi. Şi, timp de sute de ani, elamiţii şi adamiţii au continuat să trăiască în pace.

3. Viaţa în Mesopotamia

76:3.1 (849.4) Odată cu trecerea timpului în cea de-a doua grădină, consecinţele greşelii au devenit din ce în ce mai evidente. Adam şi Eva sufereau mult de faptul că erau privaţi de fosta lor locuinţă de frumuseţe şi de linişte, precum şi de copiii lor care fuseseră deportaţi pe Edentia. Era într-adevăr patetic a observa acest magnific cuplu

redus la statutul de încarnare obişnuită a tărâmului, însă ei au îndurat cu graţie şi curaj calitatea lor diminuată.

76:3.2 (849.5) Adam a petrecut în mod înţelept cea mai mare parte din timpul său instruindu-i pe copiii lui şi pe asociaţii lor în administrarea civilă, în metodele educative şi în practicile religioase. Dacă nu ar fi existat această prevedere, un adevărat pandemoniu s-ar fi dezlănţuit la moartea sa. De fapt, moartea lui Adam a adus puţine schimbări în dirijarea treburilor oamenilor săi. Cu mult înaintea dispariţiei lor, Adam şi Eva au recunoscut că copiii lor şi partizanii lor învăţaseră treptat să uite zilele de glorie ale Edenului. Pentru majoritatea partizanilor lor, era mai bine ca măreţia Edenului să fie dată uitării; în felul acesta, ei au avut mai puţine motive de a avea o insatisfacţie nejustificată în mediul lor mai puţin fericit.

76:3.3 (849.6) Şefii civili ai adamiţilor se trăgeau ereditar din fiii primei grădini. Primul fiu al lui Adam, Adamson (Adam ben Adam), a fondat un centru secundar al rasei violet în nordul celei de-a doua grădini. Al doilea fiu al lui Adam, Evason, a devenit un conducător şi un administrator magistral; el a fost marele ajutor al tatălui său. Evason n-a trăit tot atât de mult ca şi Adam, şi fiul său mai mare, Jansad, a devenit succesorul lui Adam în calitate de căpetenie a triburilor adamite.

76:3.4 (849.7) Conducătorii religioşi, ori preoţia, au început cu Seth, cel mai vârstnic dintre fiii supravieţuitori ai lui Adam şi ai Evei născuţi în a doua grădină. El s-a născut la o sută douăzeci şi nouă de ani după sosirea lui Adam pe Urantia. Seth a fost absorbit de munca de ameliorare a statutului spiritual al oamenilor tatălui său şi a devenit

căpetenia noii preoţimi a celei de-a doua grădini. Fiul său, Enos, a venerat noul ordin de cult, şi nepotul său, Kenan, a instituit serviciul misionarilor pe lângă triburile din împrejurimi, atât apropiate, cât şi îndepărtate.

76:3.5 (850.1) Preoţimea setit a fost o întreprindere triplă, care îmbrăţişa religia, sănătatea şi educaţia. Preoţii acestui ordin erau instruiţi să oficieze la ceremoniile religioase, să servească ca doctori şi ca inspectori sanitari şi să activeze ca profesori în şcolile grădinii.

76:3.6 (850.2) Caravana lui Adam transportase seminţele şi bulbii a sute de plante, precum şi boabe de cereale până în ţinutul situat între cele două fluvii. Ei au mai adus turme vaste şi câteva specimene din toate animalele domesticite. Datorită acestui fapt, ei deţineau mari avantaje asupra triburilor din împrejurimi. Ei au profitat mult de pe urma culturii anterioare a Grădinii originare.

76:3.7 (850.3) Până în momentul părăsirii primei grădini, Adam şi familia lui trăiseră întotdeauna cu fructe, cu cereale şi cu nuci. Pe drumul spre Mesopotamia, ei au mâncat pentru prima dată ierburi şi legume. Consumul de carne a fost practicat devreme în cea de-a doua grădină, dar Adam şi Eva nu l-au introdus-o niciodată în dieta lor regulată. Nici Adamson, nici Evason, şi nici ceilalţi copii ai primei generaţii ai primei grădini, nu au devenit consumatori de carne.

76:3.8 (850.4) Adamiţii i-au depăşit considerabil pe oamenii din împrejurimi în realizările lor culturale şi în dezvoltarea lor intelectuală. Ei au produs cel de-al treilea alfabet, şi au pus multe temelii pentru precursorii artei, ai ştiinţei şi ai literaturii moderne. Aici, în ţinutul cuprins între Tigru şi Eufrat, ei au conservat artele

scrisului, ale prelucrării metalelor, ale olăritului şi ale ţesutului. Ei au elaborat un nou tip de arhitectură, care nu a fost depăşit timp de mai multe mii de ani.

76:3.9 (850.5) Viaţa de familie a oamenilor rasei violet era ideală pentru vremea şi pentru epoca lor. Copiii erau supuşi cursurilor de pregătire privind agricultura, artizanatul şi creşterea animalelor, iar alţii erau învăţaţi să ducă la îndeplinire tripla îndatorire a unui setit: să fie preot, doctor şi învăţător.

76:3.10 (850.6) Când vă gândiţi la preoţii sethiţi, nu-i confundaţi pe acei nobili învăţători ai sănătăţii şi ai religiei, pe acei adevăraţi educatori cu gânduri elevate, cu clerul depravat şi mercantil al triburilor ulterioare ale naţiunilor învecinate. Conceptele lor religioase despre Deitate şi despre univers erau elevate, şi mai mult sau mai puţin exacte; regulile lor de igienă erau excelente pentru vremea lor, iar metodele lor de educaţie nu au mai fost depăşite de atunci încoace.

4. Rasa violet

76:4.1 (850.7) Adam şi Eva au fost întemeietorii rasei violet, a noua rasă umană apărută pe Urantia. Adam şi urmaşii săi aveau ochii albaştri, şi oamenii rasei violet se distingeau prin tenul deschis şi prin părul blond (galben, roşcat şi castaniu).

76:4.2 (850.8) Eva a născut fără dureri, asemenea femeilor raselor evolutive primitive. Numai femeile raselor mixte provenite din uniunea raselor evolutive cu nodiţii şi, mai târziu, cu adamiţii, au avut dureri violente la naşterea unui copil.

76:4.3 (851.1) Adam şi Eva, ca şi semenii lor de pe Jerusem, îşi trăgeau energia dintr-o dublă nutriţie; ei absorbeau atât hrană cât şi lumină, la care se adăugau anumite energii suprafizice nedescoperite pe Urantia. Descendenţii lor pământeni nu au moştenit acea înzestrare părintească care era absorbţia energiei şi circulaţia luminii. Ei aveau o circulaţie simplă, de tip uman, întreţinută prin sânge. Era clar că ei sunt muritori, deşi aveau o viaţă lungă; dar, cu fiecare generaţie succesivă, longevitatea lor se diminua şi se apropia de normele umane.

76:4.4 (851.2) Adam şi Eva, şi copiii lor din prima generaţie, nu foloseau carnea animalelor ca hrană. Ei trăiau în întregime cu „fructele arborilor". După prima generaţie, toţi urmaşii lui Adam au început să mănânce produse lactate, însă mulţi dintre ei au continuat să urmeze un regim fără carne, cum practicau şi multe dintre triburile din sud, cu care s-au unit ulterior. Mai târziu, cea mai mare parte a acestor triburi au migrat spre est, şi au supravieţuit aşa cum sunt în prezent, amestecate cu popoarele Indiei.

76:4.5 (851.3) Adam şi a Eva aveau o vedere fizică şi o viziune spirituală mult superioare celor avute de oamenii de astăzi. Simţurile lor speciale erau mult mai ascuţite, şi erau capabili să-i vadă pe medieni, precum şi armatele de îngeri, pe Melchizedeki şi pe Caligastia, Prinţul decăzut care a venit de câteva ori pentru a discuta cu nobilul lui succesor. Timp de peste o sută de ani după greşeală, ei şi-au conservat aptitudinea de a vedea aceste fiinţe celeste. Aceste simţuri speciale erau mai puţin ascuţite la copiii lor, şi tindeau să se diminueze cu fiecare generaţie succesivă.

76:4.6 (851.4) Copiii adamici erau în general locuiţi de un Ajustor, căci ei posedau cu toţii o capacitate incontestabilă de supravieţuire. Aceşti descendenţi superiori nu erau atât de supuşi fricii ca şi copiii evoluţiei. În rasele umane de astăzi ale Urantiei persista atât de multă frică din cauză că străbunii voştri au primit foarte puţin din plasma vitală a lui Adam, precum şi din pricina eşecului rapid al planurilor de înnobilare fizică rasială.
76:4.7 (851.5) Celulele corpului Fiilor Materiali şi al progeniturilor lor sunt mult mai rezistente la boală decât acelea ale fiinţelor evolutive native ale planetei. Celulele corporale ale raselor indigene sunt înrudite cu organismele vii microscopice şi ultramicroscopice patogene. Aceste fapte explică de ce oamenii Urantiei trebuie să facă atât de multe eforturi pe calea ştiinţei ca să reziste la atât de multe dezordini fizice. Voi aţi fi fost mult mai rezistenţi la boală dacă în venele raselor voastre ar fi curs mai mult sânge adamic.

76:4.8 (851.6) După ce s-a stabilit în cea de-a doua grădină pe Eufrat, Adam s-a decis să lase în urma lui cât se poate de mult din cantitatea lui de plasmă vitală de care lumea să beneficieze după moartea lui. În consecinţă, Eva a fost pusă în fruntea unei comisii de douăsprezece persoane pentru ameliorarea rasei şi, înainte de moartea lui Adam, această comisie alesese 1.682 de femei de tipul cel mai evoluat de pe Urantia, care au fost toate fecundate cu plasma vitală adamică. Cu excepţia a 112 dintre copiii lor, ceilalţi au atins cu toţii vârsta adultă, astfel încât lumea a beneficiat astfel de un supliment de 1.570 de bărbaţi şi femei superioare. Cu toate că aceste candidate la maternitate au fost alese din toate triburile din împrejurimi şi au reprezentat majoritatea raselor de pe pământ, majoritatea descindeau

din neamurile superioare ale nodiţilor, şi ele formau începutul puternicei rase andite. Aceşti copii au fost născuţi şi crescuţi în mediul tribal al respectivelor lor mame.

5. Moartea lui Adam şi a Evei

76:5.1 (851.7) Nu cu mult după întemeierea celei de-a doua grădini, Adam şi Eva au fost informaţi la timpul potrivit că pocăinţa lor era acceptabilă, şi că, în timp ce erau condamnaţi să îndure soarta muritorilor lumii lor, ei ar trebui cu siguranţă să fie admişi la rangul de supravieţuitori adormiţi ai Urantiei. Ei au crezut pe deplin în acea evanghelie a deşteptării şi a reabilitării pe care Melchizedekii le-o anunţaseră într-un mod atât de emoţionant. Nelegiuirea lor fusese o eroare de judecată, iar nu păcatul unei rebeliuni conştiente şi deliberate.

76:5.2 (852.1) În calitate de cetăţeni ai Jerusemului, Adam şi Eva nu aveau Ajustori de Gândire, şi n-au avut nici pe Urantia în timpul şederii lor în prima Grădină. La puţină vreme după reducerea lor la statutul de muritori, ei au devenit conştienţi de o nouă prezenţă în ei, şi s-au trezit la realizarea faptului că statutul omenesc însoţit de o căinţă sinceră a făcut posibil ca Ajustorii să îi poată locui. Faptul că ei erau locuiţi de un Ajustor i-a încurajat mult pe Adam şi pe Eva pentru tot restul vieţii lor. Ei ştiau că eşuaseră ca Fiu şi Fiică Materiali ai Sataniei, dar mai ştiau şi că înaintea lor cariera Paradisului le stătea încă deschisă, în calitate de fii ascendenţi ai universului.

76:5.3 (852.2) Adam ştia despre reînvierea dispensaţională, care a avut loc simultan cu sosirea lui pe planetă, şi credea că el şi tovarăşa lui vor fi probabil repersonalizaţi în raport cu sosirea următorului ordin de filiaţie. El nu a ştiut că Mihail, suveranul acestui univers, urma să apară atât de curând pe Urantia; el se aştepta ca următorul Fiu ce urma să vină să fie din ordinul avonalilor. Chiar şi aşa, a fost întotdeauna o consolare pentru Adam şi pentru Eva să mediteze la singurul mesaj personal pe care l-au primit vreodată de la Mihail, deşi a reprezentat pentru ei ceva greu de înţeles. Pe lângă alte manifestări de prietenie şi de încurajare, acest mesaj zicea: „Am luat în considerare circumstanţele greşelii voastre. Eu mi-am adus aminte de dorinţa inimii voastre de a fi întotdeauna fideli voinţei Tatălui meu. Veţi fi chemaţi din îmbrăţişarea somnului muritor când voi veni eu pe Urantia, dacă Fiii subordonaţi ai regatului meu nu au trimis după voi mai înainte”.

76:5.4 (852.3) Acesta a fost un mare mister pentru Adam şi Eva. Ei puteau pricepe, din acel mesaj, promisiunea vagă a unei posibile deşteptări speciale, ceea ce i-a încurajat foarte tare, dar nu puteau prinde înţelesul care a anunţat precizarea că ei puteau să se odihnească până la epoca unei deşteptări însoţite de apariţia personală a lui Mihail pe Urantia. Cuplul edenic proclama deci întotdeauna că va sosi într-o bună zi un Fiu al Domnului. Ei le insuflau celor pe care îi iubeau credinţa, sau cel puţin speranţa fierbinte, că lumea greşelilor lor şi a amărăciunilor lor ar putea să fie regatul unde suveranul acestui univers va decide să se consacre ca Fiu Paradisiac de manifestare. Părea prea frumos ca să fie adevărat, dar Adam nutrea gândul că Urantia cea sfâşiată de lupte s-ar putea dovedi, la urma urmei, a fi cea

mai fericită lume din sistemul Sataniei, planeta cea mai invidiată din tot Nebadonul.

76:5.5 (852.4) Adam a trăit 530 ani; a murit de ceea ce s-ar putea numi bătrâneţe. Mecanismul lui fizic a sfârşit pur şi simplu prin a se uza; procesul de dezintegrare a câştigat treptat teren asupra procesului de refacere, şi inevitabilul sfârşit s-a produs. Eva a murit cu nouăsprezece ani mai înainte, având inima slăbită. Amândoi au fost îngropaţi în centrul templului serviciului divin, care fusese construit după planurile lor curând după ce zidul împrejmuitor al coloniei fusese terminat. Aceasta a fost originea obiceiului de îngropare sub dalele locurilor de cult a oamenilor pioşi însemnaţi, bărbaţi şi femei..

76:5.6 (852.5) Sub conducerea Melchizedekilor, guvernul supramaterial al Urantiei a continuat, însă contactul fizic direct cu rasele evolutive fusese rupt. Din vremurile îndepărtate ale sosirii statului major corporal al Prinţului Planetar, trecând prin epoca lui Van şi a lui Amadon, şi până la sosirea lui Adam şi a Evei, reprezentanţii fizici ai guvernului universului fuseseră totdeauna staţionaţi pe planetă. Dar, cu greşeala adamică, acest regim a luat sfârşit după ce a durat mai mult de 450.000 ani. În sferele spirituale, ajutoarele îngereşti au continuat să lupte alături de Ajustorii de Gândire, ambele grupuri străduindu-se din răsputeri pentru salvarea individului; dar nici un plan detaliat şi complet pentru bunăstarea lumii pe termen lung n-a fost promulgat muritorilor pământului până la sosirea lui Machiventa Melchizedek, în epoca lui Avraam. Cu puterea, răbdarea şi autoritatea unui Fiu al Domnului, acesta a pus fundamentele unei noi ridicări şi a unei reabilitări spirituale a nefericitei Urantia.

76:5.7 (853.1) Nenorocirea nu era totuşi singura soartă a Urantiei; această planetă a fost, de asemenea, cea mai fericită din universul local al Nebadonului. Erorile străbunilor urantienilor şi greşelile primilor conducători ai lumii au cufundat planeta într-o stare de confuzie disperată, cu atât mai intensificată de rău şi de păcat. Urantienii ar trebui să socotească ca fiind în întregime benefic faptul că însăşi acest fundal de întuneric a atras atât de puternic atenţia lui Mihail al Nebadonului, încât el a ales această lume ca arenă pentru a se revela personalitatea iubitoare a Tatălui din ceruri. Aceasta nu pentru că Urantia avea nevoie de un Fiu Creator ca să repună în ordine treburile ei încâlcite, ci mai degrabă pentru că răul şi păcatul pe Urantia i-au oferit Fiului Creator un fundal mai frapant pe care să se reveleze dragostea, mila şi răbdarea incomparabile ale Tatălui Paradisului.

6. Supravieţuirea lui Adam şi a Evei

76:6.1 (853.2) Adam şi Eva au intrat în repausul lor muritor cu o credinţă solidă în asigurările Melchizedekilor. Aceştia le-au promis că ei se vor trezi într-o bună zi din somnul morţii pentru a-şi relua viaţa pe lumile palat, lumi care le fuseseră atât de familiare înainte de misiunea lor în carnea fizică a rasei violete de pe Urantia.

76:6.2 (853.3) Ei nu s-au odihnit mult timp în uitarea somnului inconştient al muritorilor regatului. În a treia zi după moartea lui Adam, a doua de după înmormântarea sa respectuoasă, Lanaforge a lansat un apel nominal special al remarcabililor supravieţuitori ai

greşelii adamice de pe Urantia. Ordinele sale, confirmate de Preaînalţii Edentiei în funcţiune şi ratificate de Uniunea Zilelor de pe Salvington, acţionând în numele lui Mihail, au fost încredinţate lui Gabriel. În conformitate cu această poruncă de înviere specială purtând numărul 26 din seria Urantiei, Adam şi Eva au fost repersonalizaţi şi reconstituiţi în sălile de înviere ale lumilor palat de pe Satania în acelaşi timp cu 1.316 al tovarăşilor lor de experienţă ai primei grădini. Multe alte suflete loiale fuseseră deja transferate în momentul sosirii lui Adam pe Urantia, care a fost însoţit de o judecată dispersională a supravieţuitorilor adormiţi şi a ascenderilor vii calificaţi.

76:6.3 (853.4) Adam şi Eva au trecut repede prin lumile de ascensiune progresivă, până când au atins dobândit Jerusemului. Ei au devenit astfel rezidenţi ai planetei lor de origine, dar de această dată asta ca membri ai unui ordin diferit de personalităţi ale universului. Ei au părăsit Jerusemul ca cetăţeni permanenţi - Fii de Dumnezeu; s-au reîntors ca cetăţeni ascendenţi - fii de om. Ei au fost imediat ataşaţi serviciului Urantiei de pe capitala sistemică, şi au fost, mai târziu, numiţi membri ai consiliului de douăzeci şi patru care constituie în prezent corpul de control consultativ al Urantiei.

76:6.4 (854.1) Aşa se termină povestea lui Adam şi a Evei Planetari de pe Urantia, o poveste a încercărilor, a tragediei şi a triumfului, sau cel puţin a triumfului personal pentru Fiicele şi Fii voştri Materiali bine intenţionaţi, dar induşi în eroare. În final, aceasta va fi indubitabil şi o poveste a triumfului ultim pentru lumea lor şi pentru locuitorii ei zguduiţi de rebeliune şi hărţuiţi de rău. Dacă e să

rezumăm, Adam şi Eva au contribuit puternic la accelerarea civilizaţiei şi a progresului biologic al rasei umane. Ei au lăsat pe pământ o mare cultură, dar n-a fost posibil pentru o civilizaţie atât de avansată să supravieţuiască în faţa diluării premature şi a naufragiului final ale moştenirii adamice. Oamenii sunt cei care fac o civilizaţie; nu civilizaţia îi face pe oameni.

76:6.5 (854.2) [Prezentat de Solonia, „vocea serafică din Grădină”.]

Cartea Urantia

Capitolul 77

Creaturile mediane

77:0.1 (855.1) CEA MAI mare parte a lumilor locuite ale Nebadonului adăpostesc câte unul sau mai multe grupuri de fiinţe unice existente pe un nivel de funcţionare vital situat cam la jumătate drum, între cel al muritorilor regatului şi cel al ordinelor îngereşti; de aceea, ele sunt numite creaturi *mediane*. Ele par a fi un accident al timpului, dar sunt atât de răspândite, şi aduc un ajutor atât de preţios, încât noi le-am acceptat de mult ca pe unul dintre ordinele esenţiale ale serviciului nostru planetar conjugat.

77:0.2 (855.2) Două ordine distincte de medieni acţionează pe Urantia: corpurile primare, sau cele senioare, care au venit în existenţă în zilele îndepărtate ale Dalamatiei, şi grupul secundar, sau mai tânăr, care datează din vremea lui Adam.

1. Medianii Primari

77:1.1 (855.3) Medianii primari şi-au avut geneza într-o combinaţie unică a materialului şi a spiritualului pe Urantia. Pe alte lumi şi în alte sisteme, noi ştim că există creaturi similare, dar ele au luat naştere prin tehnici diferite.

77:1.2 (855.4) E bine ca întotdeauna să se aibă în vedere că manifestările succesive ale Fiilor lui Dumnezeu pe o planetă în evoluţie produc schimbări notabile în economia spirituală a domeniului. Ele modifică uneori jocul interasocierii agenţilor materiali şi al agenţilor spirituali de pe o planetă, cu scopul de a crea situaţii într-adevăr dificil de înţeles. Statutul celor o sută de membrii corporali ai statului major al Prinţului Caligastia ilustrează tocmai o interasociere unică de acest fel. În calitate de cetăţeni morontiali ascendenţi ai Jerusemului, ei erau creaturi supramateriale fără prerogative de reproducere. În calitate de slujitori planetari descendenţi pe Urantia ei erau creaturi materiale sexuate capabile să procreeze o descendenţă materială (aşa cum unii dintre ei au şi făcut mai târziu). Ceea ce nu putem explica într-o manieră satisfăcătoare, este modul în care aceste o sută de persoane au putut juca rolul de părinţi pe un nivel supramaterial, cu toate că aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat. O legătură supramaterială (nesexuală) între un membru de sex masculin şi un membru de sex feminin ai statului major corporal al Prinţului a dus la apariţia primului născut al medianilor primari.

77:1.3 (855.5) S-a descoperit imediat că o creatură de acest ordin, la jumătatea drumului între nivelul uman şi nivelul îngeresc, ar face mari servicii ocupându-se de treburile statului major al Prinţului. În consecinţă, fiecare cuplu al statului major corporal a primit permisiunea de a produce o fiinţă similară. Rezultatul acestui efort a fost primul grup de cincizeci de creaturi mediane.

77:1.4 (855.6) După ce a observat, timp de un an, munca acestui grup unic, Prinţul Planetar a autorizat reproducerea medianilor fără nici o restricţie. Acest plan a fost dus la îndeplinire atâta timp cât a subzistat puterea de creaţie, şi aşa au luat naştere corpurile originale de 50.000 de mediani.

77:1.5 (856.1) O perioadă de o jumătate de an a intervenit între producerea fiecărui median şi, când din fiecare cuplu erau născute o mie de asemenea fiinţe, altele nu se mai veneau niciodată. Noi nu avem nici o explicaţie în ceea ce priveşte raţiunea pentru care această putere era deja epuizată la apariţia descendentului direct cu numărul o mie. Toate experimentele ulterioare nu au produs decât eşecuri.

77:1.6 (856.2) Aceste creaturi au constituit corpurile de informaţii ale administraţiei Prinţului. Ele se răspândeau peste tot, observând şi studiind rasele lumii, şi oferind şi alte servicii inestimabile Prinţului şi statului său major în lucrarea de influenţare a societăţii umane îndepărtate de cartierele generale planetare.

77:1.7 (856.3) Acest regim a durat până în zilele tragice ale rebeliunii planetare, care a prins în cursă puţin mai mult de patru cincimi din medianii primari. Corpurile loiale au intrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedeki şi au activat sub comanda nominală a lui Van până în vremea lui Adam.

2. Rasa Nodită

77:2.1 (856.4) Deşi noi relatăm aici originea, natura şi funcţiunile creaturilor mediane ale Urantiei, înrudirea dintre cele două ordine - primar şi secundar - face necesar să se întrerupă povestea medianilor primari cu scopul de a urmări descendenţa membrilor rebeli ai statului major corporal al Prinţului Caligastia, de la rebeliunea planetară până la epoca lui Adam. Această linie ereditară a fost cea care, în primele perioade ale celei de-a doua grădini, a furnizat o jumătate din predecesorii ordinului secundar al creaturilor mediane.

77:2.2 (856.5) Membrii corporali ai statului major al Prinţului fuseseră materializaţi sub formă de creaturi sexuate în vederea participării la planul de procreare a unei descendenţe încorporând calităţile conjugate ale ordinului lor special, unite cu acelea ale neamului selecţionat al triburilor lui Amadon; toate acestea erau destinate să anticipeze apariţia ulterioară a lui Adam. Purtătorii Vieţii proiectaseră naşterea unui nou tip de muritori înglobând uniunea descendenţilor strâns legaţi ai statului major al Prinţului cu prima generaţie de copii ai lui Adam şi Eva. Ei întocmiseră deci un plan ce prevedea un nou ordin de creaturi planetare care, se spera, vor deveni conducătorii-învăţători ai societăţii umane. Aceste fiinţe erau destinate suveranităţii sociale, nu celei civile. Dar, din moment ce acest proiect a eşuat aproape complet, noi nu vom şti niciodată de ce aristocraţie de conducători binevoitori, nici de ce cultură fără seamăn a fost privată Urantia. Într-adevăr, atunci când membrii statului major

corporal s-au reprodus ulterior, aceasta s-a întâmplat în urma rebeliunii, şi după ce fuseseră privaţi de conexiunea lor cu curenţii vitali ai sistemului.

77:2.3 (856.6) Era posterioară rebeliunii de pe Urantia a fost martora multor evenimente neobişnuite. O mare civilizaţie - cultura Dalamatiei - se destrăma. „Nefilimii (nodiţii) erau pe pământ în acele vremuri şi, când aceşti fii ai zeilor s-au dus la fiicele oamenilor şi ele au născut pentru ei, copiii lor au fost 'puternicii oameni de altădată', 'oamenii de renume'”. Deşi erau prea puţini, „fiii zeilor”, membrii statului major şi primii lor descendenţi erau consideraţi ca atare de către muritorii evolutivi ai acelor vremuri îndepărtate; până şi statura lor a ajuns să fie amplificată de către tradiţie. Aceasta este deci originea povestea folclorică aproape universală a zeilor care au coborât pe pământ, şi acolo s-au unit cu fiicele oamenilor pentru a zămisli o străveche rasă de eroi. Toată această legendă a devenit şi mai confuză odată cu amestecurile rasiale ale adamiţilor, care s-au născut ulterior în cea de-a doua grădină.

77:2.4 (857.1) Cei o sută de membrii corporali ai statului major al Prinţului purtau plasma germinativă a filiaţiilor umane andonice. Dacă ei s-ar fi angajat în reproducerea sexuată, ar fi fost deci de aşteptat, în mod natural, ca progenitura lor să semene în întregime cu aceea a altor părinţi adoniţi. Însă, când cei şaizeci de rebeli ai statului major, partizanii lui Nod, s-au consacrat efectiv reproducerii sexuate, copiii lor s-au dovedit mult superiori, în aproape toate domeniile, atât popoarelor andonite, cât şi celor sangice. Această excelenţă neaşteptată a caracterizat nu numai calităţile fizice şi intelectuale, ci şi capacităţile spirituale.

77:2.5 (857.2) Caracteristicile mutante apărute la prima generaţie nodită au rezultat din anumite schimbări operate în configuraţia şi în constituenţii chimici ai factorilor ereditari ai plasmei germinative andonice. Aceste modificări au fost cauzate de prezenţa în corpurile membrilor statului major a puternicelor circuite de menţinere a vieţii ale sistemului Sataniei. Aceste circuite vitale au determinat cromozomii de model specializat ai Urantiei să se restructureze mai mult după specializările normalizate pentru Satania ale manifestărilor vitale fixate pentru Nebadon. Tehnica acestei metamorfoze a plasmei germinative, prin acţiunea curenţilor vitali sistemici, prezintă anumite analogii cu procedeele prin care savanţii Urantiei modifică plasma germinativă a plantelor şi a animalelor prin utilizarea razelor X.
77:2.6 (857.3) Tot astfel, nodiţii se nasc din anumite modificări particulare şi neaşteptate, care se produc în plasma vitală ce fusese transferată de către chirurgii Avalonului de la corpurile donatorilor adoniţi la acelea ale membrilor statului major corporal.

77:2.7 (857.4) Trebuie amintit că cei o sută de adoniţi au contribuit la furnizarea de plasmă germinativă fiind, la rândul lor, puşi în posesia complementului organic al arborelui vieţii, astfel încât curenţii vitali ai Sataniei s-au răspândit în mod egal în corpurile lor. Cei patruzeci şi patru de adoniţi modificaţi care au urmat statul major în rebeliune, s-au căsătorit de asemenea între ei, şi au adus o mare contribuţie vlăstarelor mai bune ale oamenilor nodiţi.
77:2.8 (857.5) Aceste două grupuri, cuprinzând 104 indivizi purtători de plasmă germinativă andonită modificată, constituie predecesorii nodiţilor, a opta rasă apărută pe Urantia. Această nouă trăsătură caracteristică a vieţii umane reprezintă o altă fază a execuţiei planului

originar constând în utilizarea Urantiei ca lume de modificare a vieţii, fiind însă vorba despre o dezvoltare neprevăzută a acestui plan.

77:2.9 (857.6) Nodiţii de sânge pur erau o rasă magnifică, însă ei s-au amestecat treptat cu oamenii evolutivi ai pământului, astfel încât nu a întârziat să se producă o mare degenerare. La zece mii de ani după rebeliune, ei au decăzut până în punctul în care durata medie a vieţii lor depăşea cu prea puţin pe aceea a raselor evolutive.

77:2.10 (857.7) Când arheologii au dezgropat tabletele de argilă relatând istoria celor mai târzii sumerieni descendenţi ai nodiţilor, ei au descoperit nişte liste ale regilor sumerieni datând din urmă cu mai multe mii de ani. Pe măsură ce aceste arhive datau dintr-un trecut tot mai îndepărtat, durata domniei regilor anteriori se mărea de la douăzeci şi cinci sau treizeci de ani până la o sută cincizeci şi chiar mai mult. Această creştere a duratei domniei regilor străvechi semnifică faptul că unii dintre primii conducători nodiţi (descendenţi imediaţi ai statului major al Prinţului) au trăit efectiv mai mult timp decât succesorii lor. Tabletele denotă de asemenea un efort de a se urmări dinastiile înapoi în trecut, până la epoca Dalamatiei.

77:2.11 (857.8) Longevitatea relatată în dosarele acestor personaje se datorează şi unei confuzii între luni şi ani ca unităţi de timp. Aceasta se poate observa în genealogia biblică a lui Abraham, precum şi în arhivele primitive ale chinezilor. Confuzia între lună, sau perioada de 28 de zile, şi anul de peste 350 de zile introdus mai târziu, este răspunzătoare pentru tradiţia acestor lungi vieţi umane. Se invocă cazul unui om care a trăit peste nouă sute de „ani”. Această perioadă reprezintă cam şaptezeci de ani de-ai noştri; de-a lungul vremurilor,

această durată a vieţii a fost considerată ca fiind foarte lungă, şi desemnată mai târziu prin „trei de douăzeci şi zece”.

77:2.12 (858.1) Calcularea timpului după luna de douăzeci şi opt de zile a persistat mult după epoca lui Adam. Dar, când egiptenii au început să reformeze calendarul, cu circa şapte mii de ani în urmă, ei au făcut-o cu mare precizie, introducând anul de 365 de zile.

3. Turnul Babel

77:3.1 (858.2) După cufundarea Dalamatiei, nodiţii s-au îndreptat spre nord şi spre est, şi au întemeiat în curând oraşul Dilmun, care a devenit noul cartier general rasial şi cultural. La circa cincizeci de mii de ani după moartea lui Nod, urmaşii statului major al Prinţului deveniseră prea numeroşi ca să-şi găsească mijloacele de trai în ţinuturile din vecinătatea imediată a noului lor oraş Dilmun. După ce şi-au extins contactele către exterior, căsătorindu-se cu membrii ai triburilor andonite şi sangice care se învecinau cu graniţelor lor, conducătorii lor au înţeles că ar trebui să se facă ceva pentru menţinerea unităţii lor rasiale. Prin urmare, ei au convocat un consiliu al triburilor care, după multe deliberări, au adoptat planul lui Bablot, un descendent al lui Nod.

77:3.2 (858.3) Bablot a propus să se ridice un templu pretenţios de glorificare rasială în centrul teritoriului ocupat pe atunci de nodiţi. Acest templu urma să aibă un turn cum nu se mai văzuse niciodată până atunci. El era destinat a fi un memorial monumental în amintirea măreţiei lor trecătoare. Un mare număr din descendenţii lui Nod

doreau ca acest monument să fie ridicat în Dilmun, însă alţii au susţinut că un asemenea edificiu ar trebui să fie situat departe de pericolele mării; ei îşi reaminteau tradiţiile scufundării Dalamatiei, prima lor capitală.

77:3.3 (858.4) Bablot a prevăzut ca noile clădiri să devină nucleele viitorului centru al culturii şi civilizaţiei nodite. Sfatul lui a prevalat în cele din urmă, şi s-a început construirea după planurile sale. Noul oraş urma să fie numit Bablot, după arhitectul şi constructorul turnului. Locul a purtat mai târziu numele de *Bablot,* şi în cele din urmă pe acela de Babel.

77:3.4 (858.5) Dar nodiţii erau totuşi întrucâtva frământaţi în sentimentele lor în legătură cu planurile şi cu scopurile acestei întreprinderi. Conducătorii lor nu erau nici ei cu totul de acord asupra planurilor de construcţie, nici asupra folosirii clădirilor după terminarea lor. După patru ani şi jumătate de lucru, s-a ivit o mare dispută asupra obiectivului şi motivului ridicării turnului. Conflictele au devenit atât de înveninate încât s-a întrerupt orice lucrare. Purtătorii de hrană au răspândit vestea disensiunii, şi un mare număr de triburi au început să se adune la locul construcţiei. Trei puncte de vedere s-au înfruntat cu privire la rostul construirii turnului.

77:3.5 (858.6) 1. Cel mai mare grup, aproape o jumătate, dorea să vadă construirea turnului ca monument comemorativ al istoriei şi al superiorităţii rasiale a nodiţilor. Ei estimau că el ar trebui să fie un mare şi impunător edificiu care să stârnească admiraţia tuturor generaţiilor viitoare.

77:3.6 (858.7) 2. Fracţiunea următoare după ordinea importanţei a vrut ca turnul să fie destinat comemorării culturii Dilmunului. Partizanii ei nu prevedeau că Bablotul va deveni un mare centru al comerţului, al artei şi al manufacturii.

77:3.7 (859.1) 3. Contingentul cel mai redus estima că ridicarea turnului oferea o ocazie de reparare a nebuniei predecesorilor lor care au participat la rebeliunea lui Caligastia. Partizanii acestui grup susţineau că turnul ar trebui să fie consacrat adorării Tatălui tuturor, şi că toată raţiunea de a fi a noului oraş ar trebui să fie aceea de a se înlocui Dalamatia - în funcţionarea ei ca centru cultural şi religios pentru barbarii din împrejurimi.

77:3.8 (859.2) Grupul religios a fost rapid învins la vot. Majoritatea a respins noţiunea că înaintaşii lor fuseseră vinovaţi de rebeliune; ei erau revoltaţi de acest stigmat rasial. După eliminarea unuia din cei trei factori ai disputei, şi după nereuşita în împăcarea prin tratative a celorlalte două, nodiţii au recurs la luptă. Cei religioşi, necombatanţii, au fugit acasă, în sud, în vreme ce tovarăşii lor au luptat până ce au fost aproape exterminaţi.

77:3.9 (859.3) Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, s-a făcut o a doua încercare de ridicare a turnului Babel. Rasele amestecate ale andiţilor (nodiţi şi adamiţi) s-au apucat de înălţarea unui nou templu pe ruinele primului edificiu, dar proiectul nu a primit sprijin suficient; el s-a prăbuşit sub greutatea propriilor lui pretenţii. Această regiune a fost o lungă vreme cunoscută ca ţinutul Babelului.

4. Centrele de civilizaţie Nodite

77:4.1 (859.4) Risipirea nodiţilor a fost un rezultat imediat al conflictului intern în legătură cu turnul Babel. Acest război interior a redus considerabil numărul nodiţilor de sânge mai pur şi a purtat, în multe privinţe, responsabilitatea pentru eşecul lor în întemeierea unei mari civilizaţii preadamice. Începând de la această dată, cultura nodită a decăzut de-a lungul a peste o sută douăzeci de mii de ani, până când a fost ridicată din nou printr-o infuzie de sânge adamic. Cu toate acestea, chiar şi în epoca lui Adam, nodiţii erau încă un popor capabil. Mulţi dintre descendenţii lor de sânge amestecat s-au numărat printre făuritorii Grădinii, şi câţiva căpitani din grupul lui Van au fost nodiţi. Unii dintre gânditorii cei mai capabili ai statului major aparţineau acestei rase.

77:4.2 (859.5) Trei dintre cele patru mari centre nodite au fost întemeiate imediat după conflictul lui Bablot.

77:4.3 (859.6) 1. *Nodiţii occidentali sau sirieni.* Supravieţuitorii grupului naţionalist, partizanii memorialului rasial, s-au îndreptat spre nord şi s-au unit cu adoniţii pentru a fonda centrele nodite de mai târziu în nord-vestul Mesopotamiei. Ei formau grupul cel mai numeros al nodiţilor care se risipeau, şi au contribuit mult la apariţia de mai târziu a neamului asirian.

77:4.4 (859.7) 2. *Nodiţii orientali sau elamiţii.* Partizanii culturii şi comerţului au emigrat în mare număr spre est, în Elam, şi acolo s-au unit cu triburile sangice amestecate. Elamiţii de acum treizeci sau

patruzeci de mii de ani au dobândit în mare măsură natură sangică, cu toate că au continuat să menţină o civilizaţie superioară celei a barbarilor din împrejurimi.

77:4.5 (859.8) După întemeierea celei de-a doua grădini, s-a dobândit obiceiul de a se numi „pământul lui Nod" această colonie nodită apropiată. În timpul lungii perioade de pace relativă dintre acest grup nodit şi adamiţi, cele două rase s-au încrucişat din plin, căci Fii lui Dumnezeu (adamiţii) au prins tot mai mult obiceiul de a le lua în căsătorie pe fiicele oamenilor (noditele).

77:4.6 (860.1) 3. *Nodiţii centrali sau presumerienii.* Un mic grup, la gura fluviilor Tigru şi Eufrat, şi-a conservat mai bine integritatea rasială. El a subzistat timp de milenii şi a furnizat, în cele din urmă, strămoşii nodiţi care s-au amestecat cu adamiţii pentru a întemeia popoarele sumeriene ale timpurilor istorice.

77:4.7 (860.2) Toate acestea explică cum au apărut sumerienii atât de subit şi atât de misterios pe scena de acţiune din Mesopotamia. Cercetătorii nu vor putea niciodată să redescopere urma acestor triburi până la originea sumerienilor, care se situează cu două sute de mii de ani în urmă după scufundarea Dalamatiei. Fără a avea urme ale originii altundeva în lume, aceste triburi străvechi se întrevedeau deodată la orizontul civilizaţiei, cu o cultură matură şi superioară, cuprinzând templele, prelucrarea metalelor, agricultura, creşterea animalelor, olăritul, ţesutul, legile comerciale, un cod civil, un ceremonial religios şi un sistem străvechi de scriere. La începutul erei istorice, ele pierduseră de mult timp alfabetul Dalamatiei şi au adoptat sistemul specific de scriere care provenea din Dilmun. Deşi virtual

pierdut pentru lume, limbajul sumerian nu era semitic; el avea numeroase elemente comune cu limbile aşa-numite ariene.

77:4.8 (860.3) Documentele detaliate lăsate de sumerieni descriu poziţia unei colonii remarcabile situată în Golful Persic, lângă oraşul antic al Dilmunului. Egiptenii au numit acest oraş al gloriei antice Dilmat, în vreme ce, mai târziu, sumerienii adamizaţi au confundat atât primul cât şi al doilea oraş nodit cu Dalamatia, şi le-au desemnat pe toate trei sub numele de Dilmun. Arheologii au găsit deja aceste străvechi tablete sumeriene de argilă care vorbesc de acest paradis pământesc „unde zeii au binecuvântat, pentru prima dată, omenirea prin exemplul unei vieţi civilizate şi cultivate”. Aceste table, care descriau Dilmunul, paradisul oamenilor şi al lui Dumnezeu, zac acum în tăcerea galeriilor prăfuite ale multor muzee.

77:4.9 (860.4) Sumerienii ştiau bine de primul şi de al doilea Eden, însă, în ciuda marelui număr al căsătoriilor lor cu adamiţii, ei au continuat să-i considere pe locuitorii grădinii de nord ca pe o rasă străină. Mândri de cultura nodită mai antică, sumerienii au ignorat aceste noi perspective de glorie în favoarea grandorii şi a tradiţiilor paradisiace ale oraşului Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *Noditii şi amadoniţii nordici-vaniţii.* Acest grup s-a ivit înaintea conflictului din Bablot. Aceşti nodiţi septentrionali erau descendenţi ai celor care încetaseră să se mai supună lui Nod şi succesorilor lui, pentru a se alătura lui Van şi lui Amadon.

77:4.11 (860.6) Câţiva dintre primii asociaţi ai lui Van s-au instalat ulterior pe malurile lacului care îi poartă încă numele, şi tradiţiile lor s-au născut în jurul acestei localităţi. Araratul a devenit muntele lor sacru şi a căpătat, pentru vaniţii din vremurile ulterioare, o

semnificaţie foarte analoagă celei a muntelui Sinai pentru evrei. Acum zece mii de ani, vaniţii străbuni ai asirienilor arătau că legea lor morală constituită din şapte porunci îi fusese dată lui Van de către Dumnezeu pe muntele Ararat. Ei erau ferm convinşi că Van şi asociatul său, Amadon, fuseseră luaţi vii de pe planetă în timp ce se închinau în semn de venerare sus pe munte.

77:4.12 (860.7) Muntele Ararat era muntele sacru al Mosopotamiei de nord şi, cum o mare parte a tradiţiilor voastre din aceste vremuri antice a fost dobândită în strânsă legătură cu povestea babiloniană a potopului, nu este surprinzător că muntele Ararat şi regiunea sa au fost strecurate ulterior în istoria evreiască a lui Noe şi a potopului universal.

77:4.13 (860.8) Cu circa 35.000 de ani înaintea erei creştine, Adamson a vizitat unul din centrele cele mai orientale ale vechilor colonii vanite pentru a fonda centrul lui de civilizaţie.

5. Adamson şi Ratta

77:5.1 (861.1) După ce am trasat antecedentele nodite ale predecesorilor medianilor secundari, ar trebui să ne întoarcem acum atenţia spre jumătatea adamică a înaintaşilor lor, căci medianii secundari sunt de asemenea nepoţii lui Adamson, primul născut al rasei violete pe Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson figura în grupul de copii ai lui Adam şi ai Evei care au ales să rămână pe pământ cu tatăl şi mama lor. Or, fiul cel mai mare al lui Adam i-a auzit adesea pe Van şi pe Amadon

povestind istoria căminului lor din ţinuturile înalte din nord şi, la câtva timp după întemeierea celei de-a doua grădini, el s-a decis să pornească în căutarea acestui ţinut al visurilor tinereţii sale.

77:5.3 (861.3) Adamson avea pe atunci 120 de ani, şi fusese tatăl celor treizeci şi doi de copii de pur sânge violet din prima grădină. El a vrut să rămână cu părinţii lui şi să-i ajute la întemeierea celei de-a doua grădini, dar a fost profund tulburat de pierderea soţiei sale şi a copiilor lor, care aleseseră toţi să se ducă pe Edentia, împreună cu ceilalţi copii adamici care au ales să devină pupili ai Preaînalţilor.

77:5.4 (861.4) Adamson nu a vrut să îşi abandoneze părinţii pe Urantia şi nu era tentat să fugă de greutăţi şi de pericole, dar a găsit că ambianţa celei de-a doua grădini era prea puţin satisfăcătoare. El a contribuit mult la activităţile iniţiale de apărare şi de construire, dar a hotărât să pornească spre nord cu prima ocazie. Deşi despărţirea lor a fost cât se poate de cordială, Adam şi Eva au fost foarte îndureraţi de a-l pierde pe fiul lor mai mare, de a-l vedea aventurându-se într-o lume străină şi ostilă, de unde se temeau că nu va mai reveni niciodată.

77:5.5 (861.5) O trupă de douăzeci şi şapte de tovarăşi l-a urmat pe Adamson spre nord în căutarea acestor oameni ai fantasmelor lui din copilărie. După ceva mai mult de trei ani, grupul lui Adamson a găsit realmente obiectivul aventurii sale şi, printre aceşti oameni, el a descoperit o minunată şi frumoasă femeie de douăzeci de ani, de care se zicea că ar fi ultimul descendent de sânge pur din statul major al Prinţului. Această femeie, numită Rata, spunea că strămoşii ei erau toţi descendenţii a doi membri ai statului major decăzut al Prinţului. Ea era ultima din rasa ei, neavând nici fraţi, nici surori în viaţă. Ea

fusese pe punctul de a se decide să nu se căsătorească şi să trăiască fără a lăsa urmaşi, dar s-a îndrăgostit de maiestuosul Adamson. După ce a auzit istoria Edenului şi felul în care prezicerile lui Van şi ale lui Amadon fuseseră efectiv realizate, ascultând apoi povestea greşelii din Grădină, ea n-a mai avut decât o singură idee - să se căsătorească cu acest fiu şi urmaş al lui Adam. Ideea l-a atras rapid pe Adamson şi, în puţin mai mult de trei luni şi câteva zile, ei s-au şi căsătorit.

77:5.6 (861.6) Adamson şi Rata au avut o familie de şaizeci şi şapte de copii. Ei au dat naştere unei mari filiaţii de conducători ai lumii, însă au făcut ceva mai mult de atât. Ar trebui reamintit că aceste două fiinţe erau realmente supraumane. Fiecare al patrulea copil care li se năştea era de un ordin excepţional. El era adesea invizibil. Niciodată, în istoria planetei, nu se mai produsese un asemenea lucru. Rata era foarte tulburată - a devenit chiar superstiţioasă - dar Adamson cunoştea bine existenţa medianilor primari, şi a tras concluzia că se petrecea un lucru asemănător sub ochii lui. Când a venit pe lume al doilea descendent al acestui ordin cu comportament ciudat, el a decis să-l căsătorească cu primul, căci unul era un băiat şi celălalt o fiică; aceasta a fost originea ordinului secundar al medianilor. Aproape două mii din ei au fost aduşi în existenţă cu mai puţin de un secol înainte ca acest fenomen să ia sfârşit.

77:5.7 (862.1) Adamson a trăit 396 de ani. El s-a reîntors de multe ori să-i viziteze pe tatăl şi pe mama lui. La fiecare şapte ani, el pleca cu Rata spre sud, pentru a se duce în a doua grădină, iar între timp medianii îl ţineau la curent în ceea ce priveşte bunăstarea oamenilor lui. În cursul vieţii lui Adamson, ei au adus un mare serviciu la

construirea unui centru mondial independent al adevărului şi al dreptăţii.
77:5.8 (862.2) De-a lungul lungii lor vieţi, Adamson şi Rata au avut aşadar la dispoziţia lor aceste corpuri de asistenţi excelenţi, care trudeau împreună cu ei la propagarea adevărului superior şi la răspândirea normelor elevate ale vieţii spirituale, intelectuale şi fizice. Rezultatele acestui efort pentru îmbunătăţirea lumii nu au fost niciodată pe deplin eclipsate de regresele ulterioare.

77:5.9 (862.3) Adamsoniţii au menţinut o înaltă cultură timp de aproape şapte mii de ani, începând din vremea lui Adamson şi a Ratei. Mai târziu, ei s-au amestecat cu nodiţii şi andoniţii din vecinătate, şi au fost de asemenea incluşi printre „puternicii oameni de altădată”. Unele dintre progresele acelei epoci au subzistat, şi au devenit o parte latentă a potenţialului cultural care a înflorit mai târziu sub forma civilizaţiei europene.
77:5.10 (862.4) Centrul lor de civilizaţie era situat în regiunea estică a extremităţii sudice a Mării Caspice, lângă Kopet Dag. La mică înălţime, pe contraforturile Turkestanului, se găsesc vestigiile a ceea ce a fost cândva cartierul general adamsonit al rasei violet. În aceste locuri de regiuni muntoase situate într-o străveche şi îngustă centură fertilă care se afla la poalele contraforturilor lanţului Kopetului, patru civilizaţii diferite menţinute de patru grupuri distincte de descendenţi ai lui Adamson au venit succesiv pe lume în diferite perioade. Al doilea dintre aceste grupuri este cel care a emigrat spre vest în Grecia şi în insulele Mediteraneenei. Restul descendenţilor lui Adamson au emigrat spre nord şi spre vest, pentru a intra în Europa cu rasele mixte

ale ultimului val al andiţilor care ieşeau din Mesopotamia. Ei se număreau de asemenea printre andiţii-arieni din India.

6. Medianii Secundari

77:6.1 (862.5) În timp ce medianii primari au avut o origine aproape supraumană, ordinul secundar sunt descendenţii de viţă pură ai lui Adam, uniţi cu un descendent umanizat al strămoşilor comuni cu cei ai corpurilor primare.

77:6.2 (862.6) Printre copiii lui Adamson, s-au numărat exact şaisprezece dintre acei procreatori neobişnuiţi ai medianilor secundari. Aceşti copii excepţionali erau în mod egal divizaţi între cele două sexe, şi fiecare cuplu era capabil de a produce un median la fiecare şaptezeci de zile, printr-o tehnică combinată de legătură sexuală şi nesexuală. Un asemenea fenomen n-a fost niciodată posibil pe pământ înaintea acelei epoci, şi n-a mai fost niciodată produs de atunci.

77:6.3 (862.7) Aceşti şaisprezece copii au trăit şi au murit ca muritori ai regatului (excepţie făceau trăsăturile lor specifice), dar descendenţii lor, stimulaţi prin electricitate, au trăit indefinit fără a fi supuşi limitărilor cărnii muritoare.

77:6.4 (862.8) Fiecare din opt cupluri dădeau în cele din urmă naştere la 248 de mediani, şi tot aşa s-au constituit şi corpurile secundare originare de 1.984 de membri. Au existat opt subgrupuri de mediani secundari. Aceia din primul grup sunt desemnaţi drept a-b-c primul, al doilea, al treilea etc. Apoi sunt cei din al doilea grup d-e-f

primul, al doilea, al treilea etc.; şi aşa mai departe pentru celelalte grupuri.

77:6.5 (862.9) După greşeala lui Adam, medianii primari au reintrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedeki, în timp ce grupul secundar a fost ataşat centrului lui Adamson până la moartea acestuia din urmă. Treizeci şi trei dintre aceşti mediani secundari, şefii organizaţiei lor la moartea lui Adamson, s-au străduit să readucă în întregime ordinul în serviciul melchizedeckilor, efectuând astfel o legătură cu corpurile primare. Dar nereuşind să-şi înfăptuiască proiectul, ei i-au abandonat pe tovarăşii lor şi au trecut în bloc în serviciul administratorilor provizorii planetari.

77:6.6 (863.1) După moartea lui Adamson, restul de mediani secundari au reprezentat o influenţă ciudată, neorganizată şi fără legături pe Urantia. Din vremea aceea, şi până în zilele lui Machiventa Melchizedek, ei au dus o existenţă neregulată şi dezorganizată. Ei au fost parţial preluaţi sub control de către acest Melchizedek, dar au rămas încă o mare sursă de necazuri până în vremea lui Crist Mihail. În cursul şederii lor pe pământ, ei au luat cu toţii decizii definitive asupra destinului lor viitor, şi majoritatea loială s-a înrolat, atunci, sub comanda medianilor primari.

7. Medianii rebeli

77:7.1 (863.2) Majoritatea medianilor primari au căzut în păcat în vremea rebeliunii lui Lucifer. Când s-a făcut calculul stricăciunilor rebeliunii planetare, s-a descoperit, printre alte pierderi, că 40.119 de

mediani primari din 50.000 orginari s-au alăturat atunci secesiunii lui Caligastia.

77:7.2 (863.3) Numărul iniţial de mediani secundari a fost de 1.984. Dintre aceştia, 873 nu s-au supus conducerii lui Mihail şi au fost închişi pe drept în vederea judecăţii planetare a Urantiei în ziua Învierii. Nimeni nu putea prevedea viitorul acestor creaturi decăzute.

77:7.3 (863.4) Ambele grupuri de mediani rebeli sunt acum deţinute în închisoare în aşteptarea judecăţii finale a proceselor rebeliunii sistemice, dar ele au săvârşit multe fapte ciudate pe pământ înainte de inaugurarea dispensei planetare actuale.

77:7.4 (863.5) Medianii neloiali erau capabili să se dezvăluie ochilor muritorilor în anumite împrejurări, şi acesta era în special cazul şi pentru asociaţii lui Belzebut, conducătorul medianilor secundari apostaţi. Dar aceste creaturi unice nu trebuie să fie confundate cu unii dintre heruvimii şi serafimii rebeli, care au trăit şi ei pe pământ până în epoca morţii şi reînvierii lui Crist. Unii dintre scriitorii antichităţii le-au desemnat pe aceste creaturi mediane rebele cu numele de spirite rele şi demoni, şi pe serafimii apostaţi cu acela de îngeri răi.

77:7.5 (863.6) Pe nici o lume, spiritele rele nu puteau poseda mintea nici unui muritor, după coborârea unui Fiu de manifestare al Paradisului. Dimpotrivă, înaintea şederii lui Crist Mihail pe Urantia - înaintea venirii universale a Ajustorilor de Gândire şi a revărsării spiritului Maestrului peste toată carnea - aceşti mediani rebeli erau efectiv capabili să influenţeze minţile anumitor muritori inferiori, şi întrucâtva să controleze acţiunile lor. Ei au reuşit să facă aceasta într-o manieră similară celei a medianilor loiali, atunci când aceştia serveau în mod eficient la păstrarea contactului minţilor umane

membre ale corpurilor de rezervă ale destinului urantian, pe când Ajustorul lor se detaşa, de fapt, de personalitatea lor pentru o perioadă de contact cu inteligenţe supraumane.

77:7.6 (863.7) Nu este vorba de o simplă figură de stil atunci când analele voastre zic: „Şi ei I-au adus tot felul de bolnavi, aceia care erau posedaţi de demoni şi aceia care erau lunatici”. Isus cunoştea şi a recunoştea diferenţa dintre nebunie şi posesiunea demonică, deşi aceste stări au fost în mare măsură confundate în minţile contemporanilor lui.

77:7.7 (863.8) Nici chiar înainte de Rusalii, nici spirit rebel nu a putut domina o minte umană normală şi, din ziua aceea, chiar şi minţile slabe ale muritorilor inferiori a scăpat de această posibilitate. De la sosirea Spiritului Adevărului, când se pretinde alungarea demonilor, se confundă o credinţă în posesiunea demoniacă cu isteria, cu nebunia, şi cu debilitatea mentală. Manifestarea lui Mihail a eliberat definitiv toată mintea omenească de pe Urantia de riscul posedării demoniace, dar să nu vă închipuiţi că acest risc nu a existat în epocile anterioare.

77:7.8 (864.1) Întregul grup de mediani rebeli este acum ţinut prizonier de ordinul celor Preaînalţi ai Edentiei. Ei nu mai bântuie lumea aceasta, pândind să comită fapte rele. Independent de prezenţa Ajustorilor de Gândire, revărsarea Spiritului Adevărului peste toată carnea a făcut pentru totdeauna imposibil spiritelor neloiale, de orice specie sau natură, de a mai invada, din nou, chiar şi mintea umană cea mai slabă. De la ziua Învierii încoace, nu a mai putut exista niciodată un asemenea lucru ca posesiunea demoniacă.

8. Medianii Uniţi

77:8.1 (864.2) La ultima judecată a acestei lumi, când Mihail a transferat supravieţuitorii adormiţi ai timpului, creaturile mediane au fost lăsate pe loc pentru a ajuta la lucrarea spirituală şi semi-spirituală de pe planetă. Ele operează acum ca un corp unic, înglobând ambele ordine şi numărând 10.992 de membrii. *Medianii Uniţi ai Urantiei* sunt acum guvernaţi alternativ de membrul senior al fiecărui ordin. Acest regim a prevalat de la contopirea lor într-un singur grup puţin după Înviere.

77:8.2 (864.3) Membrii ordinului cel mai vechi, sau primar, sunt în general cunoscuţi după numere. Li se dau adesea nume cum ar fi 1-2-3 primul, 4-5-6 primul, şi aşa mai departe. Pe Urantia, medianii adamici sunt desemnaţi alfabetic cu scopul de a-i distinge de desemnarea numerică a medianilor primari.

77:8.3 (864.4) Fiinţele ambelor ordine sunt imateriale în ce priveşte nutriţia şi absorbţia de energie, dar ele împărtăşesc multe trăsături omeneşti, şi sunt capabile să înţeleagă şi să se bucure de umorul vostru, şi tot atât de bine pot să participe la închinăciunile voastre. Când le sunt ataşate muritorilor, ele intră în spiritul muncii, al repausului şi al jocurilor omeneşti, însă medianii nu dorm şi nu posedă puteri de procreare. Într-un anumit sens, membrii grupului secundar sunt diferenţiaţi potrivit cu liniile masculine şi feminine, şi adesea se vorbeşte de ei ca despre „el” sau „ea”. Cuplurile acestui ordin muncesc frecvent împreună.

77:8.4 (864.5) Medianii nu sunt oameni, şi nici îngeri, dar medianii secundari sunt, prin natură, mai aproape de oameni decât de îngeri; ei aparţineau într-un anumit fel raselor voastre, şi sunt, deci, foarte înţelegători şi plini de compasiune în contactele lor cu fiinţele umane. Ei au adus un ajutor inestimabil serafimilor în lucrarea lor pentru şi împreună cu diversele rase ale omenirii. Ambele ordine sunt indispensabile serafimilor, care servesc în calitate de gardieni personali muritorilor.

77:8.5 (864.6) Medianii Uniţi ai Urantiei sunt organizaţi pentru a servi împreună cu serafimul planetar, potrivit cu înzestrările lor înnăscute şi cu îndemânările lor dobândite, în următoarele grupuri:

77:8.6 (864.7) 1. *Mesagerii mediani.* Ei poartă nume; ei formează un grup puţin numeros şi sunt de mare ajutor, pe o lume evolutivă, în asigurarea comunicărilor personale şi rapide.

77:8.7 (864.8) 2. *Santinelele planetare.* Medianii sunt gardienii, santinelele lumilor spaţiului. Ei îndeplinesc importantele funcţii de observatori ai numeroaselor fenomene şi tipuri de comunicări care prezintă interes pentru fiinţele supranaturale ale tărâmului. Ei patrulează domeniul spiritual invizibil al planetei.

77:8.8 (865.1) 3. *Personalităţile de contact.* Medianii sunt întotdeauna angajaţi în stabilirea de contacte cu fiinţele muritoare ale lumilor materiale, cum ar fi şi cazul subiectului prin care au fost transmise prezentele comunicări. Ei sunt un factor esenţial al acestor legături dintre nivelul material şi nivelul spiritual.

77:8.9 (865.2) 4. *Ajutoarele de progres.* Acestea sunt creaturile mediane cele mai spiritualizate. Ele sunt repartizate ca asistenţi pe lângă diversele ordine ale serafimilor care operează în grupuri speciale pe planetă.

77:8.10 (865.3) Medianii se deosebeau considerabil în aptitudinile lor la stabilirea contactelor cu serafimii aflaţi deasupra lor şi cu verii lor umani situaţi sub ei. De exemplu, le este extrem de dificil medianilor primari să stabilească un contact direct cu agenţii materiali. Ei sunt mult mai apropiaţi de fiinţele de tip îngeresc, şi sunt deci în mod obişnuit trimişi să lucreze cu forţele spirituale prezente pe planetă, precum şi să slujească pe lângă ele. Ei acţionează ca însoţitori şi ca îndrumători pentru vizitatorii celeşti şi pentru oaspeţii studenţi, în timp ce creaturile secundare sunt aproape exclusiv trimise în slujba fiinţelor materiale ale tărâmului.

77:8.11 (865.4) Cei 1.111 de mediani secundari loiali sunt angajaţi în importante misiuni pe pământ. În comparaţie cu asociaţii lor primari, ei sunt net materiali. Ei există puţin dincolo de câmpul de viziune uman, şi posedă o latitudine de adaptare suficientă pentru stabilirea la voinţă a unui contact fizic cu ceea ce oamenii denumesc „obiecte materiale”. Aceste creaturi unice au anumite puteri definite asupra lucrurilor timpului şi spaţiului, inclusiv asupra animalelor tărâmului.

77:8.12 (865.5) Multe fenomene fizice atribuite îngerilor au fost înfăptuite de creaturi mediane secundare. Când primii învăţători ai evangheliei lui Isus au fost azvârliţi în închisoare de către ignoranţii conducători religioşi din vremea aceea, un veritabil „înger al Domnului a deschis noaptea porţile închisorii şi i-a condus afară”. În schimb, în cazul eliberării lui Petru după executarea lui Ioan la

ordinul lui Irod, cel care a înfăptuit lucrarea atribuită unui înger a fost de fapt un median secundar.

77:8.13 (865.6) Astăzi, munca lor principală este aceea de invizibili asociaţi de legătură personală ai acelor bărbaţi şi femei care constituie corpurile de rezervă planetară ale destinului. Opera acestui grup secundar, de obicei ajutat de câţiva membri ai corpurilor primare, a fost ceea ce a provocat, pe Urantia, coordonarea personalităţilor şi circumstanţelor, care au incitat în cele din urmă supraveghetorii planetari celeşti să ia iniţiativa în ceea ce priveşte anumite cereri; acestea au dus la admiterea mandatelor care făceau posibilă seria de revelaţii din care face parte prezentul capitol. Dar ar trebui să se precizeze clar că creaturile mediane nu sunt implicate în spectacolele jalnice care ne sunt date sub calificativul general de „spiritism”. Toţi medianii aflaţi actualmente pe Urantia au un statut onorabil, şi nici unul nu are vreo legătură cu fenomenele aşa-zisei „mediumităţi”. În general, ei nu permit fiinţelor umane să fie martorele activităţilor lor fizice uneori necesare sau ale altor contacte avute cu lumea materială, aşa cum sunt percepute de simţurile fiinţelor umane.

9. Cetăţenii permanenţi ai Urantiei

77:9.1 (865.7) Medianii pot fi consideraţi drept primul grup de locuitori permanenţi întâlniţi pe diversele feluri de lumi din univers, spre deosebire de ascendenţii evolutivi precum sunt creaturile umane şi armatele de îngeri. Se întâlnesc astfel de cetăţeni permanenţi în diverse puncte ale ascensiunii spre Paradis.

77:9.2 (866.1) Spre deosebire de ordinele variate ale fiinţelor celeste trimise să *slujească* pe o planetă, medianii *trăiesc* pe o planetă locuită. Serafimii vin şi se duc, dar medianii rămân şi vor rămâne, deşi ei nu sunt mai puţin slujitori doar pentru că sunt născuţi pe planetă. Ei asigură unicul regim continuu care armonizează şi leagă administraţiile schimbătoare ale armatelor serafice.

77:9.3 (866.2) În calitate de adevăraţi cetăţeni ai Urantiei, medianii poartă un interes părintesc faţă de destinul acestei sfere. Ei formează o societate hotărâtă, muncind cu stăruinţă pentru progresul planetei lor natale. Hotărârea lor reiese din deviza ordinului lor: „Ceea ce întreprind Medianii Uniţi, Medianii Uniţi înfăptuiesc”.

77:9.4 (866.3) Deşi aptitudinea lor de a traversa circuitele energetice face posibil oricărui median să părăsească planeta, ei s-au angajat individual să nu plece decât în ziua în care autorităţile universului îi vor elibera. Medianii sunt ancoraţi pe o planetă până la erele luminii şi ale vieţii. Cu excepţia lui 1-2-3 primul, nici un median loial nu a părăsit vreodată Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 primul, seniorul ordinului primar, a fost eliberat de îndatoririle lui planetare imediate la puţin timp după Înviere. Acest nobil median a stat neclintit alături de Van şi de Amadon în timpul zilelor tragice ale rebeliunii planetare, iar conducerea lui neînfricată a contribuit la reducerea pierderilor şi accidentelor din ordinul său. El slujeşte în prezent pe Jerusem ca membru al consiliului de douăzeci şi patru, şi a ocupat deja o dată, de la Înviere, funcţia de guvernator general al Urantiei.

77:9.6 (866.5) Medianii sunt legaţi de planetă; cu toate astea, după cum muritorii vorbesc cu călătorii veniţi de departe şi învaţă astfel

despre locurile îndepărtate ale planetei, tot aşa şi medianii conversează cu călătorii celeşti ca să înveţe despre locurile îndepărtate ale universului. Ei devin astfel familiari cu acest sistem şi cu acest univers local, şi chiar şi cu Orvonton şi cu creaţiile lui surori, şi se pregătesc pentru condiţia de cetăţeni de pe nivelele superioare ale existenţei creaturilor.

77:9.7 (866.6) Medianii sunt aduşi în existenţă pe deplin dezvoltaţi - fără a trece prin nici o perioadă de creştere sau de dezvoltare pornind de la imaturitate - însă ei nu au încetat niciodată să crească în înţelepciune şi în experienţă. La fel ca şi muritorii, ei sunt creaturi evolutive şi posedă o cultură care este o înfăptuire evolutivă autentică. Există o mulţime de mari gânditori şi de puternice spirite printre medianii Urantiei.

77:9.8 (866.7) Dintr-un punct de vedere mai larg, civilizaţia Urantiei este produsul comun al muritorilor şi al medianilor acestei planete, şi acesta rămâne adevărat în ciuda diferenţei existente, la ora actuală, între cele două nivele de cultură ale lor, o diferenţă care nu va fi compensată înainte de erele luminii şi ale vieţii.

77:9.9 (866.8) Cultura mediană, fiind produsul unui grup de cetăţeni planetari nemuritori, este relativ imunizată contra vicisitudinilor temporale care asaltează civilizaţia umană. Generaţiile de oameni au uitat, însă corpurile de mediani îşi reamintesc, şi această memorie este comoara tradiţiilor de pe lumea voastră locuită. Iată de ce cultura unei planete rămâne întotdeauna prezentă pe acea planetă; în împrejurări adecvate, aceste preţioase înregistrări ale evenimentelor trecute sunt puse la dispoziţia oamenilor. Acesta este modul în care istoria vieţii şi

a învăţăturilor lui Isus a fost dată de medianii Urantiei verilor lor încarnaţi.

77:9.10 (867.1) Medianii sunt iscusiţii slujitorii care umplu golul apărut după moartea lui Adam şi a Evei între problemele materiale şi problemele spiritule ale Urantiei. Ei sunt în aceeaşi măsură fraţii voştri mai mari, camarazii voştri în lunga luptă de a atinge pe Urantia un statut stabil al luminii şi al vieţii. Medianii Uniţi formează un corp care este pus să reziste rebeliunii; ei îşi vor juca cu fidelitate rolul lor în evoluţia planetară, până ce lumea aceasta va atinge ţelul tuturor timpurilor, până în ziua îndepărtată în care, de fapt, pacea va domina pe pământ şi în care, într-adevăr, va exista bunăvoinţă în inimile oamenilor.

77:9.11 (867.2) Din cauza preţioasei lucrări înfăptuite de aceşti mediani, noi am tras concluzia că ei formează o parte cu adevărat esenţială a economiei spirituale a împărăţiilor. Pe lumile unde rebeliunea nu a deteriorat treburile planetare, ei au oferit încă şi mai mari servicii serafimilor.

77:9.12 (867.3) Toată organizarea spiritelor superioare, a armatelor îngereşti şi a însoţitorilor mediani, se consacră cu entuziasm realizării planului Paradisului pentru ascensiunea progresivă şi pentru atingerea perfecţiunii muritorilor evolutivi. Aceasta este una din muncile celeste ale universului - magnificul plan de supravieţuire constând în a-l face pe Dumnezeu să coboare până la om şi apoi, printr-un fel de asociere sublimă, a-l readuce pe om la Dumnezeu într-o eternitate a slujirii şi într-o divinitate a înfăptuirii - atât pentru muritori cât şi pentru mediani.

77:9.13 (867.4) [Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 77 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 79 >>

Capitolul 78

Rasa violetă după zilele lui Adam

78:0.1 (868.1) AL doilea Eden a fost leagănul civilizaţiei timp de aproape treizeci de mii de ani. Popoarele adamice s-au menţinut aici, în Mesopotamia, şi şi-au trimis progenitura până la capătul pământului. Mai târziu, când s-au amestecat cu triburile nodite şi sangice, ei au fost cunoscuţi sub numele de andiţi. Din această regiune au plecat bărbaţii şi femeile care au iniţiat activităţile timpurilor istorice şi au accelerat enorm progresul cultural pe Urantia.

78:0.2 (868.2) Acest capitol descrie istoria planetară a rasei violete, începând la puţin timp după greşeala lui Adam, cu circa 35.000 de ani înaintea erei creştine. Povestea continuă cu contopirea rasei violete cu

rasele nodite şi sangice, spre anul 15.000 înaintea erei creştine, pentru a forma poporul andit, care a dispărut din patria lui mesopotamiană cu circa 2.000 de ani înaintea erei creştine.

1. Repartizarea culturală şi rasială

78:1.1 (868.3) Deşi mintea şi morala raselor erau la un nivel destul de redus în momentul sosirii lui Adam, evoluţia lor fizică continuase fără a fi câtuşi de puţin afectată de criza rebeliunii lui Caligastia. Contribuţia lui Adam la statutul biologic al raselor, în ciuda eşecului parţial al întreprinderii lui, a înălţat enorm fiinţele umane ale Urantiei.

78:1.2 (868.4) Adam şi Eva au adus, de asemenea, multe elemente preţioase progresului social, moral şi intelectual al umanităţii. Civilizaţia a fost enorm însufleţită de prezenţa descendenţilor lor. Dar, cu 35.000 de ani în urmă, lumea în ansamblu era foarte puţin cultivată. Anumite centre de civilizaţie existau din loc în loc, dar partea majoră a Urantiei zăcea în sălbăticie. Repartizarea rasială şi culturală era următoarea:

78:1.3 (868.5) 1. *Rasa violetă-adamiţii şi adamsoniţii.* Centrul adamit principal de cultură se găsea în cea de-a doua grădină, situată în triunghiul Tigrului şi al Eufratului; acesta a fost într-adevăr leagănul civilizaţiilor occidentale şi indiene. Centrul secundar sau nordic al rasei violet era cartierul general adamsonit, situat la estul ţărmului sudic al Mării Caspice, lângă Munţii Kopet. Începând din aceste două centre, s-a răspândit cultura şi plasma vitală care a însufleţit imediat toate rasele.

78:1.4 (868.6) 2. *Presumerienii şi alţi nodiţi.* Existau de asemenea în Mesopotamia, lângă gura fluviilor, rămăşiţele culturii străvechi a vremurilor Dalamatiei. Odată cu scurgerea mileniilor, acest grup s-a amestecat complet cu adamiţii din nord, dar ei nu şi-au pierdut niciodată tradiţiile lor nodite. Diverse alte grupuri nodite, care se instalaseră în Levant, au fost în general absorbite de rasa violet în cursul expansiunii ei ulterioare.

78:1.5 (869.1) 3. *Adoniţii* au menţinut cinci sau şase colonii destul de reprezentative în nordul şi în estul cartierului general al lui Adamson. Ceilalţi adoniţi erau răspândiţi pe tot cuprinsul Turkestanului, şi unele grupuri izolate ale acestora au subzistat în toată Eurasia, în special în regiunile muntoase. Aceşti aborigeni mai ocupă încă pământurile nordice ale continentului eurasiatic precum şi Islanda şi Groenlanda, însă ei fuseseră, de mult timp, alungaţi de pe câmpiile Europei de către oamenii albaştri, şi din văile fluviilor asiatice mai îndepărtate de către rasa galbenă în expansiune.

78:1.6 (869.2) 4. *Oamenii roşii* au ocupat Americile după ce au fost alungaţi din Asia cu peste de cincizeci de mii de ani înaintea venirii lui Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *Rasa galbenă.* Popoarele chineze deţineau controlul asupra Asiei orientale. Coloniile lor cele mai avansate se găseau la nord-vestul Chinei moderne, în regiunile limitrofe ale Tibetului.

78:1.8 (869.4) 6. *Rasa albastră.* Oamenii albaştri erau risipiţi prin toată Europa, dar centrele lor culturale mai bune erau situate în văile pe atunci fertile ale bazinului mediteranean, şi în nord-vestul Europei.

Absorbirea oamenilor Neanderthalului întârziase în mare măsură cultura oamenilor albaştri, însă, pe de altă parte, ei erau cei mai dinamici, cei mai aventuroşi, şi cei mai exploratori, dintre popoarele evolutive ale Eurasiei.

78:1.9 (869.5) 7. *India predravidiană.* Amestecul complex al raselor din India - înglobând fiecare rasă de pe pământ, dar mai ales cea verde, cea portocalie şi cea neagră - au menţinut o cultură uşor superioară celei a regiunilor exterioare.

78:1.10 (869.6) 8. *Civilizaţia sahariană.* Elementele superioare ale rasei indigo au avut coloniile lor cele mai progresiste în ţinuturile care formează acum marele deşert al Saharei. Acest grup indigo-negru conţinea numeroase filiaţii ale raselor portocalii şi verzi dispărute.

78:1.11 (869.7) 9. *Bazinul mediteranean.* Rasa cea mai mixtă în afară de cea a Indiei a ocupat ceea ce este actualmente bazinul mediteranean. Oamenii albaştri din nord şi saharienii din sud s-au întâlnit şi s-au amestecat cu nodiţii şi cu adamiţii orientali.

78:1.12 (869.8) Aceasta era imaginea lumii înainte de începerea marilor expansiuni ale rasei violete, cu circa douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă. Speranţa civilizaţiei viitoare se afla în cea de-a doua grădină, între fluviile Mesopotamiei. Această regiune a Asiei de sud-vest conţinea potenţialul unei mari civilizaţii, posibilitatea de a răspândi în lume ideile şi idealurile care mai duraseră din zilele Dalamatiei şi din epoca Edenului.

78:1.13 (869.9) Adam şi Eva lăsaseră în urma lor o progenitură limitată dar potentă, şi observatorii celeşti, pe Urantia, aşteptau cu

îngrijorare să afle cum se vor comporta aceşti descendenţi ai Fiicelor şi Fiilor Materiali căzuţi în greşeală.

2. Adamiţii în cea de-a doua grădină

78:2.1 (869.10) Timp de mii de ani, fii lui Adam au trudit de-a lungul fluviilor Mesopotamiei, rezolvând spre sud problemele lor de irigare şi ţinere sub control al inundaţiilor, întărind fortificaţiile lor în nord, şi străduindu-se să păstreze tradiţiile lor de glorie ale primului Eden.

78:2.2 (869.11) Eroismul pe care l-au dovedit în conducerea celei de-a doua grădini constituie una dintre epopeile cele mai uimitoare şi mai inspiratoare ale istoriei Urantiei. Aceste suflete splendide nu au pierdut niciodată în întregime din vedere obiectivele misiunii adamice; de aceea, adamiţii au combătut cu curaj influenţa triburilor înconjurătoare inferioare, în timp ce ei i-au trimis de bună voie pe fiii şi pe fiicele lor cei mai înzestraţi, într-un flux constant de emisari, pe lângă rasele pământului. Această expansiune le-a epuizat uneori propria cultură, dar acest popor superior a reuşit întotdeauna să se reabiliteze .

78:2.3 (870.1) Civilizaţia, societatea şi statutul cultural al adamiţilor se situau cu mult deasupra nivelului general al raselor evolutive ale Urantiei. Nu exista o civilizaţie comparabilă decât printre vechile colonii ale lui Van şi ale lui Amadon şi la adamsoniţi. Însă civilizaţia celui de-al doilea Eden avea o structură artificială - *ea nu rezultase dintr-o evoluţie*- şi, în consecinţă, fusese condamnată să degenereze până a ajuns la un nivel evolutiv natural.

78:2.4 (870.2) Adam a lăsat în urma lui o mare cultură intelectuală şi spirituală, dar ea era săracă în aplicaţii mecanice, căci fiecare civilizaţie este limitată de resursele naturale disponibile, de geniile înnăscute, şi de suficient de mult răgaz pentru a asigura punerea în aplicare invenţiilor. Civilizaţia rasei violet era fondată pe prezenţa lui Adam şi a tradiţiilor primului Eden. După moartea lui Adam, şi pe măsură ce trecerea mileniilor slăbea tradiţiile, nivelul cultural al adamiţilor nu a încetat să scadă, până când s-a atins o stare de echilibru între popoarele din împrejurimi şi evoluţia naturală a capacităţilor culturale ale rasei violete.

78:2.5 (870.3) Cu toate acestea, către anul 19.000 dinaintea erei creştine, adamiţii formau o adevărată naţiune numărând 4.500.000 de locuitori, şi răspândiseră deja milioane din descendenţii lor printre popoarele din împrejurimi.

3. Primele expansiuni ale Adamiţilor

78:3.1 (870.4) Rasa violetă a păstrat , timp de multe milenii, tradiţiile pacifiste ale Edenului, ceea ce explică lunga întârziere a adamiţilor în făptuirea cuceririlor teritoriale. Când au suferit de suprapopulaţie, în loc de a porni războiul pentru a se asigura mai multe teritorii, ei au trimis surplusul de locuitori lor ca învăţători la alte rase. Efectul cultural al acestor prime migraţii nu a fost trainic, dar absorbirea educatorilor, a comercianţilor şi a exploratorilor adamiţi a fortificat biologic popoarele înconjurătoare.

78:3.2 (870.5) Unii adamiţi s-au îndreptat de timpuriu spre vest, către valea Nilului; alţii s-au dus spre est şi au pătruns în Asia, însă nu formau decât o minoritate. Mişcările în masă ale epocilor mai târzii s-au orientat în mare parte spre nord şi de acolo spre vest. În ansamblu, aceasta a fost o înaintare treptată, dar necontenită, spre nord, majoritatea emigranţilor îndreptându-se către nord, apoi ocolind Mare Caspică şi intrând în Europa.
78:3.3 (870.6) Cu circa 25.000 de ani în urmă, o mare parte din neamurile mai pure ale adamiţilor erau deja pe drumul lor de migrare către nord şi, pe măsură ce înaintau în această direcţie, ei deveneau tot mai puţin adamici. În final, după ce ocupaseră Turkestanul, ei se amestecaseră complet cu celelalte rase, mai ales cu nodiţii. Elementele pure de rasă violetă nu au pătruns adânc în Europa şi în Asia decât într-un număr foarte mic.
78:3.4 (870.7) Între anul 30.000 şi anul 10.000 înaintea erei creştine, amestecurile rasiale care făceau epocă aveau loc în toată Asia sud-vestică. Locuitorii regiunilor înalte ale Turkestanului erau un popor viril şi viguros. La nord-vest de India, a supravieţuit o bună parte a culturii vremurilor lui Van. Iar mai la nord de aceste colonii, se conservaseră cei mai buni adoniţi primitivi. Şi amândouă aceste rase superioare în cultură şi în caracter au fost absorbite de adamiţii care se deplasau spre nord. Această amalgamare a condus la adoptarea multor idei noi; ea a facilitat progresul civilizaţiei şi a făcut să avanseze considerabil toate fazele artei, ale ştiinţei şi ale culturii sociale.

78:3.5 (871.1) Când perioada migraţiilor adamice primitive a luat sfârşit, către anul 15.000 înaintea erei creştine, existau deja mai mulţi

descendenţi ai lui Adam în Europa şi în Asia centrală decât oriunde altundeva în lume, chiar şi decât în Mesopotamia. Rasele albastre europene fuseseră în mare măsură impregnate. Ţările care astăzi se numesc Rusia şi Turkestan erau ocupate în toate regiunile lor meridionale de către un mare rezervor de adamiţi amestecaţi cu nodiţi, cu adamsoniţi şi cu sangici roşii şi galbeni. Europa de sud şi liziera mediteraneană erau locuite de o rasă mixtă de adoniţi şi de sangici - portocalii, verzi şi indigo - cu o înfăţişare de neam adamit. Asia Minoră şi câmpiile din centrul estic al Europei erau ocupate de triburi de predominanţă adonită.

78:3.6 (871.2) O rasă mixtă de culoare, în mare măsură întărită de venirile din Mesopotamia, se menţinea şi se pregătea să preia ştafeta culturii pe cale de dispariţie din valea Eufratului. Popoarele negre s-au deplasat spre sudul Africii; la fel ca rasa roşie, ei erau virtual izolaţi.

78:3.7 (871.3) Civilizaţia sahariană fusese dezmembrată de secetă, iar aceea a bazinului mediteranean de inundaţii. Rasele albastre nu reuşiseră încă să dezvolte o cultură avansată. Adoniţii erau încă risipiţi prin regiunile Asiei centrale şi prin cele arctice. Rasa verde şi cea portocalie fuseseră exterminate ca rase. Rasa indigo s-a îndreptat înspre sudul Africii unde a început lenta şi lunga ei degenerare rasială care a continuat vreme îndelungată.

78:3.8 (871.4) Popoarele Indiei au rămas stagnante, cu o civilizaţie care nu vroia să progreseze. Oamenii galbeni şi-au consolidat posesiunile deţinute în Asia centrală. Oamenii bruni nu inauguraseră încă civilizaţia lor din insulele Pacificului din apropierea Asiei.

78:3.9 (871.5) Aceste repartizări rasiale, asociate cu schimbările climatului, pregăteau scena lumii pentru inaugurarea erei andite a civilizaţiei Urantiei. Aceste prime migraţii s-au desfăşurat pe o perioadă de zece milenii, între anul 25.000 şi anul 15.000 înaintea erei creştine. Migraţiile ulterioare sau andite au avut loc între anul 15.000 şi anul 6.000 înaintea erei creştine.
78:3.10 (871.6) Le-a trebuit atât de mult timp primelor valuri de adamiţi să traverseze Eurasia, încât au pierdut, pe parcursul drumului, o mare parte din cultura lor. Doar andiţii veniţi mai târziu s-au deplasat cu o rapiditate suficientă pentru a conserva cultura lor edenică la mari distanţe de Mesopotamia.

4. Andiţii

78:4.1 (871.7) Rasele andite erau amestecurile primare ale rasei violet în linie directă şi ale nodiţilor, adăugându-se totodată popoarele evolutive. În general, ar trebui să ne gândim la andiţi ca având un procentaj de sânge adamic mai ridicat decât rasele moderne. În ansamblu, se foloseşte termenul 'andit' pentru a desemna popoarele care posedau de la o optime până la o şesime de ereditate violetă. Urantienii moderni, chiar şi cei din rasele albe nordice, conţin un procentaj net inferior din sângele lui Adam.
78:4.2 (871.8) Toate primele popoare andite şi-au avut originea în regiunile adiacente Mesopotamiei cu peste douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă şi erau constituite dintr-un amestec de adamiţi şi nodiţi. Cea de-a doua grădină era înconjurată de cercuri concentrice, în care

locuitorii aveau din ce în ce mai puţin sânge violet, şi aici, la periferia acestui creuzet rasial, s-a născut rasa andită. Mai târziu, când adamiţii şi nodiţii migratori au pătruns în regiunile fertile ale Turkestanului, s-au amestecat rapid cu locuitorii lor superiori, şi amestecul rasial care a rezultat a extins, către nord, tipul andit.

78:4.3 (872.1) Andiţii au fost, din toate punctele de vedere, cea mai bună rasă umană apărută pe Urantia după epoca apariţiei neamurilor de rasă pur violetă. Ei înglobau cea mai mare parte a tipurilor superioare de rămăşiţe supravieţuitoare ale raselor adamite şi nodite şi, mai târziu, unele dintre vlăstarele cele mai bune ale oamenilor galbeni, albaştri şi verzi.

78:4.4 (872.2) Aceşti primi andiţi nu erau arieni, ci prearieni. Ei nu erau albi, ci 'pre-albi'. Ei nu erau un popor occidental, dar nici unul oriental; ereditatea andită este cea care dă amestecului poliglot de rase aşa-zise albe acea omogenitate generală care a fost numită caucazoidă.

78:4.5 (872.3) Liniile cele mai pure ale rasei violet păstraseră tradiţia adamică de căutare a păcii, care explică de ce primele deplasări rasiale aveau mai degrabă natura migraţiilor pacifice. Însă, pe măsură ce adamiţii se uneau cu nodiţii, care erau pe atunci o rasă războinică, descendenţii lor andiţi deveneau, pentru epoca lor, militariştii cei mai îndemânatici şi mai înzestraţi care au trăit vreodată pe Urantia. Deplasările mesopotamienilor au căpătat de acum înainte tot mai mult un caracter militar şi s-au apropiat tot mai mult de adevăratele cuceriri.

78:4.6 (872.4) Undiţii erau aventuroşi; ei aveau porniri de rătăcitori. O sporire a neamului sangic sau andit a tins să îi stabilizeze. Însă, chiar şi aşa, urmaşii lor nu s-au oprit până ce nu au înconjurat globul şi nu au descoperit ultimele continente îndepărtate.

5. Migraţiile Andite

78:5.1 (872.5) Cultura celei de-a doua grădini a persistat timp de douăzeci de mii de ani, însă ea a suferit un declin continuu până în anul 13.000 înaintea erei creştine, în care regenerarea preoţiei setite şi conducerea lui Amosad au inaugurat o eră strălucită. Valurile masive de civilizaţie care s-au răspândit mai târziu pe suprafaţa Eurasiei au urmat imediat marea renaştere a Grădinii, consecutivă numeroaselor uniuni ale adamiţilor cu nodiţii amestecaţi din împrejurimi pentru a forma poporul andit.

78:5.2 (872.6) Aceşti andiţi au făcut noi progrese în Eurasia şi în Africa de Nord. De la Mesopotamia până la Sinkiang inclusiv, cultura andită era dominantă, şi migraţiile continue spre Europa erau constant compensate de noi sosiri din Mesopotamia. Dar nu se poate vorbi despre andiţii din Mesopotamia ca despre o rasă propriu-zisă până aproape de începutul migraţiilor finale ale descendenţilor micşti ai lui Adam. În această epocă, chiar şi rasele celei de-a doua grădini, au fost atât de amestecate, încât nu mai puteau fi considerate ca adamite.

78:5.3 (872.7) Civilizaţia Turkestanului era constant reînsufleţită şi reîmprospătată de noile sosiri din Mesopotamia, şi în special de cavalerii andiţi veniţi mai târziu. Limba maternă aşa-zisă ariană era în

curs de formare în ţinuturile înalte ale Turkestanului; ea era un amestec al dialectului andonic din acea regiune cu limbajul adamsoniţilor şi al andiţilor ulteriori. Multe dintre limbile moderne provin din acest limbaj primitiv al triburilor Asiei Centrale care au cucerit Europa, India şi partea superioară a câmpiilor Mesopotamiei. Acest idiom antic a dat limbilor occidentale toată acea similitudine care este numită ariană.

78:5.4 (872.8) Către anul 12.000 înaintea erei creştine, trei sferturi din rasele andite ale lumii îşi aveau reşedinţa în nordul şi în estul Europei şi, când a avut loc exodul ulterior şi final din Mesopotamia, şaizeci şi cinci la sută din aceste ultime valuri de emigraţie au pătruns în Europa.

78:5.5 (873.1) Andiţii au emigrat nu numai spre Europa, ci şi spre China de nord şi spre India, în timp ce numeroase grupuri au mers până la capătul pământului ca misionari, ca învăţători şi ca comercianţi. Ei au adus o contribuţie considerabilă grupurilor nordice ale neamurilor sangice sahariene. Totuşi, numai un mic număr de învăţători şi de comercianţi au pătruns în Africa ceva mai la sud de cursul superior al Nilului. Mai târziu, andiţii micşti şi egiptenii au coborât de-a lungul coastelor de est şi de vest ale Africii mult mai jos de ecuator, dar fără a atinge Madagascarul.

78:5.6 (873.2) Aceşti andiţi erau cuceritorii aşa-zişi dravidieni, şi mai târziu arieni, din India, şi prezenţa lor în Asia centrală i-a înnobilat considerabil pe strămoşii turanienilor. Numeroşi indivizi ai acestei rase s-au dus în China, atât prin Sinkiang, cât şi prin Tibet, şi au adăugat calităţi dezirabile neamurilor chineze ulterioare. Din când

în când, mici grupuri ajungeau până în Japonia, în Formosa, în India orientală şi în China de sud, dar foarte puţine au pătruns în aceste ultime câmpii pe drumul de coastă.

78:5.7 (873.3) O sută treizeci şi doi de membri din această rasă s-au îmbarcat în Japonia pe o flotă de vase mici şi au ajuns în cele din urmă în America de Sud. Prin căsătorii mixte cu nativii Anzilor, ei au dat naştere predecesorilor conducătorilor ulteriori ai incaşilor. Ei au traversat Pacificul în mici etape, zăbovind pe numeroasele insule întâlnite în calea lor. Insulele Polineziei erau mai numeroase şi mai mari decât astăzi, şi aceşti andiţi marini, împreună cu câţiva tovarăşi de călătorie, au modificat biologic grupurile indigene în cursul tranzitului lor. Ca urmare a pătrunderii andite, numeroase centre înfloritoare de civilizaţie s-au dezvoltat pe aceste pământuri astăzi scufundate. Insula Paştelui a fost mult timp centrul religios şi administrativ al unuia dintre aceste grupuri dispărute. Cu toate acestea, printre andiţii care au navigat pe Pacificul acestor timpuri îndepărtate, cei o sută treizeci şi doi menţionaţi au fost singurii care au ajuns vreodată pe continentul Americilor.

78:5.8 (873.4) Migraţiile cuceritoare ale andiţilor s-au continuat până la ultimele lor dispersări între anul 8.000 şi anul 6.000 înaintea erei creştine. Când s-au răspândit în afara Mesopotamiei, ei au epuizat constant rezervele biologice ale pământului lor natal, în vreme ce popoarele din împrejurimi se întăreau considerabil. În fiecare naţiune în care au pătruns, ei au adus o contribuţie de umor, de artă, de aventură, de muzică şi de manufactură. Ei se pricepeau la domesticirea animalelor şi erau iscusiţi în agricultură. Cel puţin în epoca aceasta, prezenţa lor a ameliorat în general credinţele religioase

şi practicile morale ale raselor mai vechi. Astfel, cultura Mesopotamiei s-a răspândit uşor în Europa, în India, în China, în Africa de Nord şi în insulele Pacificului.

6. Ultimele dispersări Andite

78:6.1 (873.5) Ultimele trei valuri andite s-au revărsat din Mesopotamia între anii 8.000 şi 6.000 dinaintea erei creştine. Aceste trei mari valuri de cultură au fost împinse afară din Mesopotamia de presiunea exercitată de triburile muntene în est şi de hărţuirea oamenilor câmpiilor de vest. Locuitorii văii Eufratului şi ai teritoriilor adiacente au plecat, în exodul lor final, în mai multe direcţii:

78:6.2 (873.6) Şaizeci şi cinci la sută au pătruns în Europa pe drumul Mării Caspice, pentru a cuceri rasele albe pe cale de apariţie (amestecul oamenilor albaştri şi ai primilor andiţi) şi s-au contopit cu ele.

78:6.3 (873.7) Zece la sută, cuprinzând un mare grup de preoţi sethiţi, au traversat înaltele ţinuturi elamite spre est până la platoul Iranului şi la Turkestan. Mulţi dintre descendenţii lor au fost ulterior împinşi în India împreună cu fraţii lor arieni din regiunile mai nordice.

78:6.4 (874.1) Zece la sută dintre mesopotamieni au emigrat spre nord îndreptându-se apoi spre est pentru a intra în Sinkiang, unde s-au amestecat cu andiţii galbeni care trăiau acolo. Majoritatea urmaşilor bine înzestraţi ai acestei uniuni au pătruns mai târziu în China şi au

contribuit mult la ameliorarea imediată a fracţiunii nordice a rasei galbene.

78:6.5 (874.2) Zece la sută dintre andiţi au traversat Arabia şi au intrat în Egipt.

78:6.6 (874.3) Cinci la sută dintre andiţi, aparţinând celei mai înalte culturi din regiunea de coastă de la gura Tigrului şi a Eufratului, au evitat să se căsătorească cu indivizii inferiori ai triburilor vecine şi au refuzat să-şi părăsească căminele. Acest grup a reprezentat supravieţuirea a numeroase filiaţii nodite şi adamite superioare.

78:6.7 (874.4) Andiţii evacuaseră aproape în întregime această regiune către anul 6.000 înaintea erei creştine, deşi descendenţii lor, în mare măsură amestecaţi cu rasele sangice înconjurătoare şi cu andoniţii Asiei Minore, au fost prezenţi pentru a da o bătălie cu invadatorii din nord şi din est la o dată mult mai târzie.

78:6.8 (874.5) Epoca culturală a celei de-a doua grădini a luat sfârşit prin înfiltrarea în creştere a neamurilor inferioare din împrejurimi. Civilizaţia s-a deplasat spre vest în valea Nilului şi a insulelor Mediteranei, unde a continuat să progreseze mult timp după ce sursa ei de origine din Mesopotamia degenerase. Afluxul fără control al neamurilor inferioare a pregătit calea pentru cuceririle ulterioare ale întregii Mesopotamii de către barbarii nordici, care au izgonit ceea ce rămăsese din neamurile mai înzestrate. Chiar şi într-o epocă mai recentă, restul de elemente culte erau încă iritate de prezenţa acestor invadatori ignoranţi şi grosolani.

7. Inundaţiile din Mesopotamia

78:7.1 (874.6) Locuitorii de pe malurile fluviilor erau obişnuiţi cu inundaţiile survenite în anumite anotimpuri. Aceste revărsări periodice de ape erau evenimentele anuale ale vieţii lor. Dar şi alte pericole ameninţau Mesopotamia ca urmare a schimbărilor geologice treptate din nord.

78:7.2 (874.7) Timp de mii de ani după scufundarea primului Eden, munţii din jurul coastei estice a Mediteranei şi aceia din nord-vestul şi nord-estul Mesopotamiei au continuat să se înalţe. Această ridicare a ţinuturilor înalte s-a accelerat foarte mult către anul 5.000 înaintea erei creştine, iar acest factor, adăugându-se căderilor de zăpadă considerabil sporite de pe munţii nordici, a cauzat în fiecare primăvară inundaţii fără precedent în valea Eufratului. Aceste inundaţii de primăvară s-au înrăutăţit de la an la an, astfel încât locuitorii regiunilor riverane au fost izgoniţi către ţinuturile înalte orientale. Timp de aproape o mie de ani, zeci de oraşe au fost practic abandonate din cauza extinderii acestor potopuri.

78:7.3 (874.8) Cu aproape cinci mii de ani mai târziu, preoţii evrei, aflaţi în captivitate în Babilon, au căutat să urmărească până înapoi la Adam originea poporului evreu, şi au încercat mari dificultăţi în încadrarea fragmentelor istoriei lor. Unul dintre ei a avut ideea de a renunţa la efort, de a lăsa lumea întreagă să se înece în slăbiciunea ei pe vremea potopului lui Noe, şi de a se găsi astfel într-o mai bună

postură pentru a-i atribui direct, ca predecesor al lui Abraham, pe unul dintre cei trei fii supravieţuitori ai lui Noe.

78:7.4 (875.1) Tradiţiile care relatează o epocă în care apele acopereau toată suprafaţa pământului sunt universale. Povestea unei inundaţii mondiale într-o epocă a vremurilor trecute este comună multor rase. Povestea biblică a lui Noe, a arcei şi a potopului este o născocire a preoţiei ebraice pe parcursul captivităţii ei în Babilon. Nu a existat niciodată un potop universal de când viaţa a fost stabilită pe Urantia. Singura dată când suprafaţa pământului a fost în întregime acoperită de ape a avut loc în timpul erelor arheozoice, înainte ca pământul să fi început să apară.

78:7.5 (875.2) Noe a trăit însă cu adevărat; el era un viticultor din Aram, colonie fluvială lângă Erec. Din an în an, el a păstrat notele scrise privitoare la umflarea fluviului. El s-a acoperit de ridicol pe când străbătea amontele şi avalul fluviului, recomandând construirea tuturor caselor în lemn şi în formă de vapor, şi de a se urca, în fiecare noapte, la bord, toate animalele familiei în preajma sezonului inundaţiilor. El se ducea în fiecare an în coloniile riverane din vecinătate şi a avertizat locuitorii cu privire la data la care se producea creşterea apei. A venit în cele din urmă un an în care inundaţia anuală a fost considerabil mărită de puternice ploi, astfel încât umflarea subită a apelor a luat la vale tot oraşul său. Numai Noe şi familia din jurul lui au fost salvaţi de casa lor plutitoare.

78:7.6 (875.3) Aceste inundaţii au încheiat dezmembrarea civilizaţiei andite. La sfârşitul acestei perioade diluviene, cea de-a doua grădină încetase să mai existe. Numai în sud şi printre sumerieni a mai subzistat o urmă din străvechea ei strălucire.

78:7.7 (875.4) Se puteau regăsi, în aceste regiuni ale Mesopotamiei, precum şi la nord-est şi nord-vest, rămăşiţele acestei civilizaţii care se numără printre cele mai vechi. Există încă vestigii anterioare epocii Dalamatiei sub apele Golfului Persic. Cât despre primul Eden, el zace înghiţit sub extremitatea orientală a Mării Mediterane.

8. Sumerienii — cei din urmă Andiţi

78:8.1 (875.5) Când ultima dispersare andită a spart armura biologică a civilizaţiei mesopotamiene, o mică minoritate a acestei rase superioare a rămas pe câmpiile ei natale de lângă gura fluviilor. Aceştia erau sumerienii; către anul 6.000 înaintea erei creştine, neamul lor devenise în mare măsură andit, deşi caracterul culturii lor a fost mai degrabă nodit şi ei rămăseseră ataşaţi tradiţiilor antice ale Dalamatiei. Cu toate acestea, aceşti sumerieni ai regiunilor de coastă au fost ultimii andiţi din Mesopotamia; însă, la această dată târzie, rasele mesopotamiene erau deja în întregime amestecate, după cum atestă tipurile de cranii care s-au găsit în mormintele acelei epoci.

78:8.2 (875.6) În cursul perioadei inundaţiilor, s-a întâmplat ca Susa să cunoască marea ei perioadă de prosperitate. Primul mare oraş, sau oraşul de jos, a fost inundat, astfel încât al doilea, oraşul de sus, l-a succedat în rolul de cartier general al meseriilor specifice acelor vremuri. Mai târziu, când inundaţiile s-au diminuat, Ur a devenit centrul industriei olăritului. Cu circa şapte mii de ani în urmă, Ur se găsea pe Golful Persic. De atunci, depunerile aluviunilor fluviilor au prelungit pământul până la limitele lui actuale. Coloniile din aval au

suferit mai puţin de pe urma inundaţiilor decât cele din amonte, pentru că lucrările lor de protecţie erau mai bune, iar gurile fluviilor deveneau mai largi.

78:8.3 (875.7) Paşnicii cultivatori de cereale ai văilor Tigrului şi Eufratului fuseseră mult timp hărţuiţi de incursiunile barbarilor din Turkestan şi din platoul iranian. În această epocă, o invazie coordonată a văii Eufratului a fost provocată de seceta crescândă a păşunilor de pe pământurile înalte. Această invazie a fost cu atât mai gravă cu cât vânătorii şi păstorii din vecinătate posedau un mare număr de cai dresaţi. Faptul că posedau cai este ceea ce le-a dat o imensă superioritate militară asupra vecinilor lor bogaţi din sud. Într-un timp scurt, ei au invadat Mesopotamia, expulzând ultimele valuri de cultură, care s-au răspândit în toată Europa, în Asia occidentală şi în Africa de Nord.

78:8.4 (876.1) Cuceritorii Mesopotamiei numărau, în rândurile lor, un mare număr din filiaţiile andite mai bune ale raselor mixte nordice din Turkestan, incluzând unele neamuri ale adamsoniţilor. Aceste triburi din nord, mai puţin evoluate, dar mai viguroase, au asimilat rapid şi de bună voie rămăşiţele civilizaţiei Mesopotamiei. Ele au format curând popoarele amestecate care se găsesc în valea Eufratului la începutul timpurilor istorice. Ele au reînsufleţit repede multe faze ale civilizaţiei muribunde a Mesopotamiei, adoptând artele triburilor din vale, precum şi o mare parte a culturii sumerienilor. Ele au căutat chiar să construiască un al treilea turn al Babelului, şi au adoptat mai târziu acest nume pentru a desemna naţiunea lor.

78:8.5 (876.2) Când aceşti cavaleri barbari din nord-est au invadat toată valea Eufratului, ei nu au triumfat asupra supravieţuitorilor

andoniţi care locuiau aproape de gura fluviului în Golful Persic. Sumerienii erau capabili să se apere datorită inteligenţei lor superioare, armelor mai bune şi vastului sistem de canale militare care se adăuga la planul lor de irigare prin iazuri comunicante. Ei formau un popor unit, pentru că aveau o religie colectivă uniformă. Au putut astfel să îşi menţină integritatea rasială şi naţională mult după ce vecinii lor din nord-vest au fost divizaţi în oraşe-stat izolate. Nici unul dintre aceste grupuri urbane nu a fost capabil să îi învingă pe sumerienii uniţi.

78:8.6 (876.3) Invadatorii din nord au învăţat curând să aibă încredere în aceşti iubitori de pace vecini, şi să aprecieze aptitudinile lor de învăţători şi de administratori. Sumerienii au fost foarte mult respectaţi şi căutaţi ca învăţători în arte şi în industrie, în calitate de conducători comerciali şi civili de către toate popoarele din nord şi, de asemenea, de la Egipt în vest până la India în est.

78:8.7 (876.4) După dezmembrarea primei confederaţii sumeriene, oraşele-stat care au supravieţuit au fost guvernate de către descendenţii apostaţi ai preoţilor sethiţi. Aceşti preoţi nu au primit numele de regi decât după ce au cucerit oraşele vecine. Regii citadini ulteriori nu au reuşit să formeze puternice confederaţii înaintea epocii lui Sargon, pentru că erau invidioşi pe zeii lor. Fiecare oraş credea că zeul său municipal era superior tuturor celorlalţi zei şi, în consecinţă, locuitorii refuzau să se supună unui conducător comun.

78:8.8 (876.5) Sargon, preotul Kishului, a pus capăt acestei lungi perioade de slabe guvernări din partea preoţilor urbani. El s-a proclamat rege şi a pornit la cucerirea întregii Mesopotamii şi a câmpiilor învecinate. Pe moment, acesta a pus capăt oraşelor-state

comandate şi tiranizate de către preoţi, unde fiecare oraş avea propriul său zeu municipal şi practica propriul său ceremonial.

78:8.9 (876.6) După ruptura acestei confederaţii a Kishului, între oraşele văii a urmat o lungă perioadă de războaie neîncetate pentru supremaţie. Guvernarea s-a tot schimbat, sediul ei oscilând între Sumer, Akad, Erec, Ur şi Susa.

78:8.10 (876.7) Cu circa 2.500 de ani înaintea erei creştine, sumerienii au suferit grave înfrângeri din partea suiţilor şi a guiţilor din nord. Lagas, capitala sumeriană construită pe dâmburile aluvionare, s-a prăbuşit. Erecul s-a menţinut treizeci de ani după căderea Akadului. În epoca stabilirii domniei lui Hamurabi, sumerienii fuseseră absorbiţi în masa semiţilor din nord, iar andiţii Mesopotamiei au fost şterşi din paginile istoriei.

78:8.11 (877.1) Între anul 2.500 şi anul 2.000 dinaintea erei creştine, nomazii au comis toate felurile de excese, de la Atlantic până la Pacific. Neriţii au constituit izbucnirea finală a grupului caspic al descendenţilor mesopotamieni ai raselor andonite şi andite amestecate. Ceea ce barbarii nu au putut să facă pentru ruinarea Mesopotamiei, au reuşit să o înfăptuiască schimbările ulterioare ale climatului.

78:8.12 (877.2) Aceasta este istoria rasei violete după epoca lui Adam, şi a soartei pământului lor natal dintre Tigru şi Eufrat. Civilizaţia lor străveche a decăzut din cauza emigrării elementelor superioare şi a imigrării vecinilor lor inferiori. Însă, cu mult înainte de cucerirea văii de către cavalerii barbari, cultura Grădinii s-a răspândit în mare măsură în Asia, în Africa şi în Europa, pentru ca acolo să producă fermenţii care au dat civilizaţia urantiană a secolului al douăzecilea.

78:8.13 (877.3) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 79

Expansiunea andită în orient

79:0.1 (878.1) ASIA este leagănul rasei umane. Pe o insulă din sud a acestui continent s-a întâmplat să se nască Andon şi Fonta; în ţinuturile înalte a ceea ce este acum Afghanistanul, descendentul lor Badonan a întemeiat un centru primitiv de cultură care a durat peste jumătate de milion de ani. Aici, în acest cămin oriental al rasei umane, popoarele sangice s-au diferenţiat de neamurile andonice, iar Asia a fost primul lor cămin, primul lor teren de vânătoare, primul lor câmp de luptă. Asia de sud-vest a văzut trecând civilizaţiile succesive ale dalamatienilor, ale nodiţilor, ale adamiţilor şi ale andiţilor; potenţialul civilizaţiei moderne s-a răspândit în toată lumea pornind de la aceste regiuni.

1. Andiţii Turkestanului

79:1.1 (878.2) Timp de peste douăzeci şi cinci de mii de ani, aproape până în anul 2.000 înaintea erei creştine, andiţii au fost preponderenţi în inima Eurasiei, cu toate că influenţa lor se diminua. În ţinuturile joase ale Turkestanului, andiţii au făcut o întoarcere spre vest în jurul lacurilor interioare către Europa; ei s-au infiltrat şi spre est, pornind de la ţinuturile înalte ale acestei regiuni. Turkestanul oriental (Sinkiang) şi, într-o mai mică măsură, Tibetul, au fost porţile antice prin care aceste popoare ale Mesopotamiei au pătruns în munţii care conduceau către ţinuturile nordice ale oamenilor galbeni. Infiltrarea andită în India a plecat din platoul Turkestanului spre Punjab, şi din păşunile Iranului prin Belucistan. Aceste migraţii primitive nu erau nicidecum cuceriri; ele reprezentau mai degrabă curentul continuu al triburilor andite care se infiltrau în India occidentală şi în China.

79:1.2 (878.3) Timp de aproape cincisprezece mii de ani, centre de cultură mixte andite au subzistat în bazinul fluviului Tarim din Sinkiang, şi în sud pe platourile Tibetului, unde andiţii şi andoniţii erau foarte amestecaţi. Valea Tarimului era postul estic cel mai avansat al adevăratei culturi a andiţilor. Ei şi-au pus bazele coloniilor lor şi au intrat în relaţii comerciale pe de o parte în est, cu chinezii progresişti, şi pe de altă parte în nord, cu andoniţii. În această epocă, regiunea Tarimului era fertilă, iar ploile erau abundente. În est, Gobi era o vastă păşune deschisă, unde crescătorii de turme se transformau treptat în agricultori. Această civilizaţie a pierit când vânturile de

ploaie şi-au schimbat direcţia spre sud-est, însă, la vremea ei, ea rivaliza chiar şi cu aceea a Mesopotamiei.

79:1.3 (878.4) Către anul 8.000 înaintea erei creştine, ariditatea în uşoară creştere a platourilor înalte ale Asiei centrale a început să îi alunge pe andiţi spre fundurile văilor şi coastelor maritime. Această secetă nu numai că i-a împins spre văile Nilului, ale Eufratului, ale Indului şi ale Fluviului Galben, însă ea a provocat şi o nouă dezvoltare a civilizaţiei andite. Comercianţii au apărut în mare număr, şi au format o nouă clasă de oameni.

79:1.4 (879.1) Când condiţiile climaterice le-au făcut vânatul puţin profitabil, andiţii migratori n-au urmat cursul evolutiv al raselor antice prin a deveni păstori. Comerţul şi viaţa citadină şi-au făcut atunci apariţia. Din Egipt, din Mesopotamia şi din Turkestan, până la fluviile Chinei şi ale Indiei, triburile cele mai civilizate au început să se grupeze în oraşele consacrate manufacturii şi comerţului. Adonia, situată lângă oraşul actual al Askhabadului, a devenit metropola comercială a Asiei centrale. Pe calea uscatului şi pe calea apei, comerţul cu pietre, cu metale, cu lemn, precum şi olăritul, au fost accelerate.

79:1.5 (879.2) Însă seceta mereu crescândă a provocat treptat marele exod andit din ţinuturile din sudul şi din estul Mării Caspice. Fluxul migraţiei spre nord s-a inversat spre sud, iar cavalerii Babilonului au început să invadeze Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Ariditatea în creştere a Asiei centrale a acţionat la rândul ei pentru a reduce populaţia şi a o face să fie mai puţin războinică. Când diminuarea ploilor în nord i-a obligat pe andoniţii nomazi să se îndrepte către sud, andiţii au pornit din Turkestan într-un

formidabil exod. Aceasta a fost pătrunderea finală a aşa zişilor arieni în Levant şi în India. Ea a marcat apogeul lungii dispersări a descendenţilor micşti ai lui Adam, pe parcursul căreia toate popoarele asiatice şi cea mai mare parte a populaţiilor insulare ale Pacificului au fost ameliorate, într-o oarecare măsură, de către aceste rase superioare.

79:1.7 (879.4) Astfel, în timp ce se răspândeau pe emisfera orientală, andiţii au fost deposedaţi de pământurile lor natale din Mesopotamia şi din Turkestan, căci această vastă deplasare a andoniţilor către sud a fost aceea care a diminuat prezenţa adamiţilor în Asia centrală până într-acolo încât să îi facă să dispară.

79:1.8 (879.5) Însă, chiar şi în secolul al douăzecilea după Crist, se găsesc urme de sânge andit printre turanieni şi tibetani, după cum o atestă tipurile blonde care se întâlnesc ocazional în aceste regiuni. Analele chineze primitive descriu prezenţa nomazilor cu păr roşcat în nordul coloniilor paşnice de la Fluviul Galben, şi se păstrează încă picturi care reprezintă cu fidelitate prezenţa ambelor tipuri andit-blond şi mongol-brun în bazinul Tarimului de odinioară.

79:1.9 (879.6) Ultima manifestare a geniului militar, acum dispărut, al andiţilor din Asia centrală a avut loc în anul 1200 al erei creştine când mongolii, sub comanda lui Gingis Han, au început cucerirea părţii majore a continentului asiatic. Ca şi andiţii de odinioară, aceşti războinici au proclamat existenţa 'unui singur Dumnezeu în ceruri'. Destrămarea rapidă a imperiului lor a întârziat mult timp raporturile culturale dintre Occident şi Orient, şi a dăunat mult dezvoltării conceptului monoteist în Asia.

2. Cucerirea Indiei de către Andiţi

79:2.1 (879.7) India este singurul loc în care toate rasele Urantiei se găsesc amestecate, invazia andită adăugând ultima linie. Rasele sangice au luat naştere în ţinuturile înalte din nord-vestul Indiei. Membrii fiecărei rase, fără excepţie, au pătruns, la începutul lor, în subcontinentul Indiei, lăsând în urma lor amestecul de rase cel mai eterogen care a existat vreodată pe Urantia. India antică a acţionat ca un bazin de captare pentru rasele care migrau. Baza peninsulei era ceva mai îngustă decât acum, căci o mare parte a deltelor Indului şi a Gangelui sunt formate în cursul ultimilor cincizeci de mii de ani.
79:2.2 (879.8) Toate primele amestecuri de rase din India constau dintr-o fuziune a raselor migratoare roşii şi galbene cu aborigenii adoniţi. Mai târziu, acest grup a fost slăbit de absorbirea celei mai mari porţiuni a populaţiilor verzi orientale, acum stinse, precum şi a unui mare număr de indivizi ai rasei portocalii; el a fost apoi uşor ameliorat de o acceptare limitată de oameni albaştri, dar a suferit extrem de mult când a asimilat un mare număr de membri ai rasei violete. Dar aşa zişii aborigeni ai Indiei nu prea sunt reprezentativi pentru aceste popoare primitive; ei formează mai degrabă liziera cea mai inferioară din sud şi din est, care nu a fost niciodată complet absorbită de andiţii primitivi şi nici de verii lor arieni apăruţi mai târziu.

79:2.3 (880.1) Către anul 20.000 dinaintea erei creştine, populaţia occidentală a Indiei s-a impregnat deja cu sânge adamic, şi niciodată,

în istoria Urantiei, nici un alt popor nu a combinat atâtea rase diferite. Însă este un caz nefericit că filiaţiile sangice secundare au predominat, şi a fost o adevărată calamitate faptul că atât oamenii albaştri cât şi cei roşii au fost atât de puţin numeroşi în acest creuzet rasial al trecutului îndepărtat; dacă ar fi avut un plus de filiaţii sangice primare, aceasta ar fi contribuit mult la înălţarea unei civilizaţii care ar fi putut să fie încă şi mai mare. Situaţia s-a dezvoltat după cum urmează: oamenii roşii s-au distrus unii pe alţii în Americi, oamenii albaştri s-au răspândit în Europa, iar primii copii ai lui Adam (precum şi partea cea mai mare a descendenţilor lor) nu prea şi-au manifestat dorinţa să se unească cu popoarele de culoare mai închisă, fie ele din India, din Africa, sau din oricare altă parte.

79:2.4 (880.2) Către anul 15.000 dinaintea erei creştine, presiunea populaţiei în creştere din tot Turkestanul şi din tot Iranul a provocat prima emigrare de mare anvergură a andiţilor spre India. Timp de peste cincisprezece secole, aceste popoare superioare s-au revărsat înăuntru, prin traversarea ţinuturilor înalte ale Belucistanului, răspândindu-se în văile Indului şi ale Gangelui, deplasându-se lent înspre sudul Decanului. Această presiune andită dinspre nord-vest a alungat multe dintre neamurile inferioare din sud şi din est în Birmania şi în China de sud, dar nu suficient pentru a salva invadatorii de o anihilare rasială.

79:2.5 (880.3) India nu a reuşit să îşi instituie hegemonia asupra Eurasiei, iar eşecul ei a fost în mare măsură o chestiune de topografie. Presiunea populaţiilor care veneau din nord nu a făcut decât să înghesuie majoritatea locuitorilor spre sud, ceea ce a suprapopulat teritoriile din ce în ce mai strâmte ale Decanului, înconjurat din toate

părţile de mare. Dacă ar fi avut pământuri vecine care să le ofere loc de emigrare, popoarele inferioare ar fi fost expulzate în toate direcţiile, iar neamurile superioare ar fi întemeiat o civilizaţie mai evoluată.

79:2.6 (880.4) De fapt, cuceritorii andiţi primitivi au făcut o încercare disperată pentru a-şi păstra identitatea şi pentru a stăvili mareea înghiţirii rasiale prin stabilirea de restricţii rigide cu privire la căsătoriile mixte. Cu toate astea, către anul 10.000 înaintea erei creştine, andiţii erau deja absorbiţi, dar masa întreagă a populaţiei fusese considerabil ameliorată de această absorbire.

79:2.7 (880.5) Amestecurile de rase sunt totdeauna avantajoase, în sensul că ele favorizează varietatea de talente culturale şi contribuie la progresul civilizaţiei, însă, dacă elementele inferioare ale neamurilor rasiale predomină, reuşita nu durează mult timp. Nu se poate păstra o cultură poliglotă decât dacă filiaţiile superioare se reproduc cu o marjă de siguranţă suficientă în raport cu cele inferioare. Dacă inferiorii se reproduc fără restricţie, în timp ce superiorii îşi limitează progenitura, aceasta conduce infailibil la sinuciderea civilizaţiei culturale.

79:2.8 (880.6) Dacă cuceritorii andiţi ar fi fost de trei ori mai numeroşi decât au fost în realitate, sau dacă ar fi alungat sau ar fi nimicit treimea mai puţin dezirabilă a locuitorilor amestecaţi din portocaliu, din verde şi din indigo, India ar fi devenit unul din polii conducători mondiali ai civilizaţiei culturale; ea ar fi atras atunci o parte mai mare a valurilor de emigrare mesopotamiene ulterioare, care s-au revărsat în Turkestan şi s-au îndreptat de acolo spre Europa prin nord.

3. India Dravidiană

79:3.1 (881.1) Amestecarea cuceritorilor andiţi ai Indiei cu indigenii a produs în cele din urmă popoarele mixte numite dravidiene. Primii dravidieni, care erau mai puri, posedau o pricepere în realizările culturale, dar această calitate a slăbit continuu pe măsură ca ereditatea lor andită s-a atenuat progresiv. Iar acest fapt este cel care a condamnat civilizaţia indiană în curs de naştere, cu aproape doisprezece mii de ani în urmă; dar infuzia de sânge al lui Adam, chiar şi în mică cantitate, a provocat o accelerare notabilă a dezvoltării sociale. Această rasă compusă a produs imediat civilizaţia care conţinea indivizii cei mai înzestraţi din câţi mai existau atunci pe pământ.

79:3.2 (881.2) Nu cu mult după cucerirea Indiei, andiţii dravidieni şi-au pierdut contactele lor rasiale şi culturale cu Mesopotamia, dar legăturile au fost restabilite prin deschiderea ulterioară a liniilor maritime şi a rutelor caravanelor. Pe durata ultimelor zece milenii, India nu a pierdut niciodată în întregime contactul în vest cu Mesopotamia şi în est cu China, cu toate că barierele muntoase au favorizat foarte mult relaţiile cu Occidentul.

79:3.3 (881.3) Cultura superioară şi tendinţele religioase ale popoarelor Indiei datează din primele timpuri ale dominaţiei dravidiene; ele se datorează în parte unui mare număr de preoţi sethiţi care au pătruns în India, atât în cursul primelor invazii andite cât şi în timpul invaziilor ariene ulterioare. Firul conducător al monoteismului

care traversează istoria religioasă a Indiei pleacă deci de la învăţăturile adamiţilor din cea de-a doua grădină.

79:3.4 (881.4) Încă din anul 16.000 înaintea erei creştine, o companie de o sută de preoţi sethiţi a pătruns în India, şi aproape că a reuşit să cucerească din punct de vedere religios jumătatea occidentală a acestui popor poliglot, dar religia lor nu s-a menţinut. În intervalul a cinci mii de ani, doctrina lor asupra Trinităţii Paradisului degenerase, devenind simbolul triunic al zeului focului.

79:3.5 (881.5) Cu toate acestea, timp de peste şapte mii de ani, până la sfârşitul migraţiilor andite, statutul religios al locuitorilor Indiei a fost cu mult deasupra celui al restului pământului. În această epocă, India promitea să producă civilizaţia culturală, religioasă, filozofică şi comercială cea mai avansată din lume. Dacă andiţii nu ar fi fost complet înghiţiţi de popoarele din sud, probabil că acest ţel s-ar fi realizat.

79:3.6 (881.6) Centrele dravidiene de cultură erau situate în văile fluviilor, în principal în cea a Indului şi a Gangelui, şi în Decan, de-a lungul celor trei mari fluvii care curgeau prin Strâmtorile Orientale spre mare. Coloniile lor, de-a lungul coastei maritime a Strâmtorilor Occidentale, şi-au datorat importanţa relaţiilor pe calea mării cu Sumeria.

79:3.7 (881.7) Dravidienii au fost printre primele popoare care aveau să construiască oraşe şi să se lanseze, la o scară mare, în afaceri de import şi de export, atât pe cale terestră cât şi pe cale maritimă. Încă din anul 7.000 înaintea erei creştine, importante caravane de cămile făceau regulat călătoria spre îndepărtata Mesopotamie. Vapoarele dravidiene avansau de-a lungul coastei traversând Marea Arabică

până la porturile sumeriene din Golful Persic, şi se aventurau pe apele Golfului Bengalului până în India orientală. Marinarii şi negustorii au importat un alfabet, precum şi arta scrierii.

79:3.8 (881.8) Aceste relaţii comerciale au contribuit în mare măsură la diversificarea încă şi mai pronunţată a unei culturi deja cosmopolite, şi au provocat foarte devreme apariţia numeroaselor rafinamente, şi chiar a obiectelor de lux ale vieţii citadine. Când arienii, apăruţi mai târziu, au intrat în India, ei nu au recunoscut, în dravidieni, pe neamurile lor andite absorbite de rasele sangice, însă au găsit o civilizaţie bine dezvoltată. În ciuda limitărilor biologice, dravidienii au întemeiat o civilizaţie superioară, care a fost în mare măsură propagată în toată India, şi care a supravieţuit în Decan până în timpurile moderne.

4. Invazia Indiei de către Arieni

79:4.1 (882.1) A doua pătrundere andită în India a fost invazia arienilor; ea sa extins pe o perioadă de aproape cinci sute de ani, la jumătatea celui de-al treilea mileniu dinaintea lui Crist. Această migraţie a marcat exodul final al andiţilor în afara căminului lor din Turkestan.

79:4.2 (882.2) Primele centre ariene erau împrăştiate pe jumătatea nordică a Indiei, mai ales în nord-est. Aceşti invadatori nu au terminat niciodată cucerirea ţării, iar neglijenţa le-a cauzat ulterior pieirea. Minoritatea lor numerică i-a făcut vulnerabili absorbirii de către

dravidienii din sud, care au invadat mai târziu toată peninsula, cu excepţia provinciilor himalayene.

79:4.3 (882.3) Arienii nu au exercitat decât o foarte slabă acţiune rasială în India, dar nu şi în provinciile din nord. În Decan, influenţa lor a fost mai degrabă culturală şi religioasă decât rasială. Persistenţa mai prelungită de sânge aşa zis arian în India de nord nu se datorează numai prezenţei arienilor în număr mai mare în aceste regiuni, ci şi faptului că ei au fost reîntăriţi ulterior de alţi cuceritori, comercianţi şi misionari. Până la primul secol de dinainte de Crist, a fost o infiltrare continuă de sânge arian în Punjab, ultimul influx care însoţea campaniile militare ale elenilor.

79:4.4 (882.4) În câmpia Gangelui, arienii şi dravidienii au sfârşit prin a se contopi şi au zămislit o înaltă cultură; acest centru a fost ulterior întărit de aporturile din nord-est care veneau din China.

79:4.5 (882.5) În India, numeroase tipuri de organizaţii sociale au înflorit din când în când, mergând de la sistemele semi-democratice ale arienilor până la formele despotice şi monarhice de guvernare. Dar trăsătura cea mai caracteristică a societăţii a fost persistenţa marilor caste sociale instituite de arieni, în efortul lor de a-şi perpetua identitatea rasială. Acest sistem minuţios de caste a fost păstrat până în zilele noastre.

79:4.6 (882.6) Dintre cele patru mari caste, toate, în afară de prima, au fost stabilite într-un efort inutil de a împiedica amalgamarea rasială a cuceritorilor arieni cu supuşii lor inferiori. Însă casta majoră, aceea de preoţi-învăţători, provenea de la sethiţi. Brahmanii secolului al douăzecilea al erei creştine sunt descendenţii culturali, în linie directă,

ai preoţilor celei de-a doua grădini, cu toate că învăţăturile lor se deosebeau considerabil de cele ale iluştrilor lor predecesori.

79:4.7 (882.7) Când arienii au pătruns în India, au adus cu ei conceptele lor asupra Deităţii, aşa cum fuseseră păstrate în ceea ce s-a mai rămas din tradiţiile religiei celei de-a doua grădini. Dar preoţii brahmani nu au fost niciodată capabili de a rezista forţei vii păgâne stabilite prin contactul brusc cu religiile inferioare ale Decanului după dispariţia rasială a arienilor. Marea majoritate a populaţiei a căzut deci în sclavia superstiţiilor înrobitoare ale religiilor inferioare. Aşadar, India nu a reuşit să producă înalta civilizaţie pe care timpurile cele mai îndepărtate o lăsaseră să se întrevadă.

79:4.8 (882.8) Trezirea spirituală a celui de-al şaselea secol de dinainte de Crist nu a persistat în India; ea s-a stins treptat chiar înainte de invazia musulmană. Cu toate acestea, se poate ca într-o bună zi să se ivească un Gautama şi mai mare, pentru a conduce India în căutarea Dumnezeului Viu. Atunci lumea va observa rodirea potenţialului cultural al unui popor înzestrat rămas mult timp inert sub influenţa amorţitoare a unei viziuni spirituale neprogresiste.

79:4.9 (883.1) Cultura are un fundament solid în baza biologică, dar castele singure nu puteau perpetua cultura ariană, căci religia, adevărata religie, este sursa indispensabilă de energie superioară care îndeamnă oamenii la stabilirea unei civilizaţii superioare, fondată pe fraternitatea umană.

5. Oamenii roşii şi oamenii galbeni

79:5.1 (883.2) În timp ce istoria Indiei este aceea a cuceririi ei de către andiţi şi a absorbirii lor finale de către popoarele evolutive mai vechi, istoria Asiei orientale este, într-un mod mai special, aceea a sangicilor primari şi, în particular, aceea a oamenilor roşii şi a oamenilor galbeni. Aceste două rase au scăpat în mare măsură de amestecul cu filiaţia umilă a Neanderthalului, care i-a întârziat atât de mult pe oamenii albaştri din Europa, păstrând astfel potenţialul superior de tip sangic primar.

79:5.2 (883.3) Oamenii Neanderthalului erau răspândiţi pe toată lărgimea Eurasiei, dar aripa lor orientală era cea mai contaminată de filiaţiile animale degradate. Aceste tipuri subumane au fost împinse iarăşi către sud de către al cincilea gheţar, aceeaşi calotă glaciară care a blocat atât de mult timp migrarea sangicilor spre Asia orientală. Când oamenii roşii s-au îndreptat către nord-est înconjurând ţinuturile înalte ale Indiei, ei au găsit Asia de nord-est scăpată de aceste tipuri subumane. Filiaţiile inferioare ale Neanderthalului au fost distruse sau izgonite de pe continent de triburile galbene care au emigrat ulterior, dar oamenii roşii au domnit suprem în Asia orientală timp de aproape o sută de mii de ani înainte de sosirea triburilor galbene.

79:5.3 (883.4) În urmă cu peste trei sute de mii de ani , masa principală de oameni galbeni intra în China venind din sud, prin migrare, de-a lungul coastei maritime. În fiecare mileniu, ei pătrundeau din ce în ce mai adânc în interiorul ţinuturilor, însă ei nu au stabilit nici un contact cu fraţii lor tibetani migratori decât într-o epoci relativ recente.

79:5.4 (883.5) Presiunea unei populaţii în creştere a determinat rasa galbenă, care se deplasa spre nord, să pătrundă în terenurile de

vânătoare ale oamenilor roşii. Această încălcare, dublată de un antagonism rasial natural, a dus la ostilităţi în creştere, şi astfel a început lupta crucială pentru stăpânirea terenurilor fertile ale îndepărtatei Asie.

79:5.5 (883.6) Povestea acestei bătălii milenare dintre rasa galbenă şi cea roşie este o epopee a istoriei Urantiei. Timp de peste două sute de mii de ani, aceste două rase superioare au purtat un război înverşunat şi neîntrerupt. În cursul primelor bătălii, oamenii roşii au avut, în general, avantajul de partea lor; expediţiile lor au făcut ravagii printre coloniile galbene. Însă oamenii galbeni erau elevi iscusiţi în arta războiului şi manifestau de timpuriu multă pricepere în convieţuirea în pace cu compatrioţii lor. Chinezii au fost primii care aveau să înţeleagă că forţa lor era în uniune. Triburile roşii au continuat să se bată între ele, şi au început în curând să sufere înfrângeri repetate din partea implacabililor agresori chinezi, care îşi urmau marşul lor neabătut către nord.

79:5.6 (883.7) Acum o sută de mii de ani, triburile decimate ale rasei roşii se luptau cu spatele la zidul ultimului gheţar în retragere. Încă de când s-a ivit posibilitatea de a trece spre est prin istmul Bering, aceste triburi nu au întârziat să părăsească malurile neospitaliere ale continentului asiatic. Acum sunt 85.000 de ani de când ultimii oameni roşii de rasă pură sunt plecaţi din Asia, dar lunga lor luptă a lăsat amprenta ei genetică asupra rasei galbene victorioase. Chinezii din nord, precum şi siberienii andoniţi, au asimilat multe din elementele neamurilor roşii, şi au avut foarte mult de câştigat.

79:5.7 (884.1) Indienii Americii de Nord nu au intrat niciodată în contact nici măcar cu descendenţii andiţi ai lui Adam şi ai Evei, căci

ei fuseseră deposedaţi de pământurile lor natale din Asia cu circa cincizeci de mii de ani înainte de sosirea lui Adam. În cursul epocii migraţiilor andite, filiaţiile roşii pure s-au răspândit pe suprafaţa Americii de Nord sub forma triburilor nomade, a vânătorilor care practicau şi agricultura într-o oarecare măsură. Aceste rase şi grupuri culturale au rămas aproape complet izolate de restul lumii, de la sosirea lor în Americi până la sfârşitul primului mileniu al erei creştine, când au fost descoperite de rasele albe din Europa. Până în vremea aceea, triburile nordice de oameni roşii nu văzuseră niciodată oameni de culoare mai apropiată de alb decât erau eschimoşii.

79:5.8 (884.2) Rasa galbenă şi rasa roşie sunt singurele care au atins un înalt grad de civilizaţie independent de influenţa andiţilor. Cel mai vechi centru de cultură al amerindienilor a fost acel al lui Onamonalonton în California, dar, în anul 35.000 înaintea erei creştine, el era dispărut de mult timp. În Mexic, în America centrală şi în munţii Americii de Sud, civilizaţiile mai târzii şi mai durabile au fost întemeiate de o rasă de predominanţă roşie, care conţinea însă un amestec considerabil de oameni galbeni, roşii şi albaştri.

79:5.9 (884.3) Aceste civilizaţii au fost produsele evolutive ale sangicilor, cu toate că un slab aport de sânge andit a ajuns şi în Peru. Cu excepţia eschimoşilor din America de Nord şi a unor andiţi polinezieni din America de Sud, popoarele din emisfera occidentală nu au avut nici un contact cu restul lumii până la sfârşitul primului mileniu al erei creştine. În planul original al Melchizedekilor pentru ameliorarea raselor Urantiei, fusese prevăzut ca un milion de descendenţi în linie directă din Adam să se ducă în Americi pentru a înnobila rasa roşie.

6. Zorii civilizaţiei Chineze

79:6.1 (884.4) La câtva timp după alungarea oamenilor roşii în America de Nord, chinezii în expansiune i-au alungat pe andoniţi din văile fluviale ale Asiei orientale, împingându-i spre nord, în Siberia, şi spre vest, în Turkestan, unde au intrat curând în contact cu cultura superioară a andiţilor.

79:6.2 (884.5) În Birmania şi în peninsula Indochinei, culturile Indiei şi ale Chinei s-au amestecat şi au dat naştere civilizaţiilor succesive ale acestor regiuni. Rasa verde dispărută a persistat aici într-o mai mare proporţie decât oriunde altundeva în lume.

79:6.3 (884.6) Multe rase diferite locuiau pe insulele Pacificului. În general, insulele din sud, care erau pe atunci mai mari, erau ocupate de neamuri având un mare procentaj de sânge verde şi indigo. Insulele din nord au fost stăpânite de andoniţi şi, mai târziu, de rase care conţineau o mare proporţie de viţă galbenă şi roşie. Strămoşii poporului japonez nu au fost izgoniţi de pe continentul Asiatic înainte de anul 12.000 înaintea erei creştine; ei au fost alungaţi de o puternică presiune din partea triburilor chineze nordice, care coborau spre sud de-a lungul coastei. Exodul lor final nu a rezultat atât din presiunea populaţiei, cât din iniţiativa unui şef, pe care ei au sfârşit prin a-l considera un personaj divin.

79:6.4 (885.1) Ca şi popoarele Indiei şi ale Levantului, triburile victorioase ale rasei galbene şi-au stabilit primele lor centre de-a lungul mării şi în susul fluviilor. Coloniile de coastă au avut după aceea dificultăţi cu traiul, căci inundaţiile în creştere şi albia

schimbătoare a fluviilor au făcut de nelocuit oraşele pământurilor joase.

79:6.5 (885.2) Acum douăzeci de mii de ani, strămoşii chinezilor construiseră o duzină de mari centre de învăţământ şi de cultură primitive, îndeosebi de-a lungul Fluviului Galben şi al Fluviului Yang-Tse. Aceste centre au fost curând reîntărite de un curent constant de popoare mixte superioare care veneau din Sinkiang şi din Tibet. Emigranţii din Tibet spre valea fluviului Yang-Tse nu au fost tot atât de numeroşi ca în nord, iar centrele tibetane nu erau tot atât de avansate ca cele din bazinul Tarim, dar ambele mişcări au adus o anumită doză de sânge andit spre est în coloniile fluviale.

79:6.6 (885.3) Superioritatea străvechii rase galbene se datora următorilor patru mari factori:

79:6.7 (885.4) 1. *Factorul genetic.* Spre deosebire de rudele lor de culoare albastră din Europa, rasa galbenă şi cea roşie scăpaseră amândouă, într-o mare măsură, de amestecul cu liniile umane degradate. Chinezii din nord, deja întăriţi de micile aporturi ale filiaţiilor superioare roşii şi andonice, au devenit curând beneficiarii unui aflux considerabil de sânge andit. Chinezii din sud nu au fost tot atât de favorizaţi în această privinţă. Ei suferiseră mult timp din cauza absorbirii prea multora dintre elementele rasei verzi, şi mai târziu au fost slăbiţi şi de infiltrarea de mulţimi de neamuri inferioare izgonite din India de invazia dravidiano-andită. Există astăzi, în China, o deosebire clară între rasele din nord şi cele din sud.

79:6.8 (885.5) 2. *Factorul social.* Rasa galbenă a aflat de timpuriu de valoarea păcii dintre compatrioţi. Caracterul ei pacific i-a permis să

îşi mărească populaţia până într-acolo încât să asigure răspândirea civilizaţiei ei printre milioane de indivizi. Între anul 25.000 şi 5.000 înaintea erei creştine, masa de oameni cea mai înalt civilizată a Urantiei se găsea în centrul şi în nordul Chinei. Oamenii galbeni au fost primii care aveau să realizeze o solidaritate rasială - primii care aveau să atingă o civilizaţie culturală, socială şi politică la scară mare.

79:6.9 (885.6) Chinezii anului 15.000 dinaintea erei creştine erau militarişti agresivi; ei nu fuseseră slăbiţi de un respect excesiv pentru trecut; ei formau un corp compact de mai puţin de douăsprezece milioane de oameni care vorbeau toţi aceeaşi limbă. În cursul acestei perioade, ei au clădit o adevărată naţiune, mult mai unită şi mai omogenă decât uniunile lor politice din timpurile istorice.

79:6.10 (885.7) 3. *Factorul spiritual.* Pe parcursul erei migraţiilor andite, chinezii se numărau printre popoarele cele mai spirituale ale pământului. Îndelungata lor aderare la cultul Adevărului Unic proclamat de Singlangton i-a menţinut în avangarda celei mai mari părţi a celorlalte rase. Impulsul unei religii progresive şi avansate este adesea un factor decisiv al dezvoltării culturale. În timp ce India lâncezea, China îşi făcea drum înainte sub tonicul însufleţitor al unei religii al cărei adevăr era păstrat cu sfinţenie ca Deitate supremă.

79:6.11 (885.8) Această adorare a adevărului a stimulat căutarea şi explorarea neînfricată a legilor naturii şi a potenţialului umanităţii. Chiar şi acum şase mii de ani, chinezii studiau mereu cu ardoare, şi îşi urmau cu dinamism căutarea lor după adevăr.

79:6.12 (885.9) 4. *Factorul geografic.* China este protejată la vest de munţi şi la est de Oceanul Pacific. Numai la nord era deschisă

atacurilor; or, de la epoca oamenilor roşii până la sosirea descendenţilor ulteriori ai andiţilor, nordul Chinei nu a fost niciodată ocupat de nici o rasă agresivă.

79:6.13 (886.1) Fără barierele muntoase şi fără declinul ulterior al culturii ei spirituale, rasa galbenă ar fi atras indubitabil către ea partea majoră a andiţilor care emigrau din Turkestan, şi ar fi dominat incontestabil, cu rapiditate, civilizaţia lumii.

7. Andiţii pătrund în China

79:7.1 (886.2) Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, andiţii, într-un număr considerabil, traversau trecătoarea Ti Tao şi se răspândeau în valea superioară a Fluviului Galben printre coloniile chineze din Kansou. În curând, ei au pătruns la est în Honan, unde se găseau coloniile cele mai progresive. Această infiltrare care venea din vest era cam pe jumătate andonită şi pe jumătate andită.

79:7.2 (886.3) Centrele nordice de cultură, de-a lungul Fluviului Galben, fuseseră totdeauna mai progresive decât centrele sudice de pe Yang-Tse. În câteva mii de ani, după sosirea oamenilor superiori, chiar şi puţin numeroşi, coloniile Fluviului Galben se distanţaseră de satele Yang-Tseului. În raport cu fraţii lor din sud, ele atinseseră o poziţie culturală avansată, pe care au conservat-o mereu de atunci.

79:7.3 (886.4) Andiţii erau în număr relativ restrâns, iar cultura lor nu era atât de superioară, însă amalgamarea cu ei a produs o filiaţie cu . Chinezii din nord au primit exact atâta sânge andit cât pentru a aprinde curiozitatea exploratoare febrilă atât de caracteristică a raselor

albe nordice. Acest influx mai limitat de ereditate andită a adus mai puţine necazuri stabilităţii înnăscute a tipului sangic.

79:7.4 (886.5) Valurile ulterioare de andiţi au adus cu ele anumite progrese culturale ale Mesopotamiei; aceasta este adevărat în special pentru ultimele valuri ale emigraţiei care venea din vest. Ele au ameliorat foarte mult practicile economice şi educative ale chinezilor din nord. Influenţa lor asupra culturii religioase a rasei galbene a fost efemeră, dar descendenţii lor au contribuit mult la o trezire spirituală ulterioară. Cu toate acestea, tradiţiile frumuseţii Edenului şi a Dalamatiei au influenţat tradiţiile chineze; legendele chineze primitive situează 'tărâmul zeilor' în occident.

79:7.5 (886.6) Poporul chinez n-a început să construiască oraşe şi să se lanseze în manufactură decât după anul 10.000 dinaintea erei creştine, ca urmare a schimbărilor climatice din Turkestan şi a sosirii ultimilor imigranţi andiţi. Infuzia din acest sânge nou nu s-a realizat atât în scopul de a adăuga mai mult la civilizaţia oamenilor galbeni, cât pentru a stimula o nouă şi rapidă dezvoltare a tendinţelor latente ale filiaţiilor chineze superioare. De la Honan până la Shansi, potenţialele unei civilizaţii avansate au ajuns la maturitate. Prelucrarea metalelor, precum şi toate artele şi manufacturile, datează din acea epocă.

79:7.6 (886.7) Similitudinile dintre anumite metode ale chinezilor şi ale mesopotamienilor primitivi pentru calcularea timpului, pentru astronomia şi administrarea guvernamentală s-au datorat relaţiilor comerciale dintre aceste două centre mult îndepărtate. Chiar şi pe vremea sumerienilor, negustorii chinezi călătoreau pe drumurile terestre care traversau Turkestanul, pentru a ajunge până în

Mesopotamia. Aceste schimburi nu au fost unilaterale - valea Eufratului a beneficiat considerabil, la fel ca şi popoarele din câmpia Gangelui. Dar schimbările de climat şi invaziile nomade, în al treilea mileniu dinaintea erei creştine, au redus considerabil volumul comerţului care mergea pe urmele caravanelor Asiei centrale.

8. Următoarea civilizaţie Chineză

79:8.1 (887.1) În timp ce oamenii roşii sufereau din pricina purtării prea multor războaie, nu e cu totul greşit a spune că dezvoltarea structurală a Statului printre chinezi a fost întârziată de amploarea cuceririi Asiei de către ei. Ei aveau un mare potenţial de solidaritate rasială, care nu a reuşit să se dezvolte, deoarece îi lipsea stimulentul continuu pe care îl reprezenta pericolul mereu prezent al unei agresiuni venite din exterior.

79:8.2 (887.2) Odată cu înfăptuirea cuceririi Asiei orientale, anticul Stat militar se dezintegra progresiv, iar războaiele trecutului au fost uitate. Din bătălia epică împotriva rasei roşii nu au persistat decât tradiţiile nedesluşite ale unei lupte antice contra poporului de arcaşi. Chinezii s-au orientat devreme către agricultură, ceea ce le-a sporit tendinţele pacifiste; în acelaşi timp, raportul oameni-sol era mult inferior celui normal pentru o regiune agricolă, ceea ce a contribuit la viaţa din ce în ce mai paşnică a ţării.

79:8.3 (887.3) Conştiinţa înfăptuirilor trecute (întrucâtva diminuate în prezent), conservatorismul unui popor în marea sa majoritate agricol, precum şi o viaţă de familie bine dezvoltată, au dat naştere

unei venerări a strămoşilor, care a culminat în obiceiul de a-i onora pe oamenii trecutului până într-acolo încât să frizeze adorarea. Un comportament foarte asemănător a prevalat printre rasele albe ale Europei timp de vreo cinci sute de ani după dezmembrarea civilizaţiei greco-romane.

79:8.4 (887.4) Credinţa şi cultul 'Adevărului Unic' aşa cum erau date ca învăţătură de Singlangton nu au dispărut niciodată complet; însă, odată cu trecerea timpului, căutarea adevărurilor noi şi superioare a fost dominată de o tendinţă crescândă de a venera starea de lucruri deja stabilită. Geniul rasei galbene s-a abătut lent de la căutarea necunoscutului la păstrarea cunoscutului. Aceasta este raţiunea pentru care civilizaţia care progresase cel mai rapid din lume a ajuns să stagneze.

79:8.5 (887.5) Între anul 4.000 şi anul 500 dinaintea erei creştine, reunificarea politică a rasei galbene a fost încheiată, dar uniunea culturală a centrului Yang-Tseului şi a Fluviului Galben fusese deja efectuată mai înainte. Această reunificare politică a grupurilor tribale mai târzii nu a fost lipsită de conflicte, dar stima populară pentru război a rămas redusă. Cultul strămoşilor, înmulţirea dialectelor şi absenţa înrolării pentru acţiunile militare, timp de mii şi mii de ani, îi făcuseră pe aceşti oameni extrem de paşnici.

79:8.6 (887.6) Deşi rasa galbenă a eşuat în promisiunile ei de a dezvolta rapid un Stat evoluat, ea a avansat progresiv în realizarea artelor civilizaţiei, în special în domeniul agriculturii şi al horticulturii. Problemele hidraulice cu care se confruntau agricultorii din Shansi şi din Honan impuneau o cooperare colectivă pentru a fi rezolvate. Dificultăţile de irigaţie şi de conservare a solului au

contribuit în mare măsură la dezvoltarea interdependenţei, cu promovarea corespunzătoare a păcii printre grupurile de fermieri.

79:8.7 (887.7) Dezvoltările scrierii, precum şi punerea la punct a şcolilor, au contribuit curând la difuzarea cunoştinţelor la o scară până atunci neegalată. Dar natura stânjenitoare a sistemului de scriere ideografică a limitat numărul claselor instruite, cu toate că tiparul a apărut devreme. Mai presus de toate, procesul de nivelare socială şi de dezvoltare dogmatică religio-filozofică a continuat în pas grăbit. Dezvoltarea religioasă a venerării strămoşilor s-a complicat şi mai mult, printr-un val de superstiţii, care implicau adorarea naturii, însă vestigiile unui veritabil concept de Dumnezeu au rămas păstrate în cultul imperial al lui Shang-Ti.

79:8.8 (888.1) Marea slăbiciune a venerării strămoşilor este aceea că ea încurajează o filozofie orientată spre trecut. Oricât de înţeleaptă ar putea fi spicuirea înţelepciunii din trecut, e o nebunie să se privească trecutul ca pe o sursă exclusivă a adevărului. Adevărul este relativ şi se amplifică; el *trăieşte* mereu în prezent, ajungând la noi expresii în fiecare generaţie de oameni - şi chiar în fiecare viaţă umană.

79:8.9 (888.2) Marea forţă a venerării strămoşilor este valoarea pe care această atitudine o atribuie familiei. Stabilitatea şi persistenţa uimitoare ale culturii chineze sunt o consecinţă a rolului major acordat familiei, căci civilizaţia depinde direct de funcţionarea eficientă a familiei. În China, familia a atins o importanţă socială, şi chiar o semnificaţie religioasă, de care s-au apropiat şi alte câteva popoare.

79:8.10 (888.3) Devotamentul filial şi loialitatea familială, pretinse de cultul în creştere al strămoşilor, a asigurat stabilirea relaţiilor

familiale superioare şi a grupurilor familiale durabile, care împreună au facilitat dezvoltarea factorilor următori în păstrarea civilizaţiei:

79:8.11 (888.4) 1. Conservarea bunurilor şi a bogăţiei.

79:8.12 (888.5) 2. Punerea în comun a experienţei mai multor generaţii.

79:8.13 (888.6) 3. Educarea eficientă a copiilor în artele şi în ştiinţele trecutului.

79:8.14 (888.7) 4. Dezvoltarea unui puternic simţ al datoriei, înălţarea moralităţii şi creşterea sensibilităţii etice.

79:8.15 (888.8) Perioada formatoare a civilizaţiei chineze, debutând cu sosirea andiţilor, se întinde până la marea deşteptare etică, morală, şi semi-religioasă, a celui de-al şaselea secol înainte de Crist. Şi tradiţia chineză păstrează istoria vagă a trecutului lor evolutiv; tranziţia de la familia matriarhală la familia patriarhală, stabilirea agriculturii, dezvoltarea arhitecturii, instaurarea industriei - toate acestea sunt prezentate succesiv. Mai mult decât orice altă relatare asemănătoare, această istorie prezintă, cu cea mai mare precizie, imaginea magnificei ascensiuni a unui popor superior, pornind de la nivelul barbariei. În cursul acestor vremuri, chinezii au trecut de la o societate agricolă primitivă la un organizare socială superioară, înglobând urbanizarea, manufactura, prelucrarea metalelor, schimburile comerciale, un guvern, scrierea, matematica, artele, ştiinţele şi tiparul.

79:8.16 (888.9) Aşa a persistat peste secole această civilizaţie antică a rasei galbene. Sunt aproape patruzeci de mii de ani de când s-au făcut primele progrese importante în cultura chineză. Cu toate că au existat numeroase recesiuni, civilizaţia fiilor Hanului este cel mai aproape de

a prezenta o imagine neîntreruptă de progres continuu, până în epoca secolului al douăzecilea al erei creştine. Rasele albe au avut o dezvoltare mecanică şi religioasă de ordin elevat, dar ele nu i-au depăşit niciodată pe chinezi în loialitatea familială, în etica colectivă, şi nici în moralitatea personală.

79:8.17 (888.10) Această cultură străveche a contribuit mult la fericirea oamenilor. Milioane de fiinţe umane au trăit şi au murit, binecuvântate de aceste înfăptuiri. Vreme de secole, această mare civilizaţie s-a odihnit pe laurii trecutului, însă astăzi ea se deşteaptă pentru a reconsidera ţelurile transcendente ale existenţei umane şi a relua lupta continuă pentru un progres fără sfârşit.

79:8.18 (888.11) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 80

Expansiunea Andită în Occident

80:0.1 (889.1) DEŞI oamenii europeni albaştri n-au înfăptuit de unii singuri o mare civilizaţie culturală, ei au furnizat o bază biologică conţinând filiaţii impregnate de sânge adamic. Când în cele din urmă s-au amestecat cu invadatorii andiţi de mai târziu, ei au produs una dintre cele mai puternice rase capabile să atingă civilizaţia dinamică care avea să apară vreodată pe Urantia de la epoca rasei violete şi de la cea a Andiţilor care au succedat-o.

80:0.2 (889.2) Popoarele albe moderne au încorporat liniile supravieţuitoare ale neamurilor adamice, care s-au amestecat cu rasele sangice ce includeau unele elemente roşii şi galbene, dar mai ales oameni albaştri. Toate rasele albe conţineau un procentaj

considerabil de neamuri adonite originale, precum şi mai multe linii primitive nodite.

1. Adamiţii pătrund în Europa

80:1.1 (889.3) Înainte ca ultimii nodiţi să fi fost alungaţi din valea Eufratului, mulţi dintre fraţii lor pătrunseseră în Europa ca aventurieri, ca învăţători, ca negustori sau ca războinici. În cursul primelor vremuri ale rasei violet, bazinul Mediteranei era protejat de strâmtoarea Gibraltarului, precum şi de puntea terestră a Siciliei. Chiar la începuturile lui, o parte a comerţului maritim a fost stabilită pe aceste lacuri interioare, unde oamenii albaştri din nord şi saharienii din sud i-au întâlnit pe nodiţii şi pe adamiţii din est.

80:1.2 (889.4) În bazinul oriental al Mediteranei, nodiţii îşi instalaseră unul dintre centrele lor cele mai vaste de cultură şi, de acolo, ei pătrunseseră puţin şi în Europa meridională, dar mai ales în Africa de Nord. Sirienii nodiţi-adoniţi brahicefali au introdus foarte devreme olăritul şi agricultura în coloniile lor din delta Nilului, care se înălţa puţin câte puţin. De asemenea, ei au importat oi, capre, vite şi alte animale domestice, precum şi metode foarte mult îmbunătăţite pentru prelucrarea metalelor, căci Siria era pe atunci centrul acestei industrii.

80:1.3 (889.5) Timp de peste treizeci de mii de ani, Egiptul a primit un flux constant de mesopotamieni, care veneau cu arta şi cultura lor îmbogăţind-o pe aceea din valea Nilului. Dar intrarea unui mare număr de saharieni a deteriorat considerabil străvechea civilizaţie

aşezată de-a lungul Nilului, astfel încât Egiptul atinsese cu vreo cincisprezece mii de ani în urmă cel mai scăzut nivel cultural al lui.

80:1.4 (889.6) Totuşi, în epocile primitive, migraţia adamiţilor spre vest nu prea a avut de întâmpinat obstacole. Sahara era o pajişte deschisă împânzită de crescători de animale şi de fermieri. Locuitorii ei nu s-au lansat niciodată în manufactură; şi nici constructori de oraşe nu au fost. Saharienii erau un grup indigo-negru, care comportau mari aporturi ale raselor verzi şi portocalii, pe atunci stinse. Ei au primit totuşi un volum foarte limitat de ereditate violetă înainte ca ridicarea scoarţei terestre şi schimbarea direcţiei vânturilor umede să risipească rămăşiţele acestei civilizaţii prospere şi paşnice.

80:1.5 (890.1) Sângele lui Adam a fost diluat în cea mai mare parte a raselor umane, dar unele au primit mai mult decât altele. Rasele amestecate ale Indiei şi popoarele mai închise la culoare ale Africii nu prezentau atracţie pentru adamiţi. Ei s-ar fi amestecat de bună voie cu oamenii roşii, dacă aceştia din urmă nu ar fi fost atât de îndepărtaţi în America, şi ei erau într-un mod amical înclinaţi către oamenii galbeni, aceştia fiind însă la fel de greu accesibili în îndepărtata lor Asie. De aceea, când adamiţii erau împinşi de aventură şi de altruism, sau alungaţi din valea Eufratului, ei alegeau cu totul natural uniunea cu rasele albastre ale Europei.

80:1.6 (890.2) Oamenii albaştri, pe atunci dominanţi în Europa, nu aveau practici religioase respingătoare pentru primii emigranţi adamiţi, şi exista o mare atracţie sexuală între rasa violetă şi rasa albastră. Cei mai buni dintre oamenii albaştri considerau ca fiind o mare onoare permisiunea de a se căsători cu adamiţii. Fiecare bărbat albastru nutrea ambiţia de a deveni destul de abil şi destul de înzestrat

artistic pentru a câştiga afecţiunea unei femei adamite, iar cea mai înaltă aspiraţie a unei femei albastre superioare era aceea de a primi omagiile unui adamit.

80:1.7 (890.3) Lent, aceşti fii migratori ai Edenului se uneau cu tipurile superioare ale rasei albastre şi însufleţeau practicile lor culturale, în timp ce exterminau fără milă ce mai rămăsese din filiaţiile neamurilor Neanderthalului. Această tehnică de încrucişare a raselor, combinată cu eliminarea filiaţiilor inferioare, a produs cel puţin o duzină de grupuri viguroase şi progresiste de oameni albaştri superiori, iar voi aţi desemnat unul dintre ele cu numele de cro-magnon.

80:1.8 (890.4) Din aceste motive, şi din multe altele, dintre care cel mai mic nu erau traseele de migraţie mai favorabile, primele valuri de cultură mesopotamiană s-au îndreptat aproape exclusiv către Europa. Acestea sunt împrejurările care au determinat antecedentele civilizaţiei europene moderne.

2. Schimbările climatice şi geologice

80:2.1 (890.5) Expansiunea iniţială a rasei violete în Europa a fost întreruptă de anumite schimbări climatice şi geologice mai degrabă bruşte. Cu retragerea câmpurilor de gheaţă nordice, vânturile care aduceau ploile s-au întors de la vest la nord, şi au transformat treptat vastele regiuni de păşuni deschise din Sahara într-un deşert arid. Această secetă a dispersat locuitorii marelui platou saharian; aceştia erau de talie mică, bruneţi cu ochii negri, dar dolicocefali.

80:2.2 (890.6) Elementele mai pure indigo s-au dus spre sud, în pădurile Africii centrale, unde au şi rămas de atunci încoace. Grupurile cele mai amestecate s-au împrăştiat în trei direcţii; triburile superioare de la vest au emigrat în Spania, şi de acolo în părţile adiacente ale Europei; ele formau nucleul raselor mediteraneene ulterioare de bruneţi dolicocefali. Diviziunea cel mai puţin progresivă din estul platoului saharian a emigrat în Arabia şi, de acolo, prin Mesopotamia de nord şi prin India, până la îndepărtata insulă a Ceylonului. Grupul central s-a îndreptat spre nord şi spre est, până la valea Nilului, şi a pătruns în Palestina.

80:2.3 (890.7) Acest substrat sangic secundar este ceea ce a sugerat un anumit grad de înrudire cu popoarele moderne răspândite de la Decan, trecând prin Iran şi prin Mesopotamia, până de-a lungul celor două ţărmuri nord şi sud ale Mediteranei.

80:2.4 (890.8) Cam în epoca acestor schimbări de climat în Africa, Anglia s-a separat de continent, iar Danemarca s-a înălţat din mare, în timp ce strâmtoarea Gibraltarului, care proteja bazinul occidental al Mediteranei, s-a prăbuşit ca urmare a unui cutremur de pământ, ceea ce a înălţat rapid nivelul acestui lac intern până la acela al Oceanului Atlantic. Curând după aceea, puntea terestră sicilian[s-a scufundat, ceea ce a făcut Mediterana o singură mare legată din nou de Oceanul Atlantic. Acest cataclism al naturii a înghiţit sute de colonii, şi a cauzat cea mai mare pierdere de vieţi omeneşti prin inundaţie pe care a cunoscut-o vreodată istoria lumii.

80:2.5 (891.1) Această surpare a bazinului mediteranean a restrâns imediat deplasările adamiţilor spre occident, în timp ce marea afluenţă a saharienilor i-a condus la căutarea, în nordul şi estul

Edenului, de supape pentru suprapopulaţia lor. Pe măsură ce descendenţii lui Adam părăseau văile Tigrului şi ale Eufratului călătorind spre nord, ei întâlneau bariere muntoase şi Marea Caspică, care era pe atunci mai întinsă decât astăzi. Timp de multe generaţii, adamiţii s-au dăruit vânatului, creşterii de animale domestice şi culturii din jurul coloniilor lor răspândite pe tot cuprinsul Turkestanului. Acest popor magnific şi-a extins lent teritoriul în Europa, dar acum adamiţii pătrund în Europa prin est şi acolo găsesc cultura oamenilor albaştri în urmă cu mii de ani faţă de cea a Asiei, căci această regiune nu a avut aproape nici un contact cu Mesopotamia.

3. Omul albastru de Cro-Magnon

80:3.1 (891.2) Centrele antice ale culturii oamenilor albaştri erau situate de-a lungul tuturor fluviilor Europei, dar Somme este singurul care curge încă în albia pe care o urma în epoca preglaciară.

80:3.2 (891.3) Noi vorbim de oamenii albaştri ca ocupând continentul european, însă existau zeci de tipuri rasiale. Chiar şi acum treizeci şi cinci de mii de ani, rasele albastre din Europa erau deja un popor foarte amestecat, care conţinea eredităţi de sânge roşu şi galben, în timp ce, în regiunile de coastă ale Atlanticului şi în acelea ale Rusiei actuale, el absorbise o doză considerabilă de sânge andonit, şi, spre sud, el fusese în contact cu popoarele sahariene. Ar fi însă zadarnică încercarea de a se enumera numeroasele grupuri rasiale.

80:3.3 (891.4) Civilizaţia europeană a acestei prime perioade posterioare lui Adam a fost un amestec unic de vigoare şi de artă a oamenilor albaştri, cu imaginaţia creativă a adamiţilor. Oamenii albaştri formau o rasă foarte viguroasă, dar ei au degradat considerabil statutul cultural şi spiritual al adamiţilor. Le-a fost foarte greu acestora din urmă să îşi lase amprenta religiei lor asupra cro-magnoizilor, pentru că erau atât de mulţi aceia dintre ei care aveau tendinţa de a amăgi şi a ademeni pe tinerele fecioare. Timp de zece mii de ani, religia în Europa a rămas la un nivel foarte scăzut în comparaţie cu dezvoltările ei în India şi în Egipt.

80:3.4 (891.5) Oamenii albaştri erau perfect cinstiţi în toate afacerile lor, şi feriţi de viciile sexuale ale adamiţilor amestecaţi. Ei respectau fecioria, şi nu practicau poligamia decât dacă războiul pricinuia o criză de bărbaţi.

80:3.5 (891.6) Popoarele de Cro-Magnon erau o rasă curajoasă şi prevăzătoare. Ele menţineau, pentru copii, un sistem de educaţie eficient, la care participau ambii părinţi, iar serviciile copiilor mai vârstnici erau utilizate din plin. Fiecare copil era cu grijă instruit în întreţinerea cavernelor, să practice artele şi să cioplească silexul. Încă din anii tinereţii lor, femeile aveau o bună experienţă a muncilor gospodăreşti şi a unei agriculturi rudimentare, în timp ce bărbaţii erau vânători iscusiţi şi războinici curajoşi.

80:3.6 (891.7) Oamenii albaştri erau vânători, pescari, culegători de hrană şi pricepuţi constructori de bărci. Ei făceau topoare din piatră, tăiau arbori şi construiau colibe din bârne parţial îngropate în pământ, şi acoperite cu piei. Unele popoare construiesc încă colibe

asemănătoare în Siberia. Popoarele de Cro-Magnon din sud au trăit în general în peşteri şi în grote.

80:3.7 (892.1) Pe durata rigorilor iernii, nu era ceva ieşit din comun ca santinelele lor să moară de frig pe când asigurau garda de noapte la intrările peşterilor. Ei erau curajoşi, dar, mai presus de toate, erau artişti; amestecul de sânge adamit a accelerat brusc imaginaţia lor creativă. Apogeul artei oamenilor albaştri a fost cu aproximativ cincisprezece mii de ani în urmă, înainte de epoca în care rasele cu epidermă mai întunecată la culoare au venit din Africa înspre nord, prin Spania.

80:3.8 (892.2) Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, pădurile alpine au năpădit puţin câte puţin întinderi considerabile. Vânătorii europeni erau împinşi spre văile fluviilor şi spre ţărmurile mărilor de aceleaşi constrângeri climatice care transformaseră fericitele terenuri de vânătoare ale lumii în deşerturi sterpe şi aride. În aceleaşi perioade în care vânturile de ploaie începeau să bată spre nord, vastele pajişti europene deschise s-au acoperit de păduri. Aceste ample şi relativ bruşte modificări de climat, au făcut rasele Europei, care practicau vânătoarea pe spaţii libere, să se transforme în crescători de animale şi, într-o oarecare măsură, în pescari şi lucrători ai pământului.

80:3.9 (892.3) Deşi din aceste schimbări rezultau unele progrese culturale, se produceau totuşi şi anumite regrese biologice. În timpul precedentei ere de vânătoare, membrii triburilor superioare se căsătoriseră cu prizonierii de război de tipul cel mai evoluat, şi îi distruseseră invariabil pe aceia pe care îi socoteau inferiori. Însă, când au început să instaleze coloniile şi să se lanseze în agricultură şi în comerţ, ei au căutat să-i cruţe pe cei mai mulţi dintre captivi mediocri

pentru a-i păstra ca sclavi. Iar urmaşii acestor sclavi au fost aceia care, mai târziu, au degradat atât de mult întregul tip cro-magnon. Cultura a continuat să regreseze până în momentul în care a primit un nou impuls din Orient, când invazia finală şi masivă a mesopotamienilor a măturat Europa, absorbind rapid cultura şi tipul cro-magnon şi inaugurând civilizaţia raselor albe.

4. Invaziile Europei de către andiţi

80:4.1 (892.4) Un flux constant de andiţi s-a revărsat în Europa, însă au fost şapte invazii majore, ultimii invadatori venind călare în trei valuri mari. Unii au intrat în Europa prin insulele Mării Egee şi au urcat în sus pe lunca Dunării, dar majoritatea primelor filiaţii mai pure au emigrat în Europa nord-vestică pe ruta din nord, care traversa păşunile Volgăi şi ale Donului.

80:4.2 (892.5) Între a treia şi a patra invazie, o hoardă de andoniţi a pătruns în Europa prin nord, după ce a venit din Siberia pe fluviile ruse şi pe marea Baltică. Ea a fost imediat asimilată de triburile andite din nord.

80:4.3 (892.6) Expansiunile iniţiale ale rasei violete mai pure au fost mult mai pacifiste decât acelea ale descendenţilor ei andiţi ulteriori, care erau semi-militari şi adorau cuceririle. Adamiţii erau paşnici, iar noditţii, belicoşi. Uniunea acestor neamuri, după cum s-au contopit mai târziu cu rasele sangice, a produs andiţii, popor capabil şi agresiv, care a făcut adevărate cuceriri militare.

80:4.4 (892.7) Cu toate acestea, calul a fost factorul evolutiv care a determinat dominaţia andiţilor în Occident. Calul a dat andiţilor care se răspândeau avantajul până atunci inexistent al mobilităţii, ceea ce a permis ultimelor grupuri de cavaleri andiţi să înainteze rapid de jur împrejurul Mării Caspice, pentru a invada întreaga Europă. Toate valurile anterioare ale andiţilor se deplasaseră atât de lent, încât avuseseră tendinţa să se spulbere de îndată ce se îndepărtau de Mesopotamia. Însă valurile ulterioare au avansat atât de rapid, încât au ajuns în Europa în grupuri coerente, care conservau într-o anumită măsură cultura lor superioară.

80:4.5 (893.1) De zece mii de ani, toată lumea locuită, în afară de China şi de regiunea Eufratului, nu făcuse decât progrese culturale foarte limitate, când neobosiţii cavaleri andiţi şi-au făcut apariţia în cel de-al şaptelea şi al şaselea mileniu de dinaintea lui Crist. În timp ce se deplasau spre vest prin câmpiile Rusiei, asimilând cele mai bune elemente ale oamenilor albaştri şi exterminându-le pe cele mai puţin bune, ei s-au amestecat formând un singur popor. Ei au fost strămoşii raselor aşa-zise nordice, neamurile populaţiilor scandinave, germanice şi anglo-saxone.

80:4.6 (893.2) Filiaţiile superioare albastre nu au întârziat să fie în cu totul asimilate de andiţi în toată Europa de nord. Numai în Laponia (şi într-o anumită măsură în Bretania) străvechii andoniţi au păstrat o asemănare de identitate rasială.

5. Cucerirea Europei de nord de către Andiţi

80:5.1 (893.3) Triburile din Europa de nord se simţeau continuu întărite de un curent regulat de mesopotamieni care emigrau prin Turkestan şi prin sudul Rusiei. Când ultimele valuri ale cavaleriei andite au trecut peste Europa, existau deja, în această regiune, mai mulţi oameni purtători de sânge andit decât în tot restul lumii.
80:5.2 (893.4) Timp de trei mii de ani, cartierul general militar al andiţilor din nord s-au aflat în Danemarca. Din acest punct central, au pornit valurile succesive de cucerire, ale cărui elemente şi-au pierdut treptat caracterul lor andit, şi au devenit din ce în ce mai albe de-a lungul secolelor, pe măsură ce s-a produs amestecul final al cuceritorilor mesopotamieni cu popoarele cucerite.

80:5.3 (893.5) În timp ce oamenii albaştri fuseseră asimilaţi în nord şi sfârşiseră prin a sucomba în faţa incursiunilor cavalerilor albi care pătrundeau prin sud, triburile invadatoare ale rasei albe amestecate au întâmpinat o rezistenţă dârză şi prelungită din partea oamenilor de Cro-Magnon; însă inteligenţa superioară a rasei albe, precum şi rezervele ei biologice în constantă creştere, i-au permis să nimicească complet rasa mai veche.
80:5.4 (893.6) Luptele decisive dintre oamenii albi şi oamenii albaştri s-au desfăşurat în valea Sommei. Acolo, floarea rasei albastre s-a opus cu îndârjire andiţilor care înaintau spre sud. Timp de peste cinci sute de ani, oamenii de cro-magnon şi-au apărat teritoriile cu succes, înainte de a ceda în faţa strategiei militare superioare a invadatorilor albi. Thor, comandantul victorios al armatelor din nord în bătălia finală de la Somme, a devenit eroul triburilor nordice albe, şi a fost mai târziu respectat ca un zeu de unele dintre ele.

80:5.5 (893.7) Fortăreţele oamenilor albaştri care au rezistat cel mai mult timp se găseau în sudul Franţei, dar ultima mare rezistenţă militară a fost biruită de-a lungul Sommei. Cucerirea ulterioară a avansat prin pătrunderea comercială, prin împingerea populaţiei în lungul fluviilor şi printr-o succesiune continuă de căsătorii cu elementele albastre superioare, însoţită de o exterminare nemiloasă a celor inferioare.

80:5.6 (893.8) Când consiliul tribal andit al bătrânilor andiţi hotăra prin judecată că un captiv inferior era inapt, el era predat preoţilor şamani în urma unei ceremonii complicate, iar aceştia îl însoţeau la fluviu unde îi dădeau, conform riturilor, iniţierea către 'fericitele teritorii de vânătoare' - înecul. Pe această cale, invadatorii albi din Europa au exterminat toate popoarele pe care le-au întâlnit şi care n-au fost rapid asimilate în propriile lor rânduri; astfel şi-au găsit sfârşitul oamenii albaştri - şi acest lucru s-a produs cu rapiditate.

80:5.7 (893.9) Oamenii albaştri cro-magnoizi au constituit fundamentul biologic al raselor europene moderne, dar ei n-au supravieţuit decât în măsura în care au fost absorbiţi de viguroşii cuceritori de mai târziu ai ţinuturilor lor natale. Filiaţiile albastre au adus multă robusteţe şi vigoare fizică raselor albe din Europa, dar umorul şi imaginaţia popoarelor europene contopite proveneau de la andiţi. Această uniune între andiţi şi oamenii albaştri, din care au provenit rasele albe nordice, a provocat o cădere imediată a civilizaţiei andite, o întârziere de natură tranzitorie. În cele din urmă, superioritatea latentă a acestor barbari nordici s-a manifestat şi a culminat în civilizaţia europeană de astăzi.

80:5.8 (894.1) Către anul 5.000 înaintea erei creştine, rasele albe în evoluţie dominau toată Europa nordică, inclusiv nordul Germaniei, nordul Franţei şi Insulele Britanice. Europa centrală a fost controlată pentru o vreme de oamenii albaştri şi de andoniţii cu cap rotund. Aceştia din urmă au locuit mai cu seamă în valea Dunării şi nu au fost niciodată în întregime mutaţi de către andiţi.

6. Andiţii aflaţi de-a lungul Nilului

80:6.1 (894.2) De la epoca migraţiilor andite finale, cultura a fost în declin în valea Eufratului, iar centrul imediat al civilizaţiei s-a mutat în valea Nilului. Egiptul venea imediat după Mesopotamia în calitate de cartier general al grupului cel mai evoluat de pe pământ.

80:6.2 (894.3) Valea Nilului a început să sufere de inundaţii cu puţin înaintea văilor Mesopotamiei, ducând-o însă mult mai bine. Acest contratimp iniţial al populaţiei a fost mai mult decât compensat de afluenţa constantă de emigranţi andiţi, astfel încât cultura Egiptului, cu toate că provenea în realitate din valea Eufratului, părea să-şi facă drum înainte. În anul 5.000 înaintea erei creştine, în timpul perioadei inundaţiilor din Mesopotamia, existau în Egipt şapte grupuri distincte de fiinţe umane, şi toate, în afară de unul, veneau din Mesopotamia.

80:6.3 (894.4) Când s-a produs ultimul exod din valea Eufratului, Egiptul a avut marele noroc îi să primească pe mulţi dintre artiştii şi artizanii cei mai iscusiţi. Aceşti artizani andiţi se simţeau în întregime totul acasă, în sensul că ei erau foarte obişnuiţi cu viaţa fluvială, cu inundaţiile, cu irigaţiile şi cu anotimpurile secetoase. Ei apreciau

poziţia adăpostită din valea Nilului, unde erau mult mai puţin expuşi atacurilor şi incursiunilor ostile decât pe malurile Eufratului. Ei au contribuit foarte mult la tehnica egiptenilor de prelucrare a metalelor. Ei prelucrau aici minereurile de fier care proveneau din muntele Sinai, în loc de cele din regiunile Mării Negre.

80:6.4 (894.5) Egiptenii au reunit, de foarte devreme, divinităţile lor locale într-un elaborat sistem naţional de zei. Ei au dezvoltat o vastă teologie, şi aveau o preoţime numeroasă, dar greu de întreţinut. Mai mulţi şefi diferiţi au căutat să reînvie vestigiile primelor învăţături religioase setite, dar aceste eforturi au fost de scurtă durată. Andiţii au construit primele edificii de piatră din Egipt. Prima şi cea mai frumoasă dintre piramide a fost ridicată de Imhotep, un geniu andit al arhitecturii, pe vremea în care slujea ca prim ministru. Construcţiile anterioare fuseseră construite din cărămidă, şi deşi mai fuseseră construite edificii din piatră în diferite părţi ale lumii, acesta a fost primul în Egipt. Însă arta construirii a decăzut constant începând din epoca acestui mare arhitect.

80:6.5 (894.6) Această strălucită perioadă de cultură a fost brusc întreruptă de războaiele interne de-a lungul Nilului, şi ţara a fost curând invadată, aşa cum fusese şi Mesopotamia, de către triburile inferioare venite din Arabia neospitalieră şi de către negrii din sud. Acest fapt a produs un declin continuu al progresului social vreme de peste cinci sute de ani.

7. Andiţii insulele Mediteranei

80:7.1 (895.1) În cursul declinului culturii în Mesopotamia, o civilizaţie superioară a persistat, un timp, pe insulele Mediteranei orientale.

80:7.2 (895.2) Către anul 12.000 dinaintea erei creştine, un strălucit trib de andiţi a migrat în Creta. Aceasta a fost singura insulă colonizată atât de devreme de către un grup atât de superior, şi au trecut aproape două mii de ani înainte ca descendenţii acestor marinari să se răspândească prin insulele vecine. Acest grup era compus din andiţi, de statură mică şi cu cap îngust, care se căsătoriseră cu nodiţii nordici din ramura vanită. Ei măsurau mai puţin de un metru optzeci în înălţime, şi fuseseră literalmente izgoniţi de pe continent de către semenii lor mai mari, dar inferiori. Aceşti emigranţi în Creta erau extrem de iscusiţi în arta ţesutului, a prelucrării metalelor, a olăritului, a cositoritului şi a întrebuinţării pietrei ca material de construcţie. Ei au început să scrie şi au continuat ca crescători de animale şi ca agricultori.

80:7.3 (895.3) La aproape două mii de ani după colonizarea Cretei, un grup de descendenţi ai lui Adamson, de statură înaltă, au ajuns în Grecia prin insulele nordice venind aproape direct din căminul lor din ţinuturile înalte din nordul Mesopotamiei. Aceşti strămoşi ai grecilor au fost conduşi către occident de către Sato, un urmaş direct al lui Adamson şi al Ratei.

80:7.4 (895.4) Grupul care în cele din urmă s-a stabilit în Grecia se compunea din trei sute şaptezeci şi cinci de persoane alese şi superioare, care alcătuiau sfârşitul celei de-a doua civilizaţii a adamsoniţilor. Aceşti descendenţi îndepărtaţi ai lui Adamson cuprindeau filiaţiile cele mai valoroase ale raselor albe care îşi făceau

apariţia pe atunci. Inteligenţa lor era de un ordin elevat şi, din punct de vedere fizic, ei erau cele mai frumoase exemplare de oameni din epoca primului Eden.

80:7.5 (895.5) Curând, Grecia şi insulele Mării Egee au urmat Mesopotamiei şi Egiptului ca centru occidental al comerţului, artei şi culturii. Dar, aşa cum a fost anterior în Egipt, toată arta şi toată ştiinţa lumii egeene proveneau din Mesopotamia, cu excepţia culturii adamsoniţilor precursori ai grecilor. Toată arta şi geniul acestor popoare ulterioare sunt o moştenire directă a posterităţii lui Adamson, primul fiu al lui Adam şi al Evei, şi al extraordinarei lui a doua soţii, Rata, o fiică descendentă în linie neîntreruptă a purului stat major nodit al prinţului Caligastia. Nu este deci deloc de mirare că grecii au avut tradiţii mitologice cum că ei se coborau direct din zei şi din fiinţe supraumane.

80:7.6 (895.6) Regiunea egeeană a trecut prin cinci stadii diferite de cultură, fiecare mai puţin spiritual decât cel precedent. Curând, ultima epocă a gloriei artistice s-a năruit sub greutatea mediocrilor descendenţi, rapid înmulţiţi, ai sclavilor dunăreni aduşi de generaţiile ulterioare ale grecilor.

80:7.7 (895.7) În Creta, pe parcursul acestei epoci, *cultul mamei* a atins, la descendenţii lui Cain, cea mai mare reputaţie a lui. Acest cult a glorificat-o pe Eva prin adorarea 'marii mame'. Peste tot putea fi văzute reprezentări ale Evei. Mii de sanctuare publice au fost ridicate pe tot cuprinsul Cretei şi Asiei Minore. Acest cult al mamei a persistat până în epoca lui Crist şi a fost, mai târziu, încorporat în religia creştină primitivă sub forma glorificării şi a venerării Mariei, mama pământeană a lui Isus.

80:7.8 (895.8) Către anul 6.500 înaintea erei creştine, se produsese un mare declin în moştenirea spirituală a andiţilor. Descendenţii lui Adam erau extrem de risipiţi, şi fuseseră virtual înghiţiţi de către rasele umane mai vechi şi mai numeroase. Această decadenţă a civilizaţiei andite, precum şi dispariţia criteriilor lor religioase, au lăsat rasele spiritual sărăcite ale pământului într-o stare deplorabilă.

80:7.9 (896.1) Către anul 5.000 înaintea erei creştine, cele trei filiaţii cele mai pure ale descendenţilor lui Adam se găseau în Sumeria, în Europa de Nord, şi în Grecia. Toată Mesopotamia s-a deteriorat lent prin curentul de rase amestecate şi mai întunecate care s-au infiltrat prin Arabia. Venirea acestor popoare inferioare a contribuit mai mult la împrăştierea în depărtare a rămăşiţelor biologice şi culturale ale andiţilor. Plecând din toate părţile semilunii fertile, populaţiile cele mai aventuroase au mers către vest şi au împânzit insulele. Aceşti emigranţi au cultivat cereale şi legume, şi au adus cu ei animale domestice.

80:7.10 (896.2) Către anul 5.000 înaintea erei creştine, o puternică armată de mesopotamieni progresişti au ieşit din valea Eufratului şi s-au instalat în insula Ciprului; această civilizaţie a fost măturată cu vreo două mii de ani mai târziu de hoardele barbare venite din nord.

80:7.11 (896.3) O altă mare colonie s-a instalat pe ţărmul Mediteranei lângă poziţia ulterioară a Cartaginei. Pornind din Africa de Nord, un mare număr de andiţi au intrat în Spania şi s-au contopit, mai târziu, în Elveţia, cu fraţii lor plecaţi anterior din Insulele Egeene pentru a locui în Italia.

80:7.12 (896.4) Când Egiptul a urmat Mesopotamia în declinul ei cultural, multe dintre familiile cele mai capabile şi cele mai evoluate, au fugit în Creta, ceea ce a ridicat treptat civilizaţia cretană, deja foarte avansată. Când sosirea grupurilor inferioare care veneau din Egipt a ameninţat ulterior civilizaţia Cretei, familiile cele mai cultivate s-au dus către vest, în Grecia.

80:7.13 (896.5) Grecii nu erau doar mari învăţători şi mari artişti, ci au fost şi cei mai mari comercianţi şi colonizatori ai lumii. Înainte de a sucomba sub valul de inferioritate care a sfârşit prin a înghiţi arta şi comerţul lor, ei au reuşit să implanteze, în Occident, atât de multe avanposturi de cultură, încât o mare parte a progreselor iniţiale ale civilizaţiei greceşti a persistat la popoarele ulterioare din Europa de sud, iar un mare număr de descendenţi amestecaţi ai acestor adamsoniţi au fost încorporaţi în triburile de pe pământurile continentale adiacente.

8. Andoniţii Dunăreni

80:8.1 (896.6) Andiţii din valea Eufratului au emigrat spre nord, în Europa, pentru a se contopi cu oamenii albaştri, şi spre vest, în regiunile mediteraneene, pentru a se amesteca cu rămăşiţele, ele înseşi mixte, ale saharienilor şi ale oamenilor albaştri din sud. Aceste două ramuri ale rasei albe au fost şi sunt încă separate de muntenii brahicefali supravieţuitori ai triburilor andonite, care locuiseră mult timp în aceste regiuni centrale.

80:8.2 (896.7) Aceşti descendenţi ai lui Andon erau dispersaţi în cea mai mare parte a regiunilor muntoase ale Europei centrale şi sud-estice. Ei au fost adesea întăriţi de către cei sosiţi din Asia Minoră, regiunea pe care ei o ocupau în număr considerabil. Hitiţii antici proveneau direct din neamul andonit; epiderma lor palidă şi capul lor mare erau tipice pentru această rasă. Această filiaţie s-a perpetuat la strămoşii lui Avraam, şi a contribuit mult la înfăţişarea caracteristică a acestor descendenţi ulteriori evrei; aceştia, deşi aveau o cultură şi o religie provenite de la andiţi, vorbeau o limbă foarte diferită. Limba lor era în mod distinct andonită.
80:8.3 (897.1) Triburile care locuiau în casele construite pe piloni de consolidare sau pe diguri de lemn pe lacurile Italiei, ale Elveţiei şi ale Europei meridionale erau avanposturile în expansiune ale migraţiilor africane, egeene şi mai ales dunărene.
80:8.4 (897.2) Dunărenii erau andoniţi, fermieri şi crescători de animale, intraţi în Europa prin Peninsula Balcanică, şi se deplasau lent către nord pe traseul văii Dunării. Ei practicau olăritul şi cultivau pământul, preferând să trăiască în văi. Colonia cea mai nordică a Dunărenilor era în Liege, în Belgia. Aceste triburi s-au degradat rapid pe măsură ce s-au îndepărtat de centrul şi de izvorul culturii lor. Cele mai frumoase vase de lut ale lor au fost fabricate de primele colonii.
80:8.5 (897.3) Dunărenii practicau cultul mamei ca urmare a influenţei misionarilor Cretei. Aceste triburi s-au contopit, mai târziu, cu grupul de marinari andoniţi care au venit pe vase de pe coasta Asiei Minore şi care erau, de asemenea, adoratori ai mamei. O mare parte a Europei centrale a fost astfel colonizată de timpuriu de către tipuri mixte de rase albe brahicefale, care practicau cultul mamei şi

ritul religios al incinerării morţilor, căci adepţii cultului mamei aveau obiceiul să-şi ardă morţii în bordeie din piatră.

9. Cele trei rase albe

80:9.1 (897.4) Amestecurile rasiale, în Europa, către sfârşitul migraţiilor andite, au alcătuit gruparea următoare de trei rase albe:

80:9.2 (897.5) 1. *Rasa albă din nord.* Această rasă aşa-zisă nordică era în esenţă compusă din oameni albaştri, la care se adăugau andiţii, dar care conţinea şi o cantitate considerabilă de sânge andonit, cu cantităţi mai mici de sânge roşu şi galben sangic. Rasa albă de nord îngloba astfel cele patru neamuri umane cele mai dezirabile, dar ereditatea ei majoră venea de la oamenii albaştri. Nordicul primitiv tipic era dolihocefal, mare şi blond; dar, cu mult timp în urmă, această rasă s-a contopit în întregime cu toate ramurile oamenilor albi.

80:9.3 (897.6) Cultura primitivă a Europei găsită de invadatorii nordici era aceea a dunărenilor care regresau, contopiţi cu oamenii albaştri. Cultura nordic-daneză şi aceea a danubienilor andoniţi s-au întâlnit şi au fuzionat pe Rin, după cum atestă existenţa a două grupuri rasiale în Germania contemporană.

80:9.4 (897.7) Nordicii au continuat comerţul cu chilimbar de pe coasta baltică, stabilind un mare negoţ cu brahicefalii văii Dunării prin Pasul Brener. Contactul extins cu dunărenii i-a făcut pe aceşti oameni din nord să practice cultul mamei, şi, timp de milenii, incinerarea morţilor a fost aproape universală în Scandinavia. Aceasta explică de ce nu s-au putut găsi oseminte ale albilor din rasa

primitivă, deşi fuseseră îngropaţi prin toată Europa - nu se găseşte decât cenuşa lor în urne de piatră sau de argilă. Aceşti oameni au construit, de asemenea, locuinţe; ei nu au locuit niciodată în grote. Aceasta explică totodată raritatea dovezilor culturii primitive a albilor, cu toate că tipul cro-magnon mai vechi s-a conservat mai bine acolo unde a fost zidit ermetic, în siguranţă, în peşteri şi în grote. Oricare ar fi situaţia, se găseşte în Europa, la un moment dat, o cultură primitivă a dunărenilor care degenerau şi a oamenilor albaştri, şi apoi, fără tranziţie, a apărut omul alb, mult superior.

80:9.5 (897.8) 2. *Rasa albă centrală.* Cu toate că grupul conţine filiaţii albastre, galbene şi andite, el este predominant andonit. Aceste popoare sunt brahicefale; oamenii au tenul închis, sunt scunzi şi îndesaţi. Ei se găsesc între rasele nordice şi mediteraneene ca o pană a cărei bază se afla în Asia şi vârful pătrundea în estul Franţei.

80:9.6 (898.1) Timp de aproape douăzeci de mii de ani, andoniţii fuseseră împinşi tot mai departe spre nordul Asiei centrale de către andiţi. Către anul 3.000 înaintea erei creştine, seceta în creştere i-a adus pe andoniţi înapoi în Turkestan. Această înaintare andonită spre sud a continuat timp de mai multe mii de ani, divizându-se în jurul Mării Caspice şi al Mării Negre, şi pătrunzând în Europa în acelaşi timp prin Balcani şi prin Ucraina. Această invazie includea grupurile rămase din descendenţii lui Adamson. În cursul ultimei jumătăţi a perioadei de invazie, ea a adus un număr considerabil de andiţi iranieni, precum şi numeroşi descendenţi ai preoţilor sethiţi.

80:9.7 (898.2) Către anul 2.500 înaintea erei creştine, înaintarea andoniţilor spre occident a atins Europa. Această invadare a întregii Mesopotamii, a Asiei Minore şi a bazinului Dunării de către barbarii

dealurilor Turkestanului a constituit cel mai grav şi cel mai durabil regres al culturii care a fost înregistrat până atunci. Aceşti invadatori au 'andonizat' net caracterul raselor Europei centrale, care, de atunci, au rămas mereu caracteristic alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *Rasa albă de sud.* Această rasă mediteraneană brună era formată dintr-un amestec de andiţi şi oameni albaştri, cu mai puţine filiaţii andonite decât în nord. Acest grup a absorbit de asemenea, prin saharieni, o cantitate considerabilă de sânge sangic. Mai recent, această ramură meridională a rasei albe a primit aportul puternicelor elemente andite care veneau de la Mediterană orientală.

80:9.9 (898.4) Regiunile de coastă ale Mediteranei nu au abandonat totuşi popoarele andiţilor înaintea epocii marilor invazii ale nomazilor, către anul 2.500 înaintea erei creştine. Transporturile şi comerţul pe calea uscatului au fost aproape întrerupte în timpul secolelor în care nomazii au invadat districtele Mării Mediterane orientale. Această interferenţă cu transporturile terestre a determinat marea expansiune a transporturilor şi a comerţului maritime. Negoţul mediteranean pe calea mării era în plină activitate cu circa patru mii cinci sute de ani în urmă. Această dezvoltare a traficului maritim a determinat expansiunea bruscă a descendenţilor andiţilor în toate teritoriile de coastă ale bazinului mediteranean.

80:9.10 (898.5) Aceste amestecuri rasiale au pus fundamentele rasei sud-europene, cea mai amestecată dintre toate. Din această epocă, rasa a suferit încă noi încorporări, îndeosebi prin popoarele albastre-galbene-andite din Arabia. De fapt, rasa albă mediteraneană este atât de contopită cu popoarele din vecinătate, încât este practic de

nedistins ca tip separat, însă, în general, membrii ei sunt mici, dolicocefali şi bruni.

80:9.11 (898.6) În nord, andiţii i-au eliminat pe oamenii albaştri prin războaie şi prin căsătorii, dar aceştia au supravieţuit în mai mare număr în sud. Bascii şi berberii reprezentau supravieţuirea celor două ramuri ale acestei rase, dar chiar şi aceste popoare sunt cu totul amestecate cu saharienii.

80:9.12 (898.7) Acesta era tabloul amestecului de rase prezentat de Europa centrală cu circa 3.000 de ani înaintea erei creştine. În ciuda greşelii adamice parţiale, încrucişările avuseseră totuşi loc între tipurile de oameni superiori.

80:9.13 (898.8) Urma Epoca Bronzului, după aceea a Pietrei Cioplite. În Scandinavia, era deja Epoca Bronzului asociată cu cultul mamei. În Franţa meridională şi în Spania, era Epoca Pietrei Cioplite, asociată cu cultul Soarelui. Aceasta a fost epoca în care s-au construit templele soarelui circulare şi fără acoperiş. Rasele albe europene erau constructori energici, cărora le făcea plăcere să ridice mari pietre care serveau drept memoriale soarelui, aşa cum au făcut mai târziu descendenţii lor în Stonehenge. Obiceiul cultului soarelui marchează această epocă ca pe o mare perioadă a agriculturii în Europa meridională.

80:9.14 (899.1) Superstiţiile acestei ere relativ recente ale adorării soarelui persistă încă şi astăzi în obiceiurile populare ale Bretaniei. Deşi sunt creştinaţi de peste 1.300 de ani, bretonii păstrează încă amulete ale Epocii Pietrei Cioplite pentru a îndepărta ochiul rău. Ei ţin încă 'pietre de trăsnet' în coşurile caselor lor pentru a se proteja de

fulger. Bretonii nu s-au contopit niciodată cu nodiţii scandinavi. Ei sunt supravieţuitorii locuitorilor originali andoniţi ai Europei occidentale, contopiţi cu neamurile mediteraneene.

80:9.15 (899.2) Este greşit să se încerce clasificarea popoarele albe în nordice, alpine şi mediteraneene. Au existat, în ansamblu, prea multe amestecuri pentru a permite asemenea grupări. La un moment dat, rasa albă s-a divizat destul de net în clase ale acestui ordin, dar amestecurile foarte extinse s-au produs de atunci, şi nu a mai fost posibil să se identifice clar demarcaţiile. Nici chiar în anul 3.000 înaintea erei creştine, grupurile sociale antice nu formau mai mult o rasă unică decât locuitorii actuali ai Americii de Nord.

80:9.16 (899.3) Culturile europene au continuat, timp de 5.000 de ani, să crească precum şi, într-o anumită măsură, să se amestece, dar bariera limbajelor a împiedicat deplina reciprocitate a schimburilor dintre diversele naţiuni occidentale. În cursul secolului trecut, aceste culturi au avut cea mai bună ocazie de a se contopi în populaţia cosmopolită a Americii de Nord. Viitorul acestui continent va fi determinat de calitatea factorilor rasiali pe care evoluţia îi va lăsa introduşi în aceste populaţii prezente şi viitoare, şi de nivelul culturii sociale care se va menţine.

80:9.17 (899.4) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 81

Dezvoltarea civilizaţiei moderne

81:0.1 (900.1) INDEPENDENT de suişuri şi de coborâşuri în eşecul planurilor proiectate pentru ameliorarea lumii în misiunile lui Caligastia şi ale lui Adam, evoluţia organică fundamentală a speciei umane a continuat să antreneze rasele înainte pe scara progresului uman şi a dezvoltării rasiale. Este posibil să se întârzie evoluţia, dar nu să se şi oprească.

81:0.2 (900.2) Membrii rasei violete au fost mai puţin numeroşi decât s-a prevăzut, dar influenţa lor, de la epoca lui Adam, a produs, în civilizaţie, un avans care a depăşit cu mult progresul pe care umanitatea l-a putut înfăptui în cursul întregii ei existenţe anterioare de aproape un milion de ani.

1. Leagănul civilizaţiei

81:1.1 (900.3) Timp de circa treizeci şi cinci de mii de ani după epoca lui Adam, leagănul civilizaţiei s-a aflat în Asia de sud-vest, extinzându-se către est şi uşor către nord, de la valea Nilului, prin Arabia de nord şi prin Mesopotamia, până în Turkestan inclusiv. *Climatul* a fost factorul decisiv al stabilirii civilizaţiei în această zonă.

81:1.2 (900.4) Marile schimbări climatice şi geologice în Africa de Nord şi în Asia occidentală sunt cele care au pus capăt migraţiilor iniţiale ale adamiţilor, împiedicându-le trecerea către Europa, ca urmare a extinderii Mediteranei, şi abătând curentul migraţiei spre nord şi spre est în direcţia Turkestanului. În epoca în care se desăvârşesc aceste înălţări de terenuri şi schimbări climatice corespondente, cu circa 15.000 de ani înainte de Isus Crist, civilizaţia ajunsese, în întreaga lume, la un punct mort, în afară de fermenţii culturali şi de rezervele biologice ale Andiţilor. Aceştia se aflau închişi la est de către munţii Asiei şi la vest de către pădurile care se tot extindeau.

81:1.3 (900.5) Evoluţia climatică este acum pe cale să reuşească acolo unde toate celelalte eforturi eşuaseră, adică, să îi constrângă pe eurasiatici să abandoneze vânătoarea în favoarea meseriei mai civilizate de creştere a animalelor şi a agriculturii. Evoluţia este poate lentă, dar ea este teribil de eficientă.

81:1.4 (900.6) Primii agricultori foloseau în general sclavii, şi, în consecinţă, ţăranii au fost odinioară dispreţuiţi de către vânători şi de către crescătorii de animale. Timp de milenii, s-a considerat cultivarea

solului ca pe o ocupaţie subalternă, de unde şi ideea că lucrul pământului este un blestem, deşi el este cea mai mare dintre toate binecuvântările. Chiar şi în epoca lui Cain şi a lui Abel, sacrificiile vieţii pastorale erau încă ţinute la mai mare respect decât ofrandele agriculturii.

81:1.5 (900.7) Oamenii au evoluat, în general, de la starea de vânători la aceea de cultivatori, cu o eră de tranziţie a creşterii de turme, şi asta a fost la fel de adevărat la andiţi; s-a întâmplat însă şi mai adesea ca toate constrângerile evolutive ale schimbărilor climatice să determine triburi întregi să treacă direct de la starea de vânători la aceea de cultivatori prosperi. Totuşi, acest fenomen de trecere imediată de la vânătoare la agricultură nu s-a produs decât în regiunile unde amestecul rasial comporta o foarte puternică proporţie de sânge violet.

81:1.6 (901.1) Observând încolţirea grăunţelor accidental umezite sau puse în morminte ca hrană pentru cei decedaţi, popoarele evolutive (mai ales chinezii) au învăţat devreme să planteze seminţele şi să strângă recoltele. Însă, în toată Asia de sud-vest, de-a lungul aluviunilor fluviale fertile şi al câmpiilor adiacente, andiţii au pus în aplicare tehnicile agricole ameliorate care fuseseră moştenite de la strămoşii lor, pentru care cultivarea pământului şi grădinăritul fuseseră principala ocupaţie în interiorul limitelor celei de-a doua grădini.

81:1.7 (901.2) Timp de mii de ani, descendenţii lui Adam cultivaseră, în toate ţinuturile înalte ale bordurii superioare a Mesopotamiei, varietăţi de grâu şi de orz ameliorate în Grădină.

Descendenţii lui Adam şi ai lui Adamson s-au întâlnit, au făcut comerţ şi s-au frecventat din punct de vedere social.

81:1.8 (901.3) Aceste schimbări forţate în condiţiile de viaţă sunt cele care au determinat o atât de mare proporţie a rasei umane să practice un regim alimentar omnivor. Combinarea grâului, a orezului şi a legumelor cu carnea animalelor din turmele lor a marcat un mare pas înainte în sănătatea şi în vigoarea acestor popoare antice.

2. Uneltele civilizaţiei

81:2.1 (901.4) Creşterea culturii umane este fondată pe dezvoltarea uneltelor civilizaţiei, iar uneltele pe care oamenii le utilizau pentru a ieşi din starea de sălbatici s-au dovedit eficiente exact în măsura în care eliberau mâna de lucru umană pentru sarcini mai elevate.

81:2.2 (901.5) Voi care trăiţi astăzi într-un cadru modern de cultură care tocmai se naşte şi de început al progresului în treburile sociale, voi cei care dispuneţi chiar şi de ceva timp liber pentru a vă *gândi* la societate şi la civilizaţie, nu pierdeţi din vedere faptul că strămoşii voştri primitivi nu au avut decât foarte puţin sau chiar nici un pic de răgaz susceptibil de a fi consacrat reflectărilor gânditoare şi meditaţiilor sociale.

81:2.3 (901.6) Primele patru mari progrese în civilizaţia umană au fost:

81:2.4 (901.7) 1. Cucerirea focului.

81:2.5 (901.8) 2. Domesticirea animalelor.

81:2.6 (901.9) 3. Punerea în sclavie a prizonierilor.

81:2.7 (901.10) 4. Proprietatea privată.

81:2.8 (901.11) Focul, prima mare descoperire, a sfârşit prin a deschide porţile lumii ştiinţifice, însă, în această privinţă, el a avut puţină valoare pentru oamenii primitivi. Aceştia au refuzat să recunoască că fenomenele obişnuite puteau să se explice prin cauze naturale.
81:2.9 (901.12) Când s-au întrebat de unde le venea focul, ei nu au întârziat să substituie, simplei istorii a lui Andon şi a silexului, legenda unui Prometeu şi a modului în care a furat focul din cer. Anticii au căutat o explicaţie supranaturală tuturor fenomenelor naturale care depăşeau limitele înţelegerii lor personale, şi mulţi moderni au continuat să facă la fel. Depersonalizarea fenomenelor aşa-zise naturale a necesitat secole, şi ea nu a fost încă desăvârşită. În schimb, căutarea onestă, sinceră şi temerară a adevăratelor cauze, a dat naştere ştiinţei moderne; ea a transformat astrologia în astronomie, alchimia în chimie şi magia în medicină.

81:2.10 (901.13) În cursul epocii anterioare maşinilor, singura manieră în care omul putea să realizeze munca fără a o face el însuşi consta în utilizarea unui animal. Domesticirea animalelor a pus în mâinile lui uneltele vii, a căror folosire inteligentă a pregătit calea pentru agricultură şi pentru transporturi. Fără aceste animale, omul nu ar fi putut să se ridice din starea sa primitivă la nivelul civilizaţiei ulterioare.
81:2.11 (902.1) Cea mai mare parte a animalelor care conveneau cel mai bine ca să fie domesticite se găseau în Asia, în special în regiunile din centru şi din sud-vest. Acesta a fost unul din motivele

pentru care civilizaţia a progresat acolo mai rapid decât în alte părţi ale lumii. Multe dintre aceste animale fuseseră deja domesticite de două ori; în epoca andiţilor, ele au fost domesticite o dată mai mult. Câinele rămăsese însă mereu cu vânătorii, de la adoptarea lui de către oamenii albaştri cu mult, cu foarte mult timp înainte.

81:2.12 (902.2) Andiţii din Turkestan au fost primii care să domesticească caii în mare număr, şi acesta este un nou motiv pentru care cultura lor a fost atât de mult timp predominantă. Către anul 5.000 înaintea erei creştine, fermierii Mesopotamiei, ai Turkestanului şi ai Chinei începuseră să crească oi, capre, vaci, cămile, cai, păsări de curte şi elefanţi. Ei foloseau ca animale de povară berbecul, cămila, calul şi yakul. Altădată, omul era el însuşi animalul de povară. Un şef al rasei albastre a avut cândva o colonie de purtători de povară de o sută de mii de oameni.

81:2.13 (902.3) Sclavia şi proprietatea privată a pământului au fost instituite în chiar perioada în care apărea agricultura. Sclavia a ridicat nivelul de viaţă al stăpânilor, şi le-a procurat mai mult răgaz pentru a se cultiva din punct de vedere social.

81:2.14 (902.4) Sălbaticii sunt sclavii naturii, dar civilizaţia ştiinţifică conferă lent umanităţii o libertate în creştere. Prin animale, prin foc, prin vânt, prin apă, şi prin electricitate, oamenii se eliberează de necesitatea de a munci fără pic de răgaz; ei vor continua pe această cale în descoperirea de noi surse de energie. Independent de necazurile trecătoare produse de invenţia prolifică a maşinilor, foloasele ultime pe care omul le trage din aceste invenţii mecanice sunt inestimabile. Civilizaţia nu poate niciodată să înflorească, şi cu atât mai puţin să se stabilească, până ce oamenii nu vor avea mai mult

răgaz de gândire, pentru a face planuri şi a născoci metode noi şi mai bune pentru a face lucrurile.

81:2.15 (902.5) La început, omul şi-a însuşit pur şi simplu adăpostul său, a trăit sub cornişele de roci sau în grote. Apoi, el a adaptat materialele naturale, atât lemnul cât şi piatra, creării de colibe pentru familia sa. În cele din urmă, el a intrat în stadiul creativ al construirii de case, şi a învăţat să fabrice cărămizi şi alte materiale de construcţie.

81:2.16 (902.6) Popoarele platourilor înalte ale Turkestanului au fost primele, dintre rasele relativ moderne, care să-şi construiască locuinţele din lemn; casele lor se asemănau destul de mult cu colibele primitive din bârne ale pionierilor americani. În toate câmpiile, s-au ridicat locuinţe umane din cărămizi crude şi, mai târziu, din cărămizi arse.

81:2.17 (902.7) Mai vechile rase fluviale şi-au construit colibele înfigând în pământ, în formă de cerc, stâlpi înalţi; se uneau apoi vârfurile stâlpilor, ceea ce forma o armătură pentru colibă care era împletită cu trestii transversale, iar ansamblul astfel creat se asemăna cu un imens coş pus cu susul în jos. Această structură putea apoi să fie acoperită cu un strat de argilă şi, după uscarea la soare, ea devenea o locuinţă etanşă foarte folositoare.

81:2.18 (902.8) Pornind de la aceste colibe primitive, a luat naştere independent ideea ulterioară de a ţese tot felul de coşuri. Într-un trib, ideea de a face vase din lut s-a născut din observarea efectului produs prin spoirea cadrelor de lemn cu lut umezit. Practica de a întări olăria prin ardere a fost descoperită în urma incendiului accidental al uneia dintre aceste colibe primitive acoperite cu argilă. Artele antichităţii

aveau adesea la origine împrejurări accidentale ale vieţii de zi cu zi ale popoarelor primitive. Cel puţin, acest fapt a fost aproape în întregime adevărat pentru progresul evolutiv al umanităţii până la sosirea lui Adam.

81:2.19 (903.1) Olăritul fusese mai întâi introdus de statul major al Prinţului, cu circa cinci sute de ani în urmă, dar fabricarea vaselor de argilă încetase să fie practicată de peste o sută cincizeci de mii de ani. Numai nodiţii presumerieni de pe coasta golfului au continuat să facă vase de argilă. Arta de a face olărie a fost reînsufleţită în cursul epocii lui Adam. Propagarea acestei arte coincidea cu extinderea deşerturilor Africii, ale Arabiei şi ale Asiei centrale; ea s-a răspândit în emisfera orientală pornind din Mesopotamia prin valuri succesive de tehnici îmbunătăţite.

81:2.20 (903.2) Aceste civilizaţii ale epocii andite nu pot ca întotdeauna să fie detectate după stadiile olăritului lor sau ale altor arte ale lor. Cursul normal al evoluţiei umane a fost teribil de complicat de două regimuri, acela al Dalamatiei şi acela al Edenului. Adesea se întâmplă ca vasele şi uneltele epocii mai târzii să fie inferioare în calitate faţă de produsele iniţiale ale popoarelor andite mai pure.

3. Oraşele, manufactura şi comerţul

81:3.1 (903.3) Distrugerea climatică a bogatelor savane de vânătoare şi de păşuni ale Turkestanului, începută de prin anul 12.000 înaintea erei creştine, i-a constrâns pe oamenii acestor regiuni să recurgă la noi

forme de industrie şi de manufactură rudimentare. Unii s-au orientat către creşterea turmelor de animale domestice, alţii au devenit agricultori sau culegători de alimente de origine acvatică, dar andiţii inteligenţi de tip superior au ales să se apuce de comerţ şi de manufactură. A devenit chiar obişnuit ca triburi întregi să se consacre dezvoltării unei singure industrii. De la valea Nilului până la Hindu Kush şi de la Gange la Fluviul Galben, principala ocupaţie a triburilor superioare a devenit cultura solului, cu comerţul ca activitate secundară.

81:3.2 (903.4) Înmulţirea schimburilor şi transformarea materiilor prime în diverse articole comerciale a contribuit direct la naşterea comunităţilor primitive şi semi-paşnice, care au avut atâta influenţă în răspândirea culturii şi a artelor civilizaţiei. Înaintea erei unui comerţ mondial extensiv, comunităţile sociale erau triburile - grupuri familiale mărite. Comerţul a determinat fiinţele umane de diferite feluri să se asocieze, ceea ce a permis prin încrucişare o hibridare mai rapidă a culturii.

81:3.3 (903.5) Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, era oraşelor independente era la începuturile ei. Aceste oraşe primitive comerciante şi manufacturiere erau întotdeauna înconjurate de zone de agricultură şi de creştere a vitelor. Dacă este adevărat că industria a fost încurajată de ridicarea nivelului vieţii, nu ar trebui să existe idei greşite asupra rafinamentelor vieţii citadine la începuturile ei. Primele rase nu erau nici foarte îngrijite, nici foarte curate; prin simpla acumulare de murdărie şi de deşeuri pe sol, comunităţile primitive medii se ridicau de la treizeci la şaizeci de centimetri la fiecare douăzeci şi cinci de ani. Anumite oraşe antice s-au ridicat, de

asemenea, rapid deasupra pământurilor înconjurătoare, deoarece colibele lor de argilă nearsă n-au dăinuit mult timp şi pentru că se avea obiceiul de a se construi noi locuinţe direct pe ruinele celor vechi.

81:3.4 (903.6) Utilizarea generalizată a metalelor a fost o caracteristică a erei primelor oraşe industriale şi comerciale. Voi aţi descoperit deja, în Turkestan, o cultură din epoca bronzului datând de mai mult de 9.000 de ani înaintea erei creştine, iar andiţii au învăţat devreme să prelucreze deopotrivă fierul, aurul şi cuprul. Dar, la mari distanţe de centrele cele mai avansate ale civilizaţiei, condiţiile erau foarte diferite. Nu se regăsesc perioade distincte precum epocile Pietrei Cioplite, ale Bronzului şi ale Fierului; toate trei au existat simultan în localităţi diferite.

81:3.5 (904.1) Aurul a fost primul metal căutat de către oameni; el era uşor de prelucrat, şi a fost în primul rând utilizat ca ornament. S-a folosit apoi cuprul, dar destul de puţin înainte de momentul în care el a fost amestecat cu staniul pentru a face bronzul mai dur. Descoperirea amestecului cupru-staniu a fost făcută de un adamsonit din Turkestan, a cărui mină de cupru s-a întâmplat să fie situată în ţinuturile înalte în vecinătatea unui zăcământ de staniu.

81:3.6 (904.2) Odată cu apariţia unei manufacturi rudimentare şi a unei industrii aflată la începuturile ei, comerţul a devenit rapid intermediarul cel mai puternic pentru răspândirea civilizaţiei culturale. Deschiderea drumurilor comerciale terestre şi maritime a facilitat călătoriile şi amestecurile de culturi, precum şi fuziunea civilizaţiilor. Către anul 5.000 înaintea erei creştine, calul era folosit

în general în toate ţările civilizate şi semi-civilizate. Aceste rase mai recente aveau nu numai cai domestici, ci şi diferite modele de şarete şi de căruţe. Roata era utilizată de secole, dar, pe atunci, vehiculele echipate cu roţi au fost universal folosite atât pentru comerţ, cât şi pentru război.

81:3.7 (904.3) Negustorii ambulanţi şi exploratorii nomazi au făcut să progreseze civilizaţia istorică mai mult decât toate celelalte influenţe combinate. Cuceririle militare, colonizarea şi întreprinderile misionare întreţinute de religiile mai recente au fost, de asemenea, factorii de propagare a culturii, dar ei au fost secundari în ceea ce priveşte relaţiile comerciale, constant accelerate de arte şi de ştiinţele industriei care se dezvoltau rapid.

81:3.8 (904.4) Nu numai că infuzia de sânge adamic în rasele umane a accelerat civilizaţia, ci a şi stimulat foarte mult predispoziţia lor la aventură şi la explorare, astfel încât partea majoră a Eurasiei şi a Africii de Nord a fost curând ocupată de descendenţii amestecaţi ai andiţilor, care se înmulţeau rapid.

4. Rasele amestecate

81:4.1 (904.5) În momentul în care ajungem în zorii timpurilor istorice, toată Eurasia, Africa de Nord şi Insulele Pacifice sunt populate de rase compuse ale omenirii, şi aceste rase moderne proveneau din amestecarea şi reamestecarea a cinci neamuri umane fundamentale ale Urantiei.

81:4.2 (904.6) Fiecare din rasele Urantiei era identificată prin anumite caracteristici fizice distincte. Adamiţii şi modiţii erau dolicocefali; andoniţii erau brahicefali. Rasele sangice aveau capete de mărime medie, ramurile lor galbene şi albastre tinzând spre a fi brahicefale. Rasele albastre, după amestecarea cu neamurile andonite, erau vădit brahicefale. Capul sangicilor secundari era de formă medie sau alungită.

81:4.3 (904.7) Deşi dimensiunile craniene au fost de ajutor în descifrarea originilor rasiale, este mai sigur să se aibă încredere în totalitatea scheletului. În dezvoltarea iniţială a raselor Urantiei, existau, la origine, cinci tipuri distincte de structuri osoase, care au fost cele:

81:4.4 (904.8) 1. Ale andoniţilor, primii locuitori ai Urantiei.

81:4.5 (904.9) 2. Ale sangicilor primari, roşii, galbeni şi albaştri.

81:4.6 (904.10) 3. Ale sangicilor secundari, portocalii, verzi şi indigo.

81:4.7 (904.11) 4. Ale nodiţilor, descendenţii dalamatienilor.

81:4.8 (904.12) 5. Ale adamiţilor, rasa violetă.

81:4.9 (904.13) În cursul acestor mari amestecări de grupuri rasiale, contopirile continue tindeau să atenueze tipul andonit printr-o predominanţă de ereditate sangică. Laponii şi eschimoşii sunt corcituri ale andoniţilor şi sangicilor rasei albastre. Structura scheletului lor este aceea care conservă cel mai bine tipul andonic original. Dar adamiţii şi nodiţii sunt atât de contopiţi cu alte rase, încât ei nu pot fi detectaţi decât sub un aspect de ansamblu zis caucazoid.

81:4.10 (905.1) Când rămăşiţele umane ale ultimelor douăzeci de milenii vor fi dezgropate, va fi deci în general imposibil de a se

distinge clar cele cinci tipuri originare. Studierea structurilor osoase va revela faptul că umanitatea se împarte actualmente în aproximativ trei clase:

81:4.11 (905.2) 1. Rasele caucazoide - amestecul andit al neamurilor adamite şi nodite, modificat apoi de un aport al sangicilor primari şi (de puţin) al celor secundari, şi de încrucişări considerabile cu andoniţii. Rasele albe occidentale, precum şi unele popoare hinduse şi turaniene sunt incluse în acest grup. Factorul unificator al acestei diviziuni este mai marea sau mai mica proporţie de ereditate andită.

81:4.12 (905.3) 2. Rasele mongoloide - sangicii de tip primar, cuprinzând rasele originare roşii, galbene şi albastre. Chinezii şi amerindienii aparţineau acestui grup. În Europa, tipul mongoloid a fost modificat de un amestec de sangici secundari şi de andoniţi, şi încă şi mai mult de un aport de andiţi. Malaiezienii şi alte popoare indoneziene sunt incluse în această clasificare, deşi sângele lor conţine un procentaj ridicat de ereditate sangică secundară.

81:4.13 (905.4) 3. Rasele negroide - sangici de tip secundar, incluzând la origine rasele portocalii, verzi şi indigo. Negrul a fost cel care a furnizat cel mai bun exemplu al acestui tip, care se regăseşte în Africa, în India şi în Indonezia, în toate locurile unde erau instalate rasele sangice secundare.

81:4.14 (905.5) În China de Nord, exista un anumit amestec al tipurilor caucazoide şi mongoloide. În Levant, rasele caucazoide şi cele negroide sunt contopite; în India, precum şi în America de Sud, cele trei tipuri sunt reprezentate. Caracteristicile scheletului celor trei

tipuri supravieţuitoare subzistă încă şi ajută la identificarea recenţilor strămoşi ai rasei umane de azi.

5. Societatea culturală

81:5.1 (905.6) Evoluţia biologică şi civilizaţia culturală nu sunt în mod necesar legate; în cursul unei epoci oarecare, evoluţia organică poate să-şi urmărească mai departe cursul ei fără obstacole, chiar în toiul unei decadenţe culturale. Însă, când se trec în revistă lungile perioade ale istoriei umane, se constată în cele din urmă că evoluţia şi cultura au avut o legătură de la cauză la efect. Evoluţia a putut progresa în absenţa culturii, dar civilizaţia culturală n-a înflorit fără un fundal adecvat progresului rasial anterior. Adam şi Eva nu au introdus nici o artă a civilizaţiei străină progresului societăţii umane, dar sângele adamic a sporit aptitudinile înnăscute ale raselor şi a accelerat dezvoltarea economică şi progresul industrial. Dăruirea lui Adam a ameliorat puterea cerebrală a raselor, ceea ce a grăbit considerabil procesele evoluţiei naturale.
81:5.2 (905.7) Prin agricultură, prin domesticirea animalelor, şi printr-o mai bună arhitectură, omenirea a scăpat treptat de cele mai rele faze ale luptei neîncetate pentru viaţă, şi a început să caute modalitatea de a-şi îndulci traiul; acesta a fost debutul eforturilor ei pentru a parveni la un nivel din ce în ce mai ridicat de confort material. Prin manufactură şi prin industrie, oamenii amplifică treptat conţinutul de plăcere al vieţii de muritor.

81:5.3 (906.1) Totuşi, societatea culturală nu este un mare club binefăcător al privilegiilor moştenite, în care toţi oamenii sunt născuţi membri fără drepturi de intrare, şi în întregime egali. Ea este mai degrabă o înaltă corporaţie, mereu în progres, de artizani pământeni, neadmiţând în rândurile ei decât pe cei mai nobili dintre lucrătorii care se străduiau să facă lumea un cadru mai bun, în care copiii lor şi copiii copiiilor lor să poată trăi şi progresa în cursul epocilor care vor veni. Şi această corporaţie a civilizaţiei pretinde drepturi de admitere costisitoare, impune discipline stricte şi riguroase, aplică sancţiuni grele tuturor dizidenţilor şi nonconformiştilor, în timp ce ea conferă puţine libertăţi sau privilegii personale, în afară de o securitate sporită contra pericolelor comune şi a primejdiilor rasiale.
81:5.4 (906.2) Asocierea socială este o formă de asigurare pentru supravieţuire, şi oamenii au învăţat că ea era profitabilă; de aceea, cea mai mare parte a indivizilor sunt dispuşi să plătească acele prime de sacrificiu de sine şi de restricţii de libertăţi personale pe care societatea le cere membrilor ei ca preţ de răscumpărare al acestei protecţii colective mărite. Pe scurt, mecanismul social de azi este un plan de asigurare prin tatonări destinate să ofere un anumit grad de protecţie, împotriva unei reveniri la teribilele condiţii antisociale caracteristice primelor experienţe ale rasei umane.
81:5.5 (906.3) Societatea a devenit astfel un plan de cooperare în vederea obţinerii eliberării civile prin instituţii, eliberarea economică prin capital şi prin invenţii, libertatea socială prin cultură, şi protecţia contra violenţelor prin regulamentele poliţiei.
81:5.6 (906.4) *Forţa nu creează dreptul, dar ea face să fie respectate drepturile comun recunoscute ale fiecărei generaţii succesive.*

Misiunea majoră a guvernului constă în a defini dreptul, reglementarea justă şi echitabilă a diferenţelor de clasă, şi obligaţia unei egalităţi de şansă în faţa legii. Fiecare drept uman este asociat cu o îndatorire socială; un privilegiu de grup este un mecanism de apărare care pretinde infailibil plata totală a datoriilor coercitive ale serviciului faţă de grup. Iar drepturile colective, la fel de bine ca şi cele individuale, trebuie să fie protejate, inclusiv reglementarea înclinaţiilor sexuale.

81:5.7 (906.5) Libertatea supusă regulilor colective este ţelul legitim al evoluţiei sociale. Libertatea fără restricţii este visul himeric şi zadarnic al minţii oamenilor instabili şi superficiali.

6. Menţinerea civilizaţiei

81:6.1 (906.6) În timp ce evoluţia biologică a progresat constant spre mai bine, o mare parte a evoluţiei culturale a ieşit din valea Eufratului în valuri succesive care au slăbit cu timpul, până ce, în cele din urmă, totalitatea descendenţilor de pur sânge adamic s-a dus să îmbogăţească civilizaţiile Asiei şi ale Europei. Rasele nu s-au amalgamat complet, dar civilizaţiile lor s-au contopit într-o mare măsură. Cultura s-a răspândit lent prin lume. Ea a făcut ca această civilizaţie să fie menţinută şi încurajată, căci astăzi nu mai există noi surse de cultură, nici andiţi pentru a întări şi stimula lentul progres evolutiv al civilizaţiei.

81:6.2 (906.7) Civilizaţia care evoluează acum pe Urantia este fondată pe următorii factori din care a provenit:

81:6.3 (906.8) 1. *Împrejurările naturale.* Natura şi întinderea unei civilizaţii materiale sunt determinate, într-o mare măsură, de resursele naturale disponibile. Climatul, timpul necesar, precum şi numeroase condiţii fizice, sunt factori în evoluţia culturii.

81:6.4 (907.1) La debutul erei andite, în întreaga lume nu existau decât două zone întinse şi fertile care constituiau teritoriile de vânătoare deschise. Una se găsea în America de Nord şi a fost invadată de amerindieni; cealaltă se găsea în nordul Turkestanului şi a fost parţial ocupată de o rasă andonic-galbenă. Factorii esenţiali ai evoluţiei unei culturi superioare în sud-vestul Asiei au fost rasa şi climatul. Andiţii erau un mare popor, dar factorul decisiv care a determinat cursul civilizaţiei lor a fost ariditatea în creştere din Iran, din Turkestan şi din Sinkiang, care i-a *forţat* să inventeze şi să adopte metode noi şi să avanseze pentru a obţine cu greu mijloacele de existenţă din pământurile lor din ce în ce mai puţin fertile.

81:6.5 (907.2) Configuraţia continentelor şi a altor dispuneri geografice au exersat o mare influenţă în determinarea păcii sau a războiului. Foarte puţini urantieni au putut beneficia de o ocazie atât de favorabilă pentru a se dezvolta cu continuitate, şi fără a fi molestaţi, ca aceea de care s-au bucurat popoarele Americii de Nord - protejate practic pe toate coastele de către vastele oceane.

81:6.6 (907.3) 2. *Mijloacele de producţie.* Cultura nu s-a dezvoltat niciodată în condiţii de sărăcie; răgazul este esenţial progresului civilizaţiei. Indivizii puteau dobândi, fără bogăţia materială, un caracter având o valoare morală şi spirituală, însă o civilizaţie

culturală nu poate izvorî decât din condiţii de prosperitate materială care încurajează tihna combinată cu ambiţia.

81:6.7 (907.4) Pe parcursul timpurilor primitive, viaţa pe Urantia era o problemă serioasă şi gravă. Pentru a scăpa de această luptă neîncetată şi de această trudă interminabilă, omenirea a tins constant să se lase purtată către climatele salubre ale tropicelor. Aceste zone mai calde de locuire au atenuat fără dubiu, într-o oarecare măsură, lupta îndârjită pentru existenţă, dar rasele şi triburile care căutau astfel facilitatea utilizau rar răgazul lor necâştigat prin muncă pentru a face civilizaţia să avanseze. Progresele sociale sunt invariabil provenite din ideile şi din proiectele raselor care, prin eforturile lor inteligente, au învăţat să îşi obţină cu greu din pământ mijloacele de trai cu mai puţine eforturi şi cu zile de muncă scurtate, ceea ce le-a permis să dispună de o marjă profitabilă de răgazuri binemeritate.

81:6.8 (907.5) 3. *Cunoştinţele ştiinţifice.* Aspectele materiale ale civilizaţiei trebuie întotdeauna să aştepte acumularea datelor ştiinţifice. După descoperirea arcului şi a săgeţii, şi după utilizarea animalelor ca forţă motrice, s-a scurs mult timp până ce oamenii au învăţat cum să pună în valoare puterea vântului şi a căderilor de apă, urmate de folosirea vaporilor şi a electricităţii. Totuşi, uneltele civilizaţiei s-au îmbunătăţit lent. Ţesutul, olăritul, domesticirea animalelor şi prelucrarea metalelor a fost urmată de o epocă a scrisului şi a tipăritului.

81:6.9 (907.6) Cunoaşterea este putere. Invenţiile precedă întotdeauna accelerarea dezvoltării culturale la scară mondială. Ştiinţa şi invenţiile au fost cele mai mari beneficiare ale presei de tipărire, iar

interacţiunea tuturor activităţilor culturale şi inventive au accelerat considerabil ritmul civilizaţiei.

81:6.10 (907.7) Ştiinţa îi învaţă pe oameni să vorbească noul limbaj al matematicii, şi îi pregăteşte să gândească conform liniilor unei exigente precizii. Ştiinţa stabilizează de asemenea filozofia eliminând erorile, şi purifică în acelaşi timp religia distrugând superstiţiile.

81:6.11 (907.8) 4. *Resursele umane.* Mâna de lucru este indispensabilă în răspândirea civilizaţiei. Pe de altă parte, în condiţii egale, un popor numeros va domina civilizaţia unei rase mai reduse. În consecinţă, o naţiune care nu reuşeşte să sporească numărul cetăţenilor ei până la o anumită cifră, se găseşte împiedicată de la realizarea pe deplin a destinul ei naţional, dar, la un punct dat, întreaga creştere suplimentară a densităţii populaţiei devine o sinucidere. Înmulţirea locuitorilor peste raportul normal oameni-sol conduce fie la scăderea nivelului de trai, fie la extinderea imediată a frontierelor teritoriale prin pătrundere paşnică sau prin cucerire militară - la ocuparea prin forţă.

81:6.12 (908.1) Voi sunteţi uneori şocaţi de ravagiile războiului, însă ar trebui să recunoaşteţi necesitatea de a se da naştere unui mare număr de muritori pentru a furniza ample ocazii dezvoltării sociale şi morale; odată cu această fecunditate planetară a survenit însă curând grava problemă a suprapopulaţiei. Cea mai mare parte a lumilor locuite sunt mici. Urantia este la mijloc, poate puţin mai sus. Stabilizarea populaţiei naţionale la nivelul optim ridică cultura şi împiedică războiul. Şi înţeleaptă este naţiunea care cunoaşte momentul în care să se oprească din creştere.

81:6.13 (908.2) Cu toate acestea, continentul cel mai bogat în depuneri naturale şi cel mai avansat în echipamente mecanice va face puţin progres dacă inteligenţa poporului său este în declin. Se poate obţine cunoaştere prin instruire, dar înţelepciunea, care este indispensabilă adevăratei culturi, se dobândeşte numai graţie experienţei, prin bărbaţii şi prin femeile inteligenţi din naştere. Oamenii acestui ordin sunt capabili să înveţe din experienţă şi să devină cu adevărat înţelepţi.

81:6.14 (908.3) 5. *Eficienţa resurselor materiale.* Deşi lucrurile depind de înţelepciunea manifestată în utilizarea resurselor naturale, a cunoştinţelor ştiinţifice, a mijloacelor de producţie şi a potenţialului uman, factorul principal al civilizaţiei primitive a fost *forţa* exercitată de înţelepţii conducători sociali. Oamenii primitivi s-au văzut literalmente cu civilizaţia impusă de către contemporanii lor superiori. Această lume a fost în mare măsură dominată de minorităţi superioare şi bine organizate.

81:6.15 (908.4) Forţa nu creează dreptul, însă ea creează ceea ce există şi ceea ce a existat din punct de vedere istoric. Doar recent a atins Urantia punctul unde societatea este dispusă să pună în discuţie etica forţei şi a dreptului.

81:6.16 (908.5) 6. *Eficacitatea limbajului.* Civilizaţia a trebuit să aştepte limbajul pentru a se răspândi. Limbile care dăinuiau şi care se îmbogăţeau au asigurat expansiunea gândirii şi a proiectelor civilizate. În cursul epocilor primitive, au fost aduse importante progrese limbajului. Astăzi, există o mare nevoie de o dezvoltare lingvistică adiţională pentru facilitarea exprimării gândirii în evoluţie.

81:6.17 (908.6) Limbajul a luat naştere în asocierile de grupuri, fiecare grup local stabilind propriul lui sistem al schimbului de cuvinte. Limbajul s-a dezvoltat prin gesturi, prin semne, prin strigăte, prin sunete imitative, prin intonaţii şi prin accente, şi a parvenit mai târziu la vocalizarea alfabetelor. Limbajul este cel mai mare şi cel mai util dintre instrumentele gândirii umane, dar el nu a înflorit niciodată înainte ca grupurile sociale să fi dobândit un oarecare răgaz. Tendinţa de a se juca cu limbajul a creat noi cuvinte - argourile. Dacă majoritatea adoptă argoul, atunci uzanţa constituie limbajul. Un exemplu de origine a dialectelor este obişnuinţa de 'a vorbi ca bebeluşii' într-un grup familial.

81:6.18 (908.7) Diferenţele de limbaj au fost întotdeauna marele obstacol în extinderea păcii. Cucerirea dialectelor trebuie să preceadă răspândirea unei culturi într-o rasă, pe un continent sau în lumea întreagă. Un limbaj universal promovează pacea, asigură cultura şi sporeşte fericirea. E suficient chiar şi ca idiomurile unei lumi să fie reduse la un număr mic pentru ca stăpânirea lor, de către popoarele cultivate conducătoare, să influenţeze puternic realizarea păcii şi a prosperităţii mondiale.

81:6.19 (908.8) Urantia a făcut foarte puţin progres în dezvoltarea unui limbaj internaţional, dar foarte mult s-a realizat prin stabilirea de schimburi comerciale internaţionale. Toate aceste relaţii internaţionale ar trebui să fie încurajate, fie că e vorba de limbaj, de comerţ, de artă, de ştiinţă, de jocuri competiţionale sau de religie.

81:6.20 (909.1) 7. *Eficienţa dispozitivelor mecanice.* Progresul civilizaţiei este direct legat în dezvoltarea şi în posedarea uneltelor, a maşinilor şi a canalelor de distribuire. Uneltele îmbunătăţite, maşinile

ingenioase şi eficiente, determină supravieţuirea grupurilor rivale în cadrul civilizaţiei care progresează.

81:6.21 (909.2) În timpurile primitive, singura energie folosită pentru cultivarea solului era mâna de lucru umană. A fost nevoie de o luptă îndelungată pentru înlocuirea oamenilor cu boii, căci aceasta a constrâns oamenii la şomaj. Mai recent, maşinile au început să înlocuiască oamenii, şi fiecare avansare în acest domeniu contribuie direct la progresul societăţii, deoarece ea eliberează mâna de lucru pentru sarcinile de valoare mai mare.

81:6.22 (909.3) Ştiinţa, călăuzită de înţelepciune, poate deveni marea eliberatoare a oamenilor. O epocă a maşinismului nu poate să se transforme în dezastru decât pentru o naţiune al cărei nivel intelectual este prea slab pentru a descoperi metodele înţelepte şi tehnicile sănătoase care să-i permită să se adapteze cu succes la dificultăţile de tranziţie cauzate de pierderea subită a unui mare număr de locuri de muncă datorate intervenţiei prea rapide a noilor maşini economisind mâna de lucru.

81:6.23 (909.4) 8. *Caracterul de deschizători de drumuri.* Moştenirea socială permite oamenilor să stea pe umerii tuturor celor care i-au precedat şi care au contribuit întrucâtva la suma culturii şi a cunoaşterii. În această lucrare de transmitere a ştafetei culturale generaţiei următoare, căminul va rămâne mereu instituţia fundamentală. Jocul şi viaţa socială vin apoi, cu şcoala pe ultimul loc, dar de indispensabilă într-o societate complexă şi înalt organizată.

81:6.24 (909.5) Insectele se nasc pe deplin educate şi înzestrate pentru viaţă - o existenţă într-adevăr foarte strâmtă şi pur instinctivă. Bebeluşul uman se naşte fără educaţie; oamenii posedă aşadar, prin

controlul pregătirii educative a tinerei generaţii, puterea de a modifica considerabil cursul evolutiv al civilizaţiei.

81:6.25 (909.6) În secolul al douăzecilea, cele mai mari influenţe care au contribuit la avansarea civilizaţiei şi la progresarea culturii sunt creşterea însemnată a călătoriilor în lume şi ameliorările fără precedent în mijloacele de comunicare. Progresul educaţiei nu a ţinut însă pasul cu expansiunea structurii sociale; aprecierea modernă a eticii nu este nici ea dezvoltată în acord cu creşterea în domeniile pur intelectuale şi ştiinţifice. În plus, civilizaţia modernă se găseşte într-un punct mort în dezvoltarea ei spirituală şi în ocrotirea instituţiei căminului.

81:6.26 (909.7) 9. *Idealurile rasiale.* Idealurile unei generaţii sapă drumurile destinului pentru posteritatea ei imediată. *Calitatea* purtătorilor de torţă sociali va determina avansarea sau regresul civilizaţiei. Casele, bisericile şi şcolile unei generaţii predetermină tendinţa de caracter a celei următoare. Forţa vie morală şi spirituală a unei rase sau a unei naţiuni determină în mare măsură rapiditatea dezvoltării culturale a civilizaţiei ei.

81:6.27 (909.8) Idealurile înalţă sursa curentului social. Nici un curent nu poate urca mai sus decât sursa sa, oricare ar fi tehnica de presiune sau controlul de direcţie folosit. Forţa propulsoare a aspectelor, chiar şi a celor mai materiale, ale unei civilizaţii culturale rezidă în înfăptuirile cel mai puţin materiale ale societăţii. Inteligenţa se poate să controleze mecanismul civilizaţiei, înţelepciunea se poate să-l dirijeze, dar idealismul spiritual este energia care înalţă realmente cultura umană şi o face să progreseze de la un nivel de înfăptuire la următorul.

81:6.28 (910.1) La început, viaţa era o luptă pentru existenţă; astăzi, ea este o luptă pentru nivelul vieţii; mâine, aceasta va fi o competiţie pentru calitatea gândirii, viitorul ţel pământesc al existenţei umane.

81:6.29 (910.2) 10. *Coordonarea specialiştilor.* Diviziunea muncii efectuată devreme şi corolarul ei ulterior de specializare a făcut civilizaţia să avanseze enorm; aceasta depinde acum de cooperarea eficace a specialiştilor. Pe măsura expansiunii societăţii, trebuie să se găsească o metodă pentru regruparea diverşilor specialişti.

81:6.30 (910.3) Specialiştii chestiunilor sociale, ai artei, ai tehnicii şi ai industriei continuă să se înmulţească şi să-şi mărească abilitatea şi dexteritatea. Această specializare a aptitudinilor şi această deosebire a ocupaţiilor va sfârşi prin a slăbi şi prin a dezintegra societatea umană, dacă nu se pun în aplicare mijloace eficiente de coordonare şi de cooperare. Inteligenţele capabile de o asemenea inventivitate şi de o asemenea specializare ar trebui să fie în întregime competente pentru a imagina metode adecvate de control şi de adaptare care să permită să se rezolve toate problemele provenite din dezvoltarea rapidă a invenţiilor şi din accelerarea expansiunii culturale.

81:6.31 (910.4) 11. *Procedeele de găsire a locuri de muncă.* Epoca viitoare de dezvoltare socială va fi concretizată de o mai bună cooperare şi de o coordonare mai eficientă a specializărilor în creştere şi în expansiune permanentă. Pe măsură ce munca se tot diversifica mult, a fost imaginată o tehnică pentru orientarea indivizilor către ocupaţii potrivite. Maşinismul nu este singura cauză a şomajului la popoarele civilizate ale Urantiei. Complexitatea economică şi

creşterea regulată a specialiştilor industriali şi profesionali complică problemele de plasare a mâinii de lucru.

81:6.32 (910.5) Nu este de ajuns să se înveţe oamenii să lucreze; o societate complexă trebuie, de asemenea, să furnizeze metode eficiente pentru a le găsi o ocupaţie. Înainte de a-i învăţa pe cetăţeni tehnici înalt specializate pentru ca ei să-şi câştige traiul, ar trebui să fie instruiţi într-una sau mai multe metode de lucru nespecializate de comerţ sau ocupaţii pe care ei le ar putea practica în perioada unui şomaj temporar în munca lor specializată. Nici o civilizaţie nu poate supravieţui menţinerii prelungite a marilor clase de şomeri. Cu timpul, acceptarea sprijinului din partea Bugetului public deformează mentalitatea cetăţenilor, chiar şi a celor mai buni, şi îi demoralizează. Caritatea privată însăşi devine pernicioasă dacă îi întreţine mult timp pe cetăţenii valizi.

81:6.33 (910.6) O societate foarte specializată nu se va dedica de bună voie practicilor străvechi comunitare şi feudale ale popoarelor antichităţii. Este adevărat că multe servicii comune pot fi util şi profitabil socializate, dar cea mai bună manieră de guvernare a fiinţelor umane înalt instruite şi ultraspecializate este o tehnică de cooperare inteligentă. O coordonare modernizată şi o reglementare fraternă vor duce la o cooperare mai durabilă decât vechile şi primitivele metode ale comunismului sau ale instituţiilor reglementare dictatoriale bazate pe forţă.

81:6.34 (910.7) 12. *Deschiderea către cooperare.* Unul din marile obstacole în progresul societăţii umane este conflictul dintre interesele şi bunăstarea colectivităţilor umane cele mai numeroase şi cele mai socializate pe de o parte, şi grupările mai puţin numeroase

ale opozanţilor asociali pe de altă parte, fără a socoti indivizii izolaţi cu mentalitate antisocială.

81:6.35 (910.8) Nici o civilizaţie naţională nu durează un timp îndelungat, decât dacă metodele ei educative şi ideile ei religioase inspiră un patriotism inteligent şi un devotament naţional de tip elevat. Fără acest gen de patriotism inteligent şi de solidaritate culturală, toate naţiunile tind să se dezintegreze ca urmare a invidiilor regionale şi a meschinăriilor locale.

81:6.36 (911.1) Pentru menţinerea unei civilizaţii mondiale, a fost nevoie ca fiinţele umane să înveţe să trăiască împreună în pace şi în fraternitate. Fără coordonarea eficientă, civilizaţia industrială este pusă în primejdie de pericolele ultraspecializării: monotonia, îngustimea, şi tendinţa de a nutri neîncredere şi invidie.

81:6.37 (911.2) 13. *Conducerea eficientă şi înţeleaptă.* Civilizaţia depinde, într-o mare, o foarte mare măsură, de starea de spirit constând în a se înhăma la treabă cu elan şi cu eficacitate. Zece oameni nu valorează cu mult mai mult decât unul la ridicarea unei grele poveri, dacă ei nu o ridică împreună - toţi în acelaşi timp. Acest lucru în echipă - cooperarea socială - depinde de calitatea conducătorilor. Civilizaţiile culturale ale trecutului şi ale prezentului au fost întemeiate pe cooperarea inteligentă a cetăţenilor cu conducătorii înţelepţi şi progresivi. Până ca oamenii să atingă prin evoluţie nivele mai elevate, civilizaţia va continua să depindă de o conducere înţeleaptă şi viguroasă.

81:6.38 (911.3) Înaltele civilizaţii se nasc dintr-o corelare inteligentă a bogăţiei materiale, a măreţiei intelectuale, a valorii morale, a abilităţii sociale şi a clarviziunii cosmice.

81:6.39 (911.4) 14. *Schimbările sociale.* Societatea nu este o instituţie divină; ea este un fenomen de evoluţie progresivă; o civilizaţie care progresează este mereu întârziată atunci când şefii ei întârzie să efectueze, în organizarea socială, schimbări esenţiale pentru a ţine pasul cu dezvoltările ştiinţifice ale epocii. Cu toate acestea, anumite lucruri nu trebuie dispreţuite pur şi simplu pentru că sunt vechi, nici nu trebuie îmbrăţişată fără rezerve o idee numai pentru faptul că este originală şi nouă.

81:6.40 (911.5) Oamenilor nu ar trebui să le fie teamă să facă experimente cu mecanismele societăţii, dar aventurile adaptării culturale ar trebui întotdeauna controlate de către aceia care sunt pe deplin la curent cu istoria evoluţiei sociale; ar trebui întotdeauna ca inovatorii să fie sfătuiţi de înţelepciunea celor care au experienţă practică în domeniile tentativelor sociale luate în considerare. *Nici o mare schimbare socială sau economică nu ar trebui să fie încercată dintr-o dată.* Timpul este esenţial tuturor tipurilor de adaptări umane - fizice, sociale sau economice. Numai ajustările morale şi spirituale pot fi efectuate sub impulsul de moment, şi chiar şi acelea, au nevoie de timp pentru a pune pe deplin în aplicare repercusiunile lor materiale şi sociale. Acestea sunt idealurile rasei care servesc în principal drept sprijin şi asigurare în timpul perioadelor critice în care o civilizaţie se găseşte la tranziţia între două nivele consecutive.

81:6.41 (911.6) 15. *Măsurile preventive contra declinului brusc din perioadele de tranziţie.* Societatea este rezultatul a numeroase epoci de tatonări; ea reprezintă ceea ce a supravieţuit ajustărilor şi reajustărilor selective în stadiile succesive ale ascensiunii milenare a oamenilor de la nivelele animale până la nivelele umane de statut

planetar. Marele pericol pentru toată civilizaţia - în orice moment - este ameninţarea declinului pe durata tranziţiei dintre metodele stabilite ale trecutului şi procedeele noi şi mai bune, dar neverificate, ale viitorului.

81:6.42 (911.7) Calitatea conducătorilor este vitală pentru progres. Înţelepciunea, perspicacitatea şi prevederea sunt indispensabile naţiunilor pentru a dăinui. Civilizaţia nu este realmente niciodată în primejdie atâta timp cât conducătorii capabili nu încep să dispară. Numărul acestor şefi înţelepţi nu depăşeşte niciodată unu la sută din populaţie.

81:6.43 (911.8) Prin aceste trepte ale scării evolutive, civilizaţia s-a înălţat la un nivel unde ar putea fi puse în aplicare puternicele influenţe care au culminat în cultura aflată în expansiune rapidă în cel de-al douăzecilea secol. Numai aderând la aceste principii esenţiale pot oamenii spera să menţină civilizaţiile lor actuale, în timp ce asigură dezvoltarea lor continuă şi supravieţuirea lor sigură.

81:6.44 (912.1) Aceasta este esenţa îndelungatei lupte a popoarelor pământului pentru întemeierea civilizaţiei de la epoca lui Adam încoace. Cultura de astăzi este rezultatul acestei evoluţii asidue. Înaintea descoperirii tiparului, progresele erau relativ lente, deoarece oamenii unei generaţii nu puteau beneficia atât de rapid de înfăptuirile predecesorilor lor. Dar, în acest moment, societatea umană se năpusteşte înainte sub puterea forţei vii acumulate a tuturor epocilor în cursul cărora a luptat civilizaţia.

81:6.45 (912.2) [Relatat de un Arhanghel din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 82

Evoluţia căsătoriei

82:0.1 (913.1) CĂSĂTORIA - împerecherea - se naşte din bisexualitate. Căsătoria este reacţia umană de adaptare la această bisexualitate, în timp ce viaţa de familie este ansamblul care rezultă din toate aceste ajustări evolutive şi adaptative. Căsătoria este durabilă; ea nu este inerentă evoluţiei biologice, însă este la baza întregii evoluţii sociale şi, de aceea, continuitatea existenţei ei este asigurată într-o formă sau alta. Căsătoria i-a dat omenirii căminul, iar căminul este gloria care încununează întreaga lungă şi înverşunată luptă evolutivă.

82:0.2 (913.2) Deşi instituţiile religioase, sociale şi educative sunt toate esenţiale supravieţuirii unei civilizaţii culturale, *familia este cea*

care joacă rolul civilizator major. Un copil învaţă de la familia lui şi de la vecinii lui cea mai mare parte a lucrurilor esenţiale ale vieţii.

82:0.3 (913.3) Omenirea vremurilor străvechi nu poseda o civilizaţie socială foarte bogată, dar ei o transmiteau fidel şi eficient generaţiilor următoare pe aceea pe care o aveau. Ar trebui recunoscut că cea mai mare parte a civilizaţiilor trecutului au continuat să evolueze cu un strict minim din alte influenţe instituţionale, deoarece căminele funcţionau efectiv. Astăzi, rasele umane deţin o bogată moştenire socială şi culturală, care ar trebui să fie cu înţelepciune şi cu utilitate transmisă generaţiilor următoare. Familia, în calitate de instituţie educativă, trebuie să fie menţinută.

1. Instinctul împerecherii

82:1.1 (913.4) În ciuda prăpastiei care separă personalitatea bărbatului de aceea a femeii, nevoia sexuală este suficientă pentru a asigura împreunarea lor în vederea reproducerii speciei. Acest instinct opera eficient cu mult înainte ca fiinţele umane să înceapă să experimenteze ceea ce a fost numit, mai târziu, dragoste, devotament şi fidelitate conjugală. Împerecherea este o tendinţă înnăscută, iar căsătoria este repercusiunea socială evolutivă.

82:1.2 (913.5) Interesul şi dorinţa sexuală nu erau pasiuni dominante la popoarele primitive; ei le considerau pur şi simplu normale. Toată experienţa reproducerii era lipsită de înfrumuseţări imaginative. Pasiunea sexuală absorbantă a popoarelor mai înalt civilizate se datorează în principal amestecurilor de rase, în special când natura

evolutivă a fost stimulată de imaginaţia asociativă şi de aprecierea frumuseţii inerente nodiţilor şi adamiţilor. Rasele evolutive nu au absorbit însă această ereditate andită decât într-o măsură atât de slabă, încât ea nu a reuşit să procure o suficientă stăpânire de sine pentru a ţine în frâu pasiunile animale astfel însufleţite şi stârnite de o conştiinţă mai acută a sexului şi de nevoi de împerechere mai imperioase. Dintre rasele evolutive, oamenii roşii sunt aceia care aveau codul sexual cel mai elevat.

82:1.3 (913.6) Reglementarea sexuală relativă la căsătorie indică:

82:1.4 (913.7) 1. Progresul relativ al civilizaţiei. Din ce în ce mai mult, civilizaţia a pretins ca satisfacerea sexuală să fie canalizată în mod util şi în conformitate cu moravurile.

82:1.5 (914.1) 2. Proporţia de sânge andit la un popor oarecare. În aceste colectivităţi, sexul a devenit expresia când cea mai elevată, când cea mai vulgară a naturii fizice precum şi a naturii emoţionale.

82:1.6 (914.2) Rasele sangice aveau patimi animale normale, dar ele manifestau puţină imaginaţie, şi nu apreciau mai deloc frumuseţea şi atracţia fizică a sexului opus. Chiar şi la rasele primitive de astăzi, ceea ce se denumeşte atracţie sexuală este ceva virtual absent; popoarele neamestecate au un instinct al împreunării definit, dar o atracţie sexuală insuficientă pentru a crea probleme serioase care să necesite un control social.

82:1.7 (914.3) Instinctul împerecherii este una din forţele fizice dominante care mobilizează fiinţele umane; el este singura emoţie care, sub masca satisfacţiilor individuale, îi determină efectiv, prin şiretenie, pe oamenii egoişti să pună bunăstarea şi perpetuarea rasei

mult deasupra tihnei individuale şi a libertăţii, care rezultă dintr-o absenţă a responsabilităţilor personale.

82:1.8 (914.4) De la primele ei începuturi până în timpurile moderne, căsătoria ca instituţie zugrăveşte evoluţia socială a tendinţei biologice de a se perpetua. Perpetuarea speciei umane care evoluează este asigurată de prezenţa acestui impuls rasial de împerechere, un imbold care se numeşte vag atracţie sexuală. Această mare nevoie biologică devine pivotul motor al tuturor felurilor de instincte, de sentimente şi de deprinderi asociate - fizice, intelectuale, morale şi sociale.

82:1.9 (914.5) La sălbatici, furnizarea alimentelor era motivul incitant, dar, când civilizaţia asigură o abundenţă de hrană, nevoia sexuală devine frecvent un impuls dominant şi, în consecinţă, are întotdeauna nevoie de o reglementare socială. La animale, periodicitatea instinctivă înfrânează înclinaţia spre a se împerechea, dar, la om, care este într-o mare măsură o fiinţă care se controlează pe sine, ea nu este cu totul periodică; devine deci necesar ca societatea să impună indivizilor stăpânirea de sine.

82:1.10 (914.6) Nici o emoţie sau nici un instinct uman căruia omul i se abandonează fără măsură şi în exces nu poate provoca tot atât de multe rele şi amărăciuni ca această puternică nevoie sexuală. Subordonarea inteligentă a acestui impuls faţă de reglementarea socială este testul suprem al actualităţii unei civilizaţii. Stăpânirea de sine, tot mai multă stăpânire de sine, este cerinţa mereu crescândă a umanităţii care avansează. Secretul, lipsa de sinceritate şi ipocrizia, pot ascunde problemele sexuale, dar acestea nu oferă soluţii şi nu fac să progreseze etica.

2. Tabuurile restrictive

82:2.1 (914.7) Istoria evoluţiei căsătoriei este pur şi simplu istoria controlului sexual sub presiunea restricţiilor sociale, religioase şi civile. Natura nu recunoaşte mai deloc indivizii; ea nu ţine deloc cont de ceea ce se cheamă morală; ea se interesează în mod unic şi exclusiv de reproducerea speciei. Natura stăruie irezistibil asupra reproducerii, dar ea lasă cu indiferenţă societăţii grija rezolvării problemelor care rezultă, creând astfel, pentru omenirea în evoluţie, o problemă majoră şi întotdeauna de actualitate. Acest conflict social constă într-un război fără sfârşit între instinctele fundamentale şi etica în evoluţie.

82:2.2 (914.8) La rasele primitive, relaţiile dintre sexe nu erau reglementate, ori erau prea puţin. Din cauza acestei libertăţi sexuale, prostituţia nu exista. Nici chiar astăzi, pigmeii şi alte triburi înapoiate, nu posedă instituţia matrimonială; studierea acestor popoare relevă simple obiceiuri de împreunare practicate de rasele primitive. Dar popoarele antice ar trebui să fie studiate şi judecate în lumina criteriilor morale ale moravurilor propriei lor epoci.

82:2.3 (915.1) Totuşi, dragostea liberă nu a fost niciodată bine văzută la popoarele care depăşiseră sălbăticia. De când s-au format grupurile sociale, au apărut şi codurile matrimoniale şi restricţiile conjugale. Împerecherea a progresat astfel printr-o multitudine de tranziţii, de la o stare de licenţă sexuală aproape totală până la standardele morale

ale secolului al douăzecilea, implicând o restricţie sexuală aproape completă.

82:2.4 (915.2) În toate primele stadii de dezvoltare tribală, moravurile şi tabuurile restrictive erau foarte grosolane; ele au reuşit, cu toate acestea, să separe sexele, ceea ce a favorizat liniştea, ordinea şi industria; lunga evoluţie a căsătoriei şi a căminului începuse. Obiceiurile sexuale privind îmbrăcămintea, podoabele şi practicile religioase şi-au avut originea în tabuurile primitive, care defineau câmpul libertăţilor sexuale şi sfârşeau astfel prin a crea conceptele de viciu, de crimă şi de păcat. Totuşi, obişnuinţa a domnit destul de multă vreme ca să suspende toate reglementările sexuale în timpul zilelor de mare sărbătoare, şi în special în ziua de Întâi Mai.

82:2.5 (915.3) Femeile au fost întotdeauna supuse mai multor tabuuri restrictive decât bărbaţii. Moravurile primitive acordau femeilor nemăritate acelaşi grad de libertate sexuală ca şi bărbaţilor, dar întotdeauna li s-a pretins soţiilor ca ele să fie fidele soţilor lor. Căsătoria primitivă nu a restrâns mult libertăţile sexuale ale bărbatului, dar a făcut continuarea libertăţii sexuale tabu pentru femeie. Femeile măritate au purtat întotdeauna un anumit semn distinctiv care făcea din ele o clasă separată; să amintim aici coafura, îmbrăcămintea, vălul, izolarea, podoabele şi inelele.

3. Moravurile primitive ale căsătoriei

82:3.1 (915.4) Căsătoria este răspunsul instituţional al organismului social la tensiunea biologică mereu prezentă a nevoii necontenite a

omului de a se reproduce - multiplicarea de sine. Împerecherea este universal naturală şi, pe măsură ce societatea a evoluat de la simplu la complex, ea a avut o evoluţie corespunzătoare a moravurilor de împerechere, geneza instituţiei matrimoniale. Când evoluţia socială a progresat până la stadiul în care sunt generate moravurile, căsătoria se găseşte peste tot ca o instituţie evoluată.

82:3.2 (915.5) Întotdeauna au fost şi întotdeauna vor fi două domenii distincte ale căsătoriei: moravurile, legile care reglementau aspectele exterioare ale împreunării, şi relaţiile pe de altă parte secrete şi personale dintre bărbaţi şi femei. Indivizii sunt întotdeauna revoltaţi contra reglementărilor sexuale impuse de societate, şi aceasta este motivul acestei probleme sexuale milenare: autoconservarea este individuală, dar asigurată de colectivitate; autoperpetuarea este socială, dar asigurată de impulsurile individuale.

82:3.3 (915.6) Moravurile, atunci când sunt respectate, au în mare măsură puterea de a restrânge şi de a controla nevoia sexuală, după cum s-a văzut la toate rasele. Criteriile căsătoriei au reflectat întotdeauna în mod veridic puterea curentă a moravurilor şi integritatea funcţională a guvernării civile. Dar moravurile primitive cu privire la sex şi la împreunare erau o masă de prescripţii confuze şi grosolane; părinţii, copiii, familia şi societatea aveau toţi interese opuse în reglementarea căsătoriei. Dar, în ciuda tuturor acestora, rasele care au exaltat şi au practicat căsătoria au evoluat natural la nivele mai elevate şi au supravieţuit în număr tot mai mare.

82:3.4 (915.7) În epocile primitive, căsătoria era preţul rangului social; posedarea unei femei era un semn de distincţie. Sălbaticul privea ziua căsătoriei lui ca marcând inaugurarea responsabilităţii şi a

virilităţii sale. Într-o anumită epocă, s-a considerat căsătoria ca o îndatorire socială; în alta, ca o obligaţie religioasă; încă într-o altă epocă, ca o necesitate politică pentru furnizarea de cetăţeni Statului.

82:3.5 (916.1) Multe triburi primitive pretindeau ca un bărbat să fi săvârşit nişte răpiri pentru a fi demn de a se căsători. Acestor raiduri au fost substituite mai târziu cu luptele atletice şi jocurile de competiţie. Câştigătorii acestor probe primeau premiul întâi - dreptul de a alege dintre fecioarele de măritat. Printre vânătorii de capete, un tânăr bărbat nu putea să se căsătorească decât dacă poseda cel puţin un cap, deşi a fost cândva posibil să se cumpere craniile. Pe măsură ce cumpărarea femeilor era în declin, ele erau câştigate prin concursurile de enigme; această practică supravieţuieşte încă la numeroase grupuri de oameni negrii.

82:3.6 (916.2) Odată cu progresul civilizaţiei, anumite triburi au încredinţat alegerii femeilor severele probe matrimoniale de îndurare masculină; femeile au putut astfel să favorizeze bărbaţii aleşi de ele. Aceste probe ale căsătoriei înglobau abilitatea la vânătoare şi în luptă şi aptitudinea de a întreţine o familie. Un timp îndelungat, se cerea ca pretendentul să locuiască în casa logodnicei vreme de cel puţin un an, pentru a munci şi a dovedi că este demn de femeia pe care o dorea.

82:3.7 (916.3) Calificativele unei femei erau aptitudinea de a face munca grea şi de a da naştere copiiilor. Se pretindea ca ea să execute, într-un timp stabilit, o anumit muncă agricolă. Dacă dădea naştere unui copil înainte de căsătorie, ea avea cu atât mai multă valoare; fecunditatea ei era astfel asigurată.

82:3.8 (916.4) Faptul că popoarele antichităţii considerau ca o ruşine, sau chiar ca un păcat, a nu fi căsătorit explică originea căsătoriilor

între copii; din moment ce trebuia să fii căsătorit, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Se credea, de asemenea, în general, că celibatarii nu aveau acces pe tărâmul spiritelor, şi acesta a fost un motiv suplimentar pentru a căsători copiii, până şi la naşterea lor, iar uneori şi înainte, condiţionat de sexul lor. Anticii credeau că însăşi morţii trebuie să fie căsătoriţi. La origine, peţitorii erau angajaţi ca să negocieze căsătoriile persoanelor decedate. Unul dintre părinţi dădea dispoziţii pentru ca aceşti intermediari să încheie căsătoria fiului decedat cu o fiică decedată a unei alte familii.

82:3.9 (916.5) La popoarele mai puţin vechi, pubertatea era vârsta obişnuită de căsătorie, dar această vârstă a fost amânată în proporţie directă cu progresul civilizaţiei. În evoluţia socială s-au ivit ordine speciale de celibatari bărbaţi şi femei; aceste ordine au fost inaugurate şi întreţinute de către persoane mai mult sau mai puţin lipsite de nevoi sexuale normale.

82:3.10 (916.6) Multe triburi permiteau bărbaţilor din grupul lor conducător să aibă raporturi sexuale cu logodnica chiar înainte ca ea să fie dată soţului ei. Fiecare dintre aceşti bărbaţi făcea atunci un cadou tinerei fecioare, şi aceasta a fost originea obiceiului de a se da cadouri de căsătorie. În unele grupuri, se considera că tânăra femeie îşi câştiga zestrea graţie darurilor primite ca răsplată pentru serviciile sale sexuale în sala de expunere a fetelor de măritat.

82:3.11 (916.7) Anumite triburi îi căsătoreau pe tinerii bărbaţi cu văduvele şi cu femeile bătrâne, şi, când mai târziu ei deveneau văduvi, li se permitea să se căsătorească cu fete tinere. Se asigura astfel, potrivit cu expresia epocii, ca cei doi părinţi să nu facă prostii, cum se presupunea că ar fi fost cazul dacă s-ar fi permis uniunea a doi

tineri. Alte triburi limitau împerecherile la grupuri de vârstă similară. Această limitare la grupurile de o vârstă determinată a fost prima care să dea naştere ideilor de incest. (În India, chiar şi în ziua de azi, căsătoriilor nu li se impune nici o restricţie de vârstă.)

82:3.12 (916.8) Sub influenţa anumitor moravuri, văduvia femeilor era tare de temut, văduvele fiind fie omorâte, fie lăsate să se sinucidă pe mormintele bărbaţilor lor, căci se presupunea că ele trec în tărâmul spiritelor cu soţii lor. Văduva supravieţuitoare era invariabil învinuită de moartea bărbatului ei. Unele triburi le ardeau de vii. Dacă o văduvă continua să trăiască, ea ducea o viaţă de doliu continuu şi de restricţii sociale intolerabile, căci faptul de a se recăsători era, în general, dezaprobat.

82:3.13 (917.1) Altădată erau încurajate numeroase practici astăzi considerate imorale. Nu era ceva rar ca femeile primitive să fie foarte mândre de iubirile bărbaţilor lor cu alte femei; castitatea la fete era un mare obstacol la căsătorie. Aducerea pe lume a unui copil înainte de căsătorie făcea fata mult mai dezirabilă ca femeie, căci bărbatul era sigur de a avea o tovarăşă fertilă.

82:3.14 (917.2) Multe triburi primitive au sancţionat căsătoria de probă până ce femeia devenea gravidă, după care se înfăptuia ceremonia regulată a căsătoriei. La alte grupuri, nu se celebra căsătoria înaintea naşterii primului copil. Dacă o femeie era sterilă, părinţii ei trebuia să o răscumpere, iar căsătoria era anulată. Moravurile pretindeau ca fiecare cuplu să aibă copii.

82:3.15 (917.3) Aceste căsătorii primitive de probă erau în întregime lipsite de orice asemănare de licenţă; ele erau pur şi simplu sincere probe de fecunditate. Cei interesaţi contractau o căsătorie de îndată ce

fecunditatea era stabilită. Când cuplurile moderne se căsătoresc având în planul secund al minţii ideea de a divorţa comod dacă viaţa lor conjugală nu le mulţumeşte în întregime, ele contractează în realitate o căsătorie de încercare sub o formă mult inferioară onestelor aventuri ale strămoşilor lor mai puţin civilizaţi.

4. Căsătoria şi moravurile care guvernează proprietatea

82:4.1 (917.4) Căsătoria a avut întotdeauna legături strânse cu proprietatea şi cu religia. Proprietatea a stabilizat căsătoria şi religia a moralizat-o.

82:4.2 (917.5) Căsătoria primitivă era o investiţie, o speculaţie economică; ea era mai mult o chestiune de afaceri decât o problemă de flirt. Anticii se căsătoreau în beneficiul grupului şi pentru bunăstarea lui; de aceea, căsătoriile erau ocrotite şi aranjate de grup, de părinţii lor şi de bătrânii lor. Afirmaţia că moravurile care guvernau proprietatea au fost efective în stabilizarea instituţiei căsătoriei este coroborată de faptul că, la triburile primitive, căsătoria era mai durabilă decât la multe dintre popoarele moderne.

82:4.3 (917.6) Pe măsură ce civilizaţia a progresat şi proprietatea privată a fost tot mai mult recunoscută de către moravuri, furtul a devenit cea mai marea crimă. Adulterul a fost considerat ca o formă de furt, o violare a drepturilor de proprietate ale soţului; de aceea, el nu este în mod special menţionat în moravurile şi codurile primitive. Femeia a început prin a fi proprietatea tatălui ei, care îşi transfera

titlul soţului ei; toate relaţiile sexuale legalizate s-au născut din aceste drepturi de proprietate preexistente. Vechiul Testament vorbeşte despre femei ca de o formă de proprietate. Coranul prezintă ca învăţătură inferioritatea lor. Bărbatul avea dreptul de a-şi împrumuta soţia unui prieten sau unui invitat, şi acest obicei prevalează încă la anumite popoare.

82:4.4 (917.7) Gelozia sexuală modernă nu este înnăscută; ea este un produs al moravurilor în evoluţie. Bărbatul primitiv nu era gelos pe soţia sa; el îşi apăra pur şi simplu proprietatea. Femeia era ţinută în obligaţii sexuale mai stricte decât soţul, pentru că infidelitatea ei conjugală implica o descendenţă şi o moştenire. Foarte de timpuriu în marşul civilizaţiei, copilul nelegitim cădea în dizgraţie. La început numai femeia a fost pedepsită pentru adulter; mai târziu, moravurile au decretat şi sancţionarea partenerului ei. Timp de lungi perioade, soţul ofensat sau tatăl protector aveau pe deplin dreptul de a-l ucide pe intrusul masculin. Popoarele moderne conservau aceste moravuri care absolveau, sub o lege tacită, crimele aşa-zise de onoare.

82:4.5 (917.8) Tabuul castităţii luând naştere ca o fază a moravurilor proprietăţii, se aplica la început femeilor căsătorite, dar nu şi tinerelor fete celibatare. În anii următori, castitatea a fost mai mult pretinsă de către tată decât de curtezan; o virgină era un activ comercial pentru tată - ea aducea un preţ mai ridicat. Pe măsură ce castitatea a fost căutată, practica a stabilit să se plătească tatălui onorariile de logodnă în semn de recunoaştere a serviciului de a fi crescut cum se cuvine o logodnică castă pentru viitorul soţ. Odată lansată, ideea castităţii feminine a avut o asemenea influenţă asupra raselor, încât a apărut practica de a se încuia literalmente fetele, de a le ţine realmente

prizoniere timp de ani şi ani de zile, cu scopul de a se asigura virginitatea lor. Astfel încât, criteriile mai recente şi testele de virginitate au dat naştere claselor de prostituate profesioniste; ele erau logodnicele respinse, acele femei care nu erau recunoscute ca fecioare de mamele logodnicilor lor.

5. Endogamia şi exogamia

82:5.1 (918.1) Sălbaticii au observat de foarte devreme că amestecurile rasiale ameliorau calitatea urmaşilor. Consangvinitatea nu era întotdeauna rea, însă exogamia a dat întotdeauna rezultate mai bune; moravurile tindeau deci să fixeze restricţiile raporturilor sexuale între părinţi apropiaţi. S-a recunoscut că exogamia a sporit considerabil alegerea ocaziilor pentru progresele şi pentru variaţiile evolutive. Indivizii născuţi din căsătorii exogame erau înzestraţi cu talente mai variate şi cu o mai mare aptitudine de supravieţuire într-o lume ostilă. Endogamii, precum şi moravurile lor, au dispărut treptat. Toate astea s-au produs lent; sălbaticii nu raţionau în mod conştient asupra acestor probleme. Dimpotrivă, popoarele progresive ulterioare au făcut-o, şi au observat de asemenea că rezulta uneori o debilitate generală dintr-o endogamie excesivă.

82:5.2 (918.2) Deşi endogamia filiaţiilor bune se traducea uneori prin formarea de triburi puternice, cazurile spectaculoase de rezultate rele care proveneau din endogamia de eredităţi anormale au marcat mai tare mintea omului; a rezultat că moravurile în evoluţie formulau din

ce în ce mai multe tabuuri contra tuturor căsătoriilor între părinţi apropiaţi.

82:5.3 (918.3) Religia a format multă vreme un baraj eficient împotriva căsătoriilor în exterior; numeroase învăţături religioase au proscris căsătoria în afara credinţei. Femeile au favorizat în general practicarea endogamiei, iar bărbaţii pe aceea a exogamiei. Proprietatea a influenţat întotdeauna căsătoria. Uneori, într-un efort pentru conservarea proprietăţilor din interiorul unui clan, s-au ivit moravurile care forţau femeile să aleagă un soţ din tribul tatălui lor. Regulile de acest fel au dus la o mare înmulţire a căsătoriilor între veri. Endogamia a fost deopotrivă practicată într-un efort de a se păstra secretele meşteşugăreşti; meşteşugarii specializaţi căutau să conserve în familie cunoaşterea meseriei lor.

82:5.4 (918.4) Când grupurile superioare erau izolate, ele reveneau întotdeauna la împerecherile consanguine. Timp de peste o sută cincizeci de ani, nodiţii au fost unul dintre marile grupuri endogame. Moravurile endogamiei mai recente au fost considerabil influenţate de tradiţiile rasei violete, în care, la început, împerecherile au avut în mod necesar loc între fraţi şi surori. Căsătoriile între un frate şi o soră erau comune în Egiptul primitiv, în Siria, în Mesopotamia, şi în toate ţările altădată ocupate de andiţi. Egiptenii au practicat multă vreme căsătoria între frate şi soră într-un efort pentru conservarea purităţii sângelui regesc, şi acest obicei a mai persistat încă un timp mai îndelungat în Persia. La mesopotamieni, înaintea epocii lui Avraam, căsătoriile între veri erau obligatorii; verii aveau drept de prioritate pentru a se căsători cu verişoarele lor. Avraam însuşi s-a căsătorit cu

sora lui vitregă, dar, mai târziu, moravurile evreilor nu au mai permis aceste uniuni.

82:5.5 (919.1) Primele măsuri pentru eliminarea căsătoriilor dintre frate şi soră au fost luate sub influenţa moravurilor poligame, deoarece soţia-soră căuta să domine cu aroganţă pe cealaltă soţie sau pe celelalte soţii. Moravurile unor triburi interziceau căsătoria cu văduva unui frate decedat, dar pretindeau ca fratele viu să procreeze copii în locul fratelui său răposat. Nu există nici un instinct biologic care să se opună cu vreun chip endogamiei; aceste restricţii sunt întru totul o chestiune de tabuuri.

82:5.6 (919.2) Exogamia a sfârşit prin a domina, deoarece era favorizată de bărbaţi. Luând o soţie din exterior, ei erau asiguraţi de a fi mai liberi vizavi de familia lor vitregă. Familiaritatea provoacă dispreţul. În consecinţă, în măsura în care factorul alegerii individuale a început să domine împreunarea, obiceiul a stabilit să fie aleşi parteneri din afara tribului.

82:5.7 (919.3) Multe triburi au sfârşit prin a interzice căsătoriile din interiorul unui clan; altele le-au limitat la anumite caste. Tabuul contra căsătoriei cu o femeie care avea acelaşi totem ca şi partenerul ei, a dat naştere la obiceiul de a răpi femei din triburile vecine. Mai târziu, căsătoriile au fost reglementate mai mult după aşezarea teritorială decât după înrudire. Au fost multe etape în evoluţia căsătoriei, de la endogamie până la practicile moderne de exogamie. Chiar şi după instituirea tabuului asupra căsătoriilor endogame ale oamenilor de rând, regii şi conducătorii au fost autorizaţi să se căsătorească cu o rudă apropiată cu scopul de a conserva sângele

regesc pur şi concentrat. Moravurile au permis în general şefilor suverani anumite libertăţi în materie sexuală.

82:5.8 (919.4) Prezenţa popoarelor andite mai recente a contribuit mult la creşterea dorinţei raselor sangice de a se căsători în afara triburilor lor. Cu toate astea, nu i-a fost posibil exogamiei să prevaleze înainte ca grupurile să fi învăţat să trăiască relativ în pace cu vecinii lor.

82:5.9 (919.5) Exogamia însăşi era o încurajare la pace; căsătoriile între triburi au restrâns ostilităţile. Exogamia a condus la coordonarea tribală şi la alianţele militare; ea a devenit predominantă, deoarece a procurat o sporire a forţelor; ea a fost o clăditoare de naţiuni. Exogamia a fost deopotrivă mult favorizată de contactele comerciale în creştere; aventurile şi explorările au contribuit la extinderea frontierelor împreunării şi au facilitat fecundarea încrucişată a culturilor rasiale.

82:5.10 (919.6) Inconsecvenţele, de altfel inexplicabile, ale moravurilor matrimoniale ale rasei sunt în mare măsură datorate obiceiului exogamiei însoţit de răpirea şi de cumpărarea femeii de la triburile vecine, totul ajungând la un amalgam de diverse moravuri tribale. Tabuurile care respectau endogamia erau sociologice, dar nebiologice; faptul este bine ilustrat de tabuurile asupra căsătoriilor între cei înrudiţi; acestea înglobau numeroase grade de relaţii cu familiile vitrege, aceste cazuri necomportând nici cea mai slabă legătură de sânge.

6. Amestecurile rasiale

82:6.1 (919.7) Nu există rase pure în lumea de azi. Popoarele evolutive de culoare, primitive şi originare, nu au decât două rase reprezentative care au subzistat pe pământ, oamenii galbeni şi oamenii negri; şi chiar şi aceste două rase conţin mult sânge al popoarelor de culoare dispărute. Deşi rasa zisă albă descinde cu precădere din străvechii oameni albaştri, ea comportă mai mult sau mai puţin un amestec din toate celelalte rase, ca de altfel şi oamenii roşii din Americi.

82:6.2 (919.8) Dintre cele şase rase sangice de culoare, trei erau primare şi trei secundare. Deşi rasele primare - albastră, roşie şi galbenă - au fost, în multe privinţe, superioare celor trei popoare secundare, nu ar trebui uitat că acestea din urmă posedau multe caracteristici dezirabile care ar fi ameliorat considerabil popoarele primare dacă ar fi putut integra cele mai bune filiaţii ale raselor secundare.

82:6.3 (920.1) Prejudecata de astăzi contra celor de 'semi-sânge', contra 'hibrizilor' şi a 'bastarzilor' s-a înfiripat pentru că cea mai mare parte a fecundaţiilor încrucişate moderne se efectuau între filiaţii foarte mult inferioare ale raselor respective. Rezultatele sunt în aceeaşi măsură puţin satisfăcătoare când filiaţiile degenerate ale aceleiaşi rase se căsătoresc între ele.

82:6.4 (920.2) Dacă rasele actuale ale Urantiei ar putea fi eliberate de blestemul care rezultă din clasele lor cele mai de jos de specimene degenerate, antisociale, debile din punct de vedere mental şi decăzute, ar fi puţine obiecţii faţă de o amalgamare rasială limitată. Şi, dacă aceste amestecuri rasiale ar putea să aibă loc între tipurile cu totul

superioare din diverse rase, aceasta ar oferi şi mai puţine inconveniente.

82:6.5 (920.3) Hibridarea neamurilor superioare şi diferite este secretul pentru a crea filiaţii noi şi mai viguroase, şi asta este adevărat tot atât de bine pentru plante şi animale cât şi pentru specia umană. Hibridarea creştea vigoarea şi mărea fecunditatea. Amestecurile rasiale ale claselor mijlocii sau superioare ale unor diverse popoare au mărit mult potenţialul *creativ,* cum o arată populaţia actuală a Statelor Unite ale Americii de Nord. Când aceste împreunări au loc între indivizi ai claselor inferioare, puterea creativă este diminuată, după cum se poate vedea astăzi la popoarele din India meridională.

82:6.6 (920.4) Amestecul de rase contribuie mult la apariţia subită a caracteristicilor *noi,* şi, dacă această hibridare este uniunea filiaţiilor superioare, atunci aceste trăsături noi vor fi de asemenea caracteristici *superioare.*

82:6.7 (920.5) Cât timp rasele actuale vor rămâne atât de aglomerate de filiaţii inferioare şi degenerate, amestecurile rasiale, la o mare scară, vor fi extrem de păgubitoare, dar cea mai mare parte a obiecţiilor faţă de această experienţă sunt întemeiate pe prejudiciile sociale şi culturale mai degrabă decât pe considerente biologice. Chiar şi printre neamurile inferioare, hibrizii sunt adesea mai buni decât strămoşii lor. Hibridarea tinde să amelioreze specia, din cauza rolului *genelor dominante.* Amestecurile de rase sporesc probabilitatea ca un mai mare număr de *dominante* să fie prezente la hibrid.

82:6.8 (920.6) În cursul ultimei sute de ani, s-au produs mai multe hibridări rasiale decât anterior, pe parcursul mai multor milenii. S-a

exagerat în mare măsură pericolul de a se vedea dizarmonii grosolane ca rezultat al fecundaţiei încrucişate între neamuri umane. Principalele dificultăţi întâmpinate de metişi proveneau din prejudecăţi sociale.

82:6.9 (920.7) Experienţa lui Pitcairn, constând în amestecarea rasei albe şi a rasei polineziene, a avut rezultate destul de bune, deoarece bărbaţii albi şi femeile polineziene proveneau din filiaţii rasiale relativ bune. Căsătoriile mixte între tipurile cele mai evoluate ale raselor albe, roşii şi galbene au adus imediat în existenţă numeroase caracteristici noi şi eficiente din punct de vedere biologic. Aceste trei popoare aparţineau raselor sangice primare. Încrucişările raselor albe şi negre nu sunt atât de dorit în ceea ce priveşte rezultatele lor imediate, dar mulatrii care proveneau din acestea nu sunt atât de nedoriţi pe cât vor prejudecăţile sociale şi rasiale să o creadă. Din punct de vedere fizic, hibrizii albi-negri sunt excelente specimene ale omenirii, în pofida uşoarei lor inferiorităţi în alte câteva privinţe.

82:6.10 (920.8) Când o rasă sangică primară se amalgamează cu o rasă sangică secundară, a doua este considerabil ameliorată pe seama primei. Pe o scară mică - extinzându-se pe perioade lungi de timp - nu pot exista obiecţii serioase faţă de această contribuţie sacrificială a raselor primare la ameliorarea grupurilor secundare. Din punct de vedere biologic, sangicii secundari erau, în anumite privinţe, superiori raselor primare.

82:6.11 (921.1) La urma urmei, adevărata primejdie, pentru specia umană, rezidă în proliferarea dezordonată a filiaţiilor inferioare şi degenerate ale unor diverse popoare civilizate, mai degrabă decât în pericolul presupus al încrucişării lor rasiale.

82:6.12 (921.2) [Prezentat de Şeful Serafimi staţionaţi pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 82 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 84 >>

Capitolul 83

Instituţia căsătoriei

83:0.1 (922.1) IATĂ povestea primelor începuturi ale instituţiei căsătoriei. Ea a progresat constant de la împerecherile neorganizate în promiscuitatea hoardei, prin numeroase variaţii şi adaptări, până la apariţia criteriilor căsătoriilor care sfârşeau prin a culmina în realizarea perechilor, uniunea unui singur bărbat şi a unei singure femei, pentru a stabili un cămin de ordinul social cel mai elevat.

83:0.2 (922.2) Căsătoria a fost de multe ori în pericol, iar moravurile sociale au făcut în mare măsură apel la sprijinul proprietăţii şi al religiei. Totuşi, adevărata influenţă care salvgardează pentru totdeauna căsătoria, şi familia care rezulta din ea, este faptul biologic simplu şi înnăscut că bărbaţii şi femeile nu se pot lipsi unii de alţii, fie

că este vorba de sălbaticii cei mai primitivi, fie de muritorii cei mai cultivaţi.

83:0.3 (922.3) Din cauza impulsiunilor sexuale omul egoist este antrenat în a se transforma în ceva mai bun decât un animal. Raporturile sexuale satisfac trupurile şi amorul propriu, dar implică cu certitudine consecinţele abnegaţiei; ele asigură acceptarea îndatoririlor altruiste şi a numeroaselor responsabilităţi familiale benefice pentru rasă. Din acest punct de vedere, sexul a reprezentat elementul civilizator nerecunoscut şi nebănuit al sălbaticilor, căci acest acelaşi impuls sexual *obligă* automat şi infailibil *fiinţa umană să gândească* şi, în cele din urmă, *o face să iubească.*

1. Căsătoria ca instituţie socială

83:1.1 (922.4) Căsătoria este mecanismul societăţii menit să orânduiască şi să controleze numeroasele relaţii umane ivite din faptul fizic al bisexualităţii. Ca instituţie, căsătoria funcţionează în două domenii:

83:1.2 (922.5) 1. În organizarea relaţiilor sexuale personale.

83:1.3 (922.6) 2. În organizarea descendenţei, a moştenirii, a succesiunii şi a ordinii sociale, aceasta fiind funcţia sa originară cea mai veche.

83:1.4 (922.7) Familia, care rezultă din căsătorie, este ea însăşi stabilizatorul instituţiei căsătoriei, în aceeaşi măsură ca şi obiceiurile referitoare la proprietate. Alţi factori puternici ai stabilităţii căsătoriei sunt orgoliul, vanitatea, spiritul cavaleresc, datoria şi convingerile

religioase. Însă, cu toate că pot fi aprobate sau dezaprobate în sferele superioare, căsătoriile nu sunt nicidecum încheiate în cer. Familia umană este categoric o instituţie umană, o dezvoltare evolutivă. Căsătoria este o instituţie a societăţii; ea nu aparţine domeniului Bisericii. Este adevărat că religia ar trebui să o influenţeze profund, dar ea nu ar trebui să încerce să fie singura care să o controleze şi să o reglementeze.

83:1.5 (922.8) Căsătoria primitivă era esenţialmente industrială şi, chiar în timpurile moderne, ea este adesea o problemă legată de societate sau de interes. Sub influenţa amestecului de neamuri andite, şi ca o consecinţă a moravurilor unei civilizaţii în progres, căsătoria a devenit treptat reciprocă, romantică, părintească, poetică, afectuoasă, etică şi chiar idealistă. Totuşi, selecţia şi dragostea aşa zis romantică au jucat un rol minim în împerecherile primitive. În vremurile de demult, soţul şi soţia nu trăiau mult împreună; ei nici măcar nu mâncau foarte des împreună. La antici, afecţiunea personală nu era puternic legată de atracţia sexuală; afecţiunea s-a născut între soţi mai ales din cauza vieţii şi a muncii în comun.

2. Curtarea şi logodna

83:2.1 (923.1) Căsătoriile primitive erau întotdeauna puse la cale de părinţii băiatului şi de cei ai tinerei fete. Stadiul de tranziţie dintre acest obicei şi epoca liberei alegeri a fost ocupat de mijlocitorii de căsătorii, sau de către peţitorii profesionişti. Aceşti peţitori au fost la început bărbierii şi, mai târziu, preoţii. Căsătoria a fost, la origine, o

chestiune de grup, apoi o chestiune de familie; ea a devenit o aventură individuală doar recent.

83:2.2 (923.2) Constrângerea, iar nu atracţia, era calea de acces la căsătoria primitivă. În timpurile primitive, femeia nu avea un comportament sexual rezervat, ci doar un sentiment de inferioritate sexuală, care îi fusese insuflat de către moravuri. După cum invaziile au precedat comerţul, tot aşa şi căsătoria prin captură a precedat căsătoria prin contract. Unele femei erau complice la captură, cu scopul de a scăpa de dominarea bărbaţilor mai vârstnici din tribul lor; ele preferau să cadă în mâinile bărbaţilor de aceeaşi vârstă care aparţineau unui alt trib. Aceste pseudo-răpiri au fost stadiul de tranziţie dintre capturarea cu forţa şi curtarea prin fermecare.

83:2.3 (923.3) Un tip primitiv de ceremonie de căsătorie era fuga simulată, un soi de repetare a răpirii, care a fost cândva practica curentă. Mai târziu, simulacrul capturii a făcut parte din ceremonia regulată de căsătorie. Aparenţa rezistenţei pe care o opunea 'capturării' o fată modernă, pretinsa sa reticenţă faţă de căsătorie, sunt relicvele obiceiurilor străvechi. Purtarea miresei peste prag este o reminiscenţă a mai multor practici străvechi, printre altele, acelea din epoca raptului femeilor.

83:2.4 (923.4) Li s-a refuzat multă vreme femeilor dreptul de a dispune de ele însele în căsătorie, dar femeile cele mai viclene au ştiut întotdeauna să se sustragă acestei restricţii, exercitându-şi cu abilitate inteligenţa. Bărbatul e cel care a avut, în general, iniţiativa curtării, dar nu întotdeauna. Când oficial, când secret, femeia însăşi provoca uneori căsătoria. Pe măsură ce civilizaţia a progresat, femeile au jucat un rol tot mai mare în toate fazele curtării şi ale căsătoriei.

83:2.5 (923.5) Dragostea tot mai mare, sporirea a romanescului şi a selecţiei personale în curtarea preconjugală, este un aport al andiţilor la rasele lumii. Relaţiile între sexe au evoluat favorabil; numeroase popoare în progres au înlocuit treptat acele mobiluri străvechi ale utilităţii şi ale proprietăţii cu concepţii întrucâtva idealizate ale atracţiei sexuale. Impulsurile sexuale şi sentimentele de afecţiune au început să înlocuiască calculele reci în alegerea partenerilor de viaţă.

83:2.6 (923.6) La origine, logodna echivala cu căsătoria, şi, la popoarele primitive, raporturile sexuale erau convenţionale pe perioada angajării, a promisiunilor. Într-o epocă recentă, religia a stabilit un tabu sexual asupra perioadei cuprinse între logodnă şi căsătorie.

3. Cumpărarea şi zestrea

83:3.1 (923.7) Anticii nu aveau încredere în dragoste şi în făgăduinţe; ei socoteau că uniunile durabile trebuie să fie garantate de o siguranţă tangibilă - printr-o avere. Din acest motiv, preţul de cumpărare al unei femei era ca o învoire, o depunere, pe care soţul era nevoit să o piardă în caz de divorţ sau de abandon. De îndată ce preţul de cumpărare al unei tinere soţii era plătit, numeroase triburi îi permiteau soţului să o însemne cu fierul înroşit. Africanii îşi mai cumpără încă femeile. Ei compară o femeie care se căsătoreşte din dragoste, sau o femeie de bărbat alb, cu o pisică, deoarece nu costă nimic să o cumperi.

83:3.2 (924.1) Expunerile femeilor de măritat erau ocazii de a îmbrăca şi de a împodobi fetele pentru a le arăta în public, cu speranţa ca cineva să le cumpere mai scump ca soţii. Totuşi, ele nu erau vândute ca vitele - în triburile mai evoluate, femeile astfel cumpărate nu erau transferabile. Achiziţia lor nici nu era întotdeauna o chestiune bănească încheiată cu sânge rece; serviciile echivalau cu banii în cumpărarea unei femei. Dacă un bărbat, altminteri dezirabil, nu putea plăti preţul femeii sale, el era susceptibil de a fi adoptat ca fiu de către tatăl tinerei fete, şi putea atunci să o ia în căsătorie. Dacă un bărbat sărac căuta o femeie şi nu putea face faţă unui preţ cerut de un tată lacom, bătrânii tribului exercitau adesea o presiune asupra tatălui pentru ca el să-şi modifice pretenţiile, ori altfel risca să-şi vadă fiica răpită.

83:3.3 (924.2) Când civilizaţia a făcut progrese, taţilor nu le-a mai convenit să lase impresia că-şi vând fiicele; aşadar, în timp ce continuau să accepte preţul de cumpărare al miresei, ei au iniţiat obiceiul de a da unui cuplu un cadou de o valoare aproape echivalentă cu preţul de cumpărare.

83:3.4 (924.3) Ideea de zestre era destinată să dea de înţeles că soţia era independentă, că era foarte îndepărtată de epoca femeilor sclave şi a soţiilor posedate ca orice altă proprietate. Un bărbat nu putea divorţa de o femeie cu zestre fără a restitui în întregime zestrea. În unele triburi, s-a stabilit reciproc, între părinţii logodnicei şi ai logodnicului, o depunere care rămânea de plătit familiei în caz de despărţire; acesta era în realitate o ţinere sub un control a căsătoriei. În cursul perioadei de tranziţie dintre obiceiul cumpărării şi obiceiul

zestrei, copiii aparţineau tatălui dacă femeia fusese cumpărată; în caz contrar, ei aparţineau familiei femeii.

4. Ceremonia căsătoriei

83:4.1 (924.4) Ceremonia căsătoriei s-a născut din faptul că aceasta era, la origine, o chestiune comunitară, şi nu pur şi simplu punctul culminant al unei decizii a două persoane. Împerecherea interesa grupul, dar era şi o chestiune de funcţiune personală.

83:4.2 (924.5) Toată viaţa anticilor era înconjurată de magie, de rituri, de ceremonii, iar căsătoria nu făcea excepţie. Pe măsură ce civilizaţia progresa, iar căsătoria a fost luată mai în serios, ceremonia căsătoriei a devenit din ce în ce mai pretenţioasă. Căsătoriile primitive, jucau, cum joacă de altfel şi astăzi, un rol în dreptul de proprietate a bunurilor; ele necesitau deci o ceremonie legală, iar statutul social al copiilor care veneau pe lume necesita cea mai largă publicitate posibilă. Oamenii primitivi nu aveau registre; trebuiau să fie mulţi martori la ceremonia de căsătorie.

83:4.3 (924.6) La început, ceremonia căsătoriei avea mai curând caracter de logodnă şi consta numai în notificarea publică a intenţiei de a trăi împreună; mai târziu, ea a constat într-o masă oficială luată în comun. În unele triburi, părinţii se limitau la a-şi conduce fata la soţul ei; în alte cazuri, singura ceremonie era schimbul oficial de cadouri, după care tatăl miresei o dădea mirelui. La multe popoare levantine, se avea obiceiul de a se dispensa de orice formalitate;

căsătoria era încheiată prin raporturi sexuale. Oamenii roşii au fost primii care să instituie ceremonii de căsătorie mai complicate.

83:4.4 (924.7) Exista o mare teamă de absenţa copiilor şi, cum sterilitatea era atribuită uneltirilor spiritelor, eforturile pentru asigurarea fecundităţii au condus, de asemenea, la acompanierea căsătoriei cu anumite rituri magice sau religioase. Se întrebuinţau numeroase amulete în acest efort de a se garanta o căsătorie fericită şi fecundă; se consultau chiar şi astrologii pentru a verifica horoscopul părţilor contractante.

83:4.5 (925.1) Într-o anumită epocă, sacrificiile umane au făcut regulat parte din toate căsătoriile între oameni bogaţi. Se căutau zilele norocoase. Ziua de joi se considera ca cea mai favorabilă, şi se credea că căsătoriile celebrate când era lună plină erau excepţional de fericite. Numeroase popoare din Orientul Apropiat aveau obiceiul de a arunca grăunţe peste noii căsătoriţi; acesta era un rit magic presupus că ar asigura fecunditatea. Unele popoare orientale foloseau orezul în acest scop.

83:4.6 (925.2) Focul şi apa au fost totdeauna considerate ca cele mai bune mijloace de a rezista fantomelor şi spiritelor rele. În consecinţă, s-au pus în general în evidenţă, la nunţi, focul de pe altare şi candelele iluminate, precum şi stropitul cu apă sfinţită. Un timp îndelungat, s-a avut obiceiul de a fixa o dată falsă a căsătoriei, şi apoi de a întârzia pe neaşteptate evenimentul, pentru a le deruta fantomele şi spiritele.

83:4.7 (925.3) Tachinările făcute proaspeţilor căsătoriţi şi festele jucate cuplurilor în luna de miere sunt vestigii ale zilelor foarte îndepărtate în care se credea că era bine ca ei să apară ne amărâţi şi supăraţi înaintea spiritelor, pentru a nu le stârni cumva invidia. Portul

vălului miresei se păstrează din epoca în care se socotea necesară deghizarea unei femei tinere pentru ca fantomele să nu poată să o recunoască, şi, de asemenea, pentru a ascunde frumuseţea ei de privirile spiritelor care ar fi putut deveni invidioase sau geloase. Nu trebuie niciodată ca picioarele miresei să atingă solul chiar înaintea ceremoniei. Chiar şi în al XX-lea secol şi sub moravurile creştine, a subzistat obiceiul de a se întinde covoare de la trăsură până la altar.

83:4.8 (925.4) Una dintre cele mai vechi forme de ceremonie de căsătorie consta în a se face binecuvântarea patului conjugal de către un preot, pentru a se asigura astfel fecunditatea uniunii; aceasta se practica cu multă vreme înaintea stabilirii vreunui ritual oficial al căsătoriei. Pe durata acestei perioade din evoluţia moravurilor matrimoniale, se aştepta ca invitaţii la nuntă să treacă pe rând noaptea prin camera nupţială, devenind astfel martorii legali ai consumării căsătoriei.

83:4.9 (925.5) Elementul şansă, care în ciuda tuturor probelor premaritale a făcut ca anumite căsătorii să sfârşească prost, i-a condus pe oamenii primitivi în căutarea unei asigurări pentru a se proteja de eşecurile matrimoniale recurgând la preoţi şi la magie. Această mişcare a atins în mod direct apogeul ei în căsătoriile moderne la biserică. Un timp îndelungat, s-a recunoscut în general căsătoria ca fiind constituită din hotărârile părinţilor contractanţi - şi mai târziu ale cuplului - în timp ce pe parcursul ultimelor cinci sute de ani, Biserica şi Statul şi-au asumat jurisdicţia şi pretind acum să confirme căsătoria.

5. Căsătoriile plurale

83:5.1 (925.6) În istoria începuturilor căsătoriei, femeile nemăritate aparţineau bărbaţilor tribului. Mai târziu, femeile nu aveau decât un singur soţ o dată. Această practică, de a avea *câte-un-singur-bărbat-o-dată,* a fost primul pas de îndepărtare de hoardă. Deşi o femeie nu avea dreptul decât la un singur bărbat, soţul ei putea întrerupe la voinţă aceste relaţii temporare, dar aceste asocieri vag reglementate constituiau prima etapă către viaţa de cuplu, în contrast cu viaţa de hoardă. În cursul acestui stadiu de dezvoltare a căsătoriei, copiii aparţineau în general mamei lor.

83:5.2 (925.7) Etapa următoare a evoluţiei împerecherii a fost *căsătoria colectivă.* A trebuit ca această fază comunitară a căsătoriei să intervină în dezvoltarea vieţii de familie, deoarece moravurile căsătoriei nu erau încă destul de puternice pentru a face permanente asocierile cuplurilor. Căsătoriile fraţilor şi ale surorilor aparţineau acestui grup; de exemplu, cinci fraţi ai unei familii se căsătoreau cu cinci surori ale unei alte familii. În lumea întreagă, formele vagi de căsătorie comunitară se transformau treptat în diverse tipuri de căsătorii colective. Aceste asocieri de grupuri erau în mare măsură guvernate de moravurile totemice. Viaţa de familie s-a dezvoltat lent şi sigur, deoarece reglementarea care viza sexualitatea şi căsătoria a favorizat supravieţuirea tribului însuşi prin asigurarea supravieţuirii unui mai mare număr de copii.

83:5.3 (926.1) Căsătoriile colective au cedat treptat locul practicilor de poligamie care îşi făceau apariţia - poliginia şi poliandria - în rândurile triburilor cele mai evoluate. Poliandria nu a fost niciodată foarte răspândită. Ea s-a limitat de obicei la regine şi la femeile

bogate; în plus, era în general o chestiune de familie, o singură soţie pentru mai mulţi fraţi. Restricţiile de castă şi de economie au obligat uneori mai mulţi bărbaţi să se mulţumească cu o singură soţie. Chiar şi atunci, femeia nu se căsătorea decât cu unul; ceilalţi erau vag toleraţi ca 'unchi' ai progeniturii comune.

83:5.4 (926.2) Obiceiul evreiesc care cerea ca un bărbat să ia în căsătorie pe văduva fratelui său decedat în vederea „cultivării unei seminţe pentru fratele său"; acesta era practicat în mai mult de jumătate din lumea antichităţii. Era o supravieţuire a vremii în care căsătoria era mai degrabă o chestiune de familie decât o asociere individuală.

83:5.5 (926.3) Instituţia poligamiei a recunoscut, în diverse epoci, patru tipuri de soţii:

83:5.6 (926.4) 1. Soţiile rituale sau legale.

83:5.7 (926.5) 2. Soţiile iubite şi permise.

83:5.8 (926.6) 3. Concubinele, soţiile contractuale.

83:5.9 (926.7) 4. Soţiile sclave.

83:5.10 (926.8) Adevărata poligamie, în care toate soţiile au acelaşi statut şi în care copiii sunt egali, este foarte rară. De obicei, chiar şi în cazul căsătoriilor plurale, căminul era dominat de femeia principală, tovarăşa statutară. Doar ea fusese căsătorită după o ceremonie rituală, şi numai copiii acestei soţii cumpărate sau dăruită cu zestre, puteau să moştenească, în afară de cazul unui acord special cu ea.

83:5.11 (926.9) Soţia statutară nu era în mod necesar soţia iubită; în timpurile primitive, ea nici nu era în general; soţia iubită, sau îndrăgostită, nu şi-a făcut apariţia înainte ca rasele să fi evoluat

considerabil, mai ales după amestecarea triburilor evolutive cu nodiţii şi cu adamiţii.

83:5.12 (926.10) Soţia tabu - unica soţie având statut legal - a creat moravurile concubinajului, după care bărbaţii nu puteau avea decât o singură nevastă, dar puteau să întreţină relaţii sexuale cu oricâte concubine. Concubinajul a fost trambulina monogamiei, primul pas care s-a îndepărtat de franca poligenie. Concubinele evreilor, ale romanilor şi ale chinezilor erau foarte frecvent servitoarele soţiilor lor. Mai târziu, ca şi la evrei, femeia legală a fost considerată ca mama tuturor copiilor procreaţi de către soţ.

83:5.13 (926.11) Tabuurile străvechi care interziceau raporturile sexuale cu o femeie gravidă ori cu una care alăpta, tindeau mult să încurajeze poligenia. Femeile primitive îmbătrâneau foarte devreme, din cauza frecventelor lor sarcini, la care se mai adaugă şi o muncă foarte grea. (Aceste soţii extenuate nu reuşeau să se menţină în viaţă decât graţie faptului că erau izolate o săptămână pe lună, când ele nu erau gravide.) Aceste neveste oboseau adesea să mai aducă copii pe lume, şi le cereau bărbaţilor lor să ia o a doua nevastă mai tânără, capabilă de a participa la conceperea copiilor şi la treburile gospodăreşti. Noile femei erau deci în general întâmpinate cu bucurie de vechile neveste; nu a existat nimic care să se asemene cu gelozia sexuală.

83:5.14 (926.12) Numărul de neveste nu era limitat decât de aptitudinea bărbatului de a le întreţine. Bărbaţii bogaţi şi capabili vroiau un mare număr de copii, şi, cum rata mortalităţii infantile era foarte ridicată, era nevoie de un grup de neveste pentru a recruta o familie largă.

Multe dintre aceste neveste plurale erau simple lucrătoare, femei sclave.

83:5.15 (927.1) Obiceiurile umane evoluează, dar foarte lent. Scopul haremului era acela de a alcătui un grup viguros şi numeros de persoane de acelaşi sânge pentru a sprijini tronul. Un anumit şef a fost odinioară convins că el nu ar trebui să mai aibă harem, şi să se mulţumească cu o singură femeie; el le-a concediat deci prompt pe femeile haremului său, care se întorceau nemulţumite la casele lor; familiile ofensate au dat năvală înfuriate asupra şefului şi l-au omorât pe loc.

6. Adevărata monogamie — căsătoria unui cuplu

83:6.1 (927.2) Monogamia este egală cu monopolul; monogamia este bună pentru aceia care atingeau această stare dezirabilă, dar ea tinde să impună o privare biologică celor care nu sunt atât de norocoşi. Întru totul independent de efectul ei asupra individului, monogamia este incontestabil cea mai bună formulă pentru copii.

83:6.2 (927.3) Monogamia cea mai primitivă rezulta din forţa împrejurărilor, a sărăciei. Monogamia este culturală şi socială, artificială şi contra naturii, mai exact contrară naturii omului evolutiv. Ea era în întregime naturală la nodiţii şi la adamiţii cei mai puri, şi a fost de o mare valoare culturală pentru toate rasele evoluate.

83:6.3 (927.4) Triburile caldeene recunoşteau unei femei dreptul de a impune soţului ei un angajament premarital de a nu lua nici o a doua

soţie, nici o concubină. Grecii şi romanii favorizau căsătoriile monogame. Monogamia a fost întotdeauna încurajată de cultul strămoşilor, precum şi de eroarea creştină care consta în a considera căsătoria ca un sacrament. Chiar şi ridicarea nivelului de viaţă a militat constant împotriva pluralităţii nevestelor. În epoca venirii lui Mihail pe Urantia, practic toată lumea civilizată atinsese nivelul monogamiei teoretice; însă această monogamie pasivă nu a însemnat decât că umanitatea a devenit obişnuită cu practica adevăratelor căsătorii monogame.

83:6.4 (927.5) În timp ce urmăreşte scopul monogamic al căsătoriei ideale de cupluri, care la urma urmei se apropie de o asociere sexuală monopolistă, societatea nu trebuie să neglijeze situaţia defavorizată a bărbaţilor şi femeilor nenorocoase, care nu au reuşit să îşi găsească un loc în noua ordine socială ameliorată, chiar dacă au făcut tot posibilul în a coopera şi a se conforma cerinţelor ei. Faptul de a nu reuşi să se găsească un partener în cadrul social al concurenţei poate să depindă de dificultăţile insurmontabile sau de restricţiile multiple impuse de moravurile curente. E adevărat că monogamia este ideală pentru aceia care se bucură de ea, dar ea impune inevitabil mari privaţiuni celor care sunt lăsaţi afară, în răceala existenţei solitare.

83:6.5 (927.6) A trebuit întotdeauna ca o minoritate nefericită să sufere pentru ca majoritatea să poată progresa, sub imperiul moravurilor în curs de ameliorare ale societăţii care evolua; însă majoritatea favorizată ar trebui să-i privească întotdeauna cu bunătate şi cu consideraţie pe tovarăşii mai puţin fericiţi, care trebuie să plătească preţul pretins celor care nu au reuşit să devină membrii ai acestor asocieri sexuale ideale, care satisfăceau toate nevoile

biologice sub sancţiunea moravurilor celor mai elevate ale evoluţiei sociale în progres.

83:6.6 (927.7) Monogamia a fost întotdeauna scopul idealist al evoluţiei sexuale umane; ea mai este încă, şi va rămâne astfel. Acest ideal al adevăratei căsătorii a unui singur cuplu implică abnegaţie, şi de aceea căsătoria eşuează atât de des, pur şi simplu pentru că una din cele două părţi contractante, sau amândouă, sunt deficiente în cea mai mare dintre virtuţile umane, austera stăpânire de sine.

83:6.7 (927.8) Monogamia este etalonul dup[care se măsoară progresul civilizaţiei sociale, în opoziţie cu evoluţia pur biologică. Monogamia nu este în mod necesar biologică sau naturală, dar ea este indispensabilă în întreţinerea imediată şi în dezvoltarea ulterioară a civilizaţiei sociale. Ea a contribuit la o delicateţe a sentimentelor, la un rafinament al caracterului moral şi la o creştere spirituală care sunt absolut imposibile în poligamie. O femeie nu poate niciodată să devină o mamă ideală cât timp ea este constant obligată să intre în rivalitate pentru a păstra afecţiunea soţului ei.

83:6.8 (928.1) Căsătoria unui cuplu favorizează şi încurajează înţelegerea intimă şi cooperarea eficientă, care sunt cele mai bune alegeri pentru fericirea părinţilor, pentru bunăstarea copiilor şi pentru utilitatea socială. Căsătoria, care a început printr-o constrângere grosolană, se dezvoltă treptat într-o magnifică instituţie a culturii de sine, a stăpânirii de sine, a exprimării de sine şi a perpetuării de sine.

7. Dizolvarea legăturii conjugale

83:7.1 (928.2) În evoluţia primitivă a moravurilor matrimoniale, căsătoria era o vagă uniune care putea lua sfârşit la voinţă, iar copiii îşi urmau întotdeauna mama; legătura dintre mamă şi copil este instinctivă şi funcţionează fără a ţine cont de stadiul de dezvoltare al moravurilor.
83:7.2 (928.3) La popoarele primitive, numai aproximativ o jumătate dintre căsătorii s-au dovedit satisfăcătoare. Cauza cea mai frecventă a despărţirii era sterilitatea, a cărei vină se arunca întotdeauna asupra femeii; se credea că femeile fără copii urmau să devină şerpi în lumea spiritelor. Sub moravurile mai primitive, numai bărbatul avea facultatea de a obţine divorţul, şi această măsură a persistat, la unele popoare, până în secolul al douăzecilea.
83:7.3 (928.4) Odată cu evoluţia moravurilor, anumite triburi au stabilit două forme de căsătorie; forma curentă, care permitea divorţul, şi căsătoria sacerdotală, care interzicea separarea. Inaugurarea cumpărării soţiilor şi zestrea soţiilor au contribuit mult la reducerea despărţirilor, introducând despăgubiri în bunuri materiale pentru eşecul căsătoriei. Într-adevăr, multe dintre uniuni sunt stabilizate de acest străvechi factor al proprietăţii.
83:7.4 (928.5) Presiunea socială a statutului în comunitate şi a privilegiilor proprietăţii a fost întotdeauna puternică pentru a se menţine tabuurile şi moravurile căsătoriei. De-a lungul veacurilor, căsătoria a făcut progrese constante, şi se găseşte în avangardă în lumea modernă, cu toate că este asaltată într-o manieră ameninţătoare de o nemulţumire foarte răspândită la popoarele unde alegerea individuală - care este o nouă libertate - joacă un rol preponderent. Aceste tulburări de adaptare apar la rasele cele mai progresive ca o

consecinţă a accelerării bruşte a evoluţiei sociale, dar, la popoarele mai puţin avansate, căsătoria continuă să prospere şi să se amelioreze lent sub guvernarea moravurilor mai vechi.

83:7.5 (928.6) Substituirea nouă şi subită a mobilului dragostei mai ideale, dar extrem de individualiste, înlocuind vechiul motiv al proprietăţii stabilit de multă vreme, a provocat inevitabil o instabilitate temporară în instituţia căsătoriei. Mobilurile omului pentru a se căsători au depăşit întotdeauna cu mult morala matrimonială efectivă. În Occident, în cel de-al nouăsprezecelea şi al douăzecilea secol, idealul căsătoriei a depăşit deodată cu mult impulsiunile sexuale egocentrice, doar parţial controlate ale raselor. Prezenţa în societate a unui mare număr de persoane necăsătorite denotă o prăbuşire temporară sau o tranziţie a moravurilor.

83:7.6 (928.7) De-a lungul secolelor, adevărata piatră de încercare a căsniciilor a fost intimitatea continuă ineluctabilă în toată viaţa de familie. Doi tineri alintaţi şi răsfăţaţi, educaţi să conteze pe toate indulgenţele şi pe deplina satisfacere a egoului şi a vanităţii lor, nu pot spera într-o mare reuşită în căsătorie şi în clădirea unui cămin - o asociere pentru toată viaţa de abnegaţie, de compromis, de devotament şi de consacrare generoasă creşterii copiilor.

83:7.7 (929.1) Gradul înalt al imaginaţiei şi al romanescului fantastic etalate când se face curte sunt în mare măsură răspunzătoare de creşterea tendinţei la divorţ la popoarele occidentale moderne; tabloul este încă şi mai încurcat de mai marea libertate a femeilor şi de independenţa lor economică sporită. Divorţul uşor, atunci când provine dintr-o lipsă de stăpânire de sine sau dintr-un eşec de adaptare normală a personalităţii, duce direct la vechile stadii grosiere ale

societăţii, din care oamenii s-au ridicat atât de recent, după atât de multe agonii personale şi suferinţe rasiale.

83:7.8 (929.2) Cât timp societatea nu reuşeşte să îşi crească cum se cuvine copiii şi tinerii, cât timp ea nu procură o educaţie premaritală adecvată şi cât timp idealismul unei tinereţi lipsite de înţelepciune şi de maturitate nu va fi arbitrul de intrare într-o căsătorie, divorţul va continua să prevaleze. În măsura în care grupul social nu a ajuns să pregătească tinerii pentru căsătorie, trebuie ca divorţul să funcţioneze ca supapă de siguranţă pentru împiedicarea situaţiilor încă şi mai rele din cursul epocilor de dezvoltare rapidă a moravurilor în evoluţie.

83:7.9 (929.3) Anticii par să fi considerat căsătoria cu aproape tot atâta seriozitate ca şi unele popoare de astăzi. Se pare că multe dintre căsătoriile pripite şi nereuşite ale timpurilor moderne nu reprezintă o ameliorare în ceea ce priveşte practicile antice care îi făceau apţi pe tinerii bărbaţi şi tinerele femei pentru a se uni. Marea inconsecvenţă a societăţii moderne constă în exaltarea dragostei şi în idealizarea căsătoriei, dezaprobând în acelaşi timp analiza aprofundată a dragostei şi a căsătoriei.

8. Idealizarea căsătoriei

83:8.1 (929.4) Căsătoria care înfloreşte într-un cămin este, într-adevăr, cea mai sublimă instituţie umană, însă ea este esenţialmente umană; nu ar fi trebuit niciodată să se numească sacrament. Preoţii sethiţi au făcut din căsătorie un ritual religios, dar, timp de mii de ani după Eden, căsătoria s-a perpetuat ca o instituţie pur socială şi civilă.

83:8.2 (929.5) Asemuirea asocierilor umane cu asocierile divine este cât se poate de nefericită. Uniunea soţului şi a soţiei în relaţia căsătoriei şi a căminului este o funcţiune materială a muritorilor lumilor evolutive. Este adevărat că multe progrese spirituale pot interveni ca o consecinţă a sincerelor eforturi omeneşti ale unui bărbat şi ale unei femei de a evolua, dar aceasta nu înseamnă că respectiva căsătorie este neapărat sacră. Progresul spiritual însoţeşte sârguinţa sincer manifestată în alte orientări ale efortului uman.

83:8.3 (929.6) Căsătoria nu mai poate nici ea să fie cu adevărat comparată cu relaţiile Ajustorului cu omul, nici cu fraternitatea lui Crist Mihail cu fraţii săi umani. Aceste raporturi nu au aproape nici un punct comun comparabil cu asocierea soţului şi a soţiei. Este un fapt nefericit că concepţia umană eronată a acestor relaţii a provocat atâta confuzie asupra statutului căsătoriei.

83:8.4 (929.7) Este la fel de neplăcut faptul că anumite grupuri de muritori şi-au imaginat consumarea căsătoriei printr-un act divin. Astfel de credinţe conduc direct la conceptul de indisolubilitate al legăturii conjugale fără a ţine cont de circumstanţele sau de dorinţele părţilor contractante. Însă chiar faptul că o căsătorie poate să fie dizolvată arată că Deitatea nu este parte indisolubilă la această uniune. Dacă Dumnezeu a unit o dată două lucruri sau două persoane, ele vor rămâne astfel legate până în clipa în care voinţa divină va decreta separarea lor. În ceea ce priveşte căsătoria, care este o instituţie umană, cine deci pretinde să emită o judecată pentru a se distinge uniunile susceptibile de a fi aprobate de supraveghetorii universului de acelea a căror natură şi origine sunt pur umane?

83:8.5 (930.1) Cu toate acestea, există un ideal al căsătoriei în sferele superioare. Pe capitala fiecărui sistem local, Fiicele şi Fii Materiali ai lui Dumnezeu ilustrează efectiv înălţimea idealurilor de uniune a unui bărbat şi a unei femei prin legăturile de căsătorie, atunci când au intenţia de a procrea şi de a creşte nişte urmaşi. La urma urmei, căsătoria ideală a muritorilor este *omeneşte* sacră.

83:8.6 (930.2) Căsătoria a fost întotdeauna şi rămâne încă visul uman suprem al idealului temporal. Deşi acest vis frumos este rar realizat în mod integral, el persistă ca un glorios ideal, atrăgând mereu omenirea care progresează către mai mari eforturi pentru fericirea oamenilor. Dar ar trebui să se dea tinerilor câteva noţiuni ale realităţilor căsătoriei înainte ca ei să fie aruncaţi în exigenţele stringente ale asocierilor vieţii de familie; idealizarea tinerilor ar trebui să fie temperată de un oarecare grad de deziluzionare premaritală.

83:8.7 (930.3) Nu ar trebui totuşi să se descurajeze idealizarea juvenilă a căsătoriei; aceste vise sunt evocarea scopului viitor al vieţii de familie. Această atitudine este stimulatoare şi în acelaşi timp utilă, cu condiţia ca ea să nu devină insensibilă la realizarea necesităţilor practice şi obişnuite ale căsniciei şi ale vieţii de familie care avea să urmeze.

83:8.8 (930.4) Idealurile căsătoriei au făcut recent mari progrese; la unele popoare, femeile se bucură de drepturi practic egale cu cele ale consoartei sale. Cel puţin în principiu, viaţa de familie a devenit un parteneriat loial pentru a creşte copiii, însoţit de fidelitatea sexuală. Totuşi, chiar şi această versiune mai nouă a căsătoriei, nu trebuie să pretindă a se merge la extrem, până într-atât încât să confere un monopol reciproc al întregii personalităţi şi al întregii individualităţi.

Căsătoria nu este pur şi simplu un ideal individualist, ci este o asociere socială în evoluţie a unui bărbat şi a unei femei, existând şi funcţionând sub influenţa moravurilor curente, limitată de tabuuri şi sprijinită de legile şi de regulile societăţii.

83:8.9 (930.5) Căsătoriile celui de-al douăzecilea secol sunt la un nivel înalt în comparaţie cu acelea ale epocilor trecute, deşi instituţia căsniciei este actualmente pusă la grea încercare. Ea trebuie să facă faţă problemelor atât de brusc impuse organizării sociale de sporirea precipitată a libertăţilor femeii, drepturi care i-au fost atât de multă vreme refuzate în cursul lentei evoluţii a moravurilor în generaţiile trecute.

83:8.10 (930.6) [Prezentat de Şeful Serafimilor staţionaţi pe Urantia]

Cartea Urantia

<< Capitolul 83 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 85 >>

Capitolul 84

Căsătoria şi viaţa familială

84:0.1 (931.1) NECESITATEA materială a întemeiat căsătoria, apetitul sexual a împodobit-o, religia a sancţionat-o şi a exaltat-o, Statul a impus-o şi a reglementat-o. În cursul vremurilor recente, dragostea în evoluţie începe să justifice şi să glorifice căsătoria ca precursor şi creator al căminului, instituţia cea mai utilă şi cea mai sublimă a civilizaţiei. Edificarea căminelor ar trebui să fie centrul şi esenţa tuturor eforturilor educative.

84:0.2 (931.2) Acuplarea este cu desăvârşire un act de perpetuare de sine, asociat cu diferite grade de satisfacere de sine. Căsătoria, edificarea unui cămin, reprezintă în mare măsură o chestiune de autoconservare, şi implică evoluţia societăţii. Societatea însăşi este o asamblare structurală a unităţilor familiale. Ca factori planetari,

indivizii sunt foarte temporari - numai familiile reprezintă agenţii continuităţii în evoluţia socială. Familia este canalul prin care fluviul culturii şi al cunoaşterii curge de la o generaţie la următoarea.

84:0.3 (931.3) Căminul este esenţialmente o instituţie sociologică. Căsătoria provine din cooperarea pentru a se întreţine şi din asocierea pentru a se perpetua, satisfacerea de sine fiind accesorie în ansamblu. Cu toate acestea, căminul înglobează cele trei funcţiuni esenţiale ale existenţei umane, în vreme ce propagarea vieţii îl transformă în instituţia umană fundamentală, iar relaţia sexuală îl distinge dintre toate celelalte activităţi sociale.

1. Cuplurile primitive

84:1.1 (931.4) Căsătoria nu a fost întemeiată pe relaţii sexuale; ea nu a jucat decât un rol secundar. Omul primitiv, care dădea curs liber apetitului său sexual fără a se încurca cu responsabilităţile unui cămin, ale unei soţii şi ale unor copii, nu avea nevoie de căsătorie.

84:1.2 (931.5) Din pricina ataşamentului ei fizic şi emoţional faţă de copiii ei, femeia depinde de cooperarea cu bărbatul, iar aceasta o împinge să caute adăpostul protector al căsătoriei. Dar nici o nevoie biologică nu l-a împins pe bărbat la căsătorie - cu atât mai puţin să îl reţină în cadrul ei. Nu dragostea este cea care a făcut căsătoria seducătoare pentru bărbat; foamea a fost cea care l-a atras în primul rând pe sălbatic către femeie şi către adăpostul primitiv pe care ea îl împărţea cu copiii ei.

84:1.3 (931.6) Căsătoria nu a fost nici măcar realizarea conştientă a obligaţiilor care rezultă din relaţiile sexuale care determină căsătoria. Omul primitiv nu înţelege raportul dintre satisfacerea sexuală şi naşterea ulterioară a unui copil. Cândva, credinţa că o virgină putea deveni gravidă era universală. Sălbaticii au conceput, devreme, ideea că bebeluşii erau făcuţi pe tărâmul spiritelor; se credea că graviditatea rezulta din pătrunderea, într-o femeie, a unui spirit, a unei fantome în evoluţie. Se credea, de asemenea, că atât regimul alimentar cât şi deochiatul puteau fecunda o virgină sau o femeie nemăritată.

84:1.4 (932.1) Credinţele ulterioare au legat începuturile vieţii de respiraţie şi de lumina soarelui.

84:1.5 (932.2) Multe popoare primitive asociau fantomele cu marea; aşa că s-au impus deci mari restricţii în practicile de îmbăiere ale virginelor; femeilor tinere le era mult mai multă teamă să facă baie în mare în timpul fluxului decât să aibă relaţii sexuale. Bebeluşii diformi sau prematuri erau consideraţi ca pui de animale, care îşi găsiseră o cale de a intra în corpul unei femei în urma băilor imprudente sau a activităţilor răuvoitoare ale spiritelor. Bineînţeles, sălbaticii nu au ataşat nici o importanţă faptului de a-i strangula pe aceşti bebeluşi la naştere.

84:1.6 (932.3) Prima etapă clarificatoare a venit odată cu credinţa că raporturile sexuale îi deschideau fantomei fecundatoare drumul pentru a pătrunde în femeie. De atunci, oamenii au descoperit că tatăl şi mama contribuiau în mod egal la factorii ereditari vii care declanşau procesul unei naşteri. Totuşi, chiar şi în secolul al XX-lea al erei noastre, numeroşi părinţi se mai străduiesc încă să îi menţină

pe copiii lor într-o doză mai mică sau mai mare de ignoranţă în legătură cu originea vieţii umane.

84:1.7 (932.4) Un fel de familie simplă a fost s-a asigurat prin faptul că funcţiunea reproducătoare implică relaţia mamă-copil. Dragostea maternă este instinctivă; ea nu s-a tras, ca şi căsătoria, din moravuri. Dragostea maternă a tuturor mamiferelor este darul înnăscut al spiritelor-mentale adjutante ale universului local; tăria şi devotamentul acestei iubiri sunt întotdeauna direct proporţionale cu durata în care puii speciei nu pot să se lipsească de ajutorul părintesc.

84:1.8 (932.5) Relaţia mamei cu copilul este naturală, puternică şi instinctivă, şi, în consecinţă, ea le-a constrâns pe mamele primitive să se supună multor condiţii ieşite din comun şi să îndure greutăţi de o severitate inexprimabilă. Această constrângere a iubirii materne este sentimentul care, din toate timpurile, a handicapat femeia şi a dezavantajat-o astfel în cursul tuturor luptelor ei cu bărbatul. În ciuda acelui fapt, instinctul matern la specia umană, nu este irezistibil; el poate fi contracarat de ambiţie, de egoism, precum şi de convingerile religioase. Asocierea mamă-copil nu este nici căsnicie, nici cămin, dar ea este nucleul din care se dezvoltă ambele instituţii. Marele progres în evoluţia cuplurilor a survenit când asocierile temporare durau destul de multă vreme pentru a creşte progenitura care rezulta, căci în aceea constă crearea căminelor.

84:1.9 (932.6) Independent de antagonismele dintre aceşti parteneri primitivi, în pofida caracterului inconsistent al asocierii lor, şansele de supravieţuire ale unui bărbat şi ale unei femei au fost considerabil sporite prin uniunea lor. Chiar şi făcând abstracţie de familie şi de urmaşi, un bărbat şi o femeie care cooperează sunt, în cea mai mare

parte a acţiunilor lor, mult superiori faţă de doi bărbaţi sau faţă de două femei. Formarea de perechi de sexe a sporit şansele de supravieţuire şi a reprezentat însăşi debutul societăţii umane. Diviziunea muncii între sexe a adus, de asemenea, un confort şi o fericire sporite.

2. Matriarhatul primitiv

84:2.1 (932.7) Hemoragiile periodice ale femeilor şi pierderile lor de sânge adiţionale de la naştere au făcut să se creadă, de timpuriu, că sângele era creatorul copilului (şi chiar şi lăcaşul sufletului); ele au dat naştere unui concept al legăturii de sânge în relaţiile umane. În epocile primitive, se număra toată genealogia în linie feminină, căci ea era singura parte de moştenire care a fost cât de cât sigură.

84:2.2 (932.8) Familia primitivă, născută din legătura de sânge biologică instinctivă dintre mamă şi copil, era inevitabil un matriarhat, şi numeroasele triburi au conservat multă vreme acest aranjament. Matriarhatul era singura tranziţie posibilă între stadiul căsătoriei colective din hoardă şi stadiul ulterior, şi ameliora viaţa din cămine în familiile patriarhale poligame şi monogame. Matriarhatul era natural şi biologic; patriarhatul este social, economic şi politic. Persistenţa matriarhatului printre oamenii roşii din America de Nord a fost una din principalele motive pentru care irochezii, altminteri progresivi, nu au format niciodată un Stat veritabil.

84:2.3 (933.1) Sub moravurile matriarhale, mama soţiei s-a bucurat, în cămin, de o autoritate practic supremă; chiar şi fraţii soţiei şi fiii lor

au jucat în supravegherea familiei un rol mai activ decât soţii. Taţii primeau adesea un nume nou după acela al propriilor lor copii.

84:2.4 (933.2) Rasele cele mai primitive acordau puţin credit tatălui şi considerau copilul ca provenind în întregime din mamă. Ele credeau că copiii lor semănau cu taţii din cauza asocierii, sau că erau 'marcaţi' în felul acela pentru că mama dorea această asemănare. Mai târziu, când s-a trecut de la matriarhat la patriarhat, tatăl a primit tot creditul pentru copil, şi numeroase tabuuri asupra femeii gravide au fost apoi extinse pentru a-l include şi pe soţul ei. Când ora travaliului se apropia, viitorul tată înceta să mai muncească. În momentul naşterii, el se ducea să se culce cu soţia lui şi rămânea de la trei până la opt zile ca să se odihnească. Soţia putea să se ridice a doua zi şi să reia muncile grele, dar soţul rămânea în pat pentru a primi felicitările. Toate acestea făceau parte din moravurile primitive menite să stabilească drepturile tatălui asupra copilului.

84:2.5 (933.3) La început, obiceiul vroia ca bărbatul să se alăture familiei nevestei lui, dar, mai târziu, după ce un bărbat plătise în bani sau în muncă preţul soţiei, el a putut să îşi ia nevasta şi copiii în grupul său. Tranziţia de la matriarhat la patriarhat explică interdicţiile, de altfel lipsite de sens, contra unor tipuri de căsătorii între veri, în timp ce altele, comportând acelaşi grad de rudenie, sunt aprobate.

84:2.6 (933.4) Odată cu dispariţia moravurilor vânătorilor, când creşterea animalelor a dat omului controlul asupra principalei surse de hrană, matriarhatul a luat rapid sfârşit. El a eşuat pur şi simplu pentru că nu a putut concura cu noua familie guvernată de către tată. Puterea deţinută de rudele apropiate masculine ale mamei nu putea domina puterea concentrată la soţul-tată. Femeia nu putea face faţă deodată

sarcinilor de aducere pe lume a unor copii şi de exercitare a unei autorităţi continue şi a unei conduceri sporite în gospodărie. Practica răpirii femeilor şi, mai târziu, aceea a cumpărării soţiei, au grăbit dispariţia matriarhatului.

84:2.7 (933.5) Trecerea de la matriarhat la patriarhat este una din schimbările de direcţie adaptative cele mai radicale şi mai ample pe care le-a realizat vreodată rasa umană. Schimbarea a produs imediat o înmulţire a expresiilor sociale şi a aventurilor familiale.

3. Familia sub dominaţia tatălui

84:3.1 (933.6) Se poate ca instinctul maternităţii să conducă femeia la căsătorie, dar forţa superioară a bărbatului asociată cu influenţa moravurilor au fost cele care au obligat-o practic să rămână căsătorită. Viaţa pastorală tindea să creeze un nou sistem de moravuri, tipul patriarhal al vieţii de familie; baza unităţii familiale, potrivit cu moravurile epocii păstoritului şi a agriculturii primitive, era autoritatea indiscutabilă şi arbitrară a tatălui. Orice societate, care a fost naţională sau familială, a trecut prin stadiul unei autorităţi aristocratice de ordin patriarhal.

84:3.2 (934.1) Puţina curtoazie dovedită femeilor în cursul erei Vechiului Testament, reprezintă o reflectare adevărată a moravurilor păzitorilor de turme. Patriarhii evrei erau cu toţii păzitori de turme, precum se atestă prin maxima: 'Domnul este Păstorul meu'.

84:3.3 (934.2) Totuşi, bărbatul nu merită să fie blamat, pentru lipsa sa de stimă faţă de femeie în cursul epocilor trecute, mai mult decât

femeia însăşi. Ea nu a reuşit să obţină recunoaşterea socială în epocile primitive, deoarece ea nu acţiona în caz de urgenţă; ea nu făcea impresie şi nu era o eroină în caz de criză. Maternitatea era categoric un dezavantaj în lupta pentru viaţă; dragostea maternă handicapa femeile în apărarea tribului.

84:3.4 (934.3) Femeile primitive s-au pus, de asemenea, sub dependenţa bărbaţilor, admirându-le şi aplaudându-le combativitatea şi virilitatea. Această exaltare a războinicului a înălţat egourile masculine şi, în aceeaşi măsură, le-a deprimat pe acelea ale femeilor, făcându-le şi mai dependente. O uniformă militară încă stârneşte puternic emoţiile feminine.

84:3.5 (934.4) La rasele cele mai evoluate, femeile nu sunt nici atât de mari, nici atât de puternice precum bărbaţii. Fiind mai slabă, femeia a dobândit ceva mai mult tact; ea a învăţat devreme să se bucure de farmecele ei sexuale. Ea a devenit mai ageră şi mai conservatoare decât bărbatul, deşi întrucâtva mai puţin profundă. Bărbatul îi era superior femeii pe câmpul de bătălie şi la vânătoare, însă, acasă, femeii îi revenea în general comanda, chiar şi asupra bărbaţilor cei mai primitivi.

84:3.6 (934.5) Păstorii contau pe turmele lor pentru a se întreţine, însă, în timpul tuturor acestor epoci pastorale, femeile mai trebuiau încă să asigure hrana vegetală. Bărbaţii primitivi se sustrăgeau de la lucrul pământului, care era mult prea paşnic şi lipsit de aventuri. O veche superstiţie avea grijă, de asemenea, ca femeile să crească plante mai bune decât bărbaţii; ele erau mame. În multe dintre triburile înapoiate de astăzi, bărbaţii gătesc carnea, iar femeile legumele. Când triburile primitive din Australia se deplasează, femeile nu atacă

niciodată vânatul, iar un bărbat nu se apleacă niciodată ca să dezgroape o rădăcină.

84:3.7 (934.6) Femeile au trebuit întotdeauna să muncească; ele au fost realii producători, cel puţin până în timpurile moderne. Bărbaţii au ales în general calea cea mai uşoară, şi această inegalitate s-a menţinut de-a lungul întregii istorii a rasei umane. Femeile au purtat întotdeauna poverile, transportând bunurile familiei şi ocupându-se de copii, ceea ce a le-a lăsat bărbaţilor mâinile libere pentru a se bate sau pentru a vâna.

84:3.8 (934.7) Prima eliberare a femeii a survenit atunci când bărbatul a consimţit să lucreze pământul, a face ceea ce, până atunci, era considerat ca fiind munca femeii. S-a făcut un mare pas înainte atunci când s-a încetat a se mai ucide prizonierii bărbaţi, făcându-i sclavi agricultori. Aceasta a permis femeii să se elibereze, astfel încât să consacre mai mult timp edificării căminului şi educării copiilor.

84:3.9 (934.8) Aprovizionarea cu lapte permite mamelor să înţarce de curând bebeluşii şi să aibă mai mulţi copii, deoarece perioadele lor de sterilitate temporară nu mai erau necesare. Folosirea laptelui de vacă şi a laptelui de capră a diminuat considerabil mortalitatea infantilă. Înaintea stadiului social al creşterii de animale, mamele aveau obiceiul de a-şi alăpta copiii până la vârsta de patru sau cinci ani.

84:3.10 (934.9) Reducerea numărului de războaie primitive a redus treptat inegalitatea dintre diviziunile muncii bazate pe sex, dar munca reală îi revenea încă femeii, în vreme ce bărbaţii îndeplineau datoria de santinele. Nici o tabără şi nici un sat nu puteau fi lăsate fără pază, zi şi noapte, însă chiar şi această sarcină a fost uşurată de

domesticirea câinelui. În general, apariţia agriculturii a sporit prestigiul şi statutul social al femeii; cel puţin acest lucru a fost adevărat până în clipa în care bărbatul a devenit el însuşi agricultor. Când bărbatul s-a consacrat el însuşi cultivării pământului, au urmat imediat mari progrese în metodele agricole, progrese care erau urmărite în cursul a generaţii succesive. Câtă vreme vânase şi se războise, bărbatul învăţase valoarea organizării; el a introdus tehnicile în industrie şi, mai târziu, a preluat multe din ocupaţiile anterioare ale femeii, aducând mari ameliorări metodelor lor dezorganizate de muncă.

4. Statutul femeii în societatea primitivă

84:4.1 (935.1) În general vorbind, statutul femeii într-o epocă oarecare este un bun criteriu al progresului evolutiv al căsătoriei ca instituţie socială, în vreme ce progresul căsătoriei însăşi măsoară destul de exact înaintarea civilizaţiei umane.

84:4.2 (935.2) Statutul femeii a fost constant un paradox social; ea a ştiut întotdeauna să conducă cu pricepere bărbaţii; ea a cedat întotdeauna în faţa nevoilor sexuale mai imperioase ale bărbatului în favoarea propriilor ei interese şi a propriei ei înălţări. Punându-şi subtil în valoare farmecele ei sexuale, ea a fost adesea capabilă de a exercita o mare putere dominatoare asupra bărbatului, chiar şi când acesta o ţinea într-o sclavie înjositoare.

84:4.3 (935.3) Femeia primitivă nu era un prieten pentru bărbat, o îndrăgostită, o amantă şi un partener, ci mai degrabă un obiect pe care el îl poseda, o servitoare sau o sclavă, şi, mai târziu, un asociat economic, o jucărie şi o făcătoare de copii. Cu toate acestea, raporturile sexuale convenabile şi satisfăcătoare au implicat întotdeauna elementul alegere şi cooperare din partea femeii şi au avut întotdeauna o influenţă considerabilă asupra confortului ei personal şi imediat, independent de poziţia sa socială ca sex. Cu toate acestea, faptul că femeile au fost constant obligate să recurgă la subtilitate în eforturile lor pentru a-şi uşura robia, nu a contribuit mai deloc la spulberarea neîncrederii şi suspiciunii bărbaţilor.

84:4.4 (935.4) Sexele au întâmpinat mari dificultăţi în a se înţelege. Bărbatul a găsit destul de greu să înţeleagă femeia, privind-o cu un curios amestec de ignoranţă neîncrezătoare şi de fascinaţie temătoare, dacă nu cu suspiciune şi cu dispreţ. Multe tradiţii tribale şi rasiale îi atribuie sursa greutăţilor Evei, Pandorei, sau vreunei alte reprezentante a feminităţii; aceste poveşti au fost întotdeauna deformate în aşa fel încât să reiasă că femeia a atras răul asupra bărbatului, ceea ce denotă că neîncrederea în femeie a fost cândva universală. Printre raţiunile citate pentru a susţine celibatul preoţilor, cea principală a fost josnicia femeii. Faptul că cea mai mare parte a presupuşilor vrăjitori erau femei nu a ameliorat străvechea reputaţie a acestui sex.

84:4.5 (935.5) Bărbaţii au considerat mult timp femeile ca fiind bizare, şi chiar anormale. Ei au crezut chiar faptul că ele nu aveau suflet, şi, în, consecinţă, au refuzat să le dea un nume. În vremurile de demult, exista multă teamă de primul raport sexual cu o femeie, iar

preoţii au luat obiceiul de a deflora ei înşişi virginele. Chiar şi umbra unei femei era considerată a fi periculoasă.

84:4.6 (935.6) Cândva, se considera în general că graviditatea o făcea pe femeie impură şi periculoasă. La numeroase triburi, moravurile voiau ca o femeie să treacă prin lungi ceremonii de purificare după naşterea unui copil. Cu excepţia grupurilor în care soţul participa la naştere, rămânând întins în pat acasă, femeia însărcinată era evitată, lăsată singură. Anticii evitau chiar şi ca un copil să se nască în casă. În cele din urmă, femeile bătrâne au fost autorizate să se ocupe de mamă în timpul travaliului ei, şi această practică a fost la originea profesiei de moaşă. În timpul durerilor, se ziceau şi li se făceau o sumedenie de lucruri stupide pentru a facilita naşterea. Se avea obiceiul de a stropi nou născutul cu apă sfinţită, pentru a împiedica amestecul fantomelor.

84:4.7 (935.7) La triburile de sânge pur, naşterea era relativ uşoară şi nu necesita decât două sau trei ore; este ceva rar ca ea să fie atât de facilă la rasele amestecate. Dacă o femeie murea la naştere, şi în special dacă ea dădea naştere la gemeni, se credea că era vinovată de adulter cu un spirit. Mai târziu, triburile superioare au considerat moartea în timpul naşterii ca fiind voia cerului, şi se socotea că aceste mame piereau pentru o cauză nobilă.

84:4.8 (936.1) Aşa zisa modestie a femeilor în a se îmbrăca şi a evita să îşi arate corpul provenea din frica mortală că ele aveau să fie observate în timpul unei perioade menstruale. Lăsându-se descoperite în starea aceea, ele comiteau un păcat grav, ele violau un tabu. Moravurile timpurilor străvechi pretindeau ca fiecare femeie, de la pubertate până la menopauză, să fie supusă unei carantine familiale şi

sociale complete timp de o săptămână pe lună. Toate obiectele pe care ea le atingea sau pe care stătea aşezată sau culcată erau 'murdărite'. S-a avut multă vreme obiceiul de a se bate cu brutalitate tinerele fete, după fiecare perioadă menstruală, pentru a încerca să se alunge din corpurile lor spiritul rău. Totuşi, când o femeie trecea peste menopauza sa, era tratată cu mai multă consideraţie, sau i se acordau mai multe drepturi şi privilegii. În raţiunea a tot ceea ce a precedat, nu era de mirare faptul că femeile erau privite cu dispreţ. Chiar şi grecii socoteau că femeia la menstruaţie era una dintre cele trei mari cauze ale murdăriei, celelalte două fiind carnea de porc şi usturoiul.
84:4.9 (936.2) Oricât ar fi de stupide aceste noţiuni străvechi, ele au făcut ceva bun în acest sens, din moment ce au procurat fetelor şi femeilor surmenate, cel puţin în timpul tinereţii lor, o săptămână pe lună pentru un repaus binemeritat şi pentru reflecţii benefice. Femeile puteau astfel să-şi ascută inteligenţa în vederea raporturilor lor cu asociaţii lor masculini în restul timpului. Această carantină a femeilor proteja, de asemenea, bărbaţii contra exceselor sexuale, ceea ce contribuia indirect la restrângerea populaţiei şi la mărirea stăpânirii de sine.

84:4.10 (936.3) Marele progres a fost efectuat când i s-a negat bărbatului dreptul de viaţă şi de moarte asupra soţiei lui. În acelaşi fel, a fost o etapă înainte atunci când o femeie a avut dreptul de a poseda cadourile ei de căsătorie. Mai târziu, ea a câştigat dreptul legal de a avea bunuri, de a le controla şi chiar de a dispune de ele, însă ea fost multă vreme privată de dreptul de a ocupa un post în Biserică sau în Stat. Femeia a fost întotdeauna tratată mai mult sau mai puţin ca o proprietate, condiţie care se perpetuează chiar şi în secolul al

douăzecilea după Crist. Ea nu a reuşit încă să se elibereze, la scară mondială, de punerea sub tutela bărbatului. Chiar şi la popoarele evoluate, încercările bărbaţilor de a proteja femeile a reprezentat întotdeauna o afirmare tacită a superiorităţii.

84:4.11 (936.4) Dar femeile primitive nu se autocompătimeau aşa cum au obiceiul să facă surorile lor mai recent eliberate. La urma urmei, ele erau destul de fericite şi satisfăcute, şi nu îndrăzneau să-şi imagineze un mod de existenţă mai bun sau diferit.

5. Femeia şi evoluţia moravurilor

84:5.1 (936.5) În perpetuarea de sine, femeia este egalul bărbatului, dar, în asocierea pentru a subzista, ea lucra cu un dezavantaj categoric. Handicapul maternităţii forţate nu poate să fie compensat decât prin moravurile iluminate ale unei civilizaţii în progres şi prin dobândirea crescândă, la bărbat, a simţului echităţii.

84:5.2 (936.6) Pe măsură ce societatea evolua, criteriile în materie sexuală se ridicau printre femei, deoarece ele sufereau mai mult de consecinţele transgresiunii moravurilor sexuale. Criteriile sexuale ale bărbatului nu se ameliorează decât târziu, ca o consecinţă a simplului simţ al acestei echităţi pe care o pretinde civilizaţia. Natura nu cunoaşte echitatea - ea nu o face să îndure decât pe femeie durerile naşterii.

84:5.3 (936.7) Ideea modernă a egalităţii sexelor este frumoasă, şi demnă de o civilizaţie în expansiune, dar ea nu se găseşte în natură. Când forţa creează dreptul, bărbatul îl impune asupra femeii; când

justiţia şi echitatea prevalează, femeia iese treptat din sclavie şi din obscuritate. Poziţia socială a femeii a variat în general în direcţie opusă militarismului, în toate naţiunile şi în toate epocile.

84:5.4 (937.1) Bărbatul nu a monopolizat însă în mod conştient şi intenţionat drepturile femeii, pentru a i le restitui apoi treptat cârtind. Toate astea au fost un episod involuntar şi nepremeditat al evoluţiei sociale. Când a sosit realmente clipa ca femeia să beneficieze de drepturi suplimentare, ea le-a obţinut, cu totul independent de comportamentul conştient al bărbatului. Încet dar sigur, moravurile se schimbă pentru a asigura adaptările sociale care fac parte din evoluţia continuă a civilizaţiei. Progresul moravurilor le-a procurat lent femeilor un tratament tot mai bun. Triburile care au persistat în cruzimea lor faţă de ele nu au subzistat.

84:5.5 (937.2) Adamiţii şi nodiţii acordau femeilor o recunoaştere sporită, iar grupurile care au fost influenţate de migraţiile andiţilor tindeau să adopte unele învăţături edenice privind locul femeii în societate.

84:5.6 (937.3) Chinezii primitivi şi grecii tratau femeile mai bine decât cea mai mare parte a popoarelor din preajmă, însă evreii erau extrem de neîncrezători în ele. În occident, ascensiunea femeii a fost îngreunată de doctrinele lui Paul, care au fost anexate la creştinism. Cu toate acestea, creştinismul a făcut să progreseze moravurile, impunând bărbaţilor obligaţii sexuale mai riguroase. La mahomedani, condiţia femeilor este aproape disperată, din cauza degradării specifice ataşate lor, şi ele sunt încă şi mai puţin bine tratate sub influenţa învăţăturilor altor diverse religii orientale.

84:5.7 (937.4) Ştiinţa, iar nu religia, a fost cea care a emancipat realmente femeile; uzina modernă e cea care a degajat în mare măsură limitele căminului. Aptitudinile fizice ale bărbatului nu mai sunt un element esenţial în noul mecanism de întreţinere. Ştiinţa a schimbat condiţiile de viaţă în aşa fel încât forţa masculină a încetat să mai aibă o mare superioritate asupra forţei feminine.
84:5.8 (937.5) Aceste schimbări tindeau să elibereze femeile de sclavia domestică; ele au determinat o asemenea schimbare în statutul ei, încât ea se bucură acum de o libertate personală şi de o putere de decizie, în materie sexuală, care o fac practic egalul bărbatului. Cândva, valoarea unei femei consta în aptitudinea ei de a procura alimente, însă invenţiile şi bunăstarea i-au permis să-şi creeze o nouă lume, în care poate să opereze - sferele graţiei şi ale farmecului. Industria a câştigat astfel o bătălie inconştientă şi neprevăzută pentru emanciparea socială şi economică a femeilor. Din nou, evoluţia a reuşit o înfăptuire acolo unde eşuase revelaţia însăşi.

84:5.9 (937.6) Reacţia popoarelor iluminate contra moravurilor injuste care guvernau locul femeii în societate a oscilat, într-adevăr, ca un pendul între extreme. Printre rasele industrializate, femeia a primit aproape toate drepturile, şi ea a fost scutită de numeroase obligaţii, cum ar fi serviciul militar. Fiecare destindere a luptei pentru existenţă a contribuit la eliberarea femeilor, iar ele au profitat direct de toate progresele monogamiei. Cele mai slabe realizează încă dobândiri disproporţionate din fiecare ajustare a moravurilor la evoluţia progresivă a societăţii.
84:5.10 (937.7) Cât despre idealurile de căsătorie ale unui cuplu, femeia a căpătat în cele din urmă recunoaştere, demnitate,

independenţă, egalitate şi educaţie; dar oare se va dovedi ea demnă de această reuşită nouă şi fără precedent? Oare femeia modernă va răspunde acestei mari eliberări sociale prin trândăvie, prin indolenţă, prin sterilitate şi prin infidelitate? Astăzi, în secolul al douăzecilea, femeia trece printr-o încercare decisivă a lungii sale existenţe în lume!

84:5.11 (938.1) Femeia este partenerul egal al bărbatului în reproducerea rasei; ea joacă deci un rol la fel de important ca şi el în desfăşurarea evoluţiei rasiale, şi de aceea evoluţia a lucrat din ce în ce mai mult către realizarea drepturilor femeii. Dar drepturile femeilor nu sunt nicidecum acelea ale bărbaţilor.

84:5.12 (938.2) Fiecare sex are propria lui sferă de existenţă distinctă, cu propriile lui drepturi în această sferă. Dacă femeia aspiră literalmente să profite de toate drepturile bărbatului, atunci o concurenţă nemiloasă şi lipsită de simţăminte va înlocui desigur, mai devreme sau mai târziu, spiritul cavaleresc şi consideraţia specială de care multe femei beneficiază în prezent, şi pe care nu le-au obţinut de la bărbaţi decât foarte recent.

84:5.13 (938.3) Civilizaţia nu va putea niciodată suprima prăpastia diferenţelor de comportament dintre sexe. Moravurile se schimbă de la epocă la epocă, instinctul însă niciodată. Afecţiunea maternă înnăscută nu va permite niciodată femeilor emancipate să rivalizeze în mod serios cu bărbaţii în industrie. Fiecare sex va rămâne mereu suprem în propriul lui domeniu, determinat de diferenţierea biologică şi de neasemănarea mentală.

84:5.14 (938.4) Sferele speciale fiecărui sex vor subzista întotdeauna, încălcându-se din când în când una pe alta. Numai în domeniul social,

bărbatul şi femeia se înfruntă la egalitate.

6. Asocierea bărbatului şi a femeii

84:6.1 (938.5) Nevoia de reproducere reuneşte infailibil bărbatul şi femeia pentru ca ei să se perpetueze, dar, luată ca atare, ea nu garantează că cuplul va rămâne unit într-o cooperare reciprocă - temelia unui cămin.
84:6.2 (938.6) Fiecare instituţie umană încununată de succes conţine antagonisme de interese personale, care au fost armonios adaptate la munca practică; crearea căminului nu face excepţie. Căsătoria, baza edificării unui cămin, este cea mai înaltă manifestare de cooperare antagonistă care caracterizează atât de des contactele dintre natură şi societate. Conflictul este inevitabil, deoarece împerecherea este spontană şi naturală, în vreme ce căsătoria nu este biologică, ci sociologică. Patima face ca bărbatul şi femeia să se unească, dar instinctul părintesc, oarecum mai slab, şi moravurile sociale, sunt cele care menţin uniunea lor.

84:6.3 (938.7) Consideraţi în practică, masculul şi femela sunt două varietăţi distincte ale aceleiaşi specii vii într-o strânsă şi intimă asociere. Punctele lor de vedere, precum şi toate reacţiile lor vitale sunt esenţialmente diferite; ei sunt în întregime incapabili să se înţeleagă pe deplin şi efectiv unul pe celălalt. Înţelegerea completă dintre sexe este imposibil de atins.
84:6.4 (938.8) Femeile par să aibă mai multă intuiţie decât bărbaţii, dar ele apar de asemenea întrucâtva mai puţin logice. Totuşi, femeile

au fost întotdeauna purtătorii de drapel ai moralei şi conducătoarele spirituale ale omenirii. Mâna care leagănă leagănul încă fraternizează şi astăzi cu destinul.

84:6.5 (938.9) Diferenţele de natură, de reacţii, de puncte de vedere şi de gândire dintre bărbaţi şi femei, departe de a cauza griji, ar trebui mai degrabă să fie considerate ca deosebit de benefice pentru omenire, atât individual cât şi colectiv. Numeroasele ordine de creaturi ale universului sunt faze duale de manifestare a personalităţii. La muritori, la Fii Materiali, precum şi la midsonitari, diferenţa este desemnată ca mascul sau femelă. Printre serafimi, printre heruvimi, precum şi printre Însoţitorii Morontiei, ea a fost denumită pozitivă sau dinamică, şi negativă sau rezervată. Aceste asocieri de cupluri multiplică foarte mult varietatea de talente şi învinge limitările naturale, aşa cum o fac anumite asocieri triunice în sistemul Paradis-Havona.

84:6.6 (939.1) Bărbaţii şi femeile au nevoie unii de alţii în cariera lor morontială şi spirituală, precum şi în cariera lor muritoare. Deosebirile de puncte de vedere masculine şi feminine persistă chiar şi după prima viaţă, şi în toată ascensiunea universului local şi a suprauniversurilor. Chiar şi în Havona, pelerinii care au fost cândva bărbaţi şi femei vor continua să se ajute reciproc la urcarea în Paradis. Chiar şi în Corpurile Finalităţii, metamorfoza creaturilor nu va merge niciodată până într-acolo încât să şteargă tendinţele personalităţii pe care fiinţele umane le numesc masculine şi feminine. Aceste două varietăţi fundamentale ale speciei umane vor continua să se intrige, să se stimuleze, să se încurajeze şi să se ajute reciproc. Ele vor rămâne întotdeauna interdependente de cooperarea lor pentru a rezolva

problemele tulburătoare ale universului şi a învinge multiplele dificultăţi cosmice.

84:6.7 (939.2) În timp ce sexele nu pot spera niciodată să se înţeleagă total unul pe celălalt, ele sunt efectiv complementare, şi cooperarea lor, cu toate că este adesea mai mult sau mai puţin antagonistă pe planul personal, este capabilă de a întreţine şi de a reproduce societatea. Căsătoria este o instituţie menită să adapteze deosebirile de sex, asigurând între timp continuitatea civilizaţiei şi reproducerea rasei.

84:6.8 (939.3) Căsătoria este mama tuturor instituţiilor umane, căci ea conduce direct la întemeierea şi la întreţinerea căminului, care este baza structurală a societăţii. Familia este legată vital de mecanismul autoconservării. Ea constituie singura speranţă de a perpetua rasa sub moravurile civilizaţiei, în vreme ce, în acelaşi timp, ea procură anumite forme deosebit de satisfăcătoare ale mulţumirii de sine. Familia este cea mai mare înfăptuire pur umană, deoarece ea combină evoluţia relaţiilor biologice dintre bărbat şi femeie cu relaţiile sociale dintre soţ şi soţie.

7. Idealurile vieţii de familie

84:7.1 (939.4) Uniunea sexuală este instinctivă, copiii sunt rezultatul natural, şi automat se naşte familia. Aşa cum sunt familiile unei rase sau ale unei naţiuni, tot aşa este şi societatea ei. Dacă familiile sunt bune, societatea este tot atât de bună. Marea stabilitate culturală a poporul evreu şi a celui chinez rezidă în forţa grupurilor lor culturale.

84:7.2 (939.5) Instinctul feminin de a iubi copiii şi de a avea grijă de ei a contribuit la a o face pe femeie partenerul interesat să promoveze căsătoria şi viaţa de familie primitivă. Numai presiunea moravurilor ulterioare şi a convenţiilor sociale a obligat bărbatul să se ocupe de edificarea căminului; el cu mare greutate a început a se interesa de stabilirea căsătoriei şi a căminului, deoarece pentru el actul sexual nu comportă consecinţe biologice.

84:7.3 (939.6) Asocierea sexuală este naturală, dar căsătoria este socială şi a fost întotdeauna reglementată de moravuri. Moravurile (religioase, morale şi etice), precum şi proprietatea, orgoliul şi calităţile cavalereşti, stabilizează instituţia căsătoriei şi a familiei. Orice fluctuaţie în moravuri se repercutează asupra stabilităţii instituţiei căsătorie-cămin. Căsătoria iese acum din stadiul proprietăţii şi trece în era actului personal. Înainte, bărbatul proteja femeia deoarece ea era lucrul său, şi ea îi dădea ascultare din acelaşi motiv. Independent de meritele lui, acest sistem a asigurat realmente stabilitatea. Astăzi, femeia a încetat de a mai fi considerată ca un bun privat, şi apar noi moravuri pentru a stabiliza instituţia căsătorie-cămin:

84:7.4 (939.7) 1. Noul rol al religiei - învăţătura că experienţa părintească este esenţială. Ideea de a procrea cetăţeni cosmici, înţelegerea lărgită a privilegiului procreaţiei - dăruirea de fii Tatălui.

84:7.5 (940.1) 2. Noul rol al ştiinţei - procrearea devine din ce în ce mai voluntară, mai supusă controlului omului. Altădată, prin lipsa de înţelegere, apariţia copiilor era asigurată chiar şi în absenţa oricărei dorinţe de a-i avea.

84:7.6 (940.2) 3. Noua funcţiune de seducţie a plăcerii - aceasta a introdus un nou factor în supravieţuirea rasei; anticii îi lăsau să moară pe copiii nedoriţi; modernii refuză să-i aducă pe lume.

84:7.7 (940.3) 4. Consolidarea instinctului părintesc. Fiecare generaţie tinde acum să elimine din curentul reproducător al rasei indivizii la care instinctul părintesc este insuficient de puternic pentru a asigura procrearea de copii - părinţi în perspectivă pentru noua generaţie.

84:7.8 (940.4) Totuşi, căminul ca instituţie - asocierea dintre un singur bărbat şi o singură femeie datează mai exact din vremea Dalamatiei, de acum 500.000 de ani. Obiceiurile monogame ale lui Andon şi ale descendenţilor săi imediaţi fuseseră abandonate cu multă vreme înainte. Cu toate astea, nu prea erau motive de a se mândri cu viaţa de familie înainte de epoca nodiţilor şi a ultimilor adamiţi. Adam şi Eva au exercitat o influenţă durabilă asupra întregii omeniri. Pentru prima dată în istoria lumii, s-au putut observa bărbaţii şi femeile muncind cot la cot în Grădină. Idealul edenic de o familie întreagă de grădinari era o idee nouă pe Urantia.

84:7.9 (940.5) Familia primitivă îngloba un grup legat prin muncă, incluzând sclavele, şi locuia toată într-o singură locuinţă. Căsătoria nu a fost întotdeauna identificată cu viaţa de familie, dar ele au fost întotdeauna strâns asociate. Femeia a dorit totdeauna o familie individuală şi a sfârşit prin a obţine câştig de cauză.

84:7.10 (940.6) Dragostea faţă de progenitură este aproape universală şi reprezintă categoric o valoare de supravieţuire. Anticii au sacrificat întotdeauna interesele mamei pentru bunăstarea copilului. Încă şi

astăzi, la eschimoşi, mamele îşi ling bebeluşii în loc de a-i spăla. Şi totuşi mamele primitive nu-şi hrăneau şi nu-şi îngrijeau copiii decât în timpul primei lor tinereţi; în felul animalelor, ele îi îndepărtau de îndată ce creşteau mari. Asocierile umane durabile şi continue n-au fost niciodată întemeiate numai pe afecţiunea biologică. Animalele îşi iubesc puii; oamenii (civilizaţi) îi iubesc şi pe copiii copiilor lor. Cu cât civilizaţia este mai avansată, cu atât mai mult părinţii se bucură de progresele şi de reuşita copiilor; şi astfel s-a născut realizarea nouă şi superioară a mândriei de *nume.*

84:7.11 (940.7) La popoarele antice, marile familii nu au rezultat în mod necesar din afecţiune. Mulţi copii au fost doriţi din următoarele motive.

84:7.12 (940.8) 1. Ei valorau mult ca lucrători.

84:7.13 (940.9) 2. Erau o asigurare pentru bătrâneţe.

84:7.14 (940.10) 3. Se puteau vinde fiicele.

84:7.15 (940.11) 4. Mândria familială pretindea extinderea numelui.

84:7.16 (940.12) 5. Fiii aduceau o pază şi o protecţie.

84:7.17 (940.13) 6. Frica de fantome a produs spaima de singurătate.

84:7.18 (940.14) 7. Anumite religii pretindeau nişte urmaşi.

84:7.19 (940.15) Practicanţii cultului strămoşilor consideră absenţa fiilor ca o calamitate supremă în timp şi în eternitate. Ei doresc, înainte de toate, să aibă fii pentru a putea participa la slujbele ceremoniilor mortuare, pentru a oferi sacrificii care să permită fantomei să progreseze prin tărâmul spiritelor.

84:7.20 (941.1) Printre sălbaticii antici, s-a început de foarte devreme să se disciplineze copiii, şi aceştia nu întârziau să realizeze că neascultarea însemna eşecul sau chiar moartea, întocmai ca şi pentru

animale. Civilizaţia fereşte acum copiii de consecinţele naturale ale unei conduite nechibzuite şi care contribuie atât de mult la nesupunerea modernă.

84:7.21 (941.2) Copiii eschimoşilor cresc bine cu foarte puţină disciplină şi corecţie, asta pur şi simplu pentru că sunt din fire nişte mici animale docile; copiii oamenilor roşii şi cei ai oamenilor galbeni sunt aproape la fel de facili. Dimpotrivă, la rasele care conţin o ereditate andită, copiii sunt mai puţin placizi; această tinereţe imaginativă şi aventuroasă are nevoie de mai multă educaţie şi disciplină. Problemele moderne de educaţie a copiilor sunt făcute din ce în ce mai dificile de către:

84:7.22 (941.3) 1. Gradul important de amestecuri rasiale.

84:7.23 (941.4) 2. Educaţia artificială şi superficială.

84:7.24 (941.5) 3. Inaptitudinea copiilor de a se cultiva prin imitarea părinţilor lor, care sunt absenţi de pe scena familială o parte atât de mare a timpului.

84:7.25 (941.6) Ideile străvechi despre disciplina de familie erau biologice şi proveneau din realizarea faptului că părinţii erau creatorii existenţei copilului. Idealurile mai evoluate ale vieţii de familie conduc la conceptul că aducerea unui copil pe lume, departe de a conferi anumite drepturi părinţilor, implică responsabilitatea supremă a existenţei umane.

84:7.26 (941.7) Civilizaţia consideră că părinţii trebuie să îşi asume toate sarcinile, iar copilul are toate drepturile. Respectul copilului pentru părinţii săi nu provine din aceea că el cunoaşte obligaţia implicată în procrearea părintească, ci sporeşte natural ca urmare a îngrijirilor, a educaţiei şi a afecţiunii care îi sunt arătate cu dragoste

pentru a-l ajuta să câştige bătălia vieţii. Adevăraţii părinţi se angajează cu continuitate într-o funcţie de servire pe care copilul prudent sfârşeşte prin a o recunoaşte şi prin a o aprecia.

84:7.27 (941.8) În era industrială şi urbană contemporană, instituţia căsătoriei evoluează potrivit cu noile linii economice. Viaţa de familie a devenit tot mai costisitoare, şi copiii, care erau altădată un activ, au devenit un pasiv economic. Dar siguranţa civilizaţiei însăşi se bazează încă pe îngăduinţa crescândă a fiecărei generaţii de a investi mijloacele ei în bunăstarea generaţiei viitoare şi a celor următoare. Orice tentativă de a transfera responsabilitatea parentală Statului sau Bisericii se va dovedi fatală pentru bunăstarea şi pentru progresul civilizaţiei.

84:7.28 (941.9) Căsătoria, cu copiii şi cu viaţa de familie care urmează, stimulează cele mai înalte potenţiale ale naturii omeneşti şi oferă totodată canalul ideal pentru exprimarea acestor atribute însufleţite ale personalităţii de muritor. Familia asigură reproducerea biologică a speciei umane. Căminul este cadrul social natural în care copiii, crescând, pot înţelege bine etica fraternităţii de sânge. Familia este unitatea fundamentală a fraternităţii în care copiii şi părinţii învaţă lecţiile răbdării, ale altruismului, ale toleranţei şi ale bunăvoinţei, care sunt atât de esenţiale pentru a realiza fraternitatea între toţi oamenii.

84:7.29 (941.10) Societatea omenească va fi foarte mult ameliorată dacă rasele civilizate vor vrea să revină, într-un mod mai general, la practica consiliului de familie a andiţilor. Ei nu au menţinut forma patriarhală sau autocratică de guvernământ familial. Ei erau foarte

fraterni şi cooperativi, discutând franc şi liber toate treburile lor familiale. Toate consiliile lor de familie erau marcate de o atmosferă ideal fraternă. Într-o familie ideală, afecţiunea filială şi dragostea părintească sunt amândouă mărite de devotamentul fratern.

84:7.30 (942.1) Viaţa de familie este leagănul adevăratei moralităţi, strămoşul fidelităţii conştiente faţă de datorie. Asocierile forţate ale vieţii de familie stabilizează personalitatea şi stimulează creşterea ei prin obligaţia indispensabilă de a se adapta la alte personalităţi diverse. Dar şi mai mult: o familie veritabilă - o familie bună - revelează părinţilor procreatori atitudinea Creatorului faţă de copiii săi, pe când în acelaşi timp, aceşti veritabili părinţi descriu copiilor lor cea dintâi dintr-o lungă serie ascendentă de divulgări privind iubirea Părintelui Paradisiac pentru toţi copiii universului.

8. Pericolele autosatisfacerii

84:8.1 (942.2) Marea ameninţare contra vieţii de familie este alarmantul flux al urmăririi satisfacerii de sine, mania modernă a plăcerilor. Altădată, raţiunea principală a căsătoriei era economică, iar atracţia sexuală, secundară. Căsătoria întemeiată pe conservarea de sine a condus la perpetuarea de sine şi a procurat în acelaşi timp una dintre formele cele mai dezirabile ale satisfacerii de sine. În societatea umană, ea este singura instituţie care înglobează cele trei mari raţiuni de a trăi.

84:8.2 (942.3) La origine, proprietatea era instituţia fundamentală pentru autoîntreţinere, în vreme ce căsătoria funcţiona ca instituţie

unică pentru autoperpetuare. Deşi satisfacţiile alimentare, jocurile şi umorul, precum şi raporturile sexuale periodice, erau mijloace de autosatisfacere, rămâne un fapt că evoluţia moravurilor n-a reuşit să clădească o instituţie distinctă pentru satisfacerea de sine. Din cauza acestui eşec în aplicarea unor tehnici specializate de distracţii agreabile, toate instituţiile omeneşti sunt complet impregnate de această căutare a plăcerii. Acumularea de bunuri devine un instrument pentru sporirea tuturor formelor de satisfacere de sine, în vreme ce căsătoria este văzută adesea ca fiind numai un mijloc de plăcere. Şi această desfrânare, această manie a plăcerii cultivată peste măsură, constituie cea mai mare ameninţare care a fost vreodată îndreptată contra instituţiei evolutive sociale a vieţii de familie, căminul.

84:8.3 (942.4) Rasa violetă a introdus în experienţa omenirii o caracteristică nouă încă incomplet realizată - instinctul jocului dublat de un simţ al umorului. Acest instinct a existat, într-o anumită măsură, la sangici şi la andoniţi, dar filiaţia adamică a ridicat această înclinaţie primitivă la nivelul unui *potenţial al plăcerii,* formă nouă şi glorificată a satisfacerii de sine. În afară de potolirea foamei, tipul fundamental de autosatisfacere este satisfacerea sexuală; această formă de plăcere senzuală a fost considerabil sporită prin uniunea sangicilor şi a andiţilor.

84:8.4 (942.5) Combinaţia de agitaţie, de curiozitate, de aventură şi de abandonare în plăcere caracteristică raselor posterioare andiţilor comportă un real pericol. Plăcerile fizice nu pot să satisfacă setea sufletului; urmărirea nesăbuită a plăcerii nu măreşte dragostea faţă de cămin şi de copii. Chiar şi epuizând resursele de artă, de culoare, de sunete, de ritm, de muzică, şi de podoabe, nu se poate întreţine în

felul acesta speranţa de a înălţa sufletul sau de a hrăni spiritul. Vanitatea şi moda nu pot sluji nici la edificarea căminului, nici la cultivarea copiilor; orgoliul şi rivalitatea sunt neputincioase în reînsufleţirea calităţilor de supravieţuire ale generaţiilor succesive.

84:8.5 (942.6) Toate fiinţele celeste care progresează se bucură de perioade de repaos şi de slujire a îndrumătorilor de retrospecţie. Toate eforturile de a se avea distracţii sănătoase şi de a practica jocuri care te dezvoltă sunt salubre; merită osteneala faptul de a se lăsa pradă unui somn de refacere, odihnei, recreaţiilor şi tuturor distracţiilor care împiedică monotonia ce face să se nască plictiseala. Întrecerile sportive, povestitul, şi chiar gustarea unei mâncări bune pot să servească drept forme de satisfacere de sine. (Când voi folosiţi sarea pentru a adăuga savoare alimentelor voastre, amintiţi-vă că, timp de aproape un milion de ani, oamenii nu au putut obţine sarea decât băgându-şi mâncarea în cenuşă.)

84:8.6 (943.1) Fie ca oamenii să se bucure de viaţă; fie ca rasa umană să găsească plăcere într-o mie şi una de moduri; fie ca umanitatea evolutivă să exploreze toate formele legitime de satisfacere de sine, roadele lungii lupte biologice de înălţare. Omul a binemeritat unele dintre plăcerile şi bucuriile de azi. Dar uitaţi-vă la scopul destinului! Plăcerile sunt cu adevărat suicidale dacă ele ajung să distrugă proprietatea, care a devenit instituţia autoîntreţinerii; şi satisfacerea de sine ar costa într-adevăr un preţ fatal dacă ar provoca prăbuşirea căsătoriei, decadenţa vieţii de familie şi distrugerea căminului - dobândirea evolutivă supremă a oamenilor şi singura speranţă de supravieţuire a civilizaţiei.

84:8.7 (943.2) [Prezentat de Şeful Serafimilor staţionaţi pe Urantia]

Cartea Urantia

Capitolul 85

Originile adoraţiei

85:0.1 (944.1) RELIGIA primitivă a avut o origine biologică, o dezvoltare evolutivă naturală, făcând abstracţie de asocierile morale, şi în afară de orice influenţă spirituală. Animalele superioare au frici, dar nu şi iluzii, prin urmare n-au nici o religie. Oamenii creează religiile lor primitive cu temerile lor şi prin iluziile lor.

85:0.2 (944.2) În evoluţia speciei umane, manifestările primitive de adorare apar cu mult înainte ca mintea omului să fie capabilă să formuleze concepţiile ei mai complexe de viaţă, în lumea aceasta şi în cea de dincolo, care merită numele de religie. Religia primitivă era de natură totalmente intelectuală şi în întregime întemeiată pe circumstanţe de asociere. Obiectele de cult erau cu totul sugestive; ele constau în lucruri ale naturii care erau la îndemână, sau care ocupau

prim-planul experienţei obişnuite a urantienilor primitivi cu minte mai puţin dezvoltată.

85:0.3 (944.3) Când religia a evoluat dincolo de adorarea naturii, ea a prins rădăcini de origine spirituală, dar a rămas totuşi întotdeauna condiţionată de mediul social. Pe măsură ce cultul naturii se dezvolta, conceptele omeneşti au proiectat o diviziune a muncii în lumea supramuritoare; existau spirite ale naturii pentru lacuri, pentru arbori, pentru cascade, pentru ploi şi pentru sute de alte fenomene terestre obişnuite.

85:0.4 (944.4) Într-un moment sau altul, tot ceea ce exista pe faţa pământului a fost obiect de cult pentru om, inclusiv el însuşi. El a adorat, de asemenea, tot ceea ce se poate închipui în cer şi pe pământ. Oamenii primitivi se temeau de toate manifestările de putere; ei aduceau omagii tuturor fenomenelor naturale pe care nu le puteau înţelege. Observarea puternicelor forţe materiale, cum ar fi cutremurele de pământ, furtunile, inundaţiile, alunecările de teren, vulcanii, focul, căldura şi frigul, au impresionat foarte mult mintea în expansiune al oamenilor. Lucrurile inexplicabile ale vieţii sunt încă numite 'faptele lui Dumnezeu' şi 'manifestările misterioase ale providenţei'.

1. Adorarea pietrelor şi a dealurilor

85:1.1 (944.5) Primul lucru pe care l-au adorat oamenii care evoluau a fost o piatră. Astăzi, poporul Kateri din sudul Indiei, precum şi numeroase triburi din nordul Indiei, mai adoră încă pietrele. Iacob a

dormit pe o piatră, deoarece o venera; el chiar a uns-o cu ulei. Rahela a ascuns mai multe pietre sacre sub cortul ei.

85:1.2 (944.6) Pietrele au impresionat mai întâi pe oamenii primitivi ca ieşind din comun din cauza felului în care ele apăreau subit la suprafaţa unui câmp cultivat sau a unei pajişti. Oamenii nu ţineau seama nici de eroziune, nici de prăbuşirile solului. Pietrele au făcut, de asemenea, mare impresie asupra popoarelor primitive, pentru că ele se asemănau adesea cu animalele. Atenţia oamenilor civilizaţi este reţinută de numeroase formaţiuni de roci care, în munţi, semănau cu capetele de animale şi chiar cu chipurile omeneşti. Şi totuşi, pietrele meteorice sunt cele care au exercitat cea mai profundă influenţă; primitivii le-au văzut traversând atmosfera cu o strălucire grandioasă. Stelele căzătoare îl înspăimântau pe omul primitiv; el credea cu uşurinţă că traiectoriile lor strălucitoare marcau trecerea unui spirit în drum spre Terra. Nu este de mirare că oamenii au ajuns să venereze asemenea fenomene, mai ales când, mai târziu, ei au descoperit meteoriţii. Iar acest lucru le-a inspirat un şi mai mare respect pentru toate celelalte pietre. În Bengal, un meteorit, care a căzut în 1880, are numeroşi admiratori.

85:1.3 (945.1) Toate clanurile şi triburile antice aveau pietrele lor sacre, şi cea mai mare parte a popoarelor moderne manifestă un oarecare grad de veneraţie pentru anumite tipuri de pietre - bijuteriile lor. Un grup de cinci pietre era mult respectat în India; în Grecia, acesta era o grămadă de treizeci de pietre; la oamenii roşii, acesta era în general un cerc de pietre. Romanii aruncau întotdeauna o piatră în aer atunci când îl invocau pe Jupiter. În India, încă şi astăzi, o piatră poate servi de martor. În unele religii, se poate întrebuinţa o piatră ca

talisman al legii şi, prin prestigiul ei, un ofensator poate fi dus la tribunal. Dar simplii muritori nu identifică întotdeauna Deitatea cu un obiect de ceremonie respectuoasă. De multe ori, aceste fetişuri nu sunt decât simboluri ale adevăratului obiect al adorării.

85:1.4 (945.2) Anticii aveau o consideraţie specială pentru găurile din pietre. Se presupunea că rocile poroase sunt excepţional de eficace pentru a vindeca bolile. Urechile nu erau îngăurite pentru a atârna pietrele, ci pietrele erau puse în găuri pentru a le ţine deschise. Chiar şi în epoca noastră modernă, persoanele superstiţioase au făcut găuri în monezi. În Africa, indigenii au făcut mare tam-tam în jurul pietrelor lor fetişe. De fapt, triburile şi popoarele înapoiate au continuat să manifeste faţă de pietrele lor o veneraţie superstiţioasă. Încă şi astăzi, adorarea pietrelor este foarte răspândită în lume. Pietrele funerare sunt un simbol supravieţuitor al imaginilor şi al idolilor care erau sculptate în piatră în legătură cu credinţele în fantome şi în spiritele tovarăşilor răposaţi.

85:1.5 (945.3) Adorarea dealurilor a urmat celei a pietrelor, şi primele dealuri venerate au fost mari formaţiuni stâncoase. S-a prins curând obiceiul de a se crede că zeii locuiau în munţi, astfel încât, din acest motiv suplimentar, s-au adorat înaltele ridicături de teren. Pe măsură ce s-a scurs timpul, anumiţi munţi au fost asociaţi cu anumiţi zei, şi prin urmare au devenit sfinţi. Aborigenii ignoranţi şi superstiţioşi credeau că grotele conduceau în lumea subterană, cu demonii şi cu spiritele ei rele, în contrast cu munţii, care erau identificaţi cu conceptele, evoluate ulterior, de spirite şi de deităţi bune.

2. Adorarea plantelor şi a arborilor

85:2.1 (945.4) Plantele au inspirat la început teamă, apoi au fost adorate, din pricina licorilor îmbătătoare care se extrăgeau din ele. Oamenii primitivi credeau că beţia vă făcea divini. Se presupunea că această experienţă comporta ceva neobişnuit şi sacru. Chiar şi în timpurile moderne, se dă numele de 'spirtoase' băuturilor alcoolice.

85:2.2 (945.5) Primitivii priveau grăunţele pe cale de germinare cu o teamă şi cu un respect superstiţioase. Apostolul Paul nu a fost primul care să tragă învăţăminte spirituale profunde din grăunţele încolţite şi să întemeieze credinţe religioase pe ele.

85:2.3 (945.6) Cultul adorării arborilor se găseşte la cele mai vechi grupuri religioase. Toate căsătoriile primitive erau celebrate sub arbori şi, atunci când femeile doreau copii, ele erau văzute uneori în pădure, îmbrăţişând afectuos vreun stejar mai mare. Mulţi arbori şi plante erau veneraţi datorită virtuţilor lor medicinale reale sau imaginare. Sălbaticii credeau că toate reacţiile chimice se datorau activităţii directe a forţelor supranaturale.

85:2.4 (945.7) Ideile cu privire la spiritele arborilor au variat considerabil la diferite triburi şi rase. Unii arbori erau locuiţi de spirite favorabile, alţii adăposteau spirite amăgitoare şi crude. Finlandezii credeau că cea mai mare parte a arborilor adăposteau spirite binefăcătoare. Elveţienii sunt de multă vreme neîncrezători în arbori, crezând că aceştia conţineau spirite viclene. Locuitorii Indiei şi ai Rusiei orientale considerau spiritele arborilor ca fiind crude. Patagonienii mai adoră încă arborii, după cum au făcut-o şi semiţii

primitivi. La multă vreme după ce evreii au încetat să mai adore arborii, ei au continuat să venereze diversele lor deităţi din crânguri. Cu excepţia Chinei, a existat cândva un cult universal al *arborelui vieţii.*

85:2.5 (946.1) Credinţa că se poate găsi apă sau metale preţioase sub faţa pământului, cu ajutorul unei baghete divinatoare din lemn, este o relicvă a culturilor antice ale arborilor. Pomul de mai, pomul de Crăciun şi practica superstiţioasă de a atinge lemnul perpetuează anumite obiceiuri străvechi de adorare a arborilor şi de culturi mai recente ale arborilor.

85:2.6 (946.2) Multe dintre aceste forme primitive de venerare a naturii s-au contopit cu tehnicile de adorare care au evoluat mai târziu, dar toate cele dintâi tipuri de adorare animate de un spirit-minte adjutant funcţionau cu mult înainte ca natura religioasă de curând trezită a omenirii să devină pe deplin sensibilă la stimularea prin influenţele spirituale.

3. Adorarea animalelor

85:3.1 (946.3) Omul primitiv purta un sentiment special de camaraderie pentru animalele superioare. Strămoşii lui trăiseră cu ele, şi chiar se împreunaseră cu ele. În Asia meridională, s-a crezut devreme că sufletele oamenilor reveneau pe pământ sub formă de animale. Această credinţă era o supravieţuire a practicii încă şi mai vechi a adorării animalelor.

85:3.2 (946.4) Primitivii respectau animalele pentru puterea şi pentru şiretenia lor. Ei credeau că mirosul ascuţit şi vederea pătrunzătoare a anumitor creaturi denotau o guvernare a spiritelor. Animalele au fost toate adorate de o rasă sau de alta, când într-o epocă, când într-alta. Printre aceste obiecte de adoraţie, figurau creaturi considerate ca semi-umane şi semi-animale, cum ar fi centaurii şi sirenele.

85:3.3 (946.5) Evreii au adorat şerpii până în epoca regelui Ezechiel, iar hinduşii încă mai întreţin relaţii prietenoase cu şerpii caselor lor. Adorarea dragonilor de către chinezi este o supravieţuire a cultului şerpilor. Înţelepciunea şarpelui era un simbol al medicinii greceşti, iar medicii moderni îl folosesc încă ca emblemă. Arta de a fermeca şerpii a fost transmisă de femeile şamane care practicau *cultul dragostei pentru şerpi;* acestea se lăsau muşcate zilnic de şerpi, ceea ce la imuniza contra veninului şi le făcea realmente toxicomane care nu se mai puteau lipsi de această otravă.

85:3.4 (946.6) Adorarea insectelor şi a unor alte animale a rezultat dintr-o greşită înţelegere ulterioară a regulii de aur - faceţi altuia (tuturor formelor de viaţă) ceea ce voi aţi vrea să vi se facă. Anticii au crezut cândva că toate vânturile erau produse de aripile păsărilor; în consecinţă, ei s-au temut şi au adorat toate creaturile înaripate. Nordicii primitivi credeau că eclipsele erau cauzate de un lup care devora o porţiune din soare sau din lună. Hinduşii îl reprezentau adesea pe Vishnu cu un cap de cal. De multe ori, un simbol animal reprezintă vreun zeu uitat sau vreun cult dispărut. Devreme în religia evolutivă, mielul a devenit animalul de sacrificiu tipic, iar porumbelul, simbolul păcii şi al dragostei.

85:3.5 (946.7) În religie, simbolismul este bun sau rău exact în măsura în care simbolul înlocuieşte sau nu ideea originară a adoraţiei. Simbolismul nu trebuie să fie confundat cu idolatria imediată, în care obiectul material este direct şi efectiv adorat.

4. Adorarea elementelor

85:4.1 (946.8) Omenirea a adorat pământul, aerul, apa şi focul. Rasele primitive venerau izvoarele şi adorau fluviile. Chiar şi astăzi, a înflorit în Mongolia un cult al fluviilor care îşi exercită influenţa. Botezul a devenit un ceremonial religios în Babilon, iar grecii practicau baia rituală anuală. Le era uşor anticilor să-şi imagineze că spiritele locuiau în izvoarele efervescente, fântânile ţâşnitoare, râurile repezi şi torentele impetuoase. Apele curgătoare produceau o impresie vie asupra acestor fiinţe cu minte simplu, făcându-le să creadă în însufleţirea de către spirite şi în puterile supranaturale. Se refuza uneori să se ajute un om care se îneca, din teama de a nu ofensa vreun zeu al râului.
85:4.2 (947.1) Un număr de factori şi de evenimente au acţionat pentru a stimula religia a diferite popoare în diverse epoci. Multe triburi muntene ale Indiei mai adoră încă curcubeul. În India şi în Africa, se crede că curcubeul este un gigantic şarpe celest. Evreii şi creştinii îl consideră drept 'arcul făgăduinţei'. În acelaşi fel, influenţele considerate ca fiind benefice într-o parte a lumii pot fi privite ca malefice altundeva. Vântul de est este un zeu în America de Sud, căci el aduce ploaie; în India, el este un demon, deoarece aduce

praf şi provoacă secetă. Anticii beduini credeau că un spirit al naturii producea vârtejurile de nisip; chiar şi în epoca lui Moise, credinţa în spiritele naturii a fost destul de puternică pentru a asigura perpetuarea lor în teologia ebraică, sub forma îngerilor focului, ai apei şi ai aerului.

85:4.3 (947.2) Norii, ploaia, grindina au fost întotdeauna de temut şi au fost adorate de numeroase triburi primitive şi în culturile iniţiale ale naturii. Vânturile de furtună cu tunete şi fulgere îi înspăimântau pe oamenii primitivi. Ei erau atât de impresionaţi de aceste tulburări ale elementelor, încât considerau tunetul ca fiind vocea unui zeu mânios. Adorarea focului şi frica de fulger erau legate şi foarte răspândite în multe grupuri primitive.

85:4.4 (947.3) Focul era asociat cu magia în mintea muritorilor primitivi tiranizaţi de frică. Adepţii magiei îşi vor aminti cu precizie un rezultat pozitiv obţinut din întâmplare în practica formulelor lor magice, în timp ce vor uita cu nonşalanţă zeci de rezultate negative care constituiau eşecuri totale. Respectul pentru foc a atins apogeul în Persia, unde a subzistat un timp îndelungat. Câteva triburi adorau focul, luându-l drept deitatea însăşi; altele respectau profund simbolul înflăcărat al spiritului purificator şi curăţitor al deităţilor lor venerate. Fecioarele vestale erau însărcinate cu supravegherea focurilor sacre şi, în secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări ca parte a ritualului multor slujbe religioase.

5. Adorarea corpurilor celeste

85:5.1 (947.4) Adorarea stâncilor, a dealurilor, a arborilor şi a animalelor s-a transformat în mod natural în venerarea temătoare a elementelor, apoi în zeificarea solului, a lunii şi a stelelor. În India şi în alte locuri, stelele au fost considerate drept sufletele glorificate ale marilor oameni care părăsiseră viaţa din trup. Caldeenii adepţi ai cultului stelelor, socoteau că aveau cerul drept tată şi pământul drept mamă.

85:5.2 (947.5) Adorarea lunii a precedat-o pe aceea a soarelui. Venerarea lunii a atins apogeul ei în cursul erei vânătorii, în timp ce adorarea soarelui a devenit principala ceremonie religioasă a epocilor agricole ulterioare. Adorarea solară s-a înrădăcinat mai întâi în India, şi acolo a persistat ea cea mai multă vreme. În Persia, venerarea soarelui a dat naştere cultului mithraic ulterior. Numeroase popoare considerau soarele ca fiind strămoşul regilor lor. Caldeenii îl plasau în centrul „celor şapte cercuri ale universului”. Civilizaţiile mai tardive au cinstit solul, dând numele lui primei zi din săptămână.

85:5.3 (947.6) Se presupunea că zeul solului era tatăl mistic al fiilor destinului născuţi de o fecioară, şi că aceştia se dăruiau din timp în timp raselor favorizate. Aceşti copii supranaturali erau întotdeauna lăsaţi să plutească pe vreun fluviu sacru, pentru a fi salvaţi în vreun chip extraordinar şi crescuţi apoi pentru a deveni personalităţi miraculoase şi eliberatori ai poporului lor.

6. Adorarea omului

85:6.1 (948.1) După ce a adorat tot ceea ce există pe faţa pământului şi deasupra în ceruri, omul nu a ezitat să se onoreze cu o adoraţie asemănătoare. Sălbaticul cu mintea lui simplă nu face distincţie clară între fiare, oameni şi zei.

85:6.2 (948.2) Primitivii considerau toate persoanele neobişnuite ca fiind supraumane, şi ei se temeau atât de tare, încât manifestau cu privire la ele o teamă respectuoasă. Într-o oarecare măsură, ei le adorau literalmente. Chiar şi faptul de a avea gemeni era privit fie ca un mare noroc, fie ca un mare nenoroc. Lunaticii, epilepticii şi debilii mintali erau adesea adoraţi de tovarăşii lor normali la minte, care credeau că asemenea fiinţe anormale erau sălăşluite de zei. Erau adoraţi preoţii, regii şi profeţii; se socotea că oamenii sfinţi de altădată erau inspiraţi de deităţi.

85:6.3 (948.3) După ce murea, şefii tribali erau *zeificaţi.* Mai târziu, au fost *sanctificate* suflete remarcabile care treceau în lumea de dincolo. Fără ajutor, evoluţia nu a dat niciodată naştere unor zei care să fie superiori spiritelor glorificate, exaltate şi evoluate ale unor fiinţe umane decedate. În evoluţia ei primitivă, religia îşi creează proprii ei zei. În cursul revelaţiei, Dumnezeii formulează religia. Religia evolutivă îşi creează dumnezeii după chipul şi după asemănarea omului muritor; religia revelată caută să-i facă să evolueze pe muritori şi să îi transforme după chipul şi după asemănarea lui Dumnezeu.

85:6.4 (948.4) Zeii fantome presupuşi de origine umană ar trebui să fie distinşi de zeii din natură, căci adorarea naturii a produs un panteon - spiritele naturii înălţate la rangul de zei. Cultele naturii au continuat să se dezvolte în acelaşi timp cu cultele fantomelor care au

apărut mai târziu, şi fiecare dintre zei exercita o oarecare influenţă asupra celorlalţi. Numeroase sisteme religioase comportau un dublu concept al deităţii, zeii naturii şi zeii fantome; în unele teologii, aceste două concepte sunt inextricabil împletite, cum s-a văzut în exemplul lui Thor, eroul fantomă care era, de asemenea, stăpânul fulgerului.

85:6.5 (948.5) Dar adorarea omului de către oameni şi-a atins apogeul atunci când conducătorii temporali au ordonat supuşilor lor să îi venereze astfel, şi când, pentru a justifica această cerinţă, ei au pretins a fi de descendenţă divină.

7. Adjutanţii adorării şi ai înţelepciunii

85:7.1 (948.6) Adorarea naturii poate să pară a fi născută spontan şi natural în mintea bărbaţilor şi a femeilor primitivi, şi chiar aşa a şi fost; dar, în tot timpul acestei perioade, şi în mintea acestor aceiaşi primitivi, s-a exercitat acţiunea celui de-al şaselea spirit adjutant; el fusese dăruit acestor popoare ca influenţă îndrumătoare pentru această fază de evoluţie a speciei umane, şi acest spirit a stimulat constant imboldul de a adora al speciei umane, oricât de primitive ar fi putut să fie aceste prime manifestări. Spiritul adjutant al adorării dădea o origine precisă impulsului omenesc de a tinde să adore, în pofida faptului că expresia lui primitivă a fost motivată de frica animală, şi că primele sale practici au fost centrate asupra lucrurilor naturii.

85:7.2 (948.7) Trebuie să vă amintiţi că sentimentul, şi nu gândirea, este cel care a dirijat şi a controlat toată dezvoltarea evolutivă. Pentru

mintea primitivă, există puţină deosebire între a se teme, a se sustrage, a onora şi a adora.

85:7.3 (948.8) Când îndemnul de a adora este animat şi dirijat de înţelepciune - de gândirea meditativă şi empirică - el începe atunci să devină fenomenul adevăratei religii. Când al şaptelea spirit-minte adjutant, spiritul înţelepciunii, ajunge să-şi exercite efectiv serviciul său divin, omul începe atunci să-şi întoarcă adoraţia lui faţă de natură şi de obiectele naturale, şi se îndreaptă către Dumnezeul naturii şi Creatorul etern al tuturor lucrurilor naturale.

85:7.4 (949.1) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 86

Evoluţia primitivă a religiei

86:0.1 (950.1) EVOLUŢIA religiei de la imboldul primitiv de adorare precedentă nu depinde de revelaţie. Funcţionarea normală a minţii umane, sub influenţa celui de-al şaselea şi a celui de-al şaptelea adjutant minte de consacrare universală de spirit, este întru totul suficientă pentru a asigura această dezvoltare.

86:0.2 (950.2) Cea dintâi frică prereligioasă pe care oamenii au avut-o faţă de forţele naturii devine progresiv religioasă pe măsură ce natura a fost treptat personalizată, spiritualizată şi în final deificată în conştiinţa omenească. Religiile de tip primitiv erau aşadar o consecinţă a minţii animal în evoluţie după ce conceptele supranaturalului au pătruns într-un asemenea minte.

1. Hazardul: şansa şi neşansa

86:1.1 (950.3) Pe lângă nevoia naturală de adorare, religia evolutivă primitivă şi-a avut rădăcinile originare în experienţa umană a hazardului - ceea ce voi numiţi şansă, evenimentele obişnuite. Omul primitiv vâna pentru a se hrăni. Rezultatele vânătorii sunt în mod necesar variabile, şi aceasta dă naştere sigură experienţelor pe care oamenii le interpretează ca şansă şi ca neşansă. Neşansa era un factor important în viaţa bărbaţilor şi a femeilor care trăiau la limita nesigură a unei existenţe precare şi istovitoare.

86:1.2 (950.4) Orizontul intelectual limitat al sălbaticilor concentrează în aşa fel atenţia lor asupra hazardului încât şansa devine un factor constant în viaţa lor. Urantienii primitivi luptau pentru a trăi, şi nu pentru un nivel de viaţă. Ei trăiau o viaţă plină de primejdii, în care hazardul juca un rol important. Teama constantă de o calamitate necunoscută şi invizibilă plana deasupra acestor sălbatici ca un nor de disperare care eclipsa toate plăcerile; ei trăiau cu spaima constantă de a nu comite vreo faptă care să poarte ghinion. Sălbaticii superstiţioşi se temeau întotdeauna de o serie de întâmplări fericite; ei considerau această soartă favorabilă ca anunţând unele dintre calamităţi.

86:1.3 (950.5) Această groază mereu prezentă de neşansă era paralizantă. De ce să trudeşti din greu şi să recoltezi ghinioane - să dai ceva pe nimic - când ai putea să te laşi purtat şi să ai cumva-cumva parte de şansă - să obţii ceva pe nimic? Oamenii necugetaţi au uitat

şansa bună - ei au considerat-o ca pe un dat - dar ei îşi amintesc cu durere de neşansele lor.

86:1.4 (950.6) Oamenii primitivi trăiau în incertitudine şi în spaima constantă de hazard - de neşansă. Viaţa era un pasionant joc al hazardului; existenţa era o chestiune de şansă. Nu e de mirare faptul că oamenii parţial civilizaţi mai cred în şansă, şi manifestă un o reminiscenţă a predispoziţiei pentru jocurile de noroc. Oamenii primitivi oscilau între două puternice interese: patima de a obţine ceva pentru nimic, şi teama de a da ceva pe nimic. Iar acest joc al hazardului existenţei era interesul major şi fascinaţia supremă a minţii sălbaticului primitiv.

86:1.5 (951.1) Mai târziu, crescătorii de turme au avut acelaşi punct de vedere asupra hazardului şi al şansei, în vreme ce, şi mai târziu, agricultorii au luat din ce în ce mai mult la cunoştinţă că recoltele sufereau influenţa imediată a unui mare număr de factori asupra cărora controlul omului era slab sau inexistent. Ţăranii se pomeneau victime ale secetei, ale inundaţiilor, ale grindinii, ale furtunilor, ale insectelor şi ale bolilor parazitare, precum şi ale căldurii şi frigului. Din moment ce toate aceste influenţe afectau prosperitatea individuală, ele erau considerate ca întâmplări favorabile sau nefavorabile.

86:1.6 (951.2) Această noţiune a hazardului şi a şansei a impregnat puternic filozofiile tuturor popoarelor antichităţii. Chiar şi într-o epocă recentă, în Înţelepciunea lui Solomon se zice: „Am revenit şi am văzut că cursa nu este pentru cei sprinteni, nici bătălia pentru cei tari, nici pâinea pentru cei înţelepţi, nici bogăţia pentru cei înţelegători, nici favoarea pentru cei pricepuţi; pentru că destinul şi

hazardul îi atinge pe toţi, căci omul nu-şi cunoaşte soarta; aşa cum peştii sunt prinşi în plasa rea şi păsările prinse într-un laţ, la fel şi oamenii sunt prinşi în laţul ceasului rău atunci când cade deodată peste ei”.

2. Personificarea hazardului

86:2.1 (951.3) Neliniştea este starea naturală a minţii sălbaticului. Când bărbaţii şi femeile cad victime unei îngrijorări exagerate, ei revin pur şi simplu la starea naturală a strămoşilor lor îndepărtaţi. Când neliniştea devine realmente dureroasă, ea inhibă activitatea şi provoacă infailibil schimbări evolutive şi adaptări biologice. Durerea şi suferinţa sunt esenţiale evoluţiei progresive.

86:2.2 (951.4) Lupta pentru viaţă este atât de dureroasă încât, chiar şi astăzi, anumite triburi înapoiate urlă şi se vaită la fiecare nou răsărit de soare. Omul primitiv se întreba constant: 'Cine mă chinuieşte?'. Negăsind o sursă materială acestor nenorociri, el şi-a fixat explicaţiile asupra spiritelor. Religia s-a născut astfel din frica de mister, din teama respectuoasă de invizibil şi din groaza de necunoscut. Frica de natură a devenit deci un factor în lupta pentru existenţă, mai întâi din cauza hazardului, şi apoi din cauza misterului.

86:2.3 (951.5) Mintea primitivă era logică, dar conţinea puţine idei susceptibile de a se asocia în mod inteligent; mintea sălbaticului era necultivată şi în întregime deloc sofisticată. Dacă un eveniment urma după altul, sălbaticul le atribuia relaţia de la cauză la efect. Ceea ce omul civilizat consideră ca fiind superstiţie, la sălbatic nu era decât

pură ignoranţă. Omenirea a fost lentă în a învăţa că nu există în mod necesar raporturi între proiecte şi rezultate. Fiinţele umane tocmai încep singure să înţeleagă că reacţiile existenţei apăreau între acţiuni şi consecinţele lor. Sălbaticul se străduieşte să personalizeze tot ceea ce este intangibil şi abstract; acesta este modul în care natura şi hazardul au fost amândouă personalizate în calitate de fantome (spirite), iar mai târziu în calitate de zei.

86:2.4 (951.6) Oamenii au o tendinţă naturală de a crede în ceea ce ei socoteau preferabil pentru ei, în ceea ce reprezintă interesul lor imediat sau îndepărtat; interesul egoist întunecă în mare măsură logica. Ceea ce diferenţiază mintea sălbaticului de cel al omului civilizat priveşte mai mult conţinutul decât natura, mai mult gradul decât calitatea.

86:2.5 (951.7) Dar a continua să se atribuie cauzelor supranaturale lucrurile greu de înţeles, nu reprezintă nimic mai mult decât o manieră leneşă şi comodă de a evita toate formele de muncă intelectuală obositoare. Norocul este pur şi simplu un termen născocit pentru a acoperi inexplicabilul în orice epocă a existenţei umane; el desemnează fenomenele pe care oamenii sunt incapabili sau puţin dornici să le pătrundă sensul. Hazardul este un cuvânt care semnifică că omul este prea ignorant sau prea indolent pentru a determina cauzele. Oamenii nu consideră un eveniment natural ca fiind un accident sau o nenorocire decât dacă ei sunt lipsiţi de curiozitate şi de imaginaţie, decât dacă rasei lor îi lipseşte iniţiativa şi spiritul de aventură. Explorarea fenomenelor vieţii distruge mai devreme sau mai târziu credinţa oamenilor în hazard, în şansă, în noroc şi în pretinsele accidente; ele substituie un univers al legii şi al ordinii,

unde toate efectele sunt precedate de cauze definite. Frica de existenţă este astfel înlocuită de bucuria de a trăi.

86:2.6 (952.1) Sălbaticii considerau toată natura ca fiind vie, ca fiind posedată de ceva. Civilizaţii încă mai dau o lovitură de picior obiectelor neînsufleţite care se pun în calea lor şi încă mai le blestemă pe cele de care se izbesc; oamenii primitivi nu considerau niciodată ceva ca accidental; pentru ei, totul era întotdeauna intenţional. Pentru primitivi, domeniul soartei, funcţiunea norocului, lumea spiritelor, erau toate la fel de neorganizate şi dirijate la nimereală ca şi societatea primitivă. Ei considerau norocul ca o reacţie a capriciului şi a fanteziilor lumii spiritelor, şi mai târziu ca o toană a zeilor.

86:2.7 (952.2) Însă nu toate religiile s-au dezvoltat plecând de la animism. Şi alte concepte ale supranaturalului erau contemporane cu animismul, şi aceste credinţe au condus, de asemenea, la adoraţie. Naturalismul nu este o religie - el este născut din religie.

3. Moartea — inexplicabilul

86:3.1 (952.3) Moartea era pentru oamenii în evoluţie şocul suprem, cea mai tulburătoare combinaţie de hazard şi de mister. Nu sanctitatea vieţii, ci şocul morţii a inspirat frica şi a întreţinut astfel în mod eficient religia. La popoarele sălbatice, moartea se datora în general violenţei, astfel încât moartea neviolentă devenea tot mai mult un mister. Moartea ca final natural şi aşteptat al vieţii nu era clară în conştiinţa oamenilor primitivi. Oamenilor le-au trebuit epoci de-a rândul pentru a înţelege că ea este inevitabilă.

86:3.2 (952.4) Oamenii primitivi acceptau viaţa ca pe un fapt, în timp ce considerau moartea ca pe o calamitate. Toate rasele au legendele lor despre oameni care nu sunt morţi, tradiţie reziduală a comportamentului iniţial faţă de moarte. Exista deja, în mintea omenească, un concept nebulos al unei lumi a spiritelor vagi şi neorganizate, despre un domeniu de unde provenea tot ceea ce este inexplicabil în viaţa omenească; la lunga listă a fenomenelor neexplicate se adăuga şi moartea.

86:3.3 (952.5) S-a crezut mai întâi că toate bolile omeneşti şi moartea naturală erau datorate influenţelor spiritelor. Chiar şi în epoca actuală, unele rase civilizate consideră că bolile au fost produse de către „inamic" şi contează pe ceremoniile religioase pentru a efectua vindecarea. Sistemele teologice mai recente şi mai complexe mai atribuie încă moartea acţiunii lumii spiritelor; tot acest ansamblu a condus la asemenea doctrine precum păcatul originar şi căderea omului.

86:3.4 (952.6) Luarea la cunoştinţă a neputinţei lor înaintea puternicelor forţe ale naturii, precum şi recunoaşterea slăbiciunii umane în faţa calamităţilor bolii şi ale morţii, sunt cele care i-au împins pe sălbatici să caute ajutorul în apropierea lumii supramateriale, pe care ei o întrevedeau ca sursă a acestor misterioase vicisitudini ale vieţii.

4. Conceptul de supravieţuire după moarte

86:4.1 (952.7) Conceptul unei faze supramateriale a personalităţii muritoare s-a născut din asocierea inconştientă şi pur accidentală a evenimentelor vieţii cotidiene, la care s-a adăugat visarea fantomelor. Când mai mulţi membri ai tribului unui şef răposat îl visau simultan, acest lucru părea să constituie o dovadă convingătoare că vechiul şef a revenit realmente sub o anumită formă. Toate acestea erau foarte reale pentru sălbatici; după astfel de vise, ei se trezeau scăldaţi de sudoare, tremurând şi ţipând.

86:4.2 (953.1) Originea onirică a credinţei într-o existenţă viitoare explică tendinţa dintotdeauna de a imagina lucruri invizibile în termeni de lucruri vizibile. Noul concept de viaţă viitoare ca fantomă de vis a început curând să servească ca leac eficient împotriva fricii de moarte, asociată instinctului biologic de conservare.

86:4.3 (953.2) Oamenii primitivi erau mult preocupaţi şi de respiraţia lor, în special în climatele reci, unde ei observau un abur atunci când expirau. *Suflul vieţii* a fost considerat ca fiind unicul fenomen care diferenţia pe cei vii de cei morţi. Sălbaticul ştia că suflul său putea să-i părăsească corpul; visele, în care el făcea tot felul de lucruri bizare în timp ce era adormit, l-au convins că fiinţa umană comporta un element imaterial. Ideea cea mai primitivă privitoare la sufletul uman a fost fantoma, ea fiind provenită din sistemul de idei relativ la vise şi la respiraţie.

86:4.4 (953.3) Sălbaticul a sfârşit prin a concepe că el era o fiinţă dublă - corp şi suflu. Suflul fără de trup era egal cu un spirit, cu o fantomă. Cu toate că spiritele sau fantomele au avut categoric o origine umană, ele erau considerate ca supraumane. Această credinţă în existenţa spiritelor neîntrupate părea să explice evenimentele

neobişnuite, pe cele extraordinare, cele excepţionale şi cele inexplicabile.

86:4.5 (953.4) Doctrina primitivă a supravieţuirii după moarte nu era în mod necesar o credinţă în nemurire. Fiinţele care nu ştiau să numere mai departe de douăzeci, ar putea concepe cu dificultate infinitul şi eternitatea; ele se gândeau mai degrabă la încarnări repetate.

86:4.6 (953.5) Rasa portocalie era în special orientată către credinţe în transmigraţie şi în reîncarnare. Ideea de reîncarnare a luat naştere în observarea asemănărilor de ereditate şi de caractere dintre descendenţi şi predecesorii lor. Obiceiul de a-i numi pe copii după bunicii lor şi după alţi străbuni se datora credinţei în reîncarnare. Unele rase mai recente credeau că oamenii mureau de la trei până la şapte ori. Această credinţă (rămăşiţă a învăţăturilor lui Adam privitoare la lumile de locuinţe), precum şi multe alte vestigii de religie revelată, se pot regăsi printre doctrinele, de altfel absurde, ale barbarilor secolului al douăzecilea.

86:4.7 (953.6) Oamenii primitivi nu nutreau nici o idee de infern, nici de pedepse viitoare. Sălbaticii îşi imaginau viaţa de după moarte exact ca şi viaţa prezentă, dar cu mai puţină neşansă. Mai târziu, s-a conceput un destin separat pentru fantomele bune şi pentru fantomele rele - cerul şi infernul. Membri multor rase primitive credeau că omul debuta în viaţa viitoare exact în starea în care părăsise viaţa prezentă; aceasta pentru că ideea de a deveni bătrâni şi ramoliţi nu le surâdea. Oamenii vârstnici preferau mai degrabă să fie omorâţi înainte de a deveni prea neputincioşi.

86:4.8 (953.7) Aproape toate grupurile aveau idei diferite asupra destinului sufletului-fantomă. Grecii credeau că oamenii slabi trebuie să aibă suflete slabe; ei au inventat deci Hadesul ca loc potrivit pentru a primi aceste suflete plăpânde. Ei presupuneau şi că aceste specimene plăpânde aveau umbre mai mici. Primii andiţi au crezut că fantomele lor se reîntorceau în ţinutul natal al strămoşilor lor. Chinezii şi egiptenii credeau cândva că sufletul şi trupul rămâneau legate. Aceasta i-a făcut pe egipteni să construiască cu grijă mormintele şi să se străduiască să conserve trupurile. Chiar şi popoarele moderne au căutat să evite descompunerea morţilor. Evreii au născocit că o fantomă, replica individului, cobora în Sheol, şi nu putea reveni în ţinuturile celor vii. Ei au făcut efectiv acest progres important în doctrina evoluţiei sufletului.

5. Conceptul de suflet fantomă

86:5.1 (953.8) Partea nematerială a omului a fost variabil numită fantomă, spirit, umbră, spectru, şi mai recent, *suflet.* În visele omului primitiv, sufletul era dublul său; el se asemăna întocmai cu muritorul însuşi, doar că el nu era sensibil la atingere. Credinţa în dubluri, văzute în vis, a condus direct la noţiunea că toate lucrurile însufleţite şi neînsufleţite au un suflet ca şi oamenii. Acest concept a tins multă vreme să perpetueze credinţa în spiritele naturii. Eschimoşii încă îşi mai închipuie că toate lucrurile naturii au un spirit.

86:5.2 (954.1) Sufletul fantomă putea să fie auzit şi văzut, dar nu şi să fie atins. Viaţa de vis a rasei a dezvoltat şi a extins treptat

activităţile lumii evoluânde a spiritelor, până într-acolo încât moartea a fost în cele din urmă considerată ca fiind faptul de „a-şi da sufletul”. Toate triburile primitive, în afară de cele care abia depăşeau animalele, au format concepte de suflet. Pe măsură ce civilizaţia avansează, aceste concepte superstiţioase sunt distruse, şi omul depinde în întregime de revelaţia şi de experienţa religioasă personală pentru a-şi face o nouă idee despre suflet în calitate de creaţie combinată a minţii uman cunoscător de Dumnezeu şi a spiritului divin care îl locuieşte, Ajustorul Gândirii.

86:5.3 (954.2) Muritorii primitivi nu au reuşit în general să deosebească noţiunea de un spirit interior de aceea a unui suflet de natură evolutivă. Exista o mare confuzie, la sălbatici, asupra chestiunii de a şti dacă sufletul era născut în corp sau dacă era un agent exterior în posesiunea corpului. Absenţa gândirii raţionale în prezenţa perplexităţii explică inconsistenţele grosolane ale punctelor de vedere ale sălbaticilor asupra sufletelor, fantomelor şi spiritelor.

86:5.4 (954.3) S-a crezut că sufletul era legat de corp la fel ca parfumul de floare. Anticii credeau că sufletul putea să părăsească corpul pe diferite căi:

86:5.5 (954.4) 1. Leşinul obişnuit sau temporar.

86:5.6 (954.5) 2. Somnul, visul natural.

86:5.7 (954.6) 3. Coma şi inconştienţa asociate cu bolile şi cu accidentele.

86:5.8 (954.7) 4. Moartea, dispariţia definitivă.

86:5.9 (954.8) Sălbaticii considerau strănutul ca tentative eşuate ale sufletului de a scăpa din corp. Fiind treaz şi în gardă, corpul era apt să contracareze încercarea de scăpare a sufletului. Mai târziu, strănutul

era însoţit întotdeauna de o formulă religioasă cum ar fi „Dumnezeu să vă binecuvânteze”.

86:5.10 (954.9) Devreme în evoluţie, s-a considerat somnul ca dovedind că sufletul fantomă putea să lipsească din corp, şi se credea că el putea fi rechemat zicând sau strigând numele celui ce dormea. În alte forme de inconştienţă, se credea că sufletul era mai departe, căutând poate să evadeze pentru totdeauna - moartea iminentă. Visele erau privite ca experienţe ale sufletului pe durata somnului, în timpul absenţei lui temporare din corp. Sălbaticii socoteau că visele lor sunt tot atât de reale ca şi orice altă parte a experienţei lor de veghe. Anticii au prins obiceiul de a-i trezi treptat pe cei ce dormeau, pentru a-i da sufletului timp să se reintegreze în corp.

86:5.11 (954.10) De-a lungul timpurilor, oamenii au fost stăpâniţi de o teamă respectuoasă înaintea căderii nopţii, şi evreii nu făceau excepţie. Ei credeau sincer că Dumnezeu le vorbea în vise, în ciuda poruncilor lui Moise opuse acestei idei. Moise avea dreptate, căci visele obişnuite nu sunt metoda folosită de personalităţile lumii spirituale atunci când ele caută să comunice cu fiinţele materiale.

86:5.12 (954.11) Anticii credeau că sufletele puteau să intre în animale sau chiar în obiecte neînsufleţite. Această credinţă în identificarea cu animalele a culminat în ideea de vârcolaci. O persoană putea să fie, ziua, un cetăţean respectabil, însă, când adormea, sufletul ei putea să intre într-un lup sau în vreun alt animal şi să hoinărească săvârşind jafuri nocturne.

86:5.13 (955.1) Oamenii primitivi credeau că sufletul era legat de respiraţie şi că se puteau comunica sau transmite calităţile lui prin suflu. Un şef curajos obişnuia să sufle pe un copil nou născut pentru

a-i conferi darul vitejiei. La creştinii primitivi, ceremonia dăruirii Duhului Sfânt era însoţită de un suflat asupra candidaţilor. Psalmistul a zis: „Cerurile au fost făcute de cuvântul Domnului, şi toată oastea lor de către suflarea gurii sale.” Multă vreme, fiii cei mari au păstrat obiceiul, de a încerca să prindă ultima suflare a tatălui lor muribund.

86:5.14 (955.2) Umbra a ajuns, mai târziu, să fie de temut şi respectată din acelaşi motiv ca şi în cazul suflării. Propria imagine reflectată în apă a fost, de asemenea, considerată uneori ca fiind dovada dualităţii fiinţei, iar oglinzile au fost privite cu o teamă superstiţioasă. Chiar şi astăzi, mulţi civilizaţi întorc oglinda cu faţa la perete în caz de deces. Câteva triburi înapoiate mai cred încă că portretele, desenele, modelele sau imaginile, îndepărtează sufletul sau o parte a sufletului, şi în consecinţă realizarea lor este interzisă.

86:5.15 (955.3) S-a crezut în general că sufletul se identifica cu suflul, dar diverse popoare l-au situat şi în cap, în păr, în inimă, în ficat, în sânge şi în grăsime. „Sângele lui Abel strigând din pământ” exprimă credinţa de altădată în prezenţa sufletului-fantomă în sânge. Învăţăturile semiţilor ziceau că sufletul era localizat în grăsimea corpului, şi, la mulţi dintre ei, consumarea grăsimii animale era tabu. Vânătorii de capete, precum şi jupuitorii de scalpuri, căutau să captureze sufletul inamicilor lor. Mai recent, ochii au fost consideraţi ca fiind ferestrele sufletului.

86:5.16 (955.4) Adepţii doctrinei conform căreia existau trei sau patru suflete credeau că pierderea unuia dintre ele însemna nelinişte, pierderea a două, boală şi pierderea a trei, moartea. După ei, un suflet trăia în suflare, unul în cap, unul în păr, şi unul în inimă. Ei îi sfătuiau pe bolnavi să se plimbe în aer liber, în speranţa de a-şi recăpăta

sufletele lor rătăcite. Se presupunea că cei mai mari vraci schimbau sufletul bolnav al unei persoane bolnave cu un suflet nou, 'noua naştere'.

86:5.17 (955.5) Copiii lui Badonan au dezvoltat o credinţă în două suflete, respiraţia şi umbra. Primele rase nodite socoteau că omul era constituit din două persoane, sufletul şi corpul. Această filozofie a existenţei umane s-a reflectat mai târziu în punctul de vedere grec. Grecii înşişi credeau în existenţa a trei suflete, cel vegetativ situat în stomac, cel animal în inimă şi cel intelectual în cap. Eschimoşii cred că omul este compus din trei părţi: corpul, sufletul şi numele.

6. Mediul spiritelor fantome

86:6.1 (955.6) Omul a moştenit un mediu înconjurător natural, a dobândit un mediu social, şi a imaginat un mediu spectral. Oamenii au reacţionat la mediul lor natural prin formarea Statelor, faţă de mediul lor social prin întemeierea căminelor, şi faţă de mediul lor iluzoriu de fantome prin instituirea Bisericilor.

86:6.2 (955.7) Foarte devreme în istoria omenirii, credinţa în realităţile lumii imaginare a fantomelor şi a spiritelor a fost universală, şi această lume a spiritelor de curând imaginată a devenit o putere în societatea primitivă. Viaţa mentală şi morală a întregii omeniri a fost definitiv modificată de apariţia acestui factor nou în gândurile şi în faptele oamenilor.

86:6.3 (955.8) Pe această bază majoră de ignoranţă şi de iluzie, frica omenească a acumulat toate superstiţiile şi religiile ulterioare ale

popoarelor primitive. Aceasta a fost unica religie omenească până la epoca revelaţiei, şi numeroase rase din lumea de azi nu mai posedă decât această religie evolutivă sumară.

86:6.4 (955.9) Pe măsură ce evoluţia a progresat, norocul a fost asociat cu spiritele bune, iar nenorocul cu spiritele rele. Disconfortul unei adaptări forţate la un mediu înconjurător schimbător a fost considerat ca o neşansă, o nemulţumire a spiritelor fantomă. Oamenii primitivi au dat lent naştere religiei din impulsul lor înnăscut de a adora, şi din greşita lor concepere a hazardului. Oamenii civilizaţi stabilesc planuri de asigurări pentru a învinge aceste întâmplări ale hazardului. Ştiinţa modernă înlocuieşte spiritele fictive şi zeii capricioşi printr-un actuar care realizează calcule matematice.

86:6.5 (956.1) Fiecare generaţie care trece surâde înaintea superstiţiilor stupide ale predecesorilor ei, în vreme ce continuă să menţină sofismele gândirii şi ale adorării, care vor face să surâdă la rândul lor posteritatea mai iluminată.

86:6.6 (956.2) Dar, în cele din urmă, mintea oamenilor primitivi a fost ocupat de idei care depăşeau toate impulsurile lor biologice naturale. Omul a fost, în final, pe punctul de a dezvolta o artă a trăirii bazată pe ceva mai mult decât reacţia la stimulii materiali. S-a asistat la debuturile unei politici de viaţă care comporta o filozofie primitivă. Un criteriu al vieţii supranaturale era pe punctul de a se ivi. Într-adevăr, dacă spiritul fantomă aducea ghinionul când era furios şi soarta bună când era mulţumit, acest lucru a dus la o reglementare subsecventă a conduitei umane. Conceptul de bine şi de rău a apărut în sfârşit prin evoluţie, şi toate acestea s-au întâmplat cu mult înaintea oricărei epoci a unei revelaţii pe pământ.

86:6.7 (956.3) Odată cu ivirea acestor concepte, a început lupta lungă şi epuizantă pentru a domoli spiritele întotdeauna nemulţumite, sclavia servilă faţă de frica religioasă evolutivă, interminabila risipă de eforturi omeneşti pentru morminte, pentru temple, pentru sacrificii şi pentru preoţii. Preţul de plătit a fost înfricoşător şi teribil, însă a meritat tot ceea ce a costat, deoarece, datorită lui, oamenii au atins o conştiinţă naturală a binelui şi a răului relative; etica omenească se născuse!

7. Funcţia religiei primitive

86:7.1 (956.4) Sălbaticul avea nevoie de o asigurare; el a plătit deci de bună voie tributurile lui împovărătoare de frică, de superstiţie, de groază, şi de daruri către preoţi, pentru poliţa lui de asigurare magică contra ghinionului. Religia primitivă consta pur şi simplu în prime de asigurare contra pericolelor pădurii. Oamenii civilizaţi plăteau prime de asigurare contra accidentelor din industrie şi a riscurilor modului de viaţă modern.

86:7.2 (956.5) Societatea contemporană îndepărtează chestiunile privitoare la asigurare de domeniul preoţilor şi al religiei, şi le plasează în domeniul economic. Religia se ocupă din ce în ce mai mult de asigurarea vieţii de dincolo de mormânt. Oamenii moderni, cel puţin aceia care gândesc, au încetat să mai plătească tributuri zadarnice în ideea de a controla şansa. Religia se înalţă încet-încet la nivele filozofice superioare, în contrast cu funcţiunea ei străveche de plan de asigurare împotriva neşansei.

86:7.3 (956.6) Totuşi, aceste idei antice asupra religiei au împiedicat oamenii să devină fatalişti şi pesimişti fără speranţă; ei au crezut că puteau cel puţin să facă ceva pentru a influenţa destinul. Religia fricii de fantome a gravat în memoria oamenilor faptul că ei trebuie *să-şi pună în ordine conduita,* că exista o lume supramaterială care controla destinul uman.

86:7.4 (956.7) Rasele civilizate moderne încep doar astăzi să iasă din frica care le-a făcut să explice şansa şi inegalităţile curente ale existenţei prin acţiunea fantomelor. Omenirea se emancipează de povara explicaţiei neşansei prin spiritele-fantomă. Dar, în acelaşi timp în care oamenii renunţă la doctrina eronată a vicisitudinilor vieţii cauzate de spirite, ei au dat dovadă de o surprinzătoare bunăvoinţă în a admite o învăţătură aproape tot atât de falsă, care îi invită să atribuie toate inegalităţile umane greşitelor adaptări politice, nedreptăţilor sociale şi concurenţei industriale. Totuşi, nişte legi noi, o filantropie sporită şi mai multă reorganizare industrială, oricât de bune ar fi în ele însele, nu vor remedia nici faptele naşterii, nici accidentele vieţii. Doar înţelegerea faptelor, precum şi înţeleapta lor manipulare în cadrul legilor naturale, vor permite oamenilor să obţină ceea ce vor şi să evite ceea ce nu vor. Cunoaşterea ştiinţifică, conducând la acţiunea ştiinţifică, este singurul antidot contra bolilor numite accidentale.

86:7.5 (957.1) Industria, războiul, sclavia şi guvernarea civilă s-au ivit ca răspuns la evoluţia socială a omului în mediul său natural. Religia a apărut şi ea ca răspuns la mediul iluzoriu al lumii imaginare a spiritelor. Religia a fost o dezvoltare evolutivă a conservării de sine, şi a funcţionat, în ciuda lipsei ei totale de logică, precum şi a concepţiei eronate care i-a dat naştere.

86:7.6 (957.2) Prin puternica şi prin impresionanta forţă a falsei frici, religia primitivă a pregătit mintea umană pentru manifestarea unei forţe spirituale autentice, de origine supranaturală, care este Ajustorul Gândirii. Şi, de atunci, Ajustorii divini au trudit mereu ca să transmute frica de Dumnezeu în iubire de Dumnezeu. Evoluţia este probabil lentă, însă ea este infailibil eficientă.

86:7.7 (957.3) [Prezentat de o Stea de Seară din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 87

Cultele fantomelor

87:0.1 (958.1) CULTUL fantomelor s-a dezvoltat ca o compensare la riscurile neşansei; practicile lui religioase primitive au rezultat din nelinişte în legătură cu neşansa şi din frica exagerată de cei morţi. Nici una dintre aceste religii primitive nu s-au ocupat prea mult de recunoaşterea Deităţii sau de respectarea a ceea ce este suprauman; riturile lor erau mai cu seamă negative şi destinate să evite, să expulzeze sau să constrângă fantomele. Cultul fantomelor nu era nici mai mult nici mai puţin decât o asigurare contra dezastrelor; el nu avea nici o legătură cu investiţia menită să procure venituri mai mari în viitor.

87:0.2 (958.2) Omul a purtat împotriva cultului fantomelor o luptă lungă şi înverşunată. Nu se găseşte nimic în istoria umană care să

stârnească mai mult mila decât acest tablou al supunerii abjecte a oamenilor faţă de frica de spiritele fantomă. Odată cu naşterea acestei temeri, omenirea a pornit pe drumul ascendent al evoluţiei religioase. Imaginaţia umană a părăsit ţărmurile eului, şi nu va mai găsi unde să arunce ancora înainte de a ajunge la conceptul unei adevărate Deităţi, al unui Dumnezeu real.

1. Frica de fantome

87:1.1 (958.3) Moarea era de temut, deoarece acest lucru însemna că o nouă fantomă era liberă de corpul ei fizic. Anticii au făcut tot ce le-a stat în putere ca să împiedice moartea, pentru a evita necazul de a avea de luptat cu o fantomă suplimentară. Ei erau întotdeauna preocupaţi să determine fantoma să părăsească scena decesului şi să pornească în călătoria de pe tărâmul morţilor. Fantoma inspira un maximum de teamă în timpul perioadei de tranziţie presupuse între ivirea ei din clipa morţii şi plecarea ei ulterioară în ţinutul natal al fantomelor, concept vag şi primitiv al unui pseudo-cer.

87:1.2 (958.4) Cu toate că sălbaticii atribuiseră fantomelor puteri supranaturale, ei nu şi le închipuiau deloc înzestrate cu o inteligenţă supranaturală. Se practicau numeroase stratageme şi şiretlicuri pentru a le trage pe sfoară şi a le înşela pe fantome. Oamenii civilizaţi se ataşează de multe ori de speranţa că o manifestare exterioară de pietate va înşela într-un fel sau altul o Deitate, chiar şi omniscientă.

87:1.3 (958.5) Primitivilor le era frică de boală, deoarece observaseră că ea era adesea prevestitoare de moarte. Dacă vraciul tribului nu

reuşea să vindece un om rănit, bolnavul era în general scos din coliba familială pentru a fi dus într-una mai mică sau pentru a fi lăsat sub cerul liber ca să moară singur. Casa în care se produsese un deces era de obicei distrusă; dacă nu, ea era ocolită întotdeauna, şi această frică îi împiedica pe primitivi să construiască locuinţe durabile. Ea a militat, de asemenea, contra întemeierii de oraşe şi de sate permanente.

87:1.4 (958.6) Când murea un membru al clanului, sălbaticii vegheau toată noaptea, stând de vorbă; se temeau că ar muri şi ei, dacă ar adormi în apropierea unui cadavru. Contagiunea cadavrului justifica frica de morţi. Când într-o epocă, când într-alta, toate popoarele au practicat minuţioase ceremonii de purificare menite să purifice un individ după contactul cu cei morţi. Anticii credeau că trebuie să i se dea lumină unui cadavru. Nu era îngăduit niciodată ca un trup mort să rămână în întuneric. În secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări în camerele mortuare, iar oamenii priveghează încă lângă cei morţi. Oamenii aşa zişi civilizaţi nu au eliminat încă complet din filozofia lor de viaţă frica de cei morţi.

87:1.5 (959.1) Dar, în pofida acestei frici, oamenii căutau încă să păcălească. Dacă casa celui mort nu era dărâmată, se scotea cadavrul printr-o spărtură din zid, însă niciodată pe uşă. Se luau aceste măsuri în vederea derutării fantomelor, a împiedicării zăbovirii lor şi a asigurării contra reîntoarcerii lor. Cei îndoliaţi care mergeau la funeralii se înapoiau pe alt drum de teamă să nu-i urmărească fantomele. Se practica mersul de-a-ndărătelea, precum şi zeci de alte tactici, în vederea asigurării că fantoma nu se va mai întoarce din mormânt. Se schimbau adesea hainele între sexe pentru a se înşela

fantoma. Veşmintele de doliu au fost mai întâi destinate să-i deghizeze pe supravieţuitori şi, mai târziu, să se arate respect pentru cei morţi în vederea potolirii fantomelor.

2. Potolirea fantomelor

87:2.1 (959.2) În religie, programul negativ de potolire a fantomelor a precedat cu mult programul pozitiv de constrângere şi de implorare a spiritelor. Primele acte umane de cult au fost fenomenele de apărare, şi nu de venerare. Omul modern socoteşte înţelept să se asigure contra incendiului; tot astfel, sălbaticii credeau că cea mai mare înţelepciune consta în a se asigura împotriva ghinionului purtat de fantome. Eforturile de a obţine această protecţie s-au aflat la originea tehnicilor şi a ritualurilor cultului fantomelor.

87:2.2 (959.3) S-a crezut cândva că cea mai mare dorinţă a unei fantome era aceea de a fi 'îngropată' cât se poate de repede, pentru a i se permite să se ducă în ţinutul morţilor fără a fi deranjată. Orice eroare de execuţie, orice omisiune din partea celor vii în actele ritualului îngropării fantomei puteau cu siguranţă să întârzie mersul ei către tărâmul fantomelor. Se credea că acest lucru îi displăcea fantomei, şi se presupunea că o fantomă înfuriată era o sursă de calamităţi, de nenorociri şi de nefericiri.

87:2.3 (959.4) Funeraliile s-au născut din eforturile oamenilor de a determina sufletul fantomă să plece spre viitorul lui domiciliu, iar predica funebră a fost la origine destinată să instruiască noua fantomă asupra căilor de a ajunge acolo. Se avea obiceiul de a se oferi hrană şi

veşminte pentru călătoria fantomei, iar aceste obiecte erau puse în mormânt sau în apropiere. Sălbaticii credeau că era nevoie de trei zile din an pentru a se 'înhuma fantoma' - pentru a o îndepărta din vecinătate. Eschimoşii încă mai cred că sufletul rămâne ataşat corpului timp de trei zile.

87:2.4 (959.5) Tăcerea şi doliul erau respectate după deces, cu scopul ca fantoma să nu fie tentată să revină acasă. Autotortura erau o formă curentă de manifestare a doliului. Mulţi dintre învăţătorii evoluaţi au încercat să pună capăt acestei practici, însă fără succes. Se credea că postul şi alte forme de renegare de sine le făceau plăcere fantomelor, şi că acestea se bucurau de indispoziţia celor vii pe perioada de tranziţie în care hoinăreau înainte de a pleca efectiv în ţinuturile celor morţi.

87:2.5 (959.6) Lungile şi frecventele perioade de inactivitate din cauza doliului au reprezentat unul dintre marile obstacole în progresul civilizaţiei. Săptămâni, şi chiar luni din fiecare an, erau literalmente irosite în acest doliu neproductiv şi inutil. Faptul că se angajau bocitoare profesioniste cu ocazia funeraliilor arată că doliul era un rit, iar nu o dovadă de tristeţe. Se poate ca modernii să poarte doliul din respect faţă de morţi şi din cauza pierderii îndurate, însă anticii făceau aceste lucruri din *frică.*

87:2.6 (959.7) Numele morţilor nu erau pronunţate niciodată. De fapt, ele erau adesea scoase din vorbire. Aceste nume deveneau tabuuri, şi, în felul acesta, limbile au fost constant sărăcite. Aceasta a dus în cele din urmă la o multitudine de cuvinte simbolice şi de expresii figurate, cum ar fi „numele sau ziua pe care nu le menţionezi niciodată”.

87:2.7 (960.1) Anticii erau atât de nerăbdători să se debaraseze de o fantomă încât îi ofereau tot ceea ce ea ar fi putut dori în cursul vieţii. Fantomele vroiau soţii şi servitori; un sălbatic înstărit se aştepta ca cel puţin o femeie sclavă să fie înhumată de vie la moartea sa. Mai târziu, obiceiul era ca văduva să se sinucidă pe mormântul soţului ei. Când murea un copil, se strangula adesea mama, o mătuşă sau bunica, pentru ca o fantomă adultă să poată însoţi fantoma copil şi să-i poarte de grijă. Aceia care renunţau astfel la viaţă o făceau în general de bună voie. Într-adevăr, de ar fi trăit ei încălcând datina, frica lor de mânia fantomei i-ar fi privat, în viaţa lor de rarele plăceri de care se puteau bucura primitivii.

87:2.8 (960.2) Era ceva obişnuit să se trimită astfel un mare număr de supuşi pentru a însoţi un şef decedat; sclavele erau omorâte atunci când murea stăpânul lor, cu scopul de a-l putea servi pe tărâmul fantomelor. Indigenii din Borneo încă mai oferă unui mort un însoţitor mesager; se străpungea un sclav cu lancea pentru a face călătoria de fantomă cu stăpânul lui decedat. Se credea că fantomele persoanelor omorâte se bucurau să le aibă ca sclave pe fantomele ucigaşilor lor; această noţiune i-a determinat pe oameni să devină vânători de capete.

87:2.9 (960.3) Se presupunea că fantomelor le plăcea mirosul mâncării; ofrandele de hrană la ospeţele funerare au fost cândva universale. Metoda primitivă pentru a mulţumi lui Dumnezeu consta în aruncarea unei bucăţi de hrană în foc înainte de masă în vederea potolirii spiritelor, în timp ce se murmura o formulă magică.

87:2.10 (960.4) Se presupunea că cei morţi foloseau fantomele uneltelor şi ale armelor care le aparţinuseră când fuseseră în viaţă. A

sparge unul dintre aceste obiecte însemna 'a-l omorî', ceea ce elibera fantoma lui pentru o slujbă pe tărâmul fantomelor. Se făceau de asemenea sacrificii de bunuri, prin arderea sau prin îngroparea lor. Risipa făcută în funeraliile antice era enormă. Rasele de mai târziu au fabricat modele pe hârtie şi au substituit aceste sacrificii mortuare cu desenele persoanelor şi obiectelor reale. Civilizaţia a făcut un mare progres când moştenirea de către familie a înlocuit incendierea şi înhumarea bunurilor. Indienii irochezi au realizat numeroase reforme în ceea ce priveşte risipa funerară, iar conservarea bunurilor le-a permis să devină cei mai puternici oameni roşii din Nord. Se presupune că oamenii moderni nu se tem de fantome, însă obiceiurile sunt puternice, şi se consumă încă multe bogăţii terestre în rituri funerare şi în ceremonii mortuare.

3. Cultul strămoşilor

87:3.1 (960.5) Progresul cultului fantomelor a făcut inevitabil cultul strămoşilor, deoarece el a devenit elementul de legătură dintre fantomele de rând şi spiritele superioare, zeii în pregătire. Zeii primitivi erau pur şi simplu fiinţe umane răposate şi glorificate.

87:3.2 (960.6) La originea sa, cultul strămoşilor s-a menţinut mai mult din frică decât din adorare, dar credinţele corespondente au contribuit categoric la răspândirea fricii de fantome şi a cultului lor. Adepţii cultului primitiv al strămoşilor-fantome se temeau chiar şi să caşte, de frică ca vreun spirit rău să nu profite de asta şi să intre în corpul lor.

87:3.3 (960.7) Obiceiul de a adopta copiii era menit să asigure ca cineva să aducă ofrande după moartea părintelui adoptiv, pentru pacea şi progresul sufletului său. Sălbaticul trăia cu frica de fantomele semenilor lui, şi îşi petrecea timpul liber făcând planuri pentru obţinerea permisului de liberă trecere al fantomei lui după moarte.
87:3.4 (960.8) Majoritatea triburilor au instituit un ospăţ al tuturor sufletelor cel puţin o dată pe an. Romanii aveau în fiecare an douăsprezece ospeţe de fantome cu ceremonii concomitente. Jumătate din zilele anului erau consacrate unor diverse ceremonii asociate cu cultele lor antice. Un împărat roman a încercat să reformeze aceste practici, reducând la 135 numărul zilelor de sărbătoare anuale.

87:3.5 (961.1) Cultul fantomelor a fost în continuă evoluţie. Pe măsură ce fantomele erau închipuite ca trecând de la o fază incompletă la o fază superioară de existenţă, cultul lor a progresat până la adorarea spiritelor şi chiar şi a zeilor. Însă, independent de credinţele variabile în aceste spirite mai evoluate, toate triburile şi rasele au crezut cândva în fantome.

4. Spiritele fantomă bune şi rele

87:4.1 (961.2) Frica de fantome a fost izvorul principal al tuturor religiilor lumii. Timp de epoci de-a rândul, numeroase triburi au rămas ataşate de credinţa într-o singură categorie de fantome. Învăţăturile lor spuneau că omul avea noroc când fantoma era mulţumită şi ghinion atunci când era mâniată.

87:4.2 (961.3) Pe măsură ce cultul fricii de fantome s-a răspândit, s-a ajuns la recunoaşterea tipurilor de spirite superioare, spirite care nu puteau fi identificate în mod categoric cu un individ uman. Ele erau fantome înzestrate şi strălucite, care avansaseră dincolo de domeniul fantomelor, pe tărâmurile superioare unde locuiau spiritele.
87:4.3 (961.4) Noţiunea de două feluri de spirite fantomă şi-a făcut lent, dar sigur, drum în întreaga lume. Acest nou spiritualism al dualităţii nu a trebuit să se răspândească de la un trib la altul; el s-a ivit spontan peste tot. Puterea unei idei care influenţează mintea evolutivă în expansiune nu rezidă în caracterul ei real sau raţional, ci mai degrabă în strălucirea ei *vie* şi în uşurinţa şi simplitatea aplicabilităţii ei universale.
87:4.4 (961.5) Încă şi mai târziu, imaginaţia oamenilor a luat în considerare conceptul de agenţi supranaturali buni şi răi; anumite fantome nu au evoluat niciodată până la nivelul spiritelor bune. Monospiritismul primitiv al fricii de fantome s-a transformat treptat într-un dublu spiritism, într-un nou concept de control invizibil al treburilor pământeşti. În cele din urmă, şansa şi neşansa au fost descrise ca având controlorii lor respectivi, şi s-a crezut că, dintre cele două categorii, grupul care aducea ghinionul era cel mai activ şi cel mai numeros.

87:4.5 (961.6) Când doctrina spiritelor bune şi a celor rele a ajuns în cele din urmă la maturitate, ea a devenit cea mai răspândită şi cea mai persistentă dintre toate credinţele religioase. Acest dualism a reprezentat un considerabil progres filozofic şi religios, deoarece le-a permis oamenilor să îşi explice şansa şi neşansa, crezând în acelaşi timp în fiinţe supranaturale a căror conduită era întrucâtva logică. Se

putea conta pe spirite ca fiind fie bune, fie rele, şi nu mai erau crezute complet temperamentale, aşa cum erau primele fantome din monospiritismul majorităţii religiilor primitive. Omul era în cele din urmă capabil să conceapă forţele supramuritoare ca având o conduită logică; aceasta a fost una dintre cele mai importante descoperiri ale adevărului din întreaga istorie a evoluţiei religiei şi în expansiunea filozofiei umane.

87:4.6 (961.7) Religia evolutivă a plătit totuşi un preţ teribil pentru conceptul de spiritism dual. Filozofia primitivă a omului nu a putut împăca constanţa spiritelor cu vicisitudinile soartei temporale decât admiţând două feluri de spirite, unul bun şi unul rău. Această credinţă i-a permis realmente omului să împace variaţiile hazardului cu un concept de forţe supramuritoare neschimbătoare, dar, de atunci încoace, această doctrină le-a creat întotdeauna dificultăţi persoanelor religioase în conceperea unităţii cosmice. În general, zeii religiei evolutive au întâmpinat opoziţia forţelor întunericului.

87:4.7 (962.1) Tragedia tuturor acestora rezidă în faptul că, în momentul în care aceste idei au prins contur în mintea primitivă a omului, în realitate nu existau nicăieri spirite rele sau nearmonioase. O astfel de situaţie neplăcută nu s-a dezvoltat decât după rebeliunea lui Caligastia, însă ea nu a durat decât până la Înviere. Chiar şi în secolul al douăzecilea, concepţia asupra binelui şi a răului ca puteri cosmice de acelaşi rang rămâne foarte vie în filozofia umană. Majoritatea religiilor lumii poartă încă această marcă a naşterii culturale care datează din zilele îndepărtate în care a apărut cultul fantomelor.

5. Progresul cultului fantomelor

87:5.1 (962.2) Oamenii primitivi considerau spiritele şi fantomele ca având drepturi aproape nelimitate, însă nici o obligaţie. În ceea ce priveşte spiritele, se socotea că ele îi considerau pe oameni ca având multiple îndatoriri, dar nici un drept. Se credea că spiritele dispreţuiau oamenii, pentru că aceştia eşuau constant în îndeplinirea îndatoririlor lor spirituale. Omenirea credea pe atunci, în general, că fantomele impuneau un tribut continuu de servicii, ca preţ al neamestecului lor în treburile omeneşti. Activităţilor fantomelor li se atribuia cea mai mică neşansă. Fiinţele umane primitive se temeau atât de mult să nu uite vreo onoare de făcut zeilor încât, după ce făceau sacrificii pentru toate spiritele cunoscute, ei mai făceau şi o a doua serie pentru 'zeii necunoscuţi', pur şi simplu pentru a avea o marjă de siguranţă.

87:5.2 (962.3) Cultul simplu al fantomelor a fost curând urmat de practica mai evoluată şi relativ complexă a cultului spiritelor-fantomă, constând în servirea şi în adorarea spiritelor superioare aşa cum evoluau în imaginaţia primitivă a oamenilor. Ceremonialul religios trebuie să ţină pasul cu evoluţia şi cu progresul spiritelor. Cultul extins nu era decât arta autoîntreţinerii practicată în legătură cu credinţa în fiinţe supranaturale, o adaptare la mediul înconjurător al spiritelor. Organizaţiile industriale şi militare erau adaptări la mediul înconjurător natural şi social. Aşa cum căsătoria a fost stabilită pentru a satisface exigenţele bisexualităţii, tot astfel, organizarea religioasă a evoluat ca răspuns la credinţa în forţele spiritelor şi în fiinţele spirituale superioare. Religia reprezintă adaptarea omului la iluziile

lui asupra misterului hazardului. Frica de spirite şi, mai târziu, adorarea spiritelor, au fost adoptate ca asigurare contra nenorocirii, ca politică a prosperităţii.

87:5.3 (962.4) Sălbaticii îşi imaginează că spiritele bune se ocupă de treburile lor, nepretinzând mare lucru fiinţelor umane. Fantomele rele şi spiritele rele sunt cele care trebuie să fie menţinute într-o bună dispoziţie. În consecinţă, popoarele primitive au dat mai multă atenţie fantomelor lor răuvoitoare decât spiritelor binevoitoare.

87:5.4 (962.5) Ei credeau că prosperitatea umană provoca mai ales invidia spiritelor rele, şi că metoda lor de represalii consta în a riposta printr-un agent uman şi printr-o tehnică a *deochiului.* În timpul fazei în care cultul căuta să evite spiritele rele, exista o intensă preocupare referitoare la maşinaţiile deochiului, iar frica de deochi s-a extins aproape în întreaga lume. Femeile frumoase au fost acoperite cu văluri pentru a le proteja contra ochiului rău; ulterior, multe femei dornice de a fi considerate ca fiind frumoase au adoptat această practică. Din cauza fricii de spiritele rele, copiilor li se permitea rar să iasă afară după căderea nopţii. Rugăciunile primitive au inclus întotdeauna cererea: „Izbăveşte-ne de ochiul rău”.

87:5.5 (962.6) Coranul conţine un capitol întreg consacrat deochiului şi descântecelor magice. Iudeii credeau pe deplin în ele. Întregul cult falic s-a dezvoltat ca o apărare contra ochiului rău. Se credea că organele de reproducere erau singurul fetiş capabil să-l facă neputincios. Ochiul rău a dat naştere primelor superstiţii privind semnele prenatale ale copiilor, impresiile materne, iar la un moment dat, acest cult a fost aproape universal.

87:5.6 (963.1) Invidia este o trăsătură umană bine înrădăcinată; de aceea, primitivii o atribuiau primilor lor zei. Din moment ce oamenii practicaseră deja înşelăciunea contra fantomelor, ei nu au întârziat să înşele şi spiritele. Ei ziceau: „De vreme ce spiritele sunt geloase pe frumuseţea noastră şi pe prosperitatea noastră, noi o să ne desfigurăm şi o să vorbim în mod uşuratic de succesul nostru." Umilinţa primitivă nu era deci o înjosire a egoului, ci mai degrabă o tentativă de a dejuca şi de a înşela spiritele invidioase.

87:5.7 (963.2) Pentru a împiedica spiritele să devină invidioase pe prosperitatea umană, s-a adoptat metoda de a asalta cu injurii un obiect preferat sau o persoană care avea noroc. Obiceiul de a dispreţui orice remarci măgulitoare asupra propriei persoane sau asupra propriei familii a luat naştere în felul acesta, şi a sfârşit prin a se transforma în modestie, în rezervă şi în curtoazie, în cadrul civilizaţiei. Din acelaşi motiv, a devenit ceva la modă să pari urât. Frumuseţea stârnea invidia spiritelor; ele vădeau o trufie omenească reprobabilă. Sălbaticii căutau nume urâte. Această trăsătură a cultului a stingherit foarte mult progresul artelor şi a menţinut lumea sumbră şi urâtă un timp îndelungat.

87:5.8 (963.3) Sub cultul spiritelor, viaţa era în cel mai bun caz un joc al hazardului, rezultatul controlului de către spirite. Viitorul vostru nu depindea de eforturilor voastre, de industria voastră sau de talentul vostru, decât în măsura în care puteau folosi la influenţarea spiritelor. Ceremoniile de împăcare a spiritelor constituiau o grea povară şi făceau viaţa obositoare, practic insuportabilă. De la o epocă la alta, şi din generaţie în generaţie, rasele au căutat una după alta să

îmbunătăţească această doctrină a suprafantomelor, însă, nici până astăzi, nici o generaţie nu a îndrăznit încă să o respingă complet.

87:5.9 (963.4) Intenţiile şi voinţa spiritelor se studiau prin intermediul prevestirilor, al oracolelor şi semnelor, iar aceste mesaje ale spiritelor erau interpretate prin divinaţie, prin preziceri, prin magie, prin ordalii şi prin astrologie. Întregul cult era un plan destinat să potolească, să satisfacă şi să cumpere spiritele prin această corupţie deghizată.

87:5.10 (963.5) Astfel s-a născut o filozofie mondială nouă şi mai extinsă bazată pe:

87:5.11 (963.6) 1. *Datorie*- lucrurile care trebuie făcute pentru a păstra spiritele în dispoziţii favorabile, sau cel puţin neutre.

87:5.12 (963.7) 2. *Bunuri*- conduita şi ceremoniile corecte destinate să atragă spiritele de partea intereselor voastre.

87:5.13 (963.8) 3. *Adevăr*- justa înţelegere a spiritelor şi atitudinea corectă faţă de ele, deci faţă de viaţă şi de moarte.

87:5.14 (963.9) Anticii nu căutau să cunoască viitorul doar din curiozitate; ei doreau să ocolească neşansa. Divinaţia era pur şi simplu o tentativă de a evita dificultăţile. În aceste epoci, visele erau considerate ca profetice, iar tot ceea ce ieşea din comun era prevestire. Chiar şi astăzi, credinţa în prevestiri, însemne de recunoaştere , precum şi alte superstiţii remanente ale cultului străvechi al fantomelor este văzut ca un blestem pentru omenire. Oamenilor le vine greu, foarte greu să renunţe la acele metode prin care, treaptă cu treaptă şi cu trudă ,au urcat scara evolutivă a vieţii.

6. Constrângerea şi exorcismul

87:6.1 (963.10) Când oamenii nu credeau decât în fantome, ritualul religios era mai personal şi mai organizat. Recunoaşterea spiritelor mai elevate a necesitat folosirea de 'metode spirituale superioare' în purtarea faţă de ele. Această încercare de a ameliora şi de a aprofunda tehnica de îmblânzire a spiritelor a condus direct la crearea măsurilor de apărare contra lor. Într-adevăr, omul s-a simţit neputincios înaintea forţelor de necontrolat care acţionau în viaţa pământească; sentimentul lui de inferioritate l-a îndemnat să încerce să găsească o adaptare compensatoare, o tehnică pentru a egaliza şansele în această luptă unilaterală a omului contra cosmosului.

87:6.2 (964.1) În primele perioade de cult, eforturile oamenilor de a influenţa activitatea fantomelor se limitau la îmbunare, la încercările de evitare a ghinionului prin mituire. Pe măsură ce cultul fantomelor a evoluat până la conceptul de spirite bune şi rele, aceste ceremonii s-au transformat în încercări de natură mai pozitivă, în eforturi de atragere a norocului. Religia omului nu a mai fost complet negativistă, iar el nici nu s-a oprit din eforturile lui de a obţine norocul; ea nu a întârziat să facă planuri care să îi permită să constrângă spiritele să coopereze. Adepţii religiei nu au mai rămas lipsiţi de apărare în faţa cerinţelor neîncetate ale fantasmelor spiritelor pe care ei înşişi le închipuiseră. Sălbaticul a început să inventeze arme care să-i permită să forţeze spiritele să acţioneze şi să le oblige să îl ajute.

87:6.3 (964.2) Primele eforturi defensive ale oamenilor au fost dirijate contra fantomelor. Odată cu scurgerea veacurilor, cei vii au

început să stabilească metode pentru a rezista celor morţi. Pentru a speria şi a alunga fantomele, ei au născocit numeroase tehnici, printre care se pot aminti următoarele:

87:6.4 (964.3) 1. Tăierea capului şi legarea corpului în mormânt.

87:6.5 (964.4) 2. Îngrădirea cu pietre a casei mortuare.

87:6.6 (964.5) 3. Castrarea cadavrului sau ruperea picioarelor lui.

87:6.7 (964.6) 4. Îngroparea sub pietre; aceasta a reprezentat una dintre originile pietrei de mormânt moderne.

87:6.8 (964.7) 5. Incinerarea; aceasta a fost o invenţie mai târzie pentru a împiedica fantoma să aducă necazuri.

87:6.9 (964.8) 6. Aruncarea corpului în mare.

87:6.10 (964.9) 7. Abandonarea corpului pentru a fi mâncat de fiarele sălbatice.

87:6.11 (964.10) Se presupunea că fantomele erau deranjate şi speriate de zgomote, că ţipetele, clopotele şi tobele le îndepărtau de cei vii. Aceste metode străvechi mai sunt încă la modă în zilele noastre în 'priveghiurile' mortuare. Se utilizau decocturi cu miros fetid pentru a îndepărta spiritele inoportune. Se ciopleau statui hidoase ale spiritelor pentru ca ele să fugă în grabă la vederea propriilor lor imagini. Se credea în puterea câinilor de a simţi apropierea spiritelor şi de a avertiza oamenii prin urletele lor, precum şi a cocoşilor de a cânta atunci când spiritele erau pe aproape. Folosirea unui cocoş ca giruetă perpetuează această superstiţie.

87:6.12 (964.11) Apa era considerată drept cea mai bună protecţie contra fantomelor, iar apa sfinţită ca fiind superioară tuturor celorlalte; aceasta era apa în care îşi spălaseră preoţii picioarele. Se credea că focul şi apa constituiau bariere de netrecut pentru fantome.

Romanii făceau de trei ori înconjurul unui cadavru cu apă. În secolul al douăzecilea, se mai stropesc încă sicriele cu apă sfinţită, iar spălarea mâinilor în cimitir face încă parte din ritualul iudeu. Botezul a fost o caracteristică a ritualului ulterior al apei; îmbăierile primitive erau o ceremonie religioasă. Numai într-o epocă recentă baia a devenit o practică de igienă.

87:6.13 (964.12) Omul nu s-a oprit însă la constrângerea fantomelor. Prin riturile religioase şi prin alte formalităţi, el a încercat în curând să silească spiritele să acţioneze. Exorcismul consta în folosirea unui spirit pentru a controla un altul sau pentru a-l alunga, iar această tactică mai era utilizată şi pentru a se speria fantomele şi spiritele. Conceptul de dublu spiritism al forţelor bune şi al celor rele le-a oferit oamenilor ample ocazii de a opune un agent altuia; într-adevăr, dacă un om puternic îl putea birui pe unul mai slab, atunci un spirit puternic putea desigur să domine o fantomă inferioară. Blestematul primitiv era o practică coercitivă menită să intimideze spiritele minore. Mai târziu, acest obicei s-a dezvoltat, ajungându-se la rostirea de blesteme asupra inamicilor.

87:6.14 (965.1) Multă vreme, s-a crezut că prin revenirea la folosirea moravurilor mai vechi se puteau sili spiritele şi semi-zeii să acţioneze într-un mod convenabil. Oamenii moderni folosesc în mod greşit acelaşi procedeu. Voi vă adresaţi unii altora în limbajul obişnuit de fiecare zi, însă atunci când vă rugaţi, recurgeţi la stilul antic al unei alte generaţii, stilul aşa zis solemn.

87:6.15 (965.2) Această doctrină explică şi regresele religios-rituale de natură sexuală, precum prostituţia din temple. Aceste întoarceri la datinile primitive erau considerate ca protecţii sigure împotriva a

numeroase calamităţi. La aceste populaţii necultivate, toate aceste stratageme erau în întregime ferite de ceea ce modernii ar numi promiscuitate.

87:6.16 (965.3) A venit apoi practica jurămintelor rituale, urmată curând de angajamentele religioase şi de făgăduinţele sacre. Majoritatea acestor promisiuni erau însoţite de torturi şi de mutilări pe care omul şi le aplica lui însuşi, şi, mai târziu, de posturi şi de rugăciuni. Abnegaţia de sine a fost considerată ulterior ca o constrângere sigură; aceasta în special în ceea ce priveşte abstinenţa sexuală. Astfel, oamenii primitivi au dezvoltat devreme o austeritate hotărâtă în practicile lor religioase, o credinţă în eficienţa torturilor şi a renunţărilor pe care şi le aplicau, în calitate de rituri capabile să forţeze spiritele îndărătnice să reacţioneze favorabil faţă de asemenea suferinţe şi privaţiuni.

87:6.17 (965.4) Oamenii moderni nu mai încearcă făţiş să constrângă spiritele, deşi ei mai trădează încă unele dispoziţii de a negocia cu Deitatea. Ei continuă să se jure, să bată în lemn, să încrucişeze degetele şi să pronunţe vreo o expresie trivială după ce expectorează; cândva, se folosea o formulă magică.

7. Natura cultului

87:7.1 (965.5) Tipul de cult al organizării sociale a persistat, deoarece furniza un simbolism pentru menţinerea şi stimularea sentimentelor morale şi a fidelităţii religioase. Cultul s-a născut din tradiţiile 'vechilor familii' şi s-a perpetuat ca instituţie consacrată.

Toate familiile au un cult de un fel sau altul. Fiecare ideal inspirator tinde să folosească un simbolism care să îl perpetueze - caută o tehnică pentru o manifestare culturală care îi va asigura supravieţuirea şi îi va spori realizarea. Cultul ajunge la acest rezultat prin stimularea şi satisfacerea emoţiei.

87:7.2 (965.6) Din zorii civilizaţiei, orice mişcare interesantă, de cultură socială sau de progres religios, a dat naştere unui ritual, unui ceremonial simbolic. Cu cât acest ritual a devenit mai mult o creştere inconştientă, cu atât mai puternică i-a fost influenţa asupra fidelilor săi. Cultul a păstrat sentimentele şi a satisfăcut emoţiile, însă el a fost întotdeauna cel mai mare obstacol în reconstrucţia socială şi în progresul spiritual.

87:7.3 (965.7) Deşi cultul a întârziat întotdeauna progresul social, este regretabil că atât de mulţi contemporani, care cred în criterii morale şi în idealuri spirituale, nu au un simbolism potrivit - nici un cult pentru a se susţine reciproc - nimic căruia ei să-i *aparţină.* Cu toate acestea, un cult religios nu ar putea fi fabricat; acesta trebuie să crească. Două grupuri diferite nu vor avea niciodată un cult identic, decât în cazul în care ritualurile lor ar fi arbitrar uniformizate pe cale autoritară.

87:7.4 (965.8) Cultul creştin primitiv a fost cel mai eficient, cel mai atractiv şi cel mai durabil dintre toate ritualurile concepute sau imaginate vreodată, însă o mare parte din valoarea lui a fost distrusă în prezenta epocă ştiinţifică prin distrugerea a foarte multe dintre principiile lui originare subiacente. Cultul creştin a fost devitalizat prin pierderea multora dintre ideile fundamentale.

87:7.5 (965.9) În trecut, adevărul a crescut rapid şi s-a răspândit cu uşurinţă atunci când cultul nu era rigid şi când simbolismul era extensibil. Adevărul răspândit cu prisosinţă şi un cult adaptabil au favorizat rapiditatea progresului social. Un cult lipsit de semnificaţie viciază religia atunci când încearcă să submineze filozofia pentru a-i lua locul şi să subjuge raţiunea. Un cult autentic creşte.

87:7.6 (966.1) Oricare ar fi inconvenientele şi handicapurile, fiecare nouă revelaţie a adevărului a dat naştere la un nou cult, şi chiar şi reformarea religiei lui Isus trebuie să dezvolte un simbolism adecvat. Trebuie ca oamenii moderni să găsească un simbolism potrivit noilor lor idealuri, noilor lor idei şi obedienţe în continuă expansiune. Acest simbolism superior al unei mai înalte civilizaţii trebuie să se ivească din viaţa religioasă, din experienţa spirituală. Acest simbolism superior al unei civilizaţii mai înalte trebuie să se bazeze pe conceptul de Paternitate a lui Dumnezeu, şi să conţină puternicul ideal de fraternitate a oamenilor.

87:7.7 (966.2) Vechile culte erau prea egocentrice. Noul cult trebuie să rezulte din punerea în aplicare a iubirii. Ca şi cele vechi, el trebuie să încurajeze sentimentele, să satisfacă emoţiile şi să promoveze fidelitatea, dar trebuie să facă şi mai mult. Trebuie ca el să faciliteze progresele spirituale, să reînsufleţească semnificaţiile cosmice, să ridice valorile morale, să încurajeze dezvoltarea socială şi să stimuleze un tip elevat de viaţă religioasă personală. Noul cult trebuie să ofere scopurile supreme ale vieţii care sunt atât temporale cât şi eterne - sociale şi spirituale.

87:7.8 (966.3) Nici un cult nu poate să dureze şi să contribuie la progresul civilizaţiei colective şi la înfăptuirile spirituale individuale,

decât dacă se bazează pe semnificaţia biologică, sociologică şi religioasă a *căminului.* Un cult care supravieţuieşte, trebuie să simbolizeze ceea ce rămâne permanent în faţa schimbărilor neîncetate, să glorifice ceea ce unifică curentul metamorfozelor sociale aflate într-o transformare constantă. Trebuie ca acesta să recunoască adevăratele semnificaţii, să exalte relaţiile frumoase şi să celebreze bunele valori ale adevăratei nobleţi.

87:7.9 (966.4) Însă este foarte dificil să se găsească un simbolism nou şi satisfăcător, deoarece oamenii moderni, ca grup, aderă la o atitudine ştiinţifică, se feresc de superstiţii şi detestă ignoranţa; ca indivizi însă, ei sunt cu toţii însetaţi de mistere şi venerează necunoscutul. Nici un cult nu poate supravieţui decât dacă încorporează un mister magistral şi dacă ascunde un scop inaccesibil, demn de a fi atins. Mai mult, nu e de ajuns ca noul simbolism să fie semnificativ pentru grup; el trebuie, de asemenea, să aibă un sens pentru individ. Formele oricărui simbolism folositor ar trebui să fie acelea pe care individul poate să le pună în practică din propria sa iniţiativă şi de care el poate, de asemenea, să se bucure împreună cu semenii săi. Dacă noul cult ar putea fi dinamic în loc să fie static, ar aduce realmente o contribuţie notabilă la progresul omenirii, atât temporal, cât şi spiritual.

87:7.10 (966.5) Totuşi, un cult - un simbolism al riturilor, al sloganelor sau al scopurilor - nu funcţionează dacă este prea complex. Şi trebuie ca el să comporte cerinţa devoţiunii, răspunsul loialităţii. Fiecare religie eficientă dezvoltă infailibil un simbolism valabil, iar adepţii ei ar face bine să împiedice ca acest ritual să nu se cristalizeze în ceremonii stereotipe înţepenitoare, deformatoare şi înăbuşitoare;

acestea nu pot decât să îngreuieze şi să întârzie progresul social, moral şi spiritual. Nici un cult nu poate supravieţui dacă frânează creşterea morală şi nu reuşeşte să încurajeze progresul spiritual. Cultul este scheletul în jurul căruia se dezvoltă corpul viu şi dinamic al experienţei spirituale personale - adevărata religie.

87:7.11 (966.6) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 88

Fetişurile, farmecele şi magia

88:0.1 (967.1) CONCEPTUL de pătrundere al unui spirit într-un obiect neînsufleţit, într-un animal sau într-o fiinţă umană este o credinţă foarte veche şi onorabilă, care a existat de la începutul evoluţiei religiei. Această doctrină a posedării de către un spirit nu e nici mai mult nici mai puţin decât *fetişismul.* Sălbaticul nu adoră în mod necesar fetişul; el adoră şi respectă într-un mod foarte logic spiritul care îl locuieşte.

88:0.2 (967.2) La început, s-a crezut că spiritul unui fetiş era fantoma unui om decedat; mai târziu, s-a presupus că spiritele superioare rezidă în fetişuri. Cultul fetişurilor a sfârşit aşadar prin a încorpora toate ideile primitive despre fantome, despre suflete, despre spirite şi despre posedarea de către demoni.

1. Credinţa în fetişuri

88:1.1 (967.3) Oamenii primitivi au simţit întotdeauna nevoia de a transforma în fetişuri toate lucrurile extraordinare; hazardul a dat deci naştere multor fetişuri. Un om este bolnav, apoi se întâmplă ceva, şi brusc acesta îşi recapătă sănătatea. Acelaşi fenomen se verifică şi pentru reputaţia multor medicamente şi metode de tratament al bolilor la întâmplare. Obiectele legate de vise aveau cele mai mari şanse de a fi convertite în fetişuri. Vulcanii, dar nu şi munţii, cometele, dar nu şi stelele, au devenit fetişuri. Oamenii primitivi considerau stelele căzătoare şi meteorii ca indicând sosirea pe pământ a spiritelor vizitatoare speciale.

88:1.2 (967.4) Primele fetişuri au fost pietricelele care aveau anumite însemne, şi, de atunci, oamenii au căutat întotdeauna 'pietre sacre'. Un colier era cândva o colecţie de pietre sacre, o salbă de farmece. Multe dintre triburi aveau pietre fetişuri, dar puţine dintre aceste fetişuri au supravieţuit, cum a făcut-o Kaaba şi Piatra din Scone. Focul şi apa figurau şi ele printre primele fetişuri, iar adorarea focului şi credinţa în apa sfinţită mai supravieţuiesc încă şi azi.

88:1.3 (967.5) Arborii fetişuri nu au apărut decât mai târziu, dar, la unele triburi, persistenţa adorării naturii a condus la credinţa în farmecele locuite de nişte spirite ale naturii. Când plantele şi fructele deveneau fetişuri, ele erau tabuuri ca hrană. Mărul a fost printre primele care s-au numărat în această categorie; popoarele levantine nu îl mâncau niciodată.

88:1.4 (967.6) Dacă un animal se hrănea cu carne omenească, el devenea un fetiş. În acest fel, câinele a devenit animalul sacru al perşilor. Dacă fetişul este un animal şi dacă fantoma sălăşluieşte în el în permanenţă, atunci fetişismul poate să tindă spre reîncarnare. Sălbaticii invidiau animalele în multe privinţe; ei nu se simţeau superiori lor, şi primeau adesea numele fiarei lor favorite.

88:1.5 (967.7) Când animalele au devenit fetişuri, a urmat un tabuu asupra consumului cărnii acestor animale. Din cauza asemănării lor cu oamenii, maimuţele au devenit devreme animale fetişuri; mai târziu, şerpii, păsările şi porcii au fost, de asemenea, considerate la fel.

88:1.6 (968.1) Într-o anumită epocă, vaca a fost un fetiş; laptele ei era tabu iar excrementele ei erau foarte respectate. Şarpele era venerat în Palestina, mai ales de către fenicienii care îl considerau, la fel ca şi iudeii, drept purtătorul de cuvânt al spiritelor rele. La numeroase popoare moderne, se crede încă în puterea de vrajă a reptilelor. Şarpele a fost venerat în Arabia, în toată India, şi chiar de către oamenii roşii, cu dansul şarpelui din tribul Moqui. Anumite zile ale săptămânii erau fetişuri. Timp de veacuri, vinerea a fost considerată ca o zi cu ghinion, iar numărul treisprezece ca fiind aducător de rele. Numerele norocoase, trei şi şapte, au provenit din revelaţiile ulterioare. Patru era cifra şansei primitivilor, deoarece ei recunoscuseră devreme cele patru puncte cardinale. Ei considerau faptul de a număra vitele şi alte posesiuni ca purtând ghinion. Anticii s-au opus întotdeauna recenzării, 'recensământul populaţiei'.

88:1.7 (968.2) Primitivii nu au transformat sexul într-un fetiş exagerat; ei nu acordau funcţiei de reproducere decât o atenţie

limitată; sălbaticii aveau gânduri naturale; ele nu erau nici obscene, nici lascive.

88:1.8 (968.3) Saliva era un puternic fetiş; se puteau alunga demonii dintr-o persoană scuipând pe ea. Cel mai mare compliment din partea celor bătrâni sau superiori era să vă scuipe. Unele părţi ale corpului omenesc au fost privite ca fetişuri potenţiale, în special părul şi unghiile. Unghiile lungi de la mâinile şefilor aveau o mare valoare, iar resturile tăiate constituiau puternice fetişuri. Credinţa în cranii ca fetişuri explică o mare parte a activităţii ulterioare a vânătorilor de capete. Cordoanele ombilicale erau fetişuri înalt apreciate, şi mai sunt încă şi astăzi, în Africa. Prima jucărie a omenirii a fost cordonul ombilical conservat. Ornat cu perle, cum se făcea adesea, el a fost primul colier al fiinţelor umane.

88:1.9 (968.4) Copiii cocoşaţi sau infirmi erau consideraţi ca fetişuri. Se credea că lunaticii fuseseră loviţi de lună. Oamenii primitivi nu puteau distinge între geniu şi nebunie. Idioţii erau fie bătuţi de moarte, fie veneraţi ca nişte personalităţi fetişe. Isteria a confirmat din ce în ce mai mult credinţa populară în vrăjitorie; epilepticii erau adesea preoţi sau vraci. Beţia era privită ca o formă de posedare de către un spirit; când un sălbatic trăgea o beţie , el îşi punea o frunză în păr, pentru a tăgădui responsabilitatea actelor sale. Otrăvurile şi spirtoasele au devenit fetişuri; ele treceau drept lucruri posedate.

88:1.10 (968.5) Multe persoane considerau geniile ca personalităţi fetişuri posedate de un spirit înţelept. Aceste fiinţe umane au învăţat curând să recurgă la fraude şi la stratageme pentru a-şi servi propriile lor interese. Se credea că un om fetiş era mai mult decât uman; el era divin, ba chiar infailibil. Şi astfel conducătorii, regii, preoţii, profeţii

şi şefii Bisericii au sfârşit prin a dispune de o mare putere şi prin exercitarea unei autorităţi nelimitate.

2. Evoluţia fetişismului

88:2.1 (968.6) Se presupunea că fantomele preferau să locuiască într-un obiect care le aparţinuse în timpul încarnării lor. Această credinţă explică eficacitatea multora dintre relicvele moderne. Anticii au venerat întotdeauna oasele comandanţilor lor, şi multe persoane mai privesc încă osemintele sfinţilor lor şi ale eroilor lor cu o teamă superstiţioasă. Chiar şi astăzi, se fac pelerinaje la mormintele marilor oameni.

88:2.2 (968.7) Credinţa în relicve este remanenţă a cultului antic al fetişurilor. Relicvele religioase moderne reprezintă o încercare de a raţionaliza fetişurile sălbaticilor şi de a le înălţa pe un loc demn şi respectuos în sistemele religioase moderne. Se consideră ca fiind păgână credinţa în fetişuri şi în magie, dar se găseşte de cuviinţă să se accepte relicvele şi miracolele.

88:2.3 (969.1) Căminul - locul focului - a devenit mai mult sau mai puţin un fetiş, un loc sacru. Sanctuarele şi templele au fost mai întâi locuri fetişe deoarece morţii erau îngropaţi acolo. Coliba fetiş a evreilor a fost ridicată, de Moise, la nivelul adăpostului unui suprafetiş, concept pe atunci existent al legii lui Dumnezeu. Dar israeliţii n-au abandonat niciodată credinţa specială a canaaniţilor în altarele de piatră: „Şi această piatră pe care eu am ridicat-o ca un stâlp va fi casa lui Dumnezeu”. Ei credeau cu adevărat că spiritul

Dumnezeului lor locuia în aceste altare de piatră, care erau în realitate fetişuri.

88:2.4 (969.2) Primele chipuri au fost făcute pentru a conserva înfăţişarea şi amintirea morţilor iluştri; ele erau, de fapt, monumente. Idolii au fost o rafinare a fetişismului. Primitivii credeau că o ceremonie de consacrare determina spiritul să intre în statuie. Tot astfel, când anumite obiecte erau binecuvântate, ele deveneau farmece.

88:2.5 (969.3) Adăugând a doua poruncă la străvechiul cod moral al Dalamatiei, Moise a făcut un efort de a controla adorarea fetişurilor în rândurile evreilor. El le-a recomandat cu prudenţă să nu-şi facă nici un soi de imagine care să poată fi consacrată ca fetiş. El s-a explicat fără echivoc: „Tu să nu faci chip cioplit- nici vreo reproducere a ceea ce este sus în ceruri, nici jos pe pământ, nici în apele pământului". Această poruncă a contribuit mult la întârzierea artei la iudei, dar ea a restrâns adorarea fetişurilor. Dar Moise era prea înţelept pentru a încerca să înlocuiască brusc străvechile fetişuri; el a consimţit deci să plaseze anumite relicve lângă tablele legii din chivot, care era combinarea unui altar al războiului şi a unei racle religioase.

88:2.6 (969.4) Cuvintele au devenit în cele din urmă fetişuri, mai ales cele care erau considerate ca venite de la Dumnezeu; în felul acesta, cărţile sacre ale multor religii au devenit închisori fetişiste în care este întemniţată imaginaţia spirituală a oamenilor. Chiar efortul lui Moise împotriva fetişurilor a devenit un fetiş suprem; porunca lui a fost folosită pentru a denigra arta şi a întârzia bucuria şi adorarea frumuseţii.

88:2.7 (969.5) În vremuri foarte îndepărtate, cuvântul fetiş al autorităţii era o *doctrină* inspiratoare de frică, cel mai teribil dintre toţi tiranii care aservesc oamenii. Un fetiş doctrinar îl făcea pe un om să se trădeze pe sine însuşi şi să cadă pradă bigotismului, fanatismului, superstiţiei, intoleranţei şi cruzimilor barbare cele mai atroce. Respectul modern faţă de înţelepciune şi faţă de adevăr denotă că omul abia începe să se elibereze de tendinţa de a instaura fetişurile până la nivelele superioare de gândire şi de raţionament. În ceea ce priveşte acumulările de scrieri fetişe pe care diverse religii le ţin drept *cărţi sacre,* nu numai că adepţii cred că tot ceea ce este în carte este adevărat, dar şi că cartea conţine tot adevărul. Dacă din întâmplare una dintre aceste cărţi sacre vorbeşte de pământ ca fiind plat, atunci, timp de lungi generaţii, bărbaţii şi femeile de altfel sănătoşi vor refuza să accepte dovezile pozitive că planeta este rotundă.

88:2.8 (969.6) Practica de a deschide una dintre aceste cărţi sacre pentru a lăsa ochiul să cadă, la nimereală, pe o pagină a cărei punere în aplicare putea influenţa importante proiecte şi decizii vitale, nu reprezintă nici mai mult nici mai puţin decât un fetişism notoriu. A depune jurământ pe o 'carte sfântă', a jura pe vreun obiect suprem venerat, constituie o formă de fetişism rafinat.

88:2.9 (969.7) Dimpotrivă, există un progres evolutiv real atunci când se trece de la frica fetişistă de resturile de unghii ale unui şef de sălbatici la adorarea unei superbe colecţii de scrisori, de legi, de legende, de alegorii, de mituri, de poeme şi de cronici; la urma urmei, aceasta reflectă o înţelepciune morală seculară cernută cel puţin până la epoca colecţionării lor sub forma unei 'cărţi sacre'.

88:2.10 (970.1) Pentru a deveni fetişuri, cuvintele trebuie să fie considerate ca fiind inspirate. Invocarea scrierilor care erau presupuse de inspiraţie divină a condus direct la stabilirea *autorităţii* Bisericii, în vreme ce evoluţia formelor civile a condus la înflorirea *autorităţii* Statului.

3. Totemismul

88:3.1 (970.2) Fetişismul se regăsea în toate cultele primitive de la cea mai veche credinţă în pietre sacre, trecând prin idolatrie, prin canibalism şi prin adorarea naturii, până la totemism.

88:3.2 (970.3) Totemismul este o combinaţie de practici sociale şi religioase. La origine, se credea că se asigurau provizii de hrană prin respectarea animalului totem presupusa fi de origine biologică. Totemurile erau în acelaşi timp simbolurile grupurilor şi dumnezeul lor. Acest dumnezeu era clanul personificat. Totemismul a fost o fază de încercări de socializare a religiei, care altminteri era personală. Totemul a evoluat în cele din urmă pentru a deveni drapelul, sau simbolul naţional al unor diverse popoare moderne.

88:3.3 (970.4) Un sac fetiş, un săculeţ de medicamente, era o pungă care conţinea un sortiment onorabil de articole impregnate de fantome. Vraciul de altădată nu-şi lăsa niciodată sacul, simbolul puterii lui, să atingă solul. Popoarele civilizate ale celui de-al douăzecilea secol veghează ca drapelele lor, emblemele conştiinţei naţionale, să nu mai atingă solul.

88:3.4 (970.5) Insignele funcţiilor sacerdotale şi regale au fost în cele din urmă considerate ca nişte fetişuri. Fetişul Statului suprem a trecut prin numeroase faze de dezvoltare, de la clan la trib, de la suzeranitate la suveranitate, de la totemuri la drapele. Regii fetişuri au domnit prin 'drept divin', şi au mai prevalat multe alte forme de guvernământ. Oamenii au făcut şi din democraţie un fetiş - exaltarea şi adorarea ideilor oamenilor de rând, atunci când ele sunt calificate colectiv 'opinie publică'. Opinia unui om luată izolat nu se consideră că are o mare valoare, însă, când mulţi oameni acţionează colectiv în democraţie, aceeaşi judecată mediocră este considerată ca fiind arbitrul justiţiei şi criteriul justeţei.

4. Magia

88:4.1 (970.6) Oamenii civilizaţi atacă, pe calea ştiinţei, problemele unui mediu real. Sălbaticii încercau să rezolve, prin magie, problemele reale ale unui mediu iluzoriu de fantome. Magia era tehnica prin care se manipula mediul ipotetic al spiritelor, ale cărui maşinaţii explicau interminabil inexplicabilul; aceasta era arta de a obţine cooperarea voluntară a spiritelor şi de a le constrânge să-şi aducă ajutorul involuntar prin folosirea fetişurilor sau a altor spirite mai puternice.

88:4.2 (970.7) Obiectivul magiei, al vrăjitoriei şi al necromanţiei era dublu:

88:4.3 (970.8) 1. Să penetreze viitorul prin clarviziune.

88:4.4 (970.9) 2. Să influenţeze favorabil mediul.

88:4.5 (970.10) Scopurile ştiinţei sunt identice cu cele ale magiei. Omenirea progresează de la magie la ştiinţă, nu prin meditaţie şi prin raţiune, ci mai degrabă treptat şi dureros, printr-o îndelungă experienţă. Omul avansează cu spatele către adevăr; el începe în eroare, progresează în eroare şi atinge în cele din urmă pragul adevărului. Numai odată cu sosirea metodei ştiinţifice, omul a început să meargă privind înainte. Omul primitiv a trebuit însă să experimenteze sau să piară.
88:4.6 (970.11) Fascinaţia superstiţiilor primitive a fost mama curiozităţii ştiinţifice ulterioare. A existat, în aceste superstiţii primitive, o emoţie dinamică progresistă - frica adăugată curiozităţii; magia străveche avea o forţă motrice progresistă. Aceste superstiţii reprezentau ivirea unei dorinţe omeneşti de a cunoaşte şi de a controla mediul planetar.
88:4.7 (971.1) Dacă magia a avut o asemenea influenţă asupra sălbaticilor, este pentru că ei nu puteau să priceapă conceptul de moarte naturală. Ideea ulterioară a păcatului originar a ajutat mult la slăbirea influenţei magiei asupra rasei, deoarece ea explica moartea naturală. Într-o anumită epocă, nu era un lucru rar să fie văzute zece persoane nevinovate trimise la moarte pentru că li se atribuia responsabilitatea unei singure morţi naturale. Acesta este unul dintre motivele din care popoarele antice nu se înmulţeau mai rapid, şi asta este încă adevărat la unele triburi africane. Acuzatul îşi mărturisea în general vinovăţia, chiar dacă era ameninţat de moarte.
88:4.8 (971.2) Magia e naturală pentru un sălbatic. S-a crezut că se putea efectiv omorî un inamic prin practici de vrăjitorie asupra părului său tuns sau asupra resturilor lui de unghii. Moartea pricinuită

de muşcăturile de şerpi era atribuită magiei vrăjitorului. Faptul că oamenii puteau muri de frică a făcut dificilă combaterea magiei. Oamenii primitivi se temeau atât de tare de magie, încât ea avea realmente un efect mortal, şi acest rezultat era suficient pentru a justifica această credinţă eronată. În caz de eşec, se dădea întotdeauna o explicaţie plauzibilă; remediul la o magie defectuoasă era un supliment de magie.

5. Farmecele magice

88:5.1 (971.3) Din moment ce fiecare obiect legat de corp era susceptibil de a deveni un fetiş, magia cea mai primitivă era preocupată de păr şi de unghii. Secretul care însoţea eliminările corporale s-a născut din teama că un inamic ar putea să pună stăpânire pe ceva provenit din corp şi să-l folosească pentru o magie vătămătoare. În consecinţă, orice excrement al corpului era îngropat cu grijă. Omul se abţinea de la scuipatul în public de teama de a lăsa să fie utilizată saliva într-o magie dăunătoare; scuipatul era întotdeauna acoperit. Chiar şi resturile de hrană, veştmintele şi ornamentele puteau deveni instrumente de magie. Sălbaticii nu lăsau niciodată resturile de mâncare pe masă; şi toate astea erau făcute din frica ca vreun inamic să nu le folosească în rituri magice, iar nu pentru că ei apreciau valoarea igienei acestei practici.

88:5.2 (971.4) Farmecele magice erau compuse dintr-o mare varietate de lucruri: carnea umană, ghearele de tigru, colţii de crocodil, seminţele de plante otrăvitoare, veninul de şarpe, precum şi

firele de păr uman. Oasele morţilor aveau însuşiri magice. Chiar şi praful de pe urmele de paşi putea fi utilizat în magie. Anticii credeau mult în farmecele dragostei. Sângele şi alte forme de secreţii corporale puteau să asigure influenţa magică a dragostei.

88:5.3 (971.5) Se presupunea că imaginile erau eficace în magie. Se făceau efigii şi, când erau tratate bine sau rău, se credea că aceleaşi efecte o atingeau şi pe persoana reală. Când făceau cumpărături, persoanele superstiţioase mestecau o bucăţică de lemn tare pentru a înmuia inima vânzătorului.

88:5.4 (971.6) Laptele unei vaci negre era extrem de magic, precum şi pisicile negre. Bastonul sau bagheta erau magice din acelaşi motiv ca şi tobele, clopotele şi articulaţiile degetelor. Toate obiectele antice erau farmece magice. Practicile unei civilizaţii noi sau superioare erau privite cu dezgust, din cauza presupusei lor naturi magice rele. Scrierile, tipăriturile şi portretele au fost multă vreme luate în considerare din unghiul acesta.

88:5.5 (971.7) Oamenii primitivi credeau că trebuiau să trateze numele cu respect, în special numele de zei. Numele era considerat ca o entitate, o influenţă distinctă de personalitatea fizică; el era ţinut la mare stimă, în aceeaşi măsură ca sufletul şi ca umbra. Puteai să-ţi dai numele ca gaj pentru un împrumut; un om nu mai putea să-şi utilizeze numele înainte de a-l răscumpăra, înapoind împrumutul. Astăzi îţi semnezi numele pe o recunoaştere a datoriei. Numele persoanelor nu a întârziat să capete importanţă în magie. Sălbaticii aveau două nume; cel principal era considerat ca fiind prea sacru pentru a fi utilizat în ocazii obişnuite, de unde şi al doilea nume sau numele de fiecare zi - o poreclă. Un sălbatic nu-şi spunea niciodată numele străinilor. Orice

experienţă de natură neobişnuită îl determina să-şi schimbe numele; uneori aceasta era un efort pentru a tămădui o boală sau pentru a opri ghinionul. El putea să obţină un nume nou, cumpărându-l de la şeful tribului; modernii încă mai investesc capital în titluri şi în grade. Dar, la triburile cele mai primitive, cum sunt boşimanii din Africa, numele individuale nu există.

6. Practica magiei

88:6.1 (972.1) Magia a fost practicată prin folosirea baghetelor, a 'riturilor medicale' şi a incantaţiilor. Tămăduitorii aveau obiceiul să călătorească dezbrăcaţi. Printre magicienii primitivi, femeile erau mai numeroase decât bărbaţii. În magie, 'medicină' înseamnă mister, iar nu tratament. Sălbaticii nu se îngrijeau niciodată pe ei înşişi; ei nu luau niciodată medicamente altfel decât la sfatul specialiştilor în magie. Doctorii vrăjitori ai celui de-al douăzecilea secol reprezintă într-un anumit fel magicienii de altădată.

88:6.2 (972.2) Magia avea o fază publică şi o fază privată. Ceea ce înfăptuia vraciul, şamanul sau preotul se presupunea ca fiind destinat pentru binele întregului trib. Vrăjitoarele, vrăjitorii şi magicienii executau magia privată, magia personală şi egoistă folosită ca metodă coercitivă pentru a atrage răul asupra rivalilor. Conceptul de spiritism dual, de spirite bune şi de spirite rele, a dat naştere credinţelor ulterioare în magia neagră. Pe măsură ce religia a evoluat, fiecare aplica termenul de magie operaţiilor spiritelor străine propriului său

cult, şi se servea de el şi pentru a desemna credinţele mai vechi în fantome.

88:6.3 (972.3) îmbinările de cuvinte, ritualul farmecelor şi al incantaţiilor, erau extrem de magice. Anumite incantaţii primitive s-au transformat, în cele din urmă, în rugăciuni. Magia imitativă a fost practicată de timpuriu; rugăciunile au fost exprimate prin nişte fapte; dansurile magice nu erau nimic altceva decât nişte rugăciuni puse în scenă. Rugăciunea a înlocuit treptat magia acompaniere a sacrificiilor.

88:6.4 (972.4) Fiind mai vechi decât cuvintele, gesturile erau cu atât mai sacre şi mai magice, şi s-a crezut că mimetismul avea o mare putere magică. Oamenii roşii puneau adesea în scenă un dans al bizonului, în care unul dintre ei juca rolul unui bizon, se lăsa prins şi asigura astfel succesul vânătorii iminente. Serbările sexuale de Întâi Mai erau pur şi simplu o magie imitativă, un apel sugestiv la pasiunile sexuale ale lumii vegetale. Păpuşa a fost mai întâi folosită ca talisman magic de către soţiile suferinde de sterilitate.

88:6.5 (972.5) Magia a fost ramura arborelui religios evolutiv care a purtat în cele din urmă roadele unei epoci ştiinţifice. Credinţa în astrologie a condus la dezvoltarea astronomiei; credinţa în piatra filozofală a condus la stăpânirea desăvârşită a metalelor, în vreme ce magia numerelor a fondat ştiinţa matematicilor.

88:6.6 (972.6) Dar o lume atât de plină de farmece a contribuit mult la distrugerea oricărei ambiţii şi a oricărei iniţiative personale. Roadele muncii suplimentare sau sârguinţa erau privite ca magice. Dacă un om avea, pe câmpul său, mai multe grâne decât vecinul său, el putea fi târât înaintea şefului şi acuzat de a fi atras acest surplus de

grâne din câmpul vecinului său mai leneş. Într-adevăr, în vremurile barbariei, era periculos să ştii prea mult; riscai întotdeauna să fi executat ca practicant al artei negre.

88:6.7 (972.7) Treptat, ştiinţa înlătură din viaţă caracterul de joc al hazardului. Însă, dacă metodele moderne de educaţie ar eşua, s-ar produce o întoarcere aproape imediată la credinţele primitive în magie. Superstiţiile zăbovesc încă în mintea multora dintre persoanele aşa zis civilizate. Limbajul conţine numeroase expresii fosile care atestă că rasa s-a cufundat multă vreme în magia superstiţioasă, expresii precum: fermecat, născut în zodie rea, posedare, inspiraţie, a face să dispară ca prin farmec, ingeniozitate, încântare, încremenit, trăsnit, picat din cer şi împietrit. Există fiinţe umane inteligente care mai cred încă în noroc, în deochi şi în astrologie.

88:6.8 (973.1) Magia antică a fost crisalida ştiinţei moderne, indispensabilă la vremea ei, dar de acum înainte inutilă. Şi astfel himerele superstiţiei ignorante au frământat mintea primitivă a oamenilor, până când s-au putut naşte conceptele ştiinţei. Astăzi, Urantia este la revărsatul zorilor acestei evoluţii intelectuale. Jumătate din lume este avidă după lumina adevărului şi după faptele descoperirii ştiinţifice, în timp ce cealaltă jumătate lâncezeşte sub imperiul superstiţiilor antice şi al unei magii cu greu deghizate.

88:6.9 (973.2) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 89

Păcatul, sacrificiul şi ispăşirea

89:0.1 (974.1) OMUL primitiv se socotea dator faţă de spirite, ca având nevoie de izbăvire. Din punctul de vedere al sălbaticilor asupra dreptăţii, spiritele ar fi putut să le aducă mult mai mult ghinion. Odată cu scurgerea timpului, acest concept s-a transformat în doctrina păcatului şi a salvării. Sufletul era considerat ca venind pe lume cu o pierdere - păcatul originar. Era necesar să se răscumpere sufletul, să se găsească un ţap ispăşitor. Vânătorii de capete, pe lângă faptul că practicau cultul adorării craniilor, puteau găsi un înlocuitor pentru propria lor viaţă, un ţap ispăşitor.

89:0.2 (974.2) Foarte devreme, sălbaticii au fost dominaţi de noţiunea potrivit căreia spiritele obţin o satisfacţie supremă la contemplarea mizeriei, a suferinţelor şi a umilinţelor omeneşti. La

început, oamenii nu au acordat atenţie decât păcatului prin comitere, însă mai apoi, ei au fost preocupaţi şi de păcatul făcut prin omisiune. Întregul sistem subsecvent al sacrificiilor s-a dezvoltat în jurul acestor două idei. Acest nou sistem se baza pe respectarea ceremoniilor de îmbunare ale sacrificiului. Primitivii credeau că trebuie să se facă ceva special pentru câştigarea favorurilor zeilor; numai o civilizaţie evoluată recunoaşte un Dumnezeu îngăduitor şi cu o fire cumpătată. Îmbunarea era o asigurare contra neşansei imediate, mai degrabă decât o investiţie pentru o beatitudine viitoare. Riturile de evitare, de exorcism, de coerciţie şi de îmbunare se întemeiau toate unele pe altele.

1. Tabuul

89:1.1 (974.3) Respectarea unui tabu era efortul omului de a ocoli neşansa abţinându-se de la ceva, pentru a evita astfel să ofenseze spiritele fantomă. La început, tabuurile nu au fost religioase, însă de demult au dobândit sancţiunea fantomelor şi a spiritelor; când au fost astfel întărite, ele au devenit legislatorii şi întemeietorii de instituţii. Tabuul este izvorul normelor ceremoniale şi strămoşul stăpânirii de sine primitive. El a fost prima formă de reglementare socială şi, un timp foarte îndelungat, singura formă; el încă mai este un factor fundamental al structurii sociale regulatoare.

89:1.2 (974.4) Respectul pe care îl inspirau aceste interdicţii în mintea sălbaticilor era direct proporţional cu frica lor de puterile presupuse a impune aceste prohibiţii. Tabuurile s-au născut din

experienţele nefericite cauzate de hazard; mai târziu, ele au fost propuse de şefi şi de şamani - oamenii fetişuri despre care se credea că sunt dirijaţi de un spirit fantomă, sau chiar de un zeu. Frica de pedeapsă din partea spiritelor este atât de vie în mintea primitivilor, încât aceştia au murit uneori de spaimă atunci când au încălcat un tabuu; aceste episoade dramatice au întărit enorm influenţa tabuului asupra minţii supravieţuitorilor.

89:1.3 (974.5) Printre primele interdicţii se găseau restricţiile asupra apropierii de femei şi de alte bunuri. Pe măsură ce religia joacă un rol sporit în evoluţia tabuului, articolul lovit de interdicţie a fost considerat ca impur, apoi ca nelegiuit. Analele evreilor sunt pline de menţiuni cu privire la lucrurile pure şi impure, sfinte şi nelegiuite, dar credinţele evreilor în acest sens erau mult mai puţin stânjenitoare şi mai extinse decât la nenumărate alte popoare.

89:1.4 (975.1) Cele şapte porunci ale Dalamatiei şi ale Edenului, precum şi cele zece porunci ale evreilor, erau tabuuri precise, toate exprimate în aceeaşi formă negativă, la fel ca majoritatea prohibiţiilor antice; aceste coduri noi aveau însă o veritabilă valoare de emancipare, în sensul că ele înlocuiau mii de tabuuri preexistente. Mai mult încă, aceste porunci mai tardive promiteau categoric ceva în schimbul ascultării.

89:1.5 (975.2) Tabuurile primitive asupra hranei s-au născut din fetişism şi din totemism. Porcul era sacru pentru fenicieni, vaca pentru hinduşi. Tabuul egiptean asupra cărnii de porc a fost perpetuat de credinţa ebraică şi de cea islamică. O variantă a tabuului asupra hranei era credinţa că o femeie gravidă se putea gândi atât de mult la

un anumit aliment încât copilul, de la naşterea sa, va fi reflectarea acestui aliment, care va fi atunci tabu pentru el.

89:1.6 (975.3) Modurile de a mânca au devenit tabu încă din vremuri îndepărtate, de unde şi eticheta mesei antice şi moderne. Sistemele de caste şi nivelele sociale sunt vestigiile străvechilor interdicţii. Tabuurile au fost foarte eficace în organizarea societăţii, dar erau teribil de împovărătoare; sistemul de interdicţie negativ menţinea nu numai regulile utile şi constructive, ci şi tabuurile perimate, desuete şi inutile.

89:1.7 (975.4) Nu ar exista totuşi nici o societate civilizată care să îl poată judece pe omul primitiv, fără aceste tabuuri numeroase şi variate, iar tabuurile nu ar fi persistat niciodată dacă nu ar fi fost susţinute de aprobarea şi de sancţiunea religiei primitive. Mulţi dintre factorii esenţiali în evoluţia umană au fost extrem de costisitori, au costat imense comori de eforturi, de sacrificii şi de renunţări; dar aceste înfăptuiri ale stăpânirii de sine au fost adevăratele trepte pe care omul a urcat scara ascendentă a civilizaţiei.

2. Conceptul de păcat

89:2.1 (975.5) Frica de hazard şi spaima de neşansă i-a împins literalmente pe oameni să inventeze religia primitivă ca o asigurare presupusă contra acestor calamităţi. Plecând de la magie şi de la fantome, şi trecând prin spirite şi prin fetişuri, religia a evoluat până la tabuuri. Fiecare trib avea pomul fructului oprit, literalmente mărul, dar, la figurat, constând dintr-o mie de ramuri atârnând grele de tot

felul de tabuuri. Arborele oprit zicea întotdeauna: „să nu faceţi cutare şi cutare lucru.”

89:2.2 (975.6) Când mintea sălbaticului a evoluat până într-acolo încât să îşi poată imagina atât spiritele bune, cât şi cele rele, şi când tabuul a primit sancţiunea solemnă a religiei în evoluţie, scena a fost în întregime pregătită pentru apariţia noului concept, acela al *păcatului.* Ideea de păcat era universal stabilită în lume cu mult înainte de pătrunderea religiei revelate. Numai conceptul de păcat a permis morţii naturale să devină logică pentru mintea primitivă. Păcatul era încălcarea tabuului, iar moartea era sancţiunea păcatului.

89:2.3 (975.7) Păcatul era ritual, iar nu raţional; o faptă, şi nu un gând. Şi acest întreg concept de păcat era întreţinut de ceea ce a persistat din tradiţiile Dilmunului şi din epoca unui mic paradis pe pământ. Tradiţia lui Adam şi a Grădinii Edenului a dat substanţă visului unei străvechi 'epoci de aur' în zorii raselor. Toate acestea au confirmat ideile care s-au exprimat mai târziu în credinţa că omul îşi avea originea într-o creaţie specială, că el debutase perfect în cariera sa, şi că încălcarea tabuurilor - păcatul - l-a coborât la jalnica sa soartă ulterioară.

89:2.4 (976.1) Obiceiul de a încălca un tabuu a devenit un viciu; legea primitivă a făcut din viciu o crimă; religia l-a făcut un păcat. La triburile primitive, violarea unui tabuu reprezenta o crimă şi un păcat conjugate. O calamitate care atingea comunitatea era întotdeauna considerată ca o pedeapsă pentru un păcat al tribului. Pentru cei care credeau că prosperitatea merge mână în mână cu dreptatea, prosperitatea aparentă a celor răi a cauzat atât de multă îngrijorare încât a devenit necesară născocirea infernurilor pentru a pedepsi

violatorii tabuurilor. Numărul acestor locuri de pedepse viitoare a variat de la unu la cinci.

89:2.5 (976.2) Ideea de spovedanie şi de iertare a apărut devreme în religia primitivă. Oamenii cereau iertare într-o adunare publică pentru păcatele pe care aveau intenţia să la comită în săptămâna următoare. Mărturisirea era pur şi simplu un rit de iertare, şi, de asemenea, o notificare publică a murdăriei, un ritual pentru a striga: 'impur, impur!'. Au urmat apoi toate formele rituale de purificare. Toate popoarele antichităţii practicau aceste ceremonii lipsite de sens. Multe obiceiuri, aparent igienice, ale triburilor primitive, erau mai cu seamă ceremoniale.

3. Renunţarea şi umilirea

89:3.1 (976.3) Renunţarea a fost etapa următoare a evoluţiei religioase; se practica curent postul; curând s-a stabilit obiceiul de abţinere de la numeroase forme de plăcere fizică, mai cu seamă la cele de natură sexuală. Ritualul postului era adânc înrădăcinat în multe religii antice; şi el a fost transmis practic tuturor sistemelor moderne de gândire teologică.

89:3.2 (976.4) Tocmai în epoca în care barbarii începeau să renunţe la risipa ce consta în arderea şi îngroparea bunurilor împreună cu cei morţi, în momentul în care structura economică a raselor a început să prindă contur, şi-a făcut apariţia această nouă doctrină religioasă a renunţării, şi zeci de mii de suflete serioase au început să candideze la sărăcie. Bunurile au fost considerate ca un obstacol spiritual. Această

noţiune de pericole spirituale care însoţea posesiunea bunurilor materiale a fost în mare măsură întreţinută în epoca lui Filon şi a lui Pavel, şi, de atunci, ea a influenţat mult filozofia europeană.

89:3.3 (976.5) Sărăcia era pur şi simplu o parte a ritualului de mortificare a cărnii, care, din nefericire, se încorpora în scrierile şi în învăţăturile multor religii, mai ales în aceea a creştinismului. Penitenţa este forma negativă a acestui ritual, adesea prostesc, al renunţării. Toate acestea l-au învăţat însă pe primitiv *stăpânirea de sine,* şi acesta a fost un progres cu adevărat valabil în evoluţia rasială. Negarea de sine şi stăpânirea de sine se numărau printre cele mai mari dobândiri sociale care provin din religia evolutivă primitivă. Stăpânirea de sine a adus omului o nouă filozofie a vieţii; ea l-a învăţat arta de a-şi spori fracţiunea sa de viaţă diminuând numitorul comun al cerinţelor personale, în loc de a încerca întotdeauna să mărească numărătorul satisfacţiilor egoiste.

89:3.4 (976.6) Aceste idei antice de autodisciplină includeau autoflagelarea şi multe alte feluri de toruri fizice. Preoţii cultului mamei erau cu precădere activi pentru a oferi ca învăţătură virtutea suferinţelor fizice; ei dădeau exemplul supunându-se castrării. Evreii, hinduşii şi budiştii erau adepţi zeloşi ai acestei doctrine a umilirii fizice.

89:3.5 (976.7) De-a lungul întregii antichităţi, oamenii au căutat, pe această cale, să beneficieze, pe marele registru al negării de sine ţinut de zeii lor, de un supliment de credit datorat renunţării. A fost cândva ceva uzual, pe când se încercau unele tensiuni de ordin emoţional, să se facă jurământul de renunţare de sine şi de autotortură. Cu timpul, aceste jurăminte au luat forma de contracte cu zeii. În acest sens, ele

reprezentau un adevărat progres evolutiv, căci se presupunea că zeii făceau ceva în semn de răsplată pentru această tortură şi pentru această mortificare a cărnii. Jurămintele erau atât negative, cât şi pozitive. Făgăduieli de natură atât de extremă şi de vătămătoare sunt cel mai bine respectate astăzi la anumite grupuri din India.

89:3.6 (977.1) Era foarte natural ca acest cult al renunţării şi al umilirii să acorde atenţie satisfacerilor sexuale. Cultul abstinenţei a luat naştere ca un rit printre soldaţii care intenţionau să se angajeze în luptă; mai târziu, el a devenit practica 'sfinţilor'. Cultul a tolerat căsătoria considerând-o ca un rău mai mic decât adulterul. Multe dintre marile religii ale lumii au fost defavorabil influenţate de acest cult antic, dar nici una într-un mod atât de pronunţat ca creştinismul. Apostolul Pavel era un adept al acestui cult, şi jurămintele lui personale s-au reflectat în învăţăturile pe care le-a introdus în teologia creştină: „E bine pentru un bărbat să nu se atingă de femeie". „Aş vrea ca toţi bărbaţii să fie ca mine însumi". „Eu zic deci celibatarilor şi văduvelor să rămână întocmai ca mine". Pavel ştia bine că aceste învăţături nu făceau parte din evanghelia lui Isus, şi el recunoştea acest lucru, spunând: „Eu zic asta cu încuviinţare, iar nu la poruncă". Acest cult l-a făcut însă pe Pavel să dispreţuiască femeile. Nenorocirea este că părerile lui personale au influenţat timp îndelungat învăţăturile unei mari religii a lumii. Dacă sfatul învăţătorului reparator de corturi era literalmente şi universal urmat, rasa umană ar fi luat sfârşit într-un mod brusc şi puţin glorios. Ba mai mult, faptul de a amesteca o religie cu cultele antice ale continenţei conduce direct la un război împotriva căsătoriei şi a căminului, care sunt veritabilele fundaţii ale societăţii şi instituţiile de bază ale

progresului uman. Nu este deloc de mirare faptul că aceste credinţe favorizaseră formarea preoţilor care practicau celibatul în numeroase religii ale anumitor popoare.

89:3.7 (977.2) Într-o bună zi, omul va trebui să înveţe să se bucure de libertate fără desfrâu, de hrană fără îmbuibare, şi de plăcere fără dezmăţ. Stăpânirea de sine este o politică umană mai bună pentru a pune în ordine propria conduită decât extrema renegare de sine. Isus nu a oferit dealtfel niciodată discipolilor lui ca învăţătură aceste puncte de vedere nesăbuite.

4. Originile sacrificiului

89:4.1 (977.3) Sacrificiul în calitate de parte a devoţiunilor religioase, ca multe alte rituri de adorare, nu a avut o origine simplă şi unică. Tendinţa de a se închina în faţa puterii şi de a se înclina în semn de adorare în prezenţa unui mister este prefigurată de câinele care se lungeşte înaintea stăpânului său. Între impulsul de a adora şi actul sacrificiu nu este decât un pas. Omul primitiv măsura valoarea sacrificiului său prin durerea pe care o simţea. Când ideea de sacrificiu s-a ataşat pentru prima dată ceremonialului religios, nu se mai admiteau ofrande care să nu fie însoţite de suferinţe. Primele sacrificii au fost nişte acte aidoma celui de a-şi smulge părul, de a-şi tăia carnea, de a se mutila, de a-şi sparge dinţii şi a-şi tăia degetele. Odată cu înaintarea civilizaţiei, aceste concepte grosolane ale sacrificiului au fost ridicate la nivelul riturilor abnegării de sine, ale ascetismului, ale postului, ale privaţiunilor şi, mai târziu, ale doctrinei

creştine a sacrificării prin amărăciuni, prin suferinţe şi prin mortificarea cărnii.

89:4.2 (977.4) De timpuriu în evoluţia religiei, existau două concepţii ale sacrificiului: ideea de a sacrifica ofrande, care implica atitudinea aducerii de mulţumiri, şi sacrificiul pentru datorie, care îngloba ideea de izbăvire. Noţiunea de substituire s-a dezvoltat mai târziu.

89:4.3 (977.5) Încă şi mai târziu, omul şi-a închipuit că sacrificiul său, oricare i-ar fi fost natura, putea servi ca mesager pe lângă zei; el putea să aibă efectul unui miros agreabil în nările zeităţilor. Aceasta a adus cu sine uzul tămâiei şi al altor particularităţi estetice ale riturilor de sacrificiu; acestea s-au transformat cu timpul în sărbători sacrificiale care au devenit tot mai minuţioase şi mai sofisticate.

89:4.4 (978.1) Odată cu evoluţia religiei, riturile sacrificiale de împăcare şi de îmbunare au înlocuit metodele străvechi de evitare, de potolire şi de exorcism.

89:4.5 (978.2) Ideea iniţială de sacrificiu a fost aceea de un impozit de neutralitate perceput de spiritele ancestrale; ideea de ispăşire nu se dezvoltă decât mai târziu. Pe măsură ce oamenii se îndepărtau de noţiunea unei origini evolutive a rasei, pe măsură ce tradiţiile epocii Prinţului Planetar şi ale şederii lui Adam erau filtrate de timp, conceptul de păcat şi de păcat originar a ajuns să se răspândească tot mai mult. Aşadar, sacrificiul pentru un păcat accidental şi personal s-a transformat prin evoluţie în doctrina sacrificiului pentru ispăşirea păcatului rasei. Ispăşirea sacrificială era un expedient de asigurare generală care acoperea totul, chiar şi ranchiuna şi gelozia unui zeu necunoscut.

89:4.6 (978.3) Înconjurat de atât de multe spirite supărăcioase şi de zei rapace, omul primitiv era în faţa unei asemenea mari armate de zeităţi, astfel încât a fost nevoie de toţi preoţii, de ritualurile şi de sacrificiile din timpul întregii vieţi pentru a-l scoate din datoriile lui spirituale. Doctrina păcatului originar, sau a vinovăţiei rasiale, a făcut ca fiecare persoană să înceapă cu o datorie serioasă faţă de puterile spirituale.

89:4.7 (978.4) Oamenii primeau dări şi mită, dar, când acestea sunt oferite zeilor, ele sunt descrise ca fiind consacrate, făcute sacre, ori sunt numite sacrificii. Renunţarea era forma negativă de îmbunare; sacrificiul devenea forma pozitivă. Actul de îmbunare includea elogierea, glorificarea, măgulirea, şi chiar şi divertismentul. Relicvele acestor practici pozitive de cult străvechi de îmbunare sunt cele ce constituie formele moderne de adorare divină. Acestea reprezintă pur şi simplu transformarea în rituri a tehnicilor sacrificiale antice de îmbunare pozitive.

89:4.8 (978.5) Un sacrificiu de animale avea, pentru oamenii primitivi, o semnificaţie mai profundă decât ar fi putut-o avea vreodată pentru rasele moderne. Aceşti barbari considerau animalele ca fiind rudele lor apropiate efective. Cu trecerea timpului, omul a devenit viclean în sacrificiile lui, şi a încetat să îşi ofere animalele de muncă. La început, el a sacrificat *ce este mai bun* din toate, inclusiv animalele lui domestice.

89:4.9 (978.6) Un anumit suveran egiptean nu se fălea atunci când afirma că a sacrificat 113.433 sclavi, 493.386 capete de vite, 88 bărci, 2.756 statuete de aur, 331.702 urcioare de miere şi de ulei, 228.380

urcioare de vin, 680.714 gâşte, 6.744.428 pâini rotunde şi 5.740.352 saci de monezi. Pentru a ajunge acolo, a fost nevoie ca el să le impună impozite crude supuşilor lui, care au trudit din greu.

89:4.10 (978.7) Simpla necesitate i-a făcut în cele din urmă pe aceşti semi-sălbatici să mănânce partea materială a creaturilor sacrificate, zeii beneficiind de sufletul lor. Această datină şi-a găsit justificarea sub pretextul anticei mese sacre, o slujbă de comuniune după uzanţele moderne.

5. Sacrificiile şi canibalismul

89:5.1 (978.8) Ideile moderne despre canibalismul primitiv sunt cu totul greşite; canibalismul făcea parte din moravurile societăţii primitive. În timp ce canibalismul este din punct de vedere tradiţional oribil pentru civilizaţia modernă, el era un element de structură socială şi religioasă al societăţii primitive. Interesele colective au dictat practica canibalismului. Acesta s-a dezvoltat sub presiunea necesităţii şi a persistat pentru că oamenii erau sclavii superstiţiei şi ai ignoranţei. El era un obicei social, economic, religios şi militar.

89:5.2 (979.1) Omul primitiv era un canibal; lui îi plăcea carnea umană, şi de aceea o oferea ca un dar de hrană spiritelor şi zeilor lui primitivi. Din moment ce spiritele fantomă erau pur şi simplu oameni modificaţi, şi din moment ce hrana era principala nevoie a omului, hrana trebuia să fie şi cea mai mare nevoie a unui spirit.

89:5.3 (979.2) Canibalismul a fost cândva aproape universal printre rasele în evoluţie. Sangicii erau toţi canibali, însă, la origine,

andoniţii, nodiţii şi adamiţii nu erau; nici andiţii nu au fost, până când nu s-au amestecat în mod excesiv cu rasele evolutive.

89:5.4 (979.3) Gustul pentru carnea omenească a crescut. Iniţiat de foame, de amiciţie, de răzbunare sau de ritualul religios, consumul de carne omenească a devenit canibalism ordinar. El s-a născut ca urmare a penuriei de hrană, deşi această penurie a fost rareori motivul imediat. Totuşi, eschimoşii şi primii andiţi s-au dedat rareori canibalismului, făcând excepţie în perioadele de foamete. Oamenii roşii, mai ales în America Centrală, erau canibali. Mamele primitive au avut cândva obiceiul general de a-şi omorî şi de a-şi mânca proprii lor copii, cu scopul de a reînnoi forţa pe care o pierduseră la naştere. În Queensland, se întâmplă încă adesea ca primul născut să fie omorât şi devorat. Într-o epocă recentă, numeroase triburi africane au recurs deliberat la canibalism ca procedură de război, un soi de atrocitate pentru a-i teroriza pe vecinii lor.

89:5.5 (979.4) Un anumit canibalism a rezultat din degenerarea filiaţiilor cândva superioare, dar el a prevalat mai ales printre rasele evolutive. Obiceiul de a se mânca oameni s-a născut într-o epocă în care oamenii încercau sentimente intense şi aprige faţă de duşmanii lor. Faptul de a mânca carne umană a făcut parte dintr-o ceremonie solemnă de răzbunare. Se credea că, în felul acesta, fantoma unui duşman putea fi distrusă sau încorporată în cea a mâncătorului. Ideea că magicienii îşi obţineau puterile mâncând carne omenească a fost cândva o credinţă foarte răspândită.

89:5.6 (979.5) Anumite grupuri de mâncători de oameni nu vroiau să consume decât membrii ai propriului lor trib; această consanguinitate pseudo-spirituală se presupunea că accentuează solidaritatea tribului.

Aceleaşi grupuri mâncau şi duşmani pentru a se răzbuna, cu ideea de a-şi însuşi forţa lor. Se considera o onoare pentru sufletul unui prieten sau pentru un tovarăş al unui trib să se mănânce corpul lui, în vreme ce devorând un duşman nu se făcea decât să i se aplice o pedeapsă justă. Mintea sălbaticului nu avea nici o pretenţie de a fi consecventă.
89:5.7 (979.6) La unele triburi, părinţii vârstnici căutau să fie mâncaţi de copiii lor. La altele, tradiţia cerea să te abţii de la a mânca rude apropiate; corpurile lor erau vândute sau erau schimbate contra corpurilor străinilor. Exista un comerţ considerabil de femei şi de copii îngrăşaţi pentru a fi măcelăriţi. Când boala sau războiul nu reuşeau să limiteze populaţia, surplusul era mâncat fără multă ceremonie.

89:5.8 (979.7) Canibalismul a ajuns treptat să dispară sub următoarele influenţe:

89:5.9 (979.8) 1. El a devenit uneori o ceremonie comunitară, asumarea răspunderii colective în aplicarea pedeapsa cu moartea vreunui membru al tribului. Vinovăţia de sânge încetează să mai fie o crimă atunci când toţi participau la ea, când societatea însăşi lua parte la ea. Ultima practică de canibalism din Asia a fost mâncatul criminalilor executaţi.

89:5.10 (979.9) 2. Canibalismul a devenit foarte devreme un rit religios, dar sporirea fricii de fantome nu a avut întotdeauna efectul de a-l reduce.

89:5.11 (979.10) 3. În cele din urmă, el a progresat până într-acolo încât nu se mai mâncau decât anumite părţi ale corpului, părţile care

se presupuneau a conţine sufletul sau porţiuni din spirit. Băutul de sânge a devenit ceva comun, şi se obişnuia să se amestece părţile 'comestibile' ale corpului cu unele droguri.

89:5.12 (980.1) 4. El s-a limitat la bărbaţi; s-a interzis femeilor să mănânce carne umană.

89:5.13 (980.2) 5. S-a limitat apoi la preoţi, la conducători şi la şamani.

89:5.14 (980.3) 6. El a devenit apoi tabuu printre triburile superioare. Tabuul asupra canibalismului şi-a avut originea în Dalamatia şi s-a răspândit apoi lent în lume. Nodiţii încurajau arderea ca mijloc de combatere a canibalismului, căci a fost cândva la modă practica dezgropării cadavrelor pentru a fi mâncate.

89:5.15 (980.4) 7. Sacrificiile umane vesteau moartea canibalismului. Carnea umană devenise hrana oamenilor superiori, a şefilor. S-a sfârşit prin a o rezerva spiritelor şi mai superioare, şi astfel că ofranda de sacrificii umane a pus eficace capăt canibalismului, făcând excepţie la triburile mult inferioare. Când practica sacrificiilor umane a fost pe deplin stabilită, canibalismul a devenit tabuu; carnea umană nu mai era o hrană decât pentru zei; oamenii nu aveau dreptul să mănânce decât o bucăţică ceremonial, un sacrament.

89:5.16 (980.5) În cele din urmă, practica de a se recurge la animale a devenit de uz general pentru scopuri sacrificiale. Chiar şi printre triburile cele mai înapoiate, s-a ajuns la mâncatul câinilor, ceea ce a

redus treptat canibalismul. Câinele a fost primul animal domestic, şi era ţinut la mare stimă, atât ca animal domestic, cât şi ca hrană.

6. Evoluţia sacrificiilor umane

89:6.1 (980.6) Sacrificiile umane au rezultat indirect din canibalism şi au fost, totodată, tratamentul lui. Faptul de a furniza o escortă de spirite în lumea spiritelor a condus în mare măsură la diminuarea canibalismului, căci nu s-a avut niciodată obiceiul de a se mânca morţii astfel sacrificaţi. Nici o rasă nu a fost în întregime liberă de practica sacrificiilor umane sub o anumită formă şi într-o anumită epocă, chiar şi dacă andoniţii, nodiţii şi adamiţii au fost cei care s-au dedat cel mai puţin canibalismului.

89:6.2 (980.7) Sacrificiile umane au fost practic universale; ele s-au menţinut în obiceiurile religioase ale chinezilor, ale hinduşilor, ale egiptenilor, ale evreilor, ale mesopotamienilor, ale grecilor, ale romanilor şi ale multor alte popoare; ele se regăsesc mai recent şi printre triburile înapoiate din Africa şi din Australia. Indienii de mai târziu din America aveau o civilizaţie care se ridica din canibalism şi se găsea deci într-un exces de sacrificii umane, mai ales în America Centrală şi în America de Sud. Caldeenii au fost primii care să abandoneze sacrificiile umane în împrejurări obişnuite şi să le înlocuiască cu animalele. Cu circa două mii de ani în urmă, un împărat japonez mai bun la suflet a introdus statuetele de argilă pentru a înlocui sacrificiile umane, dar numai cu mai puţin de o mie de ani în urmă practica acestor sacrificii s-a extins în Europa de Nord.

Printre anumite triburi înapoiate, sacrificiile umane mai sunt încă practicate de voluntari, ca o formă de sinucidere religioasă sau rituală. Un şaman ordona altădată să fie sacrificat un om bătrân foarte respectat dintr-un anumit trib. Populaţia s-a revoltat şi a refuzat să asculte, la care bătrânul a fost trimis pe lumea cealaltă de propriul lui fiu; anticii aveau realmente încredere în acest obicei.

89:6.3 (980.8) Printre povestirile ilustrând luptele care sfâşiau inimile, lupte între anticele obiceiuri religioase onorate de timp şi cerinţele contrare ale civilizaţiei în progres, istoria ebraică nu relatează nimic mai tragic şi mai patetic decât pe aceea a lui Iefte şi a unicei lui fiice. Potrivit cu datina curentă, acest om bine intenţionat făcuse un jurământ stupid, o înţelegere cu 'zeul bătăliilor', acceptând să plătească un anumit preţ pentru victoria asupra inamicilor. Acest preţ consta în a face un sacrificiu al celui care ar ieşi primul din casa lui ca să îl întâlnească când s-ar întoarce acasă. Iefte s-a gândit că unul dintre fidelii lui sclavi va veni astfel să îl salute, dar s-a întâmplat ca fiica sa, unicul lui copil, să îi vină în întâmpinare pentru a-i ura bun venit. Astfel, chiar şi la această dată târzie, la un popor presupus civilizat, această frumoasă fecioară, după două luni de doliu după soarta ei, a fost efectiv oferită ca sacrificiu de tatăl ei, cu aprobarea oamenilor tribului său. Toate astea s-au făcut împotriva strictelor dispoziţii ale lui Moise referitoare la jertfele omeneşti. Bărbaţii şi femeile s-au încăpăţânat însă să facă jurăminte stupide şi inutile, iar oamenii antichităţii se ţineau de aceste angajamente ca fiind de o înaltă sacralitate.

89:6.4 (981.1) Altădată, când se începea construirea unui edificiu de o oarecare importanţă, tradiţia vroia să se trimită la moarte o fiinţă umană ca 'sacrificiu de temelie'. Prin aceasta se oferea un spirit fantomă care să vegheze asupra edificiului şi să îl protejeze. Atunci când chinezii erau pregătiţi să toarne un clopot, datina ordona sacrificiul a cel puţin o fecioară pentru a îndulci timbrul clopotului; fata aleasă era aruncată de vie în metalul aflat în plină topire.
89:6.5 (981.2) Numeroase grupuri au urmat multă vreme practica de a zidi de vii sclavi în zidurile mai mari. Mai târziu, triburile din nordul Europei s-au mulţumit să zidească umbra unui trecător pentru a înlocui obiceiul de a se înmormânta persoanele vii în pereţii noilor clădiri. Chinezii îi înmormântau într-un zid pe muncitorii care mureau la ridicarea lui.
89:6.6 (981.3) În construirea zidurilor din Ierihon, un mic rege al Palestinei „a pus temeliile pe Abiram, fiul prim-născut, şi a pus porţile pe Segub, fiul lui mai tânăr”. La această dată târzie, nu numai că acest tată i-a pus pe doi din fiii lui vii în gropile de temelie ale porţilor oraşului, dar actul său a fost transcris ca fiind înfăptuit „potrivit cu cuvântul Domnului”. Moise interzisese aceste sacrificii de temelie, dar israeliţii au revenit la ele curând după moartea lui. Ceremoniile celui de-al douăzecilea secol constând în depunerea de bibelouri şi de suvenire în piatra de temelie a unui edificiu nou sunt o reminiscenţă a acelor sacrificii primitive.

89:6.7 (981.4) Multe popoare au avut multă vreme obiceiul de a dedica spiritelor primele roade. Aceste datini, acum mai mult sau mai puţin simbolice, sunt toate supravieţuiri ale ceremoniilor primitive care implicau jertfe omeneşti. Ideea de a jertfi primul născut ca

ofrandă era foarte răspândită printre antici, cu precădere la fenicieni, care au fost ultimii care să renunţe la această formă de sacrificiu. În clipa săvârşirii sacrificiului, era obiceiul de a se rosti: 'viaţă pentru viaţă'. Acum, la un deces, voi ziceţi: 'ţărâna se întoarce la ţărână'.

89:6.8 (981.5) Cu toate că este destul de şocant pentru sensibilitatea civilizată, spectacolul lui Avraam nevoit să-l sacrifice pe fiul său Isaac nu era o idee nouă sau străină pentru oamenii acestei epoci. A prevalat un timp îndelungat la taţi, în momente de mare tensiune emotivă, practica de sacrificare a fiilor lor născuţi primii. Numeroase popoare au o tradiţie similară acestei povestiri, căci a existat cândva o credinţă universală şi profundă în necesitatea de a oferi un sacrificiu uman atunci când se întâmpla ceva extraordinar sau neobişnuit.

7. Modificările şi sacrificiile umane

89:7.1 (981.6) Moise a încercat să pună capăt sacrificiilor omeneşti prin inaugurarea răscumpărării ca substitut. El a stabilit un barem sistematic care permitea oamenilor să scape de cele mai rele rezultate ale jurămintelor lor temerare şi prosteşti. Se puteau răscumpăra pământurile, bunurile şi copiii în schimbul onorariilor stabilite, plătibile preoţilor. Grupurile care au încetat să-şi mai sacrifice primii născuţi au posedat curând mari avantaje asupra vecinilor lor mai puţin evoluaţi, care continuau aceste atrocităţi. Nu numai că multe triburi înapoiate au fost slăbite de această pierdere de fii, dar chiar şi transmiterea succesorală a poruncii a fost adesea întreruptă.

89:7.2 (982.1) Un derivat al sacrificiului desuet al copiilor a fost obiceiul de a spoi cu sânge tocurile uşilor casei pentru a-i proteja pe primii născuţi. Se făcea adesea aceasta în legătură cu una din sărbătorile sacre ale anului, şi această ceremonie a prevalat cândva în cea mai mare parte a lumii, din Mexic până în Egipt.
89:7.3 (982.2) Chiar şi după ce majoritatea grupurilor renunţaseră la uciderea rituală a copiilor, ele au păstrat obiceiul de a abandona un copil în deşert sau pe apă într-o bărcuţă. În cazul în care copilul supravieţuia, se considera că zeii interveniseră pentru a-l proteja, după cum relatează tradiţia pentru Sargon, pentru Moise, pentru Cyrus şi pentru Romulus. A venit apoi practica de a se dedica fii prim-născuţi ca sacri sau de sacrificiu; ei erau lăsaţi să crească, după care erau alungaţi în loc de a fi trimişi la moarte; aceasta a fost originea colonizării. Romanii aderau la acest obicei în planurile lor de colonizare.

89:7.4 (982.3) Multe dintre asocierile speciale dintre desfrâul sexual şi cultul primitiv au luat naştere în legătură cu sacrificiile omeneşti. În timpuri străvechi, dacă o femeie întâlnea vânători de capete, ea putea să-şi răscumpere viaţa printr-o predare sexuală. Mai târziu, o fecioară consacrată ca sacrificiu zeilor putea să aleagă să-şi răscumpere viaţa prin dedicarea definitivă a corpului ei unui serviciu sacru al templului; în felul acesta, ea putea să îşi câştige banii izbăvirii ei. Anticii considerau deosebit de nobil faptul de a avea raporturi sexuale cu o femeie astfel angajată în a-şi răscumpăra viaţa. Frecventarea acestor fete sacre era o ceremonie religioasă, şi întregul rit furniza în plus o scuză acceptabilă pentru satisfacţiile obişnuite. Aceasta reprezenta o manieră subtilă desamăgire de sine, iar fetele şi

partenerii lor găseau plăcere în a o practica. Moravurile sunt întotdeauna în urmă faţă de progresul evolutiv al civilizaţiei; ele sancţionează astfel practicile sexuale mai primitive şi mai sălbatice ale raselor în evoluţie.

89:7.5 (982.4) Prostituţia în temple s-a extins în cele din urmă în toată Europa de Sud şi în toată Asia. Banii câştigaţi de prostituatele din temple au fost consideraţi ca fiind sacri de către toate popoarele - un dar de mare valoare care să fie oferit zeilor. Femeile de tipul cel mai evoluat umpleau târgurile sexuale ale templului şi îşi consacrau câştigurile tuturor felurilor de servicii sacre şi de lucrări de interes public. Numeroase femei din clasele mai înstărite îşi strângeau zestrea printr-un serviciu sexual temporar în temple, iar majoritatea bărbaţilor preferau să aibă de neveste astfel de femei.

8. Ispăşirea şi alianţele

89:8.1 (982.5) Ispăşirea sacrificială şi prostituţia din temple erau în realitate modificări ale sacrificiului uman. A venit apoi simulacrul sacrificiului fiicelor. Această ceremonie consta într-o pierdere de sânge însoţită de o consacrare virginităţii pe viaţă; aceasta a fost o reacţie morală contra vechii prostituţii din temple. Într-o epocă mai recentă, virginele se consacrau serviciului de întreţinere a focurilor sacre din temple.

89:8.2 (982.6) Oamenii au sfârşit prin a concepe ideea că oferirea unei părţi a corpului putea înlocui sacrificiul uman total de altădată. Mutilările fizice au fost de asemenea considerate ca substitute

acceptabile. Părul, unghiile, sângele, şi chiar şi degetele de la mâini şi de la picioare, au fost sacrificate. Ritul antic ulterior şi aproape universal al circumciziei a provenit din cultul sacrificiului parţial; el era pur sacrificial; nu îi era ataşat nici un gând la igienă. Bărbaţii au fost circumcişi, femeile au avut urechile perforate.

89:8.3 (983.1) Ulterior, s-a dobândit obiceiul de a ataşa degetele laolaltă, în loc de a le reteza. Raderea şi tăierea părului erau forme asemănătoare de devoţiune religioasă. Castrarea a fost mi întâi o modificare a ideii de sacrificii omeneşti. Perforarea nasului şi a buzelor se mai practică încă în Africa, iar tatuajul este o evoluţie artistică a provocării de cicatrice grosolane care se făceau la început pe corp.

89:8.4 (983.2) Ca urmare a învăţăturilor mai elevate, obiceiul sacrificiului a ajuns să fie asociat cu ideea de alianţă. În cele din urmă, zeii au fost concepuţi ca făcând reale acorduri cu oamenii, şi aceasta a reprezentat o etapă majoră în stabilizarea religiei. Legea, o alianţă, înlocuia şansa, frica şi superstiţia.

89:8.5 (983.3) Oamenii nu puteau nici măcar să viseze să stabilească vreun contract cu Deitatea înainte ca propriul lor concept de Dumnezeu să fi progresat la nivelul în care ei luau în considerare posibilitatea ca controlorii universului să fie demni de încredere. Primitivii îşi făceau despre Dumnezeu o idee atât de antropomorfă, încât au fost incapabili să conceapă o Deitate demnă de încredere înainte de a fi devenit ei înşişi relativ demni de încredere, morali şi etici.

89:8.6 (983.4) Ideea de a încheia o alianţă cu zeii a ajuns totuşi să se manifeste. *Omul evolutiv a dobândit în cele din urmă o demnitate*

morală suficientă pentru a îndrăzni să trateze cu zeii lui. Astfel încât traficul de ofrande de sacrificiu s-a transformat treptat pentru a deveni tocmeala filozofică a omului cu Dumnezeu. Toate acestea reprezentau un nou expedient pentru asigurarea contra ghinionului, sau mai degrabă o tehnică mai bună de cumpărare mai hotărâtă a prosperităţii. Să nu nutriţi ideea falsă că sacrificiile primitive erau daruri liber oferite zeilor, ofrande spontane de recunoştinţă sau acţiuni de mulţumire; ele nu erau expresii de adevărată adorare.

89:8.7 (983.5) Formele primitive de rugăciune nu erau nici mai mult nici mai puţin decât tocmeli cu spiritele, o sfadă cu zeii. Ele reprezentau un soi de troc, în care se substituiau pledoaria şi persuasiunea cu ceva mai tangibil şi mai costisitor. Expansiunea comerţului între rase insuflase simţul negoţului şi dezvoltase priceperea în trocuri; aceste caracteristici au început apoi să apară în metodele umane de cult. La fel cum unii oameni erau mai buni comercianţi decât alţii, tot astfel unii au fost consideraţi ca făcând rugăciuni mai bune decât alţii. Rugăciunea unui om drept era foarte mult respectată. Cel drept era cel care îşi plătea spiritelor toate datoriile, care îşi îndeplinea complet toate obligaţiile rituale faţă de zei.

89:8.8 (983.6) Rugăciunea primitivă nu era deloc o adorare; ea era o cerşetorie cu tocmeală pentru a căpăta sănătate, bogăţie şi viaţă. În multe privinţe, rugăciunile nu s-au schimbat mult cu trecerea veacurilor. Se practică încă citirea lor cu voce tare din cărţi, recitarea lor la slujbe şi scrierea lor pentru a fi puse pe morişti care să fie atârnate în arbori, unde bătaia vântului îi scăpa pe oameni de necazul de a-şi consuma propria lor suflare.

9. Sacrificiile şi sacramentele

89:9.1 (983.7) În cursul evoluţiei ritualurilor Urantiei, sacrificiile umane au progresat de la sângeroasele procedee canibalice până la nivele superioare şi mai simbolice. Riturile primitive de sacrificiu au dat naştere ceremoniilor ulterioare ale sacramentelor. Într-o epocă mai recentă, doar preotul lua o bucăţică din sacrificiul canibal sau o picătură de sânge uman, iar apoi toată asistenţa mânca animalul substituit. Aceste idei primitive de răscumpărare, de mântuire şi de alianţă au evoluat pentru a deveni slujbele sacramentale moderne. Şi toată această evoluţie ceremonială a exercitat o puternică influenţă socializatoare.

89:9.2 (984.1) În legătură cu cultul Mamei lui Dumnezeu, în Mexic şi în altă parte, s-a utilizat în cele din urmă un sacrament al prăjiturilor şi al vinului în locul cărnii şi al sângelui străvechilor sacrificii umane. Evreii au practicat multă vreme acest ritual ca parte a ceremoniilor lor de Paşte, şi din acest ceremonial a luat naştere versiunea creştină ulterioară a sacramentului.

89:9.3 (984.2) Confreriile sociale antice erau bazate pe ritul care consta din băutul sângelui; fraternitatea iudaică primitivă era o legătură de sânge sacrificial. Pavel a inaugurat un nou cult creştin clădit pe 'sânge de alianţă veşnică'. Cu toate că încurcase inutil creştinismul cu învăţături asupra sângelui şi asupra sacrificiului, el a reuşit să pună capăt o dată pentru totdeauna doctrinelor mântuirii prin sacrificii, de oameni sau de animale. Compromisurile lui teologice au arătat că revelaţia însăşi trebuie să se supună controlului gradat al

evoluţiei. După spusele lui Pavel, Crist a devenit sacrificiul uman ultim şi atot-suficient; Judecătorul divin este acum pe deplin şi definitiv satisfăcut.

89:9.4 (984.3) Şi astfel, după lungi epoci, cultul sacrificiului s-a dezvoltat în cultul sacramentului. Sacramentele religiilor moderne sunt deci succesorii legitimi ai şocantelor ceremonii primitive de sacrificii umane şi de ritualuri canibalice încă şi mai primitive. Multe persoane se bizuiesc încă pe sânge pentru ispăşire, dar sângele a devenit cel puţin emblematic, simbolic şi mistic.

10. Iertarea păcatelor

89:10.1 (984.4) Numai prin sacrificii obţineau anticii conştiinţa de a se bucura de favoarea lui Dumnezeu. Modernii trebuie să dezvolte noi tehnici pentru a atinge conştiinţa interioară a izbăvirii. Conştiinţa păcatului persistă în mintea muritorilor, dar modelele mentale ale izbăvirii de păcat sunt acum perimate şi demodate. Realitatea nevoii spirituale subzistă, dar progresul intelectual a distrus modalităţile străvechi de a obţine pacea şi consolarea pentru minte şi suflet.

89:10.2 (984.5) *Păcatul trebuie redefinit ca o infidelitate deliberată faţă de Dumnezeu.* Infidelitatea comportă anumite grade: fidelitatea parţială cauzată de nehotărâre , fidelitatea divizată cauzată de vreun conflict, fidelitatea evanescentă provocată de indiferenţă, şi moartea fidelităţii ca o consecinţă a aderării la nişte idealuri nelegiuite.

89:10.3 (984.6) Simţul sau sentimentul de vinovăţie este conştiinţa de a fi contravenit moravurilor; acesta nu este în mod necesar un păcat. Nu există realmente nici un păcat în absenţa unei infidelităţi conştiente faţă de Deitate.

89:10.4 (984.7) Posibilitatea de a recunoaşte simţul de vinovăţie este un semn de distincţie transcendentă pentru omenire. El nu clasează omul ca pe un nenorocit, ci îl situează mai degrabă aparte ca o creaţie de măreţie potenţială şi de glorie mereu ascendentă. Un astfel de sentiment de nedemnitate este îndemnul iniţial care ar trebui, rapid şi sigur, să conducă la aceste cuceriri ale credinţei, care transferă mintea muritorului pe măreţele nivele de nobleţe morală, de clarviziune cosmică şi de viaţă spirituală. Toate semnificaţiile existenţei sunt atunci transferate din planul temporal în planul etern, şi toate valorile sunt înălţate din planul uman la planul divin.

89:10.5 (984.8) Mărturisirea păcatului este o repudiere virilă a infidelităţii, dar ea nu atenuează în nici un fel consecinţele din spaţiu-timp ale acestei infidelităţi. Dar mărturisirea - recunoaşterea sinceră a naturii păcatului - este totuşi esenţială pentru creşterea religioasă şi pentru progresul spiritual.

89:10.6 (985.1) Iertarea păcatelor de către Deitate este reînnoirea relaţiilor de fidelitate care urmează unei perioade de conştiinţă în care omul este lipsit de aceste relaţii ca o consecinţă a unei rebeliuni conştiente. Iertarea nu trebuie să fie căutată, ci doar primită sub forma conştiinţei restabilirii relaţiilor de fidelitate dintre creatură şi Creator. Şi toţi fiii loiali ai lui Dumnezeu sunt fericiţi, iubind să slujească şi progresând constant în ascensiunea lor spre Paradis.

89:10.7 (985.2) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 90

Şamanismul — vraciul şi preoţii

90:0.1 (986.1) EVOLUŢIA practicilor religioase a progresat de la linişitire, evitare, exorcism, coerciţie, împăcare şi îmbunare, până la sacrificiu, ispăşire şi izbăvire. Tehnica ritualului religios a trecut de la formele primitive de cult la fetişuri, apoi la magie şi la miracole. Pe măsură ce ritualul a devenit mai complicat ca răspuns la conceptele din ce în ce mai complexe pe care omul şi le forma despre tărâmurile spirituale, el a fost inevitabil dominat de vraci, de şamani şi de preoţi.

90:0.2 (986.2) Odată cu progresul conceptelor lui, omul primitiv a sfârşit prin a considera lumea spiritelor ca insensibilă faţă de muritorii de rând. Numai fiinţele umane excepţionale se puteau bucura de atenţia zeilor; numai bărbatul extraordinar sau femeia extraordinară vor fi ascultaţi de spirite. Religia intră aşadar într-o nouă fază, un

stadiu în care ea recurge treptat la intermediari; un vraci, un şaman sau un preot interveneau întotdeauna între persoana religioasă şi obiectul adorării lor. Astăzi, majoritatea sistemelor urantiene de credinţe religioase organizate trec prin acest nivel de dezvoltare evolutivă.

90:0.3 (986.3) Religia evolutivă s-a născut dintr-o teamă simplă şi atotputernică, frica care a survenit în mintea umană confruntată cu necunoscutul, cu inexplicabilul şi cu incomprehensibilul. Religia ajunge în cele din urmă la realizarea extrem de simplă a unei iubiri atotputernice, iubirea care a copleşit irezistibil sufletul uman atunci când a descoperit conceptul de afecţiune nelimitată a Tatălui Universal pentru fiii universului. Dar între începerea şi încheierea evoluţiei religioase intervin lungile epoci ale şamanilor, care pretind că stau între om şi Dumnezeu ca intermediari, ca interpreţi şi ca mijlocitori.

1. Primii şamani — vracii

90:1.1 (986.4) Şamanul era vraciul cel mai eminent, omul fetiş al ceremoniilor şi personalitatea centrală pentru toate practicile religiei evolutive. În multe grupuri, şamanul era ierarhic superior comandantului de oaste, ceea ce marchează începutul dominării Statului de către Biserică. Şamanul activa uneori ca preot sau chiar şi ca preot-rege. Mai târziu, unele triburi au avut simultan şamani-vraci (proroci) de tip primitiv şi şamani-preoţi de tip apărut ulterior.

90:1.2 (986.5) Din moment ce în timpurile străvechi orice caracter anormal era atribuit posedării de către un spirit, orice anomalie şocantă, mentală sau fizică, constituia o îndreptăţire pentru a fi vraci. Mulţi bărbaţi de soiul acesta erau epileptici şi multe femei erau isterice; aceste două tipuri explică o bună parte din inspiraţia antică precum şi posedarea de către spirite şi de către demoni. Un mare număr dintre aceşti preoţi, întru totul primitivi, aparţineau unei categorii care este de atunci denumită paranoică.

90:1.3 (987.1) Şamanii se poate să fi practicat înşelăciunea în problemele lor minore, însă, în marea lor majoritate, ei credeau că sunt posedaţi de spirite. Femeile capabile să cadă în transă sau într-o stare cataleptică au devenit puternice şamane; mai târziu, aceste femei au fost profetese şi spirite-medium.. Transele lor cataleptice implicau în general pretinse comunicări cu spiritele morţilor. Multe femei şaman erau şi dansatoare profesioniste.

90:1.4 (987.2) Însă nu toţi şamanii se autoamăgeau; mulţi erau escroci şireţi şi abili. Când profesiunea lor s-a dezvoltat, novicilor li se pretindea o ucenicie de zece ani de aspre încercări şi de renunţare pentru a se califica ca vraci. Şamanii instaurau un fel specifică de îmbrăcăminte şi afectau o conduită misterioasă. Ei întrebuinţau frecvent droguri pentru a provoca anumite stări fizice destinate să-i impresioneze şi să-i inducă în eroare pe membrii tribului lor. Prestidigitaţia a fost considerată ca supranaturală de oamenii de rând, iar unii preoţi vicleni au fost primii care au folosit ventrilocismul, vorbirea din abdomen. Mulţi dintre şamanii antici descopereau din întâmplare hipnotismul; alţii provocau autohipnoza privindu-şi fix buricul perioade prelungite de timp.

90:1.5 (987.3) Cu toate că mulţi dintre ei recurseseră la aceste şiretlicuri şi înşelăciuni, reputaţia lor, în calitate de clasă socială, contribuia până la urmă la aparenta lor reuşită. Când un şaman eşua în ceea ce întreprindea, dacă nu putea prezenta un alibi plauzibil, el era demis sau omorât. Astfel, şamanii oneşti au pierit curând; numai comedianţii şireţi au supravieţuit.

90:1.6 (987.4) Şamanismul a fost cel care a luat din mâinile celor bătrâni şi ale celor tari conducerea treburilor tribului şi a încredinţat-o celor şireţi, celor isteţi şi abili.

2. Practicile şamanice

90:2.1 (987.5) Conjurarea spiritelor era o procedură foarte riguroasă şi extrem de complicată, comparabilă cu ritualurile ecleziastice de astăzi, conduse într-o limbă arhaică. Rasa umană a căutat de timpuriu ajutorul suprauman, *revelaţia;* iar oamenii credeau că şamanii aveau efectiv revelaţii. Şamanii utilizau în munca lor marea putere a sugestiei, dar aceasta era invariabil o sugestie negativă; tehnica sugestiei pozitive nu a fost folosită decât foarte recent. La începutul dezvoltării profesiunii lor, şamanii au început să se specializeze în domenii cum ar fi provocarea ploii, vindecarea bolilor şi detectarea criminalilor. Cu toate acestea, vraciul şaman nu avea ca funcţie principală să tămăduiască bolile, ci mai degrabă să cunoască şi să controleze riscurile vieţii.

90:2.2 (987.6) Străvechea magie neagră, atât religioasă cât şi laică, era numită magie albă atunci când era practicată de preoţi, de proroci,

de şamani sau de vraci. Adepţii magiei negre erau calificaţi drept vrăjitori, vrăjitoare, magi, magicieni, fermecători, descântători, necromanţi, exorcişti şi ghicitori. Cu timpul, toate aceste pretinse contacte cu lumea supranaturală au fost clasificate fie ca vrăjitorie fie ca şamanism.

90:2.3 (987.7) Vrăjitoria îngloba *magia* făcută de spiritele primitive, dezordonate şi nerecunoscute. Şamanismul se referea la *miracolele* făcute de spiritele ordonate şi de zeii recunoscuţi de trib. Mai târziu, vrăjitorii au fost asociaţi diavolului, şi scena era astfel pregătită pentru multe manifestări relativ recente de intoleranţă religioasă. Vrăjitoria era o religie pentru multe triburi primitive.

90:2.4 (987.8) Şamanii credeau profund în misiunea hazardului pentru a revela voinţa spiritelor; ei trăgeau frecvent la sorţi pentru a ajunge la o decizie. Exemplele de supravieţuiri moderne ale acestei predispoziţii pentru tragerile la sorţi se regăsesc nu numai în numeroasele jocuri de noroc, ci şi în binecunoscutele 'numărători' rimate la jocuri. Cândva, persoana eliminată prin numărare trebuia să moară; astăzi ea e pur şi simplu cea care „ *va fi* „ în jocurile copilăreşti. Ceea ce era o problemă serioasă pentru primitivi, a supravieţuit ca joacă pentru copiii moderni.

90:2.5 (988.1) Vracii aveau mare încredere în semne şi în prevestiri precum: „Dacă auzi un fâşâit în vârful duzilor, atunci să te grăbeşti să acţionezi”. Foarte de timpuriu în istoria rasei, şamanii şi-au întors atenţia către stele. În lumea întreagă s-a crezut în astrologia primitivă, şi ea a fost practicată. Interpretarea viselor a fost şi ea răspândită. Toate astea au fost curând urmate de apariţia şamanelor

temperamentale care se declarau capabile de a comunica cu spiritele celor morţi.

90:2.6 (988.2) Cu toate că originea lor este antică, aducătorii de ploaie, şamanii vremii, au subzistat până astăzi de-a lungul vremurilor. O secetă severă semnifica moartea pentru agricultorii primitivi; magia antică s-a ocupat mult de controlul vremii. Oamenii vremii mai fac încă din ploaie şi din vremea bună tema comună a conversaţiilor. Populaţiile antice credeau toate în puterea şamanului de a aduce ploaia, dar ele aveau obiceiul de a-l ucide dacă nu reuşea, dacă nu venea cu o scuză plauzibilă pentru a da socoteală de eşecul său.

90:2.7 (988.3) Astrologii au fost de nenumărate ori surghiuniţi de Cezari, dar ei au revenit invariabil din cauza credinţei populare în puterile lor. Ei nu puteau fi izgoniţi şi, chiar şi în cel de-al şaisprezecelea secol al erei creştine, administratorii Bisericilor şi ai Statelor occidentale protejau astrologia. Mii de persoane presupuse inteligente încă mai cred că se poate să te naşti sub dominaţia unei stele cu noroc sau cu ghinion, şi că juxtapunerea corpurilor cereşti determină rezultatul a diverse aventuri terestre. Prezicătorii de noroc mai au încă o clientelă de creduli.

90:2.8 (988.4) Grecii credeau în eficacitatea sfatului oracolelor, chinezii întrebuinţau magia pentru a se proteja de demoni, iar şamanismul a înflorit în India şi încă mai persistă deschis în Asia centrală. Într-o mare parte a lumii, practica lui nu a fost abandonată decât foarte recent.

90:2.9 (988.5) Din când în când, îşi fac apariţia adevăraţi profeţi şi învăţători care să denunţe şi să demaşte şamanismul. Chiar şi oamenii

roşii pe cale de dispariţie au avut un om de acest ordin în cursul secolului din urmă, Tenskwatawa shawnianul, care a prezis eclipsa de soare din 1808 şi a denunţat viciile oamenilor albi. Mulţi adevăraţi învăţători s-au ivit printre diversele triburi şi rase în cursul lungilor epoci ale istoriei evolutive. Ei vor continua mereu să apară pentru a-i provoca pe şamanii şi pe preoţii oricărei epoci, care se opun educaţiei generale şi care încearcă să contracareze progresul ştiinţific.

90:2.10 (988.6) În multe feluri şi prin diferite metode sinuoase, şamanii de altădată şi-au stabilit reputaţia de voci ale lui Dumnezeu şi de ocrotitori ai providenţei. Ei stropeau cu apă pe nou-născuţi şi le confereau nume; ei făceau circumcizia masculilor. Ei prezidau toate ceremoniile de înhumare şi anunţau cum se cuvine sosirea cu bine a celor morţi pe tărâmul spiritelor.

90:2.11 (988.7) Preoţii şi vracii şamani deveneau adesea foarte bogaţi prin cumulul diverselor lor onorarii care, în aparenţă, erau ofrande pentru spirite. Nu era rar ca un şaman să acapareze practic toată averea materială a tribului său. La moartea unui om bogat, se avea obiceiul de a se diviza moştenirea sa în părţi egale: una pentru şaman şi alta pentru vreun proiect public sau pentru vreo operă de caritate. Această practică mai prevalează încă în unele părţi ale Tibetului, unde jumătate din populaţia masculină aparţine acestei clase de neproducători.

90:2.12 (989.1) Şamanii se îmbrăcau bine şi aveau în general un anumit număr de neveste. Ei au fost aristocraţia originară, scutită de toate restricţiile tribale. Mintea şi morala lor erau adesea de rang inferior. Ei îşi suprimau adesea rivalii prin denunţarea lor ca vrăjitori

sau magicieni şi se ridicau la asemenea poziţii de influenţă şi de putere încât puteau frecvent să-i domine pe şefi şi pe regi.

90:2.13 (989.2) Oamenii primitivi considerau şamanul ca un rău necesar; ei se temeau de el, fără a-l iubi câtuşi de puţin. Ei respectau ştiinţa; ei onorau şi recompensau înţelepciunea. Şamanii erau adesea şarlatani, dar venerarea şamanismului ilustrează bine prima acordată înţelepciunii în evoluţia rasei.

3. Teoria şamanică a bolii şi a morţii

90:3.1 (989.3) Din moment ce omul antichităţii considera că el însuşi şi mediul său înconjurător material erau direct sensibile la capriciile fantomelor şi la fanteziile spiritelor, este foarte natural ca religia sa să fie atât de exclusiv ocupată cu treburile materiale. Omul modern atacă direct problemele sale materiale; el recunoaşte că materia este docilă faţă de manipulările inteligente ale minţii. Omul primitiv dorea de asemenea să modifice, şi chiar să controleze, viaţa şi energiile domeniilor fizice, dar comprehensiunea lui limitată a cosmosului l-a determinat să creadă că fantomele, spiritele şi zeii se ocupau personal şi imediat cu controlul detaliat al vieţii şi al materiei. El îşi orienta deci logic eforturile de a câştiga favoarea şi sprijinul acestor agenţi supraumani.

90:3.2 (989.4) Văzută în această lumină, o mare parte a elementelor inexplicabile şi iraţionale ale cultelor antice devin comprehensibile. Ceremoniile de cult erau tentativele oamenilor primitivi pentru a controla lumea materială în care se găseau. Iar o bună parte din

eforturile lor căuta să prelungească viaţa şi să asigure sănătatea. Or, toate bolile şi moartea însăşi au fost la origine considerate ca fenomene cauzate de către spirite; era deci inevitabil ca şamanii, în timp ce activau ca vraci şi ca preoţi, să fi lucrat, de asemenea, ca medici şi ca chirurgi.

90:3.3 (989.5) Mintea primitivă se poate să fie handicapată de lipsa de fapte constante, dar, în ciuda a toate astea, ea rămâne logică. Când oamenii chibzuiţi observă boala şi moartea, ei încearcă să determine cauzele acestor calamităţi, şi, conform cu înţelegerea lor, şamanii şi savanţii au propus următoarele teorii în legătură cu nenorocirile lor:

90:3.4 (989.6) 1. *Fantomele-influenţe directe ale spiritelor.* Prima ipoteză avansată pentru a explica boala şi moartea a fost că spiritele cauzau bolile, atrăgând sufletul afară din trup; dacă sufletul nu reuşea să revină, rezulta moartea. Anticii se temeau atât de mult de acţiunea răuvoitoare a fantomelor aducătoare de boli, încât îi abandonau adesea pe indivizii purtători de boală, fără ca măcar să le lase de mâncat şi de băut. Independent de premisele lor eronate, aceste credinţe izolau în mod eficient indivizii bolnavi şi împiedicau răspândirea bolilor contagioase.

90:3.5 (989.7) 2. *Violenţa-cauze evidente.* Cauzele unor accidente şi decese erau atât de uşor de identificat încât au fost devreme înlăturate din categoria activităţilor fantomelor. Rezultatele fatale şi rănile care veneau cu războiul, luptele cu animalele şi alţi factori uşor de identificat, au fost considerate ca evenimente naturale. Cu toate acestea, s-a crezut multă vreme că spiritele rămâneau responsabile de întârzierile în vindecări şi de infectările rănilor chiar şi datorate unor

cauze 'naturale'. Dacă nu se putea descoperi nici un agent observabil, spiritele fantomă erau încă făcute responsabile de boală sau de moarte.

90:3.6 (990.1) Astăzi, în Africa şi în alte locuri, se pot găsi popoare primitive care ucid pe cineva de fiecare dată când se produce o moarte neviolentă. Vracii lor îi indicau pe cei vinovaţi. Dacă o mamă murea când năştea, copilul era imediat strangulat - o viaţă pentru o viaţă.

90:3.7 (990.2) 3. *Magia-influenţa duşmanilor.* Se credea despre multe boli că erau cauzate de vrăji, de acţiunea deochiului şi de arcul cu săgeată magică. Într-o anumită epocă, era realmente riscant să arăţi pe cineva cu degetul; încă se consideră a fi un gest necuviincios. În cazurile de boală şi de moarte obscure, anticii făceau o anchetă oficială, disecau corpul, se opreau la o oarecare descoperire şi decideau că ea era cauza morţii; altminteri, ea s-ar fi atribuit vrăjitoriei şi ar fi trebuit astfel executată vrăjitoarea răspunzătoare. Aceste străvechi anchete judiciare au salvat viaţa multora dintre presupusele vrăjitoare. În unele triburi, se credea că un om putea muri ca rezultat al propriei lui vrăjitorii, caz în care nu era acuzat nimenea.

90:3.8 (990.3) 4. *Păcatul-pedeapsa pentru a fi violat un tabu.* Într-o epocă relativ recentă, s-a crezut că boala era o sancţionare a păcatului, personal sau rasial. La popoarele care traversează acest nivel de evoluţie, prevalează teoria că nimeni nu poate fi lovit de boală decât dacă a violat un tabuu. O formă tipică a acestei credinţe constă în a considera boala şi suferinţa ca fiind „săgeţile Atot-Puternicului din interiorul lor”. Chinezii şi mesopotamienii au considerat multă vreme

bolile ca rezultat al activităţii demonilor răi, deşi caldeenii, la rândul lor, priviseră stelele ca pe o cauză a suferinţei. Această teorie a bolii ca o consecinţă a mâniei divine prevalează încă printre numeroase colectivităţi urantiene civilizate reputate.

90:3.9 (990.4) 5. *Cauzele naturale.* Omenirii ia trebuit mult timp până să înveţe secretele materiale ale relaţiilor de la cauză la efect în domeniile fizice ale energiei, ale materiei şi ale vieţii. Grecii antici, după ce au păstrat tradiţiile învăţăturilor lui Adamson, au fost printre primii care să recunoască că orice boală rezulta din cauze naturale. Încet, dar sigur, dezvoltarea unei ere ştiinţifice a distrus teoriile milenare ale oamenilor asupra bolii şi ale morţii. Febra a fost una dintre primele indispoziţii scoase din categoria dezordinilor supranaturale; era ştiinţei a sfărâmat progresiv cătuşele ignoranţei care au încătuşat atâta vreme mintea omenească. Înţelegerea bătrâneţii şi a contagiunii a înlăturat treptat din mintea oamenilor frica de fantome, de spirite şi de zei, socotiţi ca autori ai mizeriei umane şi a suferinţelor muritorilor.

90:3.10 (990.5) Evoluţia ajunge infailibil la sfârşiturile ei: ea impregnează omul cu frica superstiţioasă de necunoscut şi cu teama de invizibil, care reprezintă eşafodajul pentru atingerea conceptului de Dumnezeu. Apoi, după ce s-a constatat naşterea unei comprehensiuni elevate a Deităţii prin acţiunea coordonată a revelaţiei, aceeaşi tehnică de evoluţie a pus inevitabil în mişcare forţele gândirii, care vor distruge inexorabil eşafodajul a cărui misiune este îndeplinită.

4. Medicina în timpul şamanilor

90:4.1 (990.6) Întreaga viaţă a anticilor era axată pe profilaxie; religia lor era, într-o mare măsură, o tehnică de prevenire a bolilor. Şi indiferent de eroarea teoriilor lor, ei erau sinceri în punerea lor în aplicare. Ei aveau o credinţă nelimitată în metodele lor de tratament, iar acest unic factor este deja, prin el însuşi, un puternic remediu.

90:4.2 (991.1) Credinţa cerută pentru a te reface cu ajutorul îngrijirilor prosteşti ale unuia dintre aceşti antici şamani nu era, la urma urmei, diferită din punct de vedere material de aceea de care este nevoie astăzi pentru a se face o vindecare de către unul dintre succesorii lor lansat în tratamentul neştiinţific al bolilor.

90:4.3 (991.2) Triburile cele mai primitive se temeau mult de boli; timp de îndelungate epoci, ele au fost evitate cu prudenţă, neglijate în mod ruşinos. Umanitarismul a făcut un mare pas înainte atunci când evoluţia profesiunii de şaman a produs preoţi şi vraci care să consimtă să trateze bolile. A devenit pe atunci ceva obişnuit faptul ca întregul clan să se îmbulzească în camera bolnavului, pentru a ajuta şamanul să alunge, prin urlete, fantoma bolii. Nu era rar ca şamanul care punea diagnosticul să fie o femeie, în timp ce un bărbat administra tratamentul. Metoda obişnuită de a diagnostica bolile consta în examinarea măruntaielor unui animal.

90:4.4 (991.3) Boala se trata prin incantaţii, prin ţipete, prin pase cu mâinile, prin suflare asupra pacient, precum şi prin utilizarea a numeroase alte tehnici. Mai târziu, s-a recurs la dormitul în temple, pe

durata căruia se presupunea că avea loc vindecarea, şi acest obicei s-a generalizat. Vracii au sfârşit prin a încerca veritabile operaţii chirurgicale pe durata somnului în templu. Trepanaţia cu un soi de burghiu, pentru a permite fuga unui spirit care pricinuia durerea de cap, a fost una dintre primele operaţii. Şamanii au învăţat să trateze fracturile şi luxaţiile, să deschidă furunculii şi abcesele; şamanele au devenit moaşe pricepute.

90:4.5 (991.4) O metodă curentă de tratament constă în a freca ceva magic de un punct infectat sau pătat de pe corp, în a arunca farmecul, şi în a presupune că s-a obţinut o vindecare. Dacă din întâmplare cineva lua farmecul aruncat, se credea că acela dobândea imediat infecţia sau pata. A fost nevoie de mult timp pentru a se introduce plantele medicinale şi alte medicamente adevărate. Masajul s-a dezvoltat, în asociere cu incantaţiile, pentru a alunga spiritul din corp prin frecare; el a fost precedat de eforturi de a introduce medicamentele prin fricţionare, asemănătoare tentativelor moderne de a se face să pătrundă linimentele. S-a crezut că aplicând ventuze, sugând părţile afectate şi practicând luarea de sânge, se contribuia în mod util la debarasarea de un spirit generator de boli.

90:4.6 (991.5) Apa era un puternic fetiş; ea a fost prin urmare folosită în tratarea unui mare număr de boli. Multă vreme s-a crezut că spiritul care cauza boala putea fi eliminat prin transpiraţie. Se acorda mult credit băilor de aburi. Staţiunile de tratament primitive au înflorit în jurul izvoarelor termale naturale. Primitivii au descoperit rolul căldurii în alinarea suferinţei; ei utilizau razele de soare, organele de animale proaspăt ucise, argila caldă, pietrele încălzite; multe dintre aceste metode mai sunt încă folosite astăzi. Omul s-a

străduit să influenţeze spiritele practicând ritmurile; tam-tamurile au fost universal folosite.

90:4.7 (991.6) La anumite popoare, s-a crezut că boala era o conspiraţie răutăcioasă între spirite şi animale. Aceasta a dat naştere credinţei că exista un remediu vegetal binefăcător pentru fiecare boală cauzată de un animal. Oamenii roşii erau cu precădere devotaţi teoriei plantelor ca remedii universale; ei lăsau întotdeauna să cadă o picătură de sânge în gaura lăsată de rădăcini atunci când se smulgea planta.

90:4.8 (991.7) Se utilizau adesea postul, regimurile şi revulsivii ca măsuri curative. Secreţiile umane, fiind clar magice, se bucurau de o înaltă consideraţie; sângele şi urina figurau aşadar printre primele medicamente, şi li s-au adăugat în curând rădăcini şi diverse săruri. Şamanii credeau că spiritele de boală puteau fi alungate de medicamente cu mirosuri respingătoare şi cu gusturi greţoase. Purgaţia a devenit foarte devreme un tratament obişnuit, iar valoarea unor substanţe cum ar fi cacaoa şi chinina brute a reprezentat una din primele descoperiri farmaceutice.

90:4.9 (992.1) Grecii au fost primii care să stabilească nişte metode cu adevărat raţionale pentru îngrijirea bolnavilor. Grecii şi egiptenii îşi extrăgeau cunoştinţele lor medicale de la locuitorii văii Eufratului. Uleiul şi vinul au fost folosite foarte de timpuriu pentru pansarea rănilor. Sumerienii utilizau uleiul de ricin şi opiumul. Multe dintre aceste remedii secrete străvechi şi eficace şi-au pierdut virtutea când au fost cunoscute; secretul a fost întotdeauna esenţial pentru practicarea cu succes a fraudei şi a superstiţiei. Numai faptele şi

adevărul caută lumina deplină a înţelegerii şi se bucură de claritatea şi de iluminarea aduse de cercetarea ştiinţifică.

5. Preoţii şi ritualurile

90:5.1 (992.2) Esenţa ritualului este perfecţiunea îndeplinirii lui; printre sălbatici, el a trebuit să fie practicat cu o precizie perfectă. Ceremonia nu are putere coercitivă asupra spiritelor decât dacă a fost celebrată corect. Dacă ritualul este defectuos, el nu face decât să stârnească mânia şi resentimentul zeilor. Deci, din moment ce mintea evolua lent, oamenii şi-au închipuit că *tehnica ritualului* era factorul decisiv al eficienţei lui, era inevitabil ca şamanii primitivi să se transforme mai devreme sau mai târziu într-o preoţie pregătită să dirijeze practica meticuloasă a ritualului. Şi astfel, timp de zeci de mii de ani, interminabilele ritualuri au devenit nişte piedici pentru societate şi un blestem pentru civilizaţie, o povară intolerabilă pentru toate faptele vieţii, pentru toate întreprinderile rasiale.

90:5.2 (992.3) Ritualul este tehnica de sanctificare a obiceiului; ritualul creează şi perpetuează miturile şi contribuie, de asemenea, la păstrarea obiceiurilor sociale şi religioase. Mai mult, ritualul însuşi a fost creat de mituri. Ritualurile începeau adesea prin a fi sociale, devenind apoi economice şi sfârşind prin a dobândi sanctitatea şi demnitatea ceremoniilor religioase. Practica ritualului poate fi personală sau colectivă - sau de ambele feluri - după cum s-a văzut ca exemplu în rugăciune, în dans şi în reprezentaţiile dramatice.

90:5.3 (992.4) Cuvintele au devenit parte din ritual, după cum o arată uzul de termeni precum amin şi selah. Obiceiul de a înjura, de a blestema, reprezintă o degradare a străvechii repetări rituale de nume sacre. Pelerinajele la sanctuare sunt un ritual foarte vechi. Ritualurile au devenit apoi un ceremonial riguros de purificare, de curăţare şi de sanctificare. Ceremoniile de iniţiere din societăţile secrete ale triburilor primitive erau în realitate un rit religios grosolan. Tehnica de adorare a cultelor antice de mistere era pur şi simplu o lungă executare de ritualuri religioase acumulate. Ritualul a sfârşit prin a conduce tipurile moderne de ceremonii sociale şi de culte religioase, slujbele înglobând rugăciuni, cântece, versete şi alte devoţiuni spirituale individuale şi colective.

90:5.4 (992.5) Preoţii au evoluat de la şamani, trecând prin stadiile de oracole, de ghicitori, de cântăreţi, de dansatori, de aducători de ploaie şi de vreme bună, de păzitori de relicve, de îngrijitori de temple şi de prezicători de evenimente, pentru a ajunge la statutul de administratori efectivi de cult religios. Sarcina lor a devenit în cele din urmă ereditară, şi s-a creat o castă ecleziastică permanentă.

90:5.5 (992.6) Pe măsură ce religia a evoluat, preoţii au început să se specializeze conform talentelor lor înnăscute sau înclinaţiilor lor speciale. Unii deveneau cântăreţi, alţii rostitori de rugăciuni, iar alţii sacrificatori; mai târziu, au apărut oratorii - predicatorii. Când religia a devenit o instituţie, aceşti preoţi au pretins că 'deţin cheile cerurilor'.

90:5.6 (992.7) Preoţii au căutat întotdeauna să impresioneze oamenii din popor şi să le inspire o teamă respectuoasă, conducând ritualul religios într-o limbă moartă şi făcând diverse pase magice pentru a-i deruta pe cei fideli, astfel încât să-şi pună în valoare propria lor

pietate şi autoritate. Marea primejdie, în toate acestea, este că ritualul tinde să devină un substitut al religiei.

90:5.7 (993.1) Preoţimea a contribuit întotdeauna la întârzierea dezvoltării ştiinţei şi la împiedicarea progresului spiritual, dar ele au contribuit la stabilizarea civilizaţiei şi la înălţarea anumitor aspecte ale culturii. Însă mulţi preoţi moderni au încetat să mai activeze ca conducători ai ritualului de adorare a lui Dumnezeu şi şi-au îndreptat atenţia spre teologie - încercarea de a-l defini pe Dumnezeu.

90:5.8 (993.2) Nu se poate tăgădui faptul că preoţii au fost o piatră de moară atârnată de gâtul raselor, dar adevăraţii conducători religioşi au avut o valoare inestimabilă în indicarea căii spre realităţile mai înalte şi mai bune.

90:5.9 (993.3) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 91

Evoluţia rugăciunii

91:0.1 (994.1) RUGĂCIUNEA, ca act religios, a luat naştere în expresiile anterioare nereligioase ale monologului şi ale dialogului. Când oamenii primitivi au dobândit conştiinţa de sine, s-a produs inevitabilul corolar al conştiinţei de celălalt, dublul potenţial al sensibilităţii sociale şi al recunoaşterii lui Dumnezeu.

91:0.2 (994.2) Nici una dintre primele forme de rugăciune nu erau adresate Deităţii. Aceste expresii semănau mult cu ceea ce i-aţi spune voi unui prieten când v-aţi angaja în vreo înfăptuire importantă: 'Urează-mi noroc'. Primitivii erau sclavii magiei; norocul sau ghinionul pătrundea în toate domeniile şi chestiunile vieţii. La început, aceste cereri de noroc au fost monologuri - pur şi simplu un mod de gândire cu voce tare pentru slujitorii magiei. Apoi, aceşti

credincioşi în noroc i-au înrolat pe prietenii lor şi pe membrii familiei lor pentru a-i susţine, şi curând au fost îndeplinite anumite forme de ceremonii care includeau tot clanul sau tot tribul.

91:0.3 (994.3) Când conceptul de fantome şi de spirite a evoluat, aceste cereri au fost adresate entităţilor supraomeneşti; iar când oamenii au devenit conştienţi de zei, aceste expresii au atins nivelul rugăciunilor autentice. De exemplu, la anumite triburi din Australia, rugăciunile religioase primitive au precedat credinţa în spirite şi în personalităţi supraumane.

91:0.4 (994.4) În India, tribul Toda respectă practica rugăciunilor neadresate cuiva anume, întocmai cum au făcut-o popoarele religioase înainte de epoca conştiinţei religioase. Numai că, la membrii tribului Toda, această practică reprezintă un regres al religiei lor, care degenerează la acest nivel primitiv. Ritualurile de astăzi la preoţii lăptari ai tribului Toda nu reprezintă o ceremonie religioasă, deoarece rugăciunile impersonale nu contribuie cu nimic la conservarea sau la înălţarea unor valori sociale, morale sau spirituale.

91:0.5 (994.5) Rugăciunea prereligioasă a făcut parte din practicile mana ale melanezienilor, din credinţele udah ale pigmeilor africani şi din superstiţiile manitu ale indienilor Americii de Nord. Triburile Baganda din Africa nu s-au ridicat decât recent de la nivelul mana al rugăciunii. În această confuzie evolutivă primitivă, oamenii îşi adresează rugăciunile către zei - locali sau naţionali - către fetişuri, amulete, fantome, şefi, idoli, precum şi către oamenii de rând.

1. Rugăciunea primitivă

91:1.1 (994.6) Rolul religiei evolutive primitive este de a păstra şi de a spori valorile sociale, morale şi spirituale esenţiale care iau încetul cu încetul formă. Această misiune a religiei nu este respectată conştient de omenire, însă ea este în principal îndeplinită de funcţiunea rugăciunii. Practica rugăciunii reprezintă efortul involuntar, dar totuşi personal şi colectiv, al unui grup de a asigura conservarea valorilor spirituale. Fără salvgardarea rugăciunii, toate zilele de sărbătoare religioasă ar reveni rapid la statutul de simple zile de concediu.

91:1.2 (995.1) Religia şi actele ei, din care cel principal este rugăciunea, nu sunt aliate decât cu valorile care se bucură de o recunoaştere socială generală, de o aprobare colectivă. De aceea, când un om primitiv încerca să-şi satisfacă sentimentele lui mai puţin nobile sau ambiţiile lui pur egoiste, el era privat de sprijinul religiei şi de ajutorul rugăciunii. Dacă vreun individ avea de gând să facă ceva antisocial, el era silit să caute ajutorul magiei nereligioase, să recurgă la vrăjitori şi, prin urmare, să fie privat de ajutorul rugăciunii. Rugăciunea a devenit deci, de foarte devreme, un puternic promotor al evoluţiei sociale, al progresului mintal şi al realizării spirituale.

91:1.3 (995.2) Totuşi, mintea primitivă nu era nici logică, nici coerentă. Oamenii primitivi nu sesizau faptul că lucrurile materiale nu erau de domeniul rugăciunii. Aceste suflete simple au constatat că hrana, adăpostul, ploaia, vânatul şi alte bunuri materiale sporeau bunăstarea socială; de aceea, ele au început să se roage pentru aceste binecuvântări fizice. Deşi acest lucru a constituit o pervertire a rugăciunii, el a încurajat efortul de a atinge aceste obiective materiale prin acţiuni etice şi sociale. Degradând valorile spirituale ale unui

popor, această înjosire a rugăciunii avea totuşi drept efect direct înălţarea moravurilor lui economice, sociale şi etice.

91:1.4 (995.3) Rugăciunea este un monolog numai în tipul cel mai primitiv de minte. Ea a devenit devreme un dialog, şi s-a amplificat rapid la nivelul unui cult colectiv. Rugăciunea semnifică faptul că incantaţiile premagice ale religiei primitive au atins, prin evoluţie, nivelul la care mintea umană recunoaşte realitatea puterilor sau a fiinţelor binefăcătoare capabile să reînsufleţească valorile sociale şi să ocrotească idealurile morale; pe de altă parte, el recunoaşte că aceste influenţe sunt supraomeneşti şi distincte de egoul uman conştient de sine şi de semenii lui muritori. Prin urmare, adevărata rugăciune nu apare până când acţiunea de slujire religioasă nu este privită ca *personală.*

91:1.5 (995.4) Rugăciunea are puţine legături cu animismul, dar astfel de credinţe pot să existe în paralel cu sentimentele religioase care apar. În multe cazuri, religia şi animismul au avut origini cu totul separate.

91:1.6 (995.5) La muritorii care nu au fost eliberaţi de legăturile primitive ale fricii, există un serios pericol ca toate rugăciunile să conducă la un simţ morbid al păcatului, la o convingere nejustificată de vinovăţie, reală sau imaginară. Totuşi, în epoca modernă, este puţin probabil ca un mare număr de persoane să consacre atât de mult timp rugăciunii încât să ajungă la aceste reflecţii dăunătoare în ceea ce priveşte lipsa lor de demnitate sau culpabilitatea lor. Pericolele care însoţeau deformarea şi pervertirea rugăciunii constau în

ignoranţă, superstiţie, cristalizare, devitalizare, materialism şi fanatism.

2. Evoluţia rugăciunii

91:2.1 (995.6) Primele rugăciuni au fost pur şi simplu urări exprimate în cuvinte, expresia unor dorinţe sincere. Rugăciunea a devenit apoi o tehnică de obţinere a cooperării spiritelor. Apoi, ea a atins funcţia superioară de ajutor al religiei la păstrarea tuturor valorilor demne de a fi păstrate.

91:2.2 (995.7) Rugăciunea şi magia au survenit amândouă ca rezultat al reacţiilor umane de ajustare la mediul urantian; însă, în afară de această relaţie generală, ele au puţine puncte comune. Rugăciunea a indicat întotdeauna o acţiune pozitivă din partea egoului care o rostea; ea a fost întotdeauna psihică şi uneori spirituală. Magia a însemnat în general o tentativă de a manipula realitatea fără a afecta egoul manipulatorului, al practicantului magiei. În ciuda originilor lor independente, magia şi rugăciunea au fost adesea legate în stadiile lor ulterioare de dezvoltare. Plecând de la formule şi trecând prin ritualuri şi incantaţii, magia este uneori ridicată, prin înălţarea scopurilor ei, până în pragul adevăratei rugăciuni. Rugăciunea a devenit uneori atât de materialistă încât a degenerat într-o tehnică pseudomagică pentru a evita cheltuiala de efort cuvenită rezolvării problemelor Urantiei.

91:2.3 (996.1) Când omul a învăţat că rugăciunea nu putea constrânge zeii, el i-a dat mai mult caracterul de rugă, de căutare a

unei graţii. Dar rugăciunea autentică este în realitate o comuniune între om şi Făuritorul său.

91:2.4 (996.2) Apariţia ideii de sacrificiu într-o religie a diminuat ineluctabil eficienţa superioară a adevăratei rugăciuni, în sensul că oamenii caută să substituie ofrandele de bunuri materiale cu acelea ale consacrării propriei lor voinţe facerii voii lui Dumnezeu.

91:2.5 (996.3) Când religia este privată de un Dumnezeu personal, rugăciunile ei sunt transpuse la nivelul teologiei şi al filozofiei. Când, într-o religie, conceptul cel mai elevat de Dumnezeu este acela al unei Deităţi impersonale, ca în idealismul panteist, acest concept furnizează clar o bază pentru anumite forme de comuniune mistică, însă el este fatal pentru forţa adevăratei rugăciuni, care reprezintă întotdeauna comuniunea omului cu o fiinţă personală şi superioară.

91:2.6 (996.4) În primele perioade ale evoluţiei rasiale, şi chiar şi astăzi în experienţa cotidiană a muritorilor de rând, rugăciunea este, într-o mare măsură, un fenomen al raporturilor dintre om şi subconştientul său. Există însă şi un domeniu al rugăciunii în care indivizi capabili din punct de vedere intelectual şi progresivi din punct de vedere spiritual ajung mai mult sau mai puţin la un contact cu nivelele supraconştiente ale minţii uman, domeniul Ajustorului Interior al Gândirii. În plus, există o fază spirituală definită a adevăratei rugăciuni în ceea ce priveşte receptarea şi recunoaşterea ei de către forţele spirituale ale universului; această fază este cu totul distinctă de toate asocierile umane şi intelectuale.

91:2.7 (996.5) Rugăciunea contribuie treptat la dezvoltarea sentimentului religios al unei minţi umane în evoluţie. Ea exercită o puternică influenţă în împiedicarea izolării personalităţii.

91:2.8 (996.6) Rugăciunea reprezintă una dintre tehnicile asociate cu religiile naturale din evoluţia rasială, care face în aceeaşi măsură parte din valorile bazate pe experienţă ale religiilor superioare excelente din punct de vedere etic - religiile de revelaţie.

3. Rugăciunea şi alter-egoul

91:3.1 (996.7) Când copiii învaţă pentru prima dată să se servească de limbaj, ei sunt înclinaţi să gândească cu voce tare, să îşi exprime gândurile în cuvinte, chiar dacă nimeni nu este acolo pentru a-i auzi. Odată cu începuturile imaginaţiei lor creative, ei vădesc o tendinţă de a conversa cu tovarăşi imaginari. În felul acesta, un ego care începe să înflorească caută să se menţină în comuniune cu un *alter ego* fictiv. Prin această tehnică, copilul învaţă devreme să convertească monologurile lui în pseudodialoguri, în care acest alter ego dă răspunsuri la gândurile lui exprimate cu voce tare şi la exprimarea urărilor sale. O bună parte a reflectărilor adulţilor se desfăşoară mintal sub formă de conversaţii.

91:3.2 (996.8) Forma primitivă a rugăciunii semăna mult cu recitările semimagice ale tribului Toda din zilele noastre, rugăciuni care nu erau adresate nimănui anume. Prin apariţia ideii unui alter ego, astfel de tehnici de rugăciune tind să se transforme în comunicări de tip dialog. Cu timpul, conceptul de alter ego este înălţat la statutul superior de demnitate divină, iar rugăciunea ca act religios îşi face apariţia. Acest tip primitiv de rugăciune e menit să evolueze prin

numeroase faze şi în cursul a lungi perioade de timp înainte de a atinge nivelul de rugăciune inteligentă şi cu adevărat etică.

91:3.3 (997.1) Concepţia de alter ego pe care au avut-o generaţiile succesive de muritori care practicau rugăciunea evoluează trecând prin concepte legate de fantome, fetişuri şi spirite, până la zeii politeişti şi, în cele din urmă, până la Dumnezeul Unic, o fiinţă divină care întrupa idealurile cele mai înalte şi aspiraţiile cele mai sublime ale egoului în rugăciune. Acesta este modul în care rugăciunea funcţionează ca cel mai puternic act religios, pentru a conserva valorile şi idealurile superioare ale celor care se roagă. Din clipa în care omul a conceput un alter ego, şi până la apariţia conceptului unui divin Tată celest, rugăciunea este întotdeauna o practică care vă face mai sociabili, mai morali şi mai spiritualizaţi.

91:3.4 (997.2) Simpla rugăciune de credinţă evidenţiază în experienţa omenească o puternică evoluţie prin care vechile conversaţii cu simbolul fictiv al alter egoului din religia primitivă au fost înălţate la nivelul de comuniune cu spiritul Infinitului, la nivelul unei sincere conştiinţe de realitatea Dumnezeului etern şi a Tatălui Paradisiac al oricărei creaţii inteligente.

91:3.5 (997.3) În afară de ceea ce se referă la sinele superior din experienţa rugăciunii, ar trebui reamintit că rugăciunea etică este o cale extraordinară de înălţare a egoului şi de întărire a sinelui pentru o viaţă mai bună, o viaţă de înfăptuiri mai elevate.

91:3.6 (997.4) Rugăciunea îndeamnă egoul uman să caute ajutorul în cele două direcţii: pentru ajutorul material luând din rezervorul subconştient al experienţei de muritor, iar pentru inspiraţie şi

călăuzire ducându-se la frontierele supraconştientului, unde materialul ia contact cu spiritualul, cu Veghetorul de Mister.

91:3.7 (997.5) Rugăciunea iluminată trebuie să recunoască nu numai un Dumnezeu exterior şi personal, ci şi o Divinitate interioară şi impersonală, Ajustorul care vă locuieşte. Când un om se roagă, este întru totul just ca el să se străduiască să înţeleagă conceptul de Tată Universal al Paradisului. Cu toate acestea, pentru majoritatea scopurilor practice, o tehnică mai eficientă ar consta în revenirea la conceptul unui alter ego apropiat, întocmai cum avea obiceiul să o facă mintea primitivă, recunoscându-se apoi că ideea acestui alter ego era la începuturi o simplă ficţiune, devenită apoi, prin evoluţie, adevărul că Dumnezeu locuieşte în omul muritor prin prezenţa efectivă a Ajustorului. Astfel, omul poate să vorbească, cum s-ar zice, faţă în faţă, cu un alter ego divin real şi autentic, care îl locuieşte şi care este însăşi esenţa şi prezenţa Dumnezeului viu, Tatăl Universal.

4. Rugăciunea etică

91:4.1 (997.6) Nici o rugăciune nu poate fi etică dacă imploratorul caută un avantaj egoist asupra semenilor lui. Rugăciunea egoistă şi materialistă este incompatibilă cu religiile etice care sunt întemeiate pe iubirea divină şi dezinteresată. O asemenea rugăciune atât de lipsită de etică se reîntoarce la nivelurile primitive ale pseudomagiei, ea fiind nedemnă de civilizaţii în evoluţie şi de religii iluminate. Rugăciunea egoistă violează spiritul tuturor eticilor întemeiate pe o justeţe plină de iubire.

91:4.2 (997.7) Rugăciunea nu trebuie niciodată să fie înjosită până într-acolo încât să devină un substitut pentru acţiune. Orice rugăciune etică este un stimulent pentru acţiune şi un ghid pentru eforturile progresive către scopurile idealiste de realizare în sinele superior.

91:4.3 (998.1) În toate rugăciunile voastre, fiţi *nepărtinitori.* Nu vă aşteptaţi ca Dumnezeu să fie părtinitor, ca el să vă iubească mai mult decât pe ceilalţi copii ai lui, prietenii voştri, vecinii voştri, chiar şi duşmanii voştri. Însă rugăciunea religiilor naturale sau evoluate nu începe prin a fi etică, aşa cum este ea în religiile revelate ulterioare. Orice rugăciune, fie că este individuală fie comunitară, poate fi sau egoistă sau altruistă. Adică, rugăciunea se poate focaliza asupra sinelui sau asupra altora. Când rugăciunea nu caută nimic pentru cel care se roagă sau pentru tovarăşii lui, atunci o asemenea atitudine a sufletului tinde către nivelele veritabilei adoraţii. Rugăciunile egoiste implică confesiuni şi rugăminţi, şi constau adesea în cereri de favoruri materiale. Rugăciunea este ceva mai etică atunci când ea se ocupă de iertare şi caută înţelepciunea pentru a mări stăpânirea de sine.

91:4.4 (998.2) Rugăciunea lipsită de egoism întăreşte şi consolează, în timp ce rugăciunea materialistă este sortită să-i dezamăgească şi să-i deziluzioneze pe autorii ei pe măsură ce progresul descoperirilor ştiinţifice demonstrează că omul trăieşte într-un univers fizic al legii şi al ordinii. Copilăria unui individ sau a unei rase este caracterizată prin rugăciunile primitive egoiste şi materialiste. Şi, într-o anumită măsură, toate aceste rugăminţi sunt eficiente în sensul că ele conduc invariabil la eforturi care contribuie la obţinerea de răspunsuri la asemenea rugăciuni. Adevărata rugăciune de credinţă contribuie întotdeauna la progresul tehnicii vieţii, chiar dacă asemenea cereri nu

sunt demne de recunoaştere spirituală. Dar persoanele spirituale evoluate ar trebui să fie extrem de precaute atunci când încearcă să-i descurajeze pe gânditorii primitivi, sau lipsiţi de maturitate, de a formula acest gen de rugăciuni.

91:4.5 (998.3) Amintiţi-vă că, chiar dacă rugăciunea nu îl schimbă pe Dumnezeu, ea efectuează adesea schimbări importante şi durabile în cei care se roagă cu credinţă şi cu o speranţă plină de încredere. Rugăciunea a generat multă pace a minţii, veselie, calm, curaj, stăpânire de sine şi echitate în bărbaţii şi în femeile raselor în evoluţie.

5. Repercusiunile sociale ale rugăciunii

91:5.1 (998.4) În cultele strămoşilor, rugăciunea conduce la cultivarea idealurilor strămoşeşti. Însă, ca aspect de cult al Deităţii, rugăciunea transcende toate practicile de acest ordin, deoarece ea conduce la cultivarea idealurilor divine. Aşa cum conceptul de alter ego al rugăciunii devine suprem şi divin, tot astfel şi idealurile umane se înalţă în consecinţă de la nivelul pur omenesc către nivelele celeste şi divine, iar rezultatul tuturor acestor rugăciuni este întărirea caracterului uman şi profunda unificare a personalităţii umane.

91:5.2 (998.5) Însă nu este necesar ca rugăciunea să fie întotdeauna individuală. Rugăciunea în grup sau în adunare este foarte eficientă, în sensul că efectele ei sporesc mult sociabilitatea. Când o colectivitate se adună la o rugăciune în comun pentru înălţare morală şi pentru înnobilare spirituală, aceste devoţiuni acţionează asupra

indivizilor care compun grupul; participarea lor îi face pe toţi mai buni. Chiar şi un întreg oraş sau o întreagă naţiune pot fi ajutate de aceste rugăciuni devoţionale. Mărturisirea, căinţa şi rugăciunea au condus indivizi, oraşe, naţiuni, şi rase întregi la puternice eforturi de reformă şi la acţiuni înfăptuite cu curaj.

91:5.3 (998.6) Dacă doriţi cu adevărat să învingeţi obişnuinţa de a critica un prieten, modul cel mai rapid şi cel mai sigur de a efectua această schimbare de atitudine constă în dobândirea obişnuinţei de a vă ruga pentru această persoană în fiecare zi a vieţii voastre. Repercusiunile sociale ale acestor rugăciuni depind însă foarte mult de două condiţii:

91:5.4 (998.7) 1. Persoana pentru care se roagă cineva trebuie să ştie că se roagă cineva pentru ea.

91:5.5 (999.1) 2. Persoana care se roagă ar trebui să intre în contact social strâns cu persoana pentru care se roagă.

91:5.6 (999.2) Rugăciunea este tehnica prin care orice religie devine mai devreme sau mai târziu o instituţie. Cu timpul, rugăciunea se asociază cu numeroşi factori secundari dintre care unii sunt utili, iar alţii vădit vătămători, cum ar fi preoţii, cărţile sacre, ritualurile de adorare, şi ceremoniile.

91:5.7 (999.3) Dar oamenii cu minte mai iluminată din punct de vedere spiritual ar trebui să fie răbdători şi toleranţi faţă de intelectele mai puţin bine înzestrate, care doresc cu patimă un simbolism pentru a mobiliza clarviziunea lor spirituală restrânsă. Cei puternici nu trebuie să îi privească pe cei slabi cu dispreţ. Cei care sunt conştienţi de Dumnezeu în absenţa unui simbolism, nu trebuie să nege funcţia

de graţie a simbolurilor pentru cei cărora le este greu să adore Deitatea şi să respecte, fără forme şi fără rituri, adevărul, frumuseţea şi bunătatea. În rugăciunea de adorare, majoritatea muritorilor îşi imaginează un simbol oarecare al obiectului-scop al devoţiunilor lor.

6. Domeniul rugăciunii

91:6.1 (999.4) Dacă nu este în legătură cu voinţa şi cu actele forţelor spirituale personale şi ale supraveghetorilor materiali ai unui tărâm, rugăciunea nu poate avea efect direct asupra mediului vostru fizic. Domeniul cererilor prin rugăciune posedă limite bine definite, dar aceste limite nu se aplică în acelaşi fel *credinţei* celor care se roagă.
91:6.2 (999.5) Rugăciunea nu este o tehnică de vindecare pentru bolile reale şi organice, dar ea a contribuit enorm la stabilirea unei sănătăţi debordante şi la tămăduirea unor numeroase tulburări mentale, emoţionale şi nervoase. Chiar şi în cazul bolilor bacteriene reale, rugăciunea a sporit adesea cu mult eficacitatea altor remedii aplicate. Rugăciunea i-a făcut mulţi invalizi irascibili şi nemulţumiţi în monumente de răbdare şi i-a transformat în surse de inspiraţie pentru toate celelalte fiinţe umane suferinde.
91:6.3 (999.6) Oricât de dificilă ar fi reconcilierea îndoielilor ştiinţifice cu privire la eficacitatea rugăciunii cu nevoia mereu prezentă de a căuta ajutorul şi călăuzirea pe lângă sursele divine, nu uitaţi niciodată că rugăciunea sinceră de credinţă este o forţă puternică în promovarea fericirii personale, a stăpânirii de sine

individuale, a armoniei sociale, a progresului moral şi a realizării spirituale.

91:6.4 (999.7) Chiar şi ca practică pur omenească, ca dialog cu alter egoul vostru, rugăciunea constituie o tehnică de abordare dintre cele mai eficiente pentru a pune în aplicare puterile naturii umane, ale cărei rezerve sunt acumulate şi conservate în domeniile inconştiente ale minţii umane. Rugăciunea este o practică psihologică sănătoasă, lăsând de-o parte implicaţiile religioase şi de semnificaţia ei spirituală. Este un fapt de experienţă umană că majoritatea persoanelor, dacă sunt supuse unei presiuni considerabile, vor adresa într-un anumit fel rugăciuni unei oarecare surse de asistenţă.

91:6.5 (999.8) Nu fiţi atât de trândavi până într-atât încât să îi cereţi lui Dumnezeu să vă rezolve dificultăţile, însă nu ezitaţi niciodată să îi cereţi înţelepciune şi forţă spirituală pentru a vă călăuzi şi a vă susţine în vreme ce atacaţi cu hotărâre şi cu curaj problemele cu care trebuiesc rezolvate.

91:6.6 (999.9) Rugăciunea a fost un factor indispensabil în progresul şi în păstrarea civilizaţiei religioase, şi ei îi rămâne încă să aducă puternice contribuţii pentru a întări şi a spiritualiza societatea, cu condiţia ca aceia care se roagă să o facă în lumina faptelor ştiinţifice, a înţelepciunii filozofice, a sincerităţii intelectuale şi a credinţei spirituale. Rugaţi-vă aşa cum i-a învăţat Isus pe discipolii lui - cu onestitate, cu generozitate, cu echitate şi fără îndoială.

91:6.7 (1000.1) Dar eficienţa rugăciunii, în experienţa spirituală personală a celui care se roagă, nu depinde în nici un fel de comprehensiunea intelectuală a adoratorului, nici de rafinamentul lui

filozofic, nici de nivelul lui social, nici de statutul său cultural sau de alte achiziţii umane. Însoţitoarele psihice şi spirituale ale rugăciunii de credinţă sunt imediate, personale şi experimentale. Nu există nici o altă tehnică care să permită vreunui om, independent de toate celelalte realizări terestre, să se apropie atât de bine şi atât de aproape de tărâmul unde poate comunica cu Autorul lui, unde creatura ia contact cu realitatea Creatorului, cu Ajustorul Gândirii interior.

7. Misticism, extaz şi inspiraţie

91:7.1 (1000.2) Ca tehnică de cultivare a conştiinţei de prezenţa lui Dumnezeu, misticismul este cu totul demn de laudă, dar, dacă practica sa conduce la izolare socială şi culminează în fanatism religios, el este întru totul reprobabil. Mult prea adesea, ideile pe care mistica depăşită le socoteşte a fi de inspiraţie divină nu sunt decât exaltări venite din adâncurile propriului minte. Contactul minţii umane cu Ajustorul ei interior, deşi este frecvent favorizat de o meditaţie ferventă, este mult mai adesea înlesnit de serviciile sincere şi iubitoare ale unei slujiri dezinteresate pe lângă semenii săi.

91:7.2 (1000.3) Marii învăţători religioşi şi profeţii vremurilor apuse nu erau mistici excesivi. Ei erau bărbaţi şi femei cunoscători de Dumnezeu, şi care îl serveau pe Dumnezeul lor cât puteau de bine, prin slujirea dezinteresată pe lângă semenii lor. Isus i-a luat adesea pe apostolii lui deoparte, pentru scurte perioade, pentru a medita şi a se ruga, dar, în cea mai mare parte a timpului, el îi menţinea în contact

de serviciu cu mulţimile. Sufletul oamenilor are nevoie de exerciţiu spiritual precum şi de hrană spirituală.

91:7.3 (1000.4) Extazul religios este admisibil atunci când rezultă din antecedente sănătoase, dar această experienţă reprezintă mai adesea consecinţa influenţelor pur emotive decât manifestarea unui caracter spiritual profund. Persoanele religioase nu trebuie să considere fiecare presentiment psihologic însufleţit şi fiecare experienţă emoţională intensă ca pe o revelaţie divină sau ca pe o comunicare spirituală. Extazul spiritual autentic este în general asociat cu un mare calm exterior şi cu un control emotiv aproape perfect. Însă adevărata viziune profetică este un presentiment parapsihologic. Încercările de acest gen nu sunt nici pseudohalucinaţii, nici extaze asemănătoare transelor.

91:7.4 (1000.5) Mintea omenească poate acţiona ca răspuns la o aşa-zisă inspiraţie atunci când este sensibilă fie la exaltările subconştientului fie la stimulii supraconştientului. În ambele cazuri, aceste creşteri ale conţinutului conştiinţei îi apar individului mai mult sau mai puţin străine. Entuziasmul mistic netemperat şi extazul religios neînfrânat nu sunt scrisori de acreditare ale inspiraţiei, scrisori de acreditare aşa-zis divine.

91:7.5 (1000.6) Proba practică a tuturor acestor stranii experienţe religioase de misticism, de extaz şi de inspiraţie consta în a observa dacă aceste fenomene îl fac pe individ interesat de:

91:7.6 (1000.7) 1. A se bucura de o sănătate fizică mai bună şi mai completă.

91:7.7 (1000.8) 2. A acţiona mai practic şi mai eficient în viaţa sa mentală.

91:7.8 (1000.9) 3. A face socială experienţa sa religioasă cu mai multă plenitudine şi bucurie.

91:7.9 (1000.10) 4. A spiritualiza mai complet viaţa sa cotidiană în timp ce îşi îndeplineşte îndatoririle curente ale existenţei de muritor obişnuit.

91:7.10 (1001.1) 5. A spori dragostea şi aprecierea sa faţă de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate.

91:7.11 (1001.2) 6. A conserva valorile sociale, morale, etice şi spirituale recunoscute curent.

91:7.12 (1001.3) 7. A dezvolta clarviziunea spirituală - conştiinţa sa de Dumnezeu.

91:7.13 (1001.4) Rugăciunea nu are însă legătură reală cu aceste experienţe religioase excepţionale. Când rugăciunea devine prea estetică, când ea constă aproape exclusiv dintr-o admirabilă şi preafericită contemplare a divinităţii paradisiace, ea pierde mult din influenţa ei socializantă şi tinde spre misticism şi spre izolarea adepţilor ei. Un exces de rugăciune solitară prezintă un anumit pericol care este corijat şi înlăturat prin rugăciunea în grup, prin devoţiunile colective.

8. Rugăciunea ca experienţă personală

91:8.1 (1001.5) Rugăciunea comportă un aspect cu adevărat spontan, deoarece omul primitiv a început să se roage cu mult înainte de a avea vreun concept clar asupra lui Dumnezeu. Primii oameni aveau obiceiul de a se ruga în două împrejurări diferite: când se găseau în

mare nevoie, ei simţeau un imbold de a întinde mâna după un ajutor; şi, când jubilau, ei se lăsau duşi de exprimarea impulsivă a bucuriei lor.

91:8.2 (1001.6) Rugăciunea nu este o evoluţie a magiei; cele două au survenit independent una de alta. Magia a fost o tentativă de a adapta Deitatea la circumstanţe; rugăciunea este efortul de a adapta personalitatea la voinţa Deităţii. Adevărata credinţă este atât morală cât şi religioasă; magia nu este nici una nici alta.

91:8.3 (1001.7) Rugăciunea poate deveni un obicei stabilit. Multe persoane se roagă deoarece o fac şi alţii. Iar altele se roagă pentru că se tem să nu li se întâmple ceva îngrozitor dacă nu îşi prezintă regulat rugăminţile.

91:8.4 (1001.8) Pentru unii indivizi, rugăciunea este o calmă exprimarea unei recunoştinţe, pentru alţii, o expresie colectivă de proslăvire, o devoţiune socială. Ea este uneori imitarea religiei altuia, în timp ce adevărata rugăciune este comunicarea sinceră şi încrezătoare între natura spirituală a creaturii şi omniprezenţa spiritului Creatorului.

91:8.5 (1001.9) Rugăciunea poate fi o expresie spontană a conştiinţei de Dumnezeu sau o recitare lipsită de sens de formule teologice. Ea poate să fie proslăvirea extatică a unui suflet cunoscător de Dumnezeu sau obedienţa servilă a unui muritor obsedat de frică. Ea este uneori expresia patetică a unei mari dorinţe spirituale şi alteori strigatul ascuţit al unor expresii pioase. Rugăciunea poate fi o proslăvire bucuroasă sau un umil apel la iertare.

91:8.6 (1001.10) Rugăciunea poate fi cererea copilăroasă a imposibilului sau rugămintea omului matur pentru creştere morală şi pentru putere spirituală. O rugăminte poate consta în a cere pâinea zilnică sau poate încorpora o dorinţă sinceră de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a face voia sa. Ea poate să fie o cerere în întregime egoistă sau un gest sincer şi magnific către realizarea unei fraternităţi dezinteresate.

91:8.7 (1001.11) Rugăciunea poate fi un plâns de mânie pentru a obţine răzbunare sau o intervenţie miloasă pentru duşmani. Ea poate să fie expresia unei speranţe de a-l schimba pe Dumnezeu sau puternica tehnică de schimbare de sine. Ea poate să fie pledoaria slugarnică a unui păcătos pierdut înaintea unui Judecător presupus sever sau expresia bucuroasă a unui fiu liber, fiu al Tatălui celest viu şi milos.

91:8.8 (1001.12) Oamenii moderni sunt tulburaţi la ideea de a vorbi despre problemele lor cu Dumnezeu într-o manieră pur personală. Mulţi au abandonat rugăciunea regulată; ei nu se roagă decât sub imperiul unei presiuni neobişnuite - în caz de urgenţă. Omului nu ar trebui să îi fie frică să-i vorbească lui Dumnezeu, dar va fi ceva copilăresc din punct de vedere spiritual să se apuce să-l convingă pe Dumnezeu sau să pretindă să-l schimbe.

91:8.9 (1002.1) Adevărata rugăciune atinge însă realitatea. Chiar şi atunci când curenţii de aer sunt ascendenţi, nici o pasăre nu-şi poate lua zborul fără a-şi deschide aripile. Rugăciunea înalţă omul, deoarece ea este o tehnică de progres prin utilizarea curenţilor spirituali ascendenţi ai universului.

91:8.10 (1002.2) Rugăciunea autentică contribuie la creşterea spirituală, modifică atitudinile şi procură satisfacţia care provine din comuniunea cu divinitatea. Ea este o revărsare spontană a conştiinţei de Dumnezeu.

91:8.11 (1002.3) Dumnezeu răspunde rugăciunii omului prin a-i da o revelaţie sporită a adevărului, o apreciere reînsufleţită a frumuseţii şi un concept mai larg asupra bunătăţii. Rugăciunea este un gest subiectiv, dar ea stabileşte contactul cu puternice realităţi obiective pe nivelele spirituale ale experienţei umane; ea este o încercare semnificativă a fiinţei umane de a atinge valorile supraumane. Ea este cel mai puternic stimulent al creşterii spirituale.

91:8.12 (1002.4) Cuvintele nu au importanţă în rugăciune; ele sunt pur şi simplu canalul intelectual în care se întâmplă să curgă râul rugilor spirituale. Valoarea verbală a unei rugăciuni este pur autosugestivă în devoţiunile individuale, şi sociosugestivă în devoţiunile colective. Dumnezeu răspunde atitudinii sufletului, iar nu vorbelor.

91:8.13 (1002.5) Rugăciunea nu este o tehnică de evitare a conflictelor, ci mai degrabă un stimulent de a creşte în faţa conflictului. Rugaţi-vă doar pentru valori, nu pentru lucruri; pentru creştere, şi nu pentru satisfacere.

9. Condiţiile rugăciunii eficiente

91:9.1 (1002.6) Dacă vreţi să vă angajaţi în rugăciune eficient, trebuie să aveţi prezente în minte legile cerinţelor către care este îndreptată:

91:9.2 (1002.7) 1. Trebuie să vă calificaţi ca rugător eficient prin înfruntarea sinceră şi curajoasă a problemelor realităţii universale. Trebuie să aveţi vigoare cosmică.

91:9.3 (1002.8) 2. Trebuie să fi epuizat cu onestitate toate posibilităţile omeneşti de ajustare. Trebuie să fiţi iscusiţi.

91:9.4 (1002.9) 3. Trebuie să abandonaţi toate dorinţele minţii şi toate poftele sufletului în îmbrăţişarea transformatoare a creşterii spirituale. Trebuie ca voi să fi experimentat o reînsufleţire a semnificaţiilor şi o înnobilare a valorilor.

91:9.5 (1002.10) 4. Trebuie să alegeţi din toată inima voinţa divină. Trebuie nimicit centrul inert al nehotărârii.

91:9.6 (1002.11) 5. Nu doar să recunoaşteţi voia Tatălui şi să alegeţi să o faceţi, ci şi să vă consacraţi fără rezervă şi să vă dedicaţi dinamic înfăptuirii efective a acestei voinţe.

91:9.7 (1002.12) 6. Rugăciunea voastră va căuta exclusiv să obţină înţelepciunea divină care să-i permită să rezolve problemele omeneşti specifice întâlnite în cursul ascensiunii spre Paradis - realizarea perfecţiunii divine.

91:9.8 (1002.13) 7. Şi trebuie să aveţi credinţă - o credinţă vie.

91:9.9 (1002.14) [Prezentat de Şeful Medianilor Urantiei.]

Cartea Urantia

Capitolul 92

Evoluţia ulterioară a religiei

92:0.1 (1003.1) CU MULTĂ vreme înaintea aportului revelaţiilor sistematice de pe Urantia, oamenii aveau o religie de origine naturală care făcea parte din experienţa lor evolutivă; dar această religie de origine *naturală* era, în ea însăşi, produsul înzestrărilor supraanimale din om. Religia evolutivă a luat încet formă, în cursul mileniilor carierei bazate pe experienţă a omenirii, prin intermediul următoarelor influenţe care operează în interior şi au efect asupra sălbaticului, a barbarului şi a civilizatului:

92:0.2 (1003.2) 1. *Adjutantul adoraţiei*- apariţia în conştiinţa animală a potenţialelor supraanimale pentru a percepe realitatea. Acesta se poate numi instinctul uman primordial de căutare a Deităţii.

92:0.3 (1003.3) 2. *Adjutantul înţelepciunii*- manifestarea, într-o minte adoratoare, a tendinţei de a-şi dirija adorarea în canale superioare de expresie şi în concepte mereu mai extinse asupra realităţii Deităţii.

92:0.4 (1003.4) 3. *Duhul-Sfânt*- acesta este prima înzestrare supramentală, şi el apare infailibil în toate personalităţile umane de bună credinţă. Slujirea lui pe lângă o minte înfometată de adorare şi însetată de înţelepciune creează capacitatea de a înţelege prin sine însuşi postulatul supravieţuirii umane, atât ca concept teologic, cât şi ca experienţă personală actuală şi factuală.

92:0.5 (1003.5) Funcţionarea coordonată a acestor trei servicii divine este întru totul suficientă pentru a declanşa şi a urmări credinţa religiei evolutive. Aceste influenţe sunt sporite mai târziu prin Ajustorii Gândirii, prin serafimi şi prin Spiritul Adevărului, care accelerează orice cadenţă a dezvoltării religioase. Aceşti agenţi au funcţionat un timp îndelungat pe Urantia, şi ei vor continua atâta timp cât această planetă va rămâne o sferă locuită. O mare parte a potenţialului acestor agenţi divini nu a avut încă niciodată ocazia să se exprime; multe dintre revelaţii vor fi făcute în cursul epocilor viitoare, pe măsură ce religia muritorilor se va înălţa, nivel după nivel, până la înălţimile celeste ale valorii morontiale şi ale adevărului spiritual.

1. Natura evolutivă a religiei

92:1.1 (1003.6) Evoluţia religiei a fost urmărită în trecut de la frica primitivă şi de la credinţa în fantome, prin numeroase stadii succesive de dezvoltare, incluzând eforturile, mai întâi pentru a constrânge spiritele şi apoi pentru a le îmbuna. Fetişurile triburilor au devenit totemuri şi zei tribali; formulele magice au devenit rugăciuni moderne. Circumcizia, care a fost mai întâi un sacrificiu, a devenit un procedeu igienic.
92:1.2 (1003.7) În cursul copilăriei sălbatice a raselor, religia a progresat de la adorarea naturii la fetişism, trecând prin cultul fantomelor. În zorile civilizaţiei, rasa umană a îmbrăţişat credinţele mai mistice şi mai simbolice, în timp ce astăzi, în pragul maturităţii ei, omenirea se pregăteşte să aprecieze adevărata religie şi chiar un început de revelaţie a adevărului însuşi.
92:1.3 (1004.1) Religia se naşte ca reacţie biologică a minţii la credinţele spirituale şi la mediul înconjurător; ea este ultimul lucru care să piară sau să se schimbe dintr-o rasă. Religia este adaptarea societăţii, într-o anumită epocă, la ceea ce este misterios. Ca instituţie socială, ea cuprinde rituri, simboluri, culte, scrieri, altare, sanctuare şi temple. Apa sfinţită, relicvele, fetişurile, farmecele, podoabele sacerdotale, clopotele, tobele şi preoţimea sunt comune tuturor religiilor. Şi este imposibil să se separe complet religia, care rezultă exclusiv din evoluţie, de magie sau de vrăjitorie.
92:1.4 (1004.2) Misterul şi puterea au stimulat întotdeauna sentimentele şi temerile religioase, în timp ce emoţia a funcţionat continuu ca un puternic factor condiţionant al dezvoltării lor. Frica a fost întotdeauna stimulul religios fundamental. Frica dă o formă zeilor religiei evolutive şi motivează ritualul religios al credinţelor

primitive. Pe măsură ce civilizaţia progresează, frica este modificată prin venerare, prin admiraţie, prin respect şi prin simpatie, apoi condiţionarea ei continuă prin remuşcări şi prin căinţă.

92:1.5 (1004.3) Un popor asiatic spunea prin învăţăturile sale că „Dumnezeu este o mare teamă"; acesta este rezultatul religiei exclusiv evolutive. Isus, revelaţia de tipul cel mai elevat din viaţa religioasă, proclama că „Dumnezeu este iubire".

2. Religia şi moravurile

92:2.1 (1004.4) Religia este cea mai rigidă şi cea mai inflexibilă dintre toate instituţiile umane, dar ea se adaptează cu întârziere schimbărilor sociale. În cele din urmă, religia evolutivă reflectă bine moravurile schimbătoare care, la rândul lor, pot fi afectate de religia revelată. Lent, sigur, dar fără plăcere, religia (cultul) merge în urma înţelepciunii - cunoaşterea dirijată de raţiunea bazată pe experienţă şi iluminată de revelaţia divină.

92:2.2 (1004.5) Religia se agaţă de moravuri; ceea ce *era* este străvechi şi presupus sacru. Din acest motiv, şi numai din acesta, s-a făcut că uneltele de piatră au persistat multă vreme în epoca bronzului şi a fierului. Arhivele voastre conţin următorul pasaj: „Iar dacă îmi faci un templu de piatră, să nu îl clădeşti din piatră cioplită, căci dacă foloseşti uneltele tale pentru a-l face, l-ai profanat". Chiar şi astăzi, hinduşii îşi aprind focul folosind prin frecare un fel de sfredel primitiv. În cursul religiei evolutive, orice inovaţie a fost întotdeauna considerată ca un sacrilegiu. Sacramentul nu trebuia să fie compus

din alimente noi şi manufacturate, ci din alimente mai primitive: „Carnea friptă în foc şi pâinea fără plămadă servite cu ierburi amare.” Uzanţele sociale de toate tipurile, şi chiar şi procedurile legale, se agaţă de formele vechi.

92:2.3 (1004.6) Când oamenii moderni se miră că Scripturile a diferite religii prezintă atât de multe pasaje care pot fi socotite drept obscene, ei ar trebui să reflecteze şi să observe că generaţiilor care au trecut le-a fost teamă să elimine ceea ce strămoşii lor socotiseră drept sfânt şi sacru. O generaţie poate să considere ca obscene multe dintre lucrurile pe care generaţiile precedente le-au acceptat ca făcând parte din moravurile admise, şi chiar din ritualurile religioase aprobate. Un mare număr de controverse religioase au fost ocazionate de nesfârşite încercări de a concilia practicile străvechi, dar reprobabile, cu noile progrese ale raţiunii, de a găsi teorii plauzibile care să justifice crezurile care perpetuează obiceiurile vetuste şi desuete.

92:2.4 (1004.7) Însă este ceva cât se poate de prostesc să vrei să accelerezi prea brusc creşterea religioasă. O rasă sau o naţiune nu pot să asimileze, dintr-o religie avansată, decât părţi rezonabil de coerente şi de compatibile cu statutul ei evolutiv curent, şi care ţin cont de geniul ei de adaptare. Condiţiile sociale, climatice, politice şi economice exercită toate o influenţă în determinarea cursului şi progresului evoluţiei religioase. Moralitatea socială nu e determinată de religie, nici măcar de religia evolutivă; acestea sunt mai degrabă forme de religie care sunt dictate de moralitatea rasială.

92:2.5 (1005.1) Rasele de oameni nu acceptă decât superficial o religie nouă şi străină; de fapt, ei o adaptează la moravurile lor şi la modurile lor vechi de a crede. Se găseşte un bun exemplu la un trib

din Noua Zeelandă ai cărui preoţi, după ce au acceptat nominal creştinismul, au declarat apoi că ar fi primit direct de la Gabriel revelaţiile care dădeau asigurarea că acest acelaşi trib devenise poporul ales al lui Dumnezeu, şi porunceau ca să li se îngăduie membrilor lui să se dedea liber la relaţii sexuale desfrânate şi la multe altele dintre obiceiurile lor străvechi şi reprehensibile. Toţi creştinii nou-botezaţi au aderat imediat la această versiune nouă şi mai puţin constrângătoare a creştinismului.

92:2.6 (1005.2) Într-o vreme sau alta, religia a sancţionat toate felurile de comportamente contradictorii şi nelogice; ea practic a aprobat, într-o epocă dată, tot ceea ce se consideră acum ca imoral sau nelegiuit. Conştiinţa, neînvăţată de experienţă şi neajutată de raţiune, nu a fost niciodată şi nici nu va putea vreodată să fie un ghid sigur şi infailibil pentru conduita umană. Conştiinţa nu este o voce divină care vorbeşte sufletului omenesc; ea este numai suma totală a conţinutului moral şi etic al moravurilor dintr-un oarecare stadiu curent de existenţă; ea reprezintă pur şi simplu concepţia umană de reacţie ideală într-un concurs de împrejurări dat.

3. Natura religiei evolutive

92:3.1 (1005.3) Studiul religiei omeneşti este examinarea straturilor sociale fosilifere ale epocilor trecute. Moravurile zeilor antropomorfi reflectă fidel morala oamenilor care au fost primii în a concepe aceste deităţi. Religiile antice şi mitologia descriu cu fidelitate credinţele şi tradiţiile popoarelor pierdute de multă vreme în obscuritate. Aceste

străvechi practici culturale persistă alături de obiceiurile economice şi de evoluţiile sociale noi şi, bineînţeles, ele par în mod grosolan nelogice. Rămăşiţele cultului oferă o bună imagine a religiilor rasiale din trecut. Reamintiţi-vă mereu că cultele nu sunt formate pentru a descoperi adevărul, ci mai degrabă pentru a promulga crezul lor.
92:3.2 (1005.4) Religia a fost întotdeauna o chestiune de rituri, de ritualuri, de practici, de ceremonii şi de dogme. În general, ea a fost pângărită de o eroare care provoacă discordii persistente, iluzia poporului ales. Ideile religioase cardinale - incantaţia, inspiraţia, revelaţia, potolirea, căinţa, ispăşirea, intervenţia, sacrificiul, rugăciunea, spovedania, adoraţia, supravieţuirea după moarte, sacramentul, ritualul, preţul de răscumpărare, salutul, izbăvirea, alianţa, impuritatea, purificarea, profeţia, păcatul original - urcă toate până în timpurile foarte îndepărtate ale fricii primordiale de fantome.

92:3.3 (1005.5) Religia primitivă nu este nici mai mult nici mai puţin decât o prelungire a luptei pentru existenţa materială, înglobând existenţa de dincolo de mormânt. Practicile acestui crez reprezintă extinderea luptei pentru subzistenţă în domeniul unei lumi imaginare a spiritelor fantomă. Dar, dacă voi sunteţi tentaţi să criticaţi religia evolutivă, atunci luaţi seama. Reamintiţi-vă că ea reprezintă ceea ce *s-a întâmplat;* acesta este un fapt istoric. Amintiţi-vă şi că puterea unei idei nu rezidă în certitudinea sau în adevărul ei, ci mai degrabă în forţa ei de seducţie asupra oamenilor.

92:3.4 (1006.1) Religia evolutivă nu ia măsuri pentru a asigura schimbări sau revizuiri; contrar ştiinţei, ea nu se îngrijeşte de propria sa corecţie progresivă. Religia evoluată impune respect pentru că

adepţii ei cred că ea este *Adevărul.* „Credinţa transmisă sfinţilor odată pentru totdeauna” trebuie, în teorie, să fie în acelaşi timp definitivă şi infailibilă. Cultul se opune dezvoltării pentru că progresul adevărat ar modifica sau ar distruge cultul însuşi; de aceea, revizuirea trebuie să îi fie întotdeauna impusă.

92:3.5 (1006.2) Numai două influenţe pot modifica şi înălţa dogmele religiei naturale; presiunea moravurilor în lent progres, şi iluminarea periodică a revelaţiilor epocii. Nu este surprinzător că progresul fusese lent; în timpurile străvechi, dacă cineva era progresist sau inventiv, el era trimis la moarte ca un vrăjitor. Cultul evoluează lent prin generaţii istorice şi prin cicluri milenare, dar progresează. Credinţa evolutivă în fantome a pus bazele unei filozofii a religiei revelată care a distrus, în cele din urmă, superstiţia care i-a dat naştere.

92:3.6 (1006.3) Religia a frânat dezvoltarea socială în multe feluri, însă, fără religie, nu ar fi fost nici moralitate, nici etică durabile, nici civilizaţie demnă de acest nume. Religia a fost mama multor culturi nereligioase; sculptura îşi are originea în cioplirea de idoli, arhitectura în construcţia de temple, poezia în incantaţii, muzica în cântecele de adorare, teatrul în acţiunea de îndrumare a spiritului, iar dansul în festivalurile sezoniere de adorare.

92:3.7 (1006.4) Dar, în vreme ce atragem atenţia asupra faptului că religia a fost esenţială pentru dezvoltarea şi prezervarea civilizaţiei, trebuie notat că religia naturală a contribuit, de asemenea, în mare măsură, la paralizarea şi la schilodirea civilizaţiei înseşi, pe care altminteri a încurajat-o şi a întreţinut-o. Religia a perturbat activităţile industriale şi dezvoltarea economică; ea a risipit muncă şi a delapidat

capitaluri; nu i-a fost întotdeauna de ajutor familiei; nu a favorizat cum trebuie pacea şi bunăvoinţa; ea uneori a neglijat educaţia şi a întârziat ştiinţa; a sărăcit pe nedrept viaţa sub pretextul de a îmbogăţi moartea. Religia evolutivă, religia umană, a fost într-adevăr vinovată de toate aceste greşeli, erori şi gafe, şi de multe altele; ea a reuşit totuşi să menţină o etică culturală, o civilizaţie morală şi o coeziune socială, şi i-a permis religiei revelate ulterioare să compenseze aceste numeroase imperfecţiuni evolutive.

92:3.8 (1006.5) Religia evolutivă a fost instituţia umană cea mai costisitoare, dar eficienţa ei a fost incomparabilă. Religia umană nu se justifică decât în lumina civilizaţiei evolutive. Dacă omul nu era produsul ascendent al evoluţiei animale, atunci acest curs de dezvoltare a religiei ar fi rămas fără justificare.

92:3.9 (1006.6) Religia a facilitat acumularea de capitaluri; ea a încurajat anumite tipuri de muncă; răgazul preoţilor a promovat arta şi cunoaşterea; în cele din urmă, rasa a câştigat mult ca urmare a tuturor acestor erori iniţiale în tehnica etică. Şamanii, cinstiţi şi necinstiţi, au fost teribil de costisitori, însă valoarea lor era pe deplin reflectată în costul lor. Profesiunile savante şi ştiinţa însăşi au ieşit la iveală din preoţimea parazitară. Religia a încurajat civilizaţia şi a asigurat continuitatea societăţii; ea a fost forţa de poliţie morală a tuturor timpurilor. Religia a procurat disciplina umană şi stăpânirea de sine, care au făcut posibilă *înţelepciunea.* Religia este biciul eficient al evoluţiei, care mână fără milă umanitatea indolentă şi suferindă pentru a ieşi din starea ei naturală de inerţie intelectuală şi a se înălţa la nivelele superioare ale raţiunii şi ale înţelepciunii.

92:3.10 (1006.7) Religia evolutivă, această moştenire sacră de ascensiune animală, trebuie mereu să continue să fie rafinată şi înnobilată prin cenzura constantă a religiei revelate şi prin cuptorul fierbinte al ştiinţei autentice.

4. Darul revelaţiei

92:4.1 (1007.1) Revelaţia este evolutivă, dar întotdeauna progresivă. De-a lungul epocilor istoriei unei lumi, revelaţiile succesive sunt întotdeauna în expansiune şi mai luminătoare. Misiunea revelaţiei constă în a selecţiona şi a cenzura religiile evolutive în succesiunea lor; dar, dacă revelaţia urmează să exalte şi să înalţe pe etape religiile de evoluţie, trebuie ca aceste vizite divine să descrie învăţături care nu sunt prea îndepărtate de ideile şi de reacţiile epocii în care sunt prezentate. Revelaţia trebuie să păstreze deci întotdeauna contactul cu evoluţia, şi chiar face acest lucru. Religia revelaţiei se vede întotdeauna limitată de capacitatea oamenilor de a o recepta.

92:4.2 (1007.2) Dar, independent de relaţiile lor sau de derivaţiile lor aparente, religiile revelaţiei sunt întotdeauna caracterizate printr-o credinţă într-o Deitate de valoare finală şi într-un concept de supravieţuire a identităţii personalităţii după moarte.

92:4.3 (1007.3) Religia evolutivă este sentimentală, nu logică. Ea este reacţia oamenilor la credinţa într-o lume ipotetică a spiritelor fantomă - reflexul uman al credinţei stârnit de realizarea necunoscutului şi de frica de el. Religia revelată este propusă de adevărata lume spirituală; ea este răspunsul cosmosului supraintelectual la setea pe care o au

muritorii de a crede în Deităţi universale şi de a depinde de ele. Religia evolutivă descrie tatonările omenirii care se învârte în cerc în căutarea adevărului; religia revelată *este* chiar acest adevăr.

92:4.4 (1007.4) Religia revelaţiei a comportat numeroase evenimente, dintre care numai cinci au marcat o epocă. Acestea au fost următoarele:

92:4.5 (1007.5) 1. *Învăţăturile dalamaţiene.* Adevăratul concept de Primă Sursă-Centru a fost promulgat, pentru prima dată pe Urantia, de către cei o sută de membri corporali ai statului major al Prinţului Caligastia. Această revelaţie în creştere a Deităţii s-a continuat timp de peste trei sute de mii de ani, până în clipa în care ea a fost brusc întreruptă de secesiunea planetară şi de dezmembrarea regimului educativ. În afară de lucrarea lui Van, influenţa revelaţiei dalamaţiene a fost practic pierdută pentru întreaga lume. Chiar şi nodiţii uitaseră adevărurile în epoca sosirii lui Adam. Printre toţi cei care au primit învăţăturile celor o sută, oamenii roşii au fost cei care le-au conservat cel mai îndelungat timp, dar, în religia amerindiană, ideea de Mare Spirit nu era decât un concept vag până când contactul cu creştinismul l-a clarificat şi întărit considerabil.

92:4.6 (1007.6) 2. *Învăţăturile edenice.* Adam şi Eva descriu din nou conceptul de Tată al tuturor la popoarele evolutive. Dezmembrarea primului Eden a oprit cursul revelaţiei adamice înainte ca ea să-şi fi luat cu adevărat zborul, dar învăţăturile rămase de la Adam au fost preluate de preoţii setiţi, iar unele dintre aceste adevăruri nu au fost niciodată în întregime pierdute pentru lume. Întreaga tendinţă a evoluţiei religioase levantine a fost modificată de învăţăturile setiţilor,

însă, către anul 2.500 înaintea erei creştine, umanitatea pierduse în mare măsură din vedere ceea ce oferiseră prezentatorii revelaţiei în epoca Edenului.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek din Salem.* Acest fiu din Nebadon trimis în ajutorul planetei a inaugurat cea de-a treia revelaţie a adevărului pe Urantia. Preceptele cardinale ale acestor învăţături erau *încrederea* şi *credinţa.* El dădea ca învăţătură încrederea în omnipotenţa binefacerii lui Dumnezeu şi proclama credinţa ca fiind actul prin care oamenii căpătau graţia lui Dumnezeu. Aceste învăţături s-au amestecat treptat cu credinţele şi cu practicile a diverse religii evolutive şi au dat în cele din urmă naştere sistemelor teologice prezente pe Urantia la începutul primului mileniu de după Crist.

92:4.8 (1008.1) 4. *Isus din Nazaret.* Crist Mihail a prezentat, pentru a patra oară Urantiei conceptul de Dumnezeu ca Tată Universal, şi, în general, această învăţătură era *iubirea* şi *servirea,* adorarea plină de afecţiune pe care un fiu creat o dă de bună voie în recunoaşterea slujirii afectuoase a lui Dumnezeu, Tatăl său, şi ca răspuns la această slujire; acesta este serviciul pe care fiii creaţi îl oferă din toată inima fraţilor lor bucurându-se să realizeze că, prin acest serviciu, ei îl servesc în egală măsură pe Dumnezeu Tatăl.

92:4.9 (1008.2) 5. *Capitolele Urantiei.* Aceste expuneri, din care face parte capitolul prezent, constituie cea mai recentă prezentare a adevărului înaintea muritorilor Urantiei. Ele se deosebesc de toate revelaţiile anterioare, căci ele nu reprezintă lucrarea unei singure personalităţi din univers, ci o prezentare compusă de numeroase fiinţe. Totuşi, niciodată nici o revelaţie nu poate fi completă înainte de

realizarea Tatălui Universal. Toate celelalte slujiri celeste nu sunt decât parţiale, trecătoare şi practic adaptate la condiţiile locale de timp şi de spaţiu. Este posibil ca admiţând acest lucru, să se micşoreze forţa şi autoritatea imediate ale tuturor revelaţiilor, dar pe Urantia a venit vremea în care este oportun să se facă aceste declaraţii deschise, chiar şi cu riscul de a slăbi influenţa şi autoritatea prezentei opere, care reprezintă revelaţia cea mai recentă a adevărului raselor muritoare ale Urantiei.

5. Marii conducători religioşi

92:5.1 (1008.3) În religia evolutivă, zeii sunt concepuţi ca existând sub înfăţişarea oamenilor. În religia revelată, oamenii sunt învăţaţi că ei sunt fiii lui Dumnezeu - şi chiar modelaţi sub imaginea finită a divinităţii. În credinţele care sintetizează învăţăturile revelaţiei şi produsele evoluţiei, conceptul de Dumnezeu este un amestec:

92:5.2 (1008.4) 1. De idei preexistente ale cultelor evolutive.

92:5.3 (1008.5) 2. De idei sublime ale religiei revelate.

92:5.4 (1008.6) 3. De puncte de vedere personale ale marilor şefi religioşi, ale profeţiilor şi ale învăţătorilor omenirii.

92:5.5 (1008.7) Cea mai mare parte a marilor epoci religioase au fost inaugurate de viaţa şi de învăţăturile unei personalităţi ieşite din comun. Majoritatea mişcărilor morale istorice demne de menţionat şi-au avut originea în îndrumările unui conducător. Oamenii au avut întotdeauna tendinţa de a-l venera pe acest conducător, chiar şi în pofida învăţăturilor sale, de a respecta personalitatea sa, chiar

pierzând din vedere adevărurile pe care le proclama aceasta. Acest lucru nu este lipsit de motiv: inima omului evolutiv conţine dorinţa instinctivă de a primi ajutorul de sus şi de dincolo. Această dorinţă arzătoare este menită să anticipeze apariţia pe Terra a Prinţului Planetar şi a Fiilor Materiali ulteriori. Pe Urantia, oamenii au fost privaţi de aceşti şefi şi conducători supraumani; de aceea, ei caută constant să compenseze această pierdere, înconjurându-i pe şefii lor umani cu legende care vădesc origini supranaturale şi cariere miraculoase.

92:5.6 (1008.8) Multe rase şi-au închipuit că şefii lor erau născuţi de fecioare; carierele lor sunt bine presărate cu episoade miraculoase, iar întoarcerea lor este întotdeauna aşteptată de grupurile lor respective. Oamenii din triburile Asiei centrale aşteaptă încă întoarcerea lui Gingis Han; în Tibet, în China şi în India, cel aşteptat este Buddha, iar în cadrul Islamului, Mahomed; la amerindieni, acesta era Onamonalonton; la evrei era, în general, întoarcerea lui Adam ca şef întrupat. În Babilon, zeul Marduk era o perpetuare a legendei lui Adam, ideea de fiu-de-Dumnezeu, veriga care pune în legătură omul cu Dumnezeu. Ca urmare a apariţiei lui Adam pe pământ, aşa-zişii fii ai lui Dumnezeu erau ceva obişnuit printre rasele lumii.

92:5.7 (1009.1) Dar, independent de teama superstiţioasă pe care cineva o încerca adesea faţă de ei, fapt este că aceşti învăţători au fost personalităţi temporale servind ca puncte de sprijin pârghiilor adevărului revelat, pentru a face să progreseze moralitatea, filozofia şi religia omenirii.

92:5.8 (1009.2) Pe parcursul unui milion de ani de istorie umană a Urantiei au existat sute şi sute de şefi religioşi, de la Onagar până la

Guru Nanak. În acest timp, s-au produs multe fluxuri şi refluxuri ale mareei adevărului religios şi ale credinţei spirituale şi, în trecut, fiecare renaştere a religiei pe Urantia a fost identificată cu viaţa şi cu învăţăturile vreunui şef religios. Studiind învăţătorii timpurilor recente, se poate dovedi utilă gruparea lor pe şapte epoci religioase majore de istorie a Urantiei după Adam.

92:5.9 (1009.3) 1. *Perioada setită.* Preoţii setiţi, regeneraţi sub conducerea lui Amosad, au devenit marii învăţători postadamici. Ei au activat în toate ţinuturile andiţilor, iar influenţa lor în timp a persistat cel mai mult la greci, la sumerieni şi la hinduşi. La cei din urmă, ei au existat până în epoca actuală, ca brahmani ai credinţei hinduse. Setiţii şi fidelii lor nu au pierdut niciodată în întregime conceptul de Trinitate revelat de Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era misionarilor melchizedeki.* Într-o mare măsură, religia Urantiei a fost regenerată de eforturile învăţătorilor însărcinaţi de Machiventa Melchizedek în epoca în care el trăia şi îşi răspândea învăţătura în Salem, aproape cu două mii de ani înaintea lui Crist. Aceşti misionari proclamau credinţa ca preţ pentru graţia lui Dumnezeu; învăţăturile lor nu au provocat apariţia imediată a religiilor, dar au format totuşi bazele pe care învăţătorii ulteriori ai adevărului trebuiau să clădească religiile Urantiei.

92:5.11 (1009.5) 3. *Era posterioară lui Melchizedek.* Amenemope şi Ikhnaton îşi răspândeau amândoi învăţătura în cursul acestei perioade, dar geniul religios cel mai remarcabil al erei posterioare lui Melchizedek a fost şeful unui grup de beduini levantini, fondatorul religiei ebraice - Moise. Moise a predicat monoteismul. El a zis:

„Ascultă, O, Israele, Domnul nostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu”. „Domnul, el este Dumnezeu, şi nu mai există nimeni altul ca el”. El a căutat cu stăruinţă să dezrădăcineze, la poporul său, vestigiile cultului fantomelor, mergând chiar până la a prescrie pedeapsa cu moartea pentru cel care îl practica. Monoteismul lui Moise a fost modificat de succesorii săi, dar mai târziu ei au revenit la multe dintre învăţăturile lui. Măreţia lui Moise rezidă în înţelepciunea şi în pătrunderea sa. Au fost oameni care au avut concepte şi mai mari asupra lui Dumnezeu, dar nici unul nu a reuşit vreodată atât de bine să facă să se adopte credinţe atât de avansate de către un număr atât de mare de persoane.

92:5.12 (1009.6) 4. *Cel de-al şaselea secol de dinaintea lui Crist.* Acesta a fost unul dintre cele mai mari secole de trezire religioasă la care fusese vreodată martoră Urantia. Numeroase personalităţi s-au ridicat ca să proclame adevărul, şi printre ele se pot invoca Gautama, Confucius, Lao-Tse, Zoroastru şi învăţătorii jainişti. Învăţăturile lui Gautama sunt foarte larg răspândite în Asia; milioane de oameni îl respectă în calitate de Buddha. Confucius a jucat pentru moralitatea chineză acelaşi rol ca şi Platon pentru filozofia greacă; învăţăturile lor au avut fără îndoială repercusiuni religioase, dar, strict vorbind, nici unul dintre cei doi nu era un învăţător religios. Lao-Tse a avut o viziune mai largă asupra lui Dumnezeu în Tao decât Confucius în omenire sau decât Platon în idealism. Zoroastru, deşi foarte influenţat de conceptul predominant al dualismului spiritual, binele şi răul, exalta categoric, în acelaşi timp, ideea unei Deităţi eterne şi de victorie ultimă a luminii asupra întunericului.

92:5.13 (1010.1) 5. *Primul secol al erei creştine.* Ca învăţător religios, Isus din Nazaret a pornit de la cultul stabilit de Ioan Botezătorul şi s-a îndepărtat atât cât a putut de posturi şi de forme. În afară de Isus, Paul din Tars şi Filon din Alexandria au fost cei mai mari învăţători religioşi ai acestei epoci. Conceptele lor asupra religiei au jucat un rol dominant în evoluţia credinţei care poartă numele lui Crist.

92:5.14 (1010.2) 6. Paragraph 92:5.13 is missing. 92:5.14 was misnumbered

92:5.15 (1010.3) 7. *Cel de-al şaselea secol al erei creştine.* Această perioadă comportă două mişcări religioase: dezmembrarea unităţii creştinismului în Occident şi sinteza unei noi religii în Orient. În Europa, creştinismul devenit o instituţie atinsese un grad de scleroză care a făcut continuarea creşterii sale incompatibilă cu unitatea. În Orient, învăţăturile conjugate ale Islamului, ale hinduismului şi ale budismului au fost sintetizate de Nanak şi de fidelii lui în sikism, una dintre religiile cele mai evoluate ale Asiei.

92:5.16 (1010.4) Viitorul Urantiei va fi indubitabil caracterizat de apariţia învăţătorilor adevărului religios - Paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea tuturor creaturilor. Dar trebuie sperat că eforturile înflăcărate şi sincere ale acestor viitori profeţi vor fi mai puţin îndreptate către întărirea barierelor dintre religii, şi mai mult către creşterea unei fraternităţi religioase de adorare spirituală printre numeroşi fideli ai teologiilor intelectuale diferite, atât de caracteristice planetei Urantia din Satania.

6. Religiile compozite

92:6.1 (1010.5) Religiile Urantiei din secolul al douăzecilea oferă un tablou interesant al evoluţiei sociale a tendinţei umane către adorare. Multe credinţe au progresat foarte puţin de la epoca cultului fantomelor. Ca grup, pigmeii din Africa nu au reacţii religioase, deşi unii dintre ei cred puţin într-un mediu înconjurător alcătuit de spirite. Ei sunt astăzi exact în punctul unde se găseau oamenii primitivi la începutul evoluţiei religiei. Credinţa fundamentală a religiei primitive era în supravieţuirea după moarte. Ideea de a adora un Dumnezeu personal denotă o dezvoltare evolutivă avansată, şi chiar şi primul stadiu de revelaţie. Dyakşii nu au instituit decât practicile religioase cele mai primitive. Eschimoşii şi amerindienii încă nu aveau, până mai recent, decât concepte foarte sărace despre Dumnezeu; ei credeau în fantome, şi aveau o vagă idee despre un fel de supravieţuire după moarte. Aborigenii australieni de astăzi au doar o frică de fantome, groază de singurătate, şi o adorare rudimentară a strămoşilor. Zuluşii tocmai sunt pe cale de a elabora o religie a sacrificiilor şi a fricii de fantome. Numeroase triburi africane nu au depăşit încă stadiul fetişismului evoluţiei religioase, exceptând cazul când ele au suferit influenţa misionarilor creştini şi musulmani. Totuşi, câteva grupuri sunt ataşate de multă vreme de ideea de monoteism, asemeni tracilor de altădată care credeau de asemenea în nemurire.

92:6.2 (1010.6) Pe Urantia, religia evolutivă şi religia revelată progresează cot la cot, în timp ce se amestecă şi fuzionează în diverse

sisteme teologice care sunt recunoscute în lume în epoca redactării capitolelor prezente. Aceste religii, cele ale secolului al douăzecilea al Urantiei, pot fi enumerate după cum urmează:

92:6.3 (1011.1) 1. Hinduismul - cea mai veche.

92:6.4 (1011.2) 2. Religia ebraică.

92:6.5 (1011.3) 3. Budismul.

92:6.6 (1011.4) 4. Învăţăturile lui Confucius.

92:6.7 (1011.5) 5. Credinţele taoiste.

92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrismul.

92:6.9 (1011.7) 7. Şintoismul.

92:6.10 (1011.8) Paragraph 92:6.10 is missing

92:6.11 (1011.9) 9. Creştinismul.

92:6.12 (1011.10) 10. Islamul.

92:6.13 (1011.11) 11. Sikismul - cea mai recentă.

92:6.14 (1011.12) Religiile cele mai evoluate ale antichităţii erau iudaismul şi hinduismul, şi au exercitat fiecare în parte o mare influenţă asupra cursului dezvoltării religioase în Occident şi în Orient. Hinduşii şi evreii credeau că religiile lor erau inspirate şi revelate, şi că toate celelalte erau forme decadente al unicei credinţe adevărate.

92:6.15 (1011.13) India este divizată între religiile hindusă, sikhă, musulmană şi jainistă, dintre care fiecare îl descrie pe Dumnezeu, pe om şi universul conform propriilor ei concepţii. China urmează învăţăturile taoiste şi ale lui Confucius. Şinto este respectată în Japonia.

92:6.16 (1011.14) Paragraph 92:6.16 is missing

92:6.17 (1011.15) Religia ebraică înglobează tranziţia filozofică dintre politeism şi monoteism; ea este o verigă evolutivă dintre religiile de evoluţie şi religiile de revelaţie. Evreii au fost singurul popor occidental care să urmeze evoluţia zeilor lor primitivi până la capăt, până la Dumnezeul revelaţiei, dar acest adevăr nu a fost niciodată larg acceptat înaintea epocii lui Isaia, care a predicat din nou ideea mixtă de o Deitate rasială conjugată cu un Creator Universal: „O Domn al Oştilor, Dumnezeu al Israelului, tu eşti Dumnezeu, chiar tu; tu ai creat cerul şi pământul”. La un moment dat, speranţa supravieţuirii civilizaţiei occidentale a rezidat în sublimul concept ebraic de bunătate şi în conceptul grecesc avansat de frumuseţe.
92:6.18 (1011.16) Religia creştină este religia care tratează despre viaţa şi învăţăturile lui Crist; ea este bazată pe teologia iudaismului, modificată de asimilarea anumitor învăţături ale lui Zoroastru şi de filozofia greacă, şi formulată în principal de trei personalităţi: Filon, Petru şi Pavel. Ea a trecut prin numeroase faze de evoluţie de la Pavel, şi este atât de occidentalizată, încât multe popoare neeuropene consideră cu totul natural creştinismul ca revelaţia străină a unui Dumnezeu străin, şi ca fiind destinată străinilor.
92:6.19 (1011.17) Islamul este legătura religo-culturală dintre Africa de Nord, Levant şi Asia de sud-est. Aceasta a fost teologia iudaică, în legătură cu învăţăturile creştine ulterioare, care au făcut Islamul monoteist. Discipolii lui Mahomed s-au poticnit de învăţăturile avansate ale Trinităţii; ei nu puteau înţelege doctrina celor trei personalităţi divine şi a unei singure Deităţi. Este întotdeauna dificil să se determine mintea evolutivă să accepte *deodată* un adevăr

superior revelat. Omul este o creatură evolutivă şi, în ansamblu, trebuie ca el să-şi dobândească religia sa prin tehnici evolutive.

92:6.20 (1012.1) Cultul strămoşilor a constituit, într-o anumită epocă, un progres incontestabil în evoluţia religioasă, dar este în acelaşi timp uimitor şi regretabil că acest concept primitiv persistă în China, în Japonia şi în India printre atât de multe idei relativ mai avansate precum budismul şi hinduismul. În Occident, cultul strămoşilor a devenit venerarea zeilor naţionali şi respectul pentru eroii rasei. În secolul al douăzecilea, această religie naţionalistă de venerare a eroilor şi-a făcut apariţia în diverse laicisme radicale şi naţionaliste care caracterizează multe rase şi naţiuni occidentale. Această atitudine se regăseşte, de asemenea, în mare parte în marile universităţi şi în importantele comunităţi industriale ale popoarelor de limbă engleză. Ideea că religia nu este decât „căutarea în comun a vieţii de sfinţenie” nu diferă mult de aceste concepte. 'Religiile naţionale' nu reprezintă nimic mai mult decât o întoarcere la adorarea primitivă a împăratului la romani, iar la shintoişti - adorarea Statului în familia imperială japoneză.

7. Evoluţia ulterioară a religiei

92:7.1 (1012.2) Religia nu poate niciodată să devină un fapt ştiinţific. Filozofia poate, într-adevăr, să stea pe o bază ştiinţifică, însă religia rămâne întotdeauna fie evolutivă, fie revelată, fie o combinaţie eventuală a celor două, cum este cazul în lumea de azi.

92:7.2 (1012.3) Noile religii nu pot fi născocite; ele sunt fie provenite dintr-o evoluţie fie *revelate deodată.* Toate religiile evolutive sunt pur şi simplu expresii progresive ale credinţelor vechi, ale noilor adaptări, ale noilor ajustări. Vechiul nu încetează să existe; el este întemeiat pe ceea ce este nou, la fel ca şi în cazul sikhismului care a înmugurit, a înflorit şi şi-a înfipt rădăcinile în solul şi în formele hinduismului, ale budismului, ale islamismului şi ale altor culte contemporane. Religia primitivă era foarte democratică; sălbaticii luau şi dădeau cu împrumut cu uşurinţă. Numai odată cu religia revelată s-a întâmplat să apară egoismele teologice autocratice şi intolerante.

92:7.3 (1012.4) Numeroase religii ale Urantiei sunt toate bune în măsura în care îl aduc pe om la Dumnezeu, şi în măsura în care îi aduc omului realizarea Tatălui. Este o eroare, pentru un grup religios oarecare, să îşi imagineze că propriul său crez este *Adevărul;* această atitudine denotă mai multă aroganţă teologică decât certitudine în credinţă. Toate religiile Urantiei fără excepţie ar profita din faptul de a studia şi a asimila cel mai bun dintre adevărurile conţinute în toate celelalte, căci ele conţin toate adevărurile. Oamenii religioşi ar face mai bine să ia cu împrumut ceea ce este cel mai bun în credinţa spirituală vie a vecinilor lor, decât să denunţe ceea ce este mai rău în superstiţiile lor remanente şi în ritualurile lor desuete.

92:7.4 (1012.5) Toate aceste religii au apărut ca rezultat al reacţiei intelectuale variabile a oamenilor la îndrumări spirituale identice. Ei ar trebui să abandoneze orice speranţă de a ajunge la o uniformitate a crezului, a dogmelor şi a riturilor - căci acestea sunt intelectuale; însă ei pot, şi vor ajunge într-o zi, să realizeze o unitate în adorarea sinceră

a Tatălui tuturor, pentru că acest lucru este spiritual, şi este veşnic adevărat că în spirit toţi oamenii sunt egali.

92:7.5 (1012.6) Religia primitivă era în mare măsură o conştiinţă a valorilor materiale, dar civilizaţia înalţă valorile religioase, căci adevărata religie este consacrarea de sine servirii valorilor semnificative şi supreme. Pe măsură ce religia evoluează, etica devine filozofia moralei, iar moralitatea devine autodisciplina prin criteriile semnificaţiilor superioare şi ale valorilor supreme - idealurile divine şi spirituale. Religia devine astfel o devoţiune spontană şi emoţionantă, experienţa vie a fidelităţii iubirii.

92:7.6 (1013.1) Calitatea unei religii se apreciază după:

92:7.7 (1013.2) 1. Valorile nivelului ei - loialităţile.

92:7.8 (1013.3) 2. Profunzimea semnificaţiilor ei - sensibilizarea indivizilor la aprecierea idealistă a acestor valori superioare.

92:7.9 (1013.4) 3. Intensitatea consacrării - gradul de devoţiune faţă de aceste valori divine.

92:7.10 (1013.5) 4. Progresul fără piedici al personalităţii pe această cale cosmică de viaţă spirituală idealistă, realizarea filiaţiei cu Dumnezeu şi a cetăţeniei indefinit progresive în univers.

92:7.11 (1013.6) Semnificaţiile religioase progresează în conştiinţa de sine atunci când copilul transferă de la părinţii lui la Dumnezeu ideile lui asupra omnipotenţei. Toată experienţa religioasă a unui asemenea copil depinde foarte mult de faptul că relaţiile lui cu părinţii au fost dominate de frică sau de dragoste. Sclavii au încercat întotdeauna mari dificultăţi în transformarea fricii de stăpânii lor în concepte de dragoste de Dumnezeu. Civilizaţia, ştiinţa şi religiile superioare

trebuie să elibereze lumea de aceste frici născute din spaima de fenomenele naturale. O mai mare iluminare ar trebui astfel să îi scape pe muritorii educaţi de a depinde de un intermediar oarecare pentru a comunica cu Dumnezeu.

92:7.12 (1013.7) Stadiile intermediare ale ezitării idolatre pentru transferarea venerării lucrurilor omeneşti şi vizibile către lucrurile divine şi invizibile sunt inevitabile, dar aceste stadii ar trebui să fie scurtate de conştiinţa de înlesnirile aduse de slujirea spiritului divin superior. Totuşi, oamenii au fost profund influenţaţi nu numai de conceptele lor de Deitate, ci şi de caracterul de eroi pe care ei au ales să-i onoreze. E ceva foarte nefericit ca aceia care au ajuns să venereze Cristul divin şi să-l reînvie neglijaseră omul - viteazul şi curajosul erou - Ioşua ben Iosif.

92:7.13 (1013.8) Oamenii moderni au în ei înşişi o conştiinţă suficientă a religiei, dar obiceiurile lor de adorare sunt făcute confuze şi sunt discreditate de metamorfozarea lor accelerată şi de dezvoltarea lor ştiinţifică fără precedent. Bărbaţii şi femeile care gândesc vor ca religia să fie definită din nou, şi această cerinţă va obliga religia să se reevalueze.

92:7.14 (1013.9) Omul modern este confruntat cu sarcina de a face într-o singură generaţie mai multe reajustări în valorile umane decât au fost făcute în două mii de ani. Iar toate astea influenţează atitudinea socială faţă de religie, căci religia este un mod de a trăi precum şi o tehnică de a gândi.

92:7.15 (1013.10) Adevărata religie trebuie mereu să fie simultan eternul fundament şi steaua călăuzitoare a tuturor civilizaţiilor durabile.

92:7.16 (1013.11) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 93

Machiventa Melchizedek

93:0.1 (1014.1) MELCHIZEDEKII sunt larg cunoscuţi ca Fii de intervenţie, căci ei se angajează într-o uimitoare serie de activităţi în lumile unui univers local. Când se pune o problemă extraordinară sau când trebuie să se încerce ceva neobişnuit, foarte adesea un Melchizedek este cel care acceptă misiunea. Aptitudinea Fiilor Melchizedeki de a opera în caz de urgenţă şi pe nivele foarte diversificate ale universului, chiar şi pe nivelul fizic de manifestare a personalităţii, este specifică ordinului lor. Numai Purtătorii Vieţii împărtăşesc, într-o oarecare măsură, această extindere metamorfică a funcţiunilor personalităţii.

93:0.2 (1014.2) Ordinul Melchizedek de filiaţie universală a fost extrem de activ pe Urantia. Un corp de doisprezece dintre ei a servit în legătură cu Purtătorii Vieţii. Un corp ulterior de doisprezece a asigurat administrarea provizorie a lumii voastre la puţin timp după secesiunea lui Caligastia, şi şi-a păstrat autoritatea până la epoca lui Adam şi a Evei. Aceşti doisprezece Melchizedeki au revenit pe Urantia după greşeala lui Adam şi a Evei, şi au continuat apoi ca administratori provizorii ai planetei, până în ziua în care Isus din Nazaret, în calitate de Fiu al Omului, a devenit Prinţul Planetar titular al Urantiei.

1. Încarnarea lui Machiventa

93:1.1 (1014.3) Adevărul revelat a fost ameninţat cu dispariţia în cursul mileniilor care au urmat eşuării misiunii lui Adam de pe Urantia. Din punct de vedere intelectual, rasele umane făceau progrese, dar, din punct de vedere spiritual, ele pierdeau lent teren. Către anul 3000 înaintea erei creştine, conceptul de Dumnezeu devenise foarte vag în mintea oamenilor.

93:1.2 (1014.4) Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki erau la curent cu proiectul de manifestare al lui Mihail pe planeta lor, dar nu ştiau cât de curând se va produce acest lucru. De aceea, ei s-au reunit în consiliu solemn şi au cerut celor Preaînalţi ai Edentiei să fie luate dispoziţii pentru a se menţine lumina adevărului pe Urantia. Această cerere a fost respinsă, cu menţiunea că „conducerea treburilor pe 606 a Sataniei este în întregime în mâinile

conservatorilor Melchizedeki”. Aceştia au apelat atunci la ajutorul Tatălui Melchizedek, dar au primit numai notificarea că ei trebuie să continue să susţină adevărul în maniera pe care ar fi ales-o ei înşişi „până la sosirea unui Fiu de consacrare”, care „va salva de la decădere şi incertitudine titlurile planetare”.

93:1.3 (1014.5) Ca o consecinţă a reducerii complete a celor doisprezece administratori provizorii ai planetei la propriile lor resurse, unul dintre ei, Machiventa Melchizedek, a candidat voluntar pentru a face ceea ce nu fusese făcut decât de şase ori în toată istoria Nebadonului: să se întruchipeze temporar pe pământ ca un om al tărâmului, să se dăruiască ca un Fiu de intervenţie pentru a sluji lumea. Autorităţile Salvingtonului au acordat permisiunea de a se întreprinde această aventură, şi încarnarea efectivă a lui Machiventa Melchizedek a fost consumată aproape de locul care avea să devină oraşul Salemului, în Palestina. Întreaga operaţie de materializare a acestui Fiu Melchizedek a fost înfăptuită de administratorii planetari provizorii cu cooperarea Purtătorilor Vieţii, a anumitor Controlori Fizici Principali şi a altor personalităţi celeste rezidente pe Urantia.

2. Înţeleptul din Salem

93:2.1 (1015.1) Era cu 1973 de ani înainte de naşterea lui Isus când Machiventa s-a coborât la rasele umane ale Urantiei. Venirea lui a avut loc fără fast; nici un ochi omenesc nu a fost martor la materializarea sa. Prima dată când l-a observat un muritor a fost ziua memorabilă în care a intrat în cortul lui Amdon, un crescător de

animale caldeean de origine sumeriană. Proclamarea misiunii sale a fost încorporată în simpla declaraţie pe care el a făcut-o acestui păstor: „Eu sunt Melchizedek, preot al El Elyonului, Cel Prea-înalt, singurul şi unicul Dumnezeu”.

93:2.2 (1015.2) După ce păstorul şi-a revenit din uluirea lui şi l-a asaltat pe acest străin cu numeroase întrebări, el i-a cerut lui Melchizedek să cineze cu el. Aceasta a fost prima oară, în lunga sa carieră universală, când Machiventa a mâncat alimente materiale, hrana care urma să-l susţină pe durata celor nouăzeci şi patru de ani ai vieţii sale ca fiinţă materială.

93:2.3 (1015.3) În noaptea aceea, în timp ce conversau sub cerul înstelat, Melchizedek a inaugurat misiunea sa de revelare a adevărului realităţii lui Dumnezeu când, cu o mişcare circulară a braţului, el s-a întors către Amdon zicându-i: „El Elyon, cel Preaînalt, este creatorul divin al stelelor şi al cerului, şi chiar şi al acestui pământ pe care trăim, şi el este, de asemenea, Dumnezeul suprem al cerului”.

93:2.4 (1015.4) În câţiva ani, Melchizedek adunase în jurul lui un grup de elevi, de discipoli şi de credincioşi, care au format nucleul comunităţii ulterioare a Salemului. El era binecunoscut în toată Palestina ca fiind preotul lui El Elyon, cel Preaînalt, şi ca înţelept al Salemului. La anumite triburi din împrejurimi, el era adesea numit şeicul sau regele Salemului. Salemul era locul care, după dispariţia lui Melchizedek, a devenit oraşul lui Iebus, care a primit mai târziu numele de Ierusalem.

93:2.5 (1015.5) În aparenţa sa personală, Melchizedek semăna cu un membru al popoarelor sumeriene şi nodite pe atunci contopite; el avea

aproape un metru şi optzeci de centimetri înălţime şi o ţinută impunătoare. El vorbea caldeeana şi o jumate de duzină de alte limbi. Se îmbrăca asemenea preoţilor din Canaan, doar că, pe pieptul său, el purta o emblemă din trei cercuri concentrice, simbolul Trinităţii Paradisului aflat în uz în Satania. În cursul funcţiei sale, această insignă din trei cercuri concentrice a fost considerată de către discipolii săi ca fiind atât de sacră încât nu au îndrăznit niciodată să se servească de ea, iar după trecerea câtorva generaţii, această emblemă a fost repede uitată.

93:2.6 (1015.6) Cu toate că Machiventa a trăit în felul oamenilor ţinutului, el nu s-a căsătorit niciodată şi nici n-ar fi putut lăsa urmaşi pe pământ. Corpul să fizic, deşi semăna cu acela al unui om, era în realitate de un ordin particular, acela al corpurilor special construite folosite de cei o sută de membrii materializaţi ai statului major al Prinţului Caligastia, numai că el nu purta plasma vitală a nici unei rase umane. Arborele vieţii nici nu mai era disponibil pe Urantia. Dacă Machiventa ar fi rămas pe pământ pentru o perioadă lungă, mecanismul său fizic s-ar fi deteriorat treptat. Indiferent de situaţie, el şi-a încheiat misiunea de manifestare la nouăzeci şi patru de ani, cu mult înainte ca trupul său material să fi început să se dezintegreze.

93:2.7 (1016.1) Acest Melchizedek încarnat a primit un Ajustor al Gândirii care a locuit în personalitatea sa umană ca sfetnic al timpului şi ca mentor al cărnii. Acest spirit al Tatălui a dobândit astfel experienţa şi introducerea practică în problemele Urantiei, precum şi în tehnica de locuire într-un Fiu încarnat. Graţie acestui fapt a putut el să acţioneze cu atâta curaj în mintea umană a Fiului lui Dumnezeu care a venit mai târziu, când Mihail a apărut pe pământ sub înfăţişarea

unui trup muritor. Acesta este unicul Ajustor al Gândirii care a activat vreodată de două ori într-o minte de pe Urantia, dar în ambele cazuri, acest lucru a fost atât divin, cât şi uman.

93:2.8 (1016.2) Pe durata încarnării sale, Machiventa a rămas într-un contact continuu cu cei unsprezece tovarăşi ai lui din corpul de conservatori planetari, dar el nu putea comunica cu alte ordine de personalităţi celeste. În afară de administratorii provizorii Melchizedeki, el nu avea mai mult contact cu inteligenţe supraumane decât o fiinţă umană obişnuită.

3. Învăţăturile lui Melchizedek

93:3.1 (1016.3) După un deceniu, Melchizedek a organizat şcolile sale din Salem modelându-le după sistemul antic dezvoltat de primii preoţi setiţi ai celui de-al doilea Eden. Chiar şi ideea de dijmă, care a fost introdusă de cel pe care l-a convertit mai târziu, Avraam, a provenit, de asemenea, din tradiţii ambigue privind metodele setiţilor antici.

93:3.2 (1016.4) Melchizedek propovăduia conceptul unui Dumnezeu unic, al unei Zeităţi universale, dar el a îngăduit poporului să confunde acest Dumnezeu cu Tatăl Constelaţiei Norlatiadekului, pe care l-a denumit El Elyon - cel Preaînalt. Melchizedek a păstrat tăcerea aproape totală cu privire la statutul lui Lucifer şi al stării de lucruri de pe Ierusem. Lanaforge, Suveranul Sistemului, a avut foarte puţin de-a face cu Urantia înainte ca Mihail să-şi fi desăvârşit

consacrarea. Pentru majoritatea ucenicilor Salemului, Edentia era cerul, şi cel Preaînalt era Dumnezeu.

93:3.3 (1016.5) Simbolul celor trei cercuri concentrice, pe care Melchizedek l-a adoptat ca insignă a consacrării sale, a fost interpretat de majoritatea oamenilor ca reprezentând cele trei ţinuturi: al oamenilor, al îngerilor şi al lui Dumnezeu. Melchizedek i-a lăsat să persiste în această credinţă; foarte puţini dintre discipolii lui au ştiut vreodată că aceste trei cercuri erau emblematice pentru infinitul, pentru eternitatea şi pentru universalitatea Trinităţii Paradisului, care întreţine universul şi îl dirijează în mod divin. Chiar şi Avraam a privit acest simbol ca reprezentându-i mai degrabă pe cei Trei Preaînalţi ai Edentiei, căci el a fost învăţat că cei trei Părinţi ai Constelaţiei acţionau ca o fiinţă unică. În măsura în care Melchizedek predica conceptul Trinităţii simbolizat de insigna sa, el îl asocia în general cu cei trei şefi vorondadeki ai constelaţiei Norlatiadekului.

93:3.4 (1016.6) Pentru grupul partizanilor săi, el nu a făcut nici un efort de a prezenta învăţături depăşind subiectul guvernării celor Trei Preaînalţi ai Edentiei - Zeii Urantiei. Melchizedek le propovăduia totuşi anumitor fideli adevărurile superioare, care includeau conducerea şi organizarea universului local. Dar, strălucitului său discipol Nordan Kenitul şi grupului său de ucenici serioşi, el le destăinuia adevărurile suprauniversului şi chiar şi pe cele ale Havonei.

93:3.5 (1016.7) Membrii familiei lui Katro, la care Melchizedek a locuit timp de peste treizeci de ani, cunoşteau multe dintre aceste adevăruri superioare şi le-au perpetuat multă vreme în familiile lor, chiar şi până în epoca ilustrului lor descendent Moise. Acesta s-a aflat

astfel în posesia unei tradiţii autoritare din vremea lui Melchizedek, căci ea îi fusese transmisă prin ramura paternă a strămoşilor lui şi de asemenea prin alte surse ce ţineau de ramura sa maternă.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek îi învăţa pe discipolii lui tot ceea ce erau în stare să absoarbă şi să asimileze. Multe idei religioase moderne privitoare la cer şi la pământ, la om, la Dumnezeu şi la îngeri nu sunt foarte îndepărtate de aceste învăţături ale lui Melchizedek. Dar acest mare învăţător a subordonat totul doctrinei unui Dumnezeu unic, o Zeitate universală, un Creator celest, un Tată divin. El a insistat asupra acestei învăţături pentru a face apel la adorarea umană şi pentru a pregăti drumul pentru apariţia ulterioară a lui Mihail în calitate de Fiu al aceluiaşi Tată Universal.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek propovăduia că la un moment dat în viitor, un alt Fiu al lui Dumnezeu va veni să se încarneze asemeni lui, dar care se va naşte dintr-o femeie; de aceea, numeroşi învăţători de mai târziu au susţinut că Isus era un preot, sau un pastor, „pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek”.

93:3.8 (1017.2) Şi astfel Melchizedek a pregătit calea şi a stabilit stadiul monoteist al tendinţei lumii pentru manifestarea unui Fiu Paradisiac actual al acestui Dumnezeu unic, pe care îl descria într-un mod atât de viu ca fiind Tatăl tuturor, şi pe care îl reprezenta lui Avraam ca pe un Dumnezeu care acceptă oamenii sub simpla condiţie a unei credinţe personale. Când Mihail a apărut pe pământ, el a confirmat tot ceea ce arătase Melchizedek cu privire la Tatăl Paradisului.

4. Religia Salemului

93:4.1 (1017.3) Ceremoniile de cult din Salem erau foarte simple. Orice persoană care semna pe tabletele de lut ale listelor bisericii melchizedeke sau punea pe ele vreun însemn, învăţa pe de rost crezul următor, la care şi subscria:

93:4.2 (1017.4) 1. Eu cred în El Elyon, Dumnezeul Preaînalt, singurul Tată Universal şi Creator al tuturor lucrurilor.

93:4.3 (1017.5) 2. Eu accept alianţa lui Melchizedek cu cel Preaînalt, după care graţia lui Dumnezeu este acordată credinţei mele, iar nu sacrificiilor şi ofrandelor arse.

93:4.4 (1017.6) 3. Eu făgăduiesc să dau ascultare celor şapte porunci ale lui Melchizedek şi să anunţ tuturor oamenilor vestea bună a acestei alianţe cu Cel Preaînalt.

93:4.5 (1017.7) Crezul coloniei Salemului s-a limitat la aceasta, dar chiar şi această simplă şi scurtă declaraţie de credinţă era prea mult şi prea avansată pentru oamenii respectivei epoci. Ei nu erau încă în stare să priceapă ideea că graţia divină se obţine gratuit - prin credinţă. Ei erau prea adânc înrădăcinaţi în credinţa că oamenii sunt născuţi decăzuţi în raport cu zeii. Ei făcuseră prea multă vreme şi cu prea multă convingere daruri preoţilor şi sacrificii zeilor pentru a fi capabili să înţeleagă vestea bună că mântuirea, graţia divină, era acordată gratuit tuturor celor care vroiau să creadă în alianţa lui Melchizedek. Dar Avraam a crezut în aceasta cu timiditate, şi chiar acest lucru i-a fost „imputat în faţa dreptăţii".

93:4.6 (1017.8) Cele şapte porunci promulgate de Melchizedek erau modelate pe străvechea lege supremă a Dalamatiei şi semănau mult

cu cele care fuseseră predicate în primul şi în cel de-al doilea Eden. Aceste porunci din religia Salemului erau următoarele:

93:4.7 (1017.9) 1. Să nu serveşti nici alt Dumnezeu în afară de Preaînaltul Creator al cerului şi al pământului.

93:4.8 (1017.10) 2. Să nu te îndoieşti că credinţa este singura condiţie cerută pentru mântuirea eternă.

93:4.9 (1017.11) 3. Să nu depui mărturie falsă.

93:4.10 (1017.12) 4. Să nu ucizi.

93:4.11 (1017.13) 5. Să nu furi.

93:4.12 (1018.1) 6. Să nu comiţi adulter.

93:4.13 (1018.2) 7. Să nu arăţi lipsă de consideraţie pentru părinţii tăi şi pentru aceia mai vârstnici.

93:4.14 (1018.3) Nici un sacrificiu nu era autorizat în cadrul coloniei, dar Melchizedek ştia cât e de dificil să dezrădăcineze brusc obiceiurile stabilite de multă vreme; în consecinţă, el oferise cu înţelepciune acestor oameni să substituie un sacrament al pâinii şi al vinului sacrificiului mai vechi al cărnii şi al sângelui. Scripturile voastre spun că „Melchizedek, regele Salemului, a adus pâine şi vin". Dar nici măcar această prudentă inovaţie nu a fost în întregime încununată de succes; diversele triburi au întreţinut toate, în împrejurimile Salemului, centre auxiliare unde ofereau sacrificii şi ardeau ofrande. Avraam însuşi a recurs la această practică barbară după victoria sa asupra Kedorlaomerului; pur şi simplu, el nu s-a simţit întru totul satisfăcut înainte de a fi oferit un sacrificiu clasic. Melchizedek n-a reuşit de fapt niciodată să extirpe în totalitate această tendinţă la sacrificii din practicile religioase ale discipolilor lui, nici măcar în Avraam.

93:4.15 (1018.4) Ca şi Isus, Melchizedek s-a străduit cu stricteţe să îndeplinească misiunea coborârii sale. El nu a încercat să reformeze moravurile, să schimbe obiceiurile lumii şi nici măcar să promulge practicile de igienă avansate sau adevărurile ştiinţifice. El a venit să îndeplinească două sarcini: să păstreze pe pământ viu adevărul lui Dumnezeu cel unic şi să pregătească drumul pentru manifestarea ulterioară în calitate de muritor a unui Fiu Paradisiac al acestui Tată Universal.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek propovăduia în Salem elemente ale adevărului revelat, şi asta timp de nouăzeci şi patru de ani în timpul cărora Avraam a frecventat şcoala din Salem în trei perioade diferite. Avraam s-a convertit în cele din urmă la învăţăturile Salemului şi a devenit unul dintre cei mai străluciţi elevi şi unul dintre principalii susţinători ai lui Melchizedek.

5. Alegerea lui Avraam

93:5.1 (1018.6) Cu toate că poate fi greşit să vorbim de un „popor ales", nu e o greşeală să-l numim pe Avraam un „ales". De fapt, Melchizedek i-a încredinţat lui Avraam responsabilitatea de a menţine viu adevărul unui Dumnezeu unic în contrast cu credinţa predominantă a zeităţilor multiple.

93:5.2 (1018.7) Alegerea Palestinei ca sediu al activităţilor lui Machiventa a fost în parte întemeiată pe dorinţa de a stabili contactul cu o familie omenească care încorporează potenţialul calităţilor de conducător. În epoca încarnării lui Melchizedek, multe familii

pământene erau la fel de pregătite ca şi aceea a lui Avraam ca să primească doctrina Salemului. Existau familii tot atât de înzestrate printre oamenii roşii, printre oamenii galbeni şi printre urmaşii andiţilor din vest şi din nord. Însă, încă o dată, nici unul dintre locurile lor de şedere nu era atât de bine situat ca malul estic al Mării Mediterane pentru apariţia ulterioară a lui Mihail pe pământ. Misiunea lui Melchizedek în Palestina şi venirea subsecventă a lui Mihail la poporul evreu au fost în mare parte determinate de poziţia geografică, de faptul că Palestina ocupa un amplasament central în raport cu comerţul, cu rutele de călătorie şi cu civilizaţia existentă atunci pe planetă.

93:5.3 (1018.8) Pentru o vreme, administratorii provizorii Melchizedeki îi observaseră pe strămoşii lui Avraam şi ei contau cu încredere pe faptul că, într-o anumită generaţie, se va naşte un urmaş caracterizat prin inteligenţă, prin iniţiativă, prin sagacitate şi prin sinceritate. Copiii lui Terah, tatăl lui Avraam, răspundeau din toate punctele de vedere acestor aşteptări. Posibilitatea de contact cu aceşti copii ai lui Terah care erau înzestraţi cu multe aptitudini a jucat un rol considerabil în apariţia lui Machiventa în Salem mai degrabă decât în Egipt, în China, în India sau printre triburile din nord.

93:5.4 (1019.1) Terah şi întreaga lui familie erau convertiţi fără tragere de inimă la religia Salemului, care fusese predicată în Caldeea. Ei au auzit vorbindu-se de Melchizedek prin predicile lui Ovidiu, un învăţător fenician care a proclamat doctrinele Salemului în Ur. Familia lui Terah a părăsit Urul cu intenţia de a se duce direct în Salem, dar Nahor, fratele lui Avraam, nevăzându-l pe Melchizedek, nu era prea entuziast şi i-a convins să se oprească la Haran. A fost

nevoie de mult timp, după sosirea lor în Palestina, pentru ca ei să se decidă să-i distrugă pe *toţi* zeii protectori pe care îi aduseseră cu ei; ei cu greu au renunţat la numeroşii zei ai Mesopotamiei în favoarea Dumnezeului unic al Salemului.

93:5.5 (1019.2) La câteva săptămâni după moartea lui Terah, tatăl lui Avraam, Melchizedek l-a trimis pe unul dintre ucenicii lui, Jaram Hititul, ca să le ducă lui Avraam şi lui Nahor următoarea invitaţie: „Veniţi în Salem unde veţi auzi învăţăturile noastre asupra adevărului Creatorului etern, şi lumea întreagă va fi binecuvântată de urmaşii iluminaţi ai celor doi fraţi care sunteţi voi". Nahor nu acceptase însă în întregime evanghelia lui Melchizedek; el a rămas în urmă şi a clădit un puternic oraş-stat care a purtat numele său; dar Lot, nepotul lui Avraam, s-a decis să-l însoţească pe unchiul său la Salem.

93:5.6 (1019.3) La sosirea în Salem, Avraam şi Lot au ales o fortăreaţă de pe un deal de lângă oraş, unde puteau să se apere contra numeroaselor atacuri prin surprindere ale jefuitorilor din nord. În această epocă, hitiţii, asirienii, filistenii şi alte grupuri jefuiau constant triburile din centrul şi din sudul Palestinei. De la adăpostul lor fortificat dintre dealuri, Avraam şi Lot au făcut pelerinaje frecvente la Salem.

93:5.7 (1019.4) Nu cu mult după ce se stabiliseră în Salem, Avraam şi Lot s-au dus în valea Nilului pentru a obţine provizii de hrană, căci pe atunci în Palestina bântuia o secetă. În cursul scurtei sale şederi în Egipt, Avraam a găsit o rudă îndepărtată pe tronul ţării şi a slujit în calitate de comandant în două expediţii militare foarte reuşite pentru acest rege. În cursul ultimei părţi a şederii sale pe malurile Nilului, Avraam şi soţia lui Sarah au locuit la curte. Înainte ca Avraam să

părăsească Egiptul, el a primit o parte din prada campaniilor lui militare.

93:5.8 (1019.5) I-a trebuit o mare hotărâre pentru a se decide să renunţe la onorurile curţii egiptene şi să reia munca mai spirituală susţinută de Machiventa. Dar Melchizedek era respectat chiar şi în Egipt şi, când toată povestea i-a fost explicată Faraonului, acesta din urmă l-a îndemnat cu promptitudine pe Avraam să se reîntoarcă să îşi îndeplinească jurămintele în favoarea cauzei Salemului.

93:5.9 (1019.6) Avraam avea ambiţii de rege; pe drumul de întoarcere din Egipt, el i-a expus lui Lot planul său de a subjuga tot Canaanul şi de a aduce poporul sub autoritatea Salemului. Lot se interesa mai mult de afaceri, până într-acolo încât după un dezacord ulterior, el s-a dus în Sodoma şi s-a lansat în comerţ şi în creşterea animalelor. Lui Lot nu-i plăcea nici viaţa militară, nici viaţa de păzitor de turme.

93:5.10 (1019.7) După ce s-a reîntors cu familia sa la Salem, Avraam a început să-şi facă planurile sale militare. El a fost curând recunoscut ca şef civil al teritoriului Salemului; el reunise într-o confederaţie şapte triburi din vecinătate sub comanda sa. Într-adevăr, a fost foarte dificil pentru Melchizedek să-l potolească pe Avraam, care era plin de zel şi voia să adune cu forţa laolaltă toate triburile din vecine pentru a le face să cunoască astfel mai repede adevărurile Salemului.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek a întreţinut relaţii paşnice cu toate triburile din împrejurimi, el nefiind niciodată militarist şi nefiind niciodată atacat de nici una dintre armatele lor în cursul mişcărilor lor de înaintare şi de retragere. El era întru totul de acord ca Avraam să formuleze o politică defensivă pentru Salem, după cum a fost pusă în aplicare ulterior, dar el nu a aprobat ambiţioasele proiecte de cucerire

ale ucenicului său. Ei s-au despărţit deci prin bună înţelegere, iar Avraam s-a dus în Hebron pentru a-şi stabili acolo capitala sa militară.

93:5.12 (1020.1) Din cauza raporturilor lui strânse cu ilustrul Melchizedek, Avraam poseda un mare avantaj asupra micilor regi din împrejurimi; ei îi respectau pe toţi melchizedekii şi se temeau pe nedrept de Avraam. Avraam cunoştea această frică şi nu făcea decât să aştepte o ocazie favorabilă pentru a-i ataca pe vecinii lui; pretextul s-a prezentat când anumiţi şefi au avut ambiţia de a prăda bunurile nepotului său Lot care se afla în Sodoma. La această veste, Avraam, în fruntea celor şapte triburi reunite într-o confederaţie, s-a avântat asupra inamicului. Propria s-a gardă de corp, alcătuită din 318 oameni, forma cadrele armatei de peste 4.000 de războinici care au lansat atacul cu această ocazie.

93:5.13 (1020.2) Când Melchizedek a aflat că Avraam declarase război, el a plecat ca să-l abată de la hotărârea lui, dar nu l-a ajuns din urmă decât în clipa în care vechiul său discipol revenea victorios de la bătălie. Avraam afirma cu insistenţă că Dumnezeul Salemului îi adusese victoria asupra inamicilor lui şi stăruia să dea o zecime din prada sa vistieriei Salemului. Cât despre celelalte nouă zecimi, el le-a adus în capitala sa la Hebron.

93:5.14 (1020.3) După această bătălie de la Siddim, Avraam a devenit şeful unei a doua confederaţii de unsprezece triburi, şi nu numai că a plătit dijmă lui Melchizedek, ci a şi vegheat de asemenea ca toată lumea din vecinătate să facă la fel. Negocierile lui diplomatice cu regele Sodomei, precum şi frica pe care o inspira el în general, au avut ca rezultat faptul că regele Sodomei şi alţii s-au alăturat

confederaţiei militare din Hebron; Avraam era realmente pe cale de a stabili un puternic Stat în Palestina.

6. Alianţa lui Melchizedek cu Avraam

93:6.1 (1020.4) Avraam avea intenţia să cucerească tot Canaanul, şi hotărârea sa era slăbită numai de faptul că Melchizedek nu voia să sancţioneze această întreprindere. Dar Avraam aproape că se decisese să se angajeze în acţiunea lui, când gândul că el nu avea fii care să-l succedă ca şef al regatului pe care îl prevăzuse a început să-l tracaseze. El a aranjat o nouă întâlnire cu Melchizedek, şi în cursul acestei întrevederi s-a întâmplat că preotul Salemului, acest Fiu vizibil al lui Dumnezeu, l-a convins pe Avraam să abandoneze planul său de cuceriri materiale şi de suveranitate temporară în favoarea conceptului spiritual de regat al cerurilor.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek i-a explicat lui Avraam inutilitatea de a lupta contra confederaţiei amoriţilor, dar l-a făcut şi să priceapă că aceste clanuri înapoiate se sinucideau cu siguranţă prin practicile lor stupide; după câteva generaţii, ele vor fi atât de slăbite încât descendenţii lui Avraam, al căror număr va fi treptat sporit între timp, vor putea cu uşurinţă să le învingă.

93:6.3 (1020.6) Melchizedek a încheiat atunci cu el o alianţă formală în Salem. El i-a zis lui Avraam: „Priveşte acum cerurile şi numără stelele dacă vei putea; sămânţa ta va fi tot atât de numeroasă ca şi ele." Avraam l-a crezut pe Melchizedek, „şi lucrul acela i-a fost imputat în justiţie". Apoi, Melchizedek i-a spus lui Avraam povestea

viitoarei ocupaţii a Canaanului de către urmaşii lui după şederea lor în Egipt.

93:6.4 (1020.7) Alianţa lui Melchizedek cu Avraam reprezintă marele acord urantian dintre divinitate şi umanitate, conform căruia Dumnezeu acceptă să facă *totul,* omul acceptând numai să *creadă* în promisiunile lui Dumnezeu şi să urmeze instrucţiunile sale. Înainte, se credea că mântuirea nu putea să fie asigurată decât prin lucrări - sacrificii şi ofrande. Acum, Melchizedek a adus din nou pe Urantia buna vestire că mântuirea, graţia lui Dumnezeu, trebuie să fie dobândită prin *credinţă.* Dar această evanghelie a simplei credinţe în Dumnezeu era prea avansată; oamenii triburilor semitice preferau ulterior să revină la sacrificiile străvechi şi la ispăşirea păcatelor prin vărsare de sânge.

93:6.5 (1021.1) Cu puţin timp după stabilirea acestei alianţe, Isaac, fiul lui Avraam, s-a născut conform promisiunii lui Melchizedek. După naşterea lui Isaac, Avraam a luat foarte în serios alianţa sa cu Melchizedek şi s-a dus la Salem pentru a o confirma prin scris. La această acceptare publică şi oficială a alianţei, el şi-a schimbat aici numele de Avram cu acela de Avraam.

93:6.6 (1021.2) Mai toate credinţele Salemului aveau practica circumciziei, cu toate că ea nu a fost niciodată făcută obligatorie de Melchizedek. Avraam s-a opus întotdeauna atât de mult circumciziei încât cu această ocazie el s-a decis să sărbătorească evenimentul acceptând în mod solemn acest rit ca dovadă a ratificării alianţei Salemului.

93:6.7 (1021.3) Ca urmare a acestui abandon real şi public al ambiţiilor personale în favoarea planurilor mai vaste ale lui

Melchizedek, s-a întâmplat ca trei fiinţe celeste să îi apară lui Avraam pe câmpia de Mamre. Ele au apărut efectiv, în ciuda asocierii lor cu poveştile ulterioare, în întregime născocite, relative la distrugerea naturală a Sodomei şi a Gomorei. Iar aceste legende ale evenimentelor din aceste vremuri indică cât erau de înapoiate morala şi etica, chiar şi în această epocă relativ recentă.

93:6.8 (1021.4) După consumarea acestei alianţe solemne, reconcilierea dintre Avraam şi Melchizedek a fost completă. Avraam a preluat conducerea civilă şi militară a coloniei Salemului. La apogeul dezvoltării acestei colonii, listele fraternităţii melchizedeke cuprindeau peste o sută de mii de nume de persoane care plăteau dijma. Avraam a îmbunătăţit foarte mult templul Salemului şi a furnizat corturi noi pentru toată şcoala. Nu numai că a extins sistemul dijmei, dar el a instituit, de asemenea, multe metode mai bune pentru a conduce treburile şcolii; mai mult, el a contribuit foarte mult la dirijarea mai bună a departamentului de propagandă misionară. El a adus şi o importantă contribuţie la ameliorare vitelor şi la reorganizarea proiectelor Salemului privitoare la produsele lactate. Avraam era un om de afaceri perspicace şi eficient, un om bogat pentru epoca sa; el nu era exagerat de pios, dar era cu desăvârşire sincer şi credea cu adevărat în Machiventa Melchizedek.

7. Misionarii lui Melchizedek

93:7.1 (1021.5) Melchizedek a continuat timp de câţiva ani să-i instruiască pe studenţii săi şi să-i pregătească pe misionarii din Salem.

Aceştia au pătruns în toate triburile înconjurătoare, cu precădere în Egipt, în Mesopotamia şi în Asia Mică. Pe măsură ce se scurgeau deceniile, aceşti învăţători atingeau puncte din ce în ce mai îndepărtate de Salem, ducând cu ei evanghelia credinţei şi a încrederii în Dumnezeu propovăduită de Machiventa.

93:7.2 (1021.6) Descendenţii lui Adamson, grupaţi în jurul malurilor lacului lui Van, îi ascultau de bună voie pe învăţătorii hitiţi ai cultului din Salem. Din acest centru cândva andit, erau trimişi instructori în regiunile îndepărtate ale Europei şi ale Asiei. Misionarii Salemului au pătruns în toată Europa, inclusiv în Insulele Britanice. Un grup a trecut prin Insulele Feroe pentru a ajunge la andoniţii din Islanda, în timp ce un alt grup a traversat China şi a ajuns la japonezii din insulele orientale. Viaţa şi experienţele acestor bărbaţi şi femei care s-au aventurat plecând din Salem, din Mesopotamia şi de la lacul lui Van pentru a aduce lumină în problemele emisferei orientale, reprezintă un capitol eroic în analele rasei umane.

93:7.3 (1022.1) Dar sarcina era atât de grea, iar triburile erau atât de înapoiate, încât rezultatele au fost vagi şi imprecise. De la o generaţie la alta, evanghelia Salemului şi-a găsit locul pe ici, pe colo, dar, exceptând Palestina, niciodată ideea unui Dumnezeu unic nu a putut să pretindă loialitatea continuă a unui trib sau a unei rase întregi. Cu mult timp înainte de venirea lui Isus, învăţăturile primilor misionari din Salem fuseseră în general înecate în superstiţiile străvechi şi în credinţele mai răspândite. Evanghelia originară a lui Melchizedek fusese aproape în întregime înăbuşită de credinţele în Marea Mamă, în Soare şi în alte culte antice.

93:7.4 (1022.2) Voi care beneficiaţi azi de avantajele tiparului, nu înţelegeţi cât de greu era să perpetuezi adevărul în antichitate, şi cât de uşor era pierdută din vedere o doctrină nouă între o generaţie şi următoarea. Doctrina nouă tindea întotdeauna să fie asimilată de corpul antic al învăţăturilor religioase şi al practicilor magice.

8. Plecarea lui Melchizedek

93:8.1 (1022.3) A fost aproape de distrugerea Sodomei şi a Gomorei când Machiventa s-a decis să pună capăt misiunii sale de intervenţie pe Urantia. Decizia lui Melchizedek de a-şi termina şederea în trup a fost influenţată de mulţi factori, dintre care cel principal era tendinţa crescândă a triburilor înconjurătoare, şi chiar şi a asociaţilor lui imediaţi, de a-l privi ca pe un semi-zeu, de a-l considera ca pe o fiinţă supranaturală, ceea ce şi era de altfel. Dar au început a-l respecta exagerat şi cu o teamă extrem de superstiţioasă. Pe lângă aceste motive, Melchizedek voia să părăsească cadrul acestor activităţi pământeşti cu suficient de multă vreme înainte de moartea lui Avraam pentru a se asigura că adevărul unui singur şi unic Dumnezeu se va stabili în mintea discipolilor lui. În consecinţă, Machiventa s-a retras într-o seară sub cortul său din Salem după ce urase noapte bună tovarăşilor lui oameni, şi, când aceştia au venit s-l cheme în dimineaţa zilei următoare, el nu mai era acolo, căci semenii lui îl luaseră.

9. După plecarea lui Melchizedek

93:9.1 (1022.4) Dispariţia atât de bruscă a lui Melchizedek a fost o mare încercare pentru Avraam. Cu toate că Machiventa i-a avertizat pe deplin pe discipolii lui că va trebui într-o bună zi să plece aşa cum venise, ei nu erau resemnaţi după pierderea minunatului lor şef. Marea organizaţie clădită în Salem a dispărut aproape în întregime, deşi Moise s-a întemeiat pe tradiţiile acestei epoci pentru a-i conduce pe sclavii evrei în afara Egiptului.

93:9.2 (1022.5) Pierderea lui Melchizedek a lăsat în inima lui Avraam o tristeţe pe care n-a biruit-o niciodată complet. El abandonase Hebronul când renunţase la ambiţia lui de a clădi o împărăţie materială. Acum, după ce îşi pierduse asociatul în edificarea împărăţiei spirituale, el a părăsit Salemul, îndreptându-se spre sud pentru a locui în apropierea intereselor lui din Gerar.

93:9.3 (1022.6) Imediat după dispariţia lui Melchizedek, Avraam a devenit temător şi timorat. El şi-a tăinuit identitatea la sosirea în Gerar, astfel încât Abimelech i-a luat soţia. (La puţină vreme după căsătoria lui cu Sarah, Avraam surprinsese, într-o noapte, un complot pentru a-l asasina şi a pune mâna pe strălucita sa soţie. Această teamă a devenit groază pentru acest şef altminteri brav şi îndrăzneţ; toată viaţa sa, el s-a temut că cineva îl va ucide pe ascuns pentru a i-o lua pe Sarah. Aceasta explică de ce, în trei ocazii diferite, acest om curajos a făcut dovada unei reale laşităţi.)

93:9.4 (1023.1) Dar Avraam nu trebuia să fie multă vreme abătut de la misiunea sa ca succesor al lui Melchizedek. El a făcut curând convertiri la filistini şi la poporul lui Abimelech, apoi a semnat un tratat cu ei. La rândul lui, el a fost contaminat de multe dintre superstiţiile lor, în special de practica lor de a sacrifica fiul mai

vârstnic al fiecărei familii. Aşadar, Avraam a redevenit un mare şef în Palestina. Toate grupurile îl respectau şi toţi regii îl onorau. El era conducătorul spiritual al tuturor triburilor înconjurătoare, iar influenţa lui a persistat ceva timp după moartea sa. În ultimii săi ani din viaţa, el s-a mai întors o dată în Hebron, cadrul primelor lui activităţi şi locul unde călătorise însoţit de Melchizedek. Ultimul act al lui Avraam a fost acela de a-i trimite pe fidelii lui servitori în oraşul fratelui său, Nahor, la frontiera Mesopotamiei, pentru a se asigura de o fată din propriul său popor ca soţie pentru fiul său Isaac. Membrii grupului lui Avraam aveau, de multă vreme, obiceiul de a se căsători între veri, şi Avraam a murit încrezător în acea credinţă în Dumnezeu, pe care o învăţase de la Melchizedek în şcolile dispărute ale Salemului.

93:9.5 (1023.2) Generaţiei următoare i-a fost greu să priceapă istoria lui Melchizedek. În mai puţin de cinci sute de ani, mulţi au considerat povestea ca pe un mit. Isaac a rămas destul de aproape de învăţăturile tatălui său, şi a menţinut evanghelia coloniei Salemului, dar i-a fost mai greu lui Iacob să priceapă semnificaţia acestor tradiţii. Iosif credea cu fermitate în Melchizedek, şi asta a fost în mare măsură motivul din care fraţii săi îl considerau un visător. Onorurile conferite lui Iosif în Egipt se datorau în principal amintirii străbunicului său Avraam. Lui Iosif i s-a oferit comanda militară a armatelor egiptene, dar, având în vedere hotărârea cu care credea în tradiţiile lui Melchizedek şi în învăţăturile ulterioare ale lui Avraam şi ale lui Isaac, el a ales să servească ca administrator civil, socotind că va putea astfel să muncească mai bine la progresul împărăţiei cerurilor.

93:9.6 (1023.3) Învăţătura lui Melchizedek a fost completă şi bogată, dar povestirile acestei epoci li s-au părut imposibile şi fantastice preoţilor evrei de mai târziu, deşi mulţi dintre ei înţeleseseră întrucâtva aceste evenimente, cel puţin până în epoca în care analele Vechiului Testament au fost modificate masiv în Babilon.

93:9.7 (1023.4) Ceea ce povestirile Vechiului Testament descriu ca fiind convorbirile dintre Avraam şi Dumnezeu erau în realitate întâlnirile dintre Avraam şi Melchizedek. Scribii au luat mai târziu cuvântul Melchizedek ca pe un sinonim al lui Dumnezeu. Istoria multiplelor contacte ale lui Avraam şi ale soţiei lui, Sarah, cu „îngerul Domnului" se referă la numeroasele lor întâlniri cu Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) Povestirile ebraice despre Isaac, despre Iacob şi despre Iosif sunt mult mai demne de crezare decât acelea privitoare la Avraam, cu toate că şi ei s-au îndepărtat adesea de fapte. Alterările au fost efectuate când intenţionat, când neintenţionat, în epoca compilării acestor istorii de către preoţii evrei în timpul captivităţii din Babilon. Ketura n-a fost o soţie a lui Avraam; ea era doar o concubină, ca şi Agor. Toate bunurile lui Avraam au fost cuvenite de drept lui Isaac, fiul lui Sarah, soţia sa statutară. Avraam nu era atât de bătrân pe cât indică povestea, iar soţia lui era mult mai tânără decât el. Vârstele lor au fost cu bună ştiinţă schimbate pentru a se potrivi cu pretinsa naştere miraculoasă ulterioară a lui Isaac.

93:9.9 (1023.6) Egoul naţional al iudeilor a fost teribil de înjosit de captivitatea din Babilon. În reacţia lor contra inferiorităţii lor naţionale, ei au căzut în cealaltă extremă a egotismului naţional şi rasial; ei şi-au denaturat şi şi-au deformat tradiţiile pentru a se înălţa deasupra tuturor raselor în calitate de popor ales al lui Dumnezeu; în

consecinţă, ei au modificat cu înţelepciune toate documentele lor cu scopul de a-l ridica pe Avraam şi pe alţi conducători cu mult mai presus de toţi ceilalţi, fără a-l omite aici pe Melchizedek însuşi. Scribii evrei au distrus deci toate scrierile pe care le-au putut găsi în această epocă memorabilă, nepăstrând decât povestirea întâlnirii lui Avraam cu Melchizedek după bătălia de la Siddim care, după ei, a făcut să se răsfrângă o mare onoare asupra lui Avraam.

93:9.10 (1024.1) Astfel, pierzându-l din vedere pe Melchizedek, scribii au pierdut de asemenea din vedere învăţătura acestui Fiu de intervenţie cu privire la misiunea spirituală a Fiului de consacrare promis. Natura acestei misiuni a căzut atât de complet în uitare încât foarte puţini dintre descendenţii lor au fost capabili sau dornici să-l recunoască şi să-l accepte pe Mihail când a apărut încarnat pe pământ, aşa cum îl anunţase Machiventa.

93:9.11 (1024.2) Dar cel puţin unul dintre scriitorii Cărţii Evreilor a înţeles misiunea lui Melchizedek, căci este scris: „Acest Melchizedek, preot al celui Preaînalt, era şi rege al păcii; fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început de zilele nici sfârşit de viaţă, dar creat asemenea unui Fiu de Dumnezeu, el rămâne preot pe vecie”. Acest scriitor l-a desemnat pe Melchizedek ca pe un model al consacrării ulterioare a lui Mihail, afirmând că Isus era „un slujitor pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek”. Cu toate că această comparaţie nu este tocmai potrivită, este literalmente adevărat că Crist a primit un titlu provizoriu de Prinţ Planetar al Urantiei, „după ordinele celor doisprezece administratori provizorii Melchizedeki” în funcţiune în epoca coborârii sale pe această planetă.

10. Statutul prezent al lui Machiventa Melchizedek

93:10.1 (1024.3) În cursul anilor încarnării lui Melchizedek, melchizedekii administratori provizorii ai Urantiei au fost în număr de unsprezece. Când Machiventa a socotit că misiunea sa de Fiu de ajutor a fost terminată, el a semnalat faptul acesta celor unsprezece asociaţi ai lui, care au pregătit imediat tehnica prin care el va fi degajat din carne şi restabilit cu siguranţă în statutul său original de Melchizedek. A treia zi după dispariţia sa din Salem, el a apărut printre cei unsprezece colegi ai lui în misiune pe Urantia, şi şi-a reluat cariera întreruptă ca unul dintre administratorii provizorii planetari de pe 606 din Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa şi-a încheiat misiunea sa în calitate de creatură de carne şi de sânge tot atât de subit şi de discret pe cât o începuse. Nici apariţia lui şi nici plecarea lui n-au fost însoţite de vreun anunţ special sau de vreun fel de demonstraţie; nici un apel nominal al reînvierii nici finalul distribuirii planetare nu au marcat apariţia lui pe Urantia; e vorba de o misiune de intervenţie. Cu toate acestea, Machiventa nu a pus capăt încarnării lui umane înainte de a fi cum se cuvine eliberat de Tatăl Melchizedek şi informat că executarea misiunii sale de intervenţie fusese aprobată de şeful executiv al Nebadonului, Gabriel din Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek a continuat să manifeste un mare interes în treburile descendenţilor oamenilor care crezuseră în

învăţăturile sale în timpul încarnării lui. Dar urmaşii lui Avraam prin Isaac, în linia în care ei s-au căsătorit cu keniţii, au fost singurii care să continue să întreţină multă vreme o anumită concentrare clară a învăţăturilor Salemului.

93:10.4 (1024.6) În cursul celor nouăsprezece secole următoare, tot acest Melchizedek a colaborat continuu cu numeroşi profeţi şi vizionari, străduindu-se astfel să păstreze vii adevărurile Salemului până la împlinirea timpului pentru apariţia lui Mihail pe pământ.

93:10.5 (1025.1) Machiventa şi-a continuat activităţile de administrator provizoriu planetar până în epoca triumfului lui Mihail pe Urantia. Ca urmare, el a fost ataşat serviciului Urantiei, pe Ierusem, ca unul dintre cei douăzeci şi patru de administratori, şi a ajuns foarte recent să fie înălţat la poziţia de ambasador personal al Fiului Creator de pe Ierusem, cu titlul de Prinţ Planetar Locţiitor al Urantiei. Noi credem că, atâta timp cât Urantia va rămâne o planetă locuită, Machiventa Melchizedek nu va fi invitat să-şi reia în întregime îndatoririle ordinului său de filiaţie, ci va rămâne întotdeauna, vorbind în termeni de timp, un slujitor planetar care îl reprezintă pe Crist Mihail.

93:10.6 (1025.2) Din moment ce misiunea sa pe Urantia era o misiune de intervenţie, analele nu fac să iasă în relief ceea ce ar putea fi viitorul lui Machiventa. S-ar putea ca întregului corp al Melchizedekilor din Nebadon să îi fi fost definitiv amputat unul din membri. Ordonanţe recente, transmise de cei Preaînalţi ai Edentiei şi confirmate apoi de Cei Îmbătrâniţi de Zile din Uversa, au dat clar de înţeles că manifestarea lui Melchizedek este destinată să ia locul lui Caligastia, Prinţul Planetar decăzut. Dacă ipotezele noastre cu privire la acest subiect sunt corecte, este întru totul posibil ca Machiventa

Melchizedek să reapară în persoană pe Urantia şi să-şi reia într-o manieră modificată rolul de Prinţ Planetar detronat; sau altfel el va veni pe pământ pentru a activa ca Prinţ Planetar locţiitor reprezentându-l pe Crist Mihail, care deţine actualmente titlul de Prinţ Planetar al Urantiei. Cu toate că suntem departe de a vedea clar care ar putea fi destinul lui Machiventa, evenimentele survenite recent sugerează la modul serios că supoziţiile formulate nu sunt probabil foarte departe de adevăr.

93:10.7 (1025.3) Noi înţelegem bine cum, prin triumful său pe Urantia, Mihail a devenit în acelaşi timp şi succesorul lui Caligastia şi al lui Adam, Prinţul Planetar al Păcii şi al doilea Adam. Acum, noi căutăm să-i conferim lui Machiventa titlul de Prinţ Planetar Locţiitor al Urantiei. Va fi el numit şi Fiul Material Locţiitor al Urantiei? Sau există oare vreo posibilitate să aibă loc vreun eveniment neaşteptat şi fără precedent, precum reîntoarcerea pe planetă, într-o clipă sau în alta, a lui Adam şi a Evei sau a unora dintre descendenţii lor ca reprezentanţi ai lui Mihail cu titlul de locţiitori ai celui de-al doilea Adam al Urantiei?

93:10.8 (1025.4) Toate aceste speculaţii asociate cu certitudinea că Fii Magistrali şi Fii Învăţători ai Trinităţii vor apărea în viitor, în legătură cu promisiunea explicită a Fiului Creator de a reveni într-o bună zi, fac din Urantia o planetă cu un viitor nesigur şi o fac să devină una dintre sferele cele mai interesante şi cele mai misterioase din universul Nebadonului. Este întru totul posibil ca, într-o epocă viitoare în care Urantia se va apropia de era luminii şi a vieţii, după ce problemele rebeliunii lui Lucifer şi ale secesiunii lui Caligastia vor fi fost definitiv judecate, să putem să observăm prezenţa simultană a lui

Machiventa, a lui Adam şi a Evei, a lui Crist Mihail, precum şi a unui Fiu Magistral sau chiar şi a Fiilor Învăţători ai Trinităţii.

93:10.9 (1025.5) A prevalat multă vreme în ordinul nostru opinia că prezenţa lui Machiventa în corpul administratorilor Urantiei pentru Ierusem, printre cei douăzeci şi patru de consilieri, este o dovadă suficientă pentru a justifica credinţa că Machiventa este menit să-i urmărească pe muritorii Urantiei prin tot planul universal de progres şi de ascensiune, chiar şi până la Corpul Finalităţii din Paradis. Noi ştim că Adam şi Eva sunt astfel meniţi să-i însoţească pe tovarăşii lor pământeni în aventura Paradisului când Urantia se va stabili în lumină şi în viaţă.

93:10.10 (1025.6) Cu mai puţin de o mie de ani în urmă, acelaşi Machiventa Melchizedek, înţeleptul de odinioară al Salemului, a fost prezent sub formă invizibilă pe Urantia pe o perioadă de o sută de ani, activând ca guvernator general rezident al planetei. Dacă prezentul sistem de conducere a treburilor planetare se perpetuează, Machiventa trebuie să revină cu puţin peste o mie de ani şi să-şi reia această funcţie.

93:10.11 (1026.1) Aceasta este povestea lui Machiventa Melchizedek, unul dintre cele mai extraordinare personaje care au fost vreodată legate de istoria Urantiei, şi o personalitate care poate fi destinată să joace un rol important în experienţa viitoare a lumii voastre anormale şi puţin obişnuite.

93:10.12 (1026.2) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon.]

Cartea Urantia

Capitolul 94

Învăţăturile lui Melchizedek în Orient

94:0.1 (1027.1) PRIMII învăţători ai religiei Salemului au pătruns până la triburile cele mai îndepărtate din Africa şi din Eurasia, predicând întotdeauna evanghelia lui Melchizedek, care prezenta încrederea şi credinţa omului în unicul Dumnezeu universal ca fiind singurul preţ de plătit pentru a obţine graţia divină. Alianţa lui Melchizedek cu Avraam a servit ca model pentru toată propaganda iniţială care emana din Salem şi din alte centre. Urantia nu a avut niciodată misionari religioşi mai entuziaşti şi mai dinamici decât aceşti nobili bărbaţi şi femei care au dus învăţăturile lui Melchizedek în toată emisfera orientală. Aceşti misionari au fost recrutaţi dintre

numeroase popoare şi rase, şi şi-au răspândit în mare parte învăţăturile prin intermediul indigenilor convertiţi. Ei au stabilit centre de educaţie în diferite părţi ale lumii, în care îi învăţau religia Salemului pe indigeni, şi apoi i-au însărcinat pe elevii lor să îşi instruiască propriul lor popor.

1. Învăţăturile Salemului în India Vedică

94:1.1 (1027.2) În epoca lui Melchizedek, India era o ţară cosmopolită recent căzută sub dominaţia politică şi religioasă a invadatorilor arieni-andiţi veniţi din nord şi din vest. La această dată, numai în porţiuni din nordul şi din vestul peninsulei se infiltraseră mulţi arieni. Aceşti noi sosiţi vedici aduseseră cu ei numeroase zeităţi tribale. Formele religioase ale cultului lor au urmat îndeaproape practicile ceremoniale ale Celor Îmbătrâniţi lor predecesori andiţi, în sensul că tatăl activa încă în calitate de preot iar mama ca preoteasă, şi că vatra familiei servea încă drept altar.

94:1.2 (1027.3) Cultul vedic era atunci în creştere şi metamorfoză sub conducerea castei brahmane; aceşti preoţi-învăţători preluau treptat controlul ritualului de adorare, care se dezvolta. Amalgamul de treizeci şi trei de zeităţi ariene de altădată era în plină desfăşurare atunci când misionarii din Salem au pătruns în nordul Indiei.

94:1.3 (1027.4) Politeismul arienilor reprezenta o degenerare a monoteismului lor primitiv, cauzat de separarea lor în unităţi tribale, fiecare trib venerându-şi propriul zeu. Această descentralizare a

monoteismului şi a trinitarismului originare ale Mesopotamiei andite a suferit o sinteză nouă pe parcursul primelor secole ale celui de-al doilea mileniu dinainte de Crist. Mulţimea de zei a fost organizată într-un panteon sub conducerea trinitară a lui Dyaus pitarul, domnul cerului, a lui Indra, domnul impetuos al atmosferei, şi a lui Agni, zeul cu trei capete al focului, domnul pământului şi vestigiul simbolic al unui străvechi concept de Trinitate.

94:1.4 (1027.5) Dezvoltările categoric henoteiste pregăteau calea unui monoteism evoluat. Agni, zeitatea cea mai antică, era adesea exaltat ca părinte-şef al întregului panteon. Principiul de zeitate-părinte, numit uneori Prajapati, alteori Brahma, a fost cufundat în bătălia teologică pe care preoţii brahmani au dus-o mai târziu cu învăţătorii din Salem. Principiul energiei-divinitate care însufleţea tot panteonul vedic a fost numit *Brahmanul.*

94:1.5 (1028.1) Misionarii din Salem predicau Dumnezeul unic al lui Melchizedek, cel Preaînalt din cer. Acest portret nu era în întregime în dezacord cu conceptul pe cale de apariţie de Brahma-Tatăl ca sursă a tuturor zeilor, însă doctrina Salemului nu comporta rituri; ea mergea deci direct împotriva dogmelor, a tradiţiilor şi a învăţăturilor preoţimii brahmane. Preoţii brahmani nu au vrut niciodată să accepte doctrina Salemului, care învăţa mântuirea prin credinţă, graţia lui Dumnezeu obţinută fără a ţine seama de practicile rituale şi de sacrificiile ceremoniale.

94:1.6 (1028.2) Respingerea evangheliei lui Melchizedek cu privire la încrederea în Dumnezeu şi la mântuirea prin credinţă a marcat o schimbare capitală pentru India. Misionarii din Salem contribuiseră

mult la pierderea credinţei în străvechii zei vedici, dar conducătorii, preoţii vedismului, au refuzat să accepte doctrina lui Melchizedek care propovăduia un singur Dumnezeu şi o credinţă unică şi simplă.

94:1.7 (1028.3) Brahmanii au extras fragmente din cărţile sacre ale vremii lor într-un efort de a-i combate pe învăţătorii Salemului. Culegerea lor, după cum a fost revizuită mai târziu, a ajuns în timpurile moderne sub forma Rig-Vedei, una dintre cărţile sacre cele mai vechi. A doua, a treia şi a patra Veda au urmat pe măsură ce brahmanii căutau să cristalizeze, să formalizeze şi să fixeze riturile lor de adorare şi de sacrificii, şi să le impună oamenilor din epoca lor. În ceea ce au ele mai bun, aceste scrieri reprezintă echivalentul a orice alt corpus de caracter asemănător, în ceea ce priveşte frumuseţea conceptului şi adevărul discernământului. Dar, pe măsură ce această religie superioară a fost coruptă de miile de superstiţii, de culte şi de rituri ale Indiei meridionale, ea a devenit progresiv, prin metamorfoză, sistemul teologic cel mai pestriţ pe care l-au întemeiat vreodată oamenii. Studiul Vedelor va duce la descoperirea unor concepte asupra Deităţii dintre cele mai elevate şi a unora dintre cele mai degradate care fuseseră concepute vreodată.

2. Brahmanismul

94:2.1 (1028.4) Pe măsură ce misionarii din Salem pătrundeau mai mult în sudul Deccanului dravidian, ei întâlneau un sistem de caste din ce în ce mai consolidat; acest sistem fusese imaginea prin care arienii căutaseră să îşi păstreze identitatea rasială în faţa unui flux în

continuă creştere de popoare sangice secundare. Casta sacerdotală brahmană era chiar esenţa sistemului; acest ordin social întârzia considerabil progresul instructorilor din Salem. Acest sistem de caste nu a reuşit să salveze rasa ariană, dar a reuşit să perpetueze brahmanii, care la rândul lor şi-au menţinut hegemonia religioasă asupra Indiei până în epoca actuală.

94:2.2 (1028.5) Apoi, odată cu slăbirea vedismului prin respingerea adevărului superior, cultul arienilor a fost supus incursiunilor în creştere care veneau din Deccan. Într-un efort disperat pentru a stăvili fluxul de extincţie rasială şi de nimicire religioasă, casta brahmanilor a căutat să se înalţe deasupra tuturor. Brahmanii propovăduiau că sacrificiul faţă de zeitate era în el însuşi în întregime eficient, că puterea sa exercita asupra ei o constrângere totală. Ei proclamau că, din cele două principii divine esenţiale ale universului, unul era zeitatea brahmană, iar celălalt preoţimea brahmanică. La nici un alt popor al Urantiei, preoţii nu au pretins să se înalţe deasupra zeilor lor înşişi, şi să-şi acorde onorurile datorate zeilor lor. Ei au mers însă atât de absurd de departe cu aceste revendicări arogante, încât tot acest sistem şubred s-a năruit în calea cultelor înjositoare care dădeau năvală dinspre civilizaţiile mai puţin avansate din vecinătate. Însăşi imensa preoţimea vedică s-a împotmolit şi a fost înghiţită de curentul negru al inerţiei şi al pesimismului cu care propria ei îngâmfare egoistă şi nesocotită inundase India.

94:2.3 (1029.1) Concentrarea neobişnuită asupra sinelui a condus infailibil la teama de perpetuarea non-evolutivă a sinelui într-un ciclu fără sfârşit de încarnări succesive ca om, ca animal sau ca plantă. Dintre toate credinţele contaminante susceptibile de a fi ataşate la

ceea ce ar fi putut fi un monoteism în plină apariţie, nici una nu a fost mai năucitoare decât credinţa în transmigraţie - doctrina reîncarnării sufletului - care provenea din Deccanul dravidian. Această credinţă într-un ciclu fastidios şi monoton de transmigraţii repetate i-a lipsit pe muritorii luptători de speranţa lor, nutrită multă vreme, de a găsi în moarte izbăvirea şi avansarea spirituală care făcuse parte din credinţa vedică primitivă.

94:2.4 (1029.2) Această învăţătură filozofic paralizantă a fost curând urmată de născocirea doctrinei în care fugi veşnic de sinele tău prin scufundarea în repausul şi în pacea universale ale unei uniuni absolute cu Brahman, suprasufletul întregii creaţii. Dorinţele materiale şi ambiţiile omeneşti le-au fost eficient răpite oamenilor şi practic distruse. Timp de peste două mii de ani, cei mai buni gânditori ai Indiei au căutat să scape de orice dorinţă, iar poarta a fost astfel larg deschisă pentru intrarea cultelor şi a învăţăturilor ulterioare, care au încătuşat practic sufletele unui mare număr de popoare hinduse în lanţurile risipirii spirituale. Dintre toate civilizaţiile, cea vedico-ariană a fost cea care a plătit preţul cel mai teribil pentru a fi respins evanghelia Salemului.

94:2.5 (1029.3) Prin ele însele, castele nu puteau să perpetueze sistemul religio-cultural arian şi, pe măsură ce religiile inferioare ale Deccanului se infiltrau în nord, s-a dezvoltat o epocă de descurajare şi de disperare. În cursul acestei epoci sumbre, s-a întâmplat să se nască cultul care consta în a nu lua viaţa nici unei creaturi, şi acest cult a subzistat mereu de atunci înainte. Un mare număr de culte noi erau sincer atee, proclamând că nici o mântuire oarecum accesibilă nu putea fi dobândită decât prin propriile eforturi ale omului, fără ajutor

din afară. Cu toate astea, dincolo de o bună parte a acestei filozofii nefericite, se pot găsi vestigiile deformate ale învăţăturilor lui Melchizedek, şi chiar şi ale lui Adam.

94:2.6 (1029.4) Aceasta a fost epoca compilării ultimelor Scripturi ale credinţei hinduse, ale brahmanilor şi ale Upanişadelor. După ce a respins doctrina care propovăduia religia personală prin experienţa credinţei personale cu un Dumnezeu unic, şi după ce a fost coruptă de fluxul de culte şi de credinţe înjositoare şi debilitante ale Deccanului, cu antropomorfismele şi cu reîncarnările lor, preoţimea brahmanică a manifestat o reacţie violentă contra credinţelor pline de corupţie; a fost un efort categoric orientat spre căutarea şi găsirea *adevăratei realităţi.* Brahmanii au început să dezantropomorfizeze conceptul indian de deitate, însă, făcând acest lucru, ei au căzut în grava eroare de a depersonaliza conceptul de Dumnezeu. Ei au ieşit din această încercare, nu cu un ideal sublim şi spiritual al Tatălui Paradisiac, ci cu o idee distantă şi metafizică a unui Absolut care îngloba totul.
94:2.7 (1029.5) În eforturile lor de autoperpetuare, brahmanii respinseseră Dumnezeul unic al lui Melchizedek, iar acum ei se găseau cu ipoteza de Brahman, acel sine imprecis şi iluzoriu, acest *acela* impersonal şi neputincios, care a lăsat viaţa spirituală a Indiei descumpănită şi abătută, din această perioadă nefericită şi până în cel de-al douăzecilea secol.

94:2.8 (1029.6) În epoca în care se scriau Upanişadele în India s-a ivit budismul, dar, în ciuda unui succes milenar, el nu a putut concura cu faza din urmă a hinduimului. În ciuda moralităţii sale superioare, descrierea sa iniţială a lui Dumnezeu era şi mai puţin categorică decât

cea a hinduismului, care oferea deităţi secundare şi personale. În cele din urmă, budismul a cedat în India de nord în faţa atacurilor unui islam care milita cu conceptul său al unui bine definit de Allah ca Dumnezeu suprem al universului.

3. Filozofia Brahmană

94:3.1 (1030.1) Deşi faza superioară a brahmanismului era prea puţin o religie, ea a fost cu adevărat una dintre cele mai nobile încercări ale minţii muritorilor de a pătrunde în domeniile filozofiei şi ale metafizicii. După ce a pornit ca să descopere realitatea finală, mintea indiană nu s-a oprit înainte de a fi speculat asupra aproape a tuturor aspectele teologiei, mai puţin asupra conceptului esenţial şi dublu al religiei: existenţa Tatălui Universal al tuturor creaturilor universului, şi faptul experienţei ascendente, în univers, al înseşi acestor creaturi care caută să ajungă la Tatăl veşnic care le-a poruncit să fie perfecte, după cum el însuşi este perfect.

94:3.2 (1030.2) În conceptul de Brahman, spiritul acestei epoci ştia într-adevăr de ideea unui fel de Absolut care impregnează totul, căci se identifica simultan acest postulat cu energia creativă şi cu reacţia cosmică. Brahman era conceput ca fiind transcendent oricărei definiţii şi ca susceptibil de a fi cuprins numai prin negarea succesivă a tuturor calităţilor finite. Era categoric o credinţă într-o fiinţă absolută, şi chiar infinită, dar acest concept era în foarte mare măsură privat de atributele personalităţii, şi nu era deci experimentabil de către persoane religioase individuale.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana a fost conceput ca fiind Absolutul, ca fiind infinitul ACELA ESTE, ca fiind forţa creatoare primordială a cosmosului potenţial, ca fiind Sinele Universal care există în stare statică şi potenţială de-a lungul întregii eternităţi. Dacă filozofii epocii ar fi fost capabili de a trece de etapa următoare în concepţia deităţii, dacă l-ar fi putut concepe pe Brahman ca asociativ şi creativ, ca o personalitate abordabilă de către fiinţele create aflate în evoluţie, atunci, învăţătura lor ar fi putut deveni prezentarea cea mai avansată a Deităţii pe Urantia, căci ea ar fi înglobat primele cinci nivele ale funcţiunii totale a deităţii, şi ar fi putut lua în considerare ultimele două.

94:3.4 (1030.4) În cursul anumitor faze, conceptul de Suprasuflet Universal Unic, în calitate de totalitate a însumării existenţelor tuturor creaturilor, i-a condus pe filozofii hinduşi foarte aproape de adevărul Fiinţei Supreme; dar acest adevăr nu le-a servit la nimic, deoarece ei nu au reuşit să dezvolte nici o metodă de apropiere personală rezonabilă sau raţională pentru a atinge scopul lor monoteist teoretic de Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) Principiul karmic al continuităţii cauzale este foarte aproape de adevărul că toate acţiunile din spaţiu-timp se repercutează într-o sinteză în prezenţa de Deitate a Supremului; însă acest postulat nu a permis niciodată realizarea personală coordonată a Deităţii de către persoanele religioase individuale; aceasta nu a condus decât la înghiţirea ultimă a oricărei personalităţi în Suprasufletul Universal.

94:3.6 (1030.6) Filozofia brahmanismului a ajuns, de asemenea, foarte aproape de realizarea locuirii de către Ajustorii Gândirii, dar ea s-a lăsat pervertită de o falsă concepţie asupra adevărului. Învăţătura că

sufletul este locuinţa lui Brahman ar fi pregătit drumul unei religii avansate, dacă acest concept nu ar fi fost complet viciat de credinţa că nu există individualitate umană în afară de această prezenţă a Unului Universal.

94:3.7 (1030.7) În doctrina în care sufletul individual se contopeşte cu Suprasufletul, teologii Indiei nu au reuşit să asigure supravieţuirea a ceva uman, ceva nou şi unic, ceva născut din uniunea voinţei omului şi a voinţei lui Dumnezeu. Învăţătura reîntoarcerii sufletului la Brahman este îndeaproape paralelă cu adevărul reîntoarcerii Ajustorului în sânul Tatălui Universal, dar există ceva distinct de Ajustor care supravieţuieşte de asemenea, şi anume contraponderea morontială a personalităţii de muritor. Or, acest concept vital era în mod fatal absent din filozofia brahmanică.

94:3.8 (1031.1) Filozofia brahmanică a ajuns la o aproximare a multor fapte ale universului şi s-a apropiat de numeroase adevăruri cosmice, dar ea a căzut mult prea adesea victimă erorilor, a greşelii din diferenţierea diverselor nivele ale realităţii, precum nivelul absolut, cel transcendental şi cel finit. Ea nu a reuşit să ia în considerare că un aspect dat, susceptibil de a fi finit şi iluzoriu pe nivelul absolut, poate fi absolut real pe nivelul finit. Ea nu a luat act nici de personalitatea esenţială a Tatălui Universal, cu care se poate lua personal contact pe toate nivelele, de la experienţa limitată a creaturilor evolutive cu Dumnezeu, până la experienţa nelimitată a Fiului Etern cu Tatăl Paradisului.

4. Religia Hindusă

94:4.1 (1031.2) În India, pe parcursul secolelor, poporul a revenit, într-o anumită măsură, la anticele ritualuri ale Vedelor, aşa cum fuseseră ele modificate de învăţăturile misionarilor lui Melchizedek şi cristalizate de preoţimea brahmanică ulterioară. Această religie, cea mai veche şi cea mai cosmopolită din lume, a suferit din nou unele schimbări ca răspuns la budism, la jainism, precum şi la influenţele mai recente ale mahomedanismului şi ale creştinismului. Dar, când învăţăturile lui Isus au ajuns în India, ele fuseseră deja occidentalizate până într-atât încât să fie o „religie a oamenilor albi”, deci ciudată şi străină pentru mintea hindusă.

94:4.2 (1031.3) Teologia hindusă a timpului prezent descrie patru nivele descendente ale deităţii şi ale divinităţii:

94:4.3 (1031.4) 1. *Brahman,* Absolutul, Unul Infinit, ACELA ESTE.

94:4.4 (1031.5) 2. *Trimurti,* trinitatea supremă a hinduismului. Primul membru al acestei asociaţii, *Brahma,* se concepe ca fiind creat de el însuşi din Brahmanul-infinit. Dacă nu ar fi aproape identificat cu Unul Infinit panteist, Brahma ar constitui fundamentul conceptului de Tată Universal. Brahma este deopotrivă identificat cu destinul.

94:4.5 (1031.6) Adorarea lui Shiva şi a lui Vishnu, al doilea şi al treilea membru din Trimurti, a apărut în primul mileniu după Crist. *Shiva* este domnul vieţii şi al morţii, zeul fecundităţii şi maestrul distrugerii. *Vishnu* este extrem de popular datorită credinţei în încarnarea sa periodică sub formă umană. În felul acesta, Vishnu a devenit real şi viu în închipuirea hinduşilor. Unii i-au considerat pe Shiva şi pe Vishnu ca supremi peste toate.

94:4.6 (1031.7) 3. *Deităţile vedice şi postvedice.* Mulţi zei antici ai arienilor, precum Agni, Indra şi Soma, au subzistat ca secundari faţă de cei trei membri ai Trimurti. Numeroşi alţi zei s-au ivit de la începuturile Indiei vedice, şi ei au fost, la rândul lor, încorporaţi în panteonul hindus.

94:4.7 (1031.8) 4. *Demi-zeii:* supraoamenii, semizeii, eroii, demonii, fantomele, spiritele rele, spiriduşii, monştrii, drăcuşorii şi sfinţii cultelor mai recente.

94:4.8 (1031.9) De mult timp, hinduismul nu a reuşit să învioreze poporul indian, dar, în acelaşi timp, el a fost în general o religie tolerantă. Această mare forţă rezidă în faptul că el se dovedeşte a fi religia cea mai flexibilă şi cea mai vagă care a fost să apară pe Urantia. El este capabil de schimbări aproape nelimitate, şi posedă un câmp neobişnuit de adaptări suple, de la speculaţiile elevate şi semi-monoteiste ale brahmanilor intelectuali, până la fetişismul notoriu şi la practicile culturale primitive ale claselor degradate şi demoralizate de credincioşi ignoranţi.

94:4.9 (1032.1) Hinduismul a supravieţuit pentru că el este în esenţă o parte integrantă a ţesăturii sociale din India. El nu comportă nici o mare ierarhie care să poată fi tulburată sau distrusă; el este suprapus pe modelul vieţii poporului. El posedă o adaptabilitate la condiţii schimbătoare care o depăşeşte pe aceea a oricărui alt cult, şi ia o atitudine tolerantă de adopţie faţă de multe alte religii, pretinzând că Gautama Buddha, precum şi Crist însuşi, erau încarnări ale lui Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Astăzi, India are mai mult ca oricând nevoie de o prezentare a evangheliei lui Isus - Paternitatea lui Dumnezeu şi filiaţia tuturor oamenilor, cu fraternitatea care urmează şi care se realizează personal printr-o slujire iubitoare şi printr-un serviciu social. În India, cadrul filozofic există, structura de cult e prezentă; îi lipseşte numai scânteia însufleţitoare a iubirii dinamice zugrăvită în evanghelia originară a Fiului Omului, despuiată de doctrinele şi de dogmele occidentale care au avut tendinţa să facă din viaţa de consacrare a lui Mihail o religie a oamenilor albi.

5. Lupta pentru adevăr din China

94:5.1 (1032.3) În vreme ce misionarii Salemului cutreierau Asia răspândind doctrina Dumnezeului cel Preaînalt şi a mântuirii prin credinţă, ei se impregnau mult cu filozofia şi cu gândirea religioasă a diverselor ţări traversate. Cu toate acestea, învăţătorii însărcinaţi de Melchizedek şi de succesorii lui, nu au eşuat în misiunea lor; ei au pătruns la toate popoarele continentului eurasiatic, şi au sosit în China numai pe la mijlocul celui de-al doilea mileniu dinaintea lui Crist. Timp de peste o sută de ani, salemiţii şi-au menţinut cartierul lor general în Si Fouch, unde i-au pregătit pe învăţătorii chinezi care au dus învăţătura tuturor popoarelor rasei galbene.
94:5.2 (1032.4) A fost ca o consecinţă directă a acestei învăţături faptul că cea dintâi formă a taoismului a apărut în China; aceasta era o religie extrem de diferită de cea care poartă acest nume astăzi.

Taoismul primitiv sau prototaoismul erau compuse din următorii factori:

94:5.3 (1032.5) 1. Rămăşiţele învăţăturilor din Singlangton, care au persistat în conceptul de Shang-ti, Dumnezeul Cerului. În epoca Singlangtonului, poporul chinez a devenit virtual monoteist; el şi-a concentrat adoraţia asupra Adevărului Unic, cunoscut mai târziu sub numele de Spirit al Cerului, şef al universului. Rasa galbenă nu a pierdut niciodată întru totul acest concept iniţial de Deitate, în ciuda faptului că, în cursul secolelor ulterioare, numeroase deităţi şi spirite subordonate au fost strecurate în religia sa.

94:5.4 (1032.6) 2. Religia din Salem a Unei Preaînalte Deităţi Creatoare pregătite să acorde graţia sa omenirii, ca răspuns la credinţa oamenilor. Dar, în epoca în care misionarii lui Melchizedek pătrundeau în ţinuturile rasei galbene, este din nefericire prea adevărat că mesajul lor se îndepărtase considerabil de simpla doctrină a Salemului din timpul lui Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. Conceptul de Brahman-Absolut al filozofilor hinduşi dublat de dorinţa de a scăpa de toate relele. Cea mai mare influenţă asupra expansiunii către est a religiei Salemului a fost poate aceea a învăţătorilor hinduşi ai credinţei vedice, care au introdus concepţia lor de Brahman - a Absolutului - în gândirea salvatoare a salemiţilor.

94:5.6 (1033.1) Această credinţă complexă s-a răspândit în ţinuturile raselor galbene şi brune ca o influenţă subiacentă din gândirea filozofico-religioasă. În Japonia, acest prototaoism a fost cunoscut

sub numele de şinto, şi popoarele acestei ţări, foarte îndepărtate de Salem în Palestina, au ştiut de încarnarea lui Machiventa Melchizedek care a locuit pe pământ pentru ca omenirea să nu uite numele lui Dumnezeu.

94:5.7 (1033.2) În China, toate aceste credinţe au fost ulterior confundate, şi contopite cu cultul mereu în creştere al strămoşilor. Dar, din epoca lui Singlangton, chinezii nu au mai căzut niciodată în mod deplorabil sclavi ai unei preoţimi. Rasa galbenă a fost prima care să se ridice din servitutea barbară şi să intre într-o civilizaţie a ordinii, deoarece ea a fost prima care să se dezbare, într-o anumită măsură, de înjositoarea frică de zei; ea nu s-a temut nici măcar de fantomele celor morţi, aşa cum s-au temut alte rase. China şi-a găsit înfrângerea pentru că nu a reuşit niciodată să înainteze dincolo de emanciparea ei iniţială faţă de preoţi; ea a căzut într-o eroare aproape la fel de vătămătoare, aceea a cultului strămoşilor.

94:5.8 (1033.3) Totuşi, salemiţii nu au călătorit degeaba. Pe temeliile evangheliei lor şi-au clădit învăţăturile marii filozofi ai Chinei celui de-al şaselea secol de dinaintea lui Cristos. Atmosfera morală şi sentimentele spirituale ale epocii lui Lao-Tse şi ale lui Confucius proveneau din învăţăturile misionarilor Salemului date în cursul unei epoci anterioare.

6. Lao-Tse şi confucius

94:6.1 (1033.4) Cu aproximativ şase sute de mii de ani înainte de venirea lui Mihail, Melchizedek, pe atunci neîntrupat deja de multă

vreme, a avut impresia că puritatea învăţăturii sale pe pământ era prea expusă pericolului prin resorbţia generală în credinţele mai vechi ale Urantiei. S-a părut, pentru o vreme, că misiunea sa ca precursor al lui Mihail risca să eşueze. Atunci, în cel de-al şaselea secol dinaintea lui Crist, printr-o coordonare excepţională a factorilor spirituali din care nu toţi sunt înţeleşi, nici chiar de supraveghetorii planetari, Urantia a asistat la o prezentare cât se poate de neobişnuită a adevărului religios sub forme multiple. Prin intermediul a diverşi învăţători umani, evanghelia Salemului a fost reformulată şi reînsufleţită; ea a subzistat apoi în mare parte, aşa cum a fost atunci prezentă, până în epoca prezentelor scrieri.

94:6.2 (1033.5) Acest secol excepţional de progres spiritual a fost caracterizat prin apariţia marilor învăţători religioşi, morali şi filozofi în toată lumea civilizată. În China, cei doi maeştri cei mai remarcabili au fost Lao-Tse şi Confucius.

94:6.3 (1033.6) *Lao-Tse* a clădit direct pe conceptele din tradiţiile Salemului, declarând că Tao era Unica Cauză Primă a întregii creaţii. Lao-Tse avea o viziune spirituală largă. Învăţătura lui spunea că: „destinul etern al omului era uniunea perpetuă cu Tao, Dumnezeul Suprem şi Regele Universal”. El distingea clar cauza ultimă, căci a scris: „Unitatea se naşte din Tao cel Absolut; din această Unitate a apărut Dualitatea cosmică, apoi, din această Dualitate, Trinitatea a ţâşnit în existenţă, iar Trinitatea este sursa primordială a întregii realităţi”. „Orice realitate este mereu în echilibru între potenţialele şi actualele cosmosului, şi acestea sunt veşnic armonizate de către spiritul divinităţii”.

94:6.4 (1033.7) Lao-Tse a fost şi unul dintre primii care au prezentat doctrina constând în a răspunde răului făcând binele: „Bunătatea dă naştere la bunătate, dar, pentru cel care este cu adevărat bun, şi răul generează bunătate”.

94:6.5 (1033.8) El le propovăduia oamenilor reîntoarcerea creaturii la Creator şi descria viaţa ca fiind ieşirea la iveală a unei personalităţi din potenţialele cosmice, în timp ce moartea semăna cu o reîntoarcere acasă a acestei personalităţi create. Conceptul său de credinţă veritabilă era neobişnuit, şi el l-a asemănat, de asemenea, cu „atitudinea unui copilaş”.

94:6.6 (1034.1) Înţelegerea sa în ceea ce priveşte ţelul etern al lui Dumnezeu era clară, căci a zis: „Deitatea Absolută nu face eforturi, însă ea este întotdeauna victorioasă; ea nu constrânge oamenii, dar este întotdeauna gata să răspundă dorinţelor lor sincere; voinţa lui Dumnezeu este veşnic răbdătoare, şi expresia ei este inevitabilă în eternitate”. Exprimând adevărul că este mai binecuvântat să dai decât să primeşti, Lao-Tse a spus, de asemenea, când vorbea despre omul sincer religios: „Omul bun nu caută să păstreze adevărul pentru el însuşi, ci mai degrabă să-i reverse bogăţiile asupra semenilor lui, căci aceasta este realizarea adevărului. Voia lui Dumnezeu cel Absolut este întotdeauna benefică şi niciodată distructivă; intenţia adevăratului credincios este să acţioneze întotdeauna, dar niciodată să constrângă”.

94:6.7 (1034.2) Lao propovăduia non-rezistenţa şi distincţia dintre *acţiune* şi *constrângere,* dar aceste noţiuni s-au deformat şi au devenit mai târziu credinţa că nu trebuie „văzut, făcut şi gândit” nimic. Dar Lao nu a profesat niciodată o astfel de eroare, deşi prezentarea sa a

non-rezistenţei a fost un factor în dezvoltarea predilecţiei popoarelor chineze pentru pace.

94:6.8 (1034.3) Taoismul popular al celui de-al douăzecilea secol al Urantiei nu mai are prea multe în comun cu sentimentele sublime şi cu concepţiile cosmice ale bătrânului filozof, care propovăduia adevărul aşa cum îl percepea, mai exact - credinţa în Dumnezeul Absolut este sursa energiei divine care recreează lumea, şi prin care omul se înalţă la uniunea spirituală cu Tao, Deitatea Eternă şi Creatorul Absolut al universurilor.

94:6.9 (1034.4) *Confucius* (Kong Fou-tse) era un tânăr contemporan al lui Lao în China celui de-al şaselea secol dinaintea lui I.C. Confucius şi-a întemeiat doctrinele pe cele mai bune tradiţii morale ale lungii istorii a rasei galbene; el a fost întrucâtva influenţat de ceea ce a persistat din tradiţiile misionarilor din Salem. Principala lui lucrare consta din a compila din dictoanele înţelepte ale filozofilor antici. El a fost respins ca învăţător pe durata vieţii sale, însă, de atunci, scrierile şi învăţăturile lui au exercitat mereu o mare influenţă în China şi în Japonia. Confucius i-a reorientat pe şamani, în sensul că a înlocuit magia cu moralitatea. Dar el a construit prea bine; el a făcut din *ordine* un nou fetiş şi a instituit un respect al conduitei strămoşilor, care sunt încă veneraţi de chinezii din epoca prezentei expuneri.

94:6.10 (1034.5) Confucius predica moralitatea bazându-se pe teoria că drumul pământesc este umbra deformată a căii celeste, că modelul veritabil al civilizaţiei temporale este imaginea reflectată a ordinii din ceruri. Conceptul potenţial de Dumnezeu din confucianism a fost

aproape complet subordonat accentului pus pe Calea Cerului, arhetipul cosmosului.

94:6.11 (1034.6) Învăţăturile lui Lao au fost pierdute pentru toţi, mai puţin o minoritate din Orient, dar scrierile lui Confucius au constituit mereu, de la propagarea lor, baza contexturii morale a culturii pentru aproape o treime dintre urantieni. Aceste precepte ale lui Confucius, perpetuând tot ce este mai bun din trecut, erau oarecum împotriva spiritului de investigaţie chinez, care ajunsese la înfăptuiri atât de venerate. Influenţa acestor doctrine a fost combătută fără succes atât de eforturile împăratului Chin Shin Huang Ti, cât şi de învăţăturile lui Mo Ti. Al doilea a proclamat o fraternitate bazată pe iubirea faţă de Dumnezeu şi nu pe datoria etică; el a căutat să reanime căutarea antică a noilor adevăruri, dar învăţăturile lui au eşuat înaintea viguroasei opoziţii a discipolilor lui Confucius.

94:6.12 (1034.7) Ca şi mulţi alţi învăţători spirituali şi morali, Confucius şi Lao-Tse au sfârşit prin a fi deificaţi de către discipolii lor în cursul epocilor de tenebre care au intervenit în China între declinul şi pervertirea credinţei taoiste, şi sosirea misionarilor budişti care veneau din India. În timpul acestor secole de decadenţă spirituală, religia rasei galbene a degenerat într-o teologie jalnică, în care mişunau diavolii, dragonii şi spiritele rele, vădind pentru toţi reîntoarcerea fricilor minţii uman neluminate. Atunci China, cândva în fruntea societăţii umane datorită religiei ei avansate, a rămas în urmă din cauza neputinţei ei temporare de a progresa pe veritabila cărare a dezvoltării conştiinţei de Dumnezeu; aceasta este indispensabilă pentru adevăratul progres, nu numai muritorilor individuali, ci şi civilizaţiilor încâlcite şi complexe care caracterizau

înaintarea culturii şi a societăţii pe o planetă evolutivă a timpului şi a spaţiului.

7. Gautama Siddharta

94:7.1 (1035.1) Contemporan cu Lao-Tse şi cu Confucius din China, în India s-a ivit un alt mare învăţător al adevărului. Gautama Siddharta s-a născut în al şaselea secol dinaintea lui Crist în provincia Nepal, în nordul Indiei. Discipolii lui îl prezintă, mai târziu, ca pe fiul unui conducător fabulos de bogat, însă, în realitate, el era succesorul prezumtiv al unui neînsemnat şef de clan care domnea prin consimţământ tacit peste o mică vale muntoasă izolată, din sudul Munţilor Himalaya.

94:7.2 (1035.2) După ce a practicat yoga în van timp de şase ani, Gautama a formulat teoriile care au devenit filozofia budismului. Siddharta s-a angajat într-o luptă hotărâtă, dar lipsită de rezultat contra sistemului, în continuă creştere, al castelor. În jurul acestui tânăr prinţ profet, a domnit o atmosferă de sinceritate sublimă şi de generozitate extraordinară, care a sedus numeroşi oameni ai acelor vremuri. El s-a abătut de la practica care consta în a căuta mântuirea individuală prin dureri fizice şi prin suferinţe personale, şi i-a îndemnat pe discipolii lui să ducă evanghelia lui în întreaga lume.

94:7.3 (1035.3) În toiul confuziei şi al practicilor de cult excesive din India, învăţăturile mai sănătoase şi mai moderate ale lui Gautama au venit ca o uşurare aducătoare de prospeţime. El denunţa zeii, preoţii şi sacrificiile lor, însă nici el nu a reuşit să perceapă *personalitatea*

Unului Universal. Necrezând în existenţa sufletelor individuale, Gautama a luptat, bineînţeles cu curaj, contra credinţei în transmigraţia sufletelor, onorată de multe secole. El a făcut un nobil efort pentru a-i elibera pe oameni de frică, pentru a-i face să se simtă comod şi la ei acasă în marele univers, însă nu a reuşit să le arate cărarea care conduce la veritabilul cămin celest al muritorilor ascendenţi - Paradisul - şi la serviciul crescând al existenţei eterne.

94:7.4 (1035.4) Gautama era un adevărat profet şi, dacă ar fi dat atenţie instrucţiunilor ermitului Godad, el ar fi putut să ridice toată India prin inspiraţia care ar fi adus o reînnoire a evangheliei din Salem care proslăvea mântuirea prin credinţă. Godad se trăgea dintr-o familie care nu pierduse niciodată tradiţiile misionarilor lui Melchizedek.

94:7.5 (1035.5) Gautama şi-a fondat şcoala în Benares, şi s-a întâmplat în al doilea an al ei că un elev, Bautan, a comunicat maestrului său tradiţiile misionarilor Salemului cu privire la alianţa lui Melchizedek cu Avraam. Cu toate că Siddharta nu a avut o concepţie clară despre Tatăl Universal, el a luat o poziţie avansată asupra mântuiri prin credinţă - simpla credinţă. Aşa a declarat el în faţa discipolilor lui, şi a început să îi trimită pe elevii lui în afară, în grupuri de şaizeci, pentru a proclama popoarelor Indiei „vestea bună a mântuirii gratuite: faptul că toţi oamenii, umili sau elevaţi, pot atinge fericirea prin credinţa în dreptate şi în justiţie”.

94:7.6 (1035.6) Soţia lui Gautama credea în evanghelia soţului ei, şi ea a fost fondatoarea unui ordin de călugăriţe. Fiul lui i-a devenit succesor, şi a extins mult cultul; el cunoştea bine ideea nouă de salvare prin credinţă, însă a şovăit mai târziu referitor la chestiunea

graţiei divine obţinută prin credinţa singură, după cum l-a învăţat evanghelia din Salem. La bătrâneţe, cuvintele pe care le-a pronunţat înainte de a muri au fost următoarele: „Fiţi făuritorii propriei voastre eliberări”.

94:7.7 (1036.1) În ceea ce avea mai bun, evanghelia salvării universale, proclamată de Gautama şi lipsită de sacrificii, de torturi, de rituri şi de preoţi, era o doctrină revolutivă şi stupefiantă pentru epoca sa. A fost surprinzător de aproape de a constitui o renaştere a evangheliei Salemului. Ea a adus sprijin pentru milioane de suflete disperate şi, în ciuda alterărilor ei ridicole din cursul secolelor ulterioare, această evanghelie subzistă încă ca speranţă a milioane de fiinţe umane.

94:7.8 (1036.2) Siddharta a propovăduit mult mai multe adevăruri decât au supravieţuit în cultele moderne care îi poartă numele. Budismul modern nu reprezintă mai mult învăţăturile lui Gautama Siddharta decât reprezintă creştinismul învăţăturile lui Isus din Nazaret.

8. Credinţa Budistă

94:8.1 (1036.3) Pentru a deveni budist, nu trebuia decât să faci o declaraţie publică de credinţă recitând Refugiul: „Eu îmi găsesc refugiu în Buddha; îmi găsesc refugiu în doctrina sa; îmi găsesc refugiul în Fraternitate”.

94:8.2 (1036.4) Budismul a luat naştere dintr-o personalitate istorică, iar nu dintr-un mit. Fidelii lui Gautama l-au numit Sasta, ceea ce

înseamnă maestru sau învăţător. Cu toate că el nu a emis pretenţii supraumane nici pentru el nici pentru învăţăturile sale, discipolii lui au început devreme să îl numească *cel iluminat,* Buddha, iar mai târziu Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) Evanghelia originală a lui Gautama era întemeiată pe cele patru adevăruri nobile:

94:8.4 (1036.6) 1. Adevărurile nobile ale suferinţei.

94:8.5 (1036.7) 2. Originile suferinţei.

94:8.6 (1036.8) 3. Distrugerea suferinţei.

94:8.7 (1036.9) 4. Calea de a distruge suferinţa.

94:8.8 (1036.10) Strâns legată de doctrina suferinţei şi de mijloacele de scăpare, se situa filozofia Căii Octuple: puncte de vedere juste, aspiraţii juste, cuvinte juste, conduită justă, mijloace juste de trai, efort just, atenţie justă şi contemplare justă. Gautama nu avusese intenţia de a încerca să distrugă orice efort, orice dorinţă şi orice afecţiune scăpând de suferinţă; învăţătura lui era mai degrabă menită să descrie muritorilor inutilitatea de a-şi plasa în întregime speranţele şi aspiraţiile în scopuri temporale şi în obiective materiale. Nu era vorba atât de mult de evitarea iubirii semenilor, cât de a-l face, de asemenea, pe adevăratul credincios să privească, dincolo de asocierile lumii materiale, la realităţile viitorului etern.

94:8.9 (1036.11) Poruncile morale ale predicilor lui Gautama erau în număr de cinci:

94:8.10 (1036.12) 1. Să nu ucizi.

94:8.11 (1036.13) 2. Să nu furi.

94:8.12 (1036.14) 3. Să nu fii desfrânat.

94:8.13 (1036.15) 4. Să nu minţi.

94:8.14 (1036.16) 5. Să nu bei băuturi îmbătătoare.

94:8.15 (1036.17) Mai existau câteva porunci suplimentare sau secundare ale căror respectare era facultativă pentru credincioşi.

94:8.16 (1036.18) Siddharta nu credea deloc în nemurirea personalităţii umane; filozofia sa nu aducea decât un fel de continuitate funcţională. El nu a definit niciodată cu claritate ceea ce a intenţionat să includă în doctrina Nirvanei. Faptul că se putea face din punct de vedere teoretic experienţa nirvanei pe parcursul existenţei terestre indica faptul că aceasta nu era considerată ca o stare de anihilare completă. Aceasta implica o condiţie de iluminare supremă şi de fericire celestă, în care toate lanţurile care ţineau omul în lumea materială au fost sfărâmate; era o eliberare faţă de dorinţele vieţii de muritor şi o scăpare de orice pericol de a trebui să faci experienţa unei noi încarnări.

94:8.17 (1037.1) Conform învăţăturilor originare ale lui Gautama, mântuirea se obţine prin efort uman, neţinând seama de ajutorul divin; nu este loc nici pentru credinţa eliberatoare, nici pentru rugăciuni adresate puterilor supraumane. În tentativa sa de a minimiza superstiţiile Indiei, Gautama s-a străduit să abată oamenii de la pretenţiile zgomotoase ale mântuirii prin magie. Dar, făcând acest efort, el le-a lăsat succesorilor o poartă larg deschisă care le-a permis să interpreteze greşit învăţătura sa şi să declare că toate eforturile omeneşti pentru a se realiza sunt dezagreabile şi dureroase. Discipoli lui au neglijat faptul că fericirea supremă este legată de urmărirea entuziastă şi inteligentă a scopurilor meritorii, şi că aceste înfăptuiri constituie adevăratul progres în realizarea cosmică de sine.

94:8.18 (1037.2) Marele adevăr al învăţăturii lui Siddharta a fost proclamarea unui univers al justiţiei absolute. El propovăduia cea mai bună filozofie atee care a fost vreodată inventată de un muritor; ea era umanismul ideal şi a distrus cât se poate de eficient orice temelie pentru superstiţii, pentru rituri magice şi pentru frica de fantome şi de demoni.

94:8.19 (1037.3) Marea slăbiciune a evangheliei originare a budismului a fost că el nu a creat o religie a serviciului social dezinteresat. Timp îndelungat, fraternitatea budistă nu a fost o confrerie de credincioşi, ci mai degrabă o comunitate de discipoli-învăţători. Gautama le-a interzis să poarte bani şi a căutat, pe această cale, să împiedice creşterea tendinţelor ierarhice. Gautama însuşi era extrem de social şi, într-adevăr, viaţa sa a fost mai măreaţă decât predicile lui.

9. Propagarea Budismului

94:9.1 (1037.4) Budismul a prosperat pentru că oferea salvarea prin credinţa în Buddha, iluminatul. Acesta reprezenta adevărurile lui Melchizedek mai mult decât orice alt sistem religios practicat în Asia orientală. Dar budismul nu s-a răspândit larg ca religie până în ziua când, un monarh de castă inferioară, Asoka, l-a adoptat pentru propria sa protecţie; după Ikhnaton din Egipt, Asoka a fost unul dintre cei mai remarcabili şefi civili dintre epoca lui Melchizedek şi cea a lui Mihail. El a clădit un mare imperiu indian graţie propagandei misionarilor lui budişti. În cursul unei perioade de douăzeci şi cinci de ani, el a instruit peste şaptesprezece mii de misionari, pe care i-a trimis până la

cele mai îndepărtate frontiere ale lumii cunoscute. Într-o singură generaţie, el a făcut din budism religia dominantă peste jumătate din pământ. Ea s-a stabilit curând în Tibet, în Kashmir, în Ceylon, în Birmania, în Java, în Siam, în Coreea, în China şi în Japonia. În general vorbind, aceasta a fost o religie considerabil superioară celor pe care le-a înlăturat sau pe care le-a înălţat.

94:9.2 (1037.5) Propagarea budismului în toată Asia pornind din căminul său din India este una dintre cele mai palpitante istorii de consacrare spirituală şi de perseverenţă misionară a oamenilor sincer îndrăgostiţi de religie. Nu numai că cei care propovăduiau evanghelia lui Gautama înfruntau cu curaj primejdiile drumurilor terestre ale caravanelor, ci ei făceau faţă şi pericolelor mărilor Chinei, în timp ce îşi continuau misiunea pe continentul asiatic, aducând tuturor popoarelor mesajul credinţei lor. Cu toate astea, budismul nu mai era doctrina simplă a lui Gautama; evanghelia făcută miraculoasă e cea care a făcut din el un zeu. Cu cât s-a îndepărtat budismul mai mult de leagănul lui din ţinuturile înalte ale Indiei, cu atât mai diferit a devenit el faţă de învăţăturile lui Gautama, şi cu atât s-a asemănat mai mult cu religiile pe care le înlăturase.

94:9.3 (1038.1) Mai târziu, budismul a fost foarte influenţat de taoism în China, de shinto în Japonia, şi de creştinism în Tibet. În India, după un mileniu, budismul n-a făcut decât să se ofilească şi să moară. El s-a brahmanizat şi, mai târziu, s-a predat cu laşitate înaintea islamului; în acelaşi timp, într-o mare parte a restului Orientului, el a degenerat într-un ritual pe care Gautama Siddharta nu l-ar fi recunoscut niciodată.

94:9.4 (1038.2) În sud, stereotipul fundamentalist al învăţăturilor lui Siddharta a persistat în Ceylon, în Birmania şi în peninsula Indochinei. Este vorba de ramura hinayana a budismului, care s-a ataşat de doctrina sa primitivă sau asocială.

94:9.5 (1038.3) Dar, chiar şi înainte de prăbuşirea budismului în India, grupurile de discipoli ale lui Gautama din China şi din nordul Indiei începuseră să dezvolte învăţătura mahayana a „Căii Largi" către mântuire, în opoziţie cu puriştii din sud care se ţineau de hinayana sau „Calea Îngustă". Aceşti mahayanişti s-au rupt de limitările sociale inerente doctrinei budiste şi, de atunci, această ramură nordică a budismului şi-a continuat evoluţia în China şi în Japonia.

94:9.6 (1038.4) Budismul este azi o religie vie şi în creştere, deoarece a reuşit să păstreze multe dintre cele mai înalte valori morale ale aderenţilor lui. El facilitează calmul şi controlul de sine, sporeşte seninătatea şi fericirea, şi contribuie mult la împiedicarea amărăciunii şi a doliului. Cei care cred în această filozofie îşi trăiesc vieţile mai bine decât cei care nu cred în ea.

10. Religia în Tibet

94:10.1 (1038.5) În Tibet, se găseşte cea mai ciudată asociere a învăţăturilor lui Melchizedek combinate cu budismul, cu hinduismul, cu taoismul şi cu creştinismul. Când misionarii budişti au intrat în Tibet, ei au întâlnit o stare de sălbăticie primitivă foarte asemănătoare celei pe care au găsit-o primii misionari creştini la triburile nordice din Europa.

94:10.2 (1038.6) Candidaţii tibetani n-au vrut să abandoneze în întregime antica lor magie şi farmecele lor. Studiul ceremonialului religios al riturilor tibetane din epoca prezentă relevă existenţa unei confrerii exagerat de numeroase de preoţi cu capete rase, care practică un ritual minuţios comportând clopote, incantaţii, tămâie, procesiuni, rozare, imagini, farmece, imagini, apă sfinţită, haine somptuoase şi coruri complicate. Ei au dogme rigide şi credinţe cristalizate, rituri mistice şi posturi speciale. Ierarhia lor cuprinde călugări, călugăriţe, abaţi, precum şi pe Marele Lama. Ei adresează rugăciuni îngerilor, sfinţilor, unei Mame Sfinte şi zeilor. Ei practică confesiunea şi cred în purgatoriu. Mănăstirile lor sunt foarte mari şi catedralele lor sunt magnifice. Ei menţin o nesfârşită repetare a riturilor sacre, şi cred că acest ceremonial le procură mântuirea. Ei ataşează rugăciunile unei roţi, şi cred că rotaţia ei face rugile lor eficiente. La nici un alt popor din timpurile moderne, nu se pot găsi atât de multe practici care provin de la atât de multe religii; este inevitabil ca această liturghie cumulativă să sfârşească prin a deveni plictisitoare peste măsură şi intolerabil de apăsătoare.

94:10.3 (1038.7) Tibetanii posedă ceva din toate religiile principale ale lumii, afară de simplele învăţături ale evangheliei lui Isus: filiaţia cu Dumnezeu, fraternitatea oamenilor şi cetăţenia mereu ascendentă din universul etern.

11. Filozofia Budistă

94:11.1 (1038.8) Budismul a pătruns în China în primul mileniu după Crist şi se încadrează bine în datinile religioase ale rasei galbene. În cultul strămoşilor, chinezii adresaseră multă vreme rugăciuni morţilor; acum, ei pot să se şi roage pentru ei. Budismul s-a amestecat curând cu practicile rituale vagi ale taoismului în dezintegrare. Această nouă religie sintetică, cu templele ei de cult şi cu ceremonialul ei religios precis, nu a întârziat să devină cultul general acceptat de către popoarele din China, din Coreea şi din Japonia.

94:11.2 (1039.1) În anumite privinţe, este regretabil că budismul nu a fost răspândit înainte ca discipolii săi să fi pervertit tradiţiile şi învăţăturile cultului până într-atâta încât să facă din Gautama o fiinţă divină. Totuşi, mitul vieţii sale umane, împodobit cum a fost cu o mulţime de miracole, se vădeşte foarte atractiv pentru auditorii evangheliei nordice, sau ai Mahayanei, din budism.
94:11.3 (1039.2) Unii dintre discipolii lui ulteriori îi învaţă pe oameni că spiritul lui Sakyamuni Buddha revine periodic pe pământ ca un Buddha viu, deschizând astfel calea unei perpetuări indefinite de imagini ale lui Buddha, de temple, de ritualuri şi de falşi „Buddha în viaţă”. Astfel că religia marelui protestatar indian a sfârşit prin a se găsi înlănţuită în chiar aceste practici ceremoniale şi incantaţii rituale pe care le combătuse precis cu atât de multă cutezanţă şi le denunţase cu atât de mult curaj.

94:11.4 (1039.3) Marele progres adus de filozofia budistă constă în înţelegerea că orice adevăr este relativ. Prin mecanismul acestei ipoteze, budiştii au putut împăca şi pune în corelaţie divergenţele interioare ale propriilor lor scripturi religioase, precum şi divergenţele

dintre aceştia şi mulţi alţii. S-a propovăduit că micile adevăruri erau fapte pentru o minte îngustă, iar marile adevăruri pentru o minte largă.

94:11.5 (1039.4) Această învăţătură afirma de asemenea că natura (divină) a lui Buddha există la toţi oamenii; că prin propriile sale eforturi omul poate ajunge să realizeze această divinitate interioară. Această învăţătură este una dintre cele mai clare prezentări ale adevărului în legătură cu Ajustorii Gândirii care a fost făcută vreodată de o religie a Urantiei.

94:11.6 (1039.5) Evanghelia originară a lui Siddharta, aşa cum o interpretau discipolii lui, comporta o mare limitare, întrucât ea încerca să elibereze complet sinele uman de toate restricţiile naturii muritoare prin tehnica care consta în izolarea acestui sine faţă de realitatea obiectivă. Or, veritabila înflorire cosmică a sinelui rezultată din identificarea sinelui cu realitatea cosmică şi cu cosmosul finit al energiei, al minţii şi al spiritului, limitat de spaţiu şi condiţionat de timp.

94:11.7 (1039.6) Ceremoniile şi practicile exterioare ale budismului au fost grosolan contaminate de acelea ale ţinuturilor în care a pătruns, dar această degenerare nu a avut în întregime loc în viaţa filozofică a marilor gânditori care, din când în când, au îmbrăţişat acest sistem de gândire şi de credinţă. Timp de peste două mii de ani, mulţi dintre cei mai buni gânditori din Asia au fost concentraţi asupra problemei adevărului absolut şi a adevărului Absolutului.

94:11.8 (1039.7) Evoluţia unui concept elevat al Absolutului a fost înfăptuită prin numeroase canale de gândire şi de căi întortocheate de raţionament. Mişcarea ascendentă a acestei doctrine a infinităţii nu

era la fel de clar definită ca evoluţia conceptului de Dumnezeu din teologia ebraică. Cu toate astea, gânditorii budişti au atins anumite nivele largi, s-au oprit acolo şi le-au depăşit, continuându-şi drumul lor spre evocarea Sursei Primordiale a universurilor.

94:11.9 (1039.8) 1. *Legenda lui Gautama.* La baza conceptului se găseşte faptul istoric al vieţii şi al învăţăturilor lui Siddharta, prinţul profet al Indiei. Această legendă s-a transformat într-un mit în cursul trecerii ei seculare prin vastele ţinuturi ale Asiei; ea a sfârşit fără să depăşească statutul de idee a lui Gautama ca iluminat, şi a început să se împodobească cu atribute suplimentare.

94:11.10 (1040.1) 2. *Mulţimea de Buddha.* S-a susţinut raţionamentul că, dacă Gautama venise spre popoarele Indiei, rasele omenirii trebuie să fi fost binecuvântate în trecutul îndepărtat prin venirea altor învăţători ai adevărului, şi vor fi fără îndoială şi în viitorul îndepărtat. Acest lucru a dat naştere învăţăturii că existau un număr nelimitat şi infinit de Buddha, şi chiar şi că oricine putea aspira să devină unul - putea aspira să atingă divinitatea unui Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *Buddha Absolutul.* Când s-a ajuns la creşterea la un număr aproape infinit de Buddha, a devenit necesar pentru mintea epocii să reunifice acest concept greu de mânuit. În consecinţă, s-a început să se propovăduiască că toţi Buddha nu erau decât manifestarea unei esenţe superioare, a unui Unul Etern având o existenţă infinită şi necondiţionată, a unei Surse Absolute a întregii realităţi. Pornind de acolo, conceptul budist al Deităţii, sub forma sa cea mai rafinată, a devenit distinct de persoana umană a lui Gautama Siddharta şi a respins limitările antropomorfe care îl ţinuseră în frâu.

Această concepţie finală a unui Buddha Etern poate chiar să se identifice cu Absolutul, şi uneori chiar şi cu infinitul EU SUNT.

94:11.12 (1040.3) Cu toate că această idee a Deităţii Absolute nu prea se bucurase de favoarea popoarelor Asiei, ea le-a dat intelectualilor din aceste ţinuturi posibilitatea de a-şi unifica filozofia şi de a-şi armoniza cosmologia. Conceptul de Buddha Absolut este când cvasipersonal, când în întregime impersonal - uneori chiar şi o forţă creatoare infinită. Aceste concepte sunt utile din punct de vedere filozofic, dar nu sunt esenţiale dezvoltării religioase. Chiar şi un Yahweh antropomorf are o valoare religioasă mai mare decât Absolutul îndepărtat la infinit al budismului sau al brahmanismului.
94:11.13 (1040.4) S-a crezut, în anumite momente, că Absolutul era conţinut în infinitul EU SUNT. Dar aceste speculaţii nu au adus decât o consolare îngheţată mulţimilor înfometate care-şi doreau cu ardoare să audă cuvintele promise, să asculte evanghelia simplă a Salemului care anunţa credinţa în Dumnezeu, care asigura graţia divină şi supravieţuirea eternă.

12. Conceptul de Dumnezeu în Budism

94:12.1 (1040.5) Cosmologia budismului avea două mari puncte slabe: pe de o parte ea era denaturată de numeroase superstiţii ale Indiei şi ale Chinei, iar pe de alta ea îl sublima pe Gautama, mai întâi în calitate de iluminat, şi apoi în calitate de Buddha Etern. Întocmai cum creştinismul a suferit pentru faptul că a absorbit multă filozofie umană eronată, tot aşa şi budismul îşi poartă marca sa umană de la

naştere. Dar învăţăturile lui Gautama au continuat să evolueze în cursul ultimelor douăzeci şi cinci de secole. Pentru un budist iluminat, conceptul de Buddha, nu reprezintă mai mult personalitatea umană a lui Gautama după cum, pentru un creştin iluminat, conceptul de Iehova nu este identic cu spiritul demonic al lui Horeb. Sărăcia terminologiei, precum şi conservarea sentimentală a unei nomenclaturi străvechi, împiedică adesea înţelegerea adevăratei semnificaţii a evoluţiei conceptelor religioase.

94:12.2 (1040.6) Conceptul de Dumnezeu în contrast cu Absolutul a început treptat să iasă la iveală în budism. Sursa sa datează din primele vremuri în care discipolii Micului Drum (hinayana) se diferenţiază de aceia ai Marelui Drum (mahayana). În această a doua ramură a budismului dubla concepţie de Dumnezeu şi de Absolut a ajuns în cele din urmă la maturitate. Pas cu pas, secol după secol, conceptul de Dumnezeu a evoluat până a dat până la urmă roade în credinţa în Amida Buddha, graţie învăţăturilor lui Ryonin, ale lui Honen Shonin şi ale lui Shinran în Japonia.

94:12.3 (1041.1) La aceşti credincioşi, se învăţa că sufletul, după ce ar fi trecut prin moarte, poate să aleagă să se bucure de o şedere în Paradis înainte de a intre în Nirvana, starea ultimă a existenţei. Se proclamă că această nouă mântuire este obţinută prin credinţa în milosteniile divine şi în grijile iubitoare ale lui Amida, Dumnezeul Paradisului în Occident. În filozofia lor, adepţii lui Amida se ataşau de o Realitate Infinită situată dincolo de orice înţelegere umană finită. În religia lor, ei aderau la credinţa în Amida, milostiv la infinit care iubeşte lumea până într-atâta încât nu poate suferi ca vreun singur

muritor, care-l cheamă pe numele cu o credinţă sinceră şi cu o inimă curată, să eşueze în obţinerea fericirii supreme din Paradis.

94:12.4 (1041.2) Marea forţă a budismului vine din aceea că toţi aderenţii lui sunt liberi să aleagă adevărul din toate religiile; rar se întâmplă ca o asemenea libertate de alegere să caracterizeze o doctrină religioasă a Urantiei. În această privinţă, secta Shin din Japonia a devenit unul din grupurile religioase cele mai progresiste din lume; ea a reînsufleţit străvechiul spirit misionar al discipolilor lui Gautama şi a început să trimită învăţători şi la alte popoare. Această dispoziţie de a adopta adevărul, oricare ar fi sursa din care provine, este într-adevăr o tendinţă recomandabilă care apare printre credincioşii religioşi în timpul primei jumătăţi a celui de-al douăzecilea secol după Crist.

94:12.5 (1041.3) Budismul însuşi trece printr-o renaştere în cel de-al douăzecilea secol. Aspectele sale sociale au fost treptat îmbunătăţite prin contactele cu creştinismul. Dorinţa de a învăţa a fost reaprinsă în inima călugărilor preoţi ai confreriei, şi propagarea educaţiei în această comunitate de credinţă va provoca cu siguranţă noi progrese în evoluţia religioasă.

94:12.6 (1041.4) La data prezentei expuneri, o mare parte din Asia îşi pune speranţele în budism. Această nobilă credinţă, care a traversat cu atâta curaj epocile întunecate ale trecutului, va primi ea din nou adevărul realităţilor cosmice amplificate aşa cum odată discipolii marelui învăţător al Indiei ascultau proclamaţia sa referitoare la un adevăr nou? Această străveche credinţă va răspunde oare, încă o dată, la stimularea însufleţitoare a unor noi concepte de Dumnezeu şi de

Absolut care o vor prezenta şi pe care le caută de atât de multă vreme?

94:12.7 (1041.5) Toată Urantia aşteaptă proclamarea mesajului înălţător al lui Mihail, dezbărat de dogmele şi de doctrinele acumulate în decursul celor nouăsprezece secole de contact cu religiile de origine evolutivă. A sunat ceasul pentru a prezenta budismului, creştinismului, hinduismului şi chiar şi popoarelor de orice credinţă, nu evanghelia despre Isus, ci realitatea vie şi spirituală a evangheliei lui Isus.

94:12.8 (1041.6) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 95

Învăţăturile lui Melchizedek în Levant

95:0.1 (1042.1) TOT astfel cum India a dat naştere la multe dintre religiile şi filozofiile din Asia orientală, aşa şi Levantul a fost patria credinţelor din Occident. Misionarii din Salem s-au răspândit în toată Asia de sud-vest, prin Palestina, Mesopotamia, Egipt, Iran şi prin Arabia, proclamând peste tot vestea bună a evangheliei lui Machiventa Melchizedek. În unele dintre aceste ţinuturi, învăţăturile lor au dat roade; în altele, misionarii au reuşit mai mult sau mai puţin. Eşecurile proveneau când dintr-o lipsă de înţelepciune, când din împrejurări care scăpau controlului lor.

1. Religia Salemului în Mesopotamia

95:1.1 (1042.2) Către anul 2.000 înaintea erei creştine, religiile Mesopotamiei pierduseră aproape în întregime învăţăturile setiţilor şi se găseau într-o mare măsură sub influenţa credinţelor primitive ale celor două grupuri invadatoare: beduinii semiţi care se infiltraseră venind din deşertul occidental şi cavalerii barbari care coborâseră dinspre nord.

95:1.2 (1042.3) Dar datina pe care o aveau primele popoare de a onora cea de-a şaptea zi a săptămânii nu a dispărut niciodată complet din Mesopotamia. Doar că, în cursul erei lui Melchizedek, cea de-a şaptea zi a fost considerată ca fiind cea mai nenorocoasă. Ea era dominată de tabuuri; în timpul acestei funeste zile a şaptea, era contrar legii a pleca într-o călătorie, a pregăti mâncare sau a face focul. Iudeii au readus în Palestina un mare număr de tabuuri mesopotamiene pe care le găsiseră în Babilon şi care erau fondate pe respectarea zilei a şaptea, sabatul.

95:1.3 (1042.4) Cu toate că educatorii din Salem au contribuit mult la rafinarea şi la înălţarea religiilor Mesopotamiei, ei nu au reuşit să obţină de la diversele popoare recunoaşterea permanentă a unui Dumnezeu unic. Această învăţătură a deţinut supremaţia timp de peste o sută cincizeci de ani, apoi s-a dat treptat la o parte din faţa credinţei mai vechi într-o multitudine de zeităţi.

95:1.4 (1042.5) Educatorii din Salem au redus considerabil numărul de zei ai Mesopotamiei şi au readus, la un moment dat, principalele zeităţi la şapte: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk şi Sin. La

apogeul noii învăţături, ei înălţau trei dintre aceşti zei până la supremaţia asupra tuturor celorlalţi; aceasta a fost triada babiloniană: Bel, Ea şi Anu, zeii pământului, ai mării şi ai cerului. Alte triade se nasc în diferite localităţi; ele erau toate o reminiscenţă a învăţăturilor trinitare ale andiţilor şi ale sumerienilor, şi se bazau pe credinţa salemiţilor în emblema celor trei cercuri ale lui Melchizedek.
95:1.5 (1042.6) Învăţătorii Salemului nu au triumfat niciodată complet asupra popularităţii lui Ishtar, mama zeilor şi spiritul fecundităţii sexuale. Ei au contribuit mult la rafinarea adorării acestei zeiţe, însă babilonienii şi vecinii lor nu au transcens niciodată complet formele lor deghizate de adorare a sexului. Devenise o practică universală, pe tot cuprinsul Mesopotamiei, ca toate femeile să se supună, cel puţin o dată în tinereţea lor, îmbrăţişării unui străin; se socotea că aceasta era o devoţiune pretinsă de Ishtar, şi se credea că fecunditatea depindea în mare măsură de acest sacrificiu sexual.

95:1.6 (1043.1) Primele progrese ale învăţăturii lui Melchizedek au fost deosebit de satisfăcătoare, până în clipa în care Nabodad, şeful şcolii din Kish, s-a decis să lanseze un atac dirijat contra practicilor curente de prostituţie din temple. Însă misionarii din Salem au eşuat în efortul lor de a adopta această reformă socială şi, în acest eşec, toate învăţăturile lor spirituale şi filozofice mai importante au căzut înfrânte.
95:1.7 (1043.2) Această înfrângere a evangheliei din Salem a fost imediat urmată de o mare dezvoltare a cultului lui Ishtar, un ritual care invadase deja Palestina sub numele de Ashtoreth, Egiptul sub acela de Isis, Grecia sub acela de Afrodita şi triburile din nord sub acela de Astarte. Şi în legătură cu această reînnoire a adorării lui

Ishtar s-a făcut că preoţii din Babilon au revenit la observarea stelelor; astrologia a trecut prin ultima sa mare reînnoire în Mesopotamia; prezicătorii au fost la modă şi, în cursul secolelor, preoţimea a degenerat tot mai mult.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek recomandase discipolilor săi să propovăduiască doctrina unui Dumnezeu unic, Tatăl şi Autorul a tot, şi să nu predice decât evanghelia graţiei divine obţinute prin simpla credinţă. Însă marea greşeală a învăţătorilor unui adevăr nou este adesea aceea de a vrea să facă prea mult, de a încerca să înlocuiască evoluţia lentă printr-o revoluţie bruscă. Misionarii lui Melchizedek din Mesopotamia propuneau un nivel moral prea elevat pentru popor; ei vroiau să facă prea mult, iar cauzele lor nobile au căzut învinse. Însărcinarea lor era de a predica o evanghelie precisă, de a proclama adevărul că Tatăl Universal este real, dar ei s-au încurcat, optând pentru cauza aparent valabilă de reformare a moravurilor. Marea lor misiune a fost abătută de la obiectivul ei şi s-a pierdut practic în eşec şi în uitare.

95:1.9 (1043.4) Într-o singură generaţie, cartierul general salemit din Kish a încetat orice activitate, iar propaganda credinţei într-un Dumnezeu unic a fost practic oprită în toată Mesopotamia. Totuşi, rămăşiţe ale şcolilor din Salem au persistat. Mici grupuri împrăştiate pe ici, pe colo, au continuat să creadă în Creatorul unic şi să lupte contra idolatriei şi a imoralităţii preoţilor mesopotamieni.

95:1.10 (1043.5) Misionarii din Salem ai perioadei care a urmat respingerii învăţăturii lor au fost cei care au scris mulţi dintre Psalmii Vechiului Testament. Ei îi gravau pe pietre, unde preoţii evrei i-au găsit ulterior în cursul captivităţii şi i-au încorporat prin urmare în

seria de imnuri atribuite unor autori iudei. Aceşti frumoşi psalmi din Babilon nu au fost scrişi în templele lui Bel-Marduk; ei au fost opera descendenţilor primilor misionari din Salem şi au format un contrast frapant cu conglomeratele magice ale preoţilor babilonieni. Cartea lui Iov reflectă destul de bine învăţăturile şcolii salemite din Kish şi din toată Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) O mare parte a culturii religioase mesopotamiene a fost încorporată în literatura şi în liturghia iudee pe când a trecut prin Egipt, graţie muncii lui Amenemope şi a lui Ikhanaton. Egiptenii au păstrat remarcabil de bine învăţăturile provenite de la primii mesopotamieni andiţi cu privire la obligaţiile sociale, învăţături care au fost într-o mare măsură pierdute de către babilonienii care au ocupat, mai târziu, valea Eufratului.

2. Religia Egipteană primitivă

95:2.1 (1043.7) În Egipt s-au înrădăcinat cel mai adânc învăţăturile lui Melchizedek, şi de acolo s-au răspândit apoi în Europa. Religia evolutivă din valea Nilului s-a dezvoltat periodic prin sosirea neamurilor superioare de nodiţi, de adamiţi şi, mai târziu, de andiţi care veneau din valea Eufratului. În anumite perioade, un mare număr de administratori civili ai Egiptului au fost sumerieni. Tot astfel cum India adăpostea, în aceste vremuri, amestecul cel mai complet de rase din lume, aşa şi Egiptul a întreţinut tipul de filozofie religioasă cel mai mult amestecată care se poate găsi pe Urantia, şi apoi, din valea Nilului, această filozofie s-a răspândit în numeroase părţi ale lumii.

Iudeii au preluat de la babilonieni o mare parte din ideile lor despre crearea lumii, însă ei au luat de la egipteni conceptul lor de Providenţă divină.

95:2.2 (1044.1) Mai degrabă tendinţele politice şi cele morale, decât înclinările filozofice sau religioase, au fost cele care au făcut Egiptul mai favorabil faţă de învăţăturile Salemului decât Mesopotamia. Fiecare şef de trib din Egipt, după ce s-a bătut ca să ajungă la tron, a căutat să perpetueze dinastia sa, proclamând că zeul său tribal era Deitatea originară şi creatorul tuturor celorlalţi zei. În felul acesta, egiptenii s-au obişnuit treptat cu ideea unui suprazeu; aceasta era o trambulină spre doctrina ulterioară a unei Deităţi creatoare universale. De-a lungul multor secole, ideea de monoteism a trecut prin Egipt dintr-o parte în alta; credinţa într-un Dumnezeu unic a câştigat întotdeauna teren, dar nu a dominat niciodată întru totul peste conceptele în evoluţie ale politeismului.

95:2.3 (1044.2) Timp de epoci de-a rândul, egiptenii se consacraseră adorării zeilor naturii. În particular, fiecare dintre cele patruzeci şi ceva de triburi separate aveau un zeu special pentru grupul său; unul adorând taurul, un altul leul, un al treilea berbecul, şi aşa mai departe. Mai înainte, ele fuseseră triburi cu totemuri, foarte asemănătoare cu cele ale amerindienilor.

95:2.4 (1044.3) Cu timpul, egiptenii au remarcat că cadavrele aşezate în morminte fără cărămizi erau conservate - îmbălsămate - prin acţiunea nisipului impregnat de sodă, în vreme ce cadavrele înhumate în cavouri de cărămizi putrezeau. Aceste observaţii au condus la experienţe care au dus mai târziu la îmbălsămarea morţilor. Egiptenii credeau că prin conservarea corpului se facilita traversarea vieţii

viitoare. Pentru ca persoana să fie adecvat identificată în viitorul îndepărtat, după disoluţia corpului, ei puneau o statuie funerară în mormânt alături de cadavru şi sculptau un portret al celui mort pe sicriu. Confecţionarea acestor statui funerare a avut drept efect mari progrese în arta egipteană.

95:2.5 (1044.4) Timp de secole, egiptenii şi-au pus încrederea în morminte pentru a proteja corpurile şi pentru a garanta supravieţuirea agreabilă care rezulta după moarte. Evoluţia ulterioară a practicilor magice, deşi ele au fost împovărătoare din leagăn până în mormânt, i-a eliberat eficient de religia mormintelor. Preoţii gravau pe sicrie formule magice de care se credea că protejau un om împotriva riscului „de a-şi vedea luată inima în lumea inferioară”. Curând, s-au adunat un sortiment variat dintre aceste texte magice şi s-au conservat sub forma Cărţii Morţilor. Însă, în Valea Nilului, ritualul magic a fost introdus devreme în domeniile conştiinţei şi ale caracterului, într-un grad arareori atins de riturile acestei epoci. Ulterior, s-a contat mai mult, pentru salvare, pe aceste idealuri etice şi morale decât pe morminte complicate.

95:2.6 (1044.5) Superstiţiile acestei epoci sunt bine ilustrate de credinţa generală în eficacitatea salivei ca agent de tămăduire; această idee a luat naştere în Egipt, şi s-a răspândit de acolo în Arabia şi în Mesopotamia. În bătălia legendară a lui Horus contra lui Seth, tânărul zeu a pierdut un ochi, dar după înfrângerea lui Seth, ochiul a fost restaurat de către înţeleptul zeu Thoth care a scuipat pe rană şi a tămăduit-o.

95:2.7 (1044.6) Egiptenii au crezut multă vreme că strălucirea stelelor pe cerul nocturn reprezenta supravieţuirea sufletelor morţilor merituoşi; ei se gândeau că alţii dintre supravieţuitori erau absorbiţi de soare. Într-o anumită perioadă, venerarea solară a devenit o specie de cult al strămoşilor. Trecerea înclinată de la intrarea în marea piramidă era orientată direct către Steaua Polară pentru ca sufletul regelui, atunci când ieşea din mormânt, să poată merge drept în constelaţiile staţionare şi stabilite ale stelelor fixate, care se presupuneau a fi locuinţa regilor.

95:2.8 (1045.1) Când se observau razele oblice ale soarelui pătrunzând spre pământ printr-o deschidere din nori, se credea că ele indicau coborârea unei scări celeste prin care regele şi alte suflete drepte aveau posibilitatea să urce. „Regele Pepi şi-a coborât radiaţia ca pe o scară sub picioarele lui pentru a permite urcarea până la mama sa."

95:2.9 (1045.2) În vremea în care s-a întrupat Melchizedek, egiptenii aveau o religie mult superioară celei a popoarelor înconjurătoare. Ei credeau că un suflet separat de corpul fizic, dacă ar fi bine înarmat cu formule magice, ar putea să evite spiritele rele intermediare, şi ar ajunge în sala de judecată a lui Osiris, unde, dacă nu ar fi vinovat „de ucidere, de tâlhărie, de falsitate, de adulter, de furt şi de egoism", ar fi admis pe tărâmurile fericirii. Dacă sufletul era cântărit în balanţă şi era găsit în greşeală, atunci era consemnat în infern, era dat Devoratorilor. Acesta era un concept de viaţă viitoare relativ avansat în comparaţie cu credinţele multor popoare vecine.

95:2.10 (1045.3) Conceptul de judecată în lumea de dincolo pentru păcatele dintr-o viaţă întrupată de pe pământ, care a fost introdus în

teologia evreilor, provenea din Egipt. Cuvântul judecată nu a apărut decât o singură dată în cuprinsul întregii cărţi evreieşti a Psalmilor, şi psalmul respectiv a fost scris de un egiptean.

3. Evoluţia conceptelor morale

95:3.1 (1045.4) Deşi cultura şi religia Egiptului proveneau în principal de la andiţii din Mesopotamia şi fuseseră larg transmise civilizaţiilor subsecvente de către evrei şi de către greci, o mare, o foarte mare parte a idealismului etic şi social al egiptenilor s-a născut ca o dezvoltare pur evolutivă în valea Nilului. În pofida importării în mare cantitate a adevărurilor şi a culturii de origine andită, s-a dezvoltat în Egipt o cultură morală într-o manieră pur umană. Înainte de coborârea lui Mihail, tehnici naturale similare nu făcuseră să apară o cultură echivalentă în nici o altă zonă circumscrisă a lumii.

95:3.2 (1045.5) Evoluţia morală nu depinde în întregime de revelaţie. Omul poate să extragă din propria sa experienţă concepte morale elevate. Omul poate chiar şi să facă să apară valori spirituale şi să obţină o clarviziune cosmică a experienţei sale de viaţă personală, deoarece în el sălăşluieşte un spirit divin. Aceste evoluţii naturale ale conştiinţei şi ale caracterului au fost accelerate de sosirea periodică de învăţători ai adevărului veniţi din al doilea Eden din îndepărtata antichitate şi, mai târziu, din cartierul general al lui Melchizedek din Salem.

95:3.3 (1045.6) Cu mii de ani înainte ca evanghelia din Salem să fi pătruns în Egipt, conducătorii ei morali au propovăduit acolo că

trebuie să fii echitabil şi just, şi, de asemenea, să eviţi avariţia. Cu trei mii de ani înainte de redactarea Scripturilor ebraice, egiptenii aveau drept deviză: „Întărit este omul care ia dreptatea ca model şi care merge potrivit căilor ei”. Ei propovăduiau blândeţea, cumpătarea şi discreţia. Unul dintre marii învăţători ai acestei epoci a avut ca mesaj: „Fiţi nepărtinitori şi purtaţi-vă just cu fiecare”. Triada egipteană a acestei epoci era Adevărul - Justiţia - Dreptatea. Dintre toate religiile pur umane ale Urantiei, nici una nu a depăşit idealurile sociale şi măreţia morală a acestui umanism de altădată din valea Nilului.

95:3.4 (1045.7) Doctrinele supravieţuitoare ale religiei Salemului au înflorit pe terenul acestor idei etice şi al acestor idealuri morale în evoluţie. Conceptele de bine şi de rău găsesc un răspuns prompt în inima unui popor care credea că „viaţa este dată celor paşnici, iar moartea celor vinovaţi”, că „cel paşnic este cel care face ceea ce se iubeşte; cel vinovat este cel care face ceea ce se detestă”. În cursul secolelor, locuitorii văii Nilului trăiseră conform acestor criterii etice şi sociale care s-au ivit înainte ca ei să fi întreţinut vreodată conceptele ulterioare ale justului şi ale falsului - ale binelui şi ale răului.

95:3.5 (1046.1) Egiptul era intelectual şi moral, dar destul de puţin spiritual. În şase mii de ani, numai patru mari profeţi s-au ridicat dintre egipteni: Amenemope, Okhban, Ikhnaton şi Moise. Egiptenii l-au urmat pe primul o vreme, l-au asasinat pe al doilea, l-au acceptat pe al treilea fără entuziasm pentru o scurtă generaţie, şi l-au respins pe al patrulea. Din nou, mai degrabă au fost împrejurările politice decât cele religioase acelea care i-au permis lui Avraam, şi mai târziu, lui Iosif, să exercite o mare influenţă în tot Egiptul în favoarea

învăţăturii salemite referitoare la un Dumnezeu unic. Dar, când misionarii Salemului au intrat pentru prima dată în Egipt, au găsit această cultură evolutivă în cel mai înalt grad etică, amestecată cu criteriile modificate ale imigranţilor Mesopotamiei. Aceşti antici învăţători din valea Nilului au fost primii care să proclame că conştiinţa era porunca lui Dumnezeu, vocea Deităţii.

4. Învăţăturile lui Amenemope

95:4.1 (1046.2) La timpul cuvenit, în Egipt s-a ridicat un învăţător pe care mulţi l-au numit „fiul omului”, iar alţii Amenemope. Acest vizionar a exaltat conştiinţa până într-atât încât să o facă arbitrul superior al justului şi al falsului; el a propovăduit că păcatele vor fi pedepsite şi a proclamat mântuirea prin invocarea zeităţii solare.

95:4.2 (1046.3) Amenemope îi învăţa pe oameni că bogăţiile şi soarta erau daruri de la Dumnezeu, şi acest concept a colorat în întregime filozofia ebraică apărută mai târziu. Acest nobil învăţător credea că conştiinţa de Dumnezeu era factorul determinant al oricărei conduite, că fiecare clipă ar trebui trăită fiind conştienţi de prezenţa lui Dumnezeu şi de responsabilitatea noastră faţă de el. Prin urmare, învăţăturile acestui înţelept au fost traduse în ebraică şi au devenit cartea sacră a poporului cu mult înainte să se fi scris Vechiul Testament. Principala predică a acestui om de bine privea instruirea fiului său în ceea ce priveşte corectitudinea şi onestitatea în respectarea posturilor de încredere guvernamentale; aceste nobile

sentimente dintr-un trecut îndepărtat ar onora pe orice om de stat modern.

95:4.3 (1046.4) Acest înţelept de la Nil îi învăţa pe toţi că „bogăţiile dobândesc aripi şi îşi iau zborul” - că toate lucrurile pământeşti sunt evanescente. Marea lui rugăciune era: „de a fi descătuşat de frică”. El îi îndemna pe toţi să se abată de la „cuvintele oamenilor” pentru a se întoarce către „faptele lui Dumnezeu”. În substanţă, el zicea că omul propune, dar că Dumnezeu dispune. Traduse în ebraică, învăţăturile sale au determinat filozofia Cărţii Proverbelor din Noul Testament. Traduse în greacă, ele au dat culoare întregii filozofii religioase elene subsecvente. Filon, filozoful ulterior din Alexandria, poseda un exemplar al Cărţii Înţelepciunii.

95:4.4 (1046.5) Amenemope s-a consacrat conservării etice a evoluţiei şi a moralei revelaţiei, şi, în scrierile sale, el le-a transmis atât evreilor, cât şi grecilor. El nu a fost cel mai mare învăţător religios din această epocă, însă a fost cel mai influent, în sensul că a colorat gândirea ulterioară a două verigi esenţiale ale credinţei civilizaţiei occidentale - evreii, în rândurile cărora credinţa occidentală s-a dezvoltat până la apogeul ei, şi grecii, care au dezvoltat gândirea pur filozofică până la cele mai înalte culmi europene.

95:4.5 (1046.6) În Cartea Proverbelor ebraică, capitolele XV, XVII, XX şi capitolul XXII de la versetul 17 până la capitolul XXIV versetul 22 sunt luate aproape cuvânt cu cuvânt din Cartea Înţelepciunii a lui Amenemope. Psalmul I din Cartea ebraică a Psalmilor a fost scris de către Amenemope şi a format miezul învăţăturilor lui Ikhnaton.

5. Remarcabilul Ikhnaton

95:5.1 (1047.1) Învăţăturile lui Amenemope îşi pierdeau lent impactul asupra minţii egiptean când, sub influenţa unui medic salemit egiptean, o femeie din familia regală a adoptat învăţăturile lui Melchizedek. Această femeie l-a convins pe fiul ei Ikhnaton, faraonul Egiptului, să accepte această doctrină a unui Dumnezeu Unic.

95:5.2 (1047.2) De la sfârşitul încarnării lui Melchizedek, nici o altă fiinţă umană nu mai posedase din religia revelată a Salemului un concept de o claritate atât de uimitoare ca acela al lui Ikhnaton. În anumite privinţe, acest tânăr rege egiptean este una dintre persoanele cele mai remarcabile din istoria umanităţii. În cursul acestei epoci de deprimare spirituală crescândă din Mesopotamia, el a păstrat vie în Egipt doctrina lui El Elyon, Dumnezeul Unic. El a menţinut astfel deschis canalul filozofiei monoteiste, esenţiale fundalului religios al viitoarei manifestări a lui Mihail. Printre alte motive, ca o recunoaştere a acestui lucru, copilul Isus a fost dus în Egipt, unde anumiţi succesori spirituali ai lui Ikhnaton l-au văzut şi au înţeles întrucâtva anumite faze ale misiunii lui divine pe Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moise, cel mai mare personaj apărut între Melchizedek şi Isus, a fost dăruit concomitent lumii de către rasa ebraică şi de către familia regală egipteană. Dacă Ikhnaton ar fi fost înzestrat cu varietatea de talente şi cu aptitudinile lui Moise, dacă ar fi manifestat un geniu politic comparabil cu surprinzătoarea sa autoritate religioasă, atunci Egiptul ar fi devenit marea naţiune monoteistă a acestei epoci. Şi, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, ar fi

fost întru totul posibil ca Isus să fi trăit în Egipt cea mai mare parte a vieţii lui de muritor.

95:5.4 (1047.4) Niciodată în întreaga istorie, un rege nu s-a străduit atât de metodic ca acest extraordinar Ikhnaton pentru a face o naţiune întreagă să treacă brusc de la politeism la monoteism. Cu o hotărâre stupefiantă, acest tânăr suveran a rupt legătura cu trecutul, şi-a schimbat numele, şi-a abandonat capitala, a construit un oraş în întregime nou şi a creat o literatură şi o artă noi pentru un întreg popor. Dar el a mers prea repede şi a construit prea mult, mai mult decât putea subzista după plecarea sa. Mai mult, el nu a asigurat stabilitatea şi prosperitatea materială a supuşilor lui, şi aceştia au reacţionat cu toţii defavorabil la învăţăturile lui religioase când fluxurile ulterioare de adversitate şi de oprimare au măturat Egiptul.

95:5.5 (1047.5) Dacă acest om uluitor de clarvăzător şi extraordinar de concentrat asupra unui scop unic ar fi avut abilitatea politică a lui Moise, el ar fi schimbat toată istoria evolutivă a religiei şi a revelaţiei adevărului în lumea occidentală. În cursul vieţii lui, el a fost capabil de a înfrâna activităţile preoţilor, pe care în general îi discredita; aceştia au menţinut însă în secret cultele lor şi s-au aruncat în acţiune de îndată ce tânărul rege a încetat să-şi mai exercite puterea; lor nu le-a luat prea mult ca să atribuie toate dificultăţile subsecvente ale Egiptului instaurării monoteismului din cursul domniei lui.

95:5.6 (1047.6) Cu multă înţelepciune, Ikhnaton a căutat să stabilească doctrina unui Dumnezeu unic sub înfăţişarea zeului-soare. Această decizie de a se apropia de adorarea Tatălui universal prin absorbirea tuturor zeilor în adorarea soarelui se datora sfatului medicului salemit. Existau pe atunci nişte doctrine de credinţă atonă,

cu privire la paternitatea şi la maternitatea Deităţii; Ikhnaton a preluat doctrinele răspândite şi a creat o religie care recunoştea o relaţie intimă de adorare dintre om şi Dumnezeu.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton a fost destul de înţelept pentru a menţine cultul exterior al lui Aton, zeul soarelui, în vreme ce îşi conducea anturajul la cultul deghizat al Dumnezeului Unic, creator al lui Aton şi Tată suprem al tuturor. Acest tânăr învăţător-rege a fost un scriitor prolific, autorul expunerii intitulate „Dumnezeul Unic", o carte de treizeci şi unu de capitole, pe care preoţii au distrus-o complet atunci când au preluat puterea. Ikhnaton a scris şi o sută treizeci şi şapte de imnuri, dintre care douăsprezece sunt actualmente conservate în Cartea Psalmilor din Vechiul Testament şi atribuite unor autori evrei.

95:5.8 (1048.2) Cuvântul suprem al lui Ikhnaton în religia vieţii cotidiene era „justeţe"; el a amplificat rapid conceptul de acţiune justă până la a-l include în etica internaţională precum şi în etica naţională. Aceasta a fost o generaţie care avea o pietate personală uimitoare caracterizată printr-o aspiraţie autentică, la bărbaţii şi la femeile cei mai inteligenţi, de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a-l cunoaşte. În această epocă, nici un egiptean nu putea să obţină vreun avantaj în faţa legii din poziţia sa socială sau din bogăţia sa. Viaţa de familie din Egipt a contribuit mult la păstrarea şi la dezvoltarea culturii morale; ea a inspirat mai târziu minunata viaţă de familie a iudeilor din Palestina.

95:5.9 (1048.3) Slăbiciunea fatală a evangheliei lui Ikhnaton a fost cel mai mare adevăr, învăţătura că Aton era nu numai creatorul Egiptului, ci şi „al lumii întregi, al oamenilor şi al fiarelor, şi al tuturor ţinuturilor străine, chiar şi al Siriei şi al Kishului, în plus faţă de acest ţinut al Egiptului. El le pune pe toate la locul lor şi răspunde nevoilor

tuturor”. Aceste concepte ale Deităţii erau elevate şi superioare, dar nu naţionaliste. Un astfel de sentiment de internaţionalism în materie de religie nu a reuşit să ridice moralul armatei egiptene pe câmpul de bătălie, şi, în acelaşi timp, el le-a furnizat preoţilor arme eficiente contra tânărului rege şi a noii lui religii. Conceptul său de Deitate era mult superior aceluia al evreilor de mai târziu, dar prea avansat pentru a corespunde destinaţiei unui întemeietor de naţiune.

95:5.10 (1048.4) Idealul monoteist a suferit de la dispariţia lui Ikhnaton, dar ideea unui Dumnezeu unic a persistat în mintea multor grupuri. Ginerele lui Ikhnaton se declara de partea preoţilor; el a revenit la adorarea vechilor zei şi şi-a schimbat numele în acela de Tutankhamon. Teba a redevenit capitala; preoţii s-au înmulţit în ţinutul acesta şi au sfârşit prin a poseda o şeptime din întregul Egipt. Un membru al aceluiaşi ordin de preoţi a avut curând îndrăzneala de a pune mâna pe coroană.

95:5.11 (1048.5) Totuşi, preoţii nu au putut să învingă pe deplin valul monoteist. Ei au fost progresiv constrânşi să-i contopească pe zeii lor şi să le dea nume compuse: familia zeilor s-a restrâns tot mai mult. Ikhnaton asociase discul înflăcărat din ceruri cu Dumnezeul creator, şi această idee a continuat să ardă în inima oamenilor, chiar şi în cea a preoţilor, multă vreme după decesul tânărului reformator. Conceptul monoteismului nu a murit niciodată în inima egiptenilor şi a restului lumii. El a persistat până la sosirea Fiului Creator al aceluiaşi Tată divin, Dumnezeul Unic pe care Ikhnaton îl proclamase cu atât de mult zel pentru a fi adorat de către tot Egiptul.

95:5.12 (1048.6) Slăbiciunea doctrinei lui Ikhnaton rezidă în faptul că el propunea o religie atât de evoluată, încât numai egiptenii învăţaţi

puteau să îi înţeleagă pe deplin învăţăturile. Lucrătorii agricoli de rând nu au priceput niciodată cu adevărat evanghelia lui şi, în consecinţă, erau gata să revină, odată cu preoţii, la adorarea străveche a lui Isis şi a consoartei ei Osiris; se presupunea că acesta din urmă era miraculos reînviat dintr-o moarte crudă provocată de Seth, zeul întunericului şi al răului.

95:5.13 (1049.1) Învăţătura că toţi oamenii puteau atinge nemurirea era prea înaintată pentru egipteni. Reînvierea nu le era promisă decât regilor şi bogaţilor; de aceea s-au străduit ei atât de mult să îmbălsămeze şi să păstreze corpurile în morminte cu gândul la ziua judecăţii. Totuşi, democraţia mântuirii şi a reînvierii, aşa cum a propovăduit-o Ikhnaton a sfârşit prin a prevala, chiar şi până într-acolo încât egiptenii au crezut mai târziu în supravieţuirea animalelor.

95:5.14 (1049.2) Cu toate că efortul acestui suveran egiptean de a-i impune poporului său adorarea unui Dumnezeu unic păruse să fi eşuat, ar trebui notat că repercusiunile lucrării sale s-au făcut simţite timp de secole în Palestina şi în Grecia, şi că Egiptul a devenit astfel agentul care a transmis tuturor popoarelor occidentale ulterioare combinarea culturii de la Nil şi a religiei revelate de la Eufrat.

95:5.15 (1049.3) Gloria acestei mari ere de dezvoltare morală şi de creştere spirituală din valea Nilului era pe cale de dispariţie rapidă în epoca în care a început viaţa naţională a evreilor. Ca urmare a şederii lor în Egipt, aceşti beduini au adus cu ei multe dintre aceste învăţături şi au perpetuat numeroase doctrine ale lui Ikhnaton în religia lor rasială.

6. Doctrinele Salemului în Iran

95:6.1 (1049.4) Din Palestina, câţiva misionari ai lui Melchizedek s-au dus pe marele platou iranian trecând prin Mesopotamia. Timp de peste cinci sute de ani, învăţătorii Salemului au înaintat în Iran. Toată naţiunea se orienta către religia lui Melchizedek, când o schimbare de conducători a precipitat o implacabilă persecuţie care a pus practic capăt învăţăturilor monoteiste ale cultului din Salem. Doctrina alianţei cu Avraam practic dispăruse din Persia când, în al şaselea secol dinaintea lui Crist, acest mare secol de renaştere morală, Zoroastru a apărut pentru a reanima flacăra aproape stinsă a evangheliei din Salem.

95:6.2 (1049.5) Acest fondator al unei noi religii era un tânăr voinic şi aventuros. În cursul primului său pelerinaj la Ur în Mesopotamia, el aflase de tradiţiile rebeliunii lui Caligastia şi a lui Lucifer - în acelaşi timp cu multe alte tradiţii - care seduseseră toate cu putere natura sa religioasă. În funcţie de lucrul acesta, ca urmare a unui vis pe care l-a avut în Ur, el şi-a stabilit programul de reîntoarcere în nord, în căminul lui, şi de a întreprinde remanierea religiei poporului său. El asimilase ideea ebraică a unui Dumnezeu al justiţiei, conceptul mozaic de divinitate. Ideea unui Dumnezeu suprem era clară în mintea lui; el i-a coborât pe toţi ceilalţi zei la rangul de diavoli şi i-a socotit printre demonii de care auzise vorbindu-se în Mesopotamia. El aflase povestea celor Şapte Spirite Stăpân aşa cum dăinuise ea tradiţia în Ur, şi, în consecinţă, a creat o galaxie de şapte zei supremi în care domina Ahura-Mazda. El a asociat aceşti zei idealizaţi cu idealizarea

Justei Legi, a Bunei Gândiri, a Nobilei Guvernări, a Sfântului Caracter, a Sănătăţii şi a Nemuririi.

95:6.3 (1049.6) Este vorba de o nouă religie de acţiune - de lucru - şi nu de rugăciuni şi de rituri. Dumnezeul ei era o fiinţă suprem înţeleaptă şi protectoare a civilizaţiei. Aceasta era o filozofie religioasă militantă care cuteza să combată răul, incantaţia şi indolenţa.

95:6.4 (1049.7) Zoroastru n-a propovăduit adorarea focului, dar a căutat să utilizeze flacăra ca simbol al purului şi al sfântului Spirit al dominaţiei universale şi supreme. (Este din nefericire adevărat că discipolii lui ulteriori au respectat şi au adorat acest foc simbolic.) În cele din urmă, după convertirea unui prinţ iranian, această nouă religie a fost răspândită prin sabie, şi Zoroastru a murit eroic în bătălia pentru ceea ce credea el a fi „adevărul Domnului luminii".

95:6.5 (1050.1) Zoroastrismul este singurul crez urantian care perpetuează învăţăturile Dalamatiei şi ale Edenului cu privire la Cei Şapte Maeştri Spirite. El nu a reuşit să dezvolte conceptul de Trinitate, însă, în anumite privinţe, el s-a apropiat de acela de Dumnezeu cel Septuplu. Zoroastrismul original nu era un dualism pur; este adevărat că răul era descris de învăţăturile iniţiale ca fiind coordonat al bunătăţii în timp, dar în eternitate el era categoric cufundat în realitatea ultimă a binelui. Doar mai târziu s-a dat atenţie credinţei că binele şi răul luptau la egalitate.

95:6.6 (1050.2) Tradiţiile iudee ale cerului şi ale infernului şi doctrina demonilor, după cum le consemnează Scripturile ebraice, găseau o bază în ceea ce a rămas din tradiţiile lui Lucifer şi ale lui Caligastia, dar ele proveneau în principal de la zoroastrienii din epoca în care

iudeii se găseau sub dominaţia politică şi culturală a persanilor. Asemenea egiptenilor, Zoroastru a propovăduit „ziua judecăţii”, dar el a legat acest eveniment de sfârşitul lumii.

95:6.7 (1050.3) Chiar şi religia care a succedat zoroastrismului din Persia era mult influenţată de el. Când preoţii iranieni au căutat să ruineze învăţăturile lui Zoroastru, el a reînviat anticul cult al lui Mitra. Mitraismul s-a răspândit în Levant şi în bazinul Mediteranei; pentru o vreme, el a fost contemporan şi cu iudaismul şi cu creştinismul. Învăţăturile lui Zoroastru şi-au lăsat deci succesiv amprenta pe trei mari religii: pe iudaism, pe creştinism şi, prin ele, pe mahomedanism.

95:6.8 (1050.4) Dar există o mare distanţă între învăţăturile elevate şi de la nobilii psalmi ai lui Zoroastru, până la pervertirile moderne ale evangheliei sale de către perşi, cu marea lor frică de morţi dublată de menţinerea credinţei în sofismele pe care Zoroastru nu s-a înjosit niciodată să le sancţioneze.

95:6.9 (1050.5) Acest mare om a fost una dintre personalităţile grupului extraordinar care s-a ivit în al şaselea secol dinaintea lui Crist pentru a împiedica stingerea finală şi definitivă a luminii Salemului care ardea atât de slab pentru a arăta oamenilor, în lumea lor întunecată, cărarea luminoasă care conduce la viaţa eternă.

7. Învăţăturile Salemului în Arabia

95:7.1 (1050.6) Învăţăturile lui Melchizedek despre Dumnezeul unic nu s-au afirmat în deşertul Arabiei decât la o dată relativ recentă. La

fel ca şi în Grecia, misionarii din Salem au eşuat în Arabia pentru că înţeleseseră greşit instrucţiunile lui Machiventa cu privire la excesul de organizare. Însă ei n-au fost stânjeniţi de interpretarea lor cu privire la exortaţia lui contra tuturor eforturilor de a răspândi evanghelia prin forţa militară sau prin constrângerea civilă.

95:7.2 (1050.7) În nici o parte, nici măcar în China sau la Roma, învăţăturile lui Melchizedek nu au eşuat mai complet decât în această regiune de deşert atât de apropiată de Salemul însuşi. La mult timp după ce popoarele Orientului şi ale Occidentului deveniseră în majoritate budiste, respectiv creştine, cele din deşertul Arabiei au continuat să trăiască aşa cum făcuseră vreme de milenii. Fiecare trib îşi adora străvechiul său fetiş, şi multe dintre familii îşi aveau zeii lor protectori individuali. Lupta a continuat timp îndelungat între Ishtar al babilonienilor şi Yahweh al evreilor, Ahura al iranienilor şi Tatăl creştin al Domnului Isus Crist. Niciodată un concept unic nu a reuşit să le înlocuiască în întregime p toate celelalte.

95:7.3 (1051.1) Pe ici, pe colo, prin toată Arabia, unele familii şi unele clanuri nu au abandonat idee vagă a unui Dumnezeu unic. Aceste grupuri au preţuit tradiţiile lui Melchizedek, ale lui Avraam, ale lui Moise şi ale lui Zoroastru. Numeroase centre ar fi putut răspunde evangheliei lui Iisus, dar misionarii creştini din ţinuturile de deşert formau un grup auster şi rigid, care contrasta cu misionarii inovatori ai regiunilor mediteraneene, care s-au pretat la compromisuri. Dacă discipolii lui Isus ar fi luat mai în serios îndemnul lui Isus „de a se duce în lumea întreagă pentru a predica evanghelia” şi dacă ei ar fi fost mai îngăduitori în predicarea ei, mai puţin stricţi în exigenţele sociale colaterale născocite de ei înşişi, atunci multe ţinuturi, care

includeau şi Arabia, ar fi primit cu bucurie evanghelia simplă a fiului de tâmplar.

95:7.4 (1051.2) În ciuda faptului că marile sisteme monoteiste din Levant nu reuşiseră să prindă rădăcini în Arabia, acest pământ pustiu a putut da naştere unei credinţe, fără îndoială mai puţin severă în exigenţele ei sociale, dar totuşi monoteistă.

95:7.5 (1051.3) Credinţele primitive şi neorganizate din deşert nu comportau decât un singur factor comun de natură tribală, rasială sau naţională: acesta era respectul particular şi general pe care aproape toate triburile arabe acceptau să-l manifeste faţă de o anumită piatră neagră fetiş dintr-un anumit templu din Mecca. Acest punct comun de contact şi de venerare a condus ulterior la stabilirea religiei islamice. Rugăciunea Kaabei a devenit pentru arabi echivalentul a ceea ce reprezenta Yahweh, spiritul vulcanului, pentru verii lor, iudeii semiţi.

95:7.6 (1051.4) Forţa islamului s-a aflat în prezentarea lui bine desluşită şi bine precizată a lui Allah ca singura şi unica Zeitate. Slăbiciunea lui a fost aceea de a asocia forţa militară cu această promulgare, şi, de asemenea, de a desconsidera femeile. Însă islamul a menţinut cu fermitate prezentarea sa referitoare la Unica Deitate Universală a tuturor „celor care cunosc vizibilul şi invizibilul. Ea este miloasă şi plină de compasiune". „Într-adevăr, Dumnezeu împarte cu generozitate bunătatea sa tuturor oamenilor". „Şi, când eu sunt bolnav, el e cel care mă tămăduieşte". „Acolo unde cel puţin trei persoane vorbesc împreună, Dumnezeu este prezent ca o a patra", căci nu-i el oare „cel dintâi şi cel din urmă, şi, de asemenea, cel văzut şi cel ascuns?"

95:7.7 (1051.5) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 96

Yahweh — Dumnezeul evreilor

96:0.1 (1052.1) FĂCÂNDU-ŞI o concepţie asupra Zeităţii, omul a început prin a include în toţi zeii; apoi, el a subordonat toţi zeii străini deităţii sale tribale, şi, în cele din urmă, el i-a exclus pe toţi, în afară de Dumnezeul unic de valoare finală şi supremă. Evreii au sintetizat toţi zeii în conceptul lor mai sublim al Domnului Dumnezeu al Israelului. Tot astfel au combinat şi hinduşii mulţimea lor zeităţi în „spiritualitatea unică a zeilor" descrisă în Rig Veda, în timp ce mesopotamienii şi-au redus zeii lor la conceptul mai centralizat de Bel-Marduk. Aceste idei monoteiste s-au maturizat în lumea întreagă la destul de puţină vreme după apariţia lui Machiventa Melchizedek în Salem, în Palestina. Dar conceptul de Deitate proslăvit de Melchizedek nu semăna cu acela al filozofiei evolutive de includere,

de subordonare şi de excludere; el era bazat exclusiv pe puterea creatoare şi a influenţat foarte rapid conceptele cele mai elevate ale deităţii în Mesopotamia, în India şi în Egipt.

96:0.2 (1052.2) Religia din Salem a fost respectată ca o tradiţie de către keniţi şi de către diverse alte triburi canaanite. Unul dintre scopurile încarnării lui Machiventa Melchizedek era de a dezvolta o religie a unui Dumnezeu unic, astfel încât să pregătească calea pentru încarnarea unui Fiu al acestui Dumnezeu unic. Mihail nu putea veni pe Urantia înainte ca acolo să existe un popor care să creadă în Tatăl Universal, şi în cadrul căruia putea să apară acest Fiu.

96:0.3 (1052.3) Religia Salemului a persistat la keniţii din Palestina ca un crez, iar această religie, aşa cum au adoptat-o mai târziu evreii, a fost influenţată în primul rând de învăţăturile morale egiptene, apoi de gândirea teologică babiloniană şi, în final, de concepţiile iraniene cu privire la bine şi la rău. De fapt, religia ebraică este fundamentată pe alianţa dintre Avraam şi Machiventa Melchizedek, dar, din punct de vedere evolutiv, ea este consecinţa a numeroase circumstanţe datorate unor situaţii excepţionale; şi, din punct de vedere cultural, ea a făcut împrumutat foarte mult din religia, din moralitatea şi din filozofia întregului Levant. Religia ebraică este cea prin care s-au transmis popoarelor occidentale o mare parte a moralităţii şi a gândirii religioase din Egipt, din Mesopotamia şi din Iran.

1. Conceptele deităţii la Semiţi

96:1.1 (1052.4) Primii semiţi considerau fiecare lucru ca fiind locuit de un spirit. Existau spirite ale lumii animale şi ale lumii vegetale; spiritele anotimpurilor, stăpânul progeniturii; spiritul focului, acela al apei şi acela al aerului; în sfârşit, un veritabil panteon de spirite de temut şi de adorat. Învăţăturile lui Melchizedek cu privire la Creatorul Universal nu au distrus niciodată complet credinţa în aceste spirite subordonate sau în zeii naturii.
96:1.2 (1052.5) Progresul evreilor, începând prin politeism, continuând prin henoteism şi ajungând la monoteism, nu a fost o dezvoltare conceptuală neîntreruptă şi continuă. Ei au suferit multe regrese în evoluţia conceptelor lor despre Deitate, iar pe de altă parte, în toate epocile, au existat idei variabile despre Dumnezeu la diferite grupuri de credincioşi semiţi. Ei aplicau uneori numeroase denumiri conceptelor lor de Dumnezeu, şi, pentru a evita confuzia, trebuie să definim aceste diverse nume ale Deităţii aşa cum se raportează ele la evoluţia teologiei iudee:

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* era dumnezeul triburilor palestiniene din sud, care au asociat acest concept al zeităţii cu muntele Horeb, vulcanul din Sinai. Yahweh era pur şi simplu unul dintre sutele şi chiar miile de zei ai naturii care captau atenţia triburilor şi a popoarelor semite, care pretindeau adorarea lor.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon.* Timp de secole după trecerea lui Melchizedek prin Salem, doctrina Deităţii a persistat sub diferite versiuni, dar se folosea în general termenul El Elyon, Preaînaltul Dumnezeu al cerului. Mulţi semiţi, inclusiv descendenţii imediaţi ai

lui Avraam, l-au venerat simultan pe Yahweh şi pe El Elyon în diverse epoci.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai.* Este dificil de explicat ceea ce reprezenta El Shaddai. Această idee de Dumnezeu era un derivat complex al învăţăturilor Cărţii Înţelepciunii a lui Amenemope, modificată de doctrina lui Anton prezentată de Ikhnaton, şi influenţată mai departe de învăţăturile lui Melchizedek încorporate în conceptul de El Elyon. Pe măsură ce conceptul de El Shaddai impregna gândirea ebraică, el s-a colorat în întregime după credinţele care domneau în deşert cu privire la Yahweh.

96:1.6 (1053.4) Una dintre ideile dominante ale religiei acestei epoci a fost conceptul egiptean al Providenţei divine, care învăţa că prosperitatea materială este o răsplată pentru a-l fi slujit pe El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El.* În toată această confuzie de terminologie şi această imprecizie a conceptului, numeroşi credincioşi zeloşi s-au străduit cu sinceritate să adore toate aceste idei în evoluţie despre divinitate, şi s-a stabilit practica de a se da numele de El acestei Deităţi complexe. Iar această expresie mai includea şi alţi zei ai naturii adoraţi de către beduini.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim.* În Kish şi în Ur, s-au păstrat multă vreme grupuri sumerian-caldeene care propovăduiau un concept de Dumnezeu trei-într-unul, întemeiat pe tradiţiile din vremea lui Adam şi a lui Melchizedek. Această doctrină a fost propagată în Egipt, unde această Trinitate a fost adorată sub numele de Elohim, sau de Eloah la singular. Cercurile filozofice din Egipt şi, mai târziu, învăţătorii

alexandrini de origine ebraică, propovăduiau această unitate a zeilor plurali. În epoca exodului, mulţi consilieri ai lui Moise credeau în această Trinitate. Cu toate acestea, conceptul de Elohim trinitar nu a făcut niciodată cu adevărat parte din teologia ebraică înainte de momentul în care iudeii au trecut sub influenţa politică a babilonienilor.

96:1.9 (1053.7) 6. *Nume diverse.* Semiţilor nu le plăcea să pronunţe numele Deităţii lor. Ei au recurs deci, din când în când, la numeroase apelative precum: Spiritul lui Dumnezeu, Domnul, Îngerul Domnului, Atotputernicul, Sfântul, Preaînaltul, Adonai, Cel Îmbătrânit de Zile, Domnul Dumnezeu al Israelului, Creatorul Cerului şi al Pământului, Kyrios, Iah, Domnul Oştirilor Tatălui care este în ceruri.

96:1.10 (1053.8) *Iehova* este o expresie recent folosită pentru a desemna conceptul desăvârşit de Yahweh, care a apărut în cele din urmă prin evoluţia din cursul îndelungatei experienţe a evreilor. Dar numele de Iehova nu a fost utilizat decât cu o mie cinci sute de ani după epoca lui Isus.

96:1.11 (1054.1) Până către anul 2.000 dinaintea erei creştine, muntele Sinai era un vulcan activ cu intermitenţe; s-au produs erupţii ocazionale până în epoca şederii israeliţilor în această regiune. Focul şi fumul, precum şi tunetele exploziilor care însoţeau erupţiile acestui munte vulcanic, inspirau un respect temător beduinilor din regiunile învecinate; acestea îi impresionau puternic şi le provoca o mare teamă de Yahweh. Acest spirit al muntelui Horeb a devenit mai târziu Dumnezeul semiţilor evrei, şi ei au sfârşit prin a crede în supremaţia sa asupra tuturor celorlalţi zei.

96:1.12 (1054.2) Canaaniţii îl respectaseră multă vreme pe Yahweh, însă, printre ei, mulţi keniţi credeau mai mult sau mai puţin în El Elyon, suprazeul religiei Salemului; totuşi, majoritatea canaaniţilor rămâneau vag ataşaţi de adorarea Celor Îmbătrâniţi zeităţi tribale. Ei nu erau prea dornici să-şi abandoneze zeităţile lor naţionale în favoarea unui Dumnezeu internaţional, ca să nu spunem interplanetar. Mintea lor nu era deschisă unei deităţi universale, şi aceasta pentru că aceste triburi au continuat să adore deităţile lor tribale, cuprinzându-i şi pe Yahweh şi pe viţeii de argint şi de aur simbolizând conceptul pe care păstorii beduini şi-l făceau despre spiritul vulcanului Sinai.

96:1.13 (1054.3) Sirienii, în vreme ce îi adorau pe zeii lor, credeau şi în Yahweh al evreilor, căci profeţii lui au spus regelui Siriei: „Zeii lor sunt zeii dealurilor; ei au fost deci mai tari decât noi; dar haideţi să luptăm cu ei pe câmpie şi vom fi cu siguranţă mai tari decât ei."

96:1.14 (1054.4) Pe măsură ce cultura lor a progresat, oamenii i-au subordonat pe zeii lor minori unei zeităţi supreme; expresia „pe Jupiter" nu persistă decât ca o exclamaţie. Monoteiştii îi păstrează pe zeii lor subordonaţi ca spirite, demoni, Parce, Nereide, zâne, gnomi, pitici, zâne care prevestesc moartea, şi ochiul rău. Evreii au trecut prin henoteism şi au crezut multă vreme în existenţa altor zei decât Yahweh, dar ei socoteau, din ce în ce mai mult, că aceste zeităţi străine erau subordonate lui Yahweh. Ei admiteau existenţa lui Kemoch, zeul amoriţilor, dar susţineau subordonarea sa lui Yahweh.

96:1.15 (1054.5) Printre teoriile umane despre Dumnezeu, ideea de Yahweh este cea care a suferit dezvoltarea cea mai extinsă. Nu se poate compara evoluţia ei progresivă decât cu metamorfoza conceptului de Buddha din Asia, care a condus la conceptul de

Absolut Universal, după cum conceptul de Yahweh a condus în cele din urmă la conceptul de Tată Universal. Ar trebui înţeles acest fapt istoric: iudeii şi-au schimbat astfel punctul lor de vedere asupra Deităţii de la zeul tribal al Muntelui Horeb până la Tatăl Creator iubitor şi îndurător al epocii ulterioare, dar nu i-au schimbat şi numele; de-a lungul întregii lor istorii, ei au continuat să numească Yahweh acest concept în evoluţie al Deităţii.

2. Popoarele Semitice

96:2.1 (1054.6) Semiţii din est erau cavaleri bine organizaţi şi bine conduşi, care au invadat regiunile orientale ale fecundei semiluni fertile şi s-au unit cu babilonienii. Caldeenii, lângă Ur, se numărau printre semiţii orientali cei mai evoluaţi. Fenicienii erau un grup superior şi bine organizat de semiţi de sânge amestecat, care ocupa sectorul vestic al Palestinei, de-a lungul coastei mediteraneene. Din punct de vedere rasial, semiţii figurau printre popoarele Urantiei cele mai amestecate; sângele lor conţinea factori ereditari de la aproape toate cele nouă rase ale lumii.

96:2.2 (1054.7) De nenumărate ori, semiţii arabi şi-au făcut drum spre nordul Pământului Făgăduinţei, ţinuturile în care „curgeau pâraie de lapte şi de miere”, dar ei au fost de fiecare dată expulzaţi de acolo de semiţii şi de hitiţii din nord mai bine organizaţi şi mult mai civilizaţi. Mai târziu, în cursul unei perioade de foamete neobişnuit de gravă, aceşti beduini au intrat în mare număr în Egipt ca lucrători contractuali pentru muncile publice egiptene. Ei nu puteau decât să

îndure experienţa amară a înrobirii în truda de zi cu zi a muncitorilor asupriţi din valea Nilului.

96:2.3 (1055.1) Numai după epoca lui Machiventa Melchizedek şi a lui Avraam, anumite triburi ale semiţilor, avându-se în vedere credinţele lor religioase particulare, au fost numite copiii Israelului, iar mai târziu evrei, iudei, şi „poporul ales”. Avraam nu era Tatăl rasial al tuturor evreilor; el nu era nici chiar strămoşul tuturor beduinilor semiţi care au fost ţinuţi captivi în Egipt. Este adevărat că descendenţa sa, la ieşirea ei din Egipt, a format nucleul poporului iudeu ulterior, dar vasta majoritate a bărbaţilor şi a femeilor care au fost încorporaţi în clanurile Israelului nu stătuseră niciodată în Egipt. Ea era formată numai din însoţitori nomazi, care s-au decis să-l urmeze pe Moise ca şef, în timp ce copiii Israelului şi asociaţii lor semiţi din Egipt traversau nordul Arabiei.

96:2.4 (1055.2) Învăţătura lui Melchizedek privitoare la El Elyon, cel Preaînalt, şi alianţa graţiei divine prin credinţă fuseseră în mare măsură uitate în epoca aservirii de către egipteni a popoarelor semite, care aveau ca în curând să formeze naţiunea ebraică. Însă, pe toată durata captivităţii lor, aceşti nomazi arabi au păstrat o vagă credinţă tradiţională în Yahweh cu titlu de deitate rasială.

96:2.5 (1055.3) Yahweh a fost adorat de peste o sută de triburi arabe separate. În afară de o nuanţă a conceptului de El Elyon al lui Melchizedek, care a persistat la clasele învăţate din Egipt, incluzând şi viţele amestecate ale evreilor şi ale egiptenilor, religia masei sclavilor evrei captivi era o versiune modificată a ritualului antic al de magie şi de sacrificiu al lui Yahweh.

3. Neasemuitul Moise

96:3.1 (1055.4) Începutul evoluţiei conceptelor şi a ideilor ebraice cu privire la un Creator Suprem datează de la plecarea din Egipt a semiţilor sub conducerea lui Moise, acest mare şef, mare învăţător şi mare organizator. Mama sa aparţinea familiei regale a Egiptului; tatăl său era un semit, ofiţer de legătură dintre guvern şi beduinii captivi. Moise poseda aşadar calităţi provenite din surse rasiale superioare; strămoşii lui erau de sânge atât de amestecat, încât este imposibil a-l clasa într-un anume grup rasial. Dacă nu ar fi fost de acest tip mixt, el nu ar fi dat niciodată dovadă de o înzestrare şi de o adaptabilitate atât de neobişnuite, care i-au permis să stăpânească hoarda diversificată care a sfârşit prin a se asocia beduinilor semiţi care fugeau din Egipt către deşertul Arabiei sub conducerea lui.

96:3.2 (1055.5) În ciuda seducţiei culturii regatului Nilului, Moise s-a hotărât să împărtăşească soarta poporului tatălui său. În epoca în care acest mare organizator punea la punct planurile sale de eliberare în vremea lui a poporului tatălui său, beduinii captivi nu prea aveau nici o religie demnă de acest nume; ei erau practic privaţi de un concept autentic despre Dumnezeu şi erau fără speranţă în lume.

96:3.3 (1055.6) Nici un şef nu s-a apucat vreodată să reformeze şi să înalţe un grup de fiinţe umane mai vrednice de milă, mai deprimate, mai descurajate şi mai ignorante. Dar aceşti sclavi purtau posibilităţi latente de dezvoltare în liniile lor ereditare, şi Moise pregătise un număr suficient de cadre instruite pentru a constitui un corp de

organizatori eficient în perspectiva zilei revoltei şi a loviturii de forţă pentru dobândirea libertăţii. Aceşti oameni superiori fuseseră folosiţi ca supraveghetori indigeni ai semenilor lor şi primiseră o anumită educaţie mulţumită influenţei lui Moise pe lângă conducătorii egipteni.

96:3.4 (1056.1) Moise s-a străduit să negocieze diplomatic libertatea tovarăşilor lui semiţi. El şi fratele său au făcut, împreună cu regele Egiptului, un pact prin care au obţinut permisiunea de a pleca în pace din valea Nilului în deşertul Arabiei. Ei trebuia să primească o plată în bani şi în bunuri ca simbrie a îndelungatului lor serviciu din Egipt. Dinspre partea lor, evreii se angajau să menţină relaţii de prietenie cu Faraonul şi să nu facă parte din nici o alianţă contra Egiptului. Dar, după aceea, regele a socotit oportun să repudieze tratatul pe motiv că spionii lui descoperiseră neloialitate la sclavii beduini. El a susţinut că aceştia căutau libertatea pentru a se duce în deşert ca să îi organizeze pe nomazi împotriva Egiptului.

96:3.5 (1056.2) Dar Moise nu s-a descurajat; el aştepta vremea sa. La mai puţin de un an, în vreme ce forţele militare egiptene erau în întregime ocupate cu rezistenţa lor în faţa asalturilor simultane ale unei puternice presiuni libiene care venea din sud şi ale unei invazii navale greceşti în nord, acest organizator cutezător şi-a condus compatrioţii în afara Egiptului, în decursul unei fugi nocturne spectaculare. Această evadare a fost cu grijă pregătită şi cu pricepere executată. Iar operaţiunea a reuşit, în ciuda unei aprige urmăriri de către Faraon, cu o mică trupă de egipteni. Aceasta a fost decimată de defensiva fugarilor, cărora le-a şi lăsat în urmă multă pradă, şi mai

sporită de jaful la care se dedau mulţimile de sclavi îndreptându-se către căminul lor ancestral din deşert.

4. Proclamarea lui Yahweh

96:4.1 (1056.3) Evoluţia şi rafinarea învăţăturii lui Moise au influenţat aproape jumătate din lume, şi continuă încă să o influenţeze chiar şi în secolul al douăzecilea. Moise înţelegea filozofia religioasă egipteană cea mai avansată, dar beduinii sclavi nu cunoşteau aproape nimic din aceste învăţături; dimpotrivă, ei nu uitaseră niciodată în întregime zeul muntelui Horeb, pe care strămoşii lor îl numiseră Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moise auzise vorbindu-se de învăţăturile lui Machiventa Melchizedek atât de la tatăl său cât şi de la mama sa; comunitatea lor de credinţă religioasă explica căsătoria îndrăzneaţă a unei femei de sânge regal şi a unui bărbat dintr-o rasă captivă. Socrul lui Moise era un kenit adorator al lui El Elyon, dar părinţii emancipatorului credeau în El Shaddai. Moise a fost deci crescut ca un el-shaddaist; sub influenţa socrului său, el a devenit un El Elyonist; şi, în epoca staţionării evreilor în jurul muntelui Sinai după exodul din Egipt, el formulase un nou concept lărgit despre Deitate provenit din toate credinţele lui anterioare. El s-a decis cu înţelepciune să-l proclame poporului său ca pe un concept lărgit despre Yahweh, zeul lor tribal de odinioară.

96:4.3 (1056.5) Moise se străduise să propovăduiască ideea de El Elyon acestor beduini, însă, înainte de a părăsi Egiptul, el dobândise

convingerea că ei nu ar înţelege niciodată întru totul această doctrină. El s-a oprit deci la un compromis care consta în adoptarea zeului lor tribal al deşertului ca singur şi unic zeu al celor care îl urmaseră. Moise nu a propovăduit în mod explicit că diversele popoare şi naţiuni nu trebuie să aibă alţi zei, dar el a susţinut cu hotărâre, şi mai ales pe lângă evrei, că Yahweh îi domina pe toţi ceilalţi. Însă Moise a fost întotdeauna stânjenit de situaţia supărătoare de a trebui să prezinte acestor sclavi ignoranţi noua sa idee superioară de Deitate sub deghizarea străvechii denumiri de Yahweh, care fusese întotdeauna simbolizată de viţelul de aur al triburilor beduine.

96:4.4 (1056.6) Faptul că Yahweh era zeul evreilor care fugeau explică de ce s-au oprit ei atâta timp înaintea muntelui sfânt din Sinai şi de ce acolo s-a întâmplat ca ei să primească cele Zece Porunci pe care Moise le-a promulgat în numele lui Yahweh zeul lui Horeb.

96:4.5 (1057.1) În timpul acestei lungi şederi înaintea muntelui Sinai, ceremonialul religios al noului cult evreu în evoluţie a fost mai bine pus la punct. Moise nu pare a fi reuşit vreodată să stabilească ceremonialul lui cultural oarecum mai evoluat, nici să păstreze intact grupul fidelilor săi timp de un sfert de secol, fără violenta erupţie a lui Horeb, care s-a produs în cursul celei de-a treia săptămâni a şederii lor de adorare de la baza sa. „Muntele lui Yahweh era consumat în foc, şi fumul arăta ca acela al unui cuptor, şi tot muntele se cutremura foarte tare.” La vederea acestui cataclism, nu este surprinzător că Moise a putut grava, în memoria fraţilor lui, învăţătura că Dumnezeul lor era „puternic şi teribil, un foc devorator, redutabil şi atotputernic”.

96:4.6 (1057.2) Moise a proclamat că Yahweh era Domnul Dumnezeu al Israelului, care selectase evreii ca fiind poporul lui ales. Clădind o nouă naţiune, el a naţionalizat cu înţelepciune învăţăturile lui religioase, spunând partizanilor lui că Yahweh era un adevărat tiran, un „dumnezeu gelos”. El căuta totuşi să lărgească concepţia lor de divinitate, învăţându-i că Yahweh era un „Dumnezeu al spiritelor de orice carne” şi zicându-le: „Dumnezeul etern este refugiul tău, şi dedesubtul tău sunt braţele eterne.” Moise propovăduia că Yahweh era un Dumnezeu care respecta alianţa lor; că el „nu vă va abandona, nu vă va distruge şi nu va uita alianţa părinţilor voştri, deoarece Domnul vă iubeşte şi nu uită jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri.”

96:4.7 (1057.3) Moise a făcut un efort eroic pentru a-l înălţa pe Yahweh la demnitatea unei Deităţi supreme, până când l-a prezentat ca pe „Dumnezeul adevărului, imparţial, just şi drept, în toate căile sale.” Cu toate acestea, în ciuda acestei învăţături elevate, înţelegerea limitată a partizanilor săi a făcut necesar să se vorbească de Dumnezeu ca fiind o imagine a omului, supus crizelor de mânie, de furie şi de severitate, şi chiar răzbunător şi uşor influenţabil de către conduita oamenilor.

96:4.8 (1057.4) Graţie învăţăturilor lui Moise, Yahweh, acest zeu tribal al naturii, a devenit Domnul Dumnezeu al Israelului care i-a urmat pe evrei în deşert, şi chiar şi în exil, unde a fost curând conceput ca Dumnezeul tuturor popoarelor. Captivitatea ulterioară care i-a aservit pe iudei Babilonului a eliberat definitiv conceptul, aflat în evoluţie, de Yahweh şi l-a făcut să îşi asume rolul monoteist de Dumnezeu al tuturor naţiunilor.

96:4.9 (1057.5) Trăsătura extraordinară şi remarcabilă a istoriei religioase a evreilor priveşte această evoluţie continuă a conceptului de Deitate plecând de la zeul primitiv al muntelui Horeb. Prin învăţăturile îndrumătorilor lor spirituali succesivi, ei au atins înaltul grad de dezvoltare descris în doctrinele divine ale celor doi Isaia, care au proclamat conceptul magnific de Tată Creator iubitor şi îndurător.

5. Învăţăturile lui Moise

96:5.1 (1057.6) Moise a întruchipat în chip extraordinar calităţile de şef militar, de organizator social şi de învăţător religios. Cu titlu individual, el a fost instructorul şi conducătorul cel mai important din lume, între epoca lui Machiventa şi cea a lui Isus. Moise a încercat să introducă în Israel multe reforme, dintre care nu rămâne nici o urmă scrisă. În decursul unei singure vieţi umane, el a făcut să iasă din sclavie şi dintr-o hoinăreală necivilizată hoarda poliglotă care se numeşte evrei, în vreme ce a pus temelia pentru naşterea ulterioară a unei naţiuni şi pentru perpetuarea unei rase.

96:5.2 (1057.7) Există foarte puţine consemnări ale marii lucrări a lui Moise, deoarece evreii nu aveau nici un limbaj scris în vremea exodului. Arhivele epocii şi faptele lui Moise au provenit din tradiţiile care străbătuseră peste o mie de ani după moartea marelui conducător.

96:5.3 (1058.1) Un mare număr de progrese pe care le-a adus Moise, depăşind religia egiptenilor şi a triburilor levantine din împrejurimi, s-au datorat tradiţiilor kenite din epoca lui Melchizedek. Fără învăţătura dată de Machiventa lui Avraam şi contemporanilor lui, evreii ar fi

ieşit din Egipt într-o ignoranţă jalnică. Moise şi socrul său Jetro au reunit vestigiile tradiţiilor din vremea lui Melchizedek, şi aceste învăţături, alăturate ştiinţei egiptenilor, l-au călăuzit pe Moise în crearea religiei şi a ritualului îmbunătăţit al israeliţilor. Moise era un organizator; el a ales ceea ce era cel mai bun din religia şi din moravurile Egiptului şi ale Palestinei, şi, asociind aceste practici tradiţiilor învăţăturilor lui Melchizedek, el a organizat sistemul ceremonial ebraic de adorare.

96:5.4 (1058.2) Moise credea în Providenţă; el se lăsase complet câştigat de doctrinele Egiptului privitoare la controlul supranatural al Nilului şi al altor elemente ale naturii. El avea o mare viziune asupra lui Dumnezeu, şi era cu desăvârşire sincer atunci când îi învăţa pe evrei că, dacă ar accepta să-i dea ascultare lui Dumnezeu, „el vă va iubi, vă va binecuvânta şi vă va înmulţi; el va înmulţi rodul pântecelor voastre şi rodul pământurilor voastre - grâul, vinul, uleiul şi turmele voastre. Voi veţi prospera deasupra tuturor popoarelor, şi Domnul vostru Dumnezeu va lua toate bolile voastre şi nu vă va pricinui nici una din rănile foarte grave ale Egiptului." Moise a zis chiar şi: „Amintiţi-vă de Domnul vostru Dumnezeu, căci ele este cel care dă puterea de a obţine bogăţia." „Voi veţi da cu împrumut multor naţiuni, însă nu veţi lua cu împrumut. Voi veţi domina peste multe naţiuni, dar ele nu vor domina peste voi."

96:5.5 (1058.3) Însă era cu adevărat trist să îl observi pe Moise, acest mare gânditor, încercând să adapteze sublimul lui concept de El Elyon, cel Preaînalt, la înţelegerea evreilor ignoranţi şi inculţi. În adunarea statului său major, el a zis cu o voce tunătoare: „Domnul

vostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu; nu este nici unul în afară de el", în timp ce mulţimii amestecate el i-a pus întrebarea: „Cine dintre toţi zeii este asemeni Dumnezeului vostru?" Moise s-a ridicat cu curaj şi cu un succes parţial împotriva fetişurilor şi a idolatriei; el a declarat: „Voi nu aţi văzut nici un chip în ziua când Dumnezeu v-a vorbit la Horeb în mijlocul focului." El a interzis, de asemenea, să se reproducă orice fel de imagini.

96:5.6 (1058.4) Moise se temea să proclame îndurarea lui Yahweh; el prefera să inspire poporului său frica de justiţia lui Dumnezeu, proclamând: „Domnul vostru Dumnezeu este Dumnezeul Dumnezeilor, Domnul Domnilor, un mare Dumnezeu, un Dumnezeu puternic şi teribil care nu este prea îngăduitor cu oamenii." Mai mult, el căutat să domine clanurile turbulente atunci când a declarat: „Dumnezeul vostru ucide atunci când nu îi daţi ascultare; el vindecă şi dă viaţă atunci când îl ascultaţi". Dar Moise propovăduia acestor triburi că vor deveni poporul ales al lui Dumnezeu cu singura condiţie ca ele să „păstreze toate poruncile şi să se supună tuturor poveţelor sale."

96:5.7 (1058.5) În timpul acestor timpuri îndepărtate, nu prea li s-a vorbit evreilor despre îndurarea lui Dumnezeu. Ei au auzit vorbindu-se de Dumnezeu ca „Atotputernicul; Domnul este un războinic, Dumnezeul bătăliilor, glorios în putere, care îi taie în bucăţele pe inamicii lui". „Domnul vostru Dumnezeu merge în mijlocul taberei voastre pentru a vă izbăvi." Israeliţii credeau că Dumnezeul lor îi iubea, dar şi că a „împietrit inima Faraonului" şi i-a „blestemat pe duşmanii lor".

96:5.8 (1058.6) Deşi Moise a prezentat copiilor Israelului fulgerătoare vederi de ansamblu ale unei Deităţi universale şi binevoitoare, conceptul lor, de zi cu zi, de Yahweh era în ansamblu acela de un Dumnezeu aproape cu nimic mai bun decât zeii tribali ai popoarelor din vecinătate. Conceptul lor de Dumnezeu era grosolan, primitiv şi antropomorfic. După moartea lui Moise, aceste triburi beduine au revenit rapid la ideile semi-barbare ale Celor Îmbătrâniţi lor zei de la muntele Horeb şi din deşert. Viziunea lărgită şi sublimă asupra lui Dumnezeu pe care Moise a prezentat-o ocazional cadrelor sale subordonate a fost curând pierdută din vedere, în timp ce majoritatea populaţiei revenea la adorarea viţeilor lor de aur care îl simbolizau pe Yahweh pentru păstorii din Palestina.

96:5.9 (1059.1) Când Moise a i-a predat conducerea evreilor lui Ioşua, el reunise deja mii de descendenţi colaterali ai lui Avraam, ai lui Nahor, ai lui Lot şi ai altor triburi înrudite, şi le adunase într-o singură naţiune de războinici pastorali, capabile să se întreţină prin propriile lor mijloace şi să se guverneze parţial prin ele însele.

6. Conceptul de Dumnezeu după moartea lui Moise

96:6.1 (1059.2) După moartea lui Moise, conceptul său sublim de Yahweh a degenerat rapid; Ioşua şi conducătorii Israelului au păstrat tradiţiile mozaice ale Dumnezeului infinit de înţelept, binevoitor şi atotputernic, dar oamenii de rând au revenit curând la străvechea idee

de Yahweh, care se formase în deşert. Această întoarcere în urmă a conceptului Deităţii s-a accelerat sub domnia succesivă a mai multor şeici tribali aşa-zişi Judecători.

96:6.2 (1059.3) Ascendentul extraordinarei personalităţi a lui Moise păstrase vie în inima partizanilor săi inspiraţia unui concept tot mai vast despre Dumnezeu; dar, de îndată ce ei au ajuns la pământurile fertile ale Palestinei, aceşti păstori nomazi s-au transformat rapid în fermieri stabili şi destul de paşnici. Această evoluţie a practicilor de viaţă şi această schimbare a punctului de vedere religios a impus o transformare mai mult sau mai puţin completă a caracterului pe care ei îl atribuiau naturii Dumnezeului lor Yahweh. În epoca în care austerul, rudimentarul, exigentul şi furtunosul Dumnezeu al deşertului din Sinai a început transmutarea care trebuia să-l facă mai târziu un Dumnezeu al iubirii, al justiţiei şi al îndurării, evreii au pierdut aproape complet din vedere sublimele învăţături ale lui Moise. Ei au fost foarte aproape de a pierde concepţia de monoteism şi şansa lor de a deveni poporul care trebuia să servească ca verigă esenţială în evoluţia spirituală a Urantiei, grupul care va conserva învăţătura lui Melchizedek despre un Dumnezeu unic până în epoca încarnării unui Fiu de consacrare al acestui Tată a toate şi al tuturor.

96:6.3 (1059.4) Ioşua a căutat cu disperare să menţină, în mintea oamenilor tribului, conceptul unui Yahweh suprem pe care îl făcea să proclame: „Aşa cum am fost cu Moise, aşa voi fi şi cu voi; nu vă voi uita şi nu vă voi părăsi”. Ioşua a găsit necesar să predice o evanghelie severă poporului său necredincios, mult prea dispus să creadă în vechea religie autohtonă, dar puţin dornic să progreseze într-o religie a credinţei şi a dreptăţii. Substanţa impusă de învăţătura lui Ioşua a

devenit: „Yahweh este un Dumnezeu sfânt; el este un Dumnezeu gelos; el nu iartă nici încălcările voastre de lege nici păcatele voastre.” Conceptul cel mai elevat al acestei epoci îl descria pe Yahweh ca pe un „Dumnezeu al puterii, al judecăţii şi al justiţiei.”

96:6.4 (1059.5) Însă, chiar şi în cursul acestei epoci întunecate, învăţători solitari apăreau din timp în timp şi proclamau conceptul mozaic de divinitate: „Voi, copii ai slăbiciunii, nu puteţi sluji Domnul, căci el este un Dumnezeu sfânt.” „Omul muritor să fie oare mai just decât Dumnezeu? Un om să fie oare mai pur decât creatorul său?” „Puteţi voi să-l găsiţi pe Dumnezeu căutându-l? Puteţi voi descoperi la perfecţie Atotputernicul? Iată, Dumnezeu este mare, şi noi nu îl cunoaştem. Şi Atotputernicul, nu îl putem descoperi.”

7. Psalmii şi Cartea lui Iov

96:7.1 (1060.1) Sub îndrumarea şeicilor şi ai preoţilor lor, evreii s-au răspândit în Palestina. Ei au alunecat înapoi în credinţele lor ignorante din deşert, şi s-au lăsat corupţi de practicile religioase mai puţin evoluate ale canaaniţilor. Ei au devenit idolatri şi desfrânaţi. Ideea lor de Dumnezeu cădea cu mult sub conceptele egiptene şi mesopotamiene de Dumnezeu, care erau susţinute de unele grupuri salemite supravieţuitoare, şi care sunt menţionate în câţiva dintre Psalmii din cartea lui Iov.

96:7.2 (1060.2) Psalmii sunt opera a cel puţin douăzeci de autori. Mulţi dintre aceşti psalmi au fost scrişi de învăţători din Egipt şi din Mesopotamia. În epoca în care Levantul venera zeii naturii, a rămas

un număr destul de mare de persoane care credeau în supremaţia lui El Elyon, Preaînaltul.

96:7.3 (1060.3) Nici o culegere de scrieri religioase nu exprimă o bogăţie de devoţiune şi de idei inspirate despre Dumnezeu egală aceleia a Cărţii Psalmilor. Citind cu atenţie această minunată compilaţie de literatură pioasă, ar fi de mare folos să se studieze sursa şi cronologia particulară a fiecărui imn de slavă şi de adoraţie, având în vedere că nici o altă culegere de scrieri nu acoperă o atât de lungă perioadă de timp. Cartea Psalmilor este culegerea a diverse concepte de Dumnezeu întreţinute de credinţele religiei din Salem în tot Levantul, şi ea îmbrăţişează toată perioada ţinând de la Amenemope la Isaia. În psalmi, Dumnezeu este descris sub toate fazele concepţiei, de la ideea rudimentară a unei zeităţi tribale până la ideea mult amplificată a celor din urmă evrei, în care Yahweh este zugrăvit ca un şef iubitor şi un Tată îndurător.

96:7.4 (1060.4) Văzut sub acest unghi, grupul de Psalmi constituie culegerea cea mai preţioasă şi cea mai utilă de sentimente de devoţiune pe care o adunaseră oamenii dinainte de secolul al douăzecilea. Spiritul de adorare al aceste culegeri de imnuri îl transcende pe acela al tuturor celorlalte cărţi sacre ale lumii.

96:7.5 (1060.5) Ideea împestriţată a Zeităţii prezente în Cartea lui Iov a fost elaborată de mai mult de douăzeci de învăţători religioşi din Mesopotamia în cursul unei perioade trei sute de ani. Citind conceptul sublim al divinităţii din această compilaţie de credinţe mesopotamiene, se poate recunoaşte că în vecinătatea Urului din Caldeea s-a păstrat cel mai bine ideea unui Dumnezeu real în cursul vremurilor întunecate din Palestina.

96:7.6 (1060.6) Palestinienii pricepeau adesea înţelepciunea şi puterea de pătrundere universală a lui Dumnezeu, însă rareori iubirea şi îndurarea lui. Yahweh al acestei epoci „trimite spiritele rele ca să domine sufletul inamicilor lui”; el îi face să prospere pe proprii lui copii atunci când ei îi dau ascultare, în timp ce îi blestemă pe toţi ceilalţi şi le pricinuieşte dezastre. „El dezamăgeşte proiectele celor vicleni; el îi prinde pe cei deştepţi în propriile lor înşelăciuni.”

96:7.7 (1060.7) Numai în Ur s-a ridicat o voce pentru a implora îndurarea lui Dumnezeu zicând: „El se va ruga lui Dumnezeu şi va găsi graţia sa şi va vedea chipul său cu bucurie, căci Dumnezeu va da omului spiritul dreptăţii divine.” Aşadar, din Ur s-a predicat, în aceşti termeni, mântuirea, graţia divină prin credinţă: „El este îngăduitor cu cel care se căieşte şi zice: salvează-l de la căderea în groapă, căci am găsit o ispăşire. Dacă cineva zice: am păcătuit şi am pervertit ceea ce era drept, şi asta nu mi-a folosit, Dumnezeu va izbăvi sufletul său de căderea în prăpastie, el va vedea lumina.” Niciodată, de la epoca lui Melchizedek, lumea levantină nu mai auzise un mesaj de salvare umană atât de vibrant şi încurajator ca această extraordinară învăţătură a lui Elihu, profet al Urului şi pastor al credincioşilor salemiţi, adică restul vechii colonii a lui Melchizedek din Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) Acesta est modul în care restul de misionari ai Salemului din Mesopotamia au menţinut lumina adevărului în cursul perioadei de dezorganizare a popoarelor ebraice până la apariţia primei şi lungii serii neîntrerupte de învăţători ai Israelului. Concept după concept, ei au clădit până când au ajuns la realizarea idealului de

Tată Universal şi de Tată Creator a toate şi al tuturor, apogeul evoluţiei conceptului de Yahweh.

96:7.9 (1061.2) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

Cartea Urantia

Capitolul 97

Evoluţia conceptului de Dumnezeu la Evrei

97:0.1 (1062.1) CONDUCĂTORII spirituali ai evreilor au înfăptuit ceea ce nimeni înaintea lor nu reuşise să facă - ei „dezantropomorfizaseră" conceptul lor de Dumnezeu fără a-l converti într-o abstracţie a Deităţii, inteligibilă doar pentru filozofi. Sub acest concept matur, chiar şi oamenii obişnuiţi au fost capabili să-l considere pe Yahweh ca pe un Tată, dacă nu al individului, cel puţin al rasei.

97:0.2 (1062.2) Conceptul de personalitate a lui Dumnezeu fusese clar propovăduit în Salem în epoca lui Melchizedek, în vreme ce el era vag şi confuz în vremea exodului din Egipt, şi nu a evoluat decât

treptat, din generaţie în generaţie, în mintea evreilor, ca răspuns la învăţăturile conducătorilor spirituali. Percepţia personalităţii lui Yahweh a urmat o evoluţie mult mai constantă decât aceea a multor alte atribute ale Zeităţii. De la Moise până la Maleahi, ideaţia personalităţii lui Dumnezeu a suferit o creştere aproape neîntreruptă în mintea ebraică, şi, în cele din urmă, acest concept a fost exaltat şi glorificat de învăţăturile lui Isus despre Tatăl care este în ceruri.

1. Samuel — primul dintre profeţii Evrei

97:1.1 (1062.3) Presiunea ostilă a popoarelor înconjurătoare în Palestina i-a învăţat curând pe şeicii evrei că nu puteau spera să supravieţuiască fără a-şi uni într-o organizaţiile lor tribale într-o confederaţie, formând astfel un guvern centralizat. Această centralizare a autorităţii administrative i-a oferit lui Samuel o mai bună ocazie de a activa ca învăţător şi ca reformator.
97:1.2 (1062.4) Samuel se trăgea dintr-o lungă linie de învăţători ai Salemului care stăruise în menţinerea adevărurilor lui Melchizedek ca o parte a formelor lor de cult. Acest învăţător era un om viguros şi hotărât. Numai marea lui devoţiune, dublată de extraordinara lui determinare, i-au permis să reziste opoziţiei aproape universale pe care a întâmpinat-o la începutul eforturilor sale de a readuce Israelul la adorarea supremului Yahweh al epocii lui Moise. Chiar şi atunci, el nu a obţinut decât un succes parţial; el nu a câştigat de partea conceptului superior al lui Yahweh decât jumătatea cea mai

inteligentă a evreilor; cealaltă jumătate a continuat cu adorarea zeilor tribali ai ţării şi cu concepţiile vulgare despre Yahweh.

97:1.3 (1062.5) Samuel era un tip de om grosolan însă energic, un reformator practic care era în stare să iasă într-o zi cu tovarăşii săi şi să demoleze douăzeci de locuri rezervate lui Baal. Progresul pe care la făcut s-a produs pur şi simplu prin forţa constrângerii; el nu a predicat decât puţin, a instruit şi mai puţin, însă a acţionat. Într-o zi, el îşi bătea joc de un preotul al lui Baal, în ziua următoare tăia în bucăţi vreun rege captiv. El credea cu devoţiune în Dumnezeul unic şi avea o concepţie clară despre acest Dumnezeu ca fiind creator al cerului şi al pământului: „Coloanele pământului aparţin Domnului, şi pe ele a pus el lumea".

97:1.4 (1063.1) Însă marea contribuţie pe care a adus-o Samuel dezvoltării conceptului Deităţii a fost anunţul său răsunător cum că Yahweh era *neschimbător,* că întruchipa pentru totdeauna aceeaşi perfecţiune şi aceeaşi divinitate infailibile. În această epocă, se credea că Yahweh era un Dumnezeu cu o dispoziţie schimbătoare, care avea accese de gelozie, care se căia mereu de a fi făcut una sau alta. Însă, acum, pentru prima dată de când ieşiseră din Egipt, evreii au auzit aceste cuvinte impresionante: „Forţa Israelului nu minte şi nu se căieşte, căci ea nu este un om ca să se căiască." Stabilitatea în relaţiile cu Divinitatea erau proclamată. Samuel a repetat alianţa lui Melchizedek cu Abraham şi a declarat că Domnul Dumnezeu al Israelului era sursa întregului adevăr, a oricărei permanenţe şi a oricărei constanţe. Evrei îl consideraseră întotdeauna pe Dumnezeul lor ca pe un om, un supraom, un spirit elevat de origine necunoscută, dar, acum, ei auzeau spiritul lui Horeb de odinioară exaltat ca un

Dumnezeu imuabil în perfecţiunea sa de creator. Samuel a ajutat la înălţarea conceptului în evoluţie al lui Dumnezeu deasupra stării schimbătoare a minţii umane şi a vicisitudinilor existenţei de muritor. Sub influenţa învăţăturilor sale, Dumnezeul evreilor şi-a început ascensiunea, pornind de la o idee privitoare la ierarhia zeilor tribali pentru a ajunge la idealul unui Creator atotputernic şi imuabil, *Supraveghetor* al întregii creaţii.

97:1.5 (1063.2) Din nou, el a predicat povestea sincerităţii lui Dumnezeu şi a încrederii care se putea pune în el pentru a se menţine alianţa. Samuel a zis: „Domnul nu va abandona poporul său.” „El a stabilit cu noi o alianţă eternă, bine ordonată în toate privinţele, şi sigură.” Astfel răsuna, în toată Palestina, chemarea la reîntoarcerea la adorarea lui Yahweh cel suprem. Energicul învăţător proclama mereu: „Tu eşti mare, o Doamne Dumnezeule, căci nu există nimeni asemeni ţie, şi nu există nici un alt Dumnezeu în afară de tine.”

97:1.6 (1063.3) Până atunci, evreii consideraseră în principal favoarea lui Yahweh în termeni de prosperitate materială. Proclamaţia următoare pe care Samuel a îndrăznit să o facă a reprezentat un mare şoc pentru Israel şi a fost cât pe ce să îl coste viaţa pe autorul său: „Domnul îmbogăţeşte şi sărăceşte; el înalţă şi el coboară. El îi ridică pe săraci din praf şi el înalţă cerşetori la rangul de prinţi pentru a-i face să moştenească tronul de glorie.” Niciodată, de la Moise, nu mai fuseseră proclamate făgăduinţe atât de încurajatoare pentru cei umili şi cei mai puţin norocoşi; miile de disperaţi dintre cei săraci au început să spere că ar putea să-şi îmbunătăţească statutul lor spiritual.

97:1.7 (1063.4) Însă Samuel nu a avansat prea departe de conceptul unui zeu tribal. El a proclamat un Yahweh creator al tuturor

oamenilor, dar s-a interesat în principal de evrei, poporul său ales. Chiar şi atunci, ca şi pe vremea lui Moise, conceptul de Dumnezeu zugrăvea o Deitate sfântă şi integră: „Nimeni nu este sfânt ca Domnul. Cine poate să se compare cu acest sfânt care este Domnul Dumnezeu?”

97:1.8 (1063.5) Cu trecerea anilor, bătrânul conducător care începuse să încărunţească a progresat în înţelegerea lui Dumnezeu, căci el a declarat: „Domnul este un Dumnezeu al cunoaşterii, şi de el sunt cântărite acţiunile. Domnul va judeca hotarele pământului, arătând îndurare celor îndurători, şi va fi, de asemenea, drept cu omul drept.” Chiar aici se află începutul îndurării, deşi ea se limitează la cei care o practică. Mai târziu, Samuel a făcut încă un pas înainte atunci când şi-a îndemnat poporul aflat în adversitate: „Să ne punem acum din nou în mâinile Domnului, căci binefacerile lui sunt mari.” „Nimic nu-l împiedică pe Domnul să salveze oameni, fie mulţi, fie puţini.”

97:1.9 (1063.6) Iar această dezvoltare treptată a conceptului caracterului lui Yahweh a continuat sub călăuzirea succesorilor lui Samuel. El a încercat să-l prezinte pe Yahweh ca un Dumnezeu care îşi păstra alianţa, însă ei au reuşit cu greu să păstreze pacea stabilită de Samuel; ei nu au reuşit să dezvolte ideea îndurării divine aşa cum ajunsese Samuel să o conceapă. S-a produs o abatere regulată înapoi către recunoaşterea altor zei, în ciuda afirmaţiei că Yahweh era deasupra tuturor. „Regatul este al tău, o Doamne, şi tu eşti înălţat ca un conducător peste toţi.”

97:1.10 (1064.1) Accentul în această epocă se punea pe puterea divină; profeţii de atunci predicau o religie menită să menţină regele pe tronul evreu: „Ţie, Doamne, îţi aparţine măreţia, putinţa, gloria,

victoria şi maiestatea. Mâna ta deţine puterea şi putinţa, şi tu poţi să măreşti şi să întăreşti toate lucrurile.” Aşa era statutul conceptului de Dumnezeu în epoca lui Samuel şi a succesorilor lui imediaţi.

2. Ilie şi Elisei

97:2.1 (1064.2) În cel de-al douăzecilea secol dinaintea lui Cristos, naţiunea ebraică s-a divizat în două regate. În aceste două diviziuni politice, numeroşi învăţători ai adevărului s-au străduit să stăvilească fluxul reacţionar al decadenţei spirituale care începuse, şi care a continuat dezastruos după războiul de separare. Însă aceste eforturi de a face religia ebraică să progreseze nu au dat roade înainte ca Ilie, campionul hotărât şi neînfricat al dreptăţii, să înceapă propovăduirea învăţăturilor sale. Ilie a restaurat, în regatul din nord, un concept despre Dumnezeu comparabil cu cel care exista în timpul lui Samuel. Ilie a avut puţine ocazii de a prezenta un concept evoluat al lui Dumnezeu; el era prea ocupat, asemenea lui Samuel dinaintea lui, cu răsturnarea altarelor lui Baal şi cu demolarea idolilor falşilor zei. El şi-a dus mai departe reformele înfruntând opoziţia unui monarh idolatru. Sarcina sa a fost chiar mai uriaşă şi mai dificilă decât aceea la care făcuse faţă Samuel.

97:2.2 (1064.3) Când lui Ilie i s-a spus să părăsească ţara, Elisei, fidelul său tovarăş, a reluat opera sa şi a menţinut lumina adevărului vie în Palestina cu ajutorul nepreţuit al lui Micah, un profet puţin cunoscut.

97:2.3 (1064.4) Însă aceasta nu a fost o epocă de progres în conceptul de Deitate. Evreii nu se înălţaseră încă nici măcar până la înălţimea idealului lui Moise. Epoca lui Ilie şi a lui Elisei s-a încheiat prin reîntoarcerea claselor mai bune ale evreilor la adorarea supremului Yahweh şi a asistat la revenirea ideii de Creator Universal aproape de punctul în care o lăsase Samuel.

3. Yahweh şi Baal

97:3.1 (1064.5) Interminabila controversă dintre fidelii lui Yahweh şi partizanii lui Baal a fost un conflict socio-economic de ideologii mai degrabă decât un dezacord de credinţe religioase.

97:3.2 (1064.6) Locuitorii Palestinei aveau atitudini diferite cu privire la proprietatea privată a pământului. Triburile meridionale sau rătăcitoare din Arabia (yahwiştii) considerau pământul ca fiind inalienabil - ca pe un dar făcut clanului de către Deitate. Ele socoteau că pământul nu trebuia să fie nici vândut, nici ipotecat. „Yahweh a vorbit şi a spus: pământul nu va fi vândut, căci pământul este al meu.”
97:3.3 (1064.7) Canaaniţii din nord (baaliţii) mai stabili cumpărau, vindeau şi ipotecau pământurile lor fără nici o restricţie. Cuvântul Baal înseamnă proprietate. Cultul lui Baal era întemeiat pe două doctrine principale: în primul rând, validitatea schimburilor de bunuri, a contractelor şi a pactelor - dreptul de a cumpăra şi de a vinde pământuri; în al doilea rând, se presupunea că Baal trimitea ploaia - el era un zeu al fertilităţii solului. Recoltele bune depindeau de

bunăvoinţa lui Baal. Cultul se preocupa în mare măsură de *pământuri,* de proprietatea lor şi de fertilitatea lor.

97:3.4 (1065.1) În general, baaliţii posedau pământuri, case şi sclavi. Ei erau aristocraţi moşieri şi trăiau în oraşe. Fiecare Baal avea locul său sacru, preoţimea sa şi „femeile sale sfinte", prostituatele rituale.

97:3.5 (1065.2) Din această divergenţă fundamentală a punctelor de vedere asupra pământurilor se năşteau implacabile antagonisme de atitudini sociale, economice, morale şi religioase manifestate de canaaniţi şi de evrei. Această controversă socio-economică nu a devenit o chestiune vădit religioasă înainte de epoca lui Ilie. Plecând de la intervenţia acestui profet agresiv, lupta s-a derulat pe un plan mai strict religios - Yahweh contra lui Baal - şi s-a încheiat prin victoria lui Yahweh şi prin împingerea subsecventă către monoteism.

97:3.6 (1065.3) Ilie a trecut controversa Yahweh-Baal de la aspectul funciar la aspectul religios al ideologiilor ebraice şi canaanite. Când Achab l-a asasinat pe Naboth şi pe familia sa în urma intrigii de a pune stăpânire pe pământul lor, Ilie a atacat străvechile moravuri funciare; el le-a transformat într-o chestiune morală şi şi-a lansat viguroasa lui campanie contra baaliţilor. Aceasta a fost, de asemenea, şi o luptă a oamenilor de la ţară împotriva dominaţiei celor de la oraş. În principal, sub influenţa lui Ilie s-a ajuns ca Yahweh să devină Elohim. Profetul a început ca reformator agrar şi a terminat prin a exalta Deitatea. Zeii Baal erau numeroşi, în timp ce Yahweh era *unic*-monoteismul triumfa asupra politeismului.

4. Amos şi Osea

97:4.1 (1065.4) O mare etapă a fost parcursă de Amos în tranziţia dintre zeul tribal - zeul care fusese atât de mult timp servit prin sacrifici şi prin ceremonii, Yahweh al primilor evrei - şi un Dumnezeu care pedepsea crima şi imoralitatea chiar şi la propriul său popor. A apărut Amos, care venea dinspre colinele din sud, pentru a denunţa criminalitatea, patima beţiei, opresiunea şi imoralitatea triburilor din nord. Niciodată, de la epoca lui Moise, în Palestina nu mai fuseseră proclamate adevăruri atât de răsunătoare.

97:4.2 (1065.5) Amos nu s-a limitat numai să restaureze sau să aplice reforme; el a descoperit, de asemenea, noi concepte ale Deităţii. El a repetat cu privire la Dumnezeu multe proclamaţii făcute deja de predecesorii lui, şi a atacat cu curaj credinţa într-o Fiinţă Divină care îngăduia păcatul la propriul său popor aşa-zis ales. Pentru prima oară de la epoca lui Melchizedek, urechile umane auzeau denunţarea dublului criteriu al justiţiei şi al moralităţii naţionale. Pentru prima oară în istoria lor, evrei au auzit cu urechile lor că propriul lor Dumnezeu Yahweh nu tolera crima şi păcatul în viaţa lor mai mult decât în cea a membrilor oricăror alte popoare. Amos a avut viziunea Dumnezeului sever şi just al lui Samuel şi al lui Ilie, dar el a văzut şi un Dumnezeu care nu făcea nici o distincţie între evrei şi orice altă naţiune atunci când venea să pedepsească nelegiuirea. Acesta era un atac direct împotriva doctrinei egoiste a „poporului ales”, şi mulţi evrei din epocă au fost profund ofensaţi.

97:4.3 (1065.6) Amos a zis: „Căutaţi-l pe cel care a format munţii şi a făcut să bată vântul, cel care a format Pleiadele şi Orionul, care preschimbă dimineaţa umbra nopţii şi face ziua la fel de întunecată ca şi noaptea”. Denunţându-i pe contemporanii lui oportunişti, religioşi

doar pe jumătate, şi uneori imorali, el a căutat să descrie justiţia inexorabilă a unui Yahweh neschimbător zicând despre răufăcători: „Chiar dacă ei pătrund până în infern, de acolo mâna mea îi va lua, şi chiar dacă urcă în ceruri, de acolo eu îi voi face să cadă”. „ Şi chiar dacă ei ajung în captivitate înaintea inamicilor lor, acolo eu voi impune sabia justiţiei, şi ea îi va tăia.” Amos şi-a înfricoşat şi mai mult auditorii îndreptând spre ei un deget reprobator şi acuzator, şi declarând în numele lui Yahweh: „Cu siguranţă nu voi uita niciodată nici una dintre lucrările voastre”. „Eu voi cerne casa Israelului printre toate naţiunile, aşa cum se strecoară făina printr-o sită”.

97:4.4 (1066.1) Amos a proclamat că Yahweh era „Dumnezeul tuturor naţiunilor” şi i-a avertizat pe israeliţi că ritualul nu trebuia să ia locul dreptăţii. Înainte ca acest curajos învăţător să fie ucis cu pietre, el răspândise destul sâmbure de adevăr pentru a salva doctrina supremului Yahweh; el asigurase continuarea evoluţiei revelaţiei lui Melchizedek.

97:4.5 (1066.2) Osea l-a urmat pe Amos şi doctrina sa a unui Dumnezeu universal al justiţiei, reînviind conceptul mozaic al unui Dumnezeu al iubirii. Osea a predicat iertarea prin căinţă, iar nu prin sacrificiu. El a proclamat o evanghelie a bunăvoinţei afectuoase şi a îndurării divine zicând: „Eu vă voi logodi cu mine pentru totdeauna, da, eu vă voi logodi cu mine în dreptate şi în judecată şi în bunăvoinţă afectuoasă şi în îndurare. Vă voi logodi cu mine chiar şi în fidelitate.” „Îi voi iubi nestânjenit, căci mânia mea este potolită.”

97:4.6 (1066.3) Osea a continuat cu fidelitate avertismentele morale ale lui Amos spunând despre Dumnezeu: „Eu îi voi mustra după voia mea.” Dar israeliţii au considerat ca pe o cruzime care friza trădarea

cuvintele pe care le-a pronunţat el: „Le voi zice celor care nu erau poporul meu: voi sunteţi poporul meu; iar ei vor zice: tu eşti Dumnezeul nostru.” El a continuat să predice căinţa şi iertarea zicând: „Eu voi vindeca recăderea lor în greşeală. Îi voi iubi sincer, căci mânia mea a fost abătută.” Osea a proclamat constant speranţa şi iertarea. Substanţa mesajului său a fost întotdeauna: „Eu voi avea îndurare faţă de poporul meu. Ei nu vor cunoaşte alt Dumnezeu decât pe mine, căci nu există alt mântuitor în afară de mine.”

97:4.7 (1066.4) Amos a însufleţit conştiinţa naţională a evreilor, făcându-i să recunoască că Yahweh nu va ierta crima şi păcatul printre ei sub pretextul că ei erau presupuşi a fi poporul ales. În acelaşi timp, a făcut să răsune notele uverturii acordurilor îndurătoare ulterioare ale compasiunii divine şi ale bunăvoinţei afectuoase, care au fost atât de fermecător cântate de Isaia şi de tovarăşii lui.

5. Primul Isaia

97:5.1 (1066.5) Aceasta a fost o epocă în care unii proclamau ameninţări cu pedeapsa pentru păcatele personale şi pentru crimele naţionale ale clanurilor din nord, în timp ce alţii preziceau calamităţile ca pedeapsă a nelegiuirilor regatului din sud. În urma acestei treziri a conştiinţei şi a actului de conştiinţă ale celor două naţiuni ebraice, şi-a făcut apariţia primul Isaia.

97:5.2 (1066.6) Isaia a continuat să predice natura eternă a lui Dumnezeu, înţelepciunea sa infinită, perfecţiunea imuabilă cu care te puteai bizui pe el. El îl reprezenta pe Dumnezeul Israelului ca zicând:

„Eu voi potrivi cu exactitate judecata şi voi alinia dreptatea după firul de plumb." „Domnul vă va uşura de amărăciunile voastre, de frica voastre şi de dura servitute în care a fost făcut omul să servească." „Urechile voastre vor auzi un cuvânt pronunţat înapoia voastră şi care va zice: iată calea, mergi pe ea." „Iată, Dumnezeu este salvarea mea; voi avea încredere şi nu voi fi înfricoşat, căci Domnul este forţa mea şi cântecul meu." „Veniţi la mine şi să ne gândim împreună, zice Domnul: dacă păcatele voastre sunt stacojii, ele vor deveni albe ca neaua; dacă sunt roşii ca şi cârmâzul, ele vor fi ca lâna."
97:5.3 (1066.7) Vorbind sufletelor înfometate ale evreilor chinuiţi de frică, acest profet a spus: „Ridică-te şi străluceşte, căci lumina ta a venit şi gloria Domnului s-a ridicat deasupra ta." „Spiritul Domnului este deasupra mea pentru că el m-a uns ca să aduc veştile bune celor blajini; el m-a trimis să-i alin pe cei care au inima sfărâmată, ca să le proclam libertatea celor captivi, şi deschiderea închisorii celor care sunt încătuşaţi." „Eu mă voi bucura enorm în Domnul, sufletul meu va fi voios în Dumnezeul meu, căci el m-a îmbrăcat cu veştmintele mântuirii şi m-a acoperit cu roba sa de dreptate." „În toate durerile lor, el a fost îndurerat, iar îngerul prezenţei sale i-a salvat. În iubirea sa şi în mila sa, el i-a izbăvit."

97:5.4 (1067.1) Acest Isaia a fost urmat pe Micah şi pe Obadiah, care au confirmat şi au înfrumuseţat evanghelia lui care satisfăcea sufletul. Aceşti doi bravi mesageri au denunţat cu îndrăzneală ritualul practicat de evreii de sub dominaţia preoţilor, şi a atacat cu neînfricare toate sistemele sacrificiale.
97:5.5 (1067.2) Micah i-a criticat pe „şefii care judecau pentru plocoane, pe preoţii care îşi ofereau învăţătura pentru un venit şi pe

profeţii care făceau profeţii pentru bani.” El propovăduia venirea unei zile în care fiinţele vor fi libere de superstiţii şi de obscurantism clerical, zicând: „Fiecare om se va aşeza sub propria sa viţă şi nimic nu îl va speria, căci fiecare va trăi după înţelegerea pe care o are despre Dumnezeu.”

97:5.6 (1067.3) Substanţa mesajului lui Micah a fost mereu: „Să vin eu înaintea lui Dumnezeu cu ofrande arse? Va vrea Domnul să primească o mie de berbeci sau zece mii de râuri de ulei? Să-mi dau eu primul meu născut pentru nelegiuirea mea, rodul corpului meu pentru păcatul sufletului meu? El mi-a arătat, o omule, ceea ce este bun. Şi ce pretinde Domnul din partea ta decât ca tu să acţionezi cu justeţe, să iubeşti îndurarea şi să mergi umil cu Dumnezeul tău.” Aceasta a fost într-adevăr o mare epocă; acestea au fost cu adevărat vremuri pasionante în decursul cărora muritorii au înţeles, şi unii au ajuns până şi la a crede, aceste mesaje emancipatoare de cu peste două mii cinci sute de ani în urmă. Fără rezistenţa îndârjită a preoţilor, aceşti învăţători ar fi abolit tot ceremonialul sângeros al ritualului evreu de adorare.

6. Ieremia neînfricatul

97:6.1 (1067.4) Mai mulţi învăţători continuau să expună evanghelia lui Isaia, dar i-a revenit lui Ieremia să depăşească cu îndrăzneală etapa următoare de internaţionalizare a lui Yahweh, Dumnezeul evreilor.

97:6.2 (1067.5) Ieremia a declarat cu cutezanţă că Yahweh nu era de partea evreilor în războaiele lor militare contra altor naţiuni. El a

afirmat că Yahweh era Dumnezeul întregului pământ, al tuturor naţiunilor şi al tuturor popoarelor. Învăţătura lui Ieremia a fost un crescendo al fluxului pentru internaţionalizarea Dumnezeului Israelului. Acest predicator neînfricat a proclamat o dată pentru totdeauna că Yahweh era Dumnezeul tuturor naţiunilor, şi că nu exista nici un Osiris pentru egipteni, nici Bel pentru babilonieni, nici Assur pentru asirieni, nici Dagon pentru filisteni. În această epocă şi mai târziu, religia evreilor a participat astfel la renaşterea monoteismului în toată lumea; în sfârşit, conceptul de Yahweh se ridicase la un nivel al Deităţii de demnitate planetară şi chiar şi cosmică. Totuşi, mulţi tovarăşi ai lui Ieremia au găsit dificil să-l conceapă pe Yahweh independent de naţiunea ebraică.

97:6.3 (1067.6) Ieremia a făcut şi predici despre Dumnezeul just şi iubitor descris de Isaia; el a declarat: „Da, eu v-am iubit cu o dragoste eternă; de aceea v-am arătat o bunăvoinţă afectuoasă.” „Căci el nu le aduce necazuri de bunăvoie copiilor oamenilor.”

97:6.4 (1067.7) Acest profet cutezător a mai zis: „Domnul nostru este drept, mare în sfaturile lui, şi puternic în lucrările lui. Ochii lui sunt deschişi peste toate căile tuturor fiilor oamenilor pentru a-i da fiecăruia după căile sale şi după rodul acţiunilor sale.” Dar cuvintele următoare, pronunţate în cursul asediului Ierusalimului, au fost considerate ca o trădare, ca o blasfemie: „Şi, acum, eu am lăsat aceste ţinuturi în mâinile lui Nabucodnosor, regele Babilonului, servitorul meu.” Când Ieremia a recomandat predarea oraşului, preoţii şi conducătorii civili l-au azvârlit în noroiul unui sumbru fund de temniţă subterană.

7. Al doilea Isaia

97:7.1 (1068.1) Distrugerea naţiunii lor şi captivitatea evreilor în Mesopotamia s-ar fi dovedit de mare folos în teologia lor în expansiune dacă nu ar fi existat acţiunea fermă a preoţilor lor. Naţiunea ebraică sucombase înaintea armatelor Babilonului, şi acel Yahweh naţionalist al ei suferise de pe urma predicilor internaţionaliste ale conducătorilor spirituali. Resentimentul cauzat de pierderea zeului lor naţional a fost ceea ce i-a determinat pe preoţi să meargă atât de departe în născocirea fabulelor şi în multiplicarea evenimentelor de aparenţă miraculoasă în istoria ebraică; ei s-au străduit să-i restabilească pe iudei ca popor ales chiar şi sub aspectul ideii noi şi mai vaste al unui Dumnezeu al cărui internaţionalizare s-a extins la toate naţiunile.

97:7.2 (1068.2) În cursul captivităţii lor, iudeii au fost foarte influenţaţi de tradiţiile şi de legendele babiloniene. Trebuie totuşi remarcat că ei au îmbunătăţit sistematic tonul moral şi semnificaţia spirituală a istoriei caldeene pe care au adoptat-o, deşi ei deformaseră invariabil aceste legende pentru a le face să se răsfrângă onoarea şi gloria asupra ascendenţei şi istoriei Israelului.

97:7.3 (1068.3) Preoţii şi scribii evrei nu aveau în minte decât o singură idee, şi anume aceea de a reabilita naţiunea iudee, de a glorifica tradiţiile ebraice şi de a exalta istoria lor rasială. Dacă încearcă cineva vreun resentiment înaintea faptului că aceşti preoţi au insuflat ideile lor eronate într-o atât de mare parte a lumii occidentale, trebuie reamintit faptul că ei nu au făcut-o în mod intenţionat. Ei nu

pretindeau nici că ar scrie dintr-o inspiraţie nici că ar redacta o carte sacră. Ei pregăteau pur şi simplu un manual destinat să reanime curajul care slăbea al tovarăşilor lor din captivitate. Ei aveau categoric drept scop îmbunătăţirea spiritului naţional şi ridicarea moralului compatrioţilor lor. Oamenilor de mai târziu le-a revenit sarcina de a reuni aceste scrieri, precum şi altele, într-o carte ghid ale cărei învăţături erau presupuse infailibile.

97:7.4 (1068.4) Preoţii iudei utilizau cu degajare aceste scrieri după întoarcerea lor din captivitate, dar influenţa lor asupra tovarăşilor din captivitate a fost foarte mult împiedicată de prezenţa unui tânăr şi de neîmblânzit profet, Isaia al doilea, care era pe deplin convertit la Dumnezeul justiţiei, al iubirii, al dreptăţii şi al îndurării al lui Isaia dinainte de ei. El credea, de asemenea, ca şi Ieremia, că Yahweh devenise Dumnezeul tuturor naţiunilor. El a predicat aceste teorii despre natura lui Dumnezeu cu un succes atât de însemnat, încât el a realizat la fel de multe convertiri printre iudei cât şi printre cei care îi deportaseră. Acest tânăr predicator a lăsat în scris învăţăturile sale pe care preoţii ostili şi neîndurători au căutat să le disocieze complet de el; totuşi, din respectul pur şi simplu pentru frumuseţea şi măreţia lor, învăţăturile celui de-al doilea Isaia au fost încorporate în scrierile primului Isaia. Ele formează acum capitolele de la 40 la 55 incluse în cartea care poartă acest numele.

97:7.5 (1068.5) De la Machiventa până la epoca lui Isus, nici un profet sau învăţător religios nu a atins înaltul concept de Dumnezeu pe care al doilea Isaia l-a proclamat în cursul perioadei de captivitate. Pentru acest conducător spiritual, nu era vorba de un Dumnezeu meschin, antropomorf, creat de oameni: „Iată, eu adun insulele ca pe firele de

praf.” „Aşa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, căile mele sunt mai înalte decât căile voastre, şi gândurile mele sunt mai înalte decât gândurile voastre.” Machiventa Melchizedek putea în sfârşit să-i vadă pe învăţătorii umani proclamând muritorilor un Dumnezeu autentic. La fel ca primul Isaia, acest conducător a predicat un Dumnezeu care ar fi creat universul şi care continuă să-l menţină. „Eu am creat pământul, eu am pus omul pe el. Eu nu l-am creat degeaba, ci l-am format ca să fie locuit.” „Eu sunt cel dintâi şi cel din urmă; nu este nici un Dumnezeu în afară de mine.” Vorbind în numele Domnului Dumnezeu al Israelului, acest nou profet a zis: „Cerurile pot să dispară şi pământul să îmbătrânească, dar dreptatea mea va subzista întotdeauna şi salvarea mea va dăinui din generaţie în generaţie.” „Nu-ţi fie teamă, căci eu sunt cu tine; să nu ai frică, căci eu sunt Dumnezeul tău.” „Nu este nici un Dumnezeu în afară de mine - un Dumnezeu just şi un Salvator.”

97:7.6 (1069.1) Captivii evrei au fost îmbărbătaţi, la fel ca alte milioane şi milioane de alţi oameni de atunci, atunci când auzeau cuvinte precum: „Astfel a zis Domnul, eu te-am creat, eu te-am izbăvit, eu te-am numit cu numele tău, tu eşti al meu.” „Atunci când vei trece prin ape, eu voi fi cu tine, căci tu eşti preţios vederii mele.” „O femeie poate ea să-şi uite copilaşul ei de ţâţă şi să nu aibă milă pentru fiul ei? Da, ea poate să uite, însă, eu nu-mi voi uita copiii, căci iată, eu am gravat numele lor pe palma mâinilor mele, şi chiar i-am acoperit cu umbra mâinilor mele.” „Cel rău să-şi abandoneze căile, iar omul nedrept gândurile sale, şi să se reîntoarcă la Domnul, căci el îi va arăta mila sa; să revină la Domnul nostru, căci el iartă din plin.”

97:7.7 (1069.2) Ascultaţi din nou evanghelia acestei noi revelaţii a Dumnezeului Salemului: „El îşi va paşte turma ca un cioban; el va aduna mieii în braţele sale şi îi va purta în sânul său. El dă tărie celor slabi şi sporeşte forţa celor neputincioşi. Celor care îl aşteaptă, Domnul le va reînnoi vigoarea; ei se vor înălţa în zbor, asemeni vulturilor; ei vor alerga şi nu vor fi slăbiţi.”

97:7.8 (1069.3) Acest Isaia a condus o vastă propagandă evanghelică în favoarea conceptului lărgit al unui Yahweh suprem. El a rivalizat cu Moise prin elocvenţa cu care el l-a descris pe Domnul Dumnezeu al Israelului ca fiind Creatorul Universal. El a făcut o descriere poetică a atributelor infinite ale Tatălui Universal. Nu mai fusese niciodată formulată o declaraţie mai frumoasă cu privire la Tatăl celest. Pentru acelaşi motiv ca şi Psalmii, scrierile lui Isaia se numără printre prezentările cele mai sublime şi cele mai veridice ale conceptului spiritual de Dumnezeu care ajunsese vreodată la urechile muritorilor înainte de venirea lui Mihail pe Urantia. Ascultaţi portretul pe care îl face el Deităţii: „Eu sunt înaltul şi sublimul care locuieşte în eternitate.” „Eu sunt cel dintâi şi cel din urmă, şi nu mai există nici un alt Dumnezeu în afară de mine.” „Iar mâna Domnului nu este atât de scurtă încât să nu poată salva, nici urechea sa atât de astupată încât să-l împiedice să audă.” Şi a existat o nouă doctrină pentru populaţiile iudee, aceea de a-l auzi pe acest profet blajin, dar plin de autoritate, stăruind în predicarea lui despre constanţa divină, fidelitatea lui Dumnezeu. El a declarat că „Dumnezeu nu ar uita şi nu ar abandona.”

97:7.9 (1069.4) Acest îndrăzneţ învăţător a proclamat că omul avea o relaţie apropiată cu Dumnezeu. „Eu creez pentru gloria mea pe

fiecare dintre cei care se numesc cu numele meu, şi care proclamă slava mea. Sunt eu, da, eu, cel care şterge nelegiuirile lor, care au ţinut seama de mine, şi nu-mi voi aminti de păcatele lor.”

97:7.10 (1069.5) Ascultaţi-l pe acest mare evreu demolând conceptul unui Dumnezeu naţional, pe când în glorie el proclamă divinitatea Tatălui universal despre care zice: „Cerurile sunt tronul meu, şi pământul este scăunelul pe care îmi ţin picioarele.” Şi Dumnezeul lui Isaia nu era mai puţin sfânt, just, maiestuos sau insondabil. Conceptul unui Yahweh mânios, răzbunător şi gelos al beduinilor din deşert aproape că a dispărut. Un nou concept al lui Yahweh suprem şi universal a apărut în mintea muritorilor, pentru a nu mai fi niciodată pierdut din vedere de omenire. Realizarea justiţiei divine începuse distrugerea magiei primitive şi a fricii biologice. Omul este în sfârşit introdus într-un univers al legii şi al ordinii, şi este prezentat unui Dumnezeu universal care posedă atribute fiabile şi finale.

97:7.11 (1069.6) Iar acest predicator al unui Dumnezeu celest nu a încetat niciodată să proclame acest *Dumnezeu al iubirii.* „Eu locuiesc în înaltul şi sfântul loc, şi, de asemenea, împreună cu cel al cărui spirit este pocăit şi umil.” Acest mare învăţător a mai adresat contemporanilor săi şi alte cuvinte de încurajare: „Şi Domnul te va călăuzi continuu şi îţi va satisface sufletul. Tu vei fi asemeni unei grădini irigate, asemeni unui izvor din care apa nu lipseşte. Dacă inamicul vine peste tine ca o inundaţie, spiritul Domnului va ridica un zid de apărare împotriva lui.” O dată mai mult, evanghelia lui Melchizedek, distrugătoarea fricii, şi religia Salemului, generând încrederea, a strălucit pentru binecuvântarea omenirii.

97:7.12 (1070.1) Clarvăzătorul şi curajosul Isaia l-a eclipsat cu eficacitate pe acel Yahweh naţionalist, prin portretizarea sa sublimă a maiestăţii şi a omnipotenţei universale a supremului Yahweh, Dumnezeul iubirii, suveranul universului şi Tatăl afectuos al întregii omeniri.

97:7.13 (1070.2) De la aceste zile memorabile, conceptul superior de Dumnezeu în Occident a înglobat mereu justiţia universală, îndurarea divină şi dreptatea eternă. Într-un limbaj superb şi cu o graţie incomparabilă, acest mare învăţător l-a descris pe Creatorul atotputernic ca pe un Tată care iubeşte pe toată lumea.

97:7.14 (1070.3) Acest profet din vremea captivităţii a predicat compatrioţilor lui şi străinilor multor naţiuni care îl ascultau pe marginea fluviului în Babilon. Şi acest al doilea Isaia a contribuit mult la neutralizarea a numeroase concepţii false şi egoiste din punct de vedere rasial ale misiunii lui Mesia cel făgăduit, dar el nu a reuşit în întregime în eforturile sale. Dacă preoţii nu s-ar fi adunat să clădească un naţionalism rău conceput, învăţăturile celor doi Isaia ar fi pregătit calea pentru recunoaşterea şi pentru primirea lui Mesia cel aşteptat.

8. Istoria sfântă şi istoria profană

97:8.1 (1070.4) Obişnuinţa de a considera relatarea experienţelor evreilor ca fiind istoria sfântă, iar operaţiunile restului lumii ca fiind istoria profană este răspunzătoare pentru o mare parte a confuziei care există în mintea umană cu privire la interpretarea istoriei. Această

dificultate se iveşte pentru că nu există nici o istorie laică a iudeilor. În cursul exilului în Babilon, preoţii au început să-şi pregătească noua poveste a raporturilor, presupuse miraculoase, ale lui Dumnezeu cu evreii - istoria sfântă a Israelului aşa cum este ea relatată în Vechiul Testament. După aceea, ei au distrus cu meticulozitate şi cu desăvârşire arhivele existente ale treburilor ebraice - cărţi cum ar fi „Faptele Regilor Israelului”, „Faptele Regilor lui Iuda”, precum şi diverse documente mai mult sau mai puţin exacte de istorie a evreilor.

97:8.2 (1070.5) Pentru a înţelege în ce măsură presiunea zdrobitoare şi constrângerea irezistibilă a istoriei laice îi teroriza pe iudeii captivi şi guvernaţi de străini, astfel încât ei au încercat să rescrie şi să refacă complet istoria lor, este bine să se treacă pe scurt în revistă darea de seamă a tulburătoarei lor experienţe naţionale. Trebuie amintit că iudeii nu au reuşit să elaboreze o filozofie de viaţă adecvată şi neteologică. Ei s-au luptat cu concepţia lor originară şi egipteană a răsplăţii divine pentru dreptate şi a pedepselor severe pentru păcat. Dramatica istorie a lui Iov a fost oarecum un protest contra acestei filozofii eronate. Pesimismul franc al Ecleziastului a fost o înţeleaptă reacţie pământeană contra acestor credinţe prea optimiste în Providenţă.

97:8.3 (1071.1) Cinci sute de ani de suzeranitate a conducătorilor străini depăşeau însă măsura chiar şi pentru iudeii răbdători şi îndurători. Profeţii şi preoţii au început să strige: „Până când, Doamne, până când?” Când un iudeu onest cercetează Scripturile, confuzia din gândurile sale se agravează şi mai mult. Un vechi vizionar făgăduise că Dumnezeu îşi va proteja şi îşi va dezrobi „Poporul ales”. Amos formulase ameninţarea că Dumnezeu va

abandona Israelul dacă acest popor nu îşi va restabili criteriile dreptăţii naţionale. Scribul Deuteronomului descrisese Marea Alegere - dintre bine şi rău, dintre binecuvântare şi blestem. Primul Isaia predicase un binefăcător rege-eliberator. Ieremia proclamase o eră a spiritului dreptăţii interioare - alianţa scrisă pe tăbliţele inimii. Al doilea Isaia vorbise de mântuirea prin sacrificiu şi prin răscumpărare. Ezechiel proclamase izbăvirea prin serviciul devoţional, iar Ezra promisese prosperitatea prin adeziunea la lege. Dar, cu toate acestea, iudeii se târau în sclavie, iar dezrobirea lor era amânată. Daniel a prezentat atunci drama „crizei" iminente - sfărâmarea marii statui şi stabilirea imediată a domniei dreptăţii, regatul mesianic.

97:8.4 (1071.2) Toate aceste false speranţe i-au adus pe evrei la un astfel de grad de decepţie şi de frustrare rasială, încât conducătorii lor au fost tulburaţi până la a nu mai recunoaşte şi a nu accepta misiunea şi slujirea unui Fiu divin al Paradisului atunci când el a venit curând spre ei sub înfăţişarea cărnii muritoare - încarnat în calitate de Fiu al Omului.

97:8.5 (1071.3) Toate religiile moderne au comis greşeli grave în încercarea de a interpreta în mod miraculos anumite epoci ale istoriei umane. Dacă este adevărat că Dumnezeu a întins de nenumărate ori o mână paternă intervenind providenţial în mersul treburilor umane, este fals a se considera dogmele teologice şi superstiţiile religioase ca fiind o sedimentare supranaturală care apare printr-o acţiune miraculoasă în mersul istoriei umane. Faptul că cei „Trei Preaînalţi guvernează în regatele oamenilor" n-a convertit istoria laică într-o istorie aşazisă sfântă.

97:8.6 (1071.4) Autorii Noului Testament şi scriitorii creştini ulteriori au complicat şi mai mult deformarea istoriei ebraice prin încercările lor bine intenţionate de a-i prezenta pe profeţii iudei ca transcendenţi. Istoria ebraică a fost astfel dezastruos exploatată de scriitorii atât iudei cât şi creştini. Istoria laică a evreilor a fost complet dogmatizată. Ea a fost convertită într-o ficţiune de istorie sfântă şi a devenit inextricabil legată de concepţiile morale şi de învăţăturile religioase ale naţiunilor aşa-zise creştine.

97:8.7 (1071.5) O scurtă expunere a punctelor proeminente ale istoriei ebraice va ilustra modul în care faptele conţinute în arhive au fost deformate în Babilon de către preoţii iudei, pe punctul de a transforma istoria laică cotidiană a poporului lor într-o istorie fictivă şi sfântă.

9. Istoria Evreilor

97:9.1 (1071.6) N-au existat niciodată doisprezece triburi de israeliţi - în Palestina s-au stabilit numai trei sau patru triburi. Naţiunea ebraică a luat formă ca urmare a uniunii aşa-zişilor israeliţi şi a canaaniţilor. „Şi copiii Israelului au locuit printre canaaniţi. Ei le-au luat fiicele de soţii şi le-au dat fiice şi fii de canaaniţi.” Evreii nu i-au izgonit niciodată pe canaaniţii din Palestina, în ciuda cronicilor stabilite referitoare la această chestiune de către preoţii care au afirmat, fără ezitare, această expulzare.

97:9.2 (1071.7) Conştiinţa israeliană şi-a avut originea în ţara muntoasă a Efraimului; conştiinţa iudee ulterioară s-a născut în clanul

meridional al lui Iuda. Iudeii (iudeii) au căutat întotdeauna să defăimeze şi să ponegrească istoria israeliţilor din nord (efraimiţii).

97:9.3 (1072.1) Pretenţioasa istorie a evreilor începe cu Saul, care grupa clanurile din nord pentru a rezista unui atac al amoniţilor contra oamenilor dintr-un trib asemănător - gileadiţii - în estul Iordanului. Cu o armată puţin mai mare de trei mii de oameni, el a învins inamicul, iar această ispravă este ceea ce le-a determinat pe triburile colinelor să-l facă regele lor. Când preoţii exilaţi au rescris această poveste, ei au ridicat la 330.000 numărul de soldaţi ai lui Saul şi au adăugat şi „Iuda" la lista triburilor care participaseră la bătălie.

97:9.4 (1072.2) Imediat după înfrângerea amoniţilor, Saul a devenit rege printr-o alegere populară făcută de trupele sale. Nici un preot ori profet nu a participat la aceasta. Însă preoţii au înscris mai târziu în cronici că Saul fusese încoronat rege de către profetul Samuel în conformitate cu ordinele divine. Ei au acţionat astfel cu scopul de a stabili o „linie divină de descendenţă" pentru regalitatea iudaică a lui David.

97:9.5 (1072.3) Printre alterări istoriei iudee, cea mai mare îl priveşte pe David. După victoria lui Saul asupra amoniţilor (victorie pe care el o atribuie lui Yahweh), filistenii s-au alarmat şi au început să atace clanurile din nord. David şi Saul nu au putut niciodată să se înţeleagă. David, împreună cu şase sute de oameni, a încheiat o alianţă cu filistenii şi au urcat pe coastă până la Esdraelon. În Gath, filistenii i-au ordonat lui David să părăsească câmpul de bătălie. Ei se temeau ca el să nu se alăture lui Saul. David s-a retras; filistenii s-au retras şi l-au bătut pe Saul. Ei nu ar fi reuşit niciodată dacă David ar fi fost loial Israelului. Oastea lui David era o adunătură poliglotă de nemulţumiţi,

compusă în majoritate din neadaptaţi sociali şi din delicvenţi care fugeau de justiţie.

97:9.6 (1072.4) Înfrângerea tragică a lui Saul la Gilboa de către filisteni a depreciat mult statutul lui Yahweh printre zei în ochii canaaniţilor din vecinătate. În mod obişnuit, înfrângerea lui Saul ar fi fost atribuită unei apostazii faţă de Yahweh, dar de data aceasta, editorii iudei au atribuit-o erorilor de ritual. Ei avuseseră nevoie de tradiţia lui Saul şi a lui Samuel ca fundal pentru domnia lui David.

97:9.7 (1072.5) David, cu mica sa oaste, şi-a stabilit cartierul general în Hebron, oraş care nu era ebraic. Compatrioţii lui nu au întârziat să-l proclame rege al noului regat al lui Iuda. Iuda era în principal compus din elemente neebraice - keniţi, calebiţi, iebusiţi, precum şi alţi canaaniţi. Ei erau nomazi - pastori - deci partizani ai ideii ebraice despre proprietatea pământului. Ei erau ataşaţi de ideologiile clanurilor din deşert.

97:9.8 (1072.6) Diferenţa dintre istoria sfântă şi istoria profană este bine ilustrată prin cele două povestiri diferite referitoare la încoronarea lui David ca rege, aşa cum au fost găsite în Vechiul Testament. O parte a istoriei profane cu privire la felul în care partizanii imediaţi (oastea sa) l-au numit rege a fost lăsată, din inadvertenţă, în arhive de către preoţii care au pregătit ulterior lunga şi prozaica versiune a istoriei sfinte. Aceasta descrie cum, prin călăuzire divină, profetul Samuel l-a ales pe David printre tovarăşii săi şi a procedat apoi oficial, prin ceremonii complicate şi solemne, la ungerea sa ca rege al evreilor şi apoi la proclamarea sa ca succesor al lui Saul.

97:9.9 (1072.7) Acesta este felul în care, de multe ori, după ce şi-au pregătit povestirile lor fictive ale intervenţiilor miraculoase ale lui Dumnezeu pe lângă Israel, preoţii au omis să distrugă complet ideile fundamentale clare şi pozitive deja incluse în anale.

97:9.10 (1072.8) David a căutat să creeze o situaţie politică căsătorindu-se mai întâi cu fiica lui Saul, apoi cu văduva lui Nabal, bogatul edomit, şi după aceea cu fiica lui Talmai, regele Gueshurului. El a luat şase soţii dintre femeile lui Iebus, fără a o mai socoti şi pe Batşeba, soţia hititului.

97:9.11 (1073.1) Prin aceste metode şi cu aceste personaje a elaborat David ficţiunea unui regat divin al Iudei, care succeda la moştenirea şi la tradiţiile regatului din nord format de Israelul Efraimului, atunci pe cale de dispariţie. Tribul cosmopolit al lui David, al lui Iuda, se compunea mai mult din gentili decât din iudei; mai vârstnicii Efraimului, deşi oprimaţi, au coborât totuşi din munţii lor şi „l-au uns rege al Israelului". După o ameninţare militară, David a făcut un pact cu iebusiţii şi a instalat capitala regatului unit la Iebus (Ierusalem), care era un oraş bine fortificat la jumătatea drumului dintre Iuda şi Israel. Filistenii au fost iritaţi de acest lucru şi nu au întârziat să-l atace pe David. După o bătălie crâncenă, ei au fost învinşi, şi Yahweh a fost stabilit încă o dată ca „Domnul Dumnezeu al Oştilor".

97:9.12 (1073.2) Dar trebuia cu orice preţ ca Yahweh să-şi împărtăşească o parte din gloria sa cu zeii canaaniţi, căci grosul armatei lui David nu era evreu. De aceea s-a văzut apărând în Scripturile voastre o indicaţie revelatoare căreia editorii iudei nu i-au acordat atenţie: „Yahweh a făcut o breşă în mijlocul inamicilor

dinaintea mea. De aceea s-a pus acestui loc numele Baal Perasim." Asta a avut loc pentru că optzeci la sută dintre soldaţii lui erau baaliţi.
97:9.13 (1073.3) David a explicat înfrângerea lui Saul la Gilboa remarcând că Saul atacase un oraş canaanit, Gibeon, a cărui populaţie avea un tratat de pace cu efraimiţii. De aceea îl abandonase Dumnezeu. În acelaşi timp cu Saul, David apărase oraşul canaanit al Keilahului contra filistenilor, apoi a ales drept capitală un oraş canaanit. Fidel politicii sale de compromis cu canaaniţii, David le-a predat gibeoniţilor pe şapte dintre urmaşii lui Saul pentru a fi spânzuraţi.
97:9.14 (1073.4) După înfrângerea filistinilor, David a luat în posesie „arcul lui Yahweh", l-a adus la Ierusalem, şi a făcut oficial cultul lui Yahweh în regatul său. El a impus apoi un greu tribut popoarelor din apropiere - edomiţii, moabiţii, ammoniţii şi sirienii.
97:9.15 (1073.5) Organizarea politică coruptă a partidului lui David a început să ia personal în posesie pământurile din nord, violând moravurile ebraice, şi apoi a pus curând stăpânire pe taxele impuse caravanelor percepute anterior de filistini. Au urmat apoi o serie de atrocităţi care au culminat cu moartea lui Urie. Toate apelurile judiciare erau judecate în Ierusalem; „cei vechi" nu mai puteau să împartă ei dreptatea. Nu este de mirare că s-a dezlănţuit revolta. Astăzi, Absalon ar fi calificat drept demagog; mama sa era o canaanită. Exista o jumătate de duzină de pretendenţi la tron în afară de Solomon, fiul lui Batşeba.

97:9.16 (1073.6) După moartea lui David, Solomon a cenzurat organizaţia politică de orice influenţă nordică, dar nu a abandonat nimic din tirania şi din taxele regimului tatălui său. Solomon a ruinat

naţiunea cu fastul curţii sale, precum şi prin programul său complicat de construcţii, care cuprindea casa Libanului, palatul fiului faraonului, templul lui Yahweh, palatul regelui şi restaurarea zidurilor a numeroase cetăţi. Solomon a creat o vastă flotă ebraică, care funcţiona cu marinari sirieni şi care făcea comerţ cu lumea întreagă. Existau aproape o mie de femei în haremul său.

97:9.17 (1073.7) În această epocă, templul lui Yahweh din Silo a fost discreditat, şi tot cultul naţiunii a fost concentrat în Iebus, în fastuoasa capelă regală. Regatul din nord s-a întors mai mult către adorarea lui Elohim. El beneficia de favoarea faraonilor care au aservit ulterior Iuda, supunând regatul din sud unui tribut.

97:9.18 (1073.8) Au existat suişuri şi coborâşuri - războaie între Israel şi Iuda. După patru ani de război civil şi trei dinastii, Israelul a căzut pe mâna despoţilor orăşeni care au început să facă comerţ cu pământuri. Chiar şi regele Omri a încercat să dobândească domeniul Shemerului.

97:9.19 (1074.1) Dar sfârşitul s-a apropiat rapid atunci când Salmansar III s-a decis să controleze coasta mediteraneeană. Achab, regele Efraimului, a adunat alte zece grupuri şi a rezistat la Karkar; bătălia a rămas indecisă. Înaintarea asirianului a fost oprită, dar aliaţii au fost decimaţi. Această mare bătălie nu este nici măcar menţionată în Vechiul Testament.

97:9.20 (1074.2) Au apărut noi dificultăţi atunci când regele Achab a încercat să cumpere pământuri de la Naboth. Soţia lui feniciană a imitat semnătura lui Achab pe documentele care ordonau confiscarea pământului lui Naboth acuzat că ar fi rostit o blasfemie la adresa

numelor „ lui Elohim şi al regelui”. Naboth şi fiii săi au fost rapid executaţi. Energicul Ilie a apărut pe scenă acuzândul pa Achab de moartea lui Naboth. Astfel că Ilie, unul dintre cei mai mari profeţi, şi-a început învăţătura ca apărător al vechilor moravuri referitoare la pământuri, în opoziţie cu comportamentul vânzătorilor de pământuri din Baalim şi cu tentativa oraşelor de a domina ţara. Dar reforma nu a reuşit până când marele proprietar de terenuri, Iehu, nu şi-a alăturat forţele celor ale micului rege nomad Ionadab pentru a-i distruge pe profeţii (agenţii imobiliari) ai Baalului în Samaria.

97:9.21 (1074.3) O reînvigorare a vieţii a apărut atunci când Ioas şi fiul său Ieroboam au scăpat Israelul de duşmanii săi. Însă, în această epocă, Samaria era guvernată de o feudalitate a tâlharilor ale cărei jafuri rivalizau cu acelea ale vechii dinastii a lui David. Statul şi Biserica aveau o strânsă cooperare. Tentativele lor de a suprima libertatea cuvântului i-au determinat pe Ilie, pe Amos şi pe Osea să scrie în secret, şi acesta a fost adevăratul început al Bibliilor iudee şi creştine.

97:9.22 (1074.4) Însă regatul din nord nu a fost şters din istorie înainte de momentul în care regele Israelului a conspirat cu regele Egiptului şi a refuzat să continue să plătească tribut Asiriei. Atunci a început un asediu de trei ani, urmat de dispersarea totală a regatului din nord. Aşa a dispărut Efraim (Israelul). Iuda - iudeii, „restul Israelului” - începuse să concentreze pământurile în mâinile unui număr mic, „acumulând casă după casă şi câmpie după câmpie”, după cum zicea Isaia. A existat curând, în Ierusalem, un templu al Baalului alături de templul lui Yahweh. Această domnie a terorii s-a terminat printr-o

revoltă monoteistă condusă de foarte tânărul rege Ioas care a dus apoi o cruciadă timp de treizeci şi cinci de ani în favoarea lui Yahweh.

97:9.23 (1074.5) Amatsia, regele următor, a avut dificultăţi cu contribuabilii edomiţi în revoltă şi cu vecinii lor. După o victorie strălucită, el s-a apucat să-i atace pe vecinii săi din nord şi a suferit o înfrângere tot atât de răsunătoare. Apoi, oamenii de la sate s-au revoltat; ei l-au asasinat pe rege şi l-au pus pe tron pe fiul său de şaisprezece ani, Azaria, numit Uzza de către Isaia. După Uzza, lucrurile au mers din rău în mai rău, iar Iuda a trăit timp de o sută de ani plătind tribut regilor Asiriei. Primul Isaia le-a zis că Ierusalemul, fiind oraşul lui Yahweh, nu va cădea niciodată, dar Ieremia nu a ezitat să-i proclame căderea.

97:9.24 (1074.6) Adevărata ruină suferită de Iuda a fost adusă de o bandă de bogaţi politicieni corupţi, sub guvernarea regelui-copil Manase. Economia schimbătoare a favorizat reîntoarcerea la adorarea lui Baal, ale cărui operaţiuni private privitoare la pământuri erau contrare ideologiei lui Yahweh. Căderea Asiriei şi ascensiunea Egiptului au adus, pentru o vreme, eliberarea Iudei, iar oamenii de la ţară au reluat puterea. Sub Iosias, ei au distrus banda de politicieni corupţi a Ierusalemului.

97:9.25 (1075.1) Dar această eră a luat sfârşit tragic atunci când Iosias a pretins să iasă pentru a intercepta puternica armată a lui Necho care urca coasta venind din Egipt pentru a ajuta Asiria contra Babilonului. Iosias a fost măturat, iar Iuda a trebuit să plătească tribut Egiptului. Partidul politic al lui Baal a revenit la putere în Ierusalem, şi atunci s-a întâmplat să înceapă *veritabila* sclavie egipteană. A urmat apoi o perioadă în decursul căreia politicienii lui Baal au controlat atât

tribunalele cât şi preoţimea. Cultul lui Baal era un sistem economic şi social privind drepturile de proprietate precum şi fertilitatea solului. Atunci când Nabucodonosor l-a răsturnat pe Necho, Iuda a căzut sub suzeranitatea Babilonului şi a primit zece ani de graţie, dar nu a întârziat să se revolte. Nabucodonosor a pornit împotriva lor, iudeii au inaugurat atunci nişte reforme sociale, cum ar fi dezrobirea sclavilor, pentru a-l influenţa pe Yahweh. Oastea babiloniană s-a retras temporar, iar evreii s-au bucurat de ceea ce le dăduse virtutea magică a reformei lor. În timpul acestei perioade le-a anunţat Ieremia soarta fatală care îi aştepta, şi curând Nabucodonosor a revenit.
97:9.26 (1075.2) Astfel încât, sfârşitul Iudei a survenit brusc. Oraşul a fost distrus, iar oamenii aduşi în Babilon. Lupta Yahweh-Baal s-a terminat în captivitate, iar şocul captivităţii a adus restul Israelului la monoteism.

97:9.27 (1075.3) În Babilon, iudeii au ajuns la concluzia că nu puteau subzista în Palestina ca mic grup având-şi propriile obiceiuri economice şi sociale, şi că, dacă ideologiile lor trebuiau să prevaleze, ei ar trebui să-i convertească pe gentili. Astfel a luat naştere noul lor concept al destinului - ideea că iudeii trebuiau să devină slujitorii aleşi ai lui Yahweh. Religia iudee a Vechiului Testament a evoluat realmente în Babilon în cursul captivităţii.
97:9.28 (1075.4) Doctrina nemuririi a luat formă tot în Babilon. Iudeii crezuseră că ideea de viaţă viitoare abătea atenţia de la evanghelia lor a justiţiei sociale. Acum, pentru prima dată, teologia a înlocuit sociologia şi economia. Religia s-a conturat ca sistem de gândire umană şi de conduită tot mai separată de politică, de sociologie şi de economie.

97:9.29 (1075.5) Şi astfel că adevărul cu privire la poporul iudeu revelează că multe evenimente, considerate ca aparţinând istoriei sfinte, nu prea reprezintă mai mult decât o cronică a istoriei profane obişnuite. Iudaismul a fost terenul pe care a crescut creştinismul, dar iudeii nu au fost un popor miraculos.

10. Religia Ebraică

97:10.1 (1075.6) Conducătorii lor îi învăţaseră pe israeliţi că ei erau un popor ales, nu din cauza unei îngăduinţe speciale şi a unui monopol al favorii divine, ci din cauza misiunii lor particulare de a aduce tuturor naţiunilor adevărul unui Dumnezeu unic şi suprem. Ei le promiseseră iudeilor că, dacă împlineau acest destin, ei vor deveni conducătorii spirituali ai tuturor popoarelor, şi că Mesia cel aşteptat va domni peste ei şi peste lumea întreagă ca Prinţ al Păcii.

97:10.2 (1075.7) Când iudeii au fost eliberaţi de perşi, ei nu au revenit în Palestina decât pentru a recădea în robia propriilor lor preoţi, cu codul lor de legi, de sacrificii şi de ritualuri. Aşa cum clanurile evreieşti au respins minunata poveste a lui Dumnezeu prezentată în discursul de adio al lui Moise în favoarea riturilor de sacrificiu şi de penitenţă, tot astfel rămăşiţele naţiunii ebraice au respins magnificul concept al celui de-al doilea Isaia în favoarea legilor, a regulilor şi a riturilor preoţimii lor în dezvoltare.

97:10.3 (1075.8) Egotismul naţional, falsa încredere într-un Mesia promis şi greşit înţeles, precum şi servitutea şi tirania crescânde ale preoţimii, au redus definitiv la tăcere vocile conducătorilor spirituali

(cu excepţia lui Daniel, a lui Ezechiel, a lui Agge şi a lui Malachi). De la această epocă până la aceea a lui Ioan Botezătorul, tot Israelul a suferit un regres spiritual constant. Cu toate acestea, iudeii nu au pierdut niciodată conceptul Tatălui Universal; chiar şi până în secolul al douăzecilea după Crist, ei au menţinut această concepţie despre Deitate.

97:10.4 (1076.1) De la Moise până la Ioan Botezătorul se întinde o linie neîntreruptă de învăţători fideli care au transmis, din generaţie în generaţie, torţa luminii monoteiste, în timp ce ei îi mustrau fără încetare pe conducătorii fără scrupule, denunţându-i pe preoţii care făceau comerţ şi îndemnând mereu populaţiile să se ralieze adorării supremului Yahweh, Domnul Dumnezeu al Israelului.

97:10.5 (1076.2) Ca naţiune, iudeii au sfârşit prin a-şi pierde identitatea politică, însă religia ebraică a credinţei sincere într-un Dumnezeu unic şi universal a continuat să trăiască în inima exilaţilor disperaţi. Această religie a supravieţuit pentru că a funcţionat eficient pentru conservarea celor mai înalte valori ale partizanilor ei. Religia iudaică a reuşit foarte bine să păstreze idealurile unui popor, dar nu şi să întreţină progresul şi să încurajeze descoperirea filozofică creativă în domeniile adevărului. Religia iudaică avea multe defecte - ea era deficientă în filozofie şi aproape lipsită de calităţi estetice - dar ea a conservat valorile morale, şi de aceea a şi subzistat. Comparat cu alte concepte ale Deităţii, supremul Yahweh era foarte clar, viu, personal şi moral.

97:10.6 (1076.3) Iudeii iubeau justiţia, înţelepciunea, adevărul şi dreptatea cum puţine popoare au făcut-o, dar ei au contribuit mai puţin decât toate celelalte popoare la înţelegerea intelectuală şi

spirituală a acestor calităţi divine. Cu toate că teologia ebraică refuzase să se lărgească, ea a jucat un rol important în dezvoltarea a două alte religii mondiale, creştinismul şi mahomedanismul.

97:10.7 (1076.4) Religia iudaică a persistat şi datorită instituţiilor ei. Îi este greu unei religii să supravieţuiască ca practică personală a unor indivizi izolaţi. Conducătorii religioşi au comis mereu următoarea eroare: observând relele religiei instituţionale, ei au căutat să distrugă tehnica de funcţionare colectivă. În loc să distrugă orice ritual, ar face mai bine să îl reformeze. Sub acest raport, Ezechiel a fost mai înţelept decât contemporanii lui. El s-a alăturat lor pentru a insista pe responsabilitatea morală personală, însă s-a apucat şi să stabilească practicarea şi respectarea fidelă a unui ritual superior şi purificat.

97:10.8 (1076.5) Iar astfel, învăţătorii succesivi ai Israelului au efectuat în evoluţia religioasă cea mai mare realizare care a avut loc pe Urantia: transformarea treptată, dar continuă, a conceptului barbar al sălbaticului demon Yahweh, gelosul şi crudul zeu-spirit al clocotitorului vulcan al muntelui Sinai, într-un concept ulterior, exaltat şi celest, al unui Yahweh suprem, creator al tuturor lucrurilor şi părinte iubitor şi îndurător al întregii omenirii. Acest concept ebraic despre Dumnezeu a fost evocarea umană cea mai elevată a Tatălui universal până în momentul în care a fost şi mai mult lărgit şi amplificat cu rafinament de învăţăturile personale şi de exemplul de viaţă al Fiului său, Mihail din Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

Cartea Urantia

Capitolul 98

Învăţăturile lui Melchizedek în Occident

98:0.1 (1077.1) ÎNVĂŢĂTURILE lui Melchizedek au pătruns în Europa pe multe căi, dar în principal prin Egipt. Ele au fost încorporate în filozofia occidentală după ce au fost complet elenizate şi, mai târziu, creştinate. Idealurile lumii occidentale erau esenţialmente socratice. Filozofia religioasă ulterioară a devenit aceea a lui Isus, cu modificările şi cu compromisurile care au rezultat din contactul cu filozofia şi cu religia occidentale în evoluţie. Totul a culminat în Biserica creştină.

98:0.2 (1077.2) În Europa, misionarii din Salem şi-au continuat multă vreme activităţile, şi au fost treptat absorbiţi de numeroasele grupuri

culturale şi rituale care apăreau periodic. Dintre cei care au menţinut învăţăturile din Salem în forma lor cea mai pură, trebuie menţionaţi cinicii. Aceşti predicatori ai credinţei şi ai încrederii în Dumnezeu activau încă în Europa romană din primul secol de după Crist. Ei au fost ulterior încorporaţi în religia creştină aflată în formare.

98:0.3 (1077.3) O mare parte a doctrinei Salemului a fost răspândită în Europa de către soldaţii mercenari iudei, care au luat parte la luptele militare din Occident. În timpurile antice, iudeii erau renumiţi atât pentru valoarea lor militară cât şi pentru particularităţile lor teologice.

98:0.4 (1077.4) Doctrinele fundamentale ale filozofiei greceşti, teologia iudaică şi morala creştină au fost esenţialmente repercusiunile învăţăturilor lui Melchizedek.

1. Religia salemului la Greci

98:1.1 (1077.5) Misionarii din Salem ar fi putut edifica o mare structură religioasă la greci dacă nu ar fi interpretat cu stricteţe jurământul lor de hirotonisire potrivit cu angajamentele impuse de Machiventa, care interzicea să se organizeze congregaţii exclusive pentru cult, şi a smuls de la fiecare învăţător promisiunea de a nu exersa niciodată funcţia de preot sau de a nu primi, pentru o slujbă religioasă, nici o altă compensaţie în afară de hrană, de veşminte şi de un adăpost. Când învăţătorii Melchizedeki au pătruns în Grecia preelenică, ei au găsit acolo un popor care încă întreţinea tradiţiile lui Adamson şi cele din vremea andiţilor, însă aceste învăţături fuseseră puternic alterate de noţiunile şi de credinţele hoardelor de sclavi

inferiori care fuseseră aduşi în cantităţi sporite pe malurile grecilor. Această alterare a provocat o întoarcere la animismul grosolan, cu rituri sângeroase, în care clasele inferioare mergeau până la transformarea în ceremonii a execuţiilor criminalilor condamnaţi.

98:1.2 (1077.6) Influenţa esenţială a învăţătorilor Salemului a fost aproape distrusă de invazia aşa-zisă ariană care venea din Europa meridională şi din Orient. Aceşti invadatori eleni au adus cu ei concepte antropomorfice despre Dumnezeu, asemănătoare cu acelea pe care însoţitorii lor arieni le introduseseră în India. Această importare a inaugurat evoluţia familiei greceşti de zei şi de zeiţe. Această nouă religie era întemeiată în parte pe cultele invadatorilor eleni barbari, însă încorpora şi miturile vechilor locuitori ai Greciei.

98:1.3 (1078.1) Grecii eleni au găsit lumea mediteraneeană larg dominată de cultul mamei, iar ei le-au impus acestor popoare pe zeul-om pe care îl aveau, Diaus-Zeus care, ca şi Yahweh printre semiţii henoteişti, devenise deja capul întregului panteon grecesc de zei subordonaţi. Grecii ar fi sfârşit prin a realiza un adevărat monoteism prin conceptul de Zeus dacă nu ar fi reţinut supracontrolul Destinului. Un Dumnezeu de valoare finală trebuie să fie el însuşi arbitrul sorţii şi creatorul destinului.

98:1.4 (1078.2) Ca o consecinţă a acestor factori din evoluţia religioasă, curând s-a dezvoltat credinţa populară în zeii nepăsători ai muntelui Olimp. Aceştia erau zei mai mult umani decât divini, iar grecii inteligenţi nu i-au luat niciodată prea în serios. Ei nici nu îi iubeau prea mult şi nici nu se temeau foarte tare de zeii pe care ei înşişi îi creaseră. Ei încercau un sentiment patriotic şi rasial pentru

Zeus şi pentru familia sa de semi-oameni şi de seim-zei, însă nu îi respectau şi nu îi adorau mai deloc.

98:1.5 (1078.3) Elenii au devenit atât de pătrunşi de doctrinele anticlericale ale învăţătorilor primitivi ai Salemului, încât în Grecia nu a apărut niciodată vreo preoţime de cine ştie ce importanţă. Chiar şi confecţionarea de idoli pentru zei a devenit mai mult o lucrare artistică decât o treabă de cult.

98:1.6 (1078.4) Zeii olimpici au ilustrat antropomorfismul tipic oamenilor. Mitologia greacă era însă mai mult estetică decât etică. Religia greacă a fost de mare ajutor prin descrierea ei a unui univers guvernat de un grup de zeităţi, dar curând morala, etica şi filozofia greceşti au avansat mult dincolo de conceptul teist. Acest dezechilibru dintre dezvoltarea intelectuală şi progresul spiritual a fost tot atât de primejdios pentru greci pe cât fusese pentru India.

2. Gândirea filozofică Greacă

98:2.1 (1078.5) O religie superficială şi tratată cu prea multă uşurinţă nu poate dăinui, mai ales atunci când ea nu are o preoţime pentru a-i întreţine formele şi pentru a umple de temeri şi de respect inimile fidelilor. Religia olimpiană nu promitea mântuirea şi nu potolea setea spirituală a credincioşilor ei; prin urmare, ea era sortită pierii. La mai puţin de un mileniu după începutul ei, ea aproape că dispăruse, iar grecii s-au pomenit fără religie naţională, zeii Olimpului pierzând influenţa lor asupra celor mai buni gânditori.

98:2.2 (1078.6) Aceasta era situaţia până în secolul al şaselea dinaintea erei creştine; în Orient şi în Levant s-au produs o renaştere a conştiinţei spirituale şi o trezire a recunoaşterii monoteismului. Occidentul nu a participat însă la această nouă dezvoltare; nici Europa nici Africa de Nord nu au jucat un mare rol în această renaştere religioasă. Cât despre greci, ei s-au angajat într-un magnific progres intelectual. Ei începuseră să domine frica şi nu mai căutau religia ca antidot, nepercepând însă că adevărata religie potoleşte setea sufletului şi vindecă neliniştea spirituală şi disperarea morală. Ei au căutat să consoleze sufletele prin gândirea profundă - filozofia şi metafizica. Ei s-au abătut de la contemplarea conservării de sine - mântuirea - şi s-au întors către realizarea de sine şi către cunoaşterea de sine.
98:2.3 (1078.7) Prin rigoarea gândirii, grecii au încercat să atingă o conştiinţă a siguranţei care le servea ca substitut pentru credinţa aflată în supravieţuire, însă ei au eşuat complet. Numai indivizii cei mai inteligenţi din clasele superioare ale popoarelor elene puteau pricepe această nouă învăţătură. Masa de descendenţi ai sclavilor din generaţiile precedente nu avea nici o capacitate de a primi acest nou substitut al religiei.

98:2.4 (1079.1) Filozofii au dispreţuit toate formele de cult şi, cu toate acestea, ei au rămas practic cu toţii slab legaţi de un fundal de credinţă în doctrinele Salemului referitoare la „Inteligenţa universului", la „ideea de Dumnezeu" şi la „Marea Sursă". În măsura în care filozofii greci recunoşteau divinul şi suprafinitul, ei erau în mod sincer monoteişti şi nu aveau mai deloc recunoştinţă faţă de tot ansamblul de zei şi de zeiţe al Olimpului.

98:2.5 (1079.2) Poeţii greci din secolele al şaselea şi al cincilea dinaintea lui I.-C., şi mai cu seamă Pindar, au încercat să reformeze religia greacă. Ei i-au înălţat idealurile, însă au fost mai degrabă artişti decât persoane religioase; ei nu au reuşit să stabilească o tehnică pentru dezvoltarea şi conservarea valorilor supreme.
98:2.6 (1079.3) Xenofon a propovăduit doctrina unui Dumnezeu unic, dar conceptul său despre Deitate era prea panteist pentru a reprezenta pentru oamenii muritori un părinte personal. Anaxagora era un mecanicist, numai că el recunoştea o Cauză Primă, o Minte Iniţială. Socrate şi succesorii lui, Platon şi Aristotel, au propovăduit că virtutea este cunoaştere, că bunătatea este sănătatea sufletului, că ar fi mai bine să suferi de o nedreptate decât să fi vinovat de ea, că este greşit să faci rău pentru rău şi că zeii sunt înţelepţi şi buni. Virtuţile lor cardinale erau înţelepciunea, curajul, cumpătarea şi justeţea.

98:2.7 (1079.4) Evoluţia filozofiei religioase la popoarele elene şi la evrei a oferit, prin contrast, un exemplu de funcţiune a Bisericii ca instituţie pentru modelarea progresului cultural. În Palestina gândirea umană era atât de controlată de preoţi şi atât de dirijată de Scripturi încât filozofia şi estetica erau cu totul scufundate în religie şi în moralitate. În Grecia, absenţa aproape completă a preoţilor şi a „sfintelor Scripturi" a lăsat mintea umană liberă şi fără piedici, astfel încât profunzimea gândirii s-a dezvoltat într-o manieră surprinzătoare; însă religia, ca experienţă personală, nu a reuşit să ţină pasul cu sondările intelectuale în natura şi în realitatea cosmosului.
98:2.8 (1079.5) În Grecia, credinţa era subordonată gândirii. În Palestina, gândirea era menţinută aservită credinţei. Forţa creştinismului s-a datorat, în mare parte, faptului că el a făcut mari

împrumuturi de la moralitatea ebraică precum şi de la gândirea greacă.

98:2.9 (1079.6) În Palestina, dogmatismul religios s-a cristalizat, fiind pe punctul de a compromite toată dezvoltarea ulterioară. În Grecia, gândirea umană a devenit atât de abstractă, încât conceptul de Dumnezeu s-a transformat într-o pâclă vaporoasă de speculaţii panteiste, apropiindu-se mult de Infinitul impersonal al filozofilor brahmanici.

98:2.10 (1079.7) Însă oamenii de rând ai acestor timpuri nu puteau să priceapă filozofia greacă a realizării de sine şi a unei deităţi abstracte. Ei nu erau, de altfel, foarte interesaţi de aceasta şi căutau mai degrabă promisiunile mântuirii, dublate de un Dumnezeu personal susceptibil de a le asculta rugăciunile. Ei i-au exilat pe filozofi şi i-au persecutat pe ultimii fideli ai cultului Salemului, cele două doctrine fiind atunci mult amestecate. Ei s-au pregătit pentru teribila scufundare orgiacă în nebuniile cultului de mistere, care invada pe atunci ţările mediteraneene. Misterele de la Eleusis au crescut în interiorul panteonului olimpic ca versiune greacă a cultului fecundităţii. Cultul dionisiac al naturii a înflorit în egală măsură. Cultul de cel mai bun gust era fraternitatea orfeică, ale cărei predici morale şi promisiuni de mântuire prezentau o mare atracţie pentru multe persoane.

98:2.11 (1080.1) Toată Grecia s-a lansat în aceste noi metode de atingere a mântuirii prin acest ceremonial emoţional şi înflăcărat. Nici o naţiune nu atinsese vreodată, în atât de puţin timp, asemenea înălţimi ale filozofiei artistice şi nici nu a creat, practic fără Deitate şi fără nici cea mai mică promisiune de mântuire umană, un sistem moral atât de avansat. Nici o naţiune nu s-a afundat atât de rapid, de

adânc şi de violent într-un hău de stagnare intelectuală, de depravare morală şi de carenţă spirituală ca aceste aceleaşi popoare greceşti pe când s-au lansat în turbilonul intens al cultului de mistere.

98:2.12 (1080.2) Religiile au dăinuit mult timp fără suport filozofic, dar puţine filozofii, ca atare, s-au perpetuat un timp îndelungat fără o oarecare identificare cu religia. Filozofia este în religie ceea ce concepţia este în acţiune. Dar starea umană ideală este aceea în care filozofia, religia şi ştiinţa sunt sudate într-o unitate plină de sens prin acţiunea conjugată a înţelepciunii , a credinţei şi a experienţei.

3. Învăţăturile lui Melchizedek la Roma

98:3.1 (1080.3) Plecând de la formele primitive de adorare a zeilor de familie, religia ulterioară a latinilor a devenit o venerare a tribului pentru Marte, zeul războiului. Aşadar era natural ca ea să semene mai mult cu o respectare politică a normelor religioase decât cu sistemele intelectuale ale grecilor şi ale brahmanilor sau decât cu religiile mai spirituale ale altor diverse popoare.

98:3.2 (1080.4) În cursul marii renaşteri monoteiste a evangheliei lui Melchizedek în timpul celui de-al şaselea secol dinainte de Crist, misionarii Salemului au fost prea puţin numeroşi ca să pătrundă în Italia. Cei care s-au dus acolo au fost incapabili să învingă influenţa preoţimii etrusce în expansiune rapidă, cu noile ei mulţimi de zei ai templelor, care au fost cu toţii încorporaţi în religia Statului roman.

Această religie a triburilor latine nu era nici trivială şi venală ca aceea a grecilor, nici austeră şi tiranică ca a evreilor. Ea consta în cea mai mare parte în simpla respectarea a formelor, a legămintelor şi a tabuurilor.

98:3.3 (1080.5) Religia romană a fost treptat influenţată de mari importuri culturale din Grecia. În cele din urmă, majoritatea zeilor olimpieni au fost transplantaţi şi încorporaţi în panteonul latin. Grecii au adorat un timp îndelungat focul vetrei familiale - Hestia era zeiţa virgină a vetrei. Vesta era zeiţa romană a căminului. Zeus a devenit Jupiter, Afrodita a devenit Venus, şi aşa mai departe, pentru numeroasele zeităţi ale Olimpului.

98:3.4 (1080.6) Iniţierea religioasă a tinerilor romani era ocazia consacrării lor solemne pentru slujirea Statului. Jurămintele şi admiterile la cetăţenie erau în realitate ceremonii religioase. Popoarele latine întreţineau temple, altare şi sanctuare; şi, în caz de criză, ei consultau oracolele. Ele conservau osemintele eroilor, şi tot astfel au făcut, mai târziu, cu cele ale sfinţilor creştini.

98:3.5 (1080.7) Această formă oficială şi rece de patriotism pseudoreligios era sortită să dispară, aşa cum adorarea înalt spirituală şi artistică s-a prăbuşit înaintea adorării fervente şi profund emotive a cultelor de mistere. Cel mai mare dintre aceste culte devastatoare era religia de mister a sectei Mamei lui Dumnezeu, care avea pe atunci sediul în tocmai pe locul actualei biserici Sfântul Petru din Roma.

98:3.6 (1080.8) Statul roman care se ivea a fost cuceritor, din punct de vedere politic, dar a fost la rândul lui cucerit de cultele, de ritualurile, de misterele şi de conceptele de dumnezeu ale Egiptului, ale Greciei şi ale Levantului. Aceste culte importate au continuat să înflorească în

tot statul roman până la epoca lui August. Din raţiuni pur politice şi civile, acesta din urmă a făcut un efort eroic şi parţial încununat de succes de a distruge misterele şi de a reînsufleţi mai vechea religie politică.

98:3.7 (1081.1) Un preot al religiei Statului i-a relatat lui August încercările anterioare ale învăţătorilor din Salem de a răspândi doctrina unui Dumnezeu unic, a unei Zeităţi finale care domina toate fiinţele supranaturale. Această idee s-a implantat atât de ferm în împărat, încât acesta a construit numeroase temple, le-a ticsit din abundenţă cu frumoase statuete, a reorganizat preoţia Statului, a restabilit religia de Stat, s-a numit el însuşi în funcţia de mare preot şi, în calitate de împărat, nu a ezitat să se proclame el însuşi zeu suprem.

98:3.8 (1081.2) Această nouă religie de cult a lui August a prosperat şi a fost respectată în tot imperiul pe durata vieţii sale, afară de Palestina, căminul iudeilor. Această epocă a zeilor romani s-a prelungit până într-acolo încât cultul oficial roman a avut o listă de peste patruzeci de zeităţi umane care se înălţaseră ele însele la această demnitate, toate pretinzând naşteri miraculoase şi alte însuşiri supraumane.

98:3.9 (1081.3) Grupul de credincioşi ai Salemului se micşora tot mai mult; o serioasă grupare de predicatori, de cinici, a avut o ultimă tresărire de rezistenţă. Ei i-au îndemnat pe romani să-şi abandoneze riturile religioase sălbatice şi fără sens, şi să revină la o formă de cult care să încorporeze evanghelia lui Melchizedek, aşa cum fusese ea modificată şi alterată prin contactul cu filozofia grecilor. Însă, în ansamblul lui, poporul i-a respins pe cinici şi a preferat să se avânte în ritualuri de mistere, care nu numai că îi ofereau speranţa salvării

personale, ci îi şi satisfăceau dorinţa de diversiune, de stimulare şi de distracţie.

4. Cultele misterelor

98:4.1 (1081.4) Pierzându-şi religiile primitive de familie şi de stat, şi negăsindu-se nici capabili, nici dornici să priceapă sensul filozofiei greceşti, majoritatea locuitorilor lumii greco-romane şi-au îndreptat atenţia către cultele spectaculare şi emoţionale ale misterelor din Egipt şi din Levant. Oamenii din popor căutau cu ardoare promisiuni de mântuire - o consolare religioasă pentru ziua de azi şi asigurările unei speranţe de nemurire pentru după moarte.

98:4.2 (1081.5) Cele trei culte de mistere care au devenit cele mai populare au fost următoarele:
98:4.3 (1081.6) 1. Cultul frigian al lui Cybele şi al fiului ei Attis.
98:4.4 (1081.7) 2. Cultul egiptean al lui Osiris şi al mamei sale Isis.
98:4.5 (1081.8) 3. Cultul iranian de adorare a lui Mitra ca salvator şi mântuitor al omenirii păcătoase.

98:4.6 (1081.9) Misterele frigiene şi egiptene propovăduiau că fiul divin (respectiv Attis şi Osiris) trecuse prin moarte şi fusese reînviat de puterea divină, şi, mai mult, că toţi cei care fuseseră în mod adecvat iniţiaţi în mister, şi care sărbătoreau aniversările morţii şi reînvierii zeului, participau, prin aceasta, la natura sa divină şi la nemurirea sa.

98:4.7 (1081.10) Ceremoniile frigiene erau impozante, dar degradante. Sărbătorile lor sângeroase au arătat cât au devenit de degradate şi de primitive misterele levantine. Ziua cea mai sfântă era Vineri Negru, „ziua de sânge”, care comemora moartea voluntară a lui Attis. După cele trei zile în care se sărbătorea sacrificiul şi moartea lui Attis, sărbătoarea se transforma în bucurie în onoarea reînvierii sale.
98:4.8 (1082.1) Riturile cultului lui Isis şi ale cultului lui Osiris erau mai rafinate şi mai impresionante decât acelea ale cultului frigian. Acest ritual egiptean era clădit în jurul legendei străvechiului zeu al Nilului, un zeu care a murit şi a fost reînviat. Acest concept provenea din observarea faptului că creşterea plantelor se întrerupea după un ritm anual recurent, urmată primăvara de regenerarea întregii vegetaţii vii. Frenezia în celebrarea acestor culte de mistere şi orgiile ceremoniilor lor, care erau presupuse a duce la „entuziasmul” realizării divinităţii, erau uneori cât se poate de revoltătoare.

5. Cultul lui Mithra

98:5.1 (1082.2) Misterele frigiene şi egiptene s-au dat în cele din urmă l-a o parte din calea celui mai mare cult de mistere, adorarea lui Mitra. Cultul mitraic atrăgea un larg evantai de temperamente umane şi îi înlocuia treptat pe zeii săi predecesori. Mitraismul s-a răspândit în imperiul roman prin propaganda legiunilor romane recrutate în Levant, unde această religie era la modă, căci soldaţii duceau această credinţă peste tot pe unde mergeau. Acest nou ritual religios a fost un mare progres peste cultele anterioare de mistere.

98:5.2 (1082.3) Cultul lui Mitra s-a născut în Iran şi a subzistat multă vreme în ţinutul său de origine, în ciuda opoziţiei militante a discipolilor lui Zoroastru. Însă, în epoca în care mitraismul a ajuns în Roma, el fusese treptat ameliorat prin asimilarea a numeroase învăţături ale lui Zoroastru. În principal prin cultul mitraic a exercitat religia lui Zoroastru o influenţă asupra creştinismului apărut mai târziu.

98:5.3 (1082.4) Cultul mitraic descria un zeu militant care îşi avea originea într-o mare stâncă, care se avânta în brave isprăvi şi făcea să ţâşnească apa dintr-o stâncă izbită de săgeţile sale. A fost o inundaţie din care a scăpat un singur om, într-o barcă special construită, şi o ultimă cină pe care Mitra a celebrat cu zeul-soare înainte de a se ridica la cer. Acest zeu-soare, Sol Invictus, era o degenerare a lui Ahura-Mazda, conceptul de zeitate al zoroastrismului. Mitra era conceput ca fiind campionul supravieţuitor al zeului-soare în lupta sa cu zeul întunericului. Ca recunoştinţă pentru a fi omorât taurul mitic sacru, Mitra a fost făcut nemuritor şi înălţat la postul de mijlocitor pentru rasa umană printre zeii cerului.

98:5.4 (1082.5) Aderenţii acestui cult îl practicau în caverne şi în alte locuri în care cântau imnuri, murmurau cuvinte magice, mâncau carnea animalelor sacrificate şi le beau sângele. Ei se închinau de trei ori pe zi, cu ceremonii săptămânale speciale în ziua zeului-soare, iar celebrarea cea mai minuţioasă dintre toate avea loc la sărbătorirea anuală a lui Mitra, 25 decembrie. Exista credinţa că participarea la sacrament asigura viaţa eternă, trecerea imediată, după moarte, în sânul lui Mitra, pentru a sălăşlui acolo în fericire până la ziua judecăţii; în acea zi, cheile mitraice ale cerului vor deschide porţile

Paradisului pentru a-i primii acolo pe fideli, după care toţi cei nebotezaţi dintre cei vii şi cei morţi erau nimiciţi la reîntoarcerea lui Mitra pe pământ. Se spunea că după moartea sa, un om mergea înaintea lui Mitra pentru a fi judecat, şi că la sfârşitul lumii, Mitra va face să iasă toţi morţii din mormântul lor pentru judecata de pe urmă. Cei răi vor fi distruşi prin foc, iar cei buni vor domni cu Mitra pentru totdeauna.

98:5.5 (1082.6) La început, aceasta era o religie numai pentru oameni; credincioşii puteau fi iniţiaţi succesiv în şapte ordine diferite. Mai târziu, soţiile şi fiicele credincioşilor au fost admise în templele Marii Mame care erau contigue templelor mitraice. Cultul feminin era un amestec de ritual mitraic şi de ceremonii de cult frigian al lui Cybele, mama lui Attis.

6. Mithracismul şi Creştinismul

98:6.1 (1083.1) Înaintea apariţiei cultelor de mistere şi a creştinismului în ţinuturile civilizate din Africa de nord şi din Europa, religia personală se dezvoltase prea puţin ca instituţie independentă; ea era mai degrabă o chestiune de familie, de oraş-stat, de politică şi de imperiu. Grecii eleni nu au instituit niciodată un sistem de cult centralizat; ritualul era local; ei nu aveau nici preoţime nici „carte sacră”. Ca şi la romani, instituţiilor lor religioase le lipsea un puternic agent motor pentru a conserva valorile morale şi spirituale superioare. Este adevărat că, dacă se face din religie o instituţie, se pătează în general calitatea sa spirituală, însă trebuie bine constatat şi faptul că

nici o religie nu a reuşit până aici să supravieţuiască fără ajutorul unei organizaţii instituţionale mai mult sau mai puţin extinse.

98:6.2 (1083.2) Aşadar, religia Occidentului a lâncezit până în zilele scepticilor, ale cinicilor, ale epicurienilor şi ale stoicilor, dar şi mai important, până la epoca marii controverse dintre mitraism şi noua religie creştină a lui Pavel.

98:6.3 (1083.3) În cursul celui de-al treilea secol de după Cristos, Bisericile mitraice şi creştine s-au asemănat mult în ceea ce priveşte aspectul exterior şi caracterul ritualului lor. Locurile lor de cult erau majoritatea subterane şi conţineau, în ambele cazuri, altare ale căror fundale zugrăveau în mod variat suferinţele mântuitorului care adusese mântuirea unei rase umane blestemate de păcat.

98:6.4 (1083.4) Intrând în templu, adoratorii mitraici avuseseră întotdeauna obiceiul de a-şi muia degetele în apă sfinţită. Şi, întrucât în unele ţinuturi se găseau persoane care, la un moment dat, aparţineau ambelor religii, ele au adus această datină în majoritatea Bisericilor creştine din vecinătatea Romei. Cele două religii foloseau botezul şi participau la sacramentul pâinii şi al vinului. În afară de caracterul lui Mitra şi al lui Isus, singura mare diferenţă dintre religiile mitraică şi creştină era aceea că prima încuraja militarismul, în vreme ce a doua era ultrapacifică. Toleranţa ei faţă de alte religii (exceptând creştinismul mai recent) a condus mitraismul la pierderea sa finală, dar factorul decisiv al luptei dintre cele două a fost admiterea femeilor ca membri deplini ai comunităţii de credinţă creştină.

98:6.5 (1083.5) Credinţa creştină după nume a sfârşit prin a domina Occidentul. Filozofia greacă a oferitt conceptele de valori etice, mitraismul a adus riturile de respectare a cultului, iar creştinismul ca atare a dat tehnica de păstrare a valorilor morale şi sociale.

7. Religia Creştină

98:7.1 (1083.6) Nu pentru împăcarea unui Dumnezeu mânios se face ca un Fiu Creator să se încarneze sub înfăţişarea unei cărni muritoare şi se revarsă peste umanitatea Urantiei; este mai degrabă pentru a câştiga de la toţi oamenii recunoaşterea iubirii Tatălui şi realizarea filiaţiei lor cu Dumnezeu. La urma urmei, chiar şi marele avocat al doctrinei ispăşirii a înţeles întrucâtva acest adevăr, căci el a proclamat că „Dumnezeu, care era în Cristos, împăca lumea cu el însuşi".

98:7.2 (1084.1) Prezentul capitol nu caută să analizeze originea şi propagarea religiei creştine. Este suficient să se spună că ea este clădită în jurul persoanei lui Isus din Nazaret, Fiul Mihail din Nebadon întrupat ca om, cunoscut pe Urantia ca fiind Cristul, unsul Domnului. Creştinismul a fost răspândit în tot Levantul şi în tot Occidentul de către discipolii acestui galileean. Zelul lor misionar îl egala pe cel al iluştrilor lor predecesori, setiţii şi salemiţii, precum şi pe cel al sincerilor lor contemporani asiatici, învăţătorii budişti.

98:7.3 (1084.2) Ca sistem de credinţă urantian, religia creştină a crescut prin amalgamarea învăţăturilor, a influenţelor, a credinţelor, a cultelor şi a atitudinilor individuale personale următoare:

98:7.4 (1084.3) 1. Învăţăturile lui Melchizedek, factorul fundamental din toate religiile Orientului şi ale Occidentului care au luat formă în ultimii patru mii de ani.

98:7.5 (1084.4) 2. Sistemul ebraic de moralitate, de etică, de teologie şi de credinţă simultane în Providenţă şi în Yahweh cel suprem.

98:7.6 (1084.5) 3. Concepţia zoroastriană a luptei dintre binele cosmic şi răul cosmic, concepţie care îşi lăsase deja amprenta asupra iudaismului şi mitraismului. Printr-un contact prelungit care însoţea luptele dintre mitraism şi creştinism, doctrinele profetului iranian au devenit un factor puternic în punerea în formă a structurii teologice şi filozofice a dogmelor, a doctrinelor şi a cosmologiei versiunilor elenizate şi latinizate ale învăţăturilor lui Isus.

98:7.7 (1084.6) 4. Cultele misterelor, cu precădere mitraismul, dar şi adorarea Marii Mame din cultul frigian. Chiar şi legendele cu privire la naşterea lui Isus pe Urantia au fost viciate de versiunea romană a naşterii miraculoase a salvatorului-erou iranian Mitra, a cărui venire pe pământ se presupunea a nu fi avut de martori decât un mic grup de păstori purtători de daruri, care fuseseră informaţi despre iminentul eveniment de către îngeri.

98:7.8 (1084.7) 5. Faptul istoric al vieţii umane a lui Ioşua ben Iosif, realitatea lui Isus din Nazaret ca Crist glorificat, Fiul lui Dumnezeu.

98:7.9 (1084.8) 6. Punctul de vedere personal al lui Pavel din Tars. Şi trebuie notat că mitraismul era religia dominantă în Tars în timpul adolescenţei lui. Pavel nici nu visa că scrisorile lui bine intenţionate

către convertiţii lui vor fi mai târziu considerate de către creştini ca fiind 'cuvântul lui Dumnezeu”. Învăţătorii binevoitori ca el nu trebuie consideraţi răspunzători de modul cum au uzat de scrierile lui succesorii veniţi mult mai târziu.

98:7.10 (1084.9) 7. Gândirea filozofică a eleniştilor de la Alexandria şi Antiohia, trecând prin Grecia, până la Siracusa şi Roma. Filozofia greacă era mai mult în armonie cu versiunea pauliană a creştinismului decât cu orice alt sistem religios curent. Ea a devenit un factor important al succesului creştinismului în Occident. Filozofia greacă, dublată de teologia lui Pavel, încă formează baza şi etica europeană.

98:7.11 (1084.10) Pe măsură ce învăţăturile originale ale lui Isus au pătruns în Occident, ele au fost occidentalizate şi, pe măsură ce au fost occidentalizate, ele au început să îşi piardă potenţialul lor de atracţie universală pentru toate rasele şi pentru toate soiurile de oameni. Astăzi, creştinismul a devenit o religie bine adaptată la moravurile sociale, economice şi politice ale raselor albe. El a încetat de multă vreme, să mai fie religia lui Isus, deşi le zugrăveşte întotdeauna cu îndrăzneală o religie frumoasă despre Isus persoanelor care caută sincer să urmeze calea învăţăturii sale. Creştinismul l-a glorificat pe Isus în calitate de Cristos, unsul mesianic la lui Dumnezeu, însă el a uitat în mare măsură evanghelia personală a Maestrului: Paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea universală a tuturor oamenilor.

98:7.12 (1085.1) Aceasta este lunga istorie a învăţăturilor lui Machiventa Melchizedek pe Urantia. Se împlinesc curând patru mii de ani de când acest Fiu din Nebadon a fost trimis de urgenţă pe

Urantia şi acolo s-a dăruit pe sine. În cursul acestor milenii, învăţăturile preotului lui El Elyon, Preaînaltul Dumnezeu, au pătruns la toate rasele şi la toate popoarele. Machiventa îşi atinsese ţelul maifestării sale extraordinare. El reuşise să facă conceptul de Dumnezeu prezent în inima bărbaţilor şi a femeilor în momentul în care Mihail se pregătea să apară pe Urantia. Acest acelaşi concept a aruncat mereu noi flăcări în experienţa spirituală vie a multor copii ai Tatălui Universal, în vreme ce ei îşi trăiesc misterioasa lor viaţă temporală pe planetele ce se învârt în spaţiu.

98:7.13 (1085.2) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 99

Problemele sociale ale religiei

99:0.1 (1086.1) NUMAI atunci când religia are cele mai puţine legături cu instituţiile laice poate să îşi îndeplinească maximul serviciului ei social. În epocile trecute, reformele sociale erau limitate mai cu seamă la domeniul moral; prin urmare religia, nu era obligată să-şi ajusteze atitudinea la schimbările importante din sistemele economice şi politice. Principala problemă a religiei era tendinţa ei de a înlocui răul prin bine în interiorul ordinii sociale a culturii economice şi politice a epocii. Aşadar, religia a tins indirect la perpetuarea ordinii stabilite a societăţii, la încurajarea menţinerii tipului de civilizaţie existent.

99:0.2 (1086.2) Însă religia nu ar trebui să se ocupe direct nici de crearea de noi ordini sociale, nici de păstrarea celor vechi. Adevărata

religie se opune de fapt violenţei ca tehnică de evoluţie socială, dar nu se opune eforturilor inteligente ale societăţii pentru adaptarea uzanţelor ei şi pentru ajustarea instituţiilor ei la condiţiile economice şi la cerinţele culturale noi.

99:0.3 (1086.3) Religia a aprobat incidental reformele sociale ale veacurilor trecute, însă, în secolul al douăzecilea, ea este în mod necesar pusă în poziţia de a se ajusta la o reconstrucţie socială extinsă şi continuă. Condiţiile de viaţă se schimbă atât de rapid, încât trebuie treptat accelerate modificările instituţionale. Trebuie deci ca religia să se grăbească să se adapteze ordinii sociale noi şi mereu în mişcare.

1. Religia şi reconstrucţia socială

99:1.1 (1086.4) Invenţiile mecanice şi răspândirea cunoştinţelor modifică civilizaţia. Se impun anumite ajustări economice şi schimbări sociale dacă se vrea evitarea unui dezastru cultural. Această nouă ordine socială care se apropie nu se va instala în pace vreme de un mileniu. Rasa umană trebuie să se adapteze la o serie de modificări, de ajustări şi de reajustări. Omenirea se îndreaptă către un nou destin planetar nerevelat.

99:1.2 (1086.5) Religia trebuie să devină o puternică influenţă în favoarea stabilităţii morale şi a progresului spiritual; ea trebuie să funcţioneze dinamic în mijlocul condiţiilor schimbătoare şi a ajustărilor economice fără sfârşit.

99:1.3 (1086.6) Societatea Urantiei nu poate spera niciodată să se stabilizeze ca în epocile trecute. Vasul social a ieşit din micile porturi adăpostite ale tradiţiei stabilite; el şi-a început croaziera pe înaltele mări ale destinului evolutiv; mai mult ca oricând în istoria lumii, sufletul omului are nevoie să scruteze cu grijă hărţile moralităţii şi să respecte cu minuţiozitate busola călăuzirii religioase. Suprema misiune a religiei, ca influenţă socială, constă în stabilizarea idealurilor umanităţii pe durata acestor primejdioase perioade de tranziţie de la o fază de civilizaţie la alta, de la un nivel de cultură la altul.

99:1.4 (1087.1) Religia nu are noi îndatoriri de îndeplinit, dar ea este urgent solicitată să acţioneze ca ghid prudent şi consilier experimentat în toate noile situaţii umane care se schimbă atât de rapid. Societatea devine mai mecanică, mai compactă, mai complexă şi mai primejdios de interdependentă. Religia trebuie să se manifeste pentru a împiedica ca aceste noi şi apropiate asocieri să genereze regrese sau chiar să se distrugă reciproc. Religia trebuie să acţioneze ca şi sarea cosmică, împiedicând fermenţii progresului să anihileze savoarea culturală a civilizaţiei. Aceste noi relaţii sociale şi prefaceri economice pot să ducă la o fraternitate durabilă.

99:1.5 (1087.2) Omeneşte vorbind, un umanitarism fără dumnezeu este un gest nobil, dar adevărata religie este singura putere susceptibilă să sporească într-o manieră permanentă sensibilitatea unui grup social la nevoile şi la suferinţele altor grupuri. În trecut, religia instituţională putea să rămână pasivă în vreme ce clasele superioare ale societăţii rămâneau surde la suferinţele şi la oprimarea claselor inferioare lipsite de apărare, însă, în timpurile moderne,

ordinele sociale inferioare nu mai sunt scufundate într-o ignoranţă atât de abjectă sau atât de neputincioasă din punct de vedere politic.

99:1.6 (1087.3) Religia nu trebuie să se implice organic în munca laică de reconstrucţie socială şi de reorganizare economică, dar ea trebuie să ţină activ pasul cu înaintarea civilizaţiei în reafirmarea cu hotărâre şi cu vigoare a imperativelor morale şi a preceptelor spirituale, filozofia sa progresivă de viaţă umană şi de supravieţuire transcendentă. Spiritul religiei este etern, dar forma expresiei sale trebuie să fie pusă din nou la punct la fiecare revizuire a dicţionarului limbii umane.

2. Slăbiciunea religiei instituţionale

99:2.1 (1087.4) Religia instituţională este neputincioasă în procurarea inspiraţiei şi în darea directivelor pentru reconstrucţia socială şi pentru reorganizarea economică iminente la scară mondială, deoarece ea a devenit din nefericire mai mult sau mai puţin o parte organică a ordinii sociale şi a sistemului economic care sunt menite să fie reconstruite. Numai adevărata religie a experienţei spirituale personale poate să funcţioneze util şi creativ în prezenta criză a civilizaţiei.

99:2.2 (1087.5) Religia instituţională este prinsă acum în impasul unui cerc vicios. Ea nu poate reconstrui societatea decât reconstruindu-se mai întâi pe sine şi, datorită faptului că ea face în mare măsură parte integrantă din ordinea stabilită, ea nu poate să se reconstruiască înainte ca societatea să se fi reclădit radical.

99:2.3 (1087.6) Persoanele religioase trebuie să muncească în societate, în industrie şi în politică în calitate de indivizi, iar nu ca grupuri, ca partide sau ca instituţii. Un grup religios care-şi permite să acţioneze ca atare în afara activităţilor lui religioase, devine imediat un partid politic, o organizaţie economică sau o instituţie socială. Colectivismul religios trebuie să-şi limiteze eforturile la promovarea cauzelor religioase.

99:2.4 (1087.7) Persoanele religioase nu au mai multă valoare decât persoanele nereligioase în sarcinile de reconstrucţie socială, afară de cazul în care religia lor le-a conferit o mai mare clarviziune cosmică şi le-a înzestrat cu o înţelepciune socială superioară născută din dorinţa sinceră de a-l iubi în mod suprem pe Dumnezeu şi de a-i iubi pe toţi oamenii ca fraţi în împărăţia cerurilor. Ordinea socială ideală este cea în care fiecare om îşi iubeşte vecinul aşa cum se iubeşte pe sine.

99:2.5 (1087.8) Biserica instituţionalizată poate să dea aparenţa că ar fi servit societatea în trecut prin glorificarea ordinii politice şi economice stabilite, însă, dacă vrea să supravieţuiască, ea trebuie să înceteze rapid orice activitate de acest gen. Singura sa atitudine potrivită constă propovăduirea non-violenţei, doctrina evoluţiei paşnice, în locul revoluţiei violente - pacea pe pământ şi bunăvoinţa printre oameni.

99:2.6 (1088.1) Dacă religia modernă găseşte dificil să-şi adapteze atitudinea la rapidele schimbări sociale, este aşa numai pentru că ea şi-a îngăduit să devină complet tradiţională, dogmatică şi instituţională. Religia experienţei vii nu încearcă nici o dificultate în anticiparea cu privire la dezvoltările sociale şi la prefacerile

economice, în mijlocul cărora operează mereu ca stabilizator moral, ca ghid social şi ca o călăuză spirituală. Adevărata religie duce de la o epocă la alta cultura valabilă şi înţelepciunea născută din experienţa cunoaşterii lui Dumnezeu şi din strădania de a-i semăna.

3. Religia şi persoanele religioase

99:3.1 (1088.2) Creştinismul primitiv era cu desăvârşire liber de amestecurile civile, de angajamentele sociale şi de alianţele economice. Doar mai târziu a devenit creştinismul instituţionalizat o parte organică a structurii politice şi sociale a civilizaţiei occidentale.
99:3.2 (1088.3) Împărăţia cerurilor nu este nici ordine socială, nici ordine economică; ea este o fraternitate exclusiv spirituală de indivizi cunoscători de Dumnezeu. Nu este mai puţin adevărat că această fraternitate constituie prin ea însăşi un fenomen social nou şi uimitor, însoţit de repercusiuni economice şi sociale stupefiante.

99:3.3 (1088.4) Persoanele religioase nu sunt nici indiferente la suferinţele sociale, nici neatente la nedreptăţile civile, nici izolate de gândirea economică, nici insensibile la tirania politică. Religia influenţează direct reconstrucţia socială, deoarece îl spiritualizează şi îl idealizează pe fiecare cetăţean individual. Indirect, civilizaţia culturală este influenţată de atitudinea acestor credincioşi individuali pe măsură ce ei devin membrii activi şi influenţi ai unor diverse grupuri sociale, morale, economice şi politice.
99:3.4 (1088.5) Pentru a atinge o înaltă civilizaţie culturală, se cere, în primul rând, tipul ideal de cetăţean, şi, apoi, mecanisme sociale ideale

şi adecvate care să permită acestor cetăţeni să controleze instituţiile economice şi politice ale acestei societăţi umane evoluate.

99:3.5 (1088.6) În urma unui exces de falsă sentimentalitate, Biserica şi-a oferit multă vreme serviciul celor defavorizaţi şi nenorociţi, şi aceasta era întru totul bine, dar aceeaşi sentimentalitate a condus la perpetuarea imprudentă a neamurilor rasial degenerate care au întârziat enorm progresul civilizaţiei.

99:3.6 (1088.7) Mulţi reconstructori sociali individuali, în vreme ce repudiază cu vehemenţă religia instituţională, sunt la urma urmei religioşi zeloşi în propagarea reformelor lor sociale. Acesta este modul în care o motivaţie religioasă personală şi mai mult sau mai puţin recunoscută joacă un mare rol în programul de reconstrucţie socială din zilele noastre.

99:3.7 (1088.8) Marea slăbiciune a tuturor acestor tipuri de activităţi religioase nerecunoscute şi inconştiente rezidă în incapacitatea lor de a beneficia de critica religioasă deschisă şi de a atinge, pe această cale, nivele profitabile de autocorectare. Este un fapt că religia nu se dezvoltă decât dacă este disciplinată printr-o critică constructivă, amplificată de filozofie, purificată de ştiinţă şi hrănită de o camaraderie loială.

99:3.8 (1088.9) Religia este întotdeauna ameninţată de marea primejdie de a se deforma şi de a se denatura în urmărirea ţelurilor ei false, cum este cazul în vreme de război, unde fiecare naţiune aflată în luptă îşi prostituează religia pentru a o transforma în propagandă militară. Zelul fără dragoste este întotdeauna dăunător religiei, şi

persecuţiile abat activităţile religioase spre înfăptuirea unor imbolduri sociologice ori teologice.

99:3.9 (1089.1) Religia nu poate rămâne liberă de alianţele seculare profane decât prin următoarele mijloace:

99:3.10 (1089.2) 1. O filozofie corectivă prin critică.

99:3.11 (1089.3) 2. Independenţa de orice alianţă socială, economică şi politică.

99:3.12 (1089.4) 3. Comunităţile creative, care încurajează şi dezvoltă iubirea.

99:3.13 (1089.5) 4. Înflorirea progresivă a clarviziunii spirituale şi aprecierea valorilor cosmice.

99:3.14 (1089.6) 5. Prevenirea fanatismului echilibrându-l printr-o atitudine mentală ştiinţifică.

99:3.15 (1089.7) Ca grup, persoanele religioase nu trebuie niciodată să se ocupe de altceva decât de *religie,* deşi cu titlu individual, oricare dintre ele poate să devină conducătorul eminent al unei mişcări de reconstrucţie socială, economică sau politică.

99:3.16 (1089.8) Rolul religiei este de a crea, de a susţine şi de a inspira la fiecare cetăţean loialitatea cosmică care îl va orienta către reuşita în progresul tuturor serviciilor sociale dificile, dar dezirabile.

4. Dificultăţi de tranziţie

99:4.1 (1089.9) Religia autentică dă unei persoane religioase o aureolă socială precum şi cunoştinţe intime cu privire la comunitatea umană; cu toate acestea, formalizarea grupurilor religioase a distrus foarte

adesea chiar valorile pentru care aceste grupuri fuseseră organizate. Prietenia umană şi religia divină se întrajutorează şi se iluminează reciproc într-o manieră semnificativă, cu condiţia ca ele să crească ambele în echilibru şi în armonie. Religia a introdus noi semnificaţii în toate asocierile de grup - familii, şcoli şi cercuri. Ea aduce noi valori în joc şi exaltă umorul veritabil.
99:4.2 (1089.10) Funcţiunea de dirijare socială este transformată de clarviziunea spirituală; religia împiedică toate mişcările colective de la pierderea din vedere a adevăratelor lor obiective. Împreună cu copiii, religia este marele factor de unificare a vieţii de familie, cu condiţia ca ea să fie o credinţă vie şi în creştere. Nu poate exista viaţă de familie fără copii; nu poţi trăi o viaţă fără religie, însă acest handicap a înmulţit enorm dificultăţile acestei intime asocieri umane. În primele decenii ale celui de-al douăzecilea secol, viaţa de familie este cea care, după religia personală, are cel mai mult de suferit de pe urma decadenţei care rezultă din tranziţia de la vechile obedienţe religioase la noile semnificaţii şi valori care se ivesc.

99:4.3 (1089.11) Adevărata religie este un mod plin de înţeles de a trăi în mod dinamic faţă în faţă cu realităţile obişnuite ale vieţii de fiecare zi. Însă, dacă religia trebuie să stimuleze dezvoltarea individuală a caracterului şi să mărească integrarea personalităţii, ea nu trebuie să fie uniformizată. Dacă ea trebuie să stimuleze aprecierea experienţei şi să servească ca valoare de atracţie, nu trebuie să fie stereotipă. Dacă religia trebuie să promoveze loialităţi supreme, atunci nu trebuie să fie formalizată.
99:4.4 (1089.12) Puţin contează prefacerile care pot însoţi creşterea economică şi socială a civilizaţiei; religia este autentică şi valabilă

dacă întreţine în individ o experienţă în care prevalează suveranitatea adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii, căci acela este adevăratul concept spiritual al realităţii supreme. Prin iubire şi prin adorare, ea devine plină de sens în calitate de comuniune cu oamenii şi de filiaţie cu Dumnezeu.

99:4.5 (1090.1) La urma urmei, mai degrabă ceea ce crezi decât ceea ce cunoşti este ceea ce determină conduita şi domină realizările personale. Cunoaşterea pur faptică exercită foarte puţină influenţă asupra omului obişnuit, dacă ea nu este stimulată emoţional. Dar stimularea religiei este supraemoţională; ea unifică toată experienţa umană pe nivele transcendente prin contact cu energiile spirituale din viaţa muritoare, precum şi prin eliberarea acestora.

99:4.6 (1090.2) De-a lungul timpurilor tulburi din punct de vedere psihologic ale secolului al douăzecilea, printre prefacerile economice, contra-curentele morale şi frământările sociologice periodice care însoţeau tranziţiile vijelioase ale unei ere ştiinţifice, mii şi mii de bărbaţi şi de femei au devenit marionete; ei sunt îngrijoraţi, agitaţi, temători, nesiguri şi instabili. Mai mult ca oricând în istoria lumii, ei au nevoie de consolarea şi de stabilitatea unei religii sfinte. În faţa realizărilor ştiinţifice şi a dezvoltărilor mecanice fără precedent, se constată o stagnare spirituală şi un haos filozofic.

99:4.7 (1090.3) Nu este ceva primejdios ca religia să devină tot mai mult o chestiune privată - o experienţă personală - numai să nu piardă din vedere motivaţia sa de servire socială dezinteresată şi iubitore. Religia a suferit multe influenţe secundare: amestecurile subite de culturi, întrepătrunderile de credinţe, diminuarea autorităţii

ecleziastice, modificarea vieţii de familie, precum şi urbanizarea şi mecanizarea.

99:4.8 (1090.4) Cel mai mare pericol spiritual pentru oameni este progresul parţial, situaţia deplorabilă a unei credinţe neîmplinite: abandonarea religiilor evolutive ale fricii fără a pricepe imediat religia revelatoare a iubirii. Ştiinţa modernă, şi mai cu seamă psihologia, n-au slăbit decât religiile dependente esenţialmente de frică, de superstiţii şi de emoţii.

99:4.9 (1090.5) O tranziţie este întotdeauna însoţită de confuzie. Lumea religioasă se va bucura prea puţin de liniştea dinaintea marii lupte dintre cele trei filozofii ale religiei care şi-au disputat supremaţia:

99:4.10 (1090.6) 1. Credinţa spiritistă (într-un Dumnezeu providenţial) a multor religii.

99:4.11 (1090.7) 2. Credinţele umaniste şi idealiste ale multor filozofii.

99:4.12 (1090.8) 3. Concepţiile mecaniciste şi naturaliste ale multor ştiinţe.

99:4.13 (1090.9) Aceste trei abordări parţiale ale realităţii cosmosului trebuie să sfârşească prin a se armoniza graţie prezentării revelatoare a religiei, a filozofiei şi a cosmologiei care descriu existenţa triunică a spiritului, a minţii şi a energiei ca provenind de la Trinitatea Paradisului şi atingând unificarea temporal-spaţială în Deitatea Supremului.

5. Aspectele sociale ale religiei

99:5.1 (1090.10) Religia este exclusiv o experienţă spirituală personală - cunoaşterea lui Dumnezeu ca Tată - dar corolarul acestei experienţe - cunoaşterea omului ca frate al tău - atrage după sine ajustarea „sine”-lui la alţi „sine”, ceea ce implică aspectul social sau colectiv al vieţii religioase. Religia este mai întâi o ajustare interioară şi personală; ea devine apoi o chestiune de servire socială sau de ajustare la un grup. Formarea grupurilor religioase decurge forţat din caracterul gregar al oamenilor, iar soarta acestor grupuri religioase depinde mult de inteligenţa conducătorilor lor. În societatea primitivă, gruparea religioasă nu este totdeauna foarte diferită de grupările economice şi politice. Religia a fost întotdeauna o conservatoare a moralei şi o stabilizatoare a societăţii. Acest lucru rămâne adevărat, cu toate că numeroşi socialişti şi umanişti moderni propovăduiesc contrariul.
99:5.2 (1091.1) Nu uitaţi niciodată aceasta: adevărata religie constă în a-l cunoaşte pe Dumnezeu ca fiind Tatăl vostru şi pe om ca fiind fratele vostru. Religia nu constă în a crede orbeşte în ameninţările cu pedeapsa sau în promisiunile magice de recompense mistice viitoare.

99:5.3 (1091.2) Religia lui Isus este influenţa cea mai dinamică care a stimulat vreodată rasa umană. Isus a spulberat tradiţiile, a distrus dogmele şi a chemat omenirea la realizarea celor mai înalte idealuri ale ei din timp şi din eternitate - să fie perfectă aşa cum Tatăl care este în ceruri este perfect.

99:5.4 (1091.3) Religia are puţine şanse să îşi joace rolul înainte ca grupul religios să se separe de toate celelalte grupuri şi să formeze asocierea socială a membrilor spirituali ai împărăţiei din ceruri.

99:5.5 (1091.4) Doctrina depravării totale a omului a distrus o mare parte a potenţialului de care dispunea religia pentru a produce repercusiuni sociale înălţătoare prin natura lor şi inspiratoare prin valoarea lor. Isus a căutat să restabilească demnitatea omului proclamând că toţi oamenii sunt copiii lui Dumnezeu.
99:5.6 (1091.5) Orice credinţă religioasă care reuşeşte să-l spiritualizeze pe credincios are în mod sigur o repercusiune puternică în viaţa socială a acestui credincios. Experienţa religioasă produce infailibil „roadele spiritului" în viaţa cotidiană a muritorului călăuzit de spirit.
99:5.7 (1091.6) Tot atât de sigur pe cât oamenii îşi împărtăşesc credinţele lor religioase, ei creează un fel de grupare religioasă, care creează în cele din urmă ţeluri comune. Într-o bună zi, persoanele religioase se vor reuni şi vor începe să coopereze realmente pe baza unităţii de idealuri şi de ţeluri, mai degrabă decât să ajungă acolo bazându-se pe opinii psihologice şi pe credinţe teologice. Ţelurile mai degrabă decât crezurile sunt cele care ar trebui să reunească persoanele religioase. Din moment ce adevărata religie este o chestiune de experienţă spirituală personală, este inevitabil ca, în mod individual, fiecare persoană religioasă să aibă propria sa interpretare personală a modului de realizare a acestei experienţe spirituale. Cuvântul „credinţă" ar trebui să reprezinte relaţia individului cu Dumnezeu, mai degrabă decât o formulă a unui crez după care un grup de muritori a ajuns să se acorde în calitate de atitudine religioasă comună. „Aveţi voi credinţă? Atunci aveţi-o pentru voi înşivă."
99:5.8 (1091.7) Credinţa nu se ocupă decât cu priceperea valorilor ideale; aceasta este pusă în evidenţă în definiţia Noului Testament

care declară că credinţa este substanţa lucrurilor la care se speră şi demonstrarea celor care nu se văd.

99:5.9 (1091.8) Omul primitiv a făcut puţine eforturi pentru a exprima în cuvinte convingerile sale religioase. El mai mult şi-a dansat religia decât şi-a exprimat-o în gândire. Oamenii moderni au conceput multe credinţe şi au creat multe criterii ale credinţei religioase. Viitoarele persoane religioase trebuie să-şi trăiască religia, să se consacre cu toată inima slujirii fraternităţii umane. Este de mult timpul ca oamenii să aibă o experienţă religioasă atât de personală şi atât de sublimă cum nu se poate concepe şi manifesta decât prin „sentimente prea profunde pentru a se exprima prin cuvinte”.

99:5.10 (1091.9) Isus nu cerea discipolilor săi să se reunească periodic pentru a recita combinaţii de cuvinte care să indice credinţele lor comune. El le-a cerut doar să se reunească pentru *a face efectiv ceva*- să ia parte la cina comună în amintirea vieţii sale de consacrare pe Urantia.

99:5.11 (1091.10) Ce greşeală au făcut creştinii care, în vreme ce-l prezintă pe Cristos ca ideal suprem de călăuză spirituală, îndrăznesc să le ceară bărbaţilor şi femeilor conştienţi de Dumnezeu să respingă conducerea istorică a oamenilor cunoscători de Dumnezeu care au contribuit la iluminarea naţiunii lor sau a rasei lor particulare de-a lungul epocilor trecute.

6. Religia instituţională

99:6.1 (1092.1) Sectarismul este o boală a religiei instituţionale, iar dogmatismul este o înrobire a naturii spirituale. Este mult mai bine să ai o religie fără Biserică decât o Biserică fără religie. Tumultul religios al celui de-al douăzecilea secol nu este în sine şi prin sine însuşi un indice al decadenţei spirituale. Confuzia apare atât înaintea creşterii cât şi înaintea distrugerii.
99:6.2 (1092.2) Există un scop real în socializarea religiei. Activităţile religioase colective au ca scop punerea în scenă a fidelităţii faţă de religie; ridicarea în slăvi a seducţiilor adevărului, ale frumuseţii şi ale bunătăţii; întreţinerea atracţiei valorilor supreme; amplificarea serviciului fraternităţii dezinteresate; glorificarea potenţialurilor vieţii de familie; promovarea educaţiei religioase; darea de sfaturi înţelepte şi de îndrumări spirituale şi încurajarea adorării în grup. Toate religiile vii încurajează prietenia umană, păstrează moralitatea, favorizează bunăstarea vecinătăţii şi facilitează difuzarea evangheliei esenţiale a mesajelor lor respective de mântuire eternă.
99:6.3 (1092.3) Însă, pe măsură ce religia se conformează instituţiilor, puterea ei de a face bine se reduce, în timp ce posibilităţile de a face rău sporesc considerabil. Pericolele religiei formaliste sunt următoarele: fixarea credinţelor şi cristalizarea sentimentelor; acumularea de drepturi dobândite odată cu creşterile secularizării; tendinţa de a uniformiza şi de a fosiliza adevărul; religia abătută de la slujirea lui Dumnezeu către slujirea Bisericii; înclinaţia conducătorilor de a deveni administratori în loc de slujitori; tendinţa de a forma secte şi diviziuni în concurenţă; stabilirea unei autorităţi ecleziastice opresive; naşterea stării de spirit aristocratice de „popor ales”; întreţinerea ideilor false şi exagerate cu privire la sacru; religia

făcută cu rutină şi pietrificarea adorării; tendinţa de a venera trecutul ignorând nevoile prezente; inaptitudinea de a da o interpretare modernă religiei; amestecarea în funcţiile din instituţiile laice; mai mult, religia formalistă creează penibila discriminare a castelor religioase, devine un judecător intolerant al ortodoxiei, nu reuşeşte să reţină interesul tineretului aventuros şi pierde treptat mesajul salvator al evangheliei mântuirii eterne.

99:6.4 (1092.4) Religia oficială împiedică oamenii în activităţile lor spirituale personale în loc de a-i elibera pentru o servire mai elevată a clăditorilor împărăţiei.

7. Contribuţia religiei

99:7.1 (1092.5) Biserica şi toate celelalte grupări religioase ar trebui să se ţină deoparte de la orice activitate laică, însă, în acelaşi timp, religia nu trebuie să facă nimic pentru a stânjeni sau a întârzia coordonarea socială a instituţiilor umane. Viaţa trebuie să continue să crească în semnificaţie; omul trebuie să îşi continue reforma filozofiei şi clarificarea religiei.

99:7.2 (1092.6) Ştiinţa politică trebuie să reconstruiască economia şi industria prin tehnici pe care le învaţă de la ştiinţele sociale şi prin clarviziunea şi motivele oferite de viaţa religioasă. În orice reconstrucţie socială, religia aduce o fidelitate stabilizatoare faţă de un obiect transcendent, un ţel echilibrant situat dincolo şi mai presus de obiectivul temporal imediat. În mijlocul confuziilor unui mediu

înconjurător care se schimbă rapid, omul muritor are nevoie să fie susţinut de o vastă perspectivă cosmică.

99:7.3 (1093.1) Religia inspiră omului curajul şi bucuria de a trăi pe pământ; ea uneşte răbdarea cu pasiunea, clarviziunea cu zelul, simpatia cu puterea şi idealurile cu energia.

99:7.4 (1093.2) Un om nu poate lua niciodată o decizie înţeleaptă cu privire la chestiunile temporale, nici nu poate transcende egoismul intereselor personale decât dacă meditează în prezenţa suveranităţii lui Dumnezeu şi dacă ia în consideraţie realităţile semnificaţiilor divine şi ale valorilor spirituale.

99:7.5 (1093.3) Interdependenţa economică şi fraternizarea socială vor conduce în cele din urmă la fraternitate. Omul este prin natură un visător, dar ştiinţa îl trezeşte din reverie şi îi permite religiei să-l însufleţească riscând atunci mult mai puţin să stârnească reacţii fanatice. Necesităţile economice leagă omul de realitate, iar experienţa religioasă personală îl aduce pe acelaşi om faţă în faţă cu realităţile eterne ale unei cetăţenii cosmice aflate într-o expansiune şi într-un progres constante.

99:7.6 (1093.4) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 100

Religia în experienţa umană

100:0.1 (1094.1) EXPERIENŢA unei vieţi religioase dinamice transformă un individ mediocru într-o personalitate înzestrată cu o putere idealistă. Religia contribuie la progresul tuturor, încurajând fiecare individ, iar progresul fiecăruia este mărit prin înfăptuirea tuturor.

100:0.2 (1094.2) Creşterea spirituală este stimulată reciproc prin asocierea intimă cu alte persoane religioase. Iubirea oferă terenul de dezvoltare religioasă - o atracţie obiectivă în locul unei satisfacţii subiective - şi, totuşi, ea dă satisfacţia subiectivă supremă. Religia înnobilează corvezile banale ale vieţii cotidiene.

1. Creşterea religioasă

100:1.1 (1094.3) Religia produce creşterea semnificaţiilor şi înălţarea valorilor, însă, dacă cineva îşi permite să atribuie un caracter absolut evaluărilor pur personale, acest lucru va avea întotdeauna ca rezultat un rău. Un copil evaluează experienţa după plăcerea pe care ea i-o procură. Omul este matur în măsura în care el substituie semnificaţiile superioare plăcerii personale, mergând până la loialitatea faţă de concepte mai înalte ale situaţiilor de viaţă diversificate şi ale relaţiilor cosmice.

100:1.2 (1094.4) Unele persoane sunt prea ocupate pentru a creşte, şi se găsesc aşadar în serioasa primejdie a imobilităţii spirituale. Trebuie luate măsuri pentru creşterea semnificaţiilor cu ocazia diferenţierii epocilor în culturile succesive, precum şi în stadiile pasagere ale civilizaţiilor progresive. Principalii factori inhibitori ai creşterii sunt prejudecăţile şi ignoranţa.

100:1.3 (1094.5) Daţi fiecărui copil care se dezvoltă o şansă de a-şi dezvolta propria experienţă, şi nu îi impuneţi o experienţă adultă gata făcută. Amintiţi-vă că trecerea, an de an, prin clasele succesive ale unui regim de instruire stabilit, nu înseamnă în mod necesar că există progres intelectual, şi cu atât mai puţin o creştere spirituală. Lărgirea vocabularului nu înseamnă dezvoltarea caracterului. Creşterea nu se recunoaşte cu adevărat în simple rezultate, ci mai degrabă în progresele efectuate. Veritabila dezvoltare educativă decurge din înălţarea idealurilor, din aprecierea sporită a valorilor, din noi

înţelesuri atribuite valorilor şi dintr-o fidelitate mai mare faţă de valorile supreme.

100:1.4 (1094.6) Copiii nu sunt impresionaţi într-un mod permanent decât de loialitatea tovarăşilor lor adulţi; preceptele, şi chiar exemplul, nu au influenţă durabilă. Persoanele loiale sunt persoane în curs de creştere, iar creşterea este o realitate impresionantă şi inspiratoare. Trăiţi în mod loial astăzi - creşteţi - şi ziua de mâine va avea grijă de ea însăşi. Maniera cea mai rapidă ca un mormoloc să devină o broască este să trăiască în mod loial fiecare clipă ca un mormoloc.

100:1.5 (1094.7) Terenul esenţial pentru creşterea religioasă presupune o viaţă progresivă de realizare de sine, coordonarea tendinţelor naturale, exerciţiul curiozităţii şi plăcerea aventurilor rezonabile, faptul de a încerca sentimente de satisfacţie, funcţionarea fricii pentru a stimula atenţia şi conştiinţa, atracţia miraculosului şi umilinţa, adică o conştiinţă normală a micimii noastre. Creşterea este deopotrivă bazată pe descoperirea de sine însoţită de autocritică - de conştiinţă - căci conştiinţa este realmente critica de sine prin propria noastră scară de valori, prin idealurile noastre personale.

100:1.6 (1095.1) Experienţa religioasă este mult influenţată de sănătatea fizică, de temperamentul moştenit, precum şi de mediul social. Însă aceste condiţii temporare nu împiedică progresul spiritual interior al unui suflet consacrat facerii voinţei Tatălui care este în ceruri. Există, la toţi muritorii normali, anumite tendinţe înnăscute către creştere şi către realizarea de sine, care acţionează dacă nu sunt în mod specific inhibate. Tehnica infailibilă pentru stimularea acestei

dotări constitutive a potenţialului de creştere spirituală este aceea de a menţine o atitudine de sincer devotament faţă de valorile supreme.

100:1.7 (1095.2) Religia nu poate fi nici conferită, nici primită, nici pregătită, nici învăţată, nici pierdută. Ea este o experienţă personală care sporeşte proporţional cu căutarea crescândă a valorilor finale. Creşterea cosmică însoţeşte astfel acumularea de semnificaţii şi înălţarea mereu mai extinsă a valorilor. Dar nobleţea în ea însăşi este întotdeauna o creştere inconştientă.

100:1.8 (1095.3) Obiceiurile religioase de gândire şi de acţiune contribuie la economia creşterii spirituale. Se pot dezvolta predispoziţii religioase care vor conduce la reacţia favorabilă faţă de stimulii spirituali, un fel de reflex condiţionat. Obişnuinţele care favorizează creşterea religioasă înglobează cultura sensibilităţii faţă de valorile divine, recunoaşterea vieţii religioase la alţii, meditaţia chibzuită asupra semnificaţiilor cosmice, un zel fervent aplicat rezolvării unor probleme, împărtăşirea vieţii voastre spirituale cu aceea a tovarăşilor voştri, faptul de a evita egoismul, refuzul de a conta pe îndurarea divină, precum şi obiceiul de a trăi ca şi cum te-ai găsi în prezenţa lui Dumnezeu. Factorii creşterii religioase pot fi intenţionali, dar creşterea însăşi este invariabil inconştientă.

100:1.9 (1095.4) Natura inconştientă a creşterii religioase nu semnifică totuşi că ea este o activitate care funcţionează în presupusele domenii subconştiente ale intelectului uman; ea denotă mai degrabă activităţi creative la nivelele supraconştiente ale minţii muritoare. Experienţa realizării realităţii creşterii religioase inconştiente este singura dovadă pozitivă a existenţei funcţionale a supraconştiinţei.

2. Creşterea spirituală

100:2.1 (1095.5) Dezvoltarea spirituală depinde, în primul rând, de menţinerea unei legături spirituale vii cu adevărate forţe spirituale, şi, în al doilea rând, de producerea continuă de roade spirituale prin transmitere, la tovarăşii voştri, a ajutorului pe care l-aţi primit de la binefăcătorii voştri spirituali. Progresul spiritual se întemeiază pe recunoaşterea intelectuală a sărăciei spirituale, dublată de conştiinţa personală a setei de perfecţiune, a dorinţei de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a fi asemenea lui, a intenţiei sincere de a face voia Tatălui care este în ceruri.

100:2.2 (1095.6) Creşterea spirituală este mai întâi o trezire faţă de nevoi, apoi o discernere a semnificaţiilor şi, în cele din urmă, o descoperire a valorilor. Dovada adevăratei dezvoltări spirituale constă în manifestarea unei personalităţi umane motivate de iubire, animate de un spirit de servire dezinteresată, şi dominate de adorarea sinceră a idealurilor de perfecţiune ale divinităţii. Totalitatea acestei experienţe constituie realitatea religiei, în contrast cu simplele credinţe teologice.

100:2.3 (1095.7) Religia poate progresa până la nivelul experienţei la care ea devine o tehnică iluminată şi înţeleaptă de a reacţiona în chip spiritual faţă de univers. Această religie glorificată poate opera pe trei nivele ale personalităţii umane: cel intelectual, cel morontial şi cel spiritual; asupra minţii, în sufletul aflat în evoluţie, şi cu spiritul lăuntric.

100:2.4 (1096.1) Spiritualitatea indică imediat apropierea voastră de Dumnezeu şi măsura utilităţii voastre pentru tovarăşii voştri. Spiritualitatea întăreşte aptitudinea de a descoperi frumuseţea în lucruri, de a recunoaşte adevărul din semnificaţii şi de a găsi bunătatea în valori. Dezvoltarea spirituală este determinată de această capacitate şi este direct proporţională cu eliminarea aspectelor egoiste ale dragostei.
100:2.5 (1096.2) Statutul spiritual efectiv este măsura de realizare a Deităţii, armonizarea cu Ajustorul. Împlinirea finalităţii spiritualităţii este egală cu atingerea culmii realităţii, maximum de asemănare cu Dumnezeu. Viaţa eternă este căutarea perpetuă a valorilor infinite.

100:2.6 (1096.3) Pentru om, ţelul realizării de sine ar trebui să fie spiritual şi nu material. Singurele realităţi care merită efortul sunt divine, spirituale şi eterne. Omul muritor are dreptul la desfătarea plăcerilor fizice şi la satisfacerea sentimentelor de afecţiune umane; el este avantajat de fidelitatea sa faţă de asocierile umane şi faţă de instituţiile temporare; însă nu acestea sunt fundamentele eterne pe care trebuie clădită personalitatea nemuritoare, care trebuie să transcendeze spaţiul, să învingă timpul, şi să împlinească destinul etern al perfecţiunii divine şi al serviciului finalitar.
100:2.7 (1096.4) Isus a descris siguranţa profundă a omului cunoscător de Dumnezeu zicând: „Pentru cel care îl cunoaşte pe Dumnezeu şi crede în împărăţie, ce importanţă are dacă toate lucrurile pământeşti se sfărâmă?” Siguranţa temporară este vulnerabilă, în timp ce siguranţa spirituală este invulnerabilă. Atunci când mareele adversităţii umane, ale egoismului, ale cruzimii, ale urii, ale răutăţii şi ale geloziei dau târcoale sufletului muritor, vă puteţi bizui pe

asigurarea că există un bastion interior, citadela spiritului, care este absolut inatacabilă; cel puţin acest lucru este adevărat pentru orice fiinţă umană care şi-a încredinţat paza sufletului spiritului interior al Dumnezeului etern.

100:2.8 (1096.5) După această înfăptuire spirituală asigurată fie printr-o creştere treptată, fie printr-o criză specifică, se produce o reorientare a personalităţii, însoţită de dezvoltarea unei noi scări de valori. Asemenea indivizi născuţi din spirit au motivaţii de viaţă atât de reînnoite încât ei pot asista cu calm la moartea ambiţiilor lor cele mai dragi şi la distrugerea speranţelor lor cele mai înflăcărate. Ei ştiu categoric că aceste catastrofe sunt pur şi simplu cataclisme rectificatoare care năruie creaţiile lor temporare, preliminare construirii de realităţi mai nobile şi mai durabile, ale unui nivel atât nou şi sublim de înfăptuire universală.

3. Concepte de valoare supremă

100:3.1 (1096.6) Religia nu este o tehnică pentru a obţine o pace mentală statică şi senină; aceasta este un impuls menit să organizeze sufletul pentru o servire dinamică. Ea este înrolarea totalităţii individualităţii într-o obligaţie de fidelitate faţă de iubirea de Dumnezeu şi faţă de servirea oamenilor. Religia plăteşte orice preţ care este esenţial pentru a atinge ţelul suprem, răsplata eternă. Există o plenitudine a consacrării în fidelitatea religioasă care este minunat de sublimă, iar această fidelitate este eficientă din punct de vedere social şi progresivă din punct de vedere spiritual.

100:3.2 (1096.7) Pentru o persoană religioasă, cuvântul Dumnezeu devine un simbol care semnifică apropierea de realitatea supremă şi de recunoaşterea valorii divine. Nici preferinţele, nici aversiunile umane nu sunt cele care determină binele şi răul; valorile morale nu rezultă din împlinirea dorinţelor sau din frustrarea emoţională.
100:3.3 (1096.8) Meditând asupra valorilor, trebuie să se distingă între ceea ce *este* o valoare şi ceea ce *are* o valoare. Trebuie să se recunoască relaţia dintre activităţile agreabile, integrarea lor semnificativă şi realizarea înălţată pe nivele de experienţă umană în mod constant şi progresiv mai elevate.

100:3.4 (1097.1) Semnificaţia este ceva ce experienţa adaugă la valoare; ea este conştiinţa aprecierii valorilor. O plăcere izolată şi pur personală poate să comporte o devalorizare virtuală a semnificaţiilor, o desfătare lipsită de sens, şi care frizează răul relativ. Valorile sunt empirice atunci când realităţile sunt semnificative şi asociate mental, când astfel de relaţii sunt recunoscute şi apreciate de către minte.

100:3.5 (1097.2) Valorile nu pot fi niciodată statice; realitatea semnifică schimbare, creştere. Schimbarea fără creştere, fără expansiunea semnificaţiei şi fără exaltarea valorii, este lipsită de valoare - este un rău potenţial. Cu cât este mai mare calitatea sa de adaptare cosmică, cu atât mai multă semnificaţie posedă o experienţă. Valorile nu sunt iluzii conceptuale; ele sunt reale, dar depind întotdeauna de faptul existenţei relaţiilor. Valorile sunt întotdeauna atât actuale cât şi potenţiale - ele nu reprezintă ceea ce era, ci ceea ce este şi ceea ce va fi.

100:3.6 (1097.3) Asocierea actualelor şi potenţialelor este egală cu creşterea, cu realizarea experimentală a valorilor. Însă creşterea nu este pur şi simplu progres. Progresul este întotdeauna semnificativ, însă, în lipsa creşterii, el este relativ lipsit de valoare. Valoarea supremă a vieţii umane constă în creşterea valorilor, în progresul relativ la semnificaţii şi în realizarea corelaţiei cosmice intime dintre aceste două experienţe. Iar o astfel de experienţă este echivalentă cu faptul de a fi conştienţi de Dumnezeu. Un astfel de muritor, deşi nefiind supranatural, devine cu adevărat suprauman; un suflet nemuritor este în evoluţie.

100:3.7 (1097.4) Omul nu poate provoca creşterea, dar el îi poate furniza condiţii favorabile. Creşterea este întotdeauna inconştientă, fie ea fizică, intelectuală ori spirituală. În felul acesta creşte iubirea; ea nu se poate nici crea, nici fabrica, nici cumpăra; trebuie ca ea să crească. Evoluţia este o tehnică cosmică de creştere. Creşterea socială nu poate fi asigurată prin legislaţie, nici creşterea morală printr-o mai bună administraţie. Omul poate construi o maşină, dar valoarea ei reală trebuie să provină din cultura umană şi dintr-o apreciere personală. Unica contribuţie a omului la creştere este mobilizarea totalităţii puterilor personalităţii sale - credinţa sa vie.

4. Problemele creşterii

100:4.1 (1097.5) O viaţă religioasă este o viaţă devotată, iar o viaţă devotată este o viaţă creativă, originală şi spontană. Noi vederi religioase de ansamblu ies la iveală din conflictele care declanşează

alegerea de noi şi mai bune obiceiuri de a reacţiona, pentru a înlocui modelele vechi şi inferioare de reacţie. Numai din conflicte se ivesc noi înţelesuri, iar un conflict nu persistă decât dacă se refuză adoptarea valorilor superioare implicate în semnificaţii mai elevate.

100:4.2 (1097.6) Perplexitatea este inevitabilă în religie; nu poate să fie creştere fără conflicte psihice şi fără agitaţie spirituală. Organizarea unei norme de viaţă filozofică atrage după sine comoţii considerabile în domeniul filozofic al minţii. Fidelitatea faţă de ceea ce este mare, bun, adevărat şi nobil nu se exercită prin luptă. Clarificarea viziunii spirituale şi întărirea perspicacităţii cosmice este însoţită de eforturi, iar intelectul uman protestează atunci când este privat de hrana pe care i-o procură energiile nespirituale ale existenţei temporare. Mintea animală indolentă se revoltă în faţa efortului cerut de lupta pentru rezolvarea problemelor cosmice.

100:4.3 (1097.7) Cu toate acestea, marea problemă a vieţii religioase constă în unificarea puterilor sufleteşti ale personalităţii prin dominarea IUBIRII. Sănătatea, eficienţa mentală şi fericirea rezultă din unificarea sistemelor fizice, a sistemelor mentale şi a sistemelor spirituale. Omul înţelege multe lucruri cu privire la sănătatea fizică şi la sănătatea mentală, dar despre fericire el are idei într-adevăr foarte puţin clare. Cea mai mare fericire este indisolubil legată de progresul spiritual. Creşterea spirituală procură o bucurie durabilă, o pace care depăşeşte orice înţelegere.

100:4.4 (1098.1) În viaţa fizică, simţurile revelează existenţa, iar mintea descoperă realitatea semnificaţiilor; experienţa spirituală este însă cea care revelează indivizilor adevăratele valori ale vieţii. Se ating aceste nivele superioare de viaţă în iubirea supremă faţă de

Dumnezeu şi în iubirea dezinteresată faţă de oameni. Dacă vă iubiţi tovarăşii, este astfel pentru că aţi descoperit valoarea lor. Dacă cineva vă irită şi provoacă în voi resentimente, trebuie să căutaţi cu simpatie să discerneţi punctul său de vedere, motivele conduitei sale dezagreabile. Din clipa în care îl înţelegeţi pe vecinul vostru, deveniţi toleranţi, şi această toleranţă se va transforma, va creşte în prietenie şi va muri în iubire.

100:4.5 (1098.2) Încercaţi să vedeţi cu ochiul minţii imaginea unuia din strămoşii voştri primitivi din epoca cavernelor - o persoană greoaie, scundă, prost clădită, nespălată, arţăgoasă, stând cu picioarele răscrăcănate, cu bâta ridicată, respirând ură şi animozitate în vreme ce priveşte cu ferocitate drept înaintea sa. O astfel de imagine nu descrie mai deloc divina demnitate a omului; lărgiţi însă imaginea. Înaintea acestui om animat stă să sară un tigru cu colţii sabie. În spatele lui stau o femeie şi doi copii. Voi recunoaşteţi imediat că imaginea reprezintă începuturile multor frumoase şi nobile caractere ale rasei umane, şi totuşi omul este acelaşi în amândouă tablourile. Numai că, în al doilea, voi sunteţi favorizaţi de o lărgire a orizontului; voi discerneţi mobilul acestui muritor în evoluţie. Atitudinea lui devine demnă de laudă, deoarece îl înţelegeţi. Dacă aţi putea să sondaţi motivele tovarăşilor voştri, cât de mult i-aţi înţelege mai bine! Dacă aţi putea numai să-i cunoaşteţi pe semenii voştri, voi v-aţi pomeni în cele din urmă îndrăgostiţi de ei.

100:4.6 (1098.3) Voi nu îi puteţi iubi cu adevărat pe tovarăşii voştri printr-un simplu act de voinţă. Iubirea se naşte numai dintr-o comprehensiune aprofundată şi desăvârşită a mobilurilor şi a simţămintelor aproapelui vostru. Este mai puţin important să îi iubiţi

pe toţi oamenii astăzi decât să învăţaţi în fiecare zi să iubiţi o fiinţă umană tot mai mult. Dacă, în fiecare zi sau în fiecare săptămână, voi ajungeţi să-l înţelegeţi şi mai mult pe un tovarăş, şi dacă aceasta este limita capacităţilor voastre, atunci sunteţi cu siguranţă pe cale de a vă face personalitatea socială, şi cu adevărat spirituală. Iubirea este contagioasă; iar atunci când devoţiunea umană este inteligentă şi înţeleaptă, iubirea are mai multă influenţă decât ura. Însă numai iubirea autentică şi dezinteresată este contagioasă. Numai dacă fiecare muritor ar putea deveni un focar de afecţiune dinamică, virusul benign al iubirii ar impregna curând curentul emoţional sentimental al umanităţii într-o asemenea măsură încât întreaga civilizaţie ar fi învăluită în iubire, şi aceasta ar fi realizarea fraternităţii umane.

5. Convertirea şi misticismul

100:5.1 (1098.4) Lumea este plină de suflete pierdute, nu pierdute în sensul teologic, ci care şi-au pierdut direcţia, rătăcind în confuzia din mijlocul teoriilor „ismelor" şi a cultelor unei ere frustrate filozofic. Aceste suflete au învăţat prea puţin să stabilească o filozofie de viaţă care să înlocuiască autoritatea religioasă. (Simbolurile religiei socializate nu trebuie să fie dispreţuite în calitate de canale de creştere, cu toate că albia râului nu este râul.)

100:5.2 (1098.5) Progresul creşterii religioase conduce, prin conflict, de la stagnare la coordonare, de la nesiguranţă la credinţa neclintită, de la confuzia conştiinţei cosmice la unificarea personalităţii, de la

obiectivul temporar la obiectivul etern, de la robia fricii la libertatea filiaţiei divine.

100:5.3 (1099.1) Trebuie precizat că profesiunile de credinţă faţă de idealurile supreme - percepţia psihică, emotivă şi spirituală a celui care este conştient de Dumnezeu - pot să provină dintr-o creştere naturală şi treptată, sau uneori pot să fie încercate în anumite conjuncturi, cum ar fi o criză. Apostolul Pavel a suferit tocmai o astfel de convertire subită şi spontană de acest ordin într-o zi memorabilă pe drumul Damascului. Gautama Siddharta a trecut printr-o experienţă în noaptea în care, solitar, el s-a aşezat şi a căutat să pătrundă misterul adevărului final. Mulţi alţi oameni au avut experienţe asemănătoare; totuşi, un mare număr de adevăraţi credincioşi au progresat în spirit fără o convertire subită.

100:5.4 (1099.2) Majoritatea fenomenelor spectaculoase asociate cu convertirile aşa-zise religioase sunt în întregime de natură psihologică, dar din când în când, survin experienţe care au, de asemenea, o origine spirituală. Când mobilizarea mentală este absolut totală pe un nivel psihic oarecare al expansiunii către realizarea spirituală, atunci când mobilurile umane de fidelitate faţă de ideea divină sunt perfecte, se întâmplă foarte adesea ca spiritul lăuntric să coboare pentru a înţelege scopul concentrat şi consacrat al minţii supraconştiente a muritorului credincios pentru a se sincroniza cu el. Aceste experienţe de unificare a fenomenelor intelectuale şi spirituale sunt ceea ce constituie convertirea, care constă în factori ce depăşesc implicaţiile pur psihologice.

100:5.5 (1099.3) Emoţia singură reprezintă o falsă convertire; trebuie să ai atât credinţă cât şi senzaţie. În măsura în care mobilizarea

psihică este parţială, şi în care mobilurile fidelităţii umane sunt incomplete, experienţa convertirii va fi în aceeaşi măsură o realitate mixtă, intelectuală, emoţională şi spirituală.

100:5.6 (1099.4) Dacă cineva este dispus să admită, ca ipoteză practică de lucru, existenţa unei minţi teoretice subconştiente în viaţa intelectuală care altminteri este unificată, atunci, pentru a fi logic, ar trebui să presupună existenţa unui domeniu asemănător şi corespondent de activitate intelectuală ascendentă, ca nivel supraconştient, zona de contact imediat cu entitatea spirituală interioară, Ajustorul Gândirii. Marea primejdie a tuturor acestor speculaţii psihice este că viziunile şi alte experienţe aşa-zise mistice, precum şi visele extraordinare, pot fi luate de către mintea umană drept comunicări divine. În trecut, fiinţele divine s-au arătat anumitor persoane cunoscătoare de Dumnezeu, nu din cauza transelor lor mistice sau a viziunilor lor morbide, ci în ciuda tuturor acestor fenomene.

100:5.7 (1099.5) În contrast cu căutarea convertirii, cel mai bun mod de apropiere de zonele morontiale de contact posibil cu Ajustorul Gândirii va fi credinţa vie şi adorarea sinceră, rugăciunea ferventă şi dezinteresată. În ansamblu, o mult prea mare parte a ridicării subite a amintirilor provenind din nivele inconştiente ale minţii umane a fost considerată pe nedrept ca revelaţie divină şi directivă spirituală. Practica obişnuită a reveriei religioase este însoţită de mari primejdii; misticismul poate deveni o tehnică pentru a scăpa de realitate, deşi el a fost uneori un mijloc de comunicare spirituală autentică. Scurtele perioade în care te retragi de pe scena activă a vieţii nu pot prezenta

primejdii serioase, însă izolarea prelungită a personalităţii este cât se poate de nedorit. Starea de conştiinţă vizionară de gen transă nu trebuie să se cultive în nici un caz ca fiind o experienţă religioasă.

100:5.8 (1099.6) Starea mistică este caracterizată printr-o conştiinţă difuză, cu insuliţe vii de atenţie focalizată, care operează asupra unui intelect relativ pasiv.

100:5.9 (1099.7) Toate astea fac conştiinţa să graviteze către subconştient mai degrabă decât în direcţia zonelor de contact spiritual către supraconştient. Mulţi mistici şi-au împins disocierea mentală până la nivelul manifestărilor mentale anormale.

100:5.10 (1100.1) Atitudinea cea mai sănătoasă de meditaţie spirituală se găseşte în adorarea chibzuită şi în rugăciunea acţiunilor de recunoştinţă. Comuniunea directă cu Ajustorul Gândirii, aşa cum s-a produs ea în ultimii ani ai vieţii întrupate a lui Isus, nu ar trebui să fie confundată cu experienţele aşa-zise mistice. Factorii care contribuie la declanşarea comuniunii mistice denotă pericolul acestor stări psihice. Starea mistică este favorizată de factori ca oboseala fizică, postul, disocierea psihică, experienţele estetice profunde, impulsurile sexuale vivace, frica, îngrijorarea, furia şi dansurile nebuneşti. Multe dintre fenomenele care rezultă din această pregătire preliminară îşi au originea în mintea subconştientă.

100:5.11 (1100.2) Oricât de favorabile ar fi putut fi condiţiile de moment pentru fenomenele mistice, trebuie să fie bine înţeles faptul că Isus din Nazaret nu ar fi recurs niciodată la astfel de metode pentru a comunica cu Tatăl său din Paradis. Isus nu avusese nici halucinaţii subconştiente nici iluzii supraconştiente.

6. Semnele unei vieţi religioase

100:6.1 (1100.3) Religiile de evoluţie şi religiile de revelaţie se pot deosebi considerabil în metodele lor, însă ele prezintă mari similitudini în intenţiile lor. Religia nu este o funcţie specifică vieţii, ci mai degrabă un mod de viaţă. Adevărata religie este un devotament sincer faţă de o realitate pe care persoana religioasă o socoteşte ca fiind de o valoare supremă pentru sine însăşi şi pentru toată omenirea. Caracteristicile marcante ale tuturor religiilor sunt o fidelitate totală şi un devotament sincer faţă de valorile supreme. Această devoţiune religioasă faţă de valorile supreme apare în relaţia unei mame, aşa-zisă nereligioasă, cu copilul ei, şi în loialismul fervent al unor persoane nereligioase faţă de cauza pe care au îmbrăţişat-o.

100:6.2 (1100.4) Valoarea supremă acceptată de persoanele religioase poate fi nedemnă sau chiar şi falsă, însă ea nu este mai puţin religioasă. O religie este autentică exact în măsura în care valoarea pe care ea o consideră supremă este o realitate cosmică de valoare spirituală autentică.

100:6.3 (1100.5) Semnele reacţiei umane la impusul religios cuprind calităţile de nobleţe şi de măreţie. O persoană religioasă sinceră este conştientă de a fi un cetăţean al universului, şi îşi dă seama că ea stabileşte un contact cu surse de putere supraumană. Ea este exaltată şi stimulată prin asigurarea că aparţine unei fraternităţi superioare şi înnobilate a fiilor lui Dumnezeu. Conştiinţa propriei valori este mărită de stimulul căutării obiectivelor universale cele mai elevate - ţelurile supreme.

100:6.4 (1100.6) Sinele este abandonat misteriosului imbold al unui mobil care înglobează totul, care impune o autodisciplină sporită, atenuează conflictele emotive şi face viaţa umană cu adevărat demnă de a fi trăită. Recunoaşterea morbidă a limitărilor umane se transformă într-o conştiinţă naturală a imperfecţiunilor omeneşti, care este însoţită de hotărârea morală şi de aspiraţia spirituală de a atinge ţelurile cele mai elevate ale universului şi ale suprauniversului. Acest efort intens pentru atingerea unor idealuri supramuritoare este întotdeauna caracterizat printr-o creştere a răbdării, a îndurării, a dârzeniei şi a toleranţei.
100:6.5 (1100.7) Dar adevărata religie este o iubire vie, o viaţă de slujire. Detaşarea persoanei religioase de mulţimea de lucruri pur temporare şi neînsemnate, nu conduce niciodată la izolarea socială, şi acest lucru nu ar trebui să distrugă simţul umorului. Religia autentică nu îi ia nimic existenţei umane, ci, dimpotrivă, ea adaugă noi înţelesuri întregului vieţii. Ea generează noi tipuri de entuziasm, de zel şi de curaj, putând merge chiar şi până la spiritul de cruciadă; acesta din urmă este mai mult decât primejdios dacă nu este controlat de o clarviziune spirituală şi de un devotament sincer faţă de obligaţiile sociale ordinare ale loialităţii umane.

100:6.6 (1101.1) Unul dintre semnele cele mai remarcabile ale vieţii religioase este o pace dinamică şi sublimă, acea pace care depăşeşte orice înţelegere umană, acel echilibru cosmic care denotă absenţa oricărei îndoieli şi a oricărei agitaţii. Aceste nivele de stabilitate spirituală sunt imunizate contra decepţiilor. Asemenea persoane religioase seamănă cu apostolul Pavel, care zicea: „Eu sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici principiile, nici puterile,

nici lucrurile prezente, nici lucrurile din viitor, nici înălţimea, nici adâncimea, nici nimic altceva, nu va putea vreodată să ne separe de iubirea lui Dumnezeu.”

100:6.7 (1101.2) Un sentiment de siguranţă însoţit de realizarea unei glorii triumfătoare sălăşluieşte în conştiinţa persoanei religioase care a înţeles realitatea Supremului şi care urmăreşte ţelul Celui Ultim.

100:6.8 (1101.3) Chiar şi religia evolutivă are toate aceste aspecte ale fidelităţii şi ale măreţiei, deoarece ea este o experienţă autentică, însă religia revelată este atât *excelentă* cât şi autentică. Noile loialităţi datorate unei viziuni spirituale lărgite creează noi nivele de iubire şi de devotament, de servire şi de solidaritate; şi toate aceste perspective sociale înălţate măresc conştiinţa faţă de Paternitatea lui Dumnezeu şi faţă de fraternitatea oamenilor.

100:6.9 (1101.4) Diferenţa caracteristică dintre religia evolutivă şi religia revelată constă într-o nouă calitate a înţelepciunii divine care se adaugă înţelepciunii umane pur empirice. Totuşi, experienţa avută în şi cu religiile umane este cea care sporeşte capacitatea de primire ulterioară a darurilor sporite de înţelepciune divină şi de clarviziune cosmică.

7. Apogeul vieţii religioase

100:7.1 (1101.5) Cu toate că un muritor de rând al Urantiei nu poate spera să atingă înalta perfecţiune de caracter dobândită de Isus în cursul întrupării sale, oricărui credincios muritor îi este întru totul posibil să dezvolte o puternică personalitate unificată după liniile

devenite perfecte ale personalităţii lui Isus din Nazaret. Trăsătura excepţională a personalităţii Maestrului nu era atât perfecţiunea sa, pe cât era armonia sa, distinsa sa unificare echilibrată. Întruchiparea cea mai eficientă a lui Isus constă în urmarea exemplului celui care a zis, făcând un gest către Maestrul care stătea înaintea acuzatorilor săi: „Iată omul”.

100:7.2 (1101.6) Constanta bunăvoinţă a lui Isus atingea inima oamenilor, însă fermitatea tăriei sale de caracter îi stupefia pe cei care îl urmau. El era cu adevărat sincer; nu avea nimic de ipocrit în el. Era degajat de orice afectare; era întotdeauna franc într-un mod cât se poate de agreabil. El nu se înjosea niciodată la a se preface, şi nu a recurs niciodată la simulare. El trăia adevărul, întocmai aşa cum îl propovăduia. El era adevărul. El era forţa de proclamare a adevărului salvator pentru generaţia sa, chiar dacă sinceritatea sa cauza adesea durere. Loialitatea sa faţă de orice adevăr era fără rezervă.

100:7.3 (1101.7) Maestrul era totuşi cât se poate de rezonabil, de accesibil şi de practic în orice serviciu al său; toate planurile erau marcate de mult bun simţ sanctificat. El era degajat de orice tendinţă fantezistă, eratică sau excentrică. El nu era niciodată capricios, fantezist sau isteric. Toate învăţăturile sale şi tot ceea ce făcea era marcat de o perfectă discriminare însoţită de un simţ extraordinar al corectitudinii.

100:7.4 (1102.1) Fiul Omului a fost întotdeauna o personalitate bine echilibrată. Chiar şi duşmanii lui îi arătau un respect salutar; ei se temeau chiar şi de prezenţa lui. Isus era netemător. El deborda de entuziasm divin, însă nu devenea niciodată fanatic. El era activ din punct de vedere emoţional, dar niciodată instabil. Avea imaginaţie,

dar era întotdeauna practic. El făcea în mod franc faţă realităţilor vieţii, dar nu era niciodată plicticos sau posac. Era curajos, dar niciodată temerar; prudent, dar niciodată laş. Era compătimitor, dar nu sentimental; excepţional, dar nu excentric. Era pios, dar nu bigot. El era atât de bine echilibrat întrucât era atât de perfect unificat.

100:7.5 (1102.2) Originalitatea lui Isus nu era înăbuşită în nici un fel. El nu era nici legat de tradiţie, nici handicapat de supunerea la îngustele practici convenţionale. El vorbea cu o încredere infailibilă şi îşi expunea învăţătura cu o autoritate absolută. Însă magnifica sa originalitate nu îl făcea să neglijeze perlele de adevăr conţinute în învăţăturile predecesorilor sau ale contemporanilor săi. Iar cea mai originală dintre învăţături era accentul pus pe iubire şi pe îndurare, şi nu pe frică şi pe sacrificiu.

100:7.6 (1102.3) Isus avea vederi foarte largi. El îi îndemna pe cei care îl urmau să predice evanghelia tuturor popoarelor. El era ferit de orice îngustime de gândire. Inima sa plină de compasiune îmbrăţişa toată omenirea, şi chiar universul. Invitaţia sa era întotdeauna: „Dacă cineva doreşte să vină, atunci să vină”.

100:7.7 (1102.4) S-a zis pe bună dreptate despre Isus că „el avea încredere în Dumnezeu”. Ca om printre oameni, el manifesta cea mai sublimă încredere faţă de Tatăl care este în ceruri. El avea încredere în Tatăl său, aşa cum un copilaş are încredere în părinţii lui pământeni. Credinţa sa era perfectă, dar niciodată arogantă. Indiferent de cât de crudă sau nepăsătoare putea să pară natura faţă de bunăstarea oamenilor de pe pământ, Isus nu se clătina niciodată în credinţa sa. El era imunizat contra decepţiilor şi insensibil la persecuţii. Eşecurile aparente nu îl atingeau.

100:7.8 (1102.5) El îi iubea pe oameni ca fraţi şi recunoştea în acelaşi timp cât erau de diferite darurile lor înnăscute şi calităţile lor dobândite. „El mergea pe calea lui, făcând bine.”

100:7.9 (1102.6) Isus era o persoană neobişnuit de jovială, fără a fi de un optimism orb sau nerezonabil. El îndemna zicând constant: „Să aveţi o bună dispoziţie”. El a putut menţine această atitudine încrezătoare datorită credinţei lui neclintite în Dumnezeu şi datorită încrederii lui neabătute în oameni. El manifesta întotdeauna o consideraţie emoţionantă faţă de toţi oamenii, deoarece îi iubea şi credea în ei, însă el rămânea întotdeauna fidel convingerilor lui şi extraordinar de ferm în devotamentul lui în facerea voii Tatălui său.

100:7.10 (1102.7) Maestrul era întotdeauna generos. El nu obosea niciodată să tot spună că „mai mult valorează să dai decât să primeşti” şi „voi aţi primit cu dărnicie, daţi cu dărnicie”. Şi totuşi, în ciuda generozităţii sale nelimitate, el nu risipea niciodată şi nu făcea lucruri extravagante. El propovăduia că trebuie să creşteţi pentru a primi mântuirea. „Căci oricine va căuta va găsi.”

100:7.11 (1102.8) El era direct, dar întotdeauna amabil. El zicea: „De n-ar fi fost astfel, eu v-aş fi spus”. El era franc, dar întotdeauna prietenos. El îşi exprima clar iubirea faţă de păcătoşi şi ura sa faţă de păcat, însă, în toată această uimitoare francheţe, el era în mod infailibil *echitabil.*

100:7.12 (1102.9) Isus era întotdeauna bine dispus, cu toate că uneori băuse din plin din cupa durerilor omeneşti. El înfrunta cu neînfricare realităţile existenţei şi, totuşi, era plin de entuziasm pentru evanghelia împărăţiei. El îşi controla însă entuziasmul, nefiind niciodată dominat de el. El era consacrat fără rezervă „treburilor Tatălui”. Acest

entuziasm divin i-a determinat pe fraţii săi nespirituali să creadă că el nu era în toate minţile, însă universul care îl observa îl aprecia ca model de sănătate mentală şi model de suprem devotament de muritor faţă de înaltele standarde ale vieţii spirituale. Entuziasmul său controlat era contagios, şi îi obliga pe tovarăşii săi să împărtăşească optimismul său divin.

100:7.13 (1103.1) Acest om din Galileea nu era un om al amărăciunilor; el avea un suflet voios. El nu contenea să zică: „Bucuraţi-vă şi fiţi plini de veselie”. Însă, când datoria o cerea, el accepta să traverseze cu curaj „valea din umbra morţii”. El era fericit şi în acelaşi timp umil.

100:7.14 (1103.2) Curajul său nu era egalat decât de răbdarea sa. Atunci când era presat să acţioneze prematur, el se limita la a răspunde: „Încă nu mi-a sosit ceasul”. El nu era niciodată grăbit; calmul lui era sublim, dar se indigna adesea contra răului şi nu tolera păcatul. El a fost adesea împins să reziste energic tendinţelor contrare bunăstării copiilor lui pământeni, însă indignarea sa contra păcatului nu l-a dus niciodată la furie împotriva păcătoşilor.

100:7.15 (1103.3) Curajul lui era magnific, dar nu mergea niciodată până la temeritate. Parola sa era: „Nu vă temeţi”. Bravura sa era măreaţă şi curajul său era adesea eroic, dar curajul său era marcat de discernământ şi controlat de raţiune. Acesta era curajul născut din credinţă, şi nu temeritatea unei îngâmfări oarbe. El era cu adevărat brav, însă nu îşi asuma niciodată riscuri inutile.

100:7.16 (1103.4) Maestrul era un model de deferenţă. Încă din tinereţea sa, rugăciunea lui începea prin: „Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău”. El respecta chiar şi cultul eronat al

tovarăşilor lui, dar acest lucru nu îl împiedica să atace tradiţiile religioase sau să pornească asaltul contra erorilor credinţelor umane. El respecta adevărata sfinţenie, dar putea să se adreseze cu justeţe tovarăşilor lui zicându-le: „Care dintre voi mă acuză de păcat?”

100:7.17 (1103.5) Isus era mare pentru că era bun şi, totuşi, el fraterniza cu copiii. El era blând şi modest în viaţa sa personală şi, totuşi, el era omul făcut perfect al unui univers. Tovarăşii săi îl numeau Maestrul, fără a li se cere asta.

100:7.18 (1103.6) Isus era personalitatea umană perfect unificată. Şi, astăzi, ca odinioară în Galileea, el continuă să unifice experienţa muritoare şi să coordoneze eforturile omeneşti. El unifică viaţa, înnobilează caracterul şi simplifică experienţa. El pătrunde în mintea umană pentru a o înălţa, a o transforma şi transfigura. Este literalmente adevărat că, „dacă un om îl are pe Cristos în el, el este o nouă făptură; vechile lucruri tocmai se duc şi iată, toate lucrurile devin noi”.

100:7.19 (1103.7) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 101

Natura reală a religiei

101:0.1 (1104.1) RELIGIA, ca experienţă umană, se desfăşoară de la sclavia primitivă a fricii la sălbaticii în evoluţie, până la sublima şi magnifica libertate a credinţei la muritorii civilizaţi, splendid conştienţi de filiaţia lor cu Dumnezeul etern.

101:0.2 (1104.2) Religia este strămoşul eticii şi al moralei superioare din evoluţia socială progresivă. Religia prin ea însăşi nu este numai o mişcare morală, cu toate că manifestările ei exterioare şi sociale sunt puternic influenţate de forţa vie etică şi morală a societăţii umane. Religia este întotdeauna inspiratoarea naturii în evoluţie a oamenilor, însă ea nu este secretul acestei evoluţii.

101:0.3 (1104.3) Religia, credinţa-convingere a personalităţii, poate întotdeauna să triumfe asupra logicii contradictorii şi superficiale a

disperării, logică născută din mintea materială necredincioasă. Există o voce interioară adevărată şi autentică, acea „lumină adevărată care îl luminează pe orice om care vine pe lume”. Iar această conducere a spiritului este distinctă de incitările etice ale conştiinţei umane. Sentimentul de încredinţare religioasă este mai mult decât un sentiment emotiv. Încredinţarea religiei transcende raţiunea minţii, şi chiar logica filozofică. Religia *este* credinţă, încredere şi încredinţare.

1. Adevărata religie

101:1.1 (1104.4) Adevărata religie nu este un sistem de credinţe filozofice care se poate deduce prin raţionament şi demonstra prin dovezi naturale. Ea nu este nici o experienţă fantastică şi mistică a unor sentimente de extaz indescriptibile, de care pot beneficia numai evlavioşii romantici ai misticismului. Religia nu este produsul raţiunii, însă, văzută din interior, ea este întru totul rezonabilă. Religia nu decurge din logica filozofiei umane, însă, ca experienţă a muritorilor, ea este întru totul logică. Religia este experimentarea divinităţii în conştiinţa unei fiinţe morale de origine evolutivă; ea reprezintă o experienţă adevărată cu realităţile eterne în timp, realizarea de satisfacţii spirituale în timpul întrupării.

101:1.2 (1104.5) Ajustorul Gândirii nu are nici un mecanism special prin care să poată ajunge la exprimarea de sine. Nu există nici o facultate religioasă mistică pentru a primi sau a exprima emoţii religioase. Aceste experienţe sunt făcute posibile prin mecanismul natural însuşit al minţii umane, de unde şi o explicaţie a dificultăţii pe

care o întâmpină Ajustorul în a intra în comunicare directă cu mintea materială în care sălăşluieşte constant.

101:1.3 (1104.6) Spiritul divin stabileşte contactul cu omul muritor, nu prin sentimente sau prin emoţii, ci în domeniul gândirii celei mai elevate şi celei mai spiritualizate. *Gândurile* voastre, iar nu sentimentele voastre, sunt cele care vă conduc spre Dumnezeu. Numai ochii minţii pot percepe natura divină. Dar mintea care îl deosebeşte pe Dumnezeu, care aude Ajustorul interior, este mintea pură. „Fără sfinţenie, nimeni nu-l poate vedea pe Domnul.” Orice comunicare interioară şi spirituală de acest ordin se numeşte clarviziune spirituală. Aceste experienţe religioase rezultă din impresia făcută asupra minţii umane de operaţiunile conjugate ale Ajustorului Gândirii şi ale Spiritului Adevărului atunci când ei acţionează printre ideile, idealurile, vederile de ansamblu şi eforturile spirituale ale fiilor în evoluţie ai lui Dumnezeu, precum şi asupra acestora.

101:1.4 (1105.1) Prin urmare, religia trăieşte şi prosperă, nu prin vedere şi simţire, ci mai degrabă prin credinţă şi clarviziune. Ea nu constă nici în descoperirea de fapte noi, nici în recunoaşterea unei experienţe excepţionale, ci mai degrabă în găsirea de noi *semnificaţii* spirituale în faptele deja bine cunoscute omenirii. Cea mai înaltă experienţă religioasă nu depinde de acte prealabile călăuzite de credinţă, de tradiţie şi de autoritate; ea nu este nici rezultatul unor sentimente sublime sau al unor emoţii pur mistice. Ea este mai degrabă o experienţă profund gravă şi efectivă de comuniune de spirit cu influenţele spirituale care rezidă în mintea umană. În măsura în care se poate defini această experienţă în termeni de psihologie, ea constă

pur şi simplu în a şti experimental că realitatea credinţei în Dumnezeu este realitatea unei asemenea experienţe pur personale.

101:1.5 (1105.2) Cu toate că religia nu este produsul speculaţiilor raţionaliste ale unei cosmologii materiale, ea este totuşi produsul unei clarviziuni în întregime raţionale, provenite din experienţa mentală a omului. Religia nu se naşte nici din meditaţii mistice nici din contemplaţii izolate, cu toate că ea este mereu mai mult sau mai puţin misterioasă şi întotdeauna de nedefinit şi neexplicat în termenii raţiunii pur intelectuale şi ai logicii filozofice. Germenii adevăratei religii îşi au originea în domeniul conştiinţei morale a omului şi se reveleazăprin creşterea clarviziunii spirituale; această facultate a personalităţii umane rezultă din prezenţa Ajustorului Gândirii revelator de Dumnezeu în mintea umană însetată de Dumnezeu.

101:1.6 (1105.3) Credinţa uneşte discernământul moral cu discriminarea conştiincioasă a valorilor, şi simţul evolutiv preexistent al datoriei completează ascendenţa adevăratei religii. Experienţa religiei duce în cele din urmă la certitudinea conştientă că Dumnezeu există şi la încredinţarea indubitabilă a supravieţuirii personalităţii credincioase.

101:1.7 (1105.4) Se vede, aşadar, că aspiraţiile religioase şi pornirile spirituale nu sunt de natură să îi determine de-a dreptul pe oameni să *vrea* să creadă în Dumnezeu; natura lor şi puterea lor au mai degrabă ca efect insuflarea profundă în oameni a convingerii că ei s- *ar cuveni* să creadă în Dumnezeu. Simţul datoriei evolutive şi obligaţiile care decurg din iluminarea revelaţiei fac o impresie atât de profundă asupra naturii morale a omului, încât el atinge în cele din urmă această poziţie a minţii şi acea atitudine a sufletului în care trage

concluzia că *nu are nici un drept să nu creadă în Dumnezeu.* Înţelepciunea superioară şi suprafilozofică a acestor indivizi iluminaţi şi disciplinaţi le aduce, în ultimă instanţă, învăţătura că, dacă ei se îndoiesc de Dumnezeu sau nu au încredere în bunătatea sa, ei se arată a fi infideli faţă de elementul cel mai real şi cel mai profund care este în mintea şi în sufletul oamenilor - Ajustorul divin.

2. Faptul religiei

101:2.1 (1105.5) Faptul religiei constă în întregime în experienţa religioasă a fiinţelor umane raţionale şi obişnuite. Şi acesta este singurul sens în care religia poate fi considerată vreodată ca ştiinţifică sau şi psihologică. Dovada că revelaţia este revelaţie este acest acelaşi fapt de experienţă umană: faptul că revelaţia sintetizează ştiinţele naturii şi teologia religioasă, aparent divergente, într-o filozofie a universului coerentă şi logică, într-o explicaţie coordonată şi neîntreruptă atât în ştiinţă cât şi în religie, aducând astfel armonie minţii şi satisfacţie spiritului. Ele răspund, în experienţa umană, întrebărilor minţii avide de a şti *cum* a pus Infinitul voinţa în executare şi *cum* şi-a făcut planurile în materie, cu mintea şi în spirit.

101:2.2 (1106.1) Raţiunea este metoda ştiinţei; credinţa este metoda religiei; logica este tehnica pe care încearcă să o utilizeze filozofia. Revelaţia compensează absenţa punctului de vedere morontial, furnizând o tehnică pentru a ajunge la unitate în înţelegerea realităţii materiei şi a spiritului, precum şi a relaţiilor lor prin intermediul

minţii. Adevărata revelaţie nu denaturează niciodată ştiinţa; ea nici nu face religia iraţională sau filozofia ilogică.
101:2.3 (1106.2) Prin studiul ştiinţei, raţiunea poate, prin natură, să conducă la regăsirea unei Cauze-Prime, însă este nevoie de o credinţă religioasă pentru a transforma Cauza Primă într-un Dumnezeu al mântuirii; mai mult, revelaţia este necesară pentru a valida această credinţă, această clarviziune spirituală.

101:2.4 (1106.3) Există două motive fundamentale pentru a crede într-un Dumnezeu care întreţine supravieţuirea umană:
101:2.5 (1106.4) 1. Experienţa umană, încredinţarea personală, speranţa şi încrederea simţite într-un fel sau altul şi suscitate de Ajustorul Gândirii interior.
101:2.6 (1106.5) 2. Revelarea adevărului, fie prin conducerea personală directă a Spiritului Adevărului, fie prin dăruirea de către Fiii divini lumii, fie prin revelaţiile cuvântului din scrieri.

101:2.7 (1106.6) Căutările ştiinţei prin raţiune se termină cu ipoteza unei Cauze Prime. Religia nu şi-a întrerupt propria evoluţie a credinţei înainte de a fi sigură de existenţa unui Dumnezeu al mântuirii. Studiile ştiinţifice judicioase sugerează în mod logic realitatea şi existenţa unui Absolut. Religia crede fără rezervă în existenţa şi în realitatea unui Dumnezeu care întreţine supravieţuirea personalităţii. Acolo unde metafizica eşuează totalmente şi unde filozofia însăşi eşuează parţial, revelaţia reuşeşte: ea afirmă că acea Cauză Primă a ştiinţei şi Dumnezeul mântuirii al religiei nu sunt decât *una şi aceiaşi Deitate.*

101:2.8 (1106.7) Raţiunea este dovada ştiinţei, credinţa este dovada religiei, logica este dovada filozofiei, dar revelaţia nu este validată decât de *experienţa* umană. Ştiinţa aduce cunoaşterea, religia aduce fericirea, filozofia aduce unitatea, iar revelaţia confirmă armonia experimentală a acestei apropieri triunice de realitatea universală.

101:2.9 (1106.8) Contemplarea naturii nu poate revela decât un Dumnezeu al naturii, un Dumnezeu al mişcării. Natura nu lasă să se vadă decât materia, mişcarea şi însufleţirea - viaţa. În anumite condiţii, materia plus energia se manifestă în forme vii, însă, în vreme ce viaţa naturală este un fenomen relativ continuu; ea rămâne în întregime tranzitorie pentru indivizi. Natura nu furnizează baza unei credinţe logice în supravieţuirea personalităţii umane. Omul religios care îl găseşte pe Dumnezeu în natură l-a găsit deja mai întâi de toate pe acest acelaşi Dumnezeu în propriul lui suflet.
101:2.10 (1106.9) Credinţa îl revelează pe Dumnezeu în suflet. Revelaţia, substitutul clarviziunii morontiale de pe lumile evolutive, îi permite omului să vadă, în natură, pe acelaşi Dumnezeu pe care credinţa îl manifestă în sufletul său. Revelaţia reuşeşte astfel să arunce o punte peste prăpastia dintre material şi spiritual, şi chiar peste aceea dintre creatură şi Creator, dintre om şi Dumnezeu.
101:2.11 (1107.1) Contemplarea naturii conduce logic către noţiunea existenţei unei călăuziri inteligente şi chiar şi a unei supravegheri vii, dar ea nu revelează în nici o manieră satisfăcătoare un Dumnezeu personal. Pe de altă parte, nu este nimic, în natură, care să împiedice considerarea universului ca lucrarea unui Dumnezeu al religiei. Dumnezeu nu poate fi găsit doar prin natură, însă odată ce el a fost

găsit altfel, studiul naturii devine în întregime compatibil cu o interpretare mai elevată şi mai spirituală a universului.

101:2.12 (1107.2) Revelaţia, ca fenomen istoric, este periodică; ca experienţă umană personală, ea este continuă. Divinitatea operează în personalitatea umană ca Ajustor, care este un dar al Tatălui, ca Spirit al Adevărului al Fiului şi ca Duh Sfânt al Spiritului Universului, iar aceste trei înzestrări supramuritoare sunt unificate în evoluţia umană bazată pe experienţă ca slujire a Supremului.

101:2.13 (1107.3) Adevărata religie este o pătrundere în realitate, copilul prin credinţă al conştiinţei morale, iar nu un simplu asentiment intelectual dat vreunui corp de doctrine dogmatice. Adevărata religie constă în a avea experienţa că „Spiritul însuşi stă mărturie împreună cu spiritul nostru că noi suntem copiii lui Dumnezeu". Religia nu constă din propoziţii teologice, ci în clarviziunea spirituală şi în sublimitatea încrederii sufletului.

101:2.14 (1107.4) Natura voastră cea mai profundă - Ajustorul divin - creează în voi o foame şi o sete de justeţe, o anumită dorinţă fierbinte de perfecţiune divină. Religia este actul de credinţă prin care se recunoaşte această pornire interioară de înfăptuire divină. Astfel se naşte credinţa şi încredinţarea sufletului, pe care voi le recunoaşteţi ca fiind calea mântuirii, tehnica supravieţuirii personalităţii, precum şi toate valorile considerate ca adevărate şi bune.

101:2.15 (1107.5) Realizarea religiei nu a depins niciodată şi nu va depinde niciodată de o mare ştiinţă sau de o logică abilă. Ea este clarviziune spirituală, şi tocmai din acest motiv unii dintre cei mai mari învăţători religioşi, şi chiar şi profeţi, au posedat uneori atât de

puţin din înţelepciunea lumii. Credinţa religioasă este accesibilă deopotrivă eruditţilor şi ignoranţilor.

101:2.16 (1107.6) Religia trebuie mereu să fie propriul ei critic şi propriul ei judecător; ea nu poate fi niciodată evaluată, şi cu atât mai puţin înţeleasă din exterior. Singura voastră încredinţare de existenţa unui Dumnezeu personal constă în propria voastră clarviziune cu privire la credinţa voastră în lucrurile spirituale şi la experienţa voastră legată de lucrurile spirituale. Pentru toţi tovarăşii voştri care au avut o experienţă asemănătoare, nici un argument referitor la personalitatea sau la realitatea lui Dumnezeu nu este necesar, pe câtă vreme, pentru toţi ceilalţi oameni care nu au această certitudine a unui Dumnezeu, nici un argument nu poate fi vreodată cu adevărat convingător.

101:2.17 (1107.7) Psihologia poate într-adevăr să încerce a studia fenomenele de reacţii religioase la mediul social, însă ea nu poate spera niciodată să pătrundă mobilurile interioare şi reale ale religiei, şi nici funcţionarea ei. Numai teologia, domeniul credinţei şi tehnica revelaţiei, pot să ţină seama în mod inteligent de natura şi de conţinutul experienţei religioase.

3. Caracteristicile religiei

101:3.1 (1107.8) Religia este atât de vitală încât ea persistă în absenţa credinţei. Ea trăieşte, în pofida contaminării ei de către cosmogoniile eronate şi de falsele filozofii. Ea supravieţuieşte chiar şi confuziei metafizicii. Prin toate vicisitudinile istorice ale religiei persistă mereu

ceea ce este indispensabil progresului şi supravieţuirii oamenilor: conştiinţa etică şi conştiinţa morală.

101:3.2 (1108.1) Clarviziunea credinţei, sau intuiţia spirituală, reprezintă înzestrarea minţii cosmice în asociere cu Ajustorul Gândirii, care este darul Tatălui pentru om. Raţiunea spirituală, sau inteligenţa sufletului, este dăruirea Duhului Sfânt, darul Spiritului Creativ pentru om. Filozofia spirituală, sau înţelepciunea realităţilor spirituale, este înzestrarea Spiritului Adevărului, darul conjugat al Fiilor de consacrare pentru copiii oamenilor. Coordonarea şi asocierea acestor înzestrări spirituale fac din om o personalitate spirituală într-un destin potenţial.

101:3.3 (1108.2) Această aceeaşi personalitate spirituală, sub o formă primitivă şi embrionară, este cea care, în posesia Ajustorului, supravieţuieşte morţii naturale trupeşti. Această entitate complexă de origine spirituală, asociată cu experienţa umană, este făcută capabilă să supravieţuiască (conservată de Ajustor) disoluţiei sinelui mental şi material. Ea ajunge acolo prin intermediul căii vii oferită de Fiii divini, atunci când asocierea temporară a materialului şi a spiritualului este ruptă prin încetarea mişcării vitale.

101:3.4 (1108.3) Prin credinţă religioasă, sufletul omului se revelează şi demonstrează divinitatea potenţială a naturii sale emergente prin maniera caracteristică în care ea incită personalitatea muritoare să reacţioneze în anumite situaţii de încercări intelectuale şi sociale. Credinţa spirituală autentică (adevărata conştiinţă morală) se revelează în aceasta:

101:3.5 (1108.4) 1. Ea face să progreseze etica şi morala în ciuda tendinţelor animalice inerente şi adverse.

101:3.6 (1108.5) 2. Ea produce o sublimă încredere în bunătatea lui Dumnezeu, chiar şi în faţa decepţiilor amare şi a înfrângerilor zdrobitoare.

101:3.7 (1108.6) 3. Ea generează o încredere în sine şi un curaj profunde, în pofida adversităţii naturale şi a calamităţilor fizice.

101:3.8 (1108.7) 4. Ea dă dovadă de un echilibru inexplicabil şi de o linişte fortifiantă, în ciuda bolilor deconcertante şi chiar a suferinţelor fizice acute.

101:3.9 (1108.8) 5. Ea păstrează în personalitate un sânge rece şi un echilibru misterios în faţa purtărilor urâte şi a celor mai flagrante nedreptăţi.

101:3.10 (1108.9) 6. Ea menţine o încredere divină în victoria finală, în ciuda cruzimilor unui destin aparent orb şi a unei indiferenţe aparent complete a forţelor naturale faţă de bunăstarea umană.

101:3.11 (1108.10) 7. Ea stăruie în a crede cu fermitate în Dumnezeu în ciuda tuturor demonstraţiilor contrare ale logicii, şi rezistă cu succes la toate celelalte sofisme intelectuale.

101:3.12 (1108.11) 8. Ea continuă să arate o credinţă de neînfrânt în supravieţuirea sufletului, fără a se sinchisi de învăţăturile înşelătoare ale falsei ştiinţe sau de iluziile persuasive ale unei filozofii amăgitoare.

101:3.13 (1108.12) 9. Ea trăieşte şi triumfă independent de greutatea zdrobitoare a civilizaţiilor complexe şi parţiale ale timpurilor moderne.

101:3.14
(1108.13) 10. Ea contribuie la supravieţuirea continuă a altruismului în pofida egoismului uman, a antagonismelor sociale, a lăcomiilor industriale şi a dereglărilor politice.

101:3.15
(1108.14) 11. Ea aderă ferm la o credinţă sublimă în unitatea universului şi în călăuzirea divină, fără a se preocupa de prezenţa tulburătoare a răului şi a păcatului.

101:3.16
(1108.15) 12. Ea continuă imperturbabil să-l adore pe Dumnezeu în pofida a tot, şi a orice s-ar întâmpla. Ea îndrăzneşte să declare: „Chiar dacă mă jertfeşte, eu îl voi servi”.

101:3.17
(1108.16) Noi ştim deci, prin trei fenomene, că omul are un spirit sau nişte spirite divine care sălăşluiesc în el; în primul rând, prin experienţa personală - credinţa religioasă; în al doilea rând, prin revelaţie - personală şi rasială; şi în al treilea rând, prin uimitoarea manifestare de reacţii extraordinare şi nenaturale la mediul lui material, după cum sunt ilustrate în relatarea precedentă a douăsprezece înfăptuiri cu caracter spiritual în faţa situaţiilor efective şi solicitante ale existenţei umane reale. Şi mai sunt şi altele.

101:3.18 (1109.1) Tocmai asemenea performanţe vitale şi viguroase de credinţă, în domeniul religiei, sunt cele care dau muritorilor dreptul de a afirma posesiunea personală şi realitatea spirituală a acelui dar suprem de natură umană, experienţa religioasă.

4. Limitele revelaţiei

101:4.1 (1109.2) Deoarece lumea voastră ignoră în general originea lucrurilor, chiar şi a celor fizice, a părut înţelept să i se ofere, din când în când, noţiuni de cosmologie, însă acest lucru a provocat întotdeauna necazuri pentru viitor. Legile care guvernează revelaţia ne stânjenesc foarte mult, deoarece ele interzic transmiterea de cunoştinţe nemeritate şi premature. Orice cosmologie prezentată ca parte a unei religii revelate este sortită să fi depăşită la capătul unui timp foarte scurt. În consecinţă, cei care studiază prea târziu această revelaţie sunt tentaţi să respingă orice element de adevăr religios autentic pe care ea îl poate conţine, deoarece ei descoperă erori manifeste în cosmogoniile asociate care sunt prezentate în ea.

101:4.2 (1109.3) Omenirea ar trebui să înţeleagă că noi, cei care participăm la revelarea adevărului, suntem foarte riguros limitaţi de indicaţiile superiorilor noştri. Noi nu suntem liberi să anticipăm descoperirile ştiinţifice ale unui mileniu. Revelatorii trebuie să acţioneze după indicaţiile care formează o parte a ordinului de revelare. Noi nu vedem nici o cale de a înlătura această dificultate, nici acum nici în vreun viitor. Faptele istorice şi adevărurile religioase ale acestei serii de expuneri revelatoare vor subzista în analele epocilor care vin, însă, în acelaşi timp, noi ştim perfect că, în câţiva ani, multe dintre afirmaţiile noastre privitoare la ştiinţele fizice vor trebui să fie revăzute, ca urmare a dezvoltărilor ştiinţifice adiţionale şi a descoperirilor noi. Noi prevedem, încă de pe acum, aceste noi dezvoltări, dar ni s-a interzis să includem, în expunerile noastre revelatoare, aceste noţiuni pe care oamenii nu le-au descoperit încă. Să fie foarte clar că revelaţiile nu sunt în mod necesar inspirate. Cosmologia revelată aici nu *este inspirată*. Ea este limitată prin

permisiunea pe care o avem de a coordona şi de a tria cunoştinţele de astăzi. Clarviziunea divină sau spirituală este un dar, însă *înţelepciunea umană trebuie să evolueze.*

101:4.3 (1109.4) Adevărul este întotdeauna o revelaţie. Acesta este o autorevelaţie atunci când el se iveşte ca rezultat al muncii Ajustorului interior, şi este o revelaţie istorică atunci când el este prezentat prin alţi intermediari, prin alte grupuri sau personalităţi celeste.

101:4.4 (1109.5) În ultimă analiză, religia trebuie să fie judecată după roadele ei, potrivit cu maniera în care ea îşi demonstrează excelenţa divină inerentă şi potrivit cu extinderea acestei demonstraţii.

101:4.5 (1109.6) Adevărul se poate să nu fie inspirat decât relativ, cu toate că revelaţia este invariabil un fenomen spiritual. Expunerile care se referă la cosmologie nu sunt niciodată inspirate, dar astfel de revelaţii au o valoare imensă, în sensul că ele clarifică cel puţin provizoriu cunoştinţele:

101:4.6 (1109.7) 1. Ele reduc confuzia prin eliminarea autoritară a erorilor.

101:4.7 (1109.8) 2. Ele coordonează observaţiile şi faptele cunoscute sau pe punctul de a fi cunoscute.

101:4.8 (1110.1) 3. Ele restaurează importante fragmente de cunoştinţe pierdute cu privire la evenimente istorice din trecutul îndepărtat.

101:4.9 (1110.2) 4. Ele furnizează lămuriri care acoperă nişte lacune fundamentale din cunoştinţele dobândite pe altă cale.

101:4.10 (1110.3) 5. Ele prezintă date cosmice într-o manieră care iluminează învăţăturile spirituale conţinute în revelaţia care le însoţeşte.

5. Expansiunea religiei prin revelaţie

101:5.1 (1110.4) Revelaţia este o tehnică care permite economisirea de epoci şi epoci de-a rândul în munca indispensabilă de triere şi de cernere a erorilor de evoluţie, pentru a degaja adevărurile dobândite de spirit.

101:5.2 (1110.5) Ştiinţa tratează *faptele.* Religia se ocupă numai de *valori.* Printr-o filozofie iluminată, mintea se străduieşte să unească semnificaţiile faptelor şi ale valorilor pentru a ajunge la un concept al *realităţii* desăvârşit. Amintiţi-vă că ştiinţa este domeniul cunoaşterii, filozofia este ţinutul înţelepciunii, în timp ce religia este sfera de experienţă a credinţei. Religia prezintă totuşi două faze de manifestare:

101:5.3 (1110.6) 1. Religia evolutivă. Aceasta este experienţa cultelor primitive, religia care decurge din minte.

101:5.4 (1110.7) 2. Religia revelată. Atitudinea universală care decurge din spirit; aceasta este convingerea şi încredinţarea că realităţile eterne sunt conservate, că personalitatea supravieţuieşte, şi că se atinge în cele din urmă Deitatea cosmică al cărei plan a făcut posibile toate acestea. Mai devreme sau mai târziu, religia evolutivă este menită să primească expansiunea spirituală a revelaţiei; aceasta face parte dintr-un plan al universului.

101:5.5 (1110.8) Ştiinţa şi religia încep amândouă prin a admite anumite baze general acceptate pentru a face nişte deducţii logice.

Aşa că, de asemenea, filozofia trebuie să îşi înceapă cariera admiţând realitatea a trei lucruri:

101:5.6 (1110.9) 1. Corpul material.

101:5.7 (1110.10) 2. Faza supramaterială a fiinţei umane, sufletul sau chiar şi spiritul interior.

101:5.8 (1110.11) 3. Mintea umană, mecanismul de interasociere şi de intercomunicare dintre spirit şi materie, dintre material şi spiritual.

101:5.9 (1110.12) Savanţii adună fapte, filozofii coordonează idei, în vreme ce profeţii exaltă idealuri. Sentimentele şi emoţiile însoţesc invariabil religia. Religia poate fi sentimentul experienţei, însă ea este doar cu dificultate experienţa sentimentelor. Nici logica (raţionalizarea) şi nici emoţiile (simţirea) nu fac în mod necesar parte din experienţa religioasă; cu toate că ambele pot fi divers asociate cu exercitarea credinţei pentru a face să progreseze clarviziunea spirituală în realitate, conform statutului şi tendinţelor temperamentale ale minţii individuale.

101:5.10 (1110.13) Religia evolutivă este manifestarea practică a darului adjutantului mental al universului local, însărcinat cu crearea şi cu întreţinerea caracteristicilor adorării la omul în evoluţie. Aceste religii primitive se interesează direct de etică şi de morală, de simţul *datoriei* umane. Ele sunt întemeiate pe încredinţarea conştiinţei şi duc la stabilizarea civilizaţiilor relativ etice.

101:5.11 (1111.1) Religiile personal revelate sunt garantate de spiritele de consacrare care reprezintă cele trei persoane ale Trinităţii Paradisului; ele se ocupă special de expansiunea *adevărului.* Religia

evolutivă insuflă individului ideea datoriei personale; religia revelată pune tot mai mult accent pe iubire, regula de aur.
101:5.12 (1111.2) Religia evoluată se sprijină în întregime pe credinţă. Revelaţia are încredinţarea suplimentară a prezentării, într-o manieră mai extinsă, a adevărurilor privitoare la divinitate şi la realitate, şi mărturia şi mai preţioasă a experienţei efective care se acumulează prin uniunea eficientă a credinţei evoluţiei şi al adevărului revelaţiei. Această uniune eficientă a credinţei umane şi a adevărului divin constituie posedarea unui caracter foarte înaintat pe drumul dobândirii efective a unei personalităţi morontiale.

101:5.13 (1111.3) Religia evolutivă nu furnizează decât încredinţarea credinţei şi confirmarea conştiinţei. Religia revelată furnizează încredinţarea credinţei plus adevărul unei experienţe vii a realităţilor revelaţiei. A treia etapă a religiei, sau a treia fază a experienţei religiei, ţine de starea morontială, dominaţia mai fermă a motei. În cursul înaintării morontiale, adevărurile religiei revelate suferă o expansiune crescândă. Voi veţi cunoaşte din ce în ce mai bine adevărul valorilor supreme, binefacerile divine, relaţiile universale, realităţile eterne şi destinele ultime.
101:5.14 (1111.4) În timpul întregului progres morontial, încredinţarea adevărului înlocuieşte tot mai mult încredinţarea credinţei. Când veţi fi în cele din urmă înrolaţi în lumea spirituală reală, încredinţările purei clarviziuni spirituale vor opera atunci în locul credinţei şi al adevărului, sau mai degrabă în conjuncţie cu ele şi suprapunându-se peste aceste vechi tehnici de încredinţare a personalităţii.

6. Experienţa religioasă progresivă

101:6.1 (1111.5) Faza morontială a religiei revelate ţine de *experienţa supravieţuirii;* marele ei mobil este de a tinde spre perfecţiunea spiritului. Pornirea interioară care împinge la adorare este şi ea prezentă, asociată cu imboldul unei chemări către slujire etică sporită. Clarviziunea morontială implică o expansiune constantă a conştiinţei Septuplului, a celui Suprem şi chiar a celui Ultim.
101:6.2 (1111.6) De-a lungul fiecărei experienţe religioase, de la primele începuturi de pe nivelul material până la obţinerea deplinului statut de spirit, Ajustorul este secretul care permite realizarea personală a realităţii existenţei Supremului. Acest acelaşi Ajustor deţine şi secretele credinţei voastre în realizarea celui Ultim. Personalitatea empirică a omului în evoluţie, unită cu Ajustorul, esenţa Dumnezeului existenţial, constituie desăvârşirea potenţială a existenţei supreme, şi ea este prin natură fundamentul care permite exteriorizarea suprafinită a personalităţii transcendente.

101:6.3 (1111.7) Voinţa morală îmbrăţişează deciziile întemeiate pe o cunoaştere raţională, sporite prin înţelepciune şi sancţionate printr-o credinţă religioasă. Asemenea alegeri sunt acte de natură morală, şi dovedesc existenţa unei personalităţi morale, premisele personalităţii morontiale, şi în cele din urmă ale adevăratei mântuiri a spiritului.
101:6.4 (1111.8) Tipul evolutiv de cunoaştere nu este decât acumularea de materiale protoplasmice ale memoriei, forma cea mai primitivă de conştiinţă a creaturilor. Înţelepciunea îmbrăţişează ideile formulate de

memoria protoplasmică într-un proces de asociaţii şi de recombinări noi; acest fenomen diferenţiază mintea umană de simpla minte animală. Animalele au cunoştinţe, dar numai omul posedă aptitudine către înţelepciune. Adevărul este făcut accesibil individului înzestrat cu înţelepciune prin consacrarea peste o astfel de minte a spiritelor Tatălui şi ale Fiului, Ajustorul Gândirii şi Spiritul Adevărului.

101:6.5 (1112.1) Cu ocazia coborârii sale pe Urantia, Cristos Mihail a trăit sub domnia religiei evolutive până la epoca botezării sale. Din acel moment şi până la crucificarea sa inclusiv, el şi-a continuat lucrarea prin călăuzirea combinată a religiei evolutive şi a religiei revelate. Din dimineaţa reînvierii sale până la ascensiunea sa, el a traversat multiplele faze ale vieţii morontiale de tranziţie umană de la lumea materiei până la aceea a spiritului. După ascensiunea sa, Mihail a devenit maestru al experienţei Supremaţiei, realizarea Supremului. Fiind singura persoană din Nebadon care să posede aptitudinea nelimitată de a experimenta realitatea Supremului, el a atins imediat statutul suveranităţii de supremaţie în şi pe universul său local.
101:6.6 (1112.2) La om, fuziunea finală cu Ajustorul interior şi unitatea care rezultă - sinteza omului şi a esenţei lui Dumnezeu într-o personalitate - fac din el, în potenţial, o parte vie a Supremului şi asigură fiinţei odinioară muritoare dreptul de naştere etern în urmărirea la nesfârşit a finalităţii serviciului universal cu şi pentru Suprem.

101:6.7 (1112.3) Revelaţia îl învaţă pe omul muritor că, pentru a întreprinde o aventură atât de magnifică şi de misterioasă prin spaţiu prin intermediul mişcării progresive a timpului, el trebuie să înceapă

prin a-şi organiza cunoştinţele în idei-decizii. Trebuie apoi să poruncească înţelepciunii să lucreze fără întrerupere la nobila sa sarcină de transformare a ideilor personale în idealuri tot mai practice, dar nu mai puţin celeste. Chiar şi aceste concepte trebuie să fie destul de rezonabile ca idei şi destul de logice ca idealuri pentru ca Ajustorul să îndrăznească să le combine şi să le spiritualizeze, astfel încât să le facă disponibile pentru această asociere în mintea finită care le va face complementul uman efectiv pregătit să reacţioneze la Spiritul Adevărului al Fiilor, manifestările spaţial-temporale ale adevărului Paradisului - adevărul universal. Coordonarea ideilor-decizii, a idealurilor logice şi a adevărului divin, reprezintă posedarea unui caracter drept, condiţie prealabilă pentru ca un muritor să fie admis în realităţile mereu mai vaste şi tot mai spirituale ale lumii morontiale.
101:6.8 (1112.4) Învăţăturile lui Isus au constituit prima religie a Urantiei care îmbrăţişa atât de deplin o coordonare armonioasă a cunoaşterii, a credinţei, a adevărului, a iubirii pentru a oferi complet şi simultan o linişte temporară, o certitudine intelectuală, o iluminare morală, o stabilitate filozofică, o sensibilitate etică, o conştiinţă de Dumnezeu şi o încredinţare formală asupra supravieţuirii personale. Credinţa lui Isus indica drumul către finalitatea mântuirii umane, către ultimitatea realizării universale a muritorilor, de vreme ce ea asigura:

101:6.9 (1112.5) 1. Eliberarea din lanţurile materiale în realizarea personală a filiaţiei cu Dumnezeu, care este spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Eliberarea din sclavia intelectuală: omul va cunoaşte adevărul, şi adevărul îl va elibera.

101:6.11 (1112.7) 3. Eliberarea din orbirea spirituală, realizarea umană a fraternităţii fiinţelor muritoare şi a conştiinţei morontiale a fraternităţii tuturor făpturilor din univers; descoperirea realităţii spirituale prin servire şi revelarea bunătăţii valorilor spirituale prin călăuzire.

101:6.12 (1113.1) 4. Izbăvirea de neplenitudinea sinelui, prin faptul atingerii nivelelor spirituale ale universului, şi în cele din urmă prin realizarea armoniei Havonei şi a perfecţiunii Paradisului.

101:6.13 (1113.2) 5. Izbăvirea sinelui, scăpându-l de limitările conştiinţei de sine prin ajungerea la nivele cosmice a minţii Supreme şi prin coordonarea cu înfăptuirile tuturor celorlalte fiinţe conştiente de sine.

101:6.14 (1113.3) 6. Eliberarea de timp, prin făurirea unei vieţi eterne de progres fără sfârşit în recunoaşterea lui Dumnezeu şi a servirii lui Dumnezeu.

101:6.15 (1113.4) 7. Eliberarea de finit, printr-o unitate devenită perfectă cu Deitatea în şi prin Suprem, cu ajutorul căruia creatura încearcă să-l descopere transcendental pe cel Ultim, pe nivelele postfinalitare absonite.

101:6.16 (1113.5) Această izbăvire septuplă echivalează atingerea realizării perfecte şi complete a experienţei ultime a Tatălui Universal. Şi toate acestea sunt potenţial conţinute în realitatea experienţei credinţei religioase umane, şi pot fi conţinute efectiv acolo, căci credinţa lui Isus era hrănită de realităţi care depăşeau chiar

şi ceea ce este ultim, şi această credinţă le revela. Credinţa lui Isus se apropia de statutul uni absolut universal în măsura în care manifestarea acestui absolut este posibilă în cosmosul spaţiului şi al timpului în evoluţie.

101:6.17 (1113.6) Asimilând credinţa lui Isus, omul muritor poate avea, în timp, o senzaţie anterioară realităţilor eternităţii. În cursul experienţei sale umane, Isus l-a descoperit pe Tatăl Final, iar fraţii săi din încarnarea vieţii muritoare pot să-l urmeze în aceeaşi experienţă de descoperire a Tatălui. Aşa cum sunt, ei pot chiar să atingă, în această experienţă cu Tatăl, o satisfacţie asemănătoare cu cea a lui Isus aşa cum era el. Noi potenţiale au fost actualizate în universul Nebadonului ca urmare a coborârii finale a lui Mihail, şi unul dintre ele a fost o nouă iluminare a cărării eternităţii care conduce la Tatăl tuturor şi care poate fi parcursă chiar şi de muritorii de carne şi de sânge în cursul vieţii lor iniţiale pe planetele din spaţiu. Isus era şi rămâne noua cale vie prin care omul poate intra în moştenirea divină în privinţa căreia Tatăl a decretat că îi va aparţine, cu condiţia ca el s-o ceară. În Isus sunt din abundenţă demonstrate în acelaşi timp începuturile şi rezultatele experienţei credinţei umanităţii, şi chiar a umanităţii divine.

7. Filozofia personală a religiei

101:7.1 (1113.7) O idee nu este decât un plan teoretic de acţiune, în timp ce o decizie pozitivă este un plan de acţiune validat. Un stereotip este un plan de acţiune acceptat fără validare. Materialele cu care un

individ poate să clădească o filozofie personală a religiei provin atât din experienţa sa interioară cât şi din experienţa sa cu anturajul său. Statutul social, condiţiile economice, posibilitatea de instruire, orientările morale, influenţa instituţiilor, dezvoltările politice, tendinţele rasiale şi învăţăturile religioase ale timpului şi locului cuiva devin toate factori în formularea unei filozofii personale a religiei. Chiar şi temperamentele înnăscute şi înclinaţiile intelectuale determină, într-un mod însemnat, tipurile de filozofie religioasă. Vocaţia, căsnicia, precum şi afinităţile, influenţează toate evoluţia nivelelor vieţii personale.

101:7.2 (1113.8) O filozofie a religiei se naşte dintr-o creştere fundamentală a ideilor, sporită de viaţa experimentală, ambele modificate de tendinţa de a-şi imita tovarăşii. Soliditatea concluziilor filozofice depinde de pătrunderea, de onestitatea, precum şi de discriminarea modului de gândire, în relaţie cu sensibilitatea la semnificaţii şi cu justeţea evaluării. Fiinţele laşe din punct de vedere moral nu ating niciodată nivele elevate de gândire filozofică. E nevoie de curaj pentru a pătrunde noi planuri de experienţă şi pentru a încerca explorarea de domenii necunoscute vieţii intelectuale.

101:7.3 (1114.1) Noi sisteme de valori ies în prezent la iveală; se stabilesc noi formulări de principii şi de criterii; obiceiuri şi idealuri sunt remodelate; este atinsă o anumită idee despre un Dumnezeu personal, urmată de concepte lărgite despre relaţiile cu el.

101:7.4 (1114.2) Marea diferenţă dintr-o filozofie religioasă şi o filozofie nereligioasă a vieţii rezidă în natura şi în nivelul valorilor recunoscute precum şi în obiectul loialităţilor. Evoluţia filozofiei religioase comportă patru faze. Această experienţă poate deveni pur şi

simplu conformistă, resemnată în supunerea faţă de tradiţie şi autoritate. Sau mai mult, ea poate să se mulţumească cu înfăptuiri minore, întrutotul suficiente stabilizării vieţii cotidiene, şi să se pomenească aşadar devreme reţinută pe acest nivel ocazional. Muritorii de acest gen cred că lucrul mai bun este duşmanul binelui. Un al treilea grup, progresează până la nivelul intelectualităţii logice, însă stagnează acolo ca urmare a sclaviei intelectuale. Este într-adevăr ceva de plâns să vezi inteligenţe gigante menţinute atât de solid sub dominaţia crudă a robiei culturale. Este tot atât de patetic să îi observi pe cei care schimbă servitutea lor culturală cu lanţurile materialiste ale unei discipline fals calificate ca ştiinţă. Al patrulea nivel de filozofie reuşeşte să se elibereze de toate handicapurile clasice şi tradiţionale; pe acest nivel, îndrăzneşti să gândeşti, să acţionezi şi să trăieşti cu onestitate, cu loialitate, fără frică şi cu sinceritate.

101:7.5 (1114.3) Piatra de încercare pentru orice filozofie religioasă constă în a şti dacă ea face sau nu face distincţie între realitatea lumii materiale şi cea a lumii spirituale, pe când recunoaşte în acelaşi timp unificarea lor în efortul intelectual şi în serviciul social. O filozofie religioasă sănătoasă nu confundă lucrurile lui Dumnezeu cu acelea ale Cezarului. Ea nu admite nici cultul estetic al purei minuni ca substitut pentru religie.

101:7.6 (1114.4) Filozofia transformă religia primitivă, care era în mare măsură o poveste cu zâne a conştiinţei, într-o experienţă vie a valorilor ascendente ale realităţii cosmice.

8. Credinţa şi crezul

101:8.1 (1114.5) Crezul a atins nivelul credinţei atunci când el motivează viaţa şi modelează felul de a trăi. Faptul acceptării unei învăţături ca fiind adevărate nu este credinţă, ci un simplu crez. Certitudinea şi convingerea nu sunt nici ele credinţă. O dispoziţie a minţii nu atinge nivelele credinţei decât dacă ea domină efectiv modul de a trăi. Credinţa este un atribut viu al experienţei religioase personale autentice. Crezi adevărul, admiri frumuseţea, respecţi bunătatea, dar nu le adori. O asemenea atitudine de credinţă salvatoare este centrată asupra lui Dumnezeu singur, care personifică adevărul, frumuseţea, bunătatea, şi infinit mai mult de atât.

101:8.2 (1114.6) Crezul limitează şi înlănţuie întotdeauna; credinţa se desfăşoară şi eliberează. Crezul ataşează, credinţa eliberează. Credinţa religioasă vie reprezintă însă mai mult decât o asociere de crezuri nobile, mai mult decât un sistem exaltat de filozofie; ea este o experienţă vie preocupată de semnificaţii spirituale, de idealuri divine şi de valori supreme; ea îl cunoaşte pe Dumnezeu şi îi serveşte pe oameni. Crezurile pot deveni proprietatea unei grupări, dar credinţa trebuie să fie personală. Se pot sugera crezuri teologice unui grup, dar credinţa nu poate surveni în inima persoanelor religioase decât individual.

101:8.3 (1114.7) Credinţa falsifică misiunea sa de încredere atunci când pretinde a nega realităţile şi a conferi adepţilor ei presupuse cunoştinţe. Credinţa este trădătoare atunci când încurajează la trădarea integrităţii şi la deprecierea fidelităţii faţă de valorile supreme şi de idealurile divine. Credinţa nu se sustrage niciodată de la datoria de a rezolva problemele vieţii muritorilor. Credinţa vie nu favorizează nici bigotismul, nici persecuţia, nici intoleranţa.

101:8.4 (1115.1) Credinţa nu împiedică imaginaţia creatoare, nici nu întreţine prejudecăţi iraţionale contra descoperirilor cercetării ştiinţifice. Credinţa însufleţeşte religia şi obligă persoanele religioase să trăiască cu eroism regula de aur. Zelul credinţei este potrivit cu cunoaşterea, iar eforturile ei sunt preludiul unei păci sublime.

9. Religia şi moralitatea

101:9.1 (1115.2) Nici o revelaţie a religiei, care se pretinde ca atare, nu poate fi considerată ca autentică dacă ea nu recunoaşte îndatoririle, impuse de obligaţiile morale, care fuseseră create şi întreţinute de religia evolutivă anterioară. Revelaţia lărgeşte infailibil orizontul etic al religiei evoluate, sporind simultan şi infailibil obligaţiile morale care rezultă din toate revelaţiile anterioare.

101:9.2 (1115.3) Atunci când vă îngăduiţi libertatea de a emite o părere critică despre religia primitivă a omului (sau despre religia omului primitiv), ar trebui să vă reamintiţi că trebuie să judecaţi sălbaticii şi să evaluaţi experienţa lor religioasă potrivit cu claritatea lor şi cu statutul lor de conştiinţă. Nu comiteţi greşeala de a judeca religia aproapelui după propriile voastre criterii de cunoaştere şi de adevăr.

101:9.3 (1115.4) Adevărata religie este, în interiorul sufletului, această convingere intimă şi sublimă care îndeamnă omul, într-un mod irezistibil, să considere ca rău pentru el să nu creadă în realităţile morontiale care constituie conceptele lui etice şi morale cele mai elevate, cea mai înaltă interpretare a lui asupra celor mai mari valori ale vieţii şi a celor mai profunde realităţi ale universului. Iar această

religie este pur şi simplu experienţa de a-şi închina loialitatea intelectuală indicaţiilor celor mai elevate ale conştiinţei spirituale.

101:9.4 (1115.5) Paragraph 101:9.4 is missing.

101:9.5 (1115.6) Conştiinţa spirituală iluminată a omului civilizat nu este tot atât de preocupată de un crez intelectual specific sau de un mod de viaţă particular, pe cât este de descoperirea adevărului vieţii, a bunei şi a justei tehnici pentru a reacţiona la situaţii mereu repetate ale existenţei muritorilor. Conştiinţa morală este doar un nume aplicat recunoaşterii şi conştiinţei valorilor etice morontiale emergente la care datoria pretinde ca omul să se conformeze în controlul şi în călăuzirea conduitei sale de zi cu zi.

101:9.6 (1115.7) Noi recunoaştem că religia este imperfectă, dar există cel puţin două manifestări practice ale naturii şi ale funcţiei sale:

101:9.7 (1115.8) 1. Îndemnul spiritual şi presiunea filozofică a religiei îl determină pe om să îşi proiecteze aprecierea lui cu privire la valorile morale direct în exterior în treburile semenilor săi - reacţia etică la religie.

101:9.8 (1115.9) 2. Religia creează, pentru mintea umană, o conştiinţă spiritualizată a realităţii divine, întemeiată pe concepte anterioare despre valori morale, provenită din ele prin credinţă, şi coordonată cu concepte suprapuse despre valori spirituale. Religia devine astfel un cenzor al treburilor muritorilor, o formă de credit moral glorificată şi de încredere în realitate, făcute din realităţile reînsufleţite ale timpului şi din realităţile mai durabile ale eternităţii.

101:9.9 (1116.1) Credinţa este actul de uniune dintre conştiinţa morală şi conceptul spiritual al realităţii permanente. Religia devine drumul prin care omul scapă de limitările materiale ale lumii temporale şi naturale, şi se orientează către realităţile celeste ale lumii eterne şi spirituale prin utilizarea, cu acest scop, a tehnicii de mântuire, transformarea morontială progresivă.

10. Religia ca eliberatoare a omului

101:10.1 (1116.2) Omul inteligent ştie că este un copil al naturii, o parte a universului material. El nu discerne nici o supravieţuire a personalităţii în mişcările şi în tensiunile nivelului matematic al universului energiei. Omul nici că poate vreodată să discernă realitatea spirituală prin examinarea cauzelor şi a efectelor fizice.
101:10.2 (1116.3) O fiinţă umană îşi dă seama şi de faptul că ea este o parte a cosmosului ideaţional, însă, cu toate că un concept poate persista dincolo de durata vieţii unui muritor, conceptul nu conţine nimic inerent care să indice supravieţuirea personală a personalităţii care concepe. Epuizarea posibilităţilor logicii şi ale raţiunii nu va revela niciodată unui logician sau unui raţionalist adevărul etern al supravieţuirii personalităţii.
101:10.3 (1116.4) Nivelul material al legii asigură continuitatea cauzalităţii, interminabila reacţie a efectului la acţiunea antecedentă; nivelul minţii sugerează perpetuarea în continuitate a ideaţiei, fluxul neîncetat al potenţialităţii conceptuale care decurge din concepţiile preexistente. Dar nici unul dintre aceste nivele universale nu

revelează căutătorului muritor vreo portiţă de scăpare de statutul său parţial şi de intolerabila certitudine de a fi o realitate trecătoare a universului, o personalitate temporară condamnată la anihilare atunci când energiile sale vitale limitate vor fi epuizate.

101:10.4 (1116.5) Numai calea morontială care conduce la clarviziune spirituală îi îngăduie omului să sfărâme lanţurile inerente statutului său muritor din univers. Energia şi mintea duc într-adevăr la Paradis şi Deitate, dar nici dotarea energetică nici dotarea mentală a omului nu provin direct de la Deitatea Paradisului. Omul este un copil al lui Dumnezeu numai în sens spiritual, şi acest lucru este adevărat pentru că omul este în prezent înzestrat şi locuit de Tatăl din Paradis numai în sens spiritual. Omenirea nu poate descoperi niciodată divinitatea altfel decât pe calea experienţei religioase şi prin exercitarea adevăratei credinţe. Acceptarea adevărului lui Dumnezeu prin credinţă permite omului să scape de hotarele circumscrise de limitări materiale, şi îi oferă o speranţă raţională de a obţine un permis de liberă trecere pentru a ieşi din împărăţia materială în care se găseşte moartea, spre împărăţia în care este viaţa eternă.

101:10.5 (1116.6) Menirea religiei nu este de a satisface curiozitatea cu privire la Dumnezeu, ci mai degrabă aceea de a aduce statornicie intelectuală şi siguranţă filozofică, de a stabiliza şi de a îmbogăţi viaţa umană amestecând muritorul cu divinul, parţialul cu perfectul, omul cu Dumnezeu. Conceptele umane despre idealitate sunt înzestrate cu realitate numai prin experienţa religioasă.

101:10.6 (1116.7) Nu pot exista niciodată dovezi ştiinţifice sau logice ale divinităţii. Raţiunea singură nu poate să valideze niciodată valorile

şi binefacerile experienţei religioase. În schimb, va rămâne mereu adevărat că oricine va vrea să facă voia lui Dumnezeu, va înţelege validitatea valorilor spirituale; astfel că, pe nivelul muritor, fiinţa se apropie cel mai mult de posibilitatea de a dovedi realitatea experienţei religioase. Credinţa corespunzătoare oferă singurul mod de scăpare de dominaţia mecanică a lumii materiale şi de greşelile deformatoare care provin de la nedesăvârşirea lumii intelectuale. Ea este singura soluţie descoperită pentru a se ieşi din impasul în care se găseşte gândirea muritorilor în ce priveşte continuitatea supravieţuirii personalităţii individuale. Ea este singurul paşaport pentru desăvârşirea realităţii şi pentru eternitatea vieţii dintr-o creaţie universală a iubirii, a legii, a unităţii şi a realizării progresive în Deitate.

101:10.7 (1117.1) Religia vindecă cu eficienţă sentimentul uman de izolare idealistă sau de solitudine spirituală. Ea îl admite pe credincios ca fiu de Dumnezeu, ca cetăţean al unui univers nou şi plin de înţeles. Religia îi garantează omului că, dacă el urmează licărirea de dreptate care se poate discerne în sufletul său, el se identifică prin aceea cu însuşi planul Infinitului şi cu scopul Eternului. Un suflet astfel eliberat începe imediat să se simtă la el acasă în acest nou univers, universul său.

101:10.8 (1117.2) Atunci când treceţi prin experienţa unei asemenea transformări prin credinţă, voi încetaţi să mai fiţi o parte servilă a cosmosului matematic, şi deveniţi mai degrabă un fiu eliberat volitiv al Tatălui Universal. Acest fiu eliberat nu mai luptă singur contra destinului inexorabil punând capăt existenţei temporare; el nu mai combate toată natura cu perspective iremediabil ostile; el nu mai este

făcut să şovăie de frica paralizantă de a-şi fi pus poate încrederea într-o himeră fără speranţă sau de a-şi fi angajat credinţa într-o eroare fantezistă.

101:10.9 (1117.3) Acum, fiii lui Dumnezeu sunt mai degrabă înrolaţi împreună pentru a duce lupta în care realitatea triumfă asupra umbrelor existenţei. În sfârşit, toate creaturile devin conştiente de faptul că Dumnezeu şi toate oştirile sale divine dintr-un univers aproape infinit sunt de partea lor într-o luptă celestă pentru a atinge eternitatea vieţii şi divinitatea statutului. Aceşti fii eliberaţi prin credinţă sunt cu siguranţă angajaţi în luptele timpului de partea forţelor supreme şi a personalităţilor divine de eternitate; chiar şi stelele în cursul lor se luptă acum pentru ei. În cele din urmă, ei contemplă universul dinspre interior, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, şi toate incertitudinile izolării materiale sunt transformate în încredinţările progresului spiritual etern. Timpul însuşi nu devine mai mult decât umbra eternităţii proiectate de realităţile Paradisului pe panoplia mişcătoare a spaţiului.

101:10.10 (1117.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

Cartea Urantia

Capitolul 102

Fundamentele credinţei religioase

102:0.1 (1118.1) PENTRU materialistul lipsit de credinţă, omul este pur şi simplu un accident evolutiv. Speranţele sale de supravieţuire sunt legate de o ficţiune a imaginaţiei sale de muritor; fricile sale, iubirile, dorinţele şi credinţele sale nu sunt decât reacţii ale juxtapunerii accidentale a unor atomi de materie lipsiţi de viaţă. Nici o manifestare de energie, nici o expresie de încredere nu poate să îl poarte dincolo de mormânt. Muncile devoţionale şi geniul care îi inspiră pe cei mai buni oameni sunt condamnate la anihilare prin moarte, la lunga noapte solitară de eternă uitare şi de anihilare a sufletului. O disperare fără nume este singura răsplată a omului

pentru a fi trăit şi a fi muncit sub soarele temporar al existenţei muritoare. Fiecare zi din viaţă întăreşte lent şi sigur strânsoarea unui destin nemilos pe care un univers de materie, ostil şi implacabil l-a declarat ca insultă supremă către tot ce este frumos, nobil, elevat şi bun în dorinţele umane.

102:0.2 (1118.2) Însă nu acesta este sfârşitul şi destinul etern al omului. Această viziune nu este decât strigătul de disperare scos de un suflet rătăcitor care este pierdut în întunecimea spirituală, care luptă vitejeşte în faţa sofismelor mecaniciste ale unei filozofii materialiste, şi care este orbit de dezordinea şi de deformarea unei erudiţii complexe. Toată această condamnare la întuneric şi tot acest destin al disperării sunt împrăştiate pentru totdeauna de o singură curajoasă desfăşurare a credinţei celui mai umil şi a celui mai ignorant copil al lui Dumnezeu de pe pământ.

102:0.3 (1118.3) Această credinţă care mântuieşte ia naştere în inima umană atunci când conştiinţa morală a omului îşi dă seama că în cursul experienţei muritoare, valorile umane pot fi transpuse din material în spiritual, din uman în divin, din timp în eternitate.

1. Încredinţările credinţei

102:1.1 (1118.4) Munca Ajustorului Gândirii este prin ea însăşi explicaţia felului în care simţul primitiv şi evolutiv al datoriei este transmutat într-o credinţă superioară şi mai sigură în veşnicele realităţi ale revelaţiei. Trebuie ca mintea omului să fie avidă de perfecţiune pentru a-i asigura capacitatea de a înţelege cărările

credinţei care duc la înfăptuirea supremă. Dacă cineva alege să facă voia divină, va cunoaşte calea adevărului. Este literalmente adevărat că „lucrurile omeneşti trebuie să fi cunoscute pentru a putea fi iubite, dar lucrurile divine trebuie să fie iubite pentru a putea fi cunoscute”. Dar îndatoririle oneste şi întrebările sincere nu sunt păcate; aceste atitudini sunt pur şi simplu o cauză de întârziere în mersul progresiv de ascensiune spre perfecţiune. O încredere de copil asigură intrarea omului în împărăţia ascensiunii cereşti, însă progresul depinde în întregime de exercitarea viguroasă a credinţei robuste şi de încrederea omului împlinit.

102:1.2 (1119.1) Raţiunea ştiinţei este întemeiată pe faptele observabile ale timpului. Credinţa religioasă îşi aduce argumentele din programul spiritual al eternităţii. Ceea ce ştiinţa şi raţiunea nu pot face pentru noi, adevărata înţelepciune ne îndeamnă să îi permitem credinţei să înfăptuiască prin clarviziune religioasă şi prin transformare spirituală.

102:1.3 (1119.2) Ca urmare a izolării din cauza rebeliunii, revelarea adevărului pe Urantia a fost de prea multe ori amestecată cu afirmaţii ale unor cosmologii parţiale şi tranzitorii. Adevărul rămâne neschimbat din generaţie în generaţie, dar învăţăturile asociate referitoare la lumea fizică variază de la zi la zi şi de la an la an. Adevărul etern nu ar trebui să fie dispreţuit pentru că este întâlnit întâmplător în compania ideilor perimate despre lumea materială. Cu cât sunteţi mai docţi în ştiinţă, cu atât sunteţi mai puţin siguri pe voi. Cu cât *aveţi* mai multă religie, cu atât sunteţi mai pătrunşi de certitudine.

102:1.4 (1119.3) Certitudinile ştiinţei provin în întregime din intelect; certitudinile religiei ţâşnesc chiar din fundamentele *întregii*

personalităţi. Ştiinţa face apel la înţelegerea minţii; religia face apel la fidelitatea şi la devotarea corpului, a minţii şi a spiritului, de fapt la toată personalitatea.

102:1.5 (1119.4) Dumnezeu este atât de complet real şi absolut încât nu se poate oferi, ca mărturie a realităţii sale, nici un semn material de dovadă, nici o demonstraţie de aşa-zise miracole. Întotdeauna, numai încrederea noastră în el este cea care ni-l va face cunoscut, iar credinţa noastră în el este în întregime întemeiată pe participarea noastră personală la manifestările divine ale realităţii sale infinite.

102:1.6 (1119.5) Ajustorul Gândirii interior trezeşte infailibil, în sufletul omenesc, o veritabilă sete avidă de perfecţiune precum şi o vastă curiozitate, care nu pot fi potolite cum se cuvine decât prin comuniunea cu Dumnezeu, sursa divină a acestui Ajustor. Sufletul însetat al omului refuză să fie satisfăcut cât timp nu ajunge la realizarea personală a Dumnezeului viu. Oricât ar putea fi Dumnezeu mai mult decât o personalitate morală superioară şi perfectă, în conceptul nostru avid însă finit, el nu poate fi cu nimic mai puţin.

2. Religia şi realitatea

102:2.1 (1119.6) O minte observatoare şi un suflet capabil de discernământ recunosc religia atunci când o întâlnesc în viaţa tovarăşilor lor. Religia nu are nevoie de nici o definiţie; noi cunoaştem toate roadele ei sociale, morale, intelectuale şi spirituale. Iar toate acestea provin din faptul că religia este proprietatea rasei

umane; ea nu este un produs al culturii. Este adevărat că percepţia religiei este încă umană, şi în consecinţă supusă aservirii, ignoranţei, sclaviei superstiţiilor, păcălelilor sofismelor şi iluziilor falselor filozofii.

102:2.2 (1119.7) Una dintre particularităţile caracteristice ale asigurării religioase autentice este că, în ciuda caracterului absolut al afirmaţiilor sale şi a fermităţii atitudinii sale, spiritul expresiei este destul de echilibrat şi de temperat pentru a nu da niciodată nici cea mai mică impresie de afirmare de sine sau de exaltare a egoului. Înţelepciunea experienţei religioase este oarecum paradoxală, în sensul că ea este atât de origine umană cât şi provenită de la Ajustor. Forţa religioasă nu este produsul prerogativelor personale ale individului, ci mai degrabă punerea în aplicare a asocierii sublime dintre om şi sursa perpetuă a întregii înţelepciuni. În felul acesta, cuvintele şi actele religiei adevărate, în puritatea ei originară, dobândesc o autoritate irezistibilă pentru toţi muritorii iluminaţi.

102:2.3 (1119.8) Factorii unei experienţe religioase sunt greu de identificat şi de analizat, dar este uşor de observat că practicanţii religioşi trăiesc şi perseverează ca şi cum ar fi deja în prezenţa Eternului. Credincioşii reacţionează la viaţa temporară ca şi cum nemurirea ar fi deja la îndemâna lor. În viaţa acestor muritori, se găseşte o originalitate valabilă şi o spontaneitate a exprimării care îi clasează definitiv separat de semenii lor care nu au absorbit decât înţelepciunea lumii. Persoanele religioase par să trăiască efectiv emancipate de hărţuiala grabei şi de tensiunea dureroasă a vicisitudinilor inerente curenţilor seculari ai timpului. Ele dau dovadă

de o stabilitate personală şi de o seninătate a caracterului pe care legile fiziologiei, ale psihologiei şi ale sociologiei nu le explică.

102:2.4 (1120.1) Timpul este invariabil un element pentru atingerea cunoaşterii; religia îşi face darurile ei imediat accesibile, deşi subzistă factorul important al creşterii în graţie, un progres definit în toate fazele experienţei religioase. Cunoaşterea este o căutare eternă; voi învăţaţi întotdeauna, însă nu sunteţi niciodată capabili să ajungeţi la cunoaşterea completă a adevărului absolut. Cunoaşterea singură nu dă niciodată o certitudine absolută, ci numai o probabilitate aproximativă în creştere. În schimb, sufletul religios iluminat din punct de vedere spiritual *ştie,* şi el ştie *acum.* Totuşi, această certitudine profundă şi pozitivă nu determină persoana religioasă sănătoasă mintal să nu fie interesată de avansul şi reculul progresului înţelepciunii umane, legat în domeniul material de lentele dezvoltări ale ştiinţei.

102:2.5 (1120.2) Chiar şi descoperirile ştiinţei nu sunt cu adevărat reale în conştiinţa experienţei umane înainte de a fi lămurite şi puse în corelaţie, înainte ca faptele lor relevante să capete efectiv un înţeles prin punerea lor în circuit în curenţii de gândire ai minţii. Omul muritor consideră până şi anturajul său fizic prin intermediul nivelului minţii, potrivit cu perspectiva înregistrării sale psihologice. Nu este deci de mirare că omul interpretează universul de o manieră extrem de unificată, şi caută apoi să identifice unitatea energetică a ştiinţei sale cu unitatea spirituală a experienţei sale religioase. Mintea este unitate; conştiinţa muritoare trăieşte pe nivelul minţii şi percepe realităţile universale prin ochii facultăţilor ei mentale. Perspectiva minţii nu revelează unitatea existenţială a sursei realităţii, Sursa-Centru Primă, însă ea poate să prezinte şi prezintă uneori omului o

sinteză experimentală a energiei, a minţii şi a spiritului în Fiinţa Supremă şi în calitate de Fiinţă Supremă. Totuşi, mintea nu poate reuşi niciodată în această unificare a diversităţii realităţii, decât dacă această minte este temeinic conştientă de lucrurile materiale, de semnificaţiile intelectuale şi de valorile spirituale. Nu există unitate decât în armonia triunităţii realităţii funcţionale, şi numai în unitate persoana se mulţumeşte în realizarea constanţei şi coerenţei cosmice.
102:2.6 (1120.3) Unitatea este cel mai bine găsită în experienţa umană prin intermediul filozofiei. Deşi corpul gândirii filozofice trebuie dă fie mereu întemeiat pe fapte materiale, clarviziunea spirituală a muritorului este sufletul şi energia adevăratului dinamism filozofic.

102:2.7 (1120.4) Omul evolutiv nu are vreo preferinţă naturală pentru muncile anevoioase. În viaţa empirică, pentru a ţine pasul cu exigenţele hărţuitoare şi cu nevoile presante ale unei experienţe religioase care creşte, este nevoie de o neîncetată activitate în creşterea spirituală, în expansiunea intelectuală, în dezvoltarea factuală şi în serviciul social. Nu există religie veritabilă fără o personalitate foarte activă. De aceea, oamenii cei mai indolenţi caută adesea să scape de rigorile activităţilor cu adevărat religioase înşelându-se cu ingeniozitate pe ei înşişi, retrăgându-se în falsul adăpost al doctrinelor dogmelor religioase stereotipe. Însă adevărata religie este vie. Cristalizarea intelectuală a conceptelor religioase este echivalentul morţii spirituale. Voi nu puteţi concepe o religie fără idei, însă, odată ce religia se găseşte redusă la doar o *idee,* ea încetează a mai fi o religie, ea a devenit doar o specie de filozofie umană.
102:2.8 (1121.1) Pe de altă parte, alte tipuri de suflete instabile şi puţin disciplinate caută să folosească ideile sentimentale ale religiei pentru

a scăpa de exigenţele iritante ale vieţii. Când anumiţi muritori şovăitori şi timizi caută să scape de presiunea neîncetată a vieţii evolutive, religia aşa cum o concep ei pare să le ofere cel mai apropiat refugiu, cea mai bună poartă de scăpare. Însă misiunea religiei constă în a pregăti omul să facă faţă cu curaj, şi chiar şi cu eroism, vicisitudinilor vieţii. Religia este darul suprem al omului evolutiv, singurul lucru care îi permite să persevereze şi „să suporte cu răbdare ca şi cum l-ar vedea pe Cel care este invizibil". Totuşi, misticismul este adesea marcat de o tendinţă de a se retrage din viaţă; el este îmbrăţişat de fiinţele umane care nu apreciază activităţile care cer mai multă vigoare ale unei vieţi religioase trăite în arenele deschise ale societăţii şi ale comerţului cu oamenii. Adevărata religie trebuie să *acţioneze.* Conduita rezultă din religie atunci când omul are efectiv una, sau mai degrabă când el îi permite religiei să îl posede cu adevărat. Religia nu se va mulţumi niciodată cu gânduri veleitare, nici cu sentimente pasive.

102:2.9 (1121.2) Noi suntem foarte conştienţi de faptul că religia acţionează adesea într-o manieră puţin înţeleaptă şi chiar şi nereligioasă, însă ea *acţionează.* Convingerile religioase aberante au condus la persecuţii sângeroase, dar religia face mereu câte ceva; ea este dinamică!

3. Cunoaşterea, înţelepciunea şi clarviziunea

102:3.1 (1121.3) Carenţele intelectuale sau insuficienţele în educaţie stânjenesc inevitabil accesul la nivele religioase superioare, căci un mediu de natură spirituală atât de sărăcit privează religia de principalul ei canal de contact filozofic cu lumea cunoştinţelor ştiinţifice. Factorii intelectuali ai religiei sunt importanţi, dar se ajunge de asemenea uneori ca hipertrofia lor să fie foarte jenantă şi stânjenitoare. Religia trebuie să lucreze constant sub presiunea unei necesităţi paradoxale: necesitatea de a folosi eficient gândirea, nefăcând mare caz de utilitatea spirituală a întregii gândiri.
102:3.2 (1121.4) Speculaţiile religioase sunt inevitabile, dar întotdeauna dăunătoare. Speculaţia denaturează invariabil obiectul ei. Speculaţia tinde să facă religia să treacă drept ceva material sau umanist, şi astfel, interferând atunci direct cu claritatea gândirii logice, ea face indirect ca religia să apară ca o funcţiune a lumii temporale, chiar lumea cu care ea ar trebui să formeze în permanenţă un contrast. Religia va fi deci întotdeauna caracterizată prin paradoxuri, paradoxurile care rezultă din absenţa conexiunii experimentale dintre nivelele materiale şi spirituale ale universului - mota morontială, sensibilitatea suprafilozofică care permite discernerea adevărului şi perceperea unităţii.
102:3.3 (1121.5) Sentimentele materiale, emoţiile umane, conduc direct la acţiuni materiale, la acte egoiste. Punctele de vedere religioase, motivaţiile spirituale, conduc direct la acţiuni religioase, la acţiuni dezinteresate de servire socială şi de binefacere altruistă.
102:3.4 (1121.6) Dorinţa religioasă este o căutare avidă a realităţii divine. Experienţa religioasă este realizarea conştiinţei de a-l fi găsit pe Dumnezeu. Şi, atunci când o fiinţă umană îl găseşte pe Dumnezeu,

triumful descoperirii sale o face să experimenteze în sufletul ei o efervescenţă atât de indescriptibilă, încât ea este împinsă să caute un afectuos contact de slujire a semenilor ei mai puţin iluminaţi, nu pentru a face cunoscut că ea l-a găsit pe Dumnezeu, ci mai degrabă pentru a permite revărsării bunătăţii eterne care survine în sufletul ei să-i reîmprospăteze şi să-i înnobileze pe semenii ei. Religia reală conduce la un serviciu social sporit.

102:3.5 (1122.1) Ştiinţa, cunoaşterea, conduc la conştiinţa *faptelor;* religia, experienţa, conduc la conştiinţa *valorilor;* filozofia, înţelepciunea, conduc la *coordonarea* conştiinţei. Revelaţia (substitutul motei morontiale) conduce la conştiinţa *adevăratei realităţi;* în vreme ce coordonarea conştiinţei faptelor, a valorilor şi a adevăratei realităţi constituie percepţia conştientă a realităţii personalităţii, maximum de fiinţă, împreună cu credinţa în posibilitatea supravieţuirii chiar a acestei personalităţi.

102:3.6 (1122.2) Cunoaşterea duce la acordarea unui rang oamenilor, la crearea păturilor sociale şi a castelor. Religia conduce la servirea oamenilor şi la crearea în felul acesta a eticii şi a altruismului. Înţelepciunea conduce la o mai bună şi mai înaltă comunitate în ideile noastre şi cu semenii noştri. Revelaţia eliberează oamenii şi îi lansează în aventura eternă.

102:3.7 (1122.3) Ştiinţa selectează oamenii; religia iubeşte oamenii, până la a-i iubi ca pe voi înşivă; înţelepciunea face dreptate în diferenţierea dintre oameni, însă revelaţia glorifică omul şi revelează capacitatea sa de asociere cu Dumnezeu.

102:3.8 (1122.4) Ştiinţa se străduieşte în zadar să creeze fraternitatea culturii. Religia aduce în existenţă fraternitatea spiritului. Filozofia caută fraternitatea înţelepciunii; revelaţia zugrăveşte fraternitatea eternă, Corpul Paradisiac al Finalităţii.
102:3.9 (1122.5) Cunoaşterea face să se nască orgoliul în faptul personalităţii; înţelepciunea este conştiinţa semnificaţiei personalităţii; religia este experienţa cunoaşterii valorii personalităţii; revelaţia este încredinţarea în supravieţuirea personalităţii.

102:3.10 (1122.6) Ştiinţa caută să identifice, să analizeze şi să clasifice părţile segmentate ale cosmosului nelimitat. Religia pricepe ideea-de-întreg, totalitatea cosmosului. Filozofia încearcă să identifice segmentele materiale ale ştiinţei cu conceptul de clarviziune spirituală a întregului. În punctele în care filozofia eşuează în această încercare, revelaţia reuşeşte afirmând că cercul cosmic este universal, etern, absolut, şi infinit. Acest cosmos al Infinitului EU SUNT este aşadar fără sfârşit, fără limite şi incluzând totul - el este fără timp, fără spaţiu şi necalificat. Şi noi stăm mărturie faptului că Infinitul EU SUNT este de asemenea Tatăl lui Mihail al Nebadonului şi Dumnezeul mântuirii umane.
102:3.11 (1122.7) Ştiinţa indică Deitatea ca pe un *fapt;* filozofia prezintă ideea unui Absolut; religia îl consideră pe Dumnezeu ca o *personalitate spirituală* iubitoare. Revelaţia afirmă că există o unitate între faptul Deităţii, ideea de Absolut şi personalitatea spirituală a lui Dumnezeu; ba mai mult, ea prezintă acest concept ca fiind Tatăl nostru - faptul universal al existenţei, ideea eternă a minţii şi spiritul infinit al vieţii.

102:3.12 (1122.8) Urmărirea cunoaşterii constituie ştiinţa; căutarea înţelepciunii este filozofia; iubirea pentru Dumnezeu este religia; setea de adevăr *este* o revelaţia; însă Ajustorul Gândirii interior este cel care ataşează simţământul realităţii clarviziunii spirituale a omului în raport cu cosmosul.

102:3.13 (1122.9) În ştiinţă, ideea precede expresia realizării sale; în religie, expresia realizării precede expresia ideii. Este o diferenţă imensă între voinţa-de-a-crede evolutivă, pe de o parte, şi produsul raţiunii iluminate, clarviziunea religioasă şi revelaţia - *voinţa care crede*- pe de altă parte.

102:3.14 (1122.10) În evoluţie, religia îl determină adesea pe om să-şi creeze conceptele sale despre Dumnezeu. Revelaţia arată fenomenul de Dumnezeu făcându-l pe om să evolueze el însuşi, în vreme ce, în viaţa pământeană a lui Crist Mihail, noi vedem fenomenul de Dumnezeu revelându-se el însuşi omului. Evoluţia tinde să îl facă pe Dumnezeu asemănător omului; revelaţia tinde să îl facă pe om asemănător lui Dumnezeu.

102:3.15 (1122.11) Ştiinţa nu este satisfăcută decât de cauzele prime, religia de personalitatea supremă, iar filozofia de unitate. Revelaţia afirmă că cele trei sunt una, şi că toate sunt bune. *Eternul real* este binele universului, iar nu iluziile temporare ale răului spaţial. În experienţa spirituală a tuturor personalităţilor, este întotdeauna adevărat că realul este binele şi că binele este realul.

4. Faptul experienţei

102:4.1 (1123.1) Din cauza prezenţei Ajustorului Gândirii în mintea voastră, pentru voi nu mai este un mister să cunoaşteţi mintea lui Dumnezeu decât faptul de a fi siguri că sunteţi conştienţi de cunoaşterea oricărei alte minţi, umane sau supraumane. Religia şi conştiinţa socială au în comun aceasta: ele sunt amândouă întemeiate pe facultatea mentală a conştiinţei-de-celălalt. Tehnica prin care puteţi accepta ca pe a voastră ideea altuia este la fel cu a vă permite să „lăsaţi mintea care era în Cristos să fie şi în voi”.

102:4.2 (1123.2) Ce este experienţa umană? Ea este pur şi simplu efectul reciproc dintre un sine activ şi interogator, şi orice altă realitate activă şi exterioară. Masa experienţei este determinată de profunzimea conceptului, plus de totalitatea recunoaşterii realităţii a ceea ce este exterior. Mişcarea experienţei este egală cu forţa imaginaţiei în expectativă, plus acuitatea descoperirii senzoriale a calităţilor externe de realitate contactată. Faptul experienţei se găseşte în conştiinţa de sine şi a existenţei celorlalţi - a altor lucruri, a altor mentalităţi, a altor spiritualităţi.

102:4.3 (1123.3) Omul devine foarte devreme conştient că el nu este singur nici în lume nici în univers. El îşi dezvoltă o conştiinţă naturală şi spontană a altor mentalităţi din anturajul individului. Credinţa transformă această experienţă naturală în religie, în recunoaşterea lui Dumnezeu ca fiind realitatea - sursa, natura şi destinul - minţii celuilalt, dar această cunoaştere a lui Dumnezeu este întotdeauna o realitate a experienţei personale. Dacă Dumnezeu nu ar fi o personalitate, el nu ar putea deveni o parte vie a experienţei religioase reale a unei personalităţi umane.

102:4.4 (1123.4) Elementul de eroare prezent în experienţa religioasă umană este direct proporţional cu conţinutul de materialism care pătează conceptul spiritual al Tatălui Universal. Înaintarea omului în univers, până să atingă statutul de spirit, constă în a se debarasa de aceste idei eronate despre natura lui Dumnezeu şi despre realitatea spiritului pur şi veritabil. Deitatea este mai mult decât spirit, dar apropierea spirituală este singura posibilă pentru omul în ascensiune.

102:4.5 (1123.5) Rugăciunea face cu siguranţă parte din experienţa religioasă, însă religiile moderne au pus greşit accentul pe ele, în detrimentul comuniunii adorării, care este mai esenţială. Puterile care reflectă ale minţii se adâncesc şi se lărgesc prin adorare. Rugăciunea se poate să îmbogăţească viaţa, dar adorarea iluminează destinul.

102:4.6 (1123.6) Religia revelată este elementul unificator al existenţei umane. Revelaţia unifică istoria, coordonează geologia, astronomia, fizica, chimia, biologia, sociologia şi psihologia. Experienţa spirituală este cu adevărat sufletul cosmosului omului.

5. Supremaţia potenţialului intenţiei

102:5.1 (1123.7) Cu toate că stabilirea faptului credinţei nu este echivalent cu stabilirea faptului a ceea ce este crezut, înaintarea evolutivă a vieţii simple până la statutul de personalitate demonstrează clar faptul existenţei, la pornire, a potenţialului personalităţii. În universurile timpului, potenţialul are întotdeauna supremaţie faţă de actual. În cosmosul aflat în evoluţie, potenţialul

reprezintă ceea ce are să fie, şi ceea ce are să fie este desfăşurarea deciziilor intenţionale ale Deităţii.

102:5.2 (1124.1) Aceeaşi supremaţie a intenţiilor a apărut în evoluţia ideaţiei mentale atunci când frica animală primitivă se transmută într-un respect mereu mai profund faţă de Dumnezeu şi într-o spaimă crescândă înaintea universului. Omul primitiv avea mai mult teamă religioasă decât credinţă. Supremaţia potenţialurilor spirituale asupra realităţilor mentale este demonstrată atunci când această groază laşă se transformă într-o credinţă vie în realităţile universale.

102:5.3 (1124.2) Se poate face analiza psihologică a religiei evolutive, însă nu şi aceea a religiei de origine spirituală trăită personal. Morala umană poate recunoaşte valorile, dar numai religia poate să le conserve, să le înalţe şi să le spiritualizeze. În pofida acestui fapt, religia este ceva mai mult decât o moralitate cu caracter emoţional. Religia este pentru moralitate ceea ce iubirea este pentru datorie, ceea ce filiaţia este pentru servitute, ceea ce esenţa este pentru substanţă. Moralitatea revelează un Controlor atotputernic, o Deitate care să fie servită; religia revelează un Tată atotiubitor, un Dumnezeu de adorat şi de iubit. Şi, din nou, aceasta se întâmplă deoarece potenţialul spiritual al religiei domină actualitatea îndatoririlor moralităţii evolutive.

6. Certitudinea şi credinţa religioasă

102:6.1 (1124.3) Eliminarea temerii religioase prin filozofie şi progresul continuu al ştiinţei contribuie serios la mortalitatea falşilor

zei. Chiar dacă dispariţia acestor zeităţi create de oameni poate să întunece momentan viziunea spirituală, ea distruge, în cele din urmă, ignoranţa şi superstiţia care l-au eclipsat un timp atât de îndelungat pe Dumnezeu cel viu, Dumnezeul iubirii eterne. Relaţia dintre creatură şi Creator este o experienţă vie, o credinţă religioasă dinamică, care nu este supusă unei definiţii precise. A izola o parte a vieţii şi a o numi religie înseamnă a dezintegra viaţa şi a desfigura religia. Tocmai de aceea, Dumnezeul adorării reclamă o fidelitate totală, sau nu pretinde nici una.

102:6.2 (1124.4) Zeii oamenilor primitivi se poate să nu fi fost mai mult decât nişte umbre ale acestor oameni. Dumnezeul viu este lumina divină ale cărei întreruperi constituie umbrele creaţiei întregului spaţiu.

102:6.3 (1124.5) Persoana religioasă care a atins filozofia are credinţă într-un Dumnezeu personal al mântuirii personale, în ceva mai mult decât o realitate, o valoare, un nivel de înfăptuire, un proces superior, o transmutare, ceea ce este ultim în spaţiu-timp, o idealizare, o personalizare a energiei, entitatea gravitaţiei, o proiecţie umană, idealizarea sinelui, împingerea înălţătoare a naturii, înclinaţia către bunătate, impulsul înainte al evoluţiei, precum şi o ipoteză sublimă. Persoana religioasă are credinţă într-un Dumnezeu al iubirii. Iubirea este esenţa religiei şi sursa vie a civilizaţiilor superioare.

102:6.4 (1124.6) În experienţa religioasă personală, credinţa transformă Dumnezeul probabilităţii filozofice într-un Dumnezeu al mântuirii sigur. Scepticismul poate să sfideze teoriile teologiei, însă convingerea că te poţi încrede în experienţa personală afirmă adevărul crezurilor care au crescut până la credinţă.

102:6.5 (1124.7) Se poate ajunge la convingeri despre Dumnezeu prin raţionamente înţelepte, însă nu se învaţă cunoaşterea lui Dumnezeu decât prin credinţă, prin experienţă personală. În multe lucruri care au legătură cu viaţa trebuie să se ţină cont de probabilităţi, însă în contactul cu realităţile cosmice se pot simţi certitudini atunci când se abordează semnificaţiile şi valorile lor cu ajutorul unei credinţe vii. Un suflet care îl cunoaşte pe Dumnezeu îndrăzneşte să spună „eu ştiu", chiar şi atunci când cunoaşterea sa de Dumnezeu este contestată de necredinciosul care neagă această certitudine, deoarece ea nu este în întregime susţinută de logica intelectuală. Credinciosul se mulţumeşte să îi răspundă unui asemenea necredincios: „Cum ştii tu că eu nu ştiu?"

102:6.6 (1125.1) Cu toate că raţiunea poate întotdeauna să pună credinţa la îndoială, credinţa poate întotdeauna să completeze atât raţiunea cât şi logica. Raţiunea creează probabilitatea pe care credinţa o poate transforma în certitudine morală, ba chiar şi în experienţă spirituală. Dumnezeu este cel dintâi adevăr şi cel din urmă fapt, şi de aceea orice adevăr îşi are originea în el, în timp ce toate faptele există relative la el. Dumnezeu este adevărul absolut. Dumnezeu poate fi cunoscut ca adevăr, dar pentru a-l înţelege pe Dumnezeu - pentru a-l explica - trebuie să se exploreze faptul universului universurilor. Imensul gol dintre experienţa adevărului lui Dumnezeu şi ignorarea faptului lui Dumnezeu nu pot fi umplute decât de credinţa vie. Raţiunea singură nu poate să stabilească armonia dintre adevărul infinit şi faptul universal.

102:6.7 (1125.2) Crezul se poate dovedi incapabil să-i reziste îndoielii şi să suporte frica, dar credinţa triumfă întotdeauna asupra îndoielii,

căci ea este atât pozitivă cât şi vie. Pozitivul are întotdeauna avantaj asupra negativului, adevărul asupra erorii, experienţa asupra teoriei, realităţile spirituale asupra faptelor izolate din spaţiu şi din timp. Dovada convingătoare a acestei certitudini spirituale rezidă în roadele sociale ale spiritului pe care credincioşii, oamenii de credinţă, le produc ca urmare a experienţei lor spirituale autentice. Isus a zis: „Dacă vă iubiţi aproapele aşa cum vă iubiţi pe voi înşivă, atunci toţi oamenii vor şti că voi sunteţi discipolii mei.”

102:6.8 (1125.3) Pentru ştiinţă, Dumnezeu este o posibilitate; pentru psihologie, este un lucru dezirabil; pentru filozofie, este o probabilitate; pentru religie, este o certitudine, o actualitate a experienţei religioase. Raţiunea cere ca o filozofie incapabilă să-l găsească pe Dumnezeu să fie foarte respectuoasă faţă de credinţa religioasă care îl poate găsi pe Dumnezeul certitudinii şi care poate ajunge la el. Ştiinţa n-ar trebui nici să dispreţuiască experienţa religioasă invocând credulitatea, cel puţin nu atâta timp cât ştiinţa stăruie în a presupune că înzestrările intelectuale şi filozofice ale omului se ivesc din inteligenţele cu atât mai mici cu cât te îndepărtezi mai mult în trecut, şi în cele din urmă, că aceste înzestrări îşi au originea în viaţa primitivă care era totalmente privată de gândire şi de simţire.

102:6.9 (1125.4) Nu trebuie să se ridice faptele evoluţiei împotriva adevărului că experienţa spirituală din viaţa religioasă a unui muritor cunoscător de Dumnezeu este o realitate şi o certitudine. Oamenii inteligenţi ar trebui să înceteze să mai raţioneze ca nişte copii, şi să încerce să folosească logica consecventă a adulţilor, logică care tolerează conceptul de adevăr împreună cu observarea faptelor.

Materialismul ştiinţific dă faliment atunci când persistă, în faţa fiecărui fenomen universal recurent, în respingerea obiecţiilor curente prin referirea a ceea ce este considerat superior la ceea ce este considerat inferior. Logica cere să se recunoască activităţile unui Creator care are un scop.

102:6.10 (1125.5) Evoluţia organică este un fapt. Evoluţia motivată sau progresivă este un adevăr care face ca fenomenele să fie logice, altfel ele ar fi contradictorii, înfăptuirile întotdeauna ascendente ale evoluţiei. Cu cât un savant progresează mai mult în ştiinţa pe care şi-a ales-o, cu atât el abandonează mai mult teoriile materialiste ale faptului material în favoarea adevărului cosmic - dominaţia Minţii Supreme. Materialismul depreciază viaţa umană; evanghelia lui Isus îi înalţă peste măsură pe toţi muritorii şi îi exaltă dumnezeieşte. Existenţa umană trebuie să se reprezinte ca experienţa misterioasă şi fascinantă în care se realizează întâlnirea dintre fiinţa umană care-şi întinde mâna în sus şi divinul care îi întinde în jos mâna ajutătoare a salvării.

7. Certitudinea Divinului

102:7.1 (1126.1) Din moment ce Tatăl Universal există prin el însuşi, el se explică de asemenea prin el însuşi; el trăieşte realmente în orice muritor înzestrat cu raţiune. Dar voi nu puteţi avea certitudine în ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu dacă nu îl cunoaşteţi; filiaţia este singura experienţă care face sigură paternitatea. Universul suferă schimbări pretutindeni. Un univers schimbător este un univers dependent; o

asemenea creaţie nu poate fi nici finală nici absolută. Un univers finit depinde în întregime de cel Ultim şi de cel Absolut. Universul şi Dumnezeu nu sunt identici; unul este cauză, iar celălalt efect. Cauza este absolută, infinită, eternă şi neschimbătoare. Efectul este temporal-spaţial şi transcendental, dar mereu schimbător, întotdeauna în creştere.

102:7.2 (1126.2) Dumnezeu este singurul şi unicul fapt din univers care este cauzat de el însuşi. El este secretul ordinii, planul şi scopul întregii creaţii de lucruri şi de fiinţe. Universul care se schimbă pretutindeni este reglementat şi stabilizat de legi absolut neschimbătoare, obiceiurile unui Dumnezeu neschimbător. Faptul lui Dumnezeu, legea divină, nu se schimbă. Adevărul lui Dumnezeu, relaţia sa cu universul, este o revelaţie relativă mereu adaptabilă la universul aflat în constantă evoluţie.

102:7.3 (1126.3) Aceia care ar vrea să plăsmuiască o religie fără Dumnezeu seamănă cu cei care ar dori să recolteze fructe fără arbori sau să aibă copii fără părinţi. Nu se pot obţine efecte fără cauze, şi numai EU SUNT-ul este fără cauză. Faptul experienţei religioase îl implică pe Dumnezeu, şi un asemenea Dumnezeu al experienţei personale trebuie să fie un Dumnezeu personal. Nu se pot adresa rugăciuni unei formule chimice, nu se poate implora o ecuaţie matematică, adora o ipoteză, conferi încredere unui postulat, comunica cu un proces, sluji o abstracţie sau întreţine o camaraderie afectuoasă cu o lege.

102:7.4 (1126.4) Este adevărat că multe trăsături aparent religioase s-a putea să provină din baze non-religioase. Un om îl poate nega pe Dumnezeu în mod intelectual şi totuşi, să fie bun din punct de vedere

moral, loial, filial, onest, şi chiar idealist. Omul poate să altoiască multe ramuri pur umane pe natura sa spirituală fundamentală, şi să dea astfel aparenţa de a-şi dovedi afirmaţiile referitoare la o religie fără Dumnezeu, dar această experienţă este privată de valorile supravieţuirii, ale cunoaşterii lui Dumnezeu şi ale ascensiunii către Dumnezeu; această experienţă de muritor nu produce decât fructe sociale, nu şi spirituale. Altoirea determină natura fructului, deşi subzistenţa vie se trage din rădăcinile divinei înzestrări originare atât a minţii cât şi a spiritului.
102:7.5 (1126.5) Marca intelectuală particulară a religiei este certitudinea; caracteristica sa filozofică este coerenţa; fructele ei sociale sunt iubirea şi servirea.

102:7.6 (1126.6) Individul care îl cunoaşte pe Dumnezeu nu este orb faţă de dificultăţi, nici neatent la obstacolele care îi stau în calea găsirii lui Dumnezeu în labirintul superstiţiilor, al tradiţiilor şi al tendinţelor materialiste din timpurile moderne. El a întâmpinat toate aceste dificultăţi şi a triumfat asupra lor, le-a înlăturat printr-o credinţă vie şi a atins, în ciuda lor, înaltele tărâmuri ale experienţei spirituale. Este adevărat că multor persoane lăuntric sigure de existenţa lui Dumnezeu le este frică să afirme aceste sentimente de certitudine, din cauza mulţimii şi a abilităţii celor care adună obiecţii şi dau amploare obstacolelor la credinţa în Dumnezeu. Nu este nevoie de nici o inteligenţă superioară pentru a repera punctele slabe, pentru a pune întrebări sau a ridica obiecţii. În schimb, trebuie o minte strălucită pentru a răspunde acestor întrebări şi pentru a rezolva aceste dificultăţi; certitudinea credinţei este cea mai bună tehnică de a trata toate aceste critici superficiale.

102:7.7 (1127.1) Dacă ştiinţa, filozofia sau sociologia îndrăznesc să devină dogmatice opunându-se profeţilor adevăratei religii, atunci oamenii care îl cunosc pe Dumnezeu ar trebui să răspundă acestui dogmatism nejustificat prin dogmatismul care vede mai departe al certitudinii provenite din experienţa spirituală personală: „Eu ştiu că am experimentat pentru că eu sunt un fiu al lui EU SUNT.” Dacă experienţa personală a unei persoane care are credinţă în Tatăl experimentabil trebuie să fie contestată de o dogmă, acest fiu născut din credinţă ar putea să răspundă prin dogma de nerespins afirmându-şi filiaţia efectivă cu Tatăl Universal.
102:7.8 (1127.2) Numai o realitate necalificată, un absolut, poate să-şi permită să fie dogmatic în mod consistent. Cei care simulează dogmatismul, dacă sunt logici, vor fi mai devreme sau mai târziu aruncaţi în braţele Absolutului energiei, ale Universului adevărului şi ale Infinitului iubirii.
102:7.9 (1127.3) Dacă cineva abordează de o manieră nereligioasă realitatea cosmică, pretinzând să conteste certitudinea credinţei sub pretextul că statutul ei nu este dovedit, atunci cel care are experienţa spiritului poate de asemenea să recurgă la contestarea dogmatică a faptelor ştiinţei şi a crezurilor filozofiei spunând că nici ele nu sunt dovedite, că şi ele sunt nişte experienţe din conştiinţa savantului sau a filozofului.

102:7.10 (1127.4) Dumnezeu este cel mai inevitabil dintre toate prezenţele, cel mai real dintre toate faptele, cel mai viu dintre toate adevărurile, cel mai iubitor dintre toţi prietenii, cel mai divin dintre toate valorile. Dintre toate experienţele universului, cea de care avem dreptul să fim cel mai siguri este Dumnezeu.

8. Dovezile religiei

102:8.1 (1127.5) Cea mai bună dovadă a realităţii şi a eficienţei religiei constă în *faptul experienţei umane.* Uitaţi-vă la oamenii temători şi suspicioşi din fire, înzestraţi din naştere cu un puternic instinct de conservare şi care doresc fierbinte să supravieţuiască morţii; ei acceptă pe deplin să încredinţeze cele mai profunde interese ale prezentului şi ale viitorului lor păstrării şi dirijării puterii şi persoanei pe care credinţa lor o numesc Dumnezeu. Acesta este unicul adevăr central din întreaga religie. Cât priveşte ceea ce această putere sau această persoană îi cere omului în schimbul acestei păstrări şi a acestei mântuiri finale, nu există două religii care să fie de acord; de fapt, ele sunt toate mai mult sau mai puţin în dezacord.

102:8.2 (1127.6) Pentru a situa statutul unei religii pe scara evolutivă, cel mai bine este să fie apreciate după judecăţile ei morale şi după criteriile ei etice. Cu cât mai elevat este un tip de religie, cu atât mai mult el încurajează o moralitate socială şi o cultură etică aflate în constant progres, şi cu atât mai mult este încurajat de acest progres. Noi nu putem judeca o religie după statutul civilizaţiei care o însoţeşte; am face mai bine să apreciem adevărata natură a unei civilizaţii după puritatea şi nobleţea religiei sale. Mulţi dintre învăţătorii religioşi dintre cei mai remarcabili din lume au fost aproape lipsiţi de educaţie. Înţelepciunea lumii nu este necesară pentru a manifesta o credinţă salvatoare în realităţile veşnice.

102:8.3 (1127.7) Deosebirile dintre religiile din diverse epoci depind în întregime de modul variat în care oamenii înţeleg realitatea şi

recunosc valorile morale, relaţiile etice şi realităţile spirituale.

102:8.4 (1127.8) Etica este eterna oglindă socială sau rasială care reflectă cu fidelitate progresele, de altfel neobservabile, dezvoltările interne spirituale şi religioase. Omul s-a gândit întotdeauna la Dumnezeu în termenii a ceea ce cunoştea el mai bun, ideile lui cele mai profunde şi idealurile lui cele mai elevate. Chiar şi religia istorică şi-a creat întotdeauna concepţiile ei despre Dumnezeu plecând de la cele mai înalte valori recunoscute. Orice creatură inteligentă dă numele de Dumnezeu celui mai bun şi mai elevat lucru pe care îl cunoaşte ea.

102:8.5 (1128.1) Religia redusă la limbajul raţiunii şi la expresia intelectuală a îndrăznit întotdeauna să critice civilizaţia şi progresul evolutiv, judecându-le după propriile ei criterii de cultură etică şi de progres moral.

102:8.6 (1128.2) Cu toate că religia personală precede evoluţia moralei umane, se constată cu regret că religia instituţională a rămas invariabil în urma moravurilor, lent schimbătoare, ale raselor umane. Religia organizată se dovedeşte a fi întârziată prin conservatorism. Profeţii au călăuzit în general popoarele în dezvoltarea lor religioasă; teologii, în general, le-au împiedicat să avanseze. Religia, fiind o problemă a experienţei interioare sau personale, nu poate niciodată să o ia cu mult înaintea evoluţiei intelectuale a raselor.

102:8.7 (1128.3) Dar religia nu este niciodată întărită printr-un apel la aşa-zisele miracole. Căutarea de miracole este un regres către religiile primitive ale magiei. Adevărata religie nu are nimic de a face cu aşa-zisele miracole, iar religia adevărată nu face niciodată apel la miracole ca dovadă a autorităţii sale. Religia este întotdeauna

înrădăcinată şi fondată pe experienţa personală. Şi religia voastră cea mai elevată, viaţa lui Isus, a fost chiar o astfel de experienţă personală: omul, muritorul, căutându-l pe Dumnezeu şi găsindu-l, spre deplina satisfacţie a sufletului perfect al supremaţiei infinite. Iată religia, cea mai elevată care a fost revelată până acum în universul Nebadonului - viaţa terestră a lui Isus din Nazaret.

102:8.8 (1128.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

Capitolul 103

Realitatea experienţei religioase

103:0.1 (1129.1) TOATE reacţiile cu adevărat religioase ale omului sunt garantate de devreme de serviciul adjutantului adorării şi sunt cenzurate de adjutantul înţelepciunii. Prima înzestrare supramental a omului este pusă în circuit de personalitatea sa în Sfântul Spirit de Spiritul Creativ al universului; şi, cu multă vreme înainte de manifestările Fiilor divini şi de consacrarea universală a Ajustorilor, această influenţă a acţionat la lărgirea punctului de vedere al oamenilor asupra eticii, a religiei şi a spiritualităţii. În urma manifestărilor Fiilor Paradisului, Spiritul Adevărului eliberat îşi aduce puternica sa contribuţie la creşterea capacităţii umane de percepere a adevărurilor religioase. Pe măsură ce evoluţia progresează pe o lume locuită, Ajustorii Gândirii participă din ce în ce mai mult la

dezvoltarea tipurilor superioare de clarviziune religioasă umană. Ajustorul Gândirii este fereastra cosmică prin care o creatură finită poate avea, graţie credinţei, o privire de ansamblu asupra aspectelor sigure şi divine ale Deităţii nelimitate, Tatăl Universal.

103:0.2 (1129.2) Tendinţele religioase ale raselor umane sunt înnăscute; ele se manifestă universal şi au o origine aparent naturală; religiile primitive sunt întotdeauna evolutive în geneza lor. Pe măsură ce experienţa religioasă naturală continuă să progreseze, revelaţiile periodice ale adevărului vin să puncteze cursul evoluţiei planetare, care altminteri nu progresa decât lent.

103:0.3 (1129.3) Pe Urantia, se găsesc astăzi patru feluri de religii:

103:0.4 (1129.4) 1. Religia naturală sau evolutivă.

103:0.5 (1129.5) 2. Religia supranaturală sau revelatoare.

103:0.6 (1129.6) 3. Religia curentă sau practică, având un amestec variabil de religii naturale sau supranaturale.

103:0.7 (1129.7) 4. Religiile filozofice, doctrine teologice elaborate de oameni sau concepute prin filozofie, şi create de raţiune.

1. Filozofia religiei

103:1.1 (1129.8) Unitatea experienţei religioase printre membrii unui grup social sau rasial decurge din identitatea naturii fragmentelor de Dumnezeu care sălăşluiesc în indivizi. Acest divin din oameni este ceea ce dă naştere interesului generos pe care ei îl poartă altor oameni. Însă, datorită faptului că personalitatea este unică - doi muritori nu seamănă niciodată între ei - urmează că niciodată două

ființe umane nu pot interpreta în aceiaşi manieră indicaţiile şi imboldurile spiritului divin care trăieşte în mintea lor. Membrii unui grup de muritori pot simţi o unitate spirituală, dar nu pot niciodată atinge uniformitatea filozofică. Această diversitate a interpretării gândirii şi a experienţei religioase este demonstrată de faptul că teologii şi filozofii celui de-al douăzecilea secol au formulat mai mult de cinci sute de definiţii diferite ale religiei. În realitate, fiecare fiinţă umană defineşte religia în termenii propriei sale interpretări întemeiate pe experienţa impulsurilor divine care emană din spiritul lui Dumnezeu care sălăşluieşte în ea. Această interpretare este în mod necesar unică şi complet diferită de filozofia religioasă a tuturor celorlalte fiinţe umane.

103:1.2 (1130.1) Când un muritor este în deplin acord cu filozofia religioasă a unui alt muritor, fenomenul indică faptul că aceste două fiinţe au avut o *experienţă religioasă* asemănătoare în ce priveşte materiile care se raportează la similitudinea lor de interpretare filozofică a religiei.

103:1.3 (1130.2) Deşi religia voastră este o chestiune de experienţă personală, este foarte important ca voi să fiţi determinaţi să cunoaşteţi un mare număr de alte experienţe religioase (diversele interpretări ale unor diferiţi muritori) pentru a împiedica ca viaţa voastră să devină egocentrică - îngustă, egoistă şi nesociabilă.

103:1.4 (1130.3) Raţionalismul nu are dreptate atunci când pretinde că religia este mai întâi şi întâi o credinţă primitivă în ceva, urmată apoi de căutarea de valori. Religia este înainte de toate o căutare de valori, care formulează apoi un sistem de crezuri interpretative. Este mult mai uşor ca oamenii să cadă de acord în privinţa unor valori religioase

- în privinţa ţelurilor - decât în privinţa crezurilor - a interpretărilor. Aceasta explică cum se face că religia poate accepta valorile şi ţelurile, în vreme ce prezintă fenomenul derutant de a continua să admită sute de crezuri contradictorii - credo-uri. Aceasta explică şi de ce o persoană dată îşi poate continua experienţa religioasă în vreme ce abandonează sau modifică multe dintre crezurile ei religioase. Religia subzistă în ciuda schimbărilor revolutive din credinţele religioase. Nu teologia produce religia, ci religia este cea care dă naştere filozofiei teologice.

103:1.5 (1130.4) Faptul că persoanele religioase au crezut în multe lucruri eronate nu infirmă religia, căci ea este întemeiată pe recunoaşterea valorilor şi este validată de credinţa experienţei religioase personale. Religia se bazează aşadar pe experienţa şi pe gândirea religioasă; teologia, filozofia religiei, este o încercare onestă de a interpreta această experienţă; asemenea crezuri interpretative pot să fie juste sau false, sau ele pot fi un amestec de adevăr şi de eroare.

103:1.6 (1130.5) Faptul de a recunoaşte în mod conştient valorile spirituale este o experienţă care transcende ideaţia. Nici o limbă umană nu are cuvânt pentru a desemna „senzaţia", „simţământul", „intuiţia" sau „experienţa" pe care am ales-o pentru a denumi conştiinţa de Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu care sălăşluieşte în om nu este personal - Ajustorul este prepersonal - dar acest Veghetor prezintă o valoare şi emană un parfum de divinitate care sunt personale în sensul cel mai elevat şi infinit al cuvântului. Dacă Dumnezeu nu ar fi cel puţin personal, el nu ar putea fi conştient, iar dacă nu ar fi conştient, el ar fi infrauman.

2. Religia şi individul

103:2.1 (1130.6) Religia este funcţională în mintea umană. Ea este realizată în experienţă înainte de a apărea în conştiinţa umană. Un copil există aproximativ cu nouă luni înainte de a face experienţa *naşterii.* Însă naşterea religiei nu este subită; este mai degrabă o ivire treptată. Totuşi, există mai devreme sau mai târziu o „zi a naşterii”. Nu intri în împărăţia cerului fără a fi „născut din nou” - născut din Spirit. Multe naşteri spirituale sunt însoţite de mari chinuri spirituale şi de tulburări psihologice pronunţate, după cum multe naşteri fizice sunt caracterizate prin „naşteri anevoioase” sau prin alte anomalii de „travaliu”. Alte naşteri spirituale reprezintă o creştere normală şi naturală a recunoaşterii valorilor supreme cu o intensificare a experienţei spirituale, deşi nici o dezvoltare religioasă nu se produce fără un efort conştient şi fără hotărâri pozitive şi individuale. Religia nu este niciodată o experienţă pasivă, o atitudine negativă. Ceea ce se numeşte naşterea religiei nu este în mod direct asociat cu aşa-zisele experienţe de convertire care caracterizează în mod obişnuit episoadele religioase ce se produc mai târziu în viaţă ca urmare a conflictelor mentale, a refulărilor emoţionale, precum şi a bulversărilor de temperament.

103:2.2 (1131.1) Însă acele persoanele care au fost astfel educate de părinţii lor încât să crească cu conştiinţa de a fi copiii unui Tată celest iubitor nu ar trebui să-i privească cu ochi răi pe tovarăşii lor muritori care nu au putut atinge conştiinţa comuniunii cu Dumnezeu decât trecând printr-o criză psihologică, printr-o tulburare emoţională.

103:2.3 (1131.2) Terenul evolutiv al minţii umane în care încolţeşte sămânţa religiei revelate este natura morală care dă atât de devreme naştere unei conştiinţe sociale. Primele imbolduri ale naturii umane a unui copil nu au de-a face cu sexualitatea, cu culpabilitatea sau cu orgoliul personal, ci mai degrabă cu imboldurile justiţiei şi ale echităţii, cu o nevoie de bunăvoinţă - de servire ajutătoare pe lângă tovarăşii săi. Când asemenea treziri morale precoce sunt nutrite, se produce o dezvoltare treptată a vieţii religioase, relativ degajată de conflicte, de tulburări şi de crize.
103:2.4 (1131.3) Orice fiinţă umană are de foarte devreme un fel de conflict între impulsurile ei egocentrice şi impulsurile sale altruiste, şi, de multe ori, prima sa experienţă de a fi conştientă de Dumnezeu se poate să provină din căutarea sa după un ajutor supraomenesc pentru a rezolva asemenea conflicte morale.
103:2.5 (1131.4) Psihologia unui copil este de la natură pozitivă, nu negativă. Numeroase persoane sunt negative ca urmare a educaţiei lor. Atunci când spunem că copiii sunt pozitivi, ne referim la impulsurile lor morale, la acele puteri mentale a căror apariţie semnalează sosirea Ajustorului.
103:2.6 (1131.5) În emergenţa conştiinţei religioase şi în absenţa învăţăturilor greşite, mintea unui copil normal se îndreaptă, în mod pozitiv, către dreptatea morală şi către ajutorul social, mai degrabă decât în mod negativ, îndepărtându-se de păcat şi de vinovăţie. Se poate să existe sau nu un conflict în dezvoltarea experienţei religioase, însă inevitabilele decizii, eforturi şi funcţiuni ale voinţei umane sunt întotdeauna prezente.

103:2.7 (1131.6) Alegerea morală este de obicei mai mult sau mai puţin însoţită de conflicte morale, şi tot acest întreg conflict din mintea copilului se produce între pornirile egoismului şi impulsurile altruismului. Ajustorul Gândirii ţine seama de mobilurile egoiste ale personalităţii, dar ia măsuri pentru a atribui o uşoară preferinţă impulsurilor altruiste care conduc la ţelul fericirii umane şi la bucuriile din împărăţia cerurilor.
103:2.8 (1131.7) Când o fiinţă morală alege să fie altruistă în faţa unei înclinaţii spre egoism, ea face o experienţă religioasă primitivă. Nici un animal nu poate să facă o astfel de alegere; această decizie este atât omenească cât şi religioasă. Ea îmbrăţişează faptul conştiinţei de Dumnezeu şi dovedeşte un îndemn către serviciul social, baza fraternităţii oamenilor. Atunci când, printr-un act de liber arbitru, mintea alege o judecată morală dreaptă, această decizie constituie o experienţă religioasă.
103:2.9 (1131.8) Cu toate acestea, înainte ca un copil să se dezvolte suficient pentru a dobândi capacitatea morală, deci pentru a fi capabil de a alege servirea altruistă, el a dezvoltat deja o natură egoistă puternică şi foarte unificată. Această situaţie de fapt este ceea ce dă naştere teoriei luptei dintre naturile „superioare" şi „inferioare", dintre „vechiul om al păcatului" şi „noua natură" a graţiei. Foarte devreme în viaţă, un copil normal începe să înveţe că este mai „binecuvântat să dai decât să primeşti".
103:2.10 (1131.9) Omul are tendinţa să identifice sinele său, egoul său, cu impulsul său de a se servi pe sine. Prin contrast, el tinde să identifice voinţa de a fi altruist cu o influenţă din afara lui - cu Dumnezeu. Într-adevăr, această judecată este justă, căci toate aceste

dorinţe altruiste îşi au efectiv originea în călăuzirea Ajustorului Gândirii interior, iar acest Ajustor este un fragment de Dumnezeu. Conştiinţa umană leagă din nou impulsul Veghetorului la tendinţa de a fi altruist, de a gândi frăţeşte; cel puţin aceasta este experienţa primă şi fundamentală a minţii copilului. Atunci când copilul, crescând, nu reuşeşte să îşi unifice personalitatea, tendinţa altruistă poate să se hipertrofieze până într-acolo încât să dăuneze serios bunăstării sinelui. O conştiinţă lipsită de discernământ poate deveni răspunzătoare de multe conflicte, de griji şi de amărăciuni, de nefericiri umane fără sfârşit.

3. Religia şi rasa umană

103:3.1 (1132.1) Cu toate că credinţele în spirite, în vise, precum şi în diverse alte superstiţii au jucat toate un rol în originea evolutivă a religiilor primitive, nu ar trebui neglijată influenţa clanului sau spiritului de solidaritate tribal. Relaţiile de grup au reprezentat o situaţie socială similară celei care a provocat conflictul dintre egoism şi altruism în natura morală a minţii umane primitive. În pofida credinţei lor în spirite, nativii australieni îşi focalizează încă religia asupra clanului. Cu timpul, aceste concepte religioase tind să se personalizeze, mai întâi sub forma animalelor, iar mai târziu sub forma unui supraom sau a unui Dumnezeu. Chiar şi rasele inferioare, precum boşimanii africani, care nu cred nici chiar în totemuri, recunosc o deosebire între interesul personal şi interesul colectiv, o distincţie primitivă între valorile seculare şi valorile sacre. Dar grupul

social nu este sursa experienţei religioase. Independent de influenţa tuturor contribuţiilor primitive la religia iniţială a oamenilor, subzistă faptul că veritabilul imbold religios îşi are originea în prezenţele spirituale autentice care activează voinţa de a fi altruist.

103:3.2 (1132.2) Credinţa primitivă în minunile şi în misterele naturale, mana impersonală, lasă să se prevestească religia ulterioară. Mai devreme sau mai târziu, totuşi, religia în evoluţie cere individului să facă unele sacrificii personale pentru binele grupului său social, să înfăptuiască ceva pentru a face alte persoane mai fericite şi mai bune. În cele din urmă, religia este menită să devină servirea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

103:3.3 (1132.3) Religia este făcută pentru a modifica anturajul omului, dar o mare parte a religiei muritorilor de astăzi a devenit neputincioasă în a reuşi ceva. Prea adesea, anturajul este cel care a dominat religia.

103:3.4 (1132.4) Amintiţi-vă că, în religia tuturor epocilor, experienţa cea mai importantă este simţământul privitor la valorile morale şi la semnificaţiile sociale, şi nu gândirea despre dogmele teologice sau despre teoriile filozofice. Religia evoluează favorabil atâta timp cât elementul magic este înlocuit de conceptul de morală.

103:3.5 (1132.5) Evoluţia omului a trecut prin superstiţiile manei, prin magie, prin adorarea naturii, prin frica de spirite şi prin cultul animalelor, pentru a ajunge la diverse ceremonii prin care atitudinile religioase individuale au devenit reacţiile colective ale clanului. Ceremoniile au fost apoi focalizate şi cristalizate în credinţe tribale, şi în cele din urmă aceste temeri şi aceste credinţe au fost personalizate

în zei. Dar, în toată această evoluţie religioasă, elementul moral nu a fost niciodată totalmente absent. Imboldul lui Dumnezeu în om a fost întotdeauna puternic. Aceste influenţe puternice - una umană şi cealaltă divină - au asigurat supravieţuirea religiei prin vicisitudinile epocilor, cu toate că ea a fost foarte adesea pe cale de a fi spulberată de sutele de tendinţe subversive şi de antagonisme ostile.

4. Comuniunea spirituală

103:4.1 (1133.1) Diferenţa caracteristică dintre o reuniune socială şi o adunare religioasă rezidă în faptul că, spre deosebire de prima, cea de-a doua este impregnată de o atmosferă de *comuniune.* În felul acesta, asocierea umană generează un sentiment de comunitate cu divinul, şi acesta este începutul adorării în comun. Împărtăşirea unei mese comune a fost primul tip de comuniune socială, şi, în consecinţă, religiile primitive au dat dispoziţii ca o parte a sacrificiului ceremonial să fie consumată de fideli. Chiar şi în creştinism, Cina Domnului păstrează acest mod de comuniune. Atmosfera comuniunii procură o perioadă odihnitoare şi reconfortantă de relaxare în conflictul egocentrismului cu presiunea altruistă a Veghetorului spiritual interior. Iar acesta este preludiul veritabilului cult - practica prezenţei lui Dumnezeu, care se manifestă prin emergenţa fraternităţii oamenilor.
103:4.2 (1133.2) Când omul primitiv simţea că comuniunea lui cu Dumnezeu a fost întreruptă, el a recurs la un sacrificiu, într-un efort de ispăşire, pentru a restabili relaţiile amicale. Foamea şi setea de

dreptate conduc la descoperirea adevărului, şi adevărul creşte idealurile, iar lucrul acesta creează noi probleme pentru individul religios. Într-adevăr, idealurile noastre tind să crească în progresie geometrică, în timp ce aptitudinea noastră de a trăi la înălţimea lor nu sporeşte decât în progresie aritmetică.

103:4.3 (1133.3) Sentimentul de vinovăţie (nu conştiinţa păcatului) provine fie din întreruperea comuniunii spirituale, fie din decăderea idealurilor morale. Voi nu vă puteţi degaja de această situaţie supărătoare decât dându-vă seama că idealurile voastre cele mai elevate nu sunt în mod necesar sinonime cu voinţa lui Dumnezeu. Omul nu poate spera să trăiască la înălţimea idealurilor sale cele mai elevate, dar el poate să fie fidel intenţiei sale de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a deveni din ce în ce mai asemănător cu el.

103:4.4 (1133.4) Isus a desfiinţat toate ceremoniile de sacrificiu şi de ispăşire. El a distrus baza acestei întregii culpabilităţi fictive şi a sentimentului de izolare în univers, proclamând că omul este copilul lui Dumnezeu. Religia creatură-Creator a fost plasată pe o bază copii-părinţi. Dumnezeu devine un Tată iubitor pentru fiicele şi fii săi muritori. Toate ceremoniile care nu fac în mod legitim parte din această relaţie intimă de familie sunt abrogate pentru totdeauna.

103:4.5 (1133.5) Dumnezeu Tatăl nu îl tratează pe om, copilul său, pe baza virtuţilor sau a meritelor lui actuale, ci recunoscând mobilurile copilului - scopul şi intenţia creaturii. Este vorba de o relaţie de la părinte la copil, şi această asociere este animată de iubire divină.

5. Originea idealurilor

103:5.1 (1133.6) Mintea evolutivă primitivă dă naştere unui sentiment de datorie socială şi de obligaţie morală, provenite în principal dintr-o frică emoţională. Tendinţa mai pozitivă la servire socială şi idealismul altruist provin din impulsul direct al spiritului divin cale sălăşluieşte în mintea umană.

103:5.2 (1133.7) Ideea-ideal de a face bine altora - impulsul de a refuza ceva egoului în profitul aproapelui tău - este mai întâi foarte circumscrisă. Oamenii primitivi nu îi consideră ca fiind aproapele lor decât pe oamenii foarte apropiaţi de ei, pe cei care fac o bună vecinătate cu ei. Pe măsură ce civilizaţia progresează, conceptul noţiunii de „aproape" se amplifică pentru a îngloba clanul, tribul, naţiunea. Apoi, Isus a lărgit noţiunea aproapelui până la a îmbrăţişa întregul omenirii, mergând până la a zice că ar trebui să ne iubim duşmanii. Şi există ceva în interiorul oricărei fiinţe umane normale care îi spune că această învăţătură este morală - justă. Chiar şi cei care pun cel mai puţin în practică acest ideal, admit că el este just în teorie.

103:5.3 (1134.1) Toţi oamenii recunosc moralitatea acestui impuls uman universal de a fi dezinteresat şi altruist. Umaniştii atribuie originea acestui impuls acţiunii naturale a minţii materiale. Persoanele religioase recunosc mai corect că elanul cu adevărat dezinteresat al minţii umane este un răspuns la călăuzirea spirituală interioară a Ajustorului Gândirii.

103:5.4 (1134.2) Nu se poate să te bizui întotdeauna pe interpretarea umană a conflictelor primitive dintre voinţa egocentrică şi voinţa heterocentrică. Numai o personalitate destul de bine unificată poate să arbitreze certurile multiforme dintre apetiturile ego-ului şi conştiinţa socială în înflorire. Sinele nostru are drepturi, la fel ca şi acela al

aproapelui nostru. Nici unul nici celălalt nu pot pretinde să acapareze exclusiv atenţia şi serviciul individului. Neputinţa de a rezolva această problemă dă naştere tipurilor celor mai primitive de sentimente omeneşti de vinovăţie.

103:5.5 (1134.3) Pentru a atinge fericirea umană, trebuie ca dorinţa egoistă a sinelui şi presiunea altruistă a sinelui superior (spiritul divin) să fie coordonate şi reconciliate prin voinţa unificată a personalităţii care se integrează şi supraveghează. Mintea oamenilor evolutivi se confruntă mereu cu problema complexă a arbitrării controverselor dintre expansiunea naturală a impulsiilor emoţionale şi credinţa morală a imboldurilor altruiste întemeiate pe clarviziunea spirituală - pe reflectarea religioasă autentică.

103:5.6 (1134.4) Încercarea de a face bine atât pentru tine însuţi cât şi pentru cât mai multe alte individualităţi prezintă o problemă care nu se poate rezolva întotdeauna într-o manieră satisfăcătoare într-un cadru din spaţiu-timp. În cursul unei vieţi eterne, asemenea antagonisme pot fi rezolvate, dar, într-o scurtă viaţă umană, ele nu au soluţie. Isus făcea aluzie la acest paradox atunci când spunea: „Cel care îşi va salva viaţa o va pierde, dar cel care îşi va pierde viaţa de dragul împărăţiei, o va găsi.”

103:5.7 (1134.5) Urmărirea idealului - strădania de a deveni asemeni lui Dumnezeu - este un efort continuu înainte de moarte şi după ea. Viaţa după moarte nu este esenţialmente diferită de existenţa muritoare. Tot ceea ce facem bine în această viaţă contribuie direct la înălţarea vieţii viitoare. Adevărata religie nu favorizează nici indolenţa morală nici lâncezeala spirituală prin încurajarea speranţei zadarnice că toate virtuţile unui caracter nobil v-ar fi fost atribuite pur

şi simplu ca rezultat al trecerii prin porţile morţii naturale. Adevărata religie nu minimalizează eforturile omului pentru a progresa pe durata vieţii lui pământeşti. Orice câştig uman contribuie direct la îmbogăţirea primelor stadii ale experienţei supravieţuirii nemuritoare.

103:5.8 (1134.6) Dacă omul este învăţat că toate impulsurile altruiste sunt pur şi simplu dezvoltarea instinctului său gregar natural, aceasta este fatal pentru idealismul său. În schimb, el este înnobilat şi puternic stimulat atunci când învaţă că imboldurile superioare ale sufletului său emană din forţele spirituale care sălăşluiesc în mintea de muritor.

103:5.9 (1134.7) Atunci când un om înţelege pe deplin că în el trăieşte ceva etern şi divin şi face eforturi acolo în el, acest lucru îl înalţă în afara lui şi dincolo de el. Astfel, o credinţă vie în originea supraumană a idealurilor noastre validează crezul nostru că suntem fii lui Dumnezeu, şi face reale convingerile noastre altruiste, sentimentul nostru de fraternitate umană.

103:5.10 (1134.8) În domeniul lui spiritual, omul posedă cu adevărat un liber arbitru. Omul muritor nu este nici un sclav neputincios al suveranităţii inflexibile a unui Dumnezeu atotputernic nici victima fatalităţii disperante a unui determinism cosmic mecanicist. Omul este într-adevăr arhitectul propriului său destin etern.

103:5.11 (1135.1) Constrângerea nu îi poate nici salva nici înnobila pe oameni. Creşterea spirituală emană din interiorul sufletului în evoluţie. Constrângerea poate deforma personalitatea, dar nu stimulează niciodată creşterea. Nici chiar constrângerea educaţiei nu aduce decât un ajutor negativ, în sensul că ea poate contribui la

împiedicarea experienţelor dezastruoase. Creşterea spirituală îşi atinge maximul ei atunci când toate constrângerile exterioare sunt reduse la minimum. Acolo unde este spiritul Domnului, acolo este libertate. Omul se dezvoltă mai bine atunci când presiunile căminului, ale comunităţii, ale Bisericii şi ale Statului sunt cât se poate de mici, dar nu ar trebui să se tragă concluzia că, într-o societate progresivă, căminele, instituţiile sociale, Biserica şi Statul nu îşi au şi ele locul lor.

103:5.12 (1135.2) Când un membru al unui grup religios social s-a conformat cerinţelor grupului, el ar trebui să fie încurajat să se bucure de libertatea religioasă şi de faptele experienţei religioase. Siguranţa unui grup religios depinde de unitatea sa spirituală şi nu de uniformitatea sa teologică. Membrii unui grup religios ar trebui să poată să se bucure de libertatea de a gândi liber fără a deveni obligatoriu „liber cugetători". Mari speranţe sunt îngăduite oricărei Biserici care îl adoră pe Dumnezeu cel viu, care validează fraternitatea oamenilor, şi care îndrăzneşte să-i elibereze pe toţi membrii ei de orice constrângere dogmatică.

6. Coordonarea filozofică

103:6.1 (1135.3) Teologia este studiul acţiunilor şi al reacţiilor spiritului uman. Ea nu va putea niciodată deveni o ştiinţă, deoarece trebuie să fie întotdeauna mai mult sau mai puţin conjugată cu psihologia în expresia ei personală şi cu filozofia în descrierile ei

sistematice. Teologia este întotdeauna studiul religiei *voastre;* studiul religiei altuia este psihologia.

103:6.2 (1135.4) Când omul abordează studiul şi observarea universului său din *exterior,* el dă naştere diverselor ştiinţe fizice. Când abordează cercetarea de sine şi a universului din *interior,* el dă naştere teologiei şi metafizicii. Arta ulterioară a filozofiei se dezvoltă într-un efort de a armoniza numeroasele discordanţe care apar în mod necesar, la prima vedere, între descoperirile şi învăţăturile acestor două moduri diametral opuse de a studia universul de lucruri şi de fiinţe.

103:6.3 (1135.5) Religia se interesează, din punt de vedere spiritual, de conştiinţa *caracterului interior* al experienţei umane. Natura spirituală a omului îi oferă ocazia de a întoarce universul din afară către interior. Este deci adevărat că, dacă orice creaţie este văzută din interiorul experienţei personalităţii, ea pare a fi de natură spirituală.

103:6.4 (1135.6) Atunci când omul inspectează universul în mod analitic cu ajutorul facultăţilor materiale ale simţurilor lui fizice şi al percepţiilor mentale asociate, cosmosul pare să fie mecanic şi material-energetic. Această tehnică de studiu a realităţii constă în întoarcerea universului dinspre interior către exterior.

103:6.5 (1135.7) Un concept filozofic logic şi coerent al universului nu poate fi clădit nici pe postulatele materialismului nici pe acelea ale spiritualismului, căci aceste două sisteme de gândire aplicate universal dau prin forţa împrejurărilor o imagine deformată despre cosmos, primul având contact cu un univers întors din afară către interior, iar al doilea pricepând natura unui univers dinăuntru către

afară. Nici ştiinţa nici religia singure nu pot niciodată spera să ajungă, în ele însele şi prin ele însele, la o înţelegere adecvată a adevărurilor şi a relaţiilor universale fără a fi călăuzite de filozofia umană şi iluminate de revelaţia divină.

103:6.6 (1136.1) Spiritul interior al omului trebuie, pentru expresia sa şi pentru propria sa realizare, să depindă întotdeauna de mecanismul şi de tehnica minţii. Tot astfel, experienţa umană exterioară a realităţii materiale se bazează pe conştiinţa mentală a personalităţii care experimentează. De aceea, experienţele umane spirituale şi materiale, interioare şi exterioare, sunt întotdeauna în corelaţie cu funcţia minţii şi condiţionate, cât priveşte realizarea lor conştientă, prin activitatea minţii. Omul face experienţa materiei în mintea sa. El face experienţa realităţii spirituale în sufletul său, dar devine conştient de această experienţă în mintea sa. Intelectul este armonizatorul mereu prezent pentru condiţionarea şi calificarea totalităţii experienţei umane. Lucrurile-energie şi valorile spirituale sunt colorate de interpretarea lor făcută prin procedeele mentale ale conştiinţei.

103:6.7 (1136.2) Dificultatea pe care o încercaţi în a coordona mai armonios ştiinţa şi religia provine din aceea că voi ignoraţi complet domeniul intermediar al lumii morontiale a fiinţelor şi a lucrurilor. Universul local cuprinde trei grade, sau stadii, de manifestare a realităţii: materia, morontia şi spiritul. Apropierea morontială aplanează toate divergenţele dintre descoperirile ştiinţelor fizice şi funcţionarea spiritului religiei. Raţiunea este tehnica de comprehensiune a ştiinţelor; credinţa este tehnica de clarviziune a religiei; mota este tehnica nivelului morontial. Mota este o sensibilitate la realitatea supramaterială care începe să compenseze o

credinţă nedesăvârşită; ea are drept substanţă cunoaşterea-raţiune şi drept esenţă credinţa-clarviziune. Mota este o reconciliere suprafilozofică a percepţiilor divergente ale realităţii care nu poate fi atinsă de personalităţile materiale; ea este întemeiată în parte pe experienţa de a fi supravieţuit vieţii materiale în carne. Însă mulţi muritori au recunoscut că erau doritori să posede o metodă pentru concilierea efectelor reciproce din domeniile larg separate de ştiinţă şi de religie. Metafizica este rezultatul zadarnicelor eforturi omeneşti pentru a trece peste această prăpastie recunoscută, însă metafizica omenească a adus mai multă confuzie decât lumină. Metafizica reprezintă efortul bine intenţionat, dar inutil, al omului de a compensa absenţa motei morontiale.

103:6.8 (1136.3) Metafizica se revelează ca un eşec; cât despre mota, oamenii nu o pot percepe. Revelaţia este singura tehnică pentru a compensa, în lumea materială, absenţa sensibilităţii la adevărul pe care îl aduce mota. Revelaţia clarifică cu autoritate dezordinea metafizicii dezvoltate prin raţionament pe o planetă evolutivă.

103:6.9 (1136.4) Ştiinţa este încercarea omului de a studia mediul lui fizic, lumea energiei-materii; religia este experienţa omului cu cosmosul valorilor spirituale; filozofia este dezvoltată de efortul mental al omului pentru organizarea şi corelarea descoperirilor acestor concepte larg separate, pentru a obţine ceva de felul unei atitudini raţionale şi unificate faţă de cosmos. Filozofia, clarificată de revelaţie, funcţionează în mod acceptabil în absenţa motei şi în prezenţa prăbuşirii şi a falimentului raţionamentului uman substitut pentru mota - metafizica.

103:6.10 (1136.5) Omul primitiv nu face diferenţă între nivelul energiei şi cel al spiritului. Oamenii rasei violet şi succesorii lor andiţi au fost cei care au încercat, cei dintâi, să separe factorii matematici de factorii volitivi. Oamenii civilizaţi au mers din ce în ce mai aproape, pe urmele grecilor primitivi şi a sumerienilor, care făceau distincţie între însufleţit şi neînsufleţit. Pe măsură ce civilizaţia va progresa, filozofia va trebui să umple abisurile tot mai vaste dintre conceptul de spirit şi conceptul de energie. Dar, în timpul din spaţiu, aceste divergenţe sunt unificate în Suprem.

103:6.11 (1137.1) Ştiinţa trebuie întotdeauna să se întemeieze pe raţiune, deşi imaginaţia şi ipotezele o ajută să îşi extindă frontierele. Religia va depinde veşnic de credinţă, deşi raţiunea are o influenţă stabilizatoare şi este un servitor util. Au existat întotdeauna şi vor exista întotdeauna interpretări înşelătoare ale fenomenelor lumii naturale şi ale lumii spirituale, numite pe nedrept ştiinţe şi religii.
103:6.12 (1137.2) Plecând de la înţelegerea incompletă a ştiinţei, de la slaba ei întemeiere pe religie şi de la încercările sale eşuate din metafizică, omul a încercat să-şi construiască formulele de filozofie. Într-adevăr, omul modern ar construi o filozofie valabilă şi atrăgătoare despre sine însuşi şi despre universul lui, cu condiţia ca indispensabila şi foarte importanta legătură metafizică dintre lumile materiei şi ale spiritului să nu fie ruptă, metafizica revelându-se incapabilă să arunce o punte peste abisul morontial dintre domeniul fizic şi domeniul spiritual. Omului modern îi lipseşte conceptul de minte morontială şi de materie morontială, iar *revelaţia* este singura tehnică pentru a remedia această carenţă de date conceptuale de care omul are o nevoie urgentă pentru a edifica o filozofie logică a

universului şi pentru a ajunge să înţeleagă într-un mod satisfăcător locul sigur şi cert pe care îl ocupă în acest univers.

103:6.13 (1137.3) Revelaţia este singura speranţă a omului evolutiv de a astupa abisul morontial. Fără ajutorul motei, credinţa şi raţiunea nu pot nici concepe nici construi un univers logic. Fără clarviziunea motei, muritorul nu poate discerne nici bunătatea, nici dragostea, nici adevărul în fenomenele lumii materiale.

103:6.14 (1137.4) Când filozofia umană tinde puternic spre lumea materiei, ea devine raţionalistă sau *naturalistă.* Când filozofia se înclină cu precădere spre nivelul spiritual ea devine *idealistă* şi chiar mistică. Când filozofia are nefericirea de a se sprijini pe metafizică, ea devine inevitabil *sceptică,* încurcată. În trecut, cele mai multe evaluări intelectuale şi ale cunoştinţelor umane au suferit una dintre aceste trei deformări de percepţie. Filozofia nu îndrăzneşte să emită interpretările ei despre realitate în mod liniar, la fel ca logica. Ea trebuie întotdeauna să ţină cont de simetria eliptică a realităţii şi de curbura esenţială a tuturor conceptelor despre relaţii.

103:6.15 (1137.5) Filozofia cea mai elevată pe care omul muritor o poate atinge trebuie să fie logic bazată pe raţiunea ştiinţei, pe credinţa religiei şi pe clarviziunea adevărului oferit de revelaţie. Prin această uniune, omul poate compensa întrucâtva neputinţa sa de a dezvolta o metafizică adecvată şi inaptitudinea sa de a înţelege mota morontiei.

7. Ştiinţa şi religia

103:7.1 (1137.6) Ştiinţa este susţinută de raţiune, religia de credinţă. Deşi credinţa nu se fondează pe raţiune, ea este raţională, şi, cu toate că este independentă de logică, ea este totuşi încurajată de o logică sănătoasă. Nici chiar o filozofie ideală nu poate hrăni credinţa; într-adevăr, împreună cu ştiinţa, credinţa reprezintă însăşi sursa unei asemenea filozofii. Credinţa, clarviziunea religioasă a oamenilor, nu poate fi propovăduită cu certitudine decât prin revelaţie; ea nu poate fi sporită cu certitudine decât prin experienţa personală a muritorilor, cu prezenţa Ajustorului spiritual al lui Dumnezeu care este spirit.

103:7.2 (1137.7) Adevărata mântuire este tehnica de evoluţie divină a mentalului uman de la identificarea cu materia, trecând prin tărâmurile legăturii morontiale, până la statutul universal superior de corelare spirituală. La fel cum, în evoluţia terestră, instinctul intuitiv material precede apariţia cunoaşterii sprijinite pe raţiune, tot astfel şi manifestarea clarviziunii spirituale intuitive lasă să se întrevadă apariţia ulterioară a raţiunii şi a experienţei morontiale, iar apoi spirituale, în programul divin al evoluţiei celeste, al cărui rol este de a transmuta potenţialele omului temporal în actualele şi în divinitatea omului etern, un finalitar al Paradisului.

103:7.3 (1138.1) Pe măsură ce un ascendent se avântă spre interior şi spre Paradis pentru a dobândi experienţa lui Dumnezeu, el se avântă şi spre exterior şi spre spaţiu pentru a înţelege, în termeni de energie, cosmosul material. Progresul ştiinţei nu se limitează la viaţa terestră a omului; experienţa lui ascensională din univers şi din supraunivers va fi, într-o mare măsură, studiul transmutărilor de energie şi al metamorfozelor materiei. Dumnezeu este spirit, dar Deitatea este unitate, iar unitatea deităţii nu înglobează numai valorile spirituale ale

Tatălui universal şi ale Fiului Etern, ci ea este de asemenea instruită de faptele energetice ale Controlorului Universal şi de Insula Paradisului. Cât despre aceste ultime două faze ale realităţii universale, ele sunt perfect legate în relaţiile mentale ale Autorului Asociat şi unificate pe nivelul finit în Deitatea emergentă a Fiinţei Supreme.

103:7.4 (1138.2) Uniunea atitudinii ştiinţifice şi a clarviziunii religioase prin intermediul filozofiei experimentale face parte din lunga experienţă umană de ascensiune în Paradis. Aproximările matematice şi certitudinile clarviziunii au avut întotdeauna nevoie de funcţia armonizatoare a logicii mentale, pe toate nivelele de experienţă inferioare realizării maxime a Supremului.

103:7.5 (1138.3) Dar logica nu va reuşi niciodată să armonizeze descoperirile ştiinţei şi viziunile de ansamblu ale religiei decât dacă personalităţile, sub cele două aspecte ale lor, ştiinţific şi religios, nu sunt dominate de adevăr şi sincer doritoare să-l urmeze oriunde va conduce, fără să-i pese de concluziile la care ar putea ajunge.

103:7.6 (1138.4) Logica este tehnica filozofiei, metoda sa de expresie. În domeniul adevăratei ştiinţe, raţiunea este întotdeauna sensibilă la logica autentică. În domeniul adevăratei religii, credinţa este întotdeauna logică dacă te bazezi pe punctul de vedere interior, deşi ea poate să pară complet lipsită de fundament dacă te plasezi în punctul de vedere exterior al metodei ştiinţifice. Din exterior, privind către interior, universul poate să pară material; din interior, privind către exterior, acelaşi univers pare să fie în întregime spiritual. Raţiunea se trage din conştiinţa materială, iar credinţa provine din conştiinţa spirituală. Dar, prin intermediul unei filozofii reîntărite de

revelaţie, logica poate să confirme punctele de vedere, atât cel exterior cât şi cel interior, şi să stabilizeze astfel deopotrivă ştiinţa şi religia. Astfel, prin contact comun cu logica filozofiei, ştiinţa şi religia pot să se tolereze reciproc tot mai bine şi să devină tot mai puţin sceptice.

103:7.7 (1138.5) În cursul dezvoltării lor, ştiinţa şi religia au ambele nevoie de o autocritică mai tăioasă şi mai cutezătoare, de o conştiinţă sporită a nedesăvârşirii statutului lor evolutiv. În ştiinţă, ca şi în religie, învăţătorii au adesea mult prea multă încredere în ei înşişi, şi sunt prea dogmatici. Ştiinţa şi religia nu pot face autocritica decât a *faptelor* care le privesc. Din momentul când ele se îndepărtează de stadiul faptelor, raţiunea abdică sau altfel degenerează rapid într-un acord de falsă logică.

103:7.8 (1138.6) Adevărul - o comprehensiune a relaţiilor cosmice, a faptelor universale şi a valorilor spirituale - este cel mai bine înţeles cu ajutorul Spiritului Adevărului, şi prin *revelaţie* poate să fie cel mai bine criticat. Dar revelaţia nu făureşte nici vreo ştiinţă, nici vreo religie; funcţiunea ei este aceea de a coordona ştiinţa şi religia cu adevărul realităţii. În absenţa revelaţiei, sau nereuşind să accepte sau să înţeleagă, omul muritor a recurs întotdeauna la zadarnicele lui încercări de metafizică, aceasta fiind singurul substitut omenesc pentru revelaţia adevărului sau pentru mota personalităţii morontiale.

103:7.9 (1139.1) Ştiinţa lumii materiale îngăduie omului să controleze şi, într-o oarecare măsură, să domine mediul său înconjurător fizic. Religia experienţei spirituale este sursa îndemnului la fraternitate care îngăduie oamenilor să trăiască împreună în complexităţile civilizaţiei unei ere ştiinţifice. Metafizica, dar cu siguranţă mai mult revelaţia,

oferă un teren de întâlnire pentru descoperirile ştiinţei şi ale religiei; ea face posibilă încercarea umană de a lega din nou logic aceste domenii de gândire separate, dar interdependente, într-o filozofie bine echilibrată, marcată de stabilitate ştiinţifică şi de certitudine religioasă.

103:7.10 (1139.2) În stadiul muritor, nimic nu se poate dovedi la modul absolut; ştiinţa şi religia sunt amândouă fondate pe ipoteze. Pe nivelul morontial, postulatele ştiinţei şi ale religiei sunt susceptibile de a fi parţial dovedite prin logica motei. Pe nivelul spiritual al statutului maxim, necesitatea unei dovezi finite dispare treptat înaintea experienţei efective a realităţii, şi în prezenţa realităţii. Dar, chiar şi atunci, multe lucruri de dincolo de finit rămân nedovedite.

103:7.11 (1139.3) Toate diviziunile gândirii umane se întemeiază pe anumite ipoteze care, în ciuda absenţei dovezilor, sunt acceptate prin sensibilitatea la realitate, inerentă facultăţilor mentale umane. Ştiinţa întreprinde cariera sa de raţionament atât de lăudată *presupunând* realitatea a trei lucruri: materia, mişcarea şi viaţa. Religia începe prin ipoteza asupra validităţii a trei lucruri: mintea, spiritul şi universul - Fiinţa Supremă.

103:7.12 (1139.4) Ştiinţa devine domeniul de gândire al matematicii, al energiei şi al materiei temporare din spaţiu. Religia nu pretinde să se ocupe numai de spiritul temporar şi finit, ci şi de spiritul eternităţii şi al supremaţiei. Numai printr-o lungă experienţă a motei aceste două moduri extreme de a percepe universul pot fi făcute să furnizeze interpretări analoge asupra originilor, a funcţiilor, a relaţiilor, a realităţilor şi a destinelor. Prin intrarea în circuitul celor Şapte Maeştri Spirite este armonizată la maximum divergenţa dintre energie şi

spirit. Prima unificare a acestei divergenţe are loc în Deitatea Supremă, iar unitatea ei de finalitate se realizează în infinitatea Primei Surse-Centru, EU SUNT-ul.

103:7.13 (1139.5) *Raţiunea* este actul de recunoaştere a concluziilor conştiinţei cu privire la experienţa din şi cu lumea fizică de energie şi de materie. *Credinţa* este actul de recunoaştere a validităţii conştiinţei spirituale - lucru nesusceptibil de a fi omeneşte dovedit pe altă cale. *Logica* este progresul sintetic al unităţii dintre credinţă şi raţiune în căutarea adevărului; ea se întemeiază pe facultăţile mentale constitutive ale muritorilor, recunoaşterea înnăscută a lucrurilor, a semnificaţiilor şi a valorilor.

103:7.14 (1139.6) Prezenţa Ajustorului Gândirii aduce o dovadă efectivă a realităţii spirituale. Cu toate acestea, validitatea acestei prezenţe nu este demonstrabilă lumii externe, ci numai celui care face experienţa acestei prezenţe interioare a lui Dumnezeu. Conştiinţa de a avea un Ajustor se întemeiază pe receptarea intelectuală a adevărului, pe percepţia supramentală a bunătăţii şi pe motivaţia personalităţii de a iubi.

103:7.15 (1139.7) Ştiinţa descoperă lumea materială, religia o evaluează, iar filozofia încearcă să interpreteze semnificaţiile ei coordonând punctul de vedere material ştiinţific cu conceptul spiritual religios. Cu toate acestea, istoria este un domeniu în care ştiinţa şi religia s-ar putea să nu se pună în deplin de acord niciodată.

8. Filozofia şi religia

103:8.1 (1140.1) Cu toate că ştiinţa şi filozofia pot ambele admite probabilitatea lui Dumnezeu prin raţiunea şi prin logica lor, numai un om condus de spirit în experienţa sa religioasă personală poate afirma cu certitudine că această Deitate supremă şi personală există. Prin tehnica unei asemenea întrupări a adevărului viu, ipoteza filozofică a probabilităţii lui Dumnezeu devine o realitate religioasă.
103:8.2 (1140.2) Confuzia cu privire la certitudinea empirică a lui Dumnezeu provine din interpretările şi din descrierile neaseamănătoare ale acestei experienţe făcute de indivizi distincţi şi de oameni de rase diferite. Experimentarea lui Dumnezeu se poate să fie pe deplin valabilă, dar discursurile *cu privire la* Dumnezeu sunt intelectuale şi filozofice, deci divergente şi adesea amăgitoare până la a fi pierduţi în ele.
103:8.3 (1140.3) Un bărbat bun şi nobil poate fi perfect îndrăgostit de soţia sa, dar absolut incapabil să treacă într-o manieră satisfăcătoare un examen scris referitor la psihologia dragostei conjugale. Un alt bărbat care îşi iubeşte puţin sau nu o iubeşte deloc pe consoarta sa poate să treacă foarte onorabil acest examen. Maniera imperfectă în care cel care iubeşte percepe adevărata natură a obiectului iubit nu invalidează câtuşi de puţin realitatea sau sinceritatea iubirii lui.

103:8.4 (1140.4) Dacă credeţi cu adevărat în Dumnezeu - dacă îl cunoaşteţi şi îl iubiţi prin credinţă - nu îngăduiţi în nici un fel ca realitatea acestei experienţe să fie minimalizată sau depreciată prin insinuările dubitative ale ştiinţei, prin tertipurile logicii, prin postulatele filozofiei sau prin subtilele sugestii ale sufletelor bine intenţionate care ar vrea să creeze o religie fără Dumnezeu.

103:8.5 (1140.5) Certitudinea persoanei religioase care îl cunoaşte pe Dumnezeu nu ar trebui să fie tulburată de incertitudinea materialiştilor neîncrezători. Mai degrabă credinţa profundă şi certitudinea neclintită a credinciosului bazat pe experienţă sunt cele ce ar trebui să lanseze o puternică provocare incertitudinii necredincioşilor.

103:8.6 (1140.6) Pentru a face maximum de servicii ştiinţei şi religiei, filozofia ar trebui să evite cele două extreme, materialismul şi panteismul. Numai o filozofie care recunoaşte realitatea personalităţii - permanenţa în prezenţa schimbării - poate să aibă o valoare morală pentru om şi să se servească de legătura dintre teoriile ştiinţei materiale şi cele ale religiei spirituale. Revelaţia vine să compenseze slăbiciunile filozofiei în evoluţie.

9. Esenţa religiei

103:9.1 (1140.7) Teologia se ocupă de conţinutul intelectual al religiei; metafizica (revelaţia) tratează aspectele ei filozofice. Experienţa religioasă *este* conţinutul spiritual al religiei. Experienţa spirituală a religiei personale rămâne autentică şi valabilă în ciuda fanteziilor mitologice şi a iluziilor psihologice ale conţinutului intelectual al religiei, în ciuda ipotezelor eronate ale metafizicii şi a tehnicilor de auto-înşelare, în ciuda deformărilor politice şi a travestirilor socio-economice ale conţinutului filozofic al religiei.

103:9.2 (1140.8) Religia nu se referă numai la modurile de a gândi, ci şi la modurile de a simţi, de a acţiona şi de a trăi. Gândirea este cea

mai strâns legată de viaţa materială; ea ar trebui în principal, dar nu complet, să fie dominată de raţiune şi de faptele ştiinţei; ea ar trebui să fie dominată de adevăr în extinderile ei imateriale către domeniile spiritului. Oricare ar fi iluziile şi erorile teologiei voastre, religia voastră poate să fie întru-totul autentică şi veşnic adevărată.

103:9.3 (1141.1) Budismul în forma sa originară este una dintre cele mai bune religii fără Dumnezeu care au apărut în toată istoria evolutivă a Urantiei, cu toate că această credinţă nu a rămas atee în cursul dezvoltării sale. Religia fără credinţă este o contradicţie. Religia fără dumnezeu este o incompatibilitate filozofică şi o absurditate intelectuală.

103:9.4 (1141.2) Originea magică şi mitologică a religiei naturale nu invalidează nici realitatea, nici adevărul religiilor ulterioare ale revelaţiei, nici perfecta evanghelie salvatoare a religiei lui Isus. Viaţa şi învăţăturile lui Isus au despuiat definitiv religia de superstiţiile magiei, de iluziile mitologiei, precum şi de sclavia dogmatismului tradiţional. Însă magia şi mitologia primitive pregătiseră foarte eficient cale unei religii ulterioare şi superioare, admiţând existenţa şi realitatea valorilor şi fiinţelor supramateriale.

103:9.5 (1141.3) Cu toate că experienţa religioasă este un fenomen subiectiv pur spiritual, această experienţă comportă o atitudine de credinţă pozitivă şi vie faţă de domeniile cele mai elevate ale realităţii obiective universale. Idealul filozofiei religioase este o credinţă-încredere capabilă să-l facă pe om să depindă fără rezerve de iubirea absolută a Tatălui infinit al universului universurilor. Această autentică experienţă religioasă transcende de departe obiectivarea filozofică a dorinţelor idealiste; ea consideră efectiv mântuirea ca

dobândită, şi se ocupă numai de a învăţa şi de a face voia Tatălui Paradisului. Această religie are drept semne credinţa într-un Dumnezeu suprem, speranţa unei supravieţuiri veşnice şi iubirea, mai ales iubirea semenilor.

103:9.6 (1141.4) Atunci când teologia domină religia, religia moare; ea devine o doctrină în loc de a fi viaţă. Misiunea teologiei constă numai în a facilita conştiinţa unei experienţe spirituale personale. Teologia constituie efortul religios de a defini, a clarifica, a expune şi a justifica pretenţiile bazate pe experienţă ale religiei care, în ultimă analiză, nu pot fi validate decât printr-o credinţă vie. În filozofia superioară a universului, înţelepciunea ca şi raţiunea se alătură credinţei. Raţiunea, înţelepciunea şi credinţa sunt înfăptuirile umane cele mai elevate. Raţiunea îl ajută pe om să pătrundă în lumea faptelor, a lucrurilor; înţelepciunea îl ajută să pătrundă în lumea adevărului, a relaţiilor; credinţa îl iniţiază în lumea divinităţii, a experienţei spirituale.

103:9.7 (1141.5) Credinţa duce cu sine de bunăvoie raţiunea atât de departe pe cât poate raţiunea să ducă; credinţa îşi continuă apoi drumul cu înţelepciune până la deplina sa limită filozofică; după aceea, ea îndrăzneşte să se lanseze în călătoria fără limite şi fără sfârşit a universului, în singura tovărăşie a ADEVĂRULUI.

103:9.8 (1141.6) Ştiinţa (cunoaşterea) se întemeiază pe ipoteza inerentă (spiritul ajutător) că raţiunea este valabilă, că universul este susceptibil de a fi înţeles. Filozofia (comprehensiunea coordonată) se întemeiază pe ipoteza inerentă (spiritul înţelepciunii) că înţelepciunea este valabilă, că este posibil ca ea să coordoneze universul material cu

cel spiritual. Religia (adevărul experienţei spirituale personale) se bazează pe ipoteza inerentă (Ajustorul Gândirii) că credinţa este valabilă, că Dumnezeu este susceptibil de a fi cunoscut şi atins.

103:9.9 (1141.7) Deplina realizare a realităţii vieţii omeneşti constă în consimţământul progresiv de a crede aceste ipoteze ale raţiunii, ale înţelepciunii şi ale credinţei. O asemenea viaţă este motivată de adevăr şi dominată de iubire, care sunt idealurile realităţii cosmice obiective ale căror existenţă nu poate fi demonstrată material.

103:9.10 (1142.1) Odată ce raţiunea recunoaşte ceea ce este adevărat şi ceea ce este fals, ea dă dovadă de înţelepciune; când înţelepciunea alege între adevărat şi fals, între adevăr şi eroare, ea demonstrează călăuzirea spiritului. Astfel încât rolul minţii, al sufletului şi al spiritului sunt întotdeauna strâns unite şi funcţional asociate. Raţiunea se ocupă de cunoaşterea faptelor; înţelepciunea se ocupă de filozofie şi de revelaţie; credinţa se ocupă de experienţa spirituală vie. Prin adevăr, omul atinge frumuseţea, iar prin iubire spirituală, el se înalţă la bunătate.

103:9.11 (1142.2) Credinţa duce la cunoaşterea lui Dumnezeu şi nu numai la un sentiment mistic de prezenţă divină. Credinţa nu trebuie să fie influenţată în exces de consecinţele ei emotive. Adevărata religie este experienţa de a crede şi de a şti precum şi satisfacţia de a simţi.

103:9.12 (1142.3) Există, în experienţa religioasă, o realitate care este proporţională cu conţinutul ei spiritual, şi această realitate este transcendentă în raport cu raţiunea, cu ştiinţa, cu filozofia, cu înţelepciunea, şi cu toate celelalte înfăptuiri umane. Convingerile ce rezultă din această experienţă sunt de neclintit; logica vieţii religioase

desfide orice contradicţie; certitudinea cunoaşterii ei este supraumană; satisfacţiile care o însoţesc sunt magnific divine; curajul este de neînfrânt, devotamentele sunt necondiţionale, fidelităţile sunt supreme şi destinele sunt finale - veşnice, ultime şi universale.

103:9.13 (1142.4) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 104

Creşterea conceptului trinităţii

104:0.1 (1143.1) CONCEPTUL Trinităţii al religiei revelate nu trebuie confundat cu credinţele în triade ale religiilor evolutive. Ideile referitoare la triade s-au născut din numeroase relaţii sugestive, însă mai ales datorită faptului că degetele au trei falange, pentru că sunt necesare cel puţin trei picioare pentru stabiliza un scaun, sau pentru că trei puncte de sprijin permit ridicarea unui cort; mai mult o perioadă destul de lungă, omul primitiv nu a ştiut să numere, decât până la trei.

104:0.2 (1143.2) În afară de anumite dublete fireşti, cum ar fi trecut şi prezent, zi şi noapte, cald şi rece, bărbat şi femeie, omul are în general tendinţa să gândească în triade: ieri, azi şi mâine; răsărit amiază şi apus; tată, mamă şi copil. Învingătorului i se oferă trei

ovaţii, morţii se îngroapă a treia zi, iar strigoiul este îmblânzit stropind de trei ori cu apă.

104:0.3 (1143.3) Ca o consecinţă acestor asocieri naturale în experienţa umană, triada şi-a făcut apariţia în religie, şi aceasta cu mult înainte ca Trinitatea paradisiacă a Deităţilor, ori vreunul din reprezentanţii ei, să fi fost revelaţi omenirii. Mai târziu, perşii, hinduşii, grecii, egiptenii, babilonienii, romanii, şi popoarele scandinave au avut toţi zei ce formau triade, însă nici acestea nu au fost trinităţi autentice. Zeităţile formând triade au avut toate o origine naturală şi au apărut într-o perioadă sau alta printre cele mai inteligente popoare ale Urantiei. Uneori conceptul unei triade evolutive a fost amestecat cu cel al unei Trinităţi revelate; în aceste cazuri, este de cele mai multe ori imposibil să se facă distincţie între ele.

1. Concepte Trinitare Urantiene

104:1.1 (1143.4) Prima revelaţie trinitară conducând la înţelegerea Trinităţii Paradisului a fost făcută de statul-major al Prinţului Caligastia cu aproximativ o jumătate de milion de ani în urmă. Acest prim concept asupra Trinităţii a fost pierdut pentru lume în vremurile nesigure care au urmat rebeliunii planetare.

104:1.2 (1143.5) A doua prezentare a Trinităţii a fost făcută de Adam şi Eva în prima şi cea de-a doua grădină. Aceste învăţături nu au fost în întregime şterse nici chiar în timpurile lui Machiventa Melchizedek, cu aproximativ treizeci şi cinci de mii de ani mai târziu, deoarece conceptul Setiţilor referitor la Trinitate s-a păstrat atât în

Mesopotamia şi Egipt, cât şi, mai ales, în India, unde a fost perpetuat mult timp ca Agni, zeul tricefal vedic al focului.

104:1.3 (1143.6) A treia prezentare a Trinităţii a fost făcută de Machiventa Melchizedek, iar doctrina sa a fost simbolizată de trei cercuri concentrice pe care învăţatul din Salem le purta pe platoşa sa. Machiventa a găsit însă că este foarte dificil să-i înveţe pe beduinii din Palestina despre Tatăl Universal, despre Fiul Etern şi despre Spiritul Infinit. Cei mai mulţi dintre discipolii săi credeau că Trinitatea constă în trei Prea Înalţi Norlatiadek; câţiva concepeau Trinitatea ca fiind formată din Suveranul Sistemului, Tatăl Constelaţiei şi Deitatea Creatoare a universului local; şi mai puţini dintre ei reuşeau să sesizeze, de foarte departe, ideea asocierii paradisiace a Tatălui, Fiului şi Spiritului.

104:1.4 (1144.1) Datorită activităţilor misionarilor din Salem, învăţăturile lui Melchizedek despre Trinitate s-au răspândit în cea mai mare parte a Eurasiei şi nordului Africii. De cele mai multe ori, este dificil să se facă distincţia între triade şi trinităţii în epocile următoare Andite şi cele de după Melchizedek, când ambele concepte s-au amestecat şi suprapus.

104:1.5 (1144.2) Printre Hinduşi, conceptul trinitar s-a înrădăcinat ca Fiinţă, Inteligenţă şi Fericire. (O concepţie hindusă ulterioară a fost aceea a lui Brahama, Shiva şi Vishnu.) În timp ce primele descrieri ale Trinităţii au fost aduse din India de preoţii setiţi, ideile ulterioare asupra Trinităţii au fost introduse de misionarii din Salem şi dezvoltate de gânditorii nativi ai Indiei printr-o compilare a acestor doctrine cu concepţiile triadelor evolutive.

104:1.6 (1144.3) Credinţa budistă a dezvoltat două doctrine de natură trinitară: prima, prezentată de Gautama Siddharta, a fost aceea a Învăţătorului, a Legii şi a Comunităţii. Ideea ulterioară, care s-a dezvoltat în rândurile discipolilor aparţinând ramurilor nordice, îmbrăţişa Domnul Suprem, Spiritul Sfânt şi Salvatorul Încarnat.
104:1.7 (1144.4) Aceste idei ale hinduşilor şi ale budiştilor erau postulate trinitare reale, conţinând deci ideea unei manifestări triple a unui Dumnezeu monoteist. O concepţie trinitară autentică nu este doar o reuniune a trei zei separaţi.

104:1.8 (1144.5) Evreii aveau noţiuni despre Trinitate prin tradiţiile Kenite din perioada lui Melchizedek, însă zelul lor monoteist pentru un singur Dumnezeu, Yahweh, a eclipsat toate aceste învăţături într-o asemenea măsură încât, în momentul apariţiei lui Isus, doctrina elohimilor fusese practic eliminată din teologia iudaică. Mintea ebraică nu putea împăca conceptul trinitar cu credinţa monoteistă într-un Domn Unic, Dumnezeul lui Israel.
104:1.9 (1144.6) Nici practicanţii credinţei islamice nu au reuşit să sesizeze ideea Trinităţii. Este întotdeauna dificil pentru un monoteism emergent, confruntat cu politeismul, să tolereze trinitarismul. Ideea de trinitate se implementează cel mai bine în religiile cu o tradiţie monoteistă solidă, dublată de supleţe doctrinară. Marii monoteişti, evreii şi mahomedanii, au găsit dificil faptul de a distinge între adorarea a trei zei - politeism, şi trinitarism - adorarea unei Deităţi într-o manifestare triplă a divinităţii şi personalităţii.

104:1.10 (1144.7) Isus a transmis apostolilor săi adevărul referitor la persoanele Paradisului Trinităţii, însă ei au crezut că vorbea la modul

figurat şi simbolic. Fiind crescut în monoteismul ebraic, ei au găsit dificil faptul de a admite orice credinţă care părea să intre în contradicţie cu conceptul lor dominant despre Yahweh. Primii creştini au moştenit prejudecăţi ebraice împotriva conceptului Trinităţii.

104:1.11 (1144.8) Prima Trinitate a creştinismului a fost proclamată în Antiohia şi constă în Dumnezeu, Cuvântul său şi Înţelepciunea sa. Paul ştia despre Trinitatea Paradisului a Tatălui, Fiului şi Spiritului, însă predica rareori pe această temă, nefăcând menţiuni asupra ei decât în câteva scrisori către noile biserici în curs de formare. Chiar şi atunci, la fel ca şi ceilalţi apostoli, Paul îl confunda pe Isus, Fiul Creator al universului local, cu A Doua Persoană a Deităţii, Fiul Etern din Paradis.

104:1.12 (1144.9) Conceptul creştin al Trinităţii, care a început să fie admis către sfârşitul primului secol după Christos, cuprindea Tatăl Universal, Fiul Creator din Nebadon şi Slujitorul Divin din Salvington - Spiritul Mamă al universului local şi consoarta creativă a Fiului Creator.

104:1.13 (1145.1) Din epoca lui Isus şi până la publicarea acestor revelaţii, adevărata identitate a Trinităţii Paradisului nu a fost cunoscută pe Urantia (cu excepţia câtorva persoane, cărora le-a fost special revelată). Cu toate că ideea creştină a Trinităţii a fost eronată ca fapt, ea era practic adevărată în privinţa relaţiilor spirituale. Ideea nu prezenta neajunsuri decât în implicaţiile ei filozofice şi în consecinţele ei cosmice. Numeroase persoane înzestrate cu o mentalitate cosmică aveau dificultăţi în a crede că A Doua Persoană a Deităţii, al doilea membru al unei Trinităţi infinite, a sălăşluit pe Urantia. În realitate, cu toate că acest lucru este adevărat în spirit, el

nu este exact în fapt. Mihailii Creatori încorporează pe deplin divinitatea Fiului Etern, însă ei nu sunt personalitatea absolută.

2. Unitate Trinitară şi pluralitate a Deităţii

104:2.1 (1145.2) Monoteismul a apărut ca un protest filozofic împotriva inconsistenţei politeismului. El s-a dezvoltat mai întâi prin organizaţii de tip panteon, cu o compartimentare a activităţilor supranaturale, apoi prin henoteismul care exaltă un singur zeu aflat deasupra celorlalţi şi, în cele din urmă, prin excluderea tuturor zeilor, în afara Dumnezeului Unic de valoare finală.

104:2.2 (1145.3) Trinitarismul provine din protestul experienţial împotriva imposibilităţii de a concepe unitatea unei Deităţi solitare lipsită de antropomorfism şi de legături cu semnificaţiile universale. Cu timpul, filozofia tinde să izoleze calităţile personale de conceptul Deităţii al monoteismului pur, reducând astfel această idee a unui Dumnezeu fără legături exterioare la statutul unui Absolut panteist. A fost întotdeauna dificil să se înţeleagă natura personală a unui Dumnezeu care nu are relaţii personale, la un nivel egal, cu alte fiinţe personale coordonate. Personalitatea din Deitate cere ca această Deitate să existe în relaţie cu alte Deităţi personale egale.

104:2.3 (1145.4) Recunoscând conceptul Trinităţii, mintea umană poate spera să sesizeze ceva din relaţiile reciproce dintre iubire şi lege în creaţiile din timp-spaţiu. Prin credinţa spirituală, omul percepe intuitiv iubirea lui Dumnezeu, însă el descoperă curând că această

credinţă spirituală nu are influenţă asupra legilor ordonate ale universului material. Indiferent de fermitatea credinţei omului în Dumnezeu în calitate de Tată al său Paradisiac, orizonturile cosmice în expansiune cer ca el să recunoască de asemenea, ca o lege universală, realitatea Deităţii din Paradis şi să admită suveranitatea Trinităţii. Această suveranitate, care se întinde din Paradis către exterior, domină chiar şi universurile locale în evoluţie ale Fiilor Creatori şi ale Fiicelor Creative care provin din trei persoane eterne a căror unitate de deitate *este* faptul, realitatea şi indivizibilitatea Trinităţii Paradisului.

104:2.4 (1145.5) Iar această Trinitate a Paradisului este o entitate reală - nu o personalitate, însă nu mai puţin o realitate autentică şi absolută. Ea nu este o personalitate, fiind însă nu mai puţin compatibilă cu personalităţile coexistente - personalităţile Tatălui, Fiului şi Spiritului. Trinitatea este o realitate a Deităţii care depăşeşte suma părţilor sale, fiind provenită din unirea celor trei Deităţii Paradisiace. Calităţile, caracteristicile şi funcţiunile Trinităţii nu sunt simpla sumă a atributelor celor trei Deităţi ale Paradisului. Funcţiunile Trinităţii reprezintă ceva unic, original şi nu întrutotul previzibil dintr-o analiză a atributelor Tatălui, ale Fiului şi ale Spiritului.

104:2.5 (1146.1) De exemplu, atunci când se afla pe pământ, Maestrul şi-a prevenit discipolii că dreptatea nu este niciodată un act *personal,* fiind întotdeauna o funcţiune *colectivă.* În calitate de persoane, Zeii nu administrează niciodată dreptatea, ei îndeplinind însă aceeaşi funcţiune ca un ansamblu colectiv, în calitate de Trinitate a Paradisului.

104:2.6 (1146.2) Faptul de a sesiza conceptul asocierii trinitare a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului pregăteşte mintea umană pentru prezentarea ulterioară a unor alte relaţii de natură trinitară. Raţiunea teologică poate fi pe deplin satisfăcută cu conceptul Trinităţii Paradisului, însă raţiunea filozofică şi cosmogonică cer recunoaşterea celorlalte asocieri trinitare ale Primei Surse-Centru; este vorba mai ales de acele trinităţi în care Infinitul funcţionează cu diferite titluri ne-paterne ale manifestări universale - relaţiile dintre Dumnezeul forţei, al energiei, al puterii, al cauzalităţii, al reacţiei, al potenţialului, al actualului, al gravitaţiei, al tensiunii, al arhetipului, al principiului şi al unităţii.

3. Trinităţi şi Triunităţi

104:3.1 (1146.3) Cu toate că omenirea a reuşit uneori să priceapă semnificaţia Trinităţii celor trei persoane ale Deităţii, logica cere ca intelectul uman să perceapă existenţa anumitor relaţii între toate cele şapte Absoluturi. Însă tot ceea ce este adevărat în ceea ce priveşte Trinitatea Paradisului, nu este neapărat necesar adevărat în ceea ce priveşte o *triunitate,* deoarece o triunitate este ceva diferit de o trinitate. Sub anumite aspecte funcţionale, o triunitate poate fi analogă unei trinităţi, însă natura sa nu este niciodată omoloagă celei ale unei trinităţi.

104:3.2 (1146.4) Oamenii muritori de pe Urantia trec printr-o eră importantă de extindere a orizonturilor şi de lărgire a conceptelor, iar filozofia lor cosmică trebuie să îşi accelereze evoluţia pentru a ţine

pasul cu expansiunea câmpului intelectual al gândirii umane. În măsura în care conştiinţa cosmică a oamenilor muritori se extinde, ea percepe relaţiile reciproce a tot ceea ce descoperă în ştiinţa lor materială, filozofia lor intelectuală şi intenţia lor spirituală. Totuşi, cu toată această credinţă în unitatea cosmosului, oamenii percep diversitatea întregii existenţe. În ciuda tuturor conceptelor se referă la imutabilitatea Deităţii, omul percepe că trăieşte într-un univers al schimbării constante şi al creşterii experienţiale. Independent de realizarea supravieţuirii valorilor spirituale, oamenii trebuie întotdeauna să folosească matematica şi prematematica forţei, energiei şi puterii.

104:3.3 (1146.5) Trebuiesc împăcate, într-un fel sau altul, eterna completitudine a infinităţii cu creşterea temporală a universurilor în evoluţie şi cu caracterul incomplet al locuitorilor experienţiali acestora. Concepţia infinităţii trebuie să fie oarecum segmentată şi calificată pentru a permite intelectului muritor şi sufletului morontial să înţeleagă acest concept cu valoare ultimă şi semnificaţie spiritualizantă.

104:3.4 (1146.6) În timp ce raţiunea cere o unitate monoteistă a realităţii cosmice, experienţa finită necesită postulatul Absolutelor plurale şi al coordonării lor în relaţii cosmice. Fără existenţe coordonate, diversitatea relaţiilor absolute nu are nici o şansă să apară, iar diferenţialele, variabilele, modificatorii, atenuatorii, calificatorii sau reductorii nu au nici o ocazie pentru a opera.

104:3.5 (1146.7) În aceste capitole, realitatea totală (infinitatea) a fost prezentată aşa cum există în cele şapte Absoluturi:

104:3.6 (1146.8) 1. Tatăl Universal.

104:3.7 (1146.9) 2. Fiul Etern.

104:3.8 (1146.10) 3. Spiritul Infinit.

104:3.9 (1147.1) 4. Insula Paradisului.

104:3.10 (1147.2) 5. Deitatea Absolută.

104:3.11 (1147.3) 6. Absolutul Universal.

104:3.12 (1147.4) 7. Absolutul Necalificat.

104:3.13 (1147.5) Prima Sursă-Centru, care este Tată pentru Fiul Etern, este de asemenea Arhetip pentru Insula Paradisului. Ea este personalitatea necalificată în Fiu, dar personalitate potenţializată în Deitatea Absolută. Tatăl este energie revelată în Paradisul-Havona şi în acelaşi timp energie ascunsă în Absolutul Necalificat. Infinitul este întotdeauna revelat în acţiunile neîncetate ala Autorului Asociat, în timp ce funcţionează etern în acţiunile compensatoare, însă nerevelate, ale Absolutului Universal. Acesta este modul în care Tatăl este pus în legătură cu cele şase Absoluturi coordonate, iar ansamblul celor şapte înglobează cercul infinităţii de-a lungul ciclurilor nesfârşite ale eternităţii.

104:3.14 (1147.6) S-ar părea că triunitatea relaţiilor absolute este inevitabilă. Personalitatea caută asocierea cu o altă personalitate atât la nivel absolut, cât şi la celelalte nivele. Iar asocierea celor trei personalităţi din Paradis face eternă prima triunitate, uniunea personală a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului. Deoarece, atunci când aceste persoane se alătură, ca *persoane,* pentru a lucra în unitate, ele constituie prin urmare o triunitate a unităţii funcţionale: ele nu sunt o trinitate - o entitate organică, ci o triunitate, o triplă unanimitate funcţională globală.

104:3.15 (1147.7) Trinitatea Paradisului nu este o trinitate; ea nu este o unanimitate funcţională; ea este mai degrabă o Deitate nedivizată şi indivizibilă. Tatăl, Fiul şi Spiritul (ca persoane) pot avea o relaţie cu Trinitatea Paradisului, deoarece Trinitatea *este* Deitatea lor nedivizată. Tatăl, Fiul şi Spiritul nu întreţin o astfel de relaţie faţă de prima trinitate, deoarece aceea *este* uniunea lor funcţională ca trei persoane. Numai în calitate de Trinitate - ca Deitate nedivizată - ele întreţin relaţii exterioare cu trinitatea grupării lor personale.

104:3.16 (1147.8) Acesta este modul în care Trinitatea Paradisului rămâne unică printre relaţiile absolute; există mai multe triunităţi existenţiale, însă doar o Trinitate existenţială. O triunitate *nu* este o entitate. Ea este mai degrabă funcţională decât organică. Membrii ei sunt mai degrabă asociaţi decât corporativi. Componentele triunităţilor pot fi entităţi, însă o triunitate în sine este o asociaţie.

104:3.17 (1147.9) Există, cu toate acestea, un punct de comparaţie între trinitate şi triunitate: ambele se traduc prin funcţiuni reprezentând altceva decât suma discernabilă a atributelor membrilor care o compun. Ele sunt deci comparabile din punct de vedere funcţional, însă în alt fel ele nu prezintă relaţii categorice. În mare, am putea spune că ele sunt legate la fel ca funcţiunea şi structura. Funcţiunea asocierii triunităţii nu este însă funcţiunea structurii sau entităţii trinităţii.

104:3.18 (1147.10) Triunităţile nu sunt mai puţin reale; ele sunt foarte reale. În ele, realitatea totală este făcută funcţională, iar prin ele Tatăl Universal exercită un control imediat şi personal asupra funcţiunilor de control ale infinităţii.

4. Cele şapte Triunităţi

104:4.1 (1147.11) Încercând să descriem cele şapte triunităţi, atragem atenţia asupra faptului că Tatăl Universal este membrul primordial al fiecăreia din ele. El este, a fost şi va fi întotdeauna: Primul Tată-Sursă Universal, Centrul Absolut, Cauza Primă, Controlorul Universal, Furnizorul Energiei Nelimitate, Unitatea Originară, Sprijinul Necalificat, Prima Persoană a Deităţii, Arhetipul Cosmic Primordial şi Esenţa Infinităţii. Tatăl Universal este cauza personală a Absolutului; el este absolutul Absoluturilor.

104:4.2 (1148.1) Natura şi semnificaţia celor şapte triunităţi poate fi sugerată ca:

104:4.3 (1148.2) *Prima Triunitate-triunitatea personal-intenţională.* Aceasta este gruparea celor trei personalităţi ale Deităţii:

104:4.4 (1148.3) 1. Tatăl Universal

104:4.5 (1148.4) 2. Fiul Etern

104:4.6 (1148.5) 3. Spiritul Infinit

104:4.7 (1148.6) Aceasta este tripla uniune a iubirii, compasiunii şi a slujirii - asocierea intenţională şi personală a celor trei personalităţi paradisiace eterne. Aceasta este asociaţia divină paternă, iubitoare de creaturi, acţionând patern şi încurajând ascensiunea. Personalităţile divine ale acestei prime triunităţi sunt zei care conferă personalitatea, răspândesc spiritul şi atribuie mintea.

104:4.8 (1148.7) Aceasta este triunitatea voinţei infinite; ea acţionează în întregul etern prezent şi în întreaga curgere a timpului trecută-

prezentă-viitoare. Această asociere produce infinitatea volitivă şi pune la dispoziţie mecanismele prin care Deitatea personală devine autorevelatoare pentru creaturile cosmosului în evoluţie.

104:4.9 (1148.8) *A Doua Triunitate-triunitatea de putere-arhetip.* Indiferent că este vorba de un minuscul ultimaton, de o stea strălucitoare, de o nebuloasă care se roteşte, sau chiar de universuri centrale sau suprauniversuri, de la cele mai mici la cele mari organizări materiale, arhetipul fizic - configuraţia cosmică - derivă din funcţiunea acestei triunităţi. Această asociere constă în :

104:4.10 (1148.9) 1. Tatăl-Fiu

104:4.11 (1148.10) 2. Insula Paradisului

104:4.12 (1148.11) 3. Autorul Comun

104:4.13 (1148.12) Energia este organizată de agenţii cosmici ai Celei de-a Treia Sursă-Centru: energia este modelată conform arhetipului Paradisului, materializarea absolută; în spatele întregii acestei manifestări neîncetate se află însă prezenţa Tatălui-Fiu, a căror uniune a activat mai întâi arhetipul Paradisului, făcând să apară Havona simultan cu naşterea Spiritului Infinit, Autorul Comun.

104:4.14 (1148.13) În experienţa religioasă, creaturile iau contact cu Dumnezeu care este iubire, însă o astfel de intuiţie spirituală nu trebuie niciodată să eclipseze recunoaşterea inteligentă a faptului universal al arhetipului pe care îl reprezintă Paradisul. Personalităţile Paradisului înregistrează adoraţia liber consimţită a tuturor creaturilor prin puterea irezistibilă a iubirii divine şi conduc toate aceste

personalităţi născute din spirit în plăcerile supreme ale serviciului perpetuu al fiilor finalitari ai lui Dumnezeu. A doua trinitate este arhitectul scenei spaţiale pe care se desfăşoară toate aceste operaţiuni; ea determină arhetipurile de configurare cosmică.

104:4.15
(1148.14) Dacă iubirea caracterizează divinitatea primei triunităţi, arhetipul reprezintă manifestarea galactică a celei de-a doua. Ceea ce prima trinitate este pentru personalităţile în evoluţie, a doua este pentru universurile în evoluţie. Arhetipul şi personalitatea sunt două din marile manifestări ale actelor Prime Surse-Centru. Şi indiferent cât de dificil ar fi de înţeles, nu este mai puţin adevărat că puterea-arhetip şi persoana plină iubire sunt una şi aceeaşi realitate universală; Insula Paradisului şi Fiul Etern sunt revelaţii coordonate, însă opuse, ale naturii insondabile a Tatălui-Forţă Universal.

104:4.16 (1149.1) *A treia Triunitate-triunitatea de evoluţie a spiritului.* Totalitatea manifestării spirituale îşi are începutul şi sfârşitul în această asociere, care constă în :

104:4.17 (1149.2) 1. Tatăl Universal

104:4.18 (1149.3) 2. Fiul-Spirit

104:4.19 (1149.4) 3. Absolutul Deităţii.

104:4.20 (1149.5) De la puterea spiritului şi până la spiritul paradisiac, orice spirit găseşte expunerea realităţii în această asociere a purei esenţe a spiritului Tatălui, a valorilor de spirit active ale Fiului-Spirit şi a potenţialurilor de spirit nelimitate ale Deităţii Absolute. Valorile existenţiale ale spiritului îşi au geneza primordială, manifestarea completă şi destinul final în această triunitate.

104:4.21 (1149.6) Tatăl există înainte de spirit, Fiul-Spirit funcţionează ca spirit activ creativ, Absolutul Deităţii există ca spirit care cuprinde totul, chiar şi ceea ce există dincolo de spirit.

104:4.22 (1149.7) *A Patra Triunitate-triunitatea infinitului energiei.* În interiorul acestei triunităţi se eternizează începuturile şi sfârşiturile oricărei energii-realităţi, de la puterea spaţială până la monota. Această grupare cuprinde:

104:4.23 (1149.8) 1. Tatăl-Spirit

104:4.24 (1149.9) 2. Insula Paradisului

104:4.25 (1149.10) 3. Absolutul Necalificat

104:4.26 (1149.11) Paradisul este centrul activării energiei-forţă a cosmosului - poziţia Primei Surse-Centru în univers, punctul focal cosmic al Absolutului Necalificat şi sursa oricărei energii. Prezent existenţial în interiorul acestei triunităţi se găseşte potenţialul energetic al cosmosului infinit, din care marele univers şi maestrul univers nu sunt decât manifestări parţiale.

104:4.27 (1149.12) A patra triunitate controlează în mod absolut unităţile fundamentale ale energiei cosmice şi le eliberează de dominaţia Absolutului Necalificat direct proporţional cu apariţia la Deităţile experienţiale a capacităţii subabsolute de a controla şi stabiliza cosmosul în metamorfoză.

104:4.28 (1149.13) Această triunitate *este* forţă şi energie. Posibilităţile nelimitate ale Absolutului Necalificat sunt centrate în jurul absolutumului Insulei Paradisului, de unde emană agitaţia

inimaginabilă a liniştii, altfel statică, a Necalificatului. Iar pulsaţia nesfârşită a inimii materiale paradisiace a cosmosului infinit bate în armonie cu arhetipul insondabil şi planul impenetrabil al Infinitului Furnizor de energie, Prima Sursă-Centru.

104:4.29
(1149.14) *A Cincia Triunitate-triunitatea infinităţilor reactive.* Această asociere constă în:
104:4.30
(1149.15) 1. Tatăl Universal
104:4.31
(1149.16) 2. Universalul Absolut
104:4.32
(1149.17) 3. Absolutul Necalificat
104:4.33
(1149.18) Această grupare face eternă realizarea funcţională a infinităţii a tot ceea ce poate deveni actual în domeniile realităţii care nu aparţin deităţii. Această triunitate manifestă o capacitate reactivă nelimitată la acţiunile şi prezenţele volitive, cauzative, tensionale şi arhetipale ale altor triunităţi.

104:4.34 (1150.1) *A Şasea Triunitate-triunitatea Deităţii în asociere cosmică.* Această grupare constă în :
104:4.35 (1150.2) 1. Tatăl Universal
104:4.36 (1150.3) 2. Absolutul Deităţii
104:4.37 (1150.4) 3. Absolutul Universal
104:4.38 (1150.5) Este asocierea Deităţii-în-cosmos, imanenţa Deităţii în conjuncţie cu transcendenţa sa. Este ultima extensie a divinităţii pe nivelele infinităţii spre acele realităţi care se întind în afara domeniului realităţii deificate.

104:4.39 (1150.6) *A Şaptea triunitate-triunitatea unităţii infinite.* Aceasta este unitatea funcţionalităţii infinite manifestată în timp şi eternitate, unificarea coordonată a actualelor şi potenţialelor. Aceste grup constă în:

104:4.40 (1150.7) 1. Tatăl Universal

104:4.41 (1150.8) 2. Autorul Comun

104:4.42 (1150.9) 3. Absolutul Universal

104:4.43 (1150.10) Autorul Comun integrează universal diferite aspecte funcţionale ale întregii realităţi actualizate pe toate nivelele manifestării, de la cele finite la cele transcendentale, continuând cu cele absolute. Absolutul Universal compensează în mod perfect diferenţierile inerente aspectelor variate ale oricărei realităţi incomplete, de la potenţialele nelimitate ale realităţii Deităţii activ-volitive şi cauzative până la posibilităţile nelimitate ale realităţii nedivine, statice şi reactive în domeniile incomprehensibile ale Absolutului Necalificat.

104:4.44 (1150.11) Când acţionează în această triunitate, Autorul Comun şi Absolutul Universal sunt sensibili în aceeaşi măsură faţă de prezenţele Deităţii şi nedeităţii, la fel cum este Prima Sursă-Centru care, în această relaţie, este virtual imposibil de a fi distinsă conceptual de EU SUNT.

104:4.45 (1150.12) Aceste aproximări sunt suficiente pentru a elucida conceptele triunităţilor. Fără a cunoaşte nivelul ultim al triunităţilor, nu puteţi să le înţelegeţi pe deplin pe primele şapte. Cu toate că noi

credem că nu ar fi înţelept a încerca continuarea studiului, putem spune că există cincisprezece asocieri triunice ale Primei Surse-Centru, din care opt nu sunt revelate în aceste expuneri. Aceste asocieri nerevelate se ocupă de realităţi, actualităţi şi potenţialităţi care se găsesc dincolo de nivelul experienţial al supremaţiei.

104:4.46 (1150.13) Triunităţile reprezintă volantul funcţional al infinităţii, unificarea naturii unice a celor Şapte Absoluturi ale Infinităţii. Prezenţa existenţială a triunităţilor este cea care permite Tatălui-EU SUNT să facă experienţa unităţii funcţionale a infinităţii, în ciuda diversificării infinităţii în şapte Absoluturi. Prima Sursă-Centru este membrul unificator al tuturor triunităţilor; în ea toate lucrurile îşi au începuturile lor necalificate, existenţele lor eterne şi destinele lor infinite - „în el rămân toate lucrurile”.

104:4.47 (1150.14) Cu toate că aceste asocieri nu pot mări infinitatea Tatălui-EU SUNT, ele par a face posibile manifestări subinfinite şi subabsolute ale realităţii sale. Cele şapte triunităţi măresc versatilitatea, eternizează noi profunzimi, deifică noi valori, dezvăluie noi potenţialităţi, revelează noi înţelesuri. Toate aceste manifestări diversificate în timp şi spaţiu şi în cosmosul etern îşi au existenţa în starea ipotetică a infinităţii originare a lui EU SUNT.

5. Triodităţi

104:5.1 (1151.1) Există anumite relaţii triunice diferite, care nu îl conţin pe Tată în constituţia lor, însă ele nu sunt triunităţi reale, şi ele

sunt întotdeauna distincte de triunităţile Tatălui. Ele poartă nume diverse: triunităţi asociate, triunităţi coordonate şi *triodităţi.* Ele sunt consecinţe ale existenţei triunităţilor. Două din aceste asocieri sunt constituite după cum urmează:

104:5.2 (1151.2) Paragraph 104:5.2 is missing.

104:5.3 (1151.3) 1. Fiul Etern

104:5.4 (1151.4) 2. Insula Paradisului

104:5.5 (1151.5) 3. Autorul Comun

104:5.6 (1151.6) Fiul Etern este absolutul realităţii spiritului, personalitatea absolută. Insula Paradisului este absolutul realităţii cosmice, arhetipul absolut. Autorul Comun este absolutul realităţii mentale, coordonatele realităţii de spirit absolute şi sinteza personalitate-putere la nivelul Deităţii existenţiale. Această asociere triunică permite coordonarea sumei totale a realităţii-spirituale, cosmice sau mentale. Ea este necalificată în actualitate.

104:5.7 (1151.7) *Trioditatea Potenţialităţii.* Această trioditate constă în asocierea a trei Absoluturi de potenţialitate:

104:5.8 (1151.8) 1. Absolutul Deităţii

104:5.9 (1151.9) 2. Absolutul Universal

104:5.10 (1151.10) 3. Absolutul Necalificat

104:5.11 (1151.11) Astfel se găsesc asociate rezervoarele infinite ale oricărei realităţi ale energiei latente - spirituală, mentală sau cosmică. Această asociere produce integrarea oricărei realităţi de energie latentă. Potenţialul ei este infinit.

104:5.12
(1151.12) Aşa cum triunităţile se ocupă primordial de unificarea funcţională a infinităţii, tot astfel triodităţile sunt implicate în apariţia cosmică a deităţilor experienţiale. Triunităţile sunt interesate indirect de Deităţile experienţiale - Supremă, Ultimă şi Absolută - însă interesul triodităţilor este direct. Ele apar în sinteza emergentă putere-personalitate a Fiinţei Supreme. Iar pentru creaturile temporale din spaţiu, Fiinţa Supremă este o revelaţie a unităţii a lui EU SUNT.

104:5.13
(1151.13) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 105

Deitate şi realitate

105:0.1 (1152.1) CHIAR şi pentru ordinele înalte de inteligenţe ale universului, infinitatea este doar parţial comprehensibilă, iar finalitatea realităţii este doar relativ inteligibilă. Când mintea umană încearcă să pătrundă misterul eternităţii al originii şi destinului a tot ceea ce este numit *real,* poate fi ajutată de o abordare a problemei care concepe eternitatea-infinitate ca o elipsă aproape nelimitată produsă de o cauză absolută şi care funcţionează în întregul cerc universal al acestei nesfârşite diversificări, căutând întotdeauna vreun potenţial al destinului absolut şi infinit.

105:0.2 (1152.2) Când intelectul muritor încearcă să sesizeze conceptul totalităţii realităţii, o astfel de minte finită se găseşte faţă în faţă cu infinitatea-realitate; totalitatea realităţilor *este* infinitate şi, prin

urmare, nu poate fi niciodată pe deplin înţeleasă de o minte a cărei capacitate conceptuală este subinfinită.

105:0.3 (1152.3) Mintea umană nu are deloc posibilitatea să formeze un concept adecvat al existenţelor eterne, iar fără o astfel de înţelegere este imposibil să se descrie chiar şi conceptele noastre ale totalităţii realităţii. Cu toate acestea, putem încerca o astfel de prezentare, deşi ne dăm perfect de bine seama că propriile noastre concepte trebuie să fie supuse unei profunde deformări în procesul de traducere-modificare care le aduce la nivelul de înţelegere al minţii muritoare.

1. Conceptul filozofic al lui EU SUNT

105:1.1 (1152.4) Cauzalitatea primordială absolută este atribuită de filozofii universurilor Tatălui Universal operând ca EU SUNT infinit, etern şi absolut.

105:1.2 (1152.5) Prezentarea, pentru intelectul muritorilor, a acestei idei a unui EU SUNT infinit comportă numeroase riscuri, deoarece acest concept este atât de îndepărtat de înţelegerea experienţială umană încât implică serioase deformări ale înţelesului şi erori de concepţie în ceea ce priveşte valorile. Cu toate acestea, conceptul filozofic al lui EU SUNT oferă fiinţelor finite o bază pentru a încerca să abordeze înţelegerea parţială a originilor absolute şi a destinelor infinite. Însă, în toate tentativele noastre de elucidare a genezei şi dezvoltării realităţii, să precizăm cu claritate că, în toate semnificaţiile şi valorile raportându-se la personalitate, acest concept a lui EU

SUNT este sinonim cu Prima Persoană a Deităţii, Tatăl Universal al tuturor personalităţilor. Acest postulat a lui EU SUNT nu este însă atât de clar identificabil în domeniile nedeificate ale realităţii universale.

105:1.3 (1152.6) *EU SUNT-ul este infinitul; EU SUNT-ul este de asemenea infinitatea.* Din punctul de vedere secvenţial al timpului, orice realitate îşi are originea în EU SUNT-ul infinit, a cărui existenţă solitară în eternitatea infinită trecută trebuie să fie primul postulat filozofic al unei creaturi finite.

105:1.4 (1153.1) Conceptul lui EU SUNT implică *infinitatea* necalificată, realitatea nediferenţiată a tot ceea ce ar putea fi vreodată în totalitatea realităţii infinite. În calitate de concept existenţial, EU SUNT-ul nu este nici deificat nici nedeificat, nici actual nici potenţial, nici personal nici impersonal, nici static nici dinamic. Infinitului nu i se poate aplica nici o calificare, cu excepţia afirmaţiei că EU SUNT-ul *este.* Postulatul filozofic al lui EU SUNT este un concept universal ceva mai dificil de înţeles decât acela al Necalificatului Absolut.

105:1.5 (1153.2) Pentru mintea finită, trebuie pur şi simplu să existe un început, şi cu toate că realitatea nu a avut niciodată un început real, ea manifestă către infinitate anumite realităţi de sursă. Situaţia de eternitate nereală, primordială, poate fi imaginată aproximativ după cum urmează. Într-un moment infinit îndepărtat şi ipotetic al eternităţii trecute, putem concepe că EU SUNT-ul era atât lucru cât şi ne-lucru, atât cauză cât şi efect, atât voinţă cât şi reacţie. În acel moment ipotetic al eternităţii, infinitatea nu prezenta nici un fel de diferenţiere. Infinitul este plin de Infinit, Infinitul înglobează Infinitul. Acesta este momentul static ipotetic al eternităţii, actualele sunt încă

incluse în potenţialele lor, iar potenţialele nu au apărut încă în infinitatea lui EU SUNT. Cu toate acestea, chiar şi în această situaţie ipotetică, trebuie să admitem că există posibilitatea de voinţă prin sine.

105:1.6 (1153.3) Amintiţi-vă întotdeauna că înţelegerea omului în ceea ce-l priveşte pe Tatăl Universal reprezintă o experienţă personală. Dumnezeu, în calitate de Tată al vostru spiritual, poate fi înţeles de către voi şi de toţi ceilalţi muritori; în ceea ce priveşte însă *conceptul vostru experienţial de adorare a Tatălui Universal, el trebuie să rămână întotdeauna mai redus decât postulatul vostru filozofic al infinităţii Primei Surse-Centru, EU SUNT-ul.* Atunci când vorbim despre Tată, ne referim la Dumnezeu aşa cum poate fi înţeles de creaturile sale umile şi elevate, însă există o parte mult mai mare de Deitate care nu poate fi înţeleasă de creaturile Universului. Dumnezeu, Tatăl vostru şi al meu, este acea fază a Infinitului pe care o percepem în personalităţile noastre ca o realitate experienţială actuală, însă EU SUNT-ul rămâne întotdeauna ca ipoteza noastră, a tot ceea ce simţim că este imposibil de cunoscut în Prima Sursă-Centru. Până şi această ipoteză rămâne probabil foarte în urmă faţă de infinitatea nepătrunsă a realităţii originare.

105:1.7 (1153.4) Universul universurilor, cu mulţimile sale de personalităţi care îl locuiesc, este un organism imens şi complex, însă Prima Sursă-Centru este infinit mai complexă decât universurile şi personalităţile care au devenit reale ca răspuns la dispoziţiile sale voluntare. Când contemplaţi plini de veneraţie magnitudinea maestrului univers, opriţi-vă pentru a vă gândi că până şi această

creaţie de neconceput nu poate fi mai mult decât o revelaţie parţială a Infinitului.

105:1.8 (1153.5) Infinitatea este într-adevăr îndepărtată de nivelul de experienţă al înţelegerii muritorilor, însă chiar şi în cadrul acestei vârstei pe Urantia, conceptele de Infinitate cresc, şi ele vor continua să crească pe parcursul carierelor voastre fără sfârşit care vor urma în viitorul etern. Infinitatea necalificată este lipsită de sens pentru creatura finită, însă infinitatea este capabilă de a limita pe sine şi ea este capabilă să exprime realitatea tuturor nivelelor de existenţă universală. Iar faţa pe care Infinitatea o întoarce către toate personalităţile universului este chipul unui Tată, Tatăl Universal al iubirii.

2. EU SUNT ul triunic şi septuplu

105:2.1 (1153.6) Luând în considerare geneza realităţii, ţineţi minte întotdeauna că întreaga realitate absolută este din eternitate şi nu are un început al existenţei. Prin realitate absolută înţelegem cele trei persoane existenţiale ale Deităţii, Insula Paradisului şi cele trei Absoluturi. Aceste şapte realităţi sunt eterne, de o manieră coordonată, independent de faptul că facem apel la limbajul temporal-spaţial pentru a prezenta fiinţelor umane originile lor secvenţiale.

105:2.2 (1154.1) Urmând descrierea cronologică a originilor realităţii, trebuie să existe un moment teoretic postulat al primei expresii volitive şi prima reacţie repercutantă în EU SUNT. În tentativele noastre de a descrie geneza şi generarea realităţii, acest stadiu poate fi

conceput ca acela de autodiferenţiere a *Unului Infinit* de *Infinitudine,* însă postularea acestei relaţii duale trebuie să fie întotdeauna extinsă la o concepţie triunică prin recunoaşterea continuumului etern al *Infinităţii*- EU SUNT-ul.

105:2.3 (1154.2) Autometamorfoza lui EU SUNT culminează în multiplele diferenţieri ale realităţii deificate şi ale realităţii nedeificate, ale realităţii potenţiale şi actuale, precum şi ale anumitor alte realităţi care pot fi cu greu clasificate. Aceste diferenţieri ale EU SUNT-ului monist teoretic sunt etern integrate de relaţii simultane care apar în acelaşi EU SUNT- prerealitatea prepotenţială, preactuală, prepersonală, monotetică; această prerealitate, care este totuşi infinită, este relevată ca absolut în prezenţa Primei Surse - Centru şi ca personalitate în iubirea nelimitată a Tatălui Universal.

105:2.4 (1154.3) Prin aceste metamorfoze interne, EU SUNT-ul pune bazele unei relaţii septuple cu sine. Conceptul filozofic (timp) al EU SUNT-ului solitar şi conceptul de tranziţie (timp) al EU SUNT-ului ca triunic pot fi acum extinse pentru a cuprinde EU SUNT-ul ca septuplu. Această natură septuplă - sau cu şapte faze - poate fi cel mai bine sugerată în relaţie cu cele Şapte Absoluturi ale Infinităţii.

105:2.5 (1154.4) 1. *Tatăl Universal.* EU SUNT tată al Fiului Etern. Este relaţia personalităţii primordiale a actualităţilor. Personalitatea absolută a Fiului face absolut faptului paternităţii lui Dumnezeu şi instituie filiaţia potenţială a tuturor personalităţilor. Această relaţie stabileşte personalitatea Infinitului şi consumă revelaţia sa spirituală în personalitatea Fiului Originar. Această fază a EU SUNT-ului poate fi parţial experimentată pe nivelele spirituale chiar şi de muritori care, deşi se află încă în timp, îl pot adora pe Tatăl nostru.

105:2.6 (1154.5) 2. *Controlorul Universal-* EU SUNT cauză a Paradisului etern. Este relaţia impersonală primordială a actualităţilor, asocierea nespirituală originară. Tatăl Universal este Dumnezeu-ca-iubire; Controlorul Universal este Dumnezeu-ca-arhetip. Această relaţie stabileşte potenţialul formelor - configuraţia - şi determină maestrul arhetip al relaţiilor impersonale şi nespirituale, maestrul arhetip după care sunt făcute toate copiile.

105:2.7 (1154.6) 3. *Creatorul Universal.* EU SUNT una cu Fiul Etern Această uniune a Tatălui şi a Fiului (în prezenţa Paradisului) iniţiază ciclul creativ, care este consumat în apariţia personalităţilor asociate şi a universului etern. Din punctul de vedere finit al muritorilor, realitatea începe cu adevărat odată cu apariţia în eternitate a creaţiei Havona. Acest act creativ al Deităţii este realizat de Dumnezeul Acţiunii şi prin el, care este în esenţă unitatea Tatălui-Fiu manifestată la toate nivelele actualului şi pentru ele. Acesta este motivul pentru care creativitatea divină este caracterizată în mod infailibil de unitate, iar această unitate este reflecţia exterioară a unicităţii absolute a dualităţii Tată-Fiu şi Trinităţii Tată-Fiu-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *Sprijinul Infinit* EU SUNT asociabil cu sine. Este asocierea primordială a staticii şi potenţialelor realităţi. În această relaţie, toţi factorii calificaţi şi necalificaţi sunt compensaţi. Această fază a lui EU SUNT este mai bine înţeleasă ca Absolutul Universal - unificatorului Absolutului Deităţii şi al Absolutului Necalificat.

105:2.9 (1155.2) 5. *Potenţialul infinit.* EU SUNT calificat prin sine. Este sistemul de referinţă al infinităţii, fiind martorul etern al faptului

că EU SUNT-ul s-a limitat prin propria sa voinţă, şi ca urmare a acesteia a dobândit o exprimare de sine şi o revelare de sine sub formă triplă.

105:2.10 (1155.3) 6. *Capacitatea Infinită.* EU SUNT static reactiv. Este matricea eternă, posibilitatea pentru orice expansiune cosmică viitoare. Această fază a lui EU SUNT este poate cel mai bine concepută ca prezenţă supergravitaţională a Absolutului Necalificat.

105:2.11 (1155.4) 7. *Unul Universal al Infinităţii.* EU SUNT ceea ce EU SUNT. Este staza sau relaţia Infinităţii cu sine, faptul etern al realităţii infinităţii şi adevărul universal al infinităţii realităţii. În măsura în care această relaţie se poate discerne în calitate de personalitate, ea este relevată universurilor în Tatăl divin al oricărei personalităţi - chiar al personalităţii absolute. În măsura în care această relaţie este exprimabilă impersonal, universul ia contact cu ea în calitate de coerenţă absolută a purei energii şi a primului spirit în prezenţa Tatălui Universal. În măsura în care această relaţie se poate concepe ca un absolut, ea este revelată în primordialitatea Primei Surse-Centru; în ea trăim, ne mişcăm şi ne avem fiinţa cu toţii, de la creaturile spaţiului la cetăţenii Paradisului; iar acest lucru este la fel de adevărat în ceea ce-l priveşte pe maestrul univers cât şi pe ultimatonul infinitezimal, la fel de adevărat pentru ceea ce este să fie cât şi pentru ceea ce este şi pentru ceea ce a fost.

3. Cele şapte absoluturi ale infinităţii

105:3.1 (1155.5) Cele şapte relaţii primordiale în interiorul lui EU SUNT se eternizează sub aspectul celor şapte Absoluturi ale Infinităţii. Cu toate că descriem originile realităţii şi diferenţierile infinităţii printr-o secvenţă narativă, în realitate toate cele şapte Absoluturi sunt eterne în mod necalificat şi coordonat. S-ar putea ca pentru minţile creaturilor muritoare să fie necesar o concepere a începutului lor, însă această concepţie trebuie să fie întotdeauna dominată de realizarea faptului că cele şapte Absoluturi nu au început; ele sunt eterne şi au fost mereu astfel. Cele şapte Absoluturi reprezintă premisa realităţii. Ele au fost descrise în acest capitol după cum urmează:

105:3.2 (1155.6) 1. *Prima Sursă-Centru* Prima Persoană a Deităţii şi arhetipului primordial al nedeităţii, Dumnezeu, Tatăl Universal, Creator, controlor şi sprijin; iubire universală, spirit etern şi energie infinită; potenţial al tuturor potenţialurilor şi sursă a tuturor actualelor; stabilitate a oricărei statici şi dinamism al oricărei schimbări; sursă a arhetipurilor şi Tată al persoanelor. Colectiv, toate cele şapte Absoluturi echivalează cu infinitatea, însă Tatăl Universal însuşi este în realitate infinit.

105:3.3 (1155.7) 2. *A Doua Sursă-Centru.* A Doua Persoană a Deităţii, Fiul Etern şi Originea; realităţile personalităţii absolute a lui EU SUNT şi fundament pentru realizarea-revelaţia a „EU SUNT-ului personalizat.” Nici o personalitate nu poate spera să atingă Tatăl Universal decât prin Fiul său Etern; personalitatea nu poate atinge nivelele spirituale ale existenţei fără acţiunea şi ajutorul acestui

arhetip absolut al tuturor personalităţilor. În A Doua Sursă-Centru spiritul este necalificat, în timp ce personalitatea este absolută.

105:3.4 (1156.1) 3. *Sursa-Centru a Paradisului.* Al doilea arhetip de realitate, Insula eternă a Paradisului; baza pentru realizarea-revelarea „forţei EU SUNT” şi fundaţia pentru stabilirea controlului gravitaţional în toate universurile. Faţă de toate realităţile actualizate, nespirituale, impersonale şi non-voliţionale, Paradisul este arhetipul absolut. La fel cum energia spirituală este pusă în legătură cu Tatăl Universal prin personalitatea absolută a Fiului-Mamă, tot astfel întreaga energie cosmică este reţinută în controlul gravitaţional al Primei Surse-Centru prin arhetipul absolut al Insulei Paradisului. Paradisul nu se află în spaţiu; spaţiul este cel care există relativ la Paradis, iar cronicitatea mişcării este determinată prin relaţia sa cu Paradisul. Insula eternă este absolut în repaus; toate celelalte energii organizate sau în curs de organizare sunt în perpetuă mişcare; în întregul spaţiu, doar prezenţa Absolutului Necalificat este liniştită, iar Necalificatul este coordonat cu Paradisul. Paradisul există în focarul spaţiului, Necalificatul îl penetrează, iar orice existenţă relativă îşi are fiinţa în interiorul acestui domeniu.

105:3.5 (1156.2) 4. *A Treia Sursă-Centru.* A Treia Persoană a Deităţii, Autorul Comun; integrator infinit al energiilor cosmice ale Paradisului cu energiile spirituale ale Fiului Etern; coordonator perfect al mobilurilor voinţei şi ale mecanismelor forţei; unificator al întregii realităţi actuale şi în curs de actualizare. Prin grija numeroşilor săi copii, Spiritul Infinit revelează compasiunea Fiului Etern, operând în acelaşi timp ca manipulator infinit, care ţese

perpetuu arhetipul Paradisului în energiile spaţiului. Acelaşi Autor Asociat, acest Dumnezeu al Acţiunii, reprezintă expresia perfectă a planurilor şi ţelurilor nelimitate ale Tatălui-Fiu, el însuşi acţionând în acelaşi timp ca sursă a minţii şi dispensator al intelectului pentru creaturile unui imens cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *Absolutul Deităţii.* Posibilităţile cauzale potenţial personale ale realităţii universale, totalitatea întregului potenţial al Divinităţii. Absolutul Deităţii califică în mod intenţionat realităţile necalificate, realităţile absolute şi realităţile nedeităţii. Absolutul Deităţii califică absolutul şi absolutizează calificatul, fiind iniţiatorul destinului.

105:3.7 (1156.4) 6. *Absolutul Necalificat.* Static, reactiv şi pasiv; infinitatea cosmică nerevelată a lui EU SUNT; totalitatea realităţii nedeificate şi finalitatea întregului potenţial nepersonal. Spaţiul limitează funcţiunile Necalificatului, însă prezenţa Necalificatului este fără limite, infinită. Există un concept de periferie pentru maestrul univers, însă prezenţa Necalificatului este nelimitată; nici măcar eteritatea însăşi nu poate epuiza liniştea fără limite a acestui Absolut de nedeitate.

105:3.8 (1156.5) 7. *Absolutul Universal* Unificator al deificatului şi nedeificatului; corelator al absolutului şi relativului. Absolutul Universal (fiind static, potenţial şi asociativ) compensează tensiunea dintre existenţialul etern şi ceea ce nu e împlinit.

105:3.9 (1156.6) Cele Şapte Absoluturi ale Infinităţii constituie începuturile realităţii. Privită de minţile muritoare, Prima Sursă-

Centru ar apărea anterioară tuturor absoluturilor. Indiferent cât de util ar fi însă acest postulat, el este invalidat de coexistenţa în eternitate a Fiului, Spiritului, a celor trei Absoluturi şi a Insulei Paradisului.

105:3.10 (1157.1) Este un *adevăr* că Absoluturile sunt manifestări ale lui EU SUNT - Prima Sursă - Centru; este un *fapt* că aceste Absoluturi nu au avut niciodată un început, ci sunt eterne coordonate ale Primei Surse - Centru. Relaţiile absoluturilor în eternitate nu pot fi prezentate întotdeauna fără ca acest lucru să implice paradoxuri în limbajul timpului şi în modelele conceptuale ale spaţiului. Independent de orice confuzie referitoare la originea celor Şapte Absoluturi ale Infinităţii, este atât un fapt cât şi un adevăr că orice realitate este fondată pe existenţa lor eternă şi relaţiile lor de infinitate.

4. Unitate, dualitate şi triunitate

105:4.1 (1157.2) Filozofii universului postulează existenţa eternă a lui EU SUNT ca sursa primordială a întregii realităţi. Ei postulează în acelaşi timp autosegmentarea lui EU SUNT în şapte relaţii primare cu sine - cele şapte faze ale infinităţii. Şi, odată cu aceste presupuneri, ei formulează al treilea postulat - apariţia în eternitate a Celor Şapte Absoluturi ale Infinităţii şi eternizarea asocierilor duale ale celor şapte faze ale lui EU SUNT cu aceste şapte Absoluturi.

105:4.2 (1157.3) Autorevelarea lui EU SUNT procedează astfel din sinele static, trecând prin segmentarea lui însuşi şi relaţiile cu sine, pentru a ajunge la relaţii absolute - relaţii cu Absoluturile derivate din el însuşi. Dualitatea devine astfel existentă în asocierea eternă a celor

Şapte Absoluturi ale Infinităţii cu septupla infinitate a fazelor autosegmentate ale EU SUNT-ului ce se autorevelează. Aceste relaţii duale, eternizându-se pentru universuri sub aspectul a şapte Absoluturi, fac eterne bazele fundamentale ale întregii realităţi universale.

105:4.3 (1157.4) S-a afirmat uneori că unitatea cauzează dualitatea, că dualitatea cauzează triunitatea, iar triunitatea este ancestrul etern al tuturor lucrurilor. Există, într-adevăr, trei mari categorii de relaţii primordiale, şi anume:

105:4.4 (1157.5) 1. *Relaţii de unitate.* Relaţii existente în interiorul lui EU SUNT când unitatea acestuia este concepută ca o autodiferenţiere triplă şi apoi septuplă.

105:4.5 (1157.6) 2. *Relaţii de dualitate.* Relaţii existând între EU SUNT ca septuplu şi cele Şapte Absoluturi ale Infinităţii.

105:4.6 (1157.7) 3. *Relaţii de triunitate.* Acestea reprezintă asocierile funcţionale ale celor Şapte Absoluturi ale Infinităţii.

105:4.7 (1157.8) Relaţiile de triunitate se ridică pe baze de dualitate, deoarece asocierile reciproce ale Absoluturilor sunt inevitabile. Astfel de asocieri triunitare eternizează potenţialul întregii realităţi; ele înglobează realitatea deificată şi realitatea nedeificată.

105:4.8 (1157.9) EU SUNT-ul este infinitatea necalificată în calitate de *Unitate.* Dualităţile eternizează *fundamentele* realităţii. Triunităţile exteriorizează realizarea infinităţii ca *funcţiune* universală.

105:4.9 (1157.10) Preexistenţialele devin existenţiale în cele şapte Absoluturi, iar existenţialele devin funcţionale în triunităţi, asocierile fundamentale ale Absoluturilor. Iar odată cu eternizarea triunităţilor, scena universală este pregătită - potenţialele sunt existente şi actualele

sunt prezente - iar plenitudinea eternităţii este martoră la diversificarea energiei cosmice, răspândirea spiritului Paradisului şi dăruirea minţii împreună cu atribuirea personalităţii, în virtutea cărora toate aceste derivate ale Deităţii şi ale Paradisului sunt unificate în experienţă pe nivelul creaturii şi prin alte tehnici pe nivelul supracreaturii.

5. Promulgarea realităţii finite

105:5.1 (1158.1) La fel cum diversificarea originară a lui EU SUNT trebuie să fie atribuită unei voinţe inerente şi care se cuprinde pe sine, tot astfel promulgarea realităţii finite trebuie să fie imputată actelor volitive ale Deităţii Paradisului şi reacţiilor de ajustare ale triunităţilor funcţionale.
105:5.2 (1158.2) Înainte de deitizarea finitului s-ar părea că toate diversificările realităţii au avut loc pe nivele absolute; însă actul volitiv promulgând realitatea finită denotă o calificare a calităţii de a fi absolut şi implică apariţia relativităţilor.

105:5.3 (1158.3) Cu toate că prezentăm această expunere ca pe o secvenţă şi descriem apariţia istorică a finitului ca derivând direct din absolut, trebuie să ne amintim că transcedentalii au precedat şi succedat tot ceea ce este finit. În raport cu finitul, ultimităţile transcendentale sunt atât cauze cât şi împliniri.

105:5.4 (1158.4) Posibilitatea finită este inerentă Infinitului, însă transmutarea posibilităţii în probabilitate şi în inevitabilitate trebuie să

fie atribuită voinţei libere existente prin sine a Primei Surse-Centru, activând toate asocierile triunităţii. Doar infinitatea voinţei Tatălui ar putea califica nivelul absolut al existenţei astfel încât să exteriorizeze un ultim sau să creeze un finit.

105:5.5 (1158.5) Odată cu apariţia realităţii relative şi calificate ia naştere un nou ciclu al realităţii - ciclul de creştere. Este o maiestuoasă debordare, mergând de la nivelele infinităţii către domeniul finitului, convergând mereu către Paradis şi Deitate căutând întotdeauna marile destine comensurabile cu o sursă infinită.

105:5.6 (1158.6) Aceste tranzacţii de neconceput marchează începutul istoriei universului, marchează venirea în existenţă a timpului însuşi. Pentru o creatură începutul finitului *este* geneza realităţii; privind din poziţia minţii creaturii, nu se poate concepe nici o realitate anterioară finitului. Această nouă realitate finită emergentă există sub două faze originale:

105:5.7 (1158.7) 1. *Maximele primare,* realitatea suprem perfectă, tipul havonian de univers şi de creaturi.

105:5.8 (1158.8) 2. *Maximele secundare,* realitatea supremă făcută perfectă, tipul suprauniversal de creaturi şi de creaţie.

105:5.9 (1158.9) Cele două manifestări originale sunt deci: perfectul prin constituţie şi ceea ce a devenit perfect prin evoluţie. Cele două sunt coordonate în relaţii de eternitate, însă în limitele timpului ele par a fi diferite. Un factor de timp înseamnă creştere pentru ceea ce creşte. Finiturile secundare cresc, deci cei care cresc trebuie să apară ca incompleţi în timp. Însă aceste diferenţe, care sunt atât de importante de această parte a Paradisului, sunt inexistente în eternitate.

105:5.10
(1158.10) Ne referim la perfect şi la ceea ce a devenit perfect ca maxime primare şi secundare, însă mai există un tip de maxim. Trinitizarea şi alte relaţii între maximele primare şi maximele secundare e traduc prin apariţia *maximelor terţiare*- lucruri, semnificaţii şi valori care nu sunt nici perfecte nici făcute perfecte, fiind însă în acelaşi timp coordonate cu ambii factori ancestrali.

6. Repercusiuni ale realităţii finite

105:6.1 (1159.1) Întreaga promulgare a existenţelor finite reprezintă un transfer de la potenţiale la actuale în interiorul asocierilor absolute ale infinităţii funcţionale. Printre numeroasele repercusiuni ale actualizării creative a finitului, putem cita:

105:6.2 (1159.2) 1. *Reacţia deităţii,* apariţia a trei nivele de supremaţie experienţială: actualitatea supremaţiei spirituale-personale în Havona, potenţialul de supremaţie persoană-putere în marele univers în formare şi capacitatea pentru o funcţiune necunoscută a minţii experienţiale acţionând pe un nivel de supremaţie în viitorul maestru univers.

105:6.3 (1159.3) 2. *Reacţia universului* implică o activare a planurilor arhitecturale pentru nivelul spaţial suprauniversal; această evoluţie progresează încă în întreaga structură fizică a celor şapte universuri.

105:6.4 (1159.4) 3. *Reacţia creaturilor* la promulgarea realităţii finite se traduce prin apariţia fiinţelor perfecte de ordinul locuitorilor eterni

ai Havonei şi ascensionalilor evolutivi perfecţionaţi venind din cele şapte suprauniversuri. Însă faptul de a atinge perfecţiunea prin experienţă evolutivă (creativă în timp) implică ceva-diferit-de-perfecţiune ca punct de plecare. În acest mod apare imperfecţiunea în creaţiile evolutive. Iar acesta este originea răului potenţial. Neadaptarea, dizarmonia şi conflictul, toate aceste lucruri sunt inerente creşterii evolutive, de la universurile fizice până la creaturile personale.

105:6.5 (1159.5) 4. *Reacţia divinităţii* la imperfecţiunea inerentă întârzierilor în evoluţie se relevă în prezenţa compensatorie a Dumnezeului Septuplu, ale cărui activităţi integrează ceea ce este pe cale de perfecţionare, atât cu ceea ce este perfect cât şi cu ceea ce a devenit perfect. Această întârziere este inseparabilă de evoluţie, care este creativitate în timp. Din această cauză, precum şi din alte motive, forţa atotputernică a Supremului este fondată pe succesele divinităţi Dumnezeului Septuplu. Această întârziere face posibilă participarea creaturii în creaţia divină, permiţând personalităţilor creaturi să se asocieze cu Deitatea în atingerea dezvoltării maxime. Chiar şi mentalul material al creaturii muritoare devine astfel partener al Ajustorului divin în dualizarea sufletului nemuritor. Dumnezeul Septuplu oferă de asemenea tehnici pentru compensarea limitărilor experienţiale ale perfecţiunii inerente cât şi a limitărilor preascensionale ale imperfecţiunii.

7. Exteriorizarea Transcedentalilor

105:7.1 (1159.6) Transcedentalii sunt subinfiniţi şi subabsoluţi, însă suprafiniţi şi supracreaţi. Transcedentalii se exteriorizează ca un nivel integrator legând supervalorile absoluturilor cu valorile maxime ale finiţilor. Din punctul de vedere al creaturilor, ceea ce este transcendental pare a se fi exteriorizat ca o consecinţă a finitului; din punctul de vedere al eternităţii, este o anticipare a finitului; iar alţii îl consideră un „preecou" al finitului.
105:7.2 (1159.7) Transcendent nu înseamnă neapărat o absenţă a dezvoltării, ci supraevolutiv în sens finit. El nu este nici neexperienţial, ci este o supraexperienţă în sensul în care creaturile înţeleg experienţa. Cea mai bună ilustrare a unui asemenea paradox este probabil universul central al perfecţiunii . Havona nu este pe deplin absolută - numai Insula Paradisului este cu adevărat absolută în sens „materializat." Ea nu este nici o creaţie revolutivă finită, aşa cum sunt cele şapte suprauniversuri. Havona sete eternă, însă nu imuabilă, în sensul de a reprezenta un univers lipsit de creştere. Ea este locuită de creaturi (nativii Havonei) care nu au fost niciodată create efectiv, deoarece ele sunt existente în mod etern. Havona ilustrează astfel ceva care nu este tocmai finit, însă nici absolut. Havona joacă dealtfel rolul de tampon între Paradisul absolut şi creaţiile finite, ceea ce oferă un nou exemplu asupra funcţionării transcendentalilor. Havona însăşi nu este însă un transcendental - este Havona.
105:7.3 (1160.1) La fel cum Supremul este asociat cu elemente finite, tot astfel Ultimul este identificat cu transcedentalii. Însă cu toate că realizăm astfel o comparare a Supremului şi Ultimului, ele prezintă o diferenţiere ceva mai importantă decât aceea de grad; diferenţa este, de asemenea, calitativă. Ultimul este ceva mai mult decât un super-

Suprem proiectat pe nivelul transcendental. Ultimul reprezintă toate acestea, însă şi ceva în plus: Ultimul este o exteriorizare de noi realităţi ale Deităţii, calificarea de noi faze a ceea ce, până atunci, era necalificat.

105:7.4 (1160.2) Printre realităţile asociate nivelului transcendental, le putem aminti pe următoarele:

105:7.5 (1160.3) 1. Deitatea prezenţă a Ultimului

105:7.6 (1160.4) 2. Conceptul maestrului univers

105:7.7 (1160.5) 3. Arhitecţii Universului Principal

105:7.8 (1160.6) 4. Cele două ordine de organizatori ai forţei Paradisului

105:7.9 (1160.7) 5. Anumite modificări ale puterii spaţiale

105:7.10 (1160.8) 6. Anumite valori ale spiritului

105:7.11 (1160.9) 7. Anumite semnificaţii ale mentalului

105:7.12 (1160.10) 8. Calităţi şi realităţi absonite

105:7.13 (1160.11) 9. Omnipotenţa, atotcunoaşterea şi omniprezenţa

105:7.14 (1160.12) 10. Spaţiul

105:7.15 (1160.13) Putem imagina universul în care trăim astăzi ca existând pe nivele finite, transcendentale şi absolute. Aceasta este scena cosmică pe care se joacă drama nesfârşită a împlinirii personalităţii şi a metamorfozelor energiei.

105:7.16 (1160.14) Toate aceste realităţi multiple sunt unificate *absolut* de diversele triunităţi, *funcţional* de Arhitecţii Universului Principal, şi

relativ de cei Şapte Maeştrii Spirite, coordonatorii subsupremi ai divinităţii Dumnezeului Septuplu.

105:7.17
(1160.15) Dumnezeul Septuplu reprezintă revelaţia personalităţii şi a divinităţii Tatălui Universal pentru creaturile de statut maxim şi submaxim, însă există alte relaţii septuple ale Primei Surse-Centru care nu corespund manifestării divinului slujitor spiritual al Dumnezeului care este spirit.

105:7.18
(1160.16) În eternitatea trecutului, forţele Absoluturilor, spiritele Deităţilor şi personalităţile Zeilor se mobilizează răspunzând voinţei autonome primordiale a voinţei autonome existând prin sine. Pe parcursul acestei vârste a universului, asistăm cu toţii la prodigioasele repercusiuni ale imensei panorame cosmice a manifestărilor subabsolute a potenţialurilor nelimitate ale tuturor acestor realităţi. Şi este perfect posibil ca diversificarea continuă a realităţii originare a Primei Surse-Centru să meargă înainte şi spre exterior epoci întregi, către întinderile îndepărtate şi de neconceput ale infinităţii absolute.

105:7.19 (1161.1) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 106

Nivelurile realităţii universului

106:0.1 (1162.1) NU ESTE suficient ca muritorul ascendent să aibă noţiuni despre relaţiile Deităţii cu geneza şi despre manifestările realităţii cosmice. El ar trebui de asemenea să înţeleagă ceva din relaţiile existente între el însuşi şi numeroasele nivele ale realităţilor existenţiale şi experienţiale, ale realităţilor potenţiale şi actuale. Orientarea omului pe pământ, clarviziunea sa cosmică, precum şi orientarea conduitei sale spirituale, sunt toate întărite printr-o mai bună înţelegere a realităţilor universului şi a tehnicilor lor de interasociere, de integrare şi de unificare.

106:0.2 (1162.2) Marele univers în starea sa prezentă şi maestrul univers emergent sunt constituite din numeroase forme şi faze ale realităţii, care, la rândul lor, există pe mai multe nivele de activitate

funcţională. S-a făcut aluzie anterior, în aceste capitole, la aceste multiple forme şi faze ale realităţilor existente şi latente, şi, pentru a facilita conceperea lor, noi le grupăm acum în următoarele categorii:

106:0.3 (1162.3) 1. *Finite incomplete.* Acesta este statutul prezent al creaturilor ascendente ale marelui univers, statutul prezent al muritorilor Urantiei. Acest nivel înglobează existenţa creaturilor, de la fiinţele umane planetare până la cele care şi-au atins destinul, dar fără a le include pe acestea din urmă. El se referă la universuri de la primele lor începuturi fizice până la, fără a include şi aceasta, ancorarea lor în lumină şi în viaţă. Acest nivel constituie periferia prezentă a activităţii creative în spaţiu şi în timp. El pare să se deplaseze către exterior plecând din Paradis. Într-adevăr, la încheierea prezentei ere universale, marele univers va atinge stadiul luminii şi al vieţii, şi această epocă va vedea cu siguranţă apărând o nouă ordine de creştere în dezvoltarea de pe primul nivel al spaţiului exterior.

106:0.4 (1162.4) 2. *Finite maxime.* Acesta este prezentul statut al tuturor creaturilor experienţiale care au atins destinul lor - destinul aşa cum este revelat în limitele prezentei ere a universului. Universurile însăşi pot atinge statutul lor maxim atât din punct de vedere spiritual cât şi fizic, dar cuvântul maxim este el însuşi un termen relativ - maxim în raport cu ce? Ceea ce este maxim şi aparent final în prezenta epocă a universului se poate să nu reprezinte decât un real început în termenii epocilor care au să vină. Unele faze ale Havonei au atins ordinea maximă.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentalele.* Acest nivel suprafinit urmează progresul finit (anticipându-l). El implică geneza prefinită a

începuturilor finite şi semnificaţia postfinită a tuturor sfârşiturilor sau a destinelor aparent finite. Multe dintre elementele Paradisului Havona par să aparţină ordinii transcendentale.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimele.* Acest nivel înglobează ceea ce are o semnificaţie la nivelul maestrului univers şi are înrâurire asupra nivelului destinului maestrului univers desăvârşit. Paradisul Havona (şi în particular circuitul lumilor Tatălui) are, sub multe raporturi, o semnificaţie ultimă.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutele.* Acest nivel implică proiecţia experienţialelor asupra unui câmp de expresie creativă depăşind maestrul univers.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absoluturile.* Acest nivel implică prezenţa eternă a celor şapte Absoluturi existenţiale. El poate totodată să comporte un oarecare grad de realizări experienţiale asociate, însă, dacă este astfel, noi nu înţelegem cum. Poate că este aşa prin potenţialul de contact al personalităţii.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinitatea.* Acest nivel este preexistenţial şi postexistenţial. Unitatea necalificată a infinităţii este o realitate ipotetică anterioară tuturor începuturilor şi posterioară tuturor destinelor.

106:0.10 (1163.4) Aceste nivele ale realităţii sunt simboluri de compromis potrivite prezentei epoci a universului şi perspectivelor muritorilor. Există şi multe alte moduri de a contempla realitatea sub un unghi altul-decât-cel muritor şi din punctul de vedere al epocilor

universale diferite. Trebuie deci să se recunoască că conceptele prezentate aici sunt în întregime relative, în sensul că ele sunt condiţionate şi mărginite de:

106:0.11 (1163.5) 1. Limitările limbajului muritorilor.

106:0.12 (1163.6) 2. Limitările minţii muritorilor.

106:0.13 (1163.7) 3. Dezvoltarea limitată a celor şapte suprauniversuri.

106:0.14 (1163.8) 4. Ignoranţa voastră în ceea ce priveşte cele şase ţeluri primordiale ale dezvoltării suprauniversale care nu ţin de ascensiunea muritorilor în Paradis.

106:0.15 (1163.9) 5. Inaptitudinea voastră de a înţelege un punct de vedere, chiar şi parţial, al eternităţii.

106:0.16 (1163.10) 6. Imposibilitatea de a descrie evoluţia şi destinul cosmice în raport cu toate epocile universale, şi nu numai în raport cu prezenta epocă de dezvoltare evolutivă a celor şapte suprauniversuri.

106:0.17 (1163.11) 7. Incapacitatea oricărei creaturi de a înţelege semnificaţia reală a preexistenţialelor sau a postexistenţialelor - ceea ce se întinde înainte de începuturi şi până după destine.

106:0.18 (1163.12) Creşterea realităţii este condiţionată de circumstanţele epocilor succesive ale universului. Universul central nu a suferit nici o schimbare evolutivă în era Havonei, însă, în prezentele epoci ale erei universale, el suferă anumite modificări progresive induse de coordonarea cu suprauniversurile evolutive. Cele şapte suprauniversuri care evoluează acum vor atinge cândva statutul consolidat al luminii şi al vieţii; ele vor ajunge, cândva, la limita lor de creştere pentru prezenta epocă a universului. Dar nu este nici o

îndoială că noua epocă, epoca primului nivel al spaţiului exterior, va degaja universurile de ceea ce limitează destinul lor în prezenta epocă. Saturarea se suprapune continuu peste desăvârşire.

106:0.19
(1163.13) Acestea sunt câteva dintre limitările întâlnite în încercarea noastră de a prezenta un concept unificat al creşterii cosmice a lucrurilor, a semnificaţiilor şi a valorilor, şi a sintezei lor pe nivelele realităţii mereu ascendente.

1. Asocierea primară a funcţiunilor finitului

106:1.1 (1163.14) Fazele primare (sau originare ale spiritului) ale realităţii finite găsesc o expresie imediată la nivelul creaturilor sub forma personalităţilor perfecte, iar la nivelul universurilor sub forma perfectei creaţii a Havonei. Chiar şi Deitatea experienţială este astfel exprimată în persoana spirituală a Dumnezeului Suprem în Havona. Dar fazele secundare ale finitului sunt evolutive, condiţionate de timp; integrarea lor cosmică depinde numai de creşterea şi de înfăptuirile lor. Toate ansamblurile finite secundare sau cele pe cale de perfecţionare trebuie în cele din urmă să atingă acelaşi nivel cu perfecţiunea primară, dar acest destin este supus unei întârzieri în timp. Această întârziere este o calitate constitutivă a suprauniversului care nu este înnăscut în creaţia centrală. (Noi ştim că există perioade terţiare finite, dar tehnica integrării lor nu este încă destăinuită.)

106:1.2 (1164.1) Această întârziere a suprauniversului, acest obstacol pe drumul perfecţiunii, le îngăduie creaturilor să participe la creşterea evolutivă. Aceasta le dă deci posibilitatea să intre în asociere cu Creatorul pentru a evolua ele însele. Şi, în timpul acestei perioade de expansiune crescândă, ceea ce este incomplet intră în legătură cu ceea ce este perfect cu ajutorul lui Dumnezeu cel Septuplu.

106:1.3 (1164.2) Dumnezeul Septuplu semnifică recunoaşterea de către Deitatea Paradisului a barierelor timpului în universurile evolutive din spaţiu. Oricât de departe de Paradis s-ar situa originea unei personalităţi materiale demne de a supravieţui, şi oricât de adânc afundată ar fi în spaţiu, ea îl va găsi pe Dumnezeul Septuplu prezent şi acordându-şi ajutorul său îndurător şi afectuos de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate acestei creaturi nedesăvârşite care se zbate în evoluţie. Ajutorul divinităţii celui Septuplu se extinde către interior, prin Fiul Etern până la Tatăl Paradisului, şi către exterior, prin Cei Îmbătrâniţi de Zile până la Părinţii universurilor locale - Fiii Creatori.

106:1.4 (1164.3) Fiind personal şi înălţându-se prin progres spiritual, omul găseşte divinitatea personală şi spirituală a Dumnezeului Septuplu; însă există şi alte faze ale Septuplului care nu ţin de progresul personalităţii. Aspectele divinităţii acestei grupări septuple de Deităţi sunt în prezent integrate în legătura dintre cei Şapte Maeştri Spirite şi Autorul Comun, dar ei sunt meniţi să fie veşnic unificaţi în personalitatea emergentă a Fiinţei Supreme. Celelalte faze ale Deităţii Septuple sunt în mod divers integrate în timpul prezentei epoci a universului, dar toate sunt deopotrivă menite să fie unificate în Suprem. În toate fazele, Septuplul este sursa unităţii relative a realităţii funcţionale a marelui univers în starea sa prezentă.

2. Integrarea supremă secundară a finitului

106:2.1 (1164.4) După cum Dumnezeu cel Septuplu coordonează funcţional evoluţia finită, tot astfel şi Fiinţa Supremă este culmea deităţii din evoluţia marelui univers - evoluţia fizică din jurul unui nucleu al spiritului, şi dominaţia finală a acestui nucleu de spirit peste domeniile evoluţiei fizice care se rotesc şi se învolburează în jurul lui. Toate acestea au loc potrivit cu mandatele personalităţii: personalitatea paradisiacă în sensul cel mai elevat, personalitatea Creatorului în sensul universului, personalitatea muritorului în sensul uman, personalitatea Supremă în sensul culminant sau totalizator experienţial.

106:2.2 (1164.5) Conceptul de Suprem trebuie să îngăduie recunoaşterea diferenţială a persoanei spirituale, a puterii evolutive şi a sintezei putere-personalitate - unificarea puterii evolutive cu personalitatea spirituală şi dominarea primei de către cea de-a doua.
106:2.3 (1164.6) În ultimă analiză, spiritul vine din Paradis prin Havona. Energia-materie pare să evolueze în profunzimile spaţiului; ea este organizată ca putere de către copiii Spiritului Infinit în conjuncţie cu Fiii Creatori ai lui Dumnezeu. Şi toate astea sunt experienţiale; este o operaţiune în timp şi în spaţiu, implicând un vast evantai de fiinţe vii cuprinzându-i chiar şi Creatorii divini, precum şi creaturile evolutive. Stăpânirea puterii Creatorilor divini în marele univers se extinde lent, pentru a îngloba stabilirea şi stabilizarea

evolutivă a creaţiilor din spaţiu-timp, iar aceasta reprezintă înflorirea puterii experienţiale a Dumnezeului cel Septuplu. Ea înglobează toată gama de realizări ale divinităţii în timp şi în spaţiu, de la dăruirea Ajustorilor de către Tatăl Universal până la dăruirea vieţii de către Fiii Paradisului. Este vorba de o putere câştigată, de o putere demonstrată, de o putere experienţială a Deităţilor Paradisului.

106:2.4 (1165.1) Această putere experienţială care rezultă din realizările divinităţii Dumnezeului cel Septuplu manifestă ea însăşi calităţile coezive ale divinităţii sintetizându-se - totalizându-se - ca putere atotputernică a măiestriei experienţiale dobândite de către creaţiile evolutive. La rândul ei, această putere atotputernică îşi găseşte coeziunea spirit-personalitate pe sfera-pilot a centurii exterioare a lumilor Havonei, în uniune cu personalitatea spirituală, prezentă în Havona, a lui Dumnezeu Supremul. Deitatea experienţială duce astfel la apogeul ei lunga luptă evolutivă conferind, produsului puterii timpului şi a spaţiului, prezenţa spirituală şi personalitatea divină care rezidă în creaţia centrală.

106:2.5 (1165.2) În felul acesta reuşeşte Fiinţa Supremă, în cele din urmă, să înglobeze toate atributele a tot ceea ce evoluează în timp şi în spaţiu, şi să înzestreze aceste calităţi cu o personalitate spirituală. De vreme ce creaturile, şi chiar şi muritorii, participă în calitate de personalităţi la această maiestuoasă operaţiune, ele vor obţine în mod sigur capacitatea de a cunoaşte Supremul, precum şi de a percepe Supremul ca adevăraţi copiii ai unei asemenea Deităţi evolutive.

106:2.6 (1165.3) Mihail din Nebadon se aseamănă cu Tatăl Paradisului deoarece se împărtăşeşte din perfecţiunea sa paradisiacă. Tot astfel, muritorii evolutivi vor ajunge într-o zi la înrudirea cu Supremul

experienţial, căci ei se împărtăşesc cu adevărat din perfecţiunea sa evolutivă.

106:2.7 (1165.4) Dumnezeu Supremul este experienţial; este deci complet cognoscibil prin experienţă. Realităţile existenţiale ale celor şapte Absoluturi nu sunt perceptibile prin tehnica experienţei; numai *realităţile personalităţii* Tatălui, Fiul şi Spiritul, pot fi pricepute de către personalitatea creaturii finite în atitudinea de rugăciune-adorare.

106:2.8 (1165.5) În sinteza desăvârşită putere-personalitate a Fiinţei Supreme se va găsi asociat întregul caracter absolut al mai multor triodităţi apte pentru această asociere, iar această personalitate, rodul evoluţiei, va fi susceptibilă de a fi contactată şi înţeleasă experienţial de către toate personalităţile finite. Când ascendenţii vor atinge cel de-al şaptelea stadiu postulat al existenţei spirituale, ei vor face experienţa realizării unei noi semnificaţii-valoare a caracterului absolut şi infinit al triodităţilor, aşa cum o revelează nivelele subabsolute ale Fiinţei Supreme, care este cognoscibilă prin experienţă. Dar, pentru a ajunge la aceste stadii de dezvoltare maximă, va trebui probabil să aştepte ca marele univers întreg să fie consolidat într-o manieră coordonată în lumină şi în viaţă.

3. Asocierea terţiară transcendentală a realităţii

106:3.1 (1165.6) Arhitecţii absoniţi întocmesc planul; Creatorii Supremi îl aduc în existenţă; Fiinţa Supremă îl va îndeplini în

plenitudinea sa aşa cum a fost el creat în timp de către Creatorii Supremi şi prevăzut în spaţiu de către Maeştrii Arhitecţi.

106:3.2 (1165.7) În cursul epocii prezente a universului, Arhitecţii Universului Principal sunt cei care au sarcina de a coordona administrativ universul principal; dar apariţia Atotputernicului Suprem la încheierea prezentei epoci a universului va semnifica faptul că finitul evolutiv a ajuns la primul stadiu al destinului experienţial. Acest eveniment va conduce cu siguranţă la funcţionarea desăvârşită a primei Trinităţi experienţiale, uniunea Creatorilor Supremi, a Fiinţei Supreme şi a Arhitecţilor Universului Principal. Această Trinitate este menită să efectueze continuarea integrării evolutive a maestrului univers.

106:3.3 (1166.1) Trinitatea Paradisului este cu adevărat o Trinitate infinită, şi nici o Trinitate nu poate fi infinită fără a include această Trinitate originară. Dar trinitatea originară este rezultatul asocierii exclusive a Deităţilor absolute. Fiinţele subabsolute nu au avut nimic de a face cu această asociere primordială. Trinităţile experienţiale care apar ulterior înglobează chiar şi contribuţia personalităţilor create. Aceasta este cu siguranţă adevărat despre Ultimul Trinităţii, unde chiar prezenţa Maeştrilor Fii Creatori printre Creatorii Supremi este o garanţie a prezenţei simultane a experienţei actuale şi autentice a creaturii în *interiorul* acestei asocieri trinitare.

106:3.4 (1166.2) Prima Trinitate experienţială îngăduie grupurilor să ajungă la eventualităţile ultime. Grupurile asociative au facultatea de a anticipa, şi chiar de a transcende aptitudinile individuale, şi aceasta este adevărat chiar şi dincolo de nivelul finit. În epocile ce au să vină, după ce cele şapte suprauniversuri vor fi fost consolidate în lumină şi

în viaţă, este dincolo de orice urmă de îndoială că Corpul Finalităţii va promulga scopurile Deităţii Paradisului după cum vor fi dictate de către cel Ultim al Trinităţii şi unificate în personalitatea-putere la Fiinţa Supremă.

106:3.5 (1166.3) În toate giganticele dezvoltări universale ale eternităţii trecute şi viitoare, noi detectăm expansiunea elementelor comprehensibile ale Tatălui Universal. În calitate de EU SUNT, noi postulăm filozofic că el impregnează întreg infinitul, dar nici o creatură nu poate concepe un asemenea postulat prin experienţă. Pe măsură ce universurile cresc, pe măsură ce gravitaţia şi iubirea se extind în spaţiul care se organizează în timp, noi devenim capabili de a înţelege, din ce în ce mai bine, Prima Sursă-Centru. Noi observăm că acţiunea gravitaţiei pătrunde în prezenţa spaţială a Absolutului Necalificat şi detectăm creaturi spirituale în evoluţie şi în expansiune în sânul prezenţei divine a Absolutului Deităţii, în vreme ce evoluţia spirituală şi evoluţia cosmică se unifică, prin acţiunea minţii şi prin experienţă, pe nivelele finite ale deităţii, în calitate de Fiinţă Supremă, şi se coordonează, pe nivelele transcendentale, în calitate de Ultim al Trinităţii.

4. Integrarea cuaternară ultimă

106:4.1 (1166.4) În sens ultim, Trinitatea Paradisului coordonează cu siguranţă, însă, în această privinţă, ea funcţionează în calitate de absolut care se califică pe sine; Ultimul Trinităţii experienţiale coordonează transcendentalul în calitate de transcendental. În eternul

viitor, prin întărirea unităţii, această trinitate experienţială va face şi mai activă prezenţa, în cursul exteriorizării, a Deităţii Ultime.

106:4.2 (1166.5) În vreme ce Ultimul Trinităţii este menit să coordoneze creaţia maestrului univers, Dumnezeul cel Ultim este puterea-personalizare transcendentală a ţelului către care se orientează întregul maestru univers. Exteriorizarea totală a celui Ultim implică desăvârşirea creaţiei maestrului univers, şi comportă deplina emergenţă a acestei Deităţi transcendentale. Noi nu cunoaştem schimbările care vor fi inaugurate de deplina emergenţă a celui Ultim. Însă, tot aşa cum Supremul este deja în mod spiritual şi personal prezent în Havona, aşa şi cea din urmă este acolo deopotrivă de prezentă, însă în sens absonit şi suprapersonal.

106:4.3 (1166.6) Pe de altă parte, existenţa Locţiitorilor Calificaţi ai Ultimului v-a fost adusă la cunoştinţă, fără totuşi să fi fost informaţi de locul lor de rezidenţă sau de funcţiunea lor prezentă.

106:4.4 (1167.1) Independent de repercusiunile administrative care însoţesc ivirea Deităţii Ultime, valorile personale ale divinităţii ei transcendentale vor putea fi experimentate de toate personalităţile care vor fi participat la actualizarea acestui nivel al Deităţii. Transcenderea finitului nu poate să conducă decât la realizarea ultimă. Dumnezeul Ultim există în transcenderea timpului şi a spaţiului, dar este totuşi subabsolut, în pofida aptitudinii sale inerente de a funcţiona în asociere cu absolutele.

5. Asocierea coabsolută sau cea de-a cincea fază

106:5.1 (1167.2) Ultimul este apogeul realităţii transcendentale, aşa cum Supremul este piatra de încoronare a realităţii experienţial-evolutive. Iar emergenţa efectivă a acestor două Deităţi experienţiale pune fundamentele celei de-a doua Trinităţi experienţiale. Aceasta este Absolutul Trinităţii, uniunea lui Dumnezeului Suprem, a Dumnezeului Ultim şi a Consumatorului nerevelat al Destinului Universului. Şi această Trinitate are teoretic capacitatea de a activa Absoluturile potenţialităţii - Absolutul Deităţii, Absolutul Universal şi Absolutul Necalificat; însă formarea desăvârşită a acestui Absolut al Trinităţii nu s-ar putea realiza decât după desăvârşirea evoluţiei întregului maestru univers, de la Havona până la cel de-al patrulea şi al celui din urmă nivel al spaţiului exterior.

106:5.2 (1167.3) Precizăm că aceste Trinităţi experienţiale sunt corelative nu numai ale calităţilor personalităţii Divinităţii experienţiale, ci şi ale tuturor calităţilor altfel-decât-personale care caracterizează unitatea Deităţii pe care ele au atins-o. Deşi prezenta expunere tratează esenţialmente despre fazele personale ale unificării cosmosului, nu rămâne mai puţin adevărat că aspectele impersonale ale universului sunt în mod egal menite să se unifice, aşa cum este ilustrat de sinteza personalităţii-putere care se produce actualmente în legătură cu evoluţia Fiinţei Supreme. Calităţile spirituale personale ale Supremului sunt inseparabile de prerogativele de putere ale Atotputernicului, şi ambele sunt completate de potenţialul necunoscut al minţii Supremului. Dumnezeul ultim ca persoană nu poate nici el să fie considerat în afara aspectelor altfel-decât-personale ale Deităţii ultime. În fine, pe nivelul absolut, Absolutul Deităţii şi Absolutul

Necalificat sunt inseparabile şi imperceptibile în prezenţa Absolutului Universal.

106:5.3 (1167.4) În ele însele şi prin ele însele, trinităţile nu sunt personale, dar ele nu sunt contrare personalităţii. Mai degrabă ele o înglobează şi, într-un sens colectiv, o pun în corelaţie cu funcţiunile impersonale. Trinităţile sunt deci întotdeauna realităţi ale *deităţii,* dar niciodată realităţi ale *personalităţii.* Aspectele personalităţii unei trinităţi sunt individual inerente membrilor ei, şi, ca persoane individuale, acestea *nu* sunt această trinitate; ele sunt trinitatea numai în calitate de grup. Acest grup *este* trinitatea, dar trinitatea include întotdeauna orice deitate pe care o înglobează, trinitatea este unitatea deităţii.

106:5.4 (1167.5) Cele trei Absoluturi - Absolutul Deităţii, Absolutul Universal şi Absolutul Necalificat - nu formează o trinitate, căci ele nu sunt toate deităţi. Numai ceea ce este deificat poate să devină o trinitate; toate celelalte asocieri sunt triunităţi sau triodităţi.

6. Integrarea absolută sau cea de-a şasea fază

106:6.1 (1167.6) Potenţialul prezent al maestrului univers poate fi cu dificultate calificat drept absolut, deşi este probabil foarte aproape de ultim, şi noi socotim că este imposibil să se ajungă la revelarea deplină a valorilor-semnificaţii absolute din câmpul unui cosmos subabsolut. Noi întâlnim aşadar dificultăţi considerabile atunci când încercăm să concepem o exprimare totală a posibilităţilor nelimitate

ale celor trei Absoluturi, sau chiar şi atunci când încercăm să ne reprezentăm personalizarea experienţială a Dumnezeului cel Absolut pe nivelul în prezent impersonal al Absolutului Deităţii.

106:6.2 (1168.1) Cadrul spaţial al maestrului univers pare să fie adecvat pentru actualizarea Fiinţei Supreme, pentru formarea şi deplina funcţiune a Ultimului Trinităţii, pentru exteriorizarea Dumnezeului cel Ultim, şi chiar şi pentru premisele Absolutului Trinităţii; dar conceptele noastre privitoare la deplina funcţiune a acestei a doua Triodităţi experienţiale par să implice un factor care depăşeşte chiar şi domeniul imens de întins al maestrului univers.

106:6.3 (1168.2) Dacă admitem ipoteza unui cosmos-infinit - un fel de cosmos nelimitat de dincolo de maestrul univers - şi dacă concepem că dezvoltările finale ale Absolutului Trinităţii vor avea loc la un asemenea stadiu supraultim de acţiune, atunci devine posibil să presupunem că funcţiunea desăvârşită a Absolutului Trinităţii îşi va găsi expresia finală în creaţiile infinităţii şi va încheia actualizarea absolută a *tuturor* potenţialelor. Integrarea şi asocierea segmentelor mereu mai întinse ale realităţii se vor apropia de caracterul absolut al statutului proporţional cu includerea oricărei realităţi în segmentele astfel asociate.

106:6.4 (1168.3) Cu alte cuvinte, Absolutul Trinităţii, după cum o indică şi numele lui, este realmente absolut în funcţiunea sa totală. Nu ştim cum poate o funcţiune absolută să atingă o expresie totală pe o bază calificată, limitată sau restrânsă în vreun alt mod. Pornind de aici, trebuie să presupunem că orice funcţiune a totalităţii de acest ordin va fi necondiţionată (în potenţial). Şi s-ar părea de asemenea că necondiţionatul ar fi şi el nelimitat, cel puţin dintr-un punct de vedere

cantitativ, cu toate că nu suntem atât de siguri în ceea ce priveşte relaţiile cantitative.

106:6.5 (1168.4) Noi suntem totuşi siguri de acest lucrul: Trinitatea Paradisului existenţială este infinită, şi Ultimul Trinităţii experienţiale este subinfint, dar Absolutul Trinităţii nu este atât de uşor de clasificat; geneza şi constituirea lui sunt experienţiale, însă el are o înrâurire categorică asupra Absoluturilor existenţiale ale potenţialităţii.

106:6.6 (1168.5) Deşi nu este prea este profitabil pentru mintea umană să caute să înţeleagă aceste concepte îndepărtate şi supraumane, noi sugerăm ca voi să vă închipuiţi acţiunea eternităţii Absolutului Trinităţii ca una culminând într-un fel de experimentare a absoluturilor de potenţialitate. Aceasta pare să fie o concluzie rezonabilă în ceea ce priveşte Absolutul Universal, dacă nu şi Absolutul Necalificat; măcar ştim că Absolutul Universal nu este numai static şi potenţial, ci şi asociativ în sensul de Deitate totală al acestor cuvinte. Cât despre valorile conceptibile ale divinităţii şi ale personalităţii, aceste evenimente presupuse implică personalizarea Absolutului Deităţii precum şi apariţia valorilor suprapersonale şi a semnificaţiilor ultrapersonale inerente desăvârşirii personalităţii Dumnezeului cel Absolut - al treilea şi ultimul dintre Deităţile experienţiale.

7. Finalitatea destinului

106:7.1 (1168.6) Unele dificultăţi în conceperea integrării realităţii infinite sunt inerente faptului că toate aceste idei conţin ceva din finalitatea dezvoltării universale, un fel de realizare experimentabilă a tot ceea ce ar putea exista vreodată. Şi este de neconceput că infinitatea cantitativă ar putea vreodată să fie complet realizată în finalitate. În cele trei Absoluturi potenţiale rămân întotdeauna posibilităţi neexplorate pe care nici un grad de dezvoltare experienţială nu le-ar putea epuiza vreodată. Eternitatea însăşi, deşi absolută, nu este mai mult decât absolută.
106:7.2 (1169.1) Chiar şi o încercare de a concepe integrarea finală este inseparabilă de realizările eternităţii necalificate, şi prin urmare, acest concept este practic irealizabil în orice epocă ce se poate concepe în viitor.

106:7.3 (1169.2) Destinul este stabilit de actul volitiv al Deităţilor care constituie Trinitatea Paradisului; destinul este stabilit în imensitatea celor trei mari potenţiale, al căror caracter absolut înglobează posibilităţile tuturor dezvoltărilor viitoare; destinul este probabil consumat de actul Consumatorului Destinului Universului, şi acest act este probabil conţinut, precum şi Supremul şi Ultimul, în Trinitatea Absolută. Orice destin experienţial poate fi cuprins, cel puţin parţial, de creaturile care experimentează, dar un destin care atinge existenţialele infinite le este prea puţin comprehensibil. Destinul finalităţii este o realizare existenţial-experienţială care pare să implice Absolutul Deităţii. Or, Absolutul Deităţii stă în relaţii de eternitate cu Absolutul Necalificat graţie Absolutului Universal. Iar aceste trei Absoluturi, ale căror posibilităţi sunt experienţiale, sunt efectiv esenţiale, ba chiar mai mult, căci ele sunt fără limite,

independente de timp şi de spaţiu, fără măsuri sau hotare - cu adevărat infinite.

106:7.4 (1169.3) Improbabilitatea de a atinge ţelul nu împiedică totuşi discutarea teoriilor filozofice privitoare la aceste destine ipotetice. Actualizarea Absolutului Deităţii ca un Dumnezeu absolut pe care îl poţi atinge poate fi practic imposibil de realizat; totuşi, această împlinire a finalităţii rămâne o posibilitate teoretică. Implicarea Absolutului Necalificat într-un cosmos-infinit de neconceput poate fi incomensurabil de îndepărtată în viitorul interminabilei eternităţi, însă o asemenea ipoteză este totuşi valabilă. Muritorii, morontialii, spiritele, finalitarii, transcedentalii şi alţii, precum şi universul însuşi şi toate celelalte faze ale realităţii, au cu siguranţă *un destin final din punct de vedere potenţial a cărui valoare este absolută,* dar noi ne îndoim că vreo fiinţă sau vreun univers va realiza vreodată complet toate aspectele unui astfel de destin.

106:7.5 (1169.4) Oricare ar fi stadiul vostru de creştere în înţelegerea Tatălui, mintea voastră se va clătina întotdeauna înaintea infinităţii nerevelate a Tatălui-UE SUNT, a cărei imensitate inexplorabilă va rămâne perpetuu insondabilă şi incomprehensibilă în cursul tuturor ciclurilor eternităţii. Oricât de mult aţi asimila voi din Dumnezeu, va rămâne întotdeauna o parte mult mai vastă din el, şi voi nici măcar nu-i veţi bănui existenţa. Iar noi credem că aceasta este tot atât de adevărat pe nivelurile transcendentale ca şi în domeniile existenţei finite. Căutarea după Dumnezeu nu are sfârşit!

106:7.6 (1169.5) Incapacitatea de a se contopi cu Dumnezeu în sensul final nu ar trebui nicicum să descurajeze creaturile universului. Într-adevăr, voi puteţi atinge şi atingeţi de fapt nivelele Deităţii Septuple,

ale Supremului şi ale Ultimului, care reprezintă pentru voi ceea ce reprezintă realizarea infinită a lui Dumnezeu Tatăl pentru Fiul Etern şi pentru Autorul Comun în statutul lor absolut de existenţă eternă. Departe de a istovi creaturile, infinitatea lui Dumnezeu ar trebui să fie încredinţarea supremă că, în timpul întregului viitor fără sfârşit, o personalitate ascendentă va avea, înaintea ei, aceste posibilităţi de dezvoltare ale personalităţii şi de asociere a Deităţii pe care eternitatea însăşi nu le va epuiza sau limita.

106:7.7 (1169.6) Pentru creaturile finite ale marelui univers, conceptul de maestru univers pare aproape infinit, dar fără îndoială că arhitecţii săi absoniţi percep relativitatea sa în raport cu dezvoltările viitoare şi imaginabile în nesfârşitul EU SUNT. Spaţiul însuşi nu este decât o condiţie ultimă, o condiţie de calificare în interiorul absolutului relativ al zonelor liniştite ale spaţiului intermediar.

106:7.8 (1170.1) În viitorul inimaginabil de îndepărtat, în momentul de eternitate al desăvârşirii finale a întregului maestru univers, nu este nici urmă de îndoială că noi toţi vom contempla retrospectiv istoria sa completă ca fiind doar începutul, ca fiind numai creaţia unor fundamente finite şi transcendentale, în vederea unor metamorfoze încă şi mai mari şi mai captivante în infinitatea neexplorată. În acel moment viitor al eternităţii, maestrul univers va părea încă tânăr; într-adevăr, el va fi întotdeauna tânăr în faţa posibilităţilor nelimitate ale eternităţii fără sfârşit.

106:7.9 (1170.2) Improbabilitatea de a atinge un destin infinit nu împiedică nicidecum formarea de idei despre acest destin, şi noi nu ezităm a spune că, dacă cele trei potenţiale absolute ar putea într-o

bună zi să fie complet actualizate, atunci ar fi posibil să se conceapă integrarea finală a realităţii totale. Dezvoltarea acestei realizări se bazează pe actualizarea făcută completă de Absolutul Necalificat, de cel Universal şi de cel al Deităţii, cele trei potenţialităţi a căror uniune constituie latenţa EU SUNT-ului, realităţile în suspans ale eternităţii, posibilităţile nerealizate ale întregului viitor, şi încă mai mult.

106:7.10 (1170.3) Tot ce se poate spune este că astfel de eventualităţi sunt mai degrabă îndepărtate. Cu toate acestea, în mecanismele, în personalităţile şi în asocierile celor trei Trinităţi, noi credem că detectăm posibilitatea teoretică a unei reunificări a celor şapte faze absolute ale Tatăl-EU SUNT. Iar aceasta ne pune faţă în faţă cu conceptul triplei Trinităţi care înglobează Trinitatea Paradisului de statut existenţial, şi cele două Trinităţi de natură şi de origine experienţială care apar pe urmă.

8. Trinitatea trinităţilor

106:8.1 (1170.4) Natura Trinităţii Trinităţilor este dificil de descris minţii omeneşti. Aceasta este însumarea actuală a totalităţii infinităţii experienţiale aşa cum se manifestă ea într-o infinitate teoretică de realizare eternă. În Trinitatea Trinităţilor, infinitul experienţial ajunge să se identifice cu infinitul existenţial, şi amândouă nu sunt decât una în EU SUNT-ul preexperienţial şi preexistenţial. Trinitatea Trinităţilor este expresia finală a tot ceea ce este conţinut în cele cincisprezece triunităţi şi triodităţi asociate. Le este greu fiinţelor relative să

înţeleagă finalităţile, fie ele existenţiale fie experienţiale; de aceea, ele trebuie prezentate întotdeauna ca fiind relativităţi.

106:8.2 (1170.5) Trinitatea Trinităţilor există în diverse faze. Ea conţine posibilităţi, probabilităţi şi inevitabilităţi care deconcertează imaginaţia fiinţelor situate mult deasupra nivelului uman. Ele comportă implicaţii probabil de nebănuit de către filozofiile celeste, căci implicaţiile lor sunt conţinute în triunităţi, şi, în ultimă analiză, triunităţile sunt insondabile.

106:8.3 (1170.6) Trinitatea Trinităţilor se poate descrie în diverse moduri. Noi alegem să prezentăm conceptul la trei nivele, adică după cum urmează:

106:8.4 (1170.7) 1. Nivelul celor trei Trinităţi.

106:8.5 (1170.8) 2. Nivelul Deităţii experienţiale.

106:8.6 (1170.9) 3. Nivelul EU SUNT-ului.

106:8.7 (1170.10) Acestea sunt nivele de unificare în creştere. În realitate, Trinitatea Trinităţilor este primul nivel, în timp ce al doilea şi al treilea sunt derivative de unificare ale primului.

106:8.8 (1171.1) PRIMUL NIVEL. Pe acest nivel iniţial de asociere, se socoteşte că cele trei Trinităţi funcţionează ca grupări perfect sincronizate, deşi distincte, de personalităţi ale Deităţii.

106:8.9 (1171.2) 1. *Trinitatea Paradisului,* asocierea celor trei Deităţi ale Paradisului - Tatăl, Fiul şi Spiritul. Trebuie amintit că Trinitatea Paradisului posedă o triplă funcţiune - o funcţiune absolută, o funcţiune transcendentală (Trinitatea Ultimului) şi o funcţiune finită (Trinitatea Supremaţiei). Trinitatea Paradisului este în acelaşi timp

oricare dintre aceste funcţiuni şi toate aceste funcţiuni, în orice moment şi în permanenţă.

106:8.10 (1171.3) 2. *Trinitatea Ultimă.* Aceasta este asocierea Deităţii Creaturilor Supreme, a Dumnezeului Suprem şi a Arhitecţilor Universului Principal. Cu toate că această prezentare a aspectelor divine ale acestei Trinităţi este adecvată, trebuie notat că această Trinitate comportă şi alte faze, care par totuşi să se coordoneze perfect cu aspectele divinităţii.

106:8.11 (1171.4) 3. *Trinitatea Absolută.* Aceasta este gruparea Dumnezeului Suprem, a Dumnezeului Ultim şi a Consumatorului Destinului Universal în ceea ce priveşte toate valorile divinităţii. Anumite alte faze ale acestei grupări triunice privesc valori altele-decât-ale divinităţii din cosmosul în expansiune, dar ele se unifică cu fazele divinităţii, întocmai cum aspectele puterii şi personalităţii Deităţilor experienţiale sunt actualmente în curs de sinteză experienţială.

106:8.12 (1171.5) Asocierea celor trei Trinităţi în Trinitatea Trinităţilor oferă posibilitatea unei integrări nelimitate a realităţii. Această grupare conţine cauze, activităţi intermediare şi efecte finale; iniţiatori, realizatori şi consumatori; începuturi, existenţe şi destine. Asocierea Tată-Fiu a devenit Fiu-spirit apoi Spirit-suprem şi se continuă în Suprem-Ultim şi în Ultim-absolut, şi merge chiar şi până la Absolut şi la Tatăl-Infinit - desăvârşirea ciclului realităţii. Tot astfel, în alte faze care nu privesc atât de îndeaproape divinitatea şi personalitatea, Prima Mare Sursă-Centru realizează în sine nelimitarea realităţii urmând tot cercul eternităţii, de la deplinătatea

existenţei în sine, trecând prin revelarea perpetuă de sine, până la finalitatea realizării de sine de la absolutul existenţialelor la finalitatea experienţialelor.

106:8.13 (1171.6) AL DOILEA NIVEL. Coordonarea celor trei Trinităţi implică inevitabil uniunea conjugată a Deităţilor experimentabile, care sunt genetic asociate cu aceste Trinităţi. Natura acestui al doilea nivel a fost uneori prezentată după cum urmează:

106:8.14 (1171.7) 1. *Supremul.* El este rezultanta deităţii din unitatea Trinităţii Paradisului în legătură experienţială cu Fiii Creatori şi cu Fiicele Creative ale Deităţilor Paradisului. Supremul este încorporarea în deitate a desăvârşirii primului stadiu al evoluţiei finite.

106:8.15 (1171.8) 2. *Ultimul.* El este rezultanta deităţii din unitatea provenită din cea de-a doua Trinitate, personificarea transcendentală şi absonită a divinităţii. Cel Ultim constă într-o unitate de numeroase calităţi considerate în mod divers. Conceperea sa de către oameni ar face bine să includă cel puţin fazele ultimităţii care gerează autoritate, care sunt personal experimentabile şi care unifică prin tensiuni, dar Deitatea exteriorizată comportă multe alte aspecte nerevelate. Ultimul şi Supremul sunt comparabile, dar nu identice, şi Ultimul nu este numai o amplificare a Supremului.

106:8.16 (1172.1) 3. *Absolutul.* Se susţin multe teorii despre caracterul celui de-al treilea membru al celui de-al doilea nivel al Trinităţii Trinităţilor. Dumnezeu cel Absolut este indubitabil implicat în această asociere în calitate de personalitate decurgând din funcţiunea finală a

Trinităţii Absolute, şi, totuşi, Absolutul Deităţii este o realitate existenţială posedând un statut de eternitate.

106:8.17 (1172.2) Dificultatea conceptuală privitoare la acest al treilea membru este inerentă faptului că presupunerea prezenţei unui asemenea membru implică prezenţa unui singur Absolut. Teoretic, dacă un astfel de eveniment ar putea avea loc, noi am asista la unificarea *experienţială* a celor trei Absoluturi într-unul singur. Or, suntem învăţaţi că, în infinitate şi din punct de vedere existenţial, nu este decât un singur Absolut. Deşi identitatea acestui al treilea membru este doar puţin clară, se emite adesea ipoteza că el ar putea să constea într-o formă de legătură imaginabilă şi într-o manifestare cosmică a Absolutului Deităţii, a Absolutului Universal şi a Absolutului Necalificat. Este mai mult ca sigur că Trinitatea Trinităţilor ar putea atinge cu dificultate completa ei funcţionare fără unificarea totală a celor trei Absoluturi, iar cele trei a Absoluturi pot fi unificate cu dificultate fără realizarea completă a tuturor potenţialelor infinite.
106:8.18 (1172.3) Deformarea adevărului se va reduce probabil la minimum, dacă membrul Trinităţii Trinităţilor va fi conceput ca fiind Absolutul Universal, cu condiţia ca această concepţie să considere că Universalul nu este doar static şi potenţial, ci şi asociativ. Totuşi, noi încă nu percepem cum se leagă el de aspectele creative şi evolutive ale funcţiunii Deităţii totale.

106:8.19 (1172.4) Cu toate că este dificil să se formeze un concept desăvârşit al Trinităţii Trinităţilor, faptul de a avea un concept limitat nu este atât de greu. Dacă cel de-al doilea nivel al Trinităţii

Trinităţilor este conceput ca esenţialmente personal, atunci devine întrutotul posibil să se presupună că uniunea Dumnezeului cel Suprem, a Dumnezeului cel Ultim şi a Dumnezeului cel Absolut reprezintă repercusiunea personală a uniunii Trinităţilor personale, care Trinităţi sunt ancestrale faţă de aceste Deităţi experienţiale. Noi îndrăznim să avansăm opinia că aceste trei Deităţi experienţiale se vor unifica cu siguranţă pe al doilea nivel, ca o consecinţă directă a unităţii crescânde a Trinităţilor lor ancestrale şi cauzative care formează primul nivel.

106:8.20 (1172.5) Primul nivel constă din trei Trinităţi. Al doilea nivel există ca asociere a personalităţii cuprinzând personalităţile Deităţii de evoluţie experienţială, de exteriorizare experienţială şi cele experienţial existenţiale. Şi, independent de orice dificultate conceptuală în înţelegerea completei trinităţi a Trinităţilor, asocierea personală a celor trei Deităţi pe cel de-al doilea nivel a devenit manifestă în epoca propriului nostru univers în fenomenul zeificării lui Majeston. Acesta din urmă a fost actualizat pe al doilea nivel de către Absolutul Deităţii acţionând prin intermediul Ultimului şi ca răspuns la porunca creativă iniţială a Fiinţei Supreme.

106:8.21 (1172.6) AL TREILEA NIVEL. Într-o ipoteză necalificată a celui de-al doilea nivel al Trinităţii Trinităţilor, este cuprinsă corelarea tuturor fazelor tuturor felurilor de realităţi care există, care au existat sau care ar putea exista în ansamblul infinităţii. Fiinţa Supremă nu este numai Spirit, ci şi minte, putere şi experienţă. Cel Ultim este toate acestea, şi mult mai mult. Cât despre conceptul unit al unicităţii Absolutului Deităţii, al celui Universal şi al celui Necalificat, el include finalitatea absolută a oricărei realizări a realităţii.

106:8.22 (1172.7) În uniunea Supremului, a Ultimului şi a Absolutului desăvârşit, s-ar putea produce o reconstituire funcţională a acestor aspecte ale infinităţii care au fost la origine fragmentate de EU SUNT şi care s-au tradus prin apariţia celor Şapte Absoluturi ale Infinităţii. Deşi filozofii universului socotesc că aceasta este o probabilitate extrem de îndepărtată, noi ne punem totuşi adesea următoarea întrebare: dacă al doilea nivel al Trinităţii Trinităţilor ar putea vreodată atinge o unitate trinitară, la ce s-ar ajunge atunci, ca o consecinţă a unei asemenea unităţi a deităţii? Noi nu ştim acest lucru, dar suntem convinşi că aceasta va conduce direct la realizarea EU SUNT-ului ca susceptibil de a fi atins prin experienţă. Din punct de vedere al fiinţelor personale, aceasta ar putea însemna că incognoscibilul EU SUNT a devenit accesibil experienţei ca Tată-Infinit. Cât despre semnificaţia acestor destine absolute punctului de vedere nepersonal, aceasta este o altă chestiune, pe care numai eternitatea ar putea-o clarifica. Însă, atunci când examinăm aceste eventualităţi îndepărtate în calitate de creaturi personale, noi deducem că destinul final al tuturor personalităţilor este cunoaşterea finală a Tatălui Universal al acestor aceleaşi personalităţi.
106:8.23 (1173.1) EU SUNT-ul aşa cum îl concepem filozofic în eternitatea trecută este singur, nu există nimeni în afară de el. Dacă privim în eternitatea viitoare, noi nu vedem că în calitate de existenţial, EU SUNT-ul s-ar putea schimba vreodată, dar avem tendinţa de a prevedea o vastă diferenţă experienţială. Un asemenea concept al lui EU SUNT implică deplina realizare de sine. El îmbrăţişează galaxia nelimitată a personalităţilor care au devenit participanţi voluntari în revelarea de sine a EU SUNT-ului, şi care vor

rămâne veşnic părţi volitive absolute ale totalităţii infinităţii, fiii finalităţii ai Tatălui absolut.

9. Unificarea existenţială infinită

106:9.1 (1173.2) În conceptul de Trinitate a Trinităţilor, noi postulăm posibilitatea unificării experienţiale a realităţii nelimitate, şi emitem uneori teoria că totul s-ar putea produce în extrema depărtare a foarte îndepărtatei eternităţi. Dar există totuşi o unificare actuală contemporană a infinităţii, chiar în epoca noastră, ca şi în toate epocile trecute şi viitoare ale universului; această unificare este existenţială în Trinitatea Paradisului. Unificarea infinităţii este inimaginabil de îndepărtată ca realitate experienţială, dar o unitate a infinităţii necalificate domină prezentul moment al existenţei universului şi uneşte divergenţele oricărei realităţi cu o măreţie existenţială *absolută.*

106:9.2 (1173.3) Când creaturile finite încearcă să conceapă o unificare a infinitului pe nivelele finalităţii eternităţii consumate, ele se găsesc în faţa limitărilor intelectuale inerente existenţei lor finite. Timpul, spaţiul şi experienţa formează bariere pentru conceptele creaturilor; şi totuşi, fără timp, în afara spaţiului şi în lipsa experienţei, nici o creatură nu ar putea ajunge la o înţelegere, chiar şi limitată, a realităţii universului. Nici o creatură evolutivă nu ar putea vreodată percepe relaţiile de secvenţă dacă ar fi insensibilă la timp. Nici o creatură nu ar putea sonda relaţiile de simultaneitate dacă nu ar percepe spaţiul. Nici o creatură evolutivă nu ar putea nici chiar să existe fără

experienţă. Numai cele Şapte Absoluturi ale Infinităţii transcende realmente experienţa, şi chiar şi acelea pot fi experienţiale în anumite faze.

106:9.3 (1173.4) Timpul, spaţiul şi experienţa sunt cele mai mari auxiliare ale omului pentru perceperea realităţii relative, şi ele sunt totuşi cele mai formidabile obstacole ale lui în calea percepţiei realităţii complete. Muritorii şi multe alte creaturi ale universului găsesc necesar să se gândească la potenţiale ca fiind actualizate în spaţiu şi evoluând până la maturitate în timp, dar tot acest proces nu este decât un fenomen de spaţiu-timp, care nu se petrece efectiv în Paradis şi în eternitate. Pe nivelul absolut, nu este nici timp nici spaţiu; toate potenţialele pot fi percepute acolo ca actuale.

106:9.4 (1173.5) Conceptul de unificare a oricărei realităţi în prezenta epocă a universului, sau în orice altă epocă, este esenţialmente dublu: existenţial şi experienţial. Această unitate este în curs de realizare experienţială în Trinitatea Trinităţilor, dar gradul de actualizare aparentă a acestei triple Trinităţi este direct proporţional cu dispariţia calificărilor şi imperfecţiunilor realităţii din cosmos; totuşi, integrarea totală a realităţii este prezentă fără rezervă, veşnic şi existenţial, în Trinitatea Paradisului, înăuntrul căreia, chiar în acest moment al existenţei universului, realitatea infinită este absolut unificată.

106:9.5 (1174.1) Paradoxul creat de punctele de vedere experienţiale şi existenţiale este inevitabil; el rezultă, în parte, din faptul că Trinitatea Paradisului şi Trinitatea Trinităţilor sunt fiecare în parte relaţii de eternitate, pe care muritorii le pot percepe numai ca relativităţi din spaţiu-timp. Conceptul uman asupra actualizării experienţiale progresive a Trinităţii Trinităţilor este punctul de vedere al timpului.

El trebuie completat prin postulatul adiţional că Trinitatea Trinităţilor *este* deja o realizare factuală care este punctul de vedere al eternităţii. Dar cum este posibil să se concilieze aceste două puncte de vedere? Noi le sugerăm muritorilor finiţi să accepte adevărul că Trinitatea Paradisului este unificarea existenţială a infinităţii, şi că inaptitudinea de a detecta prezenţa actuală şi manifestarea completă a Trinităţii Trinităţilor experienţiale provine, în parte, din deformările reciproc cauzate:

106:9.6 (1174.2) 1. În punctul de vedere uman limitat, inaptitudinea de a înţelege conceptul de eternitate necalificată.

106:9.7 (1174.3) 2. În statutul uman imperfect, în depărtarea nivelului absolut al experienţelor.

106:9.8 (1174.4) 3. În scopul existenţei umane, în faptul că umanitatea este concepută pentru a evolua prin tehnica experienţei; ea trebuie deci să depindă de experienţa prin inerenţă şi prin constituţie. Numai un Absolut poate fi în acelaşi timp existenţial şi experienţial.

106:9.9 (1174.5) În Trinitatea Paradisului, Tatăl Universal este EU SUNT-ul Trinităţii Trinităţilor. Acestea sunt limitările finite care împiedică să se facă experienţa Tatălui ca fiind infinit. Conceptul de EU SUNT *existenţial,* solitar, pretrinitar şi inaccesibil, şi postulatul EU SUNT-ului *experienţial,* posterior Trinităţii Trinităţilor şi accesibil, nu formează decât o singură şi aceeaşi ipoteză; nici o schimbare efectivă nu a avut loc în Infinit; toate dezvoltările aparente sunt datorate creşterii capacităţilor de receptare a realităţii şi de apreciere a cosmosului.

106:9.10 (1174.6) În ultimă analiză, EU SUNT-ul trebuie să existe *înaintea* tuturor existenţialelor şi *după* toate experienţialele. Aceste

idei se poate să nu clarifice paradoxurile eternităţii şi ale infinităţii în mintea umană, dar ele ar trebui cel puţin să stimuleze intelectele finite să înfrunte din nou aceste probleme fără sfârşit. Aceste probleme vor continua să vă intrige pe Salvington, şi, mai târziu, atunci când veţi fi finalitari, şi mai departe de-a lungul viitorului nelimitat al carierelor voastre eterne în universul aflat în largă expansiune.

106:9.11 (1174.7) Mai devreme sau mai târziu, toate personalităţile universului vor începe să-şi dea seama că căutarea finală a eternităţii este explorarea fără sfârşit a infinităţii, călătoria de descoperire care nu va avea niciodată sfârşit în absolutul Primei Surse-Centru. Mai devreme sau mai târziu, ne vom da toţi seama că creşterea creaturilor este proporţională cu identificarea lor cu Tatăl. Noi ajungem la înţelegerea că faptul de a trăi voia lui Dumnezeu este paşaportul etern pentru posibilităţile fără sfârşit ale infinităţii însăşi. Muritorii vor înţelege, într-o bună zi, că reuşita în căutarea Infinitului este direct proporţională cu gradul atins în asemănarea cu Tatăl, şi că în cursul prezentei epoci a universului, realităţile Tatălui sunt revelate în calităţile divine. Şi aceste calităţi ale divinităţii sunt dobândite personal de către creaturile universale care fac experienţa trăirii dumnezeieşti, şi a trăi dumnezeieşte înseamnă a trăi efectiv voia lui Dumnezeu.

106:9.12 (1175.1) Pentru creaturile finite, materiale şi evolutive, o viaţă bazată pe faptul trăirii voinţei Tatălui conduce direct la supremaţia spiritului în cadrul personalităţii şi la apropierea cu un ceva mai mult a acestor creaturi de înţelegerea Tatălui Infinit. Viaţa astfel centrată asupra Tatălui este întemeiată pe adevăr, sensibilă la frumuseţe şi dominată de bunătate. Persoana care îl cunoaşte astfel pe Dumnezeu

este lăuntric iluminată prin adorare şi în exterior devotată servirii sincere a fraternităţii universale a tuturor personalităţilor, o slujire plină de îndurare şi motivată de iubire. În acelaşi timp, toate aceste calităţi ale vieţii sunt unificate în personalitatea în evoluţie pe nivelele mereu ascendente ale înţelepciunii cosmice, ale realizării de sine, ale descoperirii lui Dumnezeu şi ale adorării Tatălui.

106:9.13 (1175.2) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

Capitolul 107

Originea şi natura ajustorilor gândirii

107:0.1 (1176.1) DEŞI Tatăl Universal locuieşte personal în Paradis, chiar în centrul universului, el este prezent într-un mod efectiv şi pe lumile spaţiului în mintea nenumăraţilor săi copii ai timpului, căci el sălăşluieşte în ei sub aspectul Veghetorilor de Mister. Tatăl etern este în acelaşi timp tot atât de îndepărtat pe cât posibil de Fiii planetari muritori şi tot atât de intim asociat cu ei pe cât posibil.

107:0.2 (1176.2) Ajustorii sunt actualitatea iubirii Tatălui încarnate în sufletul oamenilor; întemniţaţi în mintea muritorilor, ei sunt veritabila promisiune a carierei eterne a oamenilor. Ei sunt esenţa personalităţii umane a Finalitarului devenit perfect, stare din care omul poate avea

o senzaţie anterioară în timp pe măsură ce el domină progresiv tehnica divină constând în a ajunge la trăirea voinţei Tatălui, pas cu pas, în toată ascensiunea universurilor succesive, până ce atinge efectiv divina prezenţă a Tatălui Paradisului.

107:0.3 (1176.3) După ce i-a poruncit omului să fie perfect după cum el însuşi este perfect, Dumnezeu a coborât sub forma Ajustorului pentru a deveni partener experienţial al omului în împlinirea menirii celeste astfel predestinate. Fragmentul de Dumnezeu care sălăşluieşte în mintea omului constituie încredinţarea, absolută şi fără rezervă, că omul îl poate găsi pe Tatăl Universal prin asocierea sa cu acest Ajustor divin, venit de la Dumnezeu pentru a-l găsi pe om şi a-l face fiul lui, chiar în cursul vieţii sale întrupate.

107:0.4 (1176.4) Orice muritor care a văzut un Fiu Creator a văzut un Tată Universal, şi cel care este locuit de un Ajustor divin este locuit de Tatăl Paradisului. Orice muritor care urmează, conştient sau inconştient, directivele Ajustorului său interior trăieşte conform voinţei lui Dumnezeu. Conştiinţa prezenţei Ajustorului este conştiinţa prezenţei lui Dumnezeu. Fuziunea eternă a Ajustorului cu sufletul evolutiv al omului este experienţa factuală a uniunii eterne cu Dumnezeu în calitate de asociat universal al Deităţii.

107:0.5 (1176.5) Ajustorul este cel care creează în om dorinţa nesăţioasă şi năzuinţa neîncetată de a fi asemenea lui Dumnezeu, de a atinge Paradisul şi acolo, înaintea persoanei reale a Deităţii, de a adora sursa infinită a acestui dar divin. Ajustorul este prezenţa vie care îl leagă efectiv din nou pe fiul muritor cu Tatăl Paradisului şi îl atrage din ce în ce mai aproape de Tată. Ajustorul este contraponderea pentru compensarea enormei tensiuni universale create de distanţa

care îl separă pe Dumnezeu de om şi de către gradul de neplenitudine al omului în contrast cu universalitatea Tatălui etern.

107:0.6 (1176.6) Ajustorul este o esenţă absolută a unei fiinţe infinite, întemniţată în mintea unei creaturi finite. El poate, în cele din urmă, urmând alegerea făcută de această fiinţă muritoare, să ducă la îndeplinire această uniune temporară a lui Dumnezeu şi a omului, şi să facă cu adevărat actuală o nouă ordine de existenţă pentru un serviciu universal fără sfârşit. Ajustorul este divina realitate universală care factualizează adevărul că Dumnezeu este Tatăl omului. Ajustorul este infailibila busolă cosmică a omului, orientând întotdeauna şi cu precizie sufletul către Dumnezeu.

107:0.7 (1177.1) Pe lumile evolutive, creaturile volitive traversează trei stadii de existenţă în dezvoltarea lor generală. De la sosirea Ajustorului şi până la deplina creştere relativă, în jurul vârstei de douăzeci de ani pe Urantia, Veghetorii sunt uneori numiţi Schimbători ai Gândirii. De la această epocă până la vârsta discernământului, în jurul vârstei de patruzeci de ani, Veghetorii de Mister se numesc Ajustori ai Gândirii. De la dobândirea discernământului până la dezrobirea de carne, sunt numiţi adesea Controlori ai Gândirii. Aceste trei faze ale vieţii umane nu au nici o legătură cu cele trei stadii de progres ale Ajustorilor în duplicarea minţii şi în evoluţia sufletului.

1. Originea Ajustorilor Gândirii

107:1.1 (1177.2) Din moment ce Ajustorii Gândirii sunt esenţa Deităţii originare, nimeni nu poate pretinde să vorbească cu autoritate despre

natura şi originea lor. Eu nu pot comunica decât tradiţiile Salvingtonului şi credinţele Uversei. Pot numai să explic cum îi considerăm noi pe aceşti Veghetori de Mister şi pe entităţile lor asociate din tot marele univers.

107:1.2 (1177.3) Deşi circulă diverse opinii asupra lumii de manifestare a Ajustorilor Gândirii, asupra originii lor nu există deloc astfel de divergenţe; toată lumea este de acord asupra faptului că ei emană direct de la Tatăl Universal, Prima Sursă-Centru. Ei nu sunt fiinţe create, ci entităţi de fragmentare constituind prezenţa factuală a Dumnezeului infinit. La fel cu numeroşii lor asociaţi nerevelaţi, Ajustorii sunt de o divinitate pură şi fără amestec, de părţi necalificate şi nediluate de Deitate. Ei sunt ai lui Dumnezeu şi, pe cât putem noi să discernem, *ei sunt Dumnezeu.*

107:1.3 (1177.4) În ce priveşte epoca când îşi încep existenţa lor separată în afara stăpânirii absolute a Primei Surse-Centru, noi nu o cunoaştem; nu cunoaştem nici numărul lor. Ştim foarte puţine lucruri despre cariera lor de dinaintea sosirii lor pe planetele timpului pentru a sălăşlui în mintea oamenilor. Pornind de acolo, noi suntem mai mult sau mai puţin la curent cu progresul lor cosmic până la, şi inclusiv, împlinirea destinului lor triunic: realizarea în personalitate prin fuziunea cu un ascendent muritor, realizarea în personalitate prin decizia Tatălui Universal sau eliberarea de afectările cunoscute pentru Ajustorii Gândirii.

107:1.4 (1177.5) Deşi nu o ştim, presupunem că noii Ajustori sunt continuu individualizaţi pe măsură ce universul se măreşte, şi că numărul de candidaţi la fuziunea cu Ajustorii se înmulţeşte. Dar este la fel de posibil şi să ne înşelăm în atribuirea unui număr cantităţii

Ajustorilor. Ca şi Dumnezeu însuşi, se poate ca această fragmentare a naturii sale insondabile să fie infinită din punct de vedere existenţial.

107:1.5 (1177.6) Tehnica originii Ajustorului Gândirii este una din funcţiunile nerevelate ale Tatălui Universal. Avem toate motivele să credem că ceilalţi asociaţi absoluţi ai Primei Surse-Centru nu participă în nici un fel la producerea fragmentelor Tatălui. Ajustorii sunt în mod simplu şi veşnic darurile divine. Ei sunt Dumnezeu şi vin de la Dumnezeu, şi sunt asemănători cu Dumnezeu.

107:1.6 (1177.7) În relaţiile lor cu creaturile de fuziune, ei vădesc o iubire celestă şi o slujire spirituală care confirmă profund declaraţia că Dumnezeu este spirit; însă, în plus faţă de această slujire transcendentă, se petrec multe lucruri care nu au fost niciodată dezvăluite muritorilor Urantiei. Nici nu înţelegem exact ceea ce se petrece atunci când Tatăl Universal va da ceva din el însuşi care va face parte din personalitatea unei creaturi a timpului. Progresia ascendentă a finalitarilor Tatălui încă nu dezvăluie nici deplinele posibilităţi inerente acestei asocieri celeste a omului şi a lui Dumnezeu. În ultimă analiză, fragmentele Tatălui trebuie să fie darul Dumnezeului absolut pentru creaturile al căror destin înglobează posibilitatea de a-l atinge pe Dumnezeu ca absolut.

107:1.7 (1178.1) Aşa cum Tatăl Universal îşi fragmentează Deitatea sa personală, tot astfel şi Spiritul Infinit îşi individualizează porţiuni ale spiritului său premental pentru ca ele să locuiască şi să fuzioneze efectiv cu sufletele evolutive ale muritorilor supravieţuitori ai seriei din fuziunea cu spiritul. Dar natura Fiului Etern nu este fragmentabilă în felul acesta; spiritul Fiului Originar este sau difuz sau personal într-

un mod discret. Creaturile fuzionate cu Fiul sunt unite cu manifestări individualizate ale spiritului Fiilor Creatori ai Fiului Etern.

2. Clasificarea Ajustorilor

107:2.1 (1178.2) Ajustorii sunt individualizaţi în calitate de entităţi virgine, şi toţi sunt meniţi să devină Veghetori, fie liberi, fie funcţionali, fie Personalizaţi. Credem că sunt şapte ordine de Ajustori ai Gândirii, dar nu înţelegem în întregime aceste diviziuni. Noi desemnăm adesea aceste diferenţe după cum urmează:

107:2.2 (1178.3) 1. *Ajustorii virgini,* cei care servesc pentru prima dată în mintea unui candidat evolutiv la supravieţuirea eternă. Veghetorii de Mister au o natură divină veşnic uniformă. Natura lor experienţială este uniformă atunci când ei ies pentru prima oară din Divinington; diferenţierea lor experienţială ulterioară rezultă din experienţa lor efectivă în slujirea universală.

107:2.3 (1178.4) 2. *Ajustorii Avansaţi,* care au servit, vreme de una sau mai multe perioade la creaturi volitive, pe lumi unde fuziunea finală are loc între identitatea creaturii timpului şi o porţiune individualizată a spiritului manifestării universului local a Celei de-a Treia Sursă-Centru.

107:2.4 (1178.5) 3. *Ajustorii Supremi,* Veghetorii care au servit în aventura timpului pe lumile evolutive, dar ai căror parteneri umani au refuzat dintr-un motiv oarecare supravieţuirea eternă, precum şi

Veghetorii care au fost ulterior acordaţi altor muritori aparţinând altor lumi în evoluţie. Un Ajustor Suprem nu este mai divin decât un Veghetor virgin, dar el are mai multă experienţă şi poate să producă, în mintea umană, efecte pe care un Ajustor mai puţin experimentat ar fi incapabil să le obţină.

107:2.5 (1178.6) 4. *Ajustorii Dispăruţi.* Aici se produce o întrerupere în eforturile noastre de a urmări carierele Veghetorilor de Mister. Există un al patrulea stadiu de servire despre care nu avem nici o certitudine. Melchizedekii spun că Ajustorii celui de-al patrulea stadiu sunt detaşaţi în misiune şi că ei parcurg universul universurilor. Mesagerii Solitari înclină să creadă că ei sunt reuniţi în Prima Sursă-Centru şi se bucură de o perioadă de agreabilă asociere cu Tatăl însuşi. Şi este perfect posibil ca un Ajustor să fie în plină parcurgere a maestrului univers, fiind simultan reunit cu Tatăl omniprezent.

107:2.6 (1178.7) 5. *Ajustorii Eliberaţi.* Aceştia sunt Veghetorii de Mister care au fost eliberaţi pe vecie de servirea temporară pe lângă muritorii sferelor în evoluţie. Ce funcţii se poate ca ei să împlinească? Nu ştim.

107:2.7 (1179.1) 6. *Ajustorii Fuzionaţi-* finalitarii - cei care au devenit una cu o creatură ascendentă a suprauniversurilor; ei sunt partenerii eterni ai ascendenţilor temporali ai Corpului Paradisiac al Finalităţii. Ajustorii Gândirii fuzionează în general cu muritorii ascendenţi ai timpului. Ei sunt înregistraţi la intrarea şi la ieşirea din Ascendington cu aceşti muritori supravieţuitori; ei urmăresc soarta fiinţelor ascendente. După fuziunea cu un suflet evolutiv ascendent, se pare că Ajustorul trece de la nivelul existenţial absolut al universului la

nivelul experienţial finit al asocierii funcţionale cu o personalitate ascendentă. Deşi el conservă caracterul naturii existenţiale divine, un Ajustor fuzionat devine indisolubil legat de cariera ascendentă a unui muritor supravieţuitor.

107:2.8 (1179.2) 7. *Ajustorii Personalizaţi.* Aceştia sunt cei care au servit împreună cu Fiii Paradisului încarnaţi, precum şi mulţi alţii care s-au distins mai ales în timpul în care ei sălăşluiesc într-un muritor care a respins supravieţuirea. Noi avem motive să credem că Ajustorii sunt personalizaţi la recomandarea Celor Îmbătrâniţi de Zile ai suprauniversului afectării lor.

107:2.9 (1179.3) Aceste misterioase fragmente de Dumnezeu pot fi clasificate în multe moduri: potrivit afectării lor în univers, potrivit gradului lor de reuşită la un muritor individual sau chiar şi potrivit ascendenţei rasiale a candidatului lor uman la fuziune.

3. Căminul Ajustorilor de pe Divinington

107:3.1 (1179.4) Toate activităţile universale privitoare la trimiterea, la acordarea, la dirijarea şi la întoarcerea Veghetorilor de Mister din serviciu în cele şapte suprauniversuri par să fie concentrate pe sfera sacră a Diviningtonului. După câte ştiu, numai Ajustorii şi alte entităţi ale Tatălui au stat pe această sferă. Este probabil ca numeroase entităţi personale nedezvăluite să împărtăşească Diviningtonul cu Ajustorii ca sferă a căminului lor. Noi deducem că aceste entităţi tovarăşe pot,

într-un fel, să fie asociate slujirii prezente şi viitoare a Veghetorilor de Mister, dar în realitate nu ştim dacă este astfel.

107:3.2 (1179.5) Când Ajustorii Gândirii se reîntorc pe lângă Tată, ei revin în Divinington, tărâmul presupus al originii lor. Un contact efectiv, făcând probabil parte din această experienţă, s-a stabilit atât cu personalitatea paradisiacă a Tatălui cât şi cu manifestarea specializată a divinităţii Tatălui situată, după informaţiile noastre, pe această sferă secretă.

107:3.3 (1179.6) Cu toate că noi cunoaştem ceva despre fiecare dintre cele şapte sfere secrete ale Paradisului, noi ştim mai puţin despre Divinington decât despre celelalte. Fiinţele de înalte ordine spirituale nu primesc decât următoarele trei porunci:

107:3.4 (1179.7) 1. Să arate întotdeauna un respect adecvat faţă de existenţă şi de înzestrările pe care le posedă seniorii şi superiorii lor.

107:3.5 (1179.8) 2. Să aibă întotdeauna consideraţie faţă de limitările şi lipsa de experienţă ale juniorilor şi subordonaţilor lor.

107:3.6 (1179.9) 3. Să nu caute niciodată să aterizeze pe malurile Diviningtonului.

107:3.7 (1179.10) Eu mi-am zis adesea că mi-ar fi cu totul inutil să mă duc pe Divinington. Aş fi probabil incapabil de a vedea acolo pe vreuna dintre fiinţele rezidente, afară de fiinţe precum Ajustorii Personalizaţi, pe care i-am văzut deja altundeva. Sunt foarte sigur că nu este nimic cu adevărat util sau profitabil pentru mine pe Divinington; nimic esenţial în creşterea mea şi în dezvoltarea mea, altminteri nu mi s-ar fi interzis să merg acolo.

107:3.8 (1180.1) Din moment ce nu putem învăţa aproape nimic de la Divinington despre natura şi originea Ajustorului, noi suntem obligaţi

să adunăm informaţii provenind de la o mie şi una de surse diferite, şi trebuie să reunim, să asociem şi să facem să corespundă datele acumulate, pentru ca această cunoaştere să aibă o valoare de informare.

107:3.9 (1180.2) Curajul şi înţelepciunea de care dau dovadă Ajustorii Gândirii sugerează că ei au urmat o pregătire de o anvergură şi de o întindere prodigioase. De vreme ce ei nu sunt personalităţi, trebuie ca această pregătire să le fi fost dată în instituţiile educative ale Diviningtonului. Extraordinarii Ajustori Personalizaţi constituie fără îndoială cadrele şcolilor de instruire ale Ajustorilor Diviningtonului. Noi ştim totuşi că acest corp central supraveghetor este prezidat de Ajustorul, acum personalizat, al primului Fiu Paradisiac al ordinului Mihaililor care îşi desăvârşeşte manifestarea sa septuplă asupra raselor şi popoarelor tărâmurilor universului său.

107:3.10 (1180.3) Noi ştim în realitate foarte puţine lucruri despre Ajustorii nepersonalizaţi; nu luăm contact şi nu comunicăm decât cu ordinele personalizate. Aceştia primesc un nume pe Divinington şi sunt întotdeauna cunoscuţi după numele lor, iar nu după numărul lor. Ajustorii Personalizaţi sunt domiciliaţi în permanenţă pe Divinington; această sferă sacră este căminul lor. Ei nu ies din această locuinţă decât la voia Tatălui Universal. Sunt întâlniţi foarte puţini în domeniile universurilor locale, dar ei sunt prezenţi într-un număr mai mare în universul central.

4. Natura şi prezenţa Ajustorilor

107:4.1 (1180.4) A spune că un Ajustor este divin este pur şi simplu a recunoaşte natura originii sale. Este foarte probabil ca o asemenea puritate a divinităţii sale să îmbrăţişeze esenţa potenţialului tuturor atributelor Deităţii care pot fi conţinute în acest fragment de esenţă absolută a prezenţei universale a Tatălui Paradisului etern şi infinit.

107:4.2 (1180.5) Sursa efectivă a Ajustorului trebuie să fie infinită. Înaintea fuziunii sale cu sufletul nemuritor al unui muritor evolutiv, realitatea Ajustorului trebuie să frizeze absolutul. Ajustorii nu sunt absoluţi în sensul universal, în sensul Deităţii, ci sunt probabil adevărate absoluturi în limitele potenţialului naturii lor fragmentare. Ei sunt calificaţi în ceea ce priveşte universalitatea lor, dar nu şi în privinţa naturii lor. Ei sunt limitaţi în întindere, însă, în intensitatea semnificaţiei, a valorii şi a faptului, *ei sunt absoluţi.* Ei sunt darurile divine pe care le numim uneori, din aceste motive, fragmente calificate absolute ale Tatălui.

107:4.3 (1180.6) Nici un Ajustor nu a fost niciodată neloial faţă de Tatăl Paradisului. Ordinele inferioare de creaturi personale au trebuit uneori să se lupte cu tovarăşi neloiali, dar niciodată Ajustorii; aceştia din urmă sunt supremi şi infailibili în sfera lor celestă de slujire pe lângă creaturi, şi de funcţiuni în univers.

107:4.4 (1180.7) Ajustorii nepersonalizaţi nu le sunt vizibili decât Ajustorilor Personalizaţi. Mesagerii Solitari ai ordinului meu precum Spiritele Inspirate ale Trinităţii pot detecta prezenţa Ajustorilor prin intermediul fenomenelor de reacţie spirituală. Chiar şi serafimii pot uneori discerne luminozitatea spirituală presupusă a fi asociată prezenţei Veghetorilor în mintea materială a oamenilor. Însă nici unul dintre noi nu este capabil să discernă efectiv prezenţa reală a

Ajustorului, decât dacă ei au fost personalizaţi, cu toate că natura lor este perceptibilă în uniunea cu personalităţile fuzionate ale ascendenţilor care vin din lumile evolutive. Invizibilitatea universală a Ajustorilor sugerează puternic că natura lor şi originea lor sunt elevate şi exclusiv divine.

107:4.5 (1181.1) O lumină caracteristică, o luminozitate spirituală, însoţită de prezenţa divină; ea este în general asociată cu Ajustorul Gândirii. În universul Nebadonului, această luminozitate paradisiacă este foarte larg cunoscută sub numele de „lumină pilot”. Pe Uversa, ea este numită „lumina vieţii”. Pe Urantia, s-a făcut uneori aluzie la acest fenomen ca fiind „adevărate lumină care îl iluminează pe orice om care vine în lume”.

107:4.6 (1181.2) Pentru toate fiinţele care au ajuns la Tatăl Universal, Ajustorii Gândirii Personalizaţi sunt vizibili. Ajustorii Gândirii din toate stadiile, precum şi toate celelalte fiinţe, entităţi, spirite, personalităţi şi manifestări de spirit, se pot întotdeauna discerne de către Personalităţile Creatoare Supreme provenite din Deităţile Paradisului şi care prezidează guvernele majore ale marelui univers.

107:4.7 (1181.3) Puteţi voi într-adevăr realiza adevărata semnificaţie a prezenţei interioare a Ajustorului? Măsuraţi voi cu adevărat ceea ce semnifică faptul că un fragment al Deităţii absolute şi infinite, Tatăl Universal, sălăşluieşte în natura voastră muritoare finită şi fuzionează cu ea? Când omul muritor fuzionează cu un fragment efectiv al Cauzei existenţiale a cosmosului total, nu se poate atribui nici o limită destinului acestei asocieri inimaginabile şi fără precedent. În eternitate, omul va descoperi nu numai infinitatea Deităţii obiective, ci şi potenţialitatea fără sfârşit a fragmentului subiectiv a acestui

acelaşi Dumnezeu. Ajustorul va continua întotdeauna să reveleze minunăţia lui Dumnezeu personalităţii muritoare, şi această revelaţie celestă nu poate avea niciodată sfârşit, căci Ajustorul vine de la Dumnezeu şi îl reprezintă pe Dumnezeu pentru om.

5. Calitatea minţii Ajustorilor

107:5.1 (1181.4) Muritorii evolutivi au tendinţa de a considera mintea ca pe o mediere cosmică între spirit şi materie, şi acesta este într-adevăr principala slujire a minţii după cum puteţi discerne. Le este deci foarte dificil oamenilor să perceapă că Ajustorii Gândirii au o minte, căci Ajustorii sunt fragmentări ale lui Dumnezeu pe un nivel absolut de realitate care nu este numai prepersonal, ci şi anterior oricărei divergenţe dintre energie şi spirit. Pe un nivel monist anterior diferenţierii energiei şi spiritului, s-ar putea să nu existe nici o funcţiune mediatoare a minţii, deoarece nu există divergenţe de arbitrat.

107:5.2 (1181.5) Din moment ce Ajustorii pot să facă planuri, să călătorească şi să iubească, ei trebuie să aibă puteri de individualitate măsurabile cu mintea. Toate felurile de Veghetori superiori din primul grup, zis virgin, posedă o aptitudine nelimitată de a comunica unii cu alţii. În ceea ce priveşte natura şi scopul intercomunicării lor, noi nu putem destăinui aproape nimic, pentru că nu le cunoaştem. Cu toate acestea, noi ştim că Ajustorii sunt într-un oarecare fel dotaţi cu o calitate mentală, căci altfel ei nu ar putea fi niciodată personalizaţi.

107:5.3 (1181.6) Calităţile mentale ale Ajustorului Gândirii reflectă calităţile mentale ale Tatălui Universal şi ale Fiului Etern - cei care sunt ancestrali tuturor felurilor de minte provenite de la Autorul Comun.

107:5.4 (1181.7) Tipul de minte presupus a exista la un Ajustor trebuie să fie asemănător cu dotarea mentală a numeroase alte ordine de entităţi personale care noi presupunem că sunt deopotrivă provenite din Prima Sursă-Centru. Deşi multe dintre aceste ordine nu au fost revelate pe Urantia, ele dau toate dovadă de calităţi mentale. Este de asemenea posibil pentru aceste individualizări ale Deităţii originare să se unifice cu numeroase tipuri evolutive de fiinţe non-muritoare, şi chiar şi cu un număr limitat de fiinţe non-evolutive care au dobândit capacitatea de a fuziona cu aceste fragmente de Deitate.

107:5.5 (1182.1) Când un Ajustor al Gândirii a fuzionat cu nemuritorul suflet morontial evoluând al fiinţei umane supravieţuitoare, mintea Ajustorilor nu poate fi identificată ca continuând să existe separată de mintea creaturii decât până în momentul când muritorul ascendent a atins niveluri spirituale de progres universal.

107:5.6 (1182.2) Când aceste spirite ale celui de-al şaselea stadiu ating nivelurile finalitare de experienţă ascendentă, se pare că ele transmută un factor mental care reprezintă uniunea anumitor faze mentale ale muritorului şi ale Ajustorului, factor care funcţionase înainte ca legătură între fazele umane şi cele divine ale acestor personalităţi ascendente. Probabil că această calitate mentală experienţială „supramatizează” şi sporeşte ulterior dotarea experienţială a Deităţii evolutive - Fiinţa Supremă.

6. Ajustorii ca spirite pure

107:6.1 (1182.3) Ajustorii Gândirii, aşa cum îi întâlnesc creaturile în experienţa lor, revelează prezenţa şi călăuzirea unei influenţe spirituale. Ajustorul este cu siguranţă un spirit, un spirit pur, însă un spirit plus ceva. Noi nu am fost niciodată capabili să-i clasificăm pe Veghetorii de Mister într-un mod satisfăcător; tot ce se poate spune despre ei cu certitudine este că sunt cu adevărat asemănători cu Dumnezeu.

107:6.2 (1182.4) Ajustorul este posibilitatea pentru om de a deveni etern. Omul este posibilitatea pentru Ajustor de a se personaliza. Ajustorul vostru individual munceşte ca să vă spiritualizeze în speranţa de a eterniza identitatea voastră temporară. Ajustorii sunt saturaţi de magnifica dragoste a Tatălui spiritelor, o dragoste care se revarsă din el însuşi. Ei vă iubesc autentic şi dumnezeieşte; ei sunt prizonierii speranţei spirituale închise în mintea oamenilor. Ei doresc fierbinte ca mintea voastră muritoare să atingă divinitatea, pentru ca solitudinea lor să ia sfârşit şi ca ei să fie eliberaţi odată cu voi de limitările învestiturii materiale şi ale învestiturii timpului.

107:6.3 (1182.5) Cărarea care vă duce în Paradis este cea a realizării spirituale, şi natura Ajustorilor vă va revela fidel natura spirituală a Tatălui Universal. Dincolo de ascensiunea în Paradis şi în stadiile postfinalitare ale carierei eterne, este posibil ca Ajustorul să ia contact cu partenerul său cândva uman pentru o slujire altfel decât spirituală; dar ascensiunea către Paradis şi cariera finalitară reprezintă asocierea

dintre ascendentul cunoscător de Dumnezeu, care se spiritualizează, şi Ajustorul, a cărui slujire spirituală îl revelează pe Dumnezeu.

107:6.4 (1182.6) Noi ştim că Ajustorii Gândirii sunt spirite, spirite pure, probabil spirite absolute. Dar Ajustorul trebuie să fie ceva mai mult decât o realitate spirituală exclusivă. Factorii de energie pură sunt deopotrivă prezenţi la el în plus faţă de calitatea sa mentală presupusă. Dacă cineva va vrea să-şi amintească că Dumnezeu este sursa energiei pure şi a spiritului pur, nu va fi atât de dificil să perceapă că fragmentele sale sunt energie şi spirit. Este un fapt că Ajustorii traversează spaţiul pe circuitele de gravitaţie instantanee şi universale ale Insulei Paradisului.

107:6.5 (1182.7) Este de bună seamă surprinzător că Veghetorii de Mister sunt astfel asociaţi cu circuitele materiale ale universului universurilor, însă este un fapt că, de la un capăt la celălalt al marelui univers, ei trec ca fulgerele peste circuitele de gravitaţie materială. Este perfect posibil ca ei să poată chiar să pătrundă nivelurile spaţiului exterior; ei ar putea desigur să urmărească prezenţa gravitaţională a Paradisului în aceste regiuni. Deşi personalităţile ordinului meu pot de asemenea să parcurgă circuitele mentale ale Autorului Asociat dincolo de hotarele marelui univers, noi nu am fost niciodată siguri de detectarea prezenţei Ajustorilor în regiunile neexplorate ale spaţiului exterior.

107:6.6 (1183.1) Cu toate acestea, deşi Ajustorii utilizează circuitele gravitaţiei materiale, ei nu le sunt supuşi aşa cum este creaţia materială. Ajustorii sunt fragmente ale străbunului gravitaţiei, iar nu consecinţele gravitaţiei; ei sunt fracţionaţi pe un nivel de existenţă al universului ipotetic anterior apariţiei gravitaţiei.

107:6.7 (1183.2) Ajustorii nu se bucură de nici o destindere din momentul manifestării lor până în ziua în care sunt liberi să plece în Divinington după moartea naturală a subiectului lor uman. Iar cei ai căror subiecte nu trec prin porţile morţii naturale nu beneficiază nici chiar de acest răgaz temporar. Ajustorii nu au nevoie să absoarbă energie; ei sunt energie, energia ordinului cel mai elevat şi cel mai divin.

7. Ajustorii şi personalitatea

107:7.1 (1183.3) Ajustorii Gândirii nu sunt personalităţi, însă ei sunt entităţi reale. Ei sunt în mod veritabil şi perfect individualizaţi, deşi nu sunt niciodată efectiv personalizaţi în timp ce sălăşluiesc într-un muritor. Ajustorii Gândirii nu sunt adevărate personalităţi, dar sunt *adevărate realităţi,* realităţi de ordinul cel mai pur care este cunoscut în universul universurilor - ei sunt prezenţa divină. Cu toate că aceste minunate fragmente ale Tatălui nu sunt personale, ele sunt menţionate de obicei ca fiinţe, şi uneori ca entităţi spirituale, din cauza fazelor spirituale ale prezentei lor slujiri pe lângă oameni.
107:7.2 (1183.4) Dacă Ajustorii nu sunt personalităţi care să se bucure de prerogativele voinţei şi puterii de a alege, cum pot ei atunci să aleagă subiecte umane şi să se ducă voluntari ca să locuiască în aceste creaturi în lumile evolutive? Aceasta este o întrebare uşor de pus, dar probabil că nici o fiinţă din universul universurilor nu a găsit niciodată răspunsul exact. Chiar şi personalităţile ordinului meu,

Mesagerii Solitari, nu înţeleg pe deplin facultăţile voinţei, ale alegerii şi ale dragostei la entităţi care nu sunt personale.

107:7.3 (1183.5) Noi am presupus adesea că Ajustorii Gândirii trebuie să fie înzestraţi cu voinţă pe toate nivelele *prepersonale* de alegere. Ei se oferă voluntari ca să sălăşluiască în fiinţele umane, ei stabilesc, pentru cariera eternă a oamenilor, planuri pe care le adaptează, le modifică şi le substituie după împrejurări, iar aceste activităţi implică o voinţă autentică. Ei au afecţiune pentru muritori, ei operează în crizele din univers, ei sunt mereu gata să acţioneze într-o manieră decisivă conform alegerii oamenilor, şi toate aceste reacţii sunt în cel mai înalt grad volitive. În toate situaţiile care nu interesează domeniul voinţei umane, conduita lor denotă indiscutabil exersarea puterilor echivalente, sub toate raporturile, cu voinţa, cu maximum de decizie.

107:7.4 (1183.6) Dacă Ajustorii Gândirii posedă o voinţă, de ce sunt atunci supuşi vrerii muritorilor? Acest lucru ţine, credem noi, de aceea că voinţa Ajustorilor, deşi absolută în natură, este prepersonală în manifestare. Voinţa umană funcţionează pe nivelul personalităţii realităţii universale şi, în tot cosmosul, impersonalul - no-personalul, subpersonalul şi prepersonalul este întotdeauna sensibil la voinţa şi la actele personalităţii existente.

107:7.5 (1183.7) În tot universul de fiinţe create şi de energii non-personale, noi nu constatăm nici o manifestare a voinţei, a voliţiei, a alegerii şi a dragostei în afara personalităţii. Noi nu vedem nicăieri aceste atribute ale personalităţii care să funcţioneze în asociere cu realităţile impersonale, decât la Ajustori şi la alte fiinţe similare. Nu ar fi corect nici să se calífice un Ajustor drept subpersonal, nici just să

se menţioneze această entitate ca suprapersonală, dar este perfect admisibil să se folosească cuvântul prepersonal pentru a o distinge.

107:7.6 (1184.1) Fiinţele ordinelor noastre numesc „daruri divine” aceste fragmente de Deitate. Noi recunoaştem că Ajustorii au o origine divină şi că ei constituie probabil dovada şi demonstraţia că Tatăl Universal şi-a rezervat posibilitatea de a comunica direct şi fără limită cu toate creaturile materiale, şi cu fiecare dintre ele, pe toate tărâmurile practic infinite; şi aceasta complet în afara prezenţei sale în personalitatea Fiilor săi Paradisiaci sau a ajutorului său indirect prin personalităţile Spiritului Infinit.

107:7.7 (1184.2) Toate fiinţele creaţiei s-ar bucura să îi primească pe Veghetorii de Mister, dar nici un ordin de fiinţe nu este astfel locuit, cu excepţia creaturilor evolutive volitive cu destin de finalitari.

107:7.8 (1184.3) [Prezentat de un Mesager Solitar din Orvonton]

Cartea Urantia

<< Capitolul 107 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 109 >>

Capitolul 108

Misiunea şi ajutorul ajustorilor gândirii

108:0.1 (1185.1) MISIUNEA Ajustorului Gândirii pe lângă rasele umane constă în a reprezenta, în a fi, Tatăl Universal pentru creaturile muritoare ale timpului şi ale spaţiului; aceasta este lucrarea fundamentală a darurilor divine. Misiunea lor este şi de a înălţa mintea muritorilor şi de a transfera sufletele nemuritoare ale oamenilor până la înălţimile divine şi la nivelele spirituale de perfecţiune paradisiace. Şi, transformând astfel prin experienţă natura umană a creaturilor temporare în natura divină a finalitarilor eterni, Ajustorii dau naştere unui tip unic de fiinţe formate prin uniunea

eternă a Ajustorului perfect şi a creaturii devenite perfecte, tip pe care nici o altă tehnică din univers nu va fi în măsură să o reproducă.

108:0.2 (1185.2) În tot universul, nimic nu poate înlocui faptul experienţei pe nivelele neexistenţiaele. Ca întotdeauna, Dumnezeul infinit este complet şi desăvârşit, incluzând infinit toate lucrurile, în afară de rău şi de experienţa creaturilor. Dumnezeu nu poate să facă rău; el este infailibil. Dumnezeu nu poate să cunoască experienţial ceea ce nu a experimentat niciodată personal. Precunoaşterea lui Dumnezeu este existenţială. De aceea spiritul Tatălui coboară din Paradis pentru a participa cu muritorii finiţi la orice experienţă de bună credinţă din cariera ascendentă; numai prin această metodă poate Dumnezeul existenţial să devină, în adevăr şi în fapt, Tatăl experienţial al omului. Infinitatea Dumnezeului etern înglobează potenţialul pentru experienţa finitului, potenţial care se actualizează, într-adevăr, în slujirea fragmentelor Ajustori care împărtăşesc efectiv experienţa vicisitudinilor vieţii umane.

1. Selectarea şi afectarea

108:1.1 (1185.3) Când Ajustorii sunt trimişi din Divinington să servească pe lângă muritori, înzestrările lor cu divinitate existenţială sunt identice, însă ei diferă în calităţile experienţiale proporţional cu contactele lor anterioare cu creaturile evolutive şi în aceste creaturi. Noi nu putem explica după care idei fundamentale sunt acordaţi Ajustorii, dar presupunem că aceste daruri divine sunt atribuite potrivit unei înţelepte şi eficiente politici a unei veşnice aptitudini de

a se adapta la personalitatea locuită. Constatăm că Ajustorii cei mai experimentaţi sălăşluiesc adesea în mintea umană de tip superior. Factorii ereditari umani trebuie deci să joace un rol considerabil în selecţia şi acordarea Ajustorului.

108:1.2 (1185.4) Deşi nu o ştim cu precizie, noi credem ferm că toţi Ajustorii Gândirii sunt voluntari; însă, înainte ca ei să se angajeze de bună voie, ei sunt în posesia unor date complete privitoare la candidatul susceptibil de a fi locuit. Dările de seamă serafice asupra genealogiei candidaţilor şi asupra modelelor proiectate pentru conduita lor de viaţă sunt transmise, pe calea Paradisului, corpului rezervat de Ajustori de pe Divinington. Transmisia se efectuează prin tehnica reflectivităţii dirijate către interior, de la capitalele universurilor locale până la sediile suprauniversurilor. Aceste previziuni nu acoperă nu numai antecedentele ereditare ale candidatului muritor, ci şi evaluarea facultăţilor intelectuale şi a capacităţii sale spirituale probabile. Ajustorul sălăşluieşte deci voluntar în mintea a cărei natură intimă el o cunoaşte pe deplin.

108:1.3 (1186.1) Ajustorul care se oferă voluntar este în particular interesat de trei calificări ale candidatului uman:

108:1.4 (1186.2) 1. *Capacitatea intelectuală.* Mintea este oare normală? Care este potenţialul intelectual, capacitatea de inteligenţă? Individul poate oare deveni o creatură volitivă autentică? Înţelepciunea va avea oare ocazia să se manifeste?

108:1.5 (1186.3) 2. *Percepţia spirituală.* Perspectivele dezvoltării sentimentului de veneraţie, naşterea şi creşterea naturii religioase.

Care este potenţialul sufletului, capacitatea sa de receptivitate spirituală probabilă?

108:1.6 (1186.4) 3. *Puterile intelectuale şi spirituale conjugate.* Gradul în care aceste două facultăţi pot fi asociate, conjugate, astfel încât să dea forţă caracterului uman şi să contribuie într-o manieră sigură la evoluţia unui suflet nemuritor având valoare de supravieţuire.

108:1.7 (1186.5) Noi credem că în prezenţa acestor fapte, Veghetorii se oferă voluntar pentru o acordare. Este probabil ca mai mulţi Ajustori să se prezinte pentru un post. Poate că ordinele personalizate supervizoare îi aleg, din grupul de voluntari, pe cel care este cel mai bine calificat pentru sarcina de a spiritualiza şi de a face eternă personalitatea candidatului muritor. (Pentru acordarea şi pentru serviciul Ajustorilor, sexul creaturii nu este luat în considerare.)

108:1.8 (1186.6) Scurtul interval de timp dintre oferirea de a fi voluntar şi trimiterea efectivă a Ajustorilor este probabil petrecut pe Divinington în şcolile Veghetorilor Personalizaţi. Acolo, un model activ al minţii muritorului în expectativă serveşte la a-l învăţa pe Ajustorul acordat planurile cele mai eficiente pentru abordarea personalităţii şi pentru spiritualizarea minţii. Modelul minţii în discuţie este stabilit printr-o combinaţie de date furnizate de serviciul de reflectivitate al suprauniversului. Cel puţin aceasta este ceea ce înţelegem noi, iar credinţa noastră vine din aceea că, Mesagerii Solitari în cursul lungii lor cariere universale, au reunit informaţii obţinute prin contactul cu mulţi Ajustori Personalizaţi.

108:1.9 (1186.7) Atunci când Ajustorii sunt efectiv expediaţi din Divinington, nu este practic nici un interval de timp între momentul

plecării lor şi cel al apariţiei lor în mintea subiectului pe care l-au ales. Durata medie a tranzitului unui Ajustor între Divinington şi Urantia este de 117 ore 42 de minute şi 7 secunde. Totalitatea acestui timp este practic folosită la înregistrarea pe Uversa.

2. Condiţii prealabile sejurului Ajustorului

108:2.1 (1186.8) Deşi Ajustorii se oferă voluntar serviciului de îndată ce previziunile care se referă la o personalitate au fost transmise în Divinington, de fapt ei nu primesc misiunea lor înainte ca subiectul uman să ia prima sa decizie de personalitate morală. Prima alegere morală a unui copil al oamenilor este automat indicată în cel de-al şaptelea adjutant mental şi înregistrată imediat, prin intermediul Spiritului Creativ al universului local, pe circuitul universal de gravitaţie mentală a Autorului Asociat. Această înregistrare se înscrie în prezenţa Spiritului Stăpân care are jurisdicţia asupra suprauniversului, iar acesta transmite de îndată informaţia Diviningtonului. Ajustorii ajung la subiecţii lor umani de pe Urantia, în medie, cu puţin înainte ca ei să împlinească şase ani. În generaţia prezentă, cifra medie este de cinci ani, zece luni şi patru zile, adică după 2 134 zile de viaţă terestră a copilului.

108:2.2 (1187.1) Ajustorii nu pot investi mintea muritoare înainte ca ea să fie pregătită cum se cuvine prin călăuzirea interioară a spiritelor adjutante şi încircuitate în Sfântul Spirit. Acţiunea coordonată a celor şapte adjutanţi este necesară pentru a califica mintea umană pentru a

primi un Ajustor. Mintea creaturii trebuie să manifeste o tendinţă la adorare şi să denote funcţionarea înţelepciunii arătând aptitudinea sa de a alege dintre valorile emergente ale binelui şi răului - de a face o alegere morală.

108:2.3 (1187.2) Astfel, scena minţii umane este pregătită pentru a primi Ajustorul, însă, ca o regulă generală, aceştia nu vin imediat să ocupe o astfel de minte, decât pe lumile unde Spiritul Adevărului funcţionează în calitate de coordonator spiritual al unor diverse servicii ale spiritelor.

108:2.4 (1187.3) Dacă acest spirit al Fiilor de consacrare este prezent, Ajustorii sosesc infailibil de îndată ce al şaptelea spirit-minte adjutant începe să funcţioneze şi semnalează Spiritului Mamă al Universului că el a împlinit, în potenţial, coordonarea celor şase adjutanţi asociaţi care îşi aduseseră anterior serviciul lor intelectului muritorului respectiv. De aceea, din ziua Rusaliilor, Ajustorii divini au fost universal atribuiţi pe Urantia oricărei minţi normale având statut moral.

108:2.5 (1187.4) Înainte de epoca în care Spiritul Adevărului s-a răspândit peste locuitorii unei lumi evolutive, manifestarea Ajustorilor pare a fi determinată de numeroase influenţe ale spiritelor şi de atitudini ale personalităţii. Noi nu înţelegem pe deplin legea care guvernează aceste manifestări; nu înţelegem exact ce anume determină acordarea unui Ajustor care se oferă de voluntar pentru a sălăşlui într-o minte în evoluţie. În schimb, observăm numeroase influenţe şi condiţii care par asociate sosirii Ajustorului în această minte înainte de revărsarea Spiritului Adevărului, şi putem să cităm următoarele:

108:2.6 (1187.5) 1. Afectarea păzitorilor serafici superiori. Dacă un muritor nu a fost încă locuit de un Ajustor, acordarea unui păzitor personal face de îndată să sosească un Ajustor. Există o relaţie foarte netă, dar necunoscută, între slujirea Ajustorilor şi cea a păzitorilor serafici personali.

108:2.7 (1187.6) 2. Faptul atingerii celui de-al treilea cerc de înfăptuire intelectuală şi de realizare spirituală. Eu am observat Ajustorii care sosesc într-o minte muritoarea în momentul cuceririi celui de-al treilea cerc, şi chiar şi înainte ca această realizare să fi putut fi semnalată personalităţilor universului local însărcinate cu acest tip de probleme.

108:2.8 (1187.7) 3. În momentul luării unei decizii supreme de importanţă spirituală neobişnuită. Un asemenea comportament uman, într-o criză planetară în care este implicată persoana, provoacă în general sosirea imediată a Ajustorului în aşteptare.

108:2.9 (1187.8) 4. Spiritul de fraternitate. Independent de depăşirea cercurilor psihice şi de acordarea păzitorilor personali - în absenţa oricărui factor care seamănă cu o decizie de criză - atunci când un muritor în evoluţie începe să fie dominat de dragostea faţă de tovarăşii lui şi se consacră unei slujiri dezinteresate pe lângă fraţii săi încarnaţi, Ajustorii în aşteptare coboară invariabil pentru a sălăşlui într-un asemenea muritor.

108:2.10 (1188.1) 5. Declararea intenţiei de a face voinţa lui Dumnezeu. Noi constatăm că mulţi muritori din lumile spaţiului par gata să primească Ajustorii şi că, totuşi, aceşti Veghetori nu apar. Continuăm

să observăm aceste creaturi în viaţa lor de zi cu zi. Curând, ele ajung pe nesimţite şi aproape inconştient la decizia de a începe să vrea a face voinţa Tatălui care este în ceruri. Noi remarcăm, atunci, că Ajustorii Gândirii le sunt trimişi imediat.

108:2.11 (1188.2) 6. Influenţa Fiinţei Supreme. Pe lumile unde Ajustorii nu fuzionează cu sufletul în evoluţie al locuitorilor muritori, constatăm că Ajustorii sunt adesea atribuiţi ca răspuns la influenţe care depăşesc în întregime comprehensiunea noastră. Noi presupunem că aceste manifestări sunt determinate printr-o acţiune reflexă cosmică care ia naştere în Fiinţa Supremă. Cât despre motivele din care aceşti Ajustori nu fuzionează sau nu pot fuziona cu acest tip particular de minte muritoare în evoluţie, noi nu avem nici o idee despre ele. Aceste operaţiuni nu ne-au fost niciodată dezvăluite.

3. Organizare şi administrarea

108:3.1 (1188.3) După câte ştim, Ajustorii sunt organizaţi într-o unitate operatorie independentă în universul universurilor şi sunt aparent administraţi direct din Divinington. Ei sunt uniformi în cele şapte suprauniversuri; toate universurile locale sunt servite de tipuri identice de Veghetori de Mister. Noi ştim, prin observare, că există numeroase serii de Ajustori ce implică o organizare serială care se extinde prin rase, pe distribuiri, şi în lumi, în sisteme şi în universuri. Cu toate acestea, este extrem de dificil să se ia urma acestor daruri divine de vreme ce ele funcţionează într-un mod interschimbabil în tot marele univers.

108:3.2 (1188.4) Lista completă a Ajustorilor nu există (în afara Diviningtonului) decât în sediile celor şapte suprauniversuri. Numărul şi ordinul fiecărui Ajustor care locuieşte fiecare creatură ascendentă sunt indicate de autorităţile Paradisului sediului suprauniversului; de acolo, ele sunt comunicate sediului universului local interesat şi transmise planetei particulare implicate. Dar arhivele universului local nu dezvăluie numărul total al Ajustorilor Gândirii; arhivele Nebadonului conţin numai numărul Ajustorilor ataşaţi universului local, aşa cum acest număr este indicat de reprezentanţii Celor Îmbătrâniţi de Zile. Adevărata importanţă a numărului complet al Ajustorului nu este cunoscută decât pe Divinington.

108:3.3 (1188.5) Subiecţii umani sunt adesea cunoscuţi după numărul Ajustorilor lor. Muritorii nu primesc adevărate nume universale înaintea fuziunii lor cu Ajustorii lor, uniune care este just semnalată de acordarea noului nume noii creaturi de către păzitorul destinului ei.

108:3.4 (1188.6) Deşi cunoaştem arhivele Ajustorilor din Orvonton şi deşi nu avem nici o autoritate asupra Ajustorilor şi nici o legătură administrativă cu ei, noi credem cu fermitate că există o foarte strânsă legătură administrativă între lumile individuale ale universurilor locale şi locuinţa centrală a darurilor divine de pe Divinington. Noi ştim că în urma apariţiei unui Fiu de consacrare Paradisiac pe o lume evolutivă, un Ajustor Personalizat este acordat acestei lumi ca supraveghetor planetar al Ajustorilor.

108:3.5 (1189.1) Este interesant de notat că procedând la examinarea unei planete, inspectorii universului local se adresează întotdeauna şefului planetar al Ajustorilor Gândirii, la fel cum, pentru a prezenta recomandările lor, ei se adresează şefilor serafimi şi conducătorilor

altor ordine de fiinţe ataşate administrării unei lumi în evoluţie. Urantia a avut recent una dintre aceste inspectări periodice din partea lui Tabamantia, supraveghetorul suveran al tuturor planetelor unde sunt efectuate experienţele vieţii universului Nebadonului. Arhivele arată că în plus faţă de mustrările şi de criticile sale formulate pe lângă diverşii şefi de personalităţi supraumane, el a remis de asemenea şefului Ajustorilor dovada de recunoaştere de mai jos. Nu ştim clar dacă acest şef se găsea pe Urantia, pe Salvington, pe Uversa sau pe Divinington, dar iată ce a zis Tbamantia:

108:3.6 (1189.2) ”Primind temporar autoritatea asupra seriilor de planete experimentale, eu vin către voi, care sunteţi de departe superiorii mei, şi vin să îmi exprim admiraţia şi profundul meu respect pentru magnificul grup de slujitori celeşti, Veghetorii de Mister, care au servit voluntar pe această sferă anormală. Oricât de chinuitoare ar fi crizele, voi nu vă veţi clătina niciodată. Nici în analele Nebadonului, nici înaintea comisiilor Orvontonului, nimeni n-a adus vreodată vreo acuzaţie contra unui Ajustor divin. Voi aţi fost loiali în misiunile voastre, voi aţi fost fideli dumnezeieşte. Aţi ajutat la rectificarea erorilor şi la compensarea slăbiciunilor tuturor celor care muncesc pe această planetă tulburată. Voi sunteţi fiinţe minunate, păzitori ai binelui în sufletele acestei lumi înapoiate. Vă aduc omagiile mele, deşi sunteţi aparent sub jurisdicţia mea ca slujitori voluntari. Mă înclin înaintea voastră recunoscând cu umilinţă dezinteresul vostru delicat, slujirea voastră înţelegătoare şi devotamentul vostru imparţial. Voi meritaţi numele de divini servitori ai locuitorilor muritori ai acestei lumi sfâşiate de conflicte, lovită de

nenorociri şi atinsă de boli. Vă onorez! Nu pot decât să mă închin vouă!”

108:3.7 (1189.3) Ca urmare a unei serii de fapte ce tind să o dovedească, noi credem că Ajustorii sunt organizaţi în cel mai înalt grad, că există o administrare profund inteligentă şi eficientă care conduce aceste daruri divine pornind de la o foarte îndepărtată sursă centrală, probabil Divinington. Ştim că ei vin din Divinington spre lumi, şi se reîntorc acolo indubitabil după moartea subiectului lor.

108:3.8 (1189.4) La ordinele superioare ale spiritelor, este excesiv de dificil să descoperi mecanismele de administrare. În timp ce se ocupă de îndeplinirea îndatoririlor lor specifice, personalităţile ordinului meu participă în mod sigur inconştient, cu numeroase alte grupuri de subdeităţi personale şi impersonale, la servirea împreună ca agenţi de legătură ai imensului univers. Noi bănuim că servim astfel pentru că noi suntem (în afară de Ajustorii Personalizaţi) singurul grup de creaturi personalizate care sunt uniform conştiente de prezenţa a numeroase ordine ale entităţilor prepersonale.

108:3.9 (1189.5) Noi suntem conştienţi de prezenţa Ajustorilor, care sunt fragmente ale Deităţii prepersonale a Primei Surse-Centru. Noi simţim prezenţa Spiritelor Inspirate ale Trinităţii, care sunt expresiile suprapersonale ale Trinităţii Paradisului. La fel, noi detectăm infailibil prezenţa spirituală a anumitor ordine nedezvăluite de entităţi izvorâte din Fiul Etern şi din Spiritul Infinit, şi nu suntem în întregime insensibili la alte entităţi care nu vă sunt dezvăluite.

108:3.10 (1190.1) Melchizedekii din Nebadon propovăduiesc că Mesagerii Solitari sunt coordonatorii de personalitate ai acestor diferite influenţe pe măsură ce ele se înregistrează în Deitatea în

expansiune a Fiinţei Supreme evolutive. Este foarte posibil ca noi să participăm la unificarea experienţială a multor fenomene neexplicate ale timpului, dar nu suntem în mod conştient siguri că funcţionează astfel.

4. Relaţiile cu alte influenţe spirituale

108:4.1 (1190.2) În afara unei coordonări posibile cu alte fragmente ale Deităţii, Ajustorii sunt în întregime singuri în sfera lor de activitate din mintea muritorilor. În aparenţă, Tatăl se poate să fi renunţat la orice exercitare directă a puterii sau a autorităţii personale în marele univers printr-un act de abnegaţie în favoarea Creatorilor Supremi, copiii Deităţilor Paradisului. Veghetorii de Mister demonstrează elocvent că, în ciuda a toate, Tatăl îşi rezervă cu siguranţă dreptul imprescriptibil de a fi prezenţi în sufletul şi în mintea creaturilor sale cu scopul de a putea atrage către el ansamblul creaturilor, în coordonare cu gravitaţia spirituală a Fiilor Paradisului. Când Fiul vostru de consacrare din Paradis era încă pe Urantia, el a zis: „Iar eu, dacă voi fi înălţat, voi atrage toţi oamenii la mine”. Noi recunoaştem şi înţelegem această putere spirituală de atracţie a Fiilor Paradisului şi a asociaţilor lor creativi, dar nu înţelegem tot atât de bine metodele Tatălui infinit de înţelept atunci când operează în şi prin Veghetorii de Mister care trăiesc şi muncesc cu atâta curaj în mintea umană.

108:4.2 (1190.3) Cu toate că misterioasele prezenţe nu sunt subordonate muncii universului universurilor, nici coordonate cu ea, nici aparent în legătură cu ea, şi cu toate că ele acţionează

independent în mintea copiilor oamenilor, ele îmboldesc constant creaturile în care sălăşluiesc către idealuri divine, atrăgându-le mereu mai sus către ţelurile şi planurile unei vieţi viitoare şi mai bune. Aceşti Veghetori de Mister ajută continuu la stabilirea dominaţiei spirituale a lui Mihail în tot universul Nebadonului, în vreme ce contribuie în mod misterios la stabilizarea suveranităţii Celor Îmbătrâniţi de Zile în Orvonton. Ajustorii *sunt* voinţa lui Dumnezeu, şi din moment ce Creatorii Supremi, fii ai lui Dumnezeu, încorporează personal, de asemenea, aceeaşi voinţă, este inevitabil ca actele Ajustorilor şi suveranitatea şefilor universului local sunt mutual interdependente. Deşi fără conexiune aparentă, prezenţa Tatălui prin Ajustor şi suveranitatea Tatălui prin Mihail din Nebadon trebuie să fie manifestări diferite ale aceleiaşi divinităţi.

108:4.3 (1190.4) Ajustorii Gândirii par să plece şi să vină fără a ţine câtuşi de puţin seama de orice altă prezenţă spirituală; ei par să opereze potrivit legilor universale întru totul diferite de acele care guvernează şi controlează înfăptuirile tuturor celorlalte influenţe spirituale. În ciuda acestei independenţe aparente, observaţiile pe termen lung revelează indiscutabil că Ajustorii operează în mintea omenească în coordonare şi în sincronizare perfecte cu toţi ceilalţi slujitori ai spiritului, incluzând spiritele mentale adjutante, Sfântul Spirit, Spiritul Adevărului şi alte influenţe.

108:4.4 (1190.5) Atunci când o lume este izolată ca urmare a rebeliunii, când o planetă este deconectată de la toate circuitele de comunicaţii exterioare, aşa cum a fost Urantia după rebeliunea lui Caligastia, nu rămân, în afară de mesagerii personali, decât o singură posibilitate de a comunica direct cu universul, şi aceasta este prin legătura

Ajustorilor Gândirii ai sferelor. Indiferent de ce s-ar întâmpla pe o lume sau într-un univers, Ajustorii nu sunt niciodată direct preocupaţi. Izolarea unei planete nu îi afectează în nici un fel nici pe Ajustori, nici aptitudinea lor de a comunica cu orice parte a universului local, a suprauniversului sau a universului central. De aceea, pe lumile aflate în carantină, se stabilesc atât de frecvent contacte cu Ajustorii supremi şi autonomi ai corpului de rezervă ai destinului. S-a recurs la această tehnică ca mijloc de a atenua handicapurile izolării planetare. În cursul ultimilor ani, circuitul Arhanghelilor a funcţionat pe Urantia, dar acest mijloc de comunicare este în principal limitat la chestiunile proprii grupului arhanghelilor.

108:4.5 (1191.1) Noi suntem la curent cu multe fenomene spirituale care se produc în vastul univers şi pe care nu ajungem să le înţelegem complet. Nu suntem încă stăpânii a tot ceea ce se petrece în jurul nostru; iar eu cred că o mare parte a acestei munci insondabile este efectuată de Mesagerii Gravitaţiei şi de anumite tipuri de Veghetori de Mister. Nu cred că Ajustorii se consacră numai remodelării minţii omeneşti. Sunt convins că Veghetorii Personalizaţi şi alte ordine de spirite prepersonale nedezvăluite reprezintă contactul direct şi neexplicat al Tatălui Universal cu creaturile lumilor locuite.

5. Misiunea Ajustorului

108:5.1 (1191.2) Ajustorii acceptă o misiune dificilă atunci când se oferă ca voluntari pentru a locui în fiinţele compozite de felul celor care locuiesc pe Urantia. Dar ei şi-au asumat sarcina de a exista în

mintea voastră, de a primi recomandările inteligenţelor spirituale ale tărâmurilor şi de a încerca să dicteze sau să traducă aceste mesaje spirituale în mintea materială. Ei sunt indispensabili pentru ascensiunea către Paradis.

108:5.2 (1191.3) Ceea ce Ajustorul nu poate utiliza în viaţa voastră prezentă, aceste adevăruri pe care nu poate reuşi să le transmită omului ca care s-a însoţit, el le va păstra cu fidelitate pentru a le utiliza în cursul următorului vostru stadiu de existenţă, tot aşa cum actualmente el transportă din cerc în cerc elementele pe care nu le poate încorpora în experienţa subiectului său uman, din cauza inaptitudinii sau a carenţei creaturii de a acorda un grad suficient de cooperare.

108:5.3 (1191.4) Voi puteţi conta pe un lucru: Ajustorii nu vor pierde niciodată nimic din ceea ce se limitează la grijile lor; noi nu am auzit niciodată de slăbiciuni la aceste ajutoare de spirit. Îngerii şi alte fiinţe spirituale de tip elevat, inclusiv tipurile de Fii ai universurilor locale, pot ocazional să îmbrăţişeze răul, pot uneori să se îndepărteze de pe calea divină, dar Ajustorul nu se clatină niciodată. Te poţi bizui în mod absolut pe ei, şi este tot atât de adevărat pentru fiecare dintre cele şapte grupuri ale lor.

108:5.4 (1191.5) Ajustorul vostru este potenţialul vostru nou şi următorul ordin de existenţă, darul anticipat al filiaţiei voastre eterne cu Dumnezeu. Prin şi cu consimţământul voinţei voastre, Ajustorul are puterea de a supune tendinţele naturale ale minţii materiale acţiunii transformatoare a motivaţiilor şi a intenţiilor sufletului vostru morontial emergent.

108:5.5 (1191.6) Veghetorii de Mister nu ajută la gândit; ei ajustează gândirea. Ei lucrează cu mintea morontială cu intenţia de a construi, prin ajustare şi prin spiritualizare, o nouă minte prin cariera voastră viitoare pe noile lumi şi sub un nou nume. Misiunea lor ţine în principal de viaţa viitoare, iar nu de cea prezentă. Ei se numesc ajutoare celeste, iar nu ajutoare pământene. Ei nu caută să faciliteze cariera muritoare; ei sunt interesaţi mai degrabă să facă viaţa rezonabil de dificilă şi de accidentată, pentru a stimula şi a multiplica deciziile voastre. Prezenţa unui mare Ajustor al Gândirii nu vă dă o viaţă uşoară şi nu vă scuteşte de o gândire asiduă, dar acest dar divin ar trebui să vă confere o sublimă pace mentală şi o magnifică linişte a spiritului.

108:5.6 (1192.1) Emoţiile voastre pasagere şi mereu schimbătoare de bucurie şi de tristeţe sunt mai ales reacţii pur omeneşti şi materiale la climatul vostru psihic intern şi la anturajul vostru material extern. Nu contaţi deci pe Ajustor pentru nişte consolări egoiste şi pentru o mângâiere omenească. Treaba lui este de a vă pregăti în aventura veşnică, de a asigura supravieţuirea voastră. Veghetorul de Mister nu are ca misiune domolirea sentimentelor voastre de iritare sau de a alina orgoliul vostru rănit. Pregătirea sufletului vostru pentru lunga carieră ascendentă este ceea ce reţine atenţia şi ocupă timpul Ajustorului.

108:5.7 (1192.2) Eu mă îndoiesc de aptitudinea mea de a vă explica cu exactitate ceea ce fac Ajustorii în mintea voastră şi pentru sufletul vostru. Eu nu ştiu prea bine ce se petrece în asocierea cosmică a unui Veghetor divin şi a unei minţi umane. Lucrul acesta rămâne întrucâtva misterios pentru noi, nu în ce priveşte planul şi intenţia, ci în ceea ce

priveşte modul efectiv de înfăptuire. Iată de ce ne găsim în faţa unor aşa mari dificultăţi în a da un nume potrivit acestor daruri celeste făcute muritorilor.

108:5.8 (1192.3) Ajustorilor Gândirii le-ar place să vă schimbe sentimentele de teamă în convingeri de dragoste şi de încredere, însă ei nu pot face acest lucru în mod arbitrar şi mecanic; aceasta vă revine vouă. Executând deciziile care vă dezrobesc din cătuşele fricii voastre, voi oferiţi literalmente punctul de sprijin psihic pe care Ajustorul poate apoi aplica pârghia spirituală a unei iluminări care vă înalţă şi vă face să progresaţi.

108:5.9 (1192.4) Când se ajunge la conflicte acute şi bine definite între tendinţele superioare şi inferioare ale raselor, între ceea ce este *realmente* bine sau rău (iar nu numai ceea ce puteţi voi numi bine şi rău), voi puteţi conta pe Ajustor că el va participa în mod clar şi activ la astfel de experienţe. Faptul că partenerul uman poate să fie inconştient de asemenea activităţi ale Ajustorului nu răpeşte acestei activităţi nimic din valoarea şi din realitatea sa.

108:5.10 (1192.5) Dacă veţi avea un păzitor personal de destin şi dacă nu veţi reuşi să supravieţuiţi, acest păzitor va trebui să fie judecat pentru a primi justificarea execuţiei fidele a misiunii sale de încredere. În schimb, Ajustorii Gândirii nu sunt supuşi astfel unei anchete atunci când subiecţii lor nu reuşesc să supravieţuiască. Toţi ştim că unui înger îi poate lipsi uneori perfecţiunea în slujirea sa, dar că Ajustorii Gândirii lucrează cu Perfecţiunea Paradisului; slujirea lor este caracterizată printr-o tehnică impecabilă care scapă de orice critică posibilă din partea fiinţelor exterioare Diviningtonului. Voi

aveţi călăuze perfecte; de aceea perfecţiunea este un scop cu siguranţă accesibil.

6. Dumnezeu în om

108:6.1 (1192.6) Este într-adevăr o minune de condescendenţă divină că Ajustorii exaltaţi şi perfecţi se oferă pentru o existenţă efectivă în mintea creaturilor materiale, precum muritorii Urantiei, pentru a încheia realmente o uniune probatorie cu fiinţele terestre de origine animală.

108:6.2 (1193.1) Oricare ar fi statutul anterior al locuitorilor unei lumi, consecutiv coborârii unui Fiu divin şi după revărsarea Spiritului Adevărului peste toţi oamenii, Ajustorii aleargă în masă pe această lume pentru a sălăşlui în mintea tuturor creaturilor volitive normale. În urma desăvârşirii misiunii unui Fiu de consacrare al Paradisului, aceşti Veghetori devin cu adevărat „împărăţia cerurilor în voi”. Prin acordarea darurilor divine, Tatăl se apropie atât cât este posibil de rău şi de păcat, căci este literalmente adevărat că Ajustorii trebuie să coexiste în mintea muritoare, chiar şi în mijlocul nedreptăţii umane. Ajustorii interiori sunt în particular munciţi de gânduri pur egoiste şi josnice. Ei sunt mâhniţi de lipsa de consideraţie faţă de ceea ce este frumos şi divin, şi sunt practic contracaraţi în munca lor de multe dintre absurdele frici animale şi de neliniştile infantile ale oamenilor.

108:6.3 (1193.2) Veghetorii de Mister sunt fără îndoială darul Tatălui Universal, reflectarea imaginii lui Dumnezeu proiectată în univers. Un mare învăţător a avertizat cândva oamenii că ei ar trebui să fie

reînnoiţi în spiritul minţii lor, că ar trebui să devină oameni noi, asemănători lui Dumnezeu, creaţi în justeţea şi în desăvârşirea adevărului. Ajustorul este marca divinităţii, prezenţa lui Dumnezeu. „Imaginea lui Dumnezeu” nu se raportează nici la o asemănare fizică nici la limitările restrânse ale facultăţilor creaturilor materiale, ci mai degrabă la darul prezenţei spirituale a Tatălui Universal în consacrarea celestă a Ajustorilor Gândirii peste umilele creaturi ale universului.

108:6.4 (1193.3) Ajustorul este sursa realizării spirituale şi speranţa de a avea în voi un caracter divin. El este puterea, privilegiul şi posibilitatea de supravieţuire care vă distinge atât de bine şi pentru totdeauna, de creaturile pur şi simplu animale. El este stimulul spiritual al gândirii, superior şi într-adevăr intern, prin opoziţie cu stimulul extern şi fizic care atinge mintea prin mecanismul nervos-energetic al corpului material.

108:6.5 (1193.4) Aceşti fideli conservatori ai carierei viitoare dublează infailibil fiecare creaţie mentală cu o contrapondere spirituală; lent şi sigur, ei vă re-creează aşa cum sunteţi voi realmente (dar numai în spirit) în vederea reînvierii pe lumile de supravieţuire. Toate aceste delicate re-creări spirituale sunt conservate în realitatea emergentă a sufletului vostru nemuritor în evoluţie, sinele vostru morontial. Aceste realităţi există efectiv, cu toate că Ajustorul are rar posibilitatea de a înălţa aceste reproduceri la un nivel suficient pentru a le expune la lumina conştiinţei.

108:6.6 (1193.5) După cum voi sunteţi părintele uman, tot aşa Ajustorul este părintele divin al persoanei voastre reale, sinele vostru superior care progresează, sinele vostru morontial mai bun şi sinele

vostru spiritual viitor. Sufletul vostru morontial în evoluţie este cel pe care îl disting judecătorii şi cenzorii atunci când decretează supravieţuirea voastră şi atunci când vă înalţă în noi lumi şi în nesfârşita existenţa în legătură veşnică cu fidelul vostru partener - Dumnezeu, Ajustorul.

108:6.7 (1193.6) Ajustorii sunt strămoşii eterni, divinele originale ale sufletului vostru nemuritor în evoluţie; ei sunt îndemnul neîncetat care îl determină pe om să încerce să stăpânească prezenta sa existenţă materială în lumina viitoarei sale cariere spirituale. Veghetorii sunt prizonierii unei speranţe invincibile, sursele unui progres perpetuu. Şi cât sunt ei de fericiţi să comunice cu subiectul lor prin canale mai mult sau mai puţin directe! Ce imensă bucurie încearcă ei în a se lipsi de simboluri şi de alte metode ocolite pentru a adresa direct mesajele lor precum fulgerele către intelectul partenerilor lor umani!

108:6.8 (1194.1) Voi oamenii aţi început desfăşurarea fără sfârşit a unei panorame aproape infinite, o expansiune nelimitată şi perpetuă în sfere mereu mai vaste, voi oferiţi ocazii de servire voioasă, de aventuri incomparabile, de incertitudini sublime şi de înfăptuiri nemărginite. Când norii se îngrămădesc deasupra capului vostru, credinţa voastră ar trebui să accepte faptul prezenţei Ajustorului interior, voi ar trebui aşadar să fiţi capabili de a privi dincolo de negurile de incertitudini de muritor, în lumina soarelui eternei dreptăţi care iluminează înălţimile lumilor locuinţelor ale Sataniei, şi care vă cheamă.

108:6.9 (1194.2) [Prezentat de un Mesager Solitar de pe Orvonton.]

Cartea Urantia

Capitolul 109

Poziţia ajustorilor în raport cu creaturile universului

109:0.1 (1195.1) AJUSTORII Gândirii sunt copiii carierei universale, şi într-adevăr Ajustorii virgini trebuie să dobândească experienţă în timp ce creaturile muritoare cresc şi se dezvoltă. Întocmai cum personalitatea copilului creşte pentru luptele existenţei evolutive, tot astfel şi Ajustorul se măreşte în cursul pregătirii sale a stadiului următor de viaţă ascendentă. Întocmai cum copilul dobândeşte o flexibilitate de adaptare în vederea activităţilor sale de adult dedicându-se, în prima sa copilărie, vieţii de societate şi de joacă, tot astfel şi Ajustorul interior dobândeşte abilitatea, pentru stadiul următor al vieţii cosmice, pregătindu-se şi repetând, pe planul

muritor, activităţile preliminare care corespund carierei morontiale. Existenţa umană constituie o perioadă de practică, folosită în mod eficient de Ajustor în a se pregăti pentru responsabilităţile sporite şi pentru ocaziile mai importante ale unei vieţi viitoare. Dar eforturile Ajustorului, în timp ce trăieşte în voi, nu sunt în mod particular întoarse către chestiunile vieţii temporale şi ale existenţei planetare. Ajustorii Gândirii fac, astăzi, un fel de repetiţie generală a realităţilor carierei universale în mintea evoluândă a fiinţelor umane.

1. Dezvoltarea Ajustorilor

109:1.1 (1195.2) Trebuie să existe un plan complet şi minuţios pentru educarea şi dezvoltarea Ajustorilor virgini înainte de a-i trimite afară din Divinington, dar în realitate noi nu ştim mare lucru despre acest subiect. Există fără îndoială şi un sistem extins pentru reeducarea Ajustorilor care au experienţa de a fi sălăşluit într-un muritor, înainte ca ei să se lanseze într-o nouă misiune de asociere cu un altul, însă despre aceasta nu mai suntem realmente informaţi.
109:1.2 (1195.3) Ajustorii Personalizaţi mi-au spus că, de fiecare dată când un om locuit de un Veghetor nu reuşeşte să supravieţuiască, Veghetorul este supus unui curs de pregătire complementar din momentul întoarcerii sale în Divinington. Această educaţie suplimentară este făcută posibilă prin experienţa de a fi locuit într-o fiinţă umană, şi ea este întotdeauna dată înainte ca Ajustorul să fie retrimis pe lumile evolutive ale timpului.

109:1.3 (1195.4) Experienţa vie efectivă nu are substitut cosmic. Perfecţiunea divinităţii unui Ajustor al Gândirii nou format nu îl dotează, în nici un fel, pe acest Veghetor de Mister cu o aptitudine de a îndeplini o slujire experimentată. Experienţa este inseparabilă de o existenţă vie; ea este singurul lucru de care nici o înzestrare divină nu vă poate scuti de a o dobândi prin *viaţă efectivă.* De aceea, laolaltă cu toate fiinţele care trăiesc şi funcţionează în sfera prezentă a Supremului, Ajustorii Gândirii trebuie să dobândească experienţă. Ei trebuie să avanseze prin evoluţie, de la grupurile inferioare neexperimentate până la grupurile superioare mai experimentate.

109:1.4 (1196.1) Ajustorii trec printr-o carieră precisă de dezvoltare în mintea muritorilor. Ei ating o realitate a înfăptuirii care rămâne veşnic activul lor. Ei îşi dobândesc progresiv abilitatea şi aptitudinile de Ajustor în urma tuturor contactelor lor cu rasele materiale, independent de supravieţuirea sau non-supravieţuirea subiectului lor muritor particular. Ei sunt de asemenea asociaţi la egalitate cu mintea umană pentru a stimula evoluţia sufletului nemuritor capabil să supravieţuiască.

109:1.5 (1196.2) Ajustorii ating primul lor stadiu de evoluţie fuzionând cu sufletul supravieţuitor al unei fiinţe muritoare. Astfel, prin natură, voi evoluaţi spre interior şi în sus, de la om până la Dumnezeu, în timp ce Ajustorul evoluează spre exterior şi în jos, de la Dumnezeu până la om. Şi astfel produsul final al acestei uniuni de divinitate şi de umanitate va fi veşnic fiul omului şi fiul lui Dumnezeu.

2. Ajustorii autonomi

109:2.1 (1196.3) Voi aţi fost puşi la curent cu clasificarea Ajustorilor după experienţa lor - Ajustorii virgini, avansaţi şi supremi. Trebuie de asemenea să recunoaşteţi o anumită clasificare funcţională - Ajustorii autonomi. Un Ajustor este clasat ca autonom dacă:

109:2.2 (1196.4) 1. El a dobândit o anumită experienţă necesară în viaţa evoluândă a unei creaturi volitive, fie locuind temporar pe un tip de lume unde Ajustorii sunt pregătiţi numai cu subiecţi muritori, fie pe o planetă unde fuziunea este efectivă, dar unde fiinţa sa umană nu a reuşit să supravieţuiască. Acest Veghetor este ori un Ajustor avansat ori un Ajustor suprem.

109:2.3 (1196.5) 2. El a dobândit echilibrul puterii spirituale la o fiinţă umană care a trecut de cel de-al treilea cerc psihic şi căreia i s-a acordat un înger păzitor personal.

109:2.4 (1196.6) 3. El are un subiect care a luat decizia supremă, care s-a logodit în mod solemn şi sincer cu Ajustorul său. Ajustorul vede dinainte clipa când se va realiza fuziunea şi când se va considera uniunea ca un fapt împlinit.

109:2.5 (1196.7) 4. El are un subiect care a fost înrolat într-unul dintre corpurile de rezervă ale destinului pe o lume evolutivă de ascensiune a muritorilor.

109:2.6 (1196.8) 5. La un moment dat, în cursul somnului omenesc, el a fost temporar detaşat de mintea muritorului, unde era închis, pentru a înfăptui vreo misiune de legătură, de contact, de reînregistrare sau

un alt serviciu extrauman legat de administrarea spirituală a lumii afectării sale.

109:2.7 (1196.9) 6. El a servit, în vreme de criză, în experienţa unei fiinţe care era complementul material al unei personalităţi spirituale însărcinate cu îndeplinirea vreunei misiuni cosmice esenţiale în economia spirituală a planetei.

109:2.8 (1196.10) Ajustorii autonomi par înzestraţi cu voinţă de un grad însemnat în toate chestiunile care nu implică personalitatea umană a sălaşului lor imediat, aşa cum o dovedesc numeroasele lor misiuni dinăuntrul şi din afara muritorilor cărora le sunt ataşaţi. Aceşti Ajustori participă la multiplele activităţi ale tărâmului, dar funcţionează mai adesea ca oaspeţi nepercepuţi de tabernacolele pământene pe care ei înşişi le-au ales.

109:2.9 (1196.11) Este dincolo de orice îndoială că aceşti Ajustori de un tip mai elevat şi mai experimentat pot comunica cu aceia care lucrează pe alte tărâmuri. Deşi Ajustorii autonomi comunică astfel efectiv între ei, ei nu o fac decât pe nivelurile muncii lor reciproce şi în scopul de a conserva datele pe care ei trebuie să le păstreze şi care sunt esenţiale slujirii Ajustorilor pe tărâmurile şederii lor; s-a ştiut totuşi că, în anumite ocazii, ei au acţionat în treburile interplanetare în vremuri de criză.

109:2.10 (1197.1) Ajustorii supremi şi autonomi pot părăsi corpul uman la voinţă. Aceşti locuitori nu formează o parte organică sau biologică a vieţii unui muritor; ei se suprapun dumnezeieşte peste această viaţă. Ei au fost prevăzuţi în planurile de viaţă originare, însă nu sunt indispensabili existenţei materiale. Este totuşi bine să notăm că, chiar

şi temporar, ei îşi părăsesc rar tabernacolul lor muritor după ce au fost odată instalaţi acolo.

109:2.11 (1197.2) Ajustorii care acţionează pe un plan superior sunt cei care au îndeplinit triumfal sarcinile care le-au fost încredinţate şi care nu aşteaptă decât disoluţia vehiculului vieţii materiale sau transferul sufletului nemuritor.

3. Poziţia Ajustorilor în raport cu diferite tipuri de muritori

109:3.1 (1197.3) Caracteristicile muncii specifice a Veghetorilor de Mister variază conform cu natura afectării lor, potrivit căreia ei sunt Ajustorii de *legătură* sau Ajustorii de *fuziune.* Unii Ajustori sunt pur şi simplu pregătiţi pentru durata de viaţă temporară a subiectului lor; alţii sunt dăruiţi în calitate de candidaţi la personalitate cu permisiunea de a fuziona pe vecie dacă subiectul lor supravieţuieşte. Munca lor comportă de asemenea uşoare variante printre diverse tipuri planetare precum şi în diferite sisteme şi universuri. Însă, în ansamblu, muncile lor sunt remarcabil de uniforme, mai uniforme decât sunt îndatoririle oricărui alt ordin creat al unor fiinţe celeste.

109:3.2 (1197.4) Pe anumite lumi primitive (grupul primei serii) Ajustorii sălăşluiesc în mintea creaturilor cu titlu de pregătire experienţială, mai ales pentru a se cultiva şi a se dezvolta progresiv. Ajustorii virgini sunt în general trimişi în aceste lumi în perioada iniţială sau oamenii primitivi ajung în valea deciziilor, însă unde relativ puţini dintre ei aleg să se înalţe la înălţimile morale care

depăşesc stăpânirea de sine şi dobândirea caracterului, pentru a atinge nivelele superioare ale spiritualităţii emergente. (Totuşi, multe dintre fiinţele umane care nu reuşesc să fuzioneze cu Ajustorii lor supravieţuiesc ca ascendenţi contopiţi cu Spiritul.) Ajustorii primesc o instruire preţioasă şi dobândesc o experienţă minunată în cursul asocierii lor tranzitorii cu mintea primitivă, şi ei pot utiliza ulterior această experienţă în beneficiul fiinţelor superioare de pe alte lumi. *Nimic din ceea ce are o valoare de supravieţuire nu s-a pierdut vreodată în vastul univers.*

109:3.3 (1197.5) Pe un alt tip de lume (grupul celei de-a doua serii), Ajustorii sunt pur şi simplu pregătiţi pentru fiinţe umane. Acolo, Veghetorii nu pot niciodată atinge personalitatea prin fuziunea cu ajutorul acestei şederi, dar ei aduc un ajutor considerabil subiecţilor lor umani în timpul vieţii muritoare ale acestora din urmă, mult mai mult decât pot ei să dea muritorilor Urantiei. În speţă, Ajustorii sunt detaşaţi pe lângă creaturile muritoare pentru durata unei singure vieţi, ca modele pentru realizarea lor spirituală superioară. Ei servesc ca auxiliari temporari în sarcina misterioasă de a perfecţiona un caracter susceptibil de supravieţuire. Aceşti Ajustori nu revin după moartea naturală. Partenerii lor supravieţuitori ating viaţa eternă prin fuziunea cu Spiritul.

109:3.4 (1197.6) Pe lumile precum Urantia (grupul celei de-a treia serii), există adevărate logodne cu „darurile divine", un angajament pe viaţă şi pe moarte. Dacă supravieţuiţi, se va produce o uniune eternă, o fuziune perpetuă, reunirea într-o singură fiinţă a omului şi a Ajustorului.

109:3.5 (1197.7) În muritorii tricerebrali ai acestei serii de lumi, Ajustorii ajung să stabilească un contact real mult mai extins cu subiecţii lor în timpul vieţii lor temporale decât în cazul tipurilor umane monocerebrale sau bicerebrale. Însă, după moarte, tipurile tricerebrale îşi urmăresc cariera întocmai ca şi fiinţele cu unul sau cu două creiere - de felul raselor Urantiei.
109:3.6 (1198.1) Pe lumile unde oamenii sunt bicerebrali, şi după şederea unui Fiu de consacrare al Paradisului, este ceva rar ca Ajustorii virgini să fie acordaţi unor persoane a căror capacitate de a supravieţui este indubitabilă. Noi credem că, pe aceste lumi, practic toţi Ajustorii, sălăşluind în bărbaţii şi femeile inteligenţi şi având capacitate de supravieţuire, aparţin tipului avansat sau tipului suprem.

109:3.7 (1198.2) În multe rase evolutive primitive ale Urantiei, existau trei grupe de fiinţe. În primul rând, cele care erau atât de apropiate de animale încât capacitatea de a primi un Ajustor le lipsea totalmente. În al doilea rând, cele care arătau referitor la această problemă o capacitate incontestabilă şi care primeau rapid un Ajustor din momentul când atingeau vârsta responsabilităţii morale. O a treia clasă de oameni ocupa o poziţie de frontieră; ei erau apţi să primească Ajustorul, dar Veghetorul nu putea sălăşlui în mintea lor decât la cererea personală a fiecărui individ.
109:3.8 (1198.3) Mulţi Ajustori virgini au dobândit o preţioasă experienţă preliminară luând contact cu mintea evolutivă la fiinţele virtual descalificate pentru supravieţuire, ca urmare a tarelor ereditare provenind de la strămoşii inapţi şi inferiori. Aceşti Ajustori sunt astfel mai bine calificaţi pentru a fi acordaţi ulterior unei minţi de un tip superior pe vreo altă lume.

4. Ajustorii şi personalitatea umană

109:4.1 (1198.4) Formele superioare de intercomunicare inteligentă dintre fiinţele umane sunt în mare măsură ajutate de Ajustorii interiori. Animalele au efectiv sentimente de simpatie, dar nu îşi comunică concepte unele altora; ele pot exprima emoţii, dar nu idei sau idealuri. Înainte să-i primească pe Ajustorii Gândirii, oamenii de origine animală nu au nici raporturi intelectuale de un tip superior, nici de comuniune spirituală cu tovarăşii lor. Totuşi, atunci când creaturile evolutive îşi dezvoltă facultatea lor de vorbire, ele se află pe calea bună a primirii Ajustorului.

109:4.2 (1198.5) Animalele comunică efectiv între ele într-o manieră grosolană, dar nu este decât puţină sau nici un pic *personalitate* în acest contact primitiv. Ajustorii nu sunt personalitatea, ci fiinţe prepersonale. Totuşi, ei vin din sursa personalităţii, iar prezenţa lor sporeşte calitatea manifestărilor personalităţii umane; aceasta este în special adevărat dacă Ajustorul a avut experienţe anterioare.

109:4.3 (1198.6) Tipul de Ajustor are mare influenţă asupra potenţialului de expresie al personalităţii umane. În cursul tuturor epocilor, mulţi mari conducători intelectuali şi spirituali ai Urantiei şi-au datorat influenţa lor în principal superiorităţii şi experienţei prealabile a Ajustorului interior.

109:4.4 (1198.7) Ajustorii interiori au cooperat, într-o mare măsură, cu alte influenţe spirituale pentru a-i transforma şi umaniza pe descendenţii oamenilor primitivi ai vremurilor de demult. Dacă Ajustorii care locuiesc în mintea locuitorilor Urantiei ar urma să fie

retraşi, lumea ar reveni lent la multe dintre moravurile şi practicile oamenilor din epocile primitive. Veghetorii divini sunt unul dintre adevăratele potenţiale ale civilizaţiei progresive.

109:4.5 (1198.8) Eu am observat un Ajustor al Gândirii care locuia într-o o minte de pe Urantia şi care, după arhivele Uversei, locuise anterior cincisprezece gânditori din Orvonton. Noi nu ştim dacă acest Veghetor avusese experienţe similare în alte suprauniversuri, dar presupun ca a avut. El este un Ajustor minunat şi una dintre forţele Urantiei cele mai utile şi cele mai puternice din prezenta epocă. Ceea ce alţii au pierdut pentru a fi refuzat să supravieţuiască, gazda umană a acestui Ajustor (şi întreaga voastră lume) câştigă acum. Celui care n-are calităţi de supravieţuire, i se va lua chiar şi Ajustorul experimentat pe care îl are acum; pe când cel căruia are perspective de supravieţuire, i se va da chiar şi Ajustorul cu experienţă prealabilă al unui dezertor indolent.

109:4.6 (1199.1) Într-un sens, se poate ca Ajustorii să întreţină un anumit grad de fecundaţie încrucişată la nivel planetar în domeniile adevărului, ale frumuseţii şi ale bunătăţii, dar rar li se dă ocazia să mai locuiască o a doua oară pe aceeaşi planetă. Nici un Ajustor care serveşte acum pe Urantia nu a mai stat înainte pe această lume. Ştiu despre ce vorbesc, deoarece noi avem numărul şi biografia lor în arhivele Uversei.

5. Handicapuri materiale la şederea ajustorului

109:5.1 (1199.2) Ajustorii supremi şi autonomi sunt adesea în măsură să aducă factori importanţi din punct de vedere spiritual minţii umane atunci când ea îşi dă drumul liber în canalele deblocate, dar controlate ale imaginaţiei creatoare. În aceste momente, şi adesea în timpul somnului, Ajustorul poate opri curenţii mentali, blocând cursul, şi deviind astfel procesiunea ideilor. Acest lucru este menit să efectueze profunde transformări spirituale în străfundurile supraconştiinţei. Forţele şi energiile minţii sunt astfel mai bine ajustate la accentul tonalităţilor de contact ale nivelului spiritual al prezentului şi al viitorului.

109:5.2 (1199.3) Este uneori posibil să vă aveţi mintea iluminată, să auziţi vocea divină care vorbeşte continuu în voi şi să deveniţi parţial conştienţi de înţelepciunea, de adevărul, de bunătatea şi de frumuseţea personalităţii potenţiale care vă locuieşte constant.

109:5.3 (1199.4) Dar atitudinile voastre mentale instabile şi adesea schimbătoare au frecvent ca efect contracararea planurilor Ajustorilor şi întreruperea muncii lor. Nu este numai natura înnăscută a raselor umane aceea care interferează cu operaţiunile Ajustorilor. Propriile voastre opinii preconcepute, idei înapoiate şi prejudecăţi învechite întârzie foarte mult slujirea lor. Din cauza acestor handicapuri, creaţiile lor nedesăvârşite sunt adesea singurele care să se ivească în conştiinţă; confuzia conceptelor este atunci inevitabilă. De aceea, în analiza situaţiilor mentale, nu se găseşte siguranţă decât în recunoaşterea fiecărui gând şi a fiecărei experienţe exact ca ceea ce este ea realmente şi esenţialmente, fără a ţine câtuşi de puţin cont de ceea ce ar putea ea să fie.

109:5.4 (1199.5) Marea problemă a vieţii constă în ajustarea tendinţelor ancestrale ale vieţii la cerinţele imboldurilor spirituale provocate de gândirea divină a Veghetorilor de Mister. În carierele universului şi suprauniversului, nici un om nu poate servi doi stăpâni în acelaşi timp; în viaţa pe care o trăiţi în prezent pe Urantia, fiecare om este obligat să o facă. El trebuie să devină expert în arta practicării unui compromis omenesc continuu şi temporar, neascultând din punct de vedere spiritual decât de un maestru; de aceea atât de multe persoane se poticnesc şi eşuează, se ostenesc şi sucombă sub tensiunea luptei evolutive.

109:5.5 (1199.6) Legatele ereditare ale facultăţilor cerebrale şi cele ale supracontrolului electrochimic concură ambele la delimitarea sferei de activitate a unui Ajustor, dar nici un handicap ereditar nu împiedică niciodată (într-o minte normală) împlinirea spirituală finală. Ereditatea poate să intervină în rapiditatea cuceririi personalităţii, dar ea nu împiedică consumarea finală a aventurii ascendente. Dacă chiar vreţi să cooperaţi cu Ajustorul vostru, mai devreme sau mai târziu el va dezvolta un suflet morontial nemuritor. După contopirea cu acest suflet, darul divin va prezenta noua creatură Fiului Stăpân suveran al universului local şi, în cele din urmă, Tatălui Ajustorilor din Paradis.

6. Persistenţa adevăratelor valori

109:6.1 (1200.1) Ajustorii nu eşuează niciodată. Nimic din ceea ce merită să supravieţuiască nu se pierde vreodată. Orice valoare

semnificativă la o creatură volitivă este sigură de supravieţuire, independent de supravieţuirea sau nesupravieţuirea personalităţii care a descoperit această semnificaţie sau apreciază această valoare. Desigur, o creatură muritoare poate să respingă supravieţuirea, dar experienţa vieţii sale nu este risipită. Ajustorul etern duce cu sine într-o altă lume caracteristicile valabile ale acestei vieţi aparent ratate. Acolo, el conferă aceste înţelesuri şi valori supravieţuitoare unei minţi de tip mai elevat, unei minţi apte să supravieţuiască. Nici o experienţă valabilă nu are vreodată loc în van; nici un adevărat înţeles, nici o valoare reală nu piere vreodată.

109:6.2 (1200.2) În ceea ce priveşte candidaţii la fuziune, dacă un Veghetor de Mister este părăsit de asociatul său muritor, dacă acest partener uman refuză să urmărească cariera ascendentă, atunci, în clipa în care este eliberat prin moartea naturală (sau mai înainte), Ajustorul duce cu sine tot ceea ce are o valoare de supravieţuire şi ceea ce a evoluat în mintea creaturii nesupravieţuitoare. Dacă, de nenumărate ori, un Ajustor nu reuşeşte să fuzioneze cu o personalitate fiindcă subiecţii lui umani succesivi nu au supravieţuit, şi dacă acest Veghetor va fi ulterior personalizat, orice experienţă dobândită de a fi locuit în mintea tuturor acestor subiecţi, şi de a-i stăpâni, devine deplina posesiune a acestui Ajustor din nou Personalizat; el va beneficia de această dotare şi va o va întrebuinţa în cursul tuturor epocilor viitoare. Un Ajustor Personalizat de acest ordin este o reunire compozită a tuturor acestor trăsături supravieţuitoare ale tuturor creaturilor care au fost gazdele lui.

109:6.3 (1200.3) Când Ajustorii având o lungă experienţă de univers se oferă de bună voie ca să locuiască în Fii divini în misiunea de

consacrare, ei ştiu perfect că acest serviciu, prin el însuşi, nu le va permite niciodată să atingă personalitatea. Însă Tatăl spiritelor acordă adesea personalitate acestor voluntari şi îi stabileşte drept conducători ai speciei lor. Aceste personalităţi sunt cele care, pe Divinington, au onoarea de a se vedea investite cu autoritate. Natura lor excepţională încorporează un mozaic de calităţi omeneşti provenind de la multiplele lor experienţe de locuire în muritori, şi de asemenea transcrierea spirituală a divinităţii umane a Fiului paradisiac de manifestare cu care ei şi-au terminat experienţa de locuire.

109:6.4 (1200.4) Activităţile Ajustorilor din universul vostru local sunt dirijate de Ajustorul Personalizat al lui Mihail din Nebadon, chiar Veghetorul care l-a călăuzit pas cu pas în cursul vieţii sale umane în trupul lui Ioşua ben Iosif. Acest extraordinar Ajustor a fost fidel misiunii sale. Acest brav Ajustor a condus cu înţelepciune natura umană a Fiului Paradisiac, călăuzind întotdeauna mintea lui muritoare în alegerea căii perfectei voinţe a Tatălui. Acest Ajustor îl servise mai întâi pe Machiventa Melchizedek în vremea lui Abraham; el se lansase în isprăvi prodigioase înainte de a locui în el, dar şi în intervalul acestor experienţe de manifestare.

109:6.5 (1200.5) Acest Ajustor va triumfa realmente în mintea umană a lui Isus - această minte care menţine, în fiecare dintre situaţiile recurente ale vieţii, o consacrare devotată voinţei Tatălui, zicând: „Facă-se voia ta, iar nu mea”. O asemenea consacrare constituie un adevărat paşaport pentru a trece peste limitările de natură omenească către realitatea de realizare divină.

109:6.6 (1200.6) Acest acelaşi Ajustor reflectă acum, în natura de nepătruns a puternicei lui personalităţi, umanitatea lui Ioşua ben Iosif

anterioară botezului său, transcrierea veşnică şi vie a valorilor veşnice şi vii pe care cei mai mari dintre urantieni le-au scos la iveală din umilele circumstanţe ale unei vieţi obişnuite, aşa cum a fost ea trăită până la înflorirea totală a valorilor spirituale susceptibile de a fi atinse în experienţa unui muritor.

109:6.7 (1201.1) Orice lucru având o valoare permanentă şi care este încredinţat unui Ajustor este asigurat de o supravieţuire eternă. În anumite cazuri, Veghetorii deţin aceste posesiuni pentru a le revărsa în viitor peste o minte umană pe care o vor locui. În alte cazuri, Veghetorii, o dată personalizaţi, conservă în depuneri aceste realităţi păstrate şi supravieţuitoare pentru a le întrebuinţa mai târziu în serviciul Arhitecţilor Universului Principal.

7. Destinul Ajustorilor Personalizaţi

109:7.1 (1201.2) Noi nu putem afirma că fragmentele non-Ajustori ale Tatălui sunt personalizabile, dar voi aţi fost informaţi că personalitatea este conferită de Tatăl Universal care acţionează suveran din liberul său arbitru. După câte ştim, fragmente de tipul Ajustor ale Tatălui nu ating personalitatea decât dobândind atribute personale prin exercitarea slujbei lor de servire pe lângă o fiinţă personală. Aceşti Ajustori Personalizaţi îşi au căminul în Divinington, unde îi instruiesc şi îi conduc pe asociaţii lor prepersonali.

109:7.2 (1201.3) Ajustorii Gândirii Personalizaţi, lipsiţi de piedici şi de sarcini, sunt stabilizatorii şi compensatorii suverani ai imensului univers al universurilor. Ei combină experienţa Creatorului şi cea a

creaturilor. Ei sunt existenţialul şi experienţialul. Ei sunt fiinţe izvorâte concomitent din timp şi din eternitate. Ei asociază factorul personal şi cel prepersonal în administrarea universului.

109:7.3 (1201.4) Ajustorii Personalizaţi sunt agenţi de execuţie infinit de înţelepţi şi de puternici ai Arhitecţilor maestrului Univers. Ei sunt agenţi personali cu deplină slujire ai Tatălui Universal - personal, prepersonal, suprapersonal. Ei sunt slujitori personali a tot ceea ce este extraordinar, neobişnuit şi neaşteptat pe toate tărâmurile absonite transcendentale ale domeniului Dumnezeului cel Ultim, chiar şi până la nivelele Dumnezeului cel Absolut.

109:7.4 (1201.5) Ei sunt singurele fiinţe din univers care îmbrăţişează în ele înseşi toate relaţiile cunoscute de personalitate. Ei sunt omnipersonali ei sunt înaintea personalităţii, sunt personalitatea şi sunt după personalitate. Întocmai ca în eternul trecut, ei administrează personalitatea Tatălui Universal în eternul prezent şi în eternul viitor.

109:7.5 (1201.6) Tatăl a dăruit Fiului Etern personalitate existenţială pe nivelele infinitului şi ale absolutului, dar el a ales să rezerve pentru propria sa slujire personalitatea experienţială proprie Ajustorului Personalizat, personalitate care este dată Ajustorului prepersonal existenţial. Aceste două tipuri de personalitate sunt deci destinate suprapersonalităţii eterne viitoare de slujire transcendentală pe tărâmurile absonite ale celui Ultim şi ale Supremului Ultim, mergând chiar şi până la nivelele celui Ultim Absolut.

109:7.6 (1201.7) Rar se văd Ajustori fără misiune în univers. Ocazional, ei se consultă cu Cei Îmbătrâniţi de Zile; Ajustorii Personalizaţi ai septuplilor Fii Creatori vin uneori pe lumile sediu ale constelaţiilor pentru a discuta cu şefii Vorondadeki.

109:7.7 (1201.8) Atunci când observatorul planetar Vorondadek al Urantiei - Prea Înaltul conservator care şi-a asumat de urgenţă, cu puţină vreme în urmă, regenţa lumii voastre - şi-a afirmat autoritatea în prezenţa guvernatorului general rezident, el a debutat în administrarea sa provizorie a Urantiei cu o echipă completă aleasă de el. El a atribuit imediat, tuturor asociaţilor lui şi asistenţilor lui, posturile lor planetare respective, dar nu el a fost cel care i-a desemnat pe cei trei Ajustori Personalizaţi care au apărut înaintea lui de îndată ce şi-a asumat regenţa. El nici nu a ştiut că ei vor apărea astfel, căci ei nu manifestaseră în felul acesta prezenţa lor în epoca unei regenţe anterioare. Preaînaltul regent nu a dat misiune şi nu a atribuit post acestor Ajustori Personalizaţi voluntari. Totuşi, aceste trei fiinţe omnipersonale se numărau printre cele mai active dintre fiinţele celeste numeroase şi variate care serveau atunci pe Urantia.

109:7.8 (1202.1) Ajustorii Personalizaţi îndeplinesc o gamă largă de servicii pentru numeroase ordine de personalităţi din univers, dar noi nu suntem autorizaţi să discutăm despre aceste slujiri cu creaturi evolutive locuite de Ajustor. Aceste extraordinare divinităţi umane se numără printre personalităţile cele mai remarcabile din tot marele univers, şi nimeni nu îndrăzneşte să prezică care ar putea fi misiunile lor viitoare.

109:7.9 (1202.2) [Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

Cartea Urantia

<< Capitolul 109 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 111 >>

Capitolul 110

Poziţia Ajustorilor în raport cu muritorii individuali

110:0.1 (1203.1) ÎNZESTRAREA cu libertate a fiinţelor imperfecte implică inevitabil nişte tragedii, şi intră în natura perfectă a Deităţii ancestrale de a împărtăşi în mod universal şi afectuos aceste suferinţe cu o dragoste fraternă.

110:0.2 (1203.2) În măsura în care sunt la curent cu problemele unui univers, eu consider iubirea şi devotamentul unui Ajustor al Gândirii ca fiind afecţiunea cea mai veritabil divină din toată creaţia. Iubirea Fiilor în slujirea lor pe lângă rase este magnifică, dar devotamentul unui Ajustor faţă de un individ este de o sublimitate impresionantă, dumnezeieşte asemănătoare cu aceea a Tatălui. Tatăl Paradisului pare

să fi rezervat această formă de contact personal cu creaturile lui individuale ca prerogativă exclusivă a sa de Creator. Şi, în tot universul universurilor, nimic nu este pe deplin comparabil cu slujirea minunată a acestor entităţi impersonale care locuiesc într-o manieră atât de încântătoare copiii planetelor evolutive.

1. Locuirea minţii umane

110:1.1 (1203.3) Nu ar trebui să ne imaginăm Ajustorii ca trăind în creierul material al fiinţelor umane. Ei nu sunt elemente organice ale creaturilor fizice ale tărâmurilor. Ajustorii gândirii ar fi de preferat să fie consideraţi ca locuind în mintea muritoare a omului, mai degrabă decât închişi într-un anume organ fizic. Indirect şi nerecunoscut, Ajustorul comunică constant cu subiectul său uman, mai ales în cursul acestor experienţe sublime în care mintea ia, în supraconştiinţă, contactul de adorare cu spiritul.

110:1.2 (1203.4) Aş dori să am posibilitatea de a-i ajuta pe muritorii în evoluţie să înţeleagă mai bine şi să aprecieze mai pe de-a-ntregul splendida şi generoasa lucrare a Ajustorilor care locuiesc în ei şi care manifestă un devotament atât de fidel în sarcina de promovare a bunăstării spirituale a oamenilor. Veghetorii aduc un sprijin eficient în fazele superioare ale minţii umane. Ei mânuiesc cu înţelepciune şi cu experienţă potenţialul spiritual al intelectului uman. Aceste ajutoare celeste se văd devotate sarcinii prodigioase de a vă călăuzi în siguranţă, spre interior şi spre înalt, până la portul celest al fericirii. Aceşti lucrători neobosiţi se consacră personificării viitoare a

triumfului adevărului divin în viaţa voastră veşnică. Ei sunt lucrătorii vigilenţi care ghidează mintea umană conştientă de Dumnezeu, ferind-o de a se împotmoli în rău, călăuzind în acelaşi timp cu abilitate sufletul în evoluţie al oamenilor către divinele porturi ale perfecţiunii de pe ţărmurile veşnice şi îndepărtate. Ajustorii sunt conducătorii iubitori, călăuzele voastre sigure şi certe prin labirinturile obscure şi pline de primejdii ale bravei voastre cariere pământeşti. Ei sunt învăţătorii plini de răbdare care îi încurajează constant pe subiecţii lor să avanseze pe cărările perfecţiunii progresive. Ei sunt păstrătorii atenţi ai valorilor sublime ale caracterului creaturilor. Vă doresc să îi puteţi iubi mai mult, să cooperaţi mai deschis cu ei şi să-i îndrăgiţi cu mai multă afecţiune.
110:1.3 (1204.1) Deşi aceşti locuitori divini se ocupă în principal de pregătirea voastră spirituală pentru următorul stadiu al existenţei fără de sfârşit, ei se interesează profund şi de bunăstarea voastră temporală şi de realizările voastre reale de pe pământ. Ei sunt bucuroşi să contribuie la sănătatea voastră, la fericirea voastră şi la adevărata voastră prosperitate. Ei nu sunt deloc indiferenţi la reuşita voastră în toate chestiunile de avansare planetară care nu se opun vieţii voastre viitoare de progres etern.

110:1.4 (1204.2) Ajustorii sunt interesaţi şi preocupaţi de faptele voastre zilnice şi de multiplele detalii ale vieţii voastre, exact în măsura în care aceste fapte şi detalii au influenţă în determinarea alegerilor voastre semnificative şi a deciziilor voastre spirituale vitale, şi sunt, în consecinţă, factori în soluţionarea problemei supravieţuirii sufletului vostru şi a progresului vostru etern. Ajustorul este pasiv în

ceea ce priveşte bunăstarea voastră pur temporală, dar suprem activ în toate treburile legate de viitorul vostru etern.

110:1.5 (1204.3) Ajustorul rămâne cu voi în toate dezastrele şi în timpul tuturor bolilor care nu distrug în întregime funcţiile mentale. Nu este ceva crud să pângăreşti conştient sau să poluezi în mod deliberat în vreun alt fel corpul fizic care trebuie să servească de tabernacol pământesc acestui minunat dar de la Dumnezeu? Toate otrăvurile fizice întârzie treptat eforturile Ajustorilor de a înălţa mintea materială, şi, pe de altă parte, toate otrăvurile mentale, precum frica, mânia, invidia, gelozia, suspiciunea şi intoleranţa, interferează prodigios şi cu progresul spiritual al sufletului în evoluţie.

110:1.6 (1204.4) Voi traversaţi astăzi perioada în care Ajustorul vă face curte. Este suficient ca să vă arătaţi demni de încrederea pusă în voi de spiritul divin, care caută mintea şi sufletul vostru în vederea unei uniuni eterne, pentru a se stabili în cele din urmă această unitate morontială, această armonie celestă, această coordonare cosmică, acest acord divin, această fuziune celestă, acest amestec perpetuu de identitate, această unitate de existenţă, care este atât de perfectă şi definitivă încât nici chiar şi personalităţile cele mai experimentate nu pot niciodată să disocieze sau să recunoască, ca identităţi separate, pe cei doi parteneri fuzionaţi - omul muritor şi Ajustorul divin.

2. Ajustorii şi voinţa umană

110:2.1 (1204.5) Când Ajustorii Gândirii locuiesc în mintea omenească, ei aduc cu ei carierele model, vieţile ideale, aşa cum au

fost ele determinate şi preordonate de ei înşişi şi de Ajustorii Personalizaţi ai Diviningtonului, şi a căror validitate a fost confirmată de Ajustorul Personalizat al Urantiei. Ei încep aşadar să lucreze cu un plan definit şi predeterminat pentru dezvoltarea intelectuală şi spirituală a subiectului lor uman, dar nici o fiinţă umană nu este obligată să accepte acest plan. Voi sunteţi cu toţii subiecţi predestinaţi, dar nu se ordonă dinainte faptul că voi trebuie să acceptaţi această predestinare divină. Voi sunteţi pe deplin liberi să respingeţi tot programul Ajustorilor Gândirii, sau parte din el. Misiunea lor este de a efectua schimbările mentale şi ajustările spirituale pe care voi le încuviinţaţi de bună voie şi cu inteligenţă; ei caută astfel să câştige mai multă influenţă asupra orientării personalităţii voastre. Însă, în nici o împrejurare, Veghetorii divini nu profită de voi şi nu influenţează în mod arbitrar alegerile şi deciziile voastre. Ajustorii respectă suveranitatea personalităţii voastre; *ei se supun întotdeauna voinţei voastre.*

110:2.2 (1204.6) Ei sunt perseverenţi, ingenioşi şi perfecţi în metodele lor de lucru, dar nu violează niciodată individualitatea volitivă a gazdelor lor. Nici un om nu va fi niciodată spiritualizat împotriva voinţei sale de către un Veghetor divin; supravieţuirea este un dar al Zeilor care trebuie să fie dorit de creaturile timpului. În ultimă analiză, orice ar fi reuşit să facă pentru voi Ajustorul, analele vor arăta că transformarea a fost înfăptuită cu consimţământul vostru cooperativ. Voi veţi fi fost de bună voie un partener al Ajustorului pentru a atinge fiecare etapă a prodigioasei transformări a carierei ascensionale.

110:2.3 (1205.1) Ajustorul nu caută să controleze lumea voastră de gândire ca atare, ci mai degrabă să o spiritualizeze, să îi dea un caracter etern. Nici îngerii, nici Ajustorii nu se ocupă direct de influenţarea gândirii umane; aceasta este exclusiv prerogativa personalităţii voastre. Ajustorii se consacră îmbunătăţirii, modificării, ajustării şi coordonării proceselor voastre mentale. Cu toate acestea, ei lucrează într-un mod mai special şi mai specific la clădirea unei contraponderi spirituale în cariera voastră, o transpunere morontială a sinelui vostru veritabil aflat în progres, pentru a-l face să supravieţuiască.
110:2.4 (1205.2) Ajustorii operează pe nivelele superioare ale minţii umane, căutând fără încetare să creeze replici morontiale ale fiecărui concept al intelectului material. Există deci două realităţi care sunt centrate pe circuitele minţii umane şi care au înrâurire asupra acestor circuite: una este sinele muritor provenit prin evoluţie din planurile originare ale Purtătorilor Vieţii, cealaltă este o entitate nemuritoare care vine din înaltele sfere ale Diviningtonului, un dar interior al lui Dumnezeu. Dar sinele muritor este totodată un sine personal; el este înzestrat cu personalitate.

110:2.5 (1205.3) În calitate de creatură personală, voi aveţi o minte şi o voinţă. În calitate de creatură prepersonală, Ajustorul are o preminte şi o prevoinţă. Dacă voi vă conformaţi atât de complet minţii Ajustorului încât vederile voastre să fie perfect acordate, atunci mintea voastră şi mintea lui formează numai una, iar a voastră este întărită de cea a Ajustorului. Apoi, dacă voinţa voastră ordonă şi pune în executare deciziile acestei minţi noi şi combinate, voinţa prepersonală a Ajustorului atinge, graţie deciziei voastre, o expresie a

personalităţii şi, în ceea ce priveşte acest proiect particular, voi şi Ajustorul nu sunteţi decât una. Mintea voastră s-a acordat cu divinitatea, iar voinţa Ajustorului a reuşit să se exprime personal.
110:2.6 (1205.4) În măsura în care această identitate este realizată, voi vă apropiaţi mental de ordinul morontial al existenţei. Termenul minte morontială înseamnă substanţa şi suma unei minţi de natură materială şi a alteia de natură spirituală, aflate în cooperare. Intelectul morontial implică deci, în universul local, o minte dublă, dominată de o singură voinţă. La muritori, aceasta este o voinţă de origine umană care devine divină atunci când omul identifică mintea sa umană cu calitatea mentală a lui Dumnezeu.

3. Cooperarea cu Ajustorul

110:3.1 (1205.5) Ajustorii joacă jocul sacru şi magnific al epocilor; ei sunt angajaţi într-una dintre aventurile supreme ale timpului în spaţiu. Cât sunt ei de fericiţi când cooperarea voastră le îngăduie să vă acorde asistenţă în bravele voastre lupte temporale în vreme ce continuă să îşi urmărească sarcinile lor mai vaste ale eternităţii! Însă, atunci când Ajustorul vostru încearcă să comunice cu voi, mesajul său se pierde în general în fluxul material al curenţilor de energie al minţii umane; numai ocazional se face că voi profitaţi de un ecou, un slab şi îndepărtat ecou al vocii divine.
110:3.2 (1205.6) Ţelul Ajustorului vostru este acela de a vă călăuzi prin viaţa pământeană şi să ducă la bun sfârşit supravieţuirea voastră. Reuşita sa nu depinde atât de teoriile crezurilor voastre, cât de

deciziile voastre, de hotărârile voastre, precum şi de fermitatea *credinţei* voastre. Toate aceste mişcări de creştere a personalităţii devin influenţe puternice care contribuie la avansarea voastră, deoarece ele vă ajută la cooperarea cu Ajustorul şi la încetarea de a-i mai rezista. În întreprinderile lor pământene, Ajustorii Gândirii reuşesc sau eşuează aparent exact în măsura în care muritorii reuşesc sau nu reuşesc să coopereze cu planul destinat să îi ridice de-a lungul cărării ascendente care rezultă în perfecţiune. Secretul supravieţuirii este învăluit în suprema dorinţă a oamenilor de a fi asemănători lui Dumnezeu, şi în bunăvoinţa corespondentă de a face şi de a fi tot ceea ce este esenţial pentru a satisface în cele din urmă această dorinţă dominantă.
110:3.3 (1206.1) Când vorbim despre succesul sau eşecul unui Ajustor, noi vorbim de punctul de vedere al supravieţuirii umane. Ajustorii nu eşuează niciodată; ei sunt de esenţă divină şi ies întotdeauna triumfători din fiecare din întreprinderile lor.

110:3.4 (1206.2) Eu sunt forţat să constat că mulţi dintre voi petrec atât de mult timp şi fac atâtea eforturi mentale pentru lucrurile nesemnificative ale vieţii, în timp ce neglijaţi aproape în întregime realităţile mai esenţiale care au o importanţă veşnică, anume aceste înfăptuiri care se referă la stabilirea unui acord de lucru mai armonios între voi şi Ajustorul vostru. Marele ţel al existenţei umane constă în a se acorda cu divinitatea Ajustorului interior. Marea înfăptuire a vieţii muritoare este de a ajunge să se consacre cu adevărat şi în mod inteligent ţelurilor eterne ale spiritului divin care aşteaptă şi lucrează în mintea voastră. Dar un efort devotat şi determinat pentru a împlini destinul etern este în întregime compatibil cu veselia şi cu bucuria de

a trăi, precum şi cu o anumită carieră pământeană onorabilă şi reuşită. Cooperarea cu Ajustorul Gândirii nu implică faptul de a se tortura, de a se preface a fi pios sau umil într-un mod ipocrit şi ostentativ. Viaţa ideală constă în a servi cu dragoste mai degrabă decât de a duce o existenţă de nelinişte temătoare.

110:3.5 (1206.3) Faptul de a fi dezorientat, şi chiar şi oarecum descurajat şi a, nu semnifică în mod necesar o rezistenţă la îndrumarea Ajustorului interior. Aceste atitudini denotă uneori o lipsă de cooperare activă cu Veghetorul divin şi pot deci să întârzie întrucâtva progresul spiritual, dar, pentru sufletul care-l cunoaşte pe Dumnezeu, asemenea dificultăţi emotive intelectuale nu interferează câtuşi de puţin cu certitudinea supravieţuirii. Ignoranţa singură nu poate niciodată împiedica supravieţuirea; nici îndoielile care prezintă caracteristicile confuziei mintale sau incertitudinea temătoare. Singură rezistenţa conştientă la călăuzirea Ajustorului poate să împiedice supravieţuirea sufletului nemuritor aflat în evoluţie.

110:3.6 (1206.4) Nu trebuie să consideraţi cooperarea cu Ajustorul vostru ca un proces în mod particular conştient, căci nu este astfel. Mobilurile şi deciziile voastre, hotărârile voastre fidele şi dorinţele voastre supreme sunt ceea ce constituie o cooperare reală şi eficientă. Voi puteţi spori în mod conştient armonia cu Ajustorul:

110:3.7 (1206.5) 1. Alegând să răspundeţi la apelul îndrumării divine, întemeind în mod sincer viaţa voastră umană pe cea mai înaltă conştiinţă a adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii pe care o aveţi voi, şi apoi coordonând aceste calităţi divine prin înţelepciune, prin adorare, prin credinţă şi prin iubire.

110:3.8 (1206.6) 2. Iubindu-l pe Dumnezeu şi dorind să-i semănaţi - prin recunoaşterea sinceră a paternităţii divine şi a adorării iubitoare a Tatălui celest.

110:3.9 (1206.7) 3. Iubind oamenii şi dorind sincer să-i serviţi - recunoscând din toată inima fraternitatea umană dublată de o afecţiune înţeleaptă şi inteligentă pentru fiecare dintre semenii voştri muritori.

110:3.10 (1206.8) 4. Acceptând cu bucurie cetăţenia cosmică - recunoscând cu onestitate obligaţiile voastre progresive faţă de Fiinţa Supremă, având conştiinţa interdependenţei dintre omul evolutiv şi Deitatea în evoluţie. Aceasta este naşterea moralităţii cosmice şi realizarea datoriei universale.

4. Munca Ajustorului în minte

110:4.1 (1207.1) Ajustorii sunt capabili să primească curentul continuu de inteligenţă cosmică venind prin circuitele conducătoare ale timpului şi ale spaţiului. Ei au contact deplin cu inteligenţa şi energia spirituale ale universurilor. Cu toate acestea, aceşti puternici locuitori lăuntrici sunt incapabili să transmită multe dintre aceste comori de înţelepciune şi de adevăr minţii subiecţilor lor muritori, ca urmare a lipsei de natură comună şi a absenţei de recunoaştere sensibilă.

110:4.2 (1207.2) Ajustorul Gândirii este angajat într-un efort constant pentru spiritualizarea minţii voastre, astfel încât să facă să evolueze sufletul vostru morontial, însă voi înşivă rămâneţi aproape

inconştienţi de acest ajutor lăuntric. Voi sunteţi întru totul incapabili să distingeţi roadele propriului vostru intelect material de cele ale activităţilor asociate ale sufletului vostru şi ale Ajustorului vostru.

110:4.3 (1207.3) Anumite prezentări abrupte ale gândirii, anumite concluzii şi anumite alte imagini mentale sunt uneori opera directă sau indirectă a Ajustorului; însă, mult mai adesea, ele reprezintă emergenţa subită, în conştiinţă, a ideilor care se grupaseră ele însele pe nivelele mentale subconştiente, sau a multora dintre evenimentele naturale şi banale ale funcţiunii fizice normale şi obişnuite, inerente circuitelor minţii animale în evoluţie. (În contrast cu aceste emanaţii subconştiente, revelaţiile Ajustorului apar în domeniile supraconştiinţei.)

110:4.4 (1207.4) Paragraph 110:4.4 is missing

110:4.5 (1207.5) Există o imensă prăpastie între uman şi divin, între om şi Dumnezeu. Rasele Urantiei sunt atât de mult controlate de procesele electrice şi chimice, comportamentul lor obişnuit seamănă atât de mult cu cel al animalelor, reacţiile lor obişnuite sunt atât de emotive, încât Veghetorilor le devine extrem de dificil să le călăuzească şi să le dirijeze. Voi sunteţi atât de lipsiţi de curaj în decizii şi de devotament în cooperare, încât Ajustorii voştri lăuntrici se găsesc aproape în imposibilitatea de a comunica direct cu mintea umană. Chiar şi atunci când ei ajung să facă să se perceapă o rază de adevăr nou pentru sufletul în evoluţie, această revelaţie spirituală orbeşte adesea creatura până la a-i provoca o criză de fanatism sau de a declanşa vreo altă bulversare intelectuală având rezultate dezastruoase. Multe dintre religiile noi şi dintre ciudatele culte în

„isme” sunt născute din comunicările nereuşite, imperfecte, neînţelese şi deformate ale Ajustorilor Gândirii.

110:4.6 (1207.6) Arhivele Ierusemului arată că în decursul a numeroase milenii, fiecare generaţie a avut din ce în ce mai puţine fiinţe susceptibile de a opera fără pericol cu Ajustorii autonomi. Acest tablou alarmant a condus personalităţile care supraveghează Satania să considere cu favoare propunerile unora dintre supraveghetorii voştri planetari mai imediaţi, care recomandă să se ia măsuri proprii pentru a favoriza şi a conserva tipurile spirituale superioare ale raselor Urantiei.

5. Concepte eronate ale călăuzirii Ajustorilor

110:5.1 (1207.7) Să distingeţi bine şi să nu confundaţi misiunea şi influenţa Ajustorului cu ceea ce se numeşte în mod obişnuit conştiinţă; nu există legătură directă între Ajustor şi conştiinţă. Conştiinţa este o reacţie umană şi pur psihică. Nu trebuie să fie dispreţuită, dar ea reprezintă prea puţin vocea lui Dumnezeu pentru suflet, pe când într-adevăr Ajustorul o reprezintă, dacă vocea sa ar putea fi auzită. Conştiinţa vă sfătuieşte pe bună dreptate să faceţi ceea ce este just, dar Ajustorul se străduieşte în plus să vă zică ceea ce este cu adevărat just, în momentul şi în măsura în care voi sunteţi capabili să percepeţi directivele Veghetorului.

110:5.2 (1208.1) Experienţa umană a viselor, aceste desfăşurări dezordonate şi dezlânate ale minţii adormite, incoerente, aduc o bună dovadă că Ajustorii nu pot reuşi să armonizeze şi să asocieze factorii mentali divergenţi ai omului. În spaţiul unei singure vieţi, Ajustorii pur şi simplu nu pot coordona şi sincroniza arbitrar două lumi de gândire atât de neasemănătoare şi de diferite cum sunt cea umană şi cea divină. Când ei ajung acolo, după cum au şi făcut-o uneori, sufletele interesate sunt transferate direct în lumile locuinţelor fără a trebui să treacă prin experienţa morţii.

110:5.3 (1208.2) În timpul perioadelor de somn, Ajustorul nu încearcă să îndeplinească decât ceea ce voinţa personalităţii locuite aprobase, în prealabil, pe deplin prin deciziile luate şi prin alegerile făcute în momentele în care conştiinţa era pe deplin trează. Aceste decizii şi aceste alegeri se plasează în domeniile supramentale, domeniile în care se leagă relaţii reciproce între uman şi divin.

110:5.4 (1208.3) Pe durata somnului gazdelor lor muritoare, Ajustorii încearcă să îşi imprime creaţiile pe nivelele superioare ale minţii materiale; unele dintre visele voastre groteşti arată că Ajustorii nu reuşesc să stabilească un contact eficient. Absurdităţile vieţii de vis nu demonstrează numai presiunea emoţiilor refulate, ci dovedesc totodată că conceptele spirituale prezentate de Ajustori sunt oribil deformate. Propriile voastre pasiuni, impulsurile voastre şi alte tendinţe înnăscute se traduc în tablou şi substituie dorinţele lor neexprimate cu mesajele divine pe care Veghetorii se străduiesc să le introducă în arhivele psihice în timpul somnului inconştient.

110:5.5 (1208.4) Este extrem de periculos să se facă supoziţii asupra a ceea ce provine, în viaţa onirică, de la Ajustor. Ajustorii lucrează într-

adevăr în timpul somnului, dar visele voastre obişnuite sunt fenomene pur fiziologice şi psihologice. Tot astfel, există riscul de a încerca o discriminare între înregistrarea conceptelor Ajustorului şi receptarea mai mult sau mai puţin continuă a ordinelor conştiinţei muritoare. Acestea sunt probleme care trebuie să fie rezolvate prin discernământ individual şi prin decizii personale. În orice caz, dacă o fiinţă umană se amăgeşte respingând expresia unui Ajustor pentru că ea crede că aceasta este o experienţă pur umană, acest lucru ar fi mai bun pentru ea, decât să comită greşeala de a înălţa o reacţie a minţii umane atribuindu-i o demnitate divină. Nu uitaţi că influenţa unui Ajustor al Gândirii se exercită în cea mai mare parte, deşi nu în întregime, ca o experienţă supraconştientă.

110:5.6 (1208.5) În diverse grade, şi tot mai mult în cursul ascensiunii voastre a cercurilor psihice, voi comunicaţi efectiv uneori direct, dar mai adesea indirect cu Ajustorul vostru. Este totuşi primejdios să se nutrească ideea că fiecare nou concept ce se naşte în mintea umană este dictat de Ajustor. La fiinţele din ordinul vostru, ceea ce voi acceptaţi ca fiind vocea Ajustorului este în realitate cel mai adesea emanaţia propriului vostru intelect. Terenul este primejdios; şi fiecare fiinţă umană trebuie să rezolve aceste probleme pentru sine însăşi după înţelepciunea sa umană naturală şi după perspicacitatea sa supraumană.

110:5.7 (1208.6) Dacă Ajustorul fiinţei omeneşti prin care este transmisă această comunicare se bucură de un câmp de acţiune atât de larg, aceasta ţine mai ales de faptul că această fiinţă umană manifestă o indiferenţă aproape completă pentru toată manifestarea exterioară a prezenţei interioare a Ajustorului. Din fericire este într-adevăr bine că

ea rămâne conştientă cu totul indiferentă la acest proces. Ea deţine unul dintre Ajutorii cei mai experimentaţi din vremea sa şi din generaţia sa. Păzitorul ei de destin estimează totuşi ca fiind rară şi fortuită reacţia ei de pasivitate şi absenţa ei de interes pentru fenomenele asociate prezenţei, în mintea sa, a acestui Ajustor cu talente variate. Toate acestea constituie o coordonare benefică de influenţe, favorabilă în acelaşi timp pentru Ajustorul din sfera superioară de acţiune, şi pentru partenerul uman sub raporturile sănătăţii, ale eficacităţii şi ale linştii.

6. Cele şapte cercuri psihice

110:6.1 (1209.1) Realizarea totală a personalităţii pe o lume materială este înglobată în cucerirea celor şapte cercuri succesive ale potenţialităţii muritorilor. Intrarea în cel de-al şaptelea cerc marchează funcţionarea iniţială a adevăratei personalităţi umane. Stăpânirea primului cerc denotă maturitatea relativă a muritorului. Cu toate că traversarea celor şapte cercuri ale creşterii cosmice nu este echivalentul fuziunii cu Ajustorul, stăpânirea acestor cercuri marchează trecerea de etapele preliminare acestei fuziuni cu Ajustorul.

110:6.2 (1209.2) Ajustorul este partenerul vostru egal pentru trecerea celor şapte cercuri - pentru ajungerea la o maturitate umană relativă. Ajustorul face cu voi ascensiunea cercurilor de la al şaptelea până la primul, dar progresează către statutul de activitate autonomă şi de

supremaţie întrutotul independent de cooperarea activă a minţii muritoare.

110:6.3 (1209.3) Cercurile psihice nu sunt nici exclusiv intelectuale nici în întregime morontiale. Ele ţin de statutul personalităţii, de înfăptuirile mentale, de creşterea sufletului şi de acordul cu Ajustorul. Traversarea reuşită a acestor nivele necesită funcţionarea armonioasă a *întregii personalităţi,* şi nu numai a uneia din fazele ei. Creşterea fracţiunilor nu este echivalentă cu adevărata maturizare a întregului; în realitate, părţile cresc proporţional cu expansiunea totalităţii sinelui - întregul sine - material, intelectual şi spiritual.

110:6.4 (1209.4) Când dezvoltarea naturii intelectuale o anticipează pe cea a spiritualului, situaţia face comunicările cu Ajustorul Gândirii atât dificile cât şi primejdioase. În mod asemănător, un exces de dezvoltare spirituală tinde să producă o interpretare fanatică şi pervertită a directivelor spirituale ale locuitorului divin. Lipsa de capacitate spirituală face foarte dificilă transmiterea unui intelect material a adevărurilor spirituale situate în supraconştientul superior. Numai într-o minte perfect echilibrată, instalat într-un corp cu obiceiuri sănătoase, cu energii nervoase stabilizate şi cu funcţiuni chimice echilibrate - când puterile fizice, mentale şi spirituale se dezvoltă în armonie triunică - se face că pot fi comunicate un maximum de lumină şi de adevăr cu un minimum de pericol temporar şi de riscuri pentru veritabila bunăstare a unui asemenea individ. Prin această creştere echilibrată face omul, unul câte unul, ascensiunea cercurilor de progres planetar, de la al şaptelea până la primul.

110:6.5 (1209.5) Ajustorii sunt întotdeauna aproape de voi şi în voi, dar este ceva rar ca ei să vă poată vorbi direct, aşa cum v-ar vorbi o altă fiinţă. Cerc după cerc, deciziile voastre intelectuale, alegerile voastre morale şi dezvoltarea voastră spirituală îl fac pe Ajustor apt să funcţioneze în mintea voastră. Cerc după cerc, voi vă ridicaţi astfel de la stadiile inferioare de asociere şi de acord mental cu Ajustorul, astfel încât el poate din ce în ce mai mult să îşi imprime imaginile destinului, cu o claritate şi cu o convingere crescânde pe conştiinţa în evoluţie a acestei minţi-suflet care îl caută pe Dumnezeu.

110:6.6 (1210.1) Fiecare decizie pe care o luaţi are ca efect fie stânjenirea, fie facilitarea funcţiunii Ajustorului. În paralel, însăşi aceste decizii determină înaintarea voastră în cercurile de înfăptuire umană. Este adevărat că supremaţia unei decizii, relaţia sa cu o criză, are multe raporturi cu influenţa sa pentru depăşirea cercurilor; totuşi numărul de decizii, repetările frecvente şi persistente, sunt deopotrivă de esenţiale pentru a fi ceva sigur că aceste relaţii vor forma obişnuinţe.

110:6.7 (1210.2) Cele şapte nivele de progres uman sunt greu de definit cu precizie, deoarece aceste nivele sunt personale. Ele variază pentru fiecare individ, şi sunt aparent determinate de capacitatea de creştere a fiecărei fiinţe umane. Cucerirea acestor nivele de evoluţie cosmică se reflectă în trei feluri:

110:6.8 (1210.3) 1. *Acordul cu Ajustorul.* Spiritualizându-se, mintea se apropie de prezenţa Ajustorului proporţional cu străbaterea cercurilor.

110:6.9 (1210.4) 2. *Evoluţia sufletului.* Emergenţa sufletului morontial indică întinderea şi adâncimea stăpânirii cercurilor.

110:6.10 (1210.5) 3. *Realitatea personalităţii.* Gradul de realitate a individualităţii este direct determinat de cucerirea cercurilor. Persoanele devin mai reale pe măsură ce se ridică de la cel de-al şaptelea la primul nivel al existenţei muritoare.

110:6.11 (1210.6) Pe măsură ce copilul ieşit din evoluţia materială traversează cercurile, el creşte şi devine omul matur cu potenţialităţi nemuritoare. Realitate sumbră a naturii embrionare a unui om în stadiul celui de-al şaptelea cerc cedează locul manifestării mai clare a naturii morontiale emergente a unui cetăţean al universului local.
110:6.12 (1210.7) Este imposibil de definit cu precizie cele şapte nivele, sau cercuri psihice ale creşterii umane, dar este îngăduit să se sugereze limitele minime şi maxime ale acestor stadii de realizare a maturităţii:

110:6.13 (1210.8) *Al şaptelea cerc.* Fiinţele umane pătrund în acest nivel atunci când îşi dezvoltă puterile de alegere personală, decizia individuală, responsabilitatea morală şi capacitatea lor de a atinge individualitatea spirituală. Aceasta denotă funcţionarea unificată a celor şapte spirite-minte adjutante sub conducerea spiritului înţelepciunii, punerea în circuit a creaturii omeneşti în influenţa Duhului Sfânt şi, pe Urantia, funcţionarea esenţială a Spiritului Adevărului împreună cu recepţia unui Ajustor al Gândirii în mintea muritoare. Intrarea în cel de-al şaptelea cerc face, dintr-o creatură umană, un adevărat cetăţean în putere al universului local.

110:6.14 (1210.9) *Al treilea cerc.* Munca Ajustorului este mult mai eficientă după ce ascendentul uman a atins al treilea cerc şi a primit, cu titlu personal, un păzitor serafic de destin. Deşi aparent nu există

eforturi concertate între Ajustor şi păzitorul serafic, se poate totuşi observa, după acordarea însoţitorului serafic personal, o ameliorare indubitabilă în toate fazele de înfăptuire cosmică şi de dezvoltare spirituală. Când al treilea cerc este atins, Ajustorul se străduieşte să facă morontială mintea omului în timpul restului vieţii sale de muritor, să străbată cercurile rămase şi să atingă stadiul final al asocierii divin-uman înainte ca moartea naturală să dizolve această asociere unică.

110:6.15
(1210.10) *Primul cerc.* În general, Ajustorul nu poate vorbi direct şi imediat cu voi înainte ca voi să fi atins primul cerc, cercul final de înfăptuire progresivă a unui muritor. Acest nivel reprezintă cea mai mare realizare posibilă a relaţiilor minte-Ajustor de pe parcursul experienţei umane, înainte ca sufletul morontial în evoluţie să fi fost eliberat de suportul său corporal material. În ceea ce priveşte mintea, emoţiile şi clarviziunea cosmică, realizarea primului cerc psihic reprezintă cea mai mare apropiere posibilă dintre mintea materială şi Ajustorul spiritual în experienţa oamenilor.

110:6.16 (1211.1) Poate că aceste cercuri psihice de înaintare a muritorilor ar fi mai bine să fie denumite nivele cosmice: nivele unde noi înţelegem efectiv semnificaţiile şi realizările valorilor unei apropieri progresive de conştiinţa morontială a existenţei unei relaţii iniţiale dintre sufletul evolutiv şi Fiinţa Supremă emergentă. Chiar această relaţie este ceea ce face veşnic imposibilă explicarea deplină a semnificaţiei cercurilor cosmice minţii materiale. Aceste străbateri ale cercurilor nu au decât raporturi relative cu faptul de a fi conştient de Dumnezeu. Cel care este în cel de-al şaptelea sau al şaselea cerc poate

să-l cunoască pe Dumnezeu - să fie conştient de filiaţia sa - aproape tot atât de bine ca şi cel care este în primul sau în al doilea cerc, dar fiinţele cercurilor inferioare sunt mult mai puţin conştiente de relaţia lor experienţială cu Fiinţa Supremă, de cetăţenia lor universală. Depăşirea acestor cercuri cosmice va face parte din experienţa ascendenţilor pe lumile locuinţelor dacă ei nu reuşesc această înfăptuire înainte de moartea naturală.

110:6.17 (1211.2) Motivaţia credinţei transformă în experienţă deplina realizare a filiaţiei omului cu Dumnezeu, dar *acţiunea,* executarea deciziilor, este esenţială pentru a atinge, prin evoluţie, conştiinţa de înrudirea progresivă cu *actualizarea cosmică* a Fiinţei Supreme. Credinţa transmută potenţialele în actuale în lumea spirituală, dar potenţialele nu devin actuale, în domeniile finite ale Supremului, decât prin realizarea experienţei alegerii şi graţie ei. Alegerea de a face voia lui Dumnezeu reuneşte, într-un act al personalităţii, credinţa spirituală şi deciziile materiale, şi oferă astfel un punct de sprijin divin şi spiritual permiţând pârghiei umane şi materiale a setei de Dumnezeu să acţioneze mai eficient. Această înţeleaptă coordonare de forţe materiale şi spirituale sporeşte considerabil realizarea cosmică a Supremului şi înţelegerea morontială a Deităţilor Paradisului.

110:6.18 (1211.3) Stăpânirea cercurilor cosmice este legată de creşterea cantitativă a sufletului morontial, de comprehensiunea semnificaţiilor supreme. Însă statutul calitativ al acestui suflet nemuritor depinde *în întregime* de gradul în care el înţelege, prin credinţă vie, valoarea faptului, având potenţial paradisiac, a filiaţiei omului muritor faţă de Dumnezeu cel etern. De aceea, cei care sunt în cel de-al şaptelea cerc,

se duc pe lumile locuinţelor pentru a urmări realizarea creşterii lor cosmice cantitative întocmai ca şi cei din cel de-al doilea cerc, sau chiar şi din primul.

110:6.19 (1211.4) Nu există decât o relaţie indirectă între străbaterea cercurilor cosmice şi experienţa religioasă spirituală actuală; asemenea înfăptuiri sunt reciproce, deci mutual benefice. Dezvoltarea pur spirituală poate să rămână aproape fără influenţă asupra prosperităţii materiale planetare, dar depăşirea cercurilor sporeşte întotdeauna potenţialul reuşitei şi al înfăptuirii umane.

110:6.20 (1211.5) De la cel de-al şaptelea cerc până la al treilea, cele şapte spirite minte adjutante exercită o acţiune sporită şi unificată pentru a scăpa mintea umană de dependenţa de realităţile mecanismelor vieţii materiale, ceea ce o pregăteşte să pătrundă mai bine nivelele morontiale de experienţă. Pornind de la al treilea cerc, influenţa adjutanţilor se diminuează progresiv.

110:6.21 (1211.6) Cele şapte cercuri îmbrăţişează experienţa muritorilor care se întinde, de la nivelul pur animal cel mai elevat, până la cel mai de jos nivel de contact morontial efectiv al conştiinţei de sine ca experienţă a personalităţii. Stăpânirea primului cerc cosmic denotă că s-a atins maturitatea premorontială a muritorului, şi marchează terminarea slujirii asociate a spiritelor adjutante ca influenţă exclusivă a acţiunii mentale în personalitatea umană. Dincolo de primul cerc, mintea se înrudeşte tot mai mult cu inteligenţa stadiului morontial de evoluţie, slujirea asociată a minţii cosmice şi a facultăţilor supraadjutante ale Spiritului Creativ al unui univers local.

110:6.22 (1212.1) Marile zile din cariera individuală a Ajustorilor sunt următoarele: mai întâi, atunci când subiectul lor uman străpunge cel

de-al treilea cerc psihic, ceea ce asigură activitatea autonomă a Veghetorului şi o gamă sporită de funcţiuni (dacă Ajustorul nu era deja autonom). Apoi, când partenerul lor uman atinge primul cerc psihic, ceea ce face posibilă comunicarea reciprocă între ei, cel puţin într-o oarecare măsură. Şi, în sfârşit, atunci când ei sunt definitiv şi veşnic contopiţi.

7. Realizarea nemuririi

110:7.1 (1212.2) Străbaterea celor şapte cercuri cosmice nu este echivalentă cu fuziunea cu Ajustorul. Mulţi muritori vii de pe Urantia au străbătut cercurile, dar fuziunea depinde de încă alte realizări spirituale mai mari şi mai sublime; trebuie să se ajungă la armonizarea într-un mod definitiv şi complet a voinţei umane cu voinţa lui Dumnezeu, aşa cum rezidă ea în Ajustorul Gândirii.

110:7.2 (1212.3) Atunci când o fiinţă umană a desăvârşit cercurile realizării cosmice, şi când după aceea alegerea finală a voinţei muritorului permite Ajustorului să desăvârşească asocierea identităţii umane cu sufletul morontial în timpul vieţii evolutive fizice, atunci aceste legături consumate ale unui suflet cu un Ajustor se fac independent pe lumile locuinţelor. Un ordin provenit din Uversa stipulează fuziunea imediată a Ajustorului şi a sufletului morontial. Dacă această fuziune are loc în timpul vieţii fizice, corpul material este consumat instantaneu, şi fiinţele umane care ar asista la acest spectacol ar constata pur şi simplu că muritorul în transfer dispare „în care de foc”.

110:7.3 (1212.4) Majoritatea Ajustorilor care au transferat subiecţii lor în afara Urantiei erau foarte experimentaţi şi cunoscuţi pentru a fi locuit anterior numeroşi muritori de pe alte sfere. Trebuie reamintit că Ajustorii dobândesc o preţioasă experienţă din locuirea pe planetele unde ei sunt doar pregătiţi; de aici nu rezultă că experienţa necesară unei munci avansate se câştigă numai la subiecţii muritori care nu reuşesc să supravieţuiască.

110:7.4 (1212.5) În urma fuziunii cu voi, Ajustorii voştri împărtăşesc destinul vostru şi experienţa voastră; *ei sunt voi.* După fuziunea nemuritorului suflet morontial cu Ajustorul asociat, toată experienţa şi toate valorile unuia devin în cele din urmă proprietatea celuilalt, astfel încât cei doi formează efectiv o singură entitate. Într-un anumit sens, această nouă fiinţă aparţine trecutului etern şi există pentru eternul viitor. Tot ceea ce era cândva uman în sufletul care supravieţuieşte şi tot ceea ce este în mod experienţial divin la Ajustor devine acum posesiunea efectivă a noii şi mereu ascendentei personalităţi universale. Totuşi, pe fiecare nivel universal, Ajustorul nu poate înzestra creatura decât cu atributele care au la acest nivel o semnificaţie şi o valoare. *Unicitatea* absolută cu Veghetorul divin, epuizarea completă a dotării unui Ajustor, nu se poate împlini decât în eternitate, după ce a fost atins în cele din urmă Tatăl universal, Tatăl spiritelor, sursa permanentă a acestor daruri divine.

110:7.5 (1212.6) Când sufletul în evoluţie şi Ajustorul divin au fuzionat veşnic în cele din urmă, fiecare dintre ei dobândeşte toate calităţile susceptibile de a fi dobândite de celălalt. Această personalitate coordonată posedă toată memoria experienţială a supravieţuirii deţinută odinioară de mintea muritoare ancestrală şi, acum, de către

sufletul morontial. Pe de altă parte, finalitarul potenţial înglobează toată memoria experienţelor Ajustorului din cursul şederilor sale din toate timpurile la muritori. Cu toate acestea, Ajustorul va avea nevoie de eternitatea viitoare pentru a dota complet această asociere a personalităţii cu înţelesurile şi cu valorile pe care acest Veghetor divin le duce mai departe din eternitatea trecută.

110:7.6 (1213.1) Dar, la marea majoritate a Urantienilor, Ajustorul trebuie să aştepte cu răbdare descătuşarea prin moarte a subiectului său, să aştepte ca sufletul emergent să se elibereze de dominaţia aproape completă a modelelor energetice şi a forţelor chimice inerente ordinului vostru material de existenţă. Principala dificultate pe care o întâmpinaţi pentru intrarea în contact cu Ajustorul vostru constă în această natură materială atât de ancorată. Foarte puţini muritori sunt realmente gânditori. Din punct de vedere spiritual, voi nu vă dezvoltaţi mintea şi nu v-o disciplinaţi până în punctul unei legături favorabile cu Ajustorii divini. Mintea umană se face surdă la argumentele spirituale pe care Ajustorul le traduce extrăgându-le din multiplele mesaje ale teledifuziunilor universale ale iubirii provenind de la Tatăl îndurător. Ajustorul constată cvasi-imposibilitatea de a înregistra aceste directive spirituale însufleţitoare într-o minte animală şi complet dominată de forţele chimice şi electrice inerente naturii voastre fizice.

110:7.7 (1213.2) Ajustorii se bucură de stabilirea contactului cu mintea umană, dar ei trebuie să fie răbdători pe durata lungilor ani de şedere tăcută, în timpul cărora ei sunt neputincioşi în a învinge rezistenţa voastră animală şi în a comunica direct cu voi. Cu cât se înalţă Ajustorii Gândirii mai mult pe scara servirii, cu atât devin ei mai

eficienţi; însă, în timpul şederii voastre în carne, ei nu pot niciodată să vă abordeze cu aceeaşi afecţiune deplină, simpatică şi expresivă ca în momentul în care voi îi discerneţi, de la minte la minte, pe lumile locuinţelor.

110:7.8 (1213.3) În timpul vieţii muritoare, corpul şi mintea materiale vă separă de Ajustorul vostru şi împiedică libera comunicare cu el. După moarte şi după fuziunea eternă, voi sunteţi una cu Ajustorul vostru - nu puteţi să fiţi distinşi ca fiinţe separate - şi astfel nu mai există nevoia de a comunica în maniera în care înţelegeţi voi acest lucru.

110:7.9 (1213.4) Deşi vocea Ajustorului este întotdeauna în voi, cea mai mare parte din voi o aud rareori în cursul unei vieţi. Fiinţele umane care nu au atins cercurile al treilea şi al doilea aud rar vocea directă a Ajustorului, şi aceasta doar în momentele supreme de dorinţă, într-o situaţie supremă, şi în urma vreunei decizii supreme.

110:7.10 (1213.5) În intervalul de timp dintre stabilirea şi ruperea contactului dintre mintea umană a unui rezervist al destinului şi supraveghetorii planetari, Ajustorul interior se găseşte uneori plasat astfel încât îi devine posibil să transmită un mesaj partenerului său muritor. Destul de recent, pe Urantia, un Ajustor autonom transmite un mesaj de acest ordin asociatului său uman, membru al corpului de rezervă al destinului. Acest mesaj începea cu aceste cuvinte: „Şi acum, fără a răni sau a pune în pericol subiectul devoţiunii mele curtenitoare şi, în ce mă priveşte pe mine, fără intenţia de a-i aplica o pedeapsă excesivă sau de a-l descuraja, înregistraţi rugămintea pe care i-o adresez.” Urmează un îndemn magnific de mişcător şi de implorător în care Ajustorul cerea, între altele, ca subiectul „să îmi

acorde mai fidel cooperarea sa sinceră, să suporte mai cu veselie obligaţiile pe care le-am impus, să execute mai fidel programul pe care l-am întocmit, să treacă mai răbdător prin încercările pe care le-am ales, să urmeze cu mai multă perseverenţă şi ardoare cărarea pe care am trasat-o, să primească mai umil creditul care i se poate atribui ca urmare a eforturilor mele neîncetate - să transmiteţi astfel mustrările mele omului în care locuiesc. Eu îmi revărs asupra lui afecţiunea şi devotamentul supreme ale unui spirit divin. Ziceţi astfel subiectului meu mult-iubit, că eu voi acţiona cu înţelepciune şi putere până la capăt, până ce ultima sa bătălie a luat sfârşit. Eu voi fi fidel personalităţii care îmi este încredinţată. Eu o îndemn să urmeze şi să nu mă dezamăgească, să nu mă priveze de răsplata luptei mele perseverente şi intense. Pentru a atinge personalitatea, noi depindem de voinţa umană. Eu am făcut cu răbdare să progreseze această minte, cerc după cerc, iar şeful ordinului meu mi-a exprimat aprobarea sa. Cerc după cerc, eu merg mai departe până la judecată. Eu aştept cu plăcere şi fără nelinişte apelul nominal al destinului. Eu sunt pregătit să mă supun cu totul tribunalelor Celor Îmbătrâniţi de Zile.”

110:7.11 (1214.1) [Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

Cartea Urantia

Capitolul 111

Ajustorul şi sufletul

111:0.1 (1215.1) PENTRU ştiinţă şi pentru filozofie, prezenţa Ajustorului divin în mintea umană face, pentru totdeauna, imposibilă atingerea unei înţelegeri satisfăcătoare a sufletului în evoluţie al personalităţii umane. Sufletul morontial este copilul universului, şi nu poate fi cunoscut cu adevărat decât prin clarviziune cosmică şi prin descoperire spirituală.

111:0.2 (1215.2) Conceptul de suflet şi de spirit lăuntric nu este nou pe Urantia. El a apărut frecvent în diversele sisteme de credinţe planetare. Multe dintre religiile orientale şi unele religii occidentale au perceput că omul este atât divin prin moştenire, cât şi uman prin ereditate. Sentimentul prezenţei interioare adăugat omniprezenţei

exterioare a Deităţii a făcut mult timp parte din multe religii urantiene. Oamenii au crezut multă vreme în existenţa a ceva care creşte înăuntrul naturii umane, ceva vital menit să dureze dincolo de scurta durată a unei vieţi temporale.

111:0.3 (1215.3) Înainte ca oamenii să îşi dea seama că sufletul lor în evoluţie era zămislit de un spirit divin, ei au crezut că el se găsea în diverse organe fizice - ochiul, ficatul, rinichii, inima şi, mai târziu, creierul. Sălbaticii asociau sufletul cu sângele, cu respiraţia, cu umbrele, precum şi cu imaginea reflectată în apă.

111:0.4 (1215.4) În concepţia lor despre *atman,* învăţătorii hinduşi s-au apropiat realmente de o apreciere a naturii şi a prezenţei Ajustorilor, însă nu au reuşit să distingă prezenţa concomitentă a sufletului în evoluţie şi a potenţialului nemuritor. Chinezii recunosc totuşi două aspecte ale unei fiinţe umane, *yang*- ul şi *yin*- ul, sufletul şi spiritul. Egiptenii şi multe triburi africane credeau de asemenea în doi factori, *ka*- ul şi *ba*- ul; ei nu credeau în general că sufletul a fost preexistent, ci numai spiritul.

111:0.5 (1215.5) Locuitorii văii Nilului credeau că individul favorizat se vedea atribuindu-i-se la naşterea sa, sau puţin după, un spirit protector pe care îl numea ka. Ei susţineau că acest spirit păzitor rămânea cu subiectul muritor în timpul întregii sale vieţi şi trecea înaintea lui în starea viitoare. Pe zidurile unui templu din Luxor, unde se găseşte descrisă naşterea lui Amenhotep III, micul prinţ este zugrăvit pe braţul unui zeu al Nilului, şi lângă el se găseşte un alt copil, aparent identic cu prinţul, care simbolizează entitatea pe care egiptenii o numeau ka. Această sculptură a fost terminată în al cincisprezecelea secol dinaintea lui Cristos.

111:0.6 (1215.6) Ka-ul era considerat un geniu spiritual care dorea să călăuzească pe cele mai bune căi ale vieţii temporale sufletul uman asociat, dar mai ales să influenţeze prosperitatea subiectului în viaţa de dincolo. Când un egiptean din această perioadă murea, se conta pe faptul că ka-ul său îl va aştepta pe cealaltă parte a Marelui Fluviu. La început de tot, s-a presupus că numai regii posedau un ka, dar curând s-a ajuns a se crede că toţi oamenii drepţi aveau unul. Vorbind de ka-ul lăuntric din inima sa, un conducător indian a zis: „Eu nu am neglijat cuvintele sale, mi fost teamă să încalc indicaţiile sale. Aceasta m-a făcut să prosper foarte mult. Eu am reuşit graţie a ceea ce m-a făcut să fac. Am fost distins prin îndrumarea sa.” Mulţi considerau ka-ul „un oracol al lui Dumnezeu în fiecare” şi ei aveau să „petreacă o veşnicie cu o inimă voioasă în graţiile Dumnezeului care este în voi”.

111:0.7 (1216.1) Fiecare rasă urantiană de muritori în evoluţie are un cuvânt echivalent cu conceptul de suflet. Multe dintre popoarele primitive credeau că sufletul arunca priviri în afară asupra lumii prin ochii omeneşti; de aceea ele se temeau cu atâta laşitate de rea-voinţa ochiului rău. Ele au crezut multă vreme că „spiritul omului este lampa Domnului”. Rig-Veda spune: „Mintea mea vorbeşte inimii mele.”

1. Cadrul mental al alegerii

111:1.1 (1216.2) Cu toate că Ajustorii au de efectuat o muncă de natură spirituală, ei sunt obligaţi să o execute în întregime pe baze intelectuale. Mintea este terenul uman de la care Veghetorul spiritului

trebuie să facă să apară, prin evoluţie, sufletul morontial, cu cooperarea personalităţii în care locuieşte.

111:1.2 (1216.3) Există o unitate cosmică în diversele nivele mentale ale universului universurilor. Sinele intelectual îşi are originea în mintea cosmică într-o manieră mult asemănătoare cu nebuloasele, a căror origine este în energiile cosmice ale spaţiului universal. Pe nivelul uman (deci personal) al sinelui intelectual, potenţialul de evoluţie al spiritului devine dominant cu consimţământul minţii muritoare, din cauza înzestrării spirituale a personalităţii umane asociate cu prezenţa creativă din acest sine uman a unui cămin-entitate având o valoare absolută. Totuşi, această dominare a minţii materiale de către spirit este subordonată faţă de două experienţe: pe de o parte, trebuie ca sinele material (personal) să aleagă să coopereze cu Ajustorul lăuntric pentru a crea şi a întreţine sinele morontial, sufletul evolutiv potenţial nemuritor.

111:1.3 (1216.4) Mintea materială este cadrul în care personalităţile umane trăiesc, sunt conştiente de ele înseşi, iau decizii, îl aleg sau îl abandonează pe Dumnezeu, se fac eterne sau se distrug pe ele însele.

111:1.4 (1216.5) Evoluţia materială v-a format un mecanism de trăit, corpul vostru. Tatăl însuşi v-a înzestrat cu realitatea spiritului cel mai pur care se cunoaşte în univers, Ajustorul vostru al Gândirii. Dar mintea a fost lăsată în grija voastră, ea este supusă propriilor voastre decizii, şi prin minte se face că voi trăiţi sau muriţi. Înăuntrul acestei minţi şi cu această minte, voi luaţi decizii morale care vă permit să deveniţi asemănători cu Ajustorul, adică asemănători lui Dumnezeu.

111:1.5 (1216.6) Mintea de muritor este un sistem intelectual temporar pregătit în fiinţele umane pentru durata unei vieţi materiale, şi, în funcţie de modul în care ele întrebuinţează această minte, ele acceptă sau resping potenţialul de existenţă veşnică. Mintea este aproape singura fracţiune a realităţii universale pe care o posedaţi şi care este supusă voinţei voastre. Sufletul - sinele morontial - va arăta în cele din urmă acumularea de decizii umane pe care le va fi luat sinele muritor. Conştiinţa umană se sprijină uşor pe mecanismul electrochimic subiacent, şi atinge cu delicateţe sistemul energetic morontial-spiritual care o domină. În cursul vieţii de muritor, fiinţa omenească nu este niciodată complet conştientă de nici unul din aceste două sisteme, şi de aceea trebuie ea să lucreze în mintea de care este conştientă. Ceea ce asigură supravieţuirea nu este atât de mult ceea ce mintea înţelege, cât mai degrabă ceea ce mintea caută să înţeleagă. Nu este atât de important cu ce se aseamănă mintea, cât cu ceea ce se străduieşte ea să semene, ceea ce constituie identificarea ei cu spiritul. Nu atât faptul ca omul să fie conştient de Dumnezeu este cel care se traduce prin ascensiunea sa în univers, cât mai degrabă dorinţa sa fierbinte de a-l întâlni pe Dumnezeu. Ceea ce sunteţi astăzi nu este la fel de important ca ceea ce deveniţi voi zi de zi şi în veşnicie.

111:1.6 (1217.1) Mintea este instrumentul cosmic pe care voinţa omenească poate să interpreteze disonanţele distrugerii sau pe care această aceeaşi voinţă omenească poate să facă să rezoneze delicatele melodii ale identificării cu Dumnezeu şi ale supravieţuirii eterne care rezultă din aceasta. Ajustorul dăruit omului este, în ultimă analiză, impermeabil la rău şi incapabil să facă păcate, dar mintea umană

poate efectiv să fie denaturată, deformată şi făcută urâtă şi rea prin maşinaţiile culpabile ale unei voinţe umane egoiste şi perverse. Tot astfel, mintea poate să fie făcută nobilă, frumoasă, adevărată şi bună - efectiv mare - în acord cu voinţa iluminată de spiritul unei fiinţe omeneşti cunoscătoare de Dumnezeu.

111:1.7 (1217.2) Mintea evolutivă nu este pe deplin stabilă şi demnă de încredere decât atunci când se manifestă în cele două extremităţi de intelectualitate cosmică - total mecanizate şi în întregime spiritualizate. Între cele două extreme intelectuale de pur control automat şi de adevărată natură spirituală, se situează acest imens grup de indivizi a căror minte evoluează şi se înalţă, şi a cărei stabilitate şi linişte depind de alegerea făcută de către personalitatea lor, şi de identificarea lor cu spiritul.

111:1.8 (1217.3) Cu toate acestea, omul nu abandonează servil şi pasiv voinţa sa Ajustorului. El alege mai degrabă activ, pozitiv şi cooperativ, să urmeze indicaţiile Ajustorului, atunci când el este conştient că aceste indicaţii diferă de dorinţele şi de impulsiile minţii muritoare naturale. Ajustorii manipulează mintea omului, dar nu o domină niciodată împotriva voinţei lui. Pentru Ajustori, voinţa omului este supremă. Şi astfel o consideră şi o privesc ei, în timp ce se străduiesc să atingă ţelurile spirituale de ajustare a gândirii şi de transformare a caracterului în cadrul aproape nelimitat al intelectului uman în evoluţie.

111:1.9 (1217.4) Mintea este nava voastră, Ajustorul este pilotul vostru, voinţa umană este căpitanul. Stăpânul vasului muritor ar trebui să aibă înţelepciunea de a se încrede în pilotul divin pentru

conducerea sufletului ascendent în porturile morontiale ale supravieţuirii veşnice. Numai prin egoism, prin trândăvie şi prin păcat se face că voinţa omului poate să respingă îndrumarea unei călăuze atât de iubitore, şi să facă să naufragieze în cele din urmă cariera muritorului pe primejdioasele stânci submarine ale refuzului îndurării şi pe recifurile săvârşirii păcatului. Cu consimţământul vostru, această fidelă călăuză traversează în siguranţă obstacolele timpului şi piedicile spaţiului, până la sursa însăşi a minţii divine şi merge chiar şi până dincolo, până la Tatăl Ajustorilor din Paradis.

2. Natura sufletului

111:2.1 (1217.5) În toate funcţiunile mentale de inteligenţă cosmică, totalitatea minţii domină funcţiunile intelectuale fracţionare. În esenţa sa, mintea este o unitate funcţională, şi de aceea mintea nu uită niciodată să manifeste această unitate constitutivă, chiar şi atunci când este stânjenită şi împiedicată de alegerile şi de faptele neînţelepte ale unui sine rătăcit. Această unitate a minţii caută invariabil coordonarea spiritului pe toate nivelele asocierii ei cu un sine care are demnitate volitivă şi prerogative de ascensiune.

111:2.2 (1217.6) Mintea materială a omului muritor este războiul cosmic care poartă ţesutul morontial pe care Ajustorul Gândirii interior brodează modelele spirituale ale unui caracter universal posesor de valori durabile şi de semnificaţii divine - un suflet supravieţuitor destinului ultim şi carierei fără sfârşit, un finalitar potenţial.

111:2.3 (1218.1) Personalitatea umană se identifică cu mintea şi cu spiritul menţinute în raport funcţional de către viaţa într-un corp material. Această relaţie funcţională dintre această minte şi acest spirit nu are ca rezultat o combinaţie de calităţi sau atribute ale minţii şi ale spiritului, ci mai degrabă o valoare universală în întregime nouă, originală şi unică, având un potenţial de durată eternă, *sufletul.*

111:2.4 (1218.2) Creaţia evolutivă a acestui suflet nemuritor rezultă din trei factori, iar nu din doi. Cele trei antecedente ale sufletului morontial uman sunt următoarele:

111:2.5 (1218.3) 1. *Mintea omenească* şi toate influenţele cosmice care o preced şi care acţionează asupra ei.

111:2.6 (1218.4) 2. *Spiritul divin* care locuieşte în această minte omenească şi toate potenţialurile inerente unui astfel de fragment de spiritualitate absolută, precum şi toate influenţele şi toţi factorii spirituali care îi sunt asociaţi în viaţa umană.

111:2.7 (1218.5) 3. *Relaţia dintre mintea materială şi spiritul divin,* care denotă o valoare şi comportă o semnificaţie ce nu se găsesc în nici unul din cei doi factori ai acestei asocieri. Realitatea acestei relaţii unice nu este nici materială nici spirituală, ci morontială. Aceasta este sufletul.

111:2.8 (1218.6) Medianii au numit de multă vreme minte intermediară acest suflet evoluând al omului, în contrast cu mintea inferioară sau materială şi mintea superioară sau cosmică. Mintea intermediară este în realitate un fenomen morontial, de vreme ce există în domeniul intermediar dintre material şi spiritual. Potenţialul acestei evoluţii morontiale este inerent celor două impulsuri universale ale minţii:

impulsul minţii finite a creaturii de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a se reuni cu divinitatea Creatorului, şi impulsul minţii infinite a Creatorului de a cunoaşte omul şi de a ajunge la *experienţa* creaturii.

111:2.9 (1218.7) Această operaţiune celestă ce face să apară prin evoluţie sufletul nemuritor este făcută posibilă pentru că mintea muritoare este, în primul rând, personală şi, în al doilea rând, în contact cu realităţi supraanimale; ea posedă o dotare supramaterială cu facultăţi cosmice care asigură evoluţia unei naturi morale capabile de a lua decizii morale, ceea ce produce un contact creativ de bună credinţă cu slujitorii spirituali asociaţi şi cu Ajustorul Gândirii interior.

111:2.10 (1218.8) Rezultatul inevitabil al acestei spiritualizări a minţii umane prin contact este naşterea treptată a unui suflet, progenitură unită cu o minte adjutant dominată de o voinţă omenească dornică cu ardoare să-l cunoască pe Dumnezeu, şi care lucrează în legătură cu forţele spirituale ale universului, care sunt sub controlul unui fragment efectiv din însuşi Dumnezeul întregii creaţii - Veghetorul de Mister. Astfel că realitatea materială şi muritoare a sinelui transcende limitările temporare ale mecanismului vieţii fizice, şi atinge o nouă expresie şi o nouă identificare în vehiculul în evoluţie care trebuie să asigure continuitatea individualităţii, sufletul morontial şi nemuritor.

3. Sufletul în evoluţie

111:3.1 (1218.9) Greşelile minţii muritoare şi neregulile conduitei umane pot întârzia mult evoluţia sufletului. Cu toate acestea, ele nu ar

putea inhiba acest fenomen morontial odată ce a fost declanşat de Ajustorul interior cu consimţământul voinţei creaturii. Însă, în orice moment anterior morţii fizice, aceeaşi voinţă materială şi umană are puterea de a reveni la alegerea ei şi de a respinge supravieţuirea. Chiar şi după ce a supravieţuit, muritorul ascendent păstrează prerogativa de a alege respingerea vieţii veşnice. În orice moment dinaintea fuziunii cu Ajustorul, creatura evoluândă şi ascendentă poate decide să renunţe la urmarea voinţei Tatălui Paradisului. Fuziunea cu Ajustorul denotă că ascendentul a ales pe veci şi în mod irevocabil, să facă voia Tatălui.

111:3.2 (1219.1) Pe durata vieţii în trup, sufletul în evoluţie are facultatea de a întipări şi mai adânc deciziile supramateriale ale minţii umane. Fiind supramaterial, sufletul material nu funcţionează prin el însuşi pe nivelul material de experienţă umană. Fără colaborarea unui spirit al Deităţii precum Ajustorul, acest suflet spiritual nu poate să mai funcţioneze deasupra nivelului morontial. Tot astfel, sufletul nu ia decizii finale înainte ca moartea sau transferul să fi rupt asocierea sa materială cu mintea muritoare, afară de cazul când mintea materială nu a delegat în mod liber şi de bunăvoie autoritatea necesară sufletului ei morontial în mod funcţional asociat. Pe durata vieţii, voinţa muritoare, puterea de decizie şi de alegere a personalităţii, rezidă în circuitele mentale materiale. Pe măsură dezvoltării de muritor pe pământ, acest sine, cu inestimabilele lui puteri de alegere, se identifică cu sinele morontial. Sufletul este astfel embrionul viitorului vehicul morontial al identităţii personalităţii.

111:3.3 (1219.2) Acest suflet nemuritor are mai întâi o natură în întregime morontială, dar el posedă o asemenea capacitate de

dezvoltare încât se înalţă invariabil la adevăratele nivele spirituale demne de fuziunea cu spiritele Deităţii. Fuziunea are în general loc cu acelaşi spirit al Tatălui Universal care declanşase acest fenomen creativ în mintea creaturii.

111:3.4 (1219.3) Mintea umană şi Ajustorul divin sunt amândoi conştienţi de prezenţa şi de natura distincte ale sufletului în evoluţie - Ajustorul pe deplin, iar mintea parţial. În ceea ce priveşte sufletul, pe măsura propriei sale creşteri evolutive, el devine din ce în ce mai conştient de mintea umană şi de Ajustorul divin ca identităţi asociate. Sufletul participă la calităţile minţii umane precum şi la cele ale spiritului divin, dar el evoluează constant către sporirea controlului spiritual şi a dominaţiei divine, stimulând o funcţiune mentală ale cărei semnificaţii caută să se coordoneze cu adevăratele valori spirituale.

111:3.5 (1219.4) Cariera de muritor, evoluţia sufletului, nu este atât o încercare cât o educare. Credinţa în supravieţuirea valorilor supreme este esenţa religiei. Experienţa religioasă autentică constă în unirea valorilor supreme şi a semnificaţiilor cosmice ca realizare a realităţii universale.

111:3.6 (1219.5) Mintea cunoaşte cantitatea, realitatea, semnificaţiile. Dar calitatea - valorile - este simţită. Ceea ce simte este creaţia unită a minţii care cunoaşte şi a spiritului asociat care conferă realitate.

111:3.7 (1219.6) În măsura în care sufletul morontial evoluând al omului se impregnează de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate ca fiind realizarea valorii conştiinţei de Dumnezeu, fiinţa care rezultă devine indestructibilă. Dacă nu este nici o supravieţuire a valorilor eterne în sufletul care evoluează al omului, atunci existenţa muritoare este

lipsită de sens, iar viaţa însăşi este o iluzie tragică. Dar aceasta este veşnic adevărat: ceea ce începeţi în timp voi isprăviţi în mod sigur în veşnicie--dacă acel lucru merită a fi încheiat.

4. Viaţa interioară

111:4.1 (1219.7) Recunoaşterea este procesul intelectual care constă în potrivirea impresiilor senzoriale primite din lumea exterioară cu lumile aparţinând memoriei individului.

111:4.2 (1220.1) Înţelegerea implică faptul că aceste impresii senzoriale recunoscute şi modelele memoriei care le sunt asociate au fost integrate sau organizate într-o reţea dinamică de principii.

111:4.3 (1220.2) Semnificaţiile decurg dintr-o combinare de recunoaştere şi înţelegere. Semnificaţiile nu există într-o lume în întregime senzorială sau materială. Semnificaţiile şi valorile nu sunt percepute decât în sferele interioare sau supramateriale ale experienţei umane.

111:4.4 (1220.3) Progresele adevăratei civilizaţii sunt toate născute din această lume lăuntrică a omenirii. Numai viaţa lăuntrică este cu adevărat creativă. Civilizaţia abia dacă progresează atunci când majoritatea tineretului unei generaţii îşi consacră atenţia şi energia urmăririi materialiste a lumii senzoriale sau exterioare. Lumea interioară şi lumea exterioară au serii diferite de valori. Orice civilizaţie este în pericol când trei sferturi din tineretul ei neglijează să se intereseze de etică, de sociologie, de eugenie, de filozofie, de artele frumoase, de religie şi de cosmologie.

111:4.5 (1220.4) Numai la nivelul superior al minţii supraconştiente care vine în contact cu domeniul spiritului al experienţei umane se găsesc aceste concepte superioare asociate cu modele maestru eficiente care vor contribui la clădirea unei civilizaţii mai bune şi mai durabile. Personalitatea este creativă prin natură, dar ea nu funcţionează creativ decât în viaţa interioară a individului.

111:4.6 (1220.5) Cristalele de zăpadă au întotdeauna o formă hexagonală, dar niciodată două din ele nu sunt identice. Copiii se modelează după tipuri, dar nu există doi care să fie identici, chiar dacă sunt gemeni. Personalităţile se înrudesc cu tipurile, dar sunt întotdeauna unice.

111:4.7 (1220.6) Fericirea şi bucuria îşi au originea în viaţa interioară. Nu poţi simţi o bucurie reală de unul singur. O viaţă solitară este fatală pentru fericire. Chiar şi familiile şi naţiunile se bucură mai bine de viaţă dacă o împărtăşesc cu alţii.

111:4.8 (1220.7) Voi nu puteţi controla realmente lumea exterioară - mediul înconjurător. Creativitatea lumii interioare este cea care este cea mai supusă directivelor voastre, deoarece acolo personalitatea este atât de eliberată din cătuşele legii cauzei şi efectului. O suveranitate volitivă limitată este asociată cu personalitatea.
111:4.9 (1220.8) Din moment ce viaţa interioară a omului este cu adevărat creativă, fiecare persoană poartă responsabilitatea de a alege dacă această creativitate va fi spontană şi în întregime dependentă de hazard, sau dacă va fi controlată, dirijată şi constructivă. Cum poate o imaginaţie creativă să producă rezultate valabile dacă scena pe care

funcţionează este deja ocupată de prejudecăţi, de ură, de frici, de ranchiune, de răzbunări şi de sectarisme?

111:4.10 (1220.9) Ideile îşi pot avea originea în stimulii lumii exterioare, dar idealurile se nasc numai pe tărâmurile creative ale lumii interioare. Naţiunile lumii sunt actualmente dirijate de către oamenii care au o supraabundenţă de idei, dar o carenţă de idealuri. Aceasta este explicaţia sărăciei, a divorţurilor, a războaielor şi a conflictelor rasiale.

111:4.11 (1220.10) Iată problema: dacă omul cu liberul său arbitru este dotat lăuntric cu puteri creative, trebuie atunci să recunoaştem că libera creativitate conţine potenţialul liberei distructivităţi. Iar atunci când creativitatea se orientează către puterea distrugătoare, fiinţa se găseşte în faţa devastărilor răului şi ale păcatului - asupriri, războaie şi distrugeri. Răul este o creativitate parţială care tinde către dezintegrare şi, în cele din urmă, către distrugerea finală. Orice conflict este rău în sensul că el inhibă funcţiunea creativă a vieţii lăuntrice - el reprezintă un fel de război civil în personalitate.

111:4.12 (1221.1) Creativitatea interioară contribuie la înnobilare prin integrarea personalităţii şi unificarea individualităţii. Este pe veci adevărat că trecutul este imposibil de schimbat, şi că numai viitorul poate fi modificat prin intermediul creativităţii sinelui lăuntric în momentul prezent.

5. Consacrarea alegerii

111:5.1 (1221.2) Făcând voia lui Dumnezeu, o creatură nu face nici mai mult nici mai puţin decât să îşi arate bunăvoinţa de a împărtăşi viaţa sa interioară cu Dumnezeu - chiar Dumnezeul care a făcut posibilă viaţa acestei creaturi, cu valorile ei şi cu înţelesurile ei interioare. A împărtăşi, înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu - divin. Dumnezeu împărtăşeşte totul cu Fiii Eterni şi cu Spiritul Infinit; şi aceştia, la rândul lor, împărtăşesc toate lucrurile cu Fiii divini şi cu Fiicele-spirite ale universurilor.

111:5.2 (1221.3) Imitarea lui Dumnezeu este cheia perfecţiunii. Secretul supravieţuirii şi al perfecţiunii în supravieţuire este să faci voia sa.

111:5.3 (1221.4) Muritorii trăiesc în Dumnezeu, şi Dumnezeu a vrut aşadar să trăiască în muritori. Aşa cum oamenii i se încredinţează lui, tot aşa şi el, primul, a încredinţat o parte din el însuşi oamenilor pentru a-i însoţi. El a consimţit să trăiască în oameni şi să locuiască în ei supunându-se voinţei umane.

111:5.4 (1221.5) Pacea în viaţa prezentă, supravieţuirea în moarte, perfecţiunea în viaţa următoare, serviciul în eternitate, toate acestea sunt înfăptuite (în spirit) *încă de acum,* când personalitatea creată consimte - alege - să supună voinţa creaturii voinţei Tatălui. Cât despre Tată, el a ales deja să subordoneze un fragment din el însuşi voinţei personalităţii creaturii.

111:5.5 (1221.6) Această alegere a creaturii nu este o lepădare a voinţei. Ea este o consacrare a voinţei, o expansiune a voinţei, o glorificare a voinţei, o perfecţionare a voinţei. O asemenea alegere înalţă voinţa creaturii de la nivelului de semnificaţie temporală la acea

stare superioară în care personalitatea fiului creat comunică cu personalitatea Tatălui-spirit.

111:5.6 (1221.7) Alegerea de a face voia Tatălui este descoperirea spirituală a Tatălui-spirit de către omul muritor, chiar dacă trebuie să se scurgă o perioadă din viaţă înainte ca fiul creat să poată efectiv să se menţină în prezenţa reală a Dumnezeului Paradisului. Această alegere nu constă atât de mult într-o negare a voinţei creaturii - „facă-se nu voia mea, ci voia ta" - cât mai degrabă într-o afirmare a creaturii: „este voinţa *mea* ca voia *ta* să se facă". Dacă această alegere este decisivă, fiul care-l alege pe Dumnezeu va ajunge, mai devreme sau mai târziu, la uniunea interioară (fuziunea) cu fragmentul de Dumnezeu care locuieşte în el. Deşi se perfecţionează, acest acelaşi fiu va găsi satisfacţia supremă a personalităţii într-o comuniune adoratoare dintre personalitatea omului şi personalitatea Autorului său, două personalităţi ale căror atribute creatoare s-au unit pentru totdeauna într-o reciprocitate de expresie liber voită - naşterea unei alte asocieri eterne dintre voinţa omului şi voinţa lui Dumnezeu.

6. Paradoxul uman

111:6.1 (1221.8) Multe dificultăţi temporale ale muritorilor provin din dubla lor relaţie cu cosmosul. Omul este o parte a naturii - el există în natură - şi, totuşi, el este capabil de a transcende natura. Omul este finit, dar el este locuit de o scânteie a infinităţii. Această situaţie dublă nu oferă numai un potenţial pentru rău, ci ea generează şi numeroase

situaţii sociale şi morale impregnate de multe incertitudini şi de o mulţime de griji.

111:6.2 (1222.1) Curajul cerut pentru învingerea naturii şi pentru transcenderea sinelui este un curaj care poate sucomba înaintea tentaţiilor orgoliului. Muritorul capabil să îşi depăşească sinele poate ceda tentaţiei de a deifica conştiinţa sa de sine. Dilema umană rezultă din dublul fapt că omul este aservit naturii, şi în acelaşi timp, el posedă o libertate unică - libertatea de alegere şi de acţiune spirituale.

111:6.3 (1222.2) Pe nivelele materiale, omul se găseşte subordonat naturii, în vreme ce, pe nivelele spirituale, el triumfă asupra naturii şi a tuturor elementelor temporale şi finite. Un asemenea paradox este inseparabil de tentaţii, de rău potenţial şi de erori de decizie - el este opera Fiilor săi divini - şi trebuie deci să fie *bun.* Întrebuinţarea greşită a finitului, deformarea şi pervertirea sa, sunt cele care dau naştere răului şi păcatului.

111:6.4 (1222.3) Spiritul poate să domine mintea; tot astfel, mintea poate să controleze energia, dar ea nu poate să o facă decât prin propria sa manipulare inteligentă a potenţialurilor de metamorfoză inerente nivelului matematic al cauzelor şi al efectelor din domeniile fizice. Controlul energiei nu este inerent minţii creaturii; el este o prerogativă a Deităţii, dar mintea creaturii poate să manipuleze energia, şi o manipulează efectiv exact în măsura în care ea a devenit stăpâna secretelor energiei universului fizic.

111:6.5 (1222.4) Când omul doreşte să modifice realitatea fizică, fie că este vorba de el însuşi, fie că este mediul său înconjurător, el reuşeşte acest lucru în măsura în care a descoperit modul şi mijloacele de a

controla materia şi de a dirija energia. Fără ajutor, mintea este neputincioasă în a influenţa orice este material, în afară de propriul său mecanism fizic de care este inevitabil legată. Însă, prin folosirea inteligentă a mecanismului corporal, mintea poate să creeze alte mecanisme, chiar şi raporturi de energii şi relaţii vii, în mijlocul cărora această minte poate să controleze tot mai bine şi chiar să domine nivelul său fizic în univers.

111:6.6 (1222.5) Ştiinţa este sursa faptelor, şi mintea nu poate să opereze în absenţa faptelor. În edificarea înţelepciunii, faptele sunt pietrele cioplite prinse cu cimentul experienţei vieţii. Omul poate să găsească iubirea lui Dumnezeu fără fapte şi să descopere legile lui Dumnezeu fără iubire, dar niciodată nu poate începe să aprecieze simetria infinită, armonia celestă şi splendida plenitudine a naturii care include cu totul Prima Sursă-Centru înainte de a fi găsit legea divină şi iubirea divină, şi de a le fi unificat experienţial în propria sa filozofie cosmică în evoluţie.

111:6.7 (1222.6) Expansiunea cunoaşterii materiale permite o mai mare apreciere intelectuală a înţelesurilor ideilor şi a valorilor idealurilor. O fiinţă umană poate să găsească adevărul în experienţa sa interioară, dar ea are nevoie să cunoască clar faptele pentru a aplica descoperirea sa personală a adevărului în cerinţele brutal de practice ale vieţii de toate zilele.

111:6.8 (1222.7) Este întru totul natural ca omul să fie chinuit de sentimente de nesiguranţă atunci când se vede inextricabil legat de natură, în vreme ce el posedă puteri spirituale care transcend în întregime toate lucrurile temporale şi finite. Numai încrederea

religioasă - credinţa vie - poate să susţină omul în mijlocul acestor probleme dificile şi tulburătoare.

111:6.9 (1223.1) Dintre toate primejdiile care iau cu asalt natura muritoare a omului şi pun în pericol integritatea sa spirituală, orgoliul este cel mai mare. Curajul este valoros, dar egoismul este vanitos şi sinucigaş. O încredere rezonabilă în sine nu este ceva deplorabil. Aptitudinea omului de a se transcende este singurul lucru care îl distinge de regnul animal.

111:6.10 (1223.2) Orgoliul este amăgitor, îmbătător, şi generează păcatul, fie că este la un individ, fie că este la un grup, o rasă, sau naţiune. Este literalmente adevărat că „orgoliul merge înaintea ruinei”.

7. Problema Ajustorului

111:7.1 (1223.3) Incertitudinea însoţită de încredere este esenţa aventurii Paradisului - incertitudinea faţă de timp şi minte, incertitudinea legată de evenimentele derulării ascensiunii spre Paradis; încrederea în spirit şi în eternitate, încredere în încrederea fără rezerve a fiului creatură în compasiunea divină şi iubirea infinită a Tatălui Universal; incertitudinea în calitate de cetăţean neexperimentat al universului; încrederea ca fiu ascendent în locuinţele universale ale unui Tată infinit de puternic, de înţelept şi de iubitor.

111:7.2 (1223.4) Pot eu să vă îndemn să vă îndreptaţi atenţia către ecoul îndepărtat al apelului fidel pe care Ajustorul îl adresează sufletului vostru? Ajustorul interior nu poate nici să oprească, nici chiar să schimbe din punct de vedere material lupta inerentă carierei voastre în timp; Ajustorul nu poate să reducă necazurile vieţii voastre din cursul călătoriei voastre în această lume în care vă zbateţi. Locuitorul divin nu poate decât să se abţină cu răbdare, în timp ce voi duceţi lupta vieţii aşa cum este ea trăită pe planeta voastră. În schimb, în cursul muncilor şi frământărilor voastre, ale luptelor şi ale durerilor voastre, voi aţi putea, dacă aţi dori acest lucru, să îi îngăduiţi bravului Ajustor să lupte cu voi şi pentru voi. Voi aţi fi atât de mult încurajaţi şi inspiraţi, pasionaţi şi intrigaţi, doar dacă aţi vrea să permiteţi Ajustorului să prezinte constant tabloul adevăratului mobil, al ţelului final şi a veşnicei intenţii a acestei întregi grele lupte ascendente cu problemele obişnuite ale prezentei voastre lumi materiale.
111:7.3 (1223.5) De ce nu ajutaţi voi Ajustorul în sarcina lui care constă în a vă arăta contraponderea spirituală a tuturor acestor eforturi materiale îndârjite? De ce nu-i permiteţi Ajustorului să vă fortifice cu ajutorul adevărurilor spirituale de putere cosmică, în timp ce vă luptaţi contra dificultăţilor temporale ale existenţei creaturilor? De ce nu încurajaţi voi ajutorul divin în a vă îmbărbăta arătându-vă clar panorama eternă a vieţii universale, în timp ce consideraţi cu perplexitate problemele ceasului care trece? De ce refuzaţi să fiţi iluminaţi şi inspiraţi de punctul de vedere al universului, în timp ce vă osteniţi în mijlocul piedicilor timpului şi vă zbateţi în labirintul de incertitudini care iau cu asalt călătoria vieţii voastre muritoare? De ce să nu permiteţi Ajustorului să vă spiritualizeze gândurile, chiar dacă

picioarele voastre trebuie să păşească pe cărările materiale ale eforturilor pământeşti?

111:7.4 (1223.6) Rasele superioare ale Urantiei sunt amestecate într-un mod complex. Ele sunt un amestec de numeroase rase şi neamuri de origini diferite. Această natură compusă face dificil Veghetorilor să lucreze eficient în cursul vieţii, şi complică net problemele Ajustorului şi ale păzitorului serafic după moarte. Nu cu mult timp în urmă, eu mă găseam pe Salvington, şi am auzit un păzitor de destin prezentând o expunere formală pentru a scuza dificultăţile întâmpinate în slujirea sa pe lângă subiectul său uman. Acest serafim zicea:

111:7.5 (1223.7) ”O mare parte a dificultăţilor mele proveneau din interminabilul conflict dintre cele două naturi ale subiectului meu: imboldul ambiţiei contrat de indolenţa animală; idealurile unui popor superior barate de instinctele unei rase inferioare; intenţiile elevate ale unei minţi elevate care întâmpină antagonismul impulsurilor ereditare primitive; vederile pe termen lung ale unui Veghetor prevăzător contracarate de îngustimea vederilor unei creaturi a timpului; planurile progresive ale unei fiinţe ascendente modificate de dorinţele şi de poftele unei naturi materiale; străfulgerările de inteligenţă universală anulate de imperativele energetice chimice ale unei rase în evoluţie; emoţiile unui animal care se opun presiunii îngerilor; pregătirea unui intelect anihilat de tendinţele instinctului; experienţa individului care se izbeşte de predispoziţiile acumulate ale rasei; ţelurile aceluia mai bun dominate de impulsul celui mai rău; zborul geniului neutralizat de greutatea mediocrităţii; progresul celui bun întârziat de inerţia celui rău; arta frumosului pângărită de prezenţa

răului; vioiciunea sănătăţii neutralizată de astenia cauzată de boală; izvorul credinţei poluat de otrăvurile fricii; sursa bucuriei făcută amară de apele amărăciunilor; veselia anticipării deziluzionată de amărăciunea realizării; bucuriile vieţii mereu ameninţate de tristeţile morţii. Ce viaţă, şi pe ce planetă! Şi totuşi, din cauza indemnului şi a sprijinului mereu prezente ale Ajustorului Gândirii, acest suflet a atins un mare grad de fericire şi de succes, şi se înalţă încă de acum în sălile de judecată ale lumilor palat.”

111:7.6 (1224.1) [Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

Cartea Urantia

Capitolul 112

Supravietuirea personalitătii

112:0.1 (1225.1) PLANETELE evolutive sunt sferele de origine ale oamenilor, lumile initiale ale carierei de muritor ascendente. Urantia este punctul vostru de plecare; aici sunteti uniti cu divinul vostru Ajustor al Gândirii într-o uniune temporară. Ati fost înzestrati cu o călăuză desăvârşită; de aceea, dacă vreti sincer să alergati în cursa timpului şi să atingeti telul final al credintei, răsplata timpurilor va fi a voastră: veti fi pe vecie uniti cu Ajustorul ce se aflã în voi. Numai atunci va începe viata voastră reală, viata de ascensiune pentru care prezenta voastră stare de muritor nu este decât un vestibul. Atunci va începe misiunea voastră sublimă şi progresivă ca finalitar în veşnicia care vi se desfăşoară înainte. Şi, de-a lungul tuturor acestor epoci şi stadii succesive de creştere evolutivă, rămâne din voi o parte

întotdeauna absolut neschimbată; aceasta este personalitatea - permanenta în prezenta schimbării.

112:0.2 (1225.2) Deşi ar fi o îndrăzneală să se încerce definirea personalităţii, s-ar putea dovedi totuşi folositor să se reamintească unele lucruri cunoscute despre ea:

112:0.3 (1225.3) 1. Personalitatea este acea calitate din realitate care este conferită de Tatăl Universal însuşi, sau de Autorul Comun care actionează în numele Tatălui.

112:0.4 (1225.4) 2. Ea poate fi conferită oricărui sistem energetic viu care include mintea sau spiritul.

112:0.5 (1225.5) 3. Nu este în întregime supusă lanturilor de cauze antecedente. Ea este relativ creativă sau cocreativă.

112:0.6 (1225.6) 4. Când este conferită făpturilor materiale evolutive, ea face ca spiritul să se străduiască pentru a stăpâni energia-materie prin intermediul mintii.

112:0.7 (1225.7) 5. Cu toate că este lipsită de identitate, personalitatea poate unifica identitatea oricărui sistem energetic viu.

112:0.8 (1225.8) 6. Ea manifestă numai răspunsuri calitative la circuitul personalităţii, contrar celor trei energii care sunt atât calitativ, cât şi cantitativ sensibile la gravitatie.

112:0.9 (1225.9) 7. Personalitatea este neschimbătoare în prezenta schimbării.

112:0.10
(1225.10) 8. Ea poate să facă un dar lui Dumnezeu - consacrarea liberului arbitru înfăptuirii voii lui Dumnezeu.

112:0.11
(1225.11) 9. Ea este caracterizată prin moralitate - conştiinta relativitătii relatiilor cu alte persoane. Ea discerne nivelele de conduită şi face dintre ele o alegere judicioasă.

112:0.12
(1225.12) 10. Personalitatea este unică, absolut unică: ea este unică în timp şi în spatiu; este unică în veşnicie şi în Paradis; este unică când este conferită - nu există copii; este unică în orice moment al existentei; este unică fată de Dumnezeu - el nu face deosebire de persoane, dar nici nu le poate adăuga una alteia, căci ele nu sunt însumabile - ele sunt asociabile, dar netotalizabile.

112:0.13 (1226.1) 11. Personalitatea răspunde direct la prezenta unei alte personalităti.

112:0.14 (1226.2) 12. Ea este un element ce poate fi adăugat spiritului, ilustrând în felul acesta întâietatea Tatălui fată de Fiu. (Mintea n-are nevoie să fie adăugată spiritului.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personalitatea poate supravietui mortii fizice cu identitatea care este în sufletul supravietuitor. Ajustorul şi personalitatea sunt invarianti; relatia dintre el şi ea (în suflet) nu este decât schimbare, evolutie continuă; şi, dacă această schimbare (creşterea) ar înceta, ar fi atunci sfârşitul sufletului.

112:0.16 (1226.4) 14. Personalitatea are o conştiintă unică a timpului, şi aceasta este ceva diferit de perceptia timpului prin minte sau prin spirit.

1. Personalitatea şi realitatea

112:1.1 (1226.5) Personalitatea este conferită de Tatăl Universal făpturilor sale ca o înzestrare potential veşnică. Un asemenea dar divin este destinat să functioneze pe numeroase nivele şi în situatii universale succesive mergând de la umilul finit până la cel mai înalt absonit, şi chiar şi până la hotarele absolutului. Personalitatea îşi joacă astfel rolul pe trei planuri cosmice sau în trei faze ale universului:

112:1.2 (1226.6) 1. *Statutul pozitiei.* Personalitatea functionează deopotrivă de eficient în universul local, în suprauniversul şi în universul central.

112:1.3 (1226.7) 2. *Statutul semnificatiei.* Personalitatea joacă un rol efectiv pe nivelele finitului, ale absonitului şi a4e înrâurire chia4 şi asupra absolutului.

112:1.4 (1226.8) 3. *Statutul valorii.* Personalitatea poate fi realizată experiential în domeniile progresive: cel material, cel morontial şi cel spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personalitatea are un câmp de actiune desăvârşit a cărui realizare este de dimensiuni cosmice. Personalitatea finită are trei dimensiuni care functionează cam în felul următor:

112:1.6 (1226.10) 1. *Lungimea* reprezintă directia şi natura progresului - mişcarea prin spatiu şi în acord cu timpul - evolutia.

112:1.7 (1226.11) 2. *Adâncimea* verticală îmbrătişează îndemnurile şi atitudinile organismelor, nivelele variabile ale realizării de sine şi fenomenul general al reactiei la mediul înconjurător.

112:1.8 (1226.12) 3. *Lărgimea* îmbrătişează domeniile de coordonare, de asociere şi de organizare a individualitătii.

112:1.9 (1226.13) Tipul de personalitate conferit muritorilor Urantiei are un potential de şapte dimensiuni ale exprimării de sine sau ale realizării persoanei. Aceste fenomene dimensionale sunt realizabile în număr de trei pe nivelul finit, trei pe nivelul absonit, şi unul pe nivelul absolut. Pe nivelele subabsolute această a şaptea dimensiune, sau dimensiune a totalitătii, este experimentabilă ca *fapt* al personalitătii. Această dimensiune supremă este un absolut asociabil şi, deşi nefiind infinită, ea posedă un potential dimensional ce permite o pătrundere subinfinită a absolutului.

112:1.10 (1226.14) Dimensiunile finite ale personalitătii au de-a face cu lungimea, cu adâncimea şi cu lărgimea cosmice. Lungimea denotă un înteles; adâncimea semnifică o valoare; lătimea cuprinde clarviziunea - capacitatea de a experimenta o conştiintă indiscutabilă a realitătii cosmice.

112:1.11 (1227.1) Pe nivelul morontial, toate aceste dimensiuni finite ale nivelului material sunt foarte mult mărite, şi sunt realizabile unele noi valori dimensionale. Toate aceste experiente dimensionale amplificate ale nivelului morontial se unesc minunat cu dimensiunea supremă,

aceea a personalitătii, prin influenta motei, şi totodată datorită matematicii morontiale.

112:1.12 (1227.2) Multe greutăti încercate de către muritori în studierea personalitătii lor umane ar putea fi evitate dacă făptura finită ar vrea să-şi reamintească faptul că nivelele dimensionale şi nivelele spirituale nu sunt coordonate în realizarea experientială a personalitătii.

112:1.13 (1227.3) Viata este în realitate un proces care are loc între organism (individualitatea) şi mediul lui. Personalitatea comunică valori ale identitătii şi semnificatii ale continuitătii acestei asocieri a unui organism şi a unui mediu înconjurător. Se va recunoaşte astfel că fenomenul de stimulare-reactie nu este un simplu proces maşinal, întrucât personalitatea functionează ca factor în situatia totală. Rămâne întotdeauna adevărat că mecanismele sunt prin natura lor pasive, iar organismele sunt intrinsec active.

112:1.14 (1227.4) Viata fizică este un proces având loc *între* organism şi mediu, mai degrabă decât în interiorul organismului. Orice proces de ordinul acesta tinde să creeze şi să stabilească modele organice de reactiune la acest mediu înconjurător, şi toate aceste *modele directoare* exercită o mare înrâurire asupra alegerii telului.

112:1.15 (1227.5) Prin mijlocirea mintii sinele şi mediul ambiant stabilesc un contact semnificativ. Abilitatea şi disponibilitatea organismului de a stabili contacte semnificative cu mediul (pentru a reactiona la impulsiuni) reprezintă *atitudinea* întregii personalităti.

112:1.16 (1227.6) Personalitatea actionează cu dificultate în izolare. Omul este, prin naştere, o creatură sociabilă; el este dominat de o

dorintă arzătoare de apartenentă. Este literalmente adevărat „că nici un om nu trăieşte pentru sine.”

112:1.17 (1227.7) Dar conceptul personalitătii ca însemnând totalitatea creaturii care trăieşte şi functionează, reprezintă mult mai mult decât integrarea relatiilor; el semnifică *unificarea* tuturor factorilor realitătii, precum şi coordonarea relatiilor. Între două obiecte există relatii, dar trei sau mai multe obiecte duc la un *sistem,* şi un astfel de sistem reprezintă mult mai mult decât nişte relatii lărgite sau complexe. Această distinctie este vitală, căci, într-un sistem cosmic, membrii individuali nu sunt legati unii de altii decât în raport cu întregul, şi gratie individualitătii acestui întreg.

112:1.18 (1227.8) În organismul omenesc însumarea părtilor lui constituie individul - individualitatea - dar acest proces n-are nimic în comun cu personalitatea, care este unificatorul tuturor acestor factori în raporturile lor cu realitătile cosmice.

112:1.19 (1227.9) Într-un agregat, părtile sunt adăugate. În sisteme, părtile sunt îmbinate. Sistemele sunt semnificative prin organizarea lor - valori de pozitie. Într-un sistem bun, toti factorii sunt în pozitie cosmică. Într-un sistem rău ori lipseşte ceva, ori ceva este deplasat - deranjat. In sistemul uman personalitatea este ceea ce unifică toate activitătile şi care, la rândul ei, comunică calitäti de identitate şi de creativitate.

2. Sinele

112:2.1 (1227.10) În studiul individualitătii, ar fi bine să se reamintească:

112:2.2 (1227.11) 1. Că sistemele fizice sunt subordonate.

112:2.3 (1227.12) 2. Că sistemele intelectuale sunt coordonate.

112:2.4 (1227.13) 3. Că personalitatea este supraordonată.

112:2.5 (1227.14) 4. Că forta spirituală interioară este potential directoare.

112:2.6 (1228.1) În toate conceptele asupra individualitătii, ar trebui recunoscut că faptul vietii vine primul, iar evaluarea lui sau interpretarea lui după aceea. Un copil începe prin a trăi, şi reflectă ulterior asupra vietii sale. În economia cosmică, spiritul de pătrundere precedă previziunea.

112:2.7 (1228.2) Faptul universal al lui Dumnezeu care se face om a schimbat pentru totdeauna toate semnificatiile şi a modificat toate valorile personalitătii umane. În adevăratul sens al cuvântului, iubirea implică o stimare reciprocă a personalitătilor întregi, fie ele umane sau divine, fie umane *şi* divine. Părti ale sinelui pot să functioneze în numeroase feluri - să gândească, să simtă, să dorească - dar numai atributele coordonate ale întregii personalităti sunt focalizate într-o actiune inteligentă. Toate aceste puteri sunt asociate cu înzestrarea spirituală a mintii omeneşti atunci când o fiintă umană iubeşte cu sinceritate şi într-un mod dezinteresat o altă fiintă, umană sau divină.

112:2.8 (1228.3) Toate conceptele omeneşti asupra realitătii sunt întemeiate pe ipoteza că personalitatea umană este actuală. Toate conceptele asupra realitătilor supraomeneşti sunt întemeiate pe experienta personalitătii umane cu realitătile cosmice şi în aceste

realităti cosmice care sunt unele entităti spirituale şi personalităti divine asociate. În experienta omenească, tot ceea ce nu este spiritual, cu exceptia personalitătii, este un mijloc în vederea unui scop. Orice relatie autentică dintre un muritor şi alte persoane - umane sau divine - este un scop în sine. Şi o astfel de asociere cu personalitatea Deitătii este telul etern al ascensiunii universului.

112:2.9 (1228.4) Posedarea unei personalităti identifică omul ca fiintă spirituală din moment ce unitatea individualitătii şi a conştiintei de sine a personalitătii sunt daruri ale lumii supramateriale. Chiar faptul că un muritor materialist poate să nege existenta realitătilor supramateriale demonstrează, în el însuşi şi prin el însuşi, că sinteza spirituală şi conştiinta cosmică sunt prezente în mintea sa umană şi acolo sunt ele la lucru.

112:2.10 (1228.5) Există o mare prăpastie cosmică între materie şi gândire, iar această prăpastie este nemăsurat mai mare între mintea materială şi iubirea spirituală. Conştiinta, şi încă mult mai putin conştiinta de sine, nu pot fi explicate prin nici un fel de teorie de asociere electronică mecanică sau de fenomene de energie materialiste.

112:2.11 (1228.6) Pe măsură ce mintea urmăreşte realitatea până la ultima ei analiză, materia scapă de simturile ei materiale, dar poate încă să rămână reală pentru minte. Când clarviziunea spirituală caută realitatea care subzistă după disparitia materiei şi o urmăreşte până la o analiză ultimă, materia dispare pentru minte, dar clarviziunea spiritului poate încă să perceapă realitătile cosmice şi valorile supreme de natură spirituală. În consecintă, ştiinta cedează locul ei filozofiei, pe câtă vreme filozofia trebuie să se predea în fata

concluziilor inerente experientei spirituale autentice. Gândirea abdică înaintea întelepciunii, iar întelepciunea se pierde într-o adorare iluminată şi meditativă.

112:2.12 (1228.7) În ştiintă, sinele uman observă lumea materială; filozofia este observarea acestei observări a lumii materiale; religia, adevărata experientă spirituală, este realizarea experientială a realitătii cosmice a observării acestei întregi sinteze relative a materialelor energetice ale timpului şi ale spatiului. A clădi o filozofie a universului în mod exclusiv pe materialism este a ignora faptul că toate lucrurile sunt initial concepute ca reale în experienta conştiintei umane. Observatorul nu poate fi lucrul observat. Evaluarea cere ca cel care evaluează să transcende oarecum lucrul evaluat.

112:2.13 (1228.8) În timp, gândirea conduce la întelepciune, iar întelepciunea duce la adorare. În veşnicie, adorarea conduce la întelepciune, iar întelepciunea se termină în finalitatea gândirii.

112:2.14 (1229.1) Posibilitatea de a unifica sinele aflat în evolutie este inerentă calitătilor factorilor constitutivi care sunt: energiile de bază, tesuturile esentiale, supracontrolul chimic fundamental, ideile supreme, mobilurile supreme, telurile supreme şi spiritul divin de manifestare al Paradisului - secretul conştiintei de sine a naturii spirituale a omului.

112:2.15 (1229.2) Planul evolutiei cosmice este de a atinge unitatea personalitătii printr-o dominare crescândă a spiritului, printr-un răspuns volitional la învătăturile şi la îndrumările Ajustorului Gândirii. Personalitatea, atât umană cât şi supraumană, este caracterizată printr-o calitate cosmică inerentă care ar putea fi numită

„evolutia dominatiei”, extinderea controlului atât asupra sa, cât şi a mediului ei înconjurător.

112:2.16 (1229.3) O personalitate ascendentă cândva umană trece prin două mari faze de stăpânire volitivă în creştere a sinelui şi în univers:

112:2.17 (1229.4) 1. Experienta prefinalitară, sau căutarea lui Dumnezeu, constă în a mărirea realizării de sine printr-o tehnică de expansiune şi de actualizare a identitătii odată cu solutionarea problemelor cosmice şi cu stăpânirea universului care rezultă din asta.

112:2.18 (1229.5) 2. Experienta postfinalitară, sau relevatoare de Dumnezeu, în care realizarea de sine suferă o expansiune creativă prin revelatia Fiintei experientiale Supreme inteligentelor căutătoare de Dumnezeu, dar care n-au atins încă nivelele divine unde ele sunt asemenea lui Dumnezeu.

112:2.19 (1229.6) Personalitătile descendente trec prin experiente analoage în cursul diverselor lor aventuri din univers, în timp ce ele caută mărirea capacitătii lor de a cunoaşte cu certitudine şi de a executa voile divine ale Deitătilor, cea Supremă, cea Ultimă şi cea Absolută.

112:2.20 (1229.7) În timpul vietii fizice, sinele material, ego-entitatea identitătii umane, depinde de functionarea continuă a vehiculului vital material, de mentinerea continuă a echilibrului instabil al energiilor şi al intelectului, căreia, pe Urantia, i sa dat numele de *viată.* Dar individualitatea care are valoare de supravietuire, individualitatea care poate transcende experienta mortii, nu se constituie decât prin stabilirea unui transfer potential al sediului identitătii personalitătii evoluânde, de la vehiculul vietii tranzitorii - corpul material - până la

sufletul morontial de natură mai durabilă şi nemuritoare, şi după aceea dincolo, pe nivelele unde sufletul se impregnează de realitatea spirituală şi atinge în cele din urmă statutul realitătii spirituale. Acest transfer efectiv de la o asociere materială la o identificare morontială se efectuează prin sinceritatea, prin persistenta şi prin fermitatea deciziilor creaturii umane în căutarea ei după Dumnezeu.

3. Fenomenul mortii

112:3.1 (1229.8) Urantienii nu recunosc, în general, decât un singur fel de moarte: încetarea fizică a energiilor vitale; însă, în ceea ce priveşte supravietuirea personalitătii, există în realitate trei tipuri de moarte:

112:3.2 (1229.9) 1. *Moartea spirituală (a sufletului).* Dacă un muritor respinge supravietuirea, atunci când a respins-o definitiv; când a fost declarat insolvabil din punct de vedere spiritual şi falimentar din punct de vedere morontial, după opinia comună a Ajustorului şi a serafimului supravietuitor, când un asemenea sfat coordonat a fost înregistrat pe Uversa, şi după ce Cenzorii şi asociatii lor care gândesc au verificat aceste concluzii, conducătorii Orvontonului ordonă eliberarea imediată a Veghetorului interior. Totuşi, această eliberare a Ajustorului nu afectează în nici un fel îndatoririle serafimului personal sau colectiv care se ocupă de acest individ abandonat de Ajustor. Felul acesta de moarte are o semnificatie definitivă, independent de energiile vii care pot continua temporar să însufletească mecanismele fizice şi mentale. Din punct de vedere

cosmic, acest muritor este deja mort. Continuarea vietii denotă numai persistenta fortei vii materiale a energiilor cosmice.

112:3.3 (1230.1) 2. *Moartea intelectuală (a mintii).* Când circuitele vitale ale slujitorului adjutant superior sunt întrerupte de aberatiile intelectului, sau de distrugerea partială a mecanismului cerebral, şi dacă această stare de lucruri depăşeşte un anumit punct critic unde a devenit ireparabilă, Ajustorul interior este imediat eliberat şi pleacă în Divinington. În analele universului, se consideră că o personalitate muritoare a întâlnit moartea din clipa când circuitele mentale esentiale ale actiunii volitive umane au fost distruse. Şi iarăşi, aceasta este tot moarte, independent de faptul că mecanismul viu al corpului fizic continuă să functioneze. Privat de mintea volitivă, corpul a încetat să mai fie omenesc, dar sufletul unui astfel de individ poate supravietui; asta depinde de alegerea anterioară a vointei sale omeneşti.

112:3.4 (1230.2) 3. *Moartea fizică (a corpului şi a mintii).* Când o ajunge moartea pe o fiintă umană, Ajustorul rămâne în citadela mintii până ce ea încetează să mai functioneze ca un mecanism inteligent, adică până aproape de momentul în care energiile cerebrale măsurabile îşi încetează pulsatiile vitale ritmice. În urma acestei dezintegrări, Ajustorul îşi i-a adio de la mintea pe cale de disparitie, cu tot atâta de putină ceremonie ca şi la intrarea sa cu un anumit număr de ani mai înainte, şi porneşte către Divinington străbătând Uversa.

112:3.5 (1230.3) După moarte corpul material se reîntoarce în lumea elementală din care provenea, dar doi factori imateriali ai

personalitătii supravietuitoare persistă: în primul rând, Ajustorul Gândirii preexistent, cu memoria transcrisă a căii muritoare, se duce pe Divinington; în al doilea rând, sufletul morontial nemuritor al celui răposat rămâne în grija păzitorului destinului. Aceste faze şi aspecte ale sufletului, aceste formule de identitate cândva cinetice şi acum statice, sunt esentiale pentru repersonalizarea pe lumile morontiale; şi reuniunea Ajustorului şi a sufletului este ceea ce reconstituie personalitatea supravietuitoare, ceea ce vă face din nou conştienti în momentul deşteptării morontiale.

112:3.6 (1230.4) Pentru cei care n-au păzitor serafic personal, ocrotitorii colectivi îndeplinesc cu fidelitate şi eficacitate acelaşi serviciu de ocrotire a identitătii şi de înviere a personalitătii. Serafimii sunt indispensabili pentru a reconstitui personalitatea.

112:3.7 (1230.5) La moarte, Ajustorul Gândirii îşi pierde temporar personalitatea, dar nu şi identitatea, în timp ce subiectul uman îşi pierde temporar identitatea, dar nu şi personalitatea; pe lumile de locuinte, Ajustorul şi personalitatea se reunesc într-o manifestare veşnică. Niciodată un Ajustorul plecat nu revine pe pământ cu identitatea fiintei în care locuise anterior. Niciodată personalitatea nu s-a manifestat fără vointa umană; şi niciodată o fiintă umană separată de Ajustorul ei după moarte nu manifestă o identitate activă sau nu stabileşte în nici un fel o comunicare cu fiintele vii de pe pământ. Aceste suflete separate de Ajustor sunt în întregime şi absolut inconştiente în timpul scurtului sau lungului somn al mortii. Nu se poate produce nici o manifestare de nici un fel a personalitătii, nici nu există vreo aptitudine de a angaja comunicări cu alte personalităti înainte de desăvârşirea supravietuirii. Cei care merg pe lumile de

locuinte nu au permisiunea de a trimite mesaje înapoi celor pe care îi iubeau. Este un soi de lege, în toate universurile, aceea a se interzice acest gen de comunicatii pe durata regimului în curs.

4. Ajustorii după moarte

112:4.1 (1231.1) Când survine o moarte de natură materială, intelectuală sau spirituală, Ajustorul îşi ia adio de la gazda sa muritoare şi pleacă în Divinington. Pornind de la sediul lor respectiv, se stabileşte un contact reflexiv între supraveghetorii guvernării universului local şi cei ai suprauniversului, după care ieşirea Veghetorului este înregistrată sub acelaşi număr de înscriere ca şi intrarea sa în domeniile timpului.

112:4.2 (1231.2) Într-un mod pe care nu-l întelegem în întregime, Cenzorii Universali sunt capabili să intre în posesia unui rezumat al vietii omeneşti după cum este el încorporat în duplicatul transcrierii, făcută de Ajustor, a valorilor spirituale şi a semnificatiilor morontiale ale mintii locuite. Cenzorii au facultatea de a-şi însuşi versiunea Ajustorului asupra caracterului supravietuirii şi a calitătilor spirituale ale fiintei umane decedate, şi toate aceste date, precum şi înregistrările serafice, sunt disponibile pentru a fi prezentate în momentul judecătii individului respectiv. Aceste informatii sunt deopotrivă utilizate pentru a confirma mandatele suprauniversale care fac posibil ca anumiti ascenderi să-şi înceapă imediat cariera morontială, adică de a se duce pe lumile de locuinte îndată după

dezintegrarea lor fizică, în aşteptarea încheierii oficiale a unei dispense planetare.

112:4.3 (1231.3) După moartea fizică, şi făcând abstractie de indivizi transferati de printre cei vii, Ajustorul eliberat se duce numaidecât pe sfera-cămin a Diviningtonului. Detaliile a ceea ce se petrece pe această lume, în aşteptarea reaparitiei efective a muritorului supravietuitor, depinzând în principal de răspunsul la următoarea întrebare: oare fiinta umană se înaltă ea la lumile de locuinte care i se cuvine de drept individual, ori aşteaptă ea o convocare dispensatională a supravietuitorilor adormiti ai unei vârste planetare?

112:4.4 (1231.4) Dacă asociatul său muritor apartine unui grup care va fi repersonalizat la sfârşitul unei dispense, Ajustorul nu se va reîntoarce imediat în lumea de locuinte a fostului sistem în care servea, ci va opta pentru una dintre numirile temporare următoare:

112:4.5 (1231.5) 1. Înrolarea în rândurile Sfătuitorilor dispăruti pentru servicii nedezvăluite.

112:4.6 (1231.6) 2. Afectarea pe o anumită perioadă pentru observarea regimului Paradisului.

112:4.7 (1231.7) 3. Înrolarea într-una dintre numeroasele şcoli de instruire din Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Stationarea pentru o vreme ca student observator pe una dintre celelalte şase sfere sacre care constituie circuitul lumilor paradisiace ale Tatălui.

112:4.9 (1231.9) 5. Numirea în serviciul mesagerilor Ajustorilor Personalizati.

112:4.10 (1231.10) 6. Activarea ca instructor asociat în şcolile Diviningtonului consacrate educării Sfătuitorilor ce apartin grupului

virgin.

112:4.11
(1231.11) 7. Desemnarea de a se ocupa de alegerea unui grup de lumi posibile pentru a servi în cazul în care ar exista motive rezonabile de a crede că partenerul uman ar fi putut respinge supravietuirea.

112:4.12
(1231.12) Dacă, în momentul în care moartea vă surprinde, ati atins cumva cel de-al treilea cerc sau un tărâm superior şi, în consecintă, v-a fost atribuit un păzitor personal al destinului, şi dacă transcrierea finală a rezumatului caracterului vostru de supravietuire înaintat de Ajustor este certificat în mod neconditionat de păzitorul destinului - dacă serafimul şi Ajustorul sunt în esentă de acord asupra fiecărei chestiuni din expunerile şi din recomandările referitoare la viata voastră - dacă Cenzorii Universali şi asociatii lor reflexivi de pe Uversa confirmă aceste date fără echivoc şi fără rezervă, atunci Străvechii Zilelor lansează ca un fulger, pe circuitele de comunicatii către Salvington, ordinul de înăltare a statutului vostru. Astfel deschise, tribunalele Suveranului Nebadonului vor decreta trecerea imediată a sufletului supravietuitor în sălile de înviere ale lumilor de locuinte.

112:4.13 (1232.1) Dacă individul uman supravietuieşte fără întârziere, Ajustorul, după cum sunt eu informat, se înregistrează în Divinington, se duce în Paradis în fata persoanei Tatălui Universal, revin de îndată pentru a fi îmbrătişati de Ajustorii Personalizati ai suprauniversului şi ai universului local pentru care este destinat, primeşte confirmarea conducătorului Sfătuitor Personalizat al Diviningtonului, şi trece apoi

imediat la „realizarea transferului de identitate”. De acolo, el este invitat, în cea de-a treia perioadă şi pe lumea de locuinte, să locuiască în forma reală a personalitătii pregătite pentru a primi sufletul supravietuitor al muritorului pământean, aşa cum a fost această formă proiectată de către păzitorul destinului.

5. Supravietuirea eului uman

112:5.1 (1232.2) Individualitate este o realitate cosmică, fie ea materială, fie morontială, fie spirituală. Actualitatea stării *personale* este darul Tatălui Universal care actionează de la sine şi prin sine însuşi sau prin multimea lui de agenti universali. A spune că o fiintă este personală, este a recunoaşte delimitarea relativă a unei astfel de fiinte, în interiorul organismului cosmic. Cosmosul viu este un agregat aproape infinit integrat de unităti reale dintre care fiecare este relativ supusă destinului întregului. Dar unitătile personale au fost dotate cu facultatea efectivă de a alege dintre acceptarea şi respingerea destinului lor.

112:5.2 (1232.3) Ceea ce vine de la Tată este veşnic ca şi Tatăl, şi aceasta este tot atât de adevărat pentru personalitate, pe care Dumnezeu o dă în virtutea liberului său arbitru, ca şi pentru divinul Ajustor al Gândirii, un fragment actual de Dumnezeu. Personalitatea omului este veşnică, dar, în ce priveşte identitatea, ea este o realitate veşnică conditionată. Dat fiind că ea a apărut ca răspuns la voia Tatălui, personalitatea va atinge un destin de Deitate, dar omul trebuie să aleagă dacă va fi prezent sau nu la împlinirea acestui destin. În

lipsa unei astfel de alegeri, personalitatea atinge direct Deitatea experientială devenind o parte a Fiintei Supreme. Ciclul este predestinat, dar participarea omului la acest ciclu este optională, personală şi experientială.

112:5.3 (1232.4) Identitatea muritorului este o conditie tranzitorie a vietii temporare în univers. Ea nu este reală decât în măsura în care personalitatea alege să devină un fenomen continuu al universului. Iată deosebirea esentială dintre om şi un sistem energetic: sistemul energetic trebuie să continue, n-are de ales, dar omul are întru totul răspunzător de determinarea propriului său destin. Ajustorul este cu adevărat cărarea către Paradis, dar trebuie ca omul să urmeze el însuşi această cărare din propria sa hotărâre, prin alegerea liberului său arbitru.

112:5.4 (1232.5) Fiintele umane nu posedă identitate decât în sensul material. Asemenea însuşiri ale eului sunt exprimate de mintea materială aşa cum functionează ea în sistemul energetic al intelectului. Când se spune că omul are o identitate, se recunoaşte că el posedă un circuit mental care a fost subordonat actelor şi alegerilor vointei personalitătii omeneşti. Dar aceasta este o manifestare materială şi pur temporară, tot aşa cum embrionul uman este un stadiu tranzitoriu parazit al vietii umane. În perspectiva cosmică, fiintele umane se nasc, trăiesc şi mor relativ într-o clipă; ele nu sunt durabile. Însă, la alegerea sa, personalitatea muritoare posedă puterea de a transfera sediul identitătii sistemului efemer intelect-materie la sistemul superior suflet-morontia care, în asociere cu Ajustorul Gândirii, este creat ca nou vehicul pentru manifestarea personalitătii.

112:5.5 (1233.1) Şi chiar această putere de alegere, această marcă distinctivă universală a creaturilor înzestrate cu liber arbitru, care constituie cea mai mare şansă a omului şi suprema sa responsabilitate cosmică. De integritatea volitiunii umane depinde destinul etern al viitorului finalitar. Pentru a dobândi personalitate veşnică, Ajustorul divin depinde de sinceritatea liberului arbitru al muritorului. Pentru a realiza un nou fiu ascendent, Tatăl Universal depinde de fidelitatea alegerii muritorului. Pentru a face actuală evolutia experientială, Fiinta Supremă depinde de fermitatea şi de întelepciunea deciziilor-actiuni umane.

112:5.6 (1233.2) Cercurile cosmice de creştere a personalitătii trebuie ca în cele din urmă să fie atinse, dar se poate întâmpla ca, fără nici o greşeală din partea voastră, accidentele timpului şi obstacolele existentei materiale v-au împiedicat să dominati aceste nivele pe planeta voastră natală. Dacă intentiile şi dorintele voastre au o valoare de supravietuire, vor fi emise decrete pentru a se prelungi perioada voastră probatorie. Vi se va aloca timp suplimentar pentru a demonstra care vă este valoarea.

112:5.7 (1233.3) Dacă există vreodată vreo îndoială cu privire la oportunitatea de a face să avanseze o identitate umană pe lumile de locuinte, guvernele universului decid invariabil în interesul personal al individului. Fără şovăială, ele înaltă acest suflet la statutul de fiintă de tranzitie, continuându-şi totodată observatiile asupra intentiilor lui morontiale şi asupra obiectivelor sale spirituale emergente. Astfel, justitia divină va fi cu sigurantă înfăptuită şi îndurării divine i se va acorda un nou prilej de a-şi extinde serviciul.

112:5.8 (1233.4) Guvernele Orvontonului şi ale Nebadonului nu pretind că ar atinge o perfectiune absolută în executarea detaliată a planului universal de repersonalizare a muritorilor, ci sustin că manifestă răbdare, tolerantă, întelegere şi o compasiune plină de îndurare, şi chiar asta şi fac. Noi preferăm să ne asumăm riscul unei rebeliuni într-un sistem mai degrabă decât să lăsăm să apară riscul de priva un singur individ care se află în luptă în oricare lume evolutivă, de bucuria veşnică de a urma cariera ascendentă.
112:5.9 (1233.5) Aceasta nu înseamnă că fiintele omeneşti trebuie să beneficieze de o a doua şansă după ce au respins-o pe prima; nu este aşa câtuşi de putin. Însă aceasta înseamnă că toate creaturile volitive trebuie să aibă o adevărată ocazie de a face o alegere indubitabilă, pe deplin conştientă şi definitivă. Judecătorii suverani ai universului nu vor priva niciodată de mântuirea personalitătii vreo fiintă care n-a făcut definitiv şi pe deplin alegerea eternă. Sufletul omenesc trebuie să primească şi va primi oportunitatea deplină şi suficientă de a a-şi dezvălui intentia sa reală şi obiectivul său real.
112:5.10 (1233.6) După moartea lor, fiintele cele mai evoluate din punct de vedere spiritual şi cosmic se duc imediat pe lumile de locuinte. În general, această dispozitie operează pentru cei care au un păzitor serafic menit persoanei lor. Alti muritori pot fi detinuti până ce judecarea problemelor lor a fost încheiată, după care ei pot merge în lumile de locuinte. Ei pot, de asemenea, să fie afectati rândurilor de supravietuitori adormiti care vor fi repersonalizati în masă la sfârşitul dispensei planetare în curs.

112:5.11 (1233.7) Există două dificultăti care împiedică eforturile mele de a explica exact ceea ce se petrece pentru *voi* în moarte, acel *tu*

supravietuitor, care este distinct de Ajustorul care vă părăseşte. Una dintre ele constă în imposibilitatea de a transmite, la nivelul vostru de întelegere, o descriere adecvată a unei operatii ce se situează la granita dintre domeniul fizic şi cel morontial. Cealaltă dificultate provine din restrictiile puse de autoritătile celeste ce guvernează Urantia asupra misiunii mele în calitate de revelator al adevărului. Ar putea fi prezentate multe detalii interesante, însă la sfatul supraveghetorilor voştri planetari imediati eu nu le dezvălui. Totuşi, eu rămân în limitele atributiilor mele în expunerea a ceea ce urmează:

112:5.12 (1234.1) Un element real, un produs al evolutiei umane, ceva mai mult decât Veghetorul Misterului, supravietuieşte mortii. Această entitate nou apărută este sufletul, şi ea supravietuieşte atât mortii corpului vostru fizic, cât şi celei a mintii voastre materiale. Această entitate este copilul comun al vietii şi al eforturilor voastre combinate ale eului uman în legătură cu eul divin, Ajustorul. Acest copil cu ascendentă umană şi divină constituie elementul supravietuitor de origine pământeană; el este eul morontial, sufletul nemuritor.

112:5.13 (1234.2) Acest copil, a cărui semnificatie persistă şi a cărui valoare supravietuieşte, este cu totul inconştient pe durata perioadei ce tine de la moarte la repersonalizare; el rămâne în seama păzitorului serafic al destinului pe toată perioada de aşteptare. După moarte, voi nu veti actiona ca fiintă conştientă înainte de a fi atins noua conştiintă morontială pe lumile de locuinte ale Sataniei.

112:5.14 (1234.3) În clipa mortii, identitatea functională asociată personalitătii umane este întreruptă de încetarea mişcării vitale. Cu toate că personalitatea umană transcende aceste fragmente constituente, ea depinde de ele pentru această identitate functională.

Oprirea vietii distruge structurile creierului fizic necesare dotării mentale, şi această întrerupere a mintii pune capăt conştiintei umane. După aceea, conştiinta creaturii nu mai poate să reapară înainte să se fi aranjat o situatie cosmică care să permită aceleiaşi personalităti umane de a functiona din nou în relatie cu energia vie.

112:5.15 (1234.4) Pe durata trecerii muritorilor ce supravietuiesc între lumea lor de origine şi lumile de locuinte, că personalitatea lor a fost reconstituită în cea de-a treia perioadă, ori că îşi face ascensiunea până la epoca unei reînvieri colective, datele constitutive ale personalitătii lor sunt cu fidelitate păstrate de către arhanghelii de pe lumile lor de activităti speciale. Arhanghelii nu sunt ocrotitori ai personalitătii (în felul în care îngerii păzitori păzesc sufletul), însă nu-i mai putin adevărat că orice factor identificabil al personalitătii este eficient păstrat sub paza acestor fideli depozitari ai elementelor supravietuirii umane. Cât despre amplasarea exactă a personalitătii muritorului pe perioada intermediară dintre moarte şi supravietuire, noi nu îl cunoaştem.

112:5.16 (1234.5) Situatia care face repersonalizarea posibilă este creată în sălile de înviere ale planetelor receptoare morontiale ale universului local. Acolo, în camerele de asamblare a vietii, autoritătile supraveghetoare oferă această combinatie de energie universală - morontială, mentală şi spirituală - care permite să se restituie conştiinta supravietuitorului adormit. Reasamblarea părtilor alcătuitoare ale unei personalităti cândva materiale implică:

112:5.17 (1234.6) 1. Alcătuirea unei forme potrivite, un model morontial de energie, în care noul supravietuitor poate stabili contactul cu

realitatea nespirituală, şi în interiorul căreia varianta morontială a mintii cosmice poate fi pusă în circuit.

112:5.18 (1234.7) 2. Întoarcerea Ajustorului la creatura morontială aflată în aşteptare. Ajustorul este veşnicul păstrător al identitătii voastre ascendente. Veghetorul vostru reprezintă încredintarea absolută că voi înşivă, iar nu un altul, sunteti cei care vor ocupa forma morontială creată pentru trezirea personalitătii voastre. Iar Ajustorul va fi prezent la reconstituirea personalitătii voastre pentru a relua rolul de călăuză paradisiacă al eului vostru supravietuitor.

112:5.19 (1235.1) 3. Când aceste conditii prealabile ale personalizării au fost întrunite, păstrătorul serafic al potentialitătilor sufletului nemuritor adormit, cu ajutorul a numeroase personalităti cosmice, atribuie această entitate morontială formei corporale şi mentale morontiale pregătită pentru aceasta; în acelaşi timp, el pune acest copil evolutiv al supremului în asociere veşnică cu Ajustorul în aşteptare. Acest lucru încheie repersonalizarea, reconstituirea memoriei, a intuitiei şi a conştiintei - identitatea.

112:5.20 (1235.2) Faptul repersonalizării constă în luarea în posesie, de către sinele omenesc care se trezeşte, a fazei morontiale racordate a mintii cosmice nou separate. Fenomenul personalitătii depinde de persistenta identitătii reactiei individului la mediul său universal; iar acest lucru nu se poate produce decât prin intermediul mintii. Individualitatea persistă în pofida unei continue schimbări în toti factorii care compun eul; în viata fizică, schimbarea este treptată; la moarte, şi după repersonalizare, schimbarea este bruscă. Adevărata realitate a oricărei individualităti (personalităti) este capabilă să

răspundă într-o manieră adecvată la situatiile universului prin modificările permanente ale părtilor sale constitutive; stagnarea se încheie inevitabil prin moarte. Viata omenească este o nesfârşită schimbare a factorilor vietii, unificati prin stabilitatea unei personalităti invariante.

112:5.21 (1235.3) Iar atunci când vă veti trezi astfel în lumile de locuinte ale Ierusemului, voi veti fi atât de schimbati, transformarea spirituală va fi atât de mare încât, dacă nu ar exista Ajustorul Gândirii şi păzitorul destinului care să coreleze cu atâta desăvârşire noua voastră viată din noile lumi cu vechea voastră viată din prima lume, ati avea la început dificultăti în conectarea noii conştiinte morontiale cu memoria readusă la viată a fostei voastre identităti. În ciuda continuitătii identitătii personale, cea mai mare parte a vietii voastre de muritor vi s-ar părea la început un vis vag şi neguros. Timpul va limpezi însă multe dintre asocierile vietii voastre de muritor.

112:5.22 (1235.4) Ajustorul gândirii va readuce şi va repeta doar acele amintiri şi experiente care fac parte din cariera voastră universală şi sunt esentiale pentru aceasta. Dacă Ajustorul a fost un partener în evolutia a ceea ce s-a petrecut în mintea omenească, atunci aceste experiente demne de a fi păstrate vor supravietui în conştiinta eternă a Ajustorului. Cu toate acestea, cea mai mare parte a vietii voastre şi a amintirilor ei - neavând nici semnificatie spirituală, nici valoare morontială - vor muri odată cu creierul material; o mare parte din experienta materială va dispărea, la fel ca un fost eşafodaj, care a servit drept pod pentru trecerea la nivel morontial şi nu mai are nici o utilitate într-un univers. Personalitatea şi relatiile dintre personalităti nu reprezintă însă niciodată eşafodaje; memoria omenească a

relatiilor personalitătii are o valoare cosmică şi va persista. În lumile de locuinte nu numai că veti cunoaşte şi veti fi cunoscuti de către cei care v-au fost cândva asociati în scurta, dar misterioasa viată de pe Urantia, ci, mai mult, vă veti aminti de ei, iar ei îşi vor aduce aminte de voi.

6. Eulmorontial

112:6.1 (1235.5) Aşa cum un fluture iese la iveală din stadiul de omidă, tot astfel adevăratele personalităti ale fiintelor omeneşti ies la iveală în lumile de locuinte revelându-se, pentru prima oară, separate de vechea lor învăluire din trupul lor material. Cariera morontială în universul local corespunde înăltării permanente a mecanismului personalitătii, de la nivelul morontial initial al existentei sufletului până la nivelul morontial final de spiritualitate progresivă.
112:6.2 (1235.6) Este dificil să vă instruim asupra formelor voastre morontiale de personalitate pentru cariera universului local. Veti fi înzestrati cu modele morontiale capabile să manifeste personalitatea, însă acestea sunt învelişuri care, în cele din urmă, se află dincolo de întelegerea voastră. Cu toate că sunt pe deplin reale, astfel de forme nu reprezintă modelele energetice de ordin material pe care le întelegeti acum. Ele joacă însă, în lumile universului local, acelaşi rol pe care îl joacă propriile voastre corpuri materiale pe planetele pe care se nasc oamenii.
112:6.3 (1236.1) Într-o oarecare măsură, înfătişarea formei corporale materiale este sensibilă la caracterul identitătii personale; corpul fizic

reflectă, într-o anumită măsură, ceva din natura intrinsecă a personalitătii. Forma morontială realizează o reflectare mai avansată. În viata fizică, muritorii pot fi frumoşi în exterior, fiind în acelaşi timp urâti în interior; în viata morontială, şi din ce în ce mai mult pe nivelele ei mai înalte, forma personalitătii se va modifica direct conform naturii persoanei interioare. La nivelul spiritual, forma exterioară şi natura interioară încep să se apropie de o identificare completă, care se perfectionează tot mai mult pe nivele spirituale tot mai înalte.

112:6.4 (1236.2) În starea morontială, ascenderul muritor este înzestrat cu varianta nebadoniană a mintii cosmice a Maestrului Spirit din Orvonton. Intelectul muritor ca atare a pierit, a încetat să existe ca o entitate universală focalizată, separată de circuitele mentale, nediferentiate ale Spiritului Creativ. În schimb, semnificatiile şi valorile mintii umane n-au dispărut. Anumite faze ale mintii se continuă în sufletul supravietuitor; anumite valori experientiale ale fostei minti omeneşti sunt păstrate de Ajustor; iar înregistrarea vietii omeneşti aşa cum a fost ea trăită în timp, rămâne în universul local, împreună cu anumite înregistrări vii detinute de numeroase fiinte preocupate de evoluarea finală a muritorului ascendent, fiinte al căror rang începe de la serafim, continuă cu Cenzorii Universali, şi dincolo de aceştia până la Suprem.

112:6.5 (1236.3) Vointa unei creaturi nu poate exista fără minte, însă ea persistă în ciuda pierderii intelectului material. În timpul imediat următor reînvierii, personalitatea ascendentă este călăuzită, într-o mare măsură, de modelele caracteriale moştenite din viata sa umană şi de actiunea nou apărută a motei morontiale. I-ar aceşti îndrumători

ai conduitei de pe lumile de locuinte activează într-o manieră acceptabilă pe durata primelor etape ale vietii morontiale şi înainte ca vointa morontială să apară în întreaga sa plenitudine ca expresie volitională a personalitătii ascendente.

112:6.6 (1236.4) În cariera universului local nu există nici o influentă care să se compare cu aceea a celor şapte spirite-mentale adjutante ale existentei umane. Mintea morontială trebuie să evolueze prin contact direct cu mintea cosmică, aşa cum a fost modificată şi tradusă această minte cosmică de către sursa creativă a intelectului universului local - Călăuzirea Divină.

112:6.7 (1236.5) Înainte de moarte, mintea muritoare are conştiinta de a fi independentă de prezenta Ajustorului; pentru a putea functiona mintea adjutantă are nevoie doar de modelul asociat material-energetic. Sufletul morontial fiind însă supraadjutant, nu are o conştiintă de sine fără Ajustor atunci când este lipsit de mecanismul mental material. Acest suflet evoluat posedă, cu toate acestea, o continuitate a caracterului provenită din deciziile luate de fostul său mental adjutant asociat, iar acest caracter devine memorie activă atunci când modelele sale primesc energia Ajustorului revenit.

112:6.8 (1236.6) Persistenta memoriei este dovada că identitatea originară este retinută; ea este esentială pentru a completa autoconştiinta continuitătii şi a expansiunii personalitătii. Muritorii care se ridică fără Ajustori depind de instructiunile asociatilor serafici pentru reconstructia memoriei umane; în afară de aceasta, sufletul morontial al muritorilor fuzionati cu Spiritul nu este limitat. Modelul memoriei persistă în suflet, însă acest model necesită prezenta fostului Ajustor pentru a deveni *imediat* capabil să se realizeze pe

sine ca o memorie continuă. Fără Ajustor, supravietuitorul muritor are nevoie de o perioadă de timp considerabilă pentru a reexplora şi reînvăta, pentru a redobândi memoria conştientă a semnificatiilor şi valorilor existentei sale anterioare.

112:6.9 (1237.1) Sufletul având o valoare de supravietuire reflectă atât actiunile şi motivatiile cantitative cât şi pe cele calitative ale intelectului material, fostul sediu al identitătii de sine. Alegând adevărul, frumusetea şi bunătatea, mintea muritoare intră în cariera ei universală premorontială sub tutela celor şapte spirite-mentale adjutante unificate sub conducerea spiritului întelepciunii. Prin urmare, după trecerea de cel şapte cercuri de realizare morontială, darul mintii morontiale se suprapune mentalului adjutant, fapt care inaugurează cariera prespirituală sau morontială de progres în universul local.

112:6.10 (1237.2) Când o creatură îşi părăseşte planeta natală, ea lasă în urma ei îndrumătorul adjutant şi nu mai depinde decât de intelectul morontial. Când un ascender părăseşte universul local, el a atins nivelul spiritual al existentei, trecând deasupra nivelului morontial. Această entitate spirituală nou apărută devine atunci acordată îndrumării directe a mintii cosmice de pe Orvonton.

7. Fuziunea cu Ajustorul

112:7.1 (1237.3) Fuziunea cu Ajustorul Gândirii conferă personalitătii actualităti eterne, care înainte nu erau decât potentiale. Printre aceste noi daruri putem mentiona: fixarea calitătii divinitătii, memoria şi

experienta veşniciei trecute, nemurirea şi o fază de absolut potential calificat.

112:7.2 (1237.4) Când cursa voastră pământească într-o formă temporară s-a încheiat, sunteti sortiti să vă treziti pe tărmurile unei lumi mai bune, şi în cele din urmă veti fi uniti cu Ajustorul vostru fidel într-o îmbrătişare veşnică. Iar această fuziune constituie misterul care face ca Dumnezeu şi omul să fie una, misterul evolutiei creaturii finite, însă acesta este veşnic adevărat. Fuziunea este taina sferei sacre a Ascendingtonului, şi nici o creatură, în afară de cele care au experimentat fuziunea cu Spiritul Deitătii, nu poate întelege semnificatia reală a valorilor efective care sunt unite atunci când identitatea unei creaturi a timpului devine pe vecie una cu Spiritul Deitătii Paradisului.

112:7.3 (1237.5) Fuziunea cu Ajustorul se efectuează de obicei în timp ce ascenderul încă se mai află în sistemul său local. Ea se poate produce pe planeta natală ca o transcendere a mortii naturale; ea poate avea loc pe oricare dintre lumile locuintelor sau în cartierul general al unui sistem. Ea poate fi chiar şi întârziată până în momentul şederii în sediul constelatiei; sau, la ocazii speciale, ea nu poate fi încheiată până când ascenderul n-a ajuns capitala universului local.

112:7.4 (1237.6) După ce s-a efectuat fuziunea cu Ajustorul, nu mai poate apărea nici un pericol pentru cariera eternă a unei astfel de personalităti. Fiintele celeste, pentru a fi încercate, trec printr-o lungă experientă, însă muritorii trec prin încercări relativ scurte şi intense pe lumile evolutive şi morontiale.

112:7.5 (1237.7) Fuziunea cu Ajustorul nu are loc niciodată înainte ca decretele suprauniversului să fi confirmat că natura umană a făcut o

alegere definitivă şi irevocabilă în ceea ce priveşte cariera eternă. Aceasta este autorizarea uniunii care, odată proclamată, constituie pentru personalitatea fuzionată permisiunea de a părăsi în cele din urmă hotarele universului local pentru a ajunge apoi în cartierul general al suprauniversului. De acolo, şi într-un viitor îndepărtat, un seconafim va purta pelerinul timpului în lungul zbor ce îl va conduce în universul central al Havonei şi spre aventura Deitătii.

112:7.6 (1238.1) Pe lumile evolutive, individualitatea este materială; ea este un obiect din univers şi este supusă ca atare legilor existentei materiale. Ea este un fapt în timp şi este sensibilă la vicisitudinile acestuia. *Aici trebuie să fie formulate deciziile de supravietuire.* În starea morontială sinele a devenit o realitate universală nouă şi mai durabilă, iar creşterea sa permanentă se întemeiază pe armonizarea sa continuă cu circuitele mentale şi spirituale ale universurilor. *Acum sunt confirmate deciziile de supravietuire.* Când sinele atinge nivelul spiritual, el a devenit atunci o valoare sigură în univers, iar această nouă valoare se întemeiază pe faptul că *s- au luat deciziile de supravietuire;* dovada este eterna fuziune cu Ajustorul Gândirii. După ce a atins statutul de valoare universală autentică, creatura devine potential liberă pentru a căuta cea mai înaltă valoare universală - Dumnezeu.

112:7.7 (1238.2) Asemenea fiinte fuzionate sunt duble în reactiile lor universale. Ele sunt indivizi morontiali distincti având anumite analogii cu serafimii, şi potential ei sunt deopotrivă fiinte din ordinul finalitarilor Paradisului.

112:7.8 (1238.3) Individul fuzionat reprezintă însă, într-adevăr, o personalitate, o fiintă, a cărei unitate sfidează orice încercare de analiză din partea oricărei inteligente a universurilor. Şi astfel, după ce ati trecut prin fata tribunalelor universului local de la cel mai modest până la cel mai înalt, fără ca vreunul dintre ele să poată identifica separat omul şi Ajustorul, sunteti în cele din urmă conduşi în fata Suveranului Nebadonului, Tatăl universului vostru local. Iar acolo primiti, chiar din mâna fiintei a cărei paternitate creativă în acest univers al timpului a făcut posibil faptul vietii voastre, acreditările care vă dau dreptul de a continua apoi cariera voastră suprauniversală în căutarea Tatălui Universal.

112:7.9 (1238.4) Oare triumfătorul Ajustor a câştigat personalitate prin magnificul său serviciu pentru omenire, sau nemurirea a fost dobândită de brava fiintă umană prin eforturile ei sincere de a deveni asemeni Ajustorului? Nu este nici una dintre acestea; doar împreună au împlinit evolutia unui membru al unuia dintre ordinele unice ale personalitătilor ascendente ale Supremului, o fiintă care va fi întotdeauna serviabilă, fidelă şi eficientă, un candidat pentru o creştere şi o dezvoltare nouă, încercând mereu să se ridice şi neoprindu-se niciodată din ascensiunea celestă înainte ca cele şapte circuite ale Havonei să fie străbătute şi înainte ca sufletul, a cărui origine a fost cândva pământească, să aibă o recunoştintă plină de adoratie în fata personalitătii însăşi a Tatălui din Paradis.

112:7.10 (1238.5) De-a lungul acestei întregi ascensiuni, Ajustorul Gândirii este garantia divină a viitoarei şi deplinei stabilizări spirituale a ascenderului muritor. În acelaşi timp, prezenta liberului arbitru omenesc oferă Ajustorului un canal etern pentru a pune în

libertate natura divină şi infinită. Acum aceste două identităti au devenit una; nici un eveniment din timp sau din eternitate nu mai poate separa omul sau Ajustorul; ei sunt inseparabili, contopiti pe vecie.

112:7.11 (1238.6) Pe lumile de fuziune a Ajustorilor, destinul Veghetorului Misterului este identic cu acela al muritorului ascendent - Corpul Paradisiac al Finalitătii. Nici Ajustorul, nici muritorul nu pot atinge acel tel unic fără cooperarea deplină şi ajutorul plin de încredere acordate reciproc. Această asociere extraordinară este unul dintre fenomenele cosmice cele mai pasionante şi cele mai stupefiante ale prezentei vârste a universului.

112:7.12 (1239.1) Din momentul fuziunii cu Ajustorul, statutul ascenderului este acela al unei creaturi evolutive. Partenerul uman a fost primul care s-a bucurat de personalitate; el este deci superior Ajustorului în toate problemele ce se referă la recunoaşterea personalitătii.

112:7.13 (1239.2) Pentru aceste fiinte contopite cartierul general din Paradis este Ascendington, nu Divinington, iar această îmbinare unică dintre Dumnezeu şi om are rang de muritor ascender pe toată calea ascendentă către Corpul Finalitătii. Când un Ajustor se contopeşte cu un muritor ascender, numărul acelui Ajustor este şters din arhivele suprauniversului. Nu ştiu ce se întâmplă în arhivele de pe Divinington, însă presupun că dosarul acelui Ajustor este transferat în cercurile secrete ale curtilor interioare ale lui Grandfanda, conducătorul în exercitiu al Corpului Finalitătii.

112:7.14 (1239.3) Odată cu fuziunea Ajustorului, Tatăl Universal şi-a tinut făgăduiala de a se dărui pe sine făpturilor sale materiale; el şi-a

dus la îndeplinire promisiunea şi a realizat planul de revărsare eternă a divinitătii asupra umanitătii. Acum începe încercarea omenească de a realiza şi actualiza posibilitătile nelimitate care sunt inerente asocierii celeste cu Dumnezeu, care a devenit astfel un fapt.

112:7.15 (1239.4) Destinul actualmente cunoscut al muritorilor supravietuitori este Corpul Finalitătii din Paradis; acesta este şi telul destinului pentru toti Ajustorii de Gândire care s-au alăturat într-o uniune veşnică partenerilor lor muritori. Finalitarii Paradisului lucrează acum la multe proiecte îndrăznete în marele univers, însă noi presupunem cu totii că vor avea alte sarcini, poate şi mai celeste, de îndeplinit în viitorul îndepărtat, după ce cele şapte suprauniversuri vor fi fost ancorate în lumină şi în viată şi când Dumnezeul finit va fi ieşit la iveală din misterul care înconjoară acum această Deitate Supremă.
112:7.16 (1239.5) Vi s-a descris, într-o anumită măsură, organizarea şi personalul universului central, al suprauniversurilor şi al universurilor locale. Vi s-au spus unele lucruri asupra caracterului şi a originii diverselor personalităti care conduc acum aceste vaste creatii. Ati fost de asemenea informati că sunt pe cale de a se organiza vaste galaxii de universuri, aflate cu mult dincolo de periferia marelui univers, pe primul nivel al spatiului exterior. De-a lungul acestor expuneri vi s-a împărtăşit şi faptul că Fiinta Supremă va dezvălui functia sa tertiară nerevelată în aceste regiuni actualmente neexplorate ale spatiului exterior; şi vi s-a mai spus, de asemenea, că finalitarii din corpul Paradisului sunt copiii experientiali ai Supremului.
112:7.17 (1239.6) Noi credem că muritorii fuzionati cu Ajustorul lor împreună cu tovarăşii lor finalitari, sunt meniti să functioneze, într-un fel sau altul, în administratia universurilor de pe primul nivel al

spatiului exterior. Nu avem nici cea mai mică urmă de îndoială că, la timpul potrivit, aceste enorme galaxii vor deveni universuri locuite. Şi suntem deopotrivă convinşi că, printre administratorii lor, vom găsi finalitari paradisiaci a căror natură este consecinta cosmică a întrepătrunderii creaturii şi a Creatorului.

112:7.18 (1239.7) Ce aventură! Ce poveste! O creatie gigantică care să fie administrată de copiii Supremului, aceşti Ajustori personalizati şi umanizati, aceşti muritori deveniti veşnici şi asemeni Ajustorilor, aceste îmbinări misterioase şi asocieri veşnice dintre cele mai înalte manifestări cunoscute ale Primei Surse-Centru şi cea mai umilă formă de viată inteligentă capabilă să înteleagă şi să ajungă la Tatăl Universal. Ne imaginăm că astfel de fiinte amestecate, asemenea asocieri dintre Creator şi creatură, vor deveni conducători minunati, administratori incomparabili şi directori plini de întelegere şi de compasiune fată de toate formele de viată inteligentă susceptibile să se nască în aceste universuri viitoare ale primului nivel al spatiului exterior.

112:7.19 (1240.1) Originea voastră este, într-adevăr, pământească, animală, iar corpul vostru este tărână. Însă dacă vreti în mod efectiv, dacă doriti realmente, moştenirea erelor este cu sigurantă a voastră şi, într-o bună zi, veti sluji în universuri cu adevărata voastră calitate - copii ai Dumnezeului Suprem al experientei şi fii divini ai Tatălui Paradisiac al tuturor personalitătilor.

112:7.20 (1240.2) [Prezentat de un Mesager Solitar din Orvonton]

Cartea Urantia

Capitolul 113

Păzitorii Serafici ai Destinului

113:0.1 (1241.1) DUPĂ ce am prezentat relatările noastre despre Spiritele Tutelare ale Timpului şi despre Armata Mesagerilor Spaţiului, ajungem la studierea îngerilor păzitori, serafimii consacraţi slujirii pe lângă muritorii individuali pentru a căror înălţare şi perfecţionare a fost pregătit întregul imens plan de supravieţuire şi de progres spiritual. Pe Urantia, în epocile trecute, aceşti păzitori ai destinului erau aproape singurul grup de îngeri recunoscut. Serafimii planetari sunt, într-adevăr, nişte spirite tutelare trimise pentru a face servicii celor care vor supravieţui. Aceşti serafimi însoţitori au funcţionat ca ajutoare spirituale ale oamenilor muritori în toate marile evenimente din trecut şi din prezent. Cu ocazia multor revelaţii,

„cuvântul a fost rostit de îngeri”, şi numeroase directive ale cerului au fost „primite prin intermediul îngerilor”.

113:0.2 (1241.2) Serafimii sunt tradiţionalii îngeri celeşti, spiritele tutelare care trăiesc atât de aproape de voi şi fac atât de multe pentru voi. Ei au servit pe Urantia încă din timpurile cele mai îndepărtate ale inteligenţei umane.

1. Îngerii Păzitori

113:1.1 (1241.3) Învăţătura referitoare la îngerii păzitori nu este un mit; anumite grupuri de fiinţe umane au efectiv îngeri personali. Ca recunoaştere a acestui fapt a zis Iisus, vorbind despre copiii împărăţiei cerurilor: „Luaţi seama să nu dispreţuiţi pe nici unul dintre cei mici, căci eu vă spun că îngerii lor văd continuu prezenţa spiritului Tatălui meu”.

113:1.2 (1241.4) La origine, serafimii au fost special desemnaţi pentru fiecare rasă distinctă a Urantiei. Însă, încă de la manifestarea lui Mihail, ei primesc sarcini în acord cu inteligenţa, cu spiritualitatea şi cu destinul uman. Din punct de vedere intelectual, omenirea este împărţită în trei categorii:

113:1.3 (1241.5) 1. Oamenii dotaţi cu o minte sub normal - cei care nu exercită o putere normală de voinţă; cei care nu iau decizii curente. Această categorie îi include pe cei care nu pot să îl înţeleagă pe Dumnezeu; lor le lipseşte capacitatea de a adora în mod inteligent Deitatea. Un corp de serafimi, o companie, cu un batalion de heruvimi, este afectat tutelei uranienilor mental inferiori faţă de

normal, şi vegherii ca justiţia şi îndurarea să le fie exprimate în lupta pentru viaţă de pe pământ.

113:1.4 (1241.6) 2. Tipul mediu normal de minte umană. Din punct de vedere al tutelei serafice, cea mai mare parte a bărbaţilor şi a femeilor sunt grupaţi în şapte categorii potrivit statutului lor în depăşirea cercurilor progresului uman şi ale dezvoltării spirituale.

113:1.5 (1241.7) 3. Oamenii dotaţi cu o minte superioară celei normale - bărbaţii şi femeile cu multă hotărâre, înzestraţi cu un potenţial indubitabil de înfăptuire spirituală; cei care au stabilit mai mult sau mai puţin contactul cu Ajustorul interior; membri ai unor diverse corpuri de rezervă ale destinului. Oricare ar fi cercul în care se găseşte o fiinţă omenească, dacă cel interesat se înrolează într-unul dintre diversele corpuri de rezervă ale destinului, atunci îi este imediat afectat un serafim personal; de acum înainte, şi până la capătul carierei sale pământene, acest muritor va beneficia de îndrumarea continuă şi de vigilenţa neîncetată a unui înger păzitor. Tot astfel, când o fiinţă omenească ia decizia supremă, când ea se logodeşte realmente cu Ajustorul ei, sufletului ei îi este numaidecât afectat un păzitor personal.

113:1.6 (1242.1) În slujirea pe lângă fiinţele aşa-zise normale, afectările serafice sunt făcute după cercul intelectualităţii şi cel al spiritualităţii pe care le-au atins oamenii. Voi începeţi îmbrăcaţi cu mintea voastră de muritori în cel de-al şaptelea cerc, şi progresaţi către interior, căutând să vă înţelegeţi pe voi înşivă, să vă cuceriţi, să vă stăpâniţi pe voi înşivă; iar dacă moartea naturală nu pune capăt carierei voastre prin transferarea luptelor voastre în lumile palat, voi

avansaţi, cerc după cerc, până ce ajungeţi la primul cerc, sau cercul interior de contact şi de comunicare relativă cu Ajustorul interior.

113:1.7 (1242.2) În cercul iniţial, al şaptelea, un înger păzitor şi o companie de heruvimi asistenţi sunt însărcinaţi cu paza vigilentă a o mie de muritori. În al şaselea cerc, un cuplu serafic şi o companie de heruvimi sunt însărcinaţi cu îndrumarea ascenderilor în grupuri de câte cinci sute. Când este atins al cincilea cerc, fiinţele umane sunt grupate în companii de aproximativ o sută şi sunt luate în grijă de un cuplu de păzitori serafici cu un grup de heruvimi. După ce au atins al patrulea cerc, muritorii sunt grupaţi câte zece, şi acolo iarăşi un cuplu de serafimi, asistat de o companie de heruvimi, este însărcinat să vegheze asupra lor.

113:1.8 (1242.3) Când o minte omenească transcende inerţia eredităţii animale şi atinge al treilea cerc al intelectualităţii umane şi al spiritualităţii dobândite, un înger personal (în realitate doi) va fi de acum înainte în întregime şi exclusiv consacrat acestui muritor ascensionar. Astfel, în plus faţă de Ajustorii gândirii interiori mereu prezenţi şi din ce în ce mai eficienţi, aceste suflete umane primesc asistenţa nedivizată a acestor păzitori personali ai destinului, în toate eforturile lor de a completa experienţa celui de-al treilea cerc, a-l traversa pe al doilea şi a-l atinge pe primul.

2. Păzitorii Destinului

113:2.1 (1242.4) Serafimii nu sunt numiţi păzitori ai destinului înainte de a fi fost desemnaţi pentru a se asocia unui suflet omenesc care a

realizat una sau mai multe dintre cele trei următoare înfăptuiri: a luat decizia supremă de a deveni asemănător lui Dumnezeu, a intrat în cel de-al treilea cerc, ori s-a înrolat într-unul dintre corpurile de rezervă ale destinului.

113:2.2 (1242.5) În evoluţia raselor, un păzitor al destinului este afectat chiar primei fiinţe care atinge cercul de cucerire cerut. Pe Urantia, primul muritor care a obţinut un păzitor personal a fost Rantowoc, un înţelept al rasei roşii din antichitatea foarte îndepărtată.

113:2.3 (1242.6) Toţi îngerii desemnaţi sunt aleşi dintr-un grup de serafimi voluntari, iar afectările sunt întotdeauna decise potrivit nevoilor umane şi ţinând seama de statutul cuplului îngeresc - în lumina experienţei sale serafice, a priceperii sale şi a înţelepciunii sale. Numai serafimii care au servit un timp îndelungat, cei de tipurile cele mai experimentate şi cel mai bine puse la încercare, primesc o afectare de păzitor de destin. Numeroşi păzitori au câştigat o preţioasă experienţă pe lumile de serii fără fuziune cu Ajustorii. Asemeni Ajustorilor, serafimii însoţesc aceste fiinţe pe durata unei singure vieţi; apoi, ei sunt eliberaţi în vederea unei noi afectări. Mulţi păzitori ai Urantiei au beneficiat de această experienţă practică prealabilă pe alte lumi.

113:2.4 (1243.1) Când fiinţele umane nu reuşesc să supravieţuiască, păzitorii lor personali sau colectivi pot servi, în repetate rânduri, în roluri asemănătoare pe aceeaşi planetă. Serafimii dobândesc o consideraţie sentimentală pentru lumile particulare şi nutresc o afecţiune specială pentru anumite rase şi pentru anumite tipuri de creaturi muritoare cu care ei au fost strâns şi intim asociaţi.

113:2.5 (1243.2) Îngerii dezvoltă o afecţiune durabilă pentru asociaţii lor umani, şi o caldă prietenie pentru ei se va naşte de asemenea în voi numai dacă vă puteţi face o imagine despre ei. Despuiaţi de corpurile voastre materiale şi asiguraţi cu forme spirituale, voi aţi fi foarte aproape de îngeri prin multe dintre însuşirile personalităţii. Ei împărtăşesc cea mai mare parte a emoţiilor voastre şi mai simt câteva în plus. Singura emoţie care vă face să acţionaţi şi care le este oarecum dificil s-o înţeleagă este moştenirea fricii animale care ocupă un loc atât de important în viaţa mentală a locuitorului de rând al Urantiei. Îngerii găsesc realmente greu de înţeles de ce îngăduiţi, cu atâta stăruinţă, puterilor voastre intelectuale superioare, şi chiar şi credinţei voastre religioase, să fie atât de dominate de frică şi să fie atât de complet demoralizate de panici nechibzuite pricinuite de teamă şi de îngrijorare.

113:2.6 (1243.3) Toţi serafimii au nume individuale, dar în lista de afectare pentru servirea lumilor, ei sunt desemnaţi frecvent după numărul lor planetar. În sediul universului, ei sunt înregistraţi cu numele şi cu numărul lor planetar. Păzitorul de destin al subiectului uman folosit pentru prezenta comunicare prin contact este numărul 3 din grupul 17 al companiei 126 din batalionul 4 al unităţii 384 din legiunea 6 a corpului 37 din a 182.314-a oaste serafică a Nebadonului. Sub numărul planetar 3.641.852 este el actualmente afectat acestui subiect de pe Urantia.

113:2.7 (1243.4) În serviciul de tutelă personală, în afectarea îngerilor ca păzitori ai destinului, serafimii îşi oferă întotdeauna voluntar serviciile lor. În oraşul prezentei vizite, un muritor a fost recent admis

în corpul de rezervă al destinului. Din moment ce îngerii păzitori personali servesc oamenii care se găsesc în această situaţie, mai mult de o sută de serafimi se oferă candidaţi. Directorul planetar a ales doisprezece dintre cei mai experimentaţi, şi l-a desemnat apoi pe serafimul pe care ei l-au selecţionat ca fiind cel mai indicat pentru a călăuzi această fiinţă umană în timpul călătoriei sale de o viaţă. Pentru a fi mai precişi, ei au selecţionat un cuplu de serafimi deopotrivă de bine calificaţi, din care unul dintre membri va fi întotdeauna la datorie.

113:2.8 (1243.5) Serafimii pot avea de asigurat servicii continue, dar unul dintre membrii cuplului îngeresc poate întotdeauna să renunţe de orice responsabilitate de servire. Asemeni heruvimilor, serafimii servesc în general în cupluri, însă, contrar asociaţilor lor mai puţin avansaţi, serafimii lucrează uneori izolat. Practic, în toate contactele lor cu fiinţele umane, ei pot opera cu titlu individual. Prezenţa ambilor îngeri este necesară numai pentru a comunica şi a servi pe circuitele superioare ale universurilor.

113:2.9 (1243.6) Când un cuplu serafic acceptă o afectare de păzitor, el serveşte astfel pentru restul vieţii fiinţei umane interesate. Complementul existenţei (unul dintre cei doi îngeri) devine istoricul întreprinderii. Aceşti serafimi complementari sunt îngeri înregistratori pentru muritorii lumilor evolutive. Arhivele sunt păstrate de cuplul de heruvimi (un heruvim şi un sanobim) care este întotdeauna asociat cu păzitorii serafici, dar aceste arhive sunt întotdeauna aflate în seama unuia dintre serafimi.

113:2.10 (1244.1) Pentru a se odihni şi a se reîncărca cu energia vitală a circuitelor universale, păzitorul este periodic reînsufleţit de

complementul său şi, în timpul absenţei sale, heruvimul asociat operează ca arhivist; este acelaşi lucru şi atunci când serafimul complementar este la rândul său absent.

3. Poziţia în raport cu alte influenţe spirituale

113:3.1 (1244.2) Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care un păzitor al destinului le face pentru subiectul său uman constă în efectuarea unei coordonări personale a numeroase influenţe spirituale impersonale care locuiesc, înconjoară şi afectează mintea şi sufletul creaturii muritoare în evoluţie. Fiinţa umană este o personalitate, iar spiritelor nepersonale şi entităţilor prepersonale le este extrem de greu să stabilească un contact direct cu o minte atât de complet materială şi atât de personal distinctă. Slujirea îngerului păzitor unifică mai mult sau mai puţin aceste influenţe şi le permite să fie mai bine apreciate de natura morală în expansiune a personalităţii umane în evoluţie.
113:3.2 (1244.3) Acest păzitor serafic corelează mai ales multiplii agenţi şi influenţe ai Spiritului Infinit, de la domeniile controlorilor fizici şi ale spiritelor-minte adjutante până la Duhul Sfânt al Divinei Ocrotitoare şi la prezenţa Spiritului Omniprezent al celei de-a Treia Surse-Centru din Paradis. După ce a unificat astfel şi a făcut mai personale aceste servicii ale Spiritului Infinit, serafimul începe să coreleze această influenţă integrată a Autorului Comun cu prezenţele spirituale ale Tatălui şi ale Fiilor.

113:3.3 (1244.4) Ajustorul este prezenţa Tatălui; Spiritul Adevărului este prezenţa Fiilor. Aceste daruri divine sunt unificate şi coordonate pe nivelele inferioare de experienţă spirituală umană cu ajutorul păzitorilor serafici. Servitorii îngereşti au darul de a combina dragostea Tatălui şi a îndurării Fiilor în slujirea lor pe lângă oameni.
113:3.4 (1244.5) Acolo se vădeşte raţiunea pentru care păzitorul serafic devine în cele din urmă conservatorul personal al lumilor mentale, al formulelor mnemotehnice şi al realităţilor sufletului supravieţuitorului uman în intervalul dintre moartea sa fizică şi învierea sa morontială. În afară de copiii tutelari ai Spiritului Infinit, nici unul nu ar putea acţiona astfel în contul creaturilor umane în timpul acestei faze de tranziţie de la un nivel al universului la un alt nivel mai elevat. Chiar şi atunci când intraţi în somnul de tranziţie final, în clipa în care treceţi din timp în veşnicie, un înalt supernafim participă similar la tranzitul vostru pentru a conserva identitatea voastră de creatură şi pentru a asigura integritatea persoanei voastre.
113:3.5 (1244.6) Pe nivelul spiritual, serafimii fac personale multe servicii universale care, altfel, ar rămâne impersonale şi prepersonale; ei sunt coordonatori. Pe nivelul intelectual, ei pun în legătură mintea şi morontia; ei sunt interpreţi. Pe nivelul fizic, ei manipulează mediul pământean prin legătura lor cu Maeştrii Controlori Fizici şi prin serviciul cooperativ al creaturilor mediane.
113:3.6 (1244.7) Aceasta este o expunere a funcţiilor multiple şi complicate ale unui serafim asistent; dar cum poate o asemenea personalitate îngerească, creată pe un nivel care, în univers, de-abia este superior celui al omenirii, să înfăptuiască nişte lucruri atât de dificile şi de complexe? Noi nu ştim efectiv acest lucru, dar

presupunem că acest serviciu extraordinar este facilitat într-o manieră misterioasă de către acţiunea nerecunoscută şi nerevelată a Fiinţei Supreme, Deitatea pe calea de actualizare a universurilor în evoluţie ale timpului şi ale spaţiului. Pe tot tărâmul supravieţuirii progresive, în Fiinţa Supremă şi prin Fiinţa Supremă, serafimii sunt o parte esenţială a continuităţii înaintării umane.

4. Domeniile Serafice de acţiune

113:4.1 (1245.1) Păzitorii serafici nu sunt minte, deşi provin din Spiritul Creativ, sursa care dă totodată naştere minţii omeneşti. Serafimii sunt stimulatorii minţii; ei caută continuu să provoace, în mintea umană, decizii propice atingerii cercurilor. Ei nu fac la fel cu Ajustorii, care operează din interior şi prin suflet; ei acţionează mai degrabă din exterior către interior, lucrând prin mediul social, etic şi moral al fiinţelor omeneşti. Serafimii nu exercită atracţia divină a Ajustorilor Tatălui Universal, însă ei operează ca agenţi personali ai serviciului Spiritului Infinit.

113:4.2 (1245.2) Muritorul supus directivelor Ajustorului este deopotrivă de receptiv la îndrumarea serafică. Ajustorul este esenţa naturii veşnice a omului; serafimul este educatorul naturii evoluânde a omului - mintea umană din această viaţă şi sufletul morontial din următoarea. Pe lumile palat, vă veţi da pe deplin seama şi veţi avea cunoştinţă de instructorii serafici, dar, în prima lor viaţă, oamenii nu sunt în general conştienţi de ei.

113:4.3 (1245.3) Serafimii operează ca educatori, călăuzind paşii personalităţii umane pe cărări de experienţe noi şi progresive. Acceptarea îndrumării unui serafim duce rareori la o viaţă tihnită. Urmând aceste directive, voi sigur veţi întâlni şi, dacă aveţi curajul, veţi traversa pantele abrupte ale alegerii morale şi ale progresului spiritual.

113:4.4 (1245.4) Îndemnul la adorare îşi are în mare măsură originea în sugestiile spirituale ale adjutanţilor mentali superiori, reîntărite de directivele Ajustorului. Dar tendinţa de a se ruga, pe care muritorii conştienţi de Dumnezeu o încearcă atât de frecvent, ia adesea naştere ca urmare al unei influenţe serafice. Păzitorul serafic manipulează constant mediul înconjurător uman pentru a spori perspicacitatea cosmică a ascendentului uman cu scopul ca un asemenea candidat la supravieţuire să îşi dea seama, cât se poate de bine, de prezenţa Ajustorului interior şi să conducă, astfel, la o cooperare sporită cu misiunea spirituală a prezenţei divine.

113:4.5 (1245.5) Cu toate că aparent nu există nici o comunicare între Ajustorul interior şi serafimul din preajma sa, cei doi par să lucreze întotdeauna în perfectă armonie şi în excelent acord. Păzitorii sunt activaţi cel mai mult în momentul în care Ajustorii sunt activaţi cel mai puţin, dar există o ciudată corelaţie între serviciile lor. Nu prea este posibil ca această magnifică cooperare să fie accidentală sau fortuită.

113:4.6 (1245.6) Personalitatea tutelară a păzitorului serafic, prezenţa lui Dumnezeu prin Ajustorul interior, acţiunea încircuitată a Sfântului Spirit şi conştiinţa Fiului prin Spiritul Adevărului, sunt toate divin legate într-o unitate semnificativă de slujire spirituală într-o

personalitate omenească şi pe lângă ea. Deşi aceste influenţe celeste provin de la diferite surse şi de pe diferite nivele, ele sunt toate integrate în prezenţa învăluitoare şi evoluândă a Fiinţei Supreme.

5. Serviciul Serafic pe lângă muritori

113:5.1 (1245.7) Îngerii nu invadează sanctuarul minţii umane. Ei nu manipulează voinţa muritorilor şi nici nu intră în contact direct cu Ajustorii interiori. Păzitorul destinului vostru vă influenţează pe toate căile compatibile cu demnitatea personalităţii voastre. Aceşti îngeri nu interferează, sub nici o împrejurare, cu liberul arbitru uman. Nici îngerii, nici vreun alt ordin de personalitate din univers nu au puterea sau autoritatea de a restrânge prerogativele alegerii umane.

113:5.2 (1246.1) Îngerii sunt atât de apropiaţi de voi şi veghează asupra voastră într-o manieră atât de emoţionantă încât, la figurat, ei „plâng din pricina intoleranţei voastre şi a încăpăţânării voastre voluntare". Serafimii nu varsă lacrimi fizice; ei nu au corpuri fizice şi nu posedă aripi. În schimb, ei au emoţii spirituale şi încearcă senzaţii şi sentimente de natură spirituală comparabile, sub anumite raporturi, cu emoţiile umane.

113:5.3 (1246.2) Serafimii acţionează pentru voi întru totul independent de apelurile voastre directe. Ei execută ordinele superiorilor lor şi funcţionează astfel fără a-şi face griji din pricina capriciilor voastre trecătoare sau a dispoziţiilor voastre schimbătoare. Aceasta nu înseamnă că voi nu le puteţi face sarcinile mai uşoare sau

mai grele, ci mai degrabă că îngerii nu se ocupă direct de apelurile sau de rugăciunile voastre.

113:5.4 (1246.3) Câtă vreme oamenii muritori trăiesc în trup, inteligenţa îngerilor nu le este direct accesibilă. Serafimii nu sunt nici suzerani nici directori, ci pur şi simplu păzitori. Serafimii vă *păzesc* şi nu caută să vă influenţeze direct. Voi trebuie să întocmiţi harta propriului vostru parcurs, dar după aceea îngerii acţionează pentru a face cel mai bun uz posibil al drumului pe care l-aţi ales. Fără excepţie, ei nu intervin arbitrar în treburile curente ale vieţii umane, dar, atunci când primesc de la superiorii lor instrucţiuni pentru a înfăptui vreo ispravă neobişnuită, voi puteţi fi siguri că ei vor găsi mijloacele de a duce la îndeplinire aceste ordine. Păzitorii nu îşi impun deci prezenţa în tablourile dramei umane, decât în caz de urgenţă, şi atunci în general la ordinele superiorilor lor. Ei sunt fiinţele care au să vă urmeze timp de numeroase epoci, şi ei vor primi astfel o pregătire pentru munca lor viitoare şi pentru asocierea lor cu personalitatea.

113:5.5 (1246.4) În anumite împrejurări, serafimii pot acţiona ca slujitori sub formă materială pe lângă fiinţe umane, dar cazurile în care se produce acest lucru sunt foarte rare. Cu asistenţa creaturilor mediane şi a controlorilor fizici, serafimii pot exercita o vastă gamă de activităţi în profitul fiinţelor umane, mergând până la contactul efectiv cu omenirea, însă asemenea cazuri sunt neobişnuite. În majoritatea cazurilor, evenimentele tărâmului fizic continuă fără a fi modificate de acţiunea serafică. Totuşi, s-au produs împrejurări în care verigile vitale din lanţul evoluţiei umane erau în pericol, şi în

care păzitorii serafici au acţionat atunci, şi, pe drept cuvânt, cu de la sine putere.

6. Îngerii păzitori după moarte

113:6.1 (1246.5) După ce vi s-a oferit o privire de ansamblu a serviciului serafimilor din cursul vieţii pământeşti, am să încerc să vă informez despre conduita păzitorilor de destin din momentul dezintegrării fizice a asociaţilor lor umani. Când veţi muri, biografia voastră, specificările voastre de identitate, precum şi entitatea morontială a sufletului omenesc - produsă împreună de mintea umană şi de Ajustorul divin - sunt fidel conservate de către păzitorul destinului, împreună cu toate celelalte valori legate de existenţa voastră viitoare, în fine, tot ceea ce constituie sinele vostru, adevăratul vostru sine, în afară de identitatea existenţei continue reprezentate de către Ajustorul care pleacă, şi actualitatea personalităţii.

113:6.2 (1246.6) Îndată ce, din mintea umană, dispare lumina călăuzitoare, luminozitatea spirituală pe care serafimii o asociază prezenţei Ajustorului, îngerul însoţitor raportează personal îngerilor care comandă ierarhic grupul său, compania sa, batalionul său, unitatea sa, legiunea sa, oastea sa. Apoi, după ce a fost cum se cuvine înscris pentru aventura finală din timp şi spaţiu, acest înger primeşte de la şeful serafimilor planetari un ordin de misiune pentru a se prezenta la Steaua de Seară (sau la un alt locotenent al lui Gabriel) care comandă oastea serafică a acestui candidat la ascensiune în

univers. După ce comandantul acestei supreme unităţi organizate i-a dat permisiunea, păzitorul destinului se duce pe prima lume a locuinţelor pentru aştepta acolo să fie restabilită conştiinţa vechiului său elev întrupat.

113:6.3 (1247.1) În cazul în care sufletul uman nu ar reuşi să supravieţuiască după ce a primit afectarea unui înger personal, serafimul însoţitor trebuie să meargă în sediul universului local, pentru a fi martor la raportul complet al complementului său, după cum indică anterior. Apoi, el se prezintă înaintea tribunalelor de arhangheli pentru a fi absolvit de orice vină cu privire la eşecul subiectului său care nu a supravieţuit. În sfârşit, el se reîntoarce pe lumi pentru a fi afectat unui nou muritor având potenţial de ascensiune, sau vreunui alt departament de slujire serafic.

113:6.4 (1247.2) Însă îngerii servesc făpturile evolutive în multe alte feluri decât tutela individuală sau cea colectivă. Păzitorii personali ai căror subiecţi nu merg imediat pe lumile palat nu aşteaptă acolo, în lenevie, apelul nominal al judecăţii de împărţire a dreptăţii; ei sunt trimişi din nou în numeroase misiuni tutelare în întregul univers.
113:6.5 (1247.3) Serafimul păzitor este cel însărcinat cu păstrarea valorilor de supravieţuire a sufletului adormit al muritorului, în vreme ce Ajustorul absent *este* identitatea acestei fiinţe nemuritoare a universului. Când cei doi colaborează în sălile de înviere ale locuinţei în conjuncţie cu forma morontială nou construită, are loc reasamblarea factorilor constituenţi ai personalităţii ascendentului muritor.

113:6.6 (1247.4) Ajustorul vă va identifica. Îngerul păzitor vă va repersonaliza şi vă va prezenta din nou fidelului Veghetor din zilele voastre pământene.
113:6.7 (1247.5) Totuşi, când o epocă planetară se termină, când se reunesc într-un loc cei care se găsesc în cercurile inferioare ale înfăptuirii omeneşti, păzitorul lor colectiv este cel care îi adună în sălile de înviere ale sferelor locuinţelor, după cum relatează Scripturile voastre: „Şi el îşi va trimite îngerii cu o voce puternică, şi îi va aduna pe aleşii săi de la un capăt la celălalt al tărâmului”.

113:6.8 (1247.6) Tehnica justiţiei cere ca păzitorii personali sau colectivi să răspundă la apelul nominal de împărţire a dreptăţii în numele tuturor personalităţilor nesupravieţuitoare. Ajustorii acestor nesupravieţuitori nu revin; când are loc apelul, serafimul răspunde, dar Ajustorii nu dau nici un răspuns. Aceasta constituie „învierea celui nedrept”, în realitate constatarea oficială a încetării lor din existenţă în calitate de creaturi. Acest apel nominal al justiţiei urmează imediat apelului nominal al îndurării, învierea supravieţuitorilor adormiţi. Dar acestea sunt chestiuni care nu privesc pe nimeni altcineva decât pe Judecătorii supremi şi atotştiutori ai valorilor de supravieţuire. Aceste probleme de judecată realmente nu ne preocupă.

113:6.9 (1247.7) Păzitorii colectivi pot servi pe o planetă epoci de-a rândul şi deveni, în cele din urmă, păstrătorii sufletelor adormite a mii şi mii de supravieţuitori adormiţi. Ei pot servi astfel pe numeroase lumi diferite într-un sistem dat, din moment ce răspunsul reînvierii are loc pe lumile de palate.

113:6.10 (1247.8) Toţi păzitorii personali şi colectivi din sistemul Sataniei care s-au rătăcit în rebeliunea lui Lucifer trebuie să fie deţinuţi pe Ierusem până la judecata finală a rebeliunii, cu toate că mulţi dintre ei se căiesc sincer de nebunia lor. Cenzorii Universali au luat deja, într-un mod discreţionar, de la aceşti păzitori neascultători şi infideli toate elementele depozitelor lor de suflete şi au încredinţat conservarea acestor realităţi morontiale păstrării seconafimilor voluntari.

7. Serafimii şi cariera ascendentă

113:7.1 (1248.1) Prima deşteptare pe ţărmurile lumii locuinţelor marchează cu adevărat o dată în cariera unui muritor ascendent. Acolo îi vedeţi voi efectiv, pentru prima dată, pe tovarăşii angelici multă vreme iubiţi şi mereu prezenţi ai zilelor voastre terestre. Acolo deveniţi voi cu adevărat conştienţi de identitatea şi de prezenţa Veghetorului divin care a locuit atât de mult timp în mintea voastră de pe pământ. O asemenea experienţă constituie o glorioasă deşteptare, o veritabilă înviere.

113:7.2 (1248.2) Pe sferele morontiale, serafimii însoţitori (sunt doi acolo) sunt în mod deschis tovarăşii voştri. Aceşti îngeri nu numai că se asociază progresului vostru în cariera lumilor de tranziţie, ajutându-vă în toate felurile posibile să dobândiţi statutul morontial şi spiritual, dar ei iau totodată ocazia de a avansa studiind ei înşişi în şcolile complementare pentru serafimi evolutivi, întreţinuţi pe lumile palat.

113:7.3 (1248.3) Rasa umană a fost creată doar cu puţin inferioară tipurilor celor mai simple de ordine îngereşti. De aceea, prima afectare din viaţa voastră morontială va fi să fiţi asistenţi ai serafimilor în munca imediată care vă aşteaptă în momentul în care atingeţi conştiinţa personalităţii după ce veţi fi fost degajaţi de legăturile trupului.

113:7.4 (1248.4) Înainte de părăsirea lumilor locuinţelor, toţi ascendenţii muritori vor avea asociaţi ori păzitori serafici permanenţi. În cursul ascensiunii voastre a sferelor morontiale, păzitorii serafici sunt în cele din urmă cei a căror mărturie autentifică decretele care certifică uniunea voastră eternă cu Ajustorul Gândirii. Îngerul şi Ajustorul au stabilit împreună identitatea personalităţii voastre în calitate de copii ai trupului veniţi din lumile timpului. Apoi, când atingeţi maturitatea stării morontiale, îngerii voştri păzitori vă însoţesc prin Ierusem şi prin lumile asociate de progres şi de cultură ale sistemului. După aceea, ei merg cu voi pe Edentia şi pe cele şaptezeci de sfere ale ei de viaţă socială înaintată. Ulterior, ei vă vor pilota până la Melchisedeci şi vă vor urma în magnifica carieră a lumilor-sediu din univers. Iar când voi veţi fi asimilat înţelepciunea şi cultura Melchisedecilor, ei vă vor duce pe Salvington, unde vă veţi găsi faţă în faţă cu Suveranul întregului Nebadon. Aceşti ghizi serafici vă vor urma încă prin sectoarele, minore şi majore ale suprauniversului, până la lumile de primire ale Uversei, şi vor rămâne cu voi până în momentul final când un seconafim vă va purta în lunga călătorie către Havona.

113:7.5 (1248.5) Câţiva păzitori de destin ataşaţi pelerinilor ascendenţi în timpul carierei lor terestre îi urmează în parcursul lor prin Havona.

Ceilalţi îşi iau un rămas bun temporar de la asociaţii lor umani de vreme lungă, iar apoi, în timp ce ascendenţii traversează cercurile universului central, aceşti păzitori ai destinului străpung cercurile Serafingtonului. Ei vor fi pregătiţi pe ţărmurile Paradisului, atunci când asociaţii lor muritori se vor deştepta din cel din urmă somn temporar de tranzit în noile experienţe ale veşniciei. Aceşti serafimi ascendenţi intră ulterior în diferite servicii ale corpului finalitar şi ale Corpului Serafic al Desăvârşirii.
113:7.6 (1248.6) Omul şi îngerul pot să fie sau să nu fie reuniţi în serviciul veşnic, dar, oricare ar fi locul unde sunt însărcinaţi serafimii, ei rămân întotdeauna în comunicare cu vechii lor pupili ai lumilor evolutive, muritorii ascendenţi ai timpului. Asocierile intime şi legăturile afectuoase ale tărâmurilor de origine umană nu sunt niciodată uitate, nici complet rupte. În epocile eterne, oamenii şi îngerii vor coopera în serviciul divin aşa cum au făcut-o în cariera din timp.

113:7.7 (1249.1) Pentru serafimi, modul cel mai sigur de a ajunge la Deităţile Paradisului constă în a călăuzi cu succes un suflet de origine evolutivă până la porţile Paradisului. De aceea, o afectare ca păzitor al destinului este postul serafic cel mai mult apreciat.
113:7.8 (1249.2) Numai păzitorii de destin sunt înrolaţi în corpurile primare sau în corpul de muritori al Finalităţii; iar aceste cupluri sunt lansate în aventura supremă a unităţii de identitate. Aceste două fiinţe au atins deja biunificarea lor spirituală pe Serafington înainte de a fi admise în corpul finalitar. În această experienţă, cele două naturi îngereşti, atât de complementare în toate funcţiunile din univers, devin cu adevărat două într-una, în spirit, în stadiul ultim având drept

consecinţă o nouă capacitate de primire a unui fragment non-Ajustor al Tatălui Paradisului şi de fuzionare cu el. Astfel, unii dintre îngerii care vă iubesc şi care vă erau asociaţi în timp, devin totodată asociaţii voştri finalitari în eternitate, copii ai Supremului şi fii perfecţi ai Tatălui Paradisului.

113:7.9 (1249.3) [Prezentat de un Conducător al Serafimilor staţionaţi pe Urantia]

Cartea Urantia

Capitolul 114

Guvernarea planetară a serafimilor

114:0.1 (1250.1) CEI Prea Înalţi guvernează în împărăţiile oamenilor cu ajutorul multor forţe şi agenţi celeşti, dar în principal prin intermediul serafimilor.

114:0.2 (1250.2) Astăzi la prânz, lista de apel a îngerilor planetari, păzitori, precum şi de alt fel, de pe Urantia, cuprindea 501.234.619 cupluri de serafimi. Eu aveam sub ordinele mele două sute de oşti serafice - 597.196.800 cupluri serafice, ori 1.194.393.600 îngeri individuali. Totuşi, controlul nu a indicat decât 1.002.469.238. Urmează deci că 191.924.362 îngeri erau absenţi din această lume pentru servicii privind transporturile, mesajele sau moartea. (Pe

Urantia există aproape tot atâţia heruvimi cât serafimi, şi sunt organizaţi într-un mod similar.)

114:0.3 (1250.3) Serafimii şi heruvimii lor asociaţi se ocupă activ de detaliile guvernării supraumane a unei planete, în special pe lumile izolate în urma rebeliunii. Îngeri cu pricepere ajutaţi de mediani, funcţionează pe Urantia ca veritabili slujitori supramateriali care execută ordinele guvernatorului general rezident şi al tuturor asociaţilor şi subordonaţilor lui. În calitate de clasă, serafimii ocupă multe alte posturi în afară de cele de păzitor individual sau colectiv.

114:0.4 (1250.4) Urantia nu este privată de o supraveghere adecvată şi eficientă din partea conducătorilor sistemului ei, a constelaţiei ei şi a universului ei local, însă guvernarea ei planetară nu seamănă cu a nici unei alte lumi din sistemul Sataniei, nici chiar din tot Nebadonul. Caracterul unic al planului vostru de supraveghere se datorează numărului de împrejurări neobişnuite:

114:0.5 (1250.5) 1. Statutul de modificare a vieţii de pe Urantia.

114:0.6 (1250.6) 2. Situaţia critică care rezultă din rebeliunea lui Lucifer.

114:0.7 (1250.7) 3. Dezmembrările pricinuite de greşeala adamică.

114:0.8 (1250.8) 4. Neregularităţile care decurg din faptul că Urantia a fost una dintre lumile de manifestare ale Suveranului Universului. Mihail din Nebadon este Prinţul Planetar al Urantiei.

114:0.9 (1250.9) 5. Funcţiunea specială a celor douăzeci şi patru de directori planetari.

114:0.10 (1250.10) 6. Instalarea pe planetă a unui circuit de arhangheli.

114:0.11
(1250.11) 7. Desemnarea mai recentă, ca Prinţ Planetar vice-gerant, a lui Machiventa Melchisedec, întrupat odinioară pe Urantia.

1. Suveranitatea Urantiei

114:1.1 (1250.12) Suveranitatea originară a Urantiei era în sarcina suveranului sistemului Sataniei. El a delegat-o mai întâi unei comisii mixte de Melchisedeci şi de Purtători ai Vieţii, iar acest grup a operat pe Urantia până la sosirea Prinţului Planetar numit în mod regulat. După căderea Prinţului Caligastia, în epoca rebeliunii lui Lucifer. Urantia nu a avut o relaţie sigură şi bine stabilită cu universul local şi cu diviziunile lui administrative până când Mihail nu a desăvârşit manifestarea sa în trup, când a fost proclamat Prinţ Planetar al Urantiei de către Uniunea de Zile. Această proclamare a fixat, în principiu pentru totdeauna, statutul lumii voastre în siguranţă, însă în practică, Fiul Creator Suveran nu a făcut nimic pentru a administra personal planeta, atâta doar că el a stabilit pe Ierusem comisia celor douăzeci şi patru de străvechi muritori ai Urantiei cu autoritatea de a-l reprezenta în guvernarea Urantiei şi a tuturor celorlalte planete în carantină ale sistemului. Un membru al consiliului se află acum în permanenţă pe Urantia ca guvernator general rezident.

114:1.2 (1251.1) Autoritatea vice-gerantului de a acţiona în locul lui Mihail ca Prinţ Planetar a fost recent conferită lui Machiventa Melchisedec, dar acest Fiu al universului local nu a luat nici cea mai

mică măsură de a modifica regimul planetar actual al administratorilor succesivi ai guvernatorilor generali rezidenţi.

114:1.3 (1251.2) Este puţin probabil să se aducă vreo schimbare notabilă în guvernarea Urantiei în timpul prezentei dispensări, dacă Prinţul Planetar vice-gerant nu vine să îşi asume responsabilităţile lui titulare. Unii dintre asociaţii noştri socotesc că, într-un viitor apropiat, planul care constă în trimiterea pe Urantia a unuia dintre cei douăzeci şi patru de consilieri ca să activeze ca guvernator general va fi înlocuit prin sosirea oficială a lui Machiventa Melchisedec cu mandatul de vice-gerant al suveranităţii Urantiei. Ca Prinţ Planetar în exerciţiu, el va continua indubitabil să administreze planeta până la judecarea finală a rebeliunii lui Lucifer, şi probabil chiar şi până la epoca îndepărtată a ancorării planetei în lumină şi viaţă.

114:1.4 (1251.3) Unii cred că Machiventa nu va veni să ia personal în mână treburile Urantiei înainte de sfârşitul prezentei distribuiri. Alţii susţin că Prinţul vice-gerant nu poate veni, ca atare, înainte ca Mihail să revină pe Urantia, aşa cum a promis pe când era încă în trup. Încă alţii, inclusiv povestitorul, se aşteaptă ca Melchisedec să apară oricând din nou.

2. Consiliul Supervizorilor Planetari

114:2.1 (1251.4) Încă din epoca efuziunii lui Mihail pe lumea voastră, conducerea generală a Urantiei a fost încredinţată pe Ierusem unui grup special compus din douăzeci şi patru de urantieni de odinioară. Calificările pentru a face parte din această comisie ne sunt

necunoscute, dar noi am constatat că cei care au devenit membri ai ei au contribuit cu toţii la extinderea suveranităţii Supremului în sistemul Sataniei. Prin natură, ei erau toţi adevăraţi conducători atunci când operau pe Urantia. În afară de Machiventa Melchisedec, aceste calităţi de conducători au fost şi mai sporite de experienţa lumii locuinţelor şi completate prin pregătirea cetăţeniei Ierusemului. Nominalizările membrilor consiliului celor douăzeci şi patru sunt propuse de cabinetul lui Lanaforge, sprijinite de cei Prea Înalţi ai Edentiei, aprobate de Santinela Afectată a Ierusemului şi decise de Gabriel din Salvington conform ordinelor lui Mihail. Membrii numiţi temporar au exact aceleaşi prerogative ca şi membrii permanenţi ai acestei comisii de supraveghetori speciali.

114:2.2 (1251.5) Acest consiliu de administratori planetari se ocupă cu precădere de supravegherea activităţilor Urantiei care rezultă din faptul că Mihail a efectuat manifestarea sa finală. Membrii săi sunt menţinuţi în contact strâns şi imediat cu Mihail, graţie activităţilor de legătură ale unei Strălucite Stele de Seară, aceeaşi fiinţă care l-a servit pe Iisus în timpul întregii sale manifestări de muritor.

114:2.3 (1252.1) În prezent, Ioan pe care l-aţi numit „Botezătorul" este cel care prezidă atunci când consiliul este în sesiune pe Ierusem, dar cel care este, de drept, şef al consiliului este Santinela Afectată a Sataniei, reprezentantul direct şi personal al Inspectorului Asociat al Salvingtonului şi al Agentului Executiv Suprem al Orvontonului.

114:2.4 (1252.2) Membrii acestei aceeaşi comisii de străvechi Urantieni activează totodată cu titlu consultativ ca supervizori ai altor treizeci şi şase de lumi ale sistemului izolate prin rebeliune. Ei fac un foarte preţios serviciu menţinându-l pe Lanaforge, Suveranul

Sistemic, în contact strâns şi plin de compasiune cu treburile acestor planete, care încă rămân mai mult sau mai puţin sub supracontrolul Părinţilor Constelaţiei Norlatiadekului. Cu titlu individual, aceşti douăzeci şi patru de consilieri se duc frecvent pe fiecare dintre planetele în carantină, şi mai ales pe Urantia.

114:2.5 (1252.3) Fiecare dintre celelalte lumi izolate posedă o comisie consultativă similară şi mai mult sau mai puţin numeroasă de membri care le-au locuit altădată, dar aceste alte comisii sunt subordonate unui grup de douăzeci şi patru de străvechi ai Urantiei. Membrii acestui grup se interesează aşadar de toate fazele progresului uman de pe fiecare dintre lumile în carantină ale Sataniei, dar ei se ocupă în special şi în particular de bunăstarea şi de înaintarea raselor umane ale Urantiei. Într-adevăr, ei nu supraveghează direct treburile nici unei planete în afară de Urantia, şi nici chiar acolo, autoritatea lor nu este completă, făcând excepţie în anumite domenii preocupate cu supravieţuirea muritorilor.

114:2.6 (1252.4) Nimeni nu ştie cât timp vor continua în prezentul lor statut aceşti douăzeci şi patru de consilieri ai Urantiei, detaşaţi de programul regulat de activităţi universale. Fără nici o îndoială, ei îşi vor continua serviciul lor prezent până când se va produce, în statutul planetar, o schimbare precum sfârşitul unei dispensări, deplina preluare de putere de către Machiventa Melchisedec, judecata finală a rebeliunii lui Lucifer sau reapariţia lui Mihail pe lumea efuziunii lui finale. Prezentul guvernator general rezident al Urantiei înclină să creadă că toţi, în afară de Machiventa, ar putea fi eliberaţi pentru ascensiunea către Paradis, de îndată ce sistemul Sataniei va fi restabilit în circuitele constelaţiei. Totuşi, sunt curente şi alte opinii.

3. Guvernatorul General Rezident

114:3.1 (1252.5) La fiecare sută de ani a timpului Urantiei, corpul celor douăzeci şi patru de supraveghetori planetari ai Ierusemului desemnează unul dintre membrii săi pentru a rămâne pe lumea voastră şi a activa ca delegat executiv, ca guvernator general rezident. În epoca în care se pregăteau aceste relatări, acest agent executiv a fost schimbat, şi al douăzecilea care să asigure acest serviciu l-a înlocuit pe al nouăsprezecelea. Numele prezentului supraveghetor planetar nu vă este comunicat, tocmai din cauza tendinţei excesive a muritorilor de a-i venera, chiar şi de a-i deifica, pe compatrioţii lor extraordinari şi pe superiorii lor supraumani.

114:3.2 (1252.6) Guvernatorul general rezident nu are nici o autoritate personală efectivă pentru a dirija treburile lumii, decât în calitate de reprezentant al celor douăzeci şi patru de consilieri ai Ierusemului. El activează în calitate de coordonator al administraţiei supraumane; el este şeful respectat şi conducătorul universal recunoscut al fiinţelor celeste care îşi exercită funcţia pe Urantia. Toate ordinele de oştiri îngereşti îl consideră ca fiind directorul lor coordonator, în timp ce medianii reuniţi (de pe când 1-2-3 primul a plecat pentru a deveni unul dintre cei douăzeci şi patru de consilieri) îi consideră pe guvernatorii generali succesivi ca pe părinţii lor planetari.

114:3.3 (1253.1) Deşi guvernatorul general nu posedă autoritate efectivă şi personală asupra planetei, el comunică în fiecare zi zeci de ordonanţe şi decizii, care sunt acceptate ca finale de toate personalităţile interesate. El ţine mult mai mult de un consilier patern

decât de un conducător tehnic. Sub anumite raporturi, el operează aşa cum ar face-o un Prinţ Planetar, dar administrarea sa se apropie mai mult de acea a Fiilor Materiali.

114:3.4 (1253.2) Guvernul Urantiei este reprezentat în consiliile Ierusemului potrivit unui aranjament conform căruia guvernatorul general, revenind pentru a servi, rămâne în calitate de membru temporar al cabinetului Prinţilor Planetari ai Suveranului Sistemic. Când Machiventa a fost desemnat ca Prinţ vice-gerant, era de aşteptat ca el să îşi ia imediat locul în consiliul Prinţilor Planetari din Satania, dar până acum, el nu a făcut nici un gest în acest sens.

114:3.5 (1253.3) Guvernul supramaterial al Urantiei nu menţine relaţii organice foarte strânse cu unităţile superioare ale universului local. Într-un sens, guvernatorul general rezident reprezintă Salvingtonul precum şi Ierusemul, de vreme ce el acţionează în numele celor douăzeci şi patru de consilieri care îl reprezintă direct pe Mihail şi pe Gabriel; iar guvernatorul planetar, fiind un cetăţean al Ierusemului, poate să opereze ca purtător de cuvânt al Suveranului Sistemului. Autorităţile constelaţiei sunt reprezentate direct de un Fiu Vorondadek, observatorul Edentiei.

4. Preaînaltul Observator

114:4.1 (1253.4) Suveranitatea Urantiei este şi mai complicată de faptul că altădată, la puţină vreme după rebeliunea planetară, guvernul Norlatiadekului a luat iniţiativa discreţionară de a exercita autoritatea planetară. Pe Urantia se mai găseşte încă un Fiu Vorondadek,

observator pentru Preaînalţii Edentiei şi, în absenţa acţiunii directe din partea lui Mihail, însărcinat al suveranităţii planetare. Prezentul Preaînalt observator (şi cândva regent) este al douăzeci şi treilea aflat astfel în serviciu pe Urantia.

114:4.2 (1253.5) Anumite grupuri de probleme planetare rămân încă sub controlul Prea Înalţilor Edentiei, jurisdicţia lor fiind exercitată în timpul rebeliunii lui Lucifer. Un fiu Vorondadek, observatorul Norlatiadekului, este cel care exercită autoritatea în aceste chestiuni şi menţine relaţii consultative foarte strânse cu supraveghetorii planetari. Comisarii rasiali sunt foarte activi pe Urantia, şi diverşii şefi ai grupurilor lor sunt informal ataşaţi observatorului Vorondadek rezident, care joacă, după ei, un rol de director consultativ.

114:4.3 (1253.6) În caz de criză, acest fiu Vorondadek al Edentiei, care ocupă actualmente un post de observaţie, ar fi şeful efectiv şi suveran al guvernului, dar nu şi pentru anumite chestiuni pur spirituale. (În aceste probleme exclusiv spirituale şi în anumite chestiuni pur personale, autoritatea supremă pare cuvenită de drept arhanghelului comandant ataşat cartierului general divizionar al ordinului de arhangheli recent stabilit pe Urantia.)

114:4.4 (1253.7) Un Preaînalt observator se bucură de puterea discreţionară de a lua în mână guvernarea planetară în vremurile de criză gravă, iar analele relatează că acesta a fost cazul de treizeci de ori în istoria Urantiei. În aceste epoci, Preaînaltul Observator activează ca Preaînalt regent. El exercită atunci o autoritate indiscutabilă asupra tuturor miniştrilor şi administratorilor care îşi au reşedinţa pe planetă, făcând excepţie numai organizaţia divizionară a arhanghelilor.

114:4.5 (1253.8) Regenţele Vorondadekilor nu sunt specifice planetelor izolate după rebeliune, căci Preaînalţii pot să intervină în orice clipă în chestiunile lumilor locuite, interpunând înţelepciunea superioară a conducătorilor constelaţiei în treburile regatelor oamenilor.

5. Guvernul planetar

114:5.1 (1254.1) Administrarea actuală a Urantiei este într-adevăr greu de descris. Nu există guvernare oficială definită după liniile organizării universului, cu departamente legislative, executive şi judiciare separate. Cei douăzeci şi patru de consilieri formează grupul care se apropie cel mai mult de ramura legislativă a guvernului planetar. Guvernatorul general este un conducător executiv provizoriu şi consultativ, Preaînaltul observator având drept de veto. Nici o putere judecătorească nu operează pe planetă cu o autoritate absolută - nu există decât comisii de conciliere.

114:5.2 (1254.2) Prin consimţământ reciproc, majoritatea problemelor care implică serafimi şi mediani este tranşată de guvernatorul general. Totuşi, în afara cazului în care guvernatorul general exprimă ordinele celor douăzeci şi patru de consilieri, ordonanţele sale sunt toate supuse apelului pe lângă comisiile de conciliere, pe lângă autorităţile locale constituite pentru funcţionarea planetară sau chiar şi pe lângă Suveranul Sistemic al Sataniei.

114:5.3 (1254.3) Absenţa statului-major al unui Prinţ Planetar şi a regimului material al unui Fiu şi al unei Fiice Adamici este parţial compensat de ajutorul special al serafimilor şi de serviciile

excepţionale ale medianilor. Absenţa Prinţului Planetar este eficient compensată de prezenţa triunică a arhanghelilor, a Preaînaltului observator, precum şi a guvernului general.

114:5.4 (1254.4) Acest guvern planetar, organizat de o manieră mai degrabă vagă şi oarecum personală, este mai eficient decât s-a prevăzut, datorită câştigului de timp adus de asistenţa arhanghelilor şi de circuitul lor mereu disponibil şi atât de adesea utilizat în caz de urgenţă planetară sau de dificultăţi administrative. Din punct de vedere tehnic, planeta este încă spiritual izolată în circuitele Norlatiadekului, însă, în caz de urgenţă, se poate acum evita această piedică folosind circuitul arhanghelilor. Bineînţeles, izolarea planetară are puţină importanţă pentru muritorii individuali de când Spiritul Adevărului a fost răspândit peste fiecare trup, cu o mie nouă sute de ani în urmă.

114:5.5 (1254.5) Fiecare zi administrativă de pe Urantia începe printr-o întrunire consultativă la care asistă guvernul general, conducătorul planetar al arhanghelilor, Preaînaltul observator, supranafimul supervizor, şeful Purtătorilor Vieţii rezidenţi şi ai oaspeţilor invitaţi dintre Fiii înălţaţi ai universului sau dintre anumiţi vizitatori-studenţi care se află în acel moment pe planetă.

114:5.6 (1254.6) Cabinetul administrativ direct al guvernului general se compune din doisprezece serafimi, conducătorii în exerciţiu ai celor douăsprezece grupuri de îngeri speciali care operează ca directori supraumani imediaţi ai progresului şi ai stabilităţii planetare.

6. Maeştrii Serafimi ai Supravegherii Planetare

114:6.1 (1254.7) Când primul guvernator general a sosit pe Urantia odată cu manifestarea Spiritului Adevărului, el era însoţit de douăsprezece grupuri de serafimi speciali, diplomaţi ai Serafingtonului, care au fost imediat însărcinaţi cu anumite servicii planetare particulare. Aceşti îngeri superiori sunt cunoscuţi sub numele de maeştri serafimi de supraveghere planetară. Separat de supracontrolul Preaînaltului observator, ei sunt sub îndrumarea imediată a guvernatorului general rezident.

114:6.2 (1255.1) În vreme ce operează sub supravegherea generală a guvernatorului general rezident, aceste douăsprezece grupuri de îngeri îşi primesc ordinele direct de la consiliul serafic al celor doisprezece conducători în exerciţiu ai fiecărui grup. Acest consiliu serveşte şi în calitate de cabinet voluntar pentru guvernatorul general rezident.

114:6.3 (1255.2) În calitate de conducător planetar al serafimilor, eu prezidez acest consiliu de şefi serafici. Eu sunt un supernafim voluntar de ordin primar, servind pe Urantia ca succesor al celui care a fost cândva şeful oştilor de îngeri ale planetei, şi care nu s-a prezentat la datorie în momentul secesiunii lui Caligastia.

114:6.4 (1255.3) Cele douăsprezece corpuri de maeştri serafimi de supraveghere planetară operează pe Urantia după cum urmează:

114:6.5 (1255.4) 1. *Îngerii epocii.* Ei sunt îngerii epocii în curs, grupul de dezlegare. Aceşti slujitori celeşti sunt însărcinaţi cu supravegherea

şi cu dirijarea problemelor fiecărei generaţii, pentru ca ele să se insereze potrivit previziunilor în mozaicul perioadei pe durata căreia apar. Prezentul corp de îngeri ai epocii care servesc pe Urantia este al treilea grup afectat planetei în timpul prezentei dispensări.

114:6.6 (1255.5) 2. *Îngerii progresului.* Aceşti serafimi au sarcina de a inaugura progresul evolutiv al vârstelor sociale succesive. Ei încurajează dezvoltarea tendinţei la progres, inerentă creaturilor evolutive. Ei lucrează fără încetare la stabilirea stării de lucruri aşa cum ar trebui să fie. Grupul care este acum la datorie este al doilea de acest ordin afectat planetei.

114:6.7 (1255.6) 3. *Păzitorii religiei.* Ei sunt „îngerii Bisericilor" care luptă cu înflăcărare pentru ceea ce este şi pentru ceea ce a fost. Ei se străduiesc să menţină idealurile a ceea ce a supravieţuit, pentru a asigura siguranţa tranzitului valorilor morale dintre două epoci. Ei formează contraponderea îngerilor progresului, căutând constant să transfere, de la o generaţie la următoarea, valorile nepieritoare ale străvechilor structuri demodate, în modele noi, şi deci mai puţin cristalizate, de gândire şi de conduită. Aceşti îngeri susţin formele spirituale, dar nu sunt sursa sectarismului excesiv şi a absurdelor controverse sfâşietoare dintre persoanele fals religioase. Corpul acestor păzitori care funcţionează în prezent pe Urantia este al cincilea care serveşte astfel.

114:6.8 (1255.7) 4. *Îngerii vieţii naţionale.* Ei sunt „îngerii cu trompete", care dirijează înfăptuirile politice ale vieţii naţionale de pe Urantia. Grupul care asigură în prezent supracontrolul relaţiilor internaţionale este al patrulea de acest fel servind pe planetă. În

particular prin intermediul acestei diviziuni serafice „domnesc cei Prea Înalţi în regatele oamenilor”.

114:6.9 (1255.8) 5. *Îngerii raselor.* Ei lucrează la conservarea raselor evolutive ale timpului, fără a ţine seama de încurcăturile lor politice şi de grupările religioase. Pe Urantia, se găsesc rămăşiţele a nouă rase umane care s-au contopit şi s-au combinat pentru a forma popoarele din timpurile moderne. Aceşti serafimi ataşaţi raselor sunt strâns asociaţi serviciului comisarilor rasiali. Grupul lor care locuieşte în prezent pe Urantia este corpul originar afectat planetei la puţin timp după ziua Rusaliilor.

114:6.10 (1255.9) 6. *Îngerii viitorului.* Ei sunt îngerii proiectelor, care prevăd o epocă viitoare şi fac planuri pentru realizarea a ceea ce este mai bun dintr-o nouă epocă de reglementare în progres. Ei sunt arhitecţii erelor succesive. Grupul care este acum pe planetă a funcţionat ca atare de la începerea prezentei dispensări.

114:6.11 (1256.1) 7. *Îngerii iluminării.* Urantia primeşte în prezent ajutorul celui de-al treilea ei corp de serafimi consacraţi dezvoltării educaţiei planetare. Aceşti îngeri se ocupă de instruirea mentală şi morală a indivizilor, a familiilor, a grupurilor, a şcolilor, a comunităţilor, a naţiunilor, precum şi a tuturor raselor.

114:6.12 (1256.2) 8. *Îngerii sănătăţii.* Ei sunt slujitori serafici însărcinaţi cu ajutarea agenţilor umani consacraţi promovării sănătăţii şi prevenirii bolilor. Prezentul corp este al şaselea grup care serveşte astfel pe parcursul prezentei dispensări.

114:6.13 (1256.3) 9. *Serafimii căminului.* Urantia beneficiază în acest moment de serviciile celui de-al cincilea grup al acestui ordin de slujitori îngereşti consacraţi păstrării şi avansării vieţii căminelor, instituţia fundamentală a civilizaţiei umane.

114:6.14 (1256.4) 10. *Îngerii industriei.* Acest grup serafic se ocupă de stimularea dezvoltării industriale şi de ameliorarea condiţiilor economice printre popoarele Urantiei. El a fost înlocuit de şapte ori de la manifestarea lui Mihail.

114:6.15 (1256.5) 11. *Îngerii recreaţiei.* Ei sunt serafimii care stimulează valorile jocului, ale umorului şi ale odihnei. Ei caută mereu să ridice nivelul de divertisment al oamenilor şi să promoveze astfel folosirea cea mai profitabilă a răgazului oamenilor. Prezentul corp este al treilea de acest ordin care slujeşte pe Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *Îngerii serviciului suprauman.* Ei sunt îngerii, serafimii însărcinaţi cu slujirea tuturor celorlalte vieţi supraumane, temporare sau permanente de pe planetă. Acest corp a servit de la începerea prezentei dispensări.

114:6.17 (1256.7) Când aceste grupuri de maeştri serafimi au opţiuni diferite în materie de politică sau de procedură planetară, diferendele lor sunt în general arbitrate de guvernatorul general; toate ordonanţele acestuia din urmă sunt însă supuse apelului, potrivit naturii şi gravităţii chestiunilor implicate în dezacord.

114:6.18 (1256.8) Nici unul dintre aceste grupuri îngereşti nu exercită control direct sau arbitrar asupra domeniilor afectării lor. Ele nu pot controla în întregime problemele câmpurilor lor de acţiune respective,

dar le este îngăduit să manipuleze condiţiile planetare şi să asocieze circumstanţele astfel încât să influenţeze favorabil sferele de activitate umană de care sunt ataşaţi, şi ei chiar realizează acest lucru.

114:6.19 (1256.9) Maeştrii serafimi de supraveghere planetară folosesc numeroase dispozitive pentru a-şi executa misiunile. Ei operează în calitate de centre de schimb pentru idei, ca focalizatori pentru minte şi ca promotori de proiecte. Ei sunt incapabili să introducă concepte noi şi mai elevate în mintea umană, dar acţionează adesea pentru intensificarea unui ideal deja apărut în intelectul uman.

114:6.20 (1256.10) În afară de aceste numeroase mijloace de acţiune pozitivă, maeştrii serafimi asigură progresul planetar contra pericolelor vitale prin mobilizarea, prin pregătirea şi prin menţinerea corpurilor de rezervă ale destinului. Principala funcţiune a acestor rezervişti este protejarea şi progresul evolutiv contra unei prăbuşiri. Ei reprezintă dispozitivul instalat de forţele celeste pentru a se înarma împotriva surprizelor; acest corp este garantul lor contra dezastrelor.

7. Corpurile de Rezervă ale Destinului

114:7.1 (1257.1) Corpurile de rezervă ale destinului se compun din cei vii, bărbaţi şi femei, care au fost admişi în serviciul special al administraţiei supraumane a problemelor lumii. Acest corp cuprinde bărbaţi şi femei din fiecare generaţie, aleşi de îndrumătorii spirituali ai împărăţiei pentru a contribui la slujirea de îndurare şi de înţelepciune pe lângă copiii timpului de pe lumile evolutive. În

executarea planurilor privitoare la ascensiune, regula generală este să începi să utilizezi această legătură a creaturilor volitive umane îndată ce ele sunt competente şi demne de a-şi asuma aceste responsabilităţi. În consecinţă, îndată ce bărbaţii şi femeile apar pe scena acţiunii temporare cu o capacitate mentală suficientă, cu un statut moral adecvat şi cu spiritualitatea cerută, ei sunt rapid ataşaţi grupului celest apropiat de personalităţi planetare cu titlu de agenţi umani de legătură, de asistenţi muritori.

114:7.2 (1257.2) Când fiinţele umane sunt alese ca protectoare ale destinului planetar şi devin indivizi-pivot în planurile urmărite de administratorii lumii, atunci conducătorul serafimilor planetari confirmă ataşamentul lor temporar faţă de corpul serafic, şi desemnează păzitorii personali ai destinului pentru a servi pe lângă aceşti muritori. Toţi aceşti rezervişti au Ajustori conştienţi de ei înşişi, şi cea mai mare parte dintre ei operează în cercurile cosmice superioare de înfăptuire intelectuală şi de realizare spirituală.

114:7.3 (1257.3) Muritorii tărâmului sunt aleşi, pentru a servi în corpul de rezervă al destinului pe lumile locuite, din următoarele motive:

114:7.4 (1257.4) 1. Capacitatea specială în a fi pregătiţi în taină pentru numeroasele misiuni de urgenţă posibile în conduita diverselor activităţi din treburile lumii.

114:7.5 (1257.5) 2. Consacrarea sinceră faţă de o cauză socială, economică, politică, spirituală sau de alt fel, dublată de o bunăvoinţă pentru a servi fără răsplată şi fără semne de recunoştinţă umane.

114:7.6 (1257.6) 3. Posedarea unui Ajustor al Gândirii înzestrat cu o extraordinară varietate de talente, şi care a avut probabil, înainte de a

veni pe Urantia, experienţa de a fi înfruntat dificultăţile planetare şi de a fi luptat în situaţiile critice în care o lume era ameninţată.

114:7.7 (1257.7) Fiecare diviziune a serviciului celest planetar are dreptul la un corp de legătură compus din aceşti muritori care au statutul de rezervişti ai destinului. O lume locuită foloseşte în medie şaptezeci de corpuri ale destinului separate, care sunt în relaţie intimă cu conduita supraumană curentă a treburilor acestei lumi. Pe Urantia, există doisprezece corpuri de rezervă ale destinului, câte unul pentru fiecare dintre grupurile planetare de supraveghere serafică.

114:7.8 (1257.8) Cele douăsprezece grupuri urantiene de rezervişti ai destinului se compun din locuitori muritori ai sferei, care au fost formaţi pentru a ocupa numeroase poziţii cheie pe pământ şi sunt menţinuţi gata de acţiune în caz de urgenţă planetară. Ansamblul acestor corpuri cuprinde în prezent 962 de persoane. Corpul cel mai restrâns numără 41, iar cel mai numeros 172. Cu excepţia a mai puţin de douăzeci de personalităţi de contact, membrii acestui grup unic nu au deloc conştiinţa de a fi fost pregătiţi pentru a acţiona eventual în anumite crize planetare. Aceşti rezervişti muritori sunt aleşi de corpurile cărora ei le sunt respectiv ataşaţi; ei sunt totodată instruiţi şi pregătiţi în mintea lor profundă prin tehnica combinată a slujirii Ajustorului Gândirii şi a păzitorului serafic. Foarte adesea, numeroase alte personalităţi celeste participă la această instruire inconştient; în toată această pregătire specială, medianii fac servicii preţioase şi indispensabile.

114:7.9 (1258.1) Pe multe lumii, medianii secundari cel mai bine adaptaţi sunt capabili să stabilească în grade variabile contactul cu Ajustorii Gândirii ai anumitor muritori favorabil constituiţi,

pătrunzând cu abilitate mintea în care locuieşte Ajustorul. (Tocmai printr-o astfel de combinaţie fortuită de adaptare cosmică au fost materializate prezentele revelaţii în limba engleză pe Urantia.) Asemenea muritori ai lumilor evolutive, care oferă posibilităţi de contact, sunt mobilizaţi în numeroase corpuri de rezervă. Într-o oarecare măsură, graţie acestor mici grupuri de personalităţi umane cu vederi către viitor se face că civilizaţia spirituală progresează, iar cei Prea Înalţi pot să domnească în regatele oamenilor. Bărbaţii şi femeile acestor corpuri de rezervă ale destinului au astfel diverse grade de contact cu Ajustorii lor cu ajutorul intermediar al creaturilor mediane; dar aceşti oameni sunt puţin cunoscuţi tovarăşilor lor, în afara rarelor crize sociale şi situaţii spirituale critice în care aceste personalităţi de rezervă acţionează pentru a împiedica prăbuşirea culturii evolutive sau stingerea luminii adevărului viu. Pe Urantia, aceşti rezervişti ai destinului nu au fost decât rareori scoşi în evidenţă în paginile istoriei umane.

114:7.10 (1258.2) Rezerviştii operează inconştient ca păstrători de cunoştinţe planetare esenţiale. De multe ori, la moartea unui rezervist, anumite date vitale ale minţii sunt transferate de la rezervistul care murea la un succesor mai tânăr prin intermediul unei legături între cei doi Ajustori ai Gândirii ai lor. Nu încape nici o îndoială că Ajustorii operează astfel, cu aceste corpuri de rezervă, în multe moduri care ne sunt necunoscute.

114:7.11 (1258.3) Pe Urantia, corpul de rezervă al destinului nu are conducător permanent, însă el îşi are propriile consilii permanente, care constituie organizaţia sa guvernamentală. Aceştia cuprind consiliul judecătoresc, consiliul autenticităţii istorice, consiliul legat

de suveranitatea politică, şi multe altele. Din timp în timp, şi conform organizării corpurilor de rezervă, aceste consilii permanente au numit şefi (muritori) titulari ai întregului corp de rezervă pentru o funcţie specifică. Mandatul unor astfel de şefi rezervişti este în general o treabă de câteva ore, şi se limitează la executarea unei sarcini precise şi imediate.

114:7.12 (1258.4) În epoca adamiţilor şi a andiţilor, corpul de rezervă al Urantiei a atins efectivul lui maxim. El s-a a diminuat constant, în vreme ce sângele violet se dilua, şi a trecut printr-un minim în preajma zilei de Rusalii; încă de pe atunci, el a început să crească regulat.

114:7.13 (1258.5) (Corpul de rezervă cosmic al cetăţenilor Urantiei conştienţi de univers cuprinde în prezent peste o mie de muritori care au, cu privire la cetăţenia cosmică, o clarviziune care transcende pe departe sfera locuinţei lor terestre, însă îmi este interzis să dezvălui adevărata natură a funcţiei acestui grup excepţional de fiinţe umane vii.)

114:7.14 (1258.6) Urantienii, care suferă o izolare spirituală relativă a lumii lor faţă de anumite circuite ale universului local, nu ar trebui să îngăduie acestei situaţii să le inducă un sentiment de abandon cosmic sau de orfelinat planetar. Există, pe planetă, o supraveghere supraumană foarte precisă şi eficientă a problemelor lumii şi a destinelor umane.

114:7.15 (1258.7) Este totuşi adevărat că, în cel mai bun caz, voi nu puteţi avea decât o slabă idee despre un guvern planetar ideal. Din vremurile de început ale Prinţului Planetar, Urantia a suferit de pe

urma neîndeplinirii planului divin pregătit pentru creşterea sa mondială şi pentru dezvoltarea sa rasială. Lumile loiale ale Sataniei nu sunt guvernate ca şi Urantia. Cu toate acestea, în comparaţie cu celelalte lumi izolate, guvernul vostru planetar nu a făcut o impresie atât de proastă; se poate spune că este mai rău numai pe una sau două alte lumi, şi puţin mai bine pe alte câteva, dar majoritatea se găsesc pe picior de egalitate cu voi.

114:7.16 (1259.1) În universul local nimeni nu pare a şti când va lua sfârşit statutul instabil al administraţiei voastre planetare. Melchisedecii din Nebadon sunt înclinaţi să creadă că se vor produce puţine schimbări în guvernarea şi administrarea planetei până la cea de-a doua venire personală a lui Mihail pe Urantia. Este neîndoielnic că în momentul acela, dacă nu mai înainte, vor fi efectuate schimbări radicale în conducerea planetei. Cât despre natura acestor modificări în administrarea lumii, nimeni nu pare capabil de a emite nici măcar o ipoteză. În toată istoria lumilor locuite din universul Nebadonului, nu există precedent pentru un asemenea eveniment. Printre multele lucruri greu de înţeles privitoare la viitoarea guvernare a Urantiei, unul dintre cele mai importante este instalarea pe planetă a unui circuit şi a unui cartier general divizionar de arhangheli.

114:7.17 (1259.2) Lumea voastră izolată nu este uitată în consiliile universului. Urantia nu este un orfan cosmic stigmatizat de un păcat şi rupt, prin rebeliune, de vigilenta protecţie divină. De la Uversa până la Salvington, şi aşa mai departe coborând până la Ierusem, şi chiar şi urcând spre Havona şi Paradis, toată lumea ştie că noi suntem aici. Voi ceilalţi muritori, locuind în prezent pe Urantia, voi sunteţi tot atât de afectuos îndrăgiţi şi tot atât de fidel păziţi, şi chiar mai mult, ca şi

cum sfera voastră nu ar mai fi fost niciodată trădată de un Prinţ Planetar fără credinţă. Rămâne veşnic adevărat că „Tatăl însuşi vă iubeşte”.

114:7.18 (1259.3) [Prezentat de un Conducător al Serafimilor staţionaţi pe Urantia]

Cartea Urantia

Capitolul 115

Fiinţa Supremă

115:0.1 (1260.1) CU Dumnezeu Tatăl, marea relaţie este filiaţia. Cu Dumnezeu Supremul, înfăptuirea este condiţia prealabilă pentru statut - trebuie să faci ceva precum şi să fii ceva.

1. Relativitatea cadrelor conceptuale

115:1.1 (1260.2) Intelectele parţiale, incomplete şi în evoluţie ar fi neputincioase în universul principal, incapabile să formeze chiar şi cel mai rudimentar tipar raţional de gândire, dacă orice minte, superioară sau inferioară, nu ar avea aptitudinea înnăscută de a forma un *cadru universal* în care ea să poată gândi. Dacă mintea nu poate ajunge la

concluzii veritabile şi nu poate pătrunde până la originile veritabile, ea va fi infailibil determinată să închipuie concluzii şi să născocească origini, pentru a avea un mijloc de a gândi logic în cadrul acestor ipoteze create în mod mental. Astfel de cadre universale pentru gândirea creaturilor sunt indispensabile operaţiunilor intelectuale raţionale însă, fără nici o excepţie, ele sunt într-un grad mai mic sau mai mare, eronate.

115:1.2 (1260.3) Cadrele conceptuale ale universului nu sunt decât relativ adevărate. Ele sunt utile eşafodaje care trebuie în cele din urmă să cedeze locul expansiunii înţelegerii cosmice crescânde. Modurile de a înţelege adevărul, frumuseţea şi bunătatea, moralitatea, etica, datoria, iubirea, divinitatea, originea, existenţa, scopul, destinul, timpul spaţiul şi chiar şi Deitatea, nu sunt decât relativ juste. Dumnezeu este cu mult, mult mai mult decât un Tată, dar Tatăl este cea mai înaltă concepţie umană despre Dumnezeu. Cu toate acestea, descrierea sub forma Tată-Fiu a relaţiilor dintre Creator şi creatură va fi sporită prin concepţiile supraumane despre Deitate la care s-a ajuns în Orvonton, în Havona şi în Paradis. Omul este obligat să gândească într-un cadru universal de muritor, dar aceasta nu înseamnă că el nu poate să-şi imagineze alte cadre mai elevate, în interiorul cărora gândirea poate să aibă loc.

115:1.3 (1260.4) Cu scopul de a facilita înţelegerea umană a universului universurilor, noi am numit diversele nivele ale realităţii cosmice finite, absonite şi absolute. Dintre ele, numai cel absolut este etern fără calificare, cu adevărat existenţial. Cele absonite şi cele finite sunt derivate, modificări, calificări şi atenuări ale realităţii absolute, originare şi primordiale ale infinităţii.

115:1.4 (1260.5) Domeniile finitului există în virtutea planului etern al lui Dumnezeu. Creaturile finite, superioare şi inferioare, pot să propună teorii, ceea ce au şi făcut, asupra necesităţii finitului în economia cosmică, dar, în ultimă instanţă, finitul există pentru că aşa a vrut Dumnezeu. Nu se poate explica universul, şi o creatură finită nu poate oferi un motiv raţional pentru propria sa existenţă individuală, fără a face apel la actele anterioare şi la voinţa preexistentă a fiinţelor ancestrale, Creatori sau procreatori.

2. Baza absolută a supremaţiei

115:2.1 (1261.1) Din punct de vedere existenţial, nu se poate întâmpla nimic nou în nici una dintre galaxii, căci desăvârşirea infinităţii inerente lui EU SUNT este veşnic prezentă în cele şapte Absoluturi, ea este funcţional asociată în triunităţi, şi este asociată într-un mod transmisibil în triodităţi. Dar faptul că infinitatea este astfel existenţial prezentă în aceste asocieri absolute nu face deloc imposibilă realizarea de noi experienţe cosmice. Din punct de vedere al creaturilor finite, infinitatea conţine mulţi factori potenţiali, elemente comportând o posibilitate viitoare mai degrabă decât o actualitate prezentă.

115:2.2 (1261.2) Valoarea este un element unic în realitatea universului. Noi nu înţelegem modul în care valoarea unui lucru infinit şi divin ar putea să fie sporită, dar descoperim că *semnificaţiile* pot fi modificate, dacă nu sporite, chiar şi în relaţiile Deităţii infinite.

Pentru universurile experienţiale, chiar şi valorile divine sunt sporite, ca actualităţi, printr-o înţelegere lărgită a semnificaţiilor realităţii.

115:2.3 (1261.3) Tot planul creaţiei şi al evoluţiei universale de pe toate nivelele experienţiale este aparent o problemă de conversie a potenţialelor în actuale; iar această transmutare are de-a face deopotrivă cu domeniul potenţei spaţiale, al potenţei mentale, şi al potenţei spirituale.

115:2.4 (1261.4) Metoda aparentă prin care posibilităţile cosmosului sunt aduse în existenţa efectivă variază de la nivel la nivel. În finit, aceasta este evoluţia experienţială, iar în absonit ea este exteriorizarea experienţială. Infinitatea existenţială include desigur totul fără rezervă, şi chiar această atotinclusivitate trebuie, neapărat, să înglobeze chiar şi posibilitatea de a face experienţe evolutive finite. Iar posibilitatea unei asemenea creşteri experienţiale devine o actualitate universală prin relaţiile triodităţilor care vin în contact cu Supremul, şi îl pătrund.

3. Originarul, actualul şi potenţialul

115:3.1 (1261.5) Cosmosul absolut este din punct de vedere conceptual fără limite. A defini întinderea şi natura acestei realităţi echivalează cu a da calificări infinităţii şi a atenua conceptul pur al eternităţii. Ideea de infinit-etern, de etern-infinit, este necalificată în întindere şi absolută în fapt. Nici o limbă a Urantiei, trecută, prezentă sau viitoare, nu este adecvată pentru a exprima realitatea infinităţii sau infinitatea realităţii. Omul, creatură finită într-un cosmos infinit,

trebuie să se mulţumească cu imagini deformate şi cu concepţii înguste despre această existenţă fără limite, fără hotare, fără început şi fără sfârşit, care depăşeşte realmente facultăţile lui de înţelegere.

115:3.2 (1261.6) Mintea nu poate niciodată spera să priceapă conceptul unui Absolut fără a încerca mai întâi să fracţioneze unitatea acestei realităţi. Mintea unifică toate divergenţele, dar, în absenţa totală a divergenţelor, mintea nu găseşte nici o bază pentru a încerca să formuleze concepte comprehensibile.

115:3.3 (1261.7) Starea statică primordială a infinităţii necesită o segmentare înaintea oricărei încercări umane de a o înţelege. Infinitatea comportă o unitate a cărei expresie, în aceste pagini, a fost EU SUNT-ul - primul postulat al minţii creaturilor. Însă o creatură nu va putea niciodată să înţeleagă cum se face că această unitate devine o dualitate, o triunitate şi o diversitate, în timp ce rămâne totuşi o unitate necalificată. Omul întâmpină o problemă similară atunci când se opreşte pentru a contempla Deitatea nedivizată a Trinităţii alături de personalizarea multiplă a lui Dumnezeu.

115:3.4 (1262.1) Doar depărtarea omului faţă de infinitate este ceea ce îl face să exprime acest concept într-un singur cuvânt. Pe de o parte infinitatea este UNITATE, iar pe de altă parte ea este DIVERSITATE fără sfârşit şi fără limite. Observată de către inteligenţe finite, infinitatea este cel mai mare paradox al filozofiei creaturilor şi al metafizicii finite. Cu toate că, în experienţa adorării, natura spirituală a omului se extinde până la Tatăl care este infinit, maximul capacităţii sale intelectuale de înţelegere nu depăşeşte concepţia de Fiinţă Supremă. Dincolo de Suprem, conceptele sunt din ce în ce mai mult

nume, şi tot mai puţin desemnări veritabile ale realităţii; ele devin tot mai mult proiecţia spre suprafinit a înţelegerii finite a creaturii.

115:3.5 (1262.2) O concepţie fundamentală despre nivelul absolut implică un postulat din trei faze:

115:3.6 (1262.3) 1. *Originarul.* Conceptul necalificat al Primei Surse-Centru, manifestarea iniţială a EU SUNT-ului în care îşi aflǎ originea întreaga realitate.

115:3.7 (1262.4) 2. *Actualul.* Uniunea celor trei absoluturi ale actualităţii, A Doua Sursă-Centru, a Treia şi cea Paradisiacă. Această trioditate a Fiului Etern, a Spiritului Infinit şi a Insulei Paradisului constituie revelaţia actuală a originalităţii Primei Surse-Centru.

115:3.8 (1262.5) 3. *Potenţialul.* Uniunea celor trei absoluturi ale potenţialităţii, Absolutul Deităţii, Absolutul Necalificat şi Absolutul Universal. Această trioditate a potenţialităţii existenţiale constituie revelaţia potenţială a originalităţii Primei Surse-Centru.

115:3.9 (1262.6) Interasocierea Originalului, a Actualului şi a Potenţialului produce tensiunile interioare ale infinităţii, care se traduc prin posibilitatea tuturor creşterilor universului; iar creşterea este natura Septuplului, a Supremului şi a celui Ultim.

115:3.10 (1262.7) În asocierea Absolutului Deităţii, a Absolutului Necalificat şi a Absolutului Universal, potenţialitatea este absolută în vreme ce actualitatea este emergentă. În asocierea Surselor Centru a Doua, a Treia şi Paradisiacă, actualitatea este absolută în timp ce potenţialitatea este emergentă. În originalitatea Primei Surse-Centru nu putem spune de actualitate sau de potenţialitate nici că sunt existente nici că sunt emergente - *Tatăl este.*

115:3.11 (1262.8) Din punct de vedere al timpului, Actualul reprezintă ceea ce a fost şi ceea ce este; Potenţialul este ceea ce devine şi ceea ce va fi; Originarul este ceea ce este. Din punct de vedere al eternităţii, deosebirile dintre Originar, Actual şi Potenţial nu apar în felul acesta. Aceste calităţi triunice nu se disting astfel pe nivelele eternităţii paradisiace. În eternitate, totul este - atâta doar că nu a fost revelat totul în timp şi în spaţiu.

115:3.12 (1262.9) Din punct de vedere al creaturilor, actualitatea este substanţă, iar potenţialitatea este capacitate. Actualitatea există în centru, şi de acolo ea se dezvoltă în infinitatea periferică; potenţialitatea pleacă de la periferia infinităţii către interior şi converge în centrul tuturor lucrurilor. Originarul este ceea ce mai întâi cauzează, iar apoi echilibrează dublele mişcări ale ciclului realităţii, acolo unde potenţialele se metamorfozează în actuale, şi unde actualele existente iau un caracter potenţial.

115:3.13 (1262.10) Cele trei Absoluturi ale potenţialităţii operează pe nivelul pur etern al cosmosului; ele nu funcţionează deci niciodată ca atare pe nivelele subabsolute. Pe nivelele descendente ale realităţii, trioditatea potenţialităţii se manifestă cu cel Ultim şi asupra celui Suprem. Este posibil ca potenţialul să nu reuşească să se actualizeze în timp în parte şi pe nivelele absolute, dar niciodată în ansamblu. Voia lui Dumnezeu prevalează până la urmă; ea nu prevalează întotdeauna la nivelul individual, dar prevalează invariabil în ceea ce priveşte ansamblul.

115:3.14 (1263.1) În trioditatea actualităţii elementele existente ale cosmosului îşi au centrul lor; fie că este vorba de spirit, de minte sau de energie, toate sunt centrate în această asociere a Fiului, a Spiritului

şi a Paradisului. Personalitatea Fiului spiritual este maestrul arhetip pentru toate personalităţile din toate universurile. Substanţa Insulei Paradisului este maestrul arhetip, Havona fiind o perfectă revelaţie a sa, iar suprauniversul o revelaţie pe cale de perfecţionare. Autorul Comun este sursa care, totodată, activează mental energia cosmică, transformă în concepte scopurile spirituale, şi integrează cauzele şi efectele matematice ale nivelelor materiale cu intenţiile şi mobilurile volitive ale nivelului spiritual. Într-un univers finit şi pentru un univers finit, Fiul, Spiritul şi Paradisul operează în cel Ultim şi asupra Ultimului după cum este condiţionat şi calificat în Suprem.
115:3.15 (1263.2) Actualitatea (Deităţii) este ceea ce omul caută în ascensiunea sa către Paradis. Potenţialitatea (divinitatea umană) este ceea ce omul face să apară în această căutare. Originalul este ceea ce face posibilă coexistenţa şi integrarea omului actual, a omului potenţial şi a omului etern.

115:3.16 (1263.3) Dinamica finală a cosmosului ţine de transferul continuu al realităţii de la potenţialitate la actualitate. În teorie, s-ar putea să fie un capăt pentru această metamorfoză, dar, în fapt, lucrul acesta este imposibil, dat fiind că Potenţialul şi Actualul sunt ambele încircuitate în Original (în EU SUNT), iar această identificare face veşnic imposibilă fixarea unei limite dezvoltării progresive a universului. Tot ceea ce este identificat cu EU SUNT-ul nu poate niciodată înceta să progreseze, căci actualitatea potenţialurilor lui EU SUNT este absolută, şi tot aşa este şi potenţialitatea actualurilor lui EU SUNT. Actualele vor deschide întotdeauna noi căi pentru ca potenţialurile, până aici imposibile, să se realizeze - nu numai că fiecare decizie umană actualizează o nouă realitate în experienţa

umană, ci ea deschide, de asemenea, o nouă capacitate de creştere umană. În fiecare copil trăieşte un om, şi în fiecare om matur cunoscător de Dumnezeu rezidă cel care progresează morontial.

115:3.17 (1263.4) O stare statică în creştere nu poate să apară niciodată în cosmosul total, din moment ce baza creşterii - actualurile absolute - este necalificată şi de vreme ce posibilităţile de creştere - potenţialurile absolute - sunt nelimitate. În practică, filozofii universului au ajuns la concluzia că nu există nimic care să se poată considera ca o *încheiere.*

115:3.18 (1263.5) Din punct de vedere restrâns, există în realitate multe sfârşituri, terminări de activitate; dar, dintr-un punct de vedere mai larg de pe un nivel superior al universului, nu este nimic care să se sfârşească; nu sunt decât tranziţii de la o fază de dezvoltare la o alta. Cronologia majoră a maestrului univers are legătură cu diversele vârste universale: vârstele Havonei, ale suprauniversului şi ale universurilor exterioare. Totuşi, chiar şi aceste diviziuni fundamentale de relaţii secvenţiale, nu pot fi decât borne relative pe marele drum fără sfârşit al eternităţii.

115:3.19 (1263.6) Pătrunderea finală a adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii Fiinţei Supreme nu ar putea decât să deschidă, creaturii în progres, aceste calităţi absonite ale divinităţii ultime care depăşeşte nivelele conceptuale ale adevărului, ale frumuseţii şi ale bunătăţii.

4. Sursele realităţii supreme

115:4.1 (1263.7) Orice considerare a *originilor* lui Dumnezeu cel Suprem trebuie să înceapă cu Trinitatea Paradisului, căci Trinitatea este Deitatea originară, în vreme ce Supremul este o Deitate derivată. Orice considerare a *creşterii* Supremului trebuie să ţină cont de triodităţile existenţiale, căci ele înglobează toată actualitatea absolută şi toată potenţialitatea infinită (în conjuncţie cu Prima Sursă-Centru). Cât despre Supremul evolutiv, el este focarul culminant şi personal volitiv al transmutări - al transformării - potenţialelor în actuale în şi pe nivelul finit al existenţei. Cele două triodităţi, cea actuală şi cea potenţială, înglobează totalitatea relaţiilor reciproce de creştere din universuri.

115:4.2 (1264.1) Sursa Supremului se găseşte în Trinitatea Paradisului - Deitatea eternă, actuală şi nedivizată. Supremul este mai întâi de toate o persoană-spirit, iar această persoană-spirit este o ramură ieşită din trunchiul Trinităţii. Însă Supremul este în al doilea rând o Deitate a creşterii - a creşterii evolutive - iar această creştere provine din cele două triodităţi, cea actuală şi cea potenţială.

115:4.3 (1264.2) Dacă este dificil de înţeles că triodităţile infinite pot să funcţioneze pe nivelul finit, remarcaţi că până şi infinitatea lor trebuie să conţină în ea însăşi potenţialitatea finitului. Infinitatea înglobează toate lucrurile, de la existenţa finită cea mai umilă şi cea mai condiţionată până la realităţile necondiţionat absolute cele mai elevate.

115:4.4 (1264.3) Este mai puţin greu de înţeles că infinitul conţine finitul pentru a pricepe cum este acest infinit efectiv manifestat în acest finit. Dar Ajustorii Gândirii care locuiesc în oameni sunt una dintre dovezile eterne că chiar şi Dumnezeul absolut (ca absolut)

poate să stabilească un contact direct cu cele mai umile şi cele mai insignifiante creaturi volitive din univers, şi el îl stabileşte efectiv.

115:4.5 (1264.4) Trioditățile care înglobează colectiv actualul şi potenţialul se manifestă pe nivelul finit în conjuncţie cu Fiinţa Supremă. Tehnica acestor manifestări este atât directă, cât şi indirectă: directă în măsura în care relaţiile triodităţii se repercutează direct în Suprem, şi indirectă în măsura în care ele provin de la nivelul exteriorizat al absonitului.

115:4.6 (1264.5) Realitatea Supremului, care este totalul realităţii finitului, este în curs de creştere dinamică între potenţialurile necalificate ale spaţiului exterior şi actualurile necalificate din centrul tuturor lucrurilor. Domeniul finit devine astfel un fapt prin cooperarea agenţilor absoniţi ai Paradisului şi ai Personalităţilor Creatoare Supreme ale timpului. Actul de a face să se maturizeze posibilităţile calificate ale celor trei mari Absoluturi potenţiale este funcţiunea absonită a Arhitecţilor Maestrului Univers şi a asociaţilor lor transcendentali. Când aceste eventualităţi au ajuns la un anumit punct de maturizare, Personalităţile Creatoare Supreme se ivesc din Paradis pentru a aborda sarcina multimilenară de a aduce universul în evoluţie la o existenţă faptică.

115:4.7 (1264.6) Creşterea Supremaţiei decurge din triodităţi; persoana-spirit a Supremului decurge din Trinitate; însă prerogativele puterii celui Atotputernic se întemeiază pe succesul divinităţii Dumnezeului Septuplu, în vreme ce joncţiunea prerogativelor de putere a Atotputernicului Suprem cu persoana-spirit a lui Dumnezeu Supremul se efectuează graţie ajutorului Autorului Comun. Acesta

din urmă este cel care dăruieşte mintea Supremului ca factor de conjuncţie în această Deitate evolutivă.

5. Poziţia Supremului în raport cu trinitatea paradisului

115:5.1 (1264.7) Fiinţa Supremă depinde absolut de existenţa şi de acţiunea trinităţii Paradisului pentru realitatea naturii sale personale şi spirituale. În timp ce creşterea Supremului este o problemă a relaţiilor de triodităţi, personalitatea-spirit a lui Dumnezeu Supremul depinde şi provine de la Trinitatea Paradisului. Aceasta din urmă subzistă întotdeauna ca sursă-centru absolută de stabilitate infinită şi perfectă în jurul căreia creşterea evolutivă a Supremului se dezvoltă progresiv.

115:5.2 (1265.1) Funcţiunea Trinităţii este legată de cea a Supremului, căci Trinitatea funcţionează pe toate nivelele, (pe totalitatea acestora) inclusiv pe nivelul funcţiunii Supremaţiei. Însă, la fel cum epoca Havonei cedează locul epocii suprauniversurilor, tot astfel acţiunea care se poate discerne a Trinităţii în calitate de creatoare imediată cedează locul actelor creatoare ale copiilor Deităţilor Paradisului.

6. Poziţia Supremului în raport cu triodităţile

115:6.1 (1265.2) Trioditatea actualităţii continuă să funcţioneze direct în epocile posterioare Havonei; gravitaţia Paradisului pricepe unităţile de bază ale existenţei materiale; gravitaţia spirituală a Fiului Etern acţionează direct asupra valorilor fundamentale ale existenţei spirituale; iar gravitaţia mentală a Autorului Comun pune stăpânire infailibil pe toate semnificaţiile vitale ale existenţei intelectuale

115:6.2 (1265.3) Însă, pe măsură ce fiecare stadiu creativ îşi extinde activitatea în spaţiul neexplorat, funcţiile sale şi existenţa sa se găsesc din ce în ce mai departe de acţiunea directă a forţelor creatoare şi a personalităţilor divine care se află în amplasamentul central - Insula absolută a Paradisului şi Deităţile infinite rezidente acolo. Aceste nivele succesive de existenţă cosmică devin aşadar tot mai dependente de dezvoltările din interiorul celor trei Absoluturi ale potenţialităţii infinităţii.

115:6.3 (1265.4) Fiinţa Supremă înglobează posibilităţi de slujire cosmică care nu sunt aparent manifestate în Fiul Etern, în Spiritul infinit, sau în realităţile nepersonale ale Insulei Paradisului. Această afirmaţie este făcută ţinând cum se cuvine seama de caracterul absolut al acestor trei actualităţi fundamentale, dar creşterea Supremului nu este fondată numai pe actualităţile Deităţii şi ale Paradisului, ci participă totodată la dezvoltările interioare ale Absolutului Deităţilor, ale Absolutului Universal şi ale Absolutului Necalificat.

115:6.4 (1265.5) Supremul nu numai că creşte pe măsură ce Creatorii şi creaturile universurilor în evoluţie ajung să se asemene lui Dumnezeu, dar această Deitate finită face şi experienţa unei creşteri care rezultă din stăpânirea posibilităţilor finite ale marelui univers de către creaturi şi Creatori. Mişcarea Supremului este dublă: în

intensitate către Paradis şi Deitate, iar în întindere către nemărginirea Absoluturilor de potenţial.

115:6.5 (1265.6) În cursul prezentei vârste a universului, această dublă mişcare se revelează în personalităţile descendente şi ascendente ale marelui univers. Personalităţile Creatoare Supreme, precum şi toţi divinii lor asociaţi, reflectă mişcarea centrifugă şi divergentă a Supremului, în timp ce pelerinii ascendenţi ai celor şapte suprauniversuri indică tendinţa centripetă şi convergentă a Supremaţiei.

115:6.6 (1265.7) Deitatea finită caută întotdeauna o dublă corelaţie interioară către Paradis şi Zeităţile lui, şi exterioară către infinitate şi Absoluturile care se găsesc conţinute în ea. Puternica erupţie a divinităţii creative a Paradisului care se personalizează în Fii Creatori şi îşi manifestă puterea în controlorii de putere, indică o vastă revărsare a Supremaţiei peste domeniile potenţialităţii, în vreme ce interminabila procesiune a creaturilor ascendente ale marelui univers asistă la puternicul imbold interior al Supremaţiei către unitatea cu Deitatea paradisului.

115:6.7 (1265.8) Fiinţele umane au învăţat că mişcarea invizibilului poate uneori să fie zărită prin observarea efectului ei asupra vizibilului. Cât despre noi în universuri, am învăţat de multă vreme să detectăm mişcările şi tendinţele Supremaţiei observând modul în care aceste evoluţii se repercutează în personalităţile şi în tiparele marelui univers.

115:6.8 (1266.1) Fără a fi siguri de aceasta, noi credem că Supremul, ca reflecţie finită a Deităţii Paradisului, a pornit o înaintare eternă în spaţiul exterior. Totuşi, în calitate de calificare a celor trei Absoluturi

potenţiale ale spaţiului exterior, această Fiinţă Supremă caută perpetuu coerenţa paradisiacă. Iar această dublă mişcare pare să fie responsabilă de cea mai mare parte a activităţilor fundamentale din universurile organizate în prezent.

7. Natura Supremului

115:7.1 (1266.2) În Deitatea Supremului, Tatăl-EU SUNT a reuşit să se elibereze relativ complet de limitările inerente unui statut infinit, unei existenţe eterne şi unei deplinătăţi a naturii. Dar Dumnezeu cel Suprem nu a putut fi degajat de toate limitările existenţiale decât devenind supus calificărilor experienţiale ale unei funcţiuni universale. Atingând capacitatea de experienţă, Dumnezeul finit este totodată supus necesităţii de a o dobândi; reuşind să se elibereze de eternitate, Atotputernicul întâmpină barierele timpului; iar Supremul nu a putut cunoaşte creşterea şi dezvoltarea decât ca o consecinţă a unei existenţe parţiale şi a unei naturi nedesăvârşite - aceea a unei fiinţe neabsolute.

115:7.2 (1266.3) Toate acestea trebuie să fie conforme planului Tatălui care a întemeiat progresul finit pe efort, înfăptuirea creaturii pe perseverenţă, şi dezvoltarea personalităţii pe credinţă. Ordonând astfel evoluţia-experienţă a Supremului, Tatăl a făcut posibil, creaturilor finite, să existe în universuri şi să atingă cândva, prin înaintare experienţială, divinitatea şi Supremaţia.

115:7.3 (1266.4) Toată realitatea, inclusiv Supremul şi chiar Ultimul, cu excepţia valorilor necalificate ale celor şapte Absoluturi, este

relativă. Faptul Supremaţiei este fondat pe puterea Paradisului, pe personalitatea Fiului şi pe acţiunea Asociatului, dar creşterea Supremului este legată de Absolutul Deităţii, de Absolutul Necalificat şi Absolutul Universal. Şi această Deitate sintetizatoare şi unificatoare - Dumnezeu Supremul - este personificarea umbrei finite proiectate peste marele univers de unitatea infinită a naturii insondabile a Tatălui Paradisului, Prima Sursă-Centru.

115:7.4 (1266.5) În măsura în care triodităţile operează direct pe nivelul finit, ele intră în contact cu Supremul, care este focalizarea Deităţii şi totalizarea cosmică a calificărilor finite ale naturilor Absolutului Actual şi ale Absolutului Potenţial.

115:7.5 (1266.6) Se consideră că Trinitatea Paradisului este inevitabilitatea absolută. Cei Şapte Spirite Principale sunt aparent inevitabilităţile Trinităţii. Actualizarea Supremului în putere-minte-spirit-personalitate trebuie să fie inevitabilitatea evoluţiei.

115:7.6 (1266.7) Dumnezeu Supremul nu pare să fi fost inevitabil în infinitatea necalificată, însă el pare a fi pe toate nivelele de relativitate. Supremul este indispensabil pentru a focaliza, a rezuma şi a îngloba experienţa evolutivă, unificând eficient, în natura sa de Deitate, rezultatele acestei lumi de percepţie a realităţii. El pare să realizeze toate acestea cu scopul de a contribui la apariţia exteriorizării inevitabile, manifestarea supraexperienţială şi suprafinită a Dumnezeului cel Ultim.

115:7.7 (1267.1) Nu se poate aprecia pe deplin Fiinţa Supremă decât luând în considerare sursa sa, funcţiunea sa şi destinul său: relaţiile sale cu Trinitatea care îi este origine, universul de activitate şi Trinitatea ultimă a destinului imediat.

115:7.8 (1267.2) Totalizând factorii de experienţă evolutivă, Supremul leagă finitul cu absonitul, la fel cum mintea Autorului Comun integrează divina spiritualitate a Fiului personal cu energiile imuabile ale arhetipului Paradisului, şi cum prezenţa Absolutului Universal unifică stimularea Deităţii cu reactivitatea Necalificatului. Această unitate trebuie să fie o revelaţie a muncii nevăzute a unităţii originale a Primei Cauze Tată şi a primului Arhetip Sursă ale tuturor lucrurilor şi ale tuturor fiinţelor.

115:7.9 (1267.3) [Prezentat de un Puternic Mesager aflat în sejur temporar pe Urantia.]

Cartea Urantia

Capitolul 116

Atotputernicul suprem

116:0.1 (1268.1) DACĂ omul ar recunoaşte că Creatorii săi - supervizorii imediaţi - sunt finiţi, fiind în acelaşi timp divini, şi că Dumnezeul timpului şi al spaţiului este o Deitate în evoluţie şi neabsolută, contradicţiile inegalităţilor temporale vor înceta să mai fie profunde paradoxuri religioase. Credinţa religioasă nu ar mai fi prostituată pentru a spori suficienţa celor avuţi, şi a servi doar la încurajarea unei resemnări stoice în nefericitele victime ale privaţiunilor sociale.

116:0.2 (1268.2) Când se examinează distinsa perfecţiune a sferelor Havonei, este atât rezonabil, cât şi logic să crezi că ele au fost făcute de un Creator perfect, infinit şi absolut. Cu aceeaşi raţiune şi cu aceeaşi logică, orice persoană onestă, observând tumultul,

imperfecţiunile şi nedreptăţile Urantiei ar fi forţată să conchidă că lumea voastră a fost făcută şi se găseşte condusă de Creatori subabsoluţi, preinfiniţi şi altfel decât perfecţi.

116:0.3 (1268.3) Creşterea experienţială implică o asociere între creatură şi Creator - Dumnezeu şi omul în asociere. Creşterea este semnul distinctiv al Deităţii experienţiale: nu a existat nici o creştere a Havonei; Havona există şi a existat întotdeauna; este un univers existenţial ca şi Dumnezeii eterni care sunt sursa sa. În schimb, creşterea caracterizează marele univers.

116:0.4 (1268.4) Atotputernicul Suprem este o Deitate vie şi evoluândă de putere şi de personalitate. Domeniul său prezent, marele univers, este de asemenea un tărâm în creştere a puterii şi personalităţii. Destinul Atotputernicului Suprem este perfecţiunea, însă experienţa sa prezentă înglobează elementele de creştere şi de statut incomplet.

116:0.5 (1268.5) Fiinţa Supremă îşi exercită mai întâi funcţiunile în universul central în calitate de personalitate spirituală, iar apoi în marele univers în calitate de Dumnezeu Atotputernicul, o personalitate a puterii. Funcţiunea următoare a Supremului, în universul principal, este actualmente latentă şi nu există decât sub forma unui potenţial mental necunoscut. Nimeni nu ştie exact ce va revela această a treia dezvoltare a Fiinţei Supreme. Unii cred că în momentul în care suprauniversurile vor fi ancorate în lumină şi în viaţă, Supremul va opera începând de la Uversa ca suveran atotputernic şi experienţial al marelui univers, extinzându-şi în acelaşi timp puterea ca super-atotputernic al universurilor exterioare. Alţii îşi închipuie că al treilea stadiu al Supremaţiei va implica al treilea nivel

de manifestare al Deităţii. În realitate, nici unul dintre noi nu ştie nimic despre aceasta.

1. Mintea Supremă

116:1.1 (1268.6) Experienţa personalităţii fiecărei creaturi evoluânde este o fază de experienţă a Atotputernicului Suprem. Aservirea inteligentă a fiecărui segment fizic de suprauniverse face parte din controlul crescând al Atotputernicului Suprem. Sinteza creativă de putere şi de personalitate este o parte a impulsului creativ al Minţii Supreme; ea este, de asemenea, însăşi esenţa creşterii evolutive a unităţii în Fiinţa Supremă.

116:1.2 (1269.1) Mintea Supremă are drept funcţie unirea atributelor de putere şi de personalitate ale Supremaţiei. Rezultatul evoluţiei desăvârşite a Atotputernicului Suprem va fi o Deitate unificată şi personală - şi nu o asociere de atribute divine vag coordonate. Într-o perspectivă mai largă, nu va fi nici un Atotputernic în afara Supremului, nici vreun Suprem în afara Atotputernicului.

116:1.3 (1269.2) Pe toată durata vârstelor evolutive, potenţialul de putere fizică al Supremului este cuvenit celor Şapte Directori Supremi ai Puterii, iar potenţialul său mental se află în cei Şapte Spirite Principale. Mintea infinită este funcţiunea Spiritului Infinit. Mintea cosmică este slujirea celor Şapte Spirite Principale. Mintea Supremă este pe cale de actualizare în coordonarea marelui univers şi în asocierea funcţională cu revelaţia şi realizarea Dumnezeului cel Septuplu.

116:1.4 (1269.3) Mintea din spaţiu-timp, mintea cosmică, funcţionează diferit în cele şapte suprauniversuri, dar ea este coordonată în Fiinţa Supremă printr-o tehnică necunoscută de asociere. Supracontrolul Atotputernic al marelui univers nu este exclusiv fizic şi spiritual. În cele şapte suprauniversuri, el este în principal material şi spiritual, dar acolo se întâmpină şi fenomene ale Supremului care sunt atât intelectuale, cât şi spirituale.
116:1.5 (1269.4) Noi ştim chiar şi mai puţin despre mintea Supremaţiei decât despre orice alt aspect al acestei Deităţi în evoluţie. Mintea sa este incontestabil activă în tot marele univers şi se crede că ea are un destin potenţial care cuprinde vaste funcţiuni în universul principal. Orice ar fi, noi nu cunoaştem acest lucru: în timp ce fizicul poate să atingă o creştere completă şi spiritul poate să ajungă la perfecţiunea dezvoltării sale, mintea nu încetează niciodată să progreseze - aceasta este tehnica experienţială a progresului fără sfârşit. Supremul este o Deitate experienţială, şi nu ajunge niciodată să îşi desăvârşească înfăptuirea sa mentală.

2. Atotputernicul şi Dumnezeu Septuplul

116:2.1 (1269.5) Apariţia prezenţei puterii universale a Atotputernicului coincide cu apariţia înalţilor creatori şi controlori ai suprauniversurilor evolutive pe scena acţiunii cosmice.
116:2.2 (1269.6) Dumnezeu Supremul îşi trage de la Trinitatea Paradisului atributele lui de spirit şi de personalitate, dar el îşi

actualizează puterea în acţiunile Fiilor Creatori, ale Străvechilor de Zile şi ale Maeştrilor Spirite, ale căror acte colective sunt sursa puterii sale crescânde în calitate de suveran atotputernic pe lângă cele şapte suprauniversuri şi în cele şapte suprauniversuri.

116:2.3 (1269.7) Deitatea Necalificată a Paradisului este incomprehensibilă creaturilor în evoluţie ale timpului şi spaţiului. Eternitatea şi infinitatea implică un nivel de realitate al deităţii pe care creaturile spaţio-temporale nu îl pot înţelege. Infinitatea deităţii şi suveranitatea absolută sunt inerente Trinităţii Paradisului, iar Trinitatea este o realitate situată oarecum dincolo de comprehensiunea muritorilor. Creaturile spaţio-temporale trebuie să aibă origini, relativităţi şi destine pentru a pricepe relaţiile universale şi pentru a înţelege valorile semnificative ale divinităţii. De aceea Deitatea Paradisului atenuează şi califică în mod şi mai diferit personalităţile extraparadisiace ale divinităţii, şi aduce astfel în existenţă Creatorii Supremi şi asociaţii lor; aceştia duc lumina vieţii din ce în ce mai departe de sursa Paradisiacă, până ce ea găseşte cea mai îndepărtată şi mai frumoasă expresie a sa în viaţa pământească a Fiilor de consacrare de pe lumile evolutive.

116:2.4 (1270.1) Aceasta este originea Dumnezeului cel Septuplu, ale cărui nivele succesive sunt întâmpinate de omul muritor în ordinea următoare:

116:2.5 (1270.2) 1. Fiii Creatori (Spiritele Creative).

116:2.6 (1270.3) 2. Cei Îmbătrâniţi de Zile.

116:2.7 (1270.4) 3. Cele Şapte Spirite Principale.

116:2.8 (1270.5) 4. Fiinţa Supremă.

116:2.9 (1270.6) 5. Autorul Comun.

116:2.10 (1270.7) 6. Fiul Etern.

116:2.11 (1270.8) 7. Tatăl Universal.

116:2.12 (1270.9) Primele trei nivele sunt Creatorii Supremi, ultimele trei sunt Deităţile Paradisului. Supremul intervine întotdeauna ca o personalizare spiritual-experienţială a Trinităţii Paradisului şi ca focar experienţial al puterii atotputernice evolutive a copiilor creatori ai Deităţilor ale Paradisului. Fiinţa Supremă este revelaţia maximă a Deităţii în cele şapte suprauniversuri pentru prezenta vârstă a universului.

116:2.13 (1270.10) Tehnica logicii muritorilor ar putea face să se creadă că reunificarea experienţială a actelor colective ale primelor trei nivele ale Dumnezeului Septuplu echivalează cu nivelul Deităţii Paradisului, dar nu este astfel. Deitatea Paradisului este Deitatea *existenţială.* Creatorii Supremi, în divina lor unitate de putere şi de personalitate, constituie şi exprimă un nou potenţial de putere al Deităţii *experienţiale.* Iar acest potenţial de putere de origine experienţială îşi găseşte inevitabil şi ineluctabil uniunea cu Deitatea experienţială provenită din Trinitate - Fiinţa Supremă.

116:2.14 (1270.11) Dumnezeu Supremul nu este Trinitatea Paradisului; el nu este nici unul singur, nici totalul Creatorilor suprauniversal, ale căror activităţi funcţionale sintetizează efectiv puterea lui atotputernică în evoluţie. Dumnezeu Supremul îşi are originea în Trinitate, dar el nu devine manifest creaturilor evolutive, ca personalitate de putere, decât prin funcţiunile coordonate ale primelor trei nivele ale Dumnezeului cel Septuplu. Atotputernicul Suprem

devine acum un fapt în timp şi spaţiu, graţie activităţilor Personalităţilor Creatoare Supreme, tot aşa cum, în eternitate, Autorul Comun coexistă instantaneu prin voinţa Tatălui Universal şi a Fiului Etern. Aceste fiinţe ale primelor trei nivele ale lui Dumnezeu Septuplu sunt chiar natura şi sursa puterii Atotputernicului Suprem; de aceea, ele trebuie întotdeauna să însoţească şi să susţină actele sale administrative.

3. Atotputernicul şi Deitatea Paradisului

116:3.1 (1270.12) Deităţile Paradisului nu se mărginesc să acţioneze direct în întregul marele univers prin circuitele lor de gravitaţie; ele operează deopotrivă prin diverşii lor agenţi şi prin alte manifestări precum:

116:3.2 (1270.13) 1. *Focalizările mentale ale celei de-a Treia Surse-Centru.* Coeziunea domeniilor finite de energie şi de spirit este literalmente asigurată de prezenţele mentale ale Autorului Comun. Aceasta este adevărat pornind de la Spiritul Creativ dintr-un univers local, apoi pentru Spiritele Gânditoare ale unui suprauniveres şi până la Spiritele Maestru din marele univers. Circuitele care emană din aceste diverse focare de inteligenţă reprezintă cadrul cosmic în care creaturile pot să-şi exercite alegerea. Mintea este realitatea flexibilă pe care creaturile şi Creatorul pot să le mânuiască cu atâta uşurinţă; aceasta este veriga esenţială care leagă materia şi spiritul.

Manifestarea mentală a celei de-a Treia Surse-Centru unifică persoana spirituală a Dumnezeului Suprem cu puterea experienţială a Atotputernicului evolutiv.

116:3.3 (1271.1) 2. *Revelaţiile personalităţii celei de-a Doua Surse-Centru.* Prezenţele mentale ale Autorului Comun unifică spiritul divinităţii cu arhetipul energiei. Manifestările prin încarnare ale Fiului Etern şi ale Fiilor săi Paradisiaci unifică, fuzionează efectiv, natura divină a unui Creator cu natura evoluândă a unei creaturi. Supremul este atât creatură, cât şi creator, iar posibilitatea ca el să aibă această dublă calitate se revelează în actele de consacrare ale Fiului Etern şi ale Fiilor săi coordonaţi şi subordonaţi. Membrii ordinelor de filiaţie care se dăruiesc, Mihailii şi Avonalii, adaugă efectiv, la natura lor divină, naturile de bună credinţă ale creaturilor care au devenit ale lor atunci când ei au trăit efectiv viaţa de creaturi pe lumile evolutive. Când divinitatea devine asemeni umanităţii, această relaţie comportă în sine posibilitatea pentru umanitate de a deveni divină.

116:3.4 (1271.2) 3. *Prezenţele interioare ale Primei Surse-Centru.* Mintea unifică cauzalităţile spiritului cu reacţiile energiei; serviciul de consacrare unifică coborârile divinităţii cu urcările creaturilor; iar fragmentele interioare ale Tatălui Universal unifică efectiv creaturile în evoluţie cu Dumnezeul Paradisului. Personalităţile ce aparţin unor numeroase ordine sunt locuite de prezenţele analoage ale Tatălui. La muritori, aceste fragmente divine de Dumnezeu sunt Ajustorii Gândirii. Veghetorii de Mister sunt, pentru fiinţele umane, ceea ce este Trinitatea Paradisului pentru Fiinţa Supremă. Ajustorii sunt fundamentele absolute, şi, pe fundamentele absolute, liberul arbitru

poate face să apară, prin evoluţie, realitatea divină de o natură prelungindu-se în eternitate, natura de finalitar în cazul oamenilor, natura de Deitate la Dumnezeu Supremul.

116:3.5 (1271.3) Când Fiii divini ai ordinelor paradisiace se dăruiesc sub forma creaturilor, aceasta le permite să îşi îmbogăţească personalitatea prin dobândirea naturii efective de creaturi ale universului; în acelaşi timp, aceste efuziuni le dezvăluie infailibil înseşi creaturilor cărarea Paradisului pentru a atinge divinitatea. Dăruirea Ajustorilor de către Tatăl Universal îi permite să atragă la el personalitatea creaturilor volitive. În toate aceste relaţii interne din universurile finite, Autorul Comun este sursa mereu prezentă a ajutorului mental, graţie căruia au loc aceste activităţi.

116:3.6 (1271.4) În modul acesta, şi în multe alte feluri, Deităţile Paradisului participă la evoluţiile din timp pe măsură ce ele se derulează pe planetele ce se rotesc ale spaţiului şi pe măsură ce culminează în ivirea personalităţii Supremului, consecinţa întregii evoluţii.

4. Atotputernicul şi Creatorii Supremi

116:4.1 (1271.5) Autoritatea Întregului Suprem depinde de unificarea progresivă a părţilor finite. Actualizarea Supremului este, în acelaşi timp, rezultatul şi cauza acestor aceleaşi unificări ai factorilor de supremaţie - creatorii, creaturile, inteligenţele şi energiile universului.

116:4.2 (1272.1) În cursul epocilor în care suveranitatea Supremaţiei se dezvoltă în timp, puterea atotputernică a Supremului depinde de actele de divinitate ale Dumnezeului Septuplu; în acelaşi timp, se pare că există o relaţie deosebit de strânsă între Fiinţa Supremă a Autorului Comun, precum şi cu personalităţile sale primare, cei Şapte Spiritele Maestru. Spiritul Infinit operează în calitate de Autor Asociat sub multe forme care compensează nedesăvârşirea Deităţii evolutive, şi întreţine relaţii foarte strânse cu Supremul. Intimitatea acestor relaţii este împărtăşită, într-o anumită măsură, de către cei Şapte Spiritele Maestru, dar cu precădere de Spiritul Maestru Numărul Şapte care vorbeşte pentru Suprem. Acest Spirit Maestru cunoaşte - este în contact personal - cu Supremul.

116:4.3 (1272.2) Foarte devreme în lansarea planului de creaţie suprauniversal, Spiritele Maestru se alătură în Trinitatea ancestrală pentru a crea împreună cele patruzeci şi nouă de Spirite Reflective. În acelaşi timp, Fiinţa Supremă operează creativ pentru a duce la apogeul lor actele combinate ale Trinităţii Paradisului şi ale copiilor creativi ai Deităţii Paradisului. Majeston a apărut, şi de atunci el a focalizat mereu prezenţa cosmică a Minţii Supreme, în vreme ce Spiritele Maestru continuă să fie sursele-centru ale vastului ajutor al minţii cosmice.

116:4.4 (1272.3) Însă Spiritele Maestru supravegherea Spiritelor Reflective. Al şaptelea Spirit Maestru (în supravegherea sa generală a suprauniversului Orvontonului din universul central) este în contact personal cu cele şapte Spirite Gânditoare situate pe Uversa (şi are supracontrol asupra lor). În administrarea sa şi în controlul său ale relaţiilor interioare din suprauniversul său şi ale relaţiilor exterioare

dintre suprauniversuri, el este în contact reflectiv cu Spiritele Reflective de propriul său tip, situate pe fiecare dintre capitalele suprauniversale.

116:4.5 (1272.4) Spiritele Maestru nu numai că susţin şi sporesc suveranitatea Supremaţiei, ci, la rândul lor, sunt afectaţi de planurile creative ale Supremului. În general, creaţiile colective ale Maeştrilor Spirite sunt de ordin cvasi-material (directori de putere, etc.), în vreme ce creaţiile lor individuale sunt de ordin spiritual (supernafimi, etc.). Însă, când Spiritele Maestru produc în mod colectiv cele Şapte Spirite de Circuite ca răspuns la voia şi la dorinţa Fiinţei Supreme, trebuie notat că fructele acestui act creativ sunt spirituale, iar nu materiale sau cvasi-materiale.

116:4.6 (1272.5) Calea urmată de Spiritele Maestru ai suprauniversurilor este şi aceea a triumviratelor care regizează fiecare dintre aceste supracreaţii - Cei Îmbătrâniţi de Zile. Aceste personificări ale judecăţii-întru-justiţie a Trinităţii în timp şi în spaţiu sunt, pe terenul de acţiune, pârghiile menite să mobilizeze puterea atotputernică a Supremului; ei servesc ca septuple puncte focale pentru evoluţia suveranităţii trinitare în domeniul spaţiului şi al timpului. Din poziţia lor avantajoasă, la jumătatea drumului dintre Paradis şi lumile în evoluţie, aceşti suverani de origine Trinitară văd, cunosc şi coordonează cele două drumuri.

116:4.7 (1272.6) Totuşi, universurile locale sunt cele care reprezintă adevăratele laboratoare în care se realizează experimentele mentale, aventurile galactice, dezvoltările divinităţii şi progresele personalităţii. Totalul cosmic al acestor elemente constituie baza

efectivă pe care se sprijină Supremul pentru a înfăptui, în experienţă şi prin experienţă, evoluţia deităţii.

116:4.8 (1272.7) În universurile locale, chiar şi Creatorii evoluează; prezenţa Autorului Comun evoluează de la un focar viu de putere până la statutul de divină personalitate al unui Spirit-Mamă de Univers; Fiul Creator evoluează de la natura de divinitate paradisiacă existenţială până la natura experienţială de suveranitate supremă. Universurile locale sunt punctele de plecare ale veritabilei evoluţii, cuiburile personalităţilor imperfecte de bună credinţă care beneficiază de libera alegere de a deveni co-creatoare ale lor înseşi după cum ele trebuie să fie.

116:4.9 (1273.1) În efuziunile lor pe lumile evolutive, Fiii Magistrali sfârşesc prin a dobândi o natură care exprimă divinitatea Paradisului unificată prin experienţă cu cele mai înalte valori spirituale de natură materială umană. Prin aceste efuziuni şi prin altele, Mihailii Creatori dobândesc la fel punctele de vedere cosmice şi naturile copiilor propriului lor univers local. Aceşti Maeştrii Fii Creatori aproape că au desăvârşit aşadar experienţa subsupremă, şi, când suveranitatea lor peste universul lor local se extinde pe punctul de a îngloba Spiritele Creative asociate, se poate spune că ea apropie limitele supremaţiei în limitele prezentelor potenţialuri ale marelui univers în evoluţie

116:4.10 (1273.2) Când Fiii de consacrare le dezvăluie oamenilor noile căi pentru a-l găsi pe Dumnezeu, ei nu creează aceste cărări care permit atingerea divinităţii. Ei iluminează mai degrabă aceste mari drumuri de înaintare care conduc la persoana Tatălui Paradisului trecând prin prezenţa Supremului.

116:4.11 (1273.3) Universul local este punctul de plecare pentru personalităţile care sunt cele mai îndepărtate de Dumnezeu şi care pot deci să facă experienţa în cel mai înalt grad a ascensiunii spirituale în univers şi să ajungă la o participare experienţială maximă în a se co-crea pe ele însele. Aceste aceleaşi universuri locale le procură totodată cele mai mari profunzimi de experienţă personalităţilor descendente care ating astfel ceva care, pentru ele, este tot atât de semnificativ pe cât este ascensiunea Paradisului pentru o creatură care evoluează.

116:4.12 (1273.4) Omul muritor pare să fie necesar deplinei funcţiuni a lui Dumnezeu Septuplul, în măsura în care această grupare a divinităţii culminează în Supremul pe cale de actualizare. Personalităţile multor altor ordine din univers sunt tot atât de necesare evoluţiei puterii atotputernice a Supremului, dar descrierea noastră este prezentată pentru edificarea fiinţelor omeneşti; ea este deci în mare măsură limitată la factorii care acţionează asupra evoluţiei Dumnezeului Septuplul şi care sunt în raport cu omul muritor.

5. Atotputernicul şi Controlorii Septuplii

116:5.1 (1273.5) Voi aţi fost instruiţi asupra relaţiilor Dumnezeului Septuplul cu Fiinţa Supremă, şi ar trebui acum să recunoaşteţi că Septuplul înglobează controlorii precum şi creatorii marelui univers. Aceşti septupli controlori ai marelui univers cuprind:

116:5.2 (1273.6) 1. Maeştrii Controlori Fizici.

116:5.3 (1273.7) 2. Centrii Supremi de Putere.

116:5.4 (1273.8) 3. Directorii Supremi de Putere.

116:5.5 (1273.9) 4. Atotputernicul Suprem.

116:5.6 (1273.10) 5. Dumnezeul Acţiunii - Spiritul Infinit.

116:5.7 (1273.11) 6. Insula Paradisului.

116:5.8 (1273.12) 7. Sursa Paradisului - Tatăl Universal.

116:5.9 (1273.13) Aceste şapte grupuri sunt funcţional inseparabile de Dumnezeu Septuplul şi constituie nivelul de control fizic al acestei asocieri a Deităţii.

116:5.10 (1273.14) Bifurcaţia dintre energie şi spirit (care decurge din prezenţa conjugată a Fiului Etern şi a Insulei Paradisului) a fost simbolizată în sensul suprauniversal când cei Şapte Spirite Maestru s-au lansat împreună în primul lor act de creaţie colectivă. Acest episod se traduce prin apariţia celor Şapte Directori Supremi de Putere. În acelaşi timp, circuitele spirituale ale Maeştrilor Spirite s-au diferenţiat, prin contrast, de activităţile fizice de supraveghere ale directorilor de putere, iar mintea cosmică apare imediat ca un nou factor care coordonează materia şi spiritul.

116:5.11 (1274.1) Atotputernicul Suprem evoluează ca supracontrolor al puterii fizice a marelui univers. În prezenta epocă a universului, acest potenţial de putere fizică pare centrat în cei Şapte Directori Supremi de Putere care operează prin amplasamentele fixe ale centrilor de putere şi prin prezenţele mobile ale controlorilor fizici.

116:5.12 (1274.2) Universurile timpului nu sunt perfecte; acesta este destinul lor. Lupta pentru perfecţiune nu ţine numai de nivelele intelectual şi spiritual, ci şi de nivelul fizic al energiei şi al masei. Ancorarea celor şapte universuri în lumină şi în viaţă presupune că ele au atins stabilitatea fizică. Se poate deduce că stabilirea finală a echilibrului material va însemna că evoluţia controlului fizic a Atotputernicului este desăvârşită.
116:5.13 (1274.3) În vremurile de început ale edificării unui univers, chiar şi Creatorii Paradisului se interesează în primul rând de echilibrul material. Tiparul unui univers local capătă formă nu numai ca rezultat al activităţilor centrilor de putere, ci şi datorită prezenţei, în spaţiu, a Spiritului Creativ. De-a lungul acestor epoci primitive de edificare a unui univers local, Fiul Creator dă dovadă de un atribut puţin înţeles de control material, şi el nu îşi părăseşte planeta-capitală înainte ca echilibrul global al universului său să fi fost stabilit în liniile lui mari.

116:5.14 (1274.4) În ultimă instanţă, toată energia răspunde minţii, iar controlorii fizici sunt copiii Dumnezeului mental care este activatorul arhetipului Paradisului. Directorii de putere îşi consacră neobosiţi inteligenţa în stabilirea controlului lor asupra materiei. Lupta lor pentru a domina fizic relaţiile energetice şi mişcările masice nu încetează niciodată înainte ca ei să fi obţinut o victorie finită asupra energiilor şi maselor care constituie domeniul lor perpetuu de activitate.
116:5.15 (1274.5) Luptele spirituale din timp şi din spaţiu ţin de evoluţia stăpânirii spiritului peste materie prin medierea minţii (personale). Evoluţia fizică (nepersonală) a universurilor se ocupă cu aducerea

energiei cosmice în armonie cu conceptele mentale de echilibru supus supracontrolului spiritului. Evoluţia totală a întregului mare univers este o problemă de unificare prin personalitate, a minţii ce controlează energia, cu intelectul coordonat de spirit; ea va fi revelată în deplina apariţie a puterii atotputernice a Supremului.

116:5.16 (1274.6) Dificultatea de a ajunge la o stare de echilibru dinamic este inerentă faptului creşterii cosmosului. Circuitele stabilite de creaţie fizică sunt continuu perturbate de apariţia de noi energii şi de noi mase. Un univers în creştere este un univers instabil; în consecinţă, nici o parte a întregului cosmic nu poate găsi stabilitate reală până ce plenitudinea timpului nu vede desăvârşirea materială a celor şapte suprauniversuri.

116:5.17 (1274.7) În universurile ancorate în lumină şi în viaţă, nu există evenimente fizice neaşteptate care să prezinte o importanţă majoră. S-a atins un control relativ complet peste creaţia materială. Totuşi, problemele relaţiilor dintre universurile ancorate şi universurile în evoluţie continuă să provoace priceperea Directorilor de Putere din Univers. Însă aceste probleme vor dispărea treptat odată cu restrângerea noilor activităţi creative pe măsură ce marele univers se va apropia de apogeul expresiei sale evolutive.

6. Dominaţia spiritului

116:6.1 (1275.1) În suprauniversurile evolutive, energia-materie este dominantă, dar nu şi în personalitate, unde spiritul, prin mijlocirea minţii, luptă pentru stăpânire. Ţelul universurilor evolutive este

subjugarea energiei-materii de către minte, coordonarea minţii cu spiritul, şi toate acestea, în virtutea prezenţei creative şi unificatoare a personalităţii. Astfel, în raport cu personalitatea, sistemele fizice devin subordonate, sistemele mentale devin coordonate şi sistemele spirituale devin directive.

116:6.2 (1275.2) Pe nivelele deităţii, această uniune a puterii şi a personalităţii se exprimă în Suprem şi sub forma Supremului. Însă evoluţia efectivă a dominaţiei spiritului este o creştere întemeiată pe actele de liber arbitru ale Creatorilor şi ale creaturilor marelui univers.

116:6.3 (1275.3) Pe nivelele absolute, energia şi spiritul sunt una, dar, îndată ce te îndepărtezi de aceste nivele absolute, apar diferenţe, şi, pe măsură ce energia şi spiritul plonjează în spaţiu îndepărtându-se de Paradis, prăpastia dintre ele se măreşte, şi, ajunse în universurile locale, ele au devenit întru totul divergente. Ele au încetat a mai fi identice, nu mai sunt asemănătoare şi mintea trebuie să intervină pentru a le lega din nou.

116:6.4 (1275.4) Faptul că energia poate fi dirijată de acţiunea personalităţilor controlorilor dovedeşte că ea este sensibilă la acţiunea minţii. Faptul că masa poate fi stabilizată de acţiunea acestor aceleaşi entităţi controlatoare indică faptul că masa este sensibilă la prezenţa minţii generatoare de ordine. Cât despre faptul că spiritul însuşi, la o personalitate volitivă, se poate strădui să stăpânească energia-materie prin intermediul minţii, el vădeşte unitatea potenţială a întregii creaţii finite.

116:6.5 (1275.5) În interiorul universului universurilor, există o interdependenţă a tuturor forţelor şi personalităţilor. Fiii Creatori şi

Spiritele Creative depind de cooperarea activă a centrilor de putere şi a controlorilor fizici în organizarea universurilor; Directorii Supremi de Putere sunt incompleţi fără supracontrolul Maeştrilor Spirite. La o fiinţă umană, mecanismul vieţii fizice este în parte sensibil la ordinele minţii (personale). La rândul său, chiar această minte poate fi dominată de directivele unui spirit hotărât; rezultatul unei asemenea dezvoltări evolutive este apariţia unui nou copil al Supremului, o nouă unificare personală a diverselor feluri de realităţi cosmice.

116:6.6 (1275.6) Şi ceea ce este adevărat pentru părţi este adevărat şi pentru întreg; personalitatea spiritului Supremaţiei are nevoie de puterea evolutivă a Atotputernicului pentru a ajunge să desăvârşească Deitatea sa şi pentru a împlini destinul său de asociere Trinitară. Efortul este făcut de către personalităţile timpului şi ale spaţiului, dar îi revine Atotputernicului Suprem să-l ducă la apogeul său şi să încununeze acest efort. Şi, de vreme ce creşterea întregului este o sumă a creşterii colective a părţilor, urmează de asemenea că evoluţia părţilor este o reflexie segmentată a creşterii voluntare a întregului.

116:6.7 (1275.7) În Paradis, monota şi spiritul nu sunt decât una - ele nu se pot distinge decât după nume. În Havona, materia şi spiritul, deşi comportă diferenţe notabile, sunt în acelaşi timp în armonie înnăscută. În schimb, în cele şapte suprauniversuri, există o mare divergenţă, o mare prăpastie între energia cosmică şi spiritul divin, şi, în consecinţă, un mai mare potenţial experienţial pentru acţiunea mentală care se străduieşte să armonizeze şi, în cele din urmă, să unifice tiparele fizice cu planurile spirituale. În universurile din spaţiu care evoluează în timp, divinitatea se estompează mai mult, problemele dificil de rezolvat sunt mai numeroase, şi soluţionarea lor

oferă ocazii mai bune de a dobândi experienţă. Ansamblul acestei situaţii suprauniversale creează un cadru mai vast de existenţă evolutivă, în care posibilitatea de experienţe cosmice este oferită atât creaturii, cât şi Creatorului - şi chiar şi Deităţii Supreme.

116:6.8 (1276.1) Dominaţia spiritului, care este existenţială pe nivelele absolute, devine o experienţă evolutivă pe nivelele finite şi în cele şapte suprauniversuri, iar această experienţă este împărtăşită cu acelaşi titlu de către toţi, de la omul muritor până la Fiinţa Supremă. Toţi fac ce pot, se străduiesc personal să reuşească. Toţi participă, personal, la destin.

7. Organismul viu al marelui univers

116:7.1 (1276.2) Marele univers nu este numai o creaţie materială fizic splendidă, spiritual sublimă şi intelectual măreaţă, ci şi un organism viu magnific şi sensibil. O viaţă reală îşi trimite pulsaţiile prin întregul mecanism al imensei creaţii a cosmosului vibrant. Realitatea fizică a universurilor simbolizează realitatea perceptibilă a Atotputernicului Suprem. Acest organism material şi viu este străbătut de circuite de inteligenţă, întocmai cum corpul omenesc este traversat de o reţea de canale nervoase senzitive. Universul fizic este traversat de canale de energie care activează cu eficienţă creaţia materială, întocmai cum corpul omenesc este hrănit şi energizat de sistemul circulator care distribuie produsele energetice de hrană. Imensul univers nu este lipsit de centrii coordonatori care să efectueze un magnific supracontrol comparabil cu delicatul sistem de control

chimic al mecanismului omenesc. Numai dacă veţi şti ceva despre constituţia fizică a unui centru de putere, noi am putea prin analogie să vă spunem mult mai mult despre universul fizic.

116:7.2 (1276.3) Aşa cum muritorii se bizuiesc pe energia solară pentru a menţine viaţa, tot astfel şi marele univers depinde de energiile inepuizabile care emană din Paradisul-de jos pentru a întreţine activităţile materiale şi mişcările cosmice din spaţiu.

116:7.3 (1276.4) Mintea le-a fost dată oamenilor pentru a le da posibilitatea să devină conştienţi de propria lor identitate şi de personalitatea lor; iar o minte - chiar şi o Minte Supremă - a fost atribuită totalităţii finitului pentru ca spiritul personalităţii emergente a cosmosului să se străduiască întotdeauna să domine energia-materie.

116:7.4 (1276.5) Omul muritor este sensibil la îndrumarea spiritului, tot aşa cum marele univers este sensibil la vasta influenţă a gravitaţiei spiritului Fiului Etern, la coeziunea supramaterială universală a valorilor spirituale eterne ale tuturor creaţilor conţinute în cosmosul finit al timpului şi al spaţiului.

116:7.5 (1276.6) Fiinţele umane sunt în stare să se identifice pentru totdeauna cu realitatea totală şi indestructibilă a universului - prin fuziunea cu Ajustorul Gândirii interior. La fel, Supremul depinde perpetuu de stabilitatea absolută a Deităţii Originare a Trinităţii Paradisului.

116:7.6 (1276.7) Aspiraţia la perfecţiunea Paradisului pe care omul o încearcă, efortul său de a ajunge la Dumnezeu, creează în cosmosul viu o tensiune de divinitate autentică care nu poate să se rezolve decât prin evoluţia unui suflet nemuritor. Aceasta se întâmplă în experienţa

unei creaturi umane cu titlu individual, însă, când toate creaturile şi toţi creatorii marelui univers se străduiesc să ajungă la Dumnezeu şi la perfecţiunea divină, se stabileşte o profundă tensiune cosmică, iar ea nu îşi găseşte rezolvarea decât în sinteza sublimă a puterii atotputernice cu persoana spirituală a Dumnezeului în evoluţie al tuturor creaturilor, Fiinţa Supremă.

116:7.7 (1277.1) [Încredinţat de un Puternic Mesager aflat temporar pe Urantia.]

Cartea Urantia

Capitolul 117

Dumnezeu Supremul

117:0.1 (1278.1) ÎN măsura în care facem voia lui Dumnezeu, oricare ar fi locul din univers unde ne avem existenţa, potenţialul atotputernic al Supremului devine cu atât mai actual. Voia lui Dumnezeu este scopul Primei Surse-Centru aşa cum este ea potenţată în cele trei Absoluturi, personalizată în Fiul Etern, asociată pentru o acţiune universală în Spiritul Infinit şi eternizată în arhetipurile perpetue ale Paradisului. Iar Dumnezeu cel Suprem devine cea mai înaltă manifestare finită a voii totale a lui Dumnezeu.

117:0.2 (1278.2) Dacă toţi locuitorii marelui univers ar reuşi, în măsura posibilului, să trăiască pe deplin voia lui Dumnezeu, creaţiile din spaţiu-timp s-ar ancora atunci în lumină şi în viaţă, iar Atotputernicul,

potenţialul de deitate a Supremaţiei, ar deveni un fapt prin emergenţa personalităţii divine a lui Dumnezeu Supremul.

117:0.3 (1278.3) Când o minte în evoluţie se acordă cu circuitele minţii cosmice, când un univers în evoluţie se stabilizează după tiparul universului central, când un spirit în progres ia contact cu slujirea unificată a Maeştrilor Spirite, când personalitatea ascendentă a unui muritor se acordă în cele din urmă cu divina călăuzire a Ajustorului interior, atunci actualitatea Supremului a devenit mai reală cu un grad în univers; divinitatea Supremaţiei a avansat atunci cu un pas către realizarea cosmică.

117:0.4 (1278.4) Părţile şi indivizii marelui univers evoluează ca o reflectare a evoluţiei totale a Supremului, în timp ce, la rândul lui, Supremul este totalul cumulativ sintetic al întregii evoluţii a marelui univers. Din punct de vedere uman, ambii sunt reciprocităţi evolutive şi experienţiale.

1. Natura Fiinţei Supreme

117:1.1 (1278.5) Supremul este frumuseţea armoniei fizice, adevărul semnificaţiei intelectuale şi bunătatea valorii spirituale. El este blândeţea veritabilului succes, precum şi bucuria împlinirii perpetue. El este suprasufletul marelui univers, conştiinţa cosmosului finit, desăvârşirea realităţii finite şi personificarea experienţei Creator-creatură. În toată eternitatea viitoare, Dumnezeu Supremul va exprima realitatea experienţei volitive în relaţiile trinitare ale Deităţii.

117:1.2 (1278.6) În persoanele Creatorilor Supremi, Dumnezeii au coborât din Paradis în domeniile timpului şi ale spaţiului pentru ca acolo să creeze şi să facă să evolueze creaturile înzestrate cu capacitatea de a atinge Paradisul şi capabile de a urca în căutarea Tatălui. Această procesiune universală de Creatori descendenţi care îl revelează pe Dumnezeu, şi de creaturi ascendente care îl caută, revelează evoluţia Deităţii Supreme, în care descendenţii şi ascendenţii ajung să se înţeleagă reciproc, să descopere fraternitatea eternă şi universală. Fiinţa Supremă devine astfel sinteza finită a experienţei cauzei Creatorului perfect şi a răspunsului creaturii pe cale de perfecţionare.

117:1.3 (1279.1) Marele univers conţine posibilitatea unei unificări complete şi o caută întotdeauna. Aceasta provine din faptul că această existenţă cosmică este o consecinţă a actelor creatoare şi a mandatelor de putere atribuite de Trinitatea Paradisului, care este o unitate necalificată. Chiar această unitate trinitară este cea care se exprimă în cosmosul finit prin Suprem, şi a cărei realitate devine din ce în ce mai aparentă pe măsură ce universurile ating nivelul maxim de identificare cu Trinitatea.

117:1.4 (1279.2) Voinţa Creatorului şi voinţa creaturii sunt calitativ diferite, dar şi experienţial înrudite, căci Creatorul şi creatura pot să colaboreze la realizarea perfecţiunii universale. Omul poate să lucreze în legătură cu Dumnezeu şi astfel să co-creeze un finalitar etern. Dumnezeu poate să muncească omeneşte prin încarnările Fiilor săi, care ajung astfel la supremaţia experienţei creaturilor.

117:1.5 (1279.3) În Fiinţa Supremă, Creatorul şi creatura sunt unite într-o singură Deitate, a cărei voinţă este expresia unei singure

personalităţi divine. Iar această voinţă a Supremului este ceva mai mult decât voinţa creatorului sau a creaturii, întocmai cum voinţa suverană a Maestrului Fiu al Nebadonului este acum ceva mai mult decât o combinaţie a voinţei divinităţii şi a voinţei umanităţii. Uniunea de perfecţiune a Paradisului cu experienţa din spaţiu-timp produce o nouă valoare semnificativă pe nivelele de realitate ale Deităţii.

117:1.6 (1279.4) Natura divină în evoluţie a Supremului devine un portret fidel al incomparabilei experienţe a tuturor creaturilor şi a tuturor Creatorilor în marele univers. La Suprem, natura creativă şi starea de creatură sunt doar una; ele sunt unite pentru totdeauna de experienţa născută din vicisitudinile implicate în soluţionarea multiplelor probleme care asaltează toată creaţia finită de-a lungul cărării eterne, sau ea caută să se perfecţioneze şi să se elibereze de lanţurile nedesăvârşirii.

117:1.7 (1279.5) Adevărul, frumuseţea şi bunătatea sunt corelate în slujirea Spiritului, în splendoarea Paradisului, în compasiunea Fiului şi în experienţa Supremului. Dumnezeu Supremul *este* adevărul, frumuseţea şi bunătatea, căci aceste concepte despre divinitate reprezintă maximele finite ale experienţei de ideaţie. Sursele eterne ale acestor calităţi triunice ale divinităţii se plasează pe nivelele suprafinite, dar o creatură nu poate concepe aceste surse decât ca supraadevăr, suprafrumuseţe şi suprabunătate.

117:1.8 (1279.6) Mihail, care este un creator, a revelat dragostea divină a Tatălui Creator pentru copiii săi pământeni. Şi, după ce au descoperit şi au primit această divină afecţiune, oamenii pot aspira să

reveleze această dragoste fraţilor lor întru trup. O asemenea afecţiune a creaturilor reflectă veritabil iubirea Supremului.

117:1.9 (1279.7) Supremul este în mod simetric inclusiv. Prima Sursă-Centru este potenţială în cele trei mari Absoluturi; ea este actuală în Paradis, în Fiu şi în Spirit: însă Supremul este atât actual, cât şi potenţial, o fiinţă de supremaţie personală şi de putere atotputernică, sensibilă atât la efortul creaturilor, cât şi la planul Creatorului. El acţionează prin sine însuşi asupra universului şi reacţionează în sine însuşi în totalitatea universului; el este simultan creatorul suprem şi suprema creatură. Deitatea Supremaţiei exprimă astfel totalitatea întregului finit.

2. Sursa creşterii evolutive

117:2.1 (1280.1) Supremul este Dumnezeul-în-timp; el este secretul creşterii creaturilor în timp; el este de asemenea cucerirea prezentului incomplet şi consumarea viitorului în curs de perfecţionare. Iar rodul final al întregii creşteri finite este: puterea controlată de spirit cu ajutorul minţii şi în virtutea prezenţei unificatoare şi creative a personalităţii. Consecinţa culminantă a acestei întregi creaţii este Fiinţa Supremă.

117:2.2 (1280.2) Pentru muritori, a exista este echivalent cu a crede. S-ar părea că este astfel chiar şi în sensul mai larg al universului, căci existenţa dirijată de spirit pare să ducă la o creştere experienţială - la o ridicare a statutului. Totuşi, noi am susţinut de multă vreme că prezenta creştere, caracteristică a existenţei creaturilor în prezenta

vârstă a universului, este o funcţiune a Supremului. Noi susţinem deopotrivă că acest tip de creştere este particular vârstei creşterii Supremului, şi că el va lua sfârşit odată cu desăvârşirea creşterii Supremului.

117:2.3 (1280.3) Luaţi în consideraţie statutul fiilor trinitizaţi de către creaturi. Ei se nasc şi trăiesc în prezenta epocă a universului. Ei au o personalitate, precum şi înzestrări mentale şi spirituale. Ei au experienţe şi le reamintesc, dar ei nu *cresc* ca şi ascendenţii. Noi credem şi înţelegem că aceşti fii trinitizaţi ai creaturilor, deşi se găsesc *în* prezenta epocă a universului, în realitate ei sunt *ai* epocii viitoare a universului - epoca care va urma desăvârşirea creşterii Supremului. Ei nu sunt aşadar *în* Suprem, al cărui prezent statut este nedesăvârşit şi prin urmare are să se lărgească. Ei nu participă aşadar la creşterea experienţială a prezentei vârste a universului, dar sunt ţinuţi în rezervă pentru vârsta universală următoare.

117:2.4 (1280.4) Puternicii Mesageri ai ordinului meu au fost îmbrăţişaţi de Trinitate, şi nu participă la dezvoltarea prezentei vârste a universului. Într-un fel, statutul nostru este cel al vârstei precedente a universului, cum este de fapt acela al Fiilor Staţionari ai Trinităţii. Un lucru este sigur: statutul nostru este fixat de îmbrăţişarea Trinităţii, iar experienţa noastră a încetat să se mai traducă printr-o creştere.

117:2.5 (1280.5) Aceasta nu este adevărat nici în ceea ce priveşte finalitarii nici vreunul din ordinele evolutive şi experienţiale care participă la procesul de creştere al Supremului. Voi ceilalţi muritori, care trăiţi astăzi pe Urantia şi care puteţi aspira să atingeţi Paradisul şi statutul de finalitari, ar trebui să înţelegeţi că acest destin este

realizabil numai pentru că sunteţi în Suprem, că faceţi parte din el şi că, în consecinţă, voi participaţi la ciclul creşterii Supremului.

117:2.6 (1280.6) Va veni o zi când această creştere a Supremului va lua sfârşit; statutul său va ajunge la o desăvârşire (în sensul energie-spirit). Această terminare a evoluţiei Supremului va asista şi la sfârşitul evoluţiei creaturilor în calitate de părţi ale Supremaţiei. Prin ce fel de creştere pot fi caracterizate universurile din spaţiul exterior? Noi nu ştim nimic despre aceasta, dar suntem cu totul siguri că va fi ceva foarte diferit de tot ceea ce se va fi văzut în cursul prezentei vârste a evoluţiei celor şapte suprauniversuri. Cetăţenii evolutivi ai marelui univers vor avea fără îndoială drept funcţie de a compensa, pentru locuitorii spaţiului exterior, absenţa factorului de creştere pe care îl reprezenta Supremaţia.

117:2.7 (1280.7) Fiinţa Supremă, aşa cum va exista cu ocazia consumării prezentei vârste a universului, va funcţiona ca suveran experienţial în marele univers. Cetăţenii spaţiului exterior - cei din următoarea vârstă universală - vor avea un potenţial de creştere postsuprauniversal, o capacitate de înfăptuire evolutivă care presupune suveranitatea Atotputernicului Suprem, şi exclude, în consecinţă, participarea creaturilor la sinteza de putere-personalitate a prezentei vârste a universului.

117:2.8 (1281.1) Se poate deci considera caracterul incomplet al Supremului ca o virtute, întrucât el face posibilă creşterea evolutivă a creaţiei şi a creaturilor universului din prezenta epocă. Golul îşi are virtutea sa, căci poate să fie umplut de experienţă.

117:2.9 (1281.2) Una dintre întrebările filozofiei finite care suscită cel mai mult curiozitatea este următoarea: oare Fiinţa Supremă se actualizează ca răspuns la evoluţia marelui univers, sau acest cosmos finit chiar evoluează progresiv ca răspuns la actualizarea treptată a Supremului? Sau este oare posibil ca ele să fie mutual interdependente pentru dezvoltarea lor, să fie reciprocele evolutive, fiecare declanşând creşterea celeilalte? Noi suntem siguri numai de aceasta: creaturile şi universurile, infime sau elevate, sunt în evoluţie în Suprem şi, pe măsură ce ele evoluează, se vede apărând suma unificată a întregii activităţi finite a prezentei epoci a universului. Iar aceasta este apariţia Fiinţei Supreme care, pentru toate personalităţile, este evoluţia puterii atotputernice a lui Dumnezeu Supremul.

3. Semnificaţia Supremului pentru creaturile universurilor

117:3.1 (1281.3) Realitatea cosmică, care se desemnează în mod divers sub numele de Fiinţă Supremă, de Dumnezeu Supremul şi de Atotputernicul Suprem, este sinteza complexă şi universală a fazelor emergente ale tuturor realităţilor finite. Vasta diversificare a energiei eterne, a spiritului divin şi a minţii universale atinge apogeul ei finit în evoluţia Supremului, care este totalitatea tuturor creşterilor finite care se realizează ele însele pe nivele ale deităţii de desăvârşire finită maximă.

117:3.2 (1281.4) Supremul este canalul divin prin care curge infinitatea creativă a triodităţilor, care se cristalizează în panorama galactică a

spaţiului, unde are loc magnifica epopee a personalităţilor timpului: cucerirea de către spirit a energiei-materii prin intermediul minţii.

117:3.3 (1281.5) Iisus a zis: „Eu sunt calea vie”, şi el este într-adevăr calea vie care conduce de la nivelul material al conştiinţei de sine la nivelul spiritual al conştiinţei de Dumnezeu. Aşa cum el este calea vie de ascensiune care conduce de la sine la Dumnezeu, tot astfel Supremul este calea vie care duce de la conştiinţa finită la transcendenţa conştiinţei, şi chiar şi până la clarviziunea absonitului.
117:3.4 (1281.6) Fiul vostru Creator poate efectiv să fie acest canal viu dintre umanitate şi divinitate, căci el a experimentat personal în totalitatea sa parcurgerea acestei cărări universale de înaintare, de la veritabila umanitate a lui Iosua ben Iosif, Fiul Omului, până la divinitatea paradisiacă a lui Mihail al Nebadonului, Fiul Dumnezeului infinit. Într-un mod asemănător, Fiinţa Supremă poate funcţiona ca o cale de apropiere universală pentru transcenderea limitărilor finitului, căci ea este încorporarea efectivă şi rezumatul personal al întregii evoluţii, înaintarea şi spiritualizarea creaturilor. Chiar şi experienţele din marele univers ale personalităţilor care coboară din Paradis formează fracţiunea experienţială a Supremului complementară faţă de totalizarea sa a experienţelor ascendente ale pelerinilor timpului.

117:3.5 (1281.7) Este mai mult decât într-un sens figurat faptul că omul muritor este creat în chipul lui Dumnezeu. Din punct de vedere fizic, această afirmaţie nu prea este adevărată, însă, prin referire la anumite potenţialuri universale, ea este un fapt real. În rasa umană, se derulează o dramă de împlinire evolutivă oarecum omoloagă celei care are loc, pe o scară infinit mai vastă, în universul universurilor.

Omul, personalitate volitivă, devine creativ în legătură cu spiritul impersonal, în prezenţa potenţialităţilor finite ale Supremului, iar din aceasta rezultă înflorirea unui suflet nemuritor. În universuri, personalităţile Creatoare ale timpului şi spaţiului funcţionează în legătură cu spiritul impersonal al Trinităţii Paradisului, şi devin astfel creatoare ale unui nou potenţial al puterii realităţii Deităţii.

117:3.6 (1282.1) Fiind o creatură, omul muritor nu este întocmai asemănător cu Fiinţa Supremă, care este deitate, dar evoluţia omului seamănă în anumite privinţe cu creşterea Supremului. Omul creşte conştient de la material către spiritual prin forţa, prin puterea şi prin persistenţa propriilor sale decizii; el creşte şi pe măsură ce Ajustorul Gândirii sale dezvoltă noi tehnici pentru a coborî de la nivelele spirituale către nivelele morontiale ale sufletului; şi, de îndată ce sufletul vine în existenţă, el începe să crească în sine şi prin sine însuşi.

117:3.7 (1282.2) Aceasta se aseamănă oarecum cu lumea expansiunii Fiinţei Supreme. Suveranitatea sa creşte în şi prin actele şi înfăptuirile Personalităţilor Creatoare Supreme; aceasta este evoluţia maiestăţii puterii sale în calitate de conducător al marelui univers. Natura sa de Deitate depinde totodată de unitatea preexistentă a unităţii Trinităţii Paradisului. Dar evoluţia lui Dumnezeu Supremul mai prezintă şi un alt aspect: el nu numai că evoluează prin Creatori şi provine din Trinitate, ci evoluează şi prin el însuşi şi provine din el însuşi. Dumnezeu Supremul este el însuşi un participant volitiv şi creator al actualizării propriei sale deităţi. Într-un mod asemănător, sufletul morontial omenesc este un partener volitiv, co-creator al propriei sale imortalizări.

117:3.8 (1282.3) Tatăl colaborează cu Autorul Comun pentru a manipula energiile Paradisului şi a le face sensibile la Suprem. Tatăl colaborează cu Fiul Etern pentru a făuri personalităţi Creatoare, ale căror acte vor culmina cândva în suveranitatea Supremului. Tatăl colaborează în aceeaşi măsură cu Fiul şi cu Spiritul în crearea personalităţilor trinitare destinate să funcţioneze în calitate de conducători ai marelui univers până în momentul în care desăvârşirea evoluţiei Supremului îl va califica să îşi asume această suveranitate. Tatăl cooperează astfel, şi încă în multe alte feluri, cu coordonaţii săi, fie că sunt Deităţi sau ne-Deităţi, pentru a face să progreseze evoluţia Supremaţiei, dar el funcţionează şi singur în aceste materii. Probabil că în serviciul Ajustorilor Gândirii şi al entităţilor lor asociate se va revela cel mai bine funcţiunea sa solitară.
117:3.9 (1282.4) Deitatea este unitate; ea este existenţială în Trinitate, experienţială în Suprem, şi realizată în creaturile muritoare prin fuziunea cu Ajustorul. Prezenţa Ajustorilor Gândirii la oamenii muritori revelează unitatea esenţială a universului întrucât omul, tipul de personalitate cel mai infim din univers, conţine în el însuşi un fragment efectiv al celei mai înalte realităţi eterne, Tatăl originar însuşi, Tatăl tuturor personalităţilor.
117:3.10 (1282.5) Fiinţa Supremă evoluează în virtutea legăturii sale cu Trinitatea Paradisului şi ca urmare a succeselor divinităţii copiilor creatori şi administratori iviţi din această Trinitate. Sufletul nemuritor al omului face să evolueze propriul său destin etern asociindu-se cu divina prezenţă a Tatălui paradisului, şi potrivit cu deciziile personalităţii minţii umane. Ceea ce este Trinitatea pentru Dumnezeu Supremul, este Ajustorul Gândirii pentru omul în evoluţie.

117:3.11 (1282.6) În cursul prezentei epoci a universului, Fiinţa Supremă pare incapabilă să funcţioneze direct în calitate de creator, exceptând cazurile în care posibilităţile finite de acţiune au fost epuizate de către agenţii creativi ai timpului şi ai spaţiului. Până acum, aceasta nu s-a întâmplat decât o singură dată în istoria universului: când posibilităţile de acţiune finită în materie de reflectivitate universală au fost epuizate, atunci Supremul a funcţionat ca un culminator creativ al tuturor acţiunilor creatoare anterioare. Noi credem că el va opera din nou în calitate de culminator în epocile viitoare, de îndată ce elementele creatoare anterioare vor fi desăvârşit un ciclu adecvat de activitate creatoare.
117:3.12 (1283.1) Oamenii nu au fost creaţi de Fiinţa Supremă, ci, literalmente, din potenţialitatea Supremului, iar însăşi viaţa lor provine din această potenţialitate. Supremul nici nu face să evolueze omul, şi totuşi Supremul este chiar esenţa evoluţiei. Din punctul de vedere al finitului, noi trăim, ne mişcăm şi ne avem efectiv existenţa în imanenţa Supremului.
117:3.13 (1283.2) Aparent Supremul nu poate declanşa o cauză originară, dar el pare a fi catalizatorul întregii creşteri universale, şi pare chemat a face să culmineze, în totalitatea sa, destinul tuturor fiinţelor experienţiale evolutive. Tatăl dă naştere conceptului despre un cosmos finit; Fiii Creatori prefac în fapt această idee în timp şi în spaţiu cu consimţământul şi cooperarea Spiritelor Creative; Supremul face să culmineze acest total finit şi stabileşte relaţiile sale acestui ansamblu cu destinul absonitului.

4. Dumnezeul finit

117:4.1 (1283.3) Observând luptele neîncetate ale creaturilor întregii creaţii pentru a atinge perfecţiunea în statutul lor şi divinitatea fiinţei lor, noi nu putem evita să credem că aceste eforturi interminabile denotă lupta constantă a Supremului pentru a atinge propria sa realizare divină. Dumnezeu Supremul este Deitatea Finită, şi el trebuie să înfrunte problemele finitului în sensul deplin al acestui cuvânt. Luptele noastre cu vicisitudinile timpului, în evoluţiile din spaţiu, reflectă eforturile sale de a ajunge la propria sa realitate şi la plenitudinea suveranităţii, în interiorul sferei de acţiune pe care natura sa evoluândă o amplifică până la limitele extreme ale posibilului.
117:4.2 (1283.4) În tot marele univers, Supremul luptă pentru a se exprima. Măsura evoluţiei sale divine este întemeiată pe acţiunea înţelepciunii fiecărei personalităţi existente. Când o fiinţă umană alege supravieţuirea eternă, ea co-creează destinul; şi, în viaţa acestui muritor ascendent, Dumnezeul finit găseşte o sporire a realizării de sine la nivelul personalităţii şi o mărire a suveranităţii sale experienţiale. În schimb, dacă o creatură respinge cariera eternă, fracţiunea de Suprem care depindea de alegerea acestei creaturi suferă o întârziere inevitabilă, o carenţă care trebuie să fie compensată de o experienţă substituentă sau colaterală. Cât despre personalitatea nesupravieţuitoare, ea este absorbită în suprasufletul creaţiei şi devine o parte a Deităţii Supremului.
117:4.3 (1283.5) Dumnezeu este atât de încrezător, atât de iubitor, încât el încredinţează o fracţiune din divina sa natură chiar şi în mâinile fiinţelor pentru ca ele s-o păstreze în siguranţă şi să-şi realizeze sinele. Natura Tatălui, prezenţa Ajustorului, este indestructibilă,

oricare ar fi alegerea fiinţei muritoare. Copilul Supremului, sinele în evoluţie, poate să fie distrus, în pofida faptului că personalitatea potenţial unificată a acestui sine rătăcit va persista ca factor al Deităţii Supremaţiei.

117:4.4 (1283.6) Personalitatea umană poate cu adevărat să distrugă individualitatea statutului de creatură. Tot ceea ce era valabil în viaţa acestui suicid cosmic va subzista, *însă aceste calităţi nu vor persista în calitate de creatură individuală.* Supremul va găsi noi expresii în creaturile universului, dar niciodată sub forma acestei persoane particulare; personalitatea unică a unui non-ascendent se reîntoarce la Suprem aşa cum o picătură de apă se întoarce în mare.

117:4.5 (1284.1) Orice acţiune izolată a fracţiunilor personale ale finitului are relativ puţină importanţă pentru apariţia finală a Atotsupremului, dar întregul nu depinde câtuşi de puţin de totalitatea actelor multiplelor sale părţi. Personalitatea muritorului individual este insignifiantă în faţa totalului Supremaţiei, dar personalitatea fiecărei fiinţe umane reprezintă o valoare semnificativă de neînlocuit în finit. Odată ce personalitatea a fost exprimată, ea nu mai găseşte niciodată o exprimare identică, decât în continuitatea existenţei acestei aceleiaşi personalităţi vii.

117:4.6 (1284.2) Astfel, în vreme ce noi căutăm să ne exprimăm sinele, Supremul se străduieşte în noi şi cu noi să exprime deitatea. Aşa cum găsim noi Tatăl, tot aşa şi Supremul a regăsit Creatorul său Paradisiac al tuturor lucrurilor. Aşa cum noi stăpânim problemele realizării de sine, tot astfel şi Dumnezeul experienţei atinge supremaţia atotputernică în universul timpului şi al spaţiului.

117:4.7 (1284.3) Omenirea nu purcede fără efort la ascensiunea sa în univers, şi nici Supremul nu evoluează fără să acţioneze cu intenţie şi cu inteligenţă. Creaturile nu ating perfecţiunea prin simplă pasivitate, şi nici spiritul Supremaţiei nu poate să transpună în fapt puterea Atotputernicului fără un ajutor neîncetat al serviciului pe lângă creaţia finită.

117:4.8 (1284.4) Relaţia temporară a omului cu Supremul este fundamentul moralităţii cosmice, sensibilitatea universală faţă de *datorie,* şi acceptarea ei. Aceasta este o moralitate care transcende simţul temporar al binelui şi al răului relative; ea este întemeiată direct pe aprecierea conştientă, de către creatură, a unei obligaţii experienţiale faţă de Deitatea experienţială. Omul muritor şi toate celelalte creaturi finite sunt creaţi din potenţialul viu al energiei, al minţii şi al spiritului care există în Suprem. Din resursele Supremului, ascendentul, compus dintr-un muritor şi un Ajustor, scoate la iveală creaţia caracterului nemuritor şi divin al unui finalitar. Chiar din realitatea Supremului, Ajustorul, cu consimţământul voinţei umane, ţese modelele naturii eterne ale unui fiu ascendent al lui Dumnezeu.

117:4.9 (1284.5) Când un Ajustor evoluează făcând spirituală şi eternă o personalitate omenească, progresele sale provoacă direct o extindere a suveranităţii Supremului. Aceste înfăptuiri din evoluţia umană sunt în acelaşi timp înfăptuiri în actualizarea evolutivă a Supremului. Este adevărat că creaturile nu ar putea evolua fără Suprem, dar este poate tot atât de adevărat că evoluţia Supremului nu va putea niciodată atinge plenitudinea sa fără ca toate creaturile să îşi desăvârşească propria lor evoluţie. Marea responsabilitate cosmică a personalităţilor conştiente de ele însele rezidă în faptul că Deitatea

Supremă depinde, într-un anumit sens, de alegerea voinţei muritorilor. Iar progresul reciproc al evoluţiei creaturilor şi a evoluţiei Supremului este fidel şi complet indicat Străvechilor de Zile prin mecanismele insondabile ale reflectivităţii universale.
117:4.10 (1284.6) Marea provocare prezentată omului muritor este următoarea: Vă veţi decide voi să personalizaţi, în propria voastră individualitate evoluândă, semnificaţiile cosmosului ce au o valoare experimentală? Sau mai bine, respingând supravieţuirea, veţi permite voi acestor secrete ale Supremaţiei să rămână adormite în aşteptarea ca o altă creatură în alt moment, să încerce în maniera *sa* să aducă o contribuţie a creaturii la evoluţia Dumnezeului finit? În acest caz, aceasta va fi contribuţia sa la Suprem, iar nu a voastră.

117:4.11 (1284.7) Marea luptă din prezenta epocă a universului se desfăşoară între potenţial şi actual - tot ceea ce este încă neexprimat căutând să se actualizeze. Dacă omul muritor porneşte în aventura Paradisului, ea urmează mişcările timpului care se scurge ca nişte curenţi în fluviul eternităţii. Dacă un muritor respinge cariera eternă, el merge contra curentului evenimentelor din universurile finite. Creaţia mecanică se mişcă inexorabil în acord cu dezvoltarea scopului Tatălui Paradisului, însă creaţia volitivă are alegerea de a accepta sau de a respinge rolul participării personalităţii la aventura eternităţii. Un muritor nu poate să distrugă valorile supreme ale existenţei umane, dar poate foarte categoric să împiedice evoluţia acestor valori în propria sa experienţă personală. În măsura în care sinele uman refuză astfel să ia parte la ascensiunea Paradisului, Supremul este întârziat tot atât de mult de la atingerea expresiei divinităţii sale în marele univers.

117:4.12 (1285.1) Omul a primit în păstrare nu numai prezenţa Ajustorului Tatălui Paradisiac, ci şi controlul asupra unei fracţiuni infinitezimale din viitorul Supremului. Căci, aşa cum omul îşi atinge destinul său omenesc, tot astfel şi Supremul împlineşte destinul său pe nivelele deităţii.
117:4.13 (1285.2) Fiecare dintre voi trebuie deci să se decidă aşa cum a trebuit s-o facem şi noi cândva: Vă veţi lipsi voi de Dumnezeul timpului, care depinde atât de mult de deciziile minţii finite? Vă veţi lipsi voi de personalitatea Supremului universurilor din voi dedându-vă încet unui regres animal? Vă veţi lipsi voi de marele frate al tuturor creaturilor, care depinde atât de mult de fiecare creatură? Vă puteţi voi permite să treceţi pe tărâmul celui nerealizat, în vreme ce înaintea voastră se întinde vederea încântătoare a carierei universale - divina descoperire a Dumnezeului Supremaţiei?

117:4.14 (1285.3) Darurile de la Dumnezeu - efuziunile sale de realitate - nu îi iau nimic; el nu îşi înstrăinează creaţia, dar a stabilit tensiuni în relaţiile care circulă în jurul Paradisului. Dumnezeu începe prin a iubi omul şi a-i conferi potenţialul de nemurire - realitatea eternă. Şi, în măsura în care el îl iubeşte pe Dumnezeu, omul devine etern în actualitate. Şi iată un mister: cu cât mai mult se apropie un om de Dumnezeu prin dragoste, cu atât mai mult este mărită realitatea - actualitatea - acestui om. Cu cât mai mult un om se retrage din faţa lui Dumnezeu, cu atât mai aproape este el de irealitate - încetarea existenţei. Când un om îşi consacră voinţa facerii voii Tatălui, când un om dă lui Dumnezeu tot ceea ce *are* el, atunci Dumnezeu face din acest om mai mult decât este el.

5. Suprasufletul creaţiei

117:5.1 (1285.4) Marele Suprem este suprasufletul cosmic al marelui univers. În el, calităţile şi cantităţile cosmosului îşi găsesc cu adevărat reflectarea lor de deitate. Natura sa de deitate este mozaicul compus din totalul imens al naturii tuturor Creatorilor şi a tuturor creaturilor din ansamblul universurilor în evoluţie. Iar Supremul este deopotrivă o Deitate pe cale de actualizare şi care încorporează o voinţă creativă care îmbrăţişează un scop universal în evoluţie.

117:5.2 (1285.5) ”Eu”-rile intelectuale, potenţial personale, din domeniul infinit ţâşnesc din a Treia Sursă-Centru şi împlinesc, în Suprem, sinteza finită a Deităţii din spaţiu-timp. Când creatura se supune voinţei Creatorului, ea nici nu se supune, nici nu abandonează personalitatea sa. Asemenea personalităţi cresc mai degrabă progresiv luând parte la această mare aventură a Deităţii. Unindu-se astfel cu divinitatea, omul îşi exaltă, îmbogăţeşte, spiritualizează sinele în evoluţie, şi atinge chiar pragul supremaţiei.

117:5.3 (1286.1) Sufletul nemuritor evoluând al omului, creaţia combinată a minţii materiale şi a Ajustorului, urcă în calitate de suflet în Paradis, şi apoi, când el se înrolează în Corpul Finalităţii, se aliază într-o manieră nouă cu circuitul de gravitaţie spirituală al Fiului Etern printr-o tehnică de experienţă numită *transcendenţă finalitară.* Astfel de finalitari devin atunci candidaţi acceptabili pentru a fi recunoscuţi experienţial ca personalităţi ale lui Dumnezeu Supremul. Iar când aceste intelecte muritoare vor atinge cel de-al şaptelea stadiu al

existenţei spirituale în viitoarele afectări nerevelate ale Corpului Finalităţii, această minte duală va deveni triunică. Mintea umană şi mintea divină acordate, vor fi glorificate în uniune cu mintea experienţială a Fiinţei Supreme de acum înainte actualizate.

117:5.4 (1286.2) În eternul viitor, Dumnezeu Supremul va fi actualizat - creativ exprimat şi spiritual zugrăvit - în mintea spiritualizată, sufletul nemuritor, a omului ascendent, întocmai cum Tatăl Universal a fost revelat în viaţa pământeană a lui Iisus.

117:5.5 (1286.3) Omul nu se uneşte cu Supremul şi nu îşi afundă în el identitatea personală, dar repercusiunile universale ale experienţei tuturor oamenilor formează foarte bine o parte din experimentarea divină a Supremului. „Actul este al nostru, consecinţele sunt ale lui Dumnezeu."

117:5.6 (1286.4) Personalitatea în progres lasă o dâră de realitate actualizată cu ocazia trecerii ei prin nivelele ascendente ale universului. Fie că sunt mentale, spirituale sau energetice, creaţiile crescânde ale timpului şi ale spaţiului sunt modificate de înaintarea personalităţilor prin domeniile lor. Când omul acţionează, Supremul reacţionează, şi această operaţiune constituie faptul înaintării.

117:5.7 (1286.5) Marile circuite ale energiei, ale minţii şi ale spiritului nu sunt niciodată proprietatea permanentă a personalităţii ascendente. Aceste slujitoare rămân pentru totdeauna o parte a Supremaţiei. În experienţa de muritor, intelectul uman rezidă în pulsaţiile ritmice ale spiritelor-minte adjutante; el îşi pune în acţiune deciziile în cadrul produs de punerea sa în circuit în această slujire. Cu ocazia morţii, sinele uman este separat pe veci de circuitul adjutant. Cu toate că aceşti adjutanţi nu par niciodată să transmită experienţă de la o

personalitate la alta, ei pot să transmită lui Dumnezeu Supremul, prin Dumnezeu Septuplul, repercusiunile impersonale ale deciziilor-acţiuni, şi chiar o fac. (Aceasta este cel puţin adevărat pentru adjutantul adorării şi pentru cel al înţelepciunii.)

117:5.8 (1286.6) Tot aşa este şi pentru circuitele spirituale: omul le utilizează în ascensiunea sa prin universuri, dar nu le posedă niciodată ca parte a personalităţii lui eterne. Dar aceste circuite de slujire spirituală, fie că este vorba de Spiritul Adevărului, de Duhul Sfânt sau de prezenţele spirituale suprauniversale, aceste circuite de slujire spirituală sunt receptive şi reactive la valorile emergente dintr-o persoană ascendentă, şi aceste valori sunt fidel transmise Supremului prin Septuplu.

117:5.9 (1286.7) Deşi influenţele spirituale, precum Duhul Sfânt şi Spiritul Adevărului, sunt ajutoare ale universului local, călăuzirea lor nu este în întregime închisă în limitele geografice ale unei creaţii locale date. Când ascendentul trece dincolo de frontierele universului său local de origine, el nu este în întregime privat de ajutorul Spiritului Adevărului, care l-a învăţat atât de constant şi l-a ghidat prin labirinturile filozofice ale lumilor materiale şi morontiale, şi care, cu ocazia fiecărei crize de ascensiune, dirija infailibil pelerinul Paradisului spunându-i mereu: „Iată calea”. Când părăsiţi domeniile universului local, spiritul director reconfortant al Fiilor de Dumnezeu care se dăruiesc coborând din Paradis încă vă va ghida prin intermediul slujirii spiritului Fiinţei Supreme emergente şi al dispozitivelor reflectivităţii suprauniversale.

117:5.10 (1287.1) Cum înregistrează ele, aceste multiple circuite de slujire cosmică, în Suprem, semnificaţiile, valorile şi faptele

experienţei evolutive? Fără a fi întru totul siguri de aceasta, noi credem că această înregistrare are loc datorită persoanelor Creatorilor Supremi originari din Paradis, care sunt furnizorii direcţi ai circuitelor timpului şi ale spaţiului. Experienţa mentală acumulată de cele şapte spirite-minte adjutante în cursul slujirii lor pe nivelul fizic al intelectului este o parte a experienţei Divinei Maestre în universul ei local, şi, prin acest Spirit Creativ, găseşte după toate aparenţele mijlocul de a se înregistra în mintea Supremaţiei. La fel, experienţele umane cu Spiritul Adevărului şi Duhul Sfânt sunt probabil înregistrate prin tehnici similare în persoana Supremaţiei.

117:5.11 (1287.2) Chiar şi experienţa omului şi a Ajustorului trebuie să găsească un ecou în divinitatea lui Dumnezeu Supremul. Într-adevăr, când Ajustorii fac experienţa lor, ei sunt asemănători cu Supremul, iar sufletul evoluând al muritorilor este creat graţie posibilităţii preexistente a acestei experienţe în interiorul Supremului.

117:5.12 (1287.3) În această manieră, multiplele experienţe ale întregii creaţii devin o parte a evoluţiei Supremaţiei. Creaturile utilizează pur şi simplu calităţile şi cantităţile domeniului finit în ascensiunea lor către Tată; consecinţele impersonale ale acestei utilizări rămân pentru totdeauna o parte a cosmosului viu, persoana Supremă.

117:5.13 (1287.4) Ceea ce omul duce cu el ca posesiune a personalităţii sunt consecinţele asupra caracterului său ale experienţei dobândite prin folosirea circuitelor mentale şi spirituale ale marelui univers în cursul ascensiunii sale în Paradis. Când un om decide şi când îşi consumă decizia într-o acţiune, el face o experienţă; semnificaţiile şi valorile acestei experienţe fac pentru totdeauna parte din caracterul său etern pe toate nivelele, de la cel finit până la cel final. Un caracter

moral din punct de vedere cosmic şi spiritual din punct de vedere divin reprezintă capitalul acumulat de decizii personale al creaturii care au fost iluminate printr-o adorare sinceră, glorificate printr-o dragoste inteligentă şi consumate întru serviciu fratern.

117:5.14 (1287.5) Supremul în evoluţie va compensa, în cele din urmă, creaturile finite pentru inaptitudinea lor de a stabili altceva decât un contact experienţial limitat cu universul universurilor. Creaturile pot ajunge la Tatăl Paradisului, dar mintea lor evolutivă este finită, deci incapabilă de a înţelege realmente Tatăl infinit şi absolut. Dar, de vreme ce tot ceea ce experimentează creatura se înregistrează în Suprem şi face parte din el, când toate creaturile vor fi atins nivelul final de existenţă şi când dezvoltarea totală a universului le va fi permis să atingă Dumnezeul cel Suprem în calitate de prezenţă actuală a divinităţii, atunci, din chiar faptul acestui contact, ele vor avea contact cu totalitatea experienţei. Domeniul finit al timpului conţine în sine însuşi germenii eternităţii. Noi suntem învăţaţi că epoca în care deplinătatea evoluţiei va vedea epuizarea capacităţii cosmice de creştere, ansamblul domeniului finit va intra în fazele absonite ale carierei eterne căutând Tatăl în calitate de Ultim.

6. În căutarea Supremului

117:6.1 (1287.6) Noi căutăm Supremul în universuri, dar nu îl găsim. „El este înăuntrul şi în afara tuturor lucrurilor şi a tuturor fiinţelor, în mişcare şi în repaos. De nerecunoscut în misterul său, el este aproape, deşi îndepărtat.” Atotputernicul Suprem este „forma a ceea ce încă

este inform, tiparul a ceea ce încă este necreat”. Supremul este domiciliul vostru universal; când îl veţi găsi, aceasta va semăna cu o reîntoarcere acasă. El este autorul experienţial al zilelor voastre şi, într-o manieră asemănătoare celei a părinţilor umani, el a crescut în experienţa înrudirii divine. El vă cunoaşte pentru că el seamănă atât cu o creatură, cât şi cu un creator.

117:6.2 (1288.1) Dacă doriţi cu adevărat să îl găsiţi pe Dumnezeu, voi nu puteţi evita să vedeţi născută în mintea voastră conştiinţa faţă de Suprem. Aşa cum Dumnezeu este Tatăl vostru divin, tot astfel şi Supremul este Mama voastră divină, în care aţi fost hrăniţi toată viaţa voastră de creatură a universului. „Cât de universal este Supremul - el se găseşte prin toate părţile! Lucrurile creaţiei nelimitate depind de prezenţa sa pentru a trăi, şi nici una nu este refuzată.”

117:6.3 (1288.2) Ceea ce este Mihail pentru Nebadon, Supremul este pentru cosmosul finit. Deitatea sa este marele canal prin care dragostea unui Tată se scurge în afară către toată creaţia, şi el este marea cale prin care creaturile finite trec către interior în căutarea Tatălui, care este dragoste. Chiar şi Ajustorii Gândirii sunt în legătură cu Supremul; în natura şi în divinitatea originare, ei sunt asemănători Tatălui, dar, când fac experienţa operaţiunilor din timp în universurile din spaţiu, ei devin asemănători Supremului.

117:6.4 (1288.3) Actul unei creaturi care alege să facă voia Creatorului este o valoare cosmică şi posedă o semnificaţie universală la care reacţionează imediat o forţă de coordonare nerevelată, dar omniprezentă, probabil funcţionarea acţiunii mereu mai extinse a Fiinţei Supreme.

117:6.5 (1288.4) Sufletul morontial al unui muritor care evoluează este realmente fiul acţiunii Tatălui Universal prin Ajustor, şi copilul reacţiei Fiinţei Supreme, Mama Universală. Influenţa maternă domină personalitatea umană, pe durata întregii copilării a sufletului care creşte în universul local. Influenţa părinţilor divini devine mai egală după fuziunea cu Ajustorul şi în cursul carierei suprauniversale, însă când creaturile timpului încep să traverseze universul central al eternităţii, natura paternă devine din ce în ce mai manifestă, atingând apogeul ei de manifestare finită cu ocazia recunoaşterii Tatălui Universal şi a admiterii în Corpul Finalităţii.
117:6.6 (1288.5) În şi prin experienţa de ascensiune la statutul finalitar, calităţile experienţiale materne ale sinelui ascendent sunt prodigios influenţate de contactul şi de impregnarea cu prezenţa spirituală a Fiului Etern şi cu prezenţa mentală a Spiritului Infinit. După aceea, în toate domeniile de activităţi finalitare ale marelui univers, apare o nouă trezire a potenţialului matern latent al Supremului, o nouă realizare a semnificaţiilor experienţiale, şi o nouă sinteză a valorilor experienţiale ale întregii cariere de ascensiune. Se pare că această realizare de sine trebuie să se continue în cariera universală a finalitarilor din cel de-al şaselea stadiu, până când ereditatea maternă a Supremului ajunge la un sincronism finit cu ereditatea paternă a Ajustorului. Această misterioasă perioadă de funcţionare din marele univers reprezintă urmarea carierei adulte a ascendentului muritor ajuns la perfecţiune.
117:6.7 (1288.6) Desăvârşirea celui de-al şaselea stadiu al existenţei şi intrarea în stadiul al şaptelea şi final al statutului spiritual va preceda erele progresive de experienţă îmbogăţitoare, de înţelepciune

maturizantă, şi de realizare a divinităţii. În natura finalitarului, aceasta va echivala după toate aparenţele cu realizarea completă a luptei mentale pentru realizarea de sine în calitate de spirit, cu desăvârşirea completă a coordonării naturii umane ascendente cu divina natură a Ajustorului în limitele posibilităţilor finitului. Un magnific sine universal de genul acesta devine astfel fiul finalitar etern al Tatălui Paradisului precum şi copilul universal etern al Mamei Supreme; un sine universal calificat pentru a reprezenta atât Tatăl, cât şi Mama universurilor şi personalităţilor în orice activitate sau întreprindere ţinând de administrarea finită a lucrurilor şi a fiinţelor create, creatoare sau în evoluţie.

117:6.8 (1289.1) Toate fiinţele umane al căror suflet evoluează sunt literalmente fiii evolutivi ai lui Dumnezeu Tatăl şi ai lui Dumnezeu Mama, Fiinţa Supremă. Însă, până în momentul în care omul muritor devine conştient în sufletul său de moştenirea sa divină, această încredinţare de înrudirea cu Deitatea trebuie realizată prin credinţă. Experienţa vieţii omeneşti este coconul cosmic în care înzestrările individuale ale Fiinţei Supreme şi prezenţa în univers a Tatălui Universal (aceste înzestrări şi această prezenţă nefiind personalităţi) pregătesc, prin evoluţie, sufletul morontial temporar şi caracterul finalitar uman-divin al destinului universal şi al serviciului etern.

117:6.9 (1289.2) Oamenii uită mult prea adesea că Dumnezeu este cea mai mare experienţă din existenţa umană. Celelalte experienţe sunt limitate în natura şi în conţinutul lor, dar experienţa lui Dumnezeu, nu are alte limite decât capacitatea creaturilor de a înţelege, şi această experienţă prin ea însăşi măreşte această capacitate. Când oamenii sunt în căutarea lui Dumnezeu, ei caută totul. Când îl găsesc pe

Dumnezeu, ei au găsit totul. Căutarea lui Dumnezeu este o revărsare nelimitată de dragoste însoţită de descoperirea surprinzătoare a unei noi iubiri mai mari care să se reverse.

117:6.10 (1289.3) Orice dragoste autentică vine de la Dumnezeu, iar omul primeşte afecţiunea divină în măsura în care el însuşi dăruieşte această dragoste revărsând-o peste semenii lui. Iubirea este dinamică. Ea nu poate fi niciodată capturată; ea este vie, liberă, pasionantă şi mereu în mişcare. Omul nu poate niciodată să înhaţe iubirea Tatălui şi s-o întemniţeze în inima sa. Iubirea Tatălui nu poate deveni reală pentru omul muritor decât trecând prin personalitatea sa, în vreme ce la rândul lui el însuşi revarsă această dragoste peste semenii lui. Marele circuit al iubirii pleacă de la Tată, se răspândeşte prin fii către fraţi şi, de acolo, se îndreaptă către Suprem. Iubirea Tatălui apare în personalitatea muritorului prin mijlocirea Ajustorului interior. Acest fiu care îl cunoaşte pe Dumnezeu arată această dragoste fraţilor săi din univers, iar această afecţiune fraternă este esenţa iubirii Supremului.

117:6.11 (1289.4) Nimeni nu se poate apropia de Suprem decât prin experienţă; şi, în epocile în curs de creaţie, nu există decât trei căi accesibile pentru a atinge Supremaţia:

117:6.12 (1289.5) 1. Cetăţenii Paradisului coboară din Insula eternă prin Havona, unde ei dobândesc capacitatea de a înţelege Supremaţia observând diferenţele de realitate dintre Paradis şi Havona, şi descoperind, prin explorare, multiplele activităţi ale Personalităţilor Creatoare Supreme, înşirându-se de la Spiritele Maestru până la Fiii Creatori.

117:6.13 (1289.6) 2. Ascendenţii din spaţiu-timp, escaladând universurile evolutive ale Creatorilor Supremi, se apropie mult de Suprem când traversează Havona ca ceva preliminar unei aprecieri crescânde a unităţii Trinităţii Paradisului.
117:6.14 (1289.7) 3. Nativii Havonei dobândesc o comprehensiune a Supremului prin contacte cu pelerinii coborâtori din Paradis şi cu pelerinii ascendenţi din cele şapte suprauniversuri. Nativii Havonei sunt prin moştenire în poziţia de a armoniza punctele de vedere esenţialmente diferite ale cetăţenilor Insulei eterne şi ale cetăţenilor universurilor evolutive.

117:6.15 (1290.1) Pentru creaturile evolutive, există şapte mari căi pentru a se apropia de Tatăl Universal, şi fiecare dintre aceste căi de ascensiune în Paradis trece prin divinitatea unuia dintre cei Şapte Spirite Maestru, şi fiecare dintre apropieri este făcută posibilă printr-o creştere a receptivităţii experienţiale urmând faptului că creatura a servit în suprauniversul care reflectă natura acestui Spirit Maestru. Suma acestor şapte experienţe constituie limita actualmente cunoscută a conştiinţei că o creatură poate avea realitatea şi actualitatea lui Dumnezeu Supremul.
117:6.16 (1290.2) Nu numai limitările proprii omului sunt ceea ce îl împiedică să găsească Dumnezeul finit; este de asemenea şi starea de neîmplinire a universului. Chiar şi starea de neîmplinire a tuturor creaturilor - trecute, prezente şi viitoare - face Supremul inaccesibil. Orice individ care a atins nivelul divin de asemănare cu Dumnezeu îl poate găsi pe Dumnezeu Tatăl, dar niciodată *o singură* creatură individuală nu-l va putea descoperi personal pe Dumnezeu Supremul

înainte de epoca, foarte îndepărtată, în care *toate* creaturile îl vor găsi simultan prin care perfecţiunea va fi fost universal atinsă.

117:6.17 (1290.3) Cu toate că în cursul prezentei epoci a universului voi nu puteţi găsi personal Supremul aşa cum puteţi găsi şi găsiţi efectiv Tatăl, Fiul şi Spiritul, totuşi, ascensiunea către Paradis şi cariera universală subsecventă va crea treptat, în conştiinţa voastră, recunoaşterea prezenţei universale şi acţiunea cosmică a Dumnezeului oricărei experienţe. Roadele spiritului sunt substanţa Supremului aşa cum este el realizabil în experienţa umană.

117:6.18 (1290.4) Faptul că omul va atinge într-o zi Supremul este o consecinţă a fuziunii sale cu spiritul Deităţii Paradisului. La urantieni, acest spirit este prezenţa Ajustorului Tatălui Universal, însă, deşi Veghetorul de Mister provine de la Tată şi este asemănător cu Tatăl, noi ne îndoim că până şi acest dar divin poate îndeplini sarcina imposibilă de a revela unei creaturi finite natura Dumnezeului infinit. Noi bănuim că ceea ce Ajustorii vor revela viitorilor finalitari din al şaptelea stadiu va fi divinitatea şi natura lui Dumnezeu Supremul. Şi această revelaţie va reprezenta, pentru o creatură finită, ceea ce revelaţia Infinitului ar fi pentru o fiinţă absolută.

117:6.19 (1290.5) Supremul nu este infinit, dar el înglobează probabil toată fracţiunea de infinitate pe care o creatură finită o va putea realmente înţelege vreodată. A înţelege mai mult decât Supremul, este a fi mai mult decât finit!

117:6.20 (1290.6) Toate creaţiile experienţiale sunt interdependente în realizarea lor a destinului. Numai realitatea existenţială este conţinută şi existentă în sine. Havona şi cele şapte suprauniversuri au nevoie unele de celelalte pentru a atinge maximum de înfăptuire finită. La

fel, ele vor depinde cândva de universurile viitoare din spaţiul exterior pentru a atinge transcendenţa lor finită.

117:6.21 (1290.7) Un ascendent uman îl poate găsi pe Tatăl; Dumnezeu este existenţial, deci real, independent de statutul de experienţă din universul total. Însă nici un ascendent izolat nu va găsi Supremul înainte ca toţi ascendenţii să fi atins maturitatea universală maximă care îi va califica pentru a participa simultan la această descoperire.

117:6.22 (1290.8) Tatăl nu pune preţ pe persoane; el tratează pe fiecare dintre fiii ascendenţi ca pe nişte indivizi cosmici. La fel, Supremul nu pune preţ pe persoane; el îşi tratează copiii experienţiali ca pe un singur tot cosmic.

117:6.23 (1290.9) Omul poate descoperi Tatăl în inima sa, dar va trebui să caute Supremul în inima tuturor celorlalţi oameni, şi, când toate creaturile vor revela perfect iubirea sa, Supremul va deveni atunci pentru ele o actualitate a universului. Iar acesta este pur şi simplu un alt mod de a spune că universurile vor fi ancorate în lumină şi în viaţă.

117:6.24 (1291.1) Reuşita, pentru toate personalităţile, în realizarea de sine devenită perfectă, plus reuşita, în toate universurile, într-un echilibru devenit perfect, echivalează cu realizarea Supremului şi dovedeşte că orice realitate finită este eliberată de limitările existenţei incomplete. Această epuizare a tuturor potenţialurilor finite conduce la realizarea desăvârşită a Supremului, care poate de asemenea să fie definită ca actualizarea evolutivă îndeplinită de Fiinţa Supremă însăşi.

117:6.25 (1291.2) Oamenii nu găsesc Supremul deodată şi într-un mod spectaculos, aşa cum un cutremur de pământ deschide prăpăstii în

stânci, ci îl găsesc lent şi cu răbdare, ca un râu care erodează încetul cu încetul solul pe unde curge.

117:6.26 (1291.3) Când veţi găsi Tatăl, veţi descoperi marea cauză a ascensiunii voastre spirituale în univers. Când veţi găsi Supremul, veţi descoperi marele rezultat al carierei voastre de înaintare către Paradis.

117:6.27 (1291.4) Dar nici un muritor cunoscător de Dumnezeu nu poate vreodată să fie solitar în călătoria sa prin cosmos, căci el ştie că Tatăl face alături de el fiecare pas al căii, în timp ce drumul însuşi pe care îl urmează este prezenţa Supremului.

7. Viitorul Supremului

117:7.1 (1291.5) Realizarea împlinită a tuturor potenţialurilor finite echivalează cu desăvârşirea realizării oricărei experienţe evolutive. Aceasta sugerează emergenţa finală a Supremului ca prezenţă a unei Deităţi atotputernice în universuri. Noi credem că la stadiul de dezvoltare în chestiune, Supremul va fi personalizat într-un mod tot atât de distinct ca şi Fiul Etern, tot atât de concret deţinător de puteri ca şi Insula Paradisului, tot atât de complet unificat ca şi Autorul Comun, toate acestea extinzându-se în limitele posibilităţilor finite ale Supremaţiei cu ocazia culminării prezentei epoci a universului.

117:7.2 (1291.6) Deşi acesta este un concept despre viitorul Supremului perfect adecvat, noi am dori să atragem atenţia asupra anumitor probleme inerente acestui concept:

117:7.3 (1291.7) 1. Supraveghetorii Necalificaţi ai Supremului nu prea pot fi deificaţi în vreun stadiu anterior evoluţiei sale desăvârşite, şi totuşi tocmai aceşti supraveghetori exercită, încă de pe acum, într-un mod limitat, suveranitatea supremaţiei în ceea ce priveşte universurile ancorate în lumină şi în viaţă.
117:7.4 (1291.8) 2. Supremul ar putea funcţiona cu dificultate în Ultimitate Trinităţii înainte de a fi atins completa sa actualitate a statutului universal, şi totuşi Ultimitatea Trinităţii este încă de acum o realitate calificată, iar voi aţi fost puşi la curent despre existenţa Locţiitorilor Calificaţi ai Ultimului.
117:7.5 (1291.9) 3. Supremul nu este complet real pentru creaturile universului, dar numeroase raţiuni permit să se deducă că el este întru totul real pentru Deitatea Septuplă, extinzându-se de la Tatăl Universal al Paradisului până la Fiii Creatori şi la Spiritele Creative ale universurilor locale.

117:7.6 (1291.10) Se poate ca în limitele superioare ale finitului, unde timpul se uneşte cu timpul transcens, există un fel de estompare şi de amestec de secvenţe. Se poate ca Supremul să fie capabil de a prevedea prezenţa sa universală pe aceste nivele supratemporare, şi apoi să anticipeze asupra evoluţiei sale viitoare într-o măsură limitată, reflectând această previziune a viitorului pe nivelele finite sub aspectul Imanenţei Incompletului Proiectat. Se pot observa astfel de fenomene de fiecare dată când finitul intră în contact cu suprafinitul, ca în experienţele fiinţelor umane care sunt locuite de Ajustorul Gândirii, care reprezintă veritabile preziceri ale viitoarelor înfăptuiri universale ale omului în toată eternitatea.

117:7.7 (1292.1) Când ascendenţii muritori sunt admişi în corpul finalitar al Paradisului, ei depun jurământ Trinităţii Paradisului şi, depunând acest jurământ de credinţă, ei promit, prin acesta, o fidelitate eternă Dumnezeului cel Suprem, care *este* Trinitatea aşa cum o înţeleg toate personalităţile creaturilor finite. Ulterior, când companiile de finalitari funcţionează în universurile în evoluţie, ele nu sunt supuse decât ordinelor care emană din Paradis până în epoca memorabilă de ancorare a universurilor locale în lumină şi în viaţă. Pe măsură ce noile organizaţii guvernamentale ale acestor creaţii ajunse la perfecţiune încep să reflecte suveranitatea emergentă a Supremului, noi remarcăm că companiile finalitare izolate recunosc atunci autoritatea jurisdicţională a acestor noi guverne. Se pare deci că Dumnezeu Supremul evoluează ca unificator al Corpului evolutiv al Finalităţii, dar este cât se poate de probabil că destinul etern al acestor şapte corpuri de Finalitate va fi dirijat de către Suprem în calitate de membru al Trinităţii Ultime.

117:7.8 (1292.2) Fiinţa Supremă conţine trei posibilităţi suprafinite de manifestare universală:

117:7.9 (1292.3) 1. Colaborarea absonită în prima Trinitatea experienţială.

117:7.10 (1292.4) 2. Relaţiile co-absolute ale celei de-a doua Trinităţi experienţiale.

117:7.11 (1292.5) 3. Participarea co-infinită în Trinitatea Trinităţilor, dar noi nu avem nici un concept satisfăcător despre ceea ce semnifică aceasta în realitate.

117:7.12 (1292.6) Aceasta este una dintre ipotezele general acceptate asupra viitorului Supremului, dar există de asemenea multe speculaţii referitoare la relaţiile sale cu prezentul mare univers, după ce acesta din urmă va fi atins statutul său de lumină şi de viaţă.
117:7.13 (1292.7) Prezentul ţel al suprauniversurilor, aşa cum sunt ele şi în limita potenţialurilor lor, este de a deveni perfecte asemeni Havonei. Această perfecţiune ţine de împlinirea fizică şi spirituală, mergând până la dezvoltarea administrării, a guvernării şi a fraternităţii. Noi credem că, în vârstele ce au să vină, posibilităţile de disarmonie, de proastă adaptare şi de dereglare vor sfârşi prin a se epuiza în suprauniversuri. Circuitele de energie vor fi în perfect echilibru şi complet supuse minţii, în timp ce spiritul, în prezenţa personalităţii, va fi reuşit să domine mintea.
117:7.14 (1292.8) Se presupune că în această epocă extrem de îndepărtată, persoana spirituală a Supremului şi puterea dobândită de cel Atotputernic vor fi atins o dezvoltare coordonată, şi că ambele, unificate în şi prin Mintea Supremă, vor deveni factuale sub aspectul Fiinţei Supreme, o actualitate desăvârşită în universuri. Această actualitate va fi atunci observabilă de către toate inteligenţele de creaturi, supusă reacţiilor tuturor energiilor create, coordonate în toate entităţile spirituale şi experimentate de toate personalităţile din univers.
117:7.15 (1292.9) Acest concept implică suveranitatea efectivă a Supremului în marele univers. Este întru totul probabil că cei care sunt în prezent administratorii Trinităţii vor continua funcţiile lor în calitate de vice-geranţi ai Supremului, dar noi credem că liniile

actuale de demarcaţie dintre cele şapte universuri vor dispărea treptat şi că totalitatea marelui univers va funcţiona ca un tot perfecţionat.

117:7.16
(1292.10) Este posibil ca Supremul să rezide atunci personal pe Uversa, cartierul general al Orvontonului, de unde va dirija administraţia creaţiilor timpului, dar, în realitate, aceasta este doar o ipoteză. Rămâne totuşi sigur că se va putea în mod categoric lua contact cu personalitatea Fiinţei Supreme într-un loc specific, deşi ubicuitatea prezenţei sale de Deitate trebuie probabil să continue să impregneze universul universurilor. Noi nu ştim care va fi relaţia cetăţenilor suprauniversali ai acestei epoci cu Supremul, dar ea ar putea să semene cu relaţiile actuale dintre nativii Havonei şi Trinitatea Paradisului.

117:7.17 (1293.1) Marele univers perfecţionat al acestor timpuri viitoare va fi imens de diferit de ceea ce este el în prezent. Duse vor fi aventurile pasionante ale organizaţiilor galaxiilor spaţiului, implantarea vieţii pe lumile nesigure ale timpului şi armonia emergentă din evoluţia haosului, frumuseţea potenţialurilor, adevărul semnificaţiilor şi bunătatea valorilor. Universurile timpului vor fi atins împlinirea destinului lor finit! Poate că va exista un interval de repaos, de destindere, în finalul luptei multimilenare pentru perfecţiune evolutivă, însă nu pentru multă vreme! Fireşte, sigur şi inexorabil, enigma Deităţii emergente din Dumnezeu cel Ultim va provoca cetăţenii deveniţi perfecţi ai universurilor stabilite, întocmai cum strămoşii lor evolutivi, care se zbăteau, au fost odinioară provocaţi de căutarea lui Dumnezeu Supremul. Perdeaua destinului cosmic se va ridica pentru a dezvălui măreţia transcendentă a

atrăgătoarei căutări absonite a Tatălui Universal pe nivelele superioare şi noi, revelate în aspectul ultim al experienţei creaturilor.

117:7.18 (1293.2) [Garantat de un Puternic Mesager aflat temporar pe Urantia]

Cartea Urantia

Capitolul 118

Cel suprem şi cel ultim - timpul şi spaţiul

118:0.1 (1294.1) ÎN PRIVINŢA diverselor naturi ale Deităţii, se poate spune că:

118:0.2 (1294.2) 1. Tatăl este sinele existent în sine.

118:0.3 (1294.3) 2. Fiul este sinele coexistent.

118:0.4 (1294.4) 3. Spiritul este sinele existent comun.

118:0.5 (1294.5) 4. Supremul este sinele experienţial-evolutiv.

118:0.6 (1294.6) 5. Septuplul este divinitatea distributivă de sine însăşi.

118:0.7 (1294.7) 6. Cel Ultim este sinele transcendental-experienţial.

118:0.8 (1294.8) 7. Absolutul este sinele existenţial-experienţial.

118:0.9 (1294.9) Dumnezeu Septuplul este indinsepensabil înfăptuirii evolutive a Supremului, dar Supremul este deopotrivă indispensabil emergenţei finale a Ultimului. Dubla prezenţă a Supremului şi a Ultimului constituie asocierea fundamentală a Deităţii subabsolute şi derivate, căci amândouă sunt interdependente şi complementare pentru a împlini destinul. Împreună ele formează puntea experienţială care leagă începuturile şi desăvârşirile întregii creşteri creative din universul principal.

118:0.10
(1294.10) Creşterea creativă este fără sfârşit, dar mereu satisfăcătoare; ea este fără sfârşit în întindere, dar întotdeauna punctată de momente satisfăcătoare pentru personalitate, în care ţelul provizoriu este atins, şi care serveşte atât de eficient ca preludiu mobilizării pentru noile aventuri din creşterea cosmică, de explorare a universului şi de atingere a Deităţii.

118:0.11
(1294.11) Deşi domeniul matematicii este împresurat de limitări calitative, el procură totuşi minţii finite o bază conceptuală pentru a contempla infinitatea. Numerele nu au nici o limitare cantitativă, chiar şi în comprehensiunea unei minţi finite. Oricât de mare ar fi numărul cunoscut, voi puteţi întotdeauna să luaţi în considerare adăugarea a încă unei unităţi. Voi puteţi deopotrivă înţelege că rămâneţi în partea de dincoace a infinitului, căci indiferent de numărul de ori în care repetaţi această adăugare, voi o puteţi întotdeauna repeta o dată mai mult.

118:0.12
(1294.12) În acelaşi timp, seriile infinite pot fi totalizate în orice punct dat, iar acest total (sau mai exact acest total parţial) procură

unei persoane date, având la un moment dat un statut dat, plenitudinea satisfacţiei de a fi atins un scop. Însă, mai devreme sau mai târziu, aceeaşi persoană începe să tânjească după ţeluri noi şi superioare; iar aceste aventuri ale creşterilor se vor reînnoi veşnic în plenitudinea timpului şi în ciclurile eternităţii.

118:0.13 (1294.13) Fiecare vârstă succesivă a universului este preludiul erei următoare de creştere cosmică, şi fiecare epocă de univers oferă un destin imediat tuturor stadiilor precedente. În sine şi prin sine, Havona este o creaţie perfectă, dar limitată în perfecţiunea sa. Perfecţiunea Havonei, răspândindu-se în suprauniversurile evolutive, găseşte acolo nu numai un destin cosmic, ci şi eliberarea de limitările existenţei preevolutive.

1. Timpul şi eternitatea

118:1.1 (1295.1) Îi este de folos omului, pentru orientarea sa cosmică, să ajungă să înţeleagă pe cât de bine posibil raporturile Deităţii cu cosmosul. Deitatea absolută este eternă prin natură, dar Dumnezeii sunt legaţi de timp, ca experienţă în eternitate. În universurile evolutive, eternitatea este veşnicia temporală - veşnicul *acum.*

118:1.2 (1295.2) Personalitatea creaturii muritoare poate să devină eternă identificându-se cu spiritul interior prin tehnica ce constă în a alege să faci voia Tatălui. Această consacrare a voinţei echivalează cu realizarea unui plan al realităţii eterne. Aceasta înseamnă că planul creaturii a devenit invariant prin raport cu succesiunea clipelor; sau,

cu alte cuvinte, înseamnă că momentele care se succed nu vor vedea nici o schimbare în planul creaturii. Un milion sau un miliard de momente nu vor schimba nimic. Numerele au încetat să mai aibă o semnificaţie cu privire la scopul creaturii. Astfel că alegerea creaturii adăugându-se alegerii lui Dumnezeu se traduce prin realităţile eterne ale uniunii fără de sfârşit dintre duhul lui Dumnezeu şi natura omului, în serviciul perpetuu al copiilor lui Dumnezeu şi al Tatălui lor din Paradis.

118:1.3 (1295.3) Există, în orice intelect dat, o relaţie directă între maturitate şi conştiinţa unei unităţi de timp. Această unitate de timp poate fi o zi, un an sau o perioadă mai lungă, dar ea este inevitabil criteriul prin care sinele conştient apreciază circumstanţele de viaţă şi prin care intelectul care concepe măsoară şi evaluează faptele existenţei temporale.

118:1.4 (1295.4) Experienţa, înţelepciunea şi judecata coincid cu lungirea unităţii de timp în experienţa muritorilor. Când mintea umană se întoarce în trecut, ea evaluează experienţa anterioară cu intenţia de a influenţa o situaţie prezentă. Când mintea se întinde în viitor, ea încearcă să evalueze semnificaţia viitoare a unei acţiuni posibile. După ce s-a ţinut astfel cont atât de experienţă, cât şi de înţelepciune, voinţa omenească ia o decizie-judecată în prezent, şi planul de acţiune astfel născut din trecut şi din viitor vine în existenţă.

118:1.5 (1295.5) În maturitatea sinelui care se dezvoltă, trecutul şi viitorul sunt reunite pentru a ilumina adevărata semnificaţie a prezentului. Pe măsură ce sinele se maturizează, el recurge pentru experienţa sa la un trecut din ce în ce mai îndepărtat, în timp ce prevestirile sale de înţelepciune caută să pătrundă tot mai profund în

viitorul necunoscut. Şi, pe măsură ce sinele care concepe se întinde mai mult în trecut şi în viitor, judecata sa depinde din ce în ce mai puţin de prezentul momentan. Decizia-acţiune începe astfel să scape din lanţurile prezentului în mişcare, în timp ce ea îmbracă din nou aspectele semnificaţiei trecut-viitor.

118:1.6 (1295.6) Răbdarea este practicată de muritorii ale căror unităţi de timp sunt scurte. Adevărata maturitate transcende răbdarea printr-o legitimitate născută dintr-o reală comprehensiune.

118:1.7 (1295.7) A te maturiza este a trăi mai intens în prezent şi în acelaşi timp de a scăpa de limitările prezentului. Planurile maturităţii, întemeiate pe experienţa trecută, se realizează în prezent în aşa fel încât să reînsufleţească valorile viitorului.

118:1.8 (1295.8) Unitatea de timp la persoanele imature concentrează semnificaţii-valori în momentul prezent într-un asemenea mod încât prezentul este disociat de adevărata sa relaţie cu non-prezentul - trecutul-viitor. Unitatea de timp a maturităţii în proporţii care revelează relaţiile coordonate de trecut-prezent-viitor într-o asemenea manieră că sinele începe să pătrundă sensul ansamblului evenimentelor, începe să-şi dea seama de pasajul timpului sub perspectiva panoramică a orizonturilor lărgite, şi să presupună continuumul etern, fără început şi fără sfârşit, ale cărui fragmente se numesc timp.

118:1.9 (1296.1) Pe nivelele infinitului şi al absolutului, momentul prezent conţine tot trecutul precum şi tot viitorul. EU SUNT semnifică deopotrivă EU AM FOST şi EU VOI FI, şi acesta reprezintă cel mai bun concept al eternităţii şi eternului.

118:1.10 (1296.2) Pe nivelul absolut şi etern, realitatea potenţială are tot atâta semnificaţie pe cât are realitatea actuală. Numai pe nivelele finite şi pentru creaturile legate de timp pare deosebirea atât de vastă. Pentru Dumnezeu ca absolut, un ascendent muritor care a luat decizia eternă este deja un finalitar al Paradisului. Însă, graţie Ajustorilor Gândirii interiori, Tatăl Universal nu este limitat astfel în percepţia sa, dar el poate de asemenea să fie la curent cu - şi să participe la - toate luptele temporale privitoare la problemele ascensiunii creaturilor, de la nivelele de existenţă unde acestea seamănă cu animalele până la cele unde ele seamănă cu Dumnezeu.

2. Omniprezenţa şi ubicuitatea

118:2.1 (1296.3) Nu trebuie confundată ubicuitatea Deităţii cu ultimitatea divinei omniprezenţe. Tatăl universal vrea ca Supremul, Ultimul şi Absolutul să compenseze, să coordoneze şi să unifice ubicuitatea sa din spaţiu-timp şi omniprezenţa sa din spaţiu-timp transcense cu prezenţa absolută şi universală pentru care spaţiul şi timpul nu există. Ar trebui să vă amintiţi că, dacă ubicuitatea Deităţii este foarte adesea asociată cu spaţiul, ea nu este în mod necesar condiţionată de timp.

118:2.2 (1296.4) În calitate de ascendenţi muritori şi morontiali, voi discerneţi progresiv pe Dumnezeu cu ajutorul lui Dumnezeu Septuplul. Prin Havona, voi îl descoperiţi pe Dumnezeu Supremul. În Paradis, voi îl găsiţi ca o persoană, şi apoi, în calitate de finalitari, voi veţi încerca curând să-l cunoaşteţi ca Ultim. Fiind finalitari, se pare că

după ce a fost atins Ultimul, nu există decât o singură cale de a supravieţui, aceea de a începe căutarea Absolutului. Nici un finalitar nu va fi tulburat de incertitudinile de a atinge Absolutul Deităţii, din moment ce la sfârşitul ascensiunilor supreme şi ultime, el îl va fi întâlnit pe Dumnezeu Tatăl. Aceşti finalitari vor crede desigur că, chiar dacă ei reuşesc să-l găsească pe Dumnezeu Absolutul, ei nu vor face decât să descopere acelaşi Dumnezeu, Tatăl Paradisului manifestându-se pe nivelele cele mai apropiate de cel infinit şi de cel universal. Nu încape nici urmă de îndoială că atingerea lui Dumnezeu în absolut va revela Strămoşul Primordial al universurilor precum şi Tatăl Final al personalităţilor.

118:2.3 (1296.5) Dumnezeu Supremul se poate să nu fie o demonstraţie de omniprezenţă a Deităţii în spaţiu-timp, ci este literalmente o manifestare a ubicuităţii divine. Între prezenţa spirituală a Creatorului şi manifestările materiale ale creaţiei se găseşte vastul domeniu al devenirii ubicue - emergenţa universală a Zeităţii evolutive.

118:2.4 (1296.6) Dacă Dumnezeu Supremul îşi asumă vreodată controlul direct al universurilor de timp şi de spaţiu, noi suntem convinşi că această administraţie divină va funcţiona sub supracontrolul Ultimului. În acest caz, Dumnezeu Ultimul ar începe să devină manifest în universurile de timp şi ca Atotputernicul transcendental (Omnipotentul) exercitând supracontrolul supratimpului şi al spaţiului transcens relative la funcţiunile administrative ale Atotputernicului Suprem.

118:2.5 (1297.1) Mintea umană poate, ca şi noi înşine, să pună următoarele întrebări: Dacă evoluţia lui Dumnezeu Supremul, atingând autoritatea administrativă în marele univers, este însoţită de

manifestări sporite ale lui Dumnezeu Ultimul, o emergenţă omoloagă Dumnezeului Ultim în universurile prevăzute ale spaţiului exterior va fi oare însoţită de revelaţii similare şi reînsufleţită de Dumnezeu Absolutul? În realitate, noi nu ştim nimic despre asta.

3. Raporturile dintre timp şi spaţiu

118:3.1 (1297.2) Numai prin ubicuitate a putut Deitatea să unifice manifestările din spaţiu-timp pentru concepţiile finite, căci timpul este o succesiune de clipe, în timp ce spaţiul este un sistem de puncte asociate. La urma urmei, voi percepeţi timpul prin analiză şi spaţiul prin sinteză. Voi coordonaţi şi asociaţi aceste două concepţii neasemănătoare prin perspicacitatea integratoare a personalităţii. În lumea animală, omul este singurul care posedă această facultate de percepere a spaţio-timpului. Pentru un animal, mişcarea are o semnificaţie, dar ea nu ia o valoare decât pentru o creatură ce are statut de personalitate.

118:3.2 (1297.3) Lucrurile sunt condiţionate de timp, dar adevărul este în afara timpului. Cu cât mai mult cunoaşteţi adevărul, cu atât mai mult *sunteţi* adevărul, cu atât mai bine puteţi înţelege trecutul şi pricepe viitorul.

118:3.3 (1297.4) Adevărul este neclintit - veşnic scutit de toate vicisitudinile tranzitorii, deşi niciodată inert şi convenţional, dar întotdeauna vibrant şi adaptabil - radiind viaţă. Însă, când adevărul devine legat de fapte, atunci atât spaţiul, cât şi timpul condiţionează semnificaţiile sale şi pun în corelaţie valorile sale. Aceste realităţi ale

adevărului cuplate cu faptele devin concepte şi sunt, în consecinţă, remise domeniului realităţilor cosmice relative.

118:3.4 (1297.5) Legătura adevărului absolut şi etern al Creatorului cu experienţa faptică a creaturilor finite şi temporale face să apară o nouă valoare emergentă a Supremului. Conceptul de Suprem este esenţial pentru coordonarea lumii superioare neschimbătoare şi divine cu lumea inferioară finită şi mereu schimbătoare.

118:3.5 (1297.6) Dintre toate lucrurile neabsolute, spaţiul este cel mai aproape de a fi absolut. În aparenţă, spaţiul este în mod absolut ultim. Reala dificultate pe care o avem în înţelegerea spaţiului pe nivelul material provine din faptul că, în timp ce corpurile materiale există în spaţiu, spaţiul există de asemenea în aceste aceleaşi corpuri materiale. Mulţi factori care ţin de spaţiu sunt absoluţi, dar asta nu înseamnă că spaţiul este absolut.

118:3.6 (1297.7) Pentru a înţelege raporturile din spaţiu, poate fi util să se presupună, relativ vorbind, că spaţiul este, la urma urmei, o proprietate a tuturor corpurilor materiale. Deci, când un corp se mişcă în spaţiu, el ia de asemenea cu el toate proprietăţii lui, chiar şi spaţiul care este în aceste corpuri în mişcare şi din care face parte.

118:3.7 (1297.8) Toate modelele realităţii ocupă spaţiu pe nivelele materiale, dar modelele spirituale nu există decât în relaţie cu spaţiul; ele nu ocupă şi nici nu deplasează spaţiul, şi nici nu îl conţin. Pentru noi, enigma stăpânitoare a spaţiului ţine de modelul unei idei. Când abordăm domeniul minţii, noi întâlnim multe probleme stânjenitoare. Modelul unei idei - realitatea sa - ocupă oare spaţiu? În realitate, noi nu ştim nimic despre aceasta, deşi suntem siguri că un model de idee

nu conţine spaţiu; însă nu ar fi deloc prudent să se admită că ceea ce este imaterial este întotdeauna nespaţial.

4. Cauzalitatea primară şi secundară

118:4.1 (1298.1) Multe dintre dificultăţile teologice şi dintre dilemele metafizice ale omului muritor sunt cauzate de faptul că el nu situează bine personalitatea Deităţii, şi atribuie, în consecinţă, aspectele infinite şi absolute Divinităţii subordonate şi Deităţii evolutive. Există cu siguranţă o adevărată Cauză Primă, dar ea nu duce la uitarea că există totodată o mulţime de cauze coordonate şi subordonate, atât cauze asociate, cât şi cauze secundare.

118:4.2 (1298.2) Diferenţa esenţială dintre cauzele prime şi cauzele secundare rezidă în aceea că cauzele prime produc efecte originale lipsite de factori ereditari proveniţi din vreo cauzalitate antecedentă. Cauzele secundare produc efecte care comportă invariabil o ereditate care provine din alte cauze anterioare.

118:4.3 (1298.3) Potenţialurile pur statistice inerente Absolutului necalificat reacţionează la cauzele generate de Absolutul Deităţii care sunt produse de acţiunea Trinităţii Paradisului. În prezenţa Absolutului Universal, aceste potenţialuri statice impregnate de cauzalitate devin imediat active şi sensibile la influenţa anumitor agenţi transcendentali, ale căror acţiuni duc la transmutarea acestor potenţialuri active prin a le conferi statutul de veritabile posibilităţi universale de dezvoltare, de capacităţi actualizate pentru creştere.

Asupra acestor potenţialuri astfel dezvoltate, creatorii şi controlorii marelui univers joacă epopeea fără sfârşit a evoluţiei cosmice.

118:4.4 (1298.4) Dacă nu se ţine seama de existenţiale, cauzalitatea are o constituţie fundamentală triplă. Aşa cum operează ea în prezenta epocă a universului şi privitor la nivelul finit al celor şapte suprauniversuri, ea se poate concepe după cum urmează:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activarea potenţialurilor statice.* Aceasta este stabilirea destinului în Absolutul Universal prin acţiunile Absolutului Deităţii, operând în Absolutul Necalificat, şi asupra lui, ca urmare a directivelor volitive ale Trinităţii Paradisului.

118:4.6 (1298.6) 2. *Exteriorizarea capacităţilor universului.* Aceasta implică transformarea potenţialurilor nediferenţiate în planuri separate şi definite. Acesta este actul Ultimităţii Deităţii şi al multiplilor agenţi ai nivelului transcendental. Aceste acte anticipează perfect în privinţa viitoarelor nevoi ale ansamblului maestrului univers. În legătură cu segregarea potenţialurilor, există Arhitecţii Maestrului Univers în calitate de veritabile personificări ale conceptului de Deitate a universurilor. Planurile lor par până la urmă limitate în întinderea din spaţiu de conceptul de periferie a maestrului univers, dar, ca planuri, ei nu sunt de altfel condiţionaţi de timp sau de spaţiu.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creaţia şi evoluţia actualelor universuri.* Asupra unui cosmos impregnat de prezenţa Ultimităţii Deităţii producătoare de capacităţi operează Creatorii Supremi pentru a efectua, în timp, transmutări de potenţialuri maturizate în actuale experienţiale. În interiorul maestrului univers, orice actualizare de realitate potenţială

este limitată de capacitatea ultimă de dezvoltare, şi condiţionată de spaţiu-timp în stadiile finale ale emergenţei sale. Fiii Creatori ieşind din Paradis sunt, în actualitate, creatori *transformatori* în sensul cosmic. Aceasta nu invalidează, în nici un fel, conceptul de creatori pe care oamenii şi-l fac despre ei; din punct de vedere finit, este sigur că ei pot să creeze, ceea ce şi fac.

5. Omnipotenţa şi compatibilitatea

118:5.1 (1299.1) Omnipotenţa Deităţii nu implică puterea de a face ceea ce este de nefăcut. În cadrul spaţio-timpului, şi plasându-ne în punctul de vedere intelectual al comprehensiunii umane, nici chiar Dumnezeul infinit nu poate să creeze cercuri pătrate sau să producă rău care să fie în mod natural bun. Dumnezeu nu poate să facă lucruri nedivine. Această contradicţie de termeni filozofici echivalează cu nefiinţa şi implică că nimic nu a fost creat astfel. O trăsătură de caracter a unei personalităţi nu poate fi în acelaşi timp divină şi nedivină. Compatibilitatea este înnăscută în puterea divină. Toate acestea decurg din faptul că omnipotenţa nu se limitează la a crea lucruri având o natură, ci că ea dă de asemenea naştere naturii tuturor lucrurilor şi tuturor fiinţelor.

118:5.2 (1299.2) La început, Tatăl face totul; însă, pe măsură ce panorama eternităţii se derulează ca răspuns la voinţa şi la directivele Infinitului, devine din ce în ce mai evident că creaturile, chiar şi oamenii, trebuie să devină parteneri ai lui Dumnezeu pentru a realiza finalitatea destinului. Aceasta este adevărat chiar şi în viaţa în carne;

când omul şi Dumnezeu intră în asociere, nu se poate pune nici o limită posibilităţilor viitoare ale acestei asocieri. Când omul îşi dă seama că Tatăl Universal este partenerul său în înaintarea eternă, când el fuzionează cu prezenţa interioară a Tatălui, el a rupt, în spirit, cătuşele timpului şi a intrat deja în înaintarea eternă, în căutarea Tatălui Universal.

118:5.3 (1299.3) Conştiinţa de muritor trece de la fapte la înţelesuri, şi apoi la valori. Conştiinţa de Creator pleacă de la valoarea ideii, trece prin înţelesul cuvintelor şi ajunge la faptul acţiunii. Pentru a ieşi din impasul unităţii necalificate inerente infinităţii existenţiale, trebuie întotdeauna să acţioneze Dumnezeu. Deitatea trebuie întotdeauna să furnizeze universul arhetipal, personalităţile perfecte, adevărul, frumuseţea şi bunătatea originare, pe care toate creaţiile subdivine se străduiesc să le atingă. Trebuie întotdeauna ca Dumnezeu să găsească mai întâi omul pentru ca omul să-l poată apoi găsi pe Dumnezeu. Un Tată Universal este întotdeauna necesar înainte de a putea exista o filiaţie universală şi fraternitatea universală care urmează.

6. Omnipotenţa şi omnificenţa

118:6.1 (1299.4) Dumnezeu este cu adevărat omnipotent, dar nu omnificent - el nu face personal tot ceea ce se face. Omnipotenţa înglobează potenţialul puterii Atotputernicului Suprem şi al Fiinţei Supreme, dar actele volitive ale lui Dumnezeu Supremul nu sunt înfăptuiri personale ale Dumnezeului Infinit.

118:6.2 (1299.5) A susţine omnificenţa Deităţii primordiale ar echivala cu privarea de drepturile lor a aproape un milion de Fii Paradisiaci Creatori, fără a menţiona nenumăratele oştiri altor diverse ordine de ajutoare care îşi aduc concursul creativ. În întregul univers, nu există decât o singură Cauză fără cauză. Toate celelalte cauze sunt derivate ale acestei unice Prime Mari Surse-Centru, şi nimic, în această filozofie, nu violează liberul arbitru al unor miriade de copii ai Deităţii împrăştiaţi într-un imens univers.

118:6.3 (1299.6) Într-un cadru local, voliţiunea poate să pară a funcţiona ca o cauză fără cauză, dar ea prezintă infailibil factori ereditari care stabilesc relaţii cu Prima Cauză unică, originară şi absolută.

118:6.4 (1299.7) Orice voliţiune este relativă. În sens iniţial, numai Tatăl-EU SUNT posedă finalitate volitivă. În sens absolut, numai Tatăl, Fiul şi Spiritul exercită prerogativele unei voinţe necondiţionate de timp şi nelimitate de spaţiu. Omul muritor este înzestrat cu liber arbitru, cu puterea de a alege; deşi această alegere nu este absolută, este totuşi relativ finală pe nivelul finit şi în ceea ce priveşte destinul persoanei care alege.

118:6.5 (1300.1) Pe orice nivel care nu atinge absolutul, voliţiunea întâmpină limitări inerente personalităţii însăşi care exercită puterea de a alege. Omul nu poate alege dincolo de domeniul a ceea ce se poate alege. De exemplu, el nu poate alege să fie altceva decât un om, atâta doar că poate decide să devină mai mult decât un om. El poate alege să întreprindă ascensiunea universului, dar aceasta ţine, în speţă, de o coincidenţă specială dintre alegerea umană şi voinţa divină. Ceea

ce un fiu doreşte şi ceea ce Tatăl vrea se va întâmpla cu toată certitudinea.

118:6.6 (1300.2) În viaţa umană, liniile de conduită opţionale se deschid şi se închid continuu. În timpul perioadelor în care alegerea este posibilă, personalitatea omenească decide constant între numeroase linii de acţiune. Voinţa temporală este legată de timp şi trebuie să aştepte scurgerea timpului pentru a găsi ocazia de a se exprima. Voliţiunea spirituală a început să guste libertatea din afara cătuşelor timpului, căci ea a reuşit să scape parţial de secvenţa timpului; aceasta deoarece voliţiunea spirituală se identifică cu voinţa lui Dumnezeu.

118:6.7 (1300.3) Voliţiunea, actul alegerii, trebuie să funcţioneze în cadrul universal care se actualizează ca răspuns la alegerile superioare şi anterioare. Tot câmpul voinţei omeneşti este strict limitat în finit, dar nu şi asupra unui punct particular: când omul alege să-l găsească pe Dumnezeu şi să-i fie asemănător, această alegere este suprafinită; eternitatea singură poate revela dacă ea este totodată supraabsonită.

118:6.8 (1300.4) A recunoaşte omnipotenţa Deităţii, este a vă bucura de securitate în experienţa voastră de cetăţenie cosmică, este a poseda siguranţă în lunga călătorie către Paradis. În schimb, a accepta sofismul omnificenţei, este a îmbrăţişa colosala eroare a panteismului.

7. Omniscienţa şi predestinarea

118:7.1 (1300.5) În marele univers, funcţiunea voinţei de Creator şi funcţiunea voinţei de creatură se exercită în limitele şi potrivit cu

posibilităţile stabilite de Maeştrii Arhitecţi. Cu toate acestea, predestinarea acestor limite maxime nu abrogă, cel puţin din lume, suveranitatea voinţei de creatură în interiorul acestor frontiere. Precunoaşterea ultimă - deplina toleranţă a tuturor alegerilor finite - nu constituie nici ea o abrogare a voliţiunii finite. O fiinţă umană matură şi perspicace poate uneori să prevadă foarte exact decizia unui asociat mai tânăr, dar această precunoaştere nu ia nimic din libertatea şi din autenticitatea deciziei însăşi. Dumnezeii au limitat cu înţelepciune câmpul de acţiune al voinţei imature, însă, în interiorul acestor limite definite, ea nu rămâne mai puţin o veritabilă voinţă.
118:7.2 (1300.6) Chiar şi corelarea supremă a tuturor alegerilor trecute, prezente şi viitoare nu invalidează autenticitatea acestor alegeri. Ea denotă mai degrabă tendinţa preordonată a cosmosului şi sugerează precunoaşterea acestor fiinţe volitive care pot alege sau refuza să devină părţi contributive ale actualizării experienţiale ale oricărei realităţi.

118:7.3 (1300.7) Eroarea în alegerea finită este legată de timp şi limitată de el. Ea nu poate exista decât în timp şi *în interiorul* prezenţei evoluânde a Fiinţei Supreme. Această alegere greşită este posibilă în timp şi denotă (în afară de nedesăvârşirea Supremului) un anumit domeniu al alegerii cu care creaturile imature trebuie să fie înzestrate pentru a putea beneficia de înaintarea în univers stabilind, prin liberul lor arbitru, contactul cu realitatea.
118:7.4 (1301.1) Păcatul, în spaţiul condiţionat de timp, dovedeşte clar libertatea temporară - şi chiar şi licenţa - a voinţei finite. Păcatul zugrăveşte imaturitatea, pe de o parte orbită de libertatea volitivă

relativ suverană a personalităţii, şi pe de altă parte nereuşind să percepă obligaţiile şi îndatoririle supreme ale cetăţeniei cosmice.
118:7.5 (1301.2) Inechitatea, în domeniile finite, revelează realitatea tranzitorie a oricărei individualităţi neidentificate cu Dumnezeu. O creatură nu devine veritabil reală în universuri decât dacă ea se identifică cu Dumnezeu. Personalitatea finită nu se creează pe sine însăşi, ci, în cadrul suprauniversal al alegerii, îşi determină ea însăşi destinul.

118:7.6 (1301.3) Darul vieţii face sistemele materiale-energetice capabile să se perpetueze, să se propage şi să se adapteze ele însele. Dăruirea personalităţii comunică, organismelor vii, prerogativele adiţionale de a dispune de ele înseşi, de a evolua ele înseşi şi de a se identifica ele înseşi cu spiritul Deităţii susceptibile de a fuziona cu ele.
118:7.7 (1301.4) Organismele vii subpersonale denotă o minte care activează energia-materie, mai întâi sub aspectul controlorilor fizici şi apoi sub aspectul spiritelor-minte adjutante. Darul personalităţii vine de la Tată şi comunică, sistemului viu, unicele prerogative ale alegerii. Ori, dacă personalitatea are prerogativa de a exercita alegerea volitivă de a se identifica cu realitatea, şi dacă această alegere este sinceră şi liberă, atunci trebuie ca personalitatea în evoluţie să aibă de asemenea alegerea posibilă de a se dezorienta, de a se disloca şi de a se distruge pe sine. Posibilitatea de auto-distrugere cosmică nu poate fi evitată dacă se vrea ca personalitatea evoluândă să fie cu adevărat liberă în exercitarea voinţei sale finite.
118:7.8 (1301.5) De aceea securitatea este sporită dacă se îngustează limitele alegerii personale pe toate nivelele inferioare de existenţă.

Alegerea se degajă din ce în ce mai mult pe măsură ce te înalţi în universuri. La sfârşit, ea devine foarte apropiată de libertatea divină când personalitatea ascendentă atinge divinitatea statutului, supremaţia consacrării faţă de scopurile universale, desăvârşirea înţelepciunii cosmice şi identificarea finală a creaturii cu voinţa şi cu căile lui Dumnezeu.

8. Controlul şi supracontrolul

118:8.1 (1301.6) În creaţiile din spaţiu-timp, liberul arbitru este îngrădit în restricţii şi limitări. Evoluţia vieţii materiale este mai întâi mecanică, apoi activată de minte; în sfârşit, după ce a fost înzestrat cu personalitate, ea s-a putut lăsa guvernată de spirit. Evoluţia mecanică pe lumile locuite este fizic limitată de potenţialurile de implantări originare de viaţă fizică făcute de Purtătorii Vieţii.

118:8.2 (1301.7) Omul muritor este o maşină, un mecanism viu; rădăcinile lui se găsesc într-adevăr în lumea fizică a energiei. Multe dintre reacţiile umane sunt de natură maşinală; o mare pare a vieţii seamănă cu una mecanică. Dar omul, care este un mecanism, este mult mai mult decât o maşină; el este înzestrat cu o minte şi locuit de spirit; şi, deşi în cursul vieţii sale materiale el nu poate niciodată să scape de mecanismul electrochimic al existenţei sale, el poate învăţa să subordoneze tot mai mult acest mecanism al vieţii fizice înţelepciunii directoare a experienţei prin procesul constând în consacrarea minţii umane executării imboldurilor spirituale ale Ajustorului Gândirii interior.

118:8.3 (1301.8) Spiritul eliberează funcţionarea voinţei; mecanismul o limitează. Alegerea imperfectă, necontrolată de mecanism şi neidentificată cu spiritul, este periculoasă şi instabilă. Dominaţia mecanică asigură stabilitatea pe seama progresului. Alianţa cu spiritul degajează alegerea nivelului fizic şi, în acelaşi timp, asigură stabilitatea divină care rezultă dintr-o clarviziune universală sporită şi dintr-o comprehensiune cosmică mai vastă.

118:8.4 (1302.1) Marea primejdie care ameninţă creatura când ajunge să se elibereze de cătuşele mecanismului vital este că ea nu reuşeşte să compenseze această pierdere de stabilitate prin efectuarea unei legături funcţionale armonioase cu spiritul. Alegerea creaturii, când ea este relativ degajată de stabilitatea mecanică, ar putea încerca să se elibereze pe ea însăşi mai mult, independent de o mai mare identificare cu spiritul.

118:8.5 (1302.2) Tot principiul evoluţiei biologice face imposibilă apariţia, pe lumile locuite, a oamenilor primitivi înzestraţi cu o mare stăpânire de sine. De aceea, acelaşi plan creativ, care traduce scopul evoluţiei, oferă deopotrivă acele restricţii exterioare ale timpului şi ale spaţiului, ale foamei şi ale fricii, care circumscriu efectiv câmpul alegerilor spirituale ale acestor creaturi necultivate. Pe măsură ce mintea omului reuşeşte să traverseze barierele din ce în ce mai dificil de trecut, acelaşi plan creativ conţine şi dispoziţii pentru ca moştenirea rasială a înţelepciunii experienţiale dureros dobândite să se acumuleze lent - în alţi termeni, acest plan prevede un echilibru între constrângerile exterioare în regres şi constrângerile interioare crescânde.

118:8.6 (1302.3) Lentoarea evoluţiei, a progresului cultural uman, dovedeşte eficacitatea acestei frâne - inerţia materială - care acţionează atât de puternic pentru a încetini vitezele primejdioase ale progresului. Astfel că timpul însuşi atenuează şi repartizează consecinţele (care altfel ar fi mortale) ale faptului de a scăpa prematur de barierele succesive care limitează activitatea umană. Căci, când cultura progresează prea rapid, când înfăptuirile materiale depăşesc evoluţia înţelepciunii adoratoare, atunci, civilizaţia conţine în ea însăşi germenii regresului. Dacă această civilizaţie nu este sprijinită de o creştere rapidă a înţelepciunii experienţiale, asemenea societăţi umane vor coborî de la nivelele elevate, dar premature, pe care le-au atins, iar 'epocile întunecate' ale interregnului înţelepciunii vor fi martore, atunci, ale reapariţiei inexorabile ale dezechilibrului dintre libertatea de sine şi controlul de sine.

118:8.7 (1302.4) Inechitatea lui Caligastia consta în scurtcircuitarea reglatorului de timp al eliberării umane progresive. El a distrus arbitrar barierele restrictive pe care mintea muritorilor acelor vremuri nu le biruiseră prin experienţă.

118:8.8 (1302.5) Mintea care poate reduce parţial timpul şi spaţiul dovedeşte, prin chiar acest act, că posedă în ea însăşi germenii înţelepciunii care pot efectiv înlocui zidul constrângerii pe care l-a transcens.

118:8.9 (1302.6) Lucifer a căutat în mod similar să împiedice funcţionarea reglatorului de timp, care frâna atingerea prematură a anumitor libertăţi în sistemul local. Un sistem local ancorat în lumină şi în viaţă a dobândit experienţial punctele de vedere şi clarviziunea care fac practicabilă punerea în aplicare a multor tehnici care nu

făceau decât să bulverseze şi să distrugă chiar acel tărâm din timpul epocilor anterioare acestei ancorări.

118:8.10 (1302.7) Pe măsură ce omul se eliberează de cătuşele fricii, pe măsură ce el pune în legătură continentele şi oceanele cu maşinile lui, iar generaţiile şi secolele cu documentarea sa, el trebuie să substituie fiecărei constrângeri transcense o constrângere nouă şi voluntară asumată în acord cu imperativele morale ale înţelepciunii umane în expansiune. Aceste restricţii impuse voluntar sunt atât cei mai puternici, cât şi cei mai subtili dintre toţi factorii civilizaţiei umane: conceptele despre justiţie şi idealurile de fraternitate. Omul se califică chiar şi pentru a suporta restricţiile îndurării atunci când îndrăzneşte să-i iubească pe semenii săi, când el reuşeşte să debuteze în fraternitatea spirituală, când decide să-i trateze pe tovarăşii săi în maniera în care ar vrea el să fie tratat, şi chiar să le acorde tratamentul pe care îl presupune că l-ar acorda Dumnezeu lor.

118:8.11 (1303.1) O reacţie automată a universului este stabilă şi se continuă sub o anumită formă în cosmos. O personalitate care-l cunoaşte pe Dumnezeu şi doreşte să facă voia sa, care are clarviziune spirituală, este dumnezeieşte stabilă şi veşnic existentă. Marea aventură a omului constă în tranzitul minţii sale muritoare de la stabilitatea staticului mecanic la divinitatea dinamicului spiritual, şi ea realizează această transformare prin forţa şi perseverenţa propriilor sale decizii de personalitate, în fiecare situaţie de viaţă, declarând: „Este voia mea ca voia ta să se facă”.

9. Mecanismele universului

118:9.1 (1303.2) Timpul şi spaţiul sunt un mecanism îmbinat al maestrului univers. Ele sunt dispozitivele ce permit creaturilor finite să coexiste cu Infinitul în cosmos. Creaturile finite sunt efectiv izolate de nivelele absolute de către timp şi spaţiu. Dar aceste mijloace de izolare, fără de care nici un muritor nu ar putea exista, funcţionează direct pentru a limita câmpul de acţiune finită. Fără ele, nici o creatură nu ar putea acţiona, însă, prin ele, actele fiecărei creaturi sunt net limitate.

118:9.2 (1303.3) Mecanismele create de o minte superioară funcţionează pentru a elibera sursele sale creative, dar, într-o anumită măsură, ele limitează invariabil acţiunea tuturor inteligenţelor subordonate. Pentru creaturile din universuri, această limitare devine aparentă ca mecanism al universurilor. Omul nu dispune de un liber arbitru fără frână, existând limite la întinderea alegerii sale, dar, în interiorul acestui câmp liber, voia sa este relativ suverană.

118:9.3 (1303.4) Mecanismul vital al personalităţii umane, corpul fizic, este produsul unui proiect creativ supramuritor; el nu poate fi deci niciodată perfect controlat de omul însuşi. Numai când ascendentul, în legătură cu Ajustorul fuzionat, va crea prin el însuşi mecanismul destinat să îi exprime personalitatea, atunci va ajunge el să-l controleze la perfecţiune.

118:9.4 (1303.5) Marele univers este un mecanism precum şi un organism. El este mecanic şi viu. El este un mecanism viu animat de o Minte Supremă, coordonându-se cu un Spirit Suprem, şi găsindu-şi expresia pe nivelele maxime de unificare a puterii şi a personalităţii în calitate de Fiinţă Supremă. Dar a nega mecanismul creaţiei finite, este a nega faptul şi a ignora realitatea.

118:9.5 (1303.6) Mecanismele sunt produsul minţii, al minţii creatoare ca acţionează asupra potenţialurilor cosmice şi în ele. Mecanismele sunt cristalizări fixate ale gândirii Creatorului, şi funcţionează întotdeauna în fidelă conformitate cu conceptul volitiv care le-a dat naştere. Dar raţiunea de a fi a oricărui mecanism se găseşte în originea sa, iar nu în funcţiunea sa.

118:9.6 (1303.7) Nu ar trebui să se creadă că aceste mecanisme limitează acţiunea Deităţii. Adevărul este mai degrabă că, prin chiar aceste mecanisme, Deitatea a ajuns la o fază de expresie eternă. Mecanismele fundamentale ale universului au apărut în existenţă ca răspuns la voinţa absolută a Primei Surse-Centru; ele vor funcţiona deci veşnic în perfectă armonie cu planul Infinitului; ele sunt într-adevăr arhetipurile volitive ale chiar acelui plan.

118:9.7 (1303.8) Noi înţelegem întrucâtva cum mecanismul Paradisului este în corelaţie cu Personalitatea Fiului Etern; aceasta este funcţiunea Autorului Comun. Şi noi avem teorii asupra operaţiunilor Absolutului universal privitoare la mecanismele teoretice al Necalificatului şi la persoana potenţială a Absolutului Deităţii. Cât despre Deităţile evoluânde ale Supremului şi ale Ultimului, noi constatăm că unele din fazele lor impersonale se unesc actualmente cu contraponderea lor volitivă, şi că în consecinţă, o nouă relaţie se conturează între arhetip şi persoană.

118:9.8 (1304.1) În eternitatea trecutului, Tatăl şi Fiul găsesc uniunea în unitatea expresiei Spiritului Infinit. Dacă, în eternitatea viitoare, Fiii Creatori şi Spiritele Creative ale universurilor locale ale timpului şi spaţiului ar trebui să ajungă la o uniune creativă în regatele spaţiului exterior, te poţi întreba ce anume ar crea unitatea lor ca

expresie conjugată a naturilor lor divine? S-ar putea foarte bine ca noi să asistăm la o manifestare încă nerevelată a Deităţii Ultime, la apariţia unui nou tip de supraadministratori. Aceste fiinţe ar îngloba prerogative de personalitate unice, de vreme ce ele ar fi uniunea Creatorului personal, a Spiritului Creativ impersonal, a experienţei creaturilor muritoare şi a personalizării progresive a Divinei Ocrotitoare. Aceste fiinţe ar putea fi ultimele, în sensul că ele ar îngloba realitatea personală şi impersonală în timp ce ar conjuga experienţele Creatorului şi ale creaturilor. Oricare ar fi atributele acestor terţe persoane, ale acestor trinităţi funcţionale ipotetice ale creaţiilor din spaţiul exterior, ele vor întreţine cu Taţii lor Creatori şi cu Mamele lor Creative, anumite relaţii analoge celor pe care Spiritul Infinit le întreţine cu Tatăl Universal şi cu Fiul Etern.

118:9.9 (1304.2) Dumnezeu Supremul este personalizarea oricărei experienţe din univers, focalizarea oricărei evoluţii finite, realitatea tuturor creaturilor dusă la maxim, consumarea înţelepciunii cosmice, încorporarea armonioaselor frumuseţi ale galaxiilor timpului, adevărul semnificaţiilor minţii cosmice şi bunătatea valorilor spirituale supreme. În eternul viitor, Dumnezeu Supremul va sintetiza aceste multiple diversităţi finite într-un ansamblu experienţial semnificativ, tot aşa cum ele sunt deja unite existenţial pe nivelele absolute ale Trinităţii Paradisului.

10. Funcţiunile providenţei

118:10.1 (1304.3) Providenţa nu înseamnă că Dumnezeu a decis toate lucrurile pentru noi şi dinainte. Dumnezeu ne iubeşte prea mult pentru a face aceasta, căci acest lucru nu ar fi cu nimic mai puţin decât o tiranie cosmică. Omul are, într-adevăr, puteri relative de alegere. Iubirea divină nu este nici acest fel de afecţiune cu vedere scurtă, neprevăzătoare care ar alinta şi ar râzgâia copiii oamenilor.

118:10.2 (1304.4) Tatăl, Fiul şi Spiritul - ca Trinitate - nu sunt Atotputernicul Suprem, dar supremaţia Atotputernicului nu se poate manifesta niciodată fără ei. *Creşterea* Atotputernicului este centrată asupra Absoluturilor actualităţii şi fondată pe Absoluturile potenţialităţii, dar *funcţiunile* Atotputernicului Suprem sunt legate de funcţiunile Trinităţii Paradisului.

118:10.3 (1304.5) S-ar părea că, la Fiinţa Supremă, toate fazele de activitate din univers sunt parţial reunite de personalitatea acestei Deităţi experienţiale. În consecinţă, dacă vrem să considerăm Trinitatea ca pe un singur Dumnezeu, şi dacă limităm acest concept la prezentul mare univers cunoscut şi organizat, descoperim că Fiinţa Supremă în evoluţie este replica parţială a Trinităţii Paradisului. Şi noi vedem apoi că această Deitate Supremă evoluează ca sinteză a personalităţii materiei finite, a minţii şi a spiritului finite în marele univers.

118:10.4 (1304.6) Dumnezeii au atribute, dar Trinitatea are funcţiuni şi, asemeni Trinităţii, providenţa *este* o funcţiune, compusul supracontrolului altfel decât personal al universului universurilor. Ea se întinde de la nivelele evolutive ale Septuplului, care se sintetizează în puterea Atotputernicului, şi se ridică dincolo, prin tărâmurile transcendentale ale Ultimităţii Deităţii.

118:10.5 (1304.7) Dumnezeu iubeşte fiecare creatură ca pe un copil, iar dragostea sa acoperă cu umbra sa fiecare creatură în timp şi în eternitate. Providenţa funcţionează ţinând seama de întreg şi se ocupă de funcţiunea fiecărei creaturi în măsura în care această funcţiune este legată de întreg. Când providenţa intervine pe lângă o fiinţă, faptul acela denotă importanţa *funcţiunii* acestei fiinţe în ceea ce priveşte creşterea evolutivă a unui ansamblu dat. Acest ansamblu poate fi rasa totală, naţiunea totală, planeta totală sau chiar şi un total mai elevat. Importanţa funcţiunii creaturii este ceea ce prilejuieşte o intervenţie providenţială, iar nu importanţa creaturii ca persoană.

118:10.6 (1305.1) Cu toate acestea, Tatăl, în calitate de persoană, poate în orice clipă să interpună o mână paternă în curentul evenimentelor cosmice care se derulează potrivit voii lui Dumnezeu, în armonie cu înţelepciunea lui Dumnezeu, şi care sunt motivate de iubirea lui Dumnezeu.

118:10.7 (1305.2) Totuşi, ceea ce omul numeşte providenţă este prea adesea produsul propriei sale imaginaţii, juxtapunerea fortuită a împrejurărilor prilejuite de hazard. Există totuşi, în domeniul finit al existenţei universale, o providenţă reală şi emergentă, o veritabilă corelare, în curs de actualizare, a energiilor din spaţiu, a mişcărilor din timp, a gândurilor din intelect, a idealurilor de caracter, a dorinţelor din naturile spirituale şi a actelor volitive intenţionale ale personalităţilor evoluânde. Împrejurările tărâmurilor materiale îşi găsesc integrarea finită definitivă în prezenţele suprapuse parţial ale Supremului şi Ultimului.

118:10.8 (1305.3) Este tot mai mult posibil a se discerne providenţa pe măsură ce mecanismele marelui univers se perfecţionează până la

punctul de precizie finală prin supracontrolul minţii, pe măsură ce mintea creaturilor se înalţă la perfecţiunea de împlinire a divinităţii printr-o integrare devenită perfectă cu spiritul, şi în consecinţă pe măsură ce Supremul se iveşte ca un unificator *actual* al tuturor acestor fenomene din univers.

118:10.9 (1305.4) Unele dintre condiţiile uimitor de fortuite, care prevalează ocazional asupra lumilor evolutive, se pot datora prezenţei, treptat emergente, a Supremului; experienţa prealabilă a viitoarelor sale activităţi universale. Majoritatea evenimentelor pe care muritorii le numesc providenţiale nu sunt aşa; judecata omenească în asemenea materii este foarte mult handicapată de o lipsă de viziune care să pătrundă adevăratele semnificaţii ale circumstanţelor vieţii. Multe dintre împrejurările pe care un om le-ar numi şanse pot fi în realitate neşanse. Surâsul sorţii, care dă răgazuri necâştigate şi bogăţii nemeritate, se poate să reveleze cea mai mare dintre nenorocirile umane. Cruzimea aparentă a unui destin pervers, care acumulează necazuri peste vreun muritor nefericit, poate fi în realitate focul care, cu ocazia călirii, transmută fierul ductil al personalităţii imature în oţelul călit al unui adevărat caracter.

118:10.10 (1305.5) Există o providenţă în universurile aflate în evoluţie, şi creaturile o pot descoperi exact în măsura în care ele au atins capacitatea de a percepe scopul acestui univers în evoluţie. Capacitatea completă de a discerne ţelurile universului este echivalentă cu desăvârşirea evolutivă a creaturii; cu ale cuvinte, se poate spune că ea a atins atunci Supremul în limitele prezentei stări a universurilor incomplete.

118:10.11
(1305.6) Iubirea Tatălui acţionează direct în inima individului, independent de acţiunile şi de reacţiunile tuturor celorlalţi indivizi. Relaţia este personală - omul şi Dumnezeu. Prezenţa impersonală a Deităţii (Atotputernicul Suprem şi Trinitatea Paradisului) manifestă consideraţie pentru întreg, dar nu pentru parte. Providenţa supracontrolului Supremaţiei devine tot mai aparentă pe măsură ce fragmentele succesive ale universului progresează în realizarea destinelor lor finite. Pe măsură ce sistemele, constelaţiile, universurile şi suprauniversurile se ancorează în lumină şi viaţă, Supremul se iveşte tot mai mult ca un corelator semnificativ a tot ceea ce se petrece, în timp ce Ultimul se iveşte treptat ca unificator transcendental al tuturor lucrurilor.

118:10.12
(1306.1) La început, pe o lume evolutivă, evenimentele naturale ale ordinului material şi dorinţele personale ale fiinţelor umane par adesea contradictorii. Multe dintre faptele ce se petrec pe o lume în evoluţie sunt mai degrabă greu de înţeles pentru muritori - legea naturii pare atât de adesea crudă, nemiloasă şi indiferentă faţă de tot ceea ce este adevărat, frumos şi bun pentru comprehensiunea omenească. Dar, pe măsură ce omenirea îşi urmează dezvoltarea planetară, constatăm că acest punct de vedere este modificat de factorii următori:

118:10.13
(1306.2) 1. *Lărgirea viziunii omului*- mai buna sa comprehensiune a lumii în care trăieşte, capacitatea sa sporită de a înţelege faptele materiale din timp, ideile semnificative ale gândirii şi

idealurile valabile ale clarviziunii spirituale. Atâta timp cât oamenii nu iau, drept etalon de măsură, decât obiectele de natură fizică, ei nu au nici o şansă să găsească unitatea în timp şi în spaţiu.

118:10.14
(1306.3) 2. *Creşterea stăpânirii omului*- acumularea treptată a cunoaşterii legilor lumii materiale, a ţelurilor existenţei spirituale şi a posibilităţilor de a coordona aceste două realităţi prin filozofie. Omul sălbatic era neputincios înaintea masacrelor cauzate de forţele naturale, servil înaintea dominaţiei crude a propriilor lui frici lăuntrice. Omul pe jumătate civilizat începe să deschidă rezervele secrete ale tărâmurilor naturale, şi ştiinţa sa distruge, lent, dar sigur, superstiţiile sale, în timp ce îi procură o nouă bază factuală lărgită pentru a înţelege semnificaţiile filozofiei şi valorile veritabilei experienţe spirituale. Omul civilizat va atinge, într-o bună zi, stăpânirea relativă a forţelor fizice ale planetei lui; dragostea de Dumnezeu pe care el o poartă în inima sa se va răspândi efectiv ca dragostea faţă de aproape, în timp ce valorile existenţei umane se apropie de limita capacităţilor muritorilor.

118:10.15
(1306.4) 3. *Integrarea omului în univers*- mărirea perspicacităţii omului şi a înfăptuirilor lui experienţiale îl duc la o armonie mai strânsă cu prezenţele unificatoare ale Supremaţiei - Trinitatea Paradisului şi Fiinţa Supremă. Şi aceasta este ceea ce a stabilit suveranitatea Supremului pe lumile ancorate de demult în lumină şi viaţă. Aceste planete evoluate sunt, într-adevăr, poeme de armonie, imagini ale frumuseţii şi ale bunătăţii împlinite înfăptuite prin urmărirea adevărului cosmic. Şi dacă aceste lucruri se pot

întâmpla unei planete, atunci lucruri şi mai mari se pot întâmpla într-un sistem şi în cele mai vaste unităţi ale marelui univers pe măsură ce ele ajung de asemenea la o stabilitate care denotă că potenţialul lor de creştere finită este epuizat.

118:10.16
(1306.5) Pe o planetă de acest ordin avansat, providenţa a devenit o actualitate. Împrejurările vieţii de acolo sunt armonioase, nu numai pentru că omul a reuşit să domine problemele materiale ale lumii sale, ci şi pentru că el a început să trăiască conform tendinţei universurilor. El urmează cărarea Supremaţiei care duce la Tatăl Universal.

118:10.17
(1306.6) Împărăţia lui Dumnezeu este în inima oamenilor, şi, când această împărăţie devine actuală în inima fiecărui individ al unei lumi, atunci legea lui Dumnezeu a devenit actuală pe această planetă; şi acesta este accesul Fiinţei Supreme la suveranitate.

118:10.18
(1306.7) Pentru a realiza acţiunea providenţei în timp, trebuie ca omul să-şi îndeplinească sarcina, care este de a atinge perfecţiunea. Dar omul poate avea deja experienţa prealabilă a acestei experienţe în semnificaţiile ei eterne meditând asupra faptului universal că toate lucrurile, bune sau rele, concură pentru a face să progreseze fiinţele umane cunoscătoare de Dumnezeu în căutarea lor după Tatăl tuturor.

118:10.19
(1306.8) Providenţa se discerne din ce în ce mai bine pe măsură ce oamenii se înalţă de la material la spiritual. Dobândirea unei clarviziuni spirituale desăvârşite permite personalităţii ascendente să detecteze armonia în ceea ce era mai înainte un haos.

Chiar şi mota morontială reprezintă un real progres în această direcţie.

118:10.20
(1307.1) Providenţa este în parte supracontrolul Supremului nedesăvârşit, manifestată în universurile nedesăvârşite. Ea va rămâne deci mereu:

118:10.21
(1307.2) 1. *Parţială,* pentru că actualizarea Fiinţei Supreme este incompletă, şi

118:10.22
(1307.3) 2. *Imprevizibilă,* din pricina fluctuaţiilor din atitudinea creaturilor, care variază constant de la nivel la nivel cauzând o reacţie reciprocă aparent variabilă în Suprem.

118:10.23
(1307.4) Când oamenii se roagă ca providenţa să intervină în împrejurările vieţii lor, răspunsul la rugăciunile lor este foarte adesea propria lor schimbare de atitudine faţă de viaţă. Dar providenţa nu este capricioasă; nici nu este fantastică sau magică. Ea reprezintă emergenţa lentă şi sigură a puternicului suveran al universurilor finite, a cărui maiestuoasă prezenţă este detectată ocazional de creaturile evoluânde în cursul progresului lor în univers. Providenţa este marşul cert şi sigur al galaxiilor spaţiului şi al personalităţilor timpului către ţelurile eternităţii, mai întâi în Suprem, apoi în cel Ultim şi poate şi în Absolut. Noi credem că aceeaşi providenţă există în infinitate şi că ea este voinţa, acţiunile şi intenţia Trinităţii Paradisului, care motivează astfel apariţia a miriade de universuri în panorama cosmică.

118:10.24
(1307.5) [Garantat de un Puternic Mesager aflat temporar pe Urantia]

Cartea Urantia

<< Capitolul 118 | Titlurile | Conţinutul | Partea a IV a >>

Capitolul 119

Efuziunile lui Christ Mihail

119:0.1 (1308.1) ŞEFUL Stelelor de Seară din Nebadon, eu sunt afectat Urantiei de către Gabriel cu misiunea de a destăinui istoria celor şapte efuziuni ale lui Mihail din Nebadon, Suveranul acestui univers; numele meu este Gavalia. În cursul acestei prezentări, mă voi menţine strict în limitele impuse de mandatul meu.

119:0.2 (1308.2) Atributul de manifestare este inerent Fiilor Paradisiaci ai Tatălui universal. În dorinţa lor de a se apropia mai mult de experienţele vieţii creaturilor care le sunt subordonate, Fiii Paradisiaci de diverse ordine reflectă natura divină a părinţilor lor din Paradis. Fiul Etern al Trinităţii Paradisului a arătat calea în această practică coborându-se de şapte ori, pe cele şapte circuite ale Havonei, în epoca

ascensiunii lui Grandfanda şi a primilor pelerini ai timpului şi ai spaţiului. Iar Fiul Etern îşi continuă efuziunile pe universurile locale ale spaţiului în persoana reprezentanţilor săi, Fiul Mihail şi Fiul Avonal.

119:0.3 (1308.3) Când Fiul Etern dăruieşte un Fiu Creator pe un nivel local protejat, acest Fiu Creator îşi asumă deplina responsabilitate de a desăvârşi, de a controla şi de a stăpâni acest nou univers; el face deopotrivă, Trinităţii eterne, jurământul solemn de a nu-şi asuma deplina suveranitate a noii creaţii înainte ca cele şapte efuziuni ale sale sub formă de creaturi nu au fost îndeplinite cu succes şi confirmate de Cei Îmbătrâniţi de Zile, care au jurisdicţie peste universurile respective. Această obligaţie este asumată de fiecare Fiu Mihail care se oferă voluntar să iasă din Paradis şi să întreprindă creaţia şi organizarea unui univers.

119:0.4 (1308.4) Ţelul acestor încarnări sub formă de creaturi este acela de a permite acestor Creatori să devină suverani înţelepţi, plini de compasiune, drepţi şi înţelegători. Aceşti Fii divini sunt în mod natural drepţi, dar ei devin de o bunăvoinţă îndurătoare ca urmare a acestor experienţe succesive de manifestare. Ei sunt în mod natural îndurători şi într-un mod nou. Aceste efuziuni sunt cele din urmă etape ale educării lor şi ale formării lor pentru sarcina sublimă de a guverna universurile locale în divină dreptate şi prin justă judecată.

119:0.5 (1308.5) Deşi aceste manifestări aduc numeroase avantaje accesorii diverselor lumi, sisteme şi constelaţii, precum şi diferitelor ordine de inteligenţe universale pe care ele le ating şi pe care le ameliorează, destinaţia lor primordială rămâne totuşi de a desăvârşi formarea personală şi educaţia universală a unui Fiu Creator însuşi.

Aceste efuziuni nu sunt indispensabile pentru a dirija un univers local într-o manieră înţeleaptă, justă şi eficientă, ci sunt absolut necesare pentru a se şti să se administreze într-o manieră echitabilă, îndurătoare şi înţelegătoare această creaţie care mişună de forme de viaţă variate şi de miriade de creaturi inteligente, dar imperfecte.
119:0.6 (1308.6) Fiii Mihaili încep lucrarea lor de organizare a unui univers cu o justă şi completă compasiune pentru diversele ordine de fiinţe pe care ei le-au creat. Ei au vaste rezerve de îndurare pentru toate aceste creaturi diferite, şi chiar şi milă pentru cele care se rătăcesc şi se împotmolesc în mlaştina egoismului pe care ele însele l-au produs. Dar Cei Îmbătrâniţi de Zile socotesc că aceste daruri de justeţe şi de dreptate nu sunt de ajuns. Aceşti conducători triunici ai suprauniversurilor nu vor confirma niciodată un Fiu Creator ca Suveran al unui univers înainte ca el să fi dobândit realmente punctul de vedere al propriilor sale creaturi printr-o experienţă efectivă în mediul în care îşi au existenţa şi în acelaşi fel cu aceste creaturi înseşi. În felul acesta, aceşti Fii devin şefi prudenţi şi înţelegători; ei ajung să cunoască diverse grupuri peste care ei domnesc şi exercită o autoritate universală. Printr-o experienţă vie, ei dobândesc o îndurare practică, o judecată echitabilă şi dreptatea născută din existenţa unei creaturi experienţiale.

119:0.7 (1309.1) Universul local al Nebadonului este acum guvernat de un Fiu Creator care a desăvârşit serviciul său de efuziuni. El domneşte cu o supremaţie justă şi plină de îndurare peste toate vastele tărâmuri ale universului său pe cale de evoluţie şi de perfecţionare. Mihail al Nebadonului este a 611.121-a manifestare a Fiului Etern pe universurile timpului şi ale spaţiului, şi el a început organizarea

universului vostru local acum patru sute de miliarde ani. Mihails-a pregătit pentru prima sa aventură de manifestare aproape de epoca în care Urantia lua forma sa actuală, acum un miliard de ani. Efuziunile sale au avut loc la intervale de aproximativ o sută cincizeci de milioane ani, ultima având loc pe Urantia cu o mie nouă sute ani în urmă. Eu vreau acum să vă descriu natura şi caracterul acestor efuziuni atât de complet pe cât îmi permite mandatul meu.

1. Prima manifestare

119:1.1 (1309.2) Acesta a fost un eveniment solemn pe Salvington, cu aproape un miliard de ani în urmă, când adunarea directorilor şi a şefilor din universul Nebadonului l-a auzit pe Mihail anunţând că fratele său mai mare Emanuel îşi va asuma curând autoritatea în Nebadon, în vreme ce el (Mihail) va lipsi, fiind plecat într-o misiune neexplicată. Nici o altă proclamaţie nu s-a făcut cu privire la această operaţiune, afară de cea din mesajul de bun rămas teledifuzat Părinţilor Constelaţiilor, care zicea printre alte instrucţiuni că: „În această perioadă eu vă pun sub paza şi în grija lui Emanuel, în timp ce am să execut porunca Tatălui meu din Paradis”.

119:1.2 (1309.3) După ce şi-a transmis astfel salutul său de bun rămas, Mihail a apărut pe zona de plecare a Salvingtonului, întocmai cum în multe dintre ocaziile anterioare în care el se pregătea să plece în Uversa sau în Paradis, dar de data aceasta a venit aici singur. El şi-a încheiat alocuţiunea de plecare cu următoarele cuvinte: „Vă părăsesc numai pentru o scurtă perioadă. Ştiu că mulţi dintre voi ar dori să mă

însoţească, dar nu puteţi veni acolo unde merg eu. Voi nu puteţi îndeplini ceea ce sunt eu pe punctul de a îndeplini. Eu plec să fac voia Deităţilor Paradisului şi, când îmi voi fi încheiat misiunea şi voi fi dobândit această experienţă, eu îmi voi relua locul printre voi”. După ce a vorbit astfel, Mihail al Nebadonului a dispărut din vederea tuturor celor care erau adunaţi şi nu a mai reapărut timp de douăzeci de ani de timp standard. În tot Salvingtonul, numai Emanuel şi Divina Ocrotitoare ştiau ceea ce se petrecea, iar Uniunea Zilelor nu şi-a împărtăşit secretul decât cu şeful executiv al universului, Gabriel, Strălucitoarea Stea a Dimineţii.

119:1.3 (1309.4) Toţi locuitorii Salvingtonului şi cei care locuiau pe lumile-sediu ale constelaţiilor şi ale sistemelor s-au reunit în jurul staţiilor lor receptoare respective de informaţii universale, sperând să primească o indicaţie asupra misiunii şi a locului de şedere ale Fiului Creator. Ei nu au primit mesajul semnificativ înainte de a treia zi care a urmat plecării lui Mihail. În ziua aceea, s-a înregistrat pe Salvington, provenind din sfera Melchisedec, sediul acestui ordin în Nebadon, o comunicare care descrie pur şi simplu operaţiunea următoare, extraordinară şi fără precedent: „Astăzi, la amiază, a apărut, pe suprafaţa de aterizare a acestei lumi, un ciudat Fiu Melchisedec care nu este al numărului nostru, dar care este în întregime asemănător cu membrii ordinului nostru. El era însoţit de un omniafim solitar, titular al unei împuterniciri regulate a Uversei, care a prezentat instrucţiuni adresate şefului nostru din partea Străvechilor de Zile, cu acordul lui Emanuel din Salvington. Ele ordonau ca acest nou Fiu Melchisedec să fie primit în ordinul nostru

şi afectat serviciului de ajutor de urgenţă al Melchisedecilor din Nebadon. Instrucţiunile au fost date în consecinţă şi lucrul s-a făcut”.

119:1.4 (1310.1) Aceasta este cam tot ceea ce se găseşte în arhivele Salvingtonului cu privire la prima manifestare a lui Mihail. Nimic nu a mai apărut timp de un secol din timpul Urantiei, după care s-a înscris faptul întoarcerii lui Mihail reluând, fără a anunţa, conducerea treburilor Nebadonului. Se poate totuşi găsi pe lumea Melchisedec o ciudată inscripţie, o povestire a serviciului acestui excepţional Fiu Melchisedec din corpul de intervenţie de urgenţă al acelei epoci. Acest raport s-a conservat într-un modest templu situat în prezent înaintea faţadei locuinţei Tatălui Melchisedec. El cuprinde povestirea serviciilor acestui Fiu Melchisedec tranzitoriu în timpul afectării sale pentru cea de-a douăzeci şi patra misiune de urgenţă din univers. Acest raport, pe care l-am recitit foarte recent, se termină după cum urmează:

119:1.5 (1310.2) ”Azi, la amiază, fără avertisment prealabil şi în prezenţa a numai trei dintre fraţii noştri, acest Fiu vizitator al ordinului nostru a dispărut din lumea noastră tot aşa cum a venit, însoţit numai de un omniafim solitar. Acest raport se încheie acum prin confirmarea că acest vizitator a trăit ca un Melchisedec, asemănător cu un Melchisedec, a călătorit ca un Melchisedec şi şi-a îndeplinit cu fidelitate toate misiunile în calitate de Fiu al ordinului nostru afectat ajutorului de urgenţă. Prin consimţământ universal, el a devenit şeful Melchisedecilor, deoarece a câştigat dragostea noastră şi adoraţia noastră prin înţelepciunea sa incomparabilă, prin iubirea lui supremă şi prin splendida sa consacrare îndatoririlor sale. EL ne-a iubit, ne-a înţeles, a servit cu noi şi noi suntem pentru totdeauna loiali

lui şi devotaţi tovarăşi Melchisedeci, căci acest străin pe lumea noastră a devenit acum, pe vecie, un slujitor universal de natură Melchisedec.”

119:1.6 (1310.3) Aceasta este tot ceea ce îmi este permis să vă istorisesc despre prima manifestare a lui Mihail. Bineînţeles, noi înţelegem pe deplin că acest străin Melchisedec care, atât de misterios, a servit cu Melchisedecii, cu un miliard de ani în urmă, nu era altul decât Mihail întrupat în timpul misiunii primei sale efuziuni. Arhivele nu specifică că acest unic şi eficient Melchisedec era Mihail, dar se crede de toată lumea că el era. Este puţin probabil că afirmarea concretă a acestui fapt se poate găsi în afara arhivelor Salvingtonului, iar noi nu avem acces la documentele acestei lumi secrete. Numai pe această lume sacră de Fii divini se pot cunoaşte în întregime misterele încarnării şi efuziunii. Noi cunoaştem toate faptele efuziunii lui Mihail, dar nu înţelegem cum s-au produs. Nu ştim cum şeful unui univers, creatorul Melchisedecilor, poate atât de subit şi atât de misterios să devină unul dintre ei, să trăiască printre ei ca atare şi să călătorească timp de o sută de ani ca un Fiu Melchisedec. Totuşi, aceasta este ceea ce s-a întâmplat.

2. A doua manifestare

119:2.1 (1310.4) Timp de aproape o sută cincizeci milioane de ani după coborârea Melchisedec a lui Mihail, totul a mers bine în universul Nebadonului, apoi necazurile au început să apară în sistemul 11 din constelaţia 37. Aceste necazuri erau legate de o neînţelegere cu un Fiu

Lanonandek, un Suveran Sistemic care fusese judecat de către Părinţii Constelaţiei cu aprobarea Fidelului de Zile, consilierul Paradisului pentru această constelaţie. Suveranul Sistemic protestatar nu acceptase în întregime verdictul. După mai mult de o sută de ani de nemulţumire, el i-a antrenat pe asociaţii săi într-o rebeliune contra suveranităţii Fiului Creator. Această rebeliune s-a numărat printre cele mai întinse şi cele mai dezastruoase care au fost vreodată stârnite într-un univers al Nebadonului; ea s-a judecat şi încheiat demult prin acţiunea Străvechilor de Zile ai Uversei.
119:2.2 (1311.1) Lutentia, acest Suveran Sistemic rebel, a domnit autocratic pe planeta din cartierul său general vreme de peste douăzeci de ani din timpul standard al Nebadonului. După aceea, cei Prea Înalţi, cu aprobarea Uversei, au ordonat punerea sa deoparte şi i-au rugat pe conducătorii Salvingtonului să desemneze un nou Suveran Sistemic pentru a lua în primire acest sistem de lumi locuite tulburat şi destrămat de conflicte.

119:2.3 (1311.2) Simultan cu primirea acestei cereri pe Salvington, Mihail a lansat a doua dintre aceste proclamaţii extraordinare de intenţie de a lipsi din sediul universului în scopul de „a executa porunca Tatălui meu din Paradis”. El a promis „să revină în clipa potrivită” şi a concentrat toată autoritatea în mâinile fratelui său din Paradis, Emanuel, Uniunea Zilelor.
119:2.4 (1311.3) Apoi, prin aceeaşi tehnică observată în momentul plecării sale pentru manifestarea ca Melchisedec, Mihail şi-a luat din nou rămas bun de la sfera cartierului său general. La trei zile după această luare de rămas bun nelămurită, un nou membru necunoscut a apărut în corpul de rezervă al Fiilor Lanonandeki primari ai

Nebadonului. Acest nou Fiu a apărut la amiază, fără a fi anunţat, şi însoţit de un terţiafim solitar titular cu o împuternicire regulată de la Cei Îmbătrâniţi de Zile din Uversa, confirmată de Emanuel din Salvington, şi ordonând ca acest nou Fiu să fie afectat sistemului 11 al constelaţiei 37 ca succesor al lui Lutentia detronat, şi cu deplină autoritate în calitate de Suveran Sistemic în exerciţiu, aşteptând numirea unui nou suveran titular.

119:2.5 (1311.4) Timp de peste şaptesprezece ani de timp universal, acest şef temporar străin şi necunoscut a administrat treburile şi a judecat cu înţelepciune diferendele acestui sistem local tulburat şi demoralizat. Noul Suveran Sistemic nu a fost niciodată iubit cu mai multă înflăcărare şi nici atât de general onorat şi respectat. Noul şef a pus ordine cu justiţie şi cu îndurare în sistemul acesta turbulent, între timp oferindu-şi cu asiduitate ajutorul tuturor supuşilor săi. El chiar a şi oferit predecesorului său rebel privilegiul de a împărtăşi tronul de autoritate al sistemului numai dacă îşi va cere scuze de la Emanuel pentru necuviinţele sale, dar Lutentia a dispreţuit aceste oferte de îndurare. El ştia bine că străinul şi noul Suveran Sistemic nu era altul decât Mihail, mai precis şeful universal pe care îl sfidase atât de recent. În schimb, milioane dintre partizanii săi rătăciţi şi amăgiţi au acceptat iertarea acestui nou şef, cunoscut în această epocă sub numele de Suveranul Salvator al sistemului Paloniei.

119:2.6 (1311.5) A venit apoi ziua memorabilă în care a sosit noul Suveran Sistemic investit în funcţie, desemnat de autorităţile universului ca succesor permanent al lui Lutentia detronat. Toată Palonia a plâns plecarea şefului sistemic cel mai nobil şi cel mai binevoitor pe care Nebadonul îl cunoscuse vreodată. El era iubit în tot

sistemul şi adorat de tovarăşii lui din toate grupurile Fiilor Lanonandeki. Plecarea sa nu a avut loc brusc. O mare ceremonie a fost organizată până ce a părăsit cartierul general sistemic. Chiar şi predecesorul său rătăcit i-a trimis următorul mesaj: „Tu eşti just şi drept în toate căile tale. Deşi eu resping în continuare regula Paradisului, sunt nevoit să mărturisesc că tu eşti un administrator echitabil şi îndurător.”

119:2.7 (1312.1) Atunci, acest şef temporar al sistemului rebel şi-a luat bun rămas de la planeta scurtei sale şederi administrative. La trei zile după aceea, Mihail a reapărut pe Salvington şi a reluat conducerea universului Nebadonului. A treia proclamaţie a Uversei nu a întârziat să urmeze pentru a anunţa extinderea jurisdicţională a autorităţii şi a suveranităţii lui Mihail. Prima proclamaţie fusese făcută în momentul sosirii sale în Nebadon, a doua fusese publicată la puţin după desăvârşirea efuziunii Melchisedec, iar acum a treia urmează terminarea celei de-a doua efuziuni, sau misiunea Lanonandek.

3. A treia manifestare

119:3.1 (1312.2) Consiliul suprem al Salvingtonului tocmai terminase considerarea unui apel al Purtătorilor Vieţii ai planetei 217 din sistemul 87 al constelaţiei 61, cerând să li se trimită în ajutor un Fiu Material. Or, această planetă era situată într-un sistem de lumi locuite unde un alt Suveran Sistemic se rătăcise, a doua rebeliune de acest ordin a survenit până atunci în tot Nebadonul.

119:3.2 (1312.3) La cererea lui Mihail, s-a păstrat în suspensie cererea Purtătorilor Vieţii de pe această planetă, aşteptând ca Emanuel s-o poată studia şi să dea sfatul său. Aceasta era o procedură neregulată, iar eu îmi amintesc bine că noi contam pe ceva insolit. Nu am avut mult de aşteptat. Mihail a lăsat dirijarea universului în mâinile lui Emanuel, în timp ce încredinţa conducerea forţelor celeste lui Gabriel. După ce a dispus astfel de responsabilităţile sale administrative, el şi-a luat bun rămas de la Spiritul Mamă al Universului şi a dispărut de pe zona de plecare a Salvingtonului întocmai aşa cum o făcuse în două ocazii anterioare.

119:3.3 (1312.4) După cum era de aşteptat, un ciudat Fiu Material a apărut la trei zile după, fără să fi anunţat, pe lumea-sediu a sistemului 87 al constelaţiei 61. El era însoţit de un seconafim solitar, acreditat de Străvechilor de Zile ai Uversei şi confirmat de Emanuel al Salvingtonului. Suveranul Sistemic în exerciţiu a numit imediat acest nou şi misterios Fiu Material ca făcând funcţia de Prinţ Planetar al lumii 217, iar această desemnare a fost de îndată confirmată de cei Prea Înalţi ai constelaţiei 61.

119:3.4 (1312.5) Astfel că acest Fiu Material unic a început dificila sa carieră pe o lume în carantină, pe o planetă în secesiune şi în rebeliune situată într-un sistem încercuit, fără nici o comunicare cu universul exterior; el a călătorit singur în timpul unei generaţii întregi de timp planetar. Acest Fiu Material de intervenţie l-a făcut să se căiască şi l-a făcut să revină pe calea bună pe Prinţul Planetar care lipsea şi întregul său stat major, şi a fost martor la reîntoarcerea planetei în serviciul loial al regulii Paradisului aşa cum este ea stabilită în universurile locale. La timpul potrivit, un Fiu şi o Fiică

Materiali au sosit pe această lume reîntinerită şi izbăvită. Când ei au fost cum se cuvine instalaţi ca şefi planetari vizibili, Prinţul Planetar de urgenţă sau de tranziţie şi-a luat oficial rămas bun şi a dispărut, într-o zi, la amiază. Trei zile mai târziu, Mihail a reapărut în locul său obişnuit de pe Salvington, şi curând teledifuziunile suprauniversului transmiteau a patra proclamaţie a Străvechilor de Zile, anunţând o nouă promovare a suveranităţii lui Mihail în Nebadon.

119:3.5 (1312.6) Regret că nu sunt autorizat să istorisesc răbdarea, forţa sufletului şi abilitatea cu care acest Fiu Material a făcut faţă situaţiilor grele de pe această planetă dezorientată. Reabilitarea acestei lumi izolate constituie unul dintre capitolele cele mai magnifice şi cele mai emoţionante din analele salvării din tot Nebadonul. Către sfârşitul acestei misiuni, toţi locuitorii Nebadonului înţeleseseră de ce şeful lor mult iubit alesese să se lanseze în aceste efuziuni repetate prin luarea similitudinii unui oarecare ordin subordonat de fiinţe inteligente.

119:3.6 (1313.1) Manifestările lui Mihail ca Fiu Melchisedec, apoi ca Fiu Lanonandek şi apoi ca Fiu Material, sunt toate deopotrivă de misterioase şi de inexplicabile. În fiecare caz, el a apărut subit ca un individ pe deplin dezvoltat al grupului de manifestare. Misterul acestor încarnări nu va fi niciodată cunoscut, afară de cei care au acces în cercul interior al arhivelor privitoare la sfera sacră a Sonaringtonului.

119:3.7 (1313.2) De la această minunată manifestare ca Prinţ Planetar al unei lumi izolate în rebeliune, niciodată nici un Fiu sau nici o Fiică Materiali ai Nebadonului nu au fost tentaţi să se plângă de afectarea lor sau să găsească motive de critică dificultăţilor misiunilor lor. Fii

Materiali ştiau odată pentru totdeauna că ei au, în Fiul Creator al universului lor, un suveran înţelegător şi un prieten plin de compasiune, care „a fost în toate privinţele pus la încercare şi verificat” după cum ei înşişi trebuie să fie încercaţi şi verificaţi.

119:3.8 (1313.3) Fiecare dintre aceste misiuni a fost urmată de o eră de servire şi de loialitate sporite printre inteligenţele celeste originare ale universului; fiecare dintre epocile succesive de manifestare a fost caracterizată de un progres şi de o ameliorare în toate metodele de administrare a acestui univers şi în toate tehnicile de guvernare. De la această manifestare în chestiune, nici un Fiu sau nici o Fiică Materiali nu au participat vreodată în cunoştinţă de cauză la o rebeliune contra lui Mihail; ei îl iubesc şi îl onorează cu prea multă devoţiune pentru a-l respinge vreodată conştient. Numai prin amăgiri şi prin sofismele, Adamii vremurilor recente au fost induşi în eroare de către personalităţi rebele de tip superior.

4. A patra manifestare

119:4.1 (1313.4) La sfârşitul unuia dintre apelurile nominale milenare periodicele ale Uversei, Mihail a procedat la încredinţarea guvernării Nebadonului în mâinile lui Emanuel şi ale lui Gabriel. Bineînţeles, noi ne reamintim ceea ce se întâmplase în trecut ca urmare a unei asemenea iniţiative. Noi ne-am pregătit cu toţii să asistăm la dispariţia lui Mihail pentru a patra sa misiune de consacrare, şi el nu ne-a făcut să aşteptăm multă vreme, căci nu a întârziat să se ducă la zona de plecare a Salvingtonului unde noi l-am pierdut din vedere.

119:4.2 (1313.5) A treia zi după această dispariţie în vederea unei efuziuni, noi am remarcat, în teledifuziunile universale destinate Uversei, această veste semnificativă emanând de la cartierul general serafic al Nebadonului: „Noi realizăm sosirea neprevăzută a unui serafim necunoscut însoţit de un supernafim solitar şi de Gabriel al Salvingtonului. Acest serafim neînregistrat posedă calificative ale ordinului Nebadonului, şi poartă scrisori de acreditare de la Cei Îmbătrâniţi de Zile ai Uversei, confirmate de Emanuel al Salvingtonului. Se vădeşte că acest serafim aparţine ordinului suprem al îngerilor unui univers local, iar noi am afectat deja un corp de consilieri de Învăţământ”.

119:4.3 (1313.6) Pentru această manifestare serafică, Mihail a fost absent din Salvington o perioadă de peste patruzeci de ani de timp standard al universului. În cursul acestui interval, el a fost ataşat în calitate de consilier al Învăţământului serafic, un fel de post de secretar particular, pentru douăzeci şi şase de maeştri instructori succesivi, şi a călătorit pe douăzeci şi două de lumi diferite. Sarcina sa finală a fost cea de consilier şi de asistent ataşat misiunii de manifestare a unui Fiu Învăţător al Trinităţii pe lumea 462 din sistemul 84 al constelaţiei 3 din universul Nebadonului.

119:4.4 (1314.1) În timpul celor şapte ani ai acestei misiuni, acest Fiu Învăţător al Trinităţii nu a fost niciodată întru totul convins de identitatea asociatului său serafic. Este adevărat că, în timpul acestei perioade, toţi serafimii au fost trataţi cu un interes şi o grijă particulare. Noi ştim perfect de bine că Suveranul nostru mult iubit era departe în univers, sub forma unui serafim, dar nu am putut fi niciodată siguri de identitatea lui. El nu a fost niciodată identificat

pozitiv înainte de epoca ataşării sale misiunii de manifestare a acestui Fiu Învăţător al Trinităţii. În cursul acestei perioade, serafimii supremi au fost întotdeauna trataţi cu o solicitudine specială, de temă ca vreunul din noi să nu descopere că fără ştirea noastră, el fusese gazda care primise Suveranul universului în misiunea de manifestare sub forma unei creaturi. În ceea ce priveşte îngerii, a devenit veşnic adevărat că Creatorul şi Şeful lor „a fost în toate privinţele pus la încercare şi verificat în similitudinea unei personalităţi serafice”.

119:4.5 (1314.2) Pe măsură ce aceste efuziuni succesive au participat mai mult la natura formelor inferioare de viaţă universală, Gabriel a fost tot mai mult asociat cu aceste aventuri de încarnare, operând ca agent de legătură universal între Mihail aflat în manifestare şi Emanuel, şeful interimar al universului.

119:4.6 (1314.3) Mihail a trecut acum prin experienţa de manifestare a trei ordine de Fii universali pe care îi crease: Melchisedecii, Lanonandekii şi Fiii Materiali. Apoi, el binevoieşte să se personalizeze în similitudinea vieţii îngereşti sub aspectul unui serafim suprem, înainte de a-şi întoarce atenţia spre diversele faze ale carierelor ascendente ale creaturilor sale volitive de forma cea mai umilă, muritorii evolutivi ai timpului şi spaţiului.

5. A cincia manifestare

119:5.1 (1314.4) Cu puţin peste trei sute de milioane ani în urmă, aşa cum se socoteşte timpul pe Urantia, noi am fost martorii unui nou transfer de autoritate asupra universului la Emanuel, şi am observat

pregătirile de plecare ale lui Mihail. Această ocazie a fost diferită de cele precedente, în sensul că Mihail a anunţat că destinaţia sa era Uversa, sediul supranuniversului Orvontonului. Suveranul nostru a plecat la timpul cuvenit, dar teledifuziunile suprauniversului nu au menţionat niciodată sosirea sa pe lângă curtea Străvechilor de Zile. Puţin după plecarea sa din Salvington, teledifuziunile Uversei au făcut să apară această dare de seamă semnificativă: „A sosit astăzi, fără a anunţa în prealabil nici un număr de identitate, un pelerin ascendent de origine muritoare venind din universul Nebadonului, confirmat de Emanuel al Salvingtonului şi însoţit de Gabriel al Nebadonului. Această fiinţă neidentificată prezintă statutul unui veritabil spirit şi el a fost primit în comunitatea noastră".

119:5.2 (1314.5) Dacă aţi vizita Uversa azi, voi aţi auzi acolo povestindu-se istoria timpului în care Eventod şedea acolo, căci sub numele acesta a fost cunoscut, pe Uversa, acest pelerin special şi necunoscut al timpului şi spaţiului. Acest ascendent muritor, sau cel puţin o splendidă personalitate întocmai asemănătoare ascendenţilor stadiului spiritual, a trăit şi a călătorit pe Uversa timp de unsprezece ani din timpul standard al Orvontonului. Această fiinţă a primit afectările şi a îndeplinit sarcinile unei fiinţe muritoare spirituale, în comun cu semenii ei din diversele universuri locale ale Orvontonului. În „toate privinţele el a pus la încercare şi verificat, la fel cu tovarăşii săi", şi, în toate împrejurările, el s-a arătat demn de încrederea superiorilor săi şi negreşit a forţat respectul şi admiraţia loială a tovarăşilor săi spirituali.

119:5.3 (1315.1) Pe Salvington, noi am urmărit cariera acestui pelerin spiritual cu un interes extrem, ştiind perfect, prin prezenţa lui Gabriel,

că acest ascender modest şi fără număr de ordine nu era altul decât şeful dăruit al universului nostru local. Această primă apariţie a lui Mihail întrupat în rolul unui stadiu de evoluţie de muritor a fost un eveniment care a pasionat şi a captivat tot Nebadonul. Noi am auzit vorbindu-se despre aceste lucruri, dar acum le putem observa. Mihail a apărut pe Uversa ca un muritor spiritual pe deplin dezvoltat şi perfect pregătit; el şi-a continuat cariera ca atare până în momentul în care un grup de ascendenţi muritori a înaintat până în Havona. El a avut atunci o întrevedere cu Anticii Zilelor şi şi-a luat de îndată bun rămas de la Uversa, în compania lui Gabriel, într-un mod subit şi discret. Puţin după aceea, el a apărut în locul său obişnuit de pe Salvington.

119:5.4 (1315.2) Nu înainte de desăvârşirea acestei efuziuni am început noi să presupunem că Mihail avea probabil să se încarneze în similitudinea diverselor sale ordine de personalităţi universale, mergând de la cei mai înalţi Melchisedeci până la baza scării la muritorii de carne şi de sânge din lumile evolutive ale timpului şi spaţiului. Către această epocă, colegii Melchisedeci au început să propovăduiască probabilitatea ca Mihail să se încarneze, într-o zi, ca un muritor în carne, şi s-au făcut multe speculaţii asupra tehnicilor posibile ale unei efuziuni atât de inexplicabile. Faptul că Mihail în persoană jucase rolul unui ascendent muritor împrumuta un interes nou şi sporit întregului plan de avansare a creaturilor pe drumul care urcă prin universul local şi prin suprauniversul.

119:5.5 (1315.3) Totuşi, tehnica acestor efuziuni succesive a rămas un mister. Gabriel însuşi a mărturisit că nu înţelege metoda prin care acest Fiu al Paradisului, creator al unui univers, poate, la voinţă, să-şi

asume personalitatea şi să trăiască viaţa uneia dintre propriile sale creaturi subordonate.

6. A şasea manifestare

119:6.1 (1315.4) Acum că tot Salvingtonul era obişnuit cu preliminariile unei efuziuni iminente, Mihail a convocat oaspeţii planetei sale sediu şi, pentru prima dată, a expus restul planului de încarnare; el a anunţat că trebuia curând să părăsească Salvingtonul ca să-şi asume cariera unui muritor morontial pe lângă curtea celor Prea Înalţi Părinţi de pe planeta-sediu a celei de-a cincia constelaţii. Apoi, noi am auzit, pentru prima dată, anunţul că a şaptea şi cea din urmă manifestare va avea loc în similitudinea cărnii muritoare pe o lume evolutivă.

119:6.2 (1315.5) Înainte de a părăsi Salvingtonul pentru a şasea manifestare, Mihail a adresat o alocuţiune locuitorilor reuniţi ai sferei, şi a plecat sub privirea tuturor celor asistenţi, însoţit de un serafim solitar şi de Strălucitoarea Stea a Dimineţii din Nebadon. Dirijarea universului fusese din nou încredinţată lui Emanuel, dar responsabilităţile administrative fuseseră mai larg repartizate.

119:6.3 (1315.6) Mihail a apărut în sediul celei de-a cincia constelaţii ca un muritor morontial de statut ascendent în plenitudinea capacităţilor sale. Regret că el mi-a interzis să destăinui detaliile acestei cariere a unui muritor morontial nenumerotat, căci aceasta a fost una dintre epocile cele mai extraordinare şi mai stupefiante din experienţa de manifestare a lui Mihail, neexceptând nici chiar şederea

sa dramatică şi tragică de pe Urantia. Printre numeroasele restricţii care mi-au fost impuse când mi-am acceptat misiunea, una dintre ele mi-a interzis să dau detaliile acestei minunate cariere a lui Mihail sub aspectul muritorului morontial al lui Endantum.

119:6.4 (1316.1) Când Mihail a revenit din această manifestare morontială, a fost evident pentru noi toţi că el devenise unul dintre semenii noştri, că Suveranul Universului era totodată prietenul şi ajutorul plin de compasiune al formelor de inteligenţe create, chiar şi cele mai umile, ale tărâmurilor sale. Noi notaserăm deja mai înainte că el dobândea progresiv punctul de vedere al creaturilor în administrarea universului, căci această asimilare apăruse treptat; dar ea a devenit mai marcată după desăvârşirea efuziunii sale ca muritor morontial, şi încă şi mai mult după întoarcerea sa din cariera fiului de tâmplar de pe Urantia.

119:6.5 (1316.2) Gabriel ne-a informat anticipat de momentul în care Mihail va fi liber de consacrarea sa morontială, şi, în consecinţă, noi am pregătit o primire adecvată pe Salvington. Milioane şi milioane de fiinţe se adunaseră din lumile-sediu ale constelaţiilor Nebadonului, şi majoritatea oaspeţilor lumilor adiacente au fost reunite pentru a-i ura bun venit înapoi pentru a-şi relua domnia sa peste universul său. Ca răspuns la numeroasele noastre discursuri de bun venit şi marcate de aprecierea pentru un Suveran ce purta un interes atât de vital pentru creaturile sale, Mihail s-a mărginit în a răspunde: „Eu m-am ocupat doar de treburile Tatălui meu. Eu fac numai ceea ce este pe placul Fiilor Paradisului care îşi iubesc creaturile şi caută cu ardoare să le înţeleagă”.

119:6.6 (1316.3) Dar, din ziua aceea şi până la ora în care Mihail s-a lansat în aventura sa pe Urantia ca Fiu al Omului, tot Nebadonul a continuat discutarea numeroaselor isprăvi ale Şefului lor Suveran în vreme ce el îşi exercita activităţile pe Endantum ca încarnare a efuziunii unui ascender muritor morontial evolutiv; el a fost acolo în toate privinţele pus la încercare ca şi tovarăşii săi adunaţi de pe lumile materiale din toată constelaţia unde şedea el.

7. A şaptea şi cea din urmă manifestare

119:7.1 (1316.4) Timp de zeci de mii de ani, am aşteptat toţi cu nerăbdare a şaptea şi ultima manifestare a lui Mihail. Gabriel ne-a învăţat că această misiune finală a fost făcută la puţin după vestea slăbiciunii lui Adam şi a Evei. Astfel, timp de peste treizeci şi cinci de mii de ani, lumea voastră a ocupat un loc însemnat în consiliile întregului univers local. În afară de misterul încarnării, nici o etapă a efuziunii pe Urantia nu a comportat secrete. De la început la sfârşit, şi până la reîntoarcerea triumfală a lui Mihail pe Salvington ca Suveran Suprem al universului său, tot ceea ce s-a petrecut pe lumea voastră infimă, dar înalt onorată, a primit publicitatea universală cea mai completă.

119:7.2 (1316.5) Paragraph 119:7.2 is missing.

119:7.3 (1316.6) Până în momentul evenimentului însuşi, noi nu ştiuserăm niciodată că Mihail va apărea pe pământ ca un bebeluş neputincios al tărâmului, dar ne gândiserăm că el va folosi această metodă. Mai întâi, el apăruse întotdeauna ca un individ pe deplin

dezvoltat al grupului de personalităţi ales pentru manifestare. Când teledifuziunea Salvingtonului a anunţat despre copilaşul din Betleem care se născuse pe Urantia, această veste a făcut senzaţie.

119:7.4 (1316.7) Nu numai că noi ne-am dat atunci seama că Creatorul şi prietenul nostru a trecut de etapa cea mai precară a acestei efuziuni sub forma bebeluşului fără apărare, dar noi am şi înţeles că experienţa lui în această manifestare finală sub forma unei fiinţe muritoare îl va instala pe vecie pe tronul său ca suveran incontestabil şi suprem al universului Nebadonului. Timp de o treime de secol din timpul Terrei, toate privirile, în toate părţile universului nostru local, au fost îndreptate spre Urantia. Toate inteligenţele şi-au dat seama că cea din urmă manifestare îşi va urma cursul. Noi cunoaştem de multă vreme rebeliunea lui Lucifer în Satania şi dezafectarea lui Caligastia de pe Urantia; noi înţelegem deci foarte bine intensitatea luptei care ar fi avut loc când şeful nostru ar fi binevoit să se încarneze pe Urantia sub umila formă şi în similitudinea cărnii muritoare.

119:7.5 (1317.1) Iosua ben Iosif, bebeluşul iudeu, a fost conceput şi s-a născut în lume exact ca toţi ceilalţi copii de dinaintea lui şi de după el, atâta doar că acest copil particular era încarnarea lui Mihail al Nebadonului, un divin Fiu al Paradisului şi creatorul acestui întreg univers local de lucruri şi de fiinţe. Acest mister al încarnării Deităţii în forma umană a lui Iisus, a cărui origine era altminteri naturală pe Urantia, va rămâne veşnic nepătruns. Chiar şi în eternitate, voi nu veţi cunoaşte niciodată tehnica şi metoda încarnării Creatorului în forma şi în similitudinea creaturilor sale. Acesta este secretul Sonaringtonului, iar aceste mistere sunt proprietatea exclusivă a Fiilor divini care au trecut prin experienţa efuziunii.

119:7.6 (1317.2) Anumiţi înţelepţi ai Terrei cunoşteau de sosirea iminentă a lui Mihail. Prin contactul dintre lumi, aceşti înţelepţi înzestraţi cu clarviziune spirituală au anunţat manifestarea apropiată a lui Mihail pe Urantia, iar serafimii au făcut anunţul, prin intermediul medienilor, unui grup de preoţi caldeeni al căror şef era Ardnon. Aceşti oameni ai lui Dumnezeu au făcut o vizită copilului nou-născut. Singurul eveniment supranatural asociat naşterii lui Iisus a fost această anunţare lui Ardnon şi tovarăşilor lui prin serafimii care fuseseră odinioară ataşaţi lui Adam şi Evei în prima grădină.
119:7.7 (1317.3) Părinţii umani ai lui Iisus erau oameni de rând ai epocii lor şi ai generaţiei lor, iar acest Fiu de Dumnezeu întrupat s-a născut deci dintr-o femeie şi a fost crescut în felul obişnuit al copiilor acelei rase şi al acelei epoci.

119:7.8 (1317.4) Istoria şederii lui Mihail pe Urantia, povestea efuziunii umane a Fiului Creator pe lumea voastră, este o chestiune care depăşeşte întinderea şi scopul prezentului capitol.

8. Statutul lui Mihail după manifestările sale

119:8.1 (1317.5) După manifestarea finală şi reuşită a lui Mihail pe Urantia, nu numai că el a fost acceptat de către Cei Îmbătrâniţi de Zile ca şef suveran al Nebadonului, ci a fost de asemenea recunoscut de Tatăl universal ca conducător confirmat al universului local pe care îl crease. Cu ocazia întoarcerii sale pe Salvington, acest Mihail, Fiul

Omului şi Fiul lui Dumnezeu, a fost proclamat şef permanent al Nebadonului. De la Uversa a venit cea de-a opta proclamaţie a suveranităţii lui Mihail, în timp ce din Paradis a sosit o declaraţie comună a Tatălui Universal şi a Fiului Etern care instituia această fiinţă, uniunea lui Dumnezeu şi a omului, ca singur conducător al universului, şi care ordona Uniunii de Zile staţionate pe Salvington să facă cunoscută intenţia sa de a se retrage în Paradis. Fidelii de Zile de pe lumile-sedii ale constelaţiilor au primit de asemenea instrucţiuni pentru demisionarea din consiliile celor Prea Înalţi. Dar Mihail nu a vrut să consimtă ca să se retragă Fiii Trinitari de consiliu şi de cooperare. El i-a adunat pe Salvington şi i-a rugat personal să rămână mereu la datorie în Nebadon. Ei le-au făcut cunoscut, conducătorilor lor din Paradis, dorinţa lor de a-şi da consimţământul la această cerere, şi puţin după aceea au fost emise ordinele de separare de Paradis care îi ataşau pentru totdeauna pe aceşti Fii ai universului central curţii lui Mihail al Nebadonului.

119:8.2 (1318.1) A fost nevoie de aproape un miliard de ani de timp al Urantiei pentru a desăvârşi cariera de consacrare a lui Mihail şi pentru a proceda la stabilirea definitivă a autorităţii sale supreme în universul propriei sale creaţii. Mihail s-a născut creator, a fost educat ca administrator, format în calitate de conducător, dar a fost necesar să îşi câştige suveranitatea prin experienţă. Astfel că mica voastră lume a fost cunoscută în tot Nebadonul ca fiind cadrul în care Mihail a desăvârşit experienţa cerută fiecărui Fiu Creator din Paradis înainte ca el să primească conducerea şi controlul nelimitat al universului creat de el însuşi. Pe măsură ce vă înălţaţi în universul local, voi învăţaţi şi

mai mult despre idealurile personalităţilor implicate în efuziunile anterioare ale lui Mihail.

119:8.3 (1318.2) Desăvârşindu-şi efuziunile de creatură, Mihail nu numai că stabilea propria sa suveranitate, dar el mărea şi suveranitatea evoluândă a Dumnezeului Suprem. În cursul acestor efuziuni, nu numai că Fiul Creator s-a lansat într-o explorare descendentă a diverselor naturi de personalitate a creaturilor, dar el a ajuns totodată să reveleze voinţele diversificate ale Deităţilor Paradisului ale căror unitate sintetică, după cum este ea revelată de Creatorii Supremi, dezvăluie voinţa Fiinţei Supreme.

119:8.4 (1318.3) Aceste diverse aspecte volitive ale Deităţilor sunt veşnic personalizate în naturile divergente ale celor Şapte Spiritele Maestru, şi fiecare dintre efuziunile lui Mihail era în mod particular revelatoare a uneia dintre aceste manifestări de divinitate. În consacrarea sa ca Melchisedec, el a manifestat voia unificată a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului. În consacrarea sa ca Lanonandek, el a manifestat voia Tatălui şi a Fiului. În consacrarea adamică, el a revelat voia Tatălui şi a Spiritului, iar în consacrarea serafică, voia Fiului şi a Spiritului. În consacrarea ca muritor pe Uversa, el a zugrăvit voia Autorului Comun, iar în manifestarea de muritor morontial, voia Fiului Etern. În fine, în consacrarea materială pe Urantia, el a trăit voia Tatălui Universal, şi anume ca un muritor de carne şi sânge.

119:8.5 (1318.4) Din desăvârşirea acestor şapte manifestări a rezultat suveranitatea supremă a lui Mihail şi deopotrivă posibilitatea, pentru Suprem, de a atinge suveranitatea în Nebadon. În nici una dintre efuziunile lui, Mihail nu l-a revelat pe Dumnezeu Supremul, ci suma

celor şapte efuziuni ale lui este o nouă revelaţie a Fiinţei Supreme în Nebadon.

119:8.6 (1318.5) În experienţa coborârii lui Dumnezeu către om, Mihail a experimentat în acelaşi timp o ascensiune pornind de la posibilităţile de manifestări parţiale. El se înălţa la supremaţia acţiunii finite şi la finalitatea eliberării potenţialului său pentru funcţiunile absonite. Mihail, Fiul Creator, este un creator în spaţiu-timp, dar Mihail, Maestrul Fiu septuplu, este membru al unuia dintre corpurile divine constituind Ultimul Trinităţii.

119:8.7 (1318.6) Trecând prin experienţa revelării voinţelor celor Şapte Spirite Principale ieşite din Trinitate, Fiul Creator a trecut prin experienţa dezvăluirii voinţei Supremului. Operând ca revelator al voinţei supremaţiei, Mihail, asemenea tuturor celorlalţi Maeştri Fii, s-a identificat el însuşi cu Supremul pentru totdeauna. În cursul prezentei epoci a universului, el revelează Supremul şi participă la actualizarea suveranităţii Supremaţiei. În schimb, în următoarea epocă a universului, noi credem că Mihail va colabora cu Fiinţa Supremă din prima Trinitate experienţială în universurile spaţiului exterior şi în favoarea acestor universuri.

119:8.8 (1319.1) Urantia este sanctuarul sentimental al întregului Nebadon; cea mai importantă dintre zece milioane de planete locuite, domiciliul uman al lui Crist Mihail, suveranul întregului Nebadon, slujitor Melchisedec pe lângă regate, salvator sistemic, izbăvitor adamic, însoţitor serafic, asociat al spiritelor ascendente, progresor morontial, Fiu al Omului în similitudinea cărnii muritoare şi Prinţ Planetar al Urantiei. Şi Scripturile voastre spun adevărul când afirmă

că acest acelaşi Iisus a promis să revină, într-o bună zi, pe lumea efuziunii sale terminale, Lumea Crucii.

119:8.9 (1319.2) [Acest capitol, descriind cele şapte efuziuni ale lui Crist Mihail, este al şaizeci şi treilea şi cel din urmă al unei serii de prezentări garantate de numeroase personalităţi, retrasând istoria Urantiei până în epoca în care Mihail a apărut pe pământ în similitudinea cărnii muritoare. Aceste capitole au fost autorizate de o comisie nebadoniană de doisprezece membri care acţionează sub conducerea lui Mantutia Melchisedec. Noi am redactat aceste expuneri şi le-am pus în limba engleză printr-o tehnică permisă de superiorii noştri, în anul 1935 al erei creştine a Urantiei.]

Cartea Urantia

<< Capitolul 119 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 120 >>

Partea a IV a

Viaţa şi învăţăturile lui Iisus

Acest grup de capitole a fost garantat de o comisie de doisprezece mediani ai Urantiei care acţionează sub supravegherea unui Melchisedec conducător de revelaţie.

Baza acestei povestiri a fost furnizată de un median secundar care a fost cândva însărcinat cu supravegherea supraumană a Apostolului Andrei.

Cartea Urantia

Capitolul 120

Manifestarea lui Mihail pe Urantia

120:0.1 (1323.1) ÎNSĂRCINAT de Gabriel să supravegheze reformularea povestirii vieţii lui Mihail pe Urantia sub înfăţişarea trupului muritor, eu, Melchisedecul director al comisiei de revelaţie căruia i-a fost încredinţată această sarcină, sunt autorizat să prezint această naraţiune a anumitor evenimente care au precedat imediat momentul în care Fiul Creator a sosit pe Urantia pentru a aborda faza finală a experienţei sale de manifestare universală. A trăi o viaţă identică cu cea pe care o impune el fiinţelor inteligente ale propriei sale creaţii, deci de a se dărui, manifestându-se sub înfăţişarea diverselor sale ordine de fiinţe create, reprezintă o parte din preţul pe

care fiecare Fiu Creator trebuie să-l plătească pentru a câştiga suveranitatea completă şi supremă a universului de lucruri şi de fiinţe pe care el însuşi le-a edificat.

120:0.2 (1323.2) Înaintea evenimentelor pe care vreau să le conturez, Mihail al Nebadonului avusese şase efuziuni, sub înfăţişarea a şase ordine diferite ale creaţiei sale variate de fiinţe inteligente. Apoi, el s-a pregătit să coboare pe Urantia sub înfăţişarea muritorilor încarnaţi, ordinul cel mai umil al creaturilor volitive inteligente, şi, în calitate de fiinţă umană a tărâmului material, să execute actul final al epopeii care îi permitea să dobândească suveranitatea universului său conform directivelor Şefilor Paradisiaci divini ai ordinelor universului universurilor.

120:0.3 (1323.3) În cursul fiecăreia dintre precedentele efuziuni, Mihail a dobândit nu numai experienţa finită a unui grup de fiinţe create, ci şi o experienţă esenţială de cooperare cu Paradisul, care trebuia în ea însăşi şi prin ea însăşi să aducă o nouă contribuţie la stabilirea sa ca suveran al universului pe care el însuşi îl edificase. În orice moment al întregului trecut al timpului universului local, Mihail ar fi putut revendica suveranitatea personală în calitate de Fiu Creator, şi, tot în calitate de Fiu Creator, el ar fi putut guverna universul său de materie pe care l-ar fi ales. În acest caz, Emanuel şi Fii asociaţi din Paradis şi-ar fi luat rămas bun de la acest univers. Dar Mihail nu dorea să guverneze Nebadonul numai potrivit propriului său drept izolat de Fiu Creator. El dorea, printr-o experienţă efectivă de subordonare cooperatoare a Trinităţii Paradisului, să se înalţe la această înaltă situaţie de statut universal în care devenise calificat pentru a conduce universul său şi să îi administreze treburile cu această perfecţiune a

discernământului şi cu această înţelepciune de executare care vor fi cândva caracteristicile guvernării exaltate a Fiinţei Supreme. El nu aspira atât la perfecţiunea de guvernare a unui Fiu Creator, cât la supremaţia de administrare în calitate de personificare a înţelepciunii universale şi a divinei experienţe a Fiinţei Supreme.

120:0.4 (1324.1) Mihail avea deci un dublu scop în înfăptuirea celor şapte efuziuni pe diversele ordine de creaturi ale universului său. În primul rând, el desăvârşea experienţa necesară în înţelegerea creaturilor cerută de la toţi Fiii Creatori înainte ca ei să îşi asume o suveranitate completă. În orice moment, un Fiu Creator îşi poate guverna universul din propriul său drept, dar el nu poate guverna ca reprezentant suprem al Trinităţii Paradisului decât după ce a trecut prin cele şapte efuziuni sub înfăţişarea creaturilor universului său. În al doilea rând, el aspira la privilegiul de a reprezenta autoritatea maximă a Trinităţii Paradisului susceptibilă de a fi exercitată în administrarea directă şi personală a unui univers local. În consecinţă, în timpul experienţei fiecăreia dintre efuziunile sale, Mihail s-a subordonat voluntar, cu succes şi într-o manieră satisfăcătoare, voinţelor divers constituite ale diverselor asociaţii de persoane ale Trinităţii Paradisului. Altfel zis, cu ocazia primei efuziuni, el s-a supus voinţei conjugate a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului; cu ocazia celei de-a doua, voinţei Tatălui şi a Fiului; cu ocazia celei de-a treia, voinţei Tatălui şi a Spiritului; cu ocazia celei de-a patra efuziuni, voinţei Fiului şi a Spiritului; cu ocazia celei de-a cincia, voinţei Spiritului Infinit; cu ocazia celei de-a şasea, voinţei Fiului Etern; şi, în cursul celei de-a şaptea şi cea din urmă manifestare pe Urantia, voinţei Tatălui Universal.

120:0.5 (1324.2) În suveranitatea sa personală, Mihail combină deci voinţa divină a fazelor septuple ale Creatorilor universali cu experienţa comprehensivă a creaturilor universului său local. Administrarea sa a devenit astfel reprezentanta a maximum de autoritate şi de putere, fiind în acelaşi timp scutită de orice pretenţie arbitrară. Puterea sa este nelimitată, întrucât ea decurge dintr-o asociere experimentală cu Deităţile Paradisului. Autoritatea sa este incontestabilă în măsura în care a fost dobândită printr-o experienţă efectivă sub înfăţişarea creaturilor din univers. Suveranitatea sa este supremă, întrucât ea încorporează simultan septuplul punct de vedere al Deităţii Paradisului şi punctul de vedere al creaturilor timpului şi spaţiului.

120:0.6 (1324.3) După ce a determinat momentul efuziunii sale şi a ales planeta unde acest eveniment extraordinar ar fi avut loc, Mihail a avut cu Gabriel întrunirea obişnuită care preceda o manifestare şi s-a prezentat apoi înaintea lui Emanuel, fratele său mai mare şi consilierul său paradisiac. Mihail a încredinţat atunci păstrării lui Emanuel toate puterile de administrare universală care nu fuseseră anterior conferite lui Gabriel. Chiar înainte ca Mihail să plece să se încarneze pe Urantia, Emanuel, acceptând păstrarea universului cât timp va dura manifestarea pe Urantia,s-a apucat să transmită recomandări de folosire în caz de manifestare, care aveau să îi servească ca indicaţii lui Mihail pentru încarnarea sa când va creşte curând pe Urantia în calitate de muritor al acelui tărâm.

120:0.7 (1324.4) În legătură cu aceasta, trebuie amintit că Mihail alesese să procedeze la această manifestare sub înfăţişarea cărnii

muritoare şi supus voii Tatălui Paradisului. Fiul Creator nu avea nevoie de instrucţiuni de persoană pentru a efectua această încarnare dacă ar fi avut ca scop unic să parvină la suveranitatea universului său. Dar el se angajase într-un program de revelare a Supremului care implica o funcţionare cooperatoare cu diversele voinţe ale Deităţilor Paradisului. În felul acesta, suveranitatea sa odată ce era definitiv şi personal dobândită includea efectiv în totalitate voinţa septuplă a Deităţii, aşa cum culminează ea în Suprem. Mihail primise deja, de şase ori în trecut, instrucţiuni de la reprezentanţii personali ai diverselor Deităţi ale Paradisului şi de la asocierile lor. Acum, el primea directive de la Uniunea de Zile, ambasadorul Trinităţii Paradisului pe lângă universul local al Nebadonului şi care acţiona în numele Tatălui Universal.

120:0.8 (1325.1) Din faptul că acest puternic Fiu Creator a acceptat de bună voie să se supună încă o dată voinţei Deităţilor Paradisului, de această dată celei a Tatălui Universal, rezultau avantaje imediate şi imense compensaţii. Prin această decizie de a îndeplini un asemenea act de subordonare asociativă, Mihail avea să cunoască, prin experienţa din această încarnare, nu numai natura omenească muritoare, ci şi voia Tatălui Paradisiac al tuturor. Ba mai mult, el putea să se lanseze în această manifestare unică cu asigurarea completă că nu numai Emanuel exercita deplina autoritate a Tatălui Paradisului în administrarea universului său în timpul şederii sale pe Urantia, ci şi cu mângâierea de a şti că Cei Îmbătrâniţi de Zile ai suprauniversului decretaseră că tărâmul său va fi în siguranţă în timpul întregii perioade de manifestare.

120:0.9 (1325.2) Acesta a fost cadrul acestui eveniment capital în cursul căruia Emanuel a prezentat misiunea celei de-a şaptea efuziuni. Eu sunt autorizat să dau următoarele extrase din recomandările făcute înaintea efuziunii de către Emanuel şefului universului local, care a devenit apoi Iisus din Nazaret (Crist Mihail) pe Urantia.

1. Misiunea celei de-a şaptea efuziuni

120:1.1 (1325.3) ”Fratele meu Creator, eu sunt pe punctul de a asista la cea de-a şaptea şi cea din urmă manifestare universală a ta. Tu ai executat în maniera cea mai fidelă şi cea mai perfectă cele şase misiuni precedente, iar eu nu nutresc alt gând decât acela al unui acelaşi triumf şi pentru aceasta, manifestarea ta finală pentru suveranitate. Până acum tu ai apărut pe sferele tale de manifestare ca o fiinţă pe deplin dezvoltată a ordinului pe care îl aleseseşi. Acum, tu eşti pe cale să apari pe Urantia, planeta dezordonată şi tulburată a alegerii tale, nu ca un muritor pe deplin dezvoltat, ci ca un nou născut fără apărare. Aceasta, dragul meu tovarăş, va fi pentru tine o experienţă nouă şi nemai-încercată. Tu eşti pe punctul de a plăti întregul preţ al unei efuziuni şi a experimenta iluminarea completă a unui Creator care se încarnează sub înfăţişarea unei creaturi.
120:1.2 (1325.4) ”De-a lungul fiecăreia dintre efuziunile precedente, tu ai ales de bunăvoie să te supui voinţei celor trei Deităţi ale Paradisului şi interasocierilor lor divine. Tu ai fost supus, cu ocazia efuziunilor precedente, tuturor celor şapte faze ale voinţei Supremului, exceptând voinţa personală a Tatălui tău din Paradis. Acum că te-ai decis să te

supui voii Tatălui tău în cursul celei de-a şaptea efuziuni, eu, în calitate de reprezentant personal al Tatălui nostru, îmi asum jurisdicţia necondiţionată a universului tău pe durata încarnării tale.

120:1.3 (1325.5) ”Întreprinzând manifestarea pe Urantia, tu te-ai privat de bună voie de orice sprijin extraplanetar şi de toată asistenţa specială care ţi-ar fi putut fi oferită de către creaturile propriei tale creaţii. Aşa cum fiii creaţi ai Nebadonului depind în întregime de tine pentru a fi călăuziţi în siguranţă de-a lungul carierei lor universale, tot aşa trebuie acum ca tu să te pui, în întregime şi fără rezervă, sub dependenţa Tatălui tău Paradisiac pentru a fi călăuzit cu siguranţă prin vicisitudinile nerevelate ale următoarei tale cariere în calitate de muritor. Şi, când vei fi atins această experienţă de manifestare, tu vei cunoaşte, în tot adevărul lui, deplinul sens şi bogata semnificaţie a acestei încrederi în legea a cărei stăpânire tu o pretinzi atât de invariabil din partea tuturor creaturilor tale ca parte a relaţiilor lor intime cu tine în calitate de Creator şi Tată al universului lor local.

120:1.4 (1326.1) ”De-a lungul efuziunii tale pe Urantia, nu este nevoie să te preocupe decât un singur lucru, comuniunea neîntreruptă dintre tine şi Tatăl tău din Paradis. Şi prin perfecţiunea unei astfel de relaţii se face că lumea efuziunii tale, şi chiar şi tot universul creaţiei tale, vor percepe o revelaţie nouă şi mai comprehensibilă a Tatălui tău şi a Tatălui meu, Tatăl Universal al tuturor. Tu nu ai aşadar să te îngrijeşti decât de viaţa ta personală pe Urantia. Eu voi fi pe deplin şi efectiv responsabil de administrarea neîntreruptă şi de securitatea universului tău din momentul în care tu vei fi abandonat de bună voie autoritatea până în acela în care tu vei reveni la noi ca Suveran al Universului, confirmat de Paradis, şi în care tu vei primi din mâinile mele nu

autoritatea de vice-gerant pe care mi-o predai acum, ci puterea supremă şi jurisdicţia asupra universului tău.

120:1.5 (1326.2) ”Pentru ca tu să poţi cunoaşte cu certitudine că eu am puterea de a face tot ceea ce îţi promit în acest moment (ştiind bine că eu reprezint asigurarea întregului Paradis pentru îndeplinirea cu fidelitate a cuvântului meu), eu te anunţ că tocmai mi s-a comunicat o decizie a Străvechilor de Zile de pe Uversa, care va înlătura orice pericol spiritual din Nebadon pe parcursul perioadei efuziunii tale voluntare. Din clipa în care îţi vei preda conştiinţa, la începutul încarnării tale muritoare, până la reîntoarcerea ta către noi ca suveran suprem şi necondiţionat al acestui univers pe care l-ai creat şi organizat tu însuţi, nu se poate întâmpla nimic grav în tot Nebadonul. În acest interimat al încarnării tale, eu deţin instrucţiunile Străvechilor de Zile care ordonă, fără ocolişuri, nimicirea instantanee şi automată a oricărei fiinţe vinovate de rebeliune sau care caută să provoace, în absenţa ta, pe durata efuziunii tale, o insurecţie în universul Nebadonului. Fratele meu, în vederea autorităţii Paradisului inerentă prezenţei mele şi sporită de mandatul juridic al Uversei, universul tău şi toate creaturile sale loiale vor fi în siguranţă în timpul efuziunii tale. Tu poţi să pleci în misiunea ta cu un singur gând - să lărgeşti revelaţia Tatălui nostru fiinţelor inteligente ale universului tău.

120:1.6 (1326.3) ”Ca şi în toate efuziunile tale anterioare, eu aş vrea să-ţi amintesc că eu sunt depozitarul jurisdicţiei universului tău cu titlu de frate mandatar. Eu exercit orice autoritate şi fac uz de orice putere în numele tău. Eu activez aşa cum ar face-o Tatăl nostru din Paradis şi conform rugăminţii tale explicite de a acţiona astfel în locul tău. Dat fiind acest fapt, toată această autoritate delegată îţi va reveni pentru a

o exercita în orice moment pe care îl vei judeca potrivit pentru a cere restituirea ei. Consacrarea ta este în întregime voluntară în toate fazele ei. În calitate de muritor întrupat pe pământ, tu vei fi privat de darurile celeste, dar poţi să recuperezi toată puterea abandonată în orice clipă pe care ai alege-o pentru a te reînvesti cu autoritatea ta universală. Dacă tu alegi să reiei statutul tău de putere şi de autoritate, aminteşte-ţi că aceasta va numai din motive *personale,* întrucât eu sunt gajul suprem şi viu a cărui prezenţă şi promisiune garantează administrarea universului tău în totală securitate, conform voii Tatălui tău. O rebeliune, aşa cum s-a produs de trei ori în Nebadon, nu se poate produce în absenţa ta din Salvington pentru această manifestare. Pe durata efuziunii tale pe Urantia, Cei Îmbătrâniţi de Zile au decretat că orice rebeliune din Nebadon va purta în ea însăşi germenul automat al propriei ei anihilări.

120:1.7 (1326.4) ”Câtă vreme vei fi plecat pentru această manifestare finală şi extraordinară, eu mă angajez (cu cooperarea lui Gabriel) să administrez cu fidelitate universul tău. Împuternicindu-te pentru a întreprinde această slujbă de revelaţie divină şi să suferi această experienţă de înţelegere umană făcută perfectă, eu acţionez în numele Tatălui meu şi al Tatălui tău, şi îţi ofer sfaturile următoare care ar trebui să te călăuzească pentru a trăi viaţa ta terestră pe măsură ce vei deveni progresiv conştient de misiunea divină ataşată şederii tale prelungite în trup.”

2. Limitările efuziunii

120:2.1 (1327.1) ”1. Potrivit uzanţelor şi conform tehnicii Sonaringtonului - conform mandatelor Fiului Etern din Paradis - eu am dat toate dispoziţiile necesare pentru ca tu să poţi întreprinde imediat această manifestare trupească în armonie cu planurile pe care le-ai stabilit şi care au fost încredinţate în păstrarea mea prin Gabriel. Tu vei creşte pe Urantia ca un copil al tărâmului, îţi vei desăvârşi acolo educaţia ta umană - rămânând constant supus voii Tatălui tău din Paradis - tu îţi vei trăi viaţa pe Urantia aşa cum ai hotărât-o, îţi vei termina şederea planetară şi îţi vei pregăti ascensiunea până aproape de Tatăl tău pentru a primi de la el suveranitatea supremă a universului tău.

120:2.2 (1327.2) ”2. În afară de misiunea ta pământeană şi de revelaţia ta în univers, dar în raport cu fiecare dintre acestea, eu te sfătuiesc, de îndată ce vei deveni îndeajuns de conştient de identitatea ta divină, să iei asupra ta sarcina suplimentară de a pune capăt din punct de vedere tehnic rebeliunii lui Lucifer din sistemul Sataniei şi de a face toate acestea în calitate de *Fiu al Omului,* deci, în calitate de creatură muritoare a tărâmului făcută puternică în slăbiciunea ei prin aceea că ea se supune prin credinţă voii Tatălui său, eu sugerez ca tu să realizezi, cu graţie, în tot ceea ce ai refuzat de nenumărate ori să înfăptuieşti arbitrar prin forţă şi putere pe când dispuneai de aceste puteri, la vremea când a izbucnit această rebeliune culpabilă şi nejustificată. Eu voi considera ca fiind apogeul potrivit al efuziunii tale în calitate de muritor faptul că tu vei reveni printre noi ca Fiu al Omului, Prinţ Planetar al Urantiei, şi în acelaşi timp ca Fiul lui Dumnezeu, suveranul suprem al universului tău. Ca om muritor, tipul inferior de creatură inteligentă din Nebadon, tu înfruntă şi judecă

pretenţiile blasfematoare ale lui Caligastia şi ale lui Lucifer; şi, în umila stare pe care ţi-ai asumat-o, pune capăt pentru totdeauna ruşinoaselor prezentări greşite ale acestor copii de lumină decăzuţi. După ce ai refuzat cu persistenţă să-i discreditezi pe aceşti rebeli prin exerciţiul prerogativelor de creator, s-ar potrivi acum ca, sub înfăţişarea fiinţelor cele mai umile din creaţia ta, tu să smulgi dominaţia din mâinile acestor Fii decăzuţi. Astfel, întreg universul tău local va recunoaşte cu toată echitatea, cu claritate şi pentru totdeauna, că tu ai fost just făcând, în rolul de muritor întrupat, lucrurile pe care îndurarea divină te îndemna să nu le faci prin puterea unei autorităţi arbitrare. Stabilind astfel, prin consacrarea ta, posibilitatea suveranităţii Supremului în Nebadon, tu vei fi dus, de fapt, la bun sfârşit treburile rămase în suspensie ale tuturor insurecţiilor anterioare, indiferent de timpul mai mult sau mai puţin lung necesar încheierii lor efective. Prin acest act, disensiunile în curs din universul tău vor fi rezolvate în fond. Ca urmare, când tu vei fi dotat cu suveranitatea supremă peste tot universul, provocări asemănătoare faţă de autoritatea ta nu vor mai putea niciodată să se reproducă în nici o parte din marea ta creaţie personală.

120:2.3 (1327.3) ”3. Când vei fi reuşit să pui capăt secesiunii Urantiei - iar tu vei ajunge indubitabil acolo - eu te sfătuiesc să accepţi ca Gabriel să-ţi confere titlul de 'Prinţ Planetar al Urantiei' în semn de recunoaştere eternă, din partea întregului univers, a experienţei tale finale de manifestare şi apoi de a lua toate măsurile compatibile cu sensul efuziunii tale pentru a compensa mâhnirea şi confuzia aduse pe Urantia prin trădarea lui Caligastia şi prin greşeala Adamică.

120:2.4 (1328.1) ”4. Conform rugăminţii tale, Gabriel şi toţi cei interesaţi vor coopera cu tine în dorinţa de a exprima terminarea efuziunii tale pe Urantia prin pronunţarea unei judecăţi de dezlegare a tărâmului, însoţită de încheierea unei epoci, de învierea supravieţuitorilor muritori adormiţi şi prin stabilirea distribuirii Spiritului Adevărului revărsat.

120:2.5 (1328.2) ”5. În ceea ce priveşte planeta efuziunii tale şi generaţia imediată a oamenilor care vor trăi acolo în epoca şederii tale ca muritor, te sfătuiesc să-ţi asumi pe larg rolul unui educator. Acordă, în primul rând, atenţia ta eliberării şi inspirării naturii spirituale a omului. Apoi, iluminează inteligenţa umană întunecată, vindecă sufletul oamenilor şi scapă minţile lor de terorile seculare. Şi atunci, în acord cu înţelepciunea ta de muritor, îngrijeşte-te de bunăstarea fizică şi de confortul material al fraţilor tăi încarnaţi. Trăieşte viaţa religioasă ideală pentru inspirarea şi edificarea universului tău.

120:2.6 (1328.3) ”6. Pe planeta efuziunii tale, redă libertatea spirituală omului izolat prin rebeliune. Să aduci pe Urantia o contribuţie suplimentară la suveranitatea Supremului, extinzând astfel stabilirea acestei suveranităţi până la marginile vastului domeniu al creaţiei tale personale. Graţie efuziunii tale materiale sub înfăţişarea cărnii se face că eşti pe punctul de a experimenta iluminarea finală a unui Creator din spaţiu-timp, dubla experienţă a muncii în limitele naturii umane şi cu voia Tatălui tău din Paradis. În viaţa temporară, voia creaturii finite şi voia Creatorului infinit sunt menite să devină una, tot aşa cum sunt ele pe cale de a se uni în Deitatea evoluândă a Fiinţei

Supreme. Răspândeşte pe planeta efuziunii tale Spiritul Adevărului, şi fă-i astfel pe toţi oamenii normali ai acestei sfere izolate imediat şi pe deplin accesibili ajutorului prezenţei fracţionate a Tatălui nostru din Paradis, Ajustorii Gândirii ai tărâmurilor.

120:2.7 (1328.4) ”7. În toate înfăptuirile de pe lumea efuziunii tale, păstrează constant gândul că tu trăieşti o viaţă destinată instruirii şi edificării întregului tău univers. Tu *reverşi* această viaţă de încarnare muritoare peste Urantia, dar tu trebuie să *trăieşti* această viaţă pentru a inspira spiritual toate inteligenţele umane şi supraumane care au trăit, care există actualmente sau ar putea încă să trăiască pe fiecare dintre lumile locuite care au format, formează acum sau pot încă să formeze o parte a vastei galaxii a domeniului tău administrativ. Viaţa ta terestră sub înfăţişarea cărnii muritoare nu ar trebui să fie trăită ca să constituie un *exemplu* pentru muritorii Urantiei din epoca şederii tale terestre, nici pentru vreuna dintre generaţiile de fiinţe umane care trăiesc ulterior pe Urantia sau pe oricare altă lume. Mai degrabă, viaţa ta în carne pe Urantia va fi o *inspiraţie* pentru toate vieţile, pe toate lumile Nebadonului prin toate generaţiile epocilor ce stau să vină.

120:2.8 (1328.5) ”8. Marea misiune pe care trebuie s-o realizezi şi s-o experimentezi în încarnarea muritoare este conţinută în hotărârea de a trăi o viaţă consacrată din toată inima facerii voii Tatălui tău din Paradis, şi astfel de *a-l revela pe Dumnezeu,* Tatăl tău, în trup şi în special creaturilor din trup. În acelaşi timp, şi într-un chip nou şi superior, tu îl vei *interpreta* pe Tatăl nostru pentru fiinţele supramuritoare din tot Nebadonul. Paralel cu acest serviciu de nouă revelaţie şi de interpretare lărgită a Tatălui Paradisului pe lângă

fiecare tip de minte umană şi supraumană, tu vei opera astfel încât să efectuezi o nouă revelaţie a omului pentru de Dumnezeu. În timpul unicei şi scurtei tale vieţi în trup, fă să iasă în relief, aşa cum nu s-a mai văzut niciodată anterior în tot Nebadonul, posibilităţile transcendente accesibile unei fiinţe umane care îl cunoaşte pe Dumnezeu, pe durata scurtei cariere a unei existenţe muritoare, şi oferă o *interpretare* nouă şi iluminată a omului şi a vicisitudinilor vieţii sale planetare tuturor inteligenţelor supraumane din tot Nebadonul, şi aceasta, pentru toate timpurile. Tu trebuie să cobori pe Urantia sub înfăţişarea cărnii muritoare şi, trăind acolo ca un om din vremea ta şi din generaţia ta, tu vei acţiona astfel încât să arăţi, întregului tău univers, idealul unei tehnici perfecţionate în angajamentul suprem al treburilor vastei tale creaţii: atingerea lui Dumnezeu ce-l caută pe om şi-l găseşte, şi fenomenul omului ce-l caută pe Dumnezeu şi-l găseşte; tu vei realiza toate acestea pentru satisfacţia reciprocă, şi în timpul unei scurte vieţi în trup.

120:2.9 (1329.1) ”9. Eu îţi recomand să păstrezi constant în minte că, dacă, în fapt, tu eşti menit să devii un om obişnuit al tărâmului, în potenţial, tu vei rămâne un Fiu Creator al Tatălui Paradisului. Cu toate că tu ai să trăieşti şi ai să acţionezi ca un Fiu al Omului, în decursul acestei încarnări, atributele creative ale divinităţii tale personale te vor urma de pe Salvington pe Urantia. Voinţa ta va avea întotdeauna puterea de a pune capăt încarnării în orice moment posterior sosirii Ajustorului tău al Gândirii. Înainte de sosirea şi de primirea Ajustorului, eu voi garanta integritatea personalităţii tale, dar, după sosirea sa şi în acelaşi timp când vei recunoaşte progresiv natura şi importanţa misiunii tale de manifestare, tu ar trebui să te

abţii de la orice formulare a voinţei supraumane de realizare, de reuşită sau de putere în vederea faptului că prerogativele tale de creator vor rămâne asociate personalităţii tale umane, deoarece aceste atribute sunt inseparabile de prezenţa ta personală. Dar, în afară de voia Tatălui din Paradis, nici o repercusiune umană nu va însoţi cariera ta terestră decât dacă, printr-un act de voinţă conştientă şi deliberată, tu iei o decizie nedivizată care se termină printr-o alegere a personalităţii tale întregi.”

3. Îndrumări şi sfaturi suplimentare

120:3.1 (1329.2) Iar acum, fratele meu, luându-mi bun rămas de la tine în vreme ce te pregăteşti să pleci pe Urantia şi după ce te-am îndrumat cu privire la conduita generală a efuziunii tale, permite-mi să-ţi prezint anumite recomandări rezultând dintr-o consultare cu Gabriel şi privitoare la fazele minore ale vieţii de muritor. Iată ceea ce sugerăm în plus:

120:3.2 (1329.3) ”1. Ca, în urmărirea idealului vieţii tale de muritor de pe pământ, tu să acorzi o oarecare atenţie realizării şi valorii de exemplu a anumitor lucruri practice imediat utile tovarăşilor tăi umani.

120:3.3 (1329.4) ”2. În legătură cu relaţiile de familie, să dai prioritate obiceiurilor acceptate ale vieţii de familie aşa cum le vei găsi stabilite în ziua şi în generaţia efuziunii tale. Trăieşte-ţi viaţa ta familială şi

comunitară conform obişnuinţelor oamenilor printre care ai ales să apari.

120:3.4 (1329.5) ”3. În relaţiile tale cu ordinea socială, noi te povăţuim să-ţi limitezi esenţialmente eforturile la regenerarea spirituală şi la emanciparea intelectuală. Evită să fii amestecat în structura economică şi în angajamentele politice ale epocii tale. Consacră-te mai ales trăirii vieţii religioase ideale de pe Urantia.

120:3.5 (1329.6) ”4. În nici o împrejurare, şi nici chiar în cel mai infim detaliu, tu nu trebuie să te amesteci în evoluţia progresivă normală şi ordonată a acestor rase ale Urantiei. Această interdicţie nu trebuie însă interpretată ca limitând eforturile tale pentru a lăsa în urma ta, pe Urantia, un sistem durabil şi ameliorat de *etică religioasă pozitivă.*

120:3.6 (1330.1) ”5. În măsura în care vei considera-o oportun, tu trebuie să te asimilezi cu mişcările religioase şi spirituale existente pe Urantia; dar caută, în toate felurile posibile, să eviţi stabilirea oficială a unui cult organizat, a unei religii cristalizate sau a unui grupări etice separate de fiinţe umane. Viaţa ta şi învăţăturile tale trebuie să devină moştenirea comună a tuturor religiilor şi a tuturor popoarelor.

120:3.7 (1330.2) ”6. Cu scopul de a evita să contribui fără rost la crearea, pe Urantia, de sisteme stereotipe ulterioare de credinţe religioase sau de alte tipuri de crezuri religioase neprogresive, noi îţi mai dăm un sfat complementar: nu lăsa nici o scriere în urma ta pe planetă. Abţine-te cu totul de la a scrie pe materiale durabile; cere-le asociaţilor tăi să nu facă imagini sau alte portrete ale corpului tău

fizic; veghează să nu laşi nimic de potenţial idolatru pe planetă în momentul în care o vei părăsi.

120:3.8 (1330.3) ”7. În timp ce vei trăi viaţa socială obişnuită şi comună a planetei şi în timp ce vei fi un individ normal de sex masculin, tu nu vei intra probabil în relaţia de căsătorie care ar fi perfect onorabilă şi compatibilă cu manifestarea ta. Dar trebuie să-ţi amintesc că una dintre regulile încarnării din Sonarington interzice ca un Fiu de manifestare originară din Paradis lasă în urma sa un urmaş uman pe vreo planetă.

120:3.9 (1330.4) ”8. Pentru toate celelalte detalii ale apropiatei tale efuziuni, noi am vrea să te încredinţăm îndrumării Ajustorului interior, învăţăturilor spiritului divin mereu prezent pentru a servi drept ghid oamenilor, şi judecăţii rezonabile a minţii umane expansive cu care vei fi înzestrat prin ereditate. O asemenea asociere de atribute de creatură şi de Creator îţi va permite să trăieşti pentru noi viaţa perfectă de om de pe sferele planetare. Această viaţă nu va fi în mod necesar perfectă sub privirile unui om particular, al unei generaţii particulare de pe o lume particulară (şi cu atât mai mult pe Urantia), dar plenitudinea sa va fi socotită întreagă şi supremă de către lumile mai perfecţionate şi în curs de perfecţionare ale vastului tău univers.

120:3.10 (1330.5) ”Iar acum, fie ca Tatăl tău şi Tatăl meu, care ne-a susţinut întotdeauna în toate înfăptuirile noastre trecute, să te călăuzească, să te susţină şi să fie prezent aproape de tine din clipa în care ne vei părăsi, şi în care vei realiza abandonarea conştiinţei tale de personalitate. Aşa să fie de-a lungul reîntoarcerii tale progresive la

recunoaşterea identităţii tale divine întrupate sub formă umană, şi apoi în cursul întregii tale experienţe de manifestare de pe Urantia până la descătuşarea ta de carne şi la ascensiunea ta în dreapta suveranităţii Tatălui nostru. Când te voi revedea pe Salvington, vom celebra întoarcerea ta ca suveran suprem şi necondiţionat al acestui univers pe care tu însuţi l-ai creat, l-ai servit şi l-ai înţeles complet.

120:3.11 (1330.6) ”Eu domnesc acum în locul tău. Îmi asum jurisdicţia întregului Nebadon în calitate de suveran în funcţiune în timpul interimatului celei de-a şaptea ta efuziuni, aceea a unui muritor pe Urantia. Iar ţie, Gabriel, îţi încredinţez ocrotirea celui care este pe punctul de a deveni Fiul Omului, până ce curând se va întoarce la mine în putere şi în glorie ca Fiu al Omului şi Fiu al lui Dumnezeu. Şi, Gabriel, eu sunt suveranul tău până când Mihail se va reveni astfel.”

* * *

120:3.12 (1330.7) Atunci, în prezenţa întregului Salvington reunit, Mihail s-a retras de îndată dintre noi, şi noi nu l-am mai văzut în locul său obişnuit până la întoarcerea sa ca şef suprem şi guvernator personal al universului după împlinirea carierei sale de manifestare pe Urantia.

4. Încarnarea - contopirea a doi într-unul

120:4.1 (1331.1) Şi astfel că anumiţi copii nedemni de Mihail, care îl acuzaseră pe al lor Creator-tată că ar căuta în mod egoist suveranitatea şi şi-au permis să insinueze că Fiul Creator se menţinea arbitrar şi autocratic la putere în virtutea loialităţii iraţionale a creaturilor servile ale unui univers amăgit, urmau să fie reduşi definitiv la tăcere şi lăsaţi derutaţi şi deziluzionaţi de viaţa de abnegaţie pe care Fiul lui Dumnezeu o începea acum ca Fiu al Omului - rămânând constant supus voii 'Tatălui din Paradis'.

120:4.2 (1331.2) Dar nu vă înşelaţi: Crist Mihail, deşi fiind realmente o fiinţă de origine duală, nu era o dublă personalitate. El nu era Dumnezeu în asociere *cu* omul, ci mai degrabă Dumnezeu *întrupat* în om, iar el a fost întotdeauna tocmai această fiinţă compusă. Singurul factor progresiv în această relaţie de neînţeles a fost recunoaşterea realizării conştiente şi progresive (prin mintea sa umană) a faptului de a fi Dumnezeu şi om.

120:4.3 (1331.3) Crist Mihail nu a devenit progresiv Dumnezeu. Dumnezeu nu a devenit om într-un moment decisiv al vieţii terestre a lui Iisus. Iisus a fost Dumnezeu *şi* om, din totdeauna şi pentru totdeauna. Acest Dumnezeu şi acest om erau şi sunt acum numai *unul singur,* la fel cum Trinitatea Paradisiacă a celor trei fiinţe este în realitate *o singură* Deitate.

120:4.4 (1331.4) Nu pierdeţi niciodată din vedere faptul că ţelul spiritual suprem al efuziunii lui Mihail era să reînsufleţească *revelaţia lui Dumnezeu.*

120:4.5 (1331.5) Muritorii Urantiei au concepte schimbătoare despre ceea ce este miraculos, dar pentru noi, care trăim ca cetăţeni ai

universului local, există puţine miracole iar, printre ei, efuziunile de încarnare ale Fiilor Paradisului sunt mult mai misterioase. Apariţia unui Fiu divin în şi pe lumea voastră, printr-un proces aparent natural, noi considerăm aceasta ca pe un miracol - funcţionarea unor legi universale care depăşesc înţelegerea noastră - Iisus din Nazaret era o persoană miraculoasă.

120:4.6 (1331.6) În şi prin toată această experienţă extraordinară, Dumnezeu Tatăl a ales să se manifeste aşa cum a făcut-o întotdeauna - în maniera obişnuită - potrivit procedeelor normale, naturale şi demne de încredere ale acţiunii divine.

Cartea Urantia

Capitolul 121

Epoca manifestării lui Mihail

121:0.1 (1332.1) ACŢIONÂND sub supravegherea unei comisii de doisprezece membrii a Fraternităţii Unite a Medianilor Urantiei, garantat concomitent de preşedintele în exerciţiu al ordinului nostru şi de Melchisedecul raportor, eu sunt medianul secundar care a fost odinioară ataşat apostolului Andrei, şi sunt autorizat să redactez povestirea actelor vieţii lui Iisus din Nazaret, aşa cum au fost ele observate de ordinul meu de creaturi terestre şi aşa cum au fost apoi parţial raportate de subiectul uman încredinţat temporar în paza mea. Ştiind cu câtă scrupulozitate evita maestrul său să lase urme scrise ale trecerii sale, Andrei a refuzat ferm să multiplice copiile istorisirii sale scrise. O atitudine similară a celorlalţi apostoli ai lui Iisus a întârziat considerabil redactarea Evangheliilor.

1. Occidentul în primul secol după Christos

121:1.1 (1332.2) Iisus nu a venit în această lume în cursul unei epoci de decadenţă spirituală. În momentul naşterii sale, Urantia trecea printr-o renaştere a gândirii spirituale şi a vieţii religioase cum nu mai cunoscuse în toată istoria ei anterioară de la Adam, şi cum nu a mai avut de atunci în nici o epocă. Atunci când Mihail s-a întrupat pe Urantia, lumea oferea, pentru manifestarea Fiului Creator, condiţiile cele mai favorabile care au prevalat vreodată anterior sau care s-au prezentat cu timpul. În cursul secolelor imediat anterioare acestei epoci, cultura şi limba greacă se răspândiseră în Occident şi în Orientul Apropiat. Iudeii erau o rasă levantină de natură în parte occidentală şi în parte orientală; ei erau deci eminamente calificaţi pentru a utiliza acest cadru cultural şi lingvistic în vederea răspândirii cu eficienţă a unei noi religii atât în Orient, cât şi în Occident. Aceste împrejurări foarte favorabile erau şi mai puse în valoare de toleranţa politică a guvernării lumii mediteraneene de către romani.

121:1.2 (1332.3) Toată această combinaţie de influenţe mondiale este bine ilustrată de activităţile lui Pavel, a cărui cultură religioasă era cea a unui evreu dintre evrei şi care proclama, în limba greacă, Evanghelia unui Mesia iudeu, în vreme ce el însuşi era cetăţean roman.

121:1.3 (1332.4) Nimic asemănător civilizaţiei de pe vremea lui Iisus nu a fost întâlnit în Occident înainte sau după această epocă.

Civilizaţia europeană a fost unificată şi coordonată sub o triplă influenţă extraordinară:

121:1.4 (1332.5) 1. Sistemele politice şi sociale romane.

121:1.5 (1332.6) 2. Limba şi cultura Greciei - şi, într-o anumită măsură, filozofia ei.

121:1.6 (1332.7) 3. Influenţa în rapidă expansiune a învăţăturilor morale şi religioase ale iudeilor.

121:1.7 (1332.8) La naşterea lui Iisus, întreaga lume mediteraneană era un imperiu unificat. Pentru prima dată în istoria lumii, drumuri bune legau numeroase centre majore. Mările erau debarasate de piraţi, şi o mare eră a comerţului şi a călătoriilor se deschidea rapid. Europa nu a mai cunoscut o asemenea perioadă de comerţ şi de călătorii până în secolul al XIX-lea după Cristos.

121:1.8 (1333.1) Cu toată pacea interioară şi cu toată prosperitatea superficială a lumii greco-romane, majoritatea locuitorilor imperiului se menţineau într-o mizerie sordidă. Clasa superioară puţin numeroasă era bogată; o clasă inferioară mizerabilă şi sărăcită îngloba marea masă a omenirii. În zilele acelea nu exista nici o clasă de mijloc fericită şi prosperă; ea începuse să îşi facă apariţia în societatea romană.

121:1.9 (1333.2) Primele lupte dintre statele în expansiune ale romanilor şi ale parţilor luaseră sfârşit într-un trecut încă recent, lăsând Siria în mâinile romanilor. În epoca lui Iisus, Siria şi Palestina se bucurau de o perioadă de prosperitate, de pace relativă şi de raporturi comerciale foarte întinse cu ţările Orientului şi ale Occidentului.

2. Poporul Iudeu

121:2.1 (1333.3) Iudeii făceau parte din rasa semitică cea mai veche care îi includea şi pe babilonieni, pe fenicieni, precum şi pe cei mai recenţi inamici ai Romei, cartaginezii. În cursul primei părţi din primul secol al erei creştine, iudeii erau grupul cel mai influent al popoarelor semitice, şi s-a întâmplat ca ei să ocupe o poziţie geografică şi strategică particulară în lume, aşa cum era ea atunci guvernată şi organizată pentru comerţ.

121:2.2 (1333.4) Multe dintre marile drumuri care legau naţiunile antichităţii treceau prin Palestina, care a devenit astfel punctul de contact, răscrucea de drumuri a trei continente. Călătorii, comerţul, şi armatele Babilonului, ale Asiriei, ale Egiptului, ale Siriei, ale Greciei, ale Partei şi ale Romei au trecut succesiv prin Palestina. Încă din timpuri imemoriale, numeroase itinerarii de caravane din Orient au trecut printr-o parte sau alta a acestei regiuni, îndreptându-se către puţinele porturi bune ale mării de la extremitatea orientală a Mediteranei, de unde vasele îşi transportau încărcăturile în tot Occidentul maritim. Peste jumătate din traficul acestor caravane trecea prin micul oraş Nazaret din Galileea, sau prin apropiere.

121:2.3 (1333.5) Cu toate că Palestina a fost căminul culturii religioase iudaice şi leagănul creştinismului, iudeii erau răspândiţi în lume, implantaţi în multe naţiuni, şi practicau comerţul în toate provinciile statelor romane şi parte.

121:2.4 (1333.6) Grecia aducea o limbă şi o cultură, Roma construia drumurile şi unifica un imperiu, însă dispersarea iudeilor, cu peste

două sute de sinagogi şi cu comunităţile lor religioase bine organizate răspândite pe ici pe colo în întreaga lume romană, furniza centrele culturale în care noua evanghelie a împărăţiei cerurilor a fost primită iniţial, şi de unde ea s-a răspândit, mai apoi, până la marginile pământului.

121:2.5 (1333.7) Fiecare sinagogă iudaică tolera o mulţime de credincioşi care veneau de la gentili, oamenii 'devotaţi' sau 'temători de Dumnezeu', şi în cadrul acestui mănunchi de prozeliţi a operat Pavel cea mai mare parte a primelor sale convertiri la creştinism. Chiar şi templul din Ierusalim avea o curte bogat decorată pentru gentili. Cultura, comerţul şi cultul Ierusemului erau foarte strâns legate cu cele din Antiohia.

121:2.6 (1333.8) Discipolii lui Pavel au fost numiţi pentru prima dată „creştini” în Antiohia. Centralizarea cultului iudeu din templu în Ierusalim constituia atât secretul supravieţuirii monoteismului iudeu, cât şi promisiunea că el va nutri şi va răspândi în lume un nou concept lărgit despre acest Dumnezeu unic al tuturor naţiunilor şi Tată al tuturor muritorilor. În Ierusalim, slujba templului reprezenta supravieţuirea unui concept cultural religios în faţa declinului unei succesiuni de suzerani naţionali gentili şi persecutori rasiali.

121:2.7 (1334.1) Deşi poporul iudeu din vremea aceea s-a aflat sub suzeranitatea romană, el se bucura de o foarte mare autonomie guvernamentală şi, amintindu-şi de faptele eroice de eliberare pe atunci recent înfăptuite de către Iuda Macabeu şi de către succesorii săi imediaţi, el vibra în aşteptarea imediatei apariţii a unui eliberator şi mai mare, Mesia cel multă vreme aşteptat.

121:2.8 (1334.2) Secretul supravieţuirii Palestinei, regatul Iudeilor, ca stat semi-independent, era intim legat de politica străină a guvernării romane, care dorea să păstreze controlul marelui drum Palestinian de tranzit dintre Siria şi Egipt, precum şi terminalele occidentale ale drumurilor de caravane dintre Orient şi Occident. Roma nu dorea ca vreo putere să se poată ridica în Levant, fapt care ar fi putut diminua expansiunea ei viitoare în aceste regiuni. Politica de intrigi, care avea ca obiect să se opună Siriei seleucide şi Egiptului ptolemeilor, conducea la păstrarea Palestinei ca un stat separat şi independent. Politica romană, degenerarea Egiptului şi slăbirea progresivă a selucizilor în faţa puterii crescânde a parţilor explică de ce, timp de mai multe generaţii, un grup mic şi slab de iudei a ajuns să îşi menţină independenţa atât împotriva selucizilor la nord, cât şi a ptolemeilor la sud. Iudeii atribuiau această libertate fortuită şi această independenţă faţă de tirania popoarelor vecine mai puternice faptului că ei erau 'poporul ales', intervenţiei directe a lui Iehova. O astfel de atitudine de superioritate rasială a făcut să fie cu atât mai greu pentru ei să îndure suzeranitatea romană, atunci când ea a căzut în cele din urmă asupra ţărilor lor. Chiar şi în acel trist moment, iudeii au refuzat să înveţe că misiunea lor mondială era spirituală, şi nu politică.

121:2.9 (1334.3) Iudeii erau anormal de temători şi suspicioşi în epoca lui Iisus, deoarece erau atunci guvernaţi de un străin, Irod Idumeanul, care a pus mâna pe suzeranitatea asupra Iudeei insinuându-se cu abilitate în graţiile conducătorilor romani. Deşi Irod şi-a declarat loialitatea în practicile ceremoniale evreieşti, el a început să construiască temple pentru mulţi zei străini.

121:2.10 (1334.4) Relaţiile amicale ale lui Irod cu conducătorii romani permiteau evreilor să călătorească în lume în condiţii de siguranţă. Ele au deschis deci calea unei pătrunderi sporite a iudeilor, chiar şi în regiunile îndepărtate ale imperiului roman şi în cadrul naţiunilor străine cu care romanii aveau tratate; evreii puteau să ducă acolo noua evanghelie a împărăţiei cerurilor. Domnia lui Irod a contribuit totodată mult la creşterea ulterioară a contopirii filozofiilor ebraice şi elenistice.

121:2.11 (1334.5) Irod a clădit portul Cezareei, care a mai contribuit şi la a transforma Palestina în răscrucea de drumuri a lumii civilizate. El a murit în anul 4 înaintea erei creştine, iar fiul său Irod Antipa a guvernat Galileea şi Pereea în timpul tinereţii şi călăuzirii lui Iisus, până în anul 39 al erei creştine. Ca şi tatăl său, Antipa era un mare ziditor. El a reconstruit multe dintre oraşele Galileii, inclusiv importantul centrul comercial din Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) Galileenii nu se bucurau din plin de favoarea şefilor religioşi şi a maeştrilor rabini ai Ierusalimului. La naşterea lui Iisus, Galileea era mai mult sub influenţa gentililor decât a iudeilor.

3. Printre gentili

121:3.1 (1334.7) Deşi condiţiile economice şi sociale ale statului roman nu au fost de cel mai înalt ordin, pacea şi prosperitatea generale era propice manifestării lui Mihail. În primul secol al erei creştine, societatea lumii mediteraneene era formată din cinci pături bine definite:

121:3.2 (1335.1) 1. *Aristocraţia.* Clasele superioare care posedau averea şi puterea oficială - grupurile conducătoare şi privilegiate.
121:3.3 (1335.2) 2. *Grupurile de afaceri.* Prinţii negustori şi bancherii - neguţătorii - marii importatori şi exportatori - comercianţii internaţionali.
121:3.4 (1335.3) 3. *Clasa mijlocie puţin numeroasă.* Cu toate că acest grup a fost într-adevăr restrâns, el era foarte influent şi a furnizat osatura morală a Bisericii creştine primitive, care încuraja aceste grupuri să continue să-şi exercite diversele lor meserii şi comerţuri. Printre iudei, numeroşi farisei aparţineau acestei clase de comercianţi.
121:3.5 (1335.4) 4. *Proletariatul liber.* Acest grup a avut un statut social minim sau inexistent. Deşi erau mândri de libertatea lor, ei erau foarte dezavantajaţi, deoarece erau forţaţi să intre în concurenţă cu mâna de lucru a sclavilor. Clasele superioare îi priveau cu dispreţ, socotind că erau inutili, fiind buni numai pentru 'reproducere'.
121:3.6 (1335.5) 5. *Sclavii.* Jumătate din locuitorii Statului roman se compunea din sclavi. Un număr destul de mare dintre ei erau indivizi superiori, care îşi croiau rapid drumul ridicându-se la nivelul proletariatului liber, şi chiar al negustorilor, dar, în majoritate, ei erau mediocri sau mult inferiori.

121:3.7 (1335.6) Reducerea la sclavie, chiar şi la popoarele superioare, era una dintre trăsăturile cuceririi militare romane. Puterea stăpânului asupra sclavilor era absolută. Biserica creştină primitivă era compusă, în mare parte, din aceşti sclavi şi din clasele inferioare ale populaţiei.
121:3.8 (1335.7) Sclavii superiori primeau adesea salarii din care economiseau pentru a-şi răscumpăra libertatea. Mulţi dintre aceşti sclavi emancipaţi se ridicau la înalte poziţii în Stat, în Biserică sau în

lumea afacerilor. Tocmai aceste posibilităţi sunt cele care au făcut ca Biserica creştină primitivă să fie atât de tolerantă faţă de această formă modificată de sclavie.

121:3.9 (1335.8) Nu exista nici o problemă socială generală în Imperiul roman din primul secol de după Cristos. Cea mai mare parte a populaţiei se considera ca aparţinând grupului în care hazardul o făcuse să se nască. Exista întotdeauna o poartă deschisă, prin care indivizii înzestraţi şi capabili puteau să se înalţe de la clasele inferioare la clasele superioare ale societăţii romane, dar oamenii erau în general mulţumiţi de rangul lor social. Ei nu aveau conştiinţă de clasă, şi nici nu considerau aceste distincţii de clasă ca fiind ceva rău sau nedrept. Creştinismul nu era în nici un sens o mişcare economică având ca scop atenuarea mizeriei claselor defavorizate.

121:3.10 (1335.9) Deşi femeile aveau mai multă libertate peste tot în imperiul roman decât în Palestina, unde statutul lor era limitat, devotamentul familial şi afecţiunea naturală a Iudeilor le întrecea pe departe pe cele ale lumii gentililor.

4. Filozofia gentililor

121:4.1 (1335.10) Din punct de vedere moral, gentilii erau întrucâtva inferiori iudeilor, însă exista în inima gentililor cei mai nobili un vast teren de bunătate naturală şi un potenţial de afecţiune umană în care sămânţa creştinismului putea să încolţească şi să producă o recoltă abundentă de caractere morale şi de reuşite spirituale. Lumea gentililor era atunci dominată de patru mari filozofii, toate mai mult

sau mai puţin derivate din platonismul grec primitiv. Aceste şcoli de gândire erau următoarele:

121:4.2 (1335.11) 1. *Epicurienii.* Această şcoală de gândire era consacrată urmăririi fericirii. Cei mai buni epicurienii mai buni nu se dedau exceselor senzuale. Cel puţin această doctrină a contribuit la eliberarea romanilor de o formă de fatalism şi mai nefastă; ea propovăduia că oamenii puteau să facă ceva pentru a îmbunătăţi statutul lor terestru. Ea combătut eficient superstiţiile ignorante.

121:4.3 (1336.1) 2. *Stoicii.* Stoicismul era filozofia superioară a claselor mai bune. Stoicii credeau că un Destin-raţiune conducător domina întreaga natură. Ei propovăduiau că sufletul omului era divin şi întemniţat într-un corp rău, de natură fizică. Sufletul omului atingea libertatea trăind în armonie cu natura, cu Dumnezeu, şi astfel virtutea devenea propria sa recompensă. Stoicismul s-a înălţat la o moralitate sublimă, la idealuri care nu au fost niciodată întrecute de atunci de nici un sistem de filozofie pur omenească. Cu toate că stoicii se declarau 'urmaşi ai lui Dumnezeu', ei nu au reuşit să îl cunoască şi, prin urmare, să îl găsească. Stoicismul a rămas o filozofie; el nu a devenit niciodată o religie. Adepţii lui căutau să-şi pună mintea la unison cu armonia Minţii Universale, însă ei nu au ajuns să se considere ca fiind copiii unui Tată iubitor. Pavel avea tendinţe net stoice atunci când scria: „În orice stare mă aflu, am învăţat să fiu mulţumit în ea”.

121:4.4 (1336.2) 3. *Cinicii.* Cu toate că cinicii au la originea filozofiei pe Diogene Atenianul, ei extrag o mare parte a doctrinei lor din vestigiile învăţăturii lui Machiventa Melchisedec. Altădată, cinismul

aparţinuse mai mult religiei decât de filozofiei. Cel puţin, cinicii şi-au făcut democratică filozofia lor religioasă. La ţară şi în pieţe, ei au predicat mereu doctrina lor, conform căreia „omul putea să se salveze dacă voia". Ei proslăveau simplitatea şi virtutea, şi îndemnau oamenii să înfrunte moartea cu neînfricare. Aceşti predicatori cinici rătăcitori au contribuit foarte mult la pregătirea populaţiei înfometată din punct de vedere spiritual pentru venirea misionarilor creştini care au sosit mai târziu. Predicile lor populare se asemănau mult cu Epistolele lui Pavel prin planul şi prin stilul lor.

121:4.5 (1336.3) 4. *Scepticii.* Scepticismul afirma că cunoaşterea era înşelătoare, iar convingerea şi încredinţarea erau imposibile. Era o atitudine pur negativă, care nu s-a răspândit niciodată foarte mult.

121:4.6 (1336.4) Aceste filozofii erau semi-religioase şi adesea fortifiante, etice şi înnobilatoare, însă nivelul lor era în general prea elevat pentru muritorii de rând. Cu excepţia, poate, a cinismului, acestea erau filozofii pentru cei tari şi înţelepţi, şi nu religii de mântuire destinate în acelaşi timp celor săraci şi slabi.

5. Religiile gentililor

121:5.1 (1336.5) În cursul epocilor precedente, religia fusese în principal o chestiune de trib sau de naţiune; ea nu fusese prea adesea un subiect de interes pentru individ. Dumnezeii erau tribali sau naţionali, nu personali. Asemenea sisteme religioase nu aduceau

aproape deloc satisfacţie aspiranţilor spirituali individuali din rândul oamenilor obişnuiţi.

121:5.2 (1336.6) În epoca lui Iisus, religiile Occidentului cuprindeau:

121:5.3 (1336.7) 1. *Cultele păgâne.* Acestea erau combinaţii de mitologii, de patriotism şi de tradiţii elenistice şi latine.

121:5.4 (1336.8) 2. *Adorarea împăratului.* Această zeificare a omului ca simbol al Statului i-a ofensat profund pe iudei şi pe primii creştini; ea a condus direct la crudele persecuţii ale celor două Biserici de către guvernul roman.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrologia.* Această pseudo-ştiinţă a Babilonului s-a transformat într-o religie în întreg imperiul greco-roman. Nici chiar în secolul al douăzecilea, oamenii nu sunt în întregime eliberaţi de această credinţă superstiţioasă.

121:5.6 (1337.2) 4. *Religiile de mistere.* Asupra unei lumi atât de înfometate din punct de vedere spiritual se năpustise un curent de culte de mistere, de religii noi şi străine din Levant, care seduseseră oamenii de rând şi le promiseseră mântuirea *individuală.* Aceste religii au devenit rapid credinţa acceptată de clasele inferioare din lumea greco-romană, şi au contribuit mult la pregătirea căii pentru difuzarea rapidă a învăţăturilor creştine, considerabil superioare, care prezentau oamenilor inteligenţi un concept maiestuos despre Zeitate, asociat cu o teologie potrivită pentru a stârni curiozitatea, şi, tuturor, o profundă ofertă de mântuire, inclusiv omului mediu din această epocă, ignorant, dar în mod spiritual înfometat.

121:5.7 (1337.3) Religiile de mistere au marcat sfârşitul credinţelor naţionale şi au dus la naşterea a numeroase culte personale. Misterele erau numeroase, însă toate prezentau următoare caracteristici:

121:5.8 (1337.4) 1. Un mit legendar, un mister - de unde şi numele lor. Ca regulă generală, acest mister ţinea de istoria vreunui zeu, viaţa, moartea şi învierea sa. Se găseşte un exemplu în învăţăturile mithraismului, care a fost o anumită vreme contemporan cu cultul în creştere al creştinismului după Pavel, şi i-a făcut concurenţă.

121:5.9 (1337.5) 2. Misterele erau inter-rasiale şi nenaţionale; ele erau personale şi fraterne, dând la iveală confrerii religioase şi numeroase societăţi sectare.

121:5.10 (1337.6) 3. Slujbele religioase ale misterelor se caracterizau prin ceremonii de iniţiere complicate şi prin impresionante sacramente de cult. Riturile şi ritualurile lor secrete erau uneori macabre şi revoltătoare.

121:5.11 (1337.7) 4. Indiferent de natura ceremoniilor lor sau de gradul exceselor lor, aceste sisteme făgăduiau invariabil *mântuirea* adepţilor lor înfocaţi, „izbăvirea de rău, supravieţuirea după moarte şi o viaţă durabilă pe tărâmurile beatitudinii de dincolo de această lume de tristeţe şi de robie”.

121:5.12 (1337.8) Nu comiteţi însă greşeala de a confunda învăţăturile lui Iisus cu misterele. Popularitatea misterelor vădeşte că oamenii caută să supravieţuiască, ceea ce înfăţişează o foame şi o sete reale de religie personală şi de dreptate individuală. Deşi misterele nu satisfăceau aceste aspiraţii de o manieră adecvată, ele au pregătit efectiv calea pentru apariţia subsecventă a lui Iisus, care aducea cu adevărat în această lume pâinea vieţii şi apa vieţii.

121:5.13 (1337.9) Într-un efort de a utiliza aderarea generalizată la tipurile mai bune de religii de mistere, Pavel a adus anumite adaptări învăţăturilor lui Iisus, astfel încât să le facă mai acceptabile pentru un mare număr de persoane susceptibile de a fi convertite. Însă chiar compromisul lui Pavel în ceea ce priveşte învăţăturile lui Iisus era superior celui mai bun dintre mistere, în sensul că:

121:5.14
(1337.10) 1. Pavel propovăduia o mântuire morală, o salvare etică. Creştinismul se orienta către o nouă viaţă şi proclama un nou ideal. Paul a renunţat la riturile magice şi la farmecele ceremoniale.

121:5.15
(1337.11) 2. Creştinismul prezenta o religie care ataca soluţii definitive la problema umană, căci el nu numai că se oferea să vă salveze de durere şi chiar şi de moarte, ci promitea de asemenea să vă elibereze de păcat, după care veţi fi înzestraţi cu un caracter drept, comportând calităţi de supravieţuire eternă.

121:5.16 (1338.1) 3. Misterele erau întemeiate pe mituri. Creştinismul, aşa cum îl predica Pavel, era bazat pe un fapt istoric: consacrarea lui Mihail, Fiul lui Dumnezeu, peste omenire.

121:5.17 (1338.2) Moralitatea la gentili nu era în mod necesar legată de filozofie sau de religie. În afara Palestinei, oamenii nu aveau întotdeauna ideea că un preot era de presupus că duce o viaţă morală. Religia iudaică, apoi învăţăturile lui Iisus, şi mai târziu creştinismul ce evolua al lui Pavel, au fost primele religii europene care să prindă într-o mână morala şi în cealaltă etica, insistând ca persoanele religioase să acorde o oarecare atenţie ambelor.

121:5.18 (1338.3) Într-o asemenea generaţie de oameni dominaţi de astfel de sisteme filozofice incomplete, şi tulburate de astfel de culte religioase complexe, s-a nimerit să se nască Iisus în Palestina. Tocmai aceste generaţii a dat el ulterior evanghelia sa de religiei personală - filiaţia cu Dumnezeu.

6. Religia Ebraică

121:6.1 (1338.4) Către sfârşitul primului secol dinainte de Cristos, gândirea religioasă a Ierusalimului fusese profund influenţată şi întrucâtva modificată de învăţăturile culturale greceşti, şi chiar de filozofia greacă. În lungul diferend dintre poziţiile şcolilor orientale şi occidentale de gândire ebraică, Ierusalimul şi restul Occidentului precum şi Levantul au adoptat, în general, punctul de vedere al iudeilor din vest, punctul de vedere elenist modificat.
121:6.2 (1338.5) În perioada lui Iisus, în Palestina dominau trei limbi: oamenii obişnuiţi foloseau un dialect aramaic, preoţii şi rabinii vorbeau ebraica, iar clasele educate şi păturile superioare ale populaţiei iudee vorbeau, în general, greaca. Faptul că Scripturile ebraice fuseseră traduse foarte devreme în greacă, în Alexandria, a fost în mare parte răspunzător de predominanţa ulterioară a aripii greceşti a culturii şi a teologiei iudaice. Scrierile învăţătorilor creştini nu urmau curând să apară în aceeaşi limbă. Renaşterea iudaismului datează de la traducerea în greacă a Scripturilor ebraice. Această influenţă a fost decisivă pentru a determina ulterior devierea cultului creştin a lui Pavel spre Occident, şi nu spre Orient.

121:6.3 (1338.6) Cu toate că credinţele iudaice elenizate au fost foarte puţin influenţate de învăţăturile epicurienilor, ele au fost influenţate substanţial de filozofia lui Platon şi de doctrinele de abnegaţie ale stoicilor. Marea invazie a stoicismului este ilustrată de A Patra Carte a Macabeilor. Dubla pătrundere a filozofiei platoniciene şi a doctrinelor stoice reiese din Înţelepciunea lui Solomon. Iudeii elenizaţi aduc Scripturilor Evreilor o asemenea interpretare alegorică încât ei nu găsesc nici o dificultate în a conforma teologia ebraică la filozofia aristoteliană, pe care o respectau. Toate acestea însă au condus la o confuzie dezastruoasă, până când aceste probleme au fost preluate de Filon din Alexandria, care a încercat să armonizeze şi să organizeze filozofia greacă şi teologia ebraică într-un sistem compact şi relativ coerent de credinţe şi de practici religioase. Această învăţătură ulterioară a filozofiei greceşti şi a teologiei ebraice conjugate este ceea ce a prevalat în Palestina în momentul în care Iisus a trăit şi a propovăduit acolo, şi pe care Pavel a utilizat-o ca temelie pentru a construi cultul său creştin mai elevat şi mai luminos decât celelalte.

121:6.4 (1338.7) Filon era un mare învăţător. De la Moise, nu s-a văzut om care să exercite o influenţă atât de profundă asupra gândirii etice şi religioase a lumii occidentale. În ce priveşte combinarea elementelor mai bune rezultate din sistemele contemporane de învăţătură etică şi religioasă, au existat şapte educatori umani excepţionali: Sethard, Moise, Zoroastru, Lao-Tse, Buddha şi Pavel.

121:6.5 (1339.1) Filon comisese unele inconsecvenţe în efortul său de a combina filozofia mistică greacă şi doctrinele romane ale stoicilor cu teologia legalistă a evreilor. Pavel a recunoscut multe dintre aceste inconsecvenţe, dar nu toate, şi le-a eliminat cu înţelepciune din

teologia sa fundamentală precreştină. Filon i-a deschis drumul lui Pavel pentru ca acesta din urmă să restabilească mai bine conceptul de Trinitate a Paradisului, care fusese un timp îndelungat latent în teologia iudaică. Asupra acestui subiect, Pavel nu a reuşit nici să se menţină la înălţimea lui Filon nici să întreacă învăţăturile acestui iudeu bogat şi instruit din Alexandria; era vorba de doctrina răscumpărării. Filon propovăduia că trebuia să te eliberezi de doctrina conform căreia iertarea nu se obţine decât vărsând sânge. Este de asemenea posibil ca, mai bine decât Pavel, el să fi întrevăzut realitatea şi prezenţa Ajustorului Gândirii. Dar teoria lui Pavel asupra păcatului originar, doctrinele culpabilităţii ereditare, ale răului înnăscut şi ale izbăvirii, erau parţial de origine mithriacă şi aveau puţine puncte comune cu teologia ebraică, cu filozofia lui Filon, sau cu învăţăturile lui Iisus. Unele aspecte ale învăţăturii lui Pavel referitoare la păcatul originar şi la răscumpărare, proveneau de la Pavel însuşi.

121:6.6 (1339.2) Evanghelia lui Ioan, ultima dintre istorisirile vieţii pământeşti a lui Iisus, era adresată popoarelor occidentale, şi îşi prezintă istoria inspirându-se foarte mult din punctul de vedere al creştinilor din Alexandria de mai târziu, care erau şi ei discipoli ai învăţăturilor lui Filon.

121:6.7 (1339.3) Aproape de epoca lui Cristos, în Alexandria a avut loc un straniu reviriment al sentimentului faţă de iudei şi, din acest străvechi bastion iudeu, a pornit un val virulent de persecuţii, care s-a întins până şi la Roma, de unde mii dintre ei u fost izgoniţi. Însă o asemenea campanie care denatura faptele a fost de scurtă durată;

guvernul imperial a restabilit în integralitatea lor, foarte curând, şi pe toată întinderea imperiului, libertăţile iudeilor ce fuseseră restrânse.

121:6.8 (1339.4) Indiferent de locul din lumea largă în care iudeii se găseau dispersaţi de comerţ sau de opresiune, ei îşi păstrau de comun acord inima centrată asupra templului sacru al Ierusalimului. Teologia iudaică a supravieţuit efectiv aşa cum era ea interpretată şi practicată în Ierusalim, deşi ea fusese salvată de uitare în mai multe rânduri de intervenţia oportună a anumitor învăţători babilonieni.

121:6.9 (1339.5) Până la două milioane şi jumătate dintre aceşti iudei dispersaţi aveau obiceiul de a veni în Ierusalim pentru celebrarea sărbătorilor lor religioase naţionale. Oricare ar fi fost deosebirile teologice sau filozofice dintre iudeii din est (babilonieni) şi cei din vest (elenistici), ei erau cu toţii de acord să păstreze Ierusalimul drept centrul cultului lor şi să aştepte cu speranţă venirea lui Mesia.

7. Iudeii şi gentilii

121:7.1 (1339.6) În epoca lui Iisus, iudeii ajunseseră la un concept stabil al originii lor, al istoriei şi destinului lor. Ei construiseră un zid rigid de separare între ei şi lumea gentililor, şi priveau toate obiceiurile gentililor cu dispreţ suprem. Cultul lor urma litera legii, iar ei se complăceau într-o formă de mulţumire de sine bazată pe falsul orgoliu al genealogiei lor. Ei formaseră noţiuni preconcepute cu privire la Mesia promis, şi cele mai multe dintre aceste speranţe luau în considerare un Mesia care va veni ca un element al istoriei lor

naţionale şi rasiale. Pentru evreii din vremea aceea, teologia iudaică era irevocabil stabilită şi fixată pentru totdeauna.

121:7.2 (1339.7) Învăţăturile şi practicile lui Iisus privitoare la toleranţă şi la bunătate mergeau contra străvechii atitudini a iudeilor faţă de celelalte popoare, pe care le considerau păgâne. Vreme de generaţii, iudeii nutriseră faţă de lumea exterioară o atitudine care făcea imposibil să accepte învăţăturile Maestrului despre fraternitatea spirituală a oamenilor. Ei nu voiau să-l împărtăşească pe Iehova la egalitate cu gentilii, şi cu atât mai mult să accepte, ca Fiu al lui Dumnezeu, pe cineva care propovăduia doctrine atât de noi şi de străine.

121:7.3 (1340.1) Scribii, fariseii, şi preoţimea, îi menţineau pe iudei într-o teribilă robie de ritualism şi de legalism, o sclavie mult mai reală decât cea a autorităţii politice romane. Iudeii din epoca lui Iisus nu numai că erau aserviţi *legii,* ci erau şi legaţi prin exigenţele servile ale *tradiţiilor* care implicau şi invadau toate domeniile vieţii personale şi sociale. Aceste reguli de conduită minuţioase îi urmăreau şi îi dominau pe toţi iudeii loiali. Şi nu este nimic surprinzător în aceea că ei s-au grăbit să respingă pe unul dintre ai lor care le cerea să nu ţină cont de tradiţiile lor sacre şi care îndrăznea să-şi bată joc de regulile lor de conduită socială, onorate de atât de multă vreme. Ei nu puteau deloc să privească cu toleranţă învăţăturile cuiva care nu ezita să intre în conflict cu dogmele pe care ei le considerau ca fiind stabilite de Tatăl lor Avraam în persoană. Moise le dăduse legea lor, iar ei nu voiau să facă nici un compromis.

121:7.4 (1340.2) În primul secol al erei creştine, interpretarea orală a legii de către învăţătorii cunoscuţi, scribii, dobândise o autoritate mai

înaltă decât legea scrisă însăşi. Toate acestea făceau să fie mai uşor anumitor şefi religioşi ai iudeilor să incite poporul împotriva acceptării unei noi evanghelii.

121:7.5 (1340.3) Împrejurările le făceau imposibil iudeilor să îşi împlinească destinul lor divin ca mesageri ai noii evanghelii de independenţă religioasă şi de libertate spirituală; ei nu reuşiseră să sfărâme lanţurile tradiţiei. Ieremia anunţase „legea care trebuia să fie scrisă în inima oamenilor”. Ezechiel vorbise de un „nou spirit care trebuia să trăiască în sufletul omului”, iar psalmistul se rugase pentru ca Dumnezeu „să creeze o inimă interioară pură şi să reînnoiască un spirit drept”. Dar, atunci când religia iudaică a lucrărilor bune şi a sclaviei legii a sucombat în faţa stagnării inerţiei tradiţionaliste, mişcarea de evoluţie religioasă s-a deplasat către vest, la popoarele europene.

121:7.6 (1340.4) Şi astfel, un alt popor a fost chemat să aducă lumii o teologie în progres, un sistem de învăţământ, care încorpora filozofia grecilor, legea romanilor, moralitatea evreilor şi evanghelia care proclama caracterul sacru al personalităţii şi al libertăţii spirituale, formulat de Pavel şi întemeiat pe învăţăturile lui Iisus.

121:7.7 (1340.5) Cultul creştin al lui Pavel îşi etala moralitatea ca un semn din naştere iudaic. Iudeii considerau istoria ca fiind providenţa lui Dumnezeu - Iehova la lucru. Grecii au adus în noua învăţătură concepte mai clare asupra vieţii eterne. Doctrinele lui Pavel au fost influenţate în conţinutul lor teologic şi filozofic nu numai de învăţăturile lui Iisus, ci şi de Platon şi de Filon. Etica sa a fost inspirată nu numai de Cristos, ci şi de stoici.

121:7.8 (1340.6) Evanghelia lui Iisus, aşa cum o încorporase Pavel în cultul creştinismului din Antiohia, s-a amestecat cu următoarele învăţături:

121:7.9 (1340.7) 1. Raţionamentele filozofice ale prozeliţilor greci ai iudaismului, inclusiv unele dintre conceptele lor asupra vieţii eterne.

121:7.10 (1340.8) 2. Învăţăturile atrăgătoare ale cultelor predominante ale misterelor, şi în special doctrinele mithriace ale izbăvirii, ale răscumpărării şi ale salvării prin sacrificiul făcut de un anumit zeu.

121:7.11 (1340.9) 3. Moralitatea robustă a religiei iudaice stabilite.

121:7.12 (1341.1) În epoca lui Iisus, imperiul roman de la Marea Mediterană, regatul parţilor şi popoarele adiacente, aveau toate idei sumare şi primitive despre geografia lumii, despre astronomie, despre sănătate şi despre boală; în chip firesc, ei au fost stupefiaţi de declaraţiile noi şi surprinzătoare ale tâmplarului din Nazaret. Ideile despre posedarea de spiritele bune sau de cele rele nu se aplicau numai fiinţelor umane; mulţi oameni considerau că fiecare arbore şi fiecare piatră erau posedate de câte un spirit. Aceasta era o epocă a farmecelor, şi fiecare considera miracolele ca pe nişte incidente obişnuite.

8. Scrierile anterioare

121:8.1 (1341.2) În măsura posibilităţilor şi a consistenţei cu mandatul nostru, noi ne-am străduit să utilizăm şi, într-o oarecare măsură, să coordonăm arhivele existente aflate în legătură cu viaţa lui Iisus pe Urantia. Deşi noi am putut profita de accesul la scrierile pierdute ale

apostolului Andrei, şi am beneficiat de colaborarea unei vaste mulţimi de fiinţe celeste care se găseau pe pământ în timpul efuziunii lui Mihail (în particular Ajustorul său acum personalizat), intenţia noastră a fost de a ne servi în egală măsură de aşa-numitele Evanghelii ale lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan.
121:8.2 (1341.3) Aceste scrieri ale Noului Testament îşi au originea în următoarele împrejurări:

121:8.3 (1341.4) 1. *Evanghelia lui Marcu.* Cu excepţia notelor lui Andrei, Ioan Marcu este cel care a scris prima, cea mai scurtă şi cea mai simplă istorie a vieţii lui Iisus. El l-a prezentat pe Maestru ca pe un slujitor, un om printre oameni. Deşi Marcu era un tânăr care evolua în împrejurimile imediate ale scenelor pe care le descrie, povestirea sa este, în realitate, Evanghelia după Simion Petru. Marcu s-a asociat de devreme cu Petru, şi mai târziu cu Pavel. El şi-a scris relatarea la îndemnul lui Petru şi la cererea stăruitoare a Bisericii din Roma. Ştiind cu ce persistenţă refuzase Maestrul să îşi scrie învăţăturile în timpul încarnării sale pe pământ, Marcu, ca şi apostolii şi alţi discipoli eminenţi, ezita să le pună în scris. Dar Petru avea sentimentul că în Roma Biserica avea nevoie să se sprijine pe o relatare scrisă, iar Marcu a consimţit să întreprindă pregătirea ei. El a redactat multe note înainte de moartea lui Petru din anul 67. Conform cadrului aprobat de Petru, el a început povestirea pentru Biserica din Roma la puţin timp după moartea lui Petru. Evanghelia a fost terminată către sfârşitul anului 68. Marcu a scris în întregime din memorie, şi după amintirile lui Petru. Acest document a fost considerabil modificat de atunci. Numeroase pasaje au fost suprimate, şi s-au făcut adăugiri ulterioare pentru a înlocui ultima cincime din

Evanghelia originară, care a fost detaşată de primul manuscris înainte chiar de a fi fost copiată. Documentul lui Marcu, în combinaţie cu notele lui Andrei şi ale lui Matei, au reprezentat baza scrisă a tuturor povestirilor evanghelice ulterioare care au căutat să zugrăvească viaţa şi învăţăturile lui Iisus.

121:8.4 (1341.5) 2. *Evanghelia lui Matei.* Aşa-numita Evanghelie după Matei este relatarea vieţii Maestrului scrisă pentru edificarea iudeilor creştini. Autorul acestui document caută constant să arate că, în viaţa lui Iisus, multe dintre lucruri au fost făcute „pentru a împlini cuvântul profetului". Evanghelia lui Matei îl prezintă pe Iisus ca pe un fiu al lui David şi îl înfăţişează ca arătând un mare respect pentru lege şi pentru profeţi.

121:8.5 (1341.6) Nu apostolul Matei este cel ce a scris această evanghelie, ci Isador, unul dintre discipolii săi care, pentru a facilita munca sa, dispunea nu numai de amintirile personale ale lui Matei în legătură cu aceste evenimente, ci şi un anumit memento asupra lecţiilor lui Iisus, pe care Matei îl redactase îndată după crucificare. Aceste note ale lui Matei erau scrise în aramaică. Isador a scris în greacă. El nu avea nici o intenţie de înşelătorie atribuindu-i lucrarea lui Matei. Pe vremea aceea, elevii aveau obiceiul de a-i onora astfel pe maeştrii lor.

121:8.6 (1342.1) Relatarea originală a lui Matei a fost editată şi a primit adăugirile ei în anul 40, chiar înainte ca Matei să părăsească Ierusalimul pentru a se lansa în predicarea evanghelică. Acesta era un document privat, a cărui copie a fost distrusă în incendiul unei mănăstiri siriene în anul 416.

121:8.7 (1342.2) Isador a fugit din Ierusalim în anul 70, după ce oraşul a fost asediat de armatele lui Titus. El a dus cu el în Pella o copie a notelor lui Matei şi, în anul 71, în vreme ce locuia în Pella, a scris Evanghelia după Matei. Isador poseda de asemenea primele patru cincimi ale povestirii lui Marcu.

121:8.8 (1342.3) 3. *Evanghelia lui Luca.* Luca, un medic din oraşul Antiohia din Pisidia, era un gentil convertit de Pavel. El a scris o cu totul altă istorie a vieţii Maestrului. El a început să îl urmeze pe Pavel în anul 47, şi să afle despre viaţa şi învăţăturile lui Iisus. Luca a păstrat în povestirea sa foarte mult din „graţia Domnului Iisus Cristos", căci el a adunat aceste fapte de la Pavel şi de la alte persoane. Luca îl prezintă pe Maestru ca pe „prietenul vameşilor şi al păcătoşilor". El a reunit aceste numeroase note într-o Evanghelie numai după moartea lui Pavel. El a scris-o în anul 82, în Achaia. El a proiectat trei cărţi care tratau istoria lui Crist şi a creştinismului, dar a murit în anul 90, chiar înainte de a termina pe cea de-a doua dintre aceste lucrări, 'Faptele Apostolilor'.

121:8.9 (1342.4) Ca materiale de compilaţie pentru Evanghelia sa, Luca a recurs mai întâi la istoria vieţii lui Iisus aşa cum i-o povestise Pavel. Evanghelia lui Luca este deci, în anumite privinţe, Evanghelia după Pavel. Luca avea însă alte surse de informaţie. El nu numai că interoga zeci de martori oculari ai numeroaselor episoade din viaţa lui Iisus pe care o relatează, ci el poseda şi o copie a Evangheliei lui Marcu (adică primele patru cincimi ale acestei cărţi), povestirea lui Isador, precum şi o scurtă povestire realizată în Antiohia în anul 78 de un credincios numit Cedes. Luca avea şi o copie mutilată şi

considerabil modificată a câtorva note presupuse a fi fost făcute de apostolul Andrei.

121:8.10 (1342.5) 4. *Evanghelia lui Ioan.* Evanghelia după Ioan relatează multe dintre lucrările înfăptuite de Iisus în Iudeea şi în împrejurimile Ierusalimului, şi a căror descriere nu figurează în alte relatări. Aceasta este aşa-numita Evanghelie după Ioan, fiul lui Zebedeu; cu toate că nu Ioan a scris-o, el a inspirat-o. De la manuscrisul originar, această Evanghelie a fost modificată în mai multe rânduri pentru a o face să pară a fi scrisă de Ioan însuşi. În momentul compunerii povestirii sale, Ioan avea celelalte Evanghelii, şi a văzut că multe dintre lucruri fuseseră omise în ele. În consecinţă, în anul 101, el l-a încurajat pe asociatul său Nathan, un iudeu grec din Cezareea, să înceapă o povestire scrisă, căreia el, Ioan, îi furniza materialele din memorie şi referindu-se la cele trei scrieri existente atunci. El nu avea documente scrise personale. Epistola cunoscută sub titlul de 'Primul Ioan' a fost scrisă de Ioan însuşi ca scrisoare de prezentare a lucrării pe care Nathan o executa la indicaţiile sale.

121:8.11 (1342.6) Toţi aceşti scriitori au prezentat descrieri oneste ale lui Iisus aşa cum îl văzuseră, aşa cum şi-l aminteau sau după ceea ce învăţaseră de la el, ori potrivit conceptelor lor despre aceste evenimente îndepărtate, influenţate de ralierea lor ulterioară la teologia creştină a lui Pavel. Oricât de imperfecte ar fi aceste documente, ele au fost suficiente pentru a schimba cursul istoriei Urantiei timp de aproape două mii de ani.

121:8.12 (1343.1) [*Mulţumiri:* Executând misiunea mea de a expune din nou învăţăturile lui Iisus din Nazaret şi de a repovesti lucrările sale,

m-am inspirat în mare măsură din sursele arhivelor şi ale informaţiilor planetare. Motivul meu călăuzitor a fost să pregătesc un document care nu numai că va ilumina generaţia de oameni actualmente în viaţă, ci şi unul care va reprezenta totodată un ajutor pentru toate generaţiile viitoare. Din vasta rezervă a informaţiilor puse la dispoziţia mea, le-am ales pe acelea care au convenit cel mai bine atingerii acestui scop. Pe cât este posibil, mi-am extras informaţiile din surse pur umane. Numai atunci când aceste surse au lipsit am recurs la arhivele supraumane. Atunci când ideile şi conceptele asupra vieţii şi învăţăturilor lui Iisus au fost exprimate acceptabil de o minte umană, am dat invariabil prioritate unor astfel de modele de gândire aparent omeneşti. Deşi m-am străduit să adaptez terminologia pentru a conforma cât am putut de bine la modul în care concepem noi sensul real şi veritabila importanţă a vieţii şi învăţăturilor Maestrului, în măsura posibilului, am aderat, în toate expunerile mele, la veritabilele concepte şi modele de gândire ale oamenilor. Eu ştiu foarte bine că aceste concepte care şi-au aflat originea în mintea umană se vor vădi mai acceptabile şi mai utile minţii tuturor celorlalţi oameni. Când am fost incapabil să găsesc conceptele necesare în analele sau în expresiile omeneşti, am recurs, în al doilea rând, la memoria propriului meu ordin de creaturi terestre, medianii. În sfârşit, când această sursă secundară de informaţie s-a vădit insuficientă, am recurs fără ezitare la sursele de informaţie supraplanetare.

121:8.13 (1343.2) Memorandumurile pe care le-am reunit şi din care am pregătit această povestire a vieţii şi a învăţăturilor lui Iisus - separat de amintirea a ceea ce înregistrase apostolul Andrei - conţin perle ale gândirii şi concepte foarte elevate ale lecţiilor lui Iisus provenind de

la peste două mii de fiinţe umane care au trăit pe pământ, din epoca lui Iisus până în ziua în care au fost redactate prezentele revelaţii, sau mai exact aceste reexpuneri. Permisiunea de a revela nu a fost utilizată decât dacă analele şi conceptele oamenilor nu reuşeau să ne ofere modele de gândire adecvate. Misiunea mea de revelaţie îmi interzicea să recurg la sursele extraumane, atât informaţii, cât şi expresii, înainte de a putea dovedi că eşuasem în eforturile mele de a găsi, în surse pur umane, expresia conceptuală necesară.

121:8.14 (1343.3) Cu toate că am descris eu însumi, în colaborare cu cei unsprezece colegi mediani ai mei şi sub supravegherea Melchisedecului raportor, evenimentele acestei povestiri în acord cu concepţia mea asupra derulării ei reale şi răspunzând alegerii mele spontane de expresie, totuşi, majoritatea ideilor, şi chiar expresiile proprii pe care le-am utilizat astfel, şi-au avut originea în mintea oamenilor proveniţi din numeroase rase, care au trăit pe pământ în timpul generaţiilor care au trăit până în prezent, inclusiv cele aflate încă în viaţă în perioada prezentei lucrări. În numeroase privinţe, eu am servit mai mult în calitate de colector şi editor decât de povestitor original. Eu mi-am apropiat fără şovăială ideile şi conceptele de preferinţă umane, care trebuiau să-mi permită să creez tabloul cel mai efectiv al vieţii lui Iisus şi care m-ar califica pentru a reexpune învăţăturile sale incomparabile cu frazeologia cea mai util frapantă şi cea mai universal inspiratoare. În numele Fraternităţii Medianilor Uniţi ai Urantiei, eu recunosc, cu cea mai mare gratitudine, faptul că suntem îndatoraţi tuturor surselor arhivelor şi conceptelor care au fost utilizate după cum urmează pentru a elabora noua noastră expunere a vieţii lui Iisus pe pământ.]

Cartea Urantia

Capitolul 122

Naşterea şi pruncia lui Iisus

122:0.1 (1344.1) CU GREU va fi posibil să se explice în profunzime numeroasele motive care au condus la alegerea Palestinei ca ţară de manifestare pentru Mihail, şi în special de ce tocmai familia lui Iosif şi a Mariei a trebuit să fie desemnată drept cadrul imediat al apariţiei acestui Fiu al Dumnezeu pe Urantia.

122:0.2 (1344.2) După studiul raportului special asupra statutului lumilor izolate, pregătit de Melchisedeci, în consultaţie cu Gabriel, Mihail a ales în cele din urmă Urantia ca planetă pentru a-şi îndeplini manifestarea sa finală. În urma acestei decizii, Gabriel a făcut o vizită personală pe Urantia şi, ca o concluzie a studiului său al grupurilor umane şi a examenului său al trăsăturilor caracteristice spirituale, intelectuale, rasiale şi geografice ale lumii şi ale popoarelor ei, el a

decis că evreii posedau acele avantaje relative care justificau selectarea lor ca rasă în sânul căreia să se efectueze manifestarea. După ce Mihail a aprobat această decizie, Gabriel a numit şi a trimis în grabă pe Urantia Comisia Familială a celor doisprezece - aleasă dintre personalităţile ordinelor celor mai elevate din univers - căreia i-a fost conferită sarcina de a face o anchetă asupra vieţii familiale iudaice. Când munca acestei comisii a luat sfârşit, Gabriel era pe Urantia şi a primit raportul care desemna trei uniuni în perspectivă ca fiind, după opinia comisiei, deopotrivă de favorabile, ca familie de manifestare, pentru încarnarea proiectată a lui Mihail.

122:0.3 (1344.3) Printre cele trei cupluri desemnate, Gabriel i-a ales personal pe Iosif şi Maria; apoi, el i-a apărut în persoană Mariei şi i-a adus, în acelaşi timp, fericita veste că ea fusese aleasă să devină mama pământeană a copilului de manifestare.

1. Iosif şi Maria

122:1.1 (1344.4) Iosif, tatăl uman al lui Iisus (Iosua ben Iosif), era un evreu dintre evrei: el avea totuşi multe calităţi ereditare rasiale neiudaice, care se altoiseră, cu diverse ocazii, pe arborele său genealogic prin linia feminină a predecesorilor lui. Strămoşii tatălui lui Iisus existau din vremea lui Avraam şi, prin acest venerabil patriarh, îşi aveau obârşia în liniile ascendente străvechi care conduc la sumerieni şi la nodiţi şi, prin triburile meridionale ale anticilor oameni albaştri, până la Andon şi Fonta. David şi Solomon nu erau strămoşi în linie directă ai lui Iosif, al cărui neam nici nu se trăgea

direct din Adam. Ascendenţii apropiaţi ai lui Iosif erau artizani - antreprenori, tâmplari, zidari şi fierari. Iosif era el însuşi tâmplar, şi a devenit mai târziu antreprenor. Familia sa aparţinea unei lungi şi ilustre linii de persoane însemnate din popor, înălţate din timp în timp prin apariţia de indivizi excepţionali care se făcuseră remarcaţi în domeniul evoluţiei religiei pe Urantia.

122:1.2 (1345.1) Maria, mama pământeană a lui Iisus, descindea în linie directă dintr-o lungă linie de străbuni excepţionali cuprinzând multe femei, printre cele mai remarcabile din istoria rasială a Urantiei. Deşi Maria a fost o femeie obişnuită a vremurilor şi a generaţiei ei, cu un temperament destul de normal, ea se socotea, printre strămoşii ei, dintre femeile la fel de ilustre ca şi Annon, Tamar, Rut, Bethsabe, Ansie, Cloa, Eva, Enta şi Ratta. Nici o femeie iudee a epocii nu poseda un neam care să aibă în comun strămoşi mai iluştri sau avându-şi obârşii mai promiţătoare. Strămoşii Mariei, ca şi cei ai lui Iosif, erau caracterizaţi prin predominanţa indivizilor viguroşi, dar de nivel mediu, sporadic înălţaţi de numeroase personalităţi excepţionale, care se afirmau în marşul civilizaţiei şi al evoluţiei progresive a religiei. Din punct de vedere rasial, este dificil a o considera pe Maria ca pe o iudee în sensul propriu al cuvântului. Prin cultura şi prin credinţele ei, ea era iudee, însă prin darurile ei ereditare, ea era mai mult un compus de viţe siriene, hitite, feniciene, greceşti şi egiptene; ereditatea ei rasială avea baze mai largi decât cea a lui Iosif.

122:1.3 (1345.2) Dintre toate cuplurile vii din Palestina în momentul în care Mihail îşi pregătea manifestarea, Iosif şi Maria formau combinaţia ideală a vastelor înrudiri rasiale şi a înzestrărilor de

personalitate superioare mediei. Planul lui Mihail era acela de a apărea pe pământ ca un om *mediu,* pentru ca oamenii de rând să-l poată înţelege şi primi favorabil. De aceea, Gabriel a făcut tocmai alegerea unor persoane ca Iosif şi Maria pentru a deveni părinţii de manifestare.

2. Gabriel îi apare Elisabetei

122:2.1 (1345.3) Opera realizată de Iisus în cursul vieţii sale pe Urantia a fost, de fapt, începută de Ioan Botezătorul. Tatăl lui Ioan, Zaharia, aparţinea preoţimii iudee, în vreme ce mama sa, Elisabeta, era membră a ramurii mai prospere a marelui grup familial căruia îi aparţinea şi Maria, mama lui Iisus. Zaharia şi Elisabeta, deşi erau căsătoriţi de mulţi ani, nu aveau nici un copil.

122:2.2 (1345.4) În ultimele zile ale lunii iunie din anul 8 dinaintea erei creştine, cam la trei luni după căsătoria lui Iosif şi a Mariei, Gabriel i-a apărut Elisabetei, într-o zi la amiază, întocmai cum, mai târziu, el şi-a făcut cunoscută prezenţa sa Mariei. Gabriel zise:
122:2.3 (1345.5) ”În timp ce în Ierusalim, soţul tău Zaharia oficiază înaintea altarului, în timp ce poporul adunat se roagă pentru venirea unui eliberator, eu, Gabriel, vin să anunţ că în curând tu vei purta un fiu care va fi precursorul acestui divin Maestru: tu îl vei numi pe fiul tău Ioan. El va creşte consacrat Domnului Dumnezeul tău şi când va fi în floarea vârstei, va bucura inima ta, fiindcă el va întoarce multe suflete către Dumnezeu şi va anunţa totodată venirea tămăduitorului de suflet al poporului tău şi eliberatorul întregii omeniri. Ruda ta,

Maria, va fi mama acestui copil al făgăduinţei, iar eu îi voi apărea şi ei.”

122:2.4 (1345.6) Această viziune a speriat-o tare pe Elisabeta. După plecarea lui Gabriel, ea a reflectat mult la această experienţă, meditând îndelung la spusele maiestuosului vizitator, dar ea nu a vorbit despre această revelaţie cu nimeni altul în afară de soţul ei, până la întâlnirea sa ulterioară cu Maria, în anul următor, pe la începutul lui februarie.

122:2.5 (1345.7) Totuşi, vreme de cinci luni, Elisabeta şi-a păstrat secretul chiar şi faţă de soţul ei. Când ea i-a destăinuit despre vizita lui Gabriel, Zaharia a întâmpinat povestea ei cu scepticism şi, timp de săptămâni, el s-a îndoit de realitatea întregii experienţe, neconsimţind să creadă decât pe jumătatea în vizita făcută de Gabriel soţiei sale, până în momentul în care el nu a mai putut pune la îndoială faptul că ea aştepta un copil. Zaharia era foarte nedumerit cu privire la apropiata maternitate a Elisabetei, dar el nu a pus la îndoială integritatea soţiei sale, cu toată vârsta ei înaintată. Nu înainte de a şasea săptămână precedând naşterea lui Ioan, s-a întâmplat că Zaharia, în urma unui vis impresionant, a dobândit întreaga convingere că Elisabeta avea să devină mama unui fiu al destinului, un om însărcinat cu pregătirea căii pentru venirea lui Mesia.

122:2.6 (1346.1) Către jumătatea lui noiembrie, cu opt ani înainte de începutul erei creştine, Gabriel i-a apărut Mariei în timp ce ea lucra în casa ei din Nazaret. Mai târziu, când Maria nu s-a mai îndoit că avea să devină mamă, ea l-a convins pe Iosif să o lase să se ducă în Oraşul lui Iuda, pe dealurile situate la şapte kilometri vest de Ierusalim, pentru a face o vizită Elisabetei. Gabriel le informase pe fiecare dintre

cele două viitoare mame de apariţia lui în faţa celeilalte. Ele erau deci nerăbdătoare să se întâlnească, să compare experienţele lor şi să discute despre viitorul probabil al fiilor lor. Maria a rămas trei săptămâni la vara sa îndepărtată. Elisabeta a contribuit mult la consolidarea încrederii Mariei în viziunea lui Gabriel, astfel încât Maria s-a reîntors acasă şi mai amplu devotată vocaţiei de a fi mama copilului destinului, care trebuia atât de curând să se prezinte lumii ca un bebeluş lipsit de apărare, un copil normal şi mediu al tărâmului.

122:2.7 (1346.2) Ioan s-a născut în Oraşul lui Iuda, în ziua de 25 martie a anului 7 dinaintea erei creştine. Zaharia şi Elisabeta s-au bucurat foarte mult că le venise un fiu după cum le promisese Gabriel. În cea de-a opta zi, când au prezentat copilul pentru circumcizie, ei i-au dat oficial pronumele de Ioan, după cum le fusese prescris mai înainte. Deja, un nepot al lui Zaharia plecase în Nazaret, ca purtător al mesajului Elisabetei pentru Maria, anunţând-o că fiul ei se născuse şi că se numea Ioan.

122:2.8 (1346.3) Din cea mai fragedă copilărie a lui Ioan, părinţii lui i-au inculcat judicios ideea că avea să crească şi să devină un şef spiritual şi un maestru al religiei, iar inima lui Ioan era mereu un teren favorabil sugestiilor care erau astfel semănate acolo. Chiar şi în copilăria sa, el putea fi adeseori găsit în templu în timpul perioadelor de slujbă ale tatălui său, şi era extrem de impresionat de semnificaţia a tot ceea ce vedea.

3. Anunţarea făcută Mariei de Gabriel

122:3.1 (1346.4) Într-o seară, către apusul soarelui, înainte ca Iosif să fi intrat în casă, Gabriel îi apăru Mariei lângă o masă joasă de piatră; după ce şi-a revenit din uimire, el îi spuse: „Eu vin la ordinul Celui care este Maestrul meu şi pe care tu trebuie să-l iubeşti şi să-l hrăneşti. Ţie, Maria, îţi aduc veşti bune, căci eu te anunţ că concepţia ta este poruncită de cer,şi la timpul cuvenit vei deveni mama unui fiu; îl vei numi Iosua; el va inaugura împărăţia cerurilor pe pământ şi printre oameni. Să nu vorbeşti despre toate astea decât cu Iosif şi cu Elisabeta, ruda ta căreia eu i-am apărut de asemenea şi care, şi ea, va da naştere unui fiu al cărui nume va fi Ioan. Acela va pregăti calea pentru mesajul de eliberare pe care fiul tău îl va proclama oamenilor cu o mare putere şi cu o profundă convingere. Nu te îndoi de vorbele mele, Maria, căci acest cămin a fost ales ca locuinţă pământeană a copilului destinului. Binecuvântarea mea este cu tine, puterea celor Prea Înalţi te va întări, şi Domnul întregului pământ te va acoperi cu umbra sa."

122:3.2 (1346.5) Timp de mai multe săptămâni, Maria a meditat în taină în inima sa asupra acestei vizitări. Când fu sigură că aştepta un copil, ea îndrăzni în cele din urmă să-i destăinuiască soţului ei aceste evenimente ieşite din comun. Când Iosif află toate astea, şi cu toate că el a avut mare încredere în Maria, a fost foarte tulburat, şi nu a putut să doarmă timp de mai multe nopţi. La început, Iosif avu îndoieli în legătură cu vizita lui Gabriel. Apoi, când fu aproape convins că Maria auzise realmente vocea şi văzuse forma divinului mesager, el îşi frământa creierii, întrebându-se cum de se puteau întâmpla asemenea lucruri. Cum putea oare un descendent de fiinţe umane să fie un copil al destinului divin? Iosif nu putu rezolva acest conflict de idei până

ce, după mai multe săptămâni de chibzuială, Iosif şi Maria au ajuns la concluzia că ei fuseseră aleşi pentru a deveni părinţii lui Mesia, cu toate că iudeii fuseseră departe de a avea conceptul că eliberatorul aşteptat trebuia să fie de natură divină. După ce ajunseră la această concluzie capitală, Maria se grăbi să plece într-o vizită la Elisabeta.
122:3.3 (1347.1) La rândul ei, Maria s-a dus la părinţii ei Ioachim şi Ana. Cei doi fraţi ai ei, cele două surori precum şi părinţii ei au fost întotdeauna foarte sceptici în legătură cu misiunea divină a lui Iisus, deşi în această epocă ei fireşte că nu ştiuseră nimic despre vizita lui Gabriel. Maria i-a mărturisit însă surorii sale, Salomeea, faptul că ea credea că fiul ei era menit să devină un mare maestru.

122:3.4 (1347.2) Anunţul lui Gabriel către Maria a fost făcut în ziua ce a urmat concepţiei lui Iisus, şi acesta a fost singurul eveniment supranatural legat de întreaga experienţă a Mariei constând în a purta şi a aduce pe lume copilul făgăduinţei.

4. Visul lui Iosif

122:4.1 (1347.3) Iosif nu a acceptat ideea că Maria avea să devină mama unui copil extraordinar decât după ce făcuse experienţa unui vis foarte impresionant. În acest vis, i-a apărut un strălucit mesager celest şi i-a zis, printre alte lucruri: „Iosif, eu ţi-am apărut la ordinul Celui care domneşte acum în ceruri; am fost împuternicit să te informez în ceea ce priveşte fiul pe care Maria urmează să îl poarte, şi care va deveni o mare lumină în lumea aceasta. În el va fi viaţa, şi viaţa sa va deveni lumina omenirii. El va veni mai întâi la oamenii din

propriul său popor, dar ei cu greu îl vor primi; însă, tuturor celor care îl vor primi, el le va revela faptul că ei sunt copiii lui Dumnezeu.” După această experienţă, Iosif nu s-a mai îndoit niciodată în întregime de istorisirea Mariei cu privire la vizitarea lui Gabriel şi la promisiunea că pruncul care se va naşte va fi un mesager divin pentru lume.

122:4.2 (1347.4) În toate aceste vizite nu se spusese nimic cu privire la casa lui David. Nu se notificase nimic care să dea de înţeles că Iisus va deveni un „eliberator al iudeilor”, nici chiar că el trebuia să fie Mesia cel mult aşteptat. Iisus nu era un Mesia aşa cum îl socotiseră iudeii, ci el era *eliberatorul lumii.* Misiunea sa era legată de toate rasele şi de toate popoarele, şi nu numai de un grup particular.
122:4.3 (1347.5) Iosif nu era din linia regelui David. Maria avea mai mulţi strămoşi decât Iosif în ramura lui David. Este foarte adevărat că Iosif s-a dus în Betleem, oraşul lui David, ca să se înscrie pentru recensământul roman, dar asta pentru că, şase generaţii mai înainte, străbunul său patern, fiind orfan, fusese adoptat de un anume Zadoc, care descindea direct din David; de aceea, Iosif se socotea şi el ca aparţinând „casei lui David”.
122:4.4 (1347.6) Mai toate pretinsele profeţii mesianice ale Vechiului Testament au fost redactate la mult timp după viaţa pământească a lui Iisus, pentru a i se aplica lui. Vreme de secole, profeţii evrei proclamaseră venirea unui eliberator, iar aceste promisiuni fuseseră interpretate de generaţii succesive ca raportându-se la un nou şef iudeu care va ocupa tronul lui David: se socotea că, prin metodele de reputaţie miraculoasă ale lui Moise, el va încerca să îi stabilească pe iudei în Palestina ca pe o naţiune puternică, liberă de orice dominaţie

străină. Mai mult, numeroase pasaje figurative, care apar toate în cuprinsul Scripturilor ebraice, au fost, cu timpul, aplicate pe nedrept misiunii lui Iisus. Multe dintre textele Vechiului Testament au fost deformate în aşa fel încât să pară a se potrivi cu unele episoade din viaţa pământească a Maestrului. Iisus însuşi a tăgăduit o dată public orice legătură cu casa regală a lui David. Chiar şi pasajul „o tânără fată va aduce pe lume un fiu” a fost schimbat în „o virgină va aduce pe lume un fiu”. Echivocul se sprijină în egală măsură pe numeroasele genealogii ale lui Iosif şi ale Mariei, care au fost stabilite după cariera lui Mihail pe pământ. Un mare număr dintre aceste ascendenţe cuprindeau mulţi strămoşi ai Maestrului, dar, în ansamblu, ele nu sunt autentice şi nimeni nu se poate bizui pe exactitatea lor. Prea adesea, primii ucenici ai lui Iisus au cedat tentaţiei de a prezenta străvechile expresii profetice ca aflându-şi împlinirea lor în viaţa Domnului şi Maestrului lor.

5. Părinţii pământeni ai lui Iisus

122:5.1 (1348.1) Iosif era un om cu maniere blânde, extrem de conştient şi în orice lucru, fidel convenţiilor şi practicilor religioase ale poporului său. El vorbea puţin, dar gândea mult. Starea jalnică a poporului evreu îi cauza multă amărăciune. În tinereţea sa, dintre cei opt fraţi şi surori, el fusese mai vesel, dar, în cursul primilor ani ai căsătoriei sale (în timpul copilăriei lui Iisus), el a fost supus la perioade de uşoară descurajare spirituală. Aceste manifestări temperamentale s-au atenuat treptat chiar înaintea morţii sale

premature, şi după ce situaţia materială a familiei sale fusese ameliorată de înălţarea sa, de la rangul de tâmplar, la rolul unui antreprenor prosper.

122:5.2 (1348.2) Caracterul Mariei era cu totul opus celui al soţului ei. În general voioasă, ea era foarte rar abătută şi poseda o natură mereu radioasă. Maria se lăsa pradă expresiei libere şi frecvente a sentimentelor ei emoţionale; ea nu a fost niciodată văzută mâhnită până la moartea subită a lui Iosif. Abia îşi revenise din acest şoc, că ea s-a şi afundat în neliniştea şi perplexitatea stârnite în ea de extraordinara carieră a fiului ei mai mare, care s-a derulat atât de rapid sub privirea ei uluită. Însă, în cursul acestei întregi experienţe insolite, Maria a rămas calmă, curajoasă şi destul de prudentă în raporturile ei cu ciudatul şi puţin înţelesul ei fiu mai mare, şi cu fraţii şi surorile lui care au urmat.

122:5.3 (1348.3) Iisus păstra de la tatăl său foarte mult din blândeţea sa excepţională şi din minunata sa comprehensiune plină de simpatie a naturii umane; el moştenise de la mama sa darul lui de mare educator, precum şi imensa sa capacitate de justă indignare. În reacţiile sale emoţionale faţă de anturajul său în timpul vieţii sale adulte, Iisus era uneori, ca şi tatăl său, meditativ şi pios, alteori caracterizat printr-o tristeţe aparentă, dar, cel mai adesea, el mergea înainte în maniera optimistă şi hotărâtă care corespundeau naturii mamei lui. În ansamblu, caracterul Mariei tindea să domine cariera divinului Fiu pe măsură ce acesta creştea şi înainta cu paşi mari în viaţa sa de adult. În unele privinţe, Iisus era un amestec de trăsături de caracter ale părinţilor săi; sub alte aspecte, el prezenta trăsăturile unuia ei în contrast cu cele ale celuilalt.

122:5.4 (1348.4) De la Iosif, Iisus a păstrat stricta sa educaţie în uzanţele ceremoniilor iudaice şi cunoaşterea excepţională a Scripturilor ebraice; de la Maria, el a extras un punct de vedere mai larg asupra vieţii religioase şi o concepţie mai liberală a libertăţii spirituale personale.
122:5.5 (1349.1) Cele două familii ale lui Iosif şi ale Mariei erau foarte instruite pentru vremea lor. Educaţia lui Iosif şi a Mariei depăşea cu mult media pentru epoca lor şi pentru situaţia lor socială. El era un gânditor, ea era o femeie prevăzătoare, înzestrată cu o mare capacitate de adaptare şi cu un simţ practic în îndeplinirea sarcinilor imediate. Iosif era brunet cu ochi negri; Maria era de tip aproape blond cu ochi căprui.
122:5.6 (1349.2) Dacă Iosif ar fi trăit, el ar fi devenit indubitabil un ferm credincios în misiunea divină a fiului său mai mare. Maria oscila între credinţă şi îndoială, foarte mult influenţată de poziţia luată de ceilalţi copii ai ei şi de prietenii şi părinţii ei, însă în cele din urmă ea era mereu întărită în atitudinea ei de amintirea apariţiei lui Gabriel îndată după concepţia copilului.
122:5.7 (1349.3) Maria era o ţesătoare expertă, având o îndemânare peste medie în mai toate artele menajere ale epocii; ea era o bună stăpână a casei şi superior capabilă să creeze un cămin. Iosif şi Maria erau amândoi buni educatori şi au vegheat ca proprii lor copiii să fie foarte versaţi în cunoştinţele timpului lor.

122:5.8 (1349.4) În epoca în care era tânăr, Iosif a fost angajat de tatăl Mariei pentru a construi o anexă la casa sa, şi în momentul când Maria i-a adus lui Iosif o cană cu apă în cursul unei mese de prânz s-a

întâmplat că, pentru prima dată, cei doi tineri care erau sortiţi să devină părinţii lui Iisus au început cu adevărat să îşi facă curte.

122:5.9 (1349.5) Iosif şi Maria s-au căsătorit, potrivit datinii iudaice, la domiciliul Mariei, în vecinătatea Nazaretului, când Iosif a avut douăzeci şi unu de ani. Această căsătorie a fost încheiată după o logodnă normală de circa doi ani. Puţin după aceea, ei s-au instalat în noua lor casă din Nazaret, care fusese construită de Iosif cu ajutorul a doi dintre fraţii lui. Această casă era situată la poalele înălţimilor care dominau atât de agreabil ţinutul înconjurător. În această casă special pregătită, tinerii soţi în aşteptarea unui copil se gândeau să întâmpine copilul făgăduinţei, fără a-şi închipui că acest important eveniment din univers avea să survină în Betleemul din Iudeea, în timp ce ei lipseau de la domiciliul lor.

122:5.10 (1349.6) Cea mai mare parte a familiei lui Iosif s-a alăturat învăţăturilor lui Iisus, însă foarte puţini membrii ai familiei Mariei au crezut în el înainte de plecarea sa din această lume. Iosif a înclinat mai mult către conceptul spiritual de Mesia cel aşteptat, însă Maria şi familia ei, în special tatăl ei, se raliau ideii de Mesia ca eliberator temporar şi şef politic. Strămoşii Mariei se identificaseră făţiş cu cauza macabeilor în vremurile pe atunci încă recente.

122:5.11 (1349.7) Iosif a susţinut cu vigoare punctul de vedere oriental sau babilonian al religiei iudaice. Maria se înclina puternic spre interpretarea occidentală sau elenistă a legi şi a profeţilor, care era mai largă şi mai liberală.

6. Căminul din Nazaret

122:6.1 (1349.8) Casa lui Iisus se găsea aproape de înaltele dealuri din partea nordică a Nazaretului, la o oarecare distanţă de izvorul satului, situat în secţiunea estică a oraşului. Familia lui Iisus locuia în cartierele periferice ale oraşului, ceea ce i-a făcut mai uşor tânărului băiat să se bucure de frecventele plimbări la ţară şi să se caţere până în vârful acestor înalte ţinuturi vecine, dealurile cele mai înalte din sudul Galileii, cu excepţia lanţului muntelui Tabor la est şi a dealului lui Nain, care avea aproape aceeaşi altitudine. Casa era situată puţin spre sud şi est faţă de promontoriului sudic al acestui deal, şi aproape la jumătatea drumului dintre poalele sale şi drumul care ducea de la Nazaret la Cana. În afară de ascensiunea dealului, plimbarea favorită a lui Iisus consta în a merge de-a lungul unei cărări înguste care şerpuia pe lângă baza dealului în direcţia nord-est, până în punctul în care ea se reunea cu drumul spre Sepphoris.
122:6.2 (1350.1) Locuinţa lui Iosif şi a Mariei era construită din piatră, şi se compunea dintr-o încăpere cu un acoperiş plat, plus o construcţie anexă pentru a adăposti animalele. Mobilierul consta dintr-o masă joasă de piatră, oale şi vase din pământ ars şi din piatră, un război de ţesut, o lampă, mai multe taburete mici, şi nişte rogojini pentru a dormi pe podeaua de piatră. În curte, lângă anexa animalelor, se găsea adăpostul care acoperea cuptorul şi râşniţa de grâne. Era nevoie de două persoane pentru a face să meargă acest tip de râşniţă, una pentru a măcina şi alta pentru a o alimenta cu grăunţe. Când Iisus era mic, el alimenta adesea râşniţa cu grăunţe, în timp ce mama sa învârtea piatra de moară.

122:6.3 (1350.2) Mai târziu, când familia s-a înmulţit, ei se aşezau cu toţii pe vine pentru a lua masa în jurul mesei de piatră mărite, şi puneau mâncarea în aceeaşi farfurie sau vas comun. Iarna, în timpul mesei de seară, masa era luminată de o mică lampă plată de pământ ars care era umplută cu ulei de măsline. După naşterea Martei, Iosif a adăugat la casă o odaie mare, care a fost utilizată ca atelier de tâmplărie în timpul zilei şi ca o cameră de dormit pe durata nopţii.

7. Călătoria la Bethlehem

122:7.1 (1350.3) În luna martie a anului 8 dinaintea erei creştine (luna în care Iosif şi Maria s-au căsătorit), Cezar Augustus a decretat că toţi locuitorii imperiului roman trebuiau să fie număraţi şi că trebuia să se facă un recensământ de care se puteau servi la îmbunătăţirea prelevării impozitelor. Şi aceasta, împreună cu serioasele dificultăţi interioare ale lui Irod, regele Iudeei, şi cu faptul că iudeii fuseseră întotdeauna foarte ostili oricărei tentative de 'numărare a populaţiei', contribuiseră la întârzierea cu un an a recensământului din regatul iudeu. În tot imperiul roman, acest recensământ a fost efectuat în anul 8 dinaintea erei creştine, dar nu şi în regatul lui Irod din Palestina, unde a avut loc cu un an mai târziu, în anul 7.

122:7.2 (1350.4) Nu era necesar ca Maria să meargă la Betleem pentru înregistrare - Iosif fiind autorizat să-şi înregistreze familia. Dar Maria, care era o persoană aventuroasă şi foarte dinamică, a insistat să-l însoţească. Ea se temea să rămână singură, de frică ca copilul să nu se nască în absenţa lui Iosif; în plus, Betleem nu era departe de Oraşul

lui Iuda, iar Maria prevedea posibilitatea unei întâlniri cu ruda sa Elisabeta.

122:7.3 (1350.5) De fapt, Iosif i-a interzis Mariei să-l însoţească, dar a fost inutil; în momentul împachetării hranei pentru călătoria de trei sau patru zile, ea a pregătit porţii pentru două persoane şi a fost gata de plecare. Dar, înainte de a porni efectiv la drum, Iosif fusese de acord cu plecarea Mariei, şi au părăsit voioşi Nazaretul în zorii zilei.

122:7.4 (1350.6) Iosif şi Maria erau săraci şi, cum nu aveau decât un singur animal de povară, Maria, fiind însărcinată, călărea animalul care purta proviziile, în timp ce Iosif mergea pe jos, conducând animalul. Construcţia şi aranjamentul unei case reprezentaseră o serioasă micşorare a resurselor lui Iosif, dat fiind că el trebuia totodată să contribuie la întreţinerea părinţilor lui, tatăl său devenind invalid nu de multă vreme. Astfel încât, acest cuplu iudeu şi-a părăsit umilul său domiciliu în acea dimineaţă din 18 august, anul 7 dinaintea erei creştine, pentru a pleca spre Betleem.

122:7.5 (1351.1) Prima lor zi de călătorie i-a făcut să înconjoare colinele de la poalele muntelui Gilboa, unde ei au campat peste noapte pe malul Iordanului. Ei au făcut multe supoziţii asupra naturii fiului care avea să li se nască, Iosif aderând la conceptul unui Spirit Maestru, iar Maria susţinând ideea unui Mesia iudeu, un eliberator al naţiunii ebraice.

122:7.6 (1351.2) Devreme, în dimineaţa zilei de 19 august, Iosif şi Maria au pornit din nou la drum. Ei şi-au luat masa de seară la poalele muntelui Sartaba, care domina valea Iordanului, şi şi-au continuat călătoria, ajungând în Ierihon, unde s-au oprit pentru a înnopta într-un han la drumul mare, în cartierele mărginaşe ale oraşului. După masa

de seară, şi după mai multe discuţii despre asuprirea de către guvernarea romană, despre Irod, despre recensământ şi despre influenţa comparată a Ierusalimului şi a Alexandriei în calitate de centre de studii şi de cultură iudaică, călătorii Nazaret ului s-au retras pentru repausul nocturn. Devreme, în dimineaţa zilei de 20 august, ei şi-au reluat călătoria şi au ajuns la Ierusalim înainte de amiază. Ei au vizitat templul şi şi-au urmat calea pentru a sosi în Betleem în toiul după-amiezii.

122:7.7 (1351.3) Hanul era înţesat; în consecinţă, Iosif a căutat locuinţă la nişte rude îndepărtate, dar toate camerele Betleemului erau pline de lume. Când a revenit la curtea hanului, cineva l-a informat că grajdurile pentru caravane, tăiate în partea laterală a stâncii şi situate dedesubtul hanului, erau golite de animalele lor şi curăţate pentru primirea de clienţi. Lăsând măgarul în curte, Iosif a luat pe umeri sacii cu veştminte şi cu provizii, şi a coborât cu Maria treptele de piatră ce duceau la adăpostul lor. Ei s-au pomenit instalaţi în ceea ce fusese un hambar de cereale, în faţa grajdurilor şi a ieslelor. Foile de cort fuseseră aşternute, şi ei s-au socotit fericiţi că au găsit un adăpost atât de confortabil.

122:7.8 (1351.4) Iosif se gândea să meargă să se înscrie numaidecât, dar Maria era ostenită; ea suferea mult, şi l-a rugat să rămână lângă ea, ceea ce a şi făcut.

8. Naşterea lui Iisus

122:8.1 (1351.5) Toată noaptea, Maria a fost agitată, astfel încât cuplul nu a dormit mult. În zorii zilei, durerile naşterii au început clar, şi, la amiaza zilei de 21 august din anul 7 dinaintea erei creştine, cu ajutorul şi cu generoasa asistenţă a tovarăşilor de călătorie, Maria a dat naştere unui băieţel. Iisus din Nazaret s-a născut pe lume; el a fost învelit în veştmintele pe care Maria le adusese în eventualitatea unui asemenea eveniment, şi culcat într-o iesle vecină.

122:8.2 (1351.6) Copilul făgăduinţei venise pe lume exact în acelaşi fel cu copiii dinainte de şi din ziua aceea. În cea de-a opta zi, după practica iudaică, el a fost circumcis şi numit oficial Iosua (Iisus).

122:8.3 (1351.7) În ziua care a urmat naşterii lui Iisus, Iosif si-a făcut recensământul. Un om, cu care Iosif legase conversaţie cu două zile mai înainte la Ierihon, l-a dus la un prieten bogat care ocupa o cameră la han, şi care s-a declarat fericit să schimbe locuinţa sa cu cea a cuplului din Nazaret. După amiază, ei s-au mutat în han, unde au locuit aproape trei săptămâni, până ce au găsit găzduire la o rudă îndepărtată a lui Iosif.

122:8.4 (1351.8) A doua zi după naşterea lui Iisus, Maria i-a transmis Elisabetei că fiul ei se născuse, şi aceasta i-a răspuns invitându-l pe Iosif să vină la Ierusalim pentru a vorbi cu Zaharia despre toate treburile lor. În săptămâna următoare, Iosif s-a dus la Ierusalim pentru a discuta cu Zaharia. Zaharia şi Elisabeta dobândiseră amândoi convingerea sinceră că Iisus trebuia realmente să devină eliberatorul iudeilor, Mesia, şi că fiul lor Ioan va deveni şeful asistenţilor săi, mâna dreaptă a destinului său. De vreme ce Maria împărtăşea aceleaşi idei, nu a fost greu să îl determine pe Iosif să rămână la Betleem, oraşul lui David, pentru ca Iisus, crescând, să poată deveni succesorul

lui David la tronul întregului Israel. În consecinţă, ei au rămas mai bine de un an în Betleem, Iosif făcând în tot acest timp câteva lucrări de tâmplărie.

122:8.5 (1352.1) La prânz, în momentul naşterii lui Iisus, serafimii Urantiei, adunaţi sub ordinele conducătorilor lor, au cântat efectiv imnurile de glorie deasupra ieslei din Betleem, dar aceste rostiri de slăvire nu au fost auzite de urechile omeneşti. Nici un păstor sau nici o creatură muritoare nu au venit să îşi aducă omagiile copilului din Betleem înainte de ziua în care anumiţi preoţi sosind din Ur au fost trimişi din Ierusalim de Zaharia.

122:8.6 (1352.2) Aceşti preoţi din Mesopotamia fuseseră informaţi, cu ceva timp mai înainte, de un ciudat învăţător religios din ţările lor, că avusese un vis în care fusese informat de apariţia viitoare a 'luminii vieţii' pe pământ, sub forma unui nou-născut, şi printre iudei. Aceşti trei învăţători plecară într-acolo, căutând această 'lumină a vieţii'. După mai multe săptămâni de căutări zadarnice în Ierusalim, ei aveau de gând să plece înapoi în Ur, când Zaharia i-a întâlnit şi le-a destăinuit credinţa sa că Iisus era obiectul căutării lor; el i-a trimis la Betleem, unde au găsit bebeluşul şi au lăsat darurile lor Mariei, mama sa pământeană. Copilul avea aproape trei săptămâni în timpul vizitei lor.

122:8.7 (1352.3) Aceşti oameni înţelepţi nu au văzut nici o stea pentru a se orienta către Betleem. Frumoasa legendă a stelei Betleemului a luat naştere după cum urmează: Iisus se născuse pe 21 august la amiază, în anul 7 dinaintea erei creştine. Or, în ziua de 29 mai a aceluiaşi an 7, avusese loc o extraordinară conjuncţie a lui Jupiter şi a lui Saturn în constelaţia Peştilor. Este un fapt astronomic remarcabil

că conjuncţii similare s-au produs pe 29 septembrie şi pe 5 decembrie din acelaşi an. Pe baza acestor evenimente excepţionale, dar absolut naturale, zeloşii bine intenţionaţi ai generaţiilor următoare au construit atrăgătoarea legendă a stelei Betleemului, care conducea Magii la ieslea unde l-au văzut şi l-au adorat pe copilul nou-născut. Inteligenţele Orientului şi ale Orientului Mijlociu se delectau cu poveştile cu zâne şi ţeseau continuu astfel de mituri admirabile în jurul vieţii şefilor lor religioşi şi al eroilor lor politici. În absenţa tiparului, când cea mai mare parte a cunoştinţelor umane se transmitea pe cale orală de la o generaţie la următoarea, era foarte uşor ca miturile să devină tradiţii, şi ca tradiţiile să fie în cele din urmă acceptate ca fapte.

9. Prezentarea la templu

122:9.1 (1352.4) Moise îi învăţase pe iudei că fiecare fiu prim-născut aparţinea Domnului, dar că acei copii, în loc de a fi sacrificaţi după cum era datina printre naţiunile păgâne, puteau să aibă viaţa salvată dacă părinţii lor voiau să-i răscumpere plătind cinci shekeli oricărui preot autorizat. Exista de asemenea o ordonanţă mozaică care decreta că după o anumită perioadă de timp, o mamă trebuia să se prezinte la templu pentru purificare (sau să facă prin altcineva sacrificiul adecvat). Era obiceiul de a se îndeplini aceste două ceremonii în acelaşi timp. În consecinţă, Iosif şi Maria s-au dus în persoană la templu, în Ierusalim, pentru a-l prezenta pe Iisus preoţilor, pentru a efectua răscumpărarea, şi totodată pentru a face sacrificiul adecvat

pentru a asigura Mariei purificarea ceremonială a pretinsei murdării de pe urma naşterii.

122:9.2 (1353.1) Două personaje având un caracter remarcabil se plimbau constant în curtea templului, Simion, un cântăreţ, şi Ana, o poetă. Simion era iudeean, dar Ana era galileeană. Cei doi îşi ţineau frecvent tovărăşie şi erau intimii preotului Zaharia, care le încredinţase secretul despre Ioan şi Iisus. Simion şi Ana doreau amândoi cu ardoare venirea lui Mesia, iar încrederea lor în Mesia i-a făcut să creadă că Iisus era eliberatorul aşteptat de poporul iudeu.
122:9.3 (1353.2) Zaharia ştia în ce zi trebuiau să vină Iosif şi Maria la templu cu Iisus, şi convenise dinainte cu Simion şi cu Ana că el le va ridica mâna în semn de salut, la trecerea procesiunii primilor-născuţi, pentru a-l indica pe Iisus.
122:9.4 (1353.3) Pentru această ocazie, Ana scrisese un poem pe care Simion s-a apucat să-l cânte, spre mai marea uluire a lui Iosif, a Mariei şi a tuturor celor care erau adunaţi în curţile templului. Iată imnul lor care celebra răscumpărarea fiilor prim-născuţi:

122:9.5 (1353.4) Binecuvântat fie Domnul, Dumnezeul Israelului,
122:9.6 (1353.5) Căci el ne-a vizitat, şi şi-a răscumpărat poporul.
122:9.7 (1353.6) El a înălţat un corn al salvării pentru fiecare dintre noi
122:9.8 (1353.7) În casa servitorului său David.
122:9.9 (1353.8) Potrivit celor zise prin gura sfinţilor săi profeţi -

122:9.10
(1353.9) El ne va elibera de duşmanii noştri şi de mâna tuturor celor care ne urăsc;

122:9.11
(1353.10) Pentru a arăta îndurare părinţilor noştri şi a reaminti sfânta sa alianţă -

122:9.12
(1353.11) Jurământul prin care s-a legat lui Avraam tatăl nostru

122:9.13
(1353.12) Că ne va îngădui, după eliberarea din mâinile duşmanilor noştri,

122:9.14
(1353.13) Să-l servim fără frică,

122:9.15
(1353.14) În sfinţenie şi în dreptate înaintea lui în toate zilele vieţii noastre.

122:9.16
(1353.15) Da, şi tu, copil al făgăduinţei, tu vei fi numit profetul celui Preaînalt;

122:9.17
(1353.16) Căci tu vei merge în faţa Domnului pentru a stabili împărăţia sa,

122:9.18
(1353.17) Să dai de ştire despre mântuire poporului său

122:9.19
(1353.18) În iertarea păcatelor lui.

122:9.20
(1353.19) Bucuraţi-vă în blânda îndurare a Dumnezeului nostru, Pentru că sursa de lumină din înalt ne-a vizitat acum

122:9.21
(1353.20) Pentru a-i ilumina pe cei care se menţin în
întunericul şi în umbra morţii,
122:9.22
(1353.21) Pentru a îndruma paşii noştri pe căile păcii.
122:9.23
(1353.22) Şi acum lasă-l pe servitorul tău să plece în pace, O
Doamne, potrivit cuvântului tău,
122:9.24
(1353.23) Căci ochii mei au văzut mântuirea ta
122:9.25
(1353.24) Pe care tu ai pregătit-o în faţa tuturor popoarelor,
122:9.26
(1353.25) O lumină pentru a-i ilumina chiar şi pe gentili
122:9.27
(1353.26) Şi gloria poporului tău Israel.

122:9.28
(1353.27) Pe drumul de întoarcere la Betleem, Iosif şi Maria au fost tăcuţi - tulburaţi şi copleşiţi de o teamă respectuoasă. Maria era foarte tulburată de salutul de bun rămas al Anei, bătrâna preoteasă, iar Iosif nu era de acord cu efortul prematur de a face deja din Iisus Mesia cel aşteptat de poporul iudeu.

10. Faptele lui irod

122:10.1
(1353.28) Iscoadele lui Irod nu stăteau degeaba. Când ei i-au dat seamă despre vizita preoţilor din Ur la Betleem, Irod i-a convocat pe aceşti caldeeni înaintea lui. El i-a chestionat cu stăruinţă pe aceşti

înţelepţi despre noul „rege al iudeilor”, dar ei nu prea i-au dat satisfacţie, explicând că pruncul fusese născut de o femeie care venise cu soţul ei la Betleem pentru recensământ. Irod nu era mulţumit de acest răspuns. El i-a trimis cu o pungă de bani şi le-a poruncit să găsească copilul, pentru ca şi el să meargă să-l adore de vreme ce ei declaraseră că împărăţia sa trebuia să fie spirituală, şi nu temporală. Înţelepţii nemairevenind, Irod a devenit bănuitor. În vreme ce el frământa aceste lucruri în mintea sa, informatorii lui au revenit şi i-au făcut un raport complet asupra recentelor incidente survenite la templu: ei i-au adus o copie a anumitor părţi din cântecul lui Simion care fusese cântat la ceremonia răscumpărării lui Iisus. Ei nu se gândiseră să îi urmărească pe Iosif şi pe Maria. Irod s-a înfuriat foarte tare pe agenţii săi, incapabili să îi spună unde dusese cuplul copilul. El a trimis atunci nişte anchetatori însărcinaţi să îi depisteze pe Iosif şi pe Maria. Ştiind că Irod urmărea familia nazareeană, Zaharia şi Elisabeta au rămas departe de Betleem. Băieţelul a fost ascuns la părinţii lui Iosif.
122:10.2 (1354.1) Iosif se temea să caute de lucru, iar slabele lui economii scădeau rapid. Chiar şi în momentul ceremoniei de purificare din templu, Iosif s-a considerat destul de sărac pentru a limita la doi tineri porumbei ofranda Mariei, după cum poruncise Moise pentru purificarea mamelor nevoiaşe.
122:10.3 (1354.2) Când după mai mult de un an de căutări, spionii lui Irod nu l-au găsit pe Iisus, şi cum se presupunea că bebeluşul era încă ascuns în Betleem, Irod a pregătit un decret poruncind scotocirea sistematică a tuturor caselor din Betleem şi omorârea tuturor băieţeilor având vârsta sub doi ani. În felul acesta, Irod spera să se

asigure că copilul sortit să devină „regele iudeilor” va fi exterminat. Astfel că şaisprezece băieţei au pierit într-o zi în Betleemul Iudeii. Dar intriga şi moartea, chiar şi în familia sa apropiată, erau lucruri foarte frecvente la curtea lui Irod.

122:10.4 (1354.3) Masacrul acestor copii a avut loc către mijlocul lui octombrie din anul 6 dinaintea erei creştine, în vreme ce Iisus avea vârsta cu puţin peste un an. Însă chiar şi printre ataşaţii de la curtea lui Irod erau oameni care credeau în venirea lui Mesia, iar unul dintre aceştia, aflând de ordinul de masacrare a băieţeilor din Betleem, s-a pus în legătură cu Zaharia care, la rândul lui, a trimis un mesager la Iosif şi, în noaptea dinaintea masacrului, Iosif şi Maria au părăsit Betleemul cu copilul pentru a se duce în Alexandria din Egipt. Ei au mers în Alexandria cu fondurile procurate de Zaharia, iar acolo Iosif şi-a reluat meseria, în timp ce Iisus şi Maria locuiau la nişte rude înstărite ale familiei lui Iosif. Ei au stat în Alexandria vreme de doi ani întregi, şi nu s-au reîntors în Betleem decât după moartea lui Irod.

Cartea Urantia

Capitolul 123

Prima copilărie a lui Iisus

123:0.1 (1355.1) CA URMARE a incertitudinilor şi temerilor şederii lor în Betleem, Maria nu a înţărcat bebeluşul înainte ca cei trei membri ai familiei să fi ajuns teferi şi nevătămaţi în Alexandria, unde au putut relua o viaţă normală. Ei au trăit la rude, iar Iosif, găsind de lucru la scurtă vreme după sosirea lor, a putut cu uşurinţă să îi întreţină pe ai săi. El a fost angajat ca tâmplar timp de mai multe luni şi apoi ridicat la poziţia de contramaistru al unui grup important de muncitori folosiţi la construirea unui edificiu public, pe atunci în şantier. Această nouă experienţă i-a dat ideea de a se face antreprenor şi constructor după întoarcerea sa la Nazaret.

123:0.2 (1355.2) De-a lungul acestor primi ani ai primei copilării în care Iisus era lipsit de apărare, Maria a vegheat neobosit ca să nu i se întâmple copilului ei nimic care să poate ameninţa bunăstarea sa sau care să poată deranja, într-un fel sau altul, viitoarea lui misiune pe pământ; nici o mamă nu a mai fost vreodată aşa devotată copilului ei. În căminul unde era Iisus, se aflau şi doi copii aproape de vârsta lui şi, printre vecinii apropiaţi, alţi şase aveau vârsta suficient de apropiată pentru a face din ei tovarăşi de joacă acceptabili. La început, Maria a fost tentată să-l ţină pe Iisus lângă ea. Ea se temea să nu i se întâmple ceva dacă i s-ar fi permis lui Iisus să se joace în grădină cu ceilalţi copii, dar Iosif, cu sprijinul rudei sale, a ajuns la convingerea că această linie de conduită l-ar priva pe Iisus de preţioasa experienţă de a învăţa cum să se adapteze la copii de vârsta lui. Înţelegând că un asemenea program de protecţie exagerată şi neobişnuită risca să-l facă pe Iisus stângaci şi întrucâtva egocentric, Maria şi-a dat în cele din urmă asentimentul planului care îi îngăduia copilului făgăduinţei să crească exact ca toţi ceilalţi copii. Rămânând supusă deciziei luate, ea şi-a făcut datoria de a se pune mereu în gardă, în timp ce mica lume se juca în jurul casei şi în grădină. Numai o mamă iubitoare poate să ştie povara pe care a purtat-o Maria în inimă pentru siguranţa fiului ei în cursul acestor ani ai prunciei şi ai primei lui copilării.

123:0.3 (1355.3) În cursul celor doi ani de şedere a lor în Alexandria, Iisus s-a bucurat de o bună sănătate şi a continuat să crească în mod normal. În afara unui mic număr de prieteni şi de rude, nimeni nu a fost informat că Iisus era un „copil al făgăduielii”. Una dintre rudele lui Iosif a destăinuit acest lucru câtorva prieteni din Memfis, descendenţi ai îndepărtatului Ikhnaton. Cu un mic grup de credincioşi

din Alexandria, ei s-au adunat în somptuoasa locuinţă a unei rude binefăcătoare a lui Iosif, cu puţin timp înainte de întoarcerea în Palestina, pentru a prezenta urările lor familiei din Nazaret şi respectele lor copilului. Cu această ocazie, prietenii adunaţi au dăruit lui Iisus un exemplar complet al traducerii în greacă a Scripturilor ebraice; acest exemplar de texte sacre iudaice nu i-a fost însă înmânat lui Iosif decât înainte ca el şi Maria să fi refuzat invitaţia prietenilor lor din Memfis şi din Alexandria de a rămâne în Egipt. Aceşti prieteni credincioşi afirmau că copilul făgăduielii putea să exercite o mult mai mare influenţă mondială locuind în Alexandria mai degrabă decât în orice alt oraş al Palestinei. Aceste argumente au întârziat pentru o vreme plecarea lui Iosif în Palestina după ce a primit vestea morţii lui Irod.

123:0.4 (1356.1) În cele din urmă, Iosif şi Maria au părăsit Alexandria pe un vas care pleca spre Joppa, aparţinând prietenului lor Ezraeon, şi sosind în acest port pe la sfârşitul lui august din anul 4 dinaintea erei creştine. Ei s-au dus direct la Betleem, unde au petrecut toată luna septembrie sfătuindu-se cu prietenii şi cu rudele lor pentru a şti dacă trebuiau să rămână acolo sau să se reîntoarcă la Nazaret.

123:0.5 (1356.2) Maria nu abandonase niciodată complet ideea că Iisus trebuia să crească în Betleem, oraşul lui David. Iosif nu credea cu adevărat că fiul lor era sortit să devină regele eliberator al Israelului. Mai mult, el ştia că el însuşi nu era un adevărat descendent al lui David; faptul de a fi socotit printre urmaşii lui David se datora adopţiei unuia dintre strămoşii săi din linia descendenţilor lui David. Maria credea în mod natural că oraşul lui David era locul cel mai potrivit pentru a-l creşte pe noul candidat la tronul lui David, dar Iosif

prefera să-şi încerce norocul cu Irod Antipa mai degrabă decât cu fratele acestuia Arhelaus. El avea mari temeri pentru securitatea copilului în Betleem sau în orice alt oraş din Iudeea; el se gândea că Arhelaus ar fi mai înclinat să urmeze politica de ameninţare a tatălui său Irod, decât o făcea Irod Antipa în Galileea, considerând că acesta era un loc mai bun pentru creşterea şi instruirea copilului, dar i-au trebuit trei săptămâni pentru a înlătura obiecţiile Mariei.

123:0.6 (1356.3) Pe întâi octombrie, Iosif o convinsese pe Maria şi pe toţi prietenii lor că era preferabil pentru ei să se întoarcă în Nazaret. În consecinţă, la începutul lunii octombrie a anului 4 dinaintea erei creştine, ei au plecat din Betleem în Nazaret pe drumul Lyddei şi al Scythopolisului. Ei au plecat foarte devreme, într-o dimineaţă de duminică; Maria şi copilul erau călare pe un animal de povară nou dobândit, în timp ce Iosif şi cinci rude îi însoţeau mergând pe picioare; rudele lui Iosif nu le îngăduiseră să facă singuri călătoria către Nazaret. Ei se temeau să meargă în Galileea prin Ierusalim şi prin valea Iordanului; nici drumurile din vest nu erau întru totul sigure pentru doi călători izolaţi cu un copil de vârstă fragedă.

1. Reîntoarcerea în Nazaret

123:1.1 (1356.4) În cea de-a patra zi de călătorie, grupul şi-a atins fără piedici destinaţia. Iosif şi Maria au sosit fără înştiinţare prealabilă în casa lor din Nazaret ocupată, de peste trei ani, de unul dintre fraţii căsătoriţi ai lui Iosif, care a fost într-adevăr surprins să îi vadă; ei îşi văzuseră de treaba lor atât de liniştit, încât nici familia lui Iosif nici

cea a Mariei nu ştiau că ei părăsiseră Alexandria. A doua zi, fratele lui Iosif şi-a mutat familia, iar Maria, pentru prima dată de la naşterea lui Iisus, s-a instalat cu adevărat pentru a se bucura de viaţă în propria ei locuinţă cu mica sa familie. În mai puţin de o săptămână, Iosif a găsit de lucru ca tâmplar, şi ei au fost cât se poate de fericiţi.

123:1.2 (1356.5) Iisus avea cam trei ani şi două luni în momentul întoarcerii lor la Nazaret. El suportase foarte bine toate aceste călătorii şi se bucura de o excelentă sănătate. El încerca o bucurie copilărească şi exuberantă în a profita de o locuinţă la el acasă, unde putea să se zbenguie liber; însă tovărăşia camarazilor săi de joacă din Alexandria îi lipsea foarte mult.

123:1.3 (1356.6) Pe drumul către Nazaret, Iosif o convinsese pe Maria că ar fi inoportun să răspândească, printre rudele şi printre amicii lor galileeni, vestea că Iisus era un copil al făgăduinţei. Ei au fost de acord să nu facă nici o aluzie nimănui asupra acestui subiect, şi amândoi s-au ţinut de cuvânt cu străşnicie.

123:1.4 (1357.1) Tot anul al patrulea al lui Iisus a fost pentru el o perioadă de dezvoltare fizică normală şi de activitate mentală puţin obişnuită. În acest timp, el legase o mare prietenie cu un tânăr vecin, un băiat cam de vârsta lui pe nume Iacob. Iisus şi Iacob erau întotdeauna bucuroşi să se joace împreună şi vor deveni cu timpul mari prieteni şi tovarăşi loiali.

123:1.5 (1357.2) Următorul eveniment important al familiei din Nazaret a fost naşterea unui al doilea copil, Iacob, în dimineaţa zilei de 2 aprilie a anului 3 dinaintea erei creştine. Foarte emoţionat la gândul de a avea un frate mic, Iisus a stat pe lângă el cu orele, doar pentru a observa primele gesturi ale bebeluşului.

123:1.6 (1357.3) Către mijlocul verii aceluiaşi an, Iosif a construit un mic atelier aproape de izvorul satului şi de caravanserai. După aceea, el a făcut foarte puţină muncă de tâmplărie cu ziua. El avea ca asociaţi pe doi dintre fraţii săi şi alţi câţiva muncitori, pe care îi trimitea să lucreze afară, în vreme ce el însuşi rămânea la atelier ca să fabrice pluguri, juguri şi alte obiecte din lemn. El lucra de asemenea în piele, cu funii şi cu pânze de vele. Iisus creştea; când nu era la şcoală, el îşi petrecea timpul ajutând-o pe mama sa în măruntele munci de gospodărie şi totodată observând munca de la atelier a tatălui său, ascultând conversaţiile şi ştirile schimbate de călăuzele de caravane şi de călătorii veniţi din cele patru colţuri ale lumii.
123:1.7 (1357.4) În iulie anul acesta, cu o lună înainte ca Iisus să împlinească patru ani, s-a declarat şi s-a răspândit în Nazaret o epidemie malignă de tulburări intestinale, adusă de călătorii caravanelor. Maria a fost atât de alarmată de pericolul la care era expus Iisus prin această epidemie încât şi-a făcut repede bagajul, şi împreună cu cei doi copii ai ei a fugit la ferma fratelui ei, la mai mulţi kilometri în sudul Nazaretului, pe drumul spre Meguiddo, lângă Sarid. Ei nu au reintrat în Nazaret mai devreme de două luni; Iisus a găsit o mare plăcere în prima sa experienţă într-o fermă.

2. Al cincilea an (anul 2 dinaintea erei creştine)

123:2.1 (1357.5) La ceva mai mult de un an după reîntoarcerea la Nazaret, copilul Iisus a ajuns la vârsta primei lui decizii morale

personale şi sincere, la care un Ajustor al Gândirii a venit să locuiască în el. Acest dar al Tatălui Paradisiac servise odinioară împreună cu Machiventa Melchisedec, şi dobândise astfel experienţa operaţiunilor relative la încarnarea unei fiinţe supramuritoare trăind sub înfăţişarea cărnii muritoare. Acest eveniment a survenit pe 11 februarie în anul 2 dinaintea erei creştine. Iisus nu a fost mai conştient de venirea divinului Veghetor decât sunt milioane şi milioane de alţi copii care, înainte de şi din ziua aceea, au primit în mod asemănător aceşti Ajustori ai Gândirii pentru a locui în mintea lor, pentru a lucra la ultima spiritualizare a acestei minţi şi pentru a pregăti supravieţuirea sufletului lor nepieritor aflat în evoluţie.

123:2.2 (1357.6) În această zi de februarie, a luat sfârşit supravegherea directă şi personală a Conducătorilor Universului în ceea ce priveşte integritatea lui Mihail întrupat în calitate de copil. Din acel moment, şi în decursul întregii dezvoltări umane a încarnării sale, ocrotirea lui Iisus era menită să rămână în grija acestui Ajustor interior şi a îngerilor păzitori asociaţi, secundaţi din când în când de serviciul medianilor desemnaţi pentru îndeplinirea unor sarcini precise care le erau încredinţate potrivit instrucţiunilor superiorilor lor planetari.

123:2.3 (1357.7) Iisus a împlinit cinci ani în luna august a acestui an; de aceea vorbim despre el ca fiind al cincilea din viaţa sa. În anul 2 dinaintea erei creştine, cu puţin mai mult de o lună înaintea celei de-a cincia aniversări, Iisus a fost foarte fericit de venirea pe lume a surorii sale Miriam, născută în noaptea zilei de 11 iulie. În timpul serii zilei următoare, Iisus a avut o lungă conversaţie cu tatăl său pe seama modului în care diversele grupuri de fiinţe vii vin pe lume ca indivizi distincţi. Partea cea mai preţioasă a primei educaţii a lui Iisus a

provenit de la părinţii săi, ca răspuns la întrebările sale chibzuite şi profunde. Iosif nu a uitat niciodată să îşi facă datoria, dându-şi osteneala şi timpul pentru a răspunde numeroaselor întrebări ale băiatului. De la vârsta de cinci ani până la cea de zece ani, Iisus a fost un semn de întrebare continuu. Iosif şi Maria nu puteau răspunde întotdeauna întrebărilor sale, dar nu evitau niciodată să le discute temeinic şi, în orice măsură posibilă, ei îl asistau în eforturile sale de a găsi o soluţie satisfăcătoare la problemele pe care i le sugerase mintea sa ageră.

123:2.4 (1358.1) De la întoarcerea lor în Nazaret, ei avuseseră o viaţă familială foarte intensă, iar Iosif fusese extrem de ocupat cu construirea noului său atelier şi cu reluarea treburilor sale. El avusese atât de mult de lucru încât nici măcar nu găsise timp să fabrice un leagăn pentru Iacob, însă el remediase acest lucru cu mult înainte de naşterea celui de-al treilea copil, Miriam, pentru ca ea să aibă un leagăn foarte confortabil, în care se cuibărea în vreme ce familia o putea admira. Copilul Iisus participa din toată inima la toate aceste experienţe naturale şi normale ale căminului. El îi aprecia mult pe micul său frate şi pe mica sa surioară, şi îi era de mare ajutor Mariei în îngrijirea lor.

123:2.5 (1358.2) În vremea aceea, în lumea gentililor, se găseau puţine cămine capabile să dea unui copil o educaţie intelectuală, morală şi religioasă mai bună decât cea a căminelor iudee din Galileea. Aceşti iudei aveau un program sistematic pentru educarea şi instruirea copiilor lor. Ei împărţeau viaţa copiilor în şapte stadii:

123:2.6 (1358.3) 1. Nou-născutul până în a opta sa zi.

123:2.7 (1358.4) 2. Copilul alăptat.

123:2.8 (1358.5) 3. Copilul înţărcat.

123:2.9 (1358.6) 4. Perioada în care depinde de mamă, mergând până la capătul celui de-al cincilea an.

123:2.10 (1358.7) 5. Începutul independenţei copilului şi, în ceea ce priveşte fiii, asumarea responsabilităţii tatălui pentru a se ocupa de educaţia lor.

123:2.11 (1358.8) 6. Băieţii şi fetele adolescenţi.

123:2.12 (1358.9) 7. Tinerii şi tinerele.

123:2.13
(1358.10) La iudeii din Galileea, obiceiul cerea ca mamele să poarte răspunderea educaţiei copiilor până la cea de-a cincia lor aniversare, iar în cazul în care copilul era băiat, mama trecea această responsabilitate tatălui. În anul acela, Iisus a intrat deci în al cincilea stadiu al carierei unui iudeu galileean; iată de ce, în ziua de 21 august a anului 2 dinaintea erei creştine, potrivit obiceiului, Maria l-a încredinţat oficial lui Iosif pentru continuarea educaţiei sale.

123:2.14
(1358.11) Deşi Iosif urma acum să-şi asume direct responsabilitatea educaţiei intelectuale şi religioase a lui Iisus, mama sa încă se mai interesa de educaţia lui familială. Ea l-a învăţat să cunoască şi să îngrijească viţa de vie şi florile care se întindeau pe zidurile care înconjurau complet grădina de la domiciliul lor. Tot ea a fost cea care a înţesat terasa casei (dormitorul de vară) cu cutii de nisip puţin adânci, în care Iisus a desenat hărţi şi a exersat de foarte devreme scrierea în aramaică, în greacă, şi mai târziu în ebraică, căci el a învăţat cu timpul să citească, să scrie şi să vorbească fluent în cele trei limbi.

123:2.15
(1358.12) Iisus s-a vădit a fi din punct de vedere fizic un copil aproape perfect, şi continua să se dezvolte mental şi emoţional într-un mod normal. La sfârşitul celui de-al cincilea an al său, el a suferit o uşoară tulburare digestivă, prima sa maladie benignă.

123:2.16 (1359.1) Cu toate că Iosif şi Maria au vorbit adesea despre viitorul fiului lor mai mare, dacă aţi fi fost acolo, voi nu aţi fi observat decât dezvoltarea, în epoca şi în mediul său, a unui copil normal, sănătos, fără griji, dar extrem de dornic de a învăţa.

3. Evenimentele celui de-al şaselea an (anul 1 dinaintea erei creştine)

123:3.1 (1359.2) Cu ajutorul mamei sale, Iisus vorbea deja curent dialectul galileean al limbii aramaice, iar acum tatăl său a început să-l înveţe greaca. Maria o vorbea foarte puţin, dar Iosif vorbea curent greaca şi aramaica. Manualul de studiu pentru limba greacă era exemplarul Scripturilor ebraice - o versiune completă a Legii şi a Profeţiilor - care le fusese oferit la plecarea din Egipt. În tot Nazaretul, existau numai două exemplare complete ale Scripturilor în greacă, iar posesia unuia dintre ele de către familia tâmplarului transforma casa lui Iosif într-un loc foarte căutat; acest lucru i-a permis lui Iisus, în cursul creşterii sale, să întâlnească o procesiune aproape neîntreruptă de persoane care făceau studii serioase sau căutau sincer adevărul. Înainte de sfârşitul anului, Iisus îşi asumase păstrarea acestui inestimabil manuscris, după ce a aflat, în ziua când

împlinea şase ani, că această carte sacră îi fusese oferită de prietenii şi de rudele din Alexandria. La puţină vreme după aceea, el putea să citească curent.

123:3.2 (1359.3) Primul mare şoc din viaţa lui Iisus a survenit cu puţin timp înainte ca el să aibă şase ani. Băiatului i se păruse că tatăl său - sau cel puţin tatăl şi mama sa reuniţi - ştiau totul. De aceea, vă puteţi imagina surpriza acestui copil iscoditor când l-a întrebat pe tatăl său care este cauza unui uşor cutremur de pământ care tocmai se produsese, şi când l-a auzit răspunzând pe Iosif: „Fiul meu, realmente nu ştiu". Astfel a început lunga şi deconcertanta suită a deziluziilor în cursul căreia Iisus şi-a dat seama că părinţii săi pământeni nu erau nici atoateînţelegători nici atoatecunoscători.

123:3.3 (1359.4) Primul gând al lui Iosif a fost să spună că respectivul cutremur de pământ fusese cauzat de Dumnezeu, dar un moment de cugetare l-a avertizat că un asemenea răspuns ar provoca imediat nişte întrebări ulterioare încă şi mai stânjenitoare. Chiar şi în prima copilărie a lui Iisus, era dificil să răspundă la întrebările lui cu privire la fenomenele fizice sau sociale spunându-i fără chibzuinţă că Dumnezeu, sau chiar diavolul, era responsabil de acestea. Conform credinţei predominante a poporului iudeu, Iisus era de multă vreme dispus să accepte doctrina spiritelor bune şi a spiritelor rele ca pe o explicaţie posibilă a fenomenelor mentale şi spirituale; dar, de foarte devreme, el a început să se îndoiască că aceste influenţe invizibile ar fi responsabile de evenimentele fizice ale lumii naturale.

123:3.4 (1359.5) Înainte ca Iisus să aibă şase ani, la începutul verii anului 1 dinaintea erei creştine, Zaharia, Elisabeta şi fiul lor Ioan au

venit să facă o vizită familiei din Nazaret. Iisus şi Ioan au petrecut în mod plăcut împreună cât timp a durat această vizită, prima din amintirile lor. Cu toate că vizitatorii nu putuseră să stea decât câteva zile, părinţii au abordat numeroase subiecte, inclusiv proiectele de viitor pentru fiii lor. În timp ce ei erau astfel ocupaţi, băieţii se jucau cu grămezile din nisip de pe terasa casei şi se amuzau împreună în multe alte feluri în adevărata manieră a băieţilor.

123:3.5 (1359.6) După ce l-a întâlnit pe Ioan, care venea din împrejurimile Ierusalimului, Iisus a început să arate un interes extraordinar pentru istoria Israelului şi să se informeze cu de-amănuntul despre semnificaţia riturilor de sabat, a predicilor din sinagogă şi a tuturor acestor aniversări. Prima sărbătoare care s-a celebrat în mijlocul iernii era aceea a iluminării; ea a durat opt zile; în prima noapte, se aprindea o lumânare şi, în fiecare noapte succesivă, se aprindea de la ea încă câte una. Aceasta comemora consacrarea templului după reintroducerea ceremonialului lui Moise de către Iuda Macabeul. Apoi venea, la începutul primăverii, celebrarea lui Purim, sărbătoarea Estherului şi eliberarea Israelului prin ea. Apoi venea Paştele evreiesc solemn, pe care adulţii îl sărbătoreau în Ierusalim de câte ori era aceasta posibil, în timp ce acasă copiii trebuiau să-şi amintească că, în toată săptămâna, nu trebuia să se mănânce pâine făcută cu plămădeală. Mai târziu venea sărbătoarea primelor fructe, începerea secerişului şi la urmă, cea mai solemnă dintre toate, sărbătoarea anului nou, ziua ispăşirii. Unele dintre aceste celebrări şi practici erau dificil de înţeles pentru mintea tânără a lui Iisus, dar el reflecta serios la toate astea. El a luat atunci parte cu bucurie la sărbătoarea Tabernacolelor, sezonul vacanţelor anuale ale tuturor

iudeilor, momentul în care ei campau sub colibele din rămuriş şi se dedau veseliei şi plăcerilor.

123:3.6 (1360.1) Pe durata acestui an, Iosif şi Maria au avut greutăţi cu Iisus pe seama rugăciunilor sale. El insista să vorbească cu Tatăl său celest cum ar fi vorbit cu Iosif, tatăl său pământesc. Această îndepărtare de modalităţile mai solemne şi mai reverenţioase de comunicare cu Zeitatea era puţin deconcertantă pentru părinţii săi, mai ales pentru mama sa, dar el nu putea fi convins să se schimbe; el îşi spunea rugăciunile întocmai după cum fusese învăţat, după care el insista să aibă „doar o mică discuţie cu Tatăl meu din ceruri".
123:3.7 (1360.2) În luna iunie a acelui an, Iosif a cedat atelierul din Nazaret fraţilor săi, şi a început oficial meseria sa de antreprenor. Înainte de sfârşitul anului, venitul familiei devenea mai mult decât triplu. Niciodată până după moartea lui Iosif, familia din Nazaret nu a cunoscut chinurile sărăciei. Familia s-a mărit din ce în ce mai mult; se cheltuiau mulţi bani pe studii şi călătorii complementare, dar venitul în creştere al lui Iosif ţinea întotdeauna pasul cu creşterea cheltuielilor.
123:3.8 (1360.3) Timp de câţiva ani care au urmat, Iosif a realizat lucrări considerabile în Cana, în Betleem (din Galileea), în Magdala, în Nain, în Sepphoris, în Capernaum şi în Endor, şi a întreprins multe construcţii în Nazaret şi chiar în împrejurimi. Cum Iacob devenea destul de mare pentru a-şi ajuta mama în treburile casnice şi a se ocupa de copiii mai tineri, Iisus a făcut frecvente deplasări cu tatăl său în oraşele şi satele vecine. Iisus era un observator pătrunzător, şi a dobândit multe cunoştinţe practice pe parcursul acestor călătorii în

afara casei sale; el înmagazina cu asiduitate cunoştinţe referitoare la om şi la modul lui de viaţă pe pământ.

123:3.9 (1360.4) În anul acela, Iisus a făcut mari progrese în adaptarea sentimentelor sale energice şi a impulsurilor sale viguroase la exigenţele cooperării familiale şi ale disciplinei căminului. Maria era o mamă iubitoare, dar destul de strictă în privinţa disciplinei; totuşi, sub multe raporturi, Iosif era cel care exercita cel mai mare control asupra lui Iisus, căci el avea obiceiul să se aşeze pe lângă băiat şi să-i explice complet raţiunile reale şi subiacente ale necesităţii de a disciplina dorinţele personale din respect pentru bunăstarea şi liniştea întregii familii. Când situaţia îi era explicată lui Iisus, el coopera întotdeauna cu inteligenţă şi de bunăvoie cu dorinţele părinţilor şi cu regulile familiale.

123:3.10 (1360.5) Când mama sa nu avea nevoie de ajutorul său în casă, Iisus ocupa o mare parte din clipele lui de răgaz cu studiul plantelor şi al florilor în timpul zilei, şi cu cel al stelelor, seara. El arăta o tendinţă supărătoare de a sta întins pe spate şi a contempla cu minunare cerul înstelat, cu mult timp după ora obişnuită de culcare din căsuţa atât de bine ordonată din Nazaret.

4. Al şaptelea an (anul 1 al erei creştine)

123:4.1 (1361.1) Acesta a fost într-adevăr un an plin de frământări în viaţa lui Iisus. La începutul lui ianuarie, o mare viforniţă s-a abătut

peste Galileea. Stratul de zăpadă care căzuse avea şaizeci de centimetri grosime; aceasta a fost cea mai puternică cădere de zăpadă pe care a văzut-o Iisus în viaţa sa, şi una dintre cele mai importante din Nazaret în o sută de ani.

123:4.2 (1361.2) Distracţiile copiilor iudei de pe vremea lui Iisus erau mai degrabă limitate; prea adesea, copiii imitau în jocurile lor ocupaţiile mai serioase ale mai vârstnicilor. Ei se jucau mult de-a căsătoria şi de-a înmormântarea, ceremonii pe care la vedeau atât de frecvent, şi care erau atât de spectaculoase. Ei dansau şi cântau, dar aveau foarte puţine jocuri organizate, la fel ca acelea care le fac plăcere copiilor moderni.

123:4.3 (1361.3) În compania unui băiat din vecinătate, şi mai târziu a fratelui său Iacob, lui Iisus îi plăcea să se joace în colţul cel mai îndepărtat al atelierului familial al tâmplarului, unde ei se amuzau foarte tare cu talaş şi cu butuci de lemn. Îi era întotdeauna greu lui Iisus să înţeleagă răul care se găsea în jucarea anumitor jocuri interzise în ziua de sabat, însă el nu a uitat niciodată să se conformeze dorinţelor părinţilor săi. El avea o aptitudine către umor şi joc care avea foarte puţine ocazii de a se exprima în mediul său ambiant şi în generaţia sa; dar, până la vârsta de paisprezece ani, cea mai mare parte din timp, el era voios şi avea inima uşoară.

123:4.4 (1361.4) Maria întreţinea un porumbar pe acoperişul grajdului alăturat casei. Ei consacrau produsul din vânzarea porumbeilor unui fond special de caritate pe care Iisus îl administra, după ce a scăzut din el dijma pe care o vărsa prepusului sinagogii.

123:4.5 (1361.5) Singurul accident veritabil al lui Iisus, până acum, a fost o cădere pe scara de piatră a curţii din dos care conducea la

dormitorul de pe terasa cu acoperământ de pânză. Aceasta s-a întâmplat în iulie în timpul unei furtuni de nisip neaşteptate care venea din est. Vânturile calde răscoleau în rafale nisipul fin suflând în general în sezonul ploilor, mai ales în martie şi aprilie. Era ceva extraordinar să vezi o asemenea furtună în iulie. Când ea a survenit, Iisus se juca ca de obicei pe terasa casei, căci, pe durata unei mari părţi din sezonul uscat, aceasta era sala de joacă obişnuită. Coborând scara, el a fost orbit de nisip şi a căzut. După acest accident, Iosif a construit o balustradă pe ambele părţi ale scării.

123:4.6 (1361.6) Nu era nici o cale de a preveni acest accident. Aceasta nu a fost o neglijenţă imputabilă păzitorilor temporari mediani, căci un median primar şi unul secundar fuseseră însărcinaţi cu supravegherea băiatului; nici serafimul păzitor nu era vinovat. Pur şi simplu, acest lucru nu se putea evita. Dar acest uşor accident, care a survenit în timp ce Iosif era la Endor, a pricinuit o îngrijorare atât de mare în mintea Mariei, încât ea a încercat în mod nesăbuit să îl ţină pe Iisus foarte aproape de ea timp de câteva luni.

123:4.7 (1361.7) Personalităţile celeste nu intervin arbitrar în accidente, care sunt evenimente curente de natură fizică. În împrejurări obişnuite, numai medianii acţionau asupra condiţiilor materiale pentru a ocroti persoanele, bărbaţi sau femei, care aveau un destin special, şi, chiar şi în situaţiile speciale, ei nu puteau opera în acest sens decât conformându-se poruncilor specifice ale superiorilor lor.

123:4.8 (1361.8) Aceasta nu a fost decât unul dintre mai multe accidente minore secundare care s-au întâmplat ulterior acestui tânăr curios şi aventuros. Dacă veţi lua în considerare copilăria şi tinereţea obişnuite ale unui băiat dinamic, atunci veţi avea o idee destul de

bună despre începuturile carierei pământene ale lui Iisus, şi aproape că vă veţi putea imaginea îngrijorarea pe care a pricinuit-o părinţilor săi, şi în special mamei lui.

123:4.9 (1362.1) Iosif, al patrulea copil al familiei din Nazaret, s-a născut în dimineaţa zilei de miercuri 16 martie a anului 1 al erei creştine.

5. Anii de şcoală din Nazaret

123:5.1 (1362.2) Iisus avea acum şapte ani, vârsta la care copiii iudei trebuie să îşi înceapă oficial educaţia lor în şcolile sinagogii. În consecinţă, el a început în luna august a acelui an în viaţa sa frământată de şcolar din Nazaret. Deja, băiatul citea, scria şi vorbea curent două limbi, aramaica şi greaca. El trebuia acum să se familiarizeze cu sarcina de a învăţa să citească, să scrie şi să vorbească în limba ebraică. El privea cu mult interes noua viaţă şcolară care se deschidea înaintea lui.

123:5.2 (1362.3) Timp de trei ani - până când a împlinit zece ani - el a frecventat şcoala primară a sinagogii Nazaretului. În decursul acestor trei ani, el a studiat noţiunile de început ale Cărţii Legii, aşa cum era ea redactată în limba ebraică. În decursul celor trei ani următori, el a studiat la şcoala superioară, şi a memorat prin metoda repetării cu voce tare, învăţăturile cele mai profunde ale legii sacre. El şi-a primit diploma de la şcoala sinagogii în cursul celui de-al treisprezecelea an, şi a fost înapoiat părinţilor săi de către şefii sinagogii ca „fiu de comandă” educat - de acum înainte cetăţean responsabil al

comunităţii Israelului, ceea ce îi impunea să asiste la Paştele din Ierusalim; în consecinţă, el a participat, în anul acela, la primul său Paşte în tovărăşia tatălui şi mamei lui.

123:5.3 (1362.4) În Nazaret, elevii se aşezau în semicerc pe podea, în timp ce profesorul lor, chazanul, un prepus al sinagogii, era aşezat în faţa lor. Începând cu Cartea Leviticului, ei treceau la studiul altor cărţi ale Legii, urmate de cea a Profeţilor şi a Psalmilor. Sinagoga Nazaretului poseda un exemplar complet al Scripturilor în ebraică. Înainte de vârsta de doisprezece ani, nu se studia nimic altceva decât Scripturile. Pe durata lunilor de vară, orele de clasă erau foarte scurtate.

123:5.4 (1362.5) Iisus a devenit devreme un maestru în ebraică. Ca tânăr bărbat, când nu rămânea în Nazaret nici un vizitator însemnat, lui i se cerea adesea să citească Scripturile ebraice fidelilor adunaţi în sinagogă pentru slujbele religioase regulate ale sabatului.

123:5.5 (1362.6) Bineînţeles, şcolile sinagogii nu aveau manuale. Pentru a preda, chazanul formula o expunere pe care elevii o repetau la unison după el. Când aveau acces la cărţile scrise ale Legii, studenţii îşi învăţau lecţiile citind cu voce tare şi repetând constant.

123:5.6 (1362.7) În plus faţă de educaţia sa oficială, Iisus a început să ia contact cu natura umană din cele patru părţi ale lumii, datorită faptului că oameni din numeroase ţări veneau la şi plecau din atelierul de reparaţii al tatălui său. Crescând, el se amesteca nestânjenit în caravanele care poposeau lângă izvor pentru a se odihni şi a-şi potoli foamea. Vorbind curent greaca, lui nu îi venea prea greu să converseze cu majoritatea călătorilor şi călăuzelor de caravane.

123:5.7 (1362.8) Nazaret era un popas pe drumul caravanelor şi o răscruce de drumuri. Oraşul era foarte populat de gentili şi în acelaşi timp era bine cunoscut în calitate de centru în care se interpreta în mod liberal legea iudaică tradiţională. În Galileea, iudeii s-au amestecat cu gentilii în mod mai liber decât se obişnuia în Iudeea. Dintre toate oraşele Galileii, în Nazaret iudeii erau cei mai liberali în interpretarea restricţiilor sociale bazate pe temerile de contaminare ca rezultat al contactului cu gentilii. Aceste condiţii dăduseră naştere unei maxime curente în Ierusalim: „E oare cu putinţă să iasă ceva bun din Nazaret?”.
123:5.8 (1363.1) Iisus a primit formaţia sa morală şi cultura sa spirituală în principal în propriul său cămin. El a dobândit de la chazan foarte mult din educaţia sa intelectuală şi teologică. Cât despre educaţia reală - echipamentul minţii şi al inimii pentru a încerca efectiv să înfrunte dificilele probleme ale vieţii - el a obţinut-o amestecându-se cu semenii lui. Această strânsă asociere cu tovarăşii săi tineri şi bătrâni, iudei şi gentili, a fost cea care i-a dat ocazia de a cunoaşte rasa umană. Iisus era educat în cel mai înalt grad, în sensul că el înţelegea complet oamenii şi îi iubea cu devotament.

123:5.9 (1363.2) În decursul tuturor anilor din sinagogă, el a fost un student strălucit, care poseda un mare avantaj datorită faptului că el cunoştea bine trei limbi. Cu ocazia terminării cursului lui Iisus de la şcoală, chazanul din Nazaret i-a atras atenţia lui Iosif că el se temea că „a învăţat mai multe lucruri din întrebările pătrunzătoare ale lui Iisus decât fusese el capabil să predea tânărului băiat”.
123:5.10 (1363.3) Pe întregul parcurs al studiilor sale, Iisus a învăţat mult şi a dobândit o mare inspiraţie din predicile regulate ale

sabatului de la sinagogă. Era obiceiul de a cere vizitatorilor de marcă, care se opreau în Nazaret pe durata sabatului, să ia cuvântul în sinagogă. Crescând, Iisus a auzit mulţi mari gânditori ai întregii lumii iudee expunându-şi punctele lor de vedere, şi deopotrivă de mulţi iudei mai puţin ortodocşi, căci sinagoga din Nazaret era un centru avansat şi liberal de gândire şi de cultură ebraică.
123:5.11 (1363.4) Pe când intra în şcoală la şapte ani (în această epocă, iudeii tocmai puseseră în vigoare o lege asupra învăţământului obligatoriu), era obiceiul ca elevii să-şi aleagă „textul de aniversare", un soi de regulă de aur pentru a-i călăuzi în timpul tuturor studiilor lor, şi pe marginea căruia ei aveau adesea să dezerteze cu ocazia examenului lor de la vârsta de treisprezece ani. Textul pe care îl alesese Iisus era luat de la profetul Isaia: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns; el m-a trimis pentru a duce vestea cea bună celor blajini, pentru a alina durerile, pentru a proclama libertatea celor captivi şi pentru a elibera prizonierii spirituali".

123:5.12 (1363.5) Nazaret era unul dintre cele douăzeci şi patru de centre de preoţie ale naţiunii ebraice. Clerul Galileii era mai liberal decât scribii şi rabinii Iudeii în interpretarea legilor tradiţionale. Şi, în Nazaret, ei erau de asemenea mai liberali în ceea ce privea respectarea sabatului; de aceea, Iosif avea obiceiul de a-l lua pe Iisus la plimbare în după-amiezile de sabat. Una dintre excursiile lor favorite consta în căţărarea pe înaltul deal din vecinătatea casei lor, de unde aveau o vedere panoramică peste toată Galileea. La nord-vest, în zilele limpezi, se vedea lunga creastă a muntelui Carmel coborând către mare. Iisus l-a auzit de multe ori pe tatăl său povestind istoria lui

Ilie, unul dintre primii din descendenţa profeţilor evrei, care l-a acuzat pe Acab şi i-a demascat pe preoţii din Baal. La nord, muntele Hermon îşi înălţa piscul înzăpezit într-o splendoare maiestuoasă şi monopoliza linia de orizont; pe aproape o mie de metri, versanţii săi superiori străluceau de albul zăpezilor eterne. În depărtare, în orient, se desluşea valea Iordanului şi, mult mai departe, colinele pietroase ale Moabului. De asemenea în sud şi în est, când soarele ilumina zidurile de marmură, se zăreau oraşele greco-romane din Decapole cu amfiteatrele şi cu templele lor pretenţioase. Iar atunci când ei întârziau la asfinţitul soarelui, puteau să distingă, în vest, corăbiile cu pânze în depărtare pe Mediterană.

123:5.13 (1364.1) Iisus putea să observe convoaiele de caravane care îşi urmăreau drumul în cele patru direcţii, intrând şi ieşind din Nazaret; în sud, el putea să vadă întinsa şi fertila ţară a câmpiei Esdraelonului care se întindea către muntele Gilboa şi către Samaria.

123:5.14 (1364.2) Când nu escaladau înălţimile pentru a privi peisajul îndepărtat, ei se plimbau la ţară şi studiau natura sub diversele ei aspecte potrivit sezoanelor. Cea mai timpurie educaţie a lui Iisus, în afară de aceea a căminului familial, a constat în a lua un contact respectuos şi plin de înţelegere cu natura.

123:5.15 (1364.3) Înainte să aibă opt ani, el era cunoscut de toate mamele de familie şi de toate tinerele femei din Nazaret; ele îl întâlniseră şi stătuseră de vorbă cu el la izvorul de lângă casa lui, care era unul dintre centrele sociale de întâlnire şi de comeraj ale întregului oraş. În anul acela, Iisus a învăţat să mulgă vaca familiei şi să aibă grijă de celelalte animale. În timpul acestui an şi în anul următor, el a învăţat şi să facă brânză şi să ţese. La zece ani, el era

deja un ţesător priceput. Către această epocă s-a întâmplat ca Iisus şi micul său vecin Iacob să devină mari prieteni ai olarului Nathan, care lucra lângă izvorul care curgea pe acolo; în timp ce ei îi observau degetele agile modelând argila de pe roata de olar, amândoi s-au gândit de multe ori să devină olari când vor fi mari. Nathan avea multă afecţiune pentru cei doi băieţi, şi le dădea adesea lut cu care să se joace; el se străduia să le stimuleze imaginaţia lor creatoare sugerându-le să se întreacă în modelarea unor diverse obiecte şi animale.

6. Al optulea an al lui (anul 2)

123:6.1 (1364.4) Acesta a fost un an de şcoală interesant. Deşi Iisus nu a fost un student excepţional, el era un elev silitor şi se clasa în prima treime a clasei sale; el îşi făcea atât de bine treaba încât era scutit de prezenţă o săptămână pe lună. El îşi petrecea în general această săptămână fie cu unchiul pescar pe malurile mării Galileii, lângă Magdala, fie la ferma altuia dintre unchii săi (fratele mamei sale) la opt kilometri în sudul Nazaretului.

123:6.2 (1364.5) Cu toate că mama sa a devenit exagerat de îngrijorată din pricina sănătăţii şi a siguranţei lui, ea se obişnuia puţin câte puţin cu aceste şederi departe de acasă. Unchii şi mătuşile lui Iisus îl iubeau mult; a rezultat între ei, în cursul acestui an şi al câtorva din cei următori, o vie competiţie pentru a se asigura de compania sa pe durata vizitelor lunare. Prima dată (de la frageda sa copilărie) când a stat o săptămână la ferma unchiului său a fost în ianuarie al acelui an;

prima sa săptămână de experienţă a pescuitului pe marea Galileii a avut loc în luna mai.

123:6.3 (1364.6) Cam prin perioada aceasta, Iisus a întâlnit un profesor de matematică din Damasc şi, după ce a învăţat câteva noi tehnici aritmetice, el şi-a consacrat matematicii timp de mai mulţi ani. El a dobândit un acut simţ al numerelor, al distanţelor şi al proporţiilor.

123:6.4 (1364.7) Iisus a început să îl aprecieze mult pe fratele său Iacob. La sfârşitul anului, el începuse să-l înveţe alfabetul.

123:6.5 (1364.8) În anul acela, Iisus a făcut aranjamente pentru a schimba produse lactate contra unor lecţii de harpă. El avea un gust neobişnuit pentru tot ceea ce era muzical. Mai târziu, el a contribuit mult la încurajarea muzicii vocale printre tinerii săi camarazi. Când a avut opt ani, el era deja un harpist îndemânatic şi îl încânta enorm să-şi delecteze familia şi prietenii cu extraordinare sale interpretări şi cu frumoasele sale improvizări.

123:6.6 (1365.1) În vreme ce Iisus făcea progrese remarcabile la şcoală, nu totul decurgea fără piedici pentru părinţii şi pentru maeştrii lui. El persista în a pune o mulţime de întrebări stânjenitoare ce ţineau atât de ştiinţă, cât şi de religie, în particular unele legate de geografie şi de astronomie. El stăruia în mod deosebit să ştie de ce era un anotimp uscat şi un anotimp de ploi în Palestina. De nenumărate ori, el a căutat explicaţia marii diferenţe dintre temperaturile din Nazaret şi cele din valea Iordanului. El nu înceta, ca să zicem aşa, niciodată să pună întrebări de genul acesta, inteligente, dar stânjenitoare.

123:6.7 (1365.2) Cel de-al treilea frate al său, Simion, s-a născut în seara zilei de vineri, pe 14 aprilie al acestui an, anul 2 al erei creştine.

123:6.8 (1365.3) În februarie, Nahor, profesor dintr-o academie rabinică a Ierusalimului, a venit la Nazaret pentru a-l observa pe Iisus după ce îndeplinise o misiune similară la Zaharia lângă Ierusalim. El a venit la Nazaret la îndemnul tatălui lui Ioan. În primul rând, el a fost întrucâtva şocat de francheţea lui Iisus şi de maniera sa foarte puţin clasică de a se raporta la lucrurile religioase. El a atribuit asta faptului că Galileea era îndepărtată de centrele evreieşti de învăţământ şi de cultură, şi i-a sfătuit pe Iosif şi pe Maria să-i permită să îl ia pe Iisus la Ierusalim, unde putea să beneficieze de avantajele educaţiei şi instruirii în centrul culturii iudaice. Maria era pe jumătate gata să consimtă; ea era convinsă că fiul ei mai mare avea să devină Mesia, eliberatorul iudeilor. Iosif ezita; el era deopotrivă convins că, atunci când va creşte, Iisus va deveni un om al destinului, însă era profund nesigur de ceea ce ar putea fi acel destin. El nu s-a îndoit totuşi niciodată realmente că fiul său urma să îndeplinească o mare misiune pe pământ. Cu cât se gândea mai mult la sfatul lui Nahor, cu atât mai mult se îndoia de înţelepciunea acestei propuneri de şedere la Ierusalim.

123:6.9 (1365.4) Din cauza acestei divergenţe de opinii între Iosif şi Maria, Nahor a cerut permisiunea de a prezenta întreaga problemă lui Iisus. Iisus a ascultat atent şi a vorbit despre acest lucru cu Iosif, cu Maria şi cu un vecin, Iacob zidarul, al cărui fiu era camaradul său de joacă favorit. Două zile mai târziu, Iisus a făcut cunoscut că era o mare divergenţă de opinii între părinţii săi şi sfătuitorii săi, şi că el nu se socotea competent să îşi asume responsabilitatea unei asemenea decizii, căci nu se simţea foarte înclinat nici într-un sens nici în celălalt. În aceste condiţii, el decisese în final să „vorbească cu Tatăl

meu care este în ceruri”. Deşi nu a fost perfect sigur de răspuns, el simţea că trebuia mai degrabă să rămână acasă, „cu tatăl meu şi cu mama mea”. El a adăugat: „Ei care mă iubesc atât de mult, trebuie să fie capabili să facă mai mult pentru mine şi să mă îndrume cu mai multă siguranţă decât străinii care îmi pot vedea trupul şi îmi pot observa gândurile, dar cu greu mă pot cunoaşte cu adevărat”. Ei au fost cu toţii minunaţi, şi Nahor s-a reîntors la Ierusalim. Şi aceasta s-a petrecut cu mulţi ani înainte de a se lua din nou în consideraţie ideea că Iisus ar putea să îşi părăsească căminul.

Cartea Urantia

Capitolul 124

Ultima parte a copilăriei lui Iisus

124:0.1 (1366.1) CU TOATE că Iisus ar fi putut dispune nişte de condiţii mai favorabile de învăţătură în Alexandria decât în Galileea, el nu ar fi putut avea aceeaşi extraordinară ambianţă pentru rezolvarea problemelor propriei sale vieţi cu un minimum de îndrumare educativă, bucurându-se totodată de marele avantaj al contactului constant cu un mare număr de bărbaţi şi de femei de toate categoriile, oameni care veneau din toate părţile lumii civilizate. Dacă ar fi rămas în Alexandria, educaţia sa ar fi fost dirijată de către iudei şi de-a lungul unor linii exclusiv iudaice. În Nazaret, el a putut primi o educaţie şi a avut parte de o instruire care l-au pregătit mult mai bine

pentru a-i înţelege pe gentili, şi care i-au dat o idee mai bună şi mai bine echilibrată asupra meritelor respective ale vederilor teologiei ebraice orientale (babilonice) şi occidentale (elenice).

1. Al nouălea an al lui Iisus (anul 3)

124:1.1 (1366.2) Deşi nu s-ar putea spune că Iisus a fost vreodată serios bolnav, el a contractat totuşi, în anul acela, micile boli ale copilăriei, odată cu fraţii şi cu sora lui mai mică.

124:1.2 (1366.3) Cursurile au continuat; Iisus era întotdeauna un elev apreciat, având o săptămână liberă din fiecare lună, şi continua să îşi împartă timpul acesta aproape deopotrivă între excursiile făcute cu tatăl său în oraşele învecinate, şederile la ferma unchiului său din sudul Nazaretului şi partidele de pescuit în largul mării la Magdal.

124:1.3 (1366.4) Cel mai grav incident survenit până atunci la şcoală s-a produs iarna târziu când Iisus a îndrăznit să-l provoace pe chazan, care îi învăţa că imaginile, picturile şi desenele erau toate de natură idolatră. Iisus găsea tot atâta încântare în desenarea de peisaje, cât şi în modelarea unei mari varietăţi de obiecte din argila de olărie. Toate lucrurile de soiul acesta erau strict interzise de legea iudaică însă, până atunci, reuşise să înlăture obiecţiile părinţiilor săi, până într-acolo încât i-au îngăduit să-şi continue activităţile.

124:1.4 (1366.5) Dar la şcoală s-a produs din nou agitaţie atunci când unul dintre elevii cei mai înapoiaţi l-a descoperit pe Iisus desenând, cu creion de cărbune, un portret al profesorului pe podeaua clasei. Portretul era acolo, clar ca lumina zilei, şi mai mulţi dintre bătrâni îl

zăriseră înainte ca comitetul să se ducă să-l găsească pe Iosif spre a-i cere să facă ceva pentru a-l readuce pe fiul său mai mare în respectul legii. Deşi aceasta nu a fost prima plângere ajunsă la Iosif şi la Maria cu privire la faptele fiului lor plin de dinamism şi de talente, aceasta era cea mai serioasă dintre toate acuzaţiile aduse, până atunci, împotriva sa. Fiind aşezat pe o piatră mare chiar afară la uşa din dos a casei, Iisus a ascultat timp de câteva momente condamnarea eforturilor sale artistice. El s-a enervat văzându-şi tatăl învinuit pentru pretinsele sale fapte rele, aşa că se avântă fără frică ca să se confrunte cu acuzatorii lui. Bătrânii au fost puşi în încurcătură. Câţiva au fost înclinaţi a privi chestiunea cu umor, pe când unul sau doi păreau a gândi că băiatul era un profanator, ba chiar un blasfemator. Iosif era descumpănit, iar Maria indignată, dar Iisus a stăruit să se facă auzit şi el. A avut dreptul să vorbească; el şi-a apărat cu curaj punctul său de vedere şi, cu o stăpânire de sine desăvârşită, a anunţat că se va conforma deciziei tatălui său, în cazul acela precum şi în toate celelalte care dau loc la discuţii. După aceea comitetul bătrânilor a plecat în tăcere.

124:1.5 (1367.1) Maria a căutat să-l determine pe Iosif a-i îngădui lui Iisus să modeleze argila acasă, cu condiţia ca el să făgăduiască că nu va continua, la şcoală, nici una dintre aceste activităţi contestabile, dar Iosif era înclinat să stabilească regula că interpretarea rabinică a celei de-a doua porunci trebuia să prevaleze. În consecinţă, din ziua aceea, Iisus nici n-a mai desenat nici nu a mai modelat vreo altă formă atâta timp cât a trăit în casa tatălui său. Totuşi, el nu a fost convins că ar fi greşit cu ceva prin ceea ce făcuse; dar renunţarea la

modul său preferat de a-şi petrece timpul a fost una dintre marile încercări ale tinereţii sale.

124:1.6 (1367.2) La sfârşitul lui iunie, Iisus întovărăşit de tatăl său a urcat, pentru prima dată, pe creasta muntelui Thabor. Era o zi limpede, şi vederea era superbă. Acest băiat de nouă ani a avut impresia de a fi contemplat realmente lumea întreagă, afară de India, de Africa şi de Roma.

124:1.7 (1367.3) Marta, a doua soră a lui Iisus, s-a născut într-o joi, pe 13 septembrie, noaptea. La trei săptămâni după naşterea Martei, Iosif, care era acasă pentru o vreme, a început construirea unei anexe la casa lor, o combinaţie de atelier şi de dormitor. A construit pentru Iisus o mică masă de tâmplărie, şi era pentru prima dată când Iisus îşi avea propriile lui unelte. Vreme de mai mulţi ani, el a lucrat la această masă în timpul său liber şi a devenit foarte priceput în confecţionarea jugurilor.

124:1.8 (1367.4) Iarna aceea şi următoarea au fost cele mai reci din Nazaret de mai multe decenii încoace. Iisus văzuse zăpada de pe munţi; căzuse de mai multe ori zăpadă în Nazaret, fără însă a rămâne mult timp pe sol; dar gheaţa era ceva ce Iisus nu mai văzuse niciodată până la iarna aceasta. Faptul că apa putea să fie un corp solid, un lichid sau un abur - el meditase îndelung la aburii care ieşeau din oalele cu apă clocotită - îi dădea mult de gândit băiatului despre lumea fizică şi despre alcătuirea ei, şi totuşi, în tot acest timp, personalitatea întruchipată în acest copil în plină creştere era veritabilul creator şi organizator al tuturor lucrurilor în întregul vast univers.

124:1.9 (1367.5) Climatul din Nazaret nu era aspru. Ianuarie era luna cea mai rece, cu o temperatură medie de circa 10° C. În iulie şi în august, lunile cele mai calde, temperatura varia între 24 şi 32° C. De la munţi până la apa Iordanului şi până la valea de la Marea Moartă, climatul Palestinei era unul variat, de la rece la torid. Într-un fel, iudeii erau deci pregătiţi să trăiască în aproape oricare dintre climatele variate ale lumii.
124:1.10 (1367.6) Chiar şi în timpul lunilor de vară cele mai calde, o briză răcoroasă a mării sufla de obicei dinspre vest de la ora zece dimineaţa la zece seara. Însă, din timp în timp, teribile vânturi fierbinţi care veneau din deşertul oriental suflau peste toată Palestina. Aceste rafale arzătoare surveneau în general în februarie şi martie, către sfârşitul sezonului ploilor. În această epocă, ploaia cădea din noiembrie până în aprilie în averse împrospătătoare, dar nu ploua încontinuu. În Palestina nu erau decât două anotimpuri, vara şi iarna, sezonul secetos şi sezonul ploios. În ianuarie, florile începeau să înflorească şi, la sfârşitul lui aprilie, toată ţara era o vastă grădină de flori.

124:1.11 (1367.7) În luna mai a acelui an, la ferma unchiului său, Iisus a ajutat, pentru prima oară, la recoltarea cerealelor. Înainte de a împlini treisprezece ani, el reuşise să descopere ceva despre practic toate meseriile pe care le practicau bărbaţii şi femeile din jurul Nazaretului, cu excepţia lucrului metalelor; când a mai crescut, după moartea tatălui său, el a petrecut mai multe luni în atelierul unui fierar.
124:1.12 (1368.1) Când o lăsau mai moale cu munca, şi când ritmul trecerii caravanelor se domolea, Iisus făcea cu tatăl său multe călătorii de plăcere sau de afaceri în oraşele vecine - Cana, Endor şi Nain.

Chiar şi atunci când era doar un flăcău, el vizitase frecvent Seforisul, situat la numai cinci kilometri nord-vest de Nazaret; din anul 4 dinaintea erei creştine până în jurul anului 25, acest oraş a fost capitala Galileii şi una dintre reşedinţele lui Irod Antipa.

124:1.13 (1368.2) Iisus îşi continua dezvoltarea fizică, intelectuală, socială şi spirituală. Deplasările sale în afara casei au contribuit mult în a-i da o înţelegere mai bună şi mai generoasă a propriei sale familii; în vremea aceea părinţii lui înşişi au început să înveţe de la el, ocupându-se de educaţia lui totodată. Chiar şi în tinereţe, Iisus era un cugetător original şi un pedagog priceput. El era într-un constant conflict cu 'legea orală', dar căuta întotdeauna să se adapteze la practicile familiei sale. Se înţelegea destul de bine cu copiii de o seamă cu el, însă era adesea descurajat de încetineala lor în gândire. Înainte de a împlini zece ani, el devenise căpetenia unui grup ai cărui membri se reuniseră într-o societate pentru a dobândi astfel talentele vârstei maturităţii - fizice, intelectuale şi religioase. Iisus a reuşit să introducă, printre aceşti băieţi, multe jocuri noi şi diverse metode îmbunătăţite de recreaţie fizică.

2. Al zecelea an (anul 4)

124:2.1 (1368.3) Prima oară când Iisus şi-a exprimat unele simţăminte şi idei ce denotau faptul că el începea să devină conştient de natura extraordinară a misiunii vieţii lui a fost în ziua de 5 iulie, primul sabat al lunii, în timp ce se plimba pe la ţară cu tatăl său. Iosif a ascultat cu atenţie memorabilele cuvinte ale fiului său, dar a făcut prea puţine

comentarii şi nu a dat cu promptitudine nici o informaţie. A doua zi, Iisus a avut o discuţie asemănătoare cu mama lui, însă mai lungă. Maria a ascultat şi ea cu atenţie declaraţiile băiatului, dar nici ea nu a binevoit să îi dea vreo explicaţie. Au trecut aproape doi ani până să le vorbească Iisus părinţilor lui despre revelaţiile ce se înmulţeau, în conştiinţa lui, cu privire la natura personalităţii sale şi la caracterul misiunii lui pământene.

124:2.2 (1368.4) El a intrat, în august, la şcoala superioară a sinagogii. La şcoală, el provoca constant încurcături prin întrebările pe care nu contenea să le pună. El menţinea tot mai mult Nazaretul într-o stare de relativă efervescenţă. Părinţii săi nu voiau să-i interzică a pune aceste întrebări tulburătoare; principalul său profesor era foarte intrigat de curiozitatea băiatului, de perspicacitatea sa şi de setea sa de cunoaştere.

124:2.3 (1368.5) Tovarăşii de joacă ai lui Iisus nu vedeau nimic supranatural în purtarea lui; sub cele mai multe aspecte el le semăna întru totul. Interesul său pentru studiu era întrucâtva superior mediei, dar nu cu totul excepţional. Este foarte adevărat că la şcoală el punea mai multe întrebări decât colegii lui de clasă.

124:2.4 (1368.6) Poate că trăsătura sa cea mai originală şi cea mai remarcabilă era dezgustul pe care-l avea când era vorba să se lupte pentru a-şi apăra drepturile. Întrucât era un băiat bine dezvoltat pentru vârsta lui, tovarăşii lui de joacă găseau ciudat faptul că era atât de puţin înclinat să se apere chiar şi atunci când era expus nedreptăţii sau când era personal brutalizat. Oricum ar fi fost, el nu a suferit mult de pe urma acestei tendinţe datorită prieteniei lui Iacob, micul său vecin,

care era cu un an mai mare decât el. Iacob era fiul zidarului asociat de afaceri al lui Iosif. El era un mare admirator al lui Iisus şi îşi făcea de lucru în a veghea ca nimeni să nu-şi îngăduie a se impune asupra lui Iisus profitând de aversiunea sa faţă de încăierările fizice. De mai multe ori, tineri mai în vârstă decât el şi mai brutali, l-au atacat pe Iisus, bazându-se pe docilitatea lui reputată, dar s-au ales întotdeauna cu o sigură şi rapidă pedeapsă, căci cădeau în mâinile campionului şi apărătorului său voluntar mereu gata să intervină, Iacob, fiul zidarului.

124:2.5 (1369.1) Iisus era în general acceptat ca şef al băieţilor din Nazaret care reprezenta idealul cel mai elevat al vremii şi al generaţiei lor. Cercul său de tineri îl iubea realmente, nu numai pentru că el era echitabil, ci şi pentru că dădea dovadă de o compătimire rară şi înţelegătoare care prevestea iubirea şi se apropia de compasiunea discretă.

124:2.6 (1369.2) În anul acela, el a început să arate o preferinţă marcată pentru compania persoanelor mai mature. Era bucuros să aibă convorbiri pe teme culturale, educative, sociale, economice, politice şi religioase cu gânditori mai vârstnici; profunzimea raţionamentelor sale şi fineţea observaţiilor sale îi fermeca atât de mult pe prietenii săi adulţi încât ei se arătau întotdeauna mai mult decât dornici să-l viziteze. Înainte ca el să devină sprijinul familiei, părinţii săi îl îndemnau constant să se întovărăşească cu copiii de vârsta sa, sau mai apropiaţi de vârsta sa, mai degrabă decât cu persoane mai vârstnice şi mai instruite pentru care manifesta o atare preferinţă.

124:2.7 (1369.3) La sfârşitul acelui an, el a avut, împreună cu unchiul său, o experienţă de două luni de pescuit pe marea Galileii, şi a reuşit

foarte bine. Până să atingă vârsta bărbăţiei, el devenise un pescar experimentat.

124:2.8 (1369.4) Dezvoltarea sa fizică se continua; la şcoală, el era un elev avansat şi privilegiat; acasă, el se înţelegea bine cu fraţii şi surorile lui, având avantajul de a fi cu trei ani şi jumătate mai mare decât cel mai vârstnic dintre ei. El era bine văzut de aproape toată lumea din Nazaret, excepţie făcând părinţii unor elevi mai greoi la minte, care vorbeau adesea de Iisus ca fiind prea obraznic, lipsindu-i umilinţa şi rezerva potrivite tinereţii. El manifesta o tendinţă crescândă de a orienta jocurile camarazilor săi în direcţii mai serioase şi mai chibzuite. El era un educator înnăscut şi nu putea cu nici un chip să se stăpânească să nu exercite această funcţie, chiar şi atunci când se presupunea prins în joc.

124:2.9 (1369.5) Iosif a început de devreme să-l înveţe pe Iisus diverse mijloace de a-şi câştiga traiul, explicându-i avantajele agriculturii faţă de industrie şi de comerţ. Galileea era un ţinut mai frumos şi mai prosper decât Iudeea, iar viaţa nu costa decât un sfert din cât costul ei în Ierusalim şi în Iudeea. Aceasta era o provincie de sate agricole şi de oraşe industriale prospere, conţinând mai mult de două sute de oraşe de câte peste cinci mii de locuitori fiecare şi treizeci de câte peste cincisprezece mii.

124:2.10 (1369.6) În timpul primei sale călătorii cu tatăl său pentru a observa industria de peşte de pe lacul Galileii, Iisus aproape că se hotărâse să devină pescar; dar asocierea sa intimă cu meseria tatălui său l-a influenţat, determinându-l mai târziu să devină tâmplar, în vreme ce, încă şi mai târziu, o combinaţie de influenţe l-au făcut să aleagă definitiv cariera de învăţător religios de un nou ordin.

3. Al unsprezecelea an (anul 5)

124:3.1 (1369.7) Pe toată durata acelui an, băiatul a continuat să facă împreună cu tatăl său nişte plimbări mai lungi în afara casei, dar el făcea deopotrivă dese vizite la ferma unchiului său şi, câteodată, mergea la Magdala pentru a pescui cu unchiul său care se instalase aproape de acest oraş.
124:3.2 (1369.8) Iosif şi Maria au fost adesea tentaţi să arate faţă de Iisus nişte favoruri speciale sau, să trădeze în vreun alt fel cunoaşterea faptului că Iisus era un copil al făgăduinţei, un fiu al destinului. Dar părinţii lui erau amândoi extraordinar de înţelepţi şi de pricepuţi în toate aceste chestiuni. De puţinele ori când ei au dat efectiv dovadă de o oarecare preferinţă pentru el, chiar şi în cel mai mic grad, băiatul nu a întârziat să refuze orice consideraţie specială.
124:3.3 (1370.1) Iisus îşi petrecea un timp considerabil la magazinul de aprovizionare al caravanelor; conversând cu călătorii veniţi din toate părţile lumii, el a acumulat, despre afacerile internaţionale, o cantitate de informaţie stupefiantă pentru vârsta lui. Anul acesta a fost ultimul în timpul căruia s-a putut deda foarte mult jocurilor şi bucuriilor tinereţii; apoi dificultăţile şi responsabilităţile s-au înmulţit rapid în viaţa acestui tânăr bărbat.

124:3.4 (1370.2) Iuda s-a născut într-o seară de miercuri, pe 24 iunie, anul 5, iar naşterea acestui al şaptelea copil a fost însoţită de unele complicaţii. Maria a fost atât de bolnavă vreme de mai multe săptămâni, încât Iosif a rămas acasă. Iisus era foarte ocupat, trebuind

să facă comisioanele îl locul tatălui său şi să îndeplinească tot felul de îndatoriri prilejuite de serioasa boală a mamei sale. Niciodată nu i-a mai fost posibil acestui tânăr bărbat să revină la comportamentul copilăresc al anilor copilăriei sale. Din momentul îmbolnăvirii mamei sale - chiar înainte ca el să aibă unsprezece ani - a fost nevoit să-şi asume responsabilităţile de fiu mai mare, şi să facă asta cu un an sau doi înainte de momentul când această sarcină ar fi căzut în mod normal pe umerii săi.

124:3.5 (1370.3) Chazanul petrecea o seară pe săptămână cu Iisus pentru a-l ajuta să aprofundeze studiul Scripturilor ebraice. El se interesa foarte mult de progresele elevului său promiţător şi de aceea era dispus să-l ajute în multe moduri. Acest pedagog iudeu exercita o mare influenţă asupra minţii lui în dezvoltare, dar nu a reuşit niciodată să înţeleagă de ce Iisus era atât de indiferent la toate sugestiile sale cu privire la perspectiva de a merge la Ierusalim şia-şi continua acolo educaţia sub egida învăţaţilor rabini.

124:3.6 (1370.4) Cam pe la mijlocul lui mai, băiatul l-a însoţit pe tatăl său în călătoria de afaceri la Scytopolis, principalul oraş grec al Decapolisului, străvechea cetate ebraică din Bet-Şean. Pe drum, Iosif i-a vorbit îndelung despre istoria străveche a râului Saul, a filistinilor şi a evenimentelor posterioare ale turbulentei istorii a Israelului. Iisus a fost extraordinar de impresionat de aspectul curat şi de buna rânduire a acestui oraş aşa-zis păgân. El se minuna de teatrul în aer liber şi admira magnificul templu de marmură consacrat cultului zeilor 'păgâni'. Iosif a fost foarte tulburat de entuziasmul băiatului şi a căutat să contracareze aceste impresii favorabile ridicând în slăvi frumuseţea şi măreţia templului Iudeu din Ierusalim. Iisus

contemplase adesea cu curiozitate acest magnific oraş grec de pe colinele Nazaretului şi se interesase de nenumărate ori despre vastele lui lucrări publice şi despre edificiile lui decorate, dar tatăl său căutase întotdeauna să evite răspunsul la aceste întrebări. Acum, ei erau faţă în faţă cu frumuseţile acestui oraş al gentililor, iar Iosif nu se putea să ignore cu supleţe solicitările de informaţii ale lui Iisus.

124:3.7 (1370.5) S-a întâmplat că, tocmai în vremea aceasta, competiţiile anuale de jocuri şi demonstraţiile publice de voinicie dintre oraşele greceşti ale Decapolisului aveau loc în amfiteatrul Scytopolisului. Iisus a stăruit ca tatăl său să-l ducă să vadă jocurile şi a fost atât de insistent încât Iosif nu a îndrăznit să îl refuze. Băiatul a fost foarte înfierbântat de jocuri şi a intrat din toată inima în spiritul acestor demonstraţii de dezvoltare fizică şi de abilitate atletică. Iosif a fost nespus de şocat să constate entuziasmul fiului său la vederea acestor exhibiţii ale vanităţii 'păgâne'. Când jocurile s-au terminat, Iosif a avut cea mai mare surpriză a vieţii sale când a înţeles că Iisus îşi exprima aprobarea şi sugera că ar fi bine pentru tinerii din Nazaret să poată beneficia astfel de sănătoasele activităţi fizice în aer liber. Iosif a vorbit serios şi îndelung cu Iisus despre reaua natură a unor astfel de practici, dar a văzut bine că băiatul nu era convins.

124:3.8 (1371.1) Singura dată când Iisus l-a văzut pe tatăl său supărat pe el a fost în noaptea aceea în odaia lor din han când, în cursul discuţiei lor, băiatul a uitat preceptele iudaice până într-acolo încât să sugereze ca ei să se întoarcă acasă şi să lucreze la construirea unui amfiteatru în Nazaret. Când Iosif şi-a auzit fiul mai mare exprimându-şi simţămintele atât de puţin iudaice, el şi-a pierdut calmul său obişnuit, prinzându-l pe Iisus de umeri şi strigând la el cu furie:

„Fiule, ai grijă să nu te mai aud niciodată exprimându-ţi un gând atât de rău câtă vreme vei mai trăi". Iisus a fost surprins de manifestarea de emoţie a tatălui său. Niciodată nu-i mai fusese dat să simtă personal impactul indignării lui Iosif; aceasta l-a uluit şi l-a şocat nespus de puternic. El a răspuns simplu: „Foarte bine tată, aşa se va face". Cât timp a mai trăit tatăl său, băiatul nu a mai făcut nici cea mai mică aluzie la jocuri şi la alte activităţi atletice ale Greciei.

124:3.9 (1371.2) Mai târziu, Iisus a văzut amfiteatrul grec la Ierusalim şi a învăţat cât de vrednice de ură sunt aceste lucruri din punctul de vedere iudaic. El s-a străduit totuşi, de-a lungul vieţii sale, să introducă ideea de recreaţie sănătoasă în planurile sale personale şi, de asemenea, în măsura în care locuitorii iudei o permiteau, în programul ulterior de activităţi regulate al celor doisprezece apostoli ai săi.

124:3.10 (1371.3) La sfârşitul acestui al unsprezecelea an, Iisus era un flăcău viguros, bine dezvoltat, cumpătat în umorul său şi destul de jovial, însă, din anul acela, el a tins din ce în ce mai mult să treacă prin perioade de meditaţie profundă şi de contemplare serioasă. El se gândea foarte mult cum să facă să îşi îndeplinească obligaţiile familiale şi totodată să asculte de chemarea misiunii sale faţă de lume. El înţelesese deja că ajutorul său nu trebuia să se limiteze la ameliorarea poporului iudeu.

4. Al doilea an (anul 6)

124:4.1 (1371.4) În viaţa lui Iisus, acesta a fost un an bogat în întâmplări. El continua să facă progrese la şcoală şi era mereu neobosit în studierea naturii, în vreme ce se consacra tot mai mult studiului metodelor prin care îşi câştigau oamenii traiul. El a început să lucreze regulat în atelierul de tâmplărie de acasă şi i s-a permis să-şi administreze propriul său salariu, un aranjament foarte neobişnuit într-o familie iudee. În acelaşi an, el a învăţat, de asemenea, că era un lucru înţelept să păstreze în familie secretul asupra acestor subiecte. El devenea conştient de modul în care tulburase satul şi devenise de acum înainte tot mai discret, disimulând tot ceea ce putea să-l facă să fie considerat ca deosebit de camarazii săi.

124:4.2 (1371.5) În decursul acestui an, el a trecut prin numeroase perioade de incertitudine, dacă nu de veritabilă îndoială, privitoare la natura misiunii sale. Mintea sa umană se dezvolta natural, dar ea nu pricepuse încă pe deplin realitatea dublei sale naturi. Faptul că avea o singură personalitate îi făcea dificil conştiinţei sale să recunoască dubla origine a elementelor constitutive ale naturii asociate unei aceleiaşi personalităţi.

124:4.3 (1371.6) Din acest moment, el a reuşit să se înţeleagă mai bine cu fraţii şi surorile lui. El era din ce în ce mai plin de tact, întotdeauna plin de compasiune şi atent la bunăstarea şi la fericirea lor, şi a întreţinut relaţii bune cu ei până la începutul serviciului său public. Ca să fiu mai explicit, cel mai bine s-a înţeles cu Iacob şi cu Miriam şi cu cei doi copii mai tineri (încă nenăscuţi pe atunci) Amos şi Rut, şi întotdeauna destul de bine cu Marta. Dificultăţile pe care le-a întâlnit acasă au provenit în mare măsură din neînţelegerea cu Iosif şi cu Iuda, îndeosebi cu acesta din urmă.

124:4.4 (1372.1) Această experienţă a fost o grea încercare pentru Iosif şi Maria să crească un copil ce prezenta această combinaţie fără precedent de divinitate şi umanitate. Trebuie să li se recunoască marile merite pentru a fi îndeplinit cu atâta fidelitate şi succes datoria lor de părinţi. Părinţii lui Iisus au înţeles tot mai mult că exista, în fiul lor mai mare, ceva supraunan, dar ei nici n-au visat vreodată, câtuşi de puţin, că acest fiu al făgăduinţei era într-adevăr creatorul efectiv al universului local de lucruri şi de fiinţe. Iosif şi Maria au trăit şi au murit fără să fi aflat vreodată că fiul lor era realmente Creatorul Universului întrupat în carnea muritoare.
124:4.5 (1372.2) În anul acela, Iisus a continuat să dea lecţii, acasă, fraţilor şi surorilor lui şi s-a interesat mai mult ca oricând de muzică. Cam prin vremea aceea, băiatul Iisus a dobândit o conştiinţă acută a deosebirii de puncte de vedere dintre Iosif şi Maria cu privire la natura misiunii sale. El a meditat mult asupra divergenţei de opinii a părinţilor săi şi a auzit adesea discuţiile lor atunci când ei îl credeau adânc adormit. El înclina tot mai mult către punctul de vedere al tatălui său, până într-atât încât mama sa a fost adeseori rănită pe măsură ce înţelegea că fiul ei respingea puţin câte puţin îndrumarea ei în chestiunile care aveau de-a face cu orientarea vieţii lui. Pe măsură ce treceau anii, această breşă s-a tot lărgit. Maria înţelegea tot mai puţin sensul misiunii lui Iisus, iar această bună mamă a fost tot mai lovită de faptul că fiul ei preferat nu împlinea speranţele ei cele mai dragi.
124:4.6 (1372.3) Credinţa lui Iosif în natura spirituală a misiunii lui Iisus era tot mai puternică; şi, dacă nu ar fi existat alt motiv mai întemeiat, pare într-adevăr un caz nefericit că Iosif nu a trăit îndeajuns

de mult pentru a vedea cum se împlineşte conceptul lui de manifestare a lui Iisus pe pământ.

124:4.7 (1372.4) În timpul ultimului an de şcoală, pe când avea doisprezece ani, Iisus a contestat, pe lângă tatăl său, obiceiul iudaic de a atinge bucata de pergament fixată într-un cui pe cadrul porţii, de fiecare dată când se intra sau se ieşea din casă, şi de a săruta apoi degetul care atinsese pergamentul. Ca parte a acestui rit era ceva obişnuit să se zică: „Domnul va păzi ieşirea şi intrarea noastră de acum înainte şi pentru totdeauna”. Iosif şi Maria îl instruiseră în repetate rânduri pe Iisus în ceea ce priveşte motivele pentru care el nu trebuia să facă portrete sau să deseneze tablouri, explicându-i că aceste creaţii ar putea fi utilizate cu scopuri idolatre. Cu toate că Iisus nu reuşea să înţeleagă întru totul interdicţia lor de a face portrete şi imagini, el poseda o logică superioară; de aceea i-a atras atenţia tatălui său asupra naturii esenţialmente idolatră a acestui obicei de a saluta cu umilinţă pergamentul din prag. După ce Iisus i-a făcut această remarcă, Iosif a îndepărtat pergamentul.

124:4.8 (1372.5) Cu timpul, Iisus a contribuit foarte mult la modificarea practicilor lor religioase cum ar fi rugăciunile familiale şi alte obiceiuri. Era posibil să se facă multe dintre aceste lucruri în Nazaret, deoarece sinagoga era sub influenţa unei şcoli liberale de rabini al căror cap de rând, Jose, era un maestru nazareean renumit.

124:4.9 (1372.6) În decursul acestui an şi al următorilor doi, Iisus a suferit o mare desperare mentală care a rezultat din constantele eforturi de a-şi adapta vederile personale asupra practicilor religioase şi a convenţiilor sociale la credinţele înrădăcinate ale părinţilor săi. El era muncit de conflictul dintre nevoia de a fi fidel propriilor sale

convingeri şi îndemnul conştiinţei sale de a-şi îndeplini datoria de supunere faţă de părinţii săi. Supremul său conflict era între două porunci care dominau tânăra sa minte. Primul era: „Fii fidel preceptelor înaltelor tale convingeri despre adevăr şi dreptate". Cealaltă era: „Onorează-i pe tatăl tău şi pe mama ta, căci ei ţi-au dat viaţa şi educaţia vieţii". Oricum, el nu a ocolit niciodată responsabilitatea de a face în fiecare zi ajustările necesare între aceste domenii ale fidelităţii faţă de convingerile sale personale şi ale îndatoririlor faţă de propria familie. El a avut astfel satisfacţia de aşi contopi tot mai armonios convingerile sale personale şi obligaţiile sale familiale într-un magistral concept asupra solidarităţii colective bazate pe loialitate, echitate, toleranţă şi iubire.

5. Al treisprezecelea an al său (anul 7)

124:5.1 (1373.1) În acest an, băiatul din Nazaret a trecut de la copilărie la adolescenţă. Vocea a început să i se schimbe, iar alte trăsături ale minţii sale şi ale corpului său vădesc o transformare prevestitoare a bărbăţiei.

124:5.2 (1373.2) Frăţiorul său Amos s-a născut în noaptea de duminică, 9 ianuarie, anul 7. Iuda nu împlinise încă doi ani, şi mica sa surioară Rut nu era încă născută. Se vede deci că Iisus avea o familie destul de numeroasă de copii mici lăsaţi sub supravegherea sa atunci când tatăl său şi-a aflat moartea cu un an mai târziu într-un accident.

124:5.3 (1373.3) Către mijlocul lui februarie, Iisus a dobândit omeneşte certitudinea că el era menit să îndeplinească pe pământ o misiune de

iluminare a omenirii şi de revelare a lui Dumnezeu. Deciziile capitale dublate de planuri de o mare întindere se conturau în mintea acestui tânăr, în timp ce înfăţişarea sa exterioară era aceea a unui tânăr iudeu de rând din Nazaret. Fiinţele inteligente din tot Nebadonul observau, cu satisfacţie şi cu stupefacţie, începuturile acestei dezvoltări în gândirea şi în faptele fiului de acum înainte adolescent al tâmplarului.

124:5.4 (1373.4) Prima zi din săptămână, pe 20 martie, anul 7, Iisus a fost primit la examene în şcoala locală legată de sinagoga din Nazaret. Aceasta era o zi mare în viaţa oricărei familii iudee ambiţioase, ziua în care fiul mai mare era proclamat „fiul poruncii” şi „fiul mai mare răscumpărat de Domnul, Dumnezeul Israelului”, un „copil al celui Preaînalt” şi servitor al Domnului întregului pământ.
124:5.5 (1373.5) Ziua de vineri a săptămânii precedente, pentru a fi prezent la această fericită ocazie, Iosif revenise la Sepphoris unde se apucase de construirea unui nou edificiu public. Profesorul lui Iisus credea ferm că elevul său ager şi silitor era destinat unei cariere eminente, unei înalte misiuni. În pofida tuturor necazurilor lor cu tendinţele nonconformiste ale lui Iisus, bătrânii Nazaretului erau foarte mândri de băiat şi începuseră să traseze planuri care îi permiteau să meargă la Ierusalim pentru a-şi continua educaţia în renumitele academiile ebraice.
124:5.6 (1373.6) Pe măsură ce Iisus auzea discutându-se aceste planuri din timp în timp, el devenea tot mai sigur că nu va merge niciodată la Ierusalim ca să studieze cu rabinii. Totuşi, el nu-şi imagina nici pe departe tragedia atât de apropiată care avea să-l oblige să abandoneze toate aceste proiecte pentru a-şi asuma responsabilitatea de a întreţine şi de a conduce o familie numeroasă care avea curând să fie compusă

din cinci fraţi şi trei surori, în afară de el şi de mama sa. Întreţinând această familie, Iisus a trecut printr-o experienţă mai vastă şi mai prelungită decât cea care i-a fost acordată lui Iosif tatăl său. El s-a ridicat la înălţimea modelului pe care l-a stabilit mai târziu pentru sine însuşi: să devină un înţelept, răbdător, înţelegător şi eficient educator şi frate mai mare al unei familii - familia sa - atât de subit încercată de durerea acestei pierderi neaşteptate.

6. Călătoria la Ierusalim

124:6.1 (1374.1) Ajuns acum în pragul bărbăţiei şi după ce a primit în mod oficial diplomele de la şcoala sinagogii, Iisus era îndreptăţit să se ducă la Ierusalim cu părinţii săi şi să participe cu ei la sărbătorirea primilor săi Paşti. În anul acela, sărbătoarea Paştelui cădea într-o o zi de sâmbătă, 9 aprilie, anul 7. Un grup considerabil (103 persoane) s-a pregătit să plece din Nazaret în Ierusalim, luni 4 aprilie dis-de-dimineaţă. Grupul a călătorit spre sud în direcţia Samariei, dar, după Izreel, el se bifurca la est, ocolind Muntele Gilboa prin valea Iordanului pentru a evita trecerea prin Samaria. Lui Iosif şi familiei lui le-ar fi plăcut să traverseze Samaria pe drumul fântânilor lui Iacob şi Bethel, dar, întrucât iudeilor nu le plăcea să aibă de-a face cu samariteni, ei s-au decis să-şi însoţească grupul prin valea Iordanului.
124:6.2 (1374.2) Mult temutul Arhelaus fusese destituit şi nu prea aveau de ce se teme să-l ducă pe Iisus la Ierusalim. Trecuseră doisprezece ani de când Irod I căutase să omoare copilaşul din

Betleem, şi nimeni nu se mai gândea acum să asocieze chestiunea aceea cu acest obscur băiat din Nazaret.

124:6.3 (1374.3) Înainte de a ajunge la bifurcaţia din Izreel şi cum ei îşi urmau călătoria, au trecut curând prin dreapta străvechiului sat al Shunemului; Iisus a auzit din nou vorbindu-se de cea mai frumoasă fecioară a Israelului care a trăit odinioară acolo, precum şi de lucrările minunate înfăptuite în acest loc de Elisei. Trecând pe lângă Izreel, părinţii lui Iisus i-au povestit faptele şi gesturile lui Ahab şi ale Izabelei, şi isprăvile lui Iehu. Înconjurând Muntele Gilboa, ei au vorbit mult despre Saul care s-a sinucis pe coastele acestui munte, despre regele David şi despre amintirile ce se refereau la acest loc istoric.

124:6.4 (1374.4) Înconjurând poalele Muntelui Gilboa, pelerinii puteau vedea, la dreapta, oraşul grecesc Scytopolis. Ei au admirat de la distanţă aceste edificii de marmură, însă nu s-au apropiat de acest oraş al Gentililor ca nu cumva să fie pângăriţi şi apoi să nu poată lua parte la ceremoniile solemne şi sacre ale Paştelor din Ierusalim. Maria nu înţelegea de ce nici Iosif nici Iisus nu voiau să vorbească de Scytopolis. Ea nu ştia de controversa lor din anul precedent, căci nu-i dezvăluiseră niciodată acel episod.

124:6.5 (1374.5) Acum drumul îi cobora rapid în valea tropicală a Iordanului şi curând, spre mirarea sa plină de admiraţie, Iisus a văzut întortocheatul şi şerpuitorul Iordan cu apele sale învolburate şi scânteietoare curgând către Marea Moartă. Ei şi-au scos mantalele pentru a călători spre sud în această vale tropicală; ei au admirat somptuoasele câmpuri de cereale şi frumoşii oleandri roz în floare, în vreme ce la nord masivul munte Hermon cu calota sa de zăpadă se

profila în depărtare spre nord, dominând maiestuos această vale istorică. Cu puţin peste trei ore după ce au trecut de Scytopolis, ei au ajuns la un izvor clipocind şi au campat acolo peste noapte sub cerul înstelat.

124:6.6 (1374.6) În a doua zi a călătoriei lor, ei au trecut pe lângă locul unde Iabocul venind dinspre est se varsă în Iordan. Ridicându-şi privirile spre est în susul acestei văi, ei ş-au amintit de viaţa lui Gideon atunci când midianiţii au invadat în această regiune pentru a cotropi ţara. Spre sfârşitul celei de-a doua zi a călătoriei, ei au campat la poalele celui mai înalt munte ce domina valea Iordanului, Muntele Sartaba, a cărui culme era ocupată de o fortăreaţă alexandrină unde Irod o întemniţase pe una dintre soţiile sale şi îi îngropase pe cei doi fii spânzuraţi ai lui.

124:6.7 (1375.1) În ziua a treia, ei au trecut pe lângă două sate recent clădite de Irod; ei au remarcat frumoasa lor arhitectură şi superbele lor grădini de palmieri. La căderea nopţii, ei au ajuns la Ierihon unde au rămas până în ziua următoare. În noaptea aceea, Iosif, Maria şi Iisus au mers trei kilometri ca să ajungă la amplasamentul anticului Ierihon unde, potrivit tradiţiei iudaice, Ioşua, cel după care a fost numit Iisus, înfăptuise aceste isprăvi celebre.

124:6.8 (1375.2) În timpul zilei a patra, ultima a acestei călătorii, drumul n-a fost decât o procesiune neîntreruptă de pelerini. Cei din Nazaret începeau acum să urce dealurile care duceau în sus la Ierusalim. Apropiindu-se de culme, ei au putut vedea munţii de pe partea cealaltă a Iordanului, şi spre sud apele leneşe ale Mării Moarte. Pe la jumătatea distanţei până la Ierusalim, Iisus a văzut, pentru prima oară, Muntele Măslinilor (regiunea ce avea să joace un mare rol în

viaţa sa viitoare). Iosif i-a specificat faptul că Oraşul Sfânt era situat chiar îndărătul acestei creste, iar băiatului i-a crescut inima în piept de bucuria presimţită la gândul apropiatei vederi a oraşului şi a casei Tatălui său ceresc.

124:6.9 (1375.3) Pe pantele estice ale Olivetului, ei s-au oprit ca să se odihnească la marginea unui mic sat numit Bethania. Sătenii ospitalieri veneau în întâmpinarea pelerinilor pentru a-şi oferi serviciile, şi s-a întâmplat ca Iosif şi familia sa să se oprească lângă de casa unui anume Simon care avea trei copii de aproape aceeaşi vârstă cu Iisus - Maria, Marta şi Lazăr. Aceştia au invitat familia din Nazaret să se odihnească la ei; s-a născut atunci o prietenie pe viaţă între cele două familii. Mai târziu, în cursul vieţii sale bogate în evenimente, Iisus s-a oprit de multe ori la ei.

124:6.10 (1375.4) Pelerinii din Nazaret s-au pornit repede la drum şi au ajuns curând lângă Olivet. Iisus a văzut pentru prima dată (în amintirea sa) Oraşul Sfânt, palatele pretenţioase şi templul inspirator al Tatălui său. Niciodată în viaţa sa n-a mai încercat Iisus o emoţie atât de pur omenească comparabilă cu cea care l-a captivat în această după-amiază de aprilie, aflat pe muntele Măslinilor, în timp ce, pentru prima dată, el sorbea cu privirea Ierusalimul. După câţiva ani, stând în acelaşi loc, el a plâns deasupra oraşului care avea să respingă încă o dată un profet, cel din urmă şi cel mai mare dintre învăţătorii celeşti.

124:6.11 (1375.5) Ei s-au grăbit către Ierusalim. Era acum joi după-amiaza. Ajungând în oraş, ei au trecut prin faţa templului, şi Iisus nu mai văzuse niciodată o atât de mare mulţime de oameni. El medita profund la motivul pentru care toţi aceşti iudei se adunaseră acolo, venind din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii cunoscute.

124:6.12 (1375.6) În curând au ajuns la locul pregătit pentru găzduirea lor pe durata săptămânii pascale, marea casă a unei rude înstărite de-a Mariei, care aflase, prin Zaharia, ceva despre evenimentele anterioare privitoare la Ioan şi Iisus. În ziua următoare, ziua ajunului, ei s-au pregătit pentru cuvenita sărbătorire a sabatului Paştelor.
124:6.13 (1375.7) În vreme ce tot Ierusalimul forfotea de pregătirile pentru Paşti, Iosif a găsit timp ca să-l ducă pe fiul său să viziteze academia unde se convenise că îşi va continua educaţia cu doi ani mai târziu, îndată ce ar fi atins vârsta cerută, adică la cincisprezece ani. Iosif era cu adevărat nedumerit să observe puţinul interes pe care îl manifesta Iisus faţă de aceste planuri elaborate cu atâta grijă.
124:6.14 (1375.8) Iisus a fost profund impresionat de templu, de slujbe şi de celelalte activităţi asociate. Pentru prima dată de la vârsta de patru ani, el era prea preocupat de propriile meditaţii pentru a mai pune multe întrebări. El i-a pus totuşi tatălui său câteva întrebări stânjenitoare (aşa cum făcuse şi cu alte ocazii) cu privire la motivele pentru care Tatăl ceresc cerea masacrul atâtor animale nevinovate şi lipsite de apărare. După expresia de pe chipul băiatului, tatăl său vedea bine că răspunsurile şi încercările sale de explicare nu erau satisfăcătoare pentru profunzimea gândirii şi pentru ascuţimea raţionamentului fiului său.

124:6.15 (1376.1) În ajunul sabatului de Paşti, mintea muritoare a lui Iisus a fost străbătută de un torent de iluminare spirituală care i-a făcut inima muritoare să debordeze de o milă afectuoasă pentru mulţimile oarbe din punct de vedere spiritual şi ignorante din punct de vedere moral adunate ca să comemoreze străvechii Paşti. Aceasta a fost una dintre zilele cele mai extraordinare ale încarnării Fiului lui

Dumnezeu. În timpul nopţii, pentru prima oară în cariera sa pământeană, i-a apărut un mesager special din Salvington trimis de Emanuel, şi care i-a zis: „Ţi-a sosit ceasul. E timpul ca tu să începi să te ocupi de treburile Tatălui tău”.

124:6.16 (1376.2) Şi astfel, chiar înainte ca grelele responsabilităţi ale familiei din Nazaret să fi căzut pe umerii tineri ai lui Iisus, a sosit acest mesager celest pentru a-i aminti acestui băiat care nu avea încă treisprezece ani că venise timpul să înceapă a-şi relua răspunderea unui univers. Acesta a fost primul act dintr-o suită de evenimente care, în cele din urmă, au culminat în desăvârşirea efuziunii Fiului pe Urantia, în urma căreia „guvernarea unui univers a fost repusă pe umerii săi umani şi totodată divini”.

124:6.17 (1376.3) Pe măsură ce trecea timpul, misterul încarnării devenea din ce în ce mai insondabil pentru fiecare dintre noi. Noi cu greu puteam înţelege că acest băiat din Nazaret era creatorul întregului Nebadon. Nici în ziua de azi nu înţelegem mai bine cum sunt asociate sufletelor umanităţii spiritul acestui Fiu Creator şi spiritul Tatălui său din Paradis. Cu scurgerea timpului, noi puteam să vedem mintea sa umană desluşind din ce în ce mai bine că responsabilitatea unui univers stătea în spirit pe umerii săi, în timp ce îşi trăia viaţa sa întrupată.

124:6.18 (1376.4) Astfel ia sfârşit cariera băiatului din Nazaret şi începe aceea a adolescentului - omul divin tot mai conştient de sine - care începe acum să ia în considerare cariera sa în lume, străduindu-se totodată să împace proiectele sale tot mai vaste cu dorinţele părinţilor săi şi cu obligaţiile faţă de familia sa şi faţă de societatea timpului său.

Cartea Urantia

Capitolul 125

Iisus la Ierusalim

125:0.1 (1377.1) ÎN TOATĂ cariera pământeană plină de peripeţii a lui Iisus, nici un eveniment nu a fost mai seducător, mai pasionant omeneşte, decât această vizită la Ierusalim, prima de care şi-a amintit el. Iisus a fost cu precădere stimulat de experienţa de a asista singur la discuţiile templului; aceasta a rămas multă vreme în memoria sa ca şi marele eveniment al sfârşitului copilăriei sale şi al începutului adolescenţei sale. Acesta a fost primul lui prilej de a profita de câteva zile de viaţă independentă, bucuria de a pleca şi de a veni fără constrângere şi fără restricţie. Această scurtă perioadă de trăire fără constrângere, în timpul săptămânii de după Paşti, era prima complet liberă de obligaţii de care a profitat vreodată. I-au trebuit mulţi ani

până să regăsească, chiar şi pentru o vreme scurtă, o perioadă asemănătoare degajată de orice sentiment de răspundere.

125:0.2 (1377.2) Femeile asistau rar la sărbătoarea de Paşti din Ierusalim; prezenţa lor nu era cerută. Cu toate acestea, Iisus nu voia practic să plece decât dacă îl însoţea mama sa. Când ea s-a hotărât, lucrul acesta le-a îndemnat pe multe alte femei din Nazaret ca să facă călătoria, astfel încât grupul pascal conţinea, în raport cu bărbaţii, cea mai mare proporţie de femei care a plecat vreodată din Nazaret cu ocazia apropierii Paştelor. Pe drumul către Ierusalim, pelerinii cântau din timp în timp Psalmul 130.

125:0.3 (1377.3) Din clipa când ei au părăsit Nazaretul şi până când au ajuns pe culmea Muntelui Măslinilor, Iisus a rămas constant într-o aşteptare încordată. În timpul întregii sale fericite copilării, el auzise vorbindu-se cu respect despre Ierusalim şi despre templul lui; acum, el urma în curând să-l contemple realmente. Văzut de pe Muntele Măslinilor, apoi din exterior examinându-l mai îndeaproape, templul întrecuse toate aşteptările lui Iisus, dar tot atunci când băiatul a trecut de porţile sacre, a început şi marea deziluzie.

125:0.4 (1377.4) În compania părinţilor săi, Iisus a traversat incinta templului ca să se alăture grupului de noi fii ai legii care erau pe cale de a fi consacraţi cetăţeni ai Israelului. El a fost puţin decepţionat de atitudinea şi de purtarea generală a mulţimii din templu, dar primul mare şoc al zilei a survenit când mama sa l-a părăsit pentru a se duce în galeria femeilor. Lui Iisus nu-i trecuse câtuşi de puţin prin minte că mama sa nu are să-l însoţească la ceremoniile de consacrare, şi era de-a dreptul indignat că ea a trebuit să suporte o discriminare atât de nedreaptă. El a fost profund ofensat, dar, în afară de unele proteste pe

lângă tatăl său, el nu a spus nimic. În schimb, a chibzuit, şi a chibzuit adânc, după cum o vor dovedi cu o săptămână mai târziu întrebările puse de el scribilor şi profesorilor.

125:0.5 (1377.5) Iisus a participat la riturile consacrării, însă a fost decepţionat de caracterul lor superficial şi rutinar. El nu a aflat acel interes personal care caracteriza ceremoniile sinagogii din Nazaret. El s-a întors apoi ca s-o salute pe mama sa şi s-a pregătit să-l însoţească pe tatăl său în primul său tur prin templu, în curţile, în galeriile şi în coridoarelor diverse. Incinta templului putea să conţină peste două sute de mii de credincioşi deodată; imensitatea acestor construcţii - în comparaţie cu ceea ce văzuse deja - a lăsat o mare impresie asupra lui, dar pe el l-a interesat mai mult să mediteze asupra semnificaţiei spirituale a ceremoniilor templului şi cultului care îi era asociat.

125:0.6 (1378.1) Deşi multe rituri ale templului îi impresionaseră puternic simţul frumosului şi al simbolului, el era întotdeauna dezamăgit de explicaţiile sensului real al ceremoniilor pe care i le ofereau părinţii lui ca răspuns la multele şi pătrunzătoarele lui întrebări. Iisus refuza categoric să accepte lămuririle referitoare la cultul devoţiunii religioase atunci când ele implicau o credinţă în mânia lui Dumnezeu sau în furia Atotputernicului. Într-o nouă discutare a acestor chestiuni, după terminarea vizitei la templu, în vreme ce tatăl său insista cu blândeţe pe lângă el ca să accepte credinţele ortodoxe ale Iudeilor, Iisus s-a întors deodată spre părinţii săi şi privind rugător în ochii tatălui său, a zis: „Tată, asta nu poate fi adevărat - Tatăl care este în ceruri nu îi poate privi astfel pe copiii săi rătăciţi pe pământ - nu se poate ca Tatăl ceresc să-şi iubească copiii mai puţin decât mă iubeşti tu pe mine. Oricât de nechibzuite ar fi

faptele mele, eu ştiu bine că tu nu ai putea niciodată să-ţi verşi furia asupra mea sau să dai frâu liber mâniei tale. Dacă în tine, tatăl meu pământean, Divinul se reflectă atât de omeneşte, cu cât ar trebui să fie mai plin de bunătate şi de îndurare Tatăl ceresc. Eu refuz să cred că Tatăl meu ceresc mă iubeşte mai puţin decât tatăl meu pământesc”.

125:0.7 (1378.2) Când Iosif şi Maria au auzit aceste cuvinte ale fiului lor mai mare, nu au mai zis nimic. Nu au mai încercat niciodată să schimbe concepţia sa asupra iubirii lui Dumnezeu şi a îndurării Tatălui care este în ceruri.

1. Iisus vizitează templul

125:1.1 (1378.3) Pe oriunde a trecut Iisus prin curţile templului, el a fost şocat şi scârbit de lipsa de respect pe care a remarcat-o. El socotea că conduita mulţimilor în templu era incompatibilă cu prezenţa lor în „casa Tatălui său”. Dar cel mai mare şoc din viaţa lui fragedă l-a primit atunci când tatăl său l-a însoţit în curtea gentililor unde jargonul lor zgomotos, vocile ridicate şi înjurăturile se amestecau confuz cu behăiturile oilor şi cu pălăvrăgeala zgomotoasă care trăda prezenţa zarafilor, a negustorilor de animale pentru jertfă şi a vânzătorilor de diverse alte mărfuri.

125:1.2 (1378.4) Mai presus de toate, simţul bunei-cuviinţe i-a fost rănit la vederea curtezanelor frivole care făceau paradă în incinta templului, întocmai ca şi femeile fardate pe care le văzuse atât de recent cu prilejul unei vizite la Sepphoris. Această profanare a

templului a stârnit la culme indignarea sa tinerească, şi el nu a şovăit să o exprime făţiş lui Iosif.

125:1.3 (1378.5) Iisus a admirat atmosfera şi slujba din templu, însă a fost şocat de urâţenia spirituală care se întrezărea pe feţele unor atât de mulţi adoratori nepăsători.

125:1.4 (1378.6) Ei au coborât apoi în curtea preoţilor sub terasa de piatră din faţa templului, unde se afla altarul, pentru a observa uciderea turmelor de animale şi curăţirile rituale de la fântâna de bronz, unde preoţii sacrificatori se spălau pe mâini de sânge. Petele de sânge de pe dalele de piatră, mâinile pline de sânge ale preoţilor şi urletele animalelor muribunde au depăşit puterea de îndurare a acestui băiat îndrăgostit de natură. Acest teribil spectacol l-a scârbit. Tânărul nazareean s-a agăţat de braţul tatălui său şi l-a rugat să-l ducă de acolo. Ei au traversat înapoi curţile gentililor; chiar şi râsetele grosolane şi glumele profane pe care le-a auzit acolo au fost o uşurare pentru Iisus după ceea ce tocmai privise.

125:1.5 (1379.1) Iosif a văzut cât de scârbit fusese fiul său de riturile din templu; el l-a dus cu prudenţă ca să vadă 'Poarta Frumuseţii', poarta artistică făcută din bronz corintian. Dar lui Iisus i-a fost de ajuns pentru prima lui vizită la templu. Ei s-au reîntors ca s-o caute pe Maria în curtea superioară şi au umblat apoi vreme de un ceas sub cerul liber, în afara mulţimii şi privind palatul macabeilor, casa impozantă a lui Irod şi turnul gărzilor romane. În decursul acestei plimbări, Iosif i-a explicat lui Iisus că numai locuitorii Ierusalimului aveau permisiunea să asiste la sacrificiile zilnice din templu, şi că locuitorii Galileii veneau ca să participe la cult numai de trei ori pe an: de Paşti, la sărbătoarea de Rusalii (la şase săptămâni după Paşti) şi

la sărbătoarea evreiască din octombrie (comemorarea şederii evreilor în deşert şi culesul fructelor). Aceste sărbători fuseseră instaurate de Moise. Ei au discutat apoi despre cele două sărbători stabilite mai târziu, cea a consacrării şi cea de Purim (14 şi 15 decembrie), după care s-au întors la locuinţa unde se adăposteau şi s-au pregătit să celebreze Paştele.

2. Iisus şi Paştele

125:2.1 (1379.2) Cinci familii din Nazaret au fost invitate de familia lui Simon din Bethania pentru sărbătorirea Paştelor ori s-au asociat acolo, Simon cumpărând mielul pascal pentru tot grupul. Masacrul într-un număr atât de mare ar acestor miei este lucrul care l-a afectat cel mai tare pe Iisus în timpul vizitei sale la templu. Plănuiseră să mănânce de Paşte cu familia Mariei, dar Iisus i-a convins pe părinţii lui să accepte invitaţia de a se duce în Bethania.
125:2.2 (1379.3) În noaptea aceea, ei s-au reunit pentru riturile Paştelor, mâncând carne prăjită cu pâine din aluat nedospit şi cu mirodenii amare. Iisus fiind un nou fiu al alianţei, i s-a cerut să istorisească originile Paştelor, lucru pe care l-a făcut foarte bine, însă i-a deconcertat întrucâtva pe părinţii săi prin aceea că a inclus în povestire şi numeroase remarci ce reflectau uşor impresiile pe care le făcuseră asupra minţii sale tinere, dar chibzuite, lucrurile pe care le văzuse şi le auzise atât de recent. Acesta a fost începutul celor şapte zile de ceremonii ale sărbătorii pascale.

125:2.3 (1379.4) Chiar dacă era atât de tânăr şi cu toate că nu le spusese nimic părinţilor despre aceste lucruri, Iisus începuse să reflecteze la justeţea celebrării Paştelor fără jertfirea mielului. În sinea lui era sigur că spectacolul ofrandei de sacrificii nu îi plăcea Tatălui ceresc şi, în cursul anilor următori, el şi-a întărit tot mai mult hotărârea de a stabili într-o zi celebrarea Paştelor fără vărsare de sânge.
125:2.4 (1379.5) Iisus a dormit foarte puţin în noaptea aceea. Somnul său a fost mult tulburat de vise revoltătoare despre masacru şi suferinţă. Mintea îi era adânc tulburată, iar inima îi era sfâşiată de inconsecvenţele şi de absurdităţile teologice ale întregului sistem ceremonial iudaic. Tot puţin au dormit şi părinţii săi. Ei erau tare deconcertaţi de evenimentele zilei care tocmai luase sfârşit, iar inima lor era în întregime răscolită de atitudinea băiatului care le părea stranie şi hotărâtă. Maria a fost agitată nervos în prima parte a nopţii, dar Iosif a rămas calm, cu toate că şi el fusese nedumerit. Amândoi se temeau să vorbească deschis despre aceste probleme cu băiatul, pe câtă vreme Iisus ar fi discutat de bună voie cu părinţii lui dacă aceştia ar fi îndrăznit să-l încurajeze.
125:2.5 (1379.6) În ziua următoare, slujbele de la templu au fost mai acceptabile pentru Iisus şi au contribuit mult la înlăturarea impresiilor neplăcute din ajun. După încă o zi, dimineaţa, tânărul Lazăr l-a luat pe Iisus cu el, şi au început să exploreze sistematic Ierusalimul şi împrejurimile lui. Înainte de capătul zilei, Iisus a descoperit diverse locuri din jurul templului unde se ţineau cuvântări şi se puneau întrebări. Afară de câteva vizite la Sfânta Sfintelor unde se întreba cu mirare ce era realmente îndărătul vălului separator, el şi-a petrecut

marea parte a timpului său în jurul templului la cuvântările propovăduitoare de învăţături.

125:2.6 (1380.1) În toată săptămâna Paştelor, Iisus şi-a păstrat locul printre noii fii ai poruncii. Asta însemna că el trebuia să se aşeze în afara balustradei care separa toate persoanele care nu aveau deplină cetăţenie în Israel. Fiind astfel făcut conştient de tinereţea sa, el s-a reţinut să nu pună toate întrebările care se îmbulzeau şi stăruiau în capul său; cel puţin s-a abţinut până când celebrarea Paştelor a luat sfârşit şi când restricţiile impuse tinerilor noi consacraţi au fost ridicate.

125:2.7 (1380.2) În miercurea săptămânii de Paşte, lui Iisus i s-a îngăduit să-şi petreacă noaptea în Bethania. În seara aceea, Lazăr, Marta şi Maria l-au ascultat pe Iisus discutând despre lucruri temporale şi eterne, umane şi divine, şi, din seara aceea, toţi trei l-au iubit ca şi cum ar fi fost fratele lor.

125:2.8 (1380.3) La sfârşitul săptămânii, Iisus l-a văzut ceva mai rar pe Lazăr, căci acesta din urmă nu avea drept de acces nici chiar în cercul exterior al discuţiilor din templu, dar a asistat totuşi la nişte discursuri publice rostite în curţile exterioare. Lazăr era de aceeaşi vârstă cu Iisus, dar, la Ierusalim, tinerii erau rareori admişi la consacrarea fiilor legii înainte de a fi avut treisprezece ani împliniţi.

125:2.9 (1380.4) În timpul săptămânii pascale, părinţii lui Iisus şi-au găsit de mai multe ori fiul şezând de o parte şi cugetând adânc cu capul în mâini. Ei nu-l văzuseră niciodată comportându-se în felul acesta şi erau dureros de nedumeriţi, neştiind până la ce punct domnea confuzia în mintea lui, tulburându-l în spirit, în urma experienţelor prin care trecea; nu ştiau ce să facă. Ei întâmpinau cu

bucurie trecerea zilelor săptămânii Paştelor şi îşi doreau fierbinte să-l vadă pe fiul lor, care se purta atât de ciudat, înapoi şi în siguranţă în Nazaret.

125:2.10 (1380.5) Zi de zi, Iisus făcea o trecere prin problemele lui; la sfârşitul săptămânii a pus la punct o mulţime de lucruri. Când a venit momentul reîntoarcerii în Nazaret, tânăra sa minte încă mişuna de incertitudini şi era asaltată de o mulţime de întrebări fără răspuns şi de probleme nerezolvate.

125:2.11 (1380.6) Înainte de a părăsi Ierusalimul, în compania învăţătorului care îl instruia pe Iisus în Nazaret, Iosif şi Maria au dat dispoziţii precise pentru întoarcerea lui Iisus la Ierusalim atunci când va ajunge la vârsta cincisprezece ani pentru a începe atunci un lung ciclu de studii într-una dintre academiile de rabini cele mai renumite. Iisus i-a însoţit părinţii şi pe profesorul lui în vizita lor la şcoală, dar toţi trei au fost dezolaţi să constate cât părea el de indiferent la tot ceea ce ziceau şi făceau ei. Maria era profund îndurerată de reacţiile lui faţă de vizita la Ierusalim, iar Iosif era foarte încurcat în faţa straniilor remarci şi a conduitei neobişnuite a băiatului.

125:2.12 (1380.7) În definitiv, săptămâna Paştelor fusese un mare eveniment în viaţa lui Iisus. El trăsese foloase din întâlnirile sale cu zecile de băieţi de vârsta sa, candidaţi ca şi el la consacrare, şi se folosise de contacte ca mijloc de a afla cum trăiau oamenii în Mesopotamia, în Turkestan, în imperiul Parţilor precum şi în provinciile romane din Extremul Orient. Era deja destul de bine pus la curent cu modul în care se dezvolta tineretul din Egipt şi din alte regiuni vecine cu Palestina. Existau în momentul acela mii de tineri în Ierusalim, iar băiatul din Nazaret s-a întâlnit personal şi a discutat

într-un mod mai mult sau mai puţin aprofundat cu peste o sută şi cincizeci dintre ei. El era cu deosebire interesat de cei care veneau din Extremul Orient şi din ţările îndepărtate ale Occidentului. Ca urmare a acestor contacte, băiatul a început să încerce dorinţa de a călători prin lume cu scopul de a afla cum lucrau ca să-şi câştige existenţa diferitele grupuri ale contemporanilor săi.

3. Plecarea lui Iosif şi a Mariei

125:3.1 (1381.1) Grupul din Nazaret convenise să se adune lângă templu în mijlocul dimineţii primei zile din săptămâna de după terminarea sărbătorii pascale. Ei s-au întâlnit la locul stabilit şi s-au pornit la drum către Nazaret. Iisus se dusese la templu pentru a asculta discuţiile, în vreme ce părinţii săi aşteptau adunarea tovarăşilor lor de călătorie. În curând, toţi au fost gata de plecare, bărbaţii formând un grup, iar femeile altul, aşa cum aveau ei obiceiul să meargă pe drumul dintre Ierusalim şi Nazaret în preajma sărbătorilor. Iisus plecase în Ierusalim în tovărăşia mamei sale şi a celorlalte femei. Acum, ca tânăr bărbat consacrat, se presupunea că are să facă călătoria de întoarcere cu tatăl său şi cu ceilalţi bărbaţi. Pe când grupul din Nazaret se îndrepta către Bethania, Iisus rămăsese în templu, complet absorbit de o discuţie despre îngeri şi cu totul inconştient de a fi scăpat momentul plecării părinţilor săi. Până la amiază, ora de suspendare a conferinţelor din templu, el nu şi-a dat seama că fusese lăsat în urmă.

125:3.2 (1381.2) Călătorii din Nazaret nu au remarcat absenţa lui Iisus, deoarece Maria presupunea că el călătorea cu bărbaţii, în timp ce Iosif se gândea că el călătorea cu femeile, dat fiind că urcase la Ierusalim cu ele, şi că tot el conducea măgarul Mariei. Ei nu au descoperit absenţa lui decât atunci când au ajuns în Ierihon şi se pregăteau pentru a campa peste noapte. După ce s-au dus să caute informaţii la întârziaţii grupului care soseau la Ierihon, şi după ce au aflat că nici unul dintre ei nu-l văzuse pe fiul lor, ei au petrecut o noapte albă. Ei se tot frământau gândindu-se la ceea ce ar fi putut să i se întâmple, reamintindu-şi mai multe dintre reacţiile sale neobişnuite la evenimentele din săptămâna pascală şi reproşându-şi cu blândeţe unul celuilalt pentru a nu fi avut grijă ca el să fie într-unul dintre grupuri înainte de părăsirea Ierusalimului.

4. Prima şi a doua zi în templu

125:4.1 (1381.3) Între timp, Iisus rămăsese în templu toată după-amiaza, ascultând discuţiile şi apreciind ambianţa mai calmă şi mai decentă de când marile mulţimi din săptămâna pascală aproape că dispăruseră. La încheierea discuţiilor de după-amiază, la care Iisus nu a participat deloc, el s-a dus în Bethania unde a ajuns tocmai în clipa în care familia lui Simon se pregătea să-şi ia masa de seară. Cei trei tineri s-au bucurat nespus de mult să-l primească pe Iisus, care a rămas peste noapte în casa lui Simon. El i-a văzut foarte puţin în timpul serii, petrecându-şi marea parte a timpului său singur, meditând, în grădină.

125:4.2 (1381.4) A doua zi, Iisus s-a sculat devreme pentru a se duce la templu. Pe versantul Olivetului, el s-a oprit şi plâns la vederea spectacolului pe care îl contemplau ochii săi - un popor sărăcit din punct de vedere spiritual, prizonier al tradiţiilor lui şi trăind sub supravegherea legiunilor romane. Devreme în dimineaţa aceea, el era în templu cu hotărârea nestrămutată de a lua parte la discuţii. În vremea asta, Iosif şi Maria se treziseră, şi ei, în zori cu intenţia de a face cale întoarsă la Ierusalim. Mai întâi s-au dus în grabă la casa rudelor lor, la a căror familie fuseseră găzduiţi în timpul săptămânii de Paşti, dar s-a constatat că nimeni nu îl văzuse pe Iisus. După ce l-au căutat toată ziua fără a-i da de urmă, s-au reîntors ca să înnopteze la rudele lor.

125:4.3 (1382.1) La a doua conferinţă, Iisus a mers până la a pune întrebări şi a participa la discuţiile din templu într-o manieră stupefiantă, dar întotdeauna potrivită cu tinereţea sale. Uneori întrebările sale incisive stânjeneau întrucâtva pe învăţătorii erudiţi ai legii iudaice, dar el vădea un asemenea spirit de candidă onestitate, dublat de o sete atât de evidentă, încât majoritatea învăţaţilor din templu erau dispuşi să-l trateze cu consideraţie. Însă atunci când el şi-a permis să pună la îndoială justeţea faptului de a ucide un gentil beat, rătăcit în afara curţii gentililor şi intrat inconştient în incinta interzisă a templului, şi reputată ca fiind sacră, unul dintre erudiţii cei mai intoleranţi şi-a pierdut răbdarea la criticile sale implicite, l-a măsurat din cap până în picioare şi l-a întrebat ce vârstă are. Iisus a răspuns: „Mai sunt patru luni şi ceva până să împlinesc treisprezece ani". „Atunci", răspunse eruditul scos acum din fire, „ce cauţi aici odată ce nu ai încă vârsta cerută pentru a fi un fiu al legii?" Când Iisus i-a

explicat că fusese consacrat în timpul Paştelor şi că era un student din Nazaret care îşi terminase clasele, învăţaţii i-au răspuns într-un singur glas luându-l în zeflemea: „Ar fi trebuit să ştim asta; este din Nazaret”. Dar învăţatul care prezida a afirmat că Iisus nu trebuia blamat dacă conducătorii sinagogii din Nazaret îl admiseseră din punct de vedere tehnic la doisprezece ani în loc de treisprezece; cu toate că mai mulţi dintre detractorii săi s-au ridicat şi au plecat, s-a decis că băiatul putea liniştit să ia parte ca ucenic la discuţiile din templu.

125:4.4 (1382.2) Când această a doua zi în templu s-a terminat, Iisus s-a dus iarăşi să înnopteze în Bethania. Din nou a ieşit în grădină pentru a medita şi a se ruga. Era evident că mintea îi era absorbită în contemplarea unor probleme serioase.

5. A treia zi în templu

125:5.1 (1382.3) În cursul celei de-a treia zi a lui Iisus cu scribii şi cu eruditii din templu, numeroşi spectatori, auzind vorbindu-se de acest tânăr din Galileea, s-au îmbulzit pentru a se bucura de spectacolul prilejuit de un băiat care îi încurca sau îi reducea la tăcere pe înţelepţii erudiţi ai legii. Simon a venit şi el din Bethania pentru a vedea ceea ce avea să facă băiatul. De la un cap la altul al zilei acesteia Iosif şi Maria au continuat să-l caute cu îngrijorare pe Iisus; ei se duseseră chiar şi la templu de mai multe ori dar nu se gândiseră niciodată să scruteze diversele grupuri angajate în discuţii. Ei au trecut totuşi o

dată pe aproape de distanţa la care putea ajunge vocea fascinantă a fiului lor.

125:5.2 (1382.4) Înainte de sfârşitul zilei, toată atenţia principalului grup de dezbateri din templu se concentrase asupra întrebărilor puse de Iisus. Iată câteva dintre numeroasele lui întrebări:

125:5.3 (1382.5) 1. Ce există realmente în Sfânta Sfintelor îndărătul voalului?

125:5.4 (1382.6) 2. De ce, în Israel, mamele trebuie să fie separate de credincioşii de sex masculin din templu?

125:5.5 (1382.7) 3. Dacă Dumnezeu este un tată care îşi iubeşte copiii, de ce toate aceste masacre de animale pentru a se câştiga favoarea divină - oare a fost rău înţeleasă învăţătura lui Moise?

125:5.6 (1382.8) 4. De vreme ce templul este consacrat adorării Tatălui ceresc, este oare logic să se tolereze acolo prezenţa celor care exercită o meserie profană de troc sau de comerţ?

125:5.7 (1382.9) 5. Mesia cel aşteptat va fi oare un prinţ temporar care va sta pe tronul lui David, sau va acţiona el ca lumină a vieţii în stabilirea unui regat spiritual?

125:5.8 (1383.1) De-a lungul zilei, cei ce ascultau s-au minunat de aceste întrebări şi nici unul n-a fost mai uimit decât Simon. Vreme de peste patru ceasuri, adolescentul din Nazaret i-a asaltat pe aceşti învăţători iudei cu întrebări care dădeau de gândit şi cercetau inimile. El a făcut puţine comentarii la remarcile mai vârstnicilor săi. El îşi transmitea învăţătura prin întrebările pe care le punea. Prin întorsătura abilă şi subtilă a unei întrebări, el reuşea simultan să provoace învăţătura lor şi să o sugereze pe a sa. În felul său de a pune o întrebare, el combina agerimea şi umorul cu un farmec care îl făcea

drag chiar şi celor care se simţeau mai mult sau mai puţin ofensaţi de vârsta lui. El era întotdeauna cât se poate de loial şi plin de respect când punea întrebările sale pătrunzătoare. În cursul acestei după-amiezi frământate din templu, el şi-a manifestat aversiunea sa caracteristică, confirmată de toată lucrarea sa publică ulterioară, de a se folosi în mod neloial de un adversar. Ca adolescent, şi mai târziu ca bărbat, el părea cu desăvârşire eliberat de orice dorinţă egoistă de a câştiga o dezbatere doar pentru plăcerea de a triumfa asupra tovarăşilor săi prin logică. Un singur lucru îl interesa în mod absolut: să proclame adevărul etern şi să efectueze astfel o revelaţie mai deplină a Dumnezeului etern.

125:5.9 (1383.2) La sfârşitul zilei Simon şi Iisus s-au reîntors în Bethania. Pe aproape întreg parcursul drumului, bărbatul şi copilul au păstrat tăcerea. Din nou, Iisus s-a oprit pe versantul Olivetului, privind însă oraşul şi templul acestuia fără a mai plânge; doar şi-a plecat capul într-o devoţiune tăcută.

125:5.10 (1383.3) După masa de seară din Bethania el a refuzat încă o dată să se alăture veselei companii; în loc de aceasta, el s-a dus în grădină unde a zăbovit până la o oră înaintată din noapte. În zadar a încercat el să elaboreze un plan precis pentru a aborda problema lucrării vieţii sale, şi pentru a alege cel mai bun mod de a revela, compatrioţilor săi orbiţi din punct de vedere spiritual, un concept mai frumos asupra Tatălui ceresc, eliberându-i astfel de teribila lor condiţie de sclavi ai legii, ai ritualului, ai ceremonialului şi ai tradiţiei perimate. Dar lumina clară nu apăruse încă în acest băiat pornit în căutarea adevărului.

6. A patra zi în templu

125:6.1 (1383.4) Iisus era ciudat de neglijent în privinţa părinţilor săi pământeşti; chiar şi la micul dejun, când mama lui Lazăr i-a atras atenţia că părinţii săi ar trebui să fie în timpul acesta aproape de căminul lor, Iisus n-a părut să-şi dea seama că ei ar fi întrucâtva îngrijoraţi de faptul rămânerii lui în urmă.
125:6.2 (1383.5) Din nou s-a dus la templu, dar fără a se opri pe versantul Olivetului ca să mediteze. În cursul discuţiilor de dimineaţă, o mare parte a timpului a fost consacrată legii şi profeţilor, iar învăţaţii au fost uluiţi să constate că Iisus cunoştea atât de bine Scripturile, şi în ebraică şi în greacă. Dar ei n-au fost uluiţi atât de mult de cunoaşterea sa asupra adevărului pe cât de tinereţea sa.
125:6.3 (1383.6) La întrunirea de după-amiază, abia de începuseră să răspundă la întrebările băiatului referitoare la ţelul rugăciunii, când liderul l-a rugat pe băiat să înainteze, să se aşeze aproape de el şi să-şi facă cunoscut propriul punct de vedere cu privire la rugăciune şi adorare.

125:6.4 (1383.7) În seara precedentă părinţii lui Iisus auziseră vorbindu-se de ciudatul adolescent care le argumenta cu atâta pricepere comentatorilor legii, dar nu le-a dat prin gând că acest băiat ar putea fi chiar fiul lor. Ei aproape că se hotărâseră să plece iarăşi către casa lui Zaharia presupunând că Iisus putea să se fi dus acolo ca s-o vadă pe Elisabeta şi pe Ioan. Gândindu-se că poate Zaharia era la templu, ei s-au oprit acolo în drumul lor către Oraşul lui Iuda. Cum

umblau ei prin curţile templului, imaginaţi-vă surpriza şi stupefacţia lor atunci când au recunoscut vocea băiatului dispărut şi l-au zărit aşezat printre învăţaţii din templu.
125:6.5 (1384.1) Iosif rămase mut, dar Maria dădu frâu liber fricii şi neliniştii sale multă vreme înăbuşite; ea se avântă către băiat, care se ridicase ca să-şi salute părinţii, şi zise: „Copilul meu, de ce ne-ai tratat în felul acesta? Se fac acum mai mult de trei zile de când tatăl tău şi cu mine te căutăm cu disperare. Ce ţi-a venit să ne părăseşti?” Acesta a fost un moment de încordare. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Iisus pentru a vedea ce va răspunde. Tatăl său l-a privit cu un aer plin de reproş, dar n-a zis nimic.

125:6.6 (1384.2) Nu uitaţi că Iisus era presupus a fi un bărbat tânăr. El terminase educaţia obişnuită de copil, fusese recunoscut ca fiu al legii şi primise consacrarea ca cetăţean al Israelului. Cu toate acestea, mama sa l-a dojenit aspru în faţa mulţimii adunate, tocmai în toiul celui mai serios şi celui mai sublim efort al vieţii sale tinere. Ea punea astfel capăt, într-un mod puţin glorios, uneia dintre cele mai mari ocazii care i-a fost dată vreodată de a propovădui adevărul, de a predica dreptatea şi de a revela caracterul iubitor al Tatălui său ceresc.
125:6.7 (1384.3) Băiatul s-a ridicat la înălţimea împrejurărilor. Dacă se iau fără părtinire în considerare toţi factorii care s-au conjugat pentru a provoca această situaţie, mai bine aţi sonda înţelepciunea răspunsului pe care l-a dat la dojana fără intenţie a mamei sale. După câteva momente de chibzuială, Iisus i-a zis: „De ce m-aţi căutat atâta vreme? Oare nu vă aşteptaţi să mă găsiţi în casa Tatălui meu, odată ce a venit timpul ca eu să mă ocup de treburile Tatălui meu?”

125:6.8 (1384.4) Toţi cei de faţă au fost uluiţi de felul de a vorbi al băiatului. Ei s-au retras în tăcere şi l-au lăsat singur cu părinţii săi. Numaidecât, tânărul a înlăturat stinghereala din tustrei zicând liniştit: „Veniţi părinţii mei, fiecare a făcut ceea ce credea că este mai bine. Tatăl nostru ceresc a poruncit aceste lucruri; haideţi să ne înapoiem acasă”.

125:6.9 (1384.5) Ei au plecat în tăcere şi au ajuns în Ierihon unde au înnoptat. Ei au zăbovit numai o singură dată, pe versantul Olivetului, când băiatul şi-a ridicat bastonul în aer şi, tremurând din cap până în picioare sub impactul unei emoţii intense, a zis: „O Ierusalim, Ierusalim cu ai săi locuitori, ce sclavi sunteţi voi - sub jugul romanilor şi victime ale propriilor voastre tradiţii - dar mă voi reîntoarce ca să curăţ templul şi să eliberez poporul de această servitute!”

125:6.10 (1384.6) În cele trei zile de călătorie către Nazaret, Iisus nu a spus aproape nimic; nici părinţii lui nu au vorbit mult în prezenţa sa. Ei erau cu adevărat puşi în încurcătură de conduita întâiului lor fiu, dar păstrau cu mare grijă cuvintele lui în inima lor, chiar şi fără a le putea pricepe deplina lor semnificaţie.

125:6.11 (1384.7) Ajungând acasă, Iisus a făcut o scurtă declaraţie părinţilor săi, asigurându-i de afecţiunea sa şi dându-le de înţeles că nu ar avea de ce să se mai teamă vreodată ca nu cumva conduita lui să le dea prilejuri de nelinişte. El a încheiat această declaraţie capitală spunând: „Cu toate că eu trebuie să fac voia Tatălui meu ceresc, voi asculta şi de tatăl meu pământesc. Îmi voi aştepta ceasul”.

125:6.12 (1384.8) În sinea lui Iisus refuza adesea să *admită* eforturile bine intenţionate, dar nelalocul lor, ale părinţilor săi de a-i dicta cursul gândirii sale sau de a stabili planul lucrării sale pe pământ. Cu toate

acestea, şi în toate modurile compatibile cu consacrarea sa faţă de voia Tatălui său din Paradis, el se *conforma* cu cea mai mare graţie dorinţelor tatălui său pământesc şi obiceiurilor familiei sale trupeşti. Chiar şi atunci când nu putea să le admită, el făcea tot ce putea pentru a li se conforma. Era un artist în maniera de a împăca devotamentul său faţă de datorie cu obligaţiile sale de loialitate faţă de familia lui şi faţă de activităţile lui sociale.

125:6.13 (1385.1) Iosif era nedumerit, dar Maria, reflectând la aceste experienţe, şi-a recăpătat curajul sfârşind prin a considera cuvintele rostite de el pe Olivet ca profetice în ceea ce priveşte misiunea mesianică a fiului ei în calitate de eliberator al Israelului. Ea s-a apucat de lucru cu o energie nouă pentru a orienta gândurile lui Iisus pe canale patriotice şi naţionaliste, şi a recurs la ajutorul fratelui ei, unchiul preferat al lui Iisus. În toate felurile posibile, mama lui Iisus s-a dedicat sarcinii de pregătire a fiului ei mai mare pentru ca el să-şi asume conducerea celor care voiau să restaureze tronul lui David şi să scuture definitiv jugul gentil al sclaviei politice.

Cartea Urantia

Capitolul 126

Cei doi ani cruciali

126:0.1 (1386.1) DINTRE toate experienţele vieţii pământeşti a lui Iisus, al paisprezecelea şi al cincisprezecelea au fost anii lui cei mai hotărâtori. Aceşti doi ani, după ce a început să fie conştient de divinitatea sa şi de menirea sa, şi înainte de a fi reuşit să comunice, într-o mare măsură, cu Ajustorul său interior, au fost cei mai grei din viaţa sa frământată de pe Urantia. Această perioadă de doi ani ar trebui numită marea încercare, adevărata ispită. Nici un tânăr, în trecerea lui prin primele tulburări şi prin problemele de adaptare ale adolescenţei, nu a fost vreodată supus unei încercări mai decisive decât aceea prin care a trecut Iisus în cursul tranziţiei sale de la copilărie la adolescenţă.

126:0.2 (1386.2) Această importantă perioadă de dezvoltare din tinereţea lui Iisus a început cu sfârşitul vizitei la Ierusalim şi cu reîntoarcerea la Nazaret. Maria a fost mai întâi fericită la gândul că îşi regăsise băiatul, că Iisus revenise acasă pentru a fi un fiu ascultător - deşi nu fusese niciodată altfel - şi că va fi de atunci înainte mai docil faţă de planurile de viitor pe care i le făcea. Dar ea nu avea să se încălzească multă vreme la soarele iluziilor materne şi al inconştientului orgoliu de familie; foarte curând ea urma să-şi piardă şi mai mult iluziile. Băiatul trăia din ce în ce mai mult în tovărăşia tatălui său; din ce în ce mai puţin venea la mama sa în legătură cu problemele sale. În acelaşi timp, avea să sporească neînţelegerea părinţilor săi privitoare la frecventele lui alternări între treburile acestei lumi şi meditaţiile asupra propriilor sale legături cu treburile Tatălui său. Spus de-a dreptul, ei nu se înţelegeau, dar îl iubeau sincer.

126:0.3 (1386.3) Pe măsură ce Iisus creştea, mila şi dragostea sa pentru poporul iudeu se adânceau, însă cu trecerea anilor se dezvolta în mintea sa un just resentiment contra prezenţei, în templul Tatălui său, a preoţilor aleşi din raţiuni politice. Iisus avea un mare respect pentru fariseii sinceri şi pentru scribii cinstiţi, dar nu avea nici o stimă pentru fariseii ipocriţi şi pentru teologii necinstiţi; el îi privea cu dispreţ pe toţi liderii religioşi care nu erau sinceri. Atunci când examina cu minuţiozitate conduita conducătorilor Israelului, el era adesea tentat să privească cu ochi favorabili posibilitatea ca el să devină Mesia cel aşteptat de către iudei, dar nu a cedat niciodată acestei tentaţii.

126:0.4 (1386.4) Povestea acestor isprăvi printre înţelepţii Ierusalimului era măgulitoare pentru tot Nazaretul şi mai ales pentru

străvechii săi maeştri din şcoala sinagogii. Pentru o vreme, elogierea lui Iisus a fost pe buzele tuturor. Tot târgul povestea despre înţelepciunea copilăriei sale şi despre conduita sa meritorie, şi se prezicea că băiatul era menit să devină un mare conducător în Israel. În cele din urmă, în Galileea, din Nazaret, avea să iasă un învăţător cu adevărat mare. Toţi aşteptau cu nerăbdare momentul în care el va împlini vârsta de cincisprezece ani, ceea ce i-ar permite de drept să citească Scripturile în sinagogă cu prilejul zilei sabatului.

1. Al paisprezecelea an al său (anul 8)

126:1.1 (1387.1) Anul 8 este anul calendaristic al celei de-a paisprezecea lui aniversări. Iisus ajunsese un bun făcător de juguri şi lucra bine pânza şi pielea. El devenea rapid atât un tâmplar, cât şi un ebenist priceput. În vara aceea, el a urcat adeseori pe creasta dealului situat la nord-vest de Nazaret, pentru a se ruga şi pentru a medita. El devenea treptat tot mai conştient de natura efuziunii sale pe pământ.
126:1.2 (1387.2) Cu puţin peste o sută de ani mai înainte, acest deal fusese „înaltul loc al lui Baal”, iar acum acesta era amplasamentul mormântului lui Simion, un sfânt renumit în Israel. De pe coama dealului lui Simion, Iisus putea dintr-o singură privire să îmbrăţişeze Nazaretul şi ţara învecinată. Privind spre Megiddo, el îşi reamintea istoria armatei egiptene ce purta prima ei mare victorie din Asia, şi felul în care mai târziu o armată asemănătoare îl biruise pe Iosia, regele Iudeii. Nu departe de acolo, el putea să vadă Taanakul, unde Deborah şi Barac l-au bătut pe Sisera. La orizont putea zări dealurile

Dothanului unde, după cum fusese învăţat, Iosif fusese vândut de fraţii săi ca sclav, în Egipt. Îndreptându-şi apoi privirile spre Ebal şi Gerizim, el îşi amintea tradiţiile lui Avraam, ale lui Iacob şi ale lui Abimelech. Şi astfel îi reveneau în minte, şi le întorcea pe toate părţile, evenimentele istorice şi tradiţionale ale poporului tatălui său Iosif.

126:1.3 (1387.3) El şi-a urmat cursurile avansate de lectură cu cei care predau în sinagogă şi a continuat totodată educaţia familială a fraţilor şi surorilor lui pe măsură ce aceştia atingeau vârsta potrivită.

126:1.4 (1387.4) La începutul acelui an 8, Iosif a luat măsuri ca să pună de o parte venitul de pe proprietăţile sale din Nazaret şi Capernaum, pentru a plăti lungul ciclu de studii al fiului său în Ierusalim; se prevedea că Iisus trebuia să meargă în Ierusalim în luna august a anului care urma, când va atinge vârsta de cincisprezece ani.

126:1.5 (1387.5) La începutul anului, Iosif şi Maria au avut frecvent îndoieli cu privire la menirea fiului lor mai mare. Într-adevăr, el era un copil strălucit şi adorabil, dar foarte dificil de înţeles şi de pătruns; pe de altă parte, nu se întâmplase niciodată nimic extraordinar sau miraculos. Mândra sa mamă stătuse de zeci de ori într-o expectativă încremenită, aşteptându-se să-l vadă pe fiul ei înfăptuind vreo ispravă supraomenească sau miraculoasă, dar speranţele ei s-au spulberat întotdeauna, ea pomenindu-se într-o crudă decepţie. Toate acestea erau descurajante şi chiar demoralizante. Persoanele pioase din vremea aceea credeau cu adevărat că profeţii şi oamenii făgăduinţei îşi demonstrau întotdeauna vocaţia şi îşi stabileau autoritatea divină înfăptuind miracole şi făcând minuni. Însă Iisus nu făcea nimic dintre

toate acestea; de aceea confuzia părinţilor săi sporea constant pe măsură ce se gândeau la viitorul lui.

126:1.6 (1387.6) Îmbunătăţirea situaţiei economice a familiei din Nazaret se făcea simţită acasă în multe feluri, îndeosebi prin numărul crescând al tabletelor albe şlefuite care erau întrebuinţate ca tăbliţe de scris; pe atunci se scria cu creion de cărbune. Lui Iisus i s-a îngăduit, de asemenea, să-şi reia lecţiile de muzică; îi plăcea foarte mult să cânte la harpă.

126:1.7 (1387.7) În decursul acestui an, se poate într-adevăr spune că Iisus „a crescut în graţiile oamenilor şi ale lui Dumnezeu”. Perspectivele familiei păreau bune, iar viitorul se arăta luminos.

2. Moartea lui Iosif

126:2.1 (1388.1) Totul a mers bine până în ziua fatală de marţi 25 septembrie, când un mesager din Sepphoris a adus, în căminul din Nazaret, tragica veste că Iosif fusese grav rănit de căderea unei macarale învârtitoare pe când lucra la reşedinţa guvernatorului. Mesagerul din Sepphoris se oprise la atelier înainte de a se duce la domiciliul lui Iosif. El l-a informat pe Iisus de accidentul pe care l-a avut tatăl său, şi cei doi s-au dus împreună acasă pentru a-i împărtăşi Mariei această veste tristă. Iisus dorea să ajungă numaidecât alături de tatăl său, dar Maria nu voia să audă de nimic altceva, gândindu-se că trebuie să se ducă în grabă lângă soţul ei. Ea a decis ca Iacob, care avea atunci zece ani, s-o însoţească la Sepphoris, în vreme ce Iisus va rămâne acasă cu copiii mai mici până la reîntoarcerea ei, căci ea nu

ştia cât de grav fusese rănit Iosif. Dar Iosif murise din pricina rănilor sale înainte de sosirea Mariei. A fost adus în Nazaret şi a doua zi a fost aşezat în mormânt pentru a se odihni în pace cu strămoşii lui.

126:2.2 (1388.2) Chiar în momentul în care perspectivele erau bune şi viitorul părea promiţător, o mână aparent crudă l-a doborât pe capul familiei din Nazaret. Treburile casei au fost întrerupte şi toate planurile pentru viitoarea educaţie a lui Iisus s-au năruit. Tânărul tâmplar, care tocmai trecuse de paisprezece ani, devenit conştient că trebuia nu numai să dezvăluie natura divină, pe pământ şi în trup, potrivit misiunii primite de la Tatăl său ceresc, ci trebuia şi ca tânăra sa natură umană să poarte pe umeri responsabilitatea de a avea grijă de mama sa văduvă şi de cei şapte fraţi şi surori - fără a mai socoti un alt copil aşteptat. Adolescentul din Nazaret devenea acum singurul sprijin şi ajutor al acestei familii lovite într-un mod atât de neaşteptat. În felul acesta s-a permis pe Urantia succesiunea naturală a evenimentelor care l-au forţat pe acest tânăr al destinului să-şi asume atât de devreme responsabilităţi foarte grele, dar educative şi disciplinare în cel mai înalt grad. El devenea capul unei familii omeneşti; el devenea tatăl propriilor lui fraţi şi surori; el trebuia să susţină şi să protejeze pe mama sa ca păzitor al căminului patern, singurul pe care urma să-l cunoască în timpul şederii lui pe această lume.

126:2.3 (1388.3) Iisus a acceptat din toată inima responsabilităţile care s-au abătut atât de subit asupra lui, şi pe care şi le-a asumat cu fidelitate până la capăt. Cel puţin o mare problemă şi o dificultate anticipată din viaţa sa fuseseră în mod tragic rezolvate - nu se mai aştepta nimeni ca el să se ducă în Ierusalim pentru a studia cu rabinii.

A fost întotdeauna adevărat că Iisus „nu era discipolul nimănui”. El era întotdeauna gata să înveţe până şi de la cel mai umil copilaş, dar nu s-a inspirat niciodată de la surse omeneşti în ce priveşte autoritatea sa pentru propovăduirea adevărului.
126:2.4 (1388.4) Cu toate acestea, el nu ştia încă nimic de apariţia lui Gabriel în faţa mamei sale înainte de naşterea lui; el a aflat numai de la Ioan în ziua botezului său, la începutul serviciului său public.

126:2.5 (1388.5) Cu timpul, tânărul tâmplar din Nazaret a cântărit tot mai bine fiecare instituţie a societăţii şi fiecare uzanţă a religiei după un criteriu invariabil. Ce face ea pentru sufletul omenesc? Îl apropie ea pe Dumnezeu de om? Îl conduce ea pe om la Dumnezeu? Fără a neglija complet aspectele recreative şi sociale ale vieţii, adolescentul şi-a consacrat din ce în ce mai mult timpul şi forţele către atingerea a numai două scopuri: să aibă grijă de familia sa şi să se pregătească pentru înfăptuirea pe pământ a voii Tatălui său ceresc.

126:2.6 (1389.1) În anul acela, vecinii au căpătat obiceiul de a intra pe neaşteptate, în cursul serilor de iarnă, pentru a-l auzi pe Iisus cântând la harpă, pentru a-i asculta povestirile (căci băiatul era un bun povestitor) şi pentru a-l auzi citind pasaje din Scripturile greceşti.
126:2.7 (1389.2) Familia putea destul de bine să-şi ducă traiul acasă, deoarece avea la îndemână o sumă bună de bani în momentul morţii lui Iosif. Iisus n-a întârziat să arate că avea, în afaceri, o judecată pătrunzătoare şi perspicacitate financiară. El avea spirit liberal, dar gusturi simple; era econom, dar generos. El s-a dovedit un administrator înţelept şi eficace al bunurilor tatălui său.

126:2.8 (1389.3) În ciuda a tot ceea ce puteau să facă Iisus şi vecinii din Nazaret pentru a aduce veselia înăuntrul căminului, Maria, şi chiar şi copiii, au rămas plini de tristeţe. Iosif nu mai era. El fusese un soţ şi un tată excepţional şi le lipsea tuturor. Şi li se părea cu atât mai tragic să se gândească că el murise înainte ca ei să-i poată vorbi sau să primească binecuvântarea sa.

3. Al cincisprezecelea an (anul 9)

126:3.1 (1389.4) În mijlocul celui de-al cincisprezecelea an - şi noi socotim timpul după calendarul secolului al douăzecilea, iar nu după anul iudaic - Iisus preluase cu fermitate conducerea familiei sale. Înainte de încheierea acestui an, economiile lor erau pe sfârşite, şi erau puşi în situaţia de fi nevoiţi să vândă una dintre casele din Nazaret pe care Iosif le poseda în comun cu vecinul său Iacob.
126:3.2 (1389.5) Rut, ultima născută a familiei, a venit pe lume miercuri seara, pe 17 aprilie, anul 9. Pe cât îi era cu putinţă, Iisus a încercat să ia locul tatălui său consolând-o şi ajutând-o pe mama sa în timpul acestei încercări grele şi deosebit de triste. Vreme de aproape douăzeci de ani (până la începerea vieţii sale publice), nici un tată nu ar fi putut s-o iubească şi s-o crească pe fiica sa cu mai multă afecţiune şi fidelitate decât Iisus, după felul cum s-a ocupat el de micuţa Rut. El a fost un tată la fel de bun şi pentru ceilalţi membrii ai familiei.

126:3.3 (1389.6) În cursul acestui an, Iisus a formulat, pentru prima dată, rugăciunea pe care au învăţat-o de la el, mai târziu, apostolii lui

şi care s-a răspândit sub numele de „Tatăl Nostru”. Într-un sens, aceasta a fost o evoluţie a cultului căminului. Iudeii aveau numeroase forme de proslăvire şi mai multe rugăciuni clasice. După moartea tatălui său, Iisus a încercat să-i înveţe pe copiii mai mari să se exprime individual în rugăciuni - aşa cum şi lui însuşi îi plăcea atât de mult să o facă - dar ei nu puteau să priceapă gândirea sa şi reveneau invariabil la formele lor de rugăciune învăţate pe de rost. În această încercare de a-i stimula pe cei mai mari dintre fraţii şi surorile lui ca să spună rugăciuni individuale Iisus s-a străduit să-i călăuzească prin expresii sugestive; curând, fără intenţie din partea sa, ei s-au folosit cu toţii de o formă de rugăciune în mare măsură întemeiată pe ideile directoare pe care le învăţaseră de la Iisus.
126:3.4 (1389.7) În cele din urmă, Iisus a abandonat ideea ca fiecare membru al familiei să formuleze rugăciuni spontane. Într-o seară de octombrie, el s-a aşezat lângă mica lampă din faţa mesei joase de piatră; apoi, pe o planşetă de cedru şlefuită, având latura de aproximativ patruzeci şi cinci de centimetri, el a scris, cu o bucată de creion de cărbune, rugăciunea care a devenit pe viitor ruga model a familiei.

126:3.5 (1389.8) În anul acela, Iisus a fost foarte tulburat de gânduri confuze. Responsabilităţile sale familiale îndepărtaseră foarte eficient orice idee de a duce la îndeplinire vreun plan ca răspuns la vizitarea Ierusalimului care îl invita să „se ocupe de treburile Tatălui său”. Iisus a tras concluzia, pe bună dreptate, că grija de a veghea asupra familiei tatălui său pământesc trebuia s-o ia înaintea oricărei alte îndatoriri, şi că sprijinirea familiei sale trebuia să fie prima sa obligaţie.

126:3.6 (1390.1) În cursul acestui an, Iisus a găsit, în aşa-numita carte a lui Enoh, un pasaj care la făcut mai târziu să adopte expresia „Fiul Omului” pentru a se desemna în timpul misiunii sale de manifestare pe Urantia. El studiase cu atenţie ideea de Mesia iudeu şi dobândise convingerea fermă că el nu era menit să fie acest Mesia. El dorea fierbinte să ajute poporul tatălui său, dar nu a avut niciodată de gând să se pună în fruntea armatei iudee pentru a elibera Palestina de dominaţia străină. El ştia că nu va sta niciodată pe tronul lui David în Ierusalim. El nu credea nici că rolul său trebuie să fie aceea a unui eliberator spiritual sau a unui învăţător moral numai pe lângă poporul iudeu. În nici un caz, misiunea vieţii sale nu putea aşadar să fie împlinirea dorinţelor fierbinţi şi a profeţiilor presupuse mesianice ale Scripturilor ebraice, cel puţin nu în felul în care înţelegeau iudeii aceste preziceri ale profeţilor. Tot aşa, Iisus era sigur că nu trebuia să apară ca Fiu al Omului descris de profetul Daniel.
126:3.7 (1390.2) Însă când va veni timpul să iasă înainte în calitate de învăţător al lumii, oare ce nume va lua? Cum îşi va justifica el misiunea? Cu ce nume ar fi chemat de către oamenii care vor ajunge să creadă în învăţătura sa?

126:3.8 (1390.3) În vreme ce tot cumpănea la toate aceste probleme în mintea sa, el a găsit în biblioteca sinagogii din Nazaret, printre cărţile apocaliptice pe care le studia, manuscrisul numit „Cartea lui Enoh”. Deşi era sigur că ea nu fusese scrisă de Enoh cel de odinioară, cartea l-a intrigat mult; el a citit-o şi a recitit-o de mai multe ori. Un pasaj l-a impresionat în mod deosebit, şi anume cel în care apărea expresia: „Fiul Omului”. Autorul acestei pretinse Cărţi a lui Enoh continua să vorbească de Fiul Omului, descriind lucrările pe care le avea de

îndeplinit pe pământ. El explica că înainte de a veni pe această lume pentru a-i aduce omenirii mântuirea, acest Fiu al Omului traversase curţile gloriei cereşti cu Tatăl său, Tatăl tuturor; că el renunţase la toată măreţia sa şi la toată maiestatea sa pentru a coborî pe pământ şi a le proclama mântuirea bieţilor muritori. Pe măsură ce Iisus citea aceste pasaje (înţelegând bine că o parte a misticismului oriental amestecat mai târziu cu aceste învăţături era falsă), el simţea în inima sa şi recunoştea în sinea sa că, dintre toate prezicerile mesianice din Scripturile ebraice şi toate teoriile privitoare la eliberatorul iudeilor, nici una nu era atât de aproape de adevăr pe cât era această istorie păstrată în această carte a lui Enoh care nu a fost decât parţial acreditată. Imediat, el a decis să adopte drept titlu inaugural „Fiul Omului”. Şi aşa a şi făcut mai târziu când a început învăţătura sa publică. Iisus avea o aptitudine infailibilă de a recunoaşte adevărul şi de a nu ezita niciodată să-l admită, indiferent din ce sursă părea să emane.

126:3.9 (1390.4) În această epocă, el îşi lămurise multe lucruri privitoare la viitoarea sa lucrare în această lume, dar nu a vorbit niciodată cu mama sa despre aceste chestiuni, ea care se agăţa mereu de ideea ei că el era un Mesia iudeu.

126:3.10 (1390.5) Iisus a trecut atunci prin marea confuzie în gândire din perioada tinereţii sale. După ce şi-a fixat întrucâtva natura misiunii sale pe pământ care consta în „a se ocupa de treburile Tatălui său” - a demonstra natura iubitoare a Tatălui său faţă de toată omenirea - el a reînceput să mediteze asupra numeroaselor citate din Scripturi, care se refereau la venirea unui eliberator naţional, a unui învăţător sau a

unui rege iudeu. La ce eveniment se refereau aceste profeţii? Era el un iudeu sau nu? Aparţinea el sau nu casei lui David?
126:3.11 (1391.1) Mama sa zicea că da; tatăl său judecase că nu era aşa. El a decis că nu era aşa. Dar profeţii nu încurcaseră ei natura şi misiunea lui Mesia? La urma urmei, era oare posibil ca mama lui să aibă dreptate? În majoritatea situaţiilor, când surveniseră diferenţe de opinie în trecut, dreptatea fusese de partea ei. Dacă el era un nou învăţător, iar *nu* Mesia, cum ar putea el să-l recunoască pe Mesia iudeul dacă acesta ar apărea în Ierusalim în timpul misiunii sale terestre, şi care ar trebui atunci să fie relaţiile sale cu acel Mesia iudeu? După ce s-ar fi angajat în misiunea vieţii sale, care ar fi fost raporturile lui cu familia sa, cu religia şi cu Statul iudaice, cu Imperiul roman, cu gentilii şi religiile lor? Tânărul galileean rumega în mintea sa fiecare dintre marile probleme şi reflecta cu seriozitate în vreme ce continua să lucreze la masa lui de tâmplar, câştigând cu trudă traiul său, pe cel al mamei şi pe al celorlalte opt guri flămânde.

126:3.12 (1391.2) Înainte de sfârşitul anului, Maria a văzut că fondurile familiei se diminuau. Ea a încredinţat vânzarea de porumbei lui Iacob. Curând ei au cumpărat o a doua vacă şi, cu ajutorul lui Miriam, au început să vândă lapte vecinilor lor din Nazaret.

126:3.13 (1391.3) Profundele perioade de meditaţii ale lui Iisus, frecventele sale deplasări pentru a se ruga pe culmea dealului şi toate ideile străine pe care le enunţa din timp în timp o alarmau profund pe mama sa. Ea se gândea uneori că băiatul nu îşi pierduse bunul-simţ, şi apoi îşi potolea temerile, amintindu-şi că el era la urma urmei un copil al făgăduinţei, întrucâtva deosebit de ceilalţi tineri.

126:3.14 (1391.4) Dar Iisus învăţa să nu îşi exprime toate gândurile, să nu îşi expună lumii toate ideile, nici chiar mamei sale. Începând din acest an, Iisus şi-a redus constant destăinuirile în legătură cu ceea ce se petrecea în mintea sa, adică a vorbit mai puţin despre lucrurile pe care un ascultător obişnuit nu le-ar fi putut pricepe, şi din a căror pricină risca să fie considerat ca bizar sau diferit de oamenii de rând. După toate aparenţele, el a devenit banal şi convenţional, deşi tânjea după cineva care ar putea să-i înţeleagă preocupările. El dorea cu ardoare să aibă un prieten fidel şi demn de încredere, dar problemele sale erau prea complexe pentru a fi înţelese de tovarăşii săi umani. Singularitatea acestei situaţii neobişnuite îl forţa să-şi poarte singur povara.

4. Prima predică din sinagogă

126:4.1 (1391.5) Începând de la a cincisprezecea sa aniversare, Iisus putea în mod oficial să ocupe amvonul sinagogii în ziua sabatului. De mai multe ori, până atunci, în absenţa oratorilor, lui Iisus i se ceruse să citească Scripturile, dar acum venise ziua în care legea îi permitea să conducă slujba. De aceea, în primul sabat după aniversarea celor cincisprezece ani ai săi, chazanul a hotărât ca Iisus să conducă slujba de dimineaţă din sinagogă. Când toţi fidelii din Nazaret au fost adunaţi, tânărul, după ce şi-a ales textele din Scripturi, s-a ridicat şi a început să citească:

126:4.2 (1391.6) ”Spiritul Domnului Dumnezeu este revărsat peste mine, căci Domnul m-a uns, el m-a trimis ca să aduc veştile bune

celor blajini; ca să-i vindec pe cei care au inima zdrobită, ca să le anunţ celor captivi eliberarea şi să-i eliberez pe prizonierii spirituali; ca să proclam anul graţiei şi ziua judecăţii Domnului nostru, pentru a-i consola pe toţi cei îndureraţi şi pentru a le da frumuseţea în locul cenuşii, uleiul bucuriei în locul doliului şi un cântec de laudă în locul spiritului abătut, pentru ca ei să poată fi numiţi arborii dreptăţii, plantaţi de Domnul şi meniţi să-l slăvească.

126:4.3 (1392.1) ”Căutaţi binele, nu răul, pentru ca voi să trăiţi şi pentru ca astfel Domnul, Dumnezeul Oştirilor, să fie cu voi. Urâţi răul şi iubiţi binele; stabiliţi judecata la poartă. Poate că Domnul Dumnezeu va fi plin de milă faţă de rămăşiţele lui Iosif.”

126:4.4 (1392.2) ”Spălaţi-vă, curăţaţi-vă; înlăturaţi răutatea acţiunilor voastre din faţa ochilor mei, încetaţi de a mai face răul şi învăţaţi să faceţi binele; căutaţi justiţia, uşuraţi-l pe cel asuprit; apăraţi-l pe cel ce nu mai are tată şi pledaţi în favoarea văduvei.”

126:4.5 (1392.3) ”Cu ce mă voi prezenta eu în faţa Domnului pentru a mă înclina înainte Dumnezeului întregului pământ? Va trebui oare să vin în faţa lui cu jertfe, cu viţei de un an? Oare ar fi Domnul mulţumit cu mii de berbeci, cu zeci de mii de oi sau cu fluvii de ulei? Să dau eu primul meu născut pentru nelegiuirile mele, rodul corpului meu pentru păcatul sufletului meu? Nu, căci Domnul ne-a arătat, o, oamenilor, ceea ce este bun. Ce altceva vă cere Domnul decât să fiţi drepţi, să iubiţi îndurarea şi să mergeţi cu umilinţă cu Dumnezeul vostru?”

126:4.6 (1392.4) ”Cu cine deci îl veţi compara atunci pe Dumnezeul care domină orbita pământului? Ridicaţi-vă ochii şi vedeţi cine a creat toate aceste lumi, cine produce legiunile lor după număr şi le cheamă

pe toate după numele lor. El face toate aceste lucruri graţie măreţiei puterii sale; datorită forţei puterii sale, nici unul nu eşuează. El dă vigoare celor slabi şi sporeşte forţa celor care sunt obosiţi. Nu vă fie frică, căci eu sunt cu voi; nu vă temeţi de nimic, căci eu sunt Dumnezeul vostru. Vă voi întări şi vă voi ajuta; da, vă voi susţine cu mâna dreaptă a justiţiei mele, căci eu sunt Domnul vostru Dumnezeu. Şi eu voi lua de mâna voastră dreaptă, zicându-vă: nu vă temeţi de nimic, căci vă voi ajuta."

126:4.7 (1392.5) "Tu eşti Martorul meu, zice Domnul, şi servitorul meu pe care l-am ales pentru ca toţi să mă poată cunoaşte şi să mă creadă şi să înţeleagă că eu sunt Eternul. Eu, da eu, eu sunt Domnul, şi în afară de mine nu mai există nici un Salvator."

126:4.8 (1392.6) Când a terminat această lectură, el s-a aşezat, şi fidelii s-au întors la casele lor, meditând la cuvintele pe care el li le citise cu atâta graţie. Niciodată concetăţenii săi nu-l mai văzuseră într-un mod atât de magnific solemn; niciodată nu mai auziseră vorbind o voce atât de serioasă şi sinceră; niciodată nu-l mai văzuseră atât de viguros, atât de decis şi atât de plin de autoritate.

126:4.9 (1392.7) În această după-amiază de sabat, Iisus a urcat împreună cu Iacob dealul Nazaretului şi, pe când se întorceau către casă, el a scris cele Zece Porunci în greacă, cu creion de cărbune, pe două tăblii de lemn şlefuit. Mai târziu, Marta a colorat şi a decorat aceste tablete, şi pentru multă vreme ele au fost agăţate pe perete, deasupra micii mese de lucru a lui Iacob.

5. Lupta financiară

126:5.1 (1392.8) Puţin câte puţin, Iisus şi familia sa au revenit la viaţa lor simplă din primii lor ani. Veşmintele lor şi chiar şi hrana lor s-au simplificat. Ei aveau din abundenţă lapte, unt şi brânză. După anotimp, ei profitau de produsele grădinii lor, dar fiecare lună care se scurgea îi obliga să practice o şi mai mare frugalitate. Micul lor dejun era foarte simplu; hrana lor cea mai bună era rezervată pentru masa de seară. Totuşi, printre aceşti iudei, lipsa bogăţiei nu implica nici o inferioritate socială.

126:5.2 (1392.9) Tânărul aproape că deja cuprinsese cu înţelegerea modurile de viaţă ale oamenilor din vremea sa. Învăţăturile sale ulterioare au arătat până la ce punct înţelegea el viaţa în cămin, pe câmp şi la atelier; ele revelau pe deplin contactele sale intime cu toate fazele de experienţă umană.

126:5.3 (1392.10) Chazanul din Nazaret continua să se agheţe de credinţa că Iisus era menit să devină un mare învăţător, probabil succesorul renumitului Gamaliel în Ierusalim.

126:5.4 (1393.1) Toate planurile lui Iisus pentru o carieră au fost aparent zădărnicite. După felul cum evoluau lucrurile, viitorul nu părea deloc strălucit. Însă Iisus nu s-a clătinat; el nu s-a descurajat. A continuat să trăiască de la o zi la alta, îndeplinindu-şi datoria sa cotidiană şi achitându-se cu fidelitate de responsabilităţile *imediate* ale poziţiei sale în societate. Viaţa lui Iisus este consolarea eternă a tuturor idealiştilor decepţionaţi.

126:5.5 (1393.2) Salariul unui tâmplar obişnuit care lucra cu ziua se diminua lent. La sfârşitul acestui an, lucrând dimineaţa devreme şi seara târziu, Iisus nu putea să câştige decât echivalentul a aproximativ

douăzeci şi cinci de cenţi pe zi. În anul următor, lor le-a venit greu să plătească impozitele civile, fără a mai menţiona cotizaţiile la sinagogă şi taxa de o jumătate de ciclu pentru templu. În cursul acestui an, perceptorul a încercat stoarcă de la Iisus un venit suplimentar şi l-a ameninţat chiar şi că-i ia harpa.

126:5.6 (1393.3) Temându-se ca nu cumva exemplarul din Scripturile greceşti să fie descoperit şi confiscat de colectorii de impozite, Iisus l-a dat, în ziua celei de-a cincisprezecea sa aniversări, bibliotecii sinagogii, ca ofrandă Domnului cu prilejul maturităţii sale.

126:5.7 (1393.4) Marele şoc al celui de-al cincisprezecelea an al său a avut loc atunci când Iisus s-a dus la Sepphoris pentru a afla decizia lui Irod cu privire la apelul introdus pe lângă tetrarh în contestaţia referitoare la suma totală datorată lui Iosif la momentul morţii sale accidentale. Iisus şi Maria speraseră să primească o sumă bună, dar vistierul Sepphorisului le oferise o sumă derizorie. Fraţii lui Iosif făcuseră apel la Irod însuşi, iar acum Iisus era la palat şi îl auzea pe Irod decretând că nu se datora nimic tatălui său în momentul morţii sale. Din cauza acestei decizii atât de nedrepte, Iisus nu a mai avut niciodată încredere în Irod Antipa. Nu este surprinzător că el a făcut odată aluzie la Irod ca la „vulpea aceea”.

126:5.8 (1393.5) În anul acela şi în anii următori, munca asiduă la masa de tâmplărie l-a privat pe Iisus de ocaziile de a se amesteca printre călătorii caravanelor. Prăvălia de aprovizionare a familiei fusese deja preluată de unchiul său, iar Iisus lucra tot timpul în atelierul de acasă unde era în preajma Mariei pentru a o ajuta în viaţa familială. Cam prin vremea asta a început el să-l trimită pe Iacob la caravanserai

pentru a strânge informaţii despre evenimentele din lume; el căuta astfel să se ţină la curent cu ştirile zilei.

126:5.9 (1393.6) În cursul creşterii sale către vârsta de adult, el a trecut prin aceleaşi conflicte şi incertitudini ca şi tinerii obişnuiţi din toate timpurile precedente şi ulterioare. Riguroasa sa experienţă de a trebui să-şi întreţină familia era o protecţie sigură contra posibilităţii de a dispune de prea mult timp liber pentru a se consacra meditaţiilor leneşe sau pentru a se deda tendinţelor mistice.

126:5.10 (1393.7) Acesta a fost anul în care Iisus a închiriat o bucată mare de pământ chiar la nord de casa lor, şi care era împărţit în parcele familiale pentru zarzavaturi. Fiecare dintre copiii mai vârstnici avea o grădină individuală, şi ei au intrat într-o concurenţă însufleţită în eforturile lor agricole. În timpul anotimpului pentru cultura legumelor, fratele lor mai mare şi-a petrecut în fiecare zi câtva timp cu ei în grădină. În timp ce Iisus muncea în grădină cu surorile şi fraţii lui mai mici, el a nutrit de nenumărate ori ideea că ei ar putea locui cu toţii într-o fermă la ţară, unde ar gusta independenţa unei vieţi libere; dar s-a întâmplat ca ei să nu crească la ţară, şi Iisus, care era un adolescent întru totul practic precum şi un idealist, a atacat în mod inteligent şi energic problema sa aşa cum i se prezenta. El a făcut tot ceea ce îi stătea în putinţă pentru a se adapta, cu familia sa, realităţilor situaţiei lor, şi pentru a ajusta condiţia lor la cea mai mare satisfacere posibilă a dorinţelor lor individuale şi colective.

126:5.11 (1393.8) La un moment dat, Iisus nădăjduise puţin că el ar fi în stare să reunească resurse suficiente pentru a justifica încercarea lor de a cumpăra o mică fermă, dar numai dacă căpătau suma considerabilă datorată tatălui său pentru lucrările executate la palatul

lui Irod. El se gândise într-adevăr cu multă seriozitate la planul de a se instala cu familia sa la ţară, însă atunci când Irod a refuzat să le plătească câtuşi de puţin din sumele datorate lui Iosif, ei au abandonat speranţa de a poseda un cămin la ţară. De fapt, ei au găsit mijlocul de a beneficia de o bună parte din experienţa de viaţă de fermă, având acum trei vaci, patru oi, o mulţime de pui de găină, un măgar şi un câine, fără a mai socoti porumbeii. Chiar şi micuţii puştani aveau sarcinile lor regulate de îndeplinit în planul de organizare bine ordonat care caracteriza viaţa familială în acest cămin din Nazaret.

126:5.12 (1394.1) La sfârşitul celui de-al cincisprezecelea an al său, Iisus a reuşit să traverseze o perioadă primejdioasă şi dificilă a existenţei omeneşti, această epocă de tranziţie dintre anii de mulţumire relativă ai copilăriei şi conştiinţa bărbăţiei care se apropia cu responsabilităţile ei sporite şi cu ocaziile de a dobândi şi mai multă experienţă în dezvoltarea unui caracter nobil. Perioada de creştere mentală şi fizică luase sfârşit, şi acum începea adevărata carieră a acestui tânăr bărbat din Nazaret.

Cartea Urantia

Capitolul 127

Anii adolescenţei

127:0.1 (1395.1) ÎN PRAGUL adolescenţei sale, Iisus s-a întâmplat să fie capul unei familii numeroase, precum şi unicul ei sprijin. În câţiva ani de la moartea tatălui său, toate proprietăţile lor fuseseră vândute. Pe măsură ce trecea timpul, el a devenit din ce în ce mai conştient de preexistenţa sa; în acelaşi timp, el a început să înţeleagă şi mai bine că el se încarnase pe pământ anume cu scopul de a-l revela pe Tatăl său din Paradis copiilor oamenilor.

127:0.2 (1395.2) Nici un adolescent, care a trăit sau va trăi pe această lume sau pe orice altă planetă, nu a avut sau nu va avea niciodată de rezolvat probleme mai grele sau de descâlcit dificultăţi mai complexe. Nici un tânăr al Urantiei nu va fi vreodată chemat să treacă prin mai multe conflicte chinuitoare sau situaţii dificile decât a îndurat Iisus pe

durata acelei perioade încordate cuprinse între anul său al cincisprezecelea şi cel de-al douăzecilea.

127:0.3 (1395.3) După ce a cunoscut experienţa efectivă a trăirii acestei adolescenţe pe o lume copleşită de rău şi zbuciumată de păcat, Fiul Omului a dobândit o cunoaştere experienţială deplină a vieţii tinerilor din toate tărâmurile Nebadonului. El a devenit astfel, pentru totdeauna, refugiul plin de înţelegere al adolescenţilor abătuţi şi nedumeriţi de toate vârstele şi de pe toate lumile universului local.

127:0.4 (1395.4) Lent, dar sigur, şi prin experienţă efectivă, Fiul divin câştigă dreptul de a deveni suveranul universului său, conducătorul suprem şi incontestabil al tuturor inteligenţelor create de pe toate lumile universului local, refugiul înţelegător al fiinţelor de toate vârstele, oricare ar fi înzestrarea lor şi gradul experienţei lor personale.

1. Anul al şaisprezecelea (anul 10)

127:1.1 (1395.5) Fiul întrupat a trecut prin stadiul de bebeluş, şi a avut o copilărie fără istorie. El a ieşit apoi din dificila şi chinuitoarea perioadă de tranziţie dintre copilărie şi tinereţe - el a devenit Iisus adolescentul.

127:1.2 (1395.6) În acel an, el a atins deplina sa statură fizică. El era un tânăr viguros şi atrăgător. El a devenit tot mai sobru şi mai serios, rămânând însă amabil şi plin de compasiune. Ochii săi erau binevoitori, dar iscoditori; surâsul său era întotdeauna îmbietor şi liniştitor. Vocea sa era melodioasă, dar plină de autoritate; salutul său

era cordial, dar fără afectare. Întotdeauna, chiar şi cu prilejul contactelor celor mai obişnuite, se părea că se manifesta simţitor o dublă natură: natura umană şi natura divină. La el s-a vădit întotdeauna această combinare de prieten plin de compasiune şi de maestru cu autoritate. Aceste trăsături ale personalităţii sale au început să se manifeste de timpuriu, încă din adolescenţa sa.
127:1.3 (1395.7) Acest tânăr bărbat puternic şi voinic din punct de vedere fizic a dobândit deopotrivă deplina măsură a intelectului său omenesc, nu deplina experienţă a gândirii umane, ci deplina aptitudine pentru o astfel de dezvoltare intelectuală. El avea un corp sănătos şi bine proporţionat, o minte ascuţită şi analitică, dispoziţii binevoitoare şi pline de compasiune, un temperament întrucâtva fluctuant, dar dinamic. Acest ansamblu începea să alcătuiască o personalitate puternică, frapantă şi atrăgătoare.

127:1.4 (1396.1) Cu timpul, el a devenit tot mai dificil de înţeles pentru mama lui şi pentru fraţii şi surorile lui; ei se împiedicau de spusele sale şi interpretau greşit faptele sale. Cu toţii erau incapabili să înţeleagă viaţa fratelui lor mai mare, deoarece mama lor le dăduse de înţeles că el era destinat să devină eliberatorul poporului iudeu. După ce au primit de la Maria aceste indicaţii ca secrete de familie, imaginaţi-vă confuzia lor atunci când Iisus a dezminţit cu francheţe toate asemenea idei şi intenţii.

127:1.5 (1396.2) Simon a intrat la şcoală în acel an, iar familia a fost obligată să mai vândă o casă. Iacob a luat atunci asupra sa sarcina de a le instrui pe cele trei surori ale sale, din care două erau destul de mari pentru a începe să studieze serios. Îndată ce Rut a crescut, ea a

fost luată în primire de Miriam şi de Marta. De obicei, fetele din familiile iudee primeau puţină învăţătură, dar Iisus susţinea (şi mama sa era de acord cu el) că fetele trebuiau să meargă la şcoală ca şi băieţii; întrucât şcoala sinagogii nu vroia să le ia, ei nu aveau altă soluţie decât să se ocupe, special pentru ele, de învăţătura lor acasă.

127:1.6 (1396.3) În tot acest an, Iisus nu s-a îndepărtat prea mult de la masa lui de tâmplărie. Din fericire, el avea mult de lucru, şi tot ce executa avea o calitate atât de înaltă încât nu stătea niciodată, chiar şi atunci când se găsea puţin de lucru în ţinutul acela. În anumite momente, Iisus avea atâtea de făcut că îl ajuta şi Iacob.

127:1.7 (1396.4) La sfârşitul acelui an, el aproape că hotărâse ca după ce îi va creşte pe fraţii şi pe surorile lui şi îi va vedea căsătoriţi, se va apuca de slujba sa publică în calitate de maestru al adevărului şi de revelator al Tatălui ceresc în lume. El ştia că nu va deveni Mesia iudeu cel aşteptat şi a tras concluzia că era inutil să discute aceste subiecte cu mama sa. El s-a decis s-o lase să nutrească toate ideile de care îi vorbise, întrucât tot ceea ce zisese el în trecut nu o atinsese decât puţin sau deloc; el îşi amintea că tatăl său nu putuse niciodată zice ceva care să o poată face să-şi schimbe ideea. Începând din anul acesta, el a vorbit tot mai puţin despre aceste probleme cu mama sa ori cu alte persoane. Misiunea sa era atât de specială că nimeni în lume nu putea să îi dea sfaturi referitoare la îndeplinirea ei.

127:1.8 (1396.5) Deşi tânăr, el era un adevărat tată pentru familia sa. El îşi petrecea fiecare dintre orele sale libere cu fraţii şi surorile lui, şi aceştia îl iubeau sincer. Mama sa se întrista văzându-l ostenindu-se atâta, zi de zi, la masa de tâmplar pentru a câştiga traiul familiei, în loc să se afle în Ierusalim, potrivit planurilor pe care le întocmiseră cu

atâta afecţiune, pentru a studia cu rabinii. Deşi erau multe lucruri privitoare la fiul ei pe care Maria nu le putea înţelege, ea îl iubea totuşi, şi ceea ce aprecia cel mai mult era voinţa cu care acesta purta responsabilitatea căminului.

2. Al şaptesprezecelea an (anul 11)

127:2.1 (1396.6) Cam în această perioadă, a fost foarte multă agitaţie, mai ales în Ierusalim şi în Iudeea, în favoarea unei rebeliuni contra plăţii impozitelor către Roma. A luat fiinţă un puternic partid naţionalist, ai cărui membrii au fost numiţi zeloţi. Spre deosebire de farisei, zeloţii nu voiau să aştepte venirea lui Mesia. Ei propuneau să împingă lucrurile până la ultima limită printr-o revoltă politică.

127:2.2 (1396.7) Un grup de organizatori din Ierusalim a sosit în Galileea şi a obţinut succese până în momentul în care a atins Nazaretul. Când ei au venit să-l vadă pe Iisus, acesta i-a ascultat cu atenţie; el a pus o mulţime de întrebări, însă a refuzat să se alăture partidului. El nu voia să dezvăluie toate motivele care îl împiedicau să adere la el, iar refuzul său a avut ca efect îndepărtarea de zeloţi a multora dintre tinerii săi tovarăşi din Nazaret.

127:2.3 (1397.1) Maria a făcut tot ce i-a stat cu putinţă pentru a-l determina să se înscrie, însă ea nu a putut să-l facă să se clintească de pe poziţia lui. Ea a mers până într-acolo încât să îi dea de înţeles că refuzul său de a îmbrăţişa cauza naţionalistă, aşa cum îi poruncea ea, era unul de nesubordonare, o violare a făgăduinţei făcute la reîntoarcerea lor de la Ierusalim de a fi supus părinţilor lui. Ca

răspuns la această insinuare, el doar şi-a pus pe umărul ei o mână binevoitoare, a privit-o în faţă şi i-a zis: „Mamă, cum ai putut?” Şi Maria şi-a retras afirmaţia.

127:2.4 (1397.2) Unul dintre unchii lui Iisus (Simon, fratele Mariei) se alăturase deja grupului şi devenise mai târziu un cadru al secţiunii galileene. Vreme de mai mulţi ani, s-a produs o răcire a relaţiilor dintre Iisus şi unchiul său.

127:2.5 (1397.3) Dezordinea a început să mocnească în Nazaret. Atitudinea lui Iisus în această chestiune avusese ca rezultat crearea unei sciziuni în tineretul iudeu al oraşului. Aproximativ o jumătate se alăturase organizaţiei naţionaliste; cealaltă jumătate a început să formeze un grup potrivnic de patrioţi temperaţi, aşteptându-se ca Iisus să îşi asume conducerea. Ei au fost stupefiaţi atunci când el a refuzat onoarea pe care i-o făceau, invocând ca scuză grelele sale responsabilităţi familiale, care erau înţelese de toţi. Situaţia s-a complicat şi mai mult atunci când, puţin după aceea, s-a înfăţişat Isac, un bogat iudeu cămătar al gentililor, care a propus ca familia lui Iisus să fie întreţinută în cazul în care acesta ar vrea să-şi lase uneltele şi să se pună în fruntea acestor patrioţi din Nazaret.

127:2.6 (1397.4) Iisus, care pe atunci abia de avea şaptesprezece ani, se confrunta cu una dintre situaţiile cele mai delicate şi mai dificile de la începutul vieţii sale. Le este întotdeauna greu liderilor spirituali să se pronunţe cu privire la chestiunile patriotice, mai ales când asupritorii străini care percep impozitele vin să le complice. Era de două ori adevărat în acest caz, din moment ce religia iudaică era implicată în toată această agitaţie contra Romei.

127:2.7 (1397.5) Poziţia lui Iisus era făcută şi mai delicată de faptul că mama sa, unchiul său şi chiar şi tânărul său frate Iacob, îl îndemnau cu toţii să se alăture cauzei naţionaliste. Toţi iudeii mai buni din Nazaret se înscriseseră, iar tinerii care nu erau alăturaţi la mişcare erau toţi gata să se angajeze de îndată ce Iisus s-ar răzgândi. El nu avea decât un singur sfătuitor înţelept în tot Nazaretul, bătrânul său maestru chazanul, care l-a sfătuit cu privire la replica pe care s-o dea comitetului de cetăţeni din Nazaret când aceştia ar veni să-i ceară răspunsul la apelul public care fusese făcut. În cursul tinereţii sale, aceasta a fost într-adevăr prima dată când Iisus a recurs cu bună ştiinţă la o strategie publică. Până atunci, el contase întotdeauna pe o sinceră expunere a adevărului pentru a lămuri situaţia, dar acum nu putea să proclame întregul adevăr. El nu putea să dea de înţeles că era mai mult decât un om; el nu putea să destăinuiască ideea sa despre misiunea care îl aştepta când va atinge o maturitate mai deplină. În ciuda acestor restricţii, fidelitatea sa religioasă şi loialitatea sa naţională erau direct provocate. Familia sa era cuprinsă de nelinişte, tinerii săi prieteni erau divizaţi, şi tot contingentul iudeu al oraşului era în fierbere. Şi să mai zici că el era răspunzător de toate acestea! Şi cât de departe fusese de orice intenţie de a pricinui vreun necaz de orice fel şi încă şi mai puţin o perturbare de soiul acesta.
127:2.8 (1397.6) Trebuia să se facă ceva. Iisus trebuia să-şi facă cunoscută poziţia. El a făcut aceasta cu curaj şi cu diplomaţie spre satisfacţia multora, dar nu a tuturor. El s-a ţinut de pledoaria sa originară, susţinând că prima sa îndatorire era faţă de familia sa, că o mamă văduvă şi opt fraţi şi surori aveau nevoie de ceva mai mult decât de ceea ce se poate în mod simplu cumpăra cu bani - necesarul

pentru viaţa materială - că ei aveau dreptul la supravegherea şi la îndrumarea unui tată, şi că în deplină cunoştinţă de cauză el nu putea să se lepede de obligaţia pe care un crud accident o făcuse să cadă asupra lui. El a felicitat-o pe mama sa şi pe cel mai vârstnic dintre fraţii săi mai mici pentru a fi dispuşi să-l elibereze, dar el a repetat că fidelitatea în memoria tatălui său îi interzicea să-şi părăsească familia, oricare ar fi sumele primite pentru viaţa sa materială. Cu această ocazie, el şi a făcut afirmaţia sa de neuitat că „banii nu pot să iubească". În cursul acestei cuvântări, Iisus a făcut mai multe aluzii învăluite la „misiunea vieţii sale". El a explicat că, indiferent de faptul că ea ar putea fi sau nu compatibilă cu militarismul, el renunţase la ea precum şi la orice altceva din viaţa sa pentru a-şi putea îndeplini cu fidelitate datoria sa faţă de ai lui. Fiecare om din Nazaret ştia că el era un bun tată de familie, şi acesta era un lucru atât de apropiat de inima oricărui iudeu de familie bună încât pledoaria sa a găsit un răspuns favorabil în inima multora dintre auditorii lui. Unii dintre cei care nu erau în aceleaşi înclinaţii au fost dezarmaţi de cuvântarea rostită de Iacob în acele momente, deşi ea nu a figurat în program. Chiar în ziua aceea, chazanul îl pusese pe Iacob s-o repete şi s-o rostească, dar acesta era secretul lor.

127:2.9 (1398.1) Iacob a afirmat că el era sigur că Iisus va ajuta la eliberarea poporului de îndată ce el, Iacob, va fi destul de matur pentru a-şi asuma responsabilitatea familiei. Dacă ei ar consimţi să îi îngăduie lui Iisus „să rămână cu noi pentru a fi tatăl şi educatorul nostru, familia lui Iosif nu va oferi numai un conducător, şi în curând veţi avea cinci naţionalişti loiali, căci nu suntem noi cinci băieţi care cresc şi vor să iasă de sub tutela fratelui nostru tată pentru a servi

naţiunea noastră?" Băiatul a pus astfel într-un mod destul de fericit capăt unei situaţii foarte încordate şi ameninţătoare.
127:2.10 (1398.2) Criza era terminată pe moment, dar, în Nazaret, acest incident nu a fost uitat niciodată. Agitaţia a persistat; Iisus nu a mai beneficiat niciodată de o favoare unanimă. Divergenţele de opinie n-au fost niciodată complet aplanate. Complicată şi de alte evenimente ulterioare, această situaţie a fost unul dintre principalele motive pentru care Iisus s-a instalat la câţiva ani mai târziu în Capernaum. De atunci încolo, s-a menţinut în Nazaret o sciziune a simţământului faţă de Fiul Omului.

127:2.11 (1398.3) În anul acela, Iacob şi-a primit diplomele şi s-a apucat să muncească ziua întreagă acasă, în atelierul de tâmplărie. El devenise un lucrător iscusit în mânuirea uneltelor şi s-a apucat la rândul său să confecţioneze juguri şi pluguri, în vreme ce Iisus începea să facă mai mult lucrarea de finisare a interioarelor precum şi lucrările delicate de prelucrare a lemnului pentru mobilă.

127:2.12 (1398.4) În acel an, Iisus a progresat considerabil în organizarea minţii sale. Puţin câte puţin, el împăcase natura sa divină cu natura sa umană. El a realizat toată această organizare intelectuală prin forţa propriilor sale decizii şi cu singurul ajutor al Veghetorului interior, un monitor asemănător celui care a locuit în mintea tuturor muritorilor normali de pe toate lumile după manifestarea unui Fiu. Până acum nu s-a petrecut nimic supranatural în cariera acestui tânăr, cu excepţia vizitei unui mesager trimis de fratele său mai mare Emanuel, care i-a apărut o dată, în timpul nopţii, la Ierusalim.

3. Al optsprezecelea an (anul 12)

127:3.1 (1398.5) În cursul acestui an, toată proprietatea familiei, cu excepţia casei în care locuiau şi a grădinii, a fost lichidată. Ultima lor parcelă a proprietăţii din Capernaum (afară de o parte dintr-o altă proprietate) a fost vândută; ea era deja ipotecată. Preţul obţinut a servit la plătirea impozitelor, la cumpărarea câtorva unelte noi pentru Iacob şi la plătirea unei părţi din vechea prăvălie familială de furnituri şi de reparaţii de lângă caravanserai. Iisus dorea acum să răscumpere această prăvălie, căci Iacob era destul de mare pentru a lucra în atelierul casei şi pentru a o ajuta pe Maria prin casă. Eliberat astfel pe moment de presiunea financiară, Iisus a decis să-l ducă pe Iacob la Paşti. Ei au urcat către Ierusalim cu o zi mai devreme, ca să fie singuri, trecând prin Samaria. În timp ce umblau, Iisus i-a povestit lui Iacob despre locurile istorice din drumul lor, aşa cum şi tatăl său îl învăţase pe el, în cursul unei călătorii asemănătoare, cu cinci ani mai înainte.

127:3.2 (1399.1) Traversând Samaria, ei au văzut multe spectacole ciudate. În timpul acestei călătorii, ei au discutat mult despre problemele lor personale, familiale şi naţionale. Iacob era un tip de băiat foarte religios şi, cu toate că nu a fost întru totul de acord cu mama sa în legătură cu puţinul pe care el îl cunoştea despre planurile privitoare la opera capitală a vieţii lui Iisus, el aştepta cu nerăbdare momentul în care va fi capabil să-şi asume responsabilitatea familiei pentru a-i permite astfel lui Iisus să îşi înceapă misiunea. El aprecia

foarte mult că Iisus îl adusese la Paşte, şi ei au discutat despre viitor ceva mai detaliat decât o făcuseră vreodată până atunci.

127:3.3 (1399.2) În timpul traversării Samariei, Iisus a chibzuit mult, îndeosebi în Bethel şi la Fântâna lui Iacob, unde s-au oprit ca să bea apă. El a discutat cu fratele lui despre tradiţiile lui Avraam, ale lui Isac şi ale lui Iacob. El a contribuit mult la pregătirea lui Iacob pentru cele la care avea să fie martor în Ierusalim, căutând astfel să atenueze un şoc asemănător celui pe care el însuşi îl încercase cu prilejul primei sale vizite la templu. Dar Iacob nu era la fel de sensibil la unele dintre aceste privelişti. El a criticat maniera superficială şi dură în care unii preoţi îşi îndeplineau îndatoririle, dar în ansamblu el, a fost foarte încântat de şederea lui la Ierusalim.

127:3.4 (1399.3) Iisus l-a dus pe Iacob în Bethania pentru masa de Paşti. Simon fusese îngropat cu strămoşii săi, şi Iisus a prezidat de Paşti peste comeseni ca un cap de familie, căci el adusese de la templu mielul pascal.

127:3.5 (1399.4) După masa de Paşti, Maria s-a aşezat pentru a vorbi cu Iacob, în vreme ce Marta, Lazăr şi Iisus au discutat împreună până noaptea târziu. A doua zi, ei au asistat la slujbele templului, şi Iacob a fost şi el primit în comunitatea Israelului. În acea dimineaţă, pe când se opreau pe versantul Olivetului pentru a privi templul, Iacob şi-a exprimat admiraţia în timp ce Iisus contempla Ierusalimul în tăcere. Iacob nu putea înţelege comportamentul fratelui său. În seara aceea, ei s-au reîntors în Bethania, şi ar fi făcut cale întoarsă a doua zi, dar Iacob a insistat să se întoarcă ca să viziteze templul, explicând că vrea să îi asculte pe învăţători. Deşi motivul invocat a fost adevărat, în adâncul inimii sale, Iacob dorea să-l audă pe Iisus participând la

dezbateri, aşa cum o auzise pe mama sa povestindu-i despre aceasta. Aşadar, ei s-au dus la templu şi au ascultat discuţiile, însă Iisus nu a pus întrebări. Totul îi părea atât de pueril şi atât de insignifiant minţii de om şi de Dumnezeu ce se trezea în el - nu putea decât să aibă milă de ei. Iacob a fost dezamăgit că Iisus nu a zis nimic. La întrebările sale, Iisus a răspuns doar atât: „Nu mi-a venit încă ceasul”.
127:3.6 (1399.5) În ziua următoare, ei au făcut călătoria de întoarcere prin Ierihon şi prin valea Iordanului. Pe drum, Iisus a povestit multe lucruri, îndeosebi prima sa călătorie pe acest drum pe când avea treisprezece ani.

127:3.7 (1399.6) La întoarcerea sa în Nazaret, Iisus a început să lucreze în vechiul atelier de reparaţii care aparţinea familiei şi a fost foarte fericit să poată întâlni zilnic atât de multe persoane din toate colţurile ţării şi din ţinuturile învecinate. Iisus iubea cu adevărat oamenii - oamenii de rând aşa cum sunt. În fiecare lună, el plătea rata de răscumpărare a atelierului şi, cu ajutorul lui Iacob, el a continuat să-şi întreţină familia.
127:3.8 (1399.7) De mai multe ori pe an, când el nu avea vizitatori pentru lucru, Iisus continua să citească Scripturile de sabat la sinagogă şi explica adesea lecţia; dar alegea de obicei pasajele în aşa fel încât comentariile să fie inutile. El era priceput în ordonarea citirilor astfel încât pasajele se lămureau unul pe altul. De fiecare dată când avea timp, el nu ezita niciodată să-i ducă pe fraţii şi surorile lui în plimbări în natură în după-amiezile de sabat.
127:3.9 (1400.1) În această epocă, chazanul a inaugurat un cerc de discuţii filozofice pentru tineri; aceştia se reuneau la domiciliul unor diverşi membri şi adeseori chiar la chazan acasă. Iisus a devenit un

membru eminent al acestui grup. Pe această cale, el a putut recâştiga un pic din prestigiul local pe care îl pierduse în timpul recentelor controverse naţionaliste.
127:3.10 (1400.2) Viaţa sa socială, deşi restrânsă, nu era totalmente neglijată. El avea mulţi prieteni foarte buni şi admiratori fervenţi printre tinerii şi tinerele din Nazaret.

127:3.11 (1400.3) În septembrie, Elisabeta şi Ioan au venit să facă o vizită familiei din Nazaret. Ioan, după ce şi-a pierdut tatăl, avea intenţia de a se reîntoarce pe dealurile Iudeii pentru a se ocupa de agricultură şi de creşterea oilor, afară de cazul în care Iisus l-ar sfătui să rămână în Nazaret pentru a deveni tâmplar sau să facă vreun alt soi de muncă. Ioan şi mama sa nu ştiau că familia din Nazaret era practic lipsită de bani. Cu cât Maria şi Elisabeta vorbeau mai mult despre fiii lor, cu atât erau mai convinse că era bine ca cei doi tineri să muncească împreună şi să se vadă mai mult.
127:3.12 (1400.4) Iisus şi Ioan au vorbit unul cu celălalt de multe ori şi au discutat câteva chestiuni foarte intime şi personale. La sfârşitul acestei vizite, ei s-au hotărât amândoi să nu se mai revadă până ce nu se vor putea întâlni în serviciul lor public, după ce „Tatăl ceresc îi va fi chemat” la lucru. Ioan a fost extrem de impresionat de ceea ce a văzut la Nazaret, şi a înţeles că el trebuia să se întoarcă la el acasă şi să muncească pentru a o întreţine pe mama lui. El a fost convins că va participa la misiunea vieţii lui Iisus, dar a înţeles că Iisus avea datoria de a se ocupa vreme de mai mulţi ani de sprijinirea familiei sale. Aşa că el a fost mult mai mulţumit să se întoarcă acasă, să aibă grijă de mica lor fermă şi de a răspunde nevoilor mamei sale. Ioan şi Iisus nu

s-au mai revăzut niciodată până în ziua în care, pe malul Iordanului, Fiul Omului s-a înfăţişat pentru a fi botezat.

127:3.13 (1400.5) În după-amiaza zilei de sâmbătă, 3 decembrie, anul acesta, moartea a lovit, pentru a doua oară, familia din Nazaret. Amos, frăţiorul lor, a murit din pricina unei febre foarte mari, după o săptămână de boală. După ce a traversat această perioadă dureroasă avându-l ca unic sprijin pe fiul ei mai mare, Maria a recunoscut pe deplin, în cele din urmă, că Iisus era adevăratul cap al familiei; şi el era într-adevăr un conducător de valoare.

127:3.14 (1400.6) Vreme de patru ani, nivelul lor de viaţă scăzuse constant. De la an la an, ei se simţeau tot mai apăsaţi de sărăcie. Către sfârşitul acestui an, ei au înfruntat una din încercările cele mai grele ale luptelor lor înflăcărate. Iacob nu începuse încă să câştige bine, iar cheltuielile unei înmormântări adăugându-se la restul i-au cam descumpănit. Dar Iisus nu s-a mărginit la a spune mamei sale neliniştite şi îndurerate: „Mamă Maria, mâhnirea nu ne va ajuta; noi facem tot ce ne stă în putinţă, iar surâsul de mamă ar putea chiar să ne îndemne să facem şi mai bine. Zi după zi noi suntem întăriţi pentru aceste sarcini prin nădejdea de a avea înaintea noastră zile mai bune.” Optimismul său ferm şi practic era într-adevăr contagios; toţi copii trăiau într-o ambianţă în care se aşteptau lucruri şi vremuri mai bune. Şi acest curaj plin de speranţă a contribuit puternic la dezvoltarea unor caractere nobile şi puternice, în pofida sărăciei lor deprimante.

127:3.15 (1400.7) Iisus poseda facultatea de a mobiliza eficient toate puterile mentale, sufleteşti şi corporale pentru sarcina imediată care era de îndeplinit. El putea să-şi concentreze mintea sa profund cugetătoare asupra singurei probleme pe care dorea s-o rezolve, iar

această facultate, împreună cu *răbdarea* sa neobosită, îl făcea capabil să suporte cu seninătate încercările unei existenţe muritoare dificile - să trăiască ca şi cum l-ar „vedea pe Cel care este invizibil”.

4. Al nouăsprezecelea an (anul 13)

127:4.1 (1401.1) Din această epocă, Iisus şi Maria s-au înţeles mult mai bine. Ea îl considera mai puţin ca pe un fiu; el devenise pentru ea mai mult un tată pentru copiii ei. Viaţa de zi cu zi a familiei era plină de dificultăţi practice şi imediate. Ei nu vorbeau tot atât de frecvent despre opera vieţii sale, căci, cu timpul, toate gândurile lor au fost mutual consacrate întreţinerii şi educării familiei lor de patru băieţi şi trei fete.

127:4.2 (1401.2) Încă de pe la începutul acestui an, Iisus o convinsese pe deplin pe mama sa să accepte metodele lui de instruire pentru copii - porunca pozitivă de a face bine în locul vechii metode iudaice care interzicea să faci ceva rău. La el acasă şi în timpul carierei sale de propovăduire publică a învăţăturii sale, Iisus s-a servit invariabil de forma *pozitivă* de îndemnare. Întotdeauna şi pretutindeni el zicea: „Faceţi lucrul acesta - voi ar trebui să faceţi lucrul acela.” El nu a folosit niciodată modul negativ de învăţământ derivat din străvechile tabuuri. El se abţinea de la a pune accent pe rău prin a-l interzice, în vreme ce proslăvea binele prin poruncirea facerii lui. În acest cămin, momentul rugăciunii sale era ocazia de a discuta despre tot ceea ce avea legătură cu bunăstarea familiei.

127:4.3 (1401.3) Iisus a început să-i disciplineze cu înţelepciune pe fraţii şi surorile lui la o vârstă atât de fragedă încât el nu a fost niciodată nevoie să le dea multe pedepse pentru a asigura ascultarea lor promptă şi sinceră. Singura excepţie era Iuda faţă de care, în diferite împrejurări, Iisus a găsit ca fiind necesar să-i aplice unele sancţiuni pentru încălcările regulilor casei. În trei ocazii în care s-a socotit oportun ca Iuda să fie pedepsit pentru a fi violat în deplină cunoştinţă de cauză regulile de conduită ale familiei, ba chiar a şi mărturisit asta, pedeapsa sa a fost fixată printr-o decizie unanimă a copiilor mai vârstnici, şi aprobată de Iuda însuşi înainte de a-i fi aplicată.

127:4.4 (1401.4) În timp ce Iisus era foarte metodic şi sistematic în tot ceea ce făcea, exista, de asemenea, în toate deciziile sale administrative, o odihnitoare supleţe de interpretare şi o adaptare individuală care îi impresiona pe toţi copiii prin spiritul de justiţie care îl însufleţea pe fratele lor tată. El nu îi pedepsea niciodată în mod arbitrar pe fraţii şi surorile lui. Imparţialitatea sa constantă şi consideraţia sa personală l-au făcut pe Iisus foarte îndrăgit de toată familia sa.

127:4.5 (1401.5) Iacob şi Simon au crescut, încercând să-l imite pe Iisus în potolirea, prin persuasiune şi non-rezistenţă, a camarazilor lor belicoşi şi adesea nervoşi. Ei au reuşit aceasta destul de bine, dar, pe câtă vreme Iosif şi Iuda acceptau asemenea învăţături acasă, ei se grăbeau să se apere atunci când erau atacaţi de camarazii lor; îndeosebi Iuda viola spiritul acestor învăţături. Dar non-rezistenţa nu era o *regulă* a familiei. Violarea învăţăturilor personale nu comporta nici o sancţiune.

127:4.6 (1401.6) În general, toţi copii, şi mai ales fetele, îl consultau pe Iisus cu privire la necazurile lor de copii şi se încredeau în el ca într-un tată plin de afecţiune.
127:4.7 (1401.7) Crescând, Iacob a devenit un tânăr foarte cumpătat şi avea o fire echilibrată, dar nu avea tot atâtea tendinţe spirituale cât Iisus. El era un student mult mai bun decât Iosif. Acesta, deşi era un muncitor conştiincios, era şi mai puţin înclinat spre spiritualitate; Iosif era un om harnic, dar nu atingea nivelul intelectual al celorlalţi copii. Simon era bine intenţionat, dar prea visător. El şi-a întemeiat viaţa încetul cu încetul şi lucrul acesta a pricinuit multe griji lui Iisus şi Mariei, dar el a fost întotdeauna un băiat bun şi bine intenţionat. Iuda era un aţâţător şi cauza discordie. El avea ideile cele mai elevate dar avea o fire instabilă. Era tot atât de hotărât şi de dinamic ca şi mama sa, dar aceasta avea un simţ al măsurii şi o discreţie care îi lipseau mult lui Iuda.
127:4.8 (1402.1) Miriam era o fată bine echilibrată şi ponderată, şi aprecia foarte mult lucrurile nobile şi spirituale. Marta gândea şi acţiona lent, dar ea era un copil foarte capabil şi demn de încredere. Micuţa Rut era raza de soare a căminului; deşi vorbea cu uşurinţă, ea avea o inimă cât se poate de sinceră. Ea de-a dreptul îl adora pe marele ei frate şi tată, dar ai ei nu o răsfăţau. Ea era un copil frumos dar nu tot atât de încântător ca Miriam, care era frumuseţea familiei, dacă nu a oraşului.

127:4.9 (1402.2) Cu timpul, Iisus s-a străduit mult să modifice şi să facă mai puţin rigide învăţăturile şi practicile de familie referitoare la respectarea sabatului şi a multor altor rituri ale religiei. Maria îşi

dădea asentimentul din toată inima faţă de toate aceste schimbări. Iisus devenise pe atunci şeful de necontestat al casei.

127:4.10 (1402.3) În anul acela, Iuda a început să se ducă la şcoală, iar Iisus a fost obligat să-şi vândă harpa pentru a plăti aceste cheltuieli. Aşa a dispărut ultima dintre plăcerile sale recreative. Lui îi plăcea foarte mult să cânte la harpă când avea creierul obosit şi trupul ostenit, dar s-a consolat cu gândul că cel puţin harpa nu fusese luată de colectorii de impozite.

5. Rebeca fiica lui Ezra

127:5.1 (1402.4) Cu toate că Iisus a fost sărac, situaţia sa socială în Nazaret nu era în nici un fel compromisă. El se situa în primele rânduri ale tinerilor ai oraşului şi era foarte mult stimat de majoritatea tinerelor. Din moment ce Iisus era un atât de minunat exemplu de vigoare fizică şi intelectuală masculină, şi considerând reputaţia sa de călăuză spirituală, nu era ceva ciudat că Rebeca, fiica mai mare a lui Ezra, un bogat negustor şi negociator din Nazaret, s-a pomenit devenind încetul cu încetul îndrăgostită de acest fiu al lui Iosif. Ea şi-a mărturisit ataşamentul ei pentru Iisus mai întâi lui Miriam, sora lui, iar Miriam la rândul ei a discutat aceasta cu mama ei. Maria a fost foarte tulburată. Era ea pe punctul de a-şi pierde fiul, devenit în prezent capul indispensabil al familiei? Oare nu se va termina niciodată cu dificultăţile? Ce s-ar putea întâmpla pe urmă? Şi apoi s-a apucat să mediteze asupra efectului pe care l-ar avea căsnicia asupra carierei viitoare a lui Iisus. Câteodată, nu prea des, ea îşi amintea că

Iisus era „un copil al făgăduinţei”. După ce au discutat despre această chestiune, Miriam şi Maria s-au decis să facă un efort pentru a pune capăt acestui lucru înainte ca Iisus să afle ceva, ducându-se de-a dreptul la Rebeca pentru a-i explica toată istoria şi pentru a o informa cinstit despre credinţa lor că Iisus era un fiu al destinului şi că el avea să devină o mare lider religios, poate chiar Mesia.

127:5.2 (1402.5) Rebeca a ascultat cu atenţie; ea a fost fascinată de poveste şi s-a hotărât mai mult ca oricând să-şi încerce soarta cu un asemenea om ales de ea şi să împărtăşească cariera lui de conducător. Ea pleda (în sinea ei) că un asemenea om avea tot atât de multă nevoie şi de o soţie fidelă şi capabilă. Ea a interpretat eforturile Mariei de a o face să-şi schimbe hotărârea ca pe o reacţie naturală a temerii sale de a pierde capul şi singurul sprijin al familiei sale; dar, ştiind că tatăl său aproba atracţia ei pentru fiul tâmplarului, ea socotea pe drept cuvânt că el ar fi fericit să dea familiei un venit suficient pentru a compensa bine pierderea salariului lui Iisus. Când tatăl său a acceptat acest plan, Rebeca a mai avut şi alte întrevederi cu Maria şi Miriam. Nereuşind să obţină sprijinul lor, ea s-a încumetat să meargă direct la Iisus. Ea a făcut aceasta cu ajutorul tatălui ei, care l-a invitat pe Iisus la ei pentru a şaptesprezecea aniversare a Rebecăi.

127:5.3 (1403.1) Iisus a ascultat cu atenţie şi cu simpatie toată această poveste, mai întâi de la tatăl Rebecăi, apoi de la Rebeca însăşi. El a răspuns cu blândeţe că nici o sumă de bani nu puteau înlocui obligaţia sa personală de a creşte familia tatălui său, de a „împlini cea mai sacră dintre îndatoririle omeneşti - fidelitatea faţă de propria carne şi faţă de propriul sânge”. Tatăl Rebecăi a fost profund emoţionat de cuvintele de devotament familial ale lui Iisus şi s-a retras din discuţie.

Unica sa remarcă faţă de soţia sa, Maria, a fost aceasta: „Nu îl putem avea ca fiu; este prea nobil pentru noi.”

127:5.4 (1403.2) Atunci a început întrevederea memorabilă cu Rebeca. Până atunci, Iisus făcuse prea puţină distincţie în relaţiile sale cu băieţii şi fetele, cu bărbaţii tineri şi cu femeile tinere. Mintea sa era în întregime prea mult ocupată cu problemele presante ale treburilor practice pământeşti şi prea intrigată de luarea în considerare a eventualei sale cariere cu privire la „treburile Tatălui său” pentru a fi considerat vreodată în mod serios consumarea dragostei personale în căsătoria omenească. Dar, în prezent, el se găsea în faţa unei alte probleme pe fiecare muritor trebuie s-o înfrunte şi s-o rezolve. Într-adevăr el a „fost pus la încercare în toate felurile aşa cum sunteţi şi voi înşivă”.

127:5.5 (1403.3) După ce a ascultat cu atenţie, el a mulţumit sincer Rebecăi pentru admiraţia ce i-a exprimat-o şi a adăugat: „Aceasta mă va încuraja şi mă va mângâia în toate zilele vieţii mele.” El a explicat că nu era liber să aibă, cu o femeie, alte relaţii decât aceea de simplă consideraţie fraternă şi de pură prietenie. El a precizat că prima şi cea mai importantă îndatorire a sa era de a creşte familia tatălui său, că el nu putea lua în considerare căsătoria înainte ca aceea să fie îndeplinită; şi apoi a adăugat: „Dacă eu sunt un fiu al destinului, eu nu trebuie să îmi asum obligaţii de-o viaţă înainte ca destinul meu să se fi manifestat.”

127:5.6 (1403.4) Rebeca a avut inima zdrobită. Ea a refuzat să fie consolată şi a stăruit pe lângă tatăl ei ca să părăsească Nazaretul până ce acesta a consimţit până la urmă să se instaleze la Sepphoris. În cursul anilor următori, Rebeca a răspuns întotdeauna, numeroşilor

oameni care o cereau în căsătorie, că ea trăia cu un singur scop - ca să aştepte ora când acela care era pentru ea cel mai mare om care trăise vreodată îşi va începe cariera sa de maestru care propovăduieşte adevărul viu. Ea l-a urmat cu devotament prin anii frământaţi ai serviciului său public. Ea a fost prezentă (nezărită de Iisus) în ziua când el a intrat călare triumfal în Ierusalim, şi ea a stat în picioare „printre celelalte femei” de lângă Maria, în acea tragică şi fatală după-amiază în care Fiul Omului a fost atârnat pe cruce. Pentru ea precum şi pentru nenumăratele lumi de sus, el era „singurul cu desăvârşire demn de a fi iubit şi cel mai mare dintre zece mii”.

6. Al douăzecilea an al său (anul 14)

127:6.1 (1403.5) Povestea dragostei Rebecăi pentru Iisus s-a răspândit în Nazaret şi mai târziu în Capernaum, aşa că, deşi în cursul anilor care au urmat, multe femei l-au Iubit pe Iisus, după cum şi bărbaţii îl iubeau, el nu a mai trebuit niciodată să refuze oferta personală de devotament a vreunei alte femei de bine. Începând din acest moment, afecţiunea umană pentru Iisus a fost mai mult de natura unei consideraţii respectuoase şi adoratoare. Bărbaţii şi femeile îl iubeau cu devoţiune pentru ceea ce era el, fără nici cea mai mică urmă de satisfacţie egoistă şi fără dorinţă de posesiune afectivă. Dar, vreme de mulţi ani, de fiecare dată când se povestea istoria personalităţii omeneşti a lui Iisus, se menţiona devoţiunea Rebecăi.

127:6.2 (1404.1) Miriam, care cunoştea bine pasiunea Rebecăi şi ştia cum renunţase fratele ei chiar şi la dragostea unei frumoase fete (fără

a realiza rolul pe care îl juca în această decizie cariera lui predestinată), a ajuns să-l idealizeze pe Iisus şi să-l iubească cu o emoţionantă şi profundă afecţiune ca pe un frate şi ca pe un tată.

127:6.3 (1404.2) Cu toate că abia de-şi puteau permite, Iisus avea o stranie dorinţă de a merge la Ierusalim cu ocazia Paştelui. Cunoscând recenta sa experienţă cu Rebeca, mama sa l-a îndemnat cu înţelepciune să facă călătoria. Fără a fi cu totul conştient de asta, Iisus dorea mai ales să aibă un prilej de a vorbi cu Lazăr şi de a se întâlni cu Marta şi Maria. Pe lângă propria sa familie, el îi prefera şi pe aceştia trei.

127:6.4 (1404.3) Făcând această călătorie la Ierusalim, el a mers prin Meguiddo, Antipatris şi Lydda, parcurgând, în parte, drumul urmat atunci când el fusese adus înapoi în Nazaret, la întoarcerea sa din Egipt. I-a luat patru zile ca să se ducă la Paşti şi să reflecteze mult la evenimentele trecute care avuseseră loc în Meguiddo şi în împrejurimi, câmpul de bătălie internaţional al Palestinei.

127:6.5 (1404.4) Iisus a traversat Ierusalimul; nu s-a oprit decât pentru a privi templul şi mulţimea de vizitatori. El avea o stranie şi crescândă aversiune pentru acest templu construit de Irod şi de preoţimea sa aleasă din raţiuni politice. Mai presus de toate, el dorea să-i vadă pe Lazăr, pe Marta şi pe Maria. Lazăr avea aceeaşi vârstă cu a lui Iisus şi era în prezent cap de familie; în momentul acestei vizite, mama lui Lazăr fusese şi ea înmormântată. Marta era cu puţin mai mult de un an mai în vârstă decât Iisus, în vreme ce Maria era cu doi ani mai tânără. Iisus era idealul pe care toţi trei îl idolatrizau.

127:6.6 (1404.5) În cursul acestei vizite, a avut loc una dintre manifestaţiile periodice de revoltă ale lui Iisus contra tradiţiei -

exprimarea unui resentiment contra practicilor ceremoniale pe care Iisus le considera ca dând o falsă idee despre Tatăl său ceresc. Neştiind că Iisus avea să vină, Lazăr plănuise să celebreze Paştele cu prietenii într-un sat vecin, mai jos pe drumul Ierihonului. Iisus propunea să se celebreze sărbătoarea acolo unde erau, în casa lui Lazăr. „Însă” a zis Lazăr, „noi nu avem mielul pascal”. Şi atunci a început Iisus o disertaţie prelungită şi convingătoare pentru a arăta că Tatăl ceresc nu se interesa cu adevărat de aceste ritualuri copilăreşti şi lipsite de sens. După o rugăciune fervenţă şi solemnă, ei s-au ridicat şi Iisus le-a spus: „Lăsaţi-i pe oamenii poporului meu cu minţile puerile şi întunecate să-l servească pe Dumnezeul lor aşa cum le-a poruncit Moise; este mai bine pentru ei să facă aşa, dar noi, care am văzut lumina vieţii, încetăm să ne mai apropiem de Tatăl nostru prin întunericul morţii. Să fim liberi în cunoaşterea adevărului iubirii eterne a Tatălui nostru.”

127:6.7 (1404.6) În seara aceea, în amurg, toţi patru s-au aşezat şi au participat la prima sărbătoare a Paştelui care fusese vreodată celebrată fără mielul pascal de către iudeii pioşi. Pâinea fără plămadă şi vinul fuseseră pregătite pentru acest Paşte, iar Iisus le-a servit tovarăşilor săi aceste feluri de mâncare simbolice pe care le numea „pâinea vieţii” şi „apa vie”. Ei au mâncat conformându-se cu solemnitate învăţăturilor care tocmai fuseseră date. Iisus a căpătat obiceiul de a practica acest rit sacramental cu ocazia fiecăreia dintre vizitele sale ulterioare în Bethania. Cândva revenit acasă la el, el i-a povestit toate acestea mamei sale, mai întâi ea a fost şocată, dar puţin câte puţin a ajuns să împărtăşească punctul lui de vedere; totuşi, ea a fost foarte uşurată atunci când Iisus a asigurat-o că nu avea intenţia de a

introduce în familia lor această nouă concepţie asupra Paştelor. Acasă, cu copii, el a continuat, an de an, să mănânce Paştele „după legea lui Moise”.

127:6.8 (1404.7) În timpul acestui, an Maria a avut cu Iisus o lungă convorbire despre căsătorie. Ea l-a întrebat fără ocolişuri dacă el s-ar căsători în cazul în care ar fi eliberat de responsabilităţile familiale. Iisus i-a explicat că, de vreme ce îndatorirea imediată îi interzicea căsătoria, el se gândise prea puţin la lucrul acesta. El s-a exprimat ca şi cum s-ar îndoi că ar trebui să intre vreodată în instituţia căsătoriei; el a zis că toate aceste lucruri trebuiau să aştepte „ceasul meu”, momentul în care „lucrarea Tatălui meu va trebui să înceapă”. După ce decisese deja în sinea sa că el nu trebuia să devină tată de copii carnali, el s-a preocupat foarte puţin de chestiunea căsătoriei umane.

127:6.9 (1405.1) În anul acela, el a început în chip nou sarcina de a împleti mai bine natura sa muritoare şi natura sa divină într-o simplă şi eficientă *individualitate umană.* Statutul său moral şi înţelegerea sa spirituală au continuat să crească.

127:6.10 (1405.2) Deşi proprietatea lor din Nazaret (cu excepţia casei lor) au fost lichidate, ei au primit, în anul acela, un mic ajutor financiar din vânzarea unei participări într-o proprietate din Capernaum. Acesta era ultimul dintre toate bunurile imobiliare ale lui Iosif. Această afacere a fost încheiată cu un constructor de bărci numit Zebedeu.

127:6.11 (1405.3) Iosif a fost primit, în anul acela, la examenele şcolii sinagogii şi s-a pregătit să lucreze la măsuţa de tâmplărie din atelierul de acasă. Deşi moştenirea tatălui lor fost epuizată, existau şanse ca ei

să biruie cu succes sărăcia întrucât trei dintre ei se aflau acum regulat la lucru.

127:6.12 (1405.4) Iisus devine rapid un bărbat, însă nu doar unul tânăr, ci un adevărat adult. El a învăţat bine să-şi poarte responsabilităţile. El ştia să persevereze, în ciuda decepţiilor. El îşi păstra curajul atunci când planurile sale erau zădărnicite, iar proiectele sale temporar dejucate. El a învăţat să fie echitabil şi just chiar şi în faţa nedreptăţii. El era pe cale de a învăţa să-şi ajusteze idealurile sale de viaţă spirituală la cerinţele practice ale existenţei pământeşti. El învăţa cum să facă planuri pentru atingerea unui ţel idealist superior şi îndepărtat, în timp ce trudea din greu în scopul de a satisface necesităţile mai apropiate şi mai imediate. El dobândea treptat arta de a-şi adapta aspiraţiile cerinţelor banale ale vieţii fiinţelor umane. El aproape că a stăpânit tehnica de a utiliza energia impulsului spiritual pentru a face să funcţioneze mecanismul realizărilor materiale. El învaţă încetul cu încetul cum să trăiască viaţa cerească, continuându-şi totodată existenţa sa terestră. Din ce în ce mai mult, el depindea de îndrumarea ultimă a Tatălui său ceresc, asumându-şi totodată rolul patern de a-i călăuzi şi de a-i orienta pe copiii familiei sale pământene. El a devenit iscusit în arta de a smulge victoria chiar şi din ghearele înfrângerii. El a învaţat cum să transforme dificultăţile timpului în triumfuri ale eternităţii.

127:6.13 (1405.5) Şi astfel, odată cu trecerea anilor, acest tânăr din Nazaret continuă să facă experienţa vieţii aşa cum este ea trăită în carnea muritoare pe lumile timpului şi ale spaţiului. El a trăit pe Urantia o viaţă completă, reprezentativă şi bine împlinită. El a părăsit

această lume cu o experienţă matură a încercărilor prin care trec creaturile sale în timpul asprilor şi scurţilor ani ai primei lor vieţi, viaţa în trup. Şi toată această experienţă umană este proprietatea eternă a Suveranului Universului. El este fratele nostru înţelegător, amicul nostru compătimitor, suveranul nostru experimentat şi tatăl nostru milostiv.

127:6.14 (1405.6) Copil fiind, el a acumulat un vast ansamblu de cunoştinţe. Ca tânăr el a triat, a clasificat şi a corelat aceste informaţii. Acum, ca bărbat al tărâmului, el începe să organizeze aceste achiziţii mentale pregătitoare pentru folosirea lor în învăţătura sa viitoare, în slujba sa şi în serviciul său pentru semenii săi muritori pe această planetă şi pe toate celelalte sfere locuite în tot universul Nebadonului.

127:6.15 (1405.7) Venit pe lume ca orice nou-născut al tărâmului, el şi-a trăit viaţa de copil şi a traversat etapele succesive ale tinereţii şi adolescenţei. El se găseşte acum în pragul deplinei sale maturităţi, bogat în experienţa vieţii omeneşti, desăvârşit în înţelegerea naturii omeneşti şi plin de compasiune pentru slăbiciunea acestei naturi omeneşti. El este pe cale de a deveni expert în arta divină de a-l revela pe Tatăl său Paradisiac creaturilor muritoare de toate vârstele şi de pe toate nivelele de evoluţie.

127:6.16 (1406.1) De acum înainte, în calitate de om pe deplin maturizat, în calitate de adult al tărâmului, el se pregăteşte să îşi continue misiunea supremă de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor şi de a-i conduce pe oameni la Dumnezeu.

Cartea Urantia

Capitolul 128

Viaţa de tânăr a lui Iisus

128:0.1 (1407.1) CÂND IISUS din Nazaret a intrat în primii ani din viaţa sa de adult, el trăise şi continua să trăiască o viaţă umană normală şi obişnuită pe pământ. Iisus a venit pe această lume întocmai ca şi ceilalţi copii, el n-a contribuit cu nimic la selectarea părinţilor săi. Alesese într-adevăr Urantia ca planetă pentru a efectua a şaptea şi cea din urmă manifestare a sa, întruparea sa sub înfăţişarea cărnii muritoare, însă, dincolo de asta, el a venit pe lume într-un mod natural, crescând ca un copil al tărâmului şi luptând contra vicisitudinilor mediului său înconjurător după cum o fac ceilalţi muritori de pe această lume şi de pe lumile similare.

128:0.2 (1407.2) Să fiţi întotdeauna atenţi la dublul scop al efuziunii lui Mihail pe Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. Stăpânirea experienţei de trăire a vieţii complete a unei creaturi umane în carnea muritoare pentru desăvârşirea suveranităţii lui în Nebadon.
128:0.4 (1407.4) 2. Revelarea Tatălui Universal locuitorilor muritori ai lumilor de timp şi de spaţiu, şi conducerea mai eficientă a acestor aceiaşi muritori la o mai bună înţelegere a Tatălui Universal.

128:0.5 (1407.5) Toate celelalte binefaceri faţă de creaturi, precum şi avantajele universale ale efuziunii sale muritoare, erau accidentale şi secundare în raport cu aceste scopuri majore.

1. Al douăzeci şi unulea an (anul 15)

128:1.1 (1407.6) Atingând vârsta de adult, Iisus s-a apucat cu seriozitate şi cu deplină conştiinciozitate să desăvârşească prin experienţă cunoaşterea sa asupra vieţii formelor celor mai umile ale creaturilor sale inteligente, dobândind prin aceasta definitiv şi pe deplin dreptul de a guverna fără rezervă universul pe care el însuşi îl crease. El a abordat această sarcină formidabilă având deplină cunoştinţă de dubla sa natură, dar el combinase deja cu eficienţă aceste două naturi într-una singură - Iisus din Nazaret.
128:1.2 (1407.7) Ioşua ben Iosif ştia foarte bine că el era un om, un muritor născut dintr-o femeie. Aceasta reiese din alegerea primei sale denumiri, *Fiul Omului.* El împărtăşea cu adevărat natura noastră de carne şi sânge. Şi chiar şi acum când prezidează cu o autoritate suverană peste destinele unui univers, el poartă încă, printre numeroasele sale titluri bine câştigate, pe acela de Fiu al Omului. Este

literalmente adevărat că Verbul creator - Fiul Creator - al Tatălui Universal a fost „făcut carne şi a locuit pe Urantia ca un om al tărâmului”. El muncea, obosea, se odihnea şi dormea. El simţea foamea şi îşi satisfăcea pofta cu alimente; îi era sete, şi îşi potolea setea cu apă. El experimenta toată gama de sentimente şi de emoţii omeneşti; el a fost „încercat în toate lucrurile aşa cum sunteţi şi voi înşivă; el a suferit şi a murit”.

128:1.3 (1407.8) El a dobândit cunoaştere şi experienţă şi le-a combinat tot aşa cum o fac şi alţi muritori ai tărâmului. Până după botezul său, el nu s-a folosit de nici o putere supranaturală. El nu s-a folosit nici o altă facultate decât cele cu care era înzestrat ca fiu al lui Iosif şi al Mariei.

128:1.4 (1408.1) Cât despre atributele existenţei sale preumane, el s-a lipsit de ele. Anterior începerii serviciului său public, el şi-a impus, în întregime la voia sa, să cunoască oamenii şi lucrurile prin mijloace umane. El era un adevărat om printre oameni.

128:1.5 (1408.2) Este veşnic şi glorios adevărat că: „Noi avem un mare conducător care poate fi atins de sentimentul slăbiciunilor noastre. Noi avem un Suveran care a fost, în toate privinţele, încercat şi ispitit aşa cum suntem noi, fără a păcătui totuşi.” De vreme ce el însuşi a suferit, după ce a fost încercat şi ispitit, el este eminamente în stare să-i înţeleagă şi să-i ajute pe cei rătăciţi şi îndureraţi.

128:1.6 (1408.3) Tâmplarul din Nazaret înţelegea acum pe deplin lucrarea care îl aştepta, dar a ales să-şi lase viaţa sa omenească să-şi urmeze cursul firesc. Într-unele dintre aceste chestiuni, el este într-adevăr un exemplu pentru creaturile omeneşti, după cum amintesc şi

Scripturile: „Să aveţi în voi mintea care era în Cristos Iisus care, fiind de natura lui Dumnezeu, nu găsea ciudat faptul de a fi egal cu Dumnezeu. Cu toate acestea, el îşi dădea puţină importanţă, şi îmbrăcând forma unei creaturi, el s-a născut sub înfăţişarea oamenilor. După ce a fost astfel modelat ca om, el s-a smerit şi devenit ascultător până la moarte, chiar până la moartea de pe cruce.”

128:1.7 (1408.4) El şi-a trăit viaţa de muritor întocmai cum şi-o pot trăi şi membrii familiei umane pe a lor, „el care, în zilele încarnării sale, a adresat atât de frecvent rugăciunile şi rugile sale, cu puternice simţăminte şi cu lacrimi, celui care este capabil să salveze de tot răul; şi rugăciunile lui au fost eficiente, deoarece el avea credinţă”. De aceea a fost de datoria lui ca în toate privinţele să fie făcut asemănător fraţilor săi, astfel încât să devină pentru ei un suveran îndurător şi înţelegător.

128:1.8 (1408.5) El nu s-a îndoit niciodată de natura sa umană; ea era evidentă şi prezentă mereu în conştiinţa sa. Dar în ce priveşte natura sa divină, el avea întotdeauna loc pentru îndoială şi ipoteze; cel puţin asta rămâne adevărat până la evenimentul survenit la botezarea sa. Autoconştientizarea divinităţii sale a fost o lentă revelaţie şi, din punct de vedere uman, o revelaţie evolutivă naturală. Această revelaţie şi această autoconştientizare a divinităţii sale au început în Ierusalim, pe când Iisus nu împlinise încă treisprezece ani, cu primul eveniment supranatural al existenţei sale umane. Experienţa realizării acestei autoconştientizări a naturii sale divine s-a desăvârşit în epoca celei de-a doua experienţe supranaturale a lui din timpul încarnării sale, episodul care a însoţit botezarea sa de către Ioan în Iordan,

eveniment care a marcat începutul carierei sale publice de servire şi propovăduire a învăţăturii.

128:1.9 (1408.6) Între cele două vizitări celeste, una în cel de-al treisprezecelea an al său şi cealaltă la botezul său, nu s-a petrecut nimic supranatural sau suprauman în viaţa acestui Fiu Creator întrupat. În pofida acestora, copilul din Betleem, băiatul, tânărul şi bărbatul din Nazaret era în realitate Creatorul întrupat al unui univers; dar nici o singură dată, în cursul vieţii sale omeneşti de dinainte de ziua în care l-a botezat Ioan, el nu s-a folosit câtuşi de puţin de această putere şi nici nu a urmat indicaţiile personalităţilor celeste, afară de cele ale îngerului său păzitor. Noi, care depunem astfel mărturie, ştim despre ce vorbim.

128:1.10 (1408.7) Totuşi, pe durata tuturor acestor ani ai vieţii sale întrupate, el era cu adevărat divin. El era efectiv un Fiu Creator al Tatălui din Paradis. O dată ce a îmbrăţişat cariera sa publică, după ce şi-a desăvârşit din punct de vedere tehnic experienţa pur muritoare care îi permitea să-şi dobândească suveranitatea, el nu a ezitat să admită public că era Fiul lui Dumnezeu. El a declarat fără şovăială: „Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, primul şi ultimul.” În anii care au urmat, el nu a protestat atunci când a fost numit Domnul Gloriei, Suveranul unui Univers, Domnul Dumnezeu al Întregii creaţii, Sfântul Israelului, Domn a toate şi al tuturor, Domnul nostru şi Dumnezeul nostru, Dumnezeu cu noi, Cel care are un nume mai presus de toate numele şi peste toate lumile, Omnipotenţa unui univers, Mintea Universală a acestei creaţii, Unicul în care sunt ascunse toate comorile de înţelepciune şi de cunoaştere, plenitudinea celui care umple toate lucrurile, eternul Verb al Dumnezeului etern,

Cel care era înaintea tuturor lucrurilor şi în care subzistă toate lucrurile, Creatorul cerurilor şi al pământului, Susţinătorul unui univers, Judecătorul întregului pământ, Dăruitorul de viaţă veşnică, Adevăratul Păstor, Eliberatorul lumilor şi Cel care ne conduce la mântuirea noastră.

128:1.11 (1409.1) El nu a făcut nici o obiecţie în legătură cu aceste titluri atunci când ele i-au fost aplicate după ce a ieşit din viaţa sa pur umană pentru a intra în anii de mai târziu în care avea conştiinţa serviciului divinităţii în omenire, pentru omenire şi în raport cu omenirea, în această lume şi pentru toate celelalte lumi. Iisus nu a protestat decât contra unei singure numiri: când, odată, a fost denumit Emanuel, el a răspuns în mod firesc: „Eu nu sunt Emanuel, el este fratele meu mai mare.”

128:1.12 (1409.2) Întotdeauna, şi chiar după ce orizonturile vieţii sale pământeşti au fost lărgite, Iisus a rămas supus cu umilinţă voii Tatălui care este în ceruri.

128:1.13 (1409.3) După botezarea sa, el nu s-a sinchisit să le îngăduie celor ce credeau sincer în el şi celor care îl urmau cu recunoştinţă să îl venereze. Chiar şi atunci când lupta împotriva sărăciei şi muncea cu mâinile sale pentru a se îngriji de nevoile vitale ale familiei sale, el devenea din ce în ce mai conştient de a fi un Fiu al lui Dumnezeu; ştia că el era creatorul cerurilor şi chiar al acestui pământ pe care îşi ducea acum existenţa sa umană. Legiunile de fiinţe celeste din tot marele univers care îl observa ştiau deopotrivă că acest om din Nazaret era Suveranul lor preaiubit şi tatăl lor Creatorul. O intensă expectativă a cuprins universul Nebadonului în toţi aceşti ani; toate privirile celeste se concentrau continuu asupra Urantiei - asupra Palestinei.

128:1.14 (1409.4) În anul acela, Iisus s-a dus la Ierusalim cu Iosif pentru a celebra Paştele. După ce l-a dus deja pe Iacob la templu pentru consacrare, el socotea de datoria sa să-l ducă acolo şi pe Iosif. Iisus nu a arătat niciodată vreo părtinire în relaţiile sale cu familia. El a mers cu Iosif în Ierusalim pe ruta obişnuită a văii Iordanului, dar a revenit la Nazaret pe drumul care traversa Amatus la est de Iordan. Coborând pe Iordan, Iisus i-a povestit lui Iosif istoria iudeilor; în timpul călătoriei de întoarcere el i-a vorbit despre aventurile triburilor legendare ale lui Ruben, Gad şi Gilead care, urmând tradiţia, locuiau în aceste regiuni din estul fluviului.

128:1.15 (1409.5) Iosif i-a pus lui Iisus o mulţime de întrebări insinuante privitoare la misiunea sa, dar, la cele mai multe dintre ele, Iisus s-a mărginit la a răspunde: „Timpul meu n-a venit încă.” În cursul acestor discuţii intime, Iisus a lăsat totuşi să-i scape multe cuvinte de care Iosif şi-a amintit în timpul evenimentelor tulburătoare din anii următori. Însoţit de Iosif, Iisus a petrecut Paştele cu cei trei prieteni ai săi din Bethania, potrivit obiceiului său, când se afla în Ierusalim, de a asista la aceste sărbători comemorative.

2. Al douăzeci şi doilea an (anul 16)

128:2.1 (1409.6) Acesta a fost unul dintre anii în timpul cărora fraţii şi surorile lui Iisus s-au confruntat cu încercări şi necazuri proprii problemelor şi readaptărilor adolescenţei. Iisus avea acum fraţi şi surori de vârstă cuprinsă între şapte şi optsprezece ani, şi căuta să-i ajute să se adapteze la noile deşteptări ale vieţii lor intelectuale şi

emoţionale. El a trebuit astfel să atace problemele adolescenţei pe măsură ce se iveau în viaţa tinerilor lui fraţi şi surori.

128:2.2 (1410.1) În anul acela, Simon şi-a luat diploma de la şcoală şi a început să lucreze cu pietrarul Iacob, vechiul tovarăş de joacă şi fidelul apărător al lui Iisus. Ca urmare a mai multor întruniri de familie, s-a constatat ca nefiind un lucru înţelept ca toţi băieţii să devină tâmplari. Se gândeau că, dacă ar adopta meserii diferite, ei ar fi atunci în măsură să accepte contracte pentru construirea de edificii în întregime. Mai mult, ei trecuseră prin perioade de lipsă de ocupaţie de când trei dintre ei aveau zile de lucru pline ca tâmplari.

128:2.3 (1410.2) În timpul acestui an, Iisus a continuat să execute lucrări de finisare a caselor şi de prelucrare a lemnului de abanos pentru mobilă, dar el a petrecut cea mai mare parte a timpului său în atelierul de reparaţii al caravanseraiului. Iisus şi Iacob au început să facă cu schimbul în serviciul de la atelier. La sfârşitul anului, când munca de tâmplărie nu avea mare căutare în Nazaret, Iisus a lăsat în grija lui Iacob atelierul de reparaţii şi lui Iosif masa de tâmplar de acasă, în vreme ce el însuşi mergea la Sepphoris să lucreze la un fierar. El a prelucrat metale vreme de şase luni şi a dobândit la nicovală o îndemânare considerabilă.

128:2.4 (1410.3) Înainte de a se angaja din nou la Sepphoris, Iisus a ţinut una din întrunirile sale de familie periodice şi l-a instalat cu solemnitate pe Iacob, care tocmai împlinise optsprezece ani, ca înlocuitor al capului de familie. El a făgăduit fratelui său un sprijin călduros şi o cooperare deplină; el a cerut din partea fiecărui membru al familiei promisiunea formală de a asculta de Iacob. Începând din ziua aceea, Iacob şi-a asumat întreaga responsabilitate financiară faţă

de familie, Iisus aducând fratelui său contribuţia sa săptămânală. Iisus nu a mai luat niciodată hăţurile din mâinile lui Iacob. În vreme ce lucra la Sepphoris, el ar fi putut, în caz de nevoie, să se reîntoarcă în fiecare seară acasă, dar a rămas cu bună ştiinţă departe, invocând vremea şi alte motive, dar adevăratul său motiv era acela de a-i obişnui pe Iacob şi pe Iosif să poarte răspunderea căminului. El începuse lentul proces de detaşare a familiei sale de el. Iisus revenea în Nazaret la fiecare sabat, şi câteodată şi în timpul săptămânii atunci când o cerea situaţia, pentru a observa funcţionarea noului plan, pentru a da sfaturi şi pentru a aduce sugestii utile.

128:2.5 (1410.4) Faptul de a trăi mai tot timpul la Sepphoris vreme de şase luni i-a oferit lui Iisus o nouă ocazie de a cunoaşte mai bine punctul de vedere al gentililor asupra vieţii. El a muncit cu ei, a trăit cu ei şi, în toate felurile posibile, a studiat îndeaproape şi cu toată silinţa obiceiurile lor de viaţă şi mentalitatea lor.

128:2.6 (1410.5) Nivelul moral al acestui oraş unde locuia Irod Antipa era atât de inferior, chiar şi celui din Nazaret, răscruce a caravanelor, că după şase luni de şedere în Sepphoris, Iisus nu a ezitat în a găsi un pretext ca să se întoarcă la Nazaret. Grupul pentru care lucra avea să se angajeze în lucrări publice atât în Sepphoris, cât şi în noul oraş al Tiberiadei, iar Iisus nu prea era dispus să îşi asume nici un fel de angajament sub supravegherea lui Irod Antipa. Alte motive militau încă, în opinia lui Iisus, în favoare reîntoarcerii sale la Nazaret. Când a revenit la atelierul de reparaţii, el nu a preluat personal conducerea treburilor de familie. El a lucrat la atelier în asociaţie cu Iacob şi, în cea mai mare măsură posibilă, i-a îngăduit să continue să

supravegheze căminul. Iacob a putut astfel să continue liniştit gestionarea afacerilor familiale şi administrarea bugetului casei.

128:2.7 (1410.6) Prin astfel de planuri înţelepte şi chibzuite şi-a pregătit Iisus retragerea sa ulterioară din orice participare activă la treburile de familie. Când Iacob a avut doi ani de experienţe ca şef de familie - şi cu doi ani înainte ca el (Iacob) să se căsătorească - Iosif a fost însărcinat cu gerarea fondurilor din casă, şi cu conducerea generală a căminului care i-a fost încredinţat.

3. Al douăzeci şi treilea an (anul 17)

128:3.1 (1411.1) În anul acela, strâmtoarea financiară a familiei a fost uşor slăbită, datorită faptului că acum patru din ei erau la lucru. Miriam câştiga bine din vânzarea laptelui şi a untului; Marta devenise o iscusită ţesătoare. Mai mult de o treime din preţul de cumpărare al atelierului de reparaţii fusese plătită. Situaţia era de aşa natură că Iisus s-a oprit din lucru vreme de trei săptămâni cu scopul de a-l duce pe Simon la Ierusalim de Paşti şi, de la moartea tatălui său încoace, aceasta a fost cea mai lungă perioadă pe care a petrecut-o departe de truda zilnică.

128:3.2 (1411.2) Ei s-au dus la Ierusalim prin Decapolis şi au traversat Pella, Gerasa, Philadelphia, Hesbon şi Ierihon. Ei au revenit la Nazaret pe ruta de coastă; au trecut prin Lydda, Ioppa, Cesareea, înconjurând muntele Carmel şi mergând de acolo în Nazaret prin Ptolemaida. Această călătorie i-a permis lui Iisus să cunoască destul de bine Palestina din nordul ţinutului Ierusalimului.

128:3.3 (1411.3) În Philadelphia, Iisus şi Simon au făcut cunoştinţă cu un negustor din Damasc care s-a simţit atât de legat de cei doi fraţi din Nazaret încât a stăruit ca ei să se oprească la el, la sediul antreprizei sale din Ierusalim. În timp ce Simon participa la slujba templului, Iisus a petrecut mult timp stând de vorbă cu acest om de afaceri internaţionale bine crescut şi mult umblat. Negustorul poseda peste patru mii de cămile de caravane; el avea interese în toată lumea romană, iar acum era în drum spre Roma. El i-a propus lui Iisus să vină în Damasc pentru a intra în afacerea sa de importuri din Orient, dar Iisus i-a explicat că nu se simţea în drept să se îndepărteze atât de mult de familia sa pentru moment. Pe drumul de întoarcere, el s-a gândit mult la aceste oraşe îndepărtate şi la ţările şi mai îndepărtate din Extremul Occident şi din Extremul Orient, ţări despre care îi auzise vorbind de atâtea ori pe călătorii şi pe conducătorii caravanelor.

128:3.4 (1411.4) Simon s-a bucurat mult de vizita sa la Ierusalim. El a fost cum se cuvine admis în comunitatea Israelului cu ocazia consacrării pascale a noilor fii ai poruncii. În vreme ce Simon asista la ceremoniile Paştelui, Iisus s-a amestecat cu mulţimea de vizitatori şi s-a angajat în multe discuţii personale şi interesante cu numeroşi gentili prozeliţi.

128:3.5 (1411.5) Poate că cel mai remarcabil dintre aceste contacte a fost cel cu un tânăr grec pe nume Ştefan. Acest tânăr venea în Ierusalim pentru prima oară şi l-a întâlnit din întâmplare pe Iisus în după-amiaza zilei de joi din săptămâna Paştelui. În timp ce amândoi se plimbau vizitând palatul Asmoneii, Iisus a început întâmplător o conversaţie care a avut ca efect trezirea interesului lor unul faţă de

celălalt şi care a dus la patru ore de discuţii despre modul de a trăi şi despre adevăratul Dumnezeu şi venerarea acestuia. Ştefan a fost peste măsură de impresionat de ceea ce i-a zis Iisus şi nu a uitat niciodată cuvintele sale.

128:3.6 (1411.6) Şi acesta a fost acelaşi Ştefan care a devenit mai târziu un credincios în învăţăturile lui Iisus şi a cărui îndrăzneală, pe când predica această evanghelie de început, a avut ca rezultat uciderea lui cu pietre de către iudeii furioşi. O parte din extraordinara cutezanţă a lui Ştefan în proclamarea opiniei sale cu privire la noua evanghelie era rezultatul direct al primei sale întrevederi cu Iisus. Dar Ştefan n-a avut niciodată nici cea mai mică bănuială că galileanul cu care vorbise, cu vreo cincisprezece ani mai înainte, era exact acelaşi om pe care, mai târziu, el l-a proclamat Salvatorul lumii şi pentru care trebuia atât de curând să moară, devenind astfel primul martir al noii credinţe creştine care tocmai se năştea. Când Ştefan şi-a dat viaţa ca preţ al atacului său contra templului iudaic şi contra practicilor tradiţionale, un anume Saul, cetăţean din Tarsa, se afla acolo. Când Saul a văzut cum grecul putea să moară pentru credinţa sa, aceasta a trezit în inima sa sentimente care l-au determinat în cele din urmă să îmbrăţişeze cauza pentru care a murit Ştefan. Mai târziu Saul a devenit dinamicul şi neîmblânzitul Paul, filozoful, dacă nu singurul întemeietor, al religiei creştine.

128:3.7 (1412.1) Duminica de după săptămâna Paştelui, Simon şi Iisus au pornit pe drumul de întoarcere spre Nazaret. Simon n-a uitat niciodată ceea ce l-a învăţat Iisus în cursul acestei călătorii. El îl iubise întotdeauna pe Iisus, dar acum simţea că începea să-l cunoască pe fratele său tată. Ei au avut multe convorbiri deschise în timp ce

traversau ţara şi îşi întindeau masa pe marginea drumului. Ei au ajuns acasă joi la amiază, şi Simon a ţinut familia trează până târziu în seara aceea povestindu-şi experienţele.
128:3.8 (1412.2) Maria a fost tare supărată atunci când Simon i-a spus că Iisus îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului său din Ierusalim „în conversaţiile cu străinii, mai ales cu cei din ţările îndepărtate”. Familia lui Iisus nu a putut înţelege niciodată marele interes pe care el îl purta în oamenilor, nevoia lui de a sta de vorbă cu ei, de a cunoaşte modul lor de viaţă şi de a afla ceea ce gândeau.

128:3.9 (1412.3) Familia din Nazaret era din ce în ce mai absorbită de problemele ei imediate şi omeneşti. Nu se făcea frecvent aluzie la viitoarea misiune a lui Iisus, şi el însuşi vorbea foarte rar de viitorul său. Mama sa rareori îşi amintea că el era un copil al făgăduinţei. Ea abandona încetul cu încetul ideea că Iisus trebuia să îndeplinească pe pământ o misiune divină. Dar credinţa sa era uneori reînsufleţită, atunci când îşi amintea de vizita lui Gabriel înainte de naşterea copilului.

4. Episodul Damascului

128:4.1 (1412.4) Iisus şi-a petrecut ultimele patru luni ale acestui an în Damasc, ca oaspete al negustorului pe care îl întâlnise, pentru prima dată, în Philadelphia când se ducea în Ierusalim. Un delegat al acestui negustor îl căutase şi îl găsise pe Iisus pe când trecea prin Nazaret, şi îl însoţise până la Damasc. Acest negustor în vinele căruia curgea sânge de iudeu, s-a oferit să consacre o sumă enormă de bani pentru

întemeierea unei şcoli de filozofie religioasă în Damasc. El plănuia să creeze un centru de studii care va depăşi Alexandria. El i-a propus lui Iisus să înceapă numaidecât un lung tur prin centrele pedagogice mondiale pentru a se pregăti să ia conducerea acestui nou proiect. Aceasta a fost una dintre cele mai mari încercări la care Iisus a trebuit să le facă faţă în cursul carierei sale pur omeneşti.

128:4.2 (1412.5) Curând, negustorul a adus în faţa lui Iisus un grup de doisprezece negustori şi bancheri care acceptau să finanţeze această şcoală recent proiectată. Iisus a manifestat un profund interes pentru şcoala propusă şi i-a ajutat să facă planurile ei de organizare, dar a exprimat întotdeauna teama ca nu cumva celelalte obligaţii anterioare ale lui (pe care le-a trecut sub tăcere) să nu-i permită să accepte conducerea unei întreprinderi atât de ambiţioase. Acela care ar fi vrut să fie binefăcătorul său a insistat şi l-a angajat avantajos pe Iisus, la el acasă, să facă nişte traduceri, în timp ce el, soţia lui, fiii şi fiicele lui încercau să-l facă pe Iisus să accepte onoarea care i se oferea. Dar el nu a vrut să-şi dea consimţământul. El ştia foarte bine că misiunea sa pe pământ nu trebuia să fie susţinută de instituţii de învăţământ; el ştia că nu trebuia să se oblige câtuşi de puţin să fie îndrumat de către „consiliile oamenilor”, oricât ar fi ele de bine intenţionate.

128:4.3 (1412.6) El, care a fost respins de liderii religioşi din Ierusalim, chiar şi după ce şi-a demonstrat autoritatea, a fost recunoscut şi salutat ca un maestru învăţător de către oamenii de afaceri şi de către bancherii din Damasc, şi toate acestea în vreme ce el era un tâmplar nazareean obscur şi necunoscut.

128:4.4 (1412.7) El nu a vorbit niciodată de această ofertă familiei sale, iar sfârşitul anului îl găseşte înapoi în Nazaret, văzându-şi de

îndatoririle sale zilnice întocmai, ca şi cum nu ar fi fost niciodată tentat de propunerile măgulitoare ale prietenilor lui din Damasc. Aceştia, la rândul lor, nu au făcut niciodată legătura între cetăţeanul din Capernaum care a răsturnat cu susul în jos toată societatea iudaică, şi acel tâmplar din Nazaret care îndrăznise să refuze onoarea pe care bogăţiile lor adunate laolaltă ar fi putut să i-o procure.

128:4.5 (1413.1) Iisus a izbutit cu multă pricepere şi în mod intenţionat să izoleze diversele episoade din viaţa sa, astfel încât în ochii lumii, ele să nu fie asociate şi luate drept faptele unuia şi aceluiaşi individ. În cursul anilor care au urmat, el a auzit de mai multe ori povestindu-se istoria ciudatului galileean care a refuzat oferta de a întemeia în Damasc o şcoală care să rivalizeze cu Alexandria.
128:4.6 (1413.2) Unul din ţelurile pe care Iisus le avea în vedere atunci când căuta să izoleze anumite particularităţi ale experienţei sale pământeşti era de a evita născocirea istoriei unei vieţi atât de variate şi de spectaculoase încât generaţiile viitoare să fie determinate să-l venereze pe învăţător în loc să se supună adevărului pe care acesta îl trăise şi îl propovăduise. Iisus nu dorea să abată atenţia de la învăţătura lui prin biografia vieţii sale omeneşti. Foarte devreme, el a recunoscut că discipolii săi ar fi tentaţi să întemeieze o religie *pe seama sa,* care ar risca să concureze cu evanghelia împărăţiei pe care el avea intenţia să o proclame lumii. În consecinţă, el a căutat în mod persistent să suprime în decursul carierei sale pline de evenimente tot ceea ce, după părerea sa, era susceptibil de a întări tendinţa umană naturală de a exalta învăţătorul în loc de a proclama învăţăturile sale.
128:4.7 (1413.3) Paragraph 128:5.7 is missing.

128:4.8 (1413.4) La sfârşitul acestui an, căminul din Nazaret mergea destul de bine. Copiii creşteau şi Maria se obişnuia cu absenţa lui Iisus de acasă. El continua să-şi trimită salariul la Iacob pentru a sprijini familia şi nu păstra din el decât o mică parte pentru cheltuielile sale personale imediate.
128:4.9 (1413.5) Pe măsură ce se scurgeau anii, devenea tot mai dificil de înţeles că acest om era un Fiu al lui Dumnezeu pe pământ. El semăna întru totul cu un locuitor de rând al tărâmului, doar un alt om printre oameni. Şi s-a poruncit anume de către Tatăl din ceruri ca manifestarea să se deruleze chiar în felul acesta.

5. Al douăzeci şi patrulea an (anul 18)

128:5.1 (1413.6) Acesta a fost primul an în care Iisus a fost relativ eliberat de responsabilităţile lui familiale. Iacob a reuşit foarte bine să administreze casa, ajutat de sfaturile şi de banii lui Iisus.

128:5.2 (1413.7) În săptămâna de după Paşte a acestui an, un tânăr a venit din Alexandria în Nazaret pentru a organiza, în cursul anului, o întâlnire între Iisus şi un grup de iudei din Alexandria într-un loc de pe coasta Palestinei. Mijlocul lui iunie a fost ales ca dată a acestei întrevederi, iar Iisus s-a dus în Cezareea pentru a se întâlni cu cinci iudei eminenţi ai Alexandriei, care l-au rugat să se stabilească în oraşul lor ca învăţător religios. Pentru a-l face să accepte, ei i-au oferit, pentru început, postul de asistent al chazanului în principala lor sinagogă.

128:5.3 (1414.1) Purtătorul de cuvânt al acestui comitet i-a explicat lui Iisus că Alexandria era destinată să devină centrul principal al culturii iudaice pentru întreaga lume şi că tendinţa elenistă a treburilor iudaice depăşise realmente şcoala de gândire babiloniană. Ei i-au amintit lui Iisus de vuietul prevestitor de rău al rebeliunii din Ierusalim şi din toată Palestina, şi l-au asigurat că orice ridicare a iudeilor palestinieni ar echivala cu o sinucidere naţională, că mâna de fier a Romei ar zdrobi rebeliunea în trei luni, că Ierusalimul ar fi distrus, iar templul demolat, că nu ar mai rămâne piatră peste piatră din ele.

128:5.4 (1414.2) Iisus a ascultat tot ceea ce aveau de zis şi le-a mulţumit pentru încrederea lor, şi, refuzând oferta lor de a merge în Alexandria, le-a zis în fond următorul lucru: „Ceasul meu nu a venit încă.” Ei au fost nedumeriţi de aparenta sa indiferenţă la onoarea pe care se gândiseră să i-o confere. Înainte de a-şi lua rămas bun de la Iisus, ei i-au oferit o pungă de bani ca semn al stimei prietenilor lui din Alexandria şi ca o compensaţie pentru timpul şi cheltuielile venirii sale în Cesareea pentru a sta de vorbă cu ei. Dar el a refuzat şi banii spunându-le: „Casa lui Iosif nu a primit niciodată de pomană şi noi nu putem mânca pâinea altuia atâta timp cât eu am braţe puternice, iar fraţii mei pot să muncească.”

128:5.5 (1414.3) Prietenii săi din Egipt au înălţat pânzele, îndreptându-se spre casă. Câţiva ani mai târziu, când ei au auzit zvonindu-se despre constructorul de corăbii din Capernaum, care crease o asemenea zguduire în Palestina, puţini dintre ei au bănuit că el era pruncul din Betleem devenit adult şi acelaşi galileean cu comportament ciudat care refuzase cu atâta dezinvoltură invitaţia lor de a deveni un mare maestru în Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Iisus s-a reîntors în Nazaret. Ultimele şase luni din anul acesta au fost cele mai sărace în evenimente din toată cariera sa. El s-a bucurat de acest răgaz temporar de la programul obişnuit al problemelor de rezolvat şi al dificultăţilor de biruit. El s-a împărtăşit mult cu Tatăl său care este în ceruri şi a făcut progrese imense în stăpânirea mentalului său uman.

128:5.7 (1414.5) Dar treburile oamenilor din lumile timpului şi ale spaţiului nu se desfăşoară multă vreme fără incidente. În decembrie, Iacob a avut o convorbire între patru ochi cu Iisus, explicând că el era foarte îndrăgostit de Esta, o tânără femeie din Nazaret, şi că amândoi doreau să se căsătorească curând dacă lucrul acesta s-ar putea aranja. El a atras atenţia asupra faptului că Iosif va face în curând optsprezece ani şi că ar fi o bună experienţă pentru el aceea de a avea prilejul să slujească ca înlocuitor al capului de familie. Iisus a consimţit ca Iacob să se căsătorească cu doi ani mai târziu, cu condiţia ca între timp să-l instruiască cum se cuvine pe Iosif ca acesta să-şi asume conducerea căminului.

128:5.8 (1414.6) Apoi evenimentele s-au precipitat - căsătoria era în aer. Succesul lui Iacob în obţinerea asentimentului lui Iisus la căsătoria sa a încurajat-o pe Miriam să-l abordeze pe fratele ei tată cu planurile ei. Iacob, tânărul zidar care se făcuse cândva campionul lui Iisus şi care era acum asociat de afaceri cu Iacob şi cu Iosif, căutase de multă vreme să obţină mâna lui Miriam. După ce şi-a expus planurile, Iisus a cerut ca Iacob să vină să-l vadă şi să-i ceară oficial mâna lui Miriam. El le-a făgăduit binecuvântarea sa la călătoria lor de îndată ce Miriam va socoti că Marta ar fi capabilă să-şi asume îndatoririle de soră mai mare.

128:5.9 (1414.7) Când Iisus era acasă, el continua să predea cursul de seară la şcoală de trei ori pe săptămână, citea Scripturile în sinagogă în ziua de sabat, se vedea cu mama sa, îi învăţa pe copii şi, în general, se purta ca un demn şi respectat cetăţean al Nazaretului din comunitatea Israelului.

6. Al douăzeci şi cincilea an (anul 19)

128:6.1 (1415.1) Acest an a început cu toată familia din Nazaret sănătoasă şi a văzut sfârşitul şcolarităţii regulate a tuturor copiilor, cu excepţia anumitor munci pe care Marta trebuia să le facă în locul lui Rut.

128:6.2 (1415.2) Iisus era unul dintre specimenele umane cele mai robuste şi mai rafinate care apăruseră vreodată pe pământ de la epoca lui Adam încoace. Dezvoltarea sa fizică era superbă, mintea sa era activă, ascuţită, pătrunzătoare - comparată cu mentalitatea medie a contemporanilor săi, ea atinsese proporţii uriaşe - iar spiritul său era într-adevăr omeneşte divin.

128:6.3 (1415.3) Starea financiară a familiei era cea mai bună pe care au avut-o de la lichidarea proprietăţilor lui Iosif. Fuseseră făcute ultimele plăţi pentru atelierul de reparaţii al caravanseraiului; ei nu mai aveau nici o datorie şi, pentru prima dată după ani de zile, ei aveau nişte bani înaintea lor. În aceste condiţii, şi întrucât îi dusese şi pe ceilalţi fraţi ai lui la Ierusalim pentru a sărbători primul lor Paşte,

Iisus a decis să-l însoţească pe Iuda (care tocmai îşi terminase studiile la şcoala sinagogii) pentru prima sa vizită la templu.

128:6.4 (1415.4) Ei s-au dus în Ierusalim prin valea Iordanului şi au revenit pe acelaşi drum, deoarece Iisus se temea de unele necazuri dacă şi-ar duce fratele prin Samaria. În Nazaret, Iuda intrase deja de mai multe ori în nişte încurcături din pricina firii sale pripite şi a puternicelor sale sentimente patriotice.

128:6.5 (1415.5) Ei au sosit în Ierusalim la timpul cuvenit şi erau pe cale de a face prima lor vizită la templu, a cărui simplă vedere l-a stârnit şi l-a pasionat pe Iuda până în străfundurile sufletului, moment în care s-a întâmplat ca ei să-l întâlnească pe Lazăr din Bethania. În vreme ce Iisus stătea de vorbă cu Lazăr şi căutau să aranjeze o celebrare împreună a Paştelui, Iuda a provocat un incident foarte serios pentru ei toţi. În apropierea lor se afla un gardian roman care a făcut unele remarci nepotrivite la adresa unei tinere iudee care tocmai trecea pe acolo. Iuda a izbucnit copleşit de o indignare aprigă şi nu i-a trebuit mult până să-şi exprime, direct şi la auzul soldatului, resentimentul său pentru o asemenea necuviinţă. Or, legionarii romani erau foarte sensibili la tot ceea ce friza lipsa de respect la iudei. Gardianul l-a pus deci imediat sub stare de arest pe Iuda. Aceasta era prea mult pentru tânărul patriot şi, înainte ca Iisus să-l prevină cu o privire de avertisment, el s-a uşurat printr-o volubilă enunţare a sentimentelor sale antiromane înăbuşite, ceea ce n-a făcut decât ca totul să meargă din rău în mai rău. Iuda, cu Iisus alături de el, a fost de îndată condus la închisoarea militară.

128:6.6 (1415.6) Iisus a încercat să obţină fie un interogatoriu imediat pentru Iuda, fie eliberarea sa la timp pentru a putea sărbători Paştele

în seara aceea, dar a eşuat în încercările sale. Întrucât a doua zi era o zi de „sfântă adunare” în Ierusalim, nici chiar romanii nu prea îndrăzneau să asculte nişte acuzaţii contra unui iudeu. În consecinţă, Iuda a rămas închis până în dimineaţa celei de-a doua zile a arestării sale şi Iisus a rămas la închisoare cu el. Ei nu au fost prezenţi în templu la ceremonia prin care se primeau fiii legii în deplina cetăţenie a Israelului. Iuda nu a trecut prin această ceremonie decât după câţiva ani, cu prilejul şederii sale următoare la Ierusalim în timpul unui Paşte şi în legătură cu lucrarea sa de propagandă în numele zeloţilor, organizaţia patriotică căreia îi aparţinea şi în care era foarte activ.

128:6.7 (1415.7) În dimineaţa care a urmat cea de-a doua zi a lor din închisoare, Iisus s-a înfăţişat înaintea magistratului militar în numele lui Iuda. Oferind scuze pentru tinereţea fratelui său şi dând nişte lămuriri suplimentare, dar judicioase, referindu-se la natura provocatoare a incidentului care motivase arestarea fratelui său, Iisus a prezentat chestiunea în aşa fel încât magistratul a exprimat opinia că tânărul iudeu putea să aibă o scuză valabilă pentru izbucnirea sa violentă. După ce l-a avertizat pe Iuda să nu mai îndrăznească să se facă vinovat de o asemenea temeritate, magistratul i-a zis lui Iisus dându-le drumul: „Ai face bine să-ţi ţii ochii pe băiat, căci ar putea să atragă multe necazuri peste voi toţi.” Şi judecătorul roman grăia adevărul. Iuda i-a pricinuit multe necazuri lui Iisus, iar necazurile erau întotdeauna de aceeaşi natură - ciocniri cu autorităţile civile din cauza izbucnirilor lui patriotice nechibzuite şi imprudente.

128:6.8 (1416.1) Iisus şi Iuda s-au înapoiat în Bethania pentru a înnopta acolo, explicând de ce lipsiseră de la întâlnirea lor pentru a lua cina de Paşti şi au pornit către Nazaret în ziua următoare. Iisus nu a vorbit

familiei despre arestarea tânărului lor frate în Ierusalim, însă, la trei săptămâni după întoarcerea lor, el a avut o lungă discuţie cu Iuda cu privire la acest incident. După această convorbire cu Iisus, Iuda a istorisit el însuşi această poveste familiei. El nu a uitat niciodată răbdarea şi îngăduinţa pe care fratele său tată le manifestase în tot timpul acestei grele încercări.
128:6.9 (1416.2) Acesta a fost ultimul Paşte la care Iisus s-a dus cu un membru al propriei sale familii. Tot mai mult, Fiul Omului urma să slăbească legăturile strânse care îl uneau cu cei din carnea şi din sângele lui.

128:6.10 (1416.3) În anul acela, perioadele sale de profundă meditaţie au fost adeseori întrerupte de Rut cu tovarăşii ei de joacă. Iisus era întotdeauna gata să-şi lase pentru mai târziu reflecţiile sale asupra viitoarei sale lucrări pentru lume şi univers ca să împărtăşească bucuria copilărească şi veselia tinerească ale acestora, care nu oboseau niciodată să-l tot asculte povestind aventurile diferitelor sale călătorii la Ierusalim. Lor le plăceau şi multe dintre povestirile sale despre animale şi natură.
128:6.11 (1416.4) Copiii erau întotdeauna bineveniţi în atelierul de reparaţii. Iisus punea nisip, butuci de lemn şi pietre lângă atelierul său, iar bandele de puştani veneau acolo în fuga mare ca să se amuze. Când erau obosiţi de joaca lor, cei cu mai mult curaj veneau să arunce o privire în atelier şi, dacă meşterul nu era prea ocupat, ei îndrăzneau să intre şi să spună: „Unchiule Ioşua, haide şi istoriseşte-ne o poveste lungă.” Atunci ei îl trăgeau de mâini afară până ce se aşeza pe piatra sa preferată de lângă colţul atelierului, împreună cu copiii aşezaţi pe pământ în semicerc în jurul său. Cât de mult se veseleau cu unchiul

Ioşua aceşti tinerei! Ei învăţau să râdă, şi încă din toată inima. Unul sau doi dintre cei mai mici aveau obiceiul să se caţere pe genunchii lui Iisus şi să şadă acolo, privind cu minunare expresia trăsăturilor sale în vreme ce îşi spunea poveştile.

128:6.12 (1416.5) Le era greu prietenilor săi să înţeleagă orizontul larg al activităţilor sale intelectuale şi modul în care putea atât de brusc şi atât de complet să treacă de la profundele discuţii despre politică, filozofie şi religie la voia bună şi la voioşia acestor copii de la cinci la zece ani. Pe măsură ce fraţii şi surorile lui creşteau, el avea mai multă tihnă şi, înainte de venirea pe lume a celei de-a treia generaţii, el acorda o mare atenţie acestor copilaşi. Dar el n-a trăit destulă vreme pe pământ pentru a se bucura prea mult de nepoţeii săi.

7. Al douăzeci şi şaselea an (anul 20)

128:7.1 (1416.6) La începutul acestui an, Iisus din Nazaret a devenit profund conştient de posedarea unei puteri latente de mare amploare. El era deopotrivă întru totul convins că această putere nu trebuia să fie folosită de personalitatea sa în calitate de Fiu al Omului, cel puţin nu înainte să fi venit timpul său.

128:7.2 (1417.1) În această vreme, el reflecta mult asupra relaţiilor sale cu Tatăl care este în ceruri, dar vorbea puţin despre acestea. Concluzia tuturor reflecţiilor a fost exprimată o dată în rugăciunea sa de pe munte când a zis: „Independent de ceea ce sunt şi de puterea pe care pot sau nu s-o exercit, eu am fost întotdeauna şi voi fi întotdeauna supus voii Tatălui meu din Paradis.” Şi totuşi în vreme ce

acest om umbla prin Nazaret, către locul său de muncă şi înapoi, era literalmente adevărat - în ceea ce privea vastul univers - că „în el erau ascunse toate comorile de înţelepciune şi de cunoaştere.”

128:7.3 (1417.2) În tot anul treburile familiei au mers strună, dar nu şi pentru Iuda. Vreme de ani de zile Iacob a avut necazuri cu cel mai tânăr frate al său care nu era înclinat să se apuce de lucru şi pe care nu se putea conta în participarea la cheltuielile casei. Deşi trăia acasă, el nu era conştiincios în a-şi câştiga partea sa de salariu pentru bugetul familial.

128:7.4 (1417.3) Iisus era un om al păcii şi, din timp în timp, era foarte stingherit de isprăvile belicoase şi de numeroasele izbucniri patriotice ale lui Iuda. Iacob şi Iosif erau de părere să-l dea afară din casă, dar Iisus nu a vrut să consimtă. Când răbdarea lor fusese greu pusă la încercare, Iisus s-a mărginit la a-i sfătui: „Fiţi răbdători, fiţi înţelepţi în sfaturile voastre şi elocvenţi în viaţa voastră, pentru ca fratele vostru mai mic să poată mai întâi să cunoască calea mai bună şi apoi să fie constrâns să vă urmeze pe ea.” Sfatul înţelept şi afectuos al lui Iisus a evitat o ruptură familială; ei au rămas laolaltă. Iuda însă nu s-a cuminţit decât după căsătoria sa.

128:7.5 (1417.4) Maria vorbea rar de viitoarea misiune a lui Iisus. De fiecare dată când se făcea aluzie la acest subiect, Iisus răspundea doar atât: „Ceasul meu încă nu a venit.” Iisus aproape că îndeplinise sarcina dificilă de a-şi servi familia pentru ca aceasta să nu mai depindă de prezenţa imediată a personalităţii sale. El se pregătea rapid pentru ziua în care va putea în mod logic să părăsească casa din Nazaret şi să înceapă preludiul mai activ al veritabilului său ajutor pe lângă oameni.

128:7.6 (1417.5) Nu pierdeţi niciodată din vedere faptul că prima misiune esenţială a lui Iisus în a şaptea sa manifestare era de a dobândi experienţa de creatură, conducându-l la suveranitatea peste Nebadon. Acumulând însăşi această experienţă, el făcea, pe Urantia şi în tot universul local, revelaţia supremă a Tatălui din Paradis. Pe lângă aceste obiective, el a încercat să descâlcească problemele complicate ale Urantiei după cum erau ele legate de rebeliunea lui Lucifer.

128:7.7 (1417.6) În anul acela, Iisus a avut mai mult răgaz decât în mod obişnuit; el a acordat foarte mult din timpul său ca să-l înveţe pe Iacob să administreze atelierul de reparaţii şi pe Iosif să conducă treburile casei. Maria presimţea că el se pregătea să-i părăsească. Să-i părăsească ca să se ducă încotro? Pentru a face ce? Ea aproape că abandonase ideea că Iisus era Mesia. Ea nu putea să-l înţeleagă, pur şi simplu nu putea să sondeze misterul fiului ei mai mare.

128:7.8 (1417.7) Iisus a petrecut, în anul acesta, o mare parte din timpul său, individual, cu diverşi membri ai familiei sale. El îi lua în lungi şi frecvente plimbări pe dealuri şi pe la ţară. Înainte de seceriş el l-a dus pe Iuda în sudul Nazaretului la unchiul său fermier, dar Iuda nu a rămas acolo multă vreme după recoltă. El a fugit, iar Simon l-a regăsit mai târziu pe marginea lacului cu pescarii. Când Simon l-a adus acasă, Iisus a făcut un tur de orizont cu flăcăul fugar şi, întrucât el voia să fie pescar, el a mers cu el la Magdala şi l-a încredinţat unei rude, pescar de meserie. Iuda a muncit destul de bine şi în mod regulat alături de el de atunci şi până la căsătoria sa şi a continuat meseria de pescar şi după căsătoria sa.

128:7.9 (1418.1) În sfârşit venise ziua când fraţii lui Iisus îşi aleseseră cariera şi se aşezaseră. Totul era aranjat pentru plecarea lui Iisus de acasă.

128:7.10 (1418.2) În noiembrie au avut loc două căsătorii odată. Iacob s-a căsătorit cu Esta şi Miriam cu Iacob. Aceasta a fost cu adevărat un prilej de bucurie. Maria însăşi era încă o dată fericită, afară de unele momente când îşi dădea seama că Iisus se pregătea să plece. Ea suferea apăsată de povara unei mari incertitudini. Măcar de ar vrea Iisus să stea şi să discute totul sincer cu ea ca pe vremea când era doar un băieţandru! Dar el era în permanenţă necomunicativ şi păstra o profundă tăcere asupra viitorului.

128:7.11 (1418.3) Iacob şi Esta, soţia sa, s-au instalat într-o căsuţă bine amenajată în partea de vest a oraşului, cadou din partea tatălui fetei. Iacob a continuat să sprijine căminul mamei sale, dar contribuţia sa financiară a fost redusă la jumătate din pricina căsătoriei sale. Iosif a fost oficial instalat de Iisus ca şef de familie; Iuda îşi trimetea acum cu fidelitate contribuţia sa lunară acasă. Căsătoria lui Iacob şi cea a lui Miram au avut asupra lui Iuda o influenţă foarte benefică; când a plecat din nou în zonele de pescuit, a doua zi după cele două căsătorii, el l-a asigurat pe Iosif că putea să se bizuiască pe el „că-mi voi face toată datoria şi chiar mai mult dacă va fi nevoie.” Şi el s-a ţinut de promisiune.

128:7.12 (1418.4) Miriam locuia în casa lui Iacob, învecinată cu cea a Mariei, căci Iacob tatăl fusese îngropat alături de strămoşii săi. În casă, Marta a luat locul lui Miriam, şi noua organizare a mers bine încă de dinainte de sfârşitul anului.

128:7.13 (1418.5) În ziua de după aceste două căsătorii, Iisus a avut o întrevedere foarte importantă cu Iacob. El i-a povestit în taină că se pregătea să părăsească căminul. El i-a dăruit lui Iacob deplina proprietate a atelierului de reparaţii. El a abdicat în mod oficial şi solemn de la poziţia sa de cap de familie în favoarea lui Iosif, şi l-a stabilit, în maniera cea mai emoţionantă, pe fratele său Iacob ca „şef şi ocrotitor al casei tatălui meu". El a redactat un acord secret cu Iacob, pe care l-au semnat amândoi şi în care se stipula că în schimb pentru atelierul de reparaţii, Iacob îşi va asuma de atunci înainte întreaga responsabilitate financiară a familiei şi îl dezlega astfel pe Iisus de orice obligaţie ulterioară în aceste chestiuni. După ce a semnat contractul şi a aranjat bugetul în aşa fel încât familia să poată realmente face faţă cheltuielilor fără nici o contribuţie a lui Iisus, acesta din urmă i-a zis lui Iacob: „Fiule, eu voi continua să-ţi trimit câte ceva în fiecare lună până ce îmi va veni ceasul, dar tu să foloseşti ceea ce-ţi voi trimite după cum o va cere situaţia. Cheltuiască fondurile mele pentru nevoile sau pentru plăcerile familiei aşa cum vei socoti că-i mai bine. Întrebuinţează-le în caz de boală sau pentru a întâmpina incidentele neprevăzute care s-ar putea ivi vreunui membru al familiei."

128:7.14 (1418.6) În felul acesta s-a pregătit Iisus să abordeze a doua fază a vieţii sale de adult în care, detaşat de ai săi, el nu a început încă să se ocupe în mod public de treburile Tatălui său.

Cartea Urantia

Capitolul 129

Urmarea vieţii de adult a lui Iisus

129:0.1 (1419.1) IISUS se retrăsese complet şi definitiv din activitatea de administrare a treburilor casnice ale familiei din Nazaret şi de la îndrumarea imediată a membrilor ei. El a stăruit, până la botezarea sa, să contribuie la finanţele familiale şi să se intereseze personal de bunăstarea spirituală a fiecăruia dintre fraţii şi surorile lui. El era întotdeauna pregătit să facă tot ceea ce era omeneşte posibil pentru mângâierea şi fericirea mamei sale devenite văduvă.

129:0.2 (1419.2) Fiul Omului făcuse acum toate pregătirile pentru a se desprinde definitiv de căminul din Nazaret, şi aceasta nu îi era un lucru prea uşor. Iisus îi iubea în mod firesc pe cei preajma sa; îşi

iubea familia, şi această afecţiune naturală fusese imens sporită de extraordinarul său devotament faţă de ea. Cu cât ne dăruim mai mult semenilor noştri, cu atât ajungem să-i iubim mai mult; şi, din moment ce Iisus se dăruise atât de complet celor din familia sa, el îi iubea cu o mare şi caldă afecţiune.

129:0.3 (1419.3) Toată familia presimţise încetul cu încetul că Iisus se pregătea să o părăsească. Tristeţea despărţirii anticipate nu era alinată decât de această manieră treptată de a-i pregăti pentru anunţarea intenţiei sale de a pleca. Vreme de peste patru ani ei şi-au dat seama că el plănuia această despărţire finală.

1. Al douăzeci şi şaptelea an (anul 21)

129:1.1 (1419.4) În luna lui ianuarie a anului 21, într-o dimineaţă ploioasă de duminică, Iisus şi-a luat discret rămas bun de la familia sa, explicând doar că mergea în Tiberiada şi, de acolo, să viziteze alte oraşe de pe lângă Marea Galileii. Şi aşa i-a părăsit el, fără a mai fi vreodată un membru regulat al acestui cămin.

129:1.2 (1419.5) El a petrecut o săptămână în Tiberiada, noul oraş care trebuia curând să succedă Sepphorisului drept capitală a Galileii. Găsind puţine lucruri care să-l poată interesa, el a trecut succesiv prin Magdala şi Betsaida pentru a ajunge în Capernaum, unde s-a oprit pentru a-i face o vizită lui Zebedeu, prietenul tatălui său. Fiii lui Zebedeu erau pescari; el însuşi era constructor de bărci. Iisus din Nazaret era tot atât de mult un expert în crearea de modele, cât şi în construirea lor; el era meşter în lucratul lemnului, iar Zebedeu îşi

pusese în gând să facă cele mai bune bărci; el şi-a expus proiectele lui Iisus şi l-a invitat pe tâmplarul vizitator să i se alăture lui în această întreprindere. Iisus a consimţit cu dragă inimă.

129:1.3 (1419.6) Iisus nu a lucrat cu Zebedeu decât puţin mai mult de un an, dar în timpul acela el a creat un nou tip de barcă şi a pus bazele unor metode cu totul noi pentru construirea ei. Printr-o tehnică superioară şi prin nişte procedee mult îmbunătăţite de uscare prin etuvă a scândurilor, Iisus şi Zebedeu au început să construiască bărci de un tip mult superior, ambarcaţiuni care ofereau mult mai multă securitate decât tipurile mai vechi la navigaţia cu pânze pe lac. Vreme de mai mulţi ani, Zebedeu a avut de lucru la producţia acestor bărci de tip nou mai mult decât putea să execute mica sa antrepriză. În mai puţin de cinci ani, practic toate bărcile care navigau pe lac fuseseră construite în şantierele lui Zebedeu din Capernaum. Iisus a devenit bine cunoscut de populaţia de pescari galileeni ca inventator al acestor noi bărci.

129:1.4 (1420.1) Zebedeu era un om destul de înstărit. Şantierele sale se găseau pe marginea lacului, în sudul Capernaumului, şi casa sa era situată pe malul lacului, lângă centrul de pescuit din Betsaida. În timpul şederii de peste un an din Capernaum, Iisus a locuit în casa lui Zebedeu. El muncise multă vreme singur pe lume, adică fără tată, şi s-a bucurat mult de această perioadă de lucru cu un partener patern.

129:1.5 (1420.2) Soţia lui Zebedeu, Salome, era o rudă a lui Annas, care fusese mare preot în Ierusalim şi care rămăsese membrul cel mai influent din grupul saducheu, căci ieşise la pensie de numai opt ani. Salome a devenit o mare admiratoare a lui Iisus. Ea îl iubea tot atât de mult ca şi pe proprii ei fii, Iacob, Ioan şi David în vreme ce cele patru

fiice ale ei îl socoteau ca pe fratele lor mai mare. Iisus mergea adesea la pescuit cu Iacob, Ioan şi David care au constatat că Iisus era tot atât de experimentat ca pescar pe cât era de iscusit ca constructor de bărci.

129:1.6 (1420.3) În tot acest an, Iisus i-a trimis în fiecare lună bani fratelui său Iacob. El a revenit la Nazaret în octombrie pentru a asista la căsătoria Martei. După aceea, nu s-a mai reîntors în Nazaret vreme de peste doi ani, până la dubla căsătorie a lui Simon şi a lui Iuda.

129:1.7 (1420.4) Pe durata întregului an, Iisus a construit bărci şi a continuat să observe cum trăiau oamenii pe pământ. El se ducea frecvent să viziteze caravanseraiul, căci ruta directă din Damasc spre sud trecea prin Capernaum. Oraşul era un important post militar roman, iar ofiţerul aflat la comanda garnizoanei era un gentil care credea în Iehova, un „om cucernic", după cum aveau iudeii obiceiul să-i desemneze pe aceşti prozeliţi. Acest ofiţer aparţinea unei bogate familii romane, şi a luat în seama sa construirea unei frumoase sinagogi în Capernaum; el le-o oferise iudeilor cu puţin timp înainte ca Iisus să vină să locuiască la Zebedeu. Iisus a condus slujbele din noua sinagogă vreme de mai mult de jumătate din anul acesta; câţiva dintre caravanierii care s-a întâmplat să asiste la ele şi-au amintit că el era tâmplarul din Nazaret.

129:1.8 (1420.5) Când a fost vorba de plătirea impozitelor, Iisus s-a înregistrat ca „meşter calificat al Capernaumului". Din ziua aceea şi până la sfârşitul vieţii sale pământene, el a fost cunoscut ca un locuitor al Capernaumului. El nu s-a prevalat niciodată de nici o altă reşedinţă legală, cu toate că, pentru diverse motive, a permis altora să-

i atribuie domiciliul în Damasc, în Bethania, în Nazaret sau chiar în Alexandria.

129:1.9 (1420.6) La sinagoga din Capernaum el a găsit o mulţime de noi cărţi în cuferele bibliotecii şi petrecea acolo cel puţin cinci seri pe săptămână de studii intensive. El consacra o seară vieţii sociale cu adulţii, şi alta o petrecea cu tinerii. Exista în personalitatea lui Iisus ceva binevoitor şi inspirator care îi atrăgea invariabil pe tineri. Întotdeauna îi făcea să se simtă în largul lor în prezenţa sa. Poate că marele său secret pentru a se înţelege cu ei ţinea de dublul fapt că el se interesa întotdeauna de ocupaţiile lor, în vreme ce dădea rareori sfaturi fără a i le fi cerut careva.

129:1.10 (1420.7) Familia lui Zebedeu aproape că îl venera pe Iisus; ea nu pierdea niciodată prilejul de a asculta dezbaterile cu întrebări şi răspunsuri pe care le conducea în fiecare seară după cină, înainte de a pleca la sinagogă să studieze. Şi tinerii din vecinătate veneau frecvent să asiste la aceste reuniuni de după cină. La aceste mici adunări, Iisus dădea o învăţătură variată şi avansată, pe atât de avansată pe cât le îngăduia priceperea lor. El vorbea cu ei deschis, îşi expunea ideile şi idealurile privitoare la politică, la sociologie, la ştiinţă şi la filozofie, dar nu pretindea niciodată că vorbeşte cu o autoritate finală, afară de cazul când discuta despre religie - relaţia omului cu Dumnezeu.

129:1.11 (1421.1) O dată pe săptămână, Iisus ţinea o reuniune cu toată casa sa, cu personalul din atelier şi cu cel de pe şantier, căci Zebedeu avea mulţi angajaţi, şi printre aceşti muncitori a fost Iisus numit pentru prima oară „Maestrul”. Toată lumea îl iubea. Munca sa în Capernaum cu Zebedeu îi plăcea, dar îi era dor de copiii care se jucau pe lângă atelierul de tâmplărie din Nazaret.

129:1.12 (1421.2) Dintre toţi fiii lui Zebedeu, Iacob era cel care se interesa cel mai mult de Iisus luat ca învăţător şi filozof. Ioan prefera învăţătura şi opiniile acestuia asupra religiei. David îl stima ca meşter, dar aprecia prea puţin vederile sale religioase şi învăţăturile sale filozofice.
129:1.13 (1421.3) Iuda venea frecvent în ziua de sabat ca să-l audă pe Iisus vorbind în sinagogă şi rămânea ca să discute cu el. Cu cât îl vedea mai mult pe fratele său mai mare, cu atât era mai convins că Iisus era cu adevărat un mare om.

129:1.14 (1421.4) În anul acela, Iisus a făcut mari progrese în stăpânirea ascendentă a mentalului său uman şi a atins nivele elevate şi noi de contact conştient cu Ajustorul său interior al Gândirii.
129:1.15 (1421.5) Acesta a fost ultimul său an de viaţă stabilă. Iisus nu a mai rămas niciodată într-un singur loc sau la o singură antrepriză. Momentul pelerinajelor sale pământene se apropia repede. Perioadele de activitate intensă nu erau îndepărtate în viitor, însă, între viaţa sa simplă, dar intens activă din trecut şi serviciul său public încă şi mai activ şi mai înflăcărat, aveau acum să se intercaleze câţiva ani în care el va călători mai mult şi în care activitatea sa personală va fi extrem de diversificată. Pregătirea sa în calitate de om al tărâmului trebuia să fie desăvârşită înainte de a putea inaugura cariera sa de propovăduire şi de predicare în calitate de om-Dumnezeu desăvârşit al etapelor divine şi postumane ale efuziunii sale pe Urantia.

2. Al douăzecilea an (anul 22)

129:2.1 (1421.6) În luna martie a anului 22, Iisus şi-a luat rămas bun de la Zebedeu şi de la Capernaum. El a cerut o mică sumă de bani pentru a-şi acoperi cheltuielile de călătorie până în Ierusalim. Pe când lucra la Zebedeu, el nu a luat decât mici sume de bani pe care le trimitea în fiecare lună familiei sale din Nazaret. Într-o lună, Iosif venea la Capernaum după bani, iar în luna următoare Iuda trecea prin Capernaum ca să ia banii de la Iisus şi să-i ducă în Nazaret. Centrul de pescuit la care lucra Iuda nu era decât la câţiva kilometri în sudul Capernaumului.
129:2.2 (1421.7) Când Iisus a părăsit familia lui Zebedeu, a fost de acord să rămână în Ierusalim până de Paşti, iar ei au promis toţi că vor fi prezenţi la acest eveniment. Ei au convenit chiar să celebreze cina Paştelui împreună. Toţi au fost foarte întristaţi de plecarea lui Iisus, mai ales fetele lui Zebedeu.

129:2.3 (1421.8) Înainte de a părăsi Capernaumul, Iisus a avut o lungă convorbire cu noul său prieten şi tovarăş intim, Ioan Zebedeu. El i-a zis lui Ioan că avea de gând să călătorească mult până când „să vină ceasul meu”, şi i-a cerut lui Ioan să se ocupe în locul său de trimiterea în fiecare lună a unei sume de bani familiei sale din Nazaret până la epuizarea fondurilor care îi erau datorate. Ioan i-a făcut această făgăduială: „Maestre, poţi să-ţi vezi de treburile tale şi fă-ţi lucrarea din această lume. Eu mă voi ocupa de aceasta precum şi de orice altă chestiune; voi veghea asupra familiei tale ca şi cum ar trebui s-o întreţin pe propria mea mamă şi să am grijă de proprii mei fraţi şi surori. Voi dispune de fondurile tale pe care le deţine tatăl meu aşa cum mi-ai indicat şi potrivit necesităţilor. Când banii tăi vor fi fost cheltuiţi, dacă nu voi mai primi nimic de la tine şi dacă mama ta se

află na nevoie, atunci îmi voi împărtăşi propriile mele câştiguri cu ea. Mergi pe drumul tău în pace. Voi avea grijă în locul tău de toate aceste lucruri.”

129:2.4 (1422.1) După plecarea lui Iisus la Ierusalim, Ioan l-a consultat pe tatăl său cu privire la banii datoraţi lui Iisus şi a fost surprins că suma era atât de mare. Cum Iisus lăsase chestiunea în întregime pe mâna lor, ei au convenit că cel mai bun plan era de a investi aceste fonduri în imobile şi de a se folosi de venitul astfel dobândit pentru a ajuta familia din Nazaret. Zebedeu ştia o mică casă din Capernaum care era ipotecată şi scoasă la vânzare; el i-a recomandat lui Ioan s-o cumpere cu banii lui Iisus şi să-i fie lui dat în păstrare titlul de proprietate pentru prietenul său. Ioan a făcut ceea ce îl sfătuise tatăl său. Vreme de doi ani venitul provenit din închirierea casei a fost afectat rambursării ipotecii. Adăugându-se la aceasta o sumă considerabilă pe care Iisus o trimisese în curând lui Ioan pentru a fi folosită pentru nevoile familiei, aceasta aproape ca fost de ajuns pentru a acoperi suma de cumpărare. Zebedeu a dat diferenţa, astfel încât Ioan a plătit restul ipotecii la termen, dobândind astfel proprietatea deplină a acestei căsuţe de două camere. În felul acesta, Iisus a devenit proprietarul unei case din Capernaum, dar nu i s-a spus niciodată asta.

129:2.5 (1422.2) Când familia din Nazaret a aflat că Iisus plecase din Capernaum, neştiind de aranjamentul financiar făcut cu Ioan, a crezut că venise timpul ca ea să se descurce fără a mai conta pe ajutorul lui Iisus. Iacob şi-a amintit de acordul său cu Iisus şi, cu ajutorul fraţilor săi, el şi-a asumat de îndată deplina responsabilitate a îndatoririlor de familie.

129:2.6 (1422.3) Dar să revenim acum mai în urmă pentru a-l observa pe Iisus în Ierusalim. Vreme de aproape două luni, el şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului ascultând discuţiile din templu, şi făcând vizite ocazionale la diferitele şcoli ale rabinilor. El şi-a petrecut în Bethania majoritatea zilelor de sabat.

129:2.7 (1422.4) Iisus luase cu el în Ierusalim o scrisoare de la soţia lui Zebedeu pentru fostul mare preot Annas, în care Salome îl prezenta întocmai ca pe „unul dintre fiii mei”. Annas i-a consacrat mult timp şi l-a dus personal ca să viziteze numeroasele academii ale învăţătorilor religioşi din Ierusalim. În vreme ce Iisus inspecta cu atenţie aceste şcoli şi observa cu grijă metodele lor de învăţământ, el nu a pus nici măcar o singură întrebare în public. Deşi Annas îl considera pe Iisus ca pe un mare om, el era pus în încurcătură, neştiind cum să-l îndrume. El recunoştea că ar fi sunat ridicol să-i sugereze să intre ca student într-una dintre şcolile din Ierusalim, şi totuşi ştia bine că lui Iisus nu i se va acorda niciodată statutul oficial de învăţător al legii, dat fiind că nu a fost format în aceste şcoli.

129:2.8 (1422.5) Vremea Paştelor se apropia şi, printre mulţimile care veneau de pretutindeni, Zebedeu şi toată familia sa au sosit din Capernaum în Ierusalim. Ei s-au oprit cu toţii în spaţioasa casă a lui Annas unde au celebrat Paştele ca o familie fericită şi unită.

129:2.9 (1422.6) Înainte de sfârşitul săptămânii de Paşte, şi aparent din întâmplare, Iisus s-a întâlnit cu un bogat călător laolaltă cu fiul său, un tânăr de aproximativ douăzeci şi şapte de ani. Aceşti călători veneau din India şi, cum mergeau să viziteze Roma şi diverse alte puncte ale Mediteranei, ei plănuiseră să sosească la Ierusalim în timpul Paştelui, sperând să găsească pe cineva pe care l-ar putea

angaja ca interpret pentru amândoi şi ca educator pentru fiul său. Tatăl a insistat ca Iisus să consimtă să călătorească cu ei. Iisus le-a vorbit de familia sa şi le-a zis că nu prea se cuvenea să plece departe pentru aproape doi ani, în timpul cărora membrii familiei lui s-ar putea găsi la nevoie. La aceasta, călătorul venit din Orient i-a propus să-i dea lui Iisus în avans salariul pe un an de zile ca el să poată încredinţa aceste fonduri prietenilor săi pentru a-i feri familia de lipsuri, şi Iisus a acceptat să facă călătoria.

129:2.10 (1423.1) Iisus a încredinţat această mare sumă de bani lui Ioan, fiul lui Zebedeu. Voi ştiţi felul în care a folosit Ioan aceşti bani pentru lichidarea ipotecii de pe proprietatea din Capernaum. Iisus i-a destăinuit lui Zebedeu totul cu privire la această călătorie mediteraneană, dar l-a rugat să nu spună nimănui nimic, nici măcar celor ce aveau carne din carnea şi sânge din sângele său. Zebedeu n-a destăinuit niciodată că ştia locurile de şedere ale lui Iisus în decursul acestei lungi perioade de aproape doi ani. Înainte ca Iisus să se reîntoarcă din această călătorie, familia din Nazaret era pe punctul de a-l considera ca decedat. Numai asigurările lui Zebedeu, care a venit în Nazaret în mai multe ocazii, împreună cu fiul său Ioan, păstra vie nădejdea din inima Mariei.

129:2.11 (1423.2) În acest timp, familia din Nazaret s-a descurcat foarte bine. Iuda sporise considerabil cota sa parte şi a menţinut această contribuţie suplimentară până când s-a căsătorit. Cu toată puţina asistenţă de care aveau nevoie, Ioan Zebedeu a continuat să aducă în fiecare lună cadouri Mariei şi lui Rut, aşa cum îl instruise Iisus.

3. Al douăzeci şi nouălea an (anul 23)

129:3.1 (1423.3) Tot anul al douăzeci şi nouălea al lui Iisus a fost necesar încheierii turului lumii mediteraneene. Principalele evenimente ale acestei călătorii, în măsura în care ne este permis să revelăm aceste experienţe, constituie subiectul povestirilor care urmează imediat după cele ale prezentului capitol.

129:3.2 (1423.4) În timpul acestui înconjur al lumii romane, pentru mai multe motive, Iisus a fost cunoscut ca *scribul din Damasc.* În Corint şi cu prilejul altor escale pe drumul de întoarcere, el a fost cunoscut ca *educatorul iudeu.*

129:3.3 (1423.5) Aceasta a fost o perioadă plină de evenimente din viaţa lui Iisus. În timpul călătoriei, el a avut multe contacte cu semenii săi umani, dar această experienţă a fost o etapă a vieţii sale pe care nu a dezvăluit-o niciodată nici unui membru al familiei sale sau nici unuia dintre apostoli. Iisus a trăit până la sfârşitul întrupării sale şi a părăsit această lume fără ca nimeni (cu excepţia lui Zebedeu din Betsaida) să fi ştiut vreodată că el făcuse această lungă călătorie. Unii dintre prietenii săi au crezut că se reîntorsese în Damasc; alţii s-au gândit că plecase în India. Membrii familiei lui erau înclinaţi să creadă că el era în Alexandria, pentru că ştiau că cineva îl invitase odată să se ducă acolo pentru a deveni asistentul chazanului.

129:3.4 (1423.6) Când Iisus a revenit în Palestina, el nu a făcut nimic pentru a schimba părerea familiei sale; aceasta credea că el plecase din Ierusalim în Alexandria. El i-a lăsat să creadă în continuare că îşi

petrecuse în acest oraş al învăţământului şi al culturii tot timpul în care fusese absent din Palestina. Numai Zebedeu, constructorul de bărci din Betsaida, cunoştea adevărul despre aceste chestiuni, iar Zebedeu nu a vorbit nimănui despre ele.

129:3.5 (1423.7) În toate eforturile voastre de a descifra semnificaţia vieţii lui Iisus de pe Urantia, trebuie să aveţi în minte motivaţia efuziunii lui Mihail. Dacă vreţi să înţelegeţi sensul multora dintre acţiunile sale aparent ciudate, trebuie să desluşiţi scopul şederii sale pe planeta voastră. Iisus a fost consecvent în grija sa de a nu clădi o carieră personală prea seducătoare şi fascinantă. El nu voia să facă nici un apel insolit sau irezistibil la tovarăşii săi. El era dedicat lucrării de a-l revela pe Tatăl ceresc contemporanilor lui muritori, şi se consacra în acelaşi timp sarcinii sublime de a trăi propria sa viaţă pământească muritoare rămânând tot timpul supus voii aceluiaşi Tată din Paradis.

129:3.6 (1424.1) Va fi întotdeauna util pentru înţelegerea vieţii lui Iisus de pe pământ, dacă toţi muritorii care studiază această manifestare divină îşi vor aminti că, în timp ce el trăia această viaţă de întrupare *pe* Urantia, el o trăia *pentru* întreg universul său. Viaţa sa într-un trup de natură muritoare a adus din punct de vedere individual ceva special şi inspirator fiecăreia dintre sferele locuite din tot universul Nebadonului. Aceasta este adevărat şi pentru toate aceste lumi care au devenit locuibile din epoca plină de evenimente a şederii sale de pe Urantia. Şi acest acelaşi lucru va fi deopotrivă de adevărat pentru toate lumile care vor fi locuite de creaturi volitive în toată istoria viitoare a acestui univers local.

129:3.7 (1424.2) Fiul Omului, în cursul experienţelor călătoriei sale circulare în jurul lumii romane, şi datorită acestor experienţe, şi-a desăvârşit practic ucenicia sa educativă prin contactul cu popoarele atât de diverse din lumea contemporană a generaţiei sale. În momentul întoarcerii sale în Nazaret, în toiul acestei educaţii prin intermediul călătoriei, el practic învăţase cum trăia şi cum îşi construia omul existenţa pe Urantia.

129:3.8 (1424.3) Scopul real al periplului său în jurul bazinului mediteranean era de a *cunoaşte oamenii.* Pe parcursul acestei călătorii, el fusese în strâns contact cu sute de fiinţe umane. El a întâlnit şi a iubit tot soiul de oameni, bogaţi şi săraci, puternici şi nenorociţi, negri şi albi, învăţaţi şi analfabeţi, cultivaţi şi ignoranţi, brutali şi spirituali, religioşi şi nereligioşi, morali şi imorali.

129:3.9 (1424.4) În cursul acestei călătorii mediteraneene a făcut paşi mari în această sarcină omenească de a domina mintea materială şi muritoare, iar Ajustorul său interior a progresat în ascensiunea şi în cucerirea acestui acelaşi intelect uman. La încheierea acestui circuit, Iisus ştia practic - cu toată certitudinea umană - că el era un Fiu al lui Dumnezeu, un Fiu Creator al Tatălui Universal. Din ce în ce mai mult, Ajustorul său era capabil să aducă în mintea Fiului Omului amintiri vagi ale experienţei sale paradisiace când era în asociere cu Tatăl său divin, cu mult înainte chiar de a veni ca să organizeze şi să administreze acest univers local al Nebadonului. Astfel, puţin câte puţin, Ajustorul a adus în conştiinţa umană a lui Iisus amintirile necesare ale existenţei lui divine anterioare din diversele epoci ale unui trecut aproape etern. Ultimul episod al experienţei sale preumane, pus în lumină de Ajustor, a fost întrevederea sa de bun

rămas cu Emanuel din Salvington, chiar înainte ca Iisus să-şi abandoneze personalitatea conştientă pentru a se angaja în întruparea sa pe Urantia. Imaginea acestei ultime amintiri a existenţei sale preumane a apărut, în toată claritatea ei, în conştiinţa lui Iisus în chiar ziua botezării sale de către Ioan în Iordan.

4. Iisus cel uman

129:4.1 (1424.5) Pentru inteligenţele celeste ale universului local care îl observau, această călătorie mediteraneană a fost cea mai captivantă dintre experienţele pământene ale lui Iisus, sau cel puţin ale întregii sale cariere până în momentul crucificării sale şi al sfârşitului vieţii sale muritoare. Aceasta a fost perioada fascinantă a *serviciului* său *personal,* în contrast cu perioada serviciului său public care a urmat în curând. Acest episod unic a fost cu atât mai pasionant cu cât Iisus mai era încă, la vremea aceea, tâmplarul din Nazaret, constructorul de bărci din Capernaum, scribul din Damasc; el încă era Fiul Omului. El nu dobândise încă stăpânirea completă a minţii sale umane; Ajustorul nu stăpânise şi nu formase pe deplin contraponderea identităţii muritoare. Iisus era încă un om printre oameni.

129:4.2 (1425.1) Experienţa religioasă pur omenească - creşterea spirituală personală - a Fiului Omului aproape că a atins apogeul împlinirii în timpul acelui an, al douăzeci şi nouălea an al său. Această experienţă de dezvoltare spirituală a fost o creştere treptată constantă, din momentul sosirii Ajustorului său al Gândirii până în ziua desăvârşirii şi a întăririi relaţiilor umane naturale şi normale

dintre mintea materială a omului şi înzestrarea mentală a spiritului. Fenomenul contopirii acestor două facultăţi mentale într-o singură experienţă pe care Fiul Omului a atins-o în mod complet şi definitiv, în calitate de muritor întrupat al tărâmului, în ziua botezării sale în Iordan.

129:4.3 (1425.2) De-a lungul tuturor acestor ani şi fără să pară a se dedica unor numeroase perioade de comuniune formală cu Tatăl său ceresc, Iisus a elaborat nişte metode tot mai eficiente pentru a comunica personal cu prezenţa spirituală interioară a Tatălui Paradisului. El a trăit o viaţă reală, o viaţă plină şi o veritabilă viaţă întrupată, normală, naturală şi obişnuită. El a cunoscut prin experienţă personală echivalenţa actualităţii întregii sume şi substanţe a vieţii duse de fiinţele umane pe lumile materiale ale timpului şi spaţiului.

129:4.4 (1425.3) Fiul Omului a experimentat vasta gamă a emoţiilor omeneşti care merg de la bucuria magnifică până la durerea profundă. El era un copil vesel şi o fiinţă de o rară bună dispoziţie; el era totodată şi „un om al durerilor care cunoştea suferinţa”. Într-un sens spiritual, el a străbătut viaţa pământească de la punctul cel mai de jos până la cel mai înalt, de la început până la sfârşit. Dintr-un punct de vedere material s-ar putea crede că el a evitat să trăiască prin cele două extreme sociale ale existenţei omeneşti, dar din punctul de vedere intelectual el s-a familiarizat pe deplin cu experienţa întreagă şi completă a omenirii.

129:4.5 (1425.4) Iisus cunoaşte gândurile şi sentimentele, nevoile şi imboldurile muritorilor evolutivi şi ascendenţi ale tărâmurilor, de la naşterea până la moartea lor. Iisus a trăit viaţa omenească încă de la începuturile căpătării conştiinţei de sine de pe nivelele fizice,

intelectuale şi spirituale, trecând prin pruncie, prin copilărie, prin tinereţe, prin maturitate şi chiar şi prin experienţa omenească a morţii. El nu numai că a trecut prin aceste perioade umane binecunoscute de avansare intelectuală şi spirituală, dar a *şi* experimentat din plin aceste faze superioare şi mai evoluate de împăcare a omului cu Ajustorul său, la care atât de puţini muritori de pe Urantia au ajuns vreodată. Acesta este felul în care a avut el, în toată plenitudinea ei, experienţa vieţii muritorilor, nu numai aşa cum a fost ea văzută pe lumea voastră, ci şi aşa cum este trăită pe celelalte lumi evolutive ale timpului şi spaţiului, chiar şi pe cele mai elevate şi cele mai avansate dintre lumile ancorate în lumină şi viaţă.

129:4.6 (1425.5) Cu toate că viaţa perfectă pe care el a trăit-o sub înfăţişarea unui trup muritor se poate să nu fi primit aprobarea universală şi fără rezerve a tovarăşilor lui muritori, adică a celor care s-au nimerit să fie contemporanii lui de pe pământ, totuşi viaţa întrupată a lui Iisus de pe Urantia a fost acceptată pe deplin şi fără rezerve de Tatăl Universal ca constituind, în acelaşi timp şi într-una şi aceeaşi viaţă de personalitate, plenitudinea revelaţiei Dumnezeului etern omului muritor şi prezentarea unei personalităţi umane perfecţionate care îl satisface complet pe Creatorul Infinit.

129:4.7 (1425.6) Acela era veritabilul şi supremul său ţel. Iisus nu a coborât pentru a trăi pe Urantia ca un exemplu, perfect în toate detaliile sale, pentru vreun copil sau vreun adult, pentru vreun bărbat sau vreo femeie din această epocă sau din oricare alta. Este adevărat, într-adevăr, că în viaţa sa plină, bogată, frumoasă şi nobilă, putem toţi să găsim o mulţime de elemente care, pentru noi, servesc ca exemple distinse sau ca inspiraţie divină, dar aceasta este pentru că el a trăit o

viaţă cu adevărat şi autentic umană. Iisus nu şi-a trăit viaţa pe pământ pentru a da un exemplu de imitat de către toate celelalte fiinţe umane. El a trăit această viaţă în trup prin aceeaşi ajutor îndurător de care şi voi vă puteţi folosi ca să vă trăiţi vieţile pe pământ. Trăindu-şi viaţa umană din vremea lui şi *aşa cum era el,* el ne-a dat tuturor exemplul care să ne permită să ne-o trăim pe a noastră din vremea noastră şi *aşa cum suntem noi.* Voi nu puteţi aspira să trăiţi viaţa sa, dar puteţi decide *să vă trăiţi viaţa* aşa cum a trăit-o el pe a sa şi prin aceleaşi mijloace. Poate că Iisus nu constituie exemplul, prin secvenţa evenimentelor şi a detaliilor obiective din viaţa sa, pentru toate fiinţele umane din toate timpurile de pe toate tărâmurile acestui univers local, ci el este, pentru totdeauna, inspiraţia şi ghidul tuturor pelerinilor, pentru Paradis, care vin din lumile iniţiale de ascensiune, şi care se înalţă prin universul de universuri şi prin Havona până în Paradis. Iisus este *calea nouă şi vie* care duce de la om la Dumnezeu, de la nedesăvârşit la desăvârşit, de la pământesc la celest, de la timp la eternitate.

129:4.8 (1426.1) La sfârşitul celui de-al douăzeci şi nouălea an al său, Iisus din Nazaret terminase în mod virtual de trăit viaţa care se cere muritorilor când sunt în carne. El venise pe pământ fiind plenitudinea lui Dumnezeu aşa cum trebuie ea să i se manifeste omului. El aproape că devenise acum perfecţiunea omului care aşteaptă prilejul de a i se manifesta lui Dumnezeu, şi el a făcut toate acestea înainte de a împlini treizeci de ani.

Cartea Urantia

Capitolul 130

În drum către Roma

130:0.1 (1427.1) ÎNCONJURUL lumii romane a absorbit cea mai mare parte a celui de-al douăzeci şi optulea an şi tot anul al douăzeci şi nouălea din viaţa pământească a lui Iisus. Împreună cu cei doi nativi din India - Gonod şi fiul său Ganid - Iisus a părăsit Ierusalimul duminică dimineaţa, pe data de 26 aprilie a anului 22. Ei şi-au făcut călătoria conform planului, iar Iisus şi-a luat rămas bun de la tată şi de la fiu în oraşul Charax de pe golful Persic, pe 10 decembrie în anul următor, anul 23.

130:0.2 (1427.2) De la Ierusalim s-au dus în Cezareea prin Ioppa. În Cezareea au luat o barcă spre Alexandria. Din Alexandria s-au îmbarcat pentru Lasea din Creta. Din Creta s-au îndreptat către

Cartagina cu escală la Cyrene. În Cartagina au luat o corabie către Neapole, oprindu-se în Malta, în Siracuza şi în Messina. Din Neapole, au mers în Capua, de unde au călătorit pe Calea Appeninilor până la Roma.
130:0.3 (1427.3) După şederea lor la Roma, ei s-au dus pe uscat până în Tarentum, de unde au pornit-o pe mare către Atena în Grecia, oprindu-se în Nicopole şi în Corint. Din Atena au mers în Efes pe ruta Troasului. Din Efes s-au îndreptat către Cipru, făcând escală în Rhodos. Ei au petrecut multă vreme vizitând Ciprul şi odihnindu-se acolo, apoi s-au îmbarcat pentru Antiohia din Siria. Din Antiohia s-au dus în sud către Sidon şi au trecut apoi prin Damasc. De acolo au călătorit cu caravana până în Mesopotamia, traversând Thapsacus şi Larissa. Ei au stat o bucată de vreme în Babilon, au vizitat Urul şi alte locuri, şi au mers apoi în Susa. Din Susa s-au dus în Charax, de unde Gonod şi Ganid s-au îmbarcat pentru India.

130:0.4 (1427.4) În cursul celor patru luni de lucru din Damasc Iisus învăţase rudimentele limbii vorbite de Gonod şi Ganid. În timpul acestei şederi, ei petrecuseră mult timp cu traducerile textelor greceşti într-una dintre limbile Indiei, cu concursul unui nativ din regiunea în care locuia Gonod.

130:0.5 (1427.5) În timpul înconjurului Mediteranei, Iisus şi-a petrecut aproape jumătate din zilele sale instruindu-l pe Ganid şi servindu-i în calitate de interpret lui Gonod în întâlnirile lui de afaceri şi relaţiile sale sociale. Apoi el era liber şi îşi consacra restul zilei stabilirii acestor strânse contacte personale cu semenii săi, aceste asocieri intime cu muritorii tărâmului, care au fost atât de caracteristice

activităţilor sale din cursul acestor ani care au precedat serviciul său public.

130:0.6 (1427.6) Graţie acestor observaţii de primă mână şi acestor contacte efective, Iisus a făcut cunoştinţă cu civilizaţia materială şi intelectuală superioară a Occidentului şi a Levantului. De la Gonod şi de la strălucitul său fiu el a învăţat multe despre civilizaţia şi cultura Indiei şi a Chinei, căci Gonod, el însuşi cetăţean al Indiei, făcuse trei mari expediţii în imperiul rasei galbene.

130:0.7 (1427.7) Ganid, tânărul, a învăţat multe de la Iisus în cursul acestei lungi şi intime asocieri. Ei au dobândit o mare afecţiune unul pentru celălalt, iar tatăl băiatului a încercat de mai multe ori să-l convingă pe Iisus să îi însoţească în India, însă Iisus a refuzat mereu, invocând necesitatea reîntoarcerii la familia sa din Palestina.

1. În Ioppa - discursul despre Iona

130:1.1 (1428.1) În timpul şederii sale în Ioppa, Iisus l-a întâlnit pe Gadiah, un tălmăcitor filistin care lucra pentru un tăbăcar pe nume Simon. Agenţii din Mesopotamia ai lui Gonod încheiaseră multe afaceri cu acest Simon; de asemenea, Gonod şi fiul său doreau să îi facă o vizită în drumul lor către Cezareea. Pe când zăboveau în Ioppa, între Iisus şi Gadiah s-a născut o caldă prietenie. Acest tânăr filistin era un căutător al adevărului. Iisus era un aducător de adevăr; el *era* adevărul pentru această civilizaţie de pe Urantia. Când se întâlnesc un mare căutător de adevăr şi un mare aducător de adevăr, rezultatul este o mare iluminare revelatoare izvorâtă din experienţa adevărului nou.

130:1.2 (1428.2) Într-o zi când, după masa de seară, Iisus şi tânărul filistin se plimbau pe ţărmul mării, Gadiah, neştiind că „scribul din Damasc” era atât de bine versat în tradiţiile ebraice, i-a arătat lui Iisus locul de unde se presupunea că Iona s-a îmbarcat pentru călătoria sa fatală către Tarsis. Când şi-a terminat de făcut observaţiile, el i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Oare tu crezi că marele peşte îl înghiţise cu adevărat pe Iona?” Iisus şi-a dat seama că viaţa tânărului fusese puternic influenţată de această tradiţie şi că meditaţiile sale îi întipăriseră în mintea sa nebunia de a încerca să fugă de îndatorirea sa. În consecinţă, Iisus nu a zis nimic care ar putea distruge brusc mobilurile fundamentale care îl călăuzeau pe Gadiah în viaţa sa practică. Ca răspuns la întrebare, Iisus a zis: „Prietene, suntem cu toţii Iona ce avem o viaţă de trăit în acord cu voia lui Dumnezeu. De fiecare dată când căutăm să ne sustragem de la îndatorirea prezentă a vieţii pentru a fugi către ispite îndepărtate, noi ne punem prin aceasta sub dominaţia imediată a influenţelor care nu sunt dirijate de puterile adevărului şi de forţele dreptăţii. A fugi de datorie este a sacrifica adevărul. A evada din slujba luminii şi a vieţii nu poate decât să ducă la acele conflicte dureroase cu redutabilele balene, monştri ai egoismului, care ar conduce în cele din urmă la întuneric şi la moarte, dacă aceşti Iona care l-au abandonat pe Dumnezeu nu vor, chiar şi în toiul disperării lor, să-şi întoarcă inima către căutarea lui Dumnezeu şi a bunătăţii sale. Când aceste suflete disperate îl caută sincer pe Dumnezeu - fiind înfometate de adevăr şi însetate de dreptate - nimic nu le mai poate încătuşa. Oricât de mari ar fi adâncurile în care se poate să fi căzut, când ei caută lumina din toată inima lor, spiritul Domnului Dumnezeu din ceruri îi descătuşează; împrejurările nefaste

ale vieţii îi aruncă pe pământul solid al noilor oportunităţi pentru o slujire reînnoită şi pentru o viaţă mai înţeleaptă.”

130:1.3 (1428.3) Gadiah a fost profund mişcat de învăţătura lui Iisus. Ei au stat de vorbă până noaptea târziu pe ţărmul mării şi, înainte de a se întoarce la locuinţa lor, ei s-au rugat împreună şi unul pentru celălalt. Acest acelaşi Gadiah a ascultat predicile ulterioare ale lui Petru, a devenit un credincios fervent în Iisus din Nazaret şi a avut într-o seară o discuţie memorabilă cu Petru la Dorcas. Şi Gadiah a contribuit mult la decizia lui Simon, bogatul negustor de piele, de a îmbrăţişa creştinismul.

130:1.4 (1428.4) (În această povestire a lucrării personale a lui Iisus cu contemporanii săi muritori în timpul în care au făcut turul Mediteranei, şi conform permisiunii pe care am primit-o în acest scop, noi vom traduce liber cuvintele sale în terminologia modernă curent folosită pe Urantia în momentul acestei prezentări.)

130:1.5 (1429.1) Ultima discuţie purtată de Iisus şi Gadiah a fost despre bine şi rău. Acest tânăr filistin era foarte tulburat de un simţ al injustiţiei provenind din prezenţa răului în lume alături de bine. El a spus: „Dacă Dumnezeu este nemăsurat de bun, cum poate el să îngăduie să suferim de durerile răului? La urma urmei, cine creează răul?” În această epocă, mulţi oameni încă mai credeau că Dumnezeu crea şi binele şi răul, însă Iisus nu a propovăduit niciodată o asemenea eroare. Răspunzând acestei întrebări, Iisus a zis: „Fratele meu, Dumnezeu este iubire, el trebuie deci să fie bun şi bunătatea sa este atât de mare şi atât de reală încât nu poate să conţină lucrurile meschine şi ireale ale răului. Dumnezeu este bun într-un mod atât de

pozitiv încât nu există absolut nici un loc în el pentru răul negativ. Răul este alegerea imatură şi nechibzuitul pas greşit al celor care rezistă bunătăţii, al celor care resping frumuseţea şi care trădează adevărul. Răul este numai proasta adaptare a imaturităţii sau influenţa dezintegratoare şi deformantă a ignoranţei. Răul este inevitabila întunecime care urmează îndeaproape respingerea nesocotită a luminii. Răul este ceea ce este întunecat şi neadevărat; când este adoptat cu bună ştiinţă şi aprobat de bună voie, el devine păcat.

130:1.6 (1429.2) Dăruindu-ţi puterea de a alege între adevăr şi eroare, Tatăl tău ceresc a creat potenţialul negativ potrivnic căii pozitive a luminii şi a vieţii; dar aceste erori ale răului sunt realmente inexistente atâta vreme cât nici o creatură inteligentă nu le cheamă de bună voie în existenţă printr-o greşită alegere a modului ei de viaţă. Aceste rele sunt înălţate apoi la rangul de păcate prin alegerea inconştientă şi deliberată a unei asemenea creaturi voluntare şi rebele. De aceea, Tatăl nostru care este în ceruri îngăduie binelui şi răului să îşi urmeze laolaltă calea până la capătul vieţii, tot aşa cum natura îngăduie grâului şi neghinei să crească la un loc până la seceriş." Gadiah a fost pe deplin mulţumit de răspunsul lui Iisus la întrebarea sa după ce discuţia lor următoare a lămurit, în mintea sa, înţelesul acestor importante afirmaţii.

2. În Cezareea

130:2.1 (1429.3) Iisus şi prietenii săi au rămas în Cezareea peste timpul prevăzut, deoarece s-a descoperit că una dintre enormele rame de

cârmuire ale corăbiei pe care aveau de gând să se îmbarce ameninţa să se despice. Căpitanul a decis să rămână în port până când se făcea una nouă. Nu prea se găseau tâmplari pricepuţi pentru lucrarea aceasta; de aceea, Iisus s-a oferit să îi ajute. În timpul serilor, Iisus şi prietenii săi se plimbau de-a lungul magnificelor ziduri care serveau de faleză în jurul portului. Ganid s-a arătat foarte interesat de explicaţiile lui Iisus despre canalizările de apă ale oraşului şi de tehnica prin care mareele erau utilizate pentru a spăla cu o coloană de apă străzile şi canalele de scurgere. Acest tânăr din India a fost puternic impresionat de templul lui August situat pe o înălţime, deasupra căruia se găsea o colosală statuie a împăratului roman. În a doua după-amiază a şederii lor, ei au asistat tustrei la un spectacol de la enormul amfiteatru, care putea să conţină douăzeci de mii de persoane aşezate şi, în aceeaşi seară, ei s-au dus la teatru pentru a vedea jucându-se o piesă grecească. Acestea erau primele spectacole de felul acesta la care a asistat Ganid vreodată. El i-a pus lui Iisus numeroase întrebări privitoare la ele. În dimineaţa celei de-a treia zi, ei au făcut o vizită oficială la palatul guvernatorului, căci Cezareea era capitala Palestinei şi rezidenţa procuratorului roman.

130:2.2 (1429.4) La hanul lor poposea şi un neguţător din Mongolia, şi întrucât acest oriental vorbea destul de bine greaca, Iisus a avut mai multe conversaţii cu el. Acest om a fost foarte impresionat de filozofia de viaţă a lui Iisus, şi nu a uitat niciodată cuvintele sale de înţelepciune referitoare la modul de a trăi viaţa cerească pe pământ fiind prin subordonarea zi de zi la voia Tatălui ceresc. Acest neguţător era taoist şi, drept urmare, a devenit un puternic credincios în doctrina unei Deităţi universale. De la reîntoarcerea sa în Mongolia, el a

început să propovăduiască aceste adevăruri avansate vecinilor săi şi asociaţilor lui de afaceri, iar ca rezultat direct al acestor activităţi, fiul său mai mare s-a decis să devină preot taoist. Acest tânăr a exercitat, de-a lungul vieţii sale, o mare influenţă în favoarea adevărului superior; el a fost urmat pe această cale de un fiu şi de un nepot care, şi ei, au fost fideli şi devotaţi doctrinei Dumnezeului unic - Suveranul Suprem din Cer.

130:2.3 (1430.1) În vreme ce ramura orientală a Bisericii creştine primitive, care îşi avea centrul la Philadelphia, a rămas mai fidelă învăţăturilor lui Iisus decât confreria Ierusalimului, este regretabil că nu s-a găsit nimeni ca Petru, care să se ducă în China, sau ca Pavel, care să pătrundă în India, unde terenul spiritual era atunci atât de favorabil pentru a implanta sământa noii evanghelii a regatului. Chiar aceste învăţături ale lui Iisus, aşa cum erau ele deţinute de filadelfieni, exercitaseră o atracţie tot atât de imediată şi de efectivă asupra minţii înfometate din punct de vedere spiritual a popoarelor asiatice ca şi predicările lui Petru şi ale lui Pavel în Occident.

130:2.4 (1430.2) Într-o zi, unul dintre tinerii care ciopleau împreună cu Iisus la vâsla de cârmuire a fost captivat de cuvintele pe care acesta din urmă le rostea din când în când în vreme ce trudeau pe şantier. Când Iisus i-a dat de înţeles că Tatăl din ceruri se interesa de bunăstarea copiilor săi de pe pământ, acest tânăr grec pe nume Anaxand a zis: „Dacă Zeii se interesează de mine, atunci de ce nu-l înlătură pe şeful crud şi nedrept al acestui şantier?” El a fost surprins la răspunsul lui Iisus: „Din moment ce tu cunoşti căile blândeţii şi apreciezi justeţea, poate că Dumnezeii l-au apropiat de tine pe acest om rătăcit pentru ca tu să-l poţi îndruma pe această cale mai bună.

Poate că tu eşti sarea care trebuie să-l facă pe acest frate mai plăcut tuturor celorlalţi oameni, dacă nu cumva ţi-ai pierdut savoarea. În clipa asta, omul acesta este maestrul tău prin aceea că modurile sale greşite de a proceda te influenţează defavorabil. De ce nu afirmi stăpânirea ta asupra răului prin puterea bunătăţii şi să devii astfel stăpânul relaţiilor dintre voi doi? Eu prezic că binele care este în tine ar putea învinge răul care este în el, dacă tu îi oferi un bun prilej să se realizeze. În cursul existenţei noastre pământeşti, nici o aventură nu este mai pasionantă decât bucuria înălţătoare de a deveni, în viaţa materială, partenerul viu al energiei spirituale şi al adevărului divin într-una dintre luptele lor triumfale contra erorii şi a răului. Este o experienţă minunată şi transformatoare aceea de a deveni canalul viu al luminii spirituale pentru muritorii aflaţi în întunericul spiritual. Dacă tu eşti mai favorizat de adevăr decât acest om, nevoia în care se găseşte acesta ar trebui să te pună la încercare. Cu siguranţă că nu eşti un laş care să aştepte la ţărmul mării privind cum piere un tovarăş care nu ştie să înoate. Cu cât este de mai mare valoare sufletul acestui om ce se zbate în întuneric decât trupul său ce se îneacă în mare!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand a fost profund mişcat de cuvintele lui Iisus. El nu a întârziat să îi spună superiorului său ceea ce îi spusese Iisus şi, din seara următoare, amândoi au cerut sfatul lui Iisus în ceea ce priveşte mântuirea sufletului lor. Mai târziu, după ce mesajul creştin a fost proclamat în Cezareea, aceşti doi bărbaţi, unul grec şi celălalt roman, au crezut în prezicerea lui Filip şi au devenit membrii influenţi ai Bisericii pe care a întemeiat-o. Ulterior acest tânăr grec a fost numit intendentul unui centurion roman pe nume Cornelius, care a devenit credincios prin intermediul lui Pavel. Anaxand a continuat să

aducă lumina celor care erau în întuneric până în vremea în care Pavel a fost întemniţat în Cezareea. Anaxand a pierit atunci cu totul întâmplător pe când avea grijă de răniţi şi de muribunzi în timpul marelui masacru în care au pierit douăzeci de mii de iudei.

130:2.6 (1431.1) La vremea aceea Ganid începea să afle cum îşi petrecea învăţătorul său momentele de răgaz în această slujire personală neobişnuită pe lângă semenii săi, iar tânărul indian a început să caute mobilul acestor activităţi neîncetate. El a întrebat: „De ce cauţi atât de constant să întâlneşti străini?” Iisus a răspuns: „Ganid, nici un om nu este străin pentru cel care îl cunoaşte pe Dumnezeu. În experienţa găsirii Tatălui din ceruri, se descoperă că toţi oamenii sunt fraţi, şi nu este oare ceva firesc să încerci bucuria de a întâlni un frate recent descoperit? A face cunoştinţă cu fraţii tăi şi cu surorile tale, a cunoaşte problemele lor şi a învăţa să-i iubeşti, aceasta este experienţa supremă a vieţii.”

130:2.7 (1431.2) Aceasta a fost o întâlnire care a durat până la o oră înaintată în noapte şi în cursul căreia tânărul i-a cerut lui Iisus să îi explice deosebirea dintre voinţa lui Dumnezeu şi actul mental omenesc de a face o alegere, care este numit tot voinţă. În esenţă, Iisus a zis: „Voinţa lui Dumnezeu este experienţa progresivă care constă în a deveni din ce în ce mai asemănător lui Dumnezeu, Dumnezeu fiind sursa şi destinul a tot ceea ce este bun, frumos şi adevărat. Voinţa omului este calea omului, suma şi substanţa a ceea ce muritorul a ales să fie şi să facă. Voinţa este alegerea deliberată a unei fiinţe conştiente care duce la conduita hotărâtă şi întemeiată pe reflecţie inteligentă.”

130:2.8 (1431.3) În acea după-amiază, Iisus şi Ganid se veseleau amândoi jucându-se cu un câine ciobănesc foarte isteţ, iar Ganid a vrut să ştie dacă câinele avea un suflet, dacă avea o voinţă. Ca răspuns la aceste întrebări, Iisus a zis: „Câinele are o minte care îl poate cunoaşte pe omul material, pe stăpânul său, dar nu îl poate cunoaşte pe Dumnezeu, care este spirit. Câinele nu posedă deci o natură spirituală şi nu poate gusta o experienţă spirituală. Câinele poate să aibă o voinţă provenită de la natură şi mărită prin antrenament, dar această putere a mentalului nu este o forţă spirituală; ea nu este comparabilă nici cu voinţa umană, având în vedere că ea nu este *reflexivă*- ea nu rezultă din aceea că câinele a distins semnificaţiile superioare şi morale sau a ales valorile spirituale şi eterne. Posesia unor asemenea puteri de discriminare spirituală şi alegerea adevărului sunt cele ce fac din omul muritor o fiinţă morală, o creatură dotată cu atributele responsabilităţii spirituale şi cu potenţialul supravieţuirii veşnice." Iisus a continuat explicând că absenţa acestor puteri mentale din animale este ceea ce face imposibil pentru totdeauna lumii animale să dezvolte, cu timpul, un limbaj, sau să experimenteze orice echivalent al supravieţuirii personalităţii în veşnicie. Ca urmare a învăţăturii din această zi, Ganid nu a mai crezut niciodată în transmigraţia sufletelor omeneşti în corpuri de animale.

130:2.9 (1431.4) A doua zi, Ganid a discutat despre toate acestea cu tatăl său şi, ca răspuns la o întrebare a lui Gonod, Iisus a explicat că „voinţele omeneşti care se ocupă numai cu luarea deciziilor temporale care se raportează doar la problemele materiale ale existenţei animale sunt condamnate să piară odată cu trecerea vremii. Cei care iau decizii morale sincere şi fac alegeri spirituale necondiţionate se

identifică astfel progresiv cu spiritul interior şi divin, şi se transformă din ce în ce mai mult în valori de supravieţuire veşnică - un progres fără sfârşit al slujirii divine”.

130:2.10 (1431.5) În această aceeaşi zi noi am auzit, pentru prima dată, acest adevăr capital care, enunţat în limbaj modern, însemna: „Voinţa este manifestarea minţii omeneşti care îngăduie conştiinţei subiective să se exprime obiectiv şi să facă experienţa fenomenului aspiraţiei de a fi asemenea lui Dumnezeu.” Şi în acest acelaşi sens poate deveni *creativă* orice fiinţă umană care gândeşte şi se orientează către spirit.

3. În Alexandria

130:3.1 (1432.1) Şederea în Cezareea fusese bogată în evenimente; când corabia a fost gata, Iisus şi cei doi prieteni ai săi au pornit într-o zi la amiază către Alexandria din Egipt.

130:3.2 (1432.2) La toţi trei le-a plăcut această traversare foarte agreabilă până la Alexandria. Ganid era încântat de călătorie şi îl asalta pe Iisus cu întrebări. În apropierea portului oraşului, tânărul a fost foarte entuziasmat de marele far din Faros situat pe insula pe care Alexandru o legase de uscat printr-un mol, creând astfel două magnifice rade care au făcut din Alexandria răscrucea comercială maritimă a Africii, a Asiei şi a Europei. Acest mare far era una dintre cele şapte minuni ale lumii şi precursorul tuturor farurilor ulterioare. Călătorii s-au trezit dis-de-dimineaţă pentru a privi acest splendid dispozitiv de apărare al oamenilor. În toiul exclamaţiilor lui Ganid, Iisus a zis: „Şi tu, fiule, tu vei semăna cu acest far când te vei

reîntoarce în India, chiar şi după ce tatăl tău va intra în mormânt. Tu vei deveni ca şi lumina vieţii pentru cei care trăiesc în jurul tău în întuneric, arătând tuturor celor care o doresc calea de a ajunge în siguranţă la adăpostul salvării.” Ganid i-a strâns mâna lui Iisus şi i-a spus: „Aşa voi face.”

130:3.3 (1432.3) Încă o dată remarcăm că primii maeştri ai religiei creştine au comis o gravă greşeală când şi-au îndreptat exclusiv atenţia către civilizaţiile occidentale ale lumii romane. Învăţăturile lui Iisus, aşa cum erau păstrate de credincioşii mesopotamieni din primul secol, ar fi fost cu dragă inimă primite de diversele grupuri religioase ale Asiei.

130:3.4 (1432.4) La patru ore după ce au debarcat în Alexandria, cei trei se instalaseră la marginea de est a marelui bulevard, lat de treizeci de metri şi lung de opt kilometri, care ducea până la limita vest a acestui oraş de un milion de locuitori. După o primă vedere de ansamblu asupra principalelor atracţii ale oraşului - universitatea (muzeul), biblioteca, mausoleul regal al lui Alexandru, palatul, templul lui Neptun, teatrul şi gimnaziul - Gonod se ocupa de afaceri în timp ce Iisus şi Ganid se duceau la bibliotecă, cea mai importantă din lume. Erau adunate acolo aproape un milion de manuscrise provenind din toate ţările civilizate: Grecia, Roma, Palestina, Parthia, India, China şi chiar şi Japonia. În această bibliotecă, Ganid a văzut cea mai mare colecţie de literatură indiană din toată lumea; au petrecut acolo câte puţin din fiecare zi pe durata şederii lor în Alexandria. Iisus i-a vorbit lui Ganid despre traducerea în greacă a Scripturilor ebraice, care se făcuse în acest loc; şi ei au discutat în

repetate rânduri despre toate religiile lumii, Iisus străduindu-se să pună în lumină, pentru acest tânăr cugetător, adevărul conţinut în fiecare dintre ele şi adăugând întotdeauna: „Dar Iehova este Dumnezeul conceput după revelaţiile lui Melchisedec şi după alianţa lui Avraam. Iudeii erau urmaşii lui Avraam şi au ocupat ulterior ţara în care trăise şi propovăduise Melchisedec, şi din care el a trimis învăţători în toată lumea. În cele din urmă religia lor l-a descris pe Domnul Dumnezeu al Israelului recunoscându-l ca Tată ceresc Universal într-un mod mai clar decât orice altă religie a lumii."

130:3.5 (1432.5) Sub îndrumarea lui Iisus, Ganid a alcătuit o culegere din învăţăturile tuturor religiilor lumii care recunoşteau o Deitate Universală, chiar dacă admiteau mai mult sau mai puţin divinităţi subordonate. După îndelungi discuţii, concluzia la care au ajuns Iisus şi Ganid este că religia romanilor nu avea un Dumnezeu adevărat şi nu părea să reprezinte mai mult decât un cult al împăratului. O altă concluzie a lor a fost aceea că grecii aveau o filozofie, dar o vagă religie care să aibă un Dumnezeu personal. Ei au respins cultele de mistere din cauza dezordinii ce decurgea din multitudinea lor, şi pentru că variatele lor concepte asupra Deităţii păreau să provină din religii diferite şi mai vechi.

130:3.6 (1433.1) Deşi aceste traduceri au fost făcute în Alexandria, Ganid nu a pus definitiv în ordine aceste extrase şi nu a adăugat concluziile lui personale decât la sfârşitul şederii lor la Roma. El a fost foarte surprins să descopere că cei mai buni autori din literatura sacră a lumii recunoşteau cu toţii mai mult sau mai puţin lămurit existenţa unui Dumnezeu etern, şi erau de acord cu privire la natura sa şi a raporturilor sale cu omul muritor.

130:3.7 (1433.2) Iisus şi Ganid şi-au petrecut mult timp la muzeu pe perioada şederii lor în Alexandria. Acest muzeu nu era o colecţie de obiecte rare, ci mai degrabă o universitate a artelor frumoase, a ştiinţei şi a literaturii. Profesori erudiţi ţineau zilnic prelegeri acolo, iar, la vremea aceea, muzeul reprezenta centrul intelectual al lumii occidentale. Zi după zi, Iisus îi explica cuvântările lui Ganid. Într-o zi, în timpul celei de-a doua săptămâni, tânărul a strigat: „Maestre Iosua, tu ştii mai mult decât aceşti profesori; ar trebui să te ridici şi să le spui marile lucruri despre care mi-ai vorbit mie. Ei cugetă prea mult, iar acest lucru le înceţoşează gândirea. Voi vorbi cu tatăl meu şi el se va îngriji de aceasta." Iisus a surâs şi a zis: „Tu eşti un elev demn de admiraţie, dar aceşti profesori nu ar accepta ca tu şi eu să îi instruim pe ei. Orgoliul erudiţiei lipsite de spiritualitate este un lucru înşelător în experienţa umană. Adevăratul maestru îşi menţine integritatea sa intelectuală rămânând întotdeauna un elev."

130:3.8 (1433.3) Alexandria era oraşul unde se amestecau culturile occidentale şi, după Roma, oraşul cel mai întins şi cel mai strălucit de pe pământ. Acolo se găsea cea mai mare sinagogă din lume, cu sediul administrativ al sanhedrinului Alexandriei, consiliul director al celor şaptezeci de bătrâni.

130:3.9 (1433.4) Printre numeroşii oameni cu care Gonod încheiase afaceri se găsea un bancher iudeu pe nume Alexandru, al cărui frate, Filon, era un celebru filozof religios al acelor vremuri. Filon se angajase în îndeplinirea sarcinii lăudabile, dar extrem de dificile, de a armoniza filozofia greacă şi teologia ebraică. Ganid şi Iisus au vorbit mult despre învăţăturile lui Filon şi sperau să asiste la câteva dintre

cuvântările sale, dar, pe toată perioada şederii lor în Alexandria, acest reputat iudeu elenist a fost bolnav şi a zăcut la pat.

130:3.10 (1433.5) În multe privinţe Iisus i-a vorbit lui Ganid în termeni elogioşi despre filozofia greacă şi despre doctrinele stoice. Dar el l-a făcut să înţeleagă bine adevărul că aceste sisteme de credinţe, ca de altminteri şi învăţăturile imprecise ale unora dintre compatrioţii lui Ganid, nu erau religii decât în măsura în care îi ajutau pe oameni să îl găsească pe Dumnezeu şi să profite de o experienţă vie în cunoaşterea Eternului.

4. Discurs asupra realităţii

130:4.1 (1433.6) În noaptea de dinaintea plecării lor din Alexandria, Ganid şi Iisus au avut o lungă convorbire cu unul dintre profesorii de la universitate, numit de guvern şi care ţinea un curs despre învăţăturile lui Platon. Iisus a servit ca tălmaci învăţatului grec, dar el nu a introdus nici o învăţătură de-a lui în combaterea filozofiei greceşti. În seara aceea, Gonod era plecat cu nişte afaceri; atunci, după plecarea profesorului, maestrul şi elevul său au avut o lungă discuţie de la om la om despre doctrinele lui Platon. Iisus a dat o aprobare moderată unora dintre învăţăturile greceşti care ţineau de teoria că lucrurile materiale ale lumii erau o palidă reflectare a realităţilor spirituale invizibile, dar mai puţin substanţiale; cu toate acestea, el a căutat să pună baze mai demne de încredere pentru gândirea băiatului; prin urmare Iisus a început o lungă disertaţie cu

privire la natura realităţii din univers. Iată, pe scurt şi în limbaj modern, ceea ce i-a zis Iisus lui Ganid:

130:4.2 (1434.1) Sursa realităţii universului este Infinită. Lucrurile materiale ale creaţiei finite sunt repercusiunile în spaţiu-timp ale Arhetipului Paradisiac şi ale Minţii Universale a Dumnezeului veşnic. Când cauzalitatea din domeniul fizic, conştiinţa de sine din domeniul intelectual şi individualitatea în progres din domeniul spiritului sunt proiectate la scară universală, combinate în relaţii eterne şi experimentate cu calităţile perfecte şi cu valorile divine, ele constituie *realitatea Supremului.* Dar, în universul mereu schimbător, Personalitatea Originară a cauzalităţii, a inteligenţei şi a experienţei spirituale rămâne imuabilă, absolută. Chiar şi într-un univers veşnic de valori nelimitate şi de calităţi divine, toate lucrurile pot să se schimbe şi chiar se schimbă frecvent, în afară de Absoluturi şi de elementele care au atins nivelul absolut al statutului fizic, al cuprinderii intelectuale sau al identităţii spirituale.

130:4.3 (1434.2) Cel mai înalt nivel pe care îl pot atinge creaturile finite este recunoaşterea Tatălui Universal şi cunoaşterea Supremului. Chiar şi atunci, aceste fiinţe destinate finalităţii continuă să experimenteze schimbări în mişcările lumii fizice şi în fenomenele ei materiale. Ele rămân totodată conştiente de progresul individualităţii lor în ascensiunea lor continuă a universului spiritual şi a conştiinţei lor crescânde în profunda lor apreciere şi în reacţia lor la cosmosul intelectual. Numai în perfecţiunea, în armonia şi în unanimitatea voinţei pot creaturile să se unifice cu Creatorul; iar această stare de divinitate nu este atinsă şi menţinută decât în cazul în care creatura continuă să trăiască în timp şi în veşnicie conformându-şi cu

persistenţă voinţa sa personală finită voii divine a Creatorului. Dorinţa de a face voia Tatălui trebuie întotdeauna să fie supremă în suflet şi să domine mintea unui fiu ascendent al lui Dumnezeu.

130:4.4 (1434.3) Un chior nu poate niciodată spera să perceapă adâncimea unei perspective. Tot astfel, aceşti chiori, fie ei savanţi materialişti fie mistici şi alegorişti spirituali, nu pot avea o viziune corectă sau să înţeleagă într-un mod adecvat profunzimile adevărate ale realităţii universale. Toate adevăratele valori din experienţa creaturilor sunt ascunse în profunzimea recunoaşterii.

130:4.5 (1434.4) O cauză lipsită de minte nu poate transmuta ceea ce este rudimentar şi simplu în elemente rafinate şi complexe, nici experienţa fără spirit nu poate să facă să se nască, din mintea materială a muritorilor timpului, caracterele divine ale supravieţuirii eterne. Unicul atribut universal care caracterizează exclusiv Deitatea infinită este perpetua dăruire creativă a personalităţii capabile să supravieţuiască în realizarea progresivă a Deităţii.

130:4.6 (1434.5) Personalitatea este această înzestrare cosmică, această fază a realităţii universale care poate coexista cu schimbări nelimitate şi care poate, în acelaşi timp, să îşi păstreze individualitatea în chiar prezenţa tuturor acestor schimbări, şi la nesfârşit după ele.

130:4.7 (1434.6) Viaţa este o adaptare a cauzei cosmice originare la cerinţele şi la posibilităţile situaţiilor din univers; ea a venit în existenţă prin acţiunea Minţii Universale şi prin activarea scânteii spirituale a acestui Dumnezeu care este spirit. Semnificaţia vieţii este adaptabilitatea ei; valoarea vieţii este aptitudinea ei pentru progres - chiar şi până la înălţimile conştiinţei lui Dumnezeu.

130:4.8 (1434.7) Neadaptarea vieţii conştiente la univers se traduce prin disarmonie cosmică. Dacă voinţa personalităţii merge depărtându-se definitiv de tendinţa universurilor, aceasta se termină prin izolarea intelectuală, separarea personalităţii. Pierderea călăuzei spirituale interioare survine odată cu încetarea spirituală a existenţei. În ea şi prin ea însăşi, viaţa inteligentă şi progresivă devine atunci o dovadă de necombătut a existenţei unui univers intenţional ce exprimă voinţa unui Creator divin; iar această viaţă, în ansamblul ei, luptă pentru valorile superioare avându-l drept ţel final pe Tatăl Universal.

130:4.9 (1435.1) Numai prin gradul ei mintea omului depăşeşte nivelul animal, făcând abstracţie de serviciile superioare şi cvasi-spirituale ale intelectului. De aceea animalele (necunoscând nici cult nici înţelepciune) nu pot experimenta supraconştiinţa, conştiinţa conştiinţei. Mintea animală nu este conştientă decât de universul obiectiv.

130:4.10 (1435.2) Cunoaşterea este sfera minţii materiale, aceea care discerne faptele. Adevărul este domeniul intelectului înzestrat din punct de vedere spiritual care este conştient de faptul cunoaşterii lui Dumnezeu. Cunoaşterea este demonstrabilă; adevărul este experimentat. Cunoaşterea este o dobândire a minţii; adevărul este o experienţă a sufletului, a sinelui care progresează. Cunoaşterea este o funcţie a nivelului non-spiritual; adevărul este o fază a nivelului mental-spiritual al universurilor. Ochiul minţii materiale percepe o lume de fapte cognoscibile; ochiul intelectului spiritualizat discerne o lume a adevăratelor valori. Sincronizate şi armonizate, aceste două puncte de vedere revelează lumea realităţii, în care înţelepciunea

interpretează fenomenele din univers în termenii experienţei personale progresive.

130:4.11 (1435.3) Eroarea (răul) este sancţiunea imperfecţiunii. Atributele imperfecţiunii sau faptele care denotă o proastă adaptare se dezvăluie pe nivelul material prin observare critică şi prin analiză ştiinţifică; ele se revelează pe nivelul moral prin experienţa umană. Prezenţa răului constituie dovada inexactitudinilor minţii şi a imaturităţii sinelui în evoluţie. Răul este deci şi o măsură a modului imperfect în care se interpretează universul. Posibilitatea de a comite greşeli este inerentă dobândirii de înţelepciune, este ordinea prevăzută conform căreia se progresează de la parţial şi temporar la desăvârşit şi etern, de la relativ şi imperfect către definitiv şi perfecţionat. Eroarea este umbra nedesăvârşirii relative care trebuie în mod necesar să se proiecteze de-a curmezişul drumului universal ascendent al oamenilor către perfecţiunea Paradisului. Eroarea (răul) nu este o însuşire actuală al universului; ea este pur şi simplu observarea unei relativităţi în raporturile finitului incomplet cu nivelurile ascendente ale Supremului şi ale Ultimului.

130:4.12 (1435.4) Cu toate că Iisus i-a expus tânărului toate acestea în limbajul cel mai potrivit înţelegerii sale, Ganid a avut pleoapele grele la sfârşitul discuţiei şi s-a cufundat curând în somn. A doua zi dimineaţă ei s-au sculat devreme pentru a se urca la bordul vasului pornind către Laseea, în Insula Cretei, dar înainte de a se îmbarca, băiatul mai avea încă de pus, despre natura răului, noi întrebări la care Iisus a răspuns:

130:4.13 (1435.5) Răul este un concept al relativităţii. El ia naştere din observarea imperfecţiunilor ce apar în umbra aruncată de un univers finit de lucruri şi de fiinţe atunci când acest cosmos întunecă lumina vie a expresiei universale a realităţilor eterne ale Unului Infinit.

130:4.14 (1435.6) Răul potenţial este inerent caracterului în mod necesar incomplet al revelaţiei lui Dumnezeu ca expresie, limitată de spaţiu-timp, a infinităţii şi a eternităţii. Faptul elementului parţial în prezenţa totalului desăvârşit constituie relativitatea realităţii. El creează necesitatea alegerii intelectuale şi a stabilirii unei ierarhii a nivelelor de valori în capacităţile noastre de a recunoaşte spiritul şi de a-i răspunde. Finit şi incomplet, conceptul de Infinit conceput de mintea temporară şi limitată a creaturilor constituie, în el şi prin el însuşi, *răul potenţial.* Dar eroarea agravantă, constând în abţinerea, fără justificare, de la o rectificare spirituală accesibilă raţiunii a acestor discordanţe intelectuale inerente şi a acestor insuficienţe spirituale, este echivalentă cu comiterea *răului actual.*

130:4.15 (1436.1) Toate conceptele statice şi moarte sunt potenţial rele. Umbra finită a adevărului relativ şi viu se deplasează continuu. Conceptele statice întârzie invariabil ştiinţa, politica, societatea şi religia. Ele pot reprezenta o anumită cunoaştere, dar sunt deficiente în înţelepciune şi lipsite de adevăr. Nu permiteţi conceptului de relativitate să vă deruteze până într-atâta încât să vă împiedice să recunoaşteţi coordonarea universului sub îndrumarea minţii cosmice, şi controlul său stabilizat de energia şi de spiritul Supremului.

5. În insula Cretei

130:5.1 (1436.2) Ducându-se în Creta, călătorii nu urmăreau altceva decât să se distreze, să se plimbe prin insulă şi să escaladeze munţii. Cretanii din vremea aceea nu se bucurau de o reputaţie de invidiat printre popoarele vecine. Iisus şi Ganid au făcut totuşi multe suflete să-şi ridice nivelul de gândire şi de viaţă, şi au pus astfel bazele unei prompte primiri ulterioare a învăţăturilor evangheliei în momentul în care primii predicatori au sosit din Ierusalim. Iisus îi iubea pe aceşti cretani, în ciuda asprelor cuvinte pe care le-a rostit Pavel mai târziu pe seama lor atunci când l-a trimis pe Titus în insulă ca să reorganizeze Bisericile lor.
130:5.2 (1436.3) Pe versantul unui munte al Cretei, Iisus a avut cu Gonod prima sa lungă discuţie pe tema religiei. Tatăl a fost foarte impresionat şi a zis: „Nu-i de mirare că băiatul crede tot ceea ce îi zici, însă eu nu ştiam că a existat o asemenea religie în Ierusalim, şi cu atât mai puţin în Damasc.” În timpul acestei şederi în Creta, Gonod i-a propus pentru prima dată lui Iisus să se reîntoarcă cu ei în India, iar pe Ganid îl încânta gândul că s-ar putea ca Iisus să fie de acord cu un asemenea aranjament.
130:5.3 (1436.4) Ganid l-a întrebat într-o zi pe Iisus de ce nu se consacrase misiunii de învăţător public, iar Iisus i-a spus: „Fiule, fiecare lucru trebuie să vină la vremea sa. Tu eşti născut în lume, însă nici neliniştea, oricât de mare, şi nici manifestările de nerăbdare nu te vor ajuta să creşti. În toate acestea, tu trebuie să laşi să lucreze timpul. Numai timpul va coace fructul verde din copac. Un anotimp vine dupa un anotimp şi asfinţitul soarelui urmeaza răsăritul lui doar odată cu trecerea timpului. Eu sunt acum în drum spre Roma cu tine şi cu tatăl tău, şi asta e de ajuns pentru astăzi. Ziua mea de mâine este toată

în mâinile Tatălui meu ceresc.” Apoi el i-a spus lui Ganid povestea lui Moise şi a celor patruzeci de ani de vigilentă aşteptare şi de continuă pregătire.

130:5.4 (1436.5) S-a întâmplat în timpul vizitei la Frumoasele Porturi un lucru pe care Ganid nu l-a uitat niciodată. Amintirea acestui episod a trezit mai târziu în el dorinţa de a face ceva pentru a schimba sistemul castelor din India sa natală. Un beţivan degenerat a atacat o tânără sclavă pe drumul public. Când Iisus a văzut neplăcuta situaţie în care era fata, el a sarit înainte şi a tras-o din calea acestui nebun. În timp ce copila înspăimântată s-a agăţat de el, doar prin puterea braţului său drept întins, el l-a ţinut pe furiosul agresor la o distanţă respectabilă până ce bietul individ s-a epuizat tot dând lovituri în gol. Ganid a simţit un puternic imbold să-l ajute pe Iisus în rezolvarea acestei probleme, dar tatăl său i-a interzis. Deşi ei nu vorbeau limba fetei, aceasta putea să înţeleagă actul lor de mărinimie şi le-a arătat adânca sa recunoştinţă în vreme ce tustrei au condus-o acasă la ea. În timpul vieţii sale întrupate, Iisus nu a fost poate niciodată atât de aproape de a se lupta corp la corp cu unul dintre semenii săi. În seara aceea, el a avut o sarcină dificilă când a încercat să îi explice lui Ganid de ce nu-l lovise pe omul acela beat. Ganid socotea că omul acesta ar trebui să primească cel puţin tot atâtea lovituri câte i-a dat el fetei.

6. Tânărul care se temea

130:6.1 (1437.1) În vreme ce erau în munţi, Iisus a avut o lungă discuţie cu un tânăr temător şi abătut. Negăsind mângâiere şi curaj în tovărăşia prietenilor, acest tânăr căutase solitudinea înălţimilor; el crescuse cu un sentiment de neputinţă şi de inferioritate. Aceste tendinţe naturale fuseseră sporite de numărul de situaţii grele pe care tânărul le întâmpinase în cursul creşterii sale, mai ales pierderea tatălui pe când avea doisprezece ani. Când s-au întâlnit Iisus a zis: „Salut, prietene, de ce eşti atât de abătut într-o zi atât de frumoasă? Dacă s-a întâmplat să te supăre ceva, poate că aş putea eu să te ajut în vreun fel. În orice caz, îmi face o adevărată plăcere să-ţi ofer serviciile mele."
130:6.2 (1437.2) Tânărul nu avea chef să vorbească. Iisus a încercat o a doua apropiere de sufletul său spunând: „Înţeleg că ai urcat în munţii aceştia pentru a scăpa de oameni; e deci firesc să nu doreşti să stai de vorbă cu mine, dar aş vrea să ştiu dacă cunoşti munţii aceştia. Cunoşti direcţia acestor poteci? Şi ai putea cumva să-mi indici cel mai bun drum care să ducă la Fenix?" Or, tânărul cunoştea foarte bine aceşti munţi; el a devenit cuadevărat foarte preocupat a-i arata lui Iisus drumul către Fenix precum şi a-i trasa pe nisip toate potecile, explicându-i fiecare detaliu. Dar el a fost foarte surprins şi intrigat atunci când Iisus, după ce i-a spus la revedere şi făcându-se că îşi ia rămas bun, s-a întors deodată către el spunându-i: „Eu ştiu foarte bine că doreşti să fii lăsat singur cu tristeţea ta; dar nu ar fi nici prietenos, nici just din partea mea să primesc de la tine un ajutor atât de generos pentru a găsi cel mai bun drum către Fenix, iar apoi să te părăsesc cu nepăsare fără a fi făcut nici cel mai mic efort pentru a răspunde la chemarea ta lăuntrică. Tu ai nevoie de ajutor şi de indicaţii cu privire

la drumul cel mai bun către ţelul destinului tău pe care îl cauţi în inima ta, în vreme ce îţi pierzi vremea aici, pe culmea acestui munte. Aşa cum tu cunoşti bine potecile care duc la Fenix pentru că le-ai bătut de mai multe ori, tot aşa şi eu cunosc bine calea către oraşul speranţelor tale neîmplinite şi a ambiţiilor tale zădărnicite. Şi, din moment ce m-ai chemat în ajutor, eu n-am să te dezamăgesc.”
Tânărul aproape mut de surpriză, a reuşit totuşi să murmure: „Dar - eu nu ţi-am cerut nimic.” Atunci Iisus, punând pe umărul lui o mână uşoară spuse: „Nu, fiule, nu cu vorbe, ci te-ai adresat inimii mele cu priviri care exprimă o năzuinţă fierbinte. Copilul meu, pentru cel care îşi iubeşte semenii, există o elocventă chemare în ajutor pe chipul tau umbrit de descurajare şi de disperare. Aşează-te lângă mine, iar eu îţi voi vorbi despre căile servirii şi despre marile drumuri ale fericirii care conduc de la amărăciunile sinelui la bucuriile activităţilor binevoitoare în fraternitatea oamenilor şi în serviciul Dumnezeului ceresc.”

130:6.3 (1437.3) Atunci tânărul a dorit cu multă însufleţire să vorbească cu Iisus; el i-a căzut la picioare, implorând ajutorul său, cerându-i să îi arate calea de scăpare din lumea amărăciunilor şi a eşecurilor personale. Iisus a zis: „Prietene, ridică-te! Ţine-te drept ca un bărbat. Se poate să fii înconjurat de duşmani meschini şi se poate să fii întârziat de un mare număr de obstacole, dar lucrurile importante şi reale ale acestei lumi şi ale universului sunt îţi sunt la îndemână. Soarele răsare în fiecare dimineaţă ca să te salute, întocmai cum o face pentru omul cel ai puternic şi cel mai prosper de pe pământ. Uite - trupul ţi-e voinic şi muşchii puternici - facultăţile tale fizice sunt superioare mediei. Fireşte că toate aceste sunt aproape

inutile câtă vreme rămâi aşezat aici, pe culmea acestui munte şi te plângi de necazurile tale, reale şi imaginare." Însă tu ai putea să faci lucruri mari cu trupul tău, dacă te-ai duce în grăba către locurile unde marile lucruri aşteaptă să fie făcute. Tu încerci să fugi de eul tău nefericit, dar aşa ceva nu se poate face. Tu şi problemele tale de viaţă sunteţi reali; nu poţi să scapi de ele cât timp vei trăi. Dar mai priveşte-te o dată, mintea ta este clară şi capabilă. Trupul tău voinic are o minte inteligentă care să-l conducă. Pune-ţi mintea la lucru pentru a-şi rezolva problemele, învaţă-ţi intelectul să lucreze pentru tine. Refuză să mai fii dominat de frică ca un animal lipsit de discernământ. Mintea ta ar trebui să fie aliatul tău curajos în rezolvarea problemelor vieţii tale; bine ar fi să încetezi a-i mai fi, aşa cum ai fost, jalnicul ei sclav înfricoşat şi valetul descurajării şi al înfrângerii. Dar mai preţios decât orice, potenţialul tău de înfăptuire efectivă este spiritul care trăieşte în tine; el îţi va stimula şi îţi va inspira mintea pentru ca ea să se controleze pe sine şi să însufleţească corpul tău dacă vrei să îl eliberezi din lanţurile fricii; tu vei face astfel natura ta spirituală capabilă de a te elibera puţin câte puţin de relele trândăviei graţie prezenţei-putere a credinţei vii. Atunci această credinţă va învinge de îndată frica ta de oameni prin irezistibila prezenţă a acestei noi şi omniprezente *iubiri faţă de semenii tăi.* Această iubire va umple foarte repede sufletul tău până peste margini, deoarece tu vei fi devenit conştient, în inima ta, că eşti un copil al lui Dumnezeu.

130:6.4 (1438.1) "Astăzi, fiule, trebuie să te naşti din nou, restabilit ca om de credinţă, de curaj şi de servire devotată omului, din dragoste faţă de Dumnezeu. Când vei fi astfel readaptat în sinea ta la viaţă, vei fi deopotrivă readaptat la univers; tu vei fi născut din nou - născut din

spirit - şi de acum înainte toată viaţa ta vai fi mai mult decât o realizare victorioasă. Necazurile te vor întări, dezamăgirile te vor îmboldi, greutăţile te vor provoca şi obstacolele te vor stimula. Ridică-te tinere! Spune adio vieţii de frică slugarnică şi de fugă laşă. Reîntoarce-te repede la datoria ta şi trăieşte-ţi viaţa trupească ca un fiu de Dumnezeu, ca un muritor devotat slujirii înnobilatoare a omului de pe pământ şi destinat magnificei şi veşnicei slujiri a lui Dumnezeu în eternitate."

130:6.5 (1438.2) Acest tânăr, pe nume Fortune, a devenit mai târziu liderul creştinilor din Creta şi tovarăşul intim al lui Titus în eforturile sale de a înălţa sufletul credincioşilor creştini.

130:6.6 (1438.3) Călătorii erau cu adevărat odihniţi şi refăcuţi când, în amiaza unei zile, au fost gata să se pornească pe apă către Cartagina, în Africa de Nord, zăbovind apoi două zile în Cyrene. Acolo, Iisus şi Ganid au dat primele îngrijiri unui băiat numit Rufus, care fusese rănit de ruperea unui car cu boi supraîncărcat. Ei l-au dus pe băiat acasă la mama lui; cât despre tatăl său, Simon, nu avea cum să-şi închipuie că omul a cărui cruce o va purta mai târziu la ordinul unui soldat roman, era străinul care sărise odinioară în ajutorul fiului său.

7. În Cartagina - discursul despre timp şi spaţiu

130:7.1 (1438.4) În cea mai mare parte a timpului în drumul către Cartagina, Iisus şi-a petrecut mai tot timpul stând de vorbă cu

tovarăşii săi de călătorie despre chestiuni sociale, politice şi comerciale, dar subiectul religiei abia de a fost abordat. Pentru prima oară, Gonod şi Ganid au descoperit că Iisus era un bun povestitor şi s-au străduit să-l facă să le istorisească poveşti legate de prima parte a vieţii sale din Galileea. Ei au aflat de asemenea că el fusese elev în Galileea, iar nu în Ierusalim ori în Damasc.

130:7.2 (1438.5) Când Ganid a vrut să ştie cum puteau cineva să îşi facă prieteni, după ce a băgat de seamă că majoritatea persoanelor care le ieşiseră în cale fuseseră atrase de Iisus, învăţătorul său i-a zis: „Interesează-te de semenii tăi; învaţă să îi iubeşti şi nu scăpa prilejul de a face pentru ei un lucru de care eşti sigur că ei îl doresc.” Apoi el a citat străvechiul proverb iudaic: „Un om care doreşte să aibă prieteni trebuie el însuşi să se arate prietenos.”

130:7.3 (1439.1) În Cartagina, Iisus a avut un lung şi memorabil dialog cu un preot mithriac despre nemurire, despre timp şi despre eternitate. Acest persan fusese educat în Alexandria şi dorea realmente să înveţe de la Iisus. Tradus în limbaj modern, răspunsul lui Iisus la numeroasele sale întrebări a fost pe scurt următorul:

130:7.4 (1439.2) Timpul este curentul curgerii evenimentelor temporale percepute conştient de creaturi. Timpul este un nume dat aranjării în succesiune a evenimentelor, ceea ce ne permite să le recunoaştem şi să le separăm. Universul spaţiului este legat de timp atunci când este observat din orişice poziţie interioară din afara lăcaşului fix al Paradisului. Mişcarea timpului nu se revelează decât în raport cu un lucru care nu se deplasează în spaţiu ca un fenomen dependent de timp. În universul universurilor, Paradisul şi Deităţile sale transcend atât timpul, cât şi spaţiul. Pe lumile locuite, personalitatea umană

(locuită şi orientată de către spiritul Tatălui din Paradis) este singura realitate legată de domeniul fizic care poate să transcendă secvenţa materială a evenimentelor temporale.

130:7.5 (1439.3) Animalele nu au simţul timpului la fel ca oamenii şi, chiar şi pentru om, din cauza punctului său de vedere fragmentar şi circumscris, timpul apare ca o succesiune de evenimente. Dar, pe măsură ce omul se înalţă, pe măsură ce progresează în interior, panorama acestei procesiuni de evenimente se măreşte în aşa fel încât este desluşită din ce în ce mai mult în ansamblul ei. Ceea ce apărea mai înainte ca o succesiune de evenimente, va fi considerat atunci ca un ciclu complet şi perfect coerent. În felul acesta, vechea conştiinţă a secvenţei lineare a evenimentelor va fi tot mai mult înlocuită de simultaneitatea circulară.

130:7.6 (1439.4) Există şapte concepţii diferite asupra spaţiului aşa cum este el condiţionat de timp. Spaţiul se măsoară prin timp, iar nu timpul prin spaţiu. Confuzia savanţilor sporeşte din pricină că ei nu reuşesc să recunoască realitatea spaţiului. Spaţiul nu este doar un concept intelectual al variaţiei în conexitatea obiectelor universului. Spaţiul nu este gol, dar mintea este singurul lucru cunoscut de oameni care poate, fie şi parţial, să transcendă spaţiul. Mintea poate funcţiona independent de conceptul conexităţii spaţiale a obiectelor materiale. Spaţiul este în mod relativ şi comparativ finit pentru toate fiinţele care au statutul de creaturi. Cu cât conştiinţa se apropie mai mult de noţiunea celor şapte dimensiuni cosmice, cu atât mai mult conceptul de spaţiu potenţial se apropie de ultimitate; dar potenţialul spaţiului este într-adevăr ultim numai pe nivelul absolut.

130:7.7 (1439.5) Trebuie să se vadă limpede că realitatea universală are o semnificaţie în expansiune şi întotdeauna relativă pe nivelele cosmice în ascensiune şi în perfecţionare. În cele din urmă, muritorii supravieţuitori ajung la identitate într-un univers cu şapte dimensiuni.

130:7.8 (1439.6) Conceptul de spaţiu-timp al unei minţi de origine materială este sortit să sufere extinderi succesive pe măsură ce personalitatea conştientă care îl concepe se înalţă pe nivelele succesive ale universului. Când omul atinge mintea intermediară dintre planul material şi planul spiritual al existenţei, ideile sale despre spaţiu-timp sunt considerabil extinse în ceea ce priveşte calitatea lor de percepţie şi volumul lor de experienţă. Lărgirea concepţiilor cosmice ale unei personalităţi spirituale care progresează se datorează atât adâncirii clarviziunii, cât şi lărgirii câmpului conştiinţei. pe măsură ce personalitatea îşi urmează drumul către o conştiinţă mai elevată şi mai interioară până la nivelele transcendentale ale asemănării cu Deitatea, conceptul de spaţiu-timp se apropie întotdeauna mai mult de conceptele nelegate de timp şi de spaţiu ale Absoluturilor. Relativ, şi potrivit cu realizările lor transcendentale, copiii destinului ultim trebuie să perceapă aceste concepte ale nivelului absolut.

8. Pe drumul către Neapole şi către Roma

130:8.1 (1440.1) Prima oprire de pe drumul către Italia era insula Maltei. Iisus a avut acolo o lungă convorbire cu un tânăr deprimat şi descurajat pe nume Claudius. Acest băiat avusese de gând să se omoare, dar, când a terminat de discutat cu scribul din Damasc, a zis: „Voi înfrunta viaţa ca un bărbat; m-am săturat să mai fac pe laşul, mă voi întoarce la poporul meu şi voi reîncepe totul." La puţin timp după aceea, el a devenit un predicator entuziast al cinicilor şi, mai târziu, el i s-a alăturat lui Petru în proclamarea creştinismului la Roma şi la Neapole. După moartea lui Petru, el a mers în Spania predicând evanghelia, însă nu a ştiut niciodată că omul care îl inspirase în Malta era acelaşi Iisus pe care, ulterior, l-a proclamat Eliberatorul lumii.

130:8.2 (1440.2) În Siracuza ei au petrecut o săptămână întreagă. Acolo evenimentul care a marcat şederea lor a fost reabilitarea lui Ezra, iudeul căzut în erezie care ţinea taverna unde se opriseră Iisus şi tovarăşii săi. Ezra a fost fermecat de modul de a vedea al lui Iisus şi i-a cerut să îl ajute să revină la credinţa Israelului. El şi-a exprimat disperarea zicând: „Eu vreau să fiu un adevărat fiu al lui Avraam, dar nu îl pot găsi pe Dumnezeu." Iisus a zis: „Dacă vrei să-l găseşti cu adevărat pe Dumnezeu, această dorinţă este în ea însăşi dovada că tu l-ai găsit deja. Problema ta nu este incapacitatea ta de a-l găsi pe Dumnezeu, căci Tatăl te-a găsit deja; ea provine pur şi simplu din aceea că tu nu-l cunoşti pe Dumnezeu. N-ai citit tu în profetul Ieremia: 'Mă vei căuta şi mă vei găsi atunci când mă vei căuta cu toată inima'? Şi, iarăşi, n-a zis oare acelaşi profet: 'Îţi voi da o inimă pentru a mă cunoaşte, căci eu sunt Domnul, şi tu aparţii poporului meu, şi eu voi fi Dumnezeul tău'? Şi n-ai citit tu pasajul din Scripturi în care se spune: 'El îşi coboară privirea peste oameni, şi dacă vreunul

dintre ei ar zice: Eu am păcătuit şi am pervertit ceea ce era bun, şi asta nu mi-a folosit, atunci Dumnezeu va elibera din întuneric sufletul acestui om, iar acesta va vedea lumina'?” Atunci Ezra l-a găsit pe Dumnezeu, şi sufletul lui a fost împăcat. Mai târziu, în asociere cu un bogat prozelit grec, acest iudeu a clădit prima biserică creştină din Siracuza.

130:8.3 (1440.3) Ei nu s-au oprit decât o zi în Messina, dar a fost de ajuns pentru a schimba viaţa unui băietan, un vânzător de fructe; Iisus a cumpărat de la el fructe şi, la rândul său, l-a hrănit cu pâinea vieţii. Băiatul nu a uitat niciodată cuvintele şi bunătatea privirii lui Iisus care le însoţea atunci când Iisus şi-a pus mâna pe umărul lui şi i-a spus: „Adio, băiete, să ai mult curaj până ce vei ajunge la vârsta bărbăţiei; după ce ai hrănit corpul, învaţă şi cum să hrăneşti sufletul. Tatăl meu ceresc va fi cu tine şi va merge înaintea ta.” Băiatul a devenit un adept al religiei mithriace şi, mai târziu, s-a convertit la credinţa creştină.

130:8.4 (1440.4) În cele din urmă, ei au ajuns la Neapole şi au avut sentimentul că nu erau departe de destinaţia lor, Roma. La Neapole, Gonod avusese de încheiat multe afaceri; în afară de momentele în care Iisus era solicitat ca tălmaci, Ganid şi el însuşi îşi petreceau clipele lor de răgaz vizitând şi explorând oraşul. Ganid devenea expert în a-i descoperi pe cei care păreau să aibă nevoie de ajutor. Ei au găsit multă sărăcie în acest oraş şi au dat mult de pomană, dar Ganid n-a înţeles niciodată sensul cuvintelor lui Iisus atunci când l-a văzut dând unui cerşetor de pe stradă o monedă şi a refuzat să se oprească şi să-l consoleze pe om. Iisus a zis: „De ce să vorbeşti în van

unuia care este incapabil să priceapă semnificaţia a ceea ce zici? Spiritul Tatălui nu poate să instruiască şi să salveze pe cineva inapt pentru filiaţie.” Iisus voia să zică că omul nu avea o minte normală, că îi lipsea aptitudinea de a răspunde la îndrumările spiritului.

130:8.5 (1441.1) La Neapole el nu a avut nici o experienţă însemnată; Iisus şi tânărul bărbat au parcurs oraşul în toate sensurile şi au împărţit încurajări prin multe surâsuri la sute de bărbaţi, de femei şi de copii.

130:8.6 (1441.2) De acolo, ei au apucat-o pe drumul către Roma prin Capua, unde s-au oprit trei zile. Pe Calea Appenină ei au mers către Roma alături de animalele lor de povară, toţi trei fiind dornici să vadă această stăpână a imperiului, cel mai mare oraş din întreaga lume.

Cartea Urantia

Capitolul 131

Religiile lumii

131:0.1 (1442.1) ÎN TIMPUL şederii lui Iisus, a lui Gonod şi a lui Ganid în Alexandria, tânărul Ganid îşi consacrase mult timp, şi sume importante, date de tatăl său, alcătuirii unei culegeri a ceea ce propovăduiau religiile lumii despre Dumnezeu şi relaţiile lui cu omul muritor. Ganid a angajat mai mult de şaizeci de traducători pentru a redacta acest rezumat al doctrinelor religioase ale lumii cu privire la Deităţi. Trebuie să reiasă limpede, din acest capitol, că toate aceste învăţături care descriau monoteismul erau în mare măsură provenite, direct sau indirect, din predicile misionarilor lui Machiventa Melchisedec, care porniseră din cartierul lor general din Salem ca să răspândească, până la marginile pământului, doctrina unui Dumnezeu unic - cel Preaînalt.

131:0.2 (1442.2) Noi prezentăm mai jos un rezumat al manuscrisului pe care Ganid l-a pregătit în Alexandria şi în Roma, şi care a fost păstrat în India vreme de sute de ani după moartea sa. Ganid a strâns acest material sub zece titluri, după cum urmează:

1. Cinismul

131:1.1 (1442.3) Învăţăturile reziduale ale discipolilor lui Melchisedec, cu excepţia celor care persistau în religia iudaică, au fost cel mai bine păstrate în doctrina cinicilor. Selecţia lui Ganid cuprindea următoarele extrase:

131:1.2 (1442.4) ”Dumnezeu este suprem, el este Preaînaltul cerului şi al pământului. Dumnezeu este cercul eternităţii făcute perfecte şi el va guverna universul universurilor. El este singurul creator al cerurilor şi al pământurilor. Atunci când decretează un lucru, acest lucru este. Dumnezeul nostru este un singur Dumnezeu, şi el este plin de compasiune şi de îndurare. Tot ceea ce este înălţat, sfânt, adevărat şi frumos seamănă cu Dumnezeul nostru. Cel Preaînalt este lumina cerului şi a pământului, Dumnezeul estului, al vestului, al nordului şi al sudului.

131:1.3 (1442.5) ”Chiar dacă pământul ar fi să dispară, faţa strălucitoare a Supremului ar rămâne în măreţie şi în glorie. Cel Preaînalt este primul şi ultimul, începutul şi sfârşitul oricărui lucru. Nu există decât acest singur Dumnezeu, şi numele său este Adevăr. Dumnezeu există prin el însuşi şi este lipsit de orice mânie şi duşmănie; el este nemuritor şi infinit. Dumnezeul nostru este

omnipotent şi generos. Numeroase sunt manifestările sale, dar noi nu-l adorăm decât pe Dumnezeu însuşi. Dumnezeu ştie totul - secretele noastre şi proclamaţiile noastre; el ştie şi ceea ce merită fiecare dintre noi. Puterea sa este egală asupra tuturor lucrurilor.

131:1.4 (1442.6) ”Dumnezeu este un dătător de pace şi un ocrotitor fidel al tuturor celor care se tem de el şi care au încredere în el. El aduce mântuirea tuturor celor care îl servesc. Toată creaţia există în puterea celui Preaînalt. Iubirea sa divină izvorăşte din sfinţenia puterii sale, şi afecţiunea sa se naşte din forţa măreţiei sale. Preaînaltul a poruncit unirea corpului şi a sufletului, şi l-a înzestrat pe om cu propriul său spirit. Ceea ce face omul trebuie să aibă un sfârşit, dar ceea ce face Creatorul durează veşnic. Experienţa omenească ne aduce cunoştinţe, dar contemplarea celui Preaînalt ne dă înţelepciune.

131:1.5 (1443.1) ”Dumnezeu varsă ploaia peste pământ, el face soarele să strălucească peste grăunţele care încolţeşte, el ne dă recolta îmbelşugată a lucrurilor bune ale acestei vieţi şi mântuirea eternă în lumea ce va fi să vină. Dumnezeul nostru se bucură de o mare autoritate; numele său este Excelent şi natura sa este insondabilă. Când sunteţi bolnavi, Preaînaltul este cel care vă tămăduieşte. Dumnezeu este plin de bunătate faţă de toţi oamenii; noi nu avem nici un prieten asemenea celui Preaînalt. Îndurarea sa umple toate locurile şi bunătatea sa îmbrăţişează toate sufletele. Cel Preaînalt este neschimbător şi ne ajută ori de câte ori suntem la nevoie. Oriunde vă întoarceţi ca să vă rugaţi, acolo este faţa celui Preaînalt şi urechea deschisă a Dumnezeului nostru. Voi puteţi să vă ascundeţi de oameni, dar nu şi de Dumnezeu. Dumnezeu nu este departe de noi, el este omniprezent. Dumnezeu umple toate locurile şi trăieşte în inima

omului care se teme de sfântul său nume. Creaţia este în Creator şi Creatorul este în creaţia sa. Noi îl căutăm pe cel Preaînalt, şi îl găsim atunci în inima noastră. Voi porniţi în căutarea unui prieten foarte drag şi apoi îl descoperiţi în sufletul vostru.

131:1.6 (1443.2) Omul care îl cunoaşte pe Dumnezeu îi consideră pe toţi oamenii ca egali; ei sunt fraţii lui. Egoiştii, cei cărora nu le pasă de fraţii lor întru carne, nu primesc decât nelinişte drept răsplată. Cei care îi iubesc pe tovarăşii lor şi au o inimă pură îl vor vedea pe Dumnezeu. Dumnezeu nu uită niciodată sinceritatea. El va călăuzi în adevăr inimile cinstite, căci Dumnezeu este adevăr.

131:1.7 (1443.3) ”În viaţa voastră, respingeţi eroarea şi biruiţi răul prin iubirea adevărului viu. În toate relaţiile voastre cu oamenii răspundeţi răului făcând binele. Domnul Dumnezeu este îndurător şi iubitor; el iartă. Să îl iubim pe Dumnezeu, căci el ne iubeşte mai întâi. Prin iubirea lui Dumnezeu şi graţie îndurării sale, noi vom fi salvaţi. Cei săraci şi cei bogaţi sunt fraţi. Dumnezeu este Tatăl lor. Răul care nu aţi vrea să vi se facă, nu îl faceţi altuia.

131:1.8 (1443.4) ”Invocaţi numele său tot timpul şi, în măsura în care credeţi în numele său, rugăciunea voastră va fi auzită. Ce mare onoare este să îl adori pe cel Preaînalt! Toate lumile şi universurile i se închină celui Preaînalt. În toate rugăciunile voastre aduceţi mulţumiri - înălţaţi-vă în adorare. Rugăciunea de adorare evită răul şi interzice păcatul. Să proslăvim mereu numele celui Preaînalt. Omul care îşi găseşte adăpost în cel Preaînalt îşi ascunde defectele faţă de univers. Când staţi înaintea lui Dumnezeu cu o inimă curată, vouă nu vă mai este frică de nimic din toată creaţia. Cel Preaînalt seamănă cu un tată şi cu o mamă iubitori; ei ne iubesc realmente, pe noi, copiii lui de pe

pământ. Dumnezeul nostru ne va ierta şi ne va călăuzi paşii pe calea salvării. El ne va lua de mână şi ne va conduce până la el. Dumnezeu îi salvează pe cei care au încredere în el; el nu îl obligă pe om să îi servească numele.

131:1.9 (1443.5) ”Dacă credinţa în cel Preaînalt a pătruns în inima voastră, atunci veţi rămâne liberi de teamă câte zile veţi mai avea. Nu vă frământaţi din cauza prosperităţii celor nelegiuiţi; nu vă temeţi de cei care urzesc rele; lăsaţi-vă sufletul să se îndepărteze de păcat şi puneţi-vă toată încrederea în Dumnezeul salvării. Sufletul obosit al muritorului rătăcitor află o odihnă veşnică în braţele celui Preaînalt. Înţeleptului îi este sete de îmbrăţişarea divină. Copilul pământean doreşte cu ardoare siguranţa din braţele Tatălui Universal. Omul nobil caută această stare înaltă în care sufletul muritorului se amestecă cu spiritul Supremului. Dumnezeu este just: fructul pe care nu îl primim după tot ceea ce am semănat în lumea asta, îl vom primi în următoarea.”

2. Iudaismul

131:2.1 (1444.1) Keniţii din Palestina au salvat multe dintre învăţăturile lui Melchisedec. Iisus şi Ganid au ales din aceste arhive, aşa cum erau ele păstrate şi modificate, următoarele pasaje:

131:2.2 (1444.2) ”La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul, şi tot ceea ce conţin ele. Şi iată, tot ceea ce crease ere foarte bun. Domnul, el este Dumnezeu; nu există altul în afară de el, nici sus în cer, nici jos pe pământ. De aceea îl vei iubi tu pe Domnul Dumnezeul

tău din toată inima ta, din tot sufletul tău şi cu toată forţa ta. Tot aşa cum apele acoperă fundurile mărilor, aşa şi întreg pământul va fi plin de cunoaşterea Domnului. Cerurile proclamă gloria lui Dumnezeu, iar firmamentul arată lucrarea sa. Zilele ţin discursuri unele după altele şi nopţile arată cunoaşterea unele după altele. Nu există nici vorbire nici limbaj în care vocile lor să nu fie auzite. Lucrarea Domnului este măreaţă, el a făcut toate aceste lucruri cu înţelepciune. Măreţia Domnului este insondabilă. El ştie numărul de stele şi le cheamă pe toate pe numele lor.

131:2.3 (1444.3) ”Puterea Domnului este mare şi înţelegerea sa infinită. Domnul a zis: 'Aşa cum cerurile sunt mai sus decât pământul, tot aşa şi căile mele sunt mai înalte decât căile voastre şi gândurile mele mai înalte decât gândurile voastre.' Dumnezeu revelează lucrurile profunde şi tainice pentru că lumina locuieşte în el. Domnul este îndurător şi blând; el îndură vreme îndelungată şi abundă în adevăr şi în bunătate. Domnul este bun şi drept; el va călăuzi pe cei blajini în judecată. Gustaţi şi vedeţi că Domnul este bun! Binecuvântat să fie omul care are încredere în Dumnezeu. Dumnezeu este refugiul nostru şi tăria noastră, un ajutor pe care te poţi bizui la necaz.

131:2.4 (1444.4) ”Îndurarea Domnului se află din eternitate în eternitate peste cei care se tem de el, iar dreptatea sa se întinde chiar şi până la copiii copiilor noştri. Domnul este blând şi plin de compasiune. El este bun pentru toţi, şi binecuvântările sale iubitoare sunt răspândite peste toată creaţia sa; el vindecă inimile zdrobite şi panseazä rănile lor. Unde să mă îndepărtez de duhul lui Dumnezeu? Unde să fug afară din divina prezenţă? Aşa a zis Înaltul şi Sublimul care locuieşte în eternitate şi se cheamă Cel Sfânt: Eu locuiesc în

locul înalt şi sfânt, şi de asemenea în cel care are inima pocăită şi spiritul smerit! Nimeni nu se poate ascunde de Dumnezeul nostru, căci el umple cerul şi pământul. Cerurile să fie fericite şi pământul să se bucure. Toate naţiunile să zică: Domnul domneşte! Aduceţi mulţumiri lui Dumnezeu, căci milostenia sa durează veşnic.

131:2.5 (1444.5) ”Cerurile proclamă dreptatea lui Dumnezeu, şi toată lumea a văzut gloria lui. Dumnezeu ne-a făcut pe noi, iar nu noi înşine; noi suntem poporul său, oile de pe păşunea sa. Mărinimia sa este veşnică şi adevărul său subzistă pentru toate generaţiile. Dumnezeul nostru guvernează printre naţiuni. Pământul să fie umplut de gloria sa! Fie ca oamenii să-l slăvească pe Domnul pentru bunătatea sa şi pentru darurile sale minunate făcute copiilor oamenilor!

131:2.6 (1444.6) ”Dumnezeu l-a creat pe om ceva mai puţin decât divin şi l-a încununat cu dragoste şi cu îndurare. Domnul cunoaşte calea celor drepţi, dar calea celor nelegiuiţi va pieri. Teama de Domnul este începutul înţelepciunii; cunoaşterea Supremului este înţelegere. Dumnezeu Cel Atotputernic a zis: 'Mergeţi înaintea mea şi fiţi perfecţi.' Nu uitaţi că mândria merge în faţa distrugerii şi un spirit orgolios în faţa căderii. Cel care îşi guvernează propriul spirit este mai tare decât cel care pune stăpânire pe un oraş. Domnul Dumnezeu, cel Sfânt a zis: 'Revenind la odihna ta spirituală tu vei fi salvat; în calm şi în încredere îţi vei găsi tăria.' Cei care îl slujesc pe Domnul îşi vor reînnoi tăria; ei se vor înălţa pe aripi, ca şi vulturii. Ei vor alerga şi nu vor fi osteniţi; ei vor umbla şi nu vor slăbi. Domnul va potoli temerile voastre. Domnul a zis: 'Nu vă temeţi, căci eu sunt cu voi. Să

nu vă fie deloc frică, căci eu sunt Dumnezeul vostru şi vă voi întări; vă voi ajuta, da, vă voi sprijini cu mâna dreaptă a justiţiei mele.'

131:2.7 (1445.1) ”Dumnezeu este Tatăl nostru; Domnul este mântuitorul nostru. Dumnezeu a creat oştirile universului şi le păstrează pe toate. Dreptatea sa este ca munţii şi judecata sa ca marele adânc. El ne face să bem din râul plăcerilor lui, şi în lumina sa noi vom vedea lumină. Este bine să-i aduceţi mulţumiri Domnului şi să cântaţi imnuri de laudă celui Preaînalt, să-i arătaţi dimineaţa o bunăvoinţă afectuoasă şi în fiecare seară o credinţă divină. Împărăţia lui Dumnezeu este o împărăţie veşnică şi dominaţia sa dăinuie din generaţie în generaţie. Domnul este păstorul meu; eu nu voi duce lipsă de nimic. El mă lasă să mă odihnesc pe păşunile verzi, el mă conduce pe lângă apele liniştite. El îmi mângâie sufletul; el mă călăuzeşte pe cărările dreptăţii. Da, chiar şi atunci când voi merge în valea umbrei morţii, eu nu mă voi teme de nici un rău, căci Dumnezeu este cu mine. Bunătatea şi îndurarea sa mă însoţesc cu siguranţă în toate zilele vieţii mele, şi eu voi locui veşnic în casa Domnului.

131:2.8 (1445.2) ”Iehova este Dumnezeul salvării mele; eu îmi voi pune deci încrederea în numele divin. Eu mă voi încrede în Domnul cu toată inima mea; eu nu mă voi bizui pe propria mea înţelegere. Pe toate căile mele îl voi recunoaşte, şi el îmi va arăta drumul. Domnul este fidel; el îşi ţine promisiunile faţă de cei ce îl slujesc; cel just va trăi prin credinţa sa. Dacă nu faceţi bine, aceasta este din cauza păcatului care stă la un pas de voi. Oamenii recoltează răul pe care îl cultivă şi păcatul pe care îl seamănă. Nu vă faceţi griji din pricina răufăcătorilor. Dacă priviţi inechitatea în inima voastră Domnul nu vă

va auzi; dacă păcătuiţi contra lui Dumnezeu, voi faceţi, de asemenea, rău propriului vostru suflet. Dumnezeu va aduce la judecată lucrarea fiecărui om cu toate secretele ei, bune sau rele. După cum gândeşte un om în inima sa, aşa şi este.

131:2.9 (1445.3) ”Domnul este aproape de toţi cei care fac apel la el în sinceritate şi în adevăr. Se poate să plângi o noapte, dar bucuria vine odată cu dimineaţa. O inimă voioasă face bine ca un medicament. Dumnezeu nu va refuza nici un lucru bun celor care merg drept. Temeţi-vă de Dumnezeu şi păziţi-i poruncile, căci aceasta este toată datoria omului. Aşa a vorbit Domnul care a creat cerurile şi a format pământul: 'Nu există alt Dumnezeu afară de mine, un Dumnezeu just şi un salvator. Bizuiţi-vă pe mine din toate marginile pământului şi fiţi salvaţi. Dacă mă căutaţi, mă veţi găsi, numai să mă căutaţi cu toată inima.' Cei blajini vor moşteni pământul şi se vor desfăta în abundenţa păcii. Oricine seamănă nedreptate va culege nenorociri; cei care seamănă vânt vor culege furtună.

131:2.10 (1445.4) ” 'Veniţi acum şi să judecăm împreună', a zis Domnul, 'chiar dacă păcatele voastre sunt stacojii, ele vor fi albe ca zăpada. Dacă sunt roşii ca şi carminul, ele vor deveni ca lâna' Dar nu există pace pentru cei răi. Propriile voastre păcate sunt cele ce au îndepărtat lucrurile bune de voi. Dumnezeu este sănătatea feţei mele şi veselia sufletului meu. Dumnezeul etern este forţa mea. El este căminul nostru, şi braţele sale eterne mă susţin. Domnul este aproape de cei care au inima zdrobită. El îi salvează pe toţi cei al căror spirit seamănă cu cel al unui copil. Supărările celui just sunt multe, dar Domnul îl scapă de toate. Încredinţaţi-vă căile Domnului - aveţi

încredere în el - şi el le va face să reuşească. Cel care locuieşte în locul secret al celui Preaînalt va rămâne în umbra celui Atotputernic.
131:2.11 (1445.5) ”Iubiţi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă; nu purtaţi ranchiună nici unui om. Nu faceţi nimănui ceea ce detestaţi. Iubiţi-l pe fratele vostru căci Domnul a zis: 'Îi voi iubi pe copiii mei nestingherit, de bună voie.' Calea celui just este ca o lumină care străluceşte din ce în ce mai mult până în ziua perfectă. Cei înţelepţi vor avea strălucirea firmamentului şi cei care orientează mulţi oameni către dreptate vor străluci veşnic precum stelele. Cel pervertit să-şi abandoneze calea sa rea şi cel nelegiuit gândurile sale rebele. 'Ei să revină la mine,' a zis Domnul, 'şi voi avea milă de ei; voi ierta din abundenţă.'
131:2.12 (1446.1) ”Vorbeşte Dumnezeu, creatorul cerului şi al pământului: 'Cei care iubesc legea mea se bucură de o mare pace. Iată poruncile mele: Să mă iubeşti din toată inima ta, să nu ai alţi dumnezei în faţa mea; să nu iei numele meu în deşert; să-ţi aduci aminte de ziua sabatului ca s-o sfinţeşti; onorează-l pe tatăl tău şi pe mama ta; să nu ucizi; să nu comiţi adulter; să nu furi; să nu depui mărturie mincinoasă; să nu râvneşti la bunul altuia.'
131:2.13 (1446.2) ”Şi tuturor celor care îl iubesc suprem pe Domnul şi îl iubesc pe aproapele lor ca pe ei înşişi, Dumnezeul din cer le-a zis: 'Voi plăti răscumpărarea ta pentru a te scăpa din mormânt, te voi răscumpăra de la moarte. Voi fi îndurător şi just faţă de copiii tăi. N-am spus eu creaturilor mele de pe pământ: Voi sunteţi fiii Dumnezeului viu? Nu v-am iubit eu cu o iubire veşnică? Oare nu v-am invitat să deveniţi asemeni mie şi să locuiţi veşnic cu mine în Paradis?'

3. Budismul

131:3.1 (1446.3) Ganid a fost şocat să descopere cât de aproape era budismul de a fi o mare şi frumoasă religie fără Dumnezeu, fără o Deitate personală şi universală. Oricum, el a găsit totuşi unele urme ale anumitor credinţe anterioare care reflectau puţină influenţă a învăţăturilor misionarilor lui Melchisedec, care au continuat să lucreze în India până în epoca lui Buddha. Iisus şi Ganid au cules următoarele afirmaţii din literatura budistă:

131:3.2 (1446.4) ”Bucuria va izvorî dintr-o inimă curată către Infinit. Toată fiinţa mea va fi în pace în această bucurie supramuritoare. Sufletul meu este plin de mulţumire şi inima mea debordează de fericirea unei încrederi paşnice. Eu nu mă tem de nimic, sunt liber de îngrijorare. Mă aflu în siguranţă, iar duşmanii mei nu mă pot nelinişti. Eu sunt satisfăcut de fructele încrederii mele. Eu găsesc că este uşor a accede la cel Nemuritor. Mă rog ca credinţa să mă susţină pe parcursul lungii călătorii. Ştiu că credinţa de dincolo nu mă va lăsa. Ştiu că fraţii mei vor prospera de vor fi impregnaţi de credinţa celui Nemuritor, credinţa care creează modestia, dreptatea, înţelepciunea, curajul, cunoaşterea şi perseverenţa. Să abandonăm tristeţea şi să respingem frica. Prin credinţă să stăpânim adevărata dreptate şi o autentică bărbăţie. Să învăţăm să medităm asupra justiţiei şi a îndurării. Credinţa este adevărata bogăţie a omului; ea este darul virtuţii şi al gloriei.

131:3.3 (1446.5) ”Nedreptatea este nedemnă şi păcatul este demn de dispreţ. Răul este degradant, atât în gând, cât şi dacă este transpus în faptă. Durerea şi amărăciunea urmează cărarea răului aşa cum praful urmează vântul. Fericirea şi pacea minţii urmează gândirea curată şi viaţa plină de virtute aşa cum umbra urmează substanţa lucrurilor materiale. Răul este fructul unei gândiri rău direcţionate. Este rău să vezi un păcat acolo unde nu este nici unul, şi de a nu vedea păcatul acolo unde este unul. Răul este cărarea falselor doctrine. Cei care evită răul văzând lucrurile aşa cum sunt devin voioşi îmbrăţişând astfel adevărul. Puneţi capăt nenorocirii voastre detestând păcatul. Înălţându-vă privirile către cel Nobil, abateţi-vă de la păcat din toată inima voastră. Nu justificaţi răul; nu căutaţi scuză păcatului. Prin eforturile voastre de a corecta păcatele voastre trecute, voi dobândiţi tăria de a rezista tendinţei de a recădea în păcat. Rezistenţa la rău se naşte din căinţă. Nu treceţi peste nici o greşeală fără a o mărturisi celui Nobil.

131:3.4 (1447.1) ”Voioşia şi bucuria sunt recompensele faptelor bune făcute spre slava celui Nepieritor. Nimeni nu poate să vă priveze de libertatea propriei voastre minţi. Când credinţa religiei voastre a emancipat inima voastră, când mintea voastră, ca şi un munte, este stabilă şi imuabilă, atunci pacea sufletului curge ca apele unui fluviu lin. Cei care sunt siguri de mântuire sunt eliberaţi pentru totdeauna de pofte, de invidie, de ură şi de iluzia bogăţiilor. Cu toate că credinţa este energia unei vieţi mai bune, voi trebuie totuşi să lucraţi cu perseverenţă la propria voastră mântuire. Dacă vreţi să fiţi siguri de mântuirea voastră finală, atunci asiguraţi-vă că voi căutaţi sincer să înfăptuiţi tot ceea ce este drept. Cultivaţi încredinţarea inimii care

vine din interior şi ajungeţi astfel să vă bucuraţi de extazul salvării eterne.

131:3.5 (1447.2) ”Nici un om religios nu poate spera să atingă iluminarea înţelepciunii nemuritoare dacă stăruie să fie trândav, indolent, slab, leneş, neruşinat şi egoist. Dar oricine este prevenitor, prudent, chibzuit, fervent şi serios - chiar în timp ce mai trăieşte încă pe pământ - poate să ajungă la iluminarea supremă a păcii şi a libertăţii înţelepciunii divine. Ţineţi minte că orice acţiune va primi răsplata ei. Răul duce la amărăciune şi păcatul sfârşeşte în durere. Bucuria şi fericirea sunt consecinţa unei vieţi bine trăite. Chiar şi răufăcătorul beneficiază de o perioadă de graţie înainte de vremea completei maturizări a faptelor sale rele, dar deplina recoltare a făptuirii răului vine inevitabil. Nimeni să nu se gândească cu uşurătate la păcat spunând în inima sa: 'Pedeapsa faptelor rele nu mă va atinge.' Ceea ce faceţi altuia, vi se va face şi vouă, în judecata înţelepciunii. Nedreptatea comisă semenilor voştri se va întoarce împotriva voastră. Creatura nu ar putea să scape de destinul faptelor sale.

131:3.6 (1447.3) ”Cel nesocotit a zis în inima sa: răul nu mă va ajunge din urmă; dar siguranţa este găsită doar dacă sufletul reclamă dojana şi dacă mintea caută înţelepciunea. Înţeleptul este un suflet nobil care rămâne prietenos în mijlocul duşmanilor săi, liniştit printre cei gălăgioşi şi generos printre cei hrăpăreţi. Dragostea de sine seamănă cu buruienele de pe un câmp bine sădit. Egoismul duce la amărăciune; îngrijorarea perpetuă ucide. Mintea supusă produce fericire. Cel mai mare dintre războinici este cel care se biruie şi se domină pe sine însuşi. Reţinerea în toate lucrurile este bună. Numai

acela care stimează virtutea şi îşi face datoria este o persoană superioară. Mânia şi ura să nu fie stăpânii voştri. Nu vorbiţi cu asprime despre nimeni. Mulţumirea este cea mai mare bogăţie. Ceea ce este dat cu înţelepciune este bine economisit. Nu faceţi altuia ceea ce n-aţi dori să vi se facă. Răului răspundeţi făcând binele; învingeţi răul prin bine.

131:3.7 (1447.4) ”Un suflet drept este mai demn de dorit decât suveranitatea peste tot pământul. Nemurirea este scopul sincerităţii; moartea este sfârşitul vieţii nechibzuite. Aceia care sunt serioşi nu mor, cei fără de minte sunt deja morţi. Binecuvântaţi sunt cei a căror clarviziune percepe starea nepieritoare. Cei care îi chinuiesc pe cei vii cu greu vor găsi fericirea după moarte. Cei dezinteresaţi merg în cer, unde se vor bucura de fericirea unei mărinimii infinite şi unde nobila lor generozitate continuă să crească. Orice muritor care gândeşte drept, care vorbeşte cu nobleţe şi care acţionează cu generozitate nu numai că se va bucura de virtute pe durata scurtei sale vieţi, dar va şi continua, după disoluţia corpului, să se desfete cu deliciile cerului.”

4. Hinduismul

131:4.1 (1447.5) Misionarii lui Melchisedec au transmis învăţătura Dumnezeului unic pe oriunde au umblat. O mare parte a acestei doctrine monoteiste, precum şi alte concepte anterioare, au fost încorporate în învăţăturile ulterioare ale hinduismului. Iisus şi Ganid au făcut următoarele extrase:

131:4.2 (1448.1) ”El este marele Dumnezeu, în toate chipurile suprem. El este Domnul care înglobează toate lucrurile. El este creatorul şi controlorul universului universurilor. Dumnezeu este un Dumnezeu unic; el există singur şi prin el însuşi; el este singurul. Acest Dumnezeu unic este Creatorul nostru şi destinul final al sufletului. Supremul are o strălucire de nedescris; el este Lumina Luminilor, această lumină divină care iluminează fiecare inimă şi fiecare lume. Dumnezeu este ocrotitorul nostru - el stă alături de creaturile sale - şi cei care învaţă să-l cunoască devin nemuritori. Dumnezeu este marea sursă de energie, el este Marele Suflet. El exercită o suveranitate universală peste totul. Acest Dumnezeu unic este iubitor, glorios şi adorabil. Dumnezeul nostru se bucură de o putere supremă şi locuieşte în lăcaşul suprem. Această veritabilă Persoană este eternă şi divină. Dumnezeu este Domnul primordial al cerurilor. Toţi profeţii l-au salutat, şi el ni s-a revelat. Noi îl venerăm. O, Persoană Supremă, sursă a fiinţelor, Domn al creaţiei şi suveran al universului, dezvăluie creaturilor tale puterea prin care rămâi imanent! Dumnezeu a creat soarele şi stelele; el este luminos, pur, există prin el însuşi. Cunoaşterea sa veşnică este dumnezeieşte înţeleaptă. Eternul este inaccesibil răului. Întrucât universul a izvorât din el, Dumnezeu îl guvernează cum se cuvine. El este cauza creaţiei, deci toate lucrurile sunt stabilite în el.

131:4.3 (1448.2) ”Dumnezeu este refugiul sigur al fiecărui om bun aflat la nevoie. Cel nepieritor are grijă de toată omenirea. Mântuirea lui Dumnezeu este puternică şi bunătatea lui este mărinimoasă. El este un ocrotitor iubitor şi un apărător binecuvântat. Domnul a zis: 'Eu locuiesc în propriul lor suflet ca o lampă a înţelepciunii. Eu sunt

splendoarea splendorilor şi bunătatea celor buni. Când doi sau trei se adună laolaltă, şi eu sunt acolo.' Creatura n-ar putea scăpa de prezenţa Creatorului. Domnul numără până şi clipirile neîncetate ale fiecărui ochi muritor şi noi adorăm această Fiinţă divină ca pe tovarăşul nostru de nedespărţit. El este predominant, mărinimos, omniprezent şi infinit de bun. Domnul este suveranul nostru, refugiul nostru şi controlorul nostru suprem, şi spiritul nostru primordial locuieşte în sufletul muritor. Martorul Etern al viciului şi al virtuţii rămâne în inima omului. Meditaţi îndelung asupra adorabilului şi divinului Însufleţitor; spiritul său să dirijeze în întregime gândurile noastre. De la această lume ireală condu-ne la lumea reală, de la întuneric la lumină şi de la moarte la nemurire.

131:4.4 (1448.3) ”Cu inima noastră dezbărată de orice urmă de ură, să adorăm Eternul. Dumnezeul nostru este Domnul rugăciunii; el aude strigătul copiilor săi. Toţi oamenii subordonează voinţa lor lui, cel Hotărât. Să ne bucurăm de dărnicia Domnului rugăciunilor. Faceţi din rugăciunea voastră prietena voastră intimă, şi din adorare sprijinul sufletului vostru. 'Doar dacă vreţi să mă adoraţi în iubire,' a zis cel Etern, 'eu vă voi da înţelepciunea pentru a mă atinge, căci adorarea mea este virtutea comună a tuturor creaturilor.' Dumnezeu este luminătorul celor care sunt posomorâţi şi puterea celor care sunt slabi. Din moment ce Dumnezeu este puternicul nostru prieten, noi nu ne mai temem de nimic. Noi lăudăm numele Cuceritorului niciodată cucerit. Noi îl adorăm pentru că el este ajutorul fidel şi veşnic al oamenilor. Dumnezeu este conducătorul nostru sigur şi călăuza noastră infailibilă. El este marele strămoş al cerului şi al pământului, el posedă o energie nelimitată şi o înţelepciune infinită. Splendoarea

sa este sublimă şi bunătatea sa este divină. El este refugiul suprem al universurilor şi păzitorul imuabil al legii veşnice. Dumnezeul nostru este Domnul vieţii şi Consolatorul tuturor oamenilor. El iubeşte omenirea şi îi ajută pe cei îndureraţi. El este cel ce ne dă viaţă, el este Bunul Păstor al turmelor omeneşti. Dumnezeu este tatăl nostru, fratele nostru şi prietenul nostru. Noi dorim cu ardoare să-l cunoaştem pe acest Dumnezeu din străfundurile fiinţei noastre.

131:4.5 (1448.4) ”Noi am învăţat să câştigăm credinţa prin aleanul inimii noastre. Noi am atins înţelepciunea prin stăpânirea simţurilor noastre; şi, prin înţelepciune, noi am trăit pacea din cel Suprem. Cel care este plin de credinţă adoră cu adevărat atunci când sinele lui interior este aţintit spre Dumnezeu. Dumnezeul nostru poartă cerurile ca pe o mantie; el locuieşte deopotrivă în celelalte şase universuri larg desfăşurate. El este suprem peste totul şi în toate. Noi dorim cu ardoare iertarea Domnului pentru toate păcatele noastre faţă de aproapele nostru şi vrem să-l uşurăm pe prietenul nostru de nedreptatea pe care ne-a făcut-o. Spiritul nostru detestă orice rău; deci, Doamne, eliberează-ne de pata păcatului. Noi ne rugăm la Dumnezeu ca la un consolator, un ocrotitor şi un salvator - ca unei persoane care ne iubeşte.

131:4.6 (1449.1) ”Spiritul Păstrătorului Universului pătrunde în sufletul creaturilor simple. Omul este înţelept dacă îl adoră pe Dumnezeul Unic. Cei care se străduiesc să fie perfecţi trebuie desigur să-l cunoască pe Domnul Suprem. Cel ce cunoaşte fericirea siguranţei în Suprem n-are niciodată frică, căci Supremul le-a zis celor care îl slujesc: 'Nu vă temeţi, căci eu sunt cu voi.' Dumnezeul providenţei este tatăl nostru. Dumnezeu este adevăr, şi doreşte ca propriile sale

creaturi să îl înţeleagă - ca ele să ajungă la deplina cunoaştere a adevărului. Adevărul este etern; el susţine universul. Dorinţa noastră supremă va fi de a ne uni cu Supremul. Marele Controlor zămisleşte toate lucrurile - totul evoluează pornind de la el. Şi iată toată datoria noastră: nimeni să nu facă altuia ceea ce lui nu-i place să i se facă; să nu aveţi pizmă pe nimeni, nu loviţi pe cel care vă loveşte, înfrânaţi mânia prin îndurare şi milă şi biruiţi ura prin bunăvoinţă. Noi ar trebui să facem toate acestea pentru că Dumnezeu este un prieten blând şi un tată îngăduitor care ne iartă toate greşelile noastre pământeşti.

131:4.7 (1449.2) ”Dumnezeu este Tatăl nostru, pământul este mama noastră şi universul este locul nostru de naştere. Fără Dumnezeu, sufletul este un prizonier; cunoaşterea de Dumnezeu îl eliberează. Prin meditaţia asupra lui Dumnezeu şi prin uniune cu el se ajunge la descătuşarea din iluziile răului şi la dezrobirea finală din toate lanţurile materiale. Când omul va rula spaţiul ca pe o bucată de piele, atunci va veni sfârşitul răului, deoarece omul îl va fi găsit pe Dumnezeu. O, Dumnezeule, salvează-ne de tripla ruină a infernului - pofta, mânia şi avariţia! O, sufletul meu, încinge-te pentru lupta spirituală a nemuririi! Când vine sfârşitul vieţii muritoare, nu ezita să abandonezi acest trup pentru o formă mai frumoasă şi mai potrivită şi să te trezeşti pe tărâmurile Supremului şi ale Nemuritorului unde nu domneşte nici frica, nici amărăciunea, nici foamea, nici setea, nici moartea. A-l cunoaşte pe Dumnezeu este a tăia corzile morţii. Sufletul care îl cunoaşte pe Dumnezeu se înalţă în univers aşa cum smântâna apare la suprafaţa laptelui. Noi îl adorăm pe Dumnezeu, meşterul a toate, Marele Suflet, care stă întotdeauna în inima creaturilor sale. Cei

care ştiu că Dumnezeu tronează în inima omenească sunt meniţi să devină asemenea lui - să devină nemuritori. Răul trebuie să fie lăsat în urmă în această lume, dar virtutea însoţeşte sufletul în cer.
131:4.8 (1449.3) ”Numai cei răi zic: 'Universul n-are nici adevăr nici conducător; el nu este destinat decât satisfacerii poftelor noastre.' Dar asemenea suflete sunt amăgite de meschinăria intelectului lor. Ele se abandonează astfel satisfacerii poftelor lor şi îşi privează sufletul de bucuriile virtuţii şi de plăcerile dreptăţii. Ce experienţă este mai mare decât aceea de a fi salvat de păcat? Omul care a văzut Supremul este nemuritor. Prietenii întru carne ai omului nu pot supravieţui morţii; numai virtutea merge alături de om în timp ce el călătoreşte înaintând mereu către câmpiile fericite şi însorite ale Paradisului.”

5. Zoroastrismul

131:5.1 (1449.4) Zoroastru a fost el însuşi în contact direct cu descendenţii primilor misionari ai lui Melchisedec şi doctrina lor despre un Dumnezeu unic a devenit o învăţătură centrală în religia pe care el a întemeiat-o în Persia. În afară de la iudaism, nici o religie din vremea aceea nu conţinea o mai mare cantitate de învăţături ale Salemului. Ganid a făcut următoarele extrase din arhivele acestei religii:

131:5.2 (1450.1) ”Toate lucrurile vin de la Dumnezeul unic şi îi aparţin lui. El este Dumnezeul nostru infinit de înţelept, de bun, de drept, de sfânt, de strălucitor şi de glorios. El, Dumnezeul nostru, este sursa oricărei luminozităţi. El este Creatorul, Dumnezeul tuturor intenţiilor

bune, şi ocrotitorul justiţiei universului. Linia de conduită din viaţă constă în a acţiona în armonie cu spiritul adevărului. Dumnezeu vede totul, şi el zăreşte atât faptele rele ale celor haini, cât şi lucrările bune ale celor drepţi; Dumnezeul nostru observă toate lucrurile cu un ochi scânteietor. Atingerea sa este atingerea tămăduirii. Domnul este un binefăcător atotputernic. Dumnezeu îşi întinde mâna benefică şi celor drepţi şi celor nemernici. Dumnezeu a întemeiat lumea şi a stabilit răsplata atât pentru bine, cât şi pentru rău. Dumnezeul infinit de înţelept a făgăduit nemurirea sufletelor pioase care gândesc cu puritate şi acţionează cu justeţe. Voi veţi deveni ceea ce doriţi cel mai mult. Lumina soarelui se aseamănă cu înţelepciunea pentru cei care îl disting pe Dumnezeu în univers.

131:5.3 (1450.2) ”Slăviţi-l pe Dumnezeu căutând ceea ce îi place Marelui Înţelept. Adoraţi-l pe Dumnezeul luminii păşind cu bucurie pe căile stabilite de religia sa revelată. Nu există decât un Dumnezeu Suprem, Domnul Luminilor. Noi îl adorăm pe cel care a creat apele, plantele, animalele, pământul şi cerurile. Dumnezeul nostru este Domnul, este cel mai binefăcător. Noi îl adorăm pe cel mai frumos, pe generosul Nemuritor înzestrat cu lumina veşnică. Dumnezeu este cel mai departe de noi şi totodată cel mai aproape, prin aceea că el locuieşte în sufletele noastre. Dumnezeul nostru este divinul şi cel mai sfânt Spirit din Paradis, şi totuşi el este mai prietenos pentru om decât cea mai prietenoasă dintre toate creaturile. Dumnezeu este un mare ajutor pentru noi în cea mai importantă dintre întreprinderile noastre, aceea de a-l cunoaşte pe el însuşi. Dumnezeu este prietenul nostru cel mai adorabil şi cel mai drept; el este înţelepciunea noastră, viaţa noastră şi vigoarea sufletului şi a trupului nostru. Prin gândurile

noastre bune, înţeleptul creator ne va îngădui să facem voia sa şi să ajungem astfel la realizarea a tot ceea ce este dumnezeieşte perfect.

131:5.4 (1450.3) ”Doamne, învaţă-ne să trăim această viaţă întrupată în vreme ce ne pregăteşti pentru viaţa în spirit de apoi. Vorbeşte-ne, Doamne, şi noi vom face ceea ce ne vei cere. Învaţă-ne căile bune, şi noi vom merge drept. Lasă-ne să atingem uniunea cu tine. Ştim că religia este bună dacă ne conduce la uniunea cu dreptatea. Dumnezeu este firea noastră înţeleaptă, gândirea noastră cea mai bună şi fapta noastră justă. Dumnezeu ne conferă unitatea cu spiritul divin şi cu nemurirea din el însuşi!

131:5.5 (1450.4) ”Această religie a Marelui Înţelept îl purifică pe credincios de orice gând rău şi de orice faptă păcătoasă. Eu mă închin în faţa Dumnezeului din cer căindu-mă dacă am comis vreo greşeală în gând, în vorbă sau în faptă - cu bună ştiinţă sau nu - şi ofer rugăciuni pentru îndurare şi laude pentru iertare. Când mă confesez, dacă nu am intenţia de a reînnoi greşeala, eu ştiu că păcatul va fi luat de pe sufletul meu. Eu ştiu că iertarea înlătură lanţurile păcatului. Cei care fac rău vor primi pedeapsă, dar cei care urmează adevărul se vor bucura de fericirea unei salvări eterne. Ia-ne în stăpânire prin graţie şi dăruire sufletului nostru puterea salvatoare. Noi cerem îndurare, deoarece aspirăm la perfecţiune; noi am vrea să fim asemeni lui Dumnezeu.”

6. Suduanismul (Jainismul)

131:6.1 (1450.5) Al treilea grup de credincioşi religioşi care au păstrat, în India, doctrina unui Dumnezeu unic - supravieţuirea învăţăturilor lui Melchisedec - era cunoscut pe vremurile acelea sub numele de suduanişti. Mai apoi aceşti credincioşi au fost cunoscuţi ca adepţi ai jainismului. Ei ce propovăduiau ei:

131:6.2 (1450.6) ”Domnul Cerului este suprem. Cei care comit păcatul nu se vor ridica la înălţime, însă cei care urmează căile dreptăţii vor găsi un loc în cer. Noi suntem încredinţaţi de viaţa de apoi dacă cunoaştem adevărul. Sufletul omului poate să urce în cerul cel mai înalt pentru a-şi dezvolta acolo adevărata natură spirituală, pentru a atinge perfecţiunea. Starea celestă îl dezrobeşte pe om din robia păcatului şi îl aduce la beatitudinile ultime. Cel just are deja experienţa de a fi sfârşit cu păcatul şi cu toate mizeriile care îl însoţesc. Egoul este inamicul invincibil al omului şi se manifestă sub aspectul celor patru mari patimi omeneşti: mânia, mândria, şiretenia şi lăcomia. Omul obţine cea mai mare victorie atunci când se cucereşte pe sine însuşi. Când omul se va întoarce către Dumnezeu ca să fie iertat şi când are îndrăzneala de lua această libertate, el este eliberat de frică. Omul ar trebui să treacă prin viaţă tratându-i pe semenii săi aşa cum i-ar place lui să fie tratat.”

7. Shintoismul

131:7.1 (1451.1) Manuscrisele acestei religii din Extremul Orient nu fuseseră clasate decât recent în biblioteca din Alexandria. Era vorba de unica religie din lume din care Ganid nu mai auzise până atunci.

Această credinţă conţinea de asemenea rămăşiţe ale primelor învăţături ale lui Melchisedec, după cum arată următoarele extrase:

131:7.2 (1451.2) ”Aşa a zis Domnul: 'Voi sunteţi cu toţii receptorii puterii mele divine; toţi oamenii beneficiază de îndurarea mea. Simt o mare plăcere în înmulţirea celor juşti din tot ţinutul. În frumuseţile naturii precum şi în virtuţile oamenilor, Prinţul Cerului caută să se reveleze şi să proclame dreptatea naturii sale. Din moment ce popoarele din antichitate nu cunoşteau numele meu, eu m-am manifestat născându-mă în lume ca fiinţă vizibilă, şi am îndurat chiar şi o asemenea umilinţă pentru ca oamenii să nu uite numele meu. Eu sunt cel care a creat cerurile şi pământul. Soarele luna şi toate stelele ascultă de voia mea. Eu sunt conducătorul tuturor creaturilor de pe pământ şi din cel patru mări. Deşi sunt mare şi suprem, eu am consideraţie pentru rugăciunea celui mai umil dintre oameni. Dacă o creatură vrea să mă adore, eu voi asculta rugăciunea sa şi voi împlini dorinţa inimii sale.'

131:7.3 (1451.3) ”'De fiecare dată când omul cedează îngrijorării, el se îndepărtează cu un pas de îndrumarea spiritului din inima sa.' Mândria îl ascunde pe Dumnezeu. Dacă vreţi să obţineţi ajutorul cerului, lăsaţi-vă mândria deoparte; precum un nor dens, orice urmă de mândrie interceptează lumina care salvează. Dacă nu sunteţi drepţi în interiorul vostru, este inutil să vă rugaţi pentru lucrurile exterioare. 'Dacă aud rugăciunile voastre, este pentru că voi vă înfăţişaţi înaintea mea cu o inimă curată, dezbărată de falsitate şi de ipocrizie, cu un suflet care reflectă adevărul asemeni unei oglinzi. Dacă vreţi să câştigaţi nemurirea, renunţaţi la lume şi veniţi la mine.'”

8. Taoismul

131:8.1 (1451.4) Mesagerii lui Melchisedec au pătruns adânc în China, iar doctrina Dumnezeului unic a făcut parte din primele învăţături ale mai multor religii chineze. Aceea care a persistat cel mai mult timp şi care a conţinut cel mai mult adevăr monoteist a fost taoismul. Ganid a adunat următoarele învăţături ale întemeietorului său:

131:8.2 (1451.5) ”Cât de pur şi de calm este Supremul, şi totuşi cât este de tare şi de puternic, cât de adânc şi de insondabil! Acest Dumnezeu din cer este strămoşul onorat al tuturor lucrurilor. Dacă îl cunoaşteţi pe cel Etern, atunci sunteţi iluminaţi şi înţelepţi. Dacă nu-l cunoaşteţi pe cel Etern, atunci ignoranţa se manifestă sub forma răului, şi astfel se ivesc şi patimile păcatului. Această Fiinţă minunată exista înaintea cerurilor şi a pământului. Ea este cu adevărat spirituală; este unică şi nu se schimbă. Într-adevăr ea este mama lumii, şi toată creaţia se roteşte în jurul ei. Această Mare Fiinţă se transmite oamenilor şi le îngăduie astfel să exceleze şi să supravieţuiască. Chiar şi cu puţină cunoaştere, se poate merge pe căile Supremului; te poţi conforma voii cerului.

131:8.3 (1452.1) ”Toate lucrările bune de adevărată slujire provin de la Suprem. Toate lucrurile depind pentru viaţa lor de Marea Sursă. Marele Suprem nu caută nici o onoare pentru darurile sale. Deşi suprem în putere, el rămâne ascuns de privirile noastre. El transmută fără încetarea atributele sale în vreme ce îşi perfecţionează creaturile. Raţiunea celestă este lentă şi răbdătoare în proiectele sale, dar sigură

de înfăptuirile ei. Supremul acoperă universul şi îl susţine în întregime. Cât de mari şi puternice sunt influenţa sa copleşitoare şi puterea sa de atracţie! Adevărata bunătate seamănă cu apa, în sensul că ea binecuvântează totul şi nu dăunează la nimic. Ca şi apa, adevărata bunătate caută locurile cele mai joase, chiar şi nivelurile pe care alţii le evită, şi asta pentru că ea este înrudită cu Supremul. Supremul creează toate lucrurile, el le hrăneşte în natură şi le perfecţionează în spirit. Modul în care Supremul le întreţine, le protejează şi le perfecţionează pe creaturi fără a le constrânge este un mister. El călăuzeşte şi dirijează, dar fără a se impune. El veghează la progres, dar fără dominare.

131:8.4 (1452.2) ”Înţeleptul îşi face inima universală. Puţină cunoaştere este periculoasă. Oricine aspiră la măreţie trebuie să înveţe să se smerească. În creaţie, Supremul a devenit mama lumii. A-ţi cunoaşte mama este a-ţi recunoaşte mama. Este înţelept acela care consideră toate părţile din punctul de vedere al întregului. Raportaţi-vă la fiecare om ca şi cum aţi fi în locul lui. De vi se face un rău răspundeţi prin bunătate. Dacă iubiţi oamenii, ei se vor apropia de voi - nu veţi întâmpina nici o greutate în a-i câştiga.

131:8.5 (1452.3) ”Marele Suprem pătrunde totul; el este la dreapta şi la stânga, el susţine toată creaţia şi locuieşte în toate fiinţele sincere. Voi nu puteţi să găsiţi Supremul, dar nici să mergeţi în vreun loc unde el să nu se găsească. Dacă un om recunoaşte răul acţiunilor lui şi se căieşte de din toată inima de păcatele sale, atunci el poate să caute iertarea, să scape de pedeapsă şi să transforme nenorocirea în binecuvântare. Supremul este refugiul sigur pentru toată creaţia; el este păzitorul şi salvatorul omenirii. Dacă îl căutaţi zi de zi, îl veţi

găsi. De vreme ce poate să ierte păcatele, el este cu adevărat preţios pentru toţi oamenii. Amintiţi-vă întotdeauna că Dumnezeu îi răsplăteşte pe oameni pentru ceea ce sunt, iar nu pentru ceea ce fac; aşadar, acordaţi ajutorul vostru semenilor voştri fără idee de răsplată. Faceţi binele fără a vă gândi la vreun profit pentru sine.

131:8.6 (1452.4) ”Cei care cunosc legea celui Etern sunt înţelepţi. Ignorarea legilor divine este o nenorocire şi un dezastru. Aceia care cunosc legile lui Dumnezeu au o gândire liberală. Dacă îl cunoaşteţi pe cel Etern, chiar şi dacă corpul vostru piere, sufletul vostru va supravieţui în servirea spiritului. Dacă rămâneţi în lumina celui Etern, voi vă veţi bucura de iluminarea Supremului. Cei care îşi consacră persoana slujirii Supremului sunt voioşi în această căutare a celui Etern. Când omul moare, spiritul îşi ia zborul pentru a întreprinde lunga călătorie de reîntoarcere acasă.”

9. Confucianismul

131:9.1 (1452.5) Printre marile religii ale lumii, chiar şi aceea care îl recunoştea mai puţin pe Dumnezeu a acceptat monoteismul misionarilor lui Melchisedec şi al perseverenţilor săi succesori. Iată cum a rezumat Ganid confucianismul:

131:9.2 (1452.6) ”Ceea ce instituie Cerul este infailibil. Adevărul este real şi divin. Totul îşi are originea în Cer, iar Marele Cer nu comite greşeli. Cerul a desemnat numeroşi subordonaţi pentru a ajuta la instruirea şi la înălţarea creaturilor inferioare. Dumnezeu care de sus îl guvernează pe om este mare, foarte mare. Dumnezeu este maiestuos

în putere şi teribil în judecată. Acest Înalt Dumnezeu a conferit un sens moral chiar şi multor indivizi inferiori. Dărnicia Cerului nu conteneşte niciodată. Bunăvoinţa este darul cel mai de preţ al Cerului pentru oameni. Cerul a conferit nobleţea sa sufletului oamenilor; virtuţile omului sunt rodul acestui dar al nobleţei Cerului. Marele cer discerne totul şi îi însoţeşte pe oameni în toate lucrările lor. Şi bine facem atunci când îi dăm numele de Tatăl nostru şi de Mama noastră Marelui Cer. Dacă noi suntem astfel servitorii străbunilor noştri divini, atunci ne putem adresa cu încredere rugăciunile Cerului. Oricând şi în toate lucrurile să avem o teamă respectuoasă faţă de maiestatea Cerului. O, Dumnezeule Preaînalt şi suveran Potentant, noi recunoaştem că judecata îţi aparţine şi că orice îndurare provine din inima divină.

131:9.3 (1453.1) ”Dumnezeu este cu noi; noi nu simţim deci nici o teamă în inima noastră; dacă se găseşte vreo virtute în mine, ea este manifestarea Cerului care se află în mine; însă Cerul acesta din mine formulează adesea cerinţe severe pentru credinţa mea. Dacă Dumnezeu este cu mine, eu am decis să nu am nici o îndoială în inima mea. Credinţa trebuie să fie foarte aproape de adevărul lucrurilor, şi nu văd cum poate un om să trăiască fără această credinţă binefăcătoare. Binele şi răul nu li se întâmplă fără cauză oamenilor. Cerul tratează sufletul unui om potrivit cu intenţia acestui suflet. Când vă veţi descoperi în greşeală, nu ezitaţi să vă mărturisiţi eroarea şi grăbiţi-vă s-o reparaţi.

131:9.4 (1453.2) ”Înţeleptul se ocupă cu căutarea adevărului, iar nu numai cu câştigarea traiului. Scopul omului este de a atinge perfecţiunea Cerului. Omul superior caută să se adapteze, şi este liber

de îngrijorare şi de teamă. Dumnezeu este cu voi, să nu aveţi nici o îndoială în inima voastră. Orice faptă bună are răsplata ei. Omul superior nu cârteşte împotriva cerului şi nu poartă ranchiună oamenilor. Nu faceţi altuia ceea ce vouă nu vă place să vi se facă. Compasiunea să facă parte din orice pedeapsă; străduiţi-vă cu orice chip să transformaţi sancţiunile în binecuvântări. Acesta este modul de acţiune al Marelui Cer. În vreme ce toate creaturile trebuie să moară şi să se întoarcă în ţărână, spiritul omului nobil înaintează pentru a fi expus la niveluri superioare şi pentru a se înălţa în lumina glorioasă a apoteozei finale.”

10. „Religia noastră”

131:10.1 (1453.3) După munca înflăcărată făcută pentru această compilaţie de învăţături religioase ale lumii cu privire la Tatăl Paradisului, Ganid s-a ocupat de formarea a ceea ce el socotea a fi un rezumat al credinţelor privitoare la Dumnezeu la care el ajunsese ca rezultat al învăţăturilor lui Iisus. Tânărul căpătase obiceiul de a numi aceste credinţe „religia noastră”, şi iată expunerea sa:

131:10.2 (1453.4) ”Domnul Dumnezeul nostru este un Domn unic, şi voi ar trebui să-l iubiţi cu toată mintea şi din toată inima voastră făcând tot ce vă stă în putinţă pentru a-i iubi pe toţi copiii săi aşa cum vă iubiţi pe voi înşivă. Acest Dumnezeu unic este Tatăl nostru ceresc în care subzistă toate lucrurile şi care locuieşte, prin spiritul său, în orice suflet omenesc sincer. Noi, care suntem copiii lui Dumnezeu, ar trebui să învăţăm să-i încredinţăm paza sufletului nostru ca unui

Creator fidel. Cu Tatăl nostru ceresc toate lucrurile sunt posibile. De vreme ce el este Creatorul, după ce a făcut toate lucrurile şi toate fiinţele, el n-ar putea fi altfel. Deşi nu-l putem vedea pe Dumnezeu, noi îl putem cunoaşte. Trăind zi de zi voia Tatălui din ceruri, noi putem să îl revelăm semenilor noştri.

131:10.3 (1453.5) ”Divinele bogăţii ale caracterului lui Dumnezeu trebuie să fie infinit de profunde şi veşnic înţelepte. Noi nu-l putem descoperi prin cunoaştere, însă îl putem cunoaşte în inima noastră prin experienţă personală. Cu toate că justiţia sa depăşeşte facultăţile noastre de prezicere, mila sa poate fi primită de fiinţele cele mai umile de pe pământ. În timp ce Tatăl umple universul, el trăieşte deopotrivă în inima noastră. Mintea omului este umană, muritoare, dar spirtul său este divin, nemuritor. Dumnezeu nu numai că este infinit de puternic, dar şi infinit de înţelept. Dacă părinţii noştri pământeşti, ale căror tendinţe naturale sunt rele, ştiu să-i iubească pe copii lor şi să le dea lucruri bune, cu cât mai mult trebuie ca binefăcătorul Tată celest să ştie să-i iubească cu înţelepciune pe copiii săi pământeni şi să le dea binecuvântările care li se cuvin.

131:10.4 (1454.1) ”Tatăl celest nu va îngădui să piară nici un singur copil de pe pământ dacă acest copil are dorinţa de a găsi Tatăl şi tânjeşte cu adevărat să devină asemenea lui. Tatăl nostru îi iubeşte chiar şi pe cei răi şi este întotdeauna bun faţă de cei nerecunoscători. Dacă mai multe fiinţe omeneşti ar vrea măcar să cunoască bunătatea lui Dumnezeu, ele ar fi de bună seamă făcute să se căiască de conduita lor greşită şi să renunţe la toate păcatele cunoscute. Toate lucrurile bune provin de la Tatăl luminii, în care nu se găseşte nici mutabilitate nici vreo umbră de schimbare. Spiritul adevăratului

Dumnezeu se găseşte în inima omului. Dumnezeu caută ca toţi oamenii să fie fraţi. Când oamenii încep să-l caute pe Dumnezeu, aceasta este dovada că Dumnezeu i-a găsit pe ei şi că ei sunt în căutare de cunoştinţe despre el. Noi trăim în Dumnezeu şi el locuieşte în noi.

131:10.5 (1454.2) ”Eu nu mă voi mulţumi să cred că Dumnezeu este Tatăl întregului meu popor; de acum înainte voi crede că el este deopotrivă Tatăl *meu.* Voi încerca întotdeauna să-l ador pe Dumnezeu graţie Spiritului Adevărului, care este ajutorul meu atunci când am ajuns realmente să-l cunosc pe Dumnezeu. Dar mai întâi de toate eu mă voi închina lui Dumnezeu învăţând să fac voia sa pe pământ, adică să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a-i trata pe fiecare dintre tovarăşii mei muritori întocmai aşa cum mă gândesc că lui Dumnezeu i-ar plăcea să-l vadă tratat. Când trăim astfel în carne, noi putem să-i cerem multe lucruri lui Dumnezeu; el va îndeplini dorinţa din inima noastră pentru ca noi să fim cu atât mai bine pregătiţi să-i servim pe tovarăşii noştri. Tot această servire afectuoasă a copiilor lui Dumnezeu sporeşte aptitudinile noastre de a primi şi de a încerca bucuriile cerului, plăcerile superioare ale slujirii spiritului din cer.

131:10.6 (1454.3) ”Eu voi mulţumi lui Dumnezeu în fiecare zi pentru darurile sale inexprimabile; eu voi lăuda operele sale minunate pentru copiii oamenilor. Pentru mine el este Omnipotentul, Creatorul, Puterea şi Îndurarea, însă, mai bine decât orice, el este Tatăl meu spiritual, şi, ca fiu pământean al lui, eu mă voi avânta într-o bună zi ca să-l văd. Învăţătorul meu mi-a zis că eu căutându-l voi deveni asemeni lui. Prin credinţa în Dumnezeu, eu am făcut pace cu el. Religia noastră nouă este plină de bucurie şi generează o fericire

durabilă. Eu sunt încredinţat că îi voi fi fidel chiar până la moarte, şi că voi primi cu siguranţă cununa vieţii veşnice.

131:10.7 (1454.4) ”Eu învăţ să pun totul la încercare şi să mă ţin de ceea ce este bun. Voi face semenilor mei tot ceea ce eu aş vrea să mi se facă mie. Eu ştiu, prin această nouă credinţă, că omul poate deveni fiul lui Dumnezeu, dar sunt uneori îngrozit la gândul că toţi oamenii sunt fraţii mei, şi totuşi aceasta trebuie să fie adevărat. Eu nu văd posibilitatea de a mă bucura de paternitatea lui Dumnezeu dacă refuz să accept fraternitatea oamenilor. Oricine face apel la numele Domnului va fi salvat. Dacă aceasta este adevărat, atunci toţi oamenii trebuie să fie fraţii mei.

131:10.8 (1454.5) ”De aici înainte eu voi face faptele mele bune în taină; mă voi ruga de asemenea cel mai adesea atunci când sunt singur. Nu voi judeca, pentru a evita să fiu nejust faţă de semenii mei. Voi învăţa să îi iubesc pe duşmanii mei; eu n-am stăpânit încă cu adevărat acest mod de a fi ca Dumnezeu. Deşi îl văd pe Dumnezeu în celelalte religii, eu găsesc că în 'religia noastră' el este mai frumos, mai iubitor, mai îndurător, mai personal şi mai pozitiv. Dar mai presus de toate, această mare Fiinţă glorioasă este Tatăl meu spiritual; eu sunt copilul lui. Numai prin mijlocirea dorinţei mele sincere de a fi ca el voi sfârşi eu prin a-l găsi şi îl voi sluji veşnic. În sfârşit, eu am o religie cu un Dumnezeu, un Dumnezeu minunat care este un Dumnezeu al salvării veşnice.”

Cartea Urantia

<< Capitolul 131 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 133 >>

Capitolul 132

Şederea la Roma

132:0.1 (1455.1) ÎNTRUCĂT Gonod aducea salutul principilor Indiei către guvernatorul roman Tiberiu, cei doi hinduşi şi Iisus s-au înfăţişat înaintea suveranului în cea de-a treia zi a sosirii lor la Roma. Morocănosul împărat era neobişnuit de bine dispus în ziua aceea şi s-a întins bine la vorbă cu cei trei. După ce vizitatorii s-au retras, împăratul s-a referit la Iisus, atrăgându-i atenţia aghiotantului care stătea în dreapta sa: „Dacă aş avea prestanţa regală şi manierele elegante ale acestui băiat, atunci aş fi un adevărat împărat, nu-i aşa?"

132:0.2 (1455.2) În timpul şederii sale la Roma, Ganid a avut ore regulate pentru studiu şi pentru vizitarea locurilor de interes din oraş. Tatăl său avea de încheiat multe afaceri. Dorind ca fiul său,

maturizându-se, să ajungă capabil să-l succedă cu demnitate în administrarea vastelor sale întreprinderi, el a socotit că venise timpul de a-l introduce în lumea afacerilor. Numeroşi cetăţeni ai Indiei trăiau în Roma, şi s-a întâmplat adesea ca Gonod să fie însoţit de unul dintre proprii lui angajaţi în calitate de interpret, astfel încât Iisus a avut la dispoziţia sa zile întregi; aceasta i-a dat timp ca să cunoască bine acest oraş de două milioane de locuitori. Iisus era văzut frecvent la Forum, centru al afacerilor şi al vieţii politice şi juridice. De asemenea, el urca adesea în Capitolium şi, pe când privea acest templu magnific închinat lui Jupiter, Junonei şi Minervei, el medita asupra sclaviei şi ignoranţei în care erau ţinuţi romanii. El petrecea deopotrivă multă vreme pe dealul Palatin, unde se afla reşedinţa împăratului, templul lui Apollo şi bibliotecile latină şi greacă.

132:0.3 (1455.3) În această epocă, Imperiul Roman se întindea peste toată Europa meridională, peste Asia Minoră, Siria, Egipt şi peste nord-vestul Africii, iar locuitorii lui cuprindeau cetăţeni din toate ţările emisferei orientale. Principala raţiune pentru care Iisus consimţise să facă această călătorie era dorinţa sa de a studia acest ansamblu cosmopolit al muritorilor Urantiei şi de a se amesteca cu ei.
132:0.4 (1455.4) Pe durata şederii sale la Roma, Iisus a învăţat multe despre oameni, dar cea mai preţioasă dintre toate experienţele multiple ale şederii lui de şase luni din acest oraş a fost contactul său cu liderii religioşi ai capitalei imperiului şi influenţa pe care a exercitat-o asupra lor. Înainte de sfârşitul primei lui săptămâni la Roma, Iisus se dusese să-i vadă pe principalii conducători ai cinicilor, ai stoicilor şi ai cultelor de mistere, îndeosebi pe cei ai grupului mithriac, şi făcuse cunoştinţă cu ei. Poate că Iisus presimţea că iudeii

aveau să respingă misiunea sa, însă el prevedea deja cu foarte mare certitudine că mesagerii săi vor veni în curând la Roma pentru a proclama împărăţia cerurilor. El s-a apucat deci, în maniera cea mai uluitoare, să pregătească calea pentru ca mesajul lor să se bucure de o mai bună şi mai sigură primire. El a ales cinci conducători dintre stoici, unsprezece dintre cinici şi şaisprezece dintre maeştrii cultului de mistere. Vreme de şase luni, el a petrecut o mare parte din timpul său liber în strânsă asociere cu aceşti învăţători religioşi, şi iată metoda după care i-a instruit: el nu a atacat nici o singură dată erorile lor şi nu a menţionat nici măcar defectele învăţăturilor lor. În fiecare caz, el alegea partea de adevăr din lecţiile lor, iar apoi se apuca să înfrumuseţeze şi să ilumineze adevărul din mintea lor în aşa fel încât în puţină vreme, această scoatere în relief a adevărului a îndepărtat în mod eficient eroarea ce-l însoţea; acesta este felul în care aceşti bărbaţi şi aceste femei învăţaţi de Iisus au fost pregătiţi să recunoască ulterior adevărurile adiţionale şi similare din învăţăturile primilor misionari creştini. Această promptă acceptare a învăţăturilor predicatorilor evangheliei a fost elementul care a dat un atât de puternic impuls răspândirii rapide a creştinismului în Roma şi, de acolo, pe tot cuprinsul imperiului.

132:0.5 (1456.1) Se poate înţelege mai bine semnificaţia acestei înfăptuiri remarcabile atunci când observăm că, în acest grup de treizeci şi doi de lideri religioşi din Roma instruiţi de Iisus, numai doi nu au dat roade. Ceilalţi treizeci au jucat un rol capital în întemeierea creştinismului în Roma, iar unii dintre ei au ajutat de asemenea ca din principalul templu mithriac să se facă prima biserică creştină din acest oraş. Noi cei care privim activităţile omeneşti din culise şi în lumina

celor nouăsprezece secole scurse, recunoaştem numai trei factori care ar fi adus o contribuţie majoră la pregătirea de timpuriu a terenului pentru răspândirea rapidă a creştinismului în Europa:

132:0.6 (1456.2) 1. Alegerea şi menţinerea lui Simon Petru ca apostol.

132:0.7 (1456.3) 2. Discuţia de la Ierusalim cu Ştefan, a cărui moarte a condus la câştigarea lui Saul din Tars.

132:0.8 (1456.4) 3. Pregătirea preliminară a acestor treizeci de romani de care tocmai am vorbit, pentru a-i face ulterior şefii noii religii în Roma şi în tot imperiul.

132:0.9 (1456.5) În cursul tuturor experienţelor lor, nici Ştefan, nici cei treizeci de aleşi nu şi-au dat niciodată seama că ei vorbiseră cândva cu omul al cărui nume devenise subiectul învăţăturii lor religioase. Opera lui Iisus în numele celor treizeci şi doi pe care îi alesese iniţial a fost în întregime personală. În muncile sale pentru aceşti bărbaţi şi femei, scribul din Damasc nu a întâlnit niciodată mai mult de trei în acelaşi timp, şi rareori mai mult de doi; în cea mai mare parte a timpului, el i-a învăţat individual. El a reuşit să înfăptuiască această mare operă de educaţie religioasă, deoarece cei interesaţi nu erau prizonieri ai tradiţiilor; ei nu erau victime ale ideilor fixe preconcepute cu privire la dezvoltările religioase din viitor.

132:0.10 (1456.6) În cursul anilor imediat următori, Petru, Pavel şi ceilalţi creştini care propovăduiau la Roma au auzit în mai multe rânduri vorbindu-se de scribul din Damasc care îi precedase şi care pregătise într-un mod atât de evident (inconştient după părerea lor) calea pentru venirea lor cu noua evanghelie. Pavel nu a bănuit niciodată realmente identitatea acestui scrib din Damasc, însă, cu puţină vreme înainte de moartea sa, din cauza similitudinii

descrierilor persoanei, el a ajuns la concluzia că „fabricantul de corturi din Antiohia” era şi „scribul din Damasc”. Cu o anumită ocazie, în cursul predicilor sale din Roma, Simon Petru a presupus, ascultând o descriere a scribului din Damasc, că această persoană ar fi putut fi Iisus, dar el a respins numaidecât această idee ştiind foarte bine (cel puţin aşa gândea el) că Maestrul nu fusese niciodată la Roma.

1. Adevăratele valori

132:1.1 (1456.7) Cu Angamon, liderul stoicilor, Iisus a avut o convorbire ce a durat o noapte întreagă pe la începutul şederii sale la Roma. Acest om a devenit mai târziu un mare prieten al lui Pavel şi s-a dovedit unul dintre cei mai puternici susţinători ai Bisericii creştine din Roma. Iată pe scurt, şi transcris în limbaj modern, ceea ce l-a învăţat Iisus pe Angamon:

132:1.2 (1457.1) Criteriul adevăratelor valori trebuie să fie căutat în lumea spirituală şi pe nivelele divine ale realităţii eterne. Pentru un muritor ascendent, toate criteriile materiale şi normele de bază trebuie să fie considerate efemere, parţiale şi inferioare. Omul de ştiinţă, în calitate de om de ştiinţă, este mărginit la descoperirea raportului faptelor materiale între ele. Din punct de vedere tehnic, el nu are dreptul de a afirma că el este materialist, ori idealist, căci făcând astfel el ar abandona comportamentul adevăratului savant; într-adevăr, toate aceste luări de poziţie reprezintă însăşi esenţa filozofiei.

132:1.3 (1457.2) Dacă discernământul moral şi nivelul spiritual al omenirii nu sunt sporite în mod proporţional, progresul nelimitat al unei culturi pur materialiste poate sfârşi prin a deveni o ameninţare pentru civilizaţie. O ştiinţă pur materialistă ascunde în ea însăşi germenul potenţial al distrugerii oricărui efort ştiinţific, căci un asemenea comportament lasă să se prevestească prăbuşirea ultimă a unei civilizaţii care a abandonat valorile ei morale şi a repudiat ţelul ei spiritual de a atinge desăvârşirea.

132:1.4 (1457.3) Savanţii materialişti şi idealiştii extremişti sunt sortiţi să fie întotdeauna în conflict, însă nu tot acesta este cazul savanţilor şi al idealiştilor care utilizează aceleaşi norme de apreciere în ceea ce priveşte înaltele valori morale şi nivelele de încercare spirituală. În toate epocile, oamenii de ştiinţă şi oamenii religioşi trebuie să recunoască că ei stau să fie judecaţi în faţa tribunalului nevoilor omenirii. Ei trebuie să se abţină de la a se război între ei, totodată străduindu-se vitejeşte să-şi justifice supravieţuirea printr-un devotament sporit în slujba progresului uman. Dacă aşa-zisa ştiinţă sau aşa-zisa religie dintr-o epocă sunt false, trebuie ca ele ori să-şi purifice activităţile, ori să dispară înaintea emergenţei unei ştiinţe materiale sau a unei religii spirituale de un ordin mai veridic şi mai meritoriu.

2. Binele şi răul

132:2.1 (1457.4) Mardus era liderul recunoscut al cinicilor din Roma; el a devenit un mare prieten al scribului din Damasc. Zi de zi, el

discuta cu Iisus şi, seară de seară, asculta învăţătura sa divină. Printre cele mai importante discuţii cu Mardus se găseşte şi aceea menită să răspundă întrebării acestui cinic sincer privitoare la bine şi rău. Iată în esenţă, şi transpus în limbajul celui de-al douăzecilea secol, răspunsul lui Iisus:

132:2.2 (1457.5) Fratele meu, binele şi răul sunt doar cuvinte care simbolizează nivelele relative la care omul înţelege universul observabil. Dacă eşti leneş din punct de vedere etic şi indiferent din punct de vedere social, se pot lua ca criteriu al binelui uzanţele sociale curente. Dacă eşti indolent din punct de vedere spiritual şi stagnant din punct de vedere moral, se pot lua ca criteriu al binelui practicile şi tradiţiile religioase ale contemporanilor. Dar sufletul care supravieţuieşte timpului şi răsare în veşnicie trebuie să facă o alegere vie şi personală între bine şi rău, aşa cum sunt ele determinate de adevăratele valori ale criteriilor spirituale stabilite de spiritul divin pe care Tatăl care este în ceruri l-a trimis să locuiască în inima omului. Acest spirit interior este criteriul de supravieţuire a personalităţii.
132:2.3 (1457.6) Bunătatea, întocmai ca şi adevărul, este totdeauna relativă şi contrastează infailibil cu răul. Perceperea acestor calităţi ale bunătăţii şi ale adevărului permite sufletelor evoluânde ale oamenilor să ia aceste decizii personale de alegere care sunt esenţiale supravieţuirii eterne.
132:2.4 (1458.1) Individul orb din punct de vedere spiritual care urmează în mod logic dictatele ştiinţei, uzanţele sociale şi dogmele religioase, se găseşte în marele pericol de a-şi sacrifica independenţa morală şi de a-şi pierde libertatea spirituală. Un asemenea suflet este

sortit să devină un papagal intelectual, un automat social şi un sclav al autorităţii religioase.

132:2.5 (1458.2) Bunătatea înaintează întotdeauna către noi nivele de libertate crescândă de a se desăvârşi moral şi de a realiza personalitatea spirituală descoperirea Ajustorului interior şi identificarea cu el. O experienţă este bună atunci când intensifică aprecierea frumuseţii, sporeşte voinţa morală, măreşte discernământul adevărului, dezvoltă aptitudinea de a-ţi iubi şi de a-ţi servi semenii, înalţă idealurile spirituale şi unifică mobilurile umane supreme ale timpului cu planurile eterne ale Ajustorului interior. Toate acestea conduc direct la dorinţa sporită de a face voia Tatălui, ceea ce întreţine pasiunea divină de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a deveni şi mai mult asemenea lui.

132:2.6 (1458.3) Pe măsură ce vă veţi înălţa pe scara universală a dezvoltării creaturilor, veţi constata o sporire a bunătăţii şi o diminuare a răului, în perfectă conformitate cu capacitatea voastră de a face experienţa bunătăţii şi de a discerne adevărul. Aptitudinea de a întreţine eroarea sau de a face experienţa răului nu se va pierde în întregime înainte ca sufletul omenesc ascendent să atingă nivelele spirituale finale.

132:2.7 (1458.4) Bunătatea este vie, relativă, întotdeauna în progres; ea este invariabil o experienţă personală şi veşnic legată de discernerea adevărului şi a frumuseţii. Bunătatea se găseşte în recunoaşterea valorilor pozitive ale adevărului nivelului spiritual care trebuie, în experienţa umană, să contrasteze cu contraponderea negativă umbrele răului potenţial.

132:2.8 (1458.5) Până ce atingeţi nivelele Paradisului, bunătatea va fi întotdeauna mai mult o căutare decât o posesiune, mai mult un scop decât o experienţă de dobândire. Însă, chiar dacă vă este foame şi sete de dreptate, voi veţi căpăta o satisfacţie crescândă din accesul parţial la bunătate. Prezenţa binelui şi a răului în lume este prin ea însăşi o dovadă pozitivă a existenţei realităţii voinţei morale a omului, personalitatea, care identifică astfel aceste valori şi se găseşte deopotrivă de capabilă să aleagă dintre ele.

132:2.9 (1458.6) În momentul în care un ascendent muritor atinge Paradisul, aptitudinea sa de a identifica sinele cu adevăratele valori ale spiritului este amplificată până ce a atins posesiunea perfectă a luminii vieţii. O astfel de personalitate spirituală, ajunsă la perfecţiune, devine atât de complet, de dumnezeieşte şi de spiritual unificată cu calităţile pozitive şi supreme ale bunătăţii, ale frumuseţii şi ale adevărului, încât nu mai rămâne nici o posibilitate, unui spirit atât de drept, de a proiecta vreo umbră negativă a răului potenţial atunci când el este expus luminozităţii pătrunzătoare a luminii divine a Suveranilor infiniţi ai Paradisului. La toate aceste personalităţi spirituale, bunătatea a încetat a mai fi parţială, opusă unui contrariu şi relativă; ea a devenit în chip divin completă şi în chip spiritual desăvârşită; ea se apropie de puritatea şi de perfecţiunea Supremului.

132:2.10 (1458.7) *Posibilitatea* răului este necesară alegerii morale, dar actualizarea răului nu este. O umbră nu are decât o realitate relativă. Răul actual, real nu este necesar ca experienţă personală. Răul potenţial acţionează tot atât de bine ca un stimulent al deciziei în domeniile progresului moral la nivelele inferioare de dezvoltare

spirituală. Răul nu devine o realitate a experienţei personale decât atunci când mintea înzestrată cu simţ moral face din el alegerea ei.

3. Adevărul şi credinţa

132:3.1 (1459.1) Nabo era un iudeu grec ce purta primul rang printre liderii principalului cult de mistere din Roma, cultul mithriac. Acest mare-preot a avut numeroase întâlniri cu scribul din Damasc, dar ceea ce a exercitat asupra lui influenţa cea mai durabilă a fost discuţia pe care au avut-o, într-o seară, despre adevăr şi credinţă. Nabon se gândise să-l convertească pe Iisus şi chiar îi sugerase să se întoarcă în Palestina ca învăţător mithriac. El nu băga de seamă că de fapt Iisus îl pregătea să devină unul dintre primii convertiţi la evanghelia împărăţiei. Iată, transcrisă în terminologie modernă, substanţa învăţăturii lui Iisus:

132:3.2 (1459.2) Adevărul nu se poate defini prin cuvinte, ci numai prin trăirea lui. Adevărul este întotdeauna mai mult decât cunoaşterea. Cunoaşterea ţine de lucrurile observate, însă adevărul transcende aceste nivele pur materiale, în sensul că el se alătură înţelepciunii şi înglobează lucruri imponderabile precum experienţa umană, şi chiar şi realităţile spirituale şi vii. Cunoaşterea îşi are originea în ştiinţă; înţelepciunea, în adevărata filozofie; adevărul, în experienţa religioasă a vieţii spirituale. Cunoaşterea tratează despre fapte; înţelepciunea se ocupă de relaţii; adevărul ţine de valorile realităţii.
132:3.3 (1459.3) Omul tinde să cristalizeze ştiinţa, să formuleze filozofia şi să dogmatizeze adevărul, pentru că dă dovadă de o minte

leneşă în adaptarea la luptele progresive pentru viaţă, şi că îi este îngrozitor de frică de necunoscut. Omul este din fire lent la iniţierea schimbărilor în obiceiurile lui de gândire şi în tehnicile lui de vieţuire.

132:3.4 (1459.4) Adevărul revelat, adevărul descoperit personal, este suprema voluptate a sufletului omenesc. El este creaţia combinată a minţii materiale şi a spiritului lăuntric. Mântuirea veşnică a unui suflet care distinge adevărul şi iubeşte frumuseţea este încredinţat de această foame şi de această sete de bunătate care îl determină pe acest muritor să-şi propună un scop unic, acela de a face voia Tatălui, de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a deveni asemenea lui. Nu există niciodată conflict între adevărata cunoaştere şi adevăr. Se poate să existe conflict între cunoaştere şi credinţele umane, credinţele pătate de prejudecăţi, deformate de frică şi dominate de teama de a înfrunta noi fapte de descoperire materială sau de progres spiritual.

132:3.5 (1459.5) Adevărul însă nu poate să devină posesiunea omului fără exercitarea credinţei sale. Aceasta este adevărat pentru că gândurile, înţelepciunea, etica şi ideile unui om nu pot să se înalţe mai sus decât credinţa sa, speranţa sa sublimă. Şi orice credinţă veritabilă de felul acesta este întemeiată pe o reflecţie profundă, pe o autocritică sinceră şi pe o conştiinţă morală intransigentă. Credinţa este inspiraţia imaginaţiei creatoare impregnate cu spirit.

132:3.6 (1459.6) Credinţa acţionează pentru a elibera activităţile supraomeneşti ale scânteii divine, germenul nemuritor care trăieşte în mintea umană şi care este potenţialul supravieţuirii eterne. Plantele şi animalele supravieţuiesc în timp prin tehnica ce constă în transmiterea, de la o generaţie la alta, de particule identice cu ele însele. Sufletul omenesc (personalitatea) supravieţuieşte morţii

corpului prin asocierea de identitate cu această nemuritoare scânteie lăuntrică de divinitate, care acţionează pentru perpetuarea personalităţii umane pe un nivel superior de continuitate al existenţei universale şi progresive. Germenul ascuns din sufletul omenesc este un spirit nemuritor. A doua generaţie a sufletului este prima dintre manifestările succesive ale personalităţii în existenţele spirituale şi progresive care nu iau sfârşit decât în momentul când entitatea divină atinge sursa existenţei sale, sursa personală a întregii existenţe, Dumnezeu, Tatăl Universal.

132:3.7 (1459.7) Viaţa umană continuă - supravieţuieşte - deoarece ea are o funcţie în univers, sarcina de a-l găsi pe Dumnezeu. Animat de credinţă, sufletul omului nu se poate opri înainte de a fi atins acest scop al destinului; şi atunci când el a atins acest ţel divin, el nu mai poate lua sfârşit, căci a devenit asemenea lui Dumnezeu - veşnic.

132:3.8 (1460.1) Evoluţia spirituală este o experienţă a alegerii crescânde şi voluntare a bunătăţii, însoţită de o diminuare egală şi progresivă a posibilităţii răului. Când se atinge finalitatea alegerii bunătăţii şi deplina capacitate de a aprecia adevărul, ia naştere o perfecţiune a frumuseţii şi a sfinţeniei, a căror dreptate inhibă pe vecie chiar şi posibilitatea ivirii conceptului de rău potenţial. Sufletul care îl cunoaşte astfel pe Dumnezeu nu proiectează nici o umbră a răului care seamănă îndoială atunci când el operează pe un nivel al spiritului atât de elevat al bunătăţii divine.

132:3.9 (1460.2) Prezenţa spiritului Paradisului în mintea omului constituie făgăduinţa revelaţiei şi angajamentul credinţei ale unei existenţe veşnice de progres divin pentru orice suflet care caută să

atingă identitatea cu acest fragment al spiritului nemuritor şi interior al Tatălui Universal.

132:3.10 (1460.3) Progresul în univers este caracterizat printr-o libertate crescândă a personalităţii, deoarece această libertate este asociată cu depăşirea progresivă a nivelelor tot mai elevate de înţelegere de sine, şi de stăpânire de sine voluntară ce rezultă din această înţelegere. Atingerea perfecţiunii în stăpânirea spirituală de sine echivalează cu desăvârşirea independenţei din univers şi cu libertatea personală. Credinţa hrăneşte şi menţine sufletul omului în mijlocul confuziei din orientarea sa iniţială dintr-un univers atât de vast. În ce priveşte rugăciunea, ea devine marea unificatoare a diverselor inspiraţii care izvorăsc din imaginaţia creatoare şi din impulsiunile credinţei unui suflet ce încearcă să se identifice cu idealurile spirituale ale divinei prezenţe interioare şi asociate.

132:3.11 (1460.4) Nabon a fost puternic impresionat de aceste cuvinte, cum era de altfel de fiecare dintre discuţiile sale cu Iisus. Aceste adevăruri au continuat să ardă în inima sa, şi Nabon a fost de mare ajutor pentru cei care au venit mai târziu să predice evanghelia lui Iisus.

4. Serviciul personal

132:4.1 (1460.5) În timpul şederii sale la Roma, Iisus şi-a consacrat toate momentele de răgaz muncii de pregătire a bărbaţilor şi a femeilor, pentru ca ei să devină viitorii ucenici în împărăţia ce va veni. El a petrecut mult timp pentru a dobândi o cunoaştere intimă a

oamenilor din toate rasele şi din toate clasele care trăiau în acest oraş, cel mai mare şi cel mai cosmopolit din lume. În fiecare dintre numeroasele sale contacte umane, Iisus avea un dublu scop: dorea să afle reacţia interlocutorilor săi faţă de viaţa lor în trup, şi era totodată înclinat să zică sau să facă ceva care să facă această viaţă mai bogată şi mai demnă de a fi trăită. În cursul acestor săptămâni, învăţăturile sale religioase nu se deosebeau de cele care au caracterizat viaţa sa ulterioară în calitate de învăţător al celor doisprezece apostoli şi de predicator pe lângă mulţimi.

132:4.2 (1460.6) Substanţa mesajului său era întotdeauna faptul iubirii Tatălui celest şi al adevărului îndurării sale, legat de vestea bună că omul este un fiu prin credinţă al acestui aceluiaşi Dumnezeu al iubirii. Tehnica obişnuită a contactelor sociale ale lui Iisus consta în a pune întrebări pentru a-i face pe oameni să iasă din rezerva lor şi să-i facă să vorbească cu el. La începutul discuţiei, în general el era cel care punea întrebări şi, la urmă, ei erau cei care îl asaltau cu întrebările. El era deopotrivă de priceput în a-i învăţa pe ceilalţi şi punându-le întrebări şi răspunzându-le. De regulă, cei pe care îi învăţa cel mai mult erau cei cărora le spunea cel mai puţin. Cei care se foloseau cel mai mult de îndrumarea sa personală erau oameni suprasolicitaţi, neliniştiţi şi deprimaţi, cărora prilejul de a-şi despovăra sufletul înaintea unui ascultător plin de compasiune şi înţelegător le aducea o mare uşurare; Iisus era acest ascultător şi încă mai mult. Când aceste fiinţe umane neadaptate îi vorbiseră de necazurile lor, el fusese întotdeauna în măsură de a le oferi sugestii practice şi imediat utile vizând atenuarea adevăratelor lor dificultăţi, fără a neglija rostirea unor cuvinte de mângâiere pentru prezent şi de consolare imediată.

Acestor îndureraţi el le vorbea invariabil de iubirea lui Dumnezeu şi, prin diverse şi variate metode, el le transmitea mesajul că ei erau copiii acestui Tată celest care îi iubea.

132:4.3 (1461.1) În felul acesta, în timpul şederii sale la Roma, Iisus a intrat într-un contat prietenesc şi însufleţitor cu peste cinci sute de muritori ai tărâmului. El a ajuns astfel la o cunoaştere a diverselor rase ale omenirii pe care n-ar fi putut-o niciodată dobândi în Ierusalim, nici chiar în Alexandria. El a privit întotdeauna aceste şase luni de la Roma ca pe una dintre perioadele cele mai îmbogăţitoare şi cele mai instructive ale vieţii sale pământeşti.

132:4.4 (1461.2) După cum era de aşteptat, un om atât de dinamic şi înzestrat cu talente atât de felurite, nu putea să trăiască şase luni astfel în metropola lumii fără a fi abordat de un mare număr de persoane doritoare de a se asigura de serviciile sale pentru anumite treburi sau, mai adesea, pentru proiecte de învăţământ, de reforme sociale sau de mişcări religioase. El a primit peste o duzină de propuneri de felul acesta şi s-a folosit de fiecare dintre ele ca de o ocazie pentru a transmite unele gânduri înnobilatoare din punct de vedere spiritual, fie prin cuvinte bine alese, fie printr-un serviciu îndatoritor. Iisus ţinea foarte mult să facă ceva - chiar şi de puţină importanţă - pentru toate soiurile de oameni.

132:4.5 (1461.3) El au discutat despre politică şi despre treburi ale statului cu un senator roman, şi acest unic contact cu Iisus a făcut o asemenea impresie asupra acestui legislator, încât acesta şi-a petrecut restul vieţii încercând în zadar să-i îndemne pe colegii săi să schimbe cursul politicii în vigoare de la ideea de guvern care întreţine şi hrăneşte poporul la cea de popor care întreţine guvernul. Iisus a

petrecut o seară cu un bogat proprietar de sclavi şi i-a vorbit de om ca fiu de Dumnezeu; a doua zi, omul acesta numit Claudius a dezrobit o sută douăzeci şi şapte de sclavi. Iisus s-a dus să cineze la un medic grec şi l-a făcut să înţeleagă că pacienţii săi nu au numai un corp, ci şi o minte şi un suflet; el l-a determinat astfel pe acest doctor să acorde semenilor săi îngrijiri mai aprofundate. Iisus a stat de vorbă cu toate soiurile de oameni din toate mediile sociale. Băile publice au fost singurul loc din Roma pe care nu l-a vizitat. El a refuzat să-i însoţească pe prietenii săi din pricina promiscuităţii sexuale care domnea acolo.

132:4.6 (1461.4) Mergând de-a lungul Tibrului cu un soldat roman, el a zis: „Inima să-ţi fie tot atât de curajoasă ca şi braţul. Îndrăzneşte să faci dreptate şi fii în stare să te arăţi îndurător. Obligă natura ta inferioară să asculte de natura ta superioară, aşa cum asculţi tu de superiorii tăi. Respectă bunătatea şi exaltă adevărul. Alege frumosul în locul urâtului. Iubeşte-l pe aproapele tău şi caută-l pe Dumnezeu din toată inima ta, căci Dumnezeu este Tatăl tău din ceruri.”

132:4.7 (1461.5) Oratorului de la forum Iisus i-a spus: „Elocvenţa ta este plăcută, logica ta este admirabilă, vocea ta este agreabilă, dar învăţătura ta este prea puţin conformă cu adevărul. Numai dacă te-ai putea bucura de satisfacţia însufleţitoare de a-l cunoaşte pe Dumnezeu ca Tată spiritual al tău, atunci vei putea tu să-ţi foloseşti capacitatea de orator în eliberarea semenilor tăi din robia întunericului şi din sclavia ignoranţei.” Acest om numit Marcu a fost acela care l-a auzit mai târziu pe Petru predicând în Roma şi a devenit succesorul său. Cu prilejul crucificării lui Simon Petru, el a fost cel

care i-a sfidat pe persecutorii romani şi a continuat cu îndrăzneală să predice noua evanghelie.

132:4.8 (1462.1) Întâlnind un biet om care fusese acuzat pe nedrept, Iisus l-a însoţit în faţa magistratului şi a primit permisiunea specială să se înfăţişeze în locul şi în numele său. El a ţinut atunci excelentul discurs în care a zis: „Justiţia asigură măreţia unei naţiuni, şi cu cât o naţiune este mai mare, cu atât trebuie să fie mai grijulie ca injustiţia să nu-l atingă nici pe cel mai umil cetăţean al ei. Vai de o naţiune în care numai cei care au bani şi influenţă pot să obţină cu promptitudine dreptatea în faţa tribunalelor! Un magistrat are datoria sacră de a-l achita pe cel nevinovat precum şi de a-l pedepsi pe cel vinovat. Supravieţuirea unei naţiuni depinde de imparţialitatea, de echitatea şi de integritatea tribunalelor ei. Guvernul civil este întemeiat pe justiţie, tot aşa cum adevărata religie se bazează pe îndurare.” Judecătorul a reconsiderat cazul şi, după examinarea probelor, el l-a eliberat pe acuzat. Dintre toate activităţile lui Iisus din cursul acestei epoci de îndrumare personală, acest incident a fost cel mai aproape de o intervenţie în public.

5. Sfaturi către un om bogat

132:5.1 (1462.2) Un bogat, cetăţean roman şi stoic, a devenit foarte interesat de învăţăturile lui Iisus, căruia îi fusese prezentat de Angamon. După mai multe întrevederi particulare, acest bogat cetăţean l-a întrebat pe Iisus ce ar face cu o avere dacă ar avea-o, iar Iisus a răspuns: „Eu aş consacra bogăţia materială ridicării nivelului

vieţii materiale, tot aşa cum mi-aş oferi cunoaşterea, înţelepciunea şi serviciile mele spirituale pentru îmbogăţirea vieţii intelectuale, pentru înnobilarea vieţii sociale şi pentru a face să progreseze viaţa spirituală. Eu aş administra bunurile materiale ca un înţelept şi eficient depozitar al resurselor unei generaţii pentru beneficiul şi înnobilarea generaţiei apropiate şi a generaţiilor următoare."

132:5.2 (1462.3) Totuşi bogătaşul nu a fost în întregime satisfăcut de răspunsul lui Iisus şi s-a încumetat să-l întrebe din nou: „Dar ce crezi tu că ar trebui să facă cu averea sa un om aflat în poziţia mea? Trebuie să o păstreze sau s-o distribuie?" Şi, când Iisus şi-a dat seama că acest om dorea realmente să cunoască mai bine adevărul cu privire la fidelitatea sa faţă de Dumnezeu şi la îndatoririle faţă de oameni, el şi-a dezvoltat răspunsul zicând: „Bunul meu prieten, înţeleg că tu cauţi sincer înţelepciunea şi că iubeşti cu onestitate adevărul; sunt aşadar dispus să-ţi expun punctul meu de vedere asupra soluţiei problemelor tale privitoare la responsabilităţile bogăţiei. Fac asta pentru că tu mi- *ai cerut* îndrumare şi, dându-ţi acest sfat, eu nu mă ocup de averea nici unui alt bogătaş. Eu nu-ţi dau aceste îndrumări decât ţie, şi pentru călăuzirea ta personală. Dacă doreşti în mod cinstit să consideri averea ca pe un depozit, dacă doreşti realmente să devii un gerant înţelept şi eficient al capitalurilor tale acumulate, atunci eu te sfătuiesc să faci analiza următoare a surselor bogăţiilor tale. Întreabă-te, făcând tot ce îţi stă în putinţă ca să găseşti răspunsul cinstit, de unde vin ele? Pentru a te ajuta să analizezi originea marii tale averi, eu ţi-aş sugera ca tu să păstrezi prezente în minte următoarele zece metode diferite pentru a strânge bunuri materiale:

132:5.3 (1462.4) ”1. Averea moştenită - bogăţiile provenind de la părinţi şi de la alţi strămoşi.
132:5.4 (1462.5) ”2. Averea descoperită - bogăţiile provenite din resursele necultivate ale pământului mamă.
132:5.5 (1462.6) ”3. Averea comercială - bogăţiile obţinute ca beneficiu echitabil din schimbul şi din trocul de bunuri materiale.
132:5.6 (1462.7) ”4. Averea nejustă - bogăţii căpătate prin exploatarea inechitabilă a semenilor tăi sau prin transformarea lor în sclavi.
132:5.7 (1463.1) ”5. Averea din dobânzi - venitul scos din posibilităţile de câştig just şi echitabil al capitalurilor investite.
132:5.8 (1463.2) ”6. Averea datorită geniului - bogăţii care recompensează darurile creative şi inventive ale minţii umane.
132:5.9 (1463.3) ”7. Averea fortuită - bogăţii obţinute din generozitatea semenilor sau care îşi au originea în circumstanţele vieţii.
132:5.10 (1463.4) ”8. Averea furată - bogăţii obţinute pe căi nejuste sau necinstite, prin furt sau prin fraudă.
132:5.11 (1463.5) ”9. Fondurile încredinţate - averea plasată în mâinile tale de către semenii tăi pentru o întrebuinţare specifică prezentă sau viitoare.
132:5.12 (1463.6) ”10. Averea câştigată - bogăţii căpătate direct din propria ta muncă personală, justa şi echitabila remunerare a propriilor tale eforturi zilnice, mentale şi fizice.

132:5.13 (1463.7) ”Deci, prietene, dacă vrei să fii, înaintea lui Dumnezeu şi în slujirea oamenilor, un fidel şi just gerant al marii tale averi, trebuie să o împarţi cu aproximaţie între aceste zece mari categorii, şi să administrezi apoi fiecare porţiune conform interpretării înţelepte şi cinstite a legilor justiţiei, ale echităţii, ale loialităţii şi ale

adevăratei eficienţe. Cu toate acestea, Dumnezeul din cer nu te-ar condamna dacă, în situaţiile îndoielnice, tu te-ai înşela uneori în consideraţia plină de îndurare şi dezinteresată pentru victimele suferinde de pe urma împrejurărilor nefericite din viaţa muritoare. Când te vei îndoi sincer de echitatea şi de justeţea anumitor situaţii materiale, deciziile tale să-i favorizeze pe cei care sunt la nevoie. Străduieşte-te să-i ajuţi pe cei care, din nefericire, suferă de pe urma unor privaţiuni nemeritate.”

132:5.14 (1463.8) După ce au discutat aceste subiecte vreme de mai multe ceasuri, bogătaşul a cerut instrucţiuni mai complete şi mai detaliate, iar Iisus şi-a dezvoltat sfaturile spunând în esenţă următoarele: „Oferindu-ţi noi sugestii privitoare la atitudinea ta faţă de avere, eu îţi recomand să primeşti sfatul meu ca dat exclusiv pentru tine şi pentru călăuzirea ta personală. Eu nu vorbesc decât în numele meu şi pentru tine ca prieten care vrea să ştie. Te rog să nu dictezi altor oameni bogaţi maniera în care trebuie să considere averea lor. Te povăţuiesc apoi următoarele:

132:5.15 (1463.9) ”1. Ca gerant al unei averi moştenite, trebuie să iei în seamă originea ei. Tu eşti moralmente obligat să reprezinţi generaţia trecută în transmiterea cinstită a averii legitime generaţiilor următoare după ce ai scăzut o sumă echitabilă în beneficiul generaţiei prezente. Dar tu nu eşti obligat să perpetuezi o necinste sau o nedreptate implicată în acumularea inechitabilă a unei averi de către strămoşii tăi. Dacă o parte din averea ta moştenită se arată a proveni din fraudă şi nedreptăţi, tu o poţi cheltui conform convingerilor tale privitoare la dreptate, la generozitate şi la restituire. În ce priveşte restul averii tale legitim moştenite, tu poţi să dispui de el în mod echitabil şi îl poţi

transmite fără teamă în calitate de depozitar al unei generaţii în contul celei următoare. O înţeleaptă discriminare şi o judecată sănătoasă ar trebui să dicteze succesorilor săi dispoziţiile sale testamentare.

132:5.16
(1463.10) ”2. Orice persoană care se bucură de o avere provenită dintr-o descoperire ar trebui să nu uite că fiecare individ nu trăieşte pe pământ decât o perioadă scurtă; prin urmare, el ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a împărţi beneficiul descoperirilor sale într-un mod util cu un număr cât mai mare dintre semenii săi. Deşi descoperitorului nu trebuie să i se refuze orice recompensă pentru eforturile sale de descoperire, el nu trebuie nici să pretindă în mod egoist a-şi aroga toate avantajele şi binefacerile provenind din scoaterea la iveală a resurselor acumulate de natură.

132:5.17 (1464.1) ”3. Câtă vreme oamenii aleg să conducă treburile lumii prin comerţ şi prin troc, ei au dreptul de a avea un beneficiu echitabil şi legitim. Orice comerciant merită o remuneraţie pentru serviciile sale; orice negustor are dreptul la salariul său. Loialitatea comercială şi tratamentul cinstit acordat membrilor afacerilor organizate ale lumii creează toate felurile de averi din profit; aceste surse de bogăţie trebuie să fie judecate după principiile superioare ale justiţiei, ale cinstei şi ale echităţii. Un comerciant nu trebuie să ezite în a lua pentru o anumită operaţie dată acelaşi beneficiu pe care el l-ar acorda bucuros unui coleg într-o afacere similară. Cu toate că acest soi de profit, atunci când afacerile se încheie la o scară mare, nu este identic cu veniturile câştigate individual, o astfel de avere acumulată pe cale cinstită conferă posesorului ei un drept considerabil de a-şi impune părerea când este vorba de a o distribui.

132:5.18 (1464.2) ”4. Nici un muritor cunoscător de Dumnezeu şi căutând să facă voia divină nu se poate coborî până la a se angaja în asuprirea celorlalţi prin intermediul averii sale. Nici un om nobil nu se va strădui să strângă bogăţii şi să acumuleze o putere financiară prin înrobirea sau exploatarea nejustă a fraţilor săi întru carne. Când bogăţia este câştigată din truda oamenilor asupriţi, ea este un blestem moral şi un stigmat spiritual. Orice avere de soiul acesta ar trebui restituită celor care au fost astfel deposedaţi, sau copiilor lor şi nepoţilor lor. Nu se poate clădi o civilizaţie durabilă pe temelia practicii constând în privarea celor ce trudesc pentru salariul lor.

132:5.19 (1464.3) ”5. Capitalul cinstit are dreptul să pretindă dobânzi. Atâta timp cât oamenii iau cu împrumut şi dau cu împrumut, ei pot să perceapă o dobândă echitabilă, cu condiţia ca suma împrumutată să fie dobândită legitim. Purifică-ţi mai întâi capitalul înainte de a pretinde dobânzi. Nu deveni meschin şi lacom până la a te înjosi la practicarea cametei. Nu-ţi îngădui niciodată să fii atât de egoist, încât să foloseşti puterea banilor pentru a câştiga un avantaj nejust asupra semenilor tăi care sunt la strâmtoare. Nu ceda ispitei de a pretinde dobânzi cămătăreşti de la fratele tău dacă este strâmtorat băneşte.

132:5.20 (1464.4) ”6. Dacă din întâmplare câştigi o avere prin sclipirile de geniu, dacă bogăţia reprezintă remunerarea darurilor tale inventive, nu reclama o porţiune injustă a acestei remunerări. Geniul datorează ceva atât strămoşilor săi, cât şi progeniturii sale; el are deopotrivă obligaţii faţă de rasă, de naţiune şi de circumstanţele descoperirilor sale originale; el nu trebuie să uite că a muncit la invenţiile sale şi le-a pus la punct ca om între oameni. În schimb, ar fi nejust să privezi un

geniu de toate plus-valorile din averea sa. De altfel le va fi întotdeauna imposibil oamenilor să stabilească legi şi regulamente în mod uniform aplicabile tuturor problemelor de distribuire echitabilă a bogăţiilor. Trebuie mai întâi să-i recunoşti pe oameni ca fiind fraţii tăi. Dacă doreşti în mod cinstit să-i tratezi aşa cum ai dori tu însuţi să fii tratat, dictatele obişnuite ale cinstei şi ale echităţii te vor călăuzi în reglementarea justă şi imparţială a tuturor problemelor periodice privitoare la remunerările economice şi la justiţia socială.

132:5.21 (1464.5) ”7. Excepţie făcând doar onorariile juste şi legitime câştigate în administrarea bunurilor, nici un om nu ar trebui să emită pretenţii personale asupra averii pe care timpul şi şansa se poate să le fi plasat în mâinile sale. Bogăţiile accidentale ar trebui considerate întrucâtva ca un depozit de încredere spre cheltuirea în profitul grupului vostru economic sau social. Posesorii acestei averi ar trebui să aibă o voce unanimă în determinarea distribuirii înţelepte şi eficiente a acestor bunuri necâştigate. Oamenii civilizaţi nu vor considera întotdeauna tot ceea ce controlează ca fiind proprietatea lor personală şi privată.

132:5.22 (1465.1) ”8. Dacă vreo porţiune din averea ta a provenit cu bună ştiinţă din fraude, dacă o fracţiune din bunurile tale a fost adunată prin practici necinstite sau prin metode inechitabile, dacă bogăţiile tale sunt produsul afacerilor încheiate cu semenii tăi în mod nejust, grăbeşte-te să restitui toate aceste câştiguri rău dobândite proprietarilor lor legitimi. Repară în întregime prejudiciile şi epurează astfel averea ta de toate elementele necinstite.

132:5.23 (1465.2) ”9. Gestionarea bunurilor de către o persoană în numele altora este o responsabilitate solemnă şi sacră. Nu expune riscurilor acest depozit, nu îl pune în pericol. Nu te preleva de el pentru tine însuţi, afară doar de fracţiunea recunoscută echitabilă de toţi oamenii cinstiţi.

132:5.24 (1465.3) ”10. Partea din avere ta care reprezintă câştigurile datorate propriilor eforturi fizice şi mentale - dacă ai muncit în mod loial şi echitabil - este cu adevărat a ta. Nimeni nu poate contesta dreptul tău de a deţine şi de a utiliza această avere după cum crezi de cuviinţă, cu condiţia ca în exercitarea acestui drept să nu le faci rău semenilor săi.

132:5.25 (1465.4) Când Iisus a terminat de dat aceste sfaturi, bogatul roman s-a ridicat de pe divanul său şi, dându-i bună seara lui Iisus, i-a făcut următoarea promisiune: „Dragul meu prieten, văd că tu eşti un om de mare înţelepciune şi de mare bunătate; de mâine voi începe să administrez toată averea mea conform poveţelor tale.”

6. Serviciul social

132:6.1 (1465.5) Tot în Roma s-a petrecut şi un incident emoţionant în care Creatorul unui univers a petrecut mai multe ore ca să îl ducă pe un copil pierdut la mama sa îngrijorată. Acest băieţel se îndepărtase de casă şi se rătăcise şi Iisus l-a găsit plângând de disperare. Iisus şi Ganid erau în drum spre bibliotecă, dar s-au ocupat mai degrabă de copil, ducându-l la mama lui acasă. Ganid nu a uitat niciodată

comentariul lui Iisus: „Ştii şi tu Ganid, cea mai mare parte dintre fiinţele umane seamănă cu acest copil rătăcit. Ei pierd mult timp plângând de frică şi suferind de supărare, pe câtă vreme în realitate ei se găsesc foarte aproape de salvare şi de siguranţă, aşa cum acest copil era doar puţin mai încolo de casa sa. Toţi cei care cunosc calea adevărului şi se bucură de încredinţarea cunoaşterii lui Dumnezeu ar trebui să considere ca pe un privilegiu, şi nu ca pe o datorie, oferirea de îndrumări semenilor lor în eforturile acestora de a găsi satisfacţiile vieţii. Oare nu am simţit noi o bucurie supremă ducându-l pe acest copil la mama sa? Tot astfel, cei care îi conduc pe oameni la Dumnezeu încearcă o satisfacţie supremă în slujba omului. Din ziua aceea şi în tot restul vieţii sale pe pământ, Ganid a fost întotdeauna în căutare de copii pierduţi pentru a-i putea readuce la căminul lor."

132:6.2 (1465.6) Trăia o văduvă cu cinci copii al cărei soţ fusese omorât într-un accident. Iisus i-a povestit lui Ganid cum el însuşi îşi pierduse tatăl tot într-un accident. Ei s-au dus de mai multe ori s-o consoleze pe această mamă şi pe copiii ei, iar Ganid i-a cerut bani tatălui său ca să le furnizeze hrană şi îmbrăcăminte. Ei nu au încetat din eforturile lor înainte de a fi găsit un loc de muncă pentru fiul mai mare, astfel încât el să poată contribui la întreţinerea familiei.

132:6.3 (1465.7) În seara aceea, în vreme ce Gonod asculta povestirea acestor experienţe, îi spuse cu blândeţe lui Iisus: „Eu îmi propun să fac din fiul meu un învăţat sau un om de afaceri, şi acum tu începi să faci din el un filozof şi un filantrop." Iisus răspunse surâzând: „Poate că le vom face din el pe toate patru. El se va putea atunci bucura de o împătrită satisfacţie în viaţă, căci urechea sa subtilă menită să cunoască melodia umană va putea să discernă patru tonuri în loc de

unul singur.” Atunci Gonod zise: „Bag seama că tu chiar eşti un filozof. Trebuie să scrii o carte pentru generaţiile viitoare.” Iar Iisus răspunse: „Nu o carte - misiunea mea este să trăiesc o viaţă în această generaţie şi pentru toate generaţiile. Eu...” Dar el se opri şi îi spuse lui Ganid: „Fiule, e timpul să mergem la culcare.”

7. Călătorii în jurul Romei

132:7.1 (1466.1) Iisus, Gonod şi Ganid au făcut cinci călătorii cu plecare de la Roma către unele puncte de interes din teritoriul înconjurător. În cursul vizitei lor în regiunea lacurilor italiene din nord, Iisus a avut o lungă discuţie cu Ganid despre imposibilitatea de a da unui om învăţături despre Dumnezeu dacă acest om nu doreşte să-l cunoască pe Dumnezeu. Pe traseul lor către lacuri, ei întâlniseră întâmplător un păgân încuiat la minte, iar Ganid a fost surprins să vadă că Iisus, contrar modului său obişnuit de acţiune, nu l-a antrenat pe omul acesta într-o conversaţie care ar fi condus în mod natural la discutarea unor chestiuni spirituale. Când Ganid l-a întrebat pe Maestrul său de ce îi purta aşa puţin interes acestui păgân, Iisus i-a zis:

132:7.2 (1466.2) ”Ganid, omul acesta nu avea sete de adevăr. El nu era nemulţumit de sine însuşi. Nu era pregătit să apeleze la ajutor, iar ochiul minţii sale nu era deschis pentru a primi lumina destinată sufletului. Omul acesta nu era maturizat pentru recoltarea mântuirii. Trebuie să i se acorde un răgaz pentru ca încercările şi dificultăţile vieţii să îl pregătească să primească înţelepciunea şi cunoaşterea

superioare. Sau şi mai bine, dacă ar putea veni să trăiască cu noi, noi am putea prin viaţa noastră să i-l arătăm pe Tatăl care este în ceruri; vieţile noastre, ca fii de Dumnezeu, l-ar putea atrage până la a-l obliga să se intereseze de Tatăl nostru. Nu îl poţi revela pe Dumnezeu celui care nu îl caută, nici nu poţi conduce sufletele reticente la bucuriile salvării. Trebuie ca experienţele vieţii să-i fi dat omului setea de adevăr sau ca el să dorească să îl cunoască pe Dumnezeu ca urmare a contactului cu viaţa celor care îl cunosc pe Tatăl divin, înainte ca o altă fiinţă umană să poată acţiona ca intermediar pentru a-l face pe un asemenea tovarăş muritor să creadă în Tatăl care este în ceruri. Dacă îl cunoaştem pe Dumnezeu, adevărata noastră muncă pe pământ constă în a trăi în aşa fel încât să permitem Tatălui să se reveleze prin viaţa noastră. Astfel, toate persoanele care îl caută pe Dumnezeu îl vor vedea pe Tatăl şi vor recurge la ajutorul nostru pentru a-l cunoaşte mai bine pe Dumnezeu care reuşeşte în maniera aceasta să se exprime în viaţa noastră."

132:7.3 (1466.3) În munţi, în cursul călătoriei lor în Elveţia, Iisus a avut, cu tatăl şi fiul, o discuţie de o zi întreagă despre budism. Ganid pusese de multe ori întrebări directe despre Buddha, dar primise întotdeauna nişte răspunsuri mai mult sau mai puţin evazive. În ziua aceea, în prezenţa fiului său, tatăl i-a pus lui Iisus o întrebare directă privitoare la Buddha şi a primit un răspuns direct. Gonod a zis: „Aş vrea realmente să ştiu ce crezi tu despre Buddha." Iar Iisus a răspuns:
132:7.4 (1466.4) "Acel Buddha al vostru a fost mult superior budismului vostru. Buddha a fost un om mare, şi chiar şi un profet pentru poporul său, dar un profet orfan. Ce vreau eu să zic prin asta este că, de timpuriu, el l-a pierdut din vedere pe Tatăl său spiritual,

Tatăl care este în ceruri. Experienţa sa a fost tragică. El a încercat să trăiască şi să propovăduiască ca mesager al lui Dumnezeu, dar fără Dumnezeu. Buddha şi-a orientat corabia sa drept către portul sigur, până la intrarea în adăpostul portului salvării muritorilor, şi, acolo, din cauza planurilor de navigaţie eronate, buna corabie a eşuat la mal. Acolo stă de numeroase generaţii, imobilă şi aproape iremediabil blocată. Mulţi dintre compatrioţii voştri au rămas pe acest vas pe perioada a toţi aceşti ani. Ei trăiesc destul de aproape ca să poată auzi vocea apelor liniştite din micul port, dar refuză să intre, deoarece nobila corabie a bunului Buddha a avut neşansa de a eşua chiar la intrarea în port. Popoarele budiste nu vor intra niciodată în această radă decât dacă abandonează corabia filozofică a profetului lor şi dacă se prind de spiritul său. Dacă poporul vostru ar fi rămas fidel spiritului lui Buddha, voi aţi fi intrat demult în adăpostul vostru de linişte a spiritului, de odihnă a sufletului şi de asigurare a salvării.

132:7.5 (1467.1) ”Vezi tu, Gonod, Buddha îl cunoştea pe Dumnezeu în spirit, dar nu a reuşit să îl descopere cu claritate în minte; iudeii l-au descoperit pe Dumnezeu cu claritate în minte, dar au eşuat în mare măsură a-l cunoaşte în spirit. Astăzi, budiştii se zbat într-o filozofie fără Dumnezeu, în vreme ce poporul meu este jalnic înlănţuit de teama de un Dumnezeu şi lipsit de o filozofie revelatoare a vieţii şi a libertăţii. Voi aveţi o filozofie fără Dumnezeu; iudeii au un Dumnezeu, dar sunt în mare măsură lipsiţi de o filozofie a vieţii care să fie raportată la el. Buddha, dat fiind faptul că nu a avut viziunea lui Dumnezeu ca spirit şi ca Tată, nu a reuşit să aducă în învăţătura sa energia morală şi forţa motrice spirituală pe care o religie trebuie să le aibă pentru a schimba o rasă şi a înălţa o naţiune.”

132:7.6 (1467.2) Atunci Ganid a strigat: „Maestre, să instituim, tu şi eu, o nouă religie care să fie destul de bună pentru India şi destul de mare pentru Roma; poate că am putea-o aduce iudeilor în schimbul lui Iehova.” Iisus a răspuns: „Ganid, religiile oamenilor nu se instituie. Ele se dezvoltă în cursul unor lungi perioade de timp, în vreme ce revelaţiile lui Dumnezeu strălucesc precum fulgerele peste pământ în viaţa oamenilor care îl reveleazã pe Dumnezeu semenilor lor.” Dar nici Gonod, nici Ganid nu au înţeles semnificaţia acestor cuvinte profetice.

132:7.7 (1467.3) În noaptea aceea, după ce s-au dus la culcare, Ganid nu a putut dormi. El i-a vorbit mult tatălui său şi a sfârşit prin a spune: „Ştii, tată, eu cred uneori că Iosua este un profet.” Iar tatăl său i-a răspuns doar pe un ton somnolent: „Fiul meu, mai sunt alţii...”
132:7.8 (1467.4) Din ziua aceea şi pentru tot restul vieţii sale pământeşti, Ganid a continuat să elaboreze o religie a sa. El a fost puternic impresionat în sinea sa de largul orizont al spiritului lui Iisus, de spiritul lui de echitate şi de toleranţă. În toate discuţiile lor filozofice şi religioase, tânărul nu a avut niciodată resentimente, nici reacţii de antagonism.

132:7.9 (1467.5) Ce privelişte pentru inteligenţele celeste, acest spectacol al unui adolescent hindus propunându-i Creatorului unui univers să instituie cu el o nouă religie! Or, deşi tânărul nu a ştiut-o, ei chiar erau pe cale să întemeieze o religie nouă şi veşnică, atunci şi acolo - o nouă cale de salvare, revelarea lui Dumnezeu oamenilor de către Iisus şi în Iisus. Ceea ce tânărul dorea să facă cel mai mult pe lume, el o făcea efectiv, dar în mod inconştient. Aşa a fost

întotdeauna, şi aşa este. Când imaginaţia umană iluminată şi chibzuită, instruită şi călăuzită din punct de vedere spiritual caută, din toată inima şi cu dezinteres, să facă sau să fie ceva, ea devine creativă într-o măsură apreciabilă, potrivit cu gradul de consacrare al muritorului pentru a face dumnezeieşte voia Tatălui. Când omul se asociază cu Dumnezeu, atunci se pot produce şi se produc efectiv mari evenimente.

Cartea Urantia

Capitolul 133

Reîntoarcerea de la Roma

133:0.1 (1468.1) PREGĂTINDU-SE să părăsească Roma, Iisus nu şi-a luat rămas bun de la nici unul dintre prietenii săi. Scribul din Damasc apăruse în Roma fără să fi fost anunţat şi tot astfel a şi dispărut. A trebuit să treacă un an întreg până ca cei care îl cunoşteau şi îl iubeau să renunţe la speranţa de a-l mai revedea. Înainte de sfârşitul celui de-al doilea an, mici grupuri ale celor care îl cunoscuseră s-au pomenit reunite în virtutea interesului lor comun pentru învăţăturile sale şi a amintirii momentelor bune petrecute cu el. Aceste mici grupuri de stoici, de cinici şi de adepţi ai cultelor de mistere au continuat să ţină aceste reuniuni sporadice şi neprotocolare până în epoca în care au apărut, la Roma, primii predicatori ai religiei creştine.

133:0.2 (1468.2) Gonod şi Ganid au făcut atâtea cumpărături din Alexandria şi din Roma încât şi-au trimis toate bagajele lor înainte la Tarente cu un convoi de animale de povară, în vreme ce aceşti trei călători traversau în tihnă Italia, pe jos, pe marea Cale Apenină. În cursul acestei călătorii, ei au întâlnit tot soiul de fiinţe omeneşti. Mulţi dintre cetăţenii romani şi dintre coloniştii greci trăiau de-a lungul acestui drum, dar începea deja să-şi facă apariţia progenitura unui mare număr de sclavi de neam inferior.
133:0.3 (1468.3) Într-o zi când s-au oprit să ia prânzul, cam pe la jumătatea drumului către Tarente, Ganid i-a pus lui Iisus o întrebare directă cu privire la ce anume gândea el despre sistemul castelor din India. Iisus a răspuns: „Cu toate că fiinţele umane se deosebesc unele de altele sub multe raporturi, toţi muritorii se află pe un picior de egalitate în faţa lui Dumnezeu şi a lumii spirituale. În ochii lui Dumnezeu, nu există decât două grupuri de muritori, cei ce doresc să facă voia sa şi cei care nu doresc asta. Când universul priveşte la o lume locuită, el deosebeşte în mod egal două mari clase de oameni, cei care îl cunosc pe Dumnezeu şi cei care nu-l cunosc. Cei ce nu îl pot cunoaşte sunt socotiţi printre animalele unui tărâm dat. Omenirea poate fi, pe drept cuvânt, împărţită în numeroase categorii după diferitele lor însuşiri, căci ele pot fi considerate din punct de vedere fizic, mental, social, profesional sau moral; însă, înaintea curţii de judecată a lui Dumnezeu, aceste diferite clase de muritori apar pe picior de egalitate. Într-adevăr, Dumnezeu nu face consideraţii personale. Cu toate că nu se poate evita recunoaşterea, la oameni, a aptitudinilor şi a înzestrărilor diversificate în materie intelectuală, socială şi morală, nu ar trebui să se facă nici o distincţie de acest

ordin în fraternitatea spirituală a oamenilor atunci când sunt reuniţi pentru a adora în prezenţa lui Dumnezeu.”

1. Îndurarea şi justiţia

133:1.1 (1468.4) Un incident foarte interesant s-a produs într-o după-amiază pe marginea drumului în vreme ce se apropiau de Tarente. Ei au văzut un băietan grosolan şi brutal atacându-l pe un băiat mai mic. Iisus nu a întârziat să-i sară în ajutor tânărului atacat şi, când l-a scos din încurcătură, el l-a ţinut strâns pe agresor până ce acest băieţel a reuşit să scape. Din clipa în care Iisus l-a lăsat pe tânărul brutal, Ganid a tăbărât pe el şi l-a luat bine la bătaie. Spre marea uluire a lui Ganid, Iisus a intervenit prompt. El l-a reţinut pe Ganid şi i-a permis băiatului înfricoşat să fugă. De îndată ce şi-a recăpătat suflul, Ganid a exclamat cuprins de agitaţie: „Maestre, nu reuşesc să te înţeleg. Dacă îndurarea cere ca tu să-l salvezi pe băieţel, justiţia nu pretinde ea ca agresorul mai tare să fie pedepsit?” În cursul răspunsului său, Iisus a zis:

133:1.2 (1469.1) ”Ganid, este foarte adevărat că nu înţelegi. Serviciul îndurării este întotdeauna o treabă individuală, în vreme ce justiţia şi pedepsele sunt funcţiunea grupurilor administrative ale societăţii, ale guvernului şi ale universului. În calitate de individ, eu sunt obligat să arăt îndurare; trebuia ca eu să vin în ajutorul băiatului atacat, şi, cu toată logica, eu am dreptul de a folosi forţa suficientă pentru a paraliza agresorul. Iată ce tocmai am făcut. L-am scăpat pe băiatul atacat, şi acolo s-a terminat intervenţia îndurării. Apoi eu l-am ţinut

cu forţa pe agresor atât cât să-i las timp victimei lui mai slabe să fugă, după care m-am retras din situaţie. Nu m-am apucat să-l judec pe atacant evaluând mobilurile sale - să apreciez toate elementele care pe care le comporta atacul său - apoi să-i aplic pedeapsa pe care mintea mea ar fi putut-o dicta pentru justa răsplată a faptei sale greşite. Ganid, îndurarea poate fi darnică, liberală, dar justiţia este precisă. Dă-ţi seama că există puţine şanse să vezi două persoane punându-se de acord asupra sancţiunii susceptibile să satisfacă exigenţele justiţiei. Unul ar vrea să impună patruzeci de lovituri de bici, un altul douăzeci, în vreme ce un al treilea ar recomanda întemniţarea ca o pedeapsă justă. Nu poţi tu să vezi că, pe acest pământ, mai bine ar fi ca asemenea responsabilităţi să cadă pe umerii colectivităţii sau ca ele să fie administrate de reprezentanţi aleşi din această colectivitate? În univers, dreptul de a judeca aparţine celor care cunosc pe deplin antecedentele tuturor faptelor rele precum şi motivele lor. Într-o societate civilizată şi într-un univers organizat, administrarea justiţiei presupune pronunţarea unei juste sentinţe după o judecată echitabilă, iar aceste prerogative sunt cuvenite de drept corpurilor judiciare ale lumilor şi administratorilor omniscienţi ai universurilor superioare din toată creaţia.”

133:1.3 (1469.2) Zile întregi au vorbit despre problema constând în manifestarea îndurării şi a administrării justiţiei. Ganid a înţeles, cel puţin într-o anumită măsură, de ce Iisus nu voia să se bată personal, dar i-a pus o ultimă întrebare la care nu a primit niciodată un răspuns pe dea-ntregul satisfăcător. El a întrebat: „Maestre, dacă o creatură mai puternică decât tine şi rea te-ar ataca şi te-ar ameninţa cu distrugerea, cum ai acţiona? Nu ai face nici un efort ca să te aperi?”

Iisus nu putea să răspundă într-o manieră completă şi satisfăcătoare întrebării tânărului, căci el nu voia să-i dezvăluie că el (Iisus) trăia pe pământ pentru a da unui univers care îl privea exemplul iubirii Tatălui din Paradis. El a răspuns totuşi aceasta:

133:1.4 (1469.3) ”Ganid, eu înţeleg bine până la ce punct te nedumeresc unele dintre aceste probleme şi am să mă străduiesc să răspund la întrebarea ta. În primul rând, în orice atac eventual îndreptat contra persoanei mele, eu aş determina dacă agresorul este sau nu este fiu de Dumnezeu - fratele meu întru carne. Dacă aş socoti că această creatură este lipsită de judecată morală şi de raţiune spirituală, eu m-aş apăra fără şovăială până la limita forţei mele de rezistenţă, fără a ţine seama de consecinţe pentru atacant. Însă, dacă acest tovarăş ar avea statutul de fiu, eu nu m-aş bate astfel împotriva lui, nici chiar în caz de legitimă apărare. Altfel zis, eu nu l-aş pedepsi anticipat şi fără judecată pentru a mă fi atacat. Prin toate sacrificiile posibile, eu aş căuta să-l împiedic şi să-l fac să-şi schimbe hotărârea de a-şi lansa atacul, şi de a-l potoli în cazul în care nu aş reuşi să-l fac să se oprească. Ganid, eu am o încredere absolută în supravegherea superioară exercitată de tatăl meu care este în ceruri. Eu nu cred că mi se poate face *realmente* vreun rău sau că opera vieţii mele poate fi într-adevăr pusă în primejdie prin vreun efort al inamicilor mei îndreptat împotriva mea, şi pe de altă parte noi în mod sigur nu avem a ne teme de nici o violenţă din partea prietenilor noştri. Eu sunt absolut convins că întregul univers este prietenos faţă de mine - şi eu stărui a crede în acest atotputernic adevăr cu o încredere totală, în ciuda tuturor aparenţelor contrare.”

133:1.5 (1470.1) Dar Ganid nu era pe deplin satisfăcut. El a revenit de mai multe ori asupra subiectului. Iisus i-a povestit unele dintre experienţele sale de copil şi i-a vorbit, de asemenea, de Iacob, fiul zidarului. Aflând cum Iacob se erijase el însuşi în apărător al lui Iisus, Ganid a zis: „Ah, încep să înţeleg! În primul rând este foarte puţin probabil ca o fiinţă umană normală să vrea să atace o persoană atât de bună ca tine. Chiar dacă cineva ar fi destul de necugetat să facă asta, este aproape sigur că va exista în apropiere vreun alt muritor pentru a sări în ajutorul tău, aşa cum şi tu o faci pentru orice persoană pe care o vezi aflată în dificultate. Maestre, eu sunt de acord cu tine în inima mea, însă, în capul meu, eu încă mă mai gândesc că, dacă a-şi fi fost Iacob, mi-ar fi făcut plăcere să îi pedepsesc pe aceşti indivizi grosolani care ar îndrăzni să te atace numai pentru că ar crede că tu te-ai apăra. Presupun că te bucuri de destulă siguranţă în călătoria ta prin viaţă, din moment ce îţi petreci mult timp ajutându-i pe alţii şi sprijinindu-i pe semenii tăi aflaţi în dificultate - ei bine, este foarte probabil că va fi întotdeauna cineva pe aproape pentru a te apăra.” Iar Iisus a răspuns: „Această încercare încă nu a venit, Ganid, şi, atunci când va veni, va trebui să ne conformăm voinţei Tatălui.” Aceasta a fost aproape tot ceea ce tânărul a putut scoate de la învăţătorul său despre subiectul dificil al autoapărării şi al non-rezistenţei. Cu alt prilej, Ganid a obţinut de la Iisus opinia că societatea organizată avea tot dreptul de a folosi forţa pentru a pune în execuţie hotărârile ei juste.

2. Îmbarcarea la Tarente

133:2.1 (1470.2) În vreme ce zăboveau la punctul de acostare al corăbiei aşteptând descărcarea unei părţi din încărcătura ei, călătorii au remarcat un om care o maltrata pe soţia sa. Potrivit obiceiului său, Iisus a intervenit în favoarea persoanei atacate. El s-a apropiat din spate de soţul furios, l-a bătut uşor pe umăr şi i-a zis: „Prietene, se poate să-ţi vorbesc între patru ochi pentru câteva clipe?” Bărbatul cuprins de mânie a fost surprins de această abordare şi, după un moment de ezitare stânjenitoare, el a bolborosit: „Ăăă - păi - da, ce ai cu mine?” Iisus l-a luat de o parte şi i-a spus: „Prietene, îmi închipui că trebuie să ţi se fi întâmplat ceva teribil. Doresc foarte mult ca tu să-mi spui ce anume i s-a putut întâmpla unui om tare ca tine pentru a-l face să se dedea la acte de violenţă asupra soţiei lui, mama copiilor lui, şi asta în ochii tuturor. Eu sunt sigur că ai sentimentul de a avea un motiv bun pentru a justifica acest atac. Ce a făcut soţia ta pentru a merita un asemenea tratament din partea soţului ei? Privindu-te, eu cred că desluşesc pe chipul tău iubirea de dreptate, dacă nu dorinţa de a arăta îndurare. Mă aventurez a zice că, dacă mă găseşti pe marginea drumului, atacat de hoţi, tu te vei arunca fără şovăială în ajutorul meu. Eu îndrăznesc să afirm că tu ai înfăptuit multe fapte de curaj de felul acesta în cursul vieţii tale. Acum, prietene, spune-mi despre ce este vorba. Oare soţia ta a făcut ceva rău, sau ţi-ai pierdut prosteşte capul şi ai lovit-o într-un mod nesocotit?” Inima bărbatului a fost atinsă, nu atât de cuvintele lui Iisus cât de privirea afectuoasă şi de surâsul plin de compasiune care însoţea concluzia remarcilor sale. Omul a zis: „Bag seama că tu eşti un preot de-al cinicilor şi-ţi sunt recunoscător că m-ai înfrânat. Soţia mea n-a făcut cine ştie ce rău; ea este o femeie bună, dar m-a enervat felul în care se ia cu mine la harţă în public, şi

îmi pierd adesea sângele rece. Sunt dezolat de lipsa mea de control asupra mea, şi făgăduiesc că voi încerca să-mi îndeplinesc angajamentul pe care l-am luat faţă de fraţii tăi care m-au învăţat calea mai bună, în urmă cu mai mulţi ani. Ţi-o promit."

133:2.2 (1471.1) Atunci, luându-şi rămas bun, Iisus a adăugat: „Frate, nu uita niciodată că bărbatul nu are autoritate asupra femeii dacă femeia nu i-a dat cu promptitudine şi de bună voie această autoritate. Consoarta ta s-a angajat să parcurgă viaţa cu tine, să te ajute în luptele pe care le comportă această viaţă şi să-şi asume cea mai mare parte a poverii constând în aducerea pe lume şi în creşterea copiilor tăi. În schimbul acestei prestări speciale, este cât se poate de echitabil ca ea să primească de la tine această protecţie specială pe care bărbatul o poate da femeii în calitate de partener obligat de a purta, de a aduce pe lume şi de a hrăni copiii. Consideraţia şi grija pe care un bărbat este dispus să le acorde soţiei sale şi copiilor săi indică măsura în care acest om a atins nivelele superioare ale conştiinţei de sine, creativă şi spirituală. Nu ştii tu că bărbaţii şi femeile sunt parteneri ai lui Dumnezeu, în sensul că ei cooperează pentru a crea fiinţe care cresc până ajung să posede potenţialul de suflete nemuritoare? Tatăl care este în ceruri îl tratează ca pe un egal pe Spiritul-Mamă al copiilor universului. Este ceva dumnezeiesc a-ţi împărtăşi viaţa şi tot ceea ce se raportează la aceasta pe un picior de egalitate cu mama şi tovarăşul care împărtăşeşte pe deplin cu tine această experienţă divină de a vă reproduce în viaţa copiilor voştri. Numai dacă îi poţi iubi pe copiii tăi aşa cum Dumnezeu te iubeşte pe tine, tu o vei iubi şi o vei îndrăgi pe soţia ta aşa cum Tatăl care este în ceruri onorează şi exaltă Spiritul Infinit, mama tuturor copiilor spiritului unui vast univers."

133:2.3 (1471.2) Urcând la bordul corăbiei, ei şi-au întors privirile pentru a contempla scena cuplului care, cu lacrimi în ochi, se ţineau îmbrăţişaţi în tăcere. După ce a auzit partea din urmă a mesajului lui Iisus către acest om, Gonod a petrecut toată ziua meditând la acest subiect şi a hotărât să îşi reorganizeze căminul când va fi înapoi în India.

133:2.4 (1471.3) Călătoria până la Nicopole a fost agreabilă, dar lentă, căci vântul nu era favorabil. Cei trei tovarăşi au petrecut multe ore povestindu-şi experienţele lor din Roma şi reamintindu-şi tot ceea ce li s-a întâmplat de la prima lor întâlnire în Ierusalim. Ganid era pătruns de spiritul slujirii personale. El a început să-l exercite pe cambuzier, dar, în ziua a doua, când s-a afundat în apele adânci ale religiei, el l-a chemat pe Iosua în ajutor pentru a-l trage afară.

133:2.5 (1471.4) Ei au petrecut mai multe zile la Nicopole, oraşul fondat de August cu vreo cincizeci de ani mai înainte ca „oraş al victoriei" pentru a comemora bătălia de la Actium; acesta era locul unde August îşi aşezase tabăra cu oastea sa înainte de bătălie. Ei au fost găzduiţi în casa unui anume Ieremia, un prozelit grec al credinţei iudaice pe care îl întâlniseră la bord. Mai târziu, apostolul Pavel a petrecut toată iarna cu fiul lui Ieremia, în această casă, în cursul celei de-a treia călătorii misionare a lui. De la Nicopole, Iisus, Gonod şi Ganid au navigat pe acelaşi vas către Corint, capitala provinciei romane Achaia.

3. În Corint

133:3.1 (1471.5) Încă dinaintea sosirii lor în Corint, Ganid începuse să se intereseze foarte mult de religia iudaică. Nu a fost deci nimic anormal în aceea că într-o zi, trecând prin faţa sinagogii şi văzând oameni intrând acolo, el i-a cerut lui Iisus să-l ducă la slujbă. În ziua aceea ei au auzit discursul unui erudit rabin despre „Destinul Israelului”. După slujbă ei l-au întâlnit pe un anume Crispus, principalul conducător al acestei sinagogi. Ei s-au reîntors de mai multe ori la slujbele de la sinagogă, dar cu deosebire pentru a-l întâlni pe Crispus. Ganid a căpătat o mare afecţiune pentru el, pentru soţia lui şi pentru familia lor de cinci copii. El s-a desfătat observând cum îşi ducea un iudeu viaţa sa de familie.
133:3.2 (1472.1) În timp ce Ganid studia viaţa de familie, Iisus îl învăţa pe Crispus cele mai bune căi ale vieţii religioase. Iisus a avut mai mult de douăzeci de discuţii cu acest iudeu progresist. Peste ani, Pavel a predicat chiar în această sinagogă, iar iudeii au respins mesajul său şi au interzis printr-un vot continuarea predicării lui la sinagogă. El s-a dus apoi la gentili, şi nu este nimic surprinzător în aceea că Crispus şi toată familia sa au îmbrăţişat noua religie. Crispus a devenit unul dintre principalii susţinători ai Bisericii creştine pe care Pavel a organizat-o ulterior în Corint.
133:3.3 (1472.2) În cursul celor optsprezece luni în care Pavel a predicat în Corint şi în care i s-au alăturat mai târziu Sila şi Timotei, el a întâlnit multe alte persoane care fuseseră instruite de „preceptorul iudeu al fiului unui negustor hindus.”
133:3.4 (1472.3) În Corint, Iisus, Gonod şi Ganid au întâlnit oameni de toate rasele venind de pe trei continente. Alături de Alexandria şi Roma, Corintul era oraşul cel mai cosmopolit al imperiului

mediteranean. Multe dintre spectacolele de acolo atrăgeau atenţia, şi Ganid n-a obosit să tot viziteze citadela care se înălţa la aproape şase sute de metri deasupra mării. El a petrecut de asemenea o mare parte a timpului său liber la sinagogă şi în casa lui Crispus. Ganid a fost mai întâi şocat, apoi sedus de statutul femeii în căminele iudee; aceasta a fost o revelaţie pentru tânărul hindus.

133:3.5 (1472.4) Iisus şi Ganid au fost adesea gazdele unui alt cămin iudeu, şi anume cel al lui Justus, un negustor plin de evlavie, care trăia într-o casă alături cu sinagoga. Pavel a stat mai târziu în această casă şi a auzit de mai multe ori povestindu-se aceste întâlniri cu tânărul hindus şi cu preceptorul lui iudeu. Pavel şi Justus se întrebau ce se alesese oare de acest înţelept şi strălucit învăţător evreu.

133:3.6 (1472.5) În cursul şederii lor la Roma, Ganid remarcase că Iisus refuzase să-i însoţească la băile publice. Tânărul bărbat încercase de mai multe ori după aceea să-l incite pe Iisus în a-şi da părerea asupra relaţiilor dintre sexe. Iisus răspundea întrebărilor băiatului, dar niciodată nu părea înclinat să discute despre acest subiect. Într-o seară, pe când se plimbau prin Corint, aproape de locul unde zidul citadelei cobora în mare, ei au fost acostaţi de două femei de stradă. Ganid era pe drept cuvânt pătruns de ideea că Iisus era un om cu idealuri înalte care detesta tot ceea ce se atingea de impuritate sau avea o duhoare de rău; în consecinţă, el le-a vorbit aspru acestor femei invitându-le în mod grosolan să plece. Văzând aceasta, Iisus i-a spus lui Ganid: „Tu ai intenţii bune, dar nu ar trebui să îţi îngădui să vorbeşti astfel copiilor lui Dumnezeu, chiar dacă se întâmplă ca ei să fie copii rătăciţi. Cine suntem noi să le judecăm pe aceste femei? Cunoşti tu toate circumstanţele care le-au făcut să recurgă la

asemenea metode pentru a-şi câştiga traiul? Stai aici cu mine şi hai să discutăm despre aceste lucruri.” Prostituatele au fost şi mai uimite decât Ganid de cuvintele sale.

133:3.7 (1472.6) Grupul stătea în picioare, luminat de lună, iar Iisus a continuat: „În fiecare minte omenească trăieşte un spirit divin, dar de la Tatăl care este în ceruri. Acest spirit bun se străduieşte întotdeauna să ne conducă la Dumnezeu, să ne ajute să-l găsim pe Dumnezeu şi să-l cunoască pe Dumnezeu. Dar muritorii sunt totodată supuşi multor tendinţe fizice naturale pe care Creatorul le-a pus în ei pentru a servi bunăstarea individuală şi rasială. Or, bărbaţii şi femeile se zăpăcesc adesea în eforturile lor de a se înţelege şi de a ataca multiplele dificultăţi întâlnite în câştigarea existenţei lor într-o lume atât de mult dominată de egoism şi de păcat. Ganid, bag de seamă că nici una nici cealaltă dintre femeile acestea nu este depravată de bună voie. Pot să zic, după chipul lor, că ele au îndurat mari amărăciuni; ele au suferit mult sub loviturile unui destin aparent crud; ele nu au ales intenţionat felul acesta de viaţă. Într-o descurajare apropiindu-se de disperare, ele au cedat presiunii de moment şi au acceptat acest procedeu neplăcut pentru a avea din ce trăi, drept cel mai bun mod de a ieşi dintr-o situaţie care le părea disperată. Ganid, unii oameni sunt realmente perverşi în inima lor şi aleg în deplină cunoştinţă de cauză să facă lucruri demne de dispreţ. Dar, spune-mi, privind acum aceste chipuri scăldate în lacrimi, vezi tu acolo ceva rău sau răutăcios?” În vreme ce Iisus aştepta răspunsul său, vocea înăbuşită de emoţie a lui Ganid a bâlbâit următoarele cuvinte: „Nu, Maestre, nu văd nici urmă de aşa ceva şi îmi cer scuze pentru grosolănia mea - le rog să mă ierte.” Atunci Iisus a zis: „Te anunţ, din partea lor, că ele te-au iertat pe tine,

tot aşa cum zic, din partea Tatălui meu din ceruri, că el le-a iertat pe ele. Acum însoţiţi-mă toţi trei către casa unui prieten unde vom afla odihnă şi vom face planuri pentru viaţa nouă şi mai bună care este înaintea noastră.” Până acolo, femeile uluite nu scoseseră nici o vorbă; ele s-au privit şi i-au urmat în tăcere pe oamenii ce le arătau calea.

133:3.8 (1473.1) Imaginaţi-vă surpriza soţiei lui Justus când, la această oră târzie, Iisus a apărut cu Ganid şi cu cele două străine zicând: „Ne cerem scuze că am sosit la această oră, dar Ganid şi cu mine am vrea să mâncăm un pic şi să împărtăşim masa cu aceste noi prietene care au şi ele nevoie de hrană. În plus, venim către tine cu gândul că te-ar interesa să te sfătuieşti cu noi în legătură cu cea mai bună manieră de a le ajuta pe aceste două femei să pornească pe un drum nou în viaţă. Ele îţi pot istorisi povestea lor, dar presupun că au avut multe necazuri; însăşi prezenţa lor în casă dovedeşte cu câtă seriozitate doresc ele să cunoască nişte oameni de bine, şi cu câtă bunăvoinţă vor prinde ocazia de a arăta lumii întregi - şi chiar şi îngerilor din cer - ce brave şi nobile femei pot deveni.”

133:3.9 (1473.2) Când Marta, soţia lui Justus, a pus mâncarea pe masă, Iisus şi-a luat la revedere într-un mod neaşteptat zicând: „E târziu, şi cum tatăl tânărului are să ne aştepte, ne rugăm să ne scuzaţi că vă lăsăm împreună - trei femei - fiicele mult iubite ale celui Preaînalt. Mă voi ruga pentru călăuzirea voastră spirituală în timp ce voi aveţi să faceţi planuri pentru viaţa lor nouă şi mai bună pe pământ şi pentru viaţa veşnică din marele de dincolo.”

133:3.10 (1473.3) Iisus şi Ganid şi-au luat deci rămas bun de la femei. Până atunci, cele două prostituate nu spuseseră nimic, iar Ganid era

tot atât de incapabil să vorbească. Şi pentru câteva clipe Marta a fost în aceeaşi situaţie, dar s-a ridicat curând la înălţimea împrejurărilor şi a făcut, pentru aceste străine, tot ceea ce sperase Iisus. Cea mai vârstnică dintre cele două a murit, la puţin timp după aceea, cu strălucite speranţe de supravieţuire veşnică; cea mai tânără a lucrat cu Justus la sediul lui de afaceri şi a devenit mai târziu, pentru toată viaţa ei, membrul primei Biserici creştine din Corint.

133:3.11 (1473.4) În casa lui Crispus, Iisus şi Ganid l-au întâlnit în mai multe rânduri pe unul Gaius, care a devenit mai târziu un fidel susţinător al lui Pavel. În timpul acestor două luni în Corint, ei au avut conversaţii familiare cu zeci de persoane demne de interes. În urma acestor contacte, aparent datorate întâmplării, mai mult de jumătate dintre cei interesaţi au devenit ulterior membrii ai comunităţii creştine.

133:3.12 (1473.5) Cu ocazia primei sale treceri prin Corint, Pavel nu avusese intenţia de a rămâne multă vreme, dar el nu ştia cât de bine pregătise preceptorul iudeu calea pentru lucrările sale. El a descoperit în plus că Aquila şi Priscila manifestaseră deja un mare interes pentru doctrina sa. Aquila era unul dintre cinicii cu care Iisus a intrat în contact la Roma; el şi soţia lui erau refugiaţi iudei din Roma, şi au îmbrăţişat rapid învăţăturile lui Pavel, care a trăit şi a muncit cu ei, căci şi ei erau fabricanţi de corturi. Aceste împrejurări sunt pricina pentru care Pavel şi-a prelungit şederea în Corint.

4. Lucrarea personală în Corint

133:4.1 (1474.1) Iisus şi Ganid au trecut prin multe alte experienţe interesante în Corint. Ei au avut discuţii intime cu un mare număr de persoane care au profitat foarte mult de expunerile lui Iisus.

133:4.2 (1474.2) Pe un morar, Iisus l-a învăţat să macine grăunţele adevărului în moara experienţei vii, în aşa fel încât să facă lucrurile dificile ale vieţii divine cu uşurinţă acceptabile, chiar şi de semenii muritori slabi şi debili. Iisus a zis: „Dă laptele adevărului celor care sunt în copilăria percepţiei spirituale. În viaţa ta şi-n îndrumarea ta afectuoasă, serveşte hrana spirituală sub formă atrăgătoare şi adaptată capacităţii de recepţie a fiecăruia dintre cei care îţi pun întrebări.”

133:4.3 (1474.3) Unui centurion roman, Iisus i-a spus: „Dă Cezarului ceea ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Nu există conflict între slujirea sinceră a lui Dumnezeu şi slujirea loială a Cezarului, decât dacă Cezarul are pretenţia de a-şi aroga omagiul pe care numai Deitatea îl poate pretinde. Loialitatea faţă de Dumnezeu, dacă ajungi să îl cunoşti, te face tot atât de loial şi de fidel în devotamentul tău faţă de un împărat demn de acest nume.”

133:4.4 (1474.4) Liderului sincer al cultului mithriac, Iisus i-a zis: „Bine faci că tu cauţi o religie a salvării veşnice, însă te înşeli sperând că găseşti acest glorios adevăr în misterele stabilite de oameni şi în filozofiile omeneşti. Nu ştii tu că misterul salvării veşnice rezidă în propriul tău suflet? Nu ştii tu că Dumnezeu din cer şi-a trimis spiritul să trăiască în tine, şi că toţi oamenii care iubesc adevărul şi îl servesc pe Dumnezeu vor fi conduşi de acest spirit afară din viaţa aceasta, prin porţiile morţii, până la înălţimile veşnice ale luminii, unde Dumnezeu aşteaptă să-şi primească copiii? Şi nu uita niciodată că voi,

care îl cunoaşteţi pe Dumnezeu, sunteţi fiii lui Dumnezeu dacă aspiraţi cu adevărat să fiţi asemănători cu el.”

133:4.5 (1474.5) Maestrului epicurian, i-a spus: „Bine faci că alegi ceea ce este mai bun şi că apreciezi ceea ce este bun, dar oare eşti înţelept atunci când omiţi să deosebeşti marile lucruri ale vieţii muritoare încorporate în tărâmurile spirituale ieşite din conştiinţa prezenţei lui Dumnezeu în inima umană? În orice experienţă umană, lucrul important este conştiinţa de a-l cunoaşte pe Dumnezeu al cărui spirit trăieşte în tine şi caută să te facă să înaintezi în lunga şi aproape interminabila călătorie pentru a atinge prezenţa personală a Tatălui nostru comun, Dumnezeul întregii creaţii, Domnul universurilor.”

133:4.6 (1474.6) Antreprenorului şi constructorului grec, el i-a spus: „Prietene, aşa cum le construieşti edificii materiale oamenilor, dezvoltă un caracter spiritual asemănător spiritului divin interior al sufletului tău. Nu lăsa reuşita ta de constructor temporal să o ia înaintea înfăptuirilor tale de fiu spiritual al regatului din ceruri. În vreme ce clădeşti case ale timpului pentru altul, nu neglija să te încredinţezi de propriul tău drept de şedere în casele veşniciei. Aminteşte-ţi mereu că există un oraş ale cărei temelii sunt dreptatea şi adevărul, şi al cărui constructor şi creator este Dumnezeu.”

133:4.7 (1474.7) Judecătorului roman, Iisus i-a zis: „În timp ce judeci oamenii, ţine minte că tu însuţi de vei înfăţişa, într-o bună zi, în faţa tribunalului Cârmuitorilor unui univers. Judecă cu justeţe, şi chiar cu îndurare, căci tot aşa, într-o bună zi, tu vei dori cu ardoare consideraţia îndurătoare din partea Arbitrului Suprem. Judecă după cum tu ai vrea să fii judecat în circumstanţe asemănătoare, şi vei fi

astfel călăuzit de spiritul legii precum şi de litera sa. Întocmai cum tu acorzi o justiţie dominată de echitate, şi în lumina nevoilor celor care sunt aduşi în faţa ta, tot aşa vei avea tu dreptul de a te aştepta la o justiţie domolită de îndurare atunci când te vei găsi, într-o bună zi, înaintea Judecătorului întregului pământ.”

133:4.8 (1475.1) Stăpânei hanului grecesc, el i-a zis: „Oferă ospitalitatea ta ca o persoană care primeşte copiii celui Preaînalt. Înalţă corvoada trudei tale zilnice la nivelele elevate ale unei arte prin conştiinţa crescândă că tu îl serveşti pe Dumnezeu servind persoanele în care Dumnezeu locuieşte prin spiritul său venit să trăiască în inima oamenilor. Caută astfel să transformi mintea lor şi să conduci sufletul lor la cunoaşterea Tatălui Paradisiac care a acordat toate aceste daruri ale spiritului divin.”

133:4.9 (1475.2) Iisus a avut numeroase întâlniri cu un negustor chinez. Luându-şi rămas bun de la el, el i-a făcut următoarele recomandări: „Nu îl adora decât pe Dumnezeu, care este adevăratul tău strămoş spiritual. Adu-ţi aminte că spiritul Tatălui trăieşte întotdeauna în tine şi orientează întotdeauna sufletul tău către cer. Dacă tu urmezi indicaţiile inconştiente ale acestui spirit nemuritor, tu în mod sigur vei urca cu greu calea elevată care duce la găsirea lui Dumnezeu. Când vei reuşi să ajungi la Tatăl care este în ceruri, asta va fi pentru că tu, căutându-l, tu cauţi să-i semeni tot mai mult. Deci, adio Chang, însă numai pentru o vreme, căci noi ne vom întâlni din nou în lumile de lumină, unde Tatăl sufletelor spirituale a rezervat numeroase puncte de oprire fermecătoare pentru cei care se îndreaptă către Paradis.”

133:4.10 (1475.3) Călătorului ce venea din Anglia, el i-a zis: „Frate, bag de seamă că tu eşti în căutarea adevărului. Eu sugerez posibilitatea ca spiritul Tatălui din orice adevăr se află în tine. Ai încercat tu vreodată cu sinceritate să vorbeşti spiritului din propriul tău suflet? Un astfel de lucru este într-adevăr dificil, şi asta rar îţi procură conştiinţa unei reuşite; dar orice încercare cinstită a minţii materiale de a comunica cu spiritul său interior duce la un anumit succes, cu toate că majoritatea acestor magnifice experienţe umane trebuie să rămână mult timp nişte înregistrări supraconştiente în sufletele acestor muritori cunoscători de Dumnezeu."

133:4.11 (1475.4) Unui tânăr fugar, Iisus i-a spus: „Aminteşte-ţi că există două fiinţe de care nu poţi scăpa - Dumnezeu şi tu însuţi. Oriunde te-ai duce, tu te vei duce pe tine însuţi şi vei duce spiritul Tatălui celest are trăieşte în inima ta. Fiule, nu mai încerca să te amăgeşti; înhamă-te la practica curajoasă de a face faţă evenimentelor vieţii; bizuieşte-te ferm pe încredinţarea de faptul filiaţiei tale cu Dumnezeu şi pe certitudinea vieţii veşnice, aşa cum ţi-am indicat. De acum încolo să ai obiectivul de a fi un om adevărat, un om hotărât să înfrunte cu curaj şi cu inteligenţă viaţa."

133:4.12 (1475.5) Criminalului condamnat, el i-a zis în ceasul cel din urmă: „Frate, tu ai trecut prin momente rele. Te-ai rătăcit, te-ai încâlcit în mrejele crimei. După cele ce mi-ai zis, eu ştiu că tu nu plănuiseşi lucrul care este pe punctul de te costa viaţa ta temporară. Însă tu ai comis această faptă rea, iar concetăţenii tăi te-au găsit vinovat; au decis că trebuie să mori. Nici tu, nici eu nu putem contesta Statului dreptul de a se apăra în maniera în care a ales-o. Nu

pare să existe nici o cale omenească de scăpare de pedeapsa faptelor tale greşite. Semenii tăi sunt obligaţi să te judece după ceea ce ai făcut, dar există un Judecător la care poţi face apel pentru a fi iertat, şi care te va judeca după adevăratele tale motive şi după intenţiile tale mai bune. Tu nu trebuie să te temi de judecata lui Dumnezeu dacă căinţa ta este autentică şi credinţa ta sinceră. Faptul că eroarea ta antrenează pedeapsa cu moartea impuse de oameni nu judecă dinainte şansele pe care le păstrează sufletul tău de a obţine dreptate şi îndurare în faţa tribunalelor celeste."

133:4.13 (1476.1) Iisus a găsit încântare în multe discuţii intime cu un mare număr de suflete însetate, prea numeroase pentru a fi menţionate în această relatare. Cei trei călători au apreciat mult şederea lor în Corint. Cu excepţia Atenei, care era cel mai renumit ca centru de învăţământ, Corintul era oraşul cel mai important al Greciei din această epocă a imperiului roman. Şederea lor de două luni în acest centru comercial înfloritor le-a oferit la toţi trei ocazia de a câştiga o foarte preţioasă experienţă. Şederea lor în acest oraş a fost una dintre opririle cele mai interesante de pe drumul de întoarcere din Roma.
133:4.14 (1476.2) Gonod avea multiple interese comerciale în Corint, dar, în cele din urmă, el şi-a terminat afacerile, şi s-au pregătit să se îndrepte, pe apă, către Atena. Ei au călătorit pe o mică barcă care putea fi transportată pe uscat de la unul din porturile Corintului la altul, pe o distanţă de şaisprezece kilometri.

5. În Atena - discurs asupra ştiinţei

133:5.1 (1476.3) La scurt timp, ei au sosit în anticul centru de învăţământ şi de ştiinţă grecesc. Inima lui Ganid tresălta la ideea de a se găsi în Atena, de a fi în Grecia, în centrul cultural al anticului imperiu al lui Alexandru care îşi extinsese graniţele până la propriul lui ţinut al Indiei. Erau puţine afaceri de încheiat, astfel încât Gonod a petrecut cea mai mare parte din timpul său cu Iisus şi cu Ganid, vizitând numeroase locuri interesante şi ascultând discuţiile pasionante dintre băiat şi iscusitul său maestru.
133:5.2 (1476.4) În Atena încă era în floare o mare universitate, şi cei trei au făcut frecvente vizite sălilor ei de învăţământ. Iisus şi Ganid discutaseră deja în amănunt învăţăturile lui Platon când asistaseră la conferinţele de la muzeul din Alexandria. Cei trei bărbaţi au apreciat foarte mult artele greceşti, ale cărei urme se puteau încă găsi răspândite prin oraş.
133:5.3 (1476.5) Tatăl şi fiul, amândoi, au savurat mult discuţia asupra ştiinţei care a avut loc, într-o seară, la hanul lor, între Iisus şi un filozof grec. După ce acest pedant a vorbit vreme de aproape trei ceasuri şi după ce şi-a terminat discursul, Iisus a zis - în termeni conformi cu gândirea modernă:

133:5.4 (1476.6) Poate că savanţii vor măsura într-o zi energia sau manifestările de forţă ale gravitaţiei, ale luminii sau ale electricităţii, dar aceşti aceiaşi savanţi nu vor putea niciodată spune, ştiinţific vorbind, ce anume *sunt* aceste fenomene universale. Ştiinţa tratează despre activităţile fizico-energetice, religia tratează despre valorile eterne. Adevărata filozofie este izvorâtă din înţelepciune, care face tot cei stă în putinţă ca să coreleze aceste observaţii cantitative şi calitative. Există întotdeauna o primejdie, aceea că omul de ştiinţă,

tratând despre lucrurile pur fizice, poate fi vătămat de un orgoliu matematic şi de un egoism static, fără a mai menţiona orbirea spirituală.

133:5.5 (1476.7) Logica este valabilă în lumea materială, şi te poţi bizui pe matematică atunci când aplicarea ei se limitează la lucrurile fizice, dar nici una dintre cele două nu trebuie să fie considerată ca fiind în întregime demnă de încredere sau infailibilă când se aplică în problemele vieţii. Viaţa înglobează fenomene care nu sunt în întregime materiale. Aritmetica spune că, dacă omul poate tunde o oaie în zece minute, zece oameni pot face asta într-un minut. Acesta este un calcul exact, dar nu este adevărat, căci cei zece oameni nu ar reuşi să facă astfel; ei s-ar stânjeni atât de mult unii pe alţii încât munca ar fi considerabil încetinită.

133:5.6 (1477.1) Matematica afirmă că, dacă o persoană reprezintă o anumită unitate de valoare intelectuală şi morală, zece persoane asemănătoare reprezintă de zece ori această valoare. Însă, ocupându-se de personalitatea umană, ar fi mult mai aproape de adevăr a spune că valoarea unei asemenea asocieri de personalităţi este o sumă egală cu pătratul personalităţilor ce figurează în operaţie mai degrabă decât simpla lor sumă aritmetică. Un grup social de fiinţe umane operând într-o armonie coordonată reprezintă o forţă mult mai mare decât simpla sumă a elementelor lui.

133:5.7 (1477.2) Se poate identifica cantitatea ca un *fapt;* ea devine atunci un factor ştiinţific uniform. Calitatea, fiind o chestiune de interpretare mentală, reprezintă o estimare de *valori;* şi trebuie deci să rămână o experienţă a individului. Când ştiinţa şi religia vor deveni amândouă mai puţin dogmatice şi vor tolera mai bine critica, filozofia

va începe atunci să atingă *unitatea* în comprehensiunea inteligentă a universului.

133:5.8 (1477.3) Există unitate în universul cosmic numai dacă ajungeţi să discerneţi manifestările ei în fapte. Universul real este prietenos cu fiecare copil al Dumnezeului etern. Adevărata problemă este următoarea: cum poate mintea finită a omului să ajungă la o unitate de gândire logică, veritabilă şi corespunzătoare unităţii cosmosului? Această stare mentală de cunoaştere a universului nu poate fi dobândită decât concepând faptele cantitative şi valorile calitative ca având o cauză comună - Tatăl din Paradis. O asemenea concepţie despre realitate dă vederi mai largi asupra unităţii intenţionale a fenomenelor din univers; ea revelează chiar şi un scop spiritual de realizare progresivă a personalităţii; şi acela este un concept asupra unităţii care poate percepe fundalul neschimbător al unui univers viu în care relaţiile impersonale se schimbă fără încetare şi în care relaţiile personale evoluează continuu.

133:5.9 (1477.4) Materia, spiritul şi starea intermediară dintre ele sunt trei nivele legate şi asociate ale adevăratei unităţi a universului real. Oricât de divergente ar putea părea fenomenele universale ale faptelor şi ale valorilor, ele sunt în cele din urmă unificate în Suprem.

133:5.10 (1477.5) Realitatea existenţei materiale se ataşează energiilor necunoscute tot atât de bine ca şi materia vizibilă. Când energiile universului sunt domolite până într-atâta încât să realizeze încetinirea necesară, atunci, în condiţii favorabile, aceste aceleaşi energii devin mase. Nu uitaţi că mintea, singura capabilă să perceapă prezenţa realităţilor aparente, este ea însăşi reală. Cauza fundamentală a acestui univers al energiei-masă, al minţii şi al spiritului este eternă -

ea există şi constă în natura şi reacţiile Tatălui Universal şi a coordonatelor lui absolute.

133:5.11 (1477.6) Ascultătorii au fost mai mult decât stupefiaţi la auzul acestor cuvinte ale lui Iisus. Când filozoful grec şi-a luat rămas bun de la el, i-a zis: „În sfârşit, ochii mei au văzut un iudeu care se gândeşte la altceva decât la superioritatea rasială şi vorbeşte despre altceva decât de religie.” Şi s-au retras pentru a înnopta.

133:5.12 (1477.7) Şederea în Atena a fost plăcută şi profitabilă, dar nu în mod deosebit de fecundă pentru contactele umane. Prea mulţi atenieni din vremea aceea erau fie orgolioşi din punct de vedere intelectual de reputaţia lor de altă dată, fie stupizi şi ignoranţi din punct de vedere mental, deoarece erau urmaşi ai sclavilor inferiori aduşi în cursul epocilor anterioare, în care existase glorie în Grecia şi înţelepciune în mintea locuitorilor ei. Cu toate acestea, se întâlneau încă multe inteligenţe pătrunzătoare printre cetăţenii Atenei.

6. La Efes - discursul despre suflet

133:6.1 (1477.8) Părăsind Atena, călătorii au trecut prin Troade pentru a se duce în Efes, capitala provinciei romane din Asia. Ei au mers adesea până la faimosul templu al Artemisei efesenienilor, la vreo trei kilometri de oraş. Artemis era cea mai faimoasă zeiţă a întregii Asii Minore şi totodată perpetuarea zeiţei mame şi mai străvechi din antica epocă anatoliană. Grosolanul idol expus în imensul templu consacrat adorării sale se presupusese a fi căzut din cer. Ganid fusese învăţat, în tinereţe, să respecte statuile ca pe nişte simboluri ale divinităţii, iar

vestigiile acestei educaţii nu fuseseră în întregime extirpate; el a crezut că ar face bine să cumpere o mică relicvă de argint în onoarea acestei zeiţe a fecundităţii din Asia Minoră. În seara aceea, călătorii au discutat îndelung despre adorarea obiectelor făcute de mâna omului.

133:6.2 (1478.1) În cea de-a treia zi a şederii lor, ei au coborât pe jos, de-a lungul râului, pentru a observa dragarea de la gura portului. La amiază, ei au vorbit cu un tânăr fenician foarte descurajat căruia îi era dor de casă, dar care era adesea invidios pe un tânăr promovat peste el. Iisus i-a adresat cuvinte de încurajare şi a citat străvechiul proverb ebraic: „Calităţile unui om sunt cele care îi fac o situaţie şi îl pun în contact cu marii oameni.”

133:6.3 (1478.2) Dintre toate oraşele importante pe care le-au vizitat în turul lor în jurul Mediteranei, pe aici trecerea lor a fost cel mai puţin profitabilă pentru munca ulterioară a misionarilor creştini. Eforturile lui Pavel se datorează în mare măsură faptul că creştinismul a putut începe să se propage în Efes. Pavel a rămas acolo peste doi ani, fabricând corturi pentru a-şi câştiga traiul şi ţinând, în fiecare seară, conferinţe asupra religiei şi a filozofiei în principala sală de audienţă a şcolii din Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) Un gânditor progresiv avea legături cu această şcoală locală de filozofie. Iisus a avut cu el mai multe întrevederi profitabile în cursul cărora a folosit, în mai multe rânduri, cuvântul „suflet”. Acest grec învăţat a sfârşit prin a-l întreba ce anume înţelegea el prin „suflet”, iar Iisus a răspuns:

133:6.5 (1478.4) ”Sufletul este partea omului care reflectă sinele său, care discerne adevărul şi care percepe spiritul; el înalţă pentru

totdeauna fiinţa umană deasupra nivelului lumii animale. Conştiinţa de sine, în ea însăşi şi prin ea însăşi, nu este sufletul. Conştiinţa de sine morală este realizarea adevăratului sine omenesc şi constituie fundamentul sufletului omenesc. Sufletul este partea omului care reprezintă valoarea potenţială a supravieţuirii experienţei umane. Alegerea morală şi înfăptuirea spirituală, aptitudinea de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi îndemnul de a fi asemenea lui, sunt caracteristicile sufletului. Sufletul omului nu poate exista fără gândire morală şi fără activitate spirituală. Un suflet stagnant este un suflet muribund. Sufletul omului este distinct de spiritul divin care locuieşte în inima sa. Spiritul divin soseşte în momentul în care mintea omului manifestă prima sa activitate morală, şi aceasta este ocazia naşterii sufletului.

133:6.6 (1478.5) ”Salvarea sau pierderea unui suflet depinde de faptul dacă conştiinţa morală a atins, sau nu, statutul de supravieţuire prin alianţă veşnică cu spiritul nemuritor asociat care i-a fost dat. Mântuirea este spiritualizarea propriei sale realizări a conştiinţei morale, care a dobândit astfel o valoare de supravieţuire. Toate formele de conflicte psihice constau într-o lipsă de armonie între conştiinţa de sine, morală sau spirituală, şi conştiinţa de sine pur intelectuală.

133:6.7 (1478.6) ”Când sufletul omenesc este maturizat, înnobilat şi spiritualizat, el se apropie de statutul celest, în sensul că el este aproape de a fi o entitate intermediară între material şi spiritual, între sinele material şi spiritul divin. Sufletul în evoluţie al unei fiinţe umane este greu de descris, iar existenţa lui este încă şi mai greu de demonstrat, căci el nu poate fi descoperit nici prin metodele de

investigaţie fizice, nici prin cele ale dovedirii spirituale. Ştiinţa materială nu poate dovedi existenţa unui suflet, şi nici încercările pur spirituale. În ciuda neputinţei ştiinţei materiale şi a criteriilor spirituale în descoperirea existenţei sufletului omenesc, orice individ conştient din punct de vedere moral *cunoaşte* existenţa sufletului *său* ca experienţă personală *reală* şi efectivă.”

7. Şederea în Cipru - discursul despre minte

133:7.1 (1479.1) În curând, călătorii au navigat către Cipru, cu o oprire în Rodos. Lor le-a plăcut acest lung voiaj maritim şi au sosit la destinaţie cu trupul odihnit şi cu spiritul destins.

133:7.2 (1479.2) Planul lor era să se bucure de o perioadă de adevărată odihnă şi de recreaţie în cursul acestei vizite în Cipru, în vreme ce turul făcut în jurul Mediteranei era pe isprăvite. Ei au debarcat la Pafos şi au început de îndată să adune provizii pentru o şedere de mai multe săptămâni în munţii învecinaţi. În cea de a treia zi de după sosirea lor, ei au plecat spre înălţimi cu animalele lor de povară bine încărcate.

133:7.3 (1479.3) Vreme de două săptămâni, cei trei s-au bucurat din toată inima, apoi, pe nepregătite, tânărul Ganid a căzut grav bolnav. El a suferit timp de două săptămâni de o mare febră, adeseori ajungând până la delir. Iisus şi Gonod s-au dedicat mult îngrijirii băiatului bolnav. Cu multă pricepere şi cu drag Iisus l-a îngrijit pe băiat, iar Gonod a fost uimit de gentileţea şi de ştiinţa pe care Iisus le

manifesta în tot ce făcea pe lângă tânărul bolnav. Ei erau departe de orice locuinţă, iar tânărul era prea bolnav ca să poată fi transportat; aşadar ei s-au pregătit cât de bine au putut pentru a-l îngriji până ce se vindecă, chiar în locul acela de pe munte.

133:7.4 (1479.4) În timpul celor trei săptămâni de convalescenţă ale lui Ganid, Iisus i-a istorisit multe povestiri interesante despre natură şi despre diverse fantezii. Ei s-au distrat foarte mult hoinărind prin munţi; Ganid punând întrebări, Iisus răspunzând la ele şi Gonod minunându-se de tot ceea ce auzea.

133:7.5 (1479.5) În cursul ultimei săptămâni de şedere la munte, Iisus a avut cu Ganid o lungă convorbire despre funcţiunile minţii omeneşti. După mai multe ore de discuţii, băiatul i-a pus următoarea întrebare: „Maestre, la ce te referi când spui că omul încearcă o formă de conştiinţă de sine mai elevată decât cea a animalelor superioare?” Iisus i-a dat următorul răspuns pe care noi îl transpunem în limbaj modern:

133:7.6 (1479.6) Fiule, eu ţi-am vorbit deja mult despre mintea omului şi despre spiritul divin care locuieşte în ea, însă, acum, eu stărui asupra faptului că conştiinţa de sine este o *realitate.* Când un animal devine conştient de el însuşi, el devine un om primitiv. Această realizare rezultă dintr-o coordonare funcţională dintre energia impersonală şi mintea care concepe spiritul; acesta este fenomenul care justifică, pentru o persoană umană, dăruirea unui punct focal absolut, spiritul Tatălui care este în ceruri.

133:7.7 (1479.7) Ideile nu sunt pur şi simplu o înregistrare de senzaţii; ideile sunt senzaţii combinate cu interpretările gândite ale sinelui personal; iar sinele este mai mult decât suma senzaţiilor. O

individualitate care evoluează începe să manifeste simptome ale unei apropieri de unitate, iar această unitate decurge din prezenţa interioară a unui fragment de unitate absolută care animă din punct de vedere spiritual o astfel de minte conştientă de sine de origine animală.

133:7.8 (1479.8) Un simplu animal nu poate avea conştiinţă de sine în timp. Animalele posedă o coordonare fiziologică de senzaţii şi de recunoaşteri asociate, şi o memorie corespunzătoarea; dar nici unul dintre ele nu ar recunoaşte senzaţia ca având pentru el o semnificaţie; nici unul dintre ele nu ar da dovadă de o asociere intenţionată a acestor experienţe fizice combinate, aşa cum se vede manifestată în concluziile interpretările umane inteligente şi gândite. Faptul existenţei lui autoconştiente, asociat realităţii experienţei lui spirituale subsecvente, face din om un fiu potenţial al universului şi lasă să se prevadă că el va atinge în cele din urmă Unitatea supremă a universului.

133:7.9 (1480.1) Sinele omenesc nu este nici pur şi simplu suma stărilor lui de conştiinţă succesive. Fără funcţionarea eficientă a unui factor care triază şi asociază stările de conştiinţă, nu ar exista o unitate suficientă pentru a justifica denumirea de individualitate. O minte neunificată de ordinul acesta cu greu ar putea atinge nivele conştiente ale salvării umane. Dacă asociaţiile din conştiinţă ar fi doar un accident, s-ar constata, în mintea tuturor oamenilor, prezenţa de asociaţii necontrolate făcute fără noimă, cum se observă în anumite faze de alienare mentală.

133:7.10 (1480.2) O minte umană bazată exclusiv pe conştienţa de senzaţii fizice nu ar putea atinge niciodată nivele spirituale. Acestui gen de minte materială i-ar lipsi totalmente simţul valorilor morale şi

ar fi lipsit şi de simţul director al dominaţiei spirituale, care este atât de esenţial pentru unificarea în mod armonios a personalităţii în timp, şi care este inseparabilă de supravieţuirea personalităţii în eternitate.

133:7.11 (1480.3) Mintea umană începe de timpuriu să manifeste calităţi supramateriale. Intelectul omenesc cu adevărat gânditor nu este în întregime legat de limitele timpului. Faptul că indivizii se deosebesc atât de mult în acţiunile din viaţa lor nu indică doar înzestrările ereditare variate şi influenţele diferite ale mediului înconjurător; el denotă şi gradul de unificare cu spiritul interior al Tatălui atins de sine, măsura identificării unuia cu celălalt.

133:7.12 (1480.4) Mintea umană nu suportă bine conflictul dublei loialităţi. Sufletul încearcă o încordare extremă atunci când suferă experienţa unui efort pentru a sluji în acelaşi timp binele şi răul. Mintea suprem fericită şi eficient unificată este în întregime consacrată facerii voii Tatălui din ceruri. Conflictele nerezolvate distrug unitatea şi pot duce la tulburarea minţii. Cu toate acestea, caracterul supravieţuirii unui suflet nu este favorizat de tendinţa de a-şi asigura pacea mentală cu orice preţ prin renunţarea la aspiraţiile nobile şi prin compromisurile cu idealurile spirituale. Această pace este atinsă mai degrabă afirmând cu hotărâre a triumfului a ceea ce este adevărat, şi această victorie este obţinută triumfând asupra răului prin marea forţă a binelui.

133:7.13 (1480.5) Cei trei călători au pornit a doua zi către Salamis, de unde s-au îmbarcat către Antiohia, un port de pe coasta siriană.

8. În Antiohia

133:8.1 (1480.6) Antiohia era capitala provinciei romane din Siria, şi acolo îşi avea reşedinţa guvernatorul imperial. Antiohia avea o jumătate de milion de locuitori; acesta era al treilea oraş al imperiului ca importanţă şi primul prin depravare şi prin imoralitatea flagrantă. Gonod avea de încheiat nişte afaceri considerabile, astfel încât Iisus şi Ganid au fost lăsaţi adeseori în voia lor. Ei au vizitat totul în acest oraş poliglot, afară doar de dumbrava lui Dafne. Gonod şi Ganid s-au dus singuri la acest înalt loc al infamiei, căci Iisus a refuzat să-i însoţească. Scenele nu erau prea şocante pentru hinduşi, însă ele erau respingătoare pentru un evreu idealist.
133:8.2 (1480.7) Iisus devenea mai calm şi mai gânditor pe măsură ce se apropia de Palestina şi de sfârşitul călătoriei lor. Ei au stat de vorbă cu puţină lume în Antiohia şi rareori s-au plimbat prin oraş. După multe întrebări asupra motivelor pentru care maestrul său manifestase atât de puţin interes pentru Antiohia, Ganid l-a auzit în cele din urmă pe Iisus zicând: „Acest oraş nu este departe de Palestina; poate că îl voi revedea într-o bună zi.”
133:8.3 (1481.1) Ganid a trecut printr-o experienţă foarte interesantă în Antiohia. Tânărul se dovedise un elev capabil şi începuse deja să aplice practic unele învăţături ale lui Iisus. Un anumit hindus angajat în afacerile tatălui său din Antiohia devenise atât de dezagreabil şi de ursuz încât se plănuise concedierea sa. Când Ganid a prins de veste, s-a dus la sediul de afaceri al tatălui său şi a avut o lungă convorbire cu compatriotul său. Acest om avea sentimentul de a fi fost plasat pe un post care nu i se potrivea. Ganid i-a vorbit de Tatăl din ceruri şi şi-a lărgit sub multe raporturi vederile sale asupra religiei. Însă, din tot

ceea ce Ganid a putut zice, un proverb ebraic i-a făcut cel mai mult bine interlocutorului său, şi iată această vorbă de înţelepciune: „Tot ce mâna ta găseşte de făcut, fă-o cu toată puterea ta.”

133:8.4 (1481.2) După ce şi-au pregătit bagajele pentru caravana de cămile, cei trei tovarăşi şi-au continuat drumul coborând până la Sidon şi apoi, de acolo, la Damasc, şi, trei zile mai târziu, s-au pregătit să facă lunga călătorie prin nisipurile deşertului.

9. În Mesopotamia

133:9.1 (1481.3) Trecerea caravanei prin deşert nu era o experienţă nouă pentru aceşti mult umblaţi călători. După ce l-a observat pe maestrul său ajutând la încărcarea celor douăzeci de cămile ale lor şi a remarcat că el se oferea voluntar să conducă propriul lor animal, Ganid a strigat: „Maestre, există oare vreun lucru pe care să nu-l poţi face?” Iisus s-a mulţumit să surâdă şi a zis: „Un învăţător nu-i cu siguranţă lipsit de onoare în ochii unui elev sârguincios.” Şi au plecat astfel către anticul oraş al Urului.

133:9.2 (1481.4) Iisus a fost foarte interesat de istoria primitivă a Urului, locul de naştere al lui Avraam, şi a fost totodată fascinat de ruinele şi de tradiţiile Susei, atât de mult încât Gonod şi Ganid şi-au prelungit cu trei săptămâni şederea lor în aceste regiuni cu scopul de a-i da mai mult timp lui Iisus ca să-şi continue investigaţiile; ei căutau de asemenea să găsească cel mai bun prilej de a-l convinge să intre în India împreună cu ei.

133:9.3 (1481.5) În Ur, Ganid a avut o lungă discuţie cu Iisus pe tema deosebirii dintre cunoaştere, înţelepciune şi adevăr. El a fost foarte fermecat de cuvintele înţeleptului evreu: „Înţelepciunea este lucrul principal; deci, tu dobândeşte înţelepciunea. Cu toată căutarea ta de cunoaştere, tu dobândeşte înţelegerea. Exaltă înţelepciunea şi ea te va împinge înainte. Ea te va duce la onoruri, cu condiţia să o practici."

133:9.4 (1481.6) A sosit în cele din urma ziua despărţirii. Ei au fost cu toţii bravi, îndeosebi băiatul, dar aceasta a fost o grea încercare. Ei aveau lacrimi în ochi, însă curaj în inimă. Luându-şi rămas bun de la maestrul său, Ganid a zis: „Adio, Maestre, dar nu pentru totdeauna. Când voi reveni la Damasc, te voi căuta. Te iubesc, căci mă gândesc că Tatăl care este în ceruri trebuie într-un fel să-ţi semene; cel puţin eu ştiu că tu semeni mult cu ceea ce mi-ai povestit tu despre el. Îmi voi reaminti învăţătura ta, dar, mai presus de orice, eu nu te voi uita niciodată pe tine." Cât despre Gonod, el a zis: „Adio unui mare învăţător, un Maestru care ne-a făcut mai buni şi ne-a ajutat să-l cunoaştem pe Dumnezeu." Iar Iisus a răspuns: „Pace vouă, şi bine ar fi ca binecuvântarea Tatălui din ceruri să fie veşnic cu voi." Iisus a stat în picioare pe mal şi a privit mica barcă ducându-i către corabia ancorată. Maestrul i-a părăsit astfel pe prietenii săi hinduşi în Charax, pentru a nu-i mai revedea niciodată pe lumea aceasta. Nici ei, pe lumea aceasta, nu au ştiut niciodată că omul apărut mai târziu ca Iisus din Nazaret era chiar prietenul care tocmai i-a părăsit - Iosua învăţătorul lor.

133:9.5 (1481.7) În India, Ganid a crescut şi a devenit un om influent, vrednic succesor al tatălui său; el a răspândit în toate părţile şi peste hotare nobilele adevăruri pe care le învăţase de la Iisus, maestrul său

preaiubit. Mai târziu în viaţă, când Ganid a auzit vorbindu-se de ciudatul învăţător din Palestina care şi-a sfârşit viaţa pe o cruce, el a recunoscut bine asemănarea dintre evanghelia acestui Fiu al Omului şi învăţăturile preceptorului său iudeu, dar lui nu i-a trecut niciodată prin minte gândul că cei doi erau una şi aceeaşi persoană.

133:9.6 (1482.1) Astfel ia sfârşit capitolul din viaţa Fiului Omului care ar putea fi intitulat: *Misiunea lui Iosua învăţătorul.*

Cartea Urantia

Capitolul 134

Anii de tranziţie

134:0.1 (1483.1) ÎN CURSUL călătoriei sale mediteraneene, Iisus studiase cu atenţie persoanele întâlnite şi ţările traversate, şi cam prin această epocă a ajuns la decizia sa finală cu privire la restul vieţii sale pe pământ. El considerase pe deplin şi tot atunci aprobase definitiv planul care prevedea ca el să se nască din Părinţi iudei în Palestina. El a revenit deci în deplină cunoştinţă de cauză în Galileea pentru a aştepta începerea operei sale de învăţător public al adevărului. El s-a apucat să facă planuri în vederea unei cariere publice în ţările poporului tatălui său Iosif, şi a făcut aceasta din propria sa voinţă.

134:0.2 (1483.2) Prin experienţa personală şi umană, Iisus ajunsese la concluzia că, din toată lumea romană, Palestina era cel mai bun loc pentru a dezvolta ultimele capitole din viaţa sa pământeană şi pentru a

juca acolo scenele finale. Pentru prima dată, el a fost pe deplin satisfăcut de programul constând în manifestarea făţişă a adevăratei lui naturi şi în revelarea identităţii sale divine printre iudeii şi gentilii din Palestina sa natală. El a decis categoric să termine viaţa pământească şi să desăvârşească cariera sa de existenţă muritoare în aceleaşi ţări în care îşi începuse experienţa sa umană ca bebeluş lipsit de apărare. Cariera sa pe Urantia debutase printre iudeii din Palestina; el a ales să îşi termine viaţa în Palestina şi printre iudei.

1. Al treizecilea an

134:1.1 (1483.3) După ce şi-a luat rămas bun de la Gonod şi Ganid în Charax (în luna decembrie a anului 23), Iisus a revenit prin Ur în Babilon, unde s-a alăturat unei caravane din deşert care făcea drum către Damasc. Din Damasc, el s-a dus în Nazaret oprind-se în Capernaum câteva ore, atât cât să facă o vizită familiei lui Zebedeu. El l-a întâlnit pe fratele său Iacob, venit de câtăva vreme să muncească în locul său pe şantierul naval al lui Zebedeu. După ce a stat de vorbă cu Iacob şi Iuda (care se întâmpla să fie şi el în Capernaum) şi după ce i-a încredinţat fratelui său Iacob căsuţa pe care Ioan Zebedeu reuşise să o cumpere, Iisus şi-a continuat drumul către Nazaret.

134:1.2 (1483.4) La sfârşitul călătoriei sale mediteraneene, Iisus primise destui bani pentru a face faţă întreţinerii sale aproape până la începutul serviciului său public. Dar, în afară de Zebedeu din Capernaum şi de oamenii pe care Iisus îi întâlnise în cursul acestui tur

extraordinar, lumea nu a ştiut niciodată că el a făcut această călătorie. Familia lui a crezut întotdeauna că el îşi petrecuse timpul cu studiul în Alexandria. Iisus nu a confirmat niciodată această credinţă şi nici nu a tăgăduit pe faţă această neînţelegere.

134:1.3 (1483.5) În timpul şederii sale de câteva săptămâni în Nazaret, Iisus a stat de vorbă cu familia şi cu prietenii lui, şi a petrecut câtva timp la atelierul de reparaţii cu fratele său Iosif, dar a acordat cea mai mare parte a atenţiei sale Mariei şi lui Rut. Rut avea atunci aproape cincisprezece ani, şi acesta era primul prilej pentru Iisus de a sta îndelung de vorbă cu ea de îndată ce devenise o tânără femeie.

134:1.4 (1484.1) De la o vreme, Simon şi Iuda doreau amândoi să se căsătorească, dar nu le venise să facă asta fără consimţământul lui Iisus. Ei amânaseră deci evenimentul, sperând în apropiata reîntoarcere a fratelui lor mai mare. Deşi toţi l-au considerat pe Iacob ca şef de familie în majoritatea chestiunilor, când era vorba de căsătorie, ei voiau binecuvântarea lui Iisus. Cele două căsătorii, cea a lui Simon şi cea a lui Petru, au fost deci celebrate, printr-o singură ceremonie, la începutul lunii martie a anului 24. Toţi copii vârstnici erau acum căsătoriţi; numai Rut mezina a rămas acasă cu Maria.

134:1.5 (1484.2) Iisus a discutat individual cu diverşii membri ai familiei sale într-un mod foarte natural şi normal, dar, când erau reuniţi la un loc, el avea atât de puţine de spus, încât şi-au dat cu toţii seama de aceasta. Mai ales Maria era derutată de conduita deosebit de ciudată a fiului ei mai mare.

134:1.6 (1484.3) În momentul în care Iisus se pregătea să părăsească Nazaretul, călăuza unei importante caravane care trecea prin oraş a căzut grav bolnavă, iar Iisus, fiind un cunoscător de limbi străine, s-a

oferit să o înlocuiască. Această călătorie ar necesita absenţa lui pe o perioadă de un an; din moment ce toţi fraţii săi erau căsătoriţi şi mama sa trăia singură acasă cu Rut, Iisus a convocat un consiliu de familie în cadrul căruia a propus ca mama sa şi Rut să meargă să locuiască la Capernaum în casa pe care o dăduse atât de recent lui Iacob. În consecinţă, la câteva zile după ce Iisus a plecat cu caravana, Maria şi Rut s-au dus să se instaleze la Capernaum, unde au locuit pe tot restul vieţii Mariei în casa oferită de Iisus. Iosif şi familia lui s-au mutat în vechea casă familială din Nazaret.

134:1.7 (1484.4) Anul acesta a fost unul dintre cei mai neobişnuiţi în experienţa interioară a Fiului Omului; el a făcut mari progrese în realizarea unei armonii funcţionale între mintea sa umană şi Ajustorul său interior. Ajustorul fusese activ ocupat cu reorganizarea gândurilor lui Iisus şi cu pregătirea mentalităţii sale în vederea unor mari evenimente care se situau atunci în viitorul apropiat. Personalitatea lui Iisus se pregătea pentru marea ei schimbare de atitudine faţă de lume. Aceasta era perioada intermediară, stadiul de tranziţie dintre fiinţa care îşi începuse viaţa ca Dumnezeu înfăţişându-se ca om, şi care se pregătea acum să-şi desăvârşească cariera pământeană în calitate de om înfăţişându-se ca Dumnezeu.

2. Călătoria cu caravana către marea Caspică

134:2.1 (1484.5) Iisus a părăsit Nazaretul pe întâi aprilie, anul 24, pentru a călători în caravana pe care trebuia să o conducă până în

regiunea mării Caspice. Caravana căreia Iisus i se alăturase ca însoţitor pornea din Ierusalim către regiunea situată în sud-estul mării Caspice trecând prin Damasc şi lacul Urmia, şi traversând Asiria, Media şi Partia. S-a scurs un an întreg înainte ca el să revină din această expediţie.

134:2.2 (1484.6) Pentru Iisus, această călătorie în caravană era o nouă aventură de explorare şi de slujire personală. El a avut o experienţă interesantă cu familia alcătuită din membrii caravanei sale - pasageri, păzitori şi însoţitori de cămile. Zeci de bărbaţi, de femei şi de copii ce locuiau de-a lungul drumului urmat de caravană trăiau o viaţă mai bogată ca urmare a contactului lor cu Iisus, pentru ei, căpetenia extraordinară a unei caravane obişnuite. Dintre cei care beneficiau de serviciul său personal cu aceste ocazii nu toţi aveau de câştigat din asta, însă, în marea majoritate, cei pe care l-au întâlnit şi care i-au vorbit au fost îmbunaţi pentru ce le-a mai rămas de trăit din viaţa lor pământească.

134:2.3 (1484.7) Dintre toate călătoriile sale prin lume, această expediţie către MareaCaspică a fost cea care l-a dus pe Iisus cel mai aproape de Orient şi i-a permis să dobândească o mai bună înţelegere a popoarelor din Extremul Orient. El a avut contacte intime şi personale cu membrii fiecăreia dintre rasele supravieţuitoare de pe Urantia, afară de cea roşie. Slujirea sa personală i-a procurat aceeaşi plăcere pe lângă fiecare dintre aceste rase variate şi dintre aceste popoare amestecate, şi toate au fost receptive la adevărul viu pe care îl aducea el. Europenii din Extremul Occident precum şi asiaticii din Extremul Orient au acordat atenţie cuvintelor sale de speranţă şi de viaţă veşnică; ei au fost deopotrivă de influenţaţi de viaţa de servire

afectuoasă şi de îndrumare spirituală pe care el o trăia printre ei cu atâta bunăvoinţă.

134:2.4 (1485.1) Călătoria caravanei a fost reuşită din toate punctele de vedere. Acesta a fost un episod dintre cele mai interesante din viaţa omenească a lui Iisus, căci, în timpul acestui an, el a jucat un rol executiv prin faptul de a fi responsabil de bunurile materiale încredinţate lui şi de ocrotirea călătorilor caravanei. El şi-a îndeplinit multiplele sale îndatoriri cu o fidelitate, cu o eficienţă şi cu o înţelepciune extreme.

134:2.5 (1485.2) La reîntoarcerea sa din regiunea caspică, Iisus a abandonat dirijarea caravanei după ce au sosit la lacul Urmia, unde s-a oprit puţin mai mult de două săptămâni. El a revenit în Damasc în calitate de călător cu o altă caravană ai cărei proprietari de cămile i-au cerut să rămână în serviciul lor. Refuzând această ofertă, el şi-a continuat călătoria cu convoiul caravanei până la Capernaum, unde a sosit pe 1 aprilie al anului 25. El nu mai considera Nazaretul ca fiind căminul său. Capernaum devenise acum căminul lui Iisus, al lui Iacob, al Mariei şi al lui Rut, dar Iisus nu a mai trăit niciodată cu familia sa. Când se afla în Capernaum, el locuia la Zebedeu.

3. Cuvântările din Urmia

134:3.1 (1485.3) Pe drumul ce duce la Marea Caspică, Iisus se oprise în vechiul oraş persan al Urmiei, de pe malul vestic al lacului cu acelaşi nume, pentru a lăsa caravanei sale câteva zile de repaus şi de refacere. Pe cea mai mare insulă dintr-un mic arhipelag situat la mică distanţă

de ţărmul Urmiei, se găsea o vastă clădire - un amfiteatru pentru cuvântări - consacrat „spiritului religiei”. Acest edificiu era în realitate un templu de filozofie a religiilor.

134:3.2 (1485.4) Acest templu al religiei fusese construit de un bogat negustor numit Cymboyton şi de cei trei fii ai lui. Acest cetăţean al Urmiei, număra, printre strămoşii lui, oameni de neamuri foarte variate.

134:3.3 (1485.5) În această şcoală de religie, cuvântările şi discuţiile începeau la ora 10 dimineaţa în toate zilele săptămânii. Sesiunile de după amiază începeau la ora 3, iar dezbaterile de seară se deschideau la ora 8. Cymboyto, sau unul dintre cei trei fii ai lui, prezida întotdeauna aceste reuniuni de învăţământ, de discuţii şi de dezbateri. Fondatorul acestor extraordinare şcoli religioase a trăit şi a murit fără a fi dezvăluit vreodată credinţele sale religioase personale.

134:3.4 (1485.6) În mai multe rânduri, Iisus a participat la discuţii şi, înainte de plecarea sa din Urmia, Cymboyton s-a înţeles cu Iisus ca în călătoria sa de reîntoarcere, să stea două săptămâni cu ei în Urmia şi să ţină douăzeci şi patru de cuvântări despre „Fraternitatea Oamenilor”. Iisus trebuia de asemenea să conducă douăsprezece sesiuni de seară comportând întrebări, discuţii şi dezbateri asupra cuvântărilor sale în particular, şi asupra fraternităţii oamenilor în general.

134:3.5 (1485.7) Conform acestui aranjament, Iisus s-a oprit din călătoria sa de reîntoarcere şi a ţinut aceste cuvântări. Dintre toate învăţăturile date de Maestru pe Urantia, acestea au fost cele mai sistematice şi cele mai formale. Niciodată mai înainte, nici mai târziu, el nu a dezvoltat un subiect atât de mult ca în cursul acestor cuvântări

şi discuţii despre fraternitatea oamenilor. În realitate, aceste cuvântări se refereau la „Împărăţia lui Dumnezeu” şi la „Regatele Oamenilor.”

134:3.6 (1486.1) Mai mult de treizeci de religii şi culturi religioase erau reprezentate la facultatea acestui templu al filozofiei religioase. Învăţătorii erau aleşi, întreţinuţi şi pe deplin acreditaţi de grupurile lor religioase respective. În momentul acela, erau cam şaptezeci şi cinci de maeştri în facultate, şi trăiau în cabane care adăposteau fiecare câte o duzină de persoane. În fiecare nouă lună, grupurile se schimbau prin tragere la sorţi. Intoleranţa, spiritul gâlcevitor sau orice altă tendinţă de zădărnicire a bunului mers al comunităţii provocau concedierea promptă şi expeditivă a învăţătorului vinovat. El era dat afară fără ceremonie şi în locul lui era instalat imediat următorul.

134:3.7 (1486.2) Aceşti instructori de diverse religii făceau un mare efort pentru a arăta similitudinea religiilor lor în ceea ce privea elementele lor fundamentale de viaţă prezentă şi de viaţă viitoare. Pentru a obţine un loc la această facultate, era de ajuns să accepţi o doctrină - fiecare maestru trebuia să reprezinte o religie care îl recunoştea pe Dumnezeu - un fel de Deitate supremă. Existau cinci maeştri independenţi care nu reprezentau nici o religie organizată, şi tot cu acest titlu a apărut şi Iisus înaintea facultăţii.

134:3.8 (1486.3) [Când noi, medienii, am pregătit rezumatul învăţăturilor lui Iisus în Urmia, s-a ivit un dezacord între serafimii Bisericilor şi serafimii progresului în legătură cu oportunitatea de a include aceste învăţături în Revelaţia Urantiei. Condiţiile care prevalează în cel de-al douăzecilea secol, atât în religii, cât şi în guvernele umane, sunt atât de diferite de cele ale epocii lui Iisus, încât era într-adevăr dificil să se adapteze învăţăturile din Urmia ale

Maestrului la problemele din regatul lui Dumnezeu şi din regatele oamenilor aşa cum aceste funcţiuni mondiale sunt existente în cel de-al douăzecilea secol. Noi nu am fost niciodată capabili să formulăm învăţăturile Maestrului într-o manieră acceptabilă simultan pentru aceste două grupuri de serafimi din guvernul planetar. În cele din urmă, Melchisedecul preşedinte al comisiei de revelaţie a numit un comitet de trei medieni ai ordinului nostru pentru a prezenta punctul nostru de vedere asupra învăţăturilor din Urmia ale Maestrului adaptate la condiţiile politice şi religioase ale secolului al douăzecilea de pe Urantia. În consecinţă, cei trei medieni secundari, care suntem noi, au desăvârşit această adaptare a învăţăturilor lui Iisus reformulând declaraţiile sale în maniera în care noi le-am aplica la condiţiile lumii de astăzi. Noi dăm acum aceste expuneri aşa cum se prezintă ele după ce au fost revăzute de Melchisedecul preşedinte al comisiei de revelaţie]

4. Suveranitatea - divină şi umană

134:4.1 (1486.4) Fraternitatea oamenilor este întemeiată pe paternitatea lui Dumnezeu. Familia lui Dumnezeu îşi are obârşia în iubirea lui Dumnezeu - Dumnezeu este iubire. Dumnezeu Tatăl îşi iubeşte dumnezeieşte copiii, pe toţi fără excepţie.
134:4.2 (1486.5) Regatul din ceruri, guvernul divin, este întemeiat pe faptul suveranităţii divine - Dumnezeu este spirit. Din moment ce Dumnezeu este spirit, această împărăţie este spirituală. Împărăţia

cerurilor nu este nici material, nici pur intelectual; el este o relaţie spirituală între Dumnezeu şi om.

134:4.3 (1486.6) Dacă diferitele religii recunosc suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu Tatăl, atunci toate aceste religii vor rămâne în pace. Numai când o religie pretinde că este într-un fel superioară tuturor celorlalte şi că posedă o autoritate exclusivă asupra lor, atunci îşi permite ea să nu tolereze celelalte religii, sau îndrăzneşte să-i persecute pe adepţii acestora.

134:4.4 (1487.1) Pacea religioasă - fraternitatea - nu poate exista niciodată fără ca toate religiile să fie dispuse să se dezbare de orice autoritate ecleziastică şi să abandoneze în întregime orice concept de suveranitatea spirituală. Dumnezeu singur este spirit suveran.

134:4.5 (1487.2) Pentru a exista egalitate între religii (libertate religioasă) fără războaie religioase, trebuie ca toate religiile să consimtă să transfere suveranitatea religioasă unui nivel suprauman, lui Dumnezeu însuşi.

134:4.6 (1487.3) Împărăţia cerurilor din inima oamenilor va crea unitatea religioasă (dar nu în mod necesar uniformitatea) pentru că fiecare colectivitate religioasă compusă din asemenea credincioşi va fi degajată de orice noţiune de autoritate ecleziastică - de suveranitate religioasă.

134:4.7 (1487.4) Dumnezeu este spirit, şi Dumnezeu dăruieşte un fragment din fiinţa sa spirituală pentru a locui în inima omului. Din punct de vedere spiritual, toţi oamenii sunt egali. Împărăţia cerurilor este lipsit de caste, de clase, de nivele sociale şi de grupuri economice. Voi sunteţi cu toţii fraţi.

134:4.8 (1487.5) Însă, din clipa în care pierdeţi din vedere suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu Tatăl, o religie dată va începe să-şi afirme superioritatea asupra tuturor celorlalte. Atunci, în locul păcii pe pământ şi a bunăvoinţei printre oameni, vor începe disensiuni, recriminări şi chiar şi războaie religioase, sau cel puţin războaie între credincioşi ai unor diverse religii.

134:4.9 (1487.6) Dacă ele nu se recunosc reciproc ca subordonate unei anumite suprasuveranităţi, unei anumite autorităţi care le depăşeşte, fiinţele înzestrate cu liber arbitru şi care se consideră ca egale sunt, mai devreme sau mai târziu, tentate să-şi încerce aptitudinea de a câştiga putere şi autoritate asupra altor persoane şi a altor grupuri. Conceptul de egalitate nu aduce niciodată pace, decât odată cu recunoaşterea reciprocă a unei supersuveranităţi a cărei influenţă este dominantă.

134:4.10 (1487.7) Oamenii religioşi ai Urmiei trăiesc împreună într-o pace şi o linişte relative deoarece au renunţat la toate noţiunile lor de suveranitate religioasă. Din punct de vedere spiritual, ei credeau cu toţii într-un Dumnezeu suveran; din punct de vedere social, ei se supuneau în întregime autorităţii întregi şi incontestabile a lui Cymboyton. Ei ştiau bine tot ce s-ar întâmpla cu fiecare învăţător care ar căuta să se impună asupra colegilor lui. Nu se poate stabili nici o pace religioasă durabilă pe Urantia înainte ca toate colectivităţile religioase să renunţe în mod liber la noţiunile lor de favoare divină, de popor ales şi de suveranitate religioasă. Numai când Dumnezeu Tatăl va deveni suprem, atunci vor deveni oamenii fraţi întru religie şi vor trăi împreună pe pământ în pace religioasă.

5. Suveranitatea politică

134:5.1 (1487.8) [În vreme ce învăţătura Maestrului referitoare la suveranitatea lui Dumnezeu este un adevăr - complicat însă de apariţia subsecventă a unei religii referitoare la el printre religiile omeneşti - în schimb, expunerile sale referitoare la suveranitatea politică sunt imens de complicate prin evoluţia politicii de viaţă a naţiunilor din timpul ultimelor nouăsprezece secole. În epoca lui Iisus, nu existau decât două mari puteri mondiale - Imperiul Roman din Occident şi Imperiul Hanului din Orient - şi ele erau bine separate de regatul parţilor şi de alte ţări interpuse din regiunile Mării Caspice şi ale Turkestanului. În expunerea care urmează, noi ne-am îndepărtat deci şi mai mult de substanţa învăţăturilor din Urmia ale Maestrului privitoare la suveranitatea politică; în acelaşi timp, noi ne străduim să descriem importanţa acestor învăţături după cum sunt ele aplicabile în stadiul deosebit de critic al evoluţiei politice din cel de-al douăzecilea secol al erei creştine.]

134:5.2 (1487.9) Războiul de pe Urantia nu va lua niciodată sfârşit atâta timp cât naţiunile se vor agăţa de noţiunea iluzorie a suveranităţii naţionale nelimitate. Nu există decât două nivele de suveranitate relativă pe o lume locuită: liberul arbitru spiritual al fiecărui individ muritor şi suveranitatea colectivă de ansamblu a omenirii. Între nivelul fiinţei umane individuale şi cel al omenirii în ansamblu, toate grupările şi asocierile sunt relative, tranzitorii şi nu au valoare decât în măsura în care ele sporesc în fericire, în bunăstare şi

în progresul indivizilor şi al marelui ansamblu planetar - omul şi omenirea.

134:5.3 (1488.1) Învăţătorii religioşi nu trebuie niciodată să uite că suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu învinge toate loialismele spirituale intermediare şi interpuse. Liderii civili vor învăţa, într-o bună zi, că cei Prea Înalţi domină în regatele oamenilor.

134:5.4 (1488.2) Această domnie a celor Prea Înalţi în regatele oamenilor nu este stabilită în folosul particular al unui grup de muritori special favorizaţi. Nu există nici un astfel de lucru precum „poporul ales". Domnia celor Prea Înalţi, a supracontrolorilor evoluţiei politice, este menită să promoveze, printre *toţi* oamenii, cel mai mare bine pentru cât mai mulţi şi pentru o durată cât se poate de lungă.

134:5.5 (1488.3) Suveranitatea este putere; ea creşte prin organizare. Sporirea organizării puterii politice este bună şi dezirabilă, căci ea tinde să înglobeze sectoare mereu mai vaste ale ansamblului omenirii. Dar această aceeaşi creştere a organizaţiilor politice creează o problemă la fiecare stadiu intermediar între organizarea iniţială şi naturală a puterii politice - familia - şi încununarea finală a creşterii politice - guvernarea întregii omeniri de către toată omenirea şi pentru toată omenirea.

134:5.6 (1488.4) Pornind de la puterea părintească din grupul familial, suveranitatea politică evoluează prin organizare pe măsură ce familiile se suprapun în clase consanguine care se unesc, pentru diferite motive, în unităţi tribale - în grupări politice supra-consanguine. Apoi, prin negoţ, prin comerţ şi prin cucerire, triburile

se unifică într-o naţiune, în vreme ce naţiunile înseşi sunt unificate uneori într-un imperiu.

134:5.7 (1488.5) Pe măsură ce suveranitatea trece de la mici grupuri la colectivităţi mai vaste, războaiele izbucnesc mai rar. Vrem să zicem că războaiele minore dintre micile naţiuni se diminuează, dar potenţialul marilor războaie se măreşte pe măsură ce naţiunile care îşi exercită suveranitatea devin din ce în ce mai mari. Curând, când întreaga lume va fi fost explorată şi ocupată, când naţiunile vor fi mai puţin numeroase, consolidate şi puternice, când aceste mari naţiuni care se pretind suverane vor ajunge să aibă frontiere comune, când ele nu vor fi separate decât de oceane, atunci cadrul va fi pregătit pentru războaiele majore, conflictele mondiale. Naţiunile aşa-zise suverane nu pot înghionti cu cotul fără a genera conflicte şi fără a provoca războaie.

134:5.8 (1488.6) Dificultatea în a face să evolueze suveranitatea politică de la familie până la toată omenirea rezidă în inerţia-rezistenţă întâlnită la toate nivelele intermediare. Ocazional familiile şi-au sfidat clanul şi, la rândul lor, clanurile şi triburile au refuzat adesea să se supună suveranităţii Statului teritorial. Fiecare nou progres evolutiv al suveranităţii politice este (şi a fost întotdeauna aşa) stingherit şi stânjenit de „stadiile de eşafodaj" ale dezvoltărilor anterioare de organizare politică. Aceasta este adevărat deoarece loialismele omeneşti, odată mobilizate, sunt greu de modificat. Acelaşi loialism care face posibilă evoluţia tribului face dificilă evoluţia „supratribului" - statul teritorial. Şi acelaşi loialism (patriotism) care face posibilă evoluţia statului teritorial complică imens dezvoltarea evolutivă a guvernului totalităţii omenirii.

134:5.9 (1488.7) Suveranitatea politică este creată datorită renunţării la autodeterminare, mai întâi a individului în interiorul familiei, iar apoi ale familiilor şi ale clanurilor în raport cu tribul şi cu colectivităţile mai largi. Acest transfer progresiv al autodeterminării de la organizaţii mai mici la organizaţii politice mereu mai vaste se continuă în general neabătut în Orient de la întemeierea dinastiilor Ming şi Mogol. În Occident, el a prevalat, vreme de peste o mie de ani, până la sfârşitul războiului mondial; o nefericită mişcare retrogradă a inversat apoi temporar această tendinţă normală prin restabilirea suveranităţii politice ruinate a numeroase mici colectivităţi europene.

134:5.10 (1489.1) Urantia nu se va bucura de o pace durabilă până când naţiunile aşa-zise suverane nu îşi vor încredinţa în mod inteligent şi pe deplin puterile lor suverane frăţiei oamenilor - guvernului omenirii. Internaţionalismul - ligile naţiunilor - este neputincios în a aduce o pace permanentă între oameni. Confederaţiile mondiale ale naţiunilor vor împiedica în mod eficient războaiele minore şi vor controla în mod acceptabil naţiunile mai mici, dar ele nu vor reuşi nici să împiedice războaiele mondiale, nici să le controleze pe cele trei, patru sau cinci guverne cele mai puternice. În faţa conflictelor reale, una dintre aceste puteri mondiale se va retrage din Ligă şi va declara război. Nu puteţi împiedica naţiunile de la a se angaja în război atâta timp cât ele rămân contaminate de virusul iluzoriu al suveranităţii naţionale. Internaţionalismul este un pas în direcţia cea bună. O forţă de poliţie internaţională va împiedica multe dintre războaiele minore, dar ea va fi ineficientă în a împiedica războaiele majore, conflictele dintre marile guverne militare ale pământului.

134:5.11 (1489.2) Pe măsură ce descreşte numărul naţiunilor cu adevărat suverane (marile puteri), oportunitatea şi nevoia unui guvern al omenirii s-au mărit. Când nu vor mai fi decât câteva (mari) puteri realmente suverane, va trebui ca ele fie să se lanseze într-o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru supremaţia naţională (imperială), fie să renunţe de bună voie la anumite prerogative de suveranitate, ele creând nucleul esenţial al unei puteri supranaţionale care va servi ca început al suveranităţii reale a întregii omeniri.

134:5.12 (1489.3) Pacea nu va veni pe Urantia înainte ca fiecare naţiune aşa-zisă suverană să predea puterea sa de a face război în mâinile unui guvern reprezentativ al întregii umanităţi. Suveranitatea politică este înnăscută la popoarele lumii. Când toate popoarele Urantiei vor crea un guvern mondial, ele vor avea dreptul şi puterea de a-l face SUVERAN. Şi, când o asemenea putere mondială reprezentativă sau democratică va controla forţele terestre, aeriene şi navale ale lumii, pacea pe pământ şi bunăvoinţa printre oameni vor putea prevala - dar nu înainte de aceasta.

134:5.13 (1489.4) Să citām un exemplu însemnat al celui de-al nouăsprezecelea şi al celui de-al douăzecilea secol. Cele patruzeci şi opt de state ale Uniunii Federale americane se bucură de pace de vreme îndelungată. Ele nu mai poartă războaie între ele. Şi-au predat suveranitatea lor guvernului federal şi, prin intermediul arbitrajului în caz de război, ele au renunţat la orice pretenţie la iluziile autodeterminării. Fiecare stat îşi reglementează treburile interne, dar nu se ocupă de afacerile externe, de taxele vamale, de imigrare, de chestiunile militare sau de comerţul dintre state. Statele individuale nu se ocupă nici de chestiunile cetăţeniei. Cele patruzeci şi opt de

state nu suferă de ravagiile războiului decât dacă suveranitatea guvernului federal este supusă vreunui pericol.

134:5.14 (1489.5) După ce au abandonat sofismele gemene ale suveranităţii şi ale autodeterminării, aceste patruzeci şi opt de state se bucură, între ele, de linişte şi pace. Tot aşa, naţiunile Urantiei vor începe să se bucure de pace atunci când îşi vor preda în mod liber suveranităţile lor respective în mâinile unui guvern global - suveranitatea fraternităţii oamenilor. În aceste condiţii mondiale, micile naţiuni vor fi tot atât de puternice ca cele mari, după cum micul stat al Rhode Island-ului are doi senatori în congresul american întocmai ca statul foarte populat al New York-ului sau ca vastul stat al Texasului.

134:5.15 (1490.1) Suveranitatea (statul) limitată a acestor patruzeci şi opt de state a fost creată de oameni şi pentru oameni. Suveranitatea superstatică (naţională) a Uniunii federale americane a fost creată de primele treisprezece dintre aceste state în propriul lor interes şi în interesul oamenilor. Cândva suveranitatea supranaţională a guvernului planetar al omenirii va fi creată într-un mod asemănător de către naţiuni în propriul lor interes şi în interesul tuturor oamenilor.

134:5.16 (1490.2) Cetăţenii nu sunt născuţi în interesul guvernelor; guvernele sunt cele create şi stabilite în interesul oamenilor. Evoluţia suveranităţii politice nu ar putea avea alt sfârşit decât apariţia guvernământului suveranităţii tuturor oamenilor. Toate celelalte suveranităţi au valori relative, semnificaţii intermediare şi un statut subordonat.

134:5.17 (1490.3) Odată cu progresul ştiinţific, războaiele au să devină din ce în ce mai devastatoare până la a echivala aproape cu o

sinucidere rasială. Câte războaie mondiale ar trebui purtate, şi câte ligi ale naţiunilor au să eşueze înainte ca oamenii să fie dispuşi să stabilească guvernul omenirii, să înceapă să se bucure de binecuvântările unei păci permanente şi să prospere graţie liniştii datorite bunăvoinţei - bunăvoinţa mondială - printre oameni?

6. Legea, libertatea şi suveranitatea

134:6.1 (1490.4) Dacă un om îşi doreşte cu ardoare independenţa - libertatea - el trebuie să-şi reamintească că *toţi* ceilalţi oameni tânjesc după aceeaşi independenţă. Grupurile de muritori care iubesc astfel libertatea nu pot trăi împreună decât supunându-se legilor, regulilor şi regulamentelor care vor asigura fiecărora acelaşi grad de independenţă, ocrotind, în acelaşi timp, acest acelaşi grad de independenţă pentru toţi semenii lor muritori. Dacă un om ar trebui să fie absolut liber, atunci ar trebui ca un altul să devină absolut sclav. Natura relativă a libertăţii este adevărată în domeniile sociale, economice şi politice. Libertatea este darul civilizaţiei făcut posibil prin aplicarea LEGII.

134:6.2 (1490.5) Religia face posibilă, din punct de vedere spiritual, realizarea fraternităţii oamenilor, dar ar fi nevoie de un guvern al omenirii pentru a regla problemele sociale, economice şi politice asociate acestui ţel al eficienţei şi al bunăstării umane.

134:6.3 (1490.6) Vor fi războaie şi zvonuri de războaie - o naţiune se va ridica împotriva altei naţiuni - atâta timp cât suveranitatea politică a lumii va fi divizată şi injust deţinută de un grup de state naţionale.

Anglia, Scoţia şi Ţara Galilor au fost constant în război una contra celorlalte până în ziua când şi-au abandonat suveranităţile lor respective încredinţându-le Regatului Unit.

134:6.4 (1490.7) Un nou război mondial are să le înveţe pe naţiunile aşa-zise suverane să formeze un soi de federaţie, ceea ce va crea un mecanism care să permită evitarea micilor războaie, războaiele dintre naţiunile mai mici; dar războaiele generale vor continua până la crearea guvernului omenirii. Suveranitatea globală va împiedica războaiele globale - nimic altceva nu o va putea face.

134:6.5 (1490.8) Cele patruzeci şi opt de state americane libere trăiesc împreună în pace, şi totuşi ele adăpostesc cetăţeni de toate rasele şi naţionalităţile în vreme ce, la naţiunile europene, aceste sunt mereu în război. Aceşti americani reprezintă aproape toate religiile, toate sectele religioase şi toate cultele întregii vaste lumi, şi totuşi trăiesc împreună în pace în America de Nord. Toate acestea sunt făcute posibile fiindcă ceste patruzeci şi opt de state au renunţat la suveranitatea lor şi au abandonat orice noţiune de pretinse drepturi la autodeterminare.

134:6.6 (1490.9) Aceasta nu este o chestiune de înarmare sau de dezarmare. Chestiunea recrutării şi a serviciului militar voluntar nu mai intră la socoteală în aceste probleme de menţinere a păcii mondiale. Dacă li s-ar lua marilor naţiuni toate formele de armament mecanic modern şi toate tipurile de explozivi, ele se vor bate cu pumnii, cu pietre şi cu bâte atâta vreme cât ele vor rămâne agăţate de iluziile lor asupra dreptului divin la suveranitate naţională.

134:6.7 (1491.1) Nu războiul este marea şi teribila boală a omului; el este un simptom, un rezultat. Adevărata boală este virusul

suveranităţii naţionale.
134:6.8 (1491.2) Naţiunile Urantiei nu au deţinut o suveranitate reală; ele nu au dispus niciodată de o suveranitate capabilă de a le proteja de ravagiile şi de devastările războaielor mondiale. În formarea guvernului global al omenirii nu este vorba, pentru naţiuni, de a-şi abandona suveranitatea, ci mai degrabă de a crea efectiv o suveranitate mondială, reală, durabilă şi de bună credinţă, care va fi de atunci încolo pe deplin capabilă să de a le proteja de toate războaiele. Treburile locale vor fi tratate de guvernele locale, iar treburile naţionale de guvernele naţionale; treburile internaţionale vor fi administrate de guvernul planetar.
134:6.9 (1491.3) Pacea mondială nu va putea fi menţinută prin tratate, prin diplomaţie, prin politici străine, prin alianţe sau echilibrări ale puterilor, nici prin alt tip de expedient jonglând cu suveranitatea naţionalismului. Trebuie lăsată să se manifeste legea mondială şi trebuie să fie aplicată de un guvern mondial - prin suveranitatea întregii omeniri.
134:6.10 (1491.4) Sub un guvern mondial, indivizii se vor bucura de o libertate mult mai mare. Astăzi, cetăţenii marilor puteri sunt taxaţi, reglementaţi şi controlaţi într-o manieră aproape opresivă. O mare parte a amestecului actual în libertăţile individuale va dispare când guvernele naţionale vor fi dispuse, în materie de afaceri internaţionale, să-şi încredinţeze suveranitatea unui guvern general al planetei.
134:6.11 (1491.5) Sub un guvern planetar, colectivităţile naţionale vor avea realmente ocazia de a realiza libertăţile personale ale unei democraţii autentice şi de a se bucura de ele. Acesta va fi sfârşitul

falsităţii autodeterminării. Cu o reglementare globală a monezilor şi a comerţului, va veni era nouă a unei păci la scară mondială. Un limbaj comun va izvorî poate curând, şi va exista cel puţin speranţa de a avea, cândva, o religie mondială, sau nişte religii având un punct de vedere planetar.

134:6.12 (1491.6) Securitatea colectivă nu va asigura niciodată pacea până când colectivitatea nu va îngloba toată omenirea.

134:6.13 (1491.7) Suveranitatea politică a guvernului reprezentativ al omenirii va aduce o pace durabilă pe pământ, iar fraternitatea spirituală a omului va asigura definitiv bunăvoinţa printre toţi oamenii. Nu există nici o altă cale de a obţine pacea pe pământ şi bunăvoinţa printre oameni.

* * *

134:6.15 (1491.8) După moartea lui Cymboyton, fiii săi au întâmpinat mari dificultăţi în menţinerea păcii în universitatea lor. Repercusiunile învăţăturilor lui Iisus ar fi fost mult mai mari dacă învăţătorii creştini ulteriori care au profesat la facultatea din Urmia ar fi dat dovadă de mai multă înţelepciune şi dacă ar fi exercitat mai multă toleranţă.

134:6.16 (1491.9) Fiul mai mare al lui Cymboyton apelase la ajutorul lui Abner, din Philadelphia, dar alegerea învăţătorilor de către Abner a fost foarte nefericită, în sensul că ei s-au dovedit inflexibili şi intransigenţi. Aceşti învăţători au căutat să facă să domine religia lor peste celelalte credinţe. Ei nu au bănuit niciodată că prelegerile călăuzei de caravană la care se făceau atât de adesea referiri fuseseră ţinute de Iisus însuşi.

134:6.17
(1491.10) Cum confuzia a sporit în sânul facultăţii, cei trei fraţi au retras sprijinul lor financiar, şi, după cinci ani, şcoala s-a închis. Ea s-a redeschis mai târziu ca templu mithriac şi a fost în cele din urmă incendiată cu ocazia uneia dintre celebrările lor orgiace.

7. Cel de-al treizeci şi unulea an (anul 25)

134:7.1 (1492.1) Când Iisus a revenit din călătoria lui de la Marea Caspică, el ştia că deplasările lui prin lume erau aproape terminate. El nu a mai făcut decât o călătorie în afara Palestinei, iar aceasta a fost în Siria. După o scurtă şedere în Capernaum, el s-a dus în Nazaret, unde a rămas câteva zile ca să facă nişte vizite. La mijlocul lui aprilie el a plecat din Nazaret în Tyr. De acolo, el s-a îndreptat către nord oprindu-se pentru câteva zile în Sidon, dar destinaţia sa era Antiohia.

134:7.2 (1492.2) Acesta a fost anul plimbărilor solitare ale lui Iisus prin Palestina şi prin Siria. În cursul acestor peregrinări, el a fost cunoscut sub diverse nume în diferite părţi ale ţării: tâmplarul din Nazaret, constructorul de bărci din Capernaum, scribul din Damasc şi învăţătorul din Alexandria.

134:7.3 (1492.3) Fiul Omului a locuit mai mult de două luni în Antiohia, muncind, observând, studiind, stând de vorbă, făcând servicii şi, în tot acest timp, aflând cum trăiesc oamenii, cum gândesc, simt şi reacţionează în tot ceea ce ţine de existenţa umană. Vreme de trei săptămâni din această perioadă, el a lucrat ca fabricant de corturi.

În cursul periplului său, el a rămas în Antiohia mai mult timp decât în orice alt oraş. Zece ani mai târziu, când apostolul Pavel a predicat în Antiohia şi şi-a auzit discipolii vorbind despre *scribul din Damasc,* el nu a bănuit că elevii săi auziseră vocea şi ascultaseră învăţăturile Maestrului însuşi.

134:7.4 (1492.4) Părăsind Antiohia, Iisus a coborât de-a lungul coastei către sud până la Cezareea, unde s-a oprit câteva săptămâni, apoi a continuat de-a lungul coastei până la Ioppa. De la Ioppa el s-a îndreptat către interior, trecând în Iamnia, Azdot şi Gaza. Din Gaza, el a apucat-o pe ruta internă către Beerşeba unde a rămas o săptămână.

134:7.5 (1492.5) Iisus a pornit atunci în cea din urmă deplasare a lui, în calitate de persoană particulară prin Palestina, plecând de la Beerşeba din sud până la Dan în nord. Pe parcursul acestui traseu către nord, el s-a oprit în Hebron, în Betleem (unde a văzut locul său de naştere), în Ierusalim (nu a vizitat Bethania), în Beerot, în Lebona, în Sycar, în Siquem, în Samaria, în Geba, în En-Ganim, în Endor şi în Madon. Traversând Magdala şi Capernaum, el a continuat către nord, a trecut pe la est de Apele Meromului şi s-a dus, prin Karahta, în Dan sau în Cezareea lui Filip.

134:7.6 (1492.6) Ajustorul interior al Gândirii l-a făcut atunci pe Iisus să abandoneze locurile locuite de oameni şi să şadă pe muntele Hermon pentru a desăvârşi acolo stăpânirea minţii sale omeneşti şi pentru a efectua deplina sa consacrare faţă de ceea ce a mai rămas din lucrarea vieţii sale pe pământ.

134:7.7 (1492.7) Aceasta a fost una dintre epocile neobişnuite şi extraordinare ale vieţii Maestrului pe Urantia. O altă experienţă foarte asemănătoare a fost aceea prin care el a trecut, singur pe dealurile de

lângă Pella, imediat după botezul său. Această perioadă de izolare de pe muntele Hermon a marcat sfârşitul carierei sale pur omeneşti, adică terminarea tehnică a efuziunii sale muritoare, în timp ce izolarea ulterioară a marcat începutul fazei mai divine a efuziunii sale. Iisus a trăit singur cu Dumnezeu vreme de şase săptămâni pe coastele muntelui Hermon.

8. Şederea de pe Muntele Hermon

134:8.1 (1492.8) După ce a petrecut o vreme în apropierea Cezareei lui Filip, Iisus şi-a pregătit proviziile, şi-a procurat un animal de povară, a angajat un băiat pe nume Tiglat şi a urmat drumul Damascului până la un sat altădată cunoscut sub numele de Beit Ien, pe primele înălţimi ale muntelui Hermon. Acolo, cu puţin înainte de mijlocul lui august al anului 25, el şi-a aşezat tabăra, şi-a lăsat proviziile în grija lui Tiglat şi a urcat pe coastele nelocuite ale muntelui. În cursul acestei prime zile, Tiglat l-a însoţit pe Iisus în urcuşul său până la un anumit punct situat la aproximativ 2 000 de metri deasupra nivelului mării; acolo şi-a construit o firidă de piatră în care Tiglat trebuia să depună hrana de două ori pe săptămână.

134:8.2 (1493.1) A doua zi după ce l-a părăsit pe Tiglat, Iisus nu efectuase decât un scurt traseu către vârf, când s-a oprit ca să se roage. Printre altele, el a cerut Tatălui său să-i trimită păzitorul lui serafic ca „să-l însoţească pe Tiglat”. El a cerut permisiunea de a urca sigur către ultima sa luptă cu realităţile existenţei muritoare, iar

rugămintea sa a fost împlinită. El a intrat în marea încercare, însoţit numai de Ajustorul său interior pentru a-l îndruma şi a-l susţine.

134:8.3 (1493.2) Iisus a mâncat frugal în timpul şederii sale de pe munte; el nu s-a abţinut de la mâncare decât câte o zi sau două succesiv. Fiinţele supraumane care l-au înfruntat pe acest munte, cu care s-a luptat în spirit şi pe care le-a învins în putere, erau *reale;* acestea erau duşmanii lui implacabili din sistemul Sataniei; ele nu erau nici una dintre acele năluciri ale imaginaţiei izvorâte din divagaţiile intelectuale ale unui muritor slăbit şi murind de foame, incapabil de a distinge realitatea de viziunile unei minţi tulburate.
134:8.4 (1493.3) Iisus a petrecut ultimele trei săptămâni din august şi primele trei săptămâni din septembrie pe Muntele Hermon. În timpul acestor săptămâni, el a îndeplinit sarcina de muritor de a atinge cercurile comprehensiunii mentale şi ale controlului personalităţii. În toată această perioadă de comuniune cu Tatăl său celest, Ajustorul şi-a îndeplinit în mod egal sarcinile care îi fuseseră distribuite. Atunci a fost atins ţelul omenesc al acestei creaturi terestre. Nu i-a rămas decât să consume faza finală a armonizării minţii sale cu Ajustorul.
134:8.5 (1493.4) După mai mult de cinci săptămâni de comuniune neîntreruptă cu Tatăl său din Paradis, Iisus a fost absolut încredinţat de natura sa şi convins de triumful său asupra nivelelor materiale de manifestare a personalităţii în spaţiu-timp. El a crezut pe deplin în ascendentul naturii sale divine asupra naturii sale umane şi nu a ezitat să îl afirme.

134:8.6 (1493.5) Către sfârşitul şederii sale pe munte, Iisus i-a cerut Tatălui său permisiunea de a avea o discuţie cu duşmanii săi din

Satania în calitate de Fiu al Omului, în calitate de Iosua ben Iosif. Această cerere i-a fost satisfăcută. În cursul ultimei săptămâni pe Muntele Hermon a avut loc marea ispită, încercarea universului. Satan (reprezentându-l pe Lucifer) şi Caligastia, Prinţul Planetar rebel, erau prezenţi pe lângă Iisus şi i-au fost făcuţi pe deplin vizibili. Această „ispită", această încercare finală a loialităţii omeneşti în faţa expunerilor false ale personalităţilor rebele, nu avea legătură nici cu hrana, nici cu turnurile templelor, nici cu faptele prezumţioase; ea nu avea legătură cu regatele acestei lumi, ci cu suveranitatea unui puternic şi glorios univers. Simbolismul scrierilor voastre era destinat epocilor înapoiate ale gândirii infantile a lumii. Generaţiile următoare ar trebui să înţeleagă marea luptă prin care a trecut Fiul Omului în timpul acelei zile frământate de pe muntele Hermon.

134:8.7 (1493.6) În numeroase propuneri şi contra-propuneri ai emisarilor lui Lucifer, Iisus nu a dat decât un singur răspuns: „Fie ca voia Tatălui meu din Paradis să prevaleze şi, în ceea ce te priveşte pe tine, fiul meu rebel, Cei Îmbătrâniţi de Zile să te judece dumnezeieşte. Eu sunt Creatorul-tată al tău; cu greu te pot judeca just, şi tu ai dispreţuit deja îndurarea mea. Te încredinţez judecăţii Judecătorilor unui mai mare univers."

134:8.8 (1494.1) În toate expedientele şi compromisurilor sugerate de Lucifer, în toate propunerile amăgitoare cu privire la manifestarea în încarnare, Iisus s-a mărginit la a răspunde: „Facă-se voia Tatălui meu din Paradis." Şi, când severa încercare a fost depăşită, serafimul păzitor detaşat a revenit alături de Iisus şi i-a acordat ajutorul său.

134:8.9 (1494.2) Într-o după-amiază de sfârşit de vară, în mijlocul arborilor şi în tăcerea naturii, Mihail din Nebadon a câştigat

suveranitatea indiscutabilă a universului său. În ziua aceea el a îndeplinit sarcina impusă Fiilor Creatori de a trăi pe deplin o viaţă întrupată sub înfăţişarea cărnii muritoare pe lumile evolutive ale timpului şi spaţiului. Această înfăptuire capitală nu a fost anunţată universului înainte de botezarea sa, cu câteva luni mai târziu, dar ea a avut realmente loc în ziua aceea pe munte. Când Iisus a coborât din şederea lui de pe Muntele Hemon, rebeliunea lui Lucifer în Satania şi secesiunea lui Caligastia pe Urantia erau practic terminate. Iisus a plătit cel din urmă preţ cerut lui pentru a obţine suveranitatea universului său. Ceea ce, în sine, reglementează statutul tuturor rebelilor şi determină ca orice ridicare a acestei ordini (dacă se va produce vreodată) va putea fi tratată în mod sumar şi efectiv. În consecinţă, se poate vedea că ceea ce se obişnuieşte a se numi „marea ispită" a lui Iisus a avut loc cu câtva timp înainte de botezarea sa şi nu imediat după acel eveniment.

134:8.10 (1494.3) La sfârşitul şederii sale pe munte, în timp ce Iisus cobora de acolo, el l-a întâlnit pe Tiglat urcând cu mâncare la locul de întâlnire. Făcându-l să facă cale întoarsă, i-a zis: „Perioada mea de odihnă este terminată; trebuie să mă întorc la treburile Tatălui meu." El era un om tăcut mult schimbat urmând drumul de întoarcere către Dan, unde şi-a luat rămas bun de la băiat făcându-i cadou măgarul. El s-a îndreptat apoi spre sud pe calea pe care o apucase la venire, şi s-a dus în Capernaum.

9. Timpul de aşteptare

134:9.1 (1494.4) Era acum aproape de sfârşitul verii, cam pe vremea zilei ispăşirii şi a sărbătorii tabernacolelor. Iisus a avut o reuniune de familie în Capernaum în timpul sabatului. A doua zi, el a plecat la Ierusalim cu Ioan, fiul lui Zebedeu, trecând prin estul lacului şi prin Gerasa, şi coborând valea Iordanului. În vreme ce pe parcursul drumului el a stat de vorbă cu tovarăşul său, Ioan a remarcat că în Iisus se produsese o mare schimbare.

134:9.2 (1494.5) Iisus şi Ioan au rămas peste noapte în Bretania, la Lazăr şi la surorile lui, şi au plecat dis-de-dimineaţă în cea de-a doua zi, către Ierusalim. Cei doi tovarăşi, sau cel puţin Ioan, au petrecut aproape trei săptămâni în Ierusalim şi în împrejurimile oraşului. Într-adevăr, Ioan a mers adesea singur în Ierusalim, în timp ce Iisus umbla pe dealurile învecinate şi se dedica de multe ori comuniunii spirituale cu Tatăl său care este în ceruri.

134:9.3 (1494.6) Amândoi au asistat la slujba solemnă de ziua ispăşirii. Ioan a fost foarte impresionat de ceremoniile din această zi majoră în ritualul religios iudaic, dar Iisus a rămas un spectator gânditor şi tăcut. Pentru Fiul Omului acest spectacol era jalnic şi patetic. Îl vedea ca pe o falsă reprezentare a caracterului şi a atributelor Tatălui său celest. El considera evenimentele acestei zile ca pe o parodiere a faptelor justiţiei divine şi a adevărurilor îndurării infinite. El ardea de dorinţa de a proclama adevărul despre caracterul iubitor şi despre comportamentul îndurător al Tatălui său în univers, dar fidelul său Veghetor l-a prevenit că ceasul nu venise încă. Totuşi, în seara aceea, în Bethania, Iisus a strecurat numeroase remarci care l-au tulburat mult pe Ioan, care nu a înţeles niciodată pe de-a-ntregul adevărata

semnificaţie a ceea ce îi spusese Iisus în cursul discuţiei lor din această seară.

134:9.4 (1495.1) Iisus a plănuit să rămână cu Ioan toată săptămâna sărbătorii tabernaculelor. Această serbare era sărbătoarea anuală a întregii Palestine, vremea vacanţelor iudaice. Iisus nu a participat deloc la bucuriile ocaziei, dar era evident că el găsea plăcere şi satisfacţie când vedea voioşia şi bucuria celor tineri şi a celor bătrâni ce îşi dădeau frâu liber.

134:9.5 (1495.2) În mijlocul săptămânii celebrării şi înainte de terminarea festivităţilor, Iisus şi-a luat rămas bun de la Ioan spunându-i că dorea să se retragă pe coline, unde putea să comunice mai bine cu Tatăl său din paradis. Ioan s-ar fi dus cu el, dar Iisus a stăruit ca el să rămână până la sfârşitul festivităţilor zicându-i: „Nu ţi se cere să porţi povara Fiului Omului; numai paznicul trebuie să vegheze în vreme ce oraşul doarme în pace." Iisus nu a revenit în Ierusalim. După aproape o săptămână de solitudine pe dealurile de lângă Bretania, el a plecat în Capernaum. Pe drumul său de întoarcere, el a petrecut o zi şi o noapte, singur, pe povârnişurile Muntelui Gilboa, aproape de locul unde se sinucisese regele Saul; când a sosit la Capernaum, el părea mai senin decât atunci când plecase cu Ioan la Ierusalim.

134:9.6 (1495.3) A doua zi dimineaţă, Iisus s-a dus la cufărul care conţinea efectele sale personale, care rămăsese în atelierul lui Zebedeu, şi-a pus şorţul şi s-a prezentat la lucru zicând: „Se cuvine să rămân activ pe când aştept să-mi vină ceasul." El a lucrat mai multe luni pe şantierul naval, până în ianuarie al anului următor, alături de fratele său Iacob. După această perioadă de lucru cu Iisus, Iacob nu a

mai abandonat niciodată realmente şi în întregime credinţa sa în misiunea lui Iisus, indiferent de îndoielile care au venit să întunece înţelegerea sa a operei vieţii Fiului Omului.

134:9.7 (1495.4) În cursul acestei perioade finale de lucru pe şantierul naval, Iisus şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului la finisarea interioară a câtorva dintre ambarcaţiunile mai mari. El şi-a dat foarte mult osteneala în munca sa manuală şi părea să încerce satisfacţia înfăptuirilor umane atunci când termina o frumoasă piesă. El nu-şi pierdea timpul cu detalii, dar, atunci când era vorba de esenţialul dintr-o întreprindere dată, el era un muncitor meticulos.

134:9.8 (1495.5) Cu trecerea timpului, au ajuns la Capernaum zvonuri pe seama unuia Ioan care predica botezându-i pe pocăiţi în Iordan. Ioan zicea: „Împărăţia cerurilor este la îndemână; căiţi-vă şi fiţi botezaţi". Iisus a ascultat aceste relatări, în vreme ce Ioan urca încet valea Iordanului de la vadul râului cel mai apropiat de Ierusalim. Dar Iisus a continuat să lucreze la construcţia de bărci, până în momentul în care Ioan a urcat pe râu până la un loc de lângă Pella, în luna lui ianuarie a anului 26. Atunci, Iisus şi-a depus uneltele declarând: „Mi-a venit ceasul", şi s-a înfăţişat în curând lui Ioan pentru a fi botezat.

134:9.9 (1495.6) În Iisus se petrecuse o mare schimbare. Puţini au fost oamenii care, după ce au beneficiat de vizitele lui şi de ajutorul său pe când el cutreiera ţinuturile în lung şi în lat, au recunoscut ulterior, în învăţătorul public, aceeaşi persoană pe care o cunoscuseră şi o iubiseră ca individ particular în cursul anilor precedenţi. Exista un anumit motiv pentru nereuşita primilor săi îndatoraţi de a-l recunoaşte în rolul său subsecvent de învăţător public având autoritate: ani lungi de zile transformarea minţii sale şi a spiritului său continuase, şi se

desăvârşise în timpul şederii sale bogate în întâmplări de pe Muntele Hermon.

Cartea Urantia

Capitolul 135

Ioan Botezătorul

135:0.1 (1496.1) IOAN Botezătorul s-a născut pe 25 martie al anului 7 dinaintea erei creştine, conform făgăduinţei pe care Gabriel o făcuse Elisabetei în luna iunie a anului precedent. Vreme de cinci luni Elisabeta a păstrat secretul vizitei lui Gabriel şi, când i-a vorbit despre aceasta soţului ei Zaharia, el a fost foarte tulburat; el nu a crezut pe deplin în poveste decât după ce a avut un vis neobişnuit cu şase săptămâni înainte de naşterea lui Ioan. În afară de vizita lui Gabriel la Elisabeta şi de visul lui Zaharia, nu a fost nimic anormal sau supranatural în legătură cu naşterea lui Ioan Botezătorul.

135:0.2 (1496.2) În cea de-a opta zi, Ioan a fost circumcis conform obiceiului iudaic. El a crescut ca un copil obişnuit, zi după zi şi an

după an, în micul sat cunoscut pe vremea aceea sub numele de Oraşul lui Iuda, la vreo şapte kilometri vest de Ierusalim.

135:0.3 (1496.3) Evenimentul cel mai memorabil al primei copilării a lui Ioan a fost vizita pe care el, împreună cu părinţii lui, a făcut-o lui Iisus şi familiei din Nazaret. Această vizită a avut loc în luna iunie a anului 1 dinaintea erei creştine, pe când Ioan avea cu puţin peste şase ani.

135:0.4 (1496.4) După întoarcerea lor din Nazaret, părinţii lui Ioan au început educaţia sistematică a băiatului. Nu se găsea nici o şcoală sau sinagogă în acest sătuc, însă Zaharia era preot, deci destul de instruit, iar Elisabeta era mult mai cultivată decât femeile de rând din Iudeea. Şi ea aparţinea lumii ecleziastice, căci era o descendentă a „fiicelor lui Aaron". Ioan fiind unicul copil, părinţii săi au consacrat mult timp educării sale mentale şi spirituale. Zaharia nu avea decât scurte perioade de slujire la templul din Ierusalim, astfel încât îşi petrecea o bună parte din timpul său instruindu-şi fiul.

135:0.5 (1496.5) Zaharia şi Elisabeta posedau o mică fermă unde creşteau oi. Acest domeniu nu le asigura în întregime subzistenţa, dar Zaharia primea salarii regulate trase din fondurile templului destinate preoţimii.

1. Ioan a devenit un Nazarinean

135:1.1 (1496.6) În satul lor nu era nici o şcoală pe care Ioan s-o fi putut absolvi, la vârsta de paisprezece ani, dar părinţi săi aleseseră acest an ca fiind potrivit ca el să rostească jurămintele lui oficiale de

nazarineean. În consecinţă, Zaharia şi Elisabeta l-au dus pe fiul lor la Engedi aproape de Marea Moartă. Acesta era cartierul general al confreriei nazarineene din sud, şi acolo a fost băiatul admis cum se cuvine şi cu solemnitate în acest ordin ca membru pe viaţă. După aceste ceremonii şi după ce a făcut jurământul de a se abţine de la orice băutură care îmbată, de a-şi lăsa părul să crească şi de a nu atinge morţii, familia s-a dus în Ierusalim unde, în faţa templului, Ioan a isprăvit de făcut ofrandele cerute de la cei care rosteau jurămintele de nazarineean.

135:1.2 (1496.7) Ioan a pronunţat aceleaşi jurăminte pe viaţă ca şi iluştrii săi predecesori, Samson şi profetul Samuel. Un nazarineean pe viaţă era considerat ca o personalitate sacrosanctă. Iudeii îi acordau aproape acelaşi respect şi aceeaşi veneraţie ca şi marelui preot, şi acesta nu era de mirare din moment ce nazarineenii consacraţi pe viaţă erau, împreună cu marii preoţi, singurele persoane care aveau dreptul de a intra în sfânta sfintelor din templu.

135:1.3 (1497.1) Ioan a revenit din Ierusalim la el acasă pentru a păzi oile tatălui său. El a crescut şi a devenit un bărbat voinic înzestrat cu un caracter nobil.

135:1.4 (1497.2) La şaisprezece ani, ca urmare a lecturilor referitoare la Ilie, Ioan a fost foarte impresionat de profetul de pe Muntele Carmel şi a decis să adopte stilul său de a se îmbrăca. Din ziua aceea, Ioan a purtat întotdeauna un veşmânt din blană şi o cingătoare de piele. La această vârstă, Ioan avea o înălţime de peste şase picioare şi aproape că-şi atinsese deplina dezvoltare. Cu părul revărsat peste umeri şi cu portul lui aparte al îmbrăcămintei sale, acesta era cu adevărat un tânăr

pitoresc. Părinţii săi îşi puneau mari speranţe în unicul lor fiu, un copil al făgăduinţei şi un nazarineean pe viaţă.

2. Moartea lui Zaharia

135:2.1 (1497.3) După o boală de mai multe luni, Zaharia a murit în luna iulie a anului 12, în vreme ce Ioan tocmai împlinea optsprezece ani. Ioan a fost pus în mare încurcătură, căci jurământul de nazarineean îi interzicea contactul cu cei morţi, chiar şi cu cei din propria sa familie. Cu toate că Ioan s-a străduit să se conformeze restricţiilor jurământului său cu privire la contaminarea de către cei morţi, el nu se vedea dând pe deplin ascultare cerinţelor ordinului nazarineean. După îngroparea tatălui său, el s-a dus deci la Ierusalim unde, în colţul nazarineean al curţii femeilor, el a oferit sacrificiile cerute pentru purificarea sa.

135:2.2 (1497.4) În luna septembrie a acelui an, Elisabeta şi Ioan au făcut o călătorie la Nazaret pentru a-i face o vizită Mariei şi lui Iisus. Ioan tocmai se hotărâse să se apuce de opera vieţii sale, dar a fost rechemat, nu numai de cuvintele lui Iisus, ci şi de exemplul său, la îndatorirea de a se reîntoarce la căminul său, de a avea grijă de mama sa şi de a aştepta „venirea ceasului Tatălui”. După ce şi-a luat la revedere de la Iisus şi de la Maria la sfârşitul acestei agreabile vizite, Ioan nu l-a mai revăzut pe Iisus până la ziua botezării lui în Iordan.
135:2.3 (1497.5) Ioan şi Elisabeta s-au reîntors acasă şi au început să facă proiecte de viitor. Întrucât Ioan refuza alocaţia preoţilor care îi era datorată din fondurile templului, la capătul a doi ani, ei nu au mai

avut din ce să-şi întreţină casa; ei s-au decis deci să se îndrepte către sud cu turma lor de oi. În consecinţă, în vara în care Ioan a împlinit douăzeci de ani, ei s-au mutat în Hebron. În locul denumit „deşertul lui Iuda”, Ioan şi-a păzit oile lângă un pârâu afluent al unui curs de apă mai important care se vărsa în Marea Moartă la Engedi. Colonia din Engedi cuprindea nu numai nazarineenii consacraţi pe viaţă sau pe o durată determinată, ci şi numeroşi alţi păstori asceţi, care se adunau în această regiune cu turmele lor şi fraternizau cu nazarineenii. Ei trăiau din creşterea oilor lor şi din darurile pe care le făceau ordinului iudeii înstăriţi.

135:2.4 (1497.6) Cu timpul, Ioan s-a reîntors tot mai rar în Hebron şi a făcut vizite mai frecvente în Engedi. El era atât de radical deosebit de majoritatea nazarineenilor încât îi venea foarte greu să se integreze în confreria lor. Dar el îl iubea mult pe Abner, căpetenia şi conducătorul recunoscut al coloniei din Engedi.

3. Viaţa unui păstor

135:3.1 (1497.7) De-a lungul văii micului pârâu, Ioan a clădit nu mai puţin de o duzină de adăposturi şi de ţarcuri pentru înnoptat, constând în pietre stivuite de unde putea supraveghea şi ocroti turmele lui de oi şi de capre. Viaţa de păstor a lui Ioan îi lăsa mari momente de răgaz pentru gândire. El avea lungi discuţii cu un orfan din Bet-sur pe nume Ezda, pe care într-un fel îl adoptase. Ezda păzea turmele atunci când Ioan mergea în Hebron ca să o vadă pe mama sa şi ca să vândă oi, şi, de asemenea, atunci când se ducea în Engedi pentru slujbele de sabat.

Ioan şi acest băieţandru trăiau foarte simplu, hrănindu-se cu carne de oaie, cu lapte de capră, cu miere sălbatică şi cu lăcuste comestibile din această regiune. Această dietă regulată era completată de provizii aduse din timp în timp din Hebron şi din Engedi.

135:3.2 (1498.1) Elisabeta îl ţinea pe Ioan la curent cu treburile din Palestina şi din lume. Ioan era tot mai profund convins că se apropia rapid momentul în care vechea ordine a lucrurilor trebuia să ia sfârşit, şi că el însuşi urma să devină anunţătorul sosirii unei epoci noi, „împărăţia cerurilor”. Acest păstor ursuz avea o mare predilecţie pentru scrierile profetului Daniel. El citise de o mie de ori descrierea marii statui de care Zaharia îi spusese că reprezenta istoria puternicelor regate ale lumii, de la Babilon până la Roma trecând prin Persia şi Grecia. Ioan îşi dădea seama că lumea romană era deja compusă din popoare şi din rase atât de poliglote încât ea nu ar fi putut niciodată deveni un imperiu bine cimentat şi ferm consolidat. El considera că acest imperiu era deja divizat în Egipt, Palestina, Siria şi alte provincii. Continuându-şi lectura, el vedea că „în timpul acestor regi, Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie care nu va fi distrusă niciodată; iar această împărăţie nu va fi niciodată abandonată altor popoare, ci va sfărâma în bucăţi şi va consuma toate aceste regate şi va subzista veşnic.” „Şi i-a fost dată o dominaţie, o glorie şi o împărăţie pentru ca toate popoarele, naţiunile şi limbile să-l servească. Dominaţia sa este una perpetuă, ce nu va dispărea niciodată, iar regatul lui nu va fi niciodată distrus.” „Şi domnia, şi dominaţia, şi măreţia regatului sub întregul cer va fi dată poporului de sfinţi al celui Preaînalt, al cărui regat este veşnic, şi toate dominaţiile îl vor servi şi îi vor da ascultare.”

135:3.3 (1498.2) Ioan nu a fost niciodată pe deplin capabil să se ridice deasupra confuziei produse de spusele părinţilor lui despre Iisus şi de pasajele citate pe care le găsea în Scripturi. În Daniel, el citea: „Eu am avut viziuni nocturne, şi iată, cineva care semăna cu Fiul Omului venea pe norii de pe cer, şi lui i se dădea dominaţia, gloria şi o împărăţie.” Dar aceste cuvinte ale profetului nu se potriveau cu ceea ce îl învăţaseră părinţii lui. Convorbirile sale cu Iisus, când îi făcuse vizita, pe când avea el optsprezece ani, nu mai corespundeau cu afirmaţiile Scripturilor. Cu toată această confuzie, mama sa i-a afirmat, în tot timpul în care fusese nedumerit, că îndepărtatul său văr, Iisus din Nazaret, era adevăratul Mesia, care venise ca să stea pe tronul lui David şi că el (Ioan) va deveni primul său precursor şi principalul lui sprijin.

135:3.4 (1498.3) Din tot ceea ce auzise spunându-se despre viciul şi răutatea Romei, despre moravurile dezmăţate şi sterilitatea morală a imperiului, şi din tot ceea ce ştia despre faptele rele ale lui Irod Antipa şi ale guvernatorilor Iudeii, Ioan era înclinat a crede că sfârşitul epocii era iminent. Acestui aspru şi nobil copil al naturii i se părea că lumea era maturizată pentru sfârşitul epocii omului şi pentru zorile epocii noi şi divine - împărăţia cerurilor. Ioan a avut, în inima sa, sentimentul tot mai intens că el va fi ultimul dintre vechii profeţi şi primul dintre cei noi. El se simţea vibrând sub imboldul tot mai puternic de a se arăta şi de a proclama tuturor oamenilor: „Căiţi-vă! Împăcaţi-vă cu Dumnezeu! Fiţi pregătiţi pentru sfârşit; pregătiţi-vă pentru apariţia ordinii noi şi veşnice a lucrurilor pământene, împărăţia cerurilor.”

4. Moartea Elisabetei

135:4.1 (1499.1) Pe 17 august al anului 22, pe când Ioan avea vârsta de douăzeci şi opt de ani, mama sa a murit pe neaşteptate. Cunoscând interdicţiile nazarineene cu privire la contactul cu morţii, fie ei şi din propria lui familie, prietenii Elisabetei au luat toate măsurile necesare înmormântării ei înainte de a trimite după Ioan. Când a primit vestea morţii mamei sale, el a poruncit lui Ezda să-i mâne turmele la Engedi şi a pornit către Hebron.

135:4.2 (1499.2) La întoarcerea sa în Engedi după funeraliile mamei sale, el şi-a dăruit turmele confreriei şi s-a detaşat de lumea exterioară pentru o perioadă de post şi rugăciune. Ioan nu cunoştea decât vechile metode de apropiere de divinitate; el nu cunoştea decât povestea unor personalităţi ca Ilie, ca Samuel şi ca Daniel. Ilie era idealul lui ca profet. Ilie fusese primul învăţător al Israelului considerat ca un profet şi Ioan credea sincer că el însuşi trebuia să fie cel din urmă din această lungă şi ilustră serie de mesageri ai cerului.

135:4.3 (1499.3) Vreme de doi ani şi jumătate Ioan a trăit în Engedi; el a convins cea mai mare parte a confreriei că „sfârşitul epocii era foarte aproape" şi că „împărăţia cerurilor era pe cale să apară". Toată învăţătura lui primitivă era întemeiată pe ideea şi conceptul iudaice curente despre Mesia făgăduit naţiunii iudaice pentru a o elibera de dominaţia conducătorilor ei gentili.

135:4.4 (1499.4) În toată această perioadă, Ioan a citit mult în scripturile sacre pe care le-a găsit în căminul nazarineean din Engedi. El a fost impresionat cu deosebire de Isaia şi, de asemenea, de

Malachie, ultimul din rândul profeţilor acestei epoci. El a citit şi a recitit ultimele cinci capitole din Isaia şi a crezut în profeţiile lor. Apoi avea să citească în Malachie: „Iată, vi-l voi trimite pe Ilie, profetul, înainte de marea şi teribila zi a Domnului. El va întoarce inimile taţilor către copii şi inima copiilor către taţii lor, ca nu cumva să vin să lovesc pământul cu vreun blestem.” Numai această promisiune de reîntoarcere a lui Ilie făcută de Malachie l-a reţinut pe Ioan să nu meargă să predice în public despre regatul iminent, şi să-i îndemne pe compatrioţii lui iudei să fugă din calea furiei ce are să vină. Ioan era copt pentru a proclama mesajul împărăţiei ce vine, dar această aşteptare a venirii lui Ilie l-a reţinut vreme de peste doi ani. El ştia că el nu era Ilie. Ce voia să zică Malachie? Profeţia lui era ea literală sau simbolică? Oare cum ar putea să cunoască adevărul? Până la urmă, el a îndrăznit să gândească că, din moment ce primul profet se numise Ilie, ultimul trebuia în cele din urmă să fie cunoscut sub acelaşi nume. El avea totuşi îndoieli, iar aceste îndoieli erau de ajuns să-l împiedice să se cheme pe el însuşi Ilie.

135:4.5 (1499.5) Influenţa lui Ilie l-a făcut pe Ioan să adopte metodele sale de atac direct şi făţiş contra păcatelor şi viciilor contemporanilor lui. El a încercat să se îmbrace ca şi Ilie şi s-a străduit să vorbească asemeni lui Ilie. Sub toate aspectele exterioare, el semăna cu profetul de odinioară. El era un copil al naturii pe cât de hotărât pe atât de pitoresc, un predicator al dreptăţii pe cât de îndrăzneţ pe atât de neînfricat. Ioan nu era un analfabet; el cunoştea bine scrierile sacre iudaice, însă era prea puţin cultivat. Avea idei clare, era un puternic orator şi un acuzator înfocat. El nu era un exemplu pentru epoca lui, ci un reproş elocvent.

135:4.6 (1499.6) Până la urmă, el a elaborat o metodă pentru a proclama noua epocă, regatul lui Dumnezeu. El a hotărât că urma să devină precursorul lui Mesia. El şi-a spulberat toate îndoielile şi a plecat din Engedi, într-o zi de marţi a anului 25, pentru a începe scurta dar strălucita sa carieră de predicator public.

5. Regatul lui Dumnezeu

135:5.1 (1500.1) Pentru a înţelege mesajul lui Ioan, trebuie să se ţină seamă de statutul poporului iudeu în momentul în care Ioan a apărut pe scena acţiunii. Timp de aproape o sută de ani, tot Israelul fusese într-un impas. Iudeii erau puşi în încurcătură când venea vorba de a explica continua lor supunere faţă de suzeranii gentili. Nu-i învăţase oare Moise că dreptatea era întotdeauna răsplătită prin prosperitate şi putere? Nu erau ei poporul ales al lui Dumnezeu? De ce tronul lui David era abandonat şi vacant? În lumina doctrinelor mozaice şi a preceptelor profeţilor, iudeii găseau dificil de explicat lunga continuitate a ruinei lor naţionale.
135:5.2 (1500.2) Cam la o sută de ani înainte de epoca lui Iisus şi a lui Ioan, a apărut în Palestina o nouă şcoală de învăţători religioşi, cea a apocalipsiştilor. Aceşti noi învăţători au elaborat un sistem de credinţă care explica suferinţele şi umilinţele iudeilor prin motivul că ei plăteau consecinţele păcatelor naţiunii. Ei se întemeiau pe raţiunile binecunoscute menite să explice captivitatea lor anterioară din Babilon şi de oriunde altundeva. Însă, propovăduiau apocalipsiştii, Israelul trebuia să capete curaj; vremurile îndurerării lui erau aproape

trecute; pedeapsa disciplinară a poporului ales al lui Dumnezeu era aproape ispăşită; răbdarea lui Dumnezeu faţă de străinii gentili era aproape de capăt. Sfârşitul suveranităţii romane era sinonim cu sfârşitul epocii şi, într-un anumit sens, sfârşitul lumii. Aceşti noi învăţători se sprijineau ferm pe prezicerile lui Daniel şi propovăduiau cu stăruinţă că creaţia era pe punctul de a ajunge la stadiul ei final; regatele acestei lumi erau pe punctul de a deveni regatul lui Dumnezeu. Acesta era, pentru gânditorii iudei ai acestei epoci, sensul expresiei „împărăţia cerurilor" constant folosită în învăţăturile lui Ioan şi ale lui Iisus. Pentru iudeii din Palestina cuvintele „împărăţia cerurilor" nu aveau decât o singură semnificaţie: Un stat absolut just în care Dumnezeu (Mesia) ar guverna naţiunile pământului cu aceeaşi perfecţiune a puterii cu care ar guverna în cer - „Facă-se voia ta, precum în cer aşa şi pe pământ".

135:5.3 (1500.3) În epoca lui Ioan, toţi iudeii se întrebau cu nerăbdare: „Cât de curând va veni împărăţia cerurilor?" Ei aveau sentimentul general că sfârşitul guvernării de către gentili era aproape. În toată lumea iudeilor se nutrea speranţa vie şi aşteptarea încordată de a vedea realizarea dorinţei de veacuri producându-se în cursul vieţii acestei generaţii.

135:5.4 (1500.4) În timp ce iudeii se deosebeau foarte mult în aprecierile lor asupra naturii împărăţiei ce va veni, ei împărtăşeau credinţa comună că evenimentul era iminent, la îndemână şi chiar în inimi. Un mare număr dintre cei ce citeau Vechiul Testament sperau literalmente să vadă un nou rege în Palestina, domnind peste o naţiune iudee regenerată, scăpată de duşmanii ei şi condusă de succesorul regelui David, Mesia, care va fi rapid recunoscut ca fiind

justul şi legitimul suveran al întregii lumi. Un alt grup de iudei pioşi, mai puţin numeros, avea un punct de vedere imens de diferit asupra acestei împărăţii a lui Dumnezeu. El propovăduia că regatul ce are să vină nu era al acestei lumi, că lumea se apropia de un anumit sfârşit şi că „noi ceruri şi un nou pământ” ar trebui să anunţe stabilirea regatului lui Dumnezeu; că această împărăţie va fi o dominaţie perpetuă, că starea de păcat trebuia să ia sfârşit şi că cetăţenii noului regat vor deveni nemuritori în bucuria acestei beatitudini care nu va avea sfârşit.

135:5.5 (1500.5) Ei erau cu toţii de acord asupra punctului că o curăţire radicală sau o disciplină purificatoare ar trebui în mod necesar să preceadă întemeierea unui nou regat pe pământ. Cei care se ataşau de literă propovăduiau că va urma un război mondial şi că toţi necredincioşii vor fi nimiciţi, pe câtă vreme cei fideli vor purta o victorie universală şi veşnică. Spiritualiştii propovăduiau că regatul va fi inaugurat de marea judecată a lui Dumnezeu, care îi va împinge pe nelegiuiţi la pedeapsa binemeritată şi la distrugerea lor finală, şi care va ridica pe sfinţii credincioşi ai poporului ales la înaltele locuri ale onoarei şi ale autorităţii alături de Fiul Omului, care va domni în numele lui Dumnezeu peste naţiunile izbăvite. Acest ultim grup credea chiar şi că mulţi dintre pioşii gentili ar putea fi admişi în comunitatea noului regat.

135:5.6 (1501.1) Unii dintre iudei erau de părerea că Dumnezeu ar putea într-un fel întemeia acest nou regat prin intervenţie divină şi directă, dar marea majoritate credea că Dumnezeu ar interpune un intermediar reprezentativ, Mesia. Aceasta era singura explicaţie posibilă pe care o putea avea cuvântul Mesia în mintea iudeilor din

generaţia lui Iisus şi a lui Ioan. *Mesia* nu putea desemna în mod absolut un om care s-ar mărgini să propovăduiască voia lui Dumnezeu sau să proclame necesitatea unei vieţi de dreptate. Tuturor persoanelor sfinte de soiul acesta, iudeii le dădeau numele de *profeţi.* Mesia trebuia să fie mai mult decât un profet; Mesia trebuia să aducă întemeierea noului regat, regatul lui Dumnezeu. Nici o personalitate care ar eşua în această întreprindere nu ar putea fi Mesia în sensul iudeu tradiţional.

135:5.7 (1501.2) Cine ar fi acest Mesia? Din nou, învăţătorii iudei aveau opinii diferite. Cei vechi se agăţau de doctrina Fiului lui David. Cei noi propovăduiau că următorul suveran ar putea tot atât de bine să fie o personalitate divină care şezuse mult timp în cer la dreapta Tatălui, din moment ce regatul ce va veni era o împărăţie celestă. Oricât de ciudat ar părea aceasta, cei care îl concepeau astfel pe suveranul noului regat nu şi-l închipuiau ca pe un Mesia uman, ca pe o simplă fiinţă umană, ci ca pe „Fiu al Omului” - un Fiu de Dumnezeu - un Prinţ celest ţinut multă vreme în aşteptare pentru a-şi asuma în felul acesta suveranitatea pe pământul făcut nou. Acesta era fundalul religios al lumii iudaice în momentul în care Ioan a intrat în scenă proclamând: „Căiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape.”

135:5.8 (1501.3) A devenit deci clar că anunţarea de către Ioan a împărăţiei ce vine nu avea mai puţin de o jumate de duzină de semnificaţii diferite în mintea auditorilor acestor predici pasionate. Dar, oricare ar fi fost sensul pe care îl ataşau ei expresiilor folosite de Ioan, fiecare dintre diversele grupuri care aşteptau regatul iudeilor era intrigat de proclamaţiile acestui predicator de dreptate şi de pocăinţă,

sincer, entuziast şi expeditiv, care îşi îndemna atât de solemn auditoriul să „fugă de furia care va veni”.

6. Ioan începe să predice

135:6.1 (1501.4) În primele zile ale lunii martie a anului 25, Ioan a făcut înconjurul coastei de vest a Mării Moarte şi a urcat pe cursul Iordanului până în faţa Ierihonului, la vechiul vad prin care trecuseră Iosua şi copiii Israelului când intraseră, pentru prima dată, în ţinutul făgăduit. Ioan a trecut pe celălalt mal, s-a instalat aproape de gura vadului, şi a început să predice trecătorilor care traversau fluviul într-un sens sau în celălalt. Acesta era vadul cel mai frecventat al Iordanului.

135:6.2 (1501.5) Toţi cei care îl ascultau pe Ioan îşi dădeau seama că acesta era mai mult decât un predicator. Marea majoritate a auditorilor acestui om ciudat, ieşit din deşertul Iudeii, mergeau mai departe cu credinţa că auziseră vocea unui profet. Nu este de mirare că sufletele acestor iudei obosiţi, dar plini de nădejde, au fost profund mişcate de un asemenea fenomen. În toată istoria iudaică, pioşii copiii ai lui Avraam nu doriseră niciodată atât de mult „consolarea Israelului”, nici nu anticipaseră cu mai multă ardoare „restaurarea regatului”. În nici o epocă din viaţa poporului iudeu, mesajul lui Ioan - împărăţia cerurilor este pe aproape - nu ar putea exercita o atracţie atât de profundă şi atât de universală ca în clipa în care Ioan a apărut atât de misterios pe malul acestui vad meridional al Iordanului.

135:6.3 (1502.1) El era preot, ca şi Amos. Era înveşmântat ca şi Ilie de odinioară; el îşi formula vehement recomandările şi îşi lansa avertismentele cu „spiritul şi puterea lui Ilie.” Nu este ceva surprinzător faptul că acest ciudat predicator stârnise puternice zvonuri în toată Palestina pe măsură ce călătorii duceau departe vestea predicării lui pe marginea Iordanului.
135:6.4 (1502.2) Lucrarea acestui nazarineean mai comporta încă o caracteristică *nouă* : el îi boteza pe fiecare dintre adepţii lui în Iordan pentru „spălarea păcatelor”. Deşi botezul nu a fost o ceremonie nouă la iudei, ei nu îl văzuseră niciodată practicat în maniera de acum a lui Ioan. De multă vreme exista era obiceiul să se boteze astfel prozeliţii gentili pentru a-i admite în comunitatea din curtea exterioară a templului, însă niciodată nu li se ceruse iudeilor înşişi să se supună botezului pocăinţei. Numai cincisprezece luni s-au scurs între momentul în care Ioan a început să predice şi să boteze, şi epoca arestării sale şi a întemniţării sale la aţâţarea lui Irod Antipa, dar, în acest scurt interval de timp, el a botezat mai mult de o sută de mii de pocăiţi.
135:6.5 (1502.3) Ioan a predicat patru luni la vadul din Bethania înainte de a porni către nord în susul Iordanului. Zeci de mii de auditori, dintre care câţiva curioşi, dar cea mai mare parte sinceri şi serioşi, veneau să-l asculte din toate părţile Iudeii, din Prea şi din Samaria. Unii au venit tocmai din Galileea.
135:6.6 (1502.4) În luna mai a acestui an, în vreme ce Ioan zăbovea încă la vadul din Bethania, preoţii şi leviţii au trimis o delegaţie ca să-l întrebe dacă pretindea cumva că el este Mesia şi în virtutea cărei autorităţi predica el. Ioan le-a răspuns acestor anchetatori zicând:

„Mergeţi şi spuneţi maeştrilor voştri că aţi auzit 'vocea celui care strigă în pustiu', aşa cum a anunţat profetul când a zis: 'Pregătiţi calea Domnului, neteziţi un drum pentru Dumnezeul nostru. Toată valea va fi umplută, orice munte şi orice deal se vor lăsa în jos, terenurile denivelate vor deveni plate, iar trecătorile stâncoase vor deveni vâlcele netede.' „

135:6.7 (1502.5) Ioan era un predicator eroic, dar lipsit de tact. Într-o zi când predica şi boteza pe malul occidental al Iordanului, un grup de farisei şi un oarecare număr de saduchei i-au venit înainte prezentându-se pentru botez. Înainte de a-i coborî în apă, Ioan li s-a adresat colectiv în aceşti termeni: „Cine v-a avertizat să fugiţi de mânia ce va veni, precum viperele din faţa focului? Eu vă voi boteza, dar vă previn că voi va trebui să daţi roade vrednice de o căinţă sinceră dacă vreţi să primiţi iertarea păcatelor voastre. Nu veniţi să-mi spuneţi că Avraam este tatăl vostru. Eu vă declar că, din aceste douăsprezece pietre care sunt în faţa voastră, Dumnezeu poate face să iasă la iveală copii vrednici de Avraam. Deja toporul este pus chiar la rădăcina arborilor. Orice arbore care nu dă roade este sortit tăierii şi aruncării în foc.” (Cele douăsprezece pietre la care făcea aluzie erau celebrele pietre comemorative înălţate de Iosua în amintirea trecerii celor doisprezece triburi prin acest acelaşi vad în care au intrat ele, pentru prima dată în ţinutul făgăduit.)

135:6.8 (1502.6) Ioan ţinea, pentru discipolii săi, cursuri în care îi învăţa în detaliu despre noua lor viaţă şi se străduia să răspundă numeroaselor lor întrebări. El îi povăţuia pe învăţători să propovăduiască atât spiritul, cât şi litera legii. El poruncea celor bogaţi să-i hrănească pe cei săraci. Strângătorilor de impozite, el le

spunea: „Nu stoarceţi bani mai mult decât sumele care vă sunt încredinţate.” Soldaţilor, le zicea: „Nu faceţi uz de violenţă şi nu cereţi nimic pe nedrept - mulţumiţi-vă cu solda voastră.” Şi, pe toată lumea, el sfătuia: „Pregătiţi-vă pentru sfârşitul erei - împărăţia cerurilor se apropie.”

7. Ioan călătoreşte către nord

135:7.1 (1503.1) Ioan avea încă idei confuze despre regatul ce va veni şi despre regele lui. Cu cât predica mai mult, cu atât se încâlcea mai mult; niciodată însă incertitudinea lui intelectuală cu privire la natura împărăţiei aşteptate n-a slăbit câtuşi de puţin convingerea sa că apariţia imediată a regatului era sigură. Se putea ca Ioan să fi fost confuz în gândire, dar niciodată în spirit. El nu se îndoia deloc de venirea împărăţiei, dar era departe de a fi sigur că Iisus trebuia să fie sau nu suveranul acestei împărăţii. Atâta timp cât Ioan se ţinea de ideea restaurării tronului lui David, învăţăturile părinţilor săi cum că Iisus, născut în oraşul lui David avea să fie eliberatorul mult aşteptat, îi păreau logice. Dar în clipa în care înclina mai mult către doctrina unui regat spiritual şi a sfârşitului de eră temporală pe pământ, el era cuprins de îndoială cu privire la rolul pe care Iisus îl va juca în aceste evenimente. Uneori el repunea totul sub semnul întrebării, dar nu pentru mult timp. Dorea realmente să discute asta pe îndelete cu vărul său, dar asta era contrar acordului stabilit între ei.

135:7.2 (1503.2) În vreme ce Ioan călătorea către nord, el se gândea mult la Iisus. El a zăbovit în peste o duzină de locuri pe când mergea

în susul Iordanului. În satul lui Adam a făcut el, pentru prima dată, referire la „un altul care trebuie să vină după mine” ca răspuns la întrebarea directă pe care i-au pus-o discipolii: „Tu eşti Mesia?” El a continuat spunând: „Va veni un altul după mine care este mai mare decât mine, şi înaintea căruia eu nu sunt demn nici de a mă apleca să-i desfac şireturile de la sandale. Eu vă botez cu apă, el însă vă va boteza cu Duhul Sfânt. El are brăzdarul în mână pentru a curăţa aria sa de treierat. El va strânge grâul, dar va arde paiele în focul judecăţii.”

135:7.3 (1503.3) Ca răspuns la întrebările discipolilor săi, Ioan a continuat să-şi dezvolte învăţăturile, adăugând zi după zi mai multe indicaţii utile şi încurajatoare prin comparaţie cu enigmaticul lui mesaj iniţial: „Căiţi-vă şi fiţi botezaţi.” În această epocă, soseau mulţimi de oameni din Galileea şi din Decapolis. Zeci de ucenici sinceri se opreau, zi după zi, pe lângă maestrul lor adorat.

8. Întâlnirea lui Iisus şi a lui Ioan

135:8.1 (1503.4) În luna decembrie a anului 25, când Ioan a ajuns în vecinătatea oraşului Pella în drumul lui în susul Iordanului, faima lui se răspândise în toată Palestina, iar opera sa devenise principalul subiect de conversaţie din toate oraşele din jurul lacului Galileii. Iisus vorbise favorabil despre mesajul lui Ioan, ceea ce determinase pe mulţi locuitori din Capernaum să se alăture cultului lui Ioan, cultul pocăinţei şi botezului. Iacob şi Ioan, fiii pescari ai lui Zebedeu, coborâseră la vad în decembrie, la scurtă vreme după ce Ioan se

apucase să predice în apropiere de Pella, şi se oferiseră să fie botezaţi. Ei mergeau să-l vadă pe Ioan o dată pe săptămână şi îi aduceau lui Iisus relatări recente de la faţa locului despre lucrarea evanghelistului.

135:8.2 (1503.5) Iacob şi Iuda, fraţii lui Iisus, vorbiseră să meargă să-l găsească pe Ioan ca să fie botezaţi. Acum că Iuda venise în Capernaum pentru slujbele de sabat, şi după ce amândoi au ascultat discursul lui Iisus din sinagogă, el a hotărât împreună cu Iacob să ceară sfat lui Iisus cu privire la planurile lor. Aceasta se petrecea sâmbătă seara, pe 12 ianuarie din anul 26. Iisus i-a rugat să amâne discuţia până a doua zi, când le va da răspunsul. El a dormit foarte puţin în noaptea aceea, fiind în strânsă comuniune cu Tatăl din ceruri. El aranjase să ia masa de la amiază cu fraţii săi şi să le dea sfatul lui în legătură cu botezul făcut de Ioan. În acea dimineaţă de duminică, Iisus muncea ca de obicei la şantierul naval. Iacob şi Iuda aduseseră prânzul şi aşteptau în şura de lemn, căci încă nu venise ora de pauză de la amiază, şi ei ştiau că Iisus era foarte punctual în aceste chestiuni.

135:8.3 (1504.1) Chiar înainte de repausul de la amiază, Iisus şi-a depus uneltele, şi-a dat la o parte masa de lucru şi i-a anunţat pur şi simplu pe cei trei muncitori care lucrau în aceeaşi încăpere cu el: „A venit vremea mea.” El s-a dus să-i găsească pe fraţii săi Iacob şi Iuda repetând: „Mi-a venit vremea - haideţi să mergem la Ioan. „Ei au pornit numaidecât către Pella mâncându-şi prânzul din mers. Era duminică, 13 ianuarie. Ei au rămas peste noapte în valea Iordanului şi au sosit a doua zi către amiază pe locul unde Ioan dădea botezul.

135:8.4 (1504.2) Ioan tocmai începuse să-i boteze pe candidaţii din ziua aceea. Zeci de pocăiţi se înşirau aşteptându-şi rândul când Iisus

şi cei doi fraţi ai lui s-au aşezat şi ei în acest şir de bărbaţi şi de femei sinceri care începuseră să creadă în predicările lui Ioan despre regatul ce va veni. Ioan se informase de Iisus de la fiii lui Zebedeu. Aflase comentariile lui Iisus cu privire la predicile sale. Din zi în zi, el se aştepta să-l vadă sosind pe locurile acelea; nu se aşteptase însă să-l întâmpine în rândul candidaţilor la botez.
135:8.5 (1504.3) Absorbit de detaliile botezării rapide a unui atât de mare număr de convertiţi, Ioan nu şi-a ridicat ochii ca să-l vadă pe Iisus până ce Fiul Omului nu i-a stat înainte. Când l-a recunoscut pe Iisus, Ioan şi-a întrerupt pentru un moment ceremoniile, în vreme ce îl saluta pe vărul său întru carne şi îl întreba: „Dar de ce cobori tu în apă să mă saluţi?" Iisus a răspuns: „Pentru a mă supune botezului tău." Ioan a replicat: „Dar eu sunt cel care are nevoie să fie botezat de tine. De ce vii tu la mine?" Şi Iisus i-a şoptit lui Ioan: „Îndură-te de mă botează acum, căci se cuvine să dăm acest exemplu fraţilor mei care stau aici cu mine, precum şi pentru ca oamenii să poată şti că mi-a venit timpul."

135:8.6 (1504.4) Iisus vorbise cu hotărâre şi cu autoritate. Ioan tremura de emoţie pe când se pregătea să îl boteze pe Iisus din Nazaret în Iordan, la amiază, în această zi de 14 ianuarie din anul 26. Acesta este modul în care Ioan l-a botezat pe Iisus şi pe cei doi fraţi ai săi, Iuda şi Iacob; şi, când Ioan i-a botezat pe tustrei, el i-a trimis de acolo pe ceilalţi solicitanţi, anunţând că va relua botezurile a doua zi, la amiază. În vreme ce oamenii se îndepărtau, cei patru bărbaţi care stăteau încă în apă au auzit un sunet ciudat. Curând s-a arătat o apariţie pentru câteva clipe, imediat deasupra capului lui Iisus, şi au auzit o voce care zicea: „Acesta este fiul meu mult-iubit în care îmi

găsesc mulţumirea.” O mare schimbare s-a produs pe chipul lui Iisus. Ieşind din apă în tăcere, el şi-a luat rămas bun de la ei şi s-a îndreptat către dealurile din est. Nici unul nu l-a mai văzut vreme de patruzeci de zile.

135:8.7 (1504.5) Ioan l-a urmat pe Iisus o distanţă suficientă pentru a-i istorisi povestea vizitei lui Gabriel la mama sa înainte de naşterea amândurora, aşa cum o auzise atât de adesea din gura mamei sale. El l-a lăsat pe Iisus să-şi continue drumul după ce i-a zis: „Acum eu ştiu cu certitudine că tu eşti Eliberatorul.” Însă Iisus n-a răspuns.

9. Patruzeci de zile de predicare

135:9.1 (1505.1) Când Ioan a revenit printre discipolii săi (el avea acum vreo douăzeci şi cinci sau treizeci care stăteau constant cu el), el i-a găsit prinşi într-o serioasă discuţie, vorbind despre ceea ce tocmai se întâmplase în legătură cu botezarea lui Iisus. Ei au fost şi mai uimiţi când Ioan le-a destăinuit vizita lui Gabriel la Maria înainte de naşterea lui Iisus, precum şi faptul că Iisus nu rostise nici o vorbă atunci când el îi vorbise despre asta. Nu ploua deloc în seara aceea, iar grupul de cel puţin treizeci de persoane a stat îndelung de vorbă în noaptea înstelată. Membrii acestui grup se întrebau unde se dusese Iisus şi când îl vor revedea.

135:9.2 (1505.2) După experienţa din ziua aceasta, predicarea lui Ioan a căpătat un ton nou şi sigur în proclamaţiile privitoare la regatul ce stă să vină şi la Mesia aşteptat. Aceste patruzeci de zile petrecute în aşteptarea lui Iisus au fost o perioadă de tensiune, dar Ioan continua

să predice cu o mare putere. În această epocă, discipolii săi au început şi ei să predice mulţimilor debordante ce se îmbulzeau în jurul lui Ioan pe malul Iordanului.

135:9.3 (1505.3) În cursul acestor patruzeci de zile de aşteptare, numeroase zvonuri s-au răspândit în tot ţinutul, chiar şi până la Tiberiada şi Ierusalim. Mii de persoane veneau în tabăra lui Ioan, pentru a vedea noua atracţie, pretinsul Mesia, însă Iisus nu era de zărit. Când discipolii lui Ioan afirmau că ciudatul om al lui Dumnezeu se dusese în munţi, mulţi vizitatori puneau întreaga poveste la îndoială.

135:9.4 (1505.4) Cam la trei săptămâni după ce Iisus i-a părăsit, o nouă solie a preoţilor şi a fariseilor din Ierusalim a sosit pe locurile din Pella. Ei l-au întrebat direct pe Ioan dacă el era Ilie sau profetul făgăduit de Moise, şi, când Ioan le-a zis că nu era el, ei au mers până într-acolo încât să-l întrebe: „Eşti cumva Mesia?" Şi Ioan a răspuns: „Nu sunt." Atunci, aceşti oameni din Ierusalim i-au zis: „Dacă nu eşti nici Ilie, nici Mesia, atunci de ce botezi oamenii şi stârneşti atâta agitaţie?" Iar Ioan a replicat: „Le rămâne celor care m-au auzit şi care au primit botezul meu să zică cine sunt eu, eu însă vă declar că, dacă eu botez cu apă, se află unul printre noi care va reveni ca să vă boteze cu Duhul Sfânt."

135:9.5 (1505.5) Aceste patruzeci de zile au fost o perioadă dificilă pentru Ioan şi discipolii lui. Care avea să fie relaţia dintre Ioan şi Iisus? S-au pus sute de întrebări în discuţie. Politica şi ambiţiile egoiste au început să-şi facă apariţia. S-au deschis discuţii aprinse în jurul a diverse idei şi concepţii despre Mesia. Ar deveni el un conducător militar şi un rege ca David? Ar lovi el armatele romane

aşa cum Iosua lovise pe cei din Canaan? Sau ar veni el să întemeieze o împărăţie spirituală? Ioan s-a raliat mai degrabă opiniei minorităţii, cum că Iisus venise să întemeieze împărăţia cerurilor, deşi nu a avut o idee cu totul clară despre ceea ce urma să comporte misiunea stabilirii împărăţiei cerurilor.

135:9.6 (1505.6) Acestea au fost zile încordate în experienţa lui Ioan, şi el s-a rugat pentru întoarcerea lui Iisus. Unii dintre discipolii lui Ioan au organizat grupuri de cercetaşi pentru a porni în căutarea lui Iisus, dar Ioan le-a interzis, zicându-le: „Epoca noastră a intrat pe mâna Dumnezeului cerului; el va îndruma pe Fiul său ales.”

135:9.7 (1505.7) De devreme, în dimineaţa zilei de sabat de pe 23 februarie, discipolii lui Ioan, care îşi luau masa de dimineaţă, privind către nord, l-au văzut pe Iisus venind către ei. Pe când se apropia, Ioan s-a urcat pe o stâncă mare şi înălţându-şi vocea sa sonoră, a zis: „Iată-l pe Fiul lui Dumnezeu, eliberatorul lumii! El este cel despre care am spus: 'După mine va veni unul care va fi preferat în locul meu, căci el exista înainte de mine.' De aceea am ieşit din deşert ca să predic pocăinţa şi să botez cu apă proclamând că se apropie împărăţia cerurilor. Acum vine cel care vă va boteza cu Duhul Sfânt. Am văzut spiritul divin pogorând peste acest om şi am auzit vocea lui Dumnezeu declarând: 'Acesta este Fiul meu mult iubit şi în care îmi găsesc plăcerea.' „

135:9.8 (1506.1) Iisus l-a rugat să-şi continue masa şi s-a aşezat să mănânce cu Ioan, căci fraţii săi Iacob şi Iuda se întorseseră în Capernaum.

135:9.9 (1506.2) A doua zi dis-de-dimineaţă, el şi-a luat rămas bun de la Ioan şi de la discipolii lui, şi a pornit înapoi către Galileea. Pe moment el nu le-a dat nici o indicaţie cu privire la momentul când îl vor revedea. La întrebările lui Ioan despre propria lui predicare şi despre propria lui misiune, el s-a limitat la a răspunde: „Tatăl meu te va călăuzi acum şi în viitor aşa cum a făcut-o în trecut.” Şi aceşti doi mari oameni s-au despărţit în dimineaţa aceea pe malul Iordanului pentru a nu se mai revedea niciodată în trup.

10. Ioan călătoreşte spre sud

135:10.1 (1506.3) Din moment ce Iisus se dusese înspre nord în Galileea, Ioan s-a simţit determinat să se întoarcă pe acelaşi drum spre sud. Prin urmare, duminică dimineaţa, pe 3 martie, Ioan şi restul discipolilor lui s-au pornit la drum spre sud. Între timp, cam a patra parte dintre adepţii cei mai apropiaţi ai lui Ioan plecaseră către Galileea în căutarea lui Iisus. Plutea o atmosferă de tristeţe confuză în jurul lui Ioan. Niciodată nu a mai predicat ca înainte de a-l boteza pe Iisus. El simţea că într-un anumit sens, responsabilitatea împărăţiei ce va veni încetase să mai stea pe umerii lui. El avea sentimentul că lucrarea era aproape terminată. Era trist şi singuratic, dar predica, boteza şi continua să meargă spre sud.
135:10.2 (1506.4) Ioan a zăbovit mai multe săptămâni aproape de satul lui Adam, şi de acolo a lansat memorabilul lui atac contra lui Irod Antipa pentru că a luat în mod ilegal soţia unui alt bărbat. Către luna iunie a acestui an (anul 26), Ioan era înapoi la vadul din Bethania de

pe Iordan, unde începuse cu mai mult de un an înainte să predice despre regatul ce va veni. În cursul săptămânilor care au urmat botezării lui Iisus, caracterul predicilor lui Ioan se schimbase treptat; el proclama acum milostivenia pentru oamenii de rând, în timp ce denunţa, cu o vehemenţă reînnoită, corupţia conducătorilor politici şi religioşi.
135:10.3 (1506.5) Irod Antipa, pe teritoriul căruia Ioan îşi ţinea predicile, s-a alarmat la ideea de a-l vedea pe Ioan şi discipolii provocând o rebeliune. Totodată, Irod îi purta pica lui Ioan pentru criticile sale publice la adresa treburilor lui de familie. Luând in considerare toate acestea, el s-a decis să-l bage pe Ioan în închisoare. În consecinţa, foarte devreme în dimineaţa zilei de 12 iunie, înainte de sosirea mulţimilor venite să asculte predicile şi să asiste la botezări, agenţii lui Irod l-au pus pe Ioan sub stare de arest. În vreme ce săptămânile se scurgeau, iar el nu era pus în libertate, discipolii săi s-au împrăştiat prin toată Palestina; mulţi dintre ei au mers în Galileea pentru a se alătura partizanilor lui Iisus.

11. Ioan la închisoare

135:11.1 (1506.6) Ioan a avut o experienţă solitară şi întrucâtva amară în închisoare. Doar unui mic număr dintre discipolii săi i se permitea să îl viziteze. El dorea cu ardoare să-l vadă pe Iisus, dar a trebuit să se mulţumească cu ceea ce auzea vorbindu-se despre lucrarea sa printre aceia dintre discipolii lui care deveniseră credincioşi ai Fiului Omului. El era adesea tentat să se îndoiască de Iisus şi de misiunea sa

divină. Dacă Iisus era Mesia, de ce nu făcea nimic ca să-l elibereze din această întemniţare intolerabilă? Vreme de peste un an şi jumătate, omul acesta aspru, iubitor de viaţă sub cerul liber al lui Dumnezeu zăcea într-o oribilă temniţă. Această experienţă a fost o mare încercare pentru credinţa sa în Iisus şi pentru fidelitatea sa faţă de el. Într-adevăr, toată această aventură a fost o mare încercare chiar şi pentru credinţa lui Ioan în Dumnezeu. De multe ori, el a fost tentat să se îndoiască chiar şi de autenticitatea propriei sale misiuni şi a experienţei sale.

135:11.2 (1507.1) După ce a petrecut mai multe luni în închisoare, un grup de ucenici de-ai lui a venit să-l vadă şi, după ce i-au relatat despre activităţile lui Iisus, i-au zis: „Aşadar vezi tu, Maestre, că cel care era cu tine în amontele Iordanului prosperă şi îi primeşte pe toţi cei care vin la el. El petrece chiar şi cu strângătorii de impozite şi cu păcătoşii. Tu ai depus cu curaj mărturie pentru el, şi totuşi el nu face nimic pentru a obţine eliberarea ta.” Ioan însă le-a răspuns prietenilor lui: „Omul acesta nu poate face nimic fără ca aceasta să-i fi fost dat de Tatăl său care este în ceruri. Voi vă amintiţi bine ceea ce am zis: 'Eu nu sunt Mesia, dar am fost înaintea lui ca să-i pregătesc calea.' Şi asta am şi făcut. Cel ce are mireasa este mirele, dar prietenul mirelui care stă în apropiere şi îl aude se bucură tare la auzul vocii mirelui. Tot astfel, bucuria mea este deci perfectă. Trebuie ca el să crească şi eu să mă micşorez. Eu aparţin acestui pământ şi am proclamat mesajul meu. Iisus din Nazaret a venit din cer pe pământ şi el este mai presus de noi toţi. Fiul Omului a coborât de lângă Dumnezeu, iar acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu pe care vi-l va anunţa, căci Tatăl din ceruri nu va măsura spiritul pe care îl dă propriului său Fiu. Tatăl

iubeşte Fiul şi va încredinţa curând toate lucrurile în mâinile sale. Cine crede în Fiu are viaţa veşnică. Iar cuvintele pe care le rostesc eu sunt adevărate şi imuabile.”

135:11.3 (1507.2) Aceşti ucenici au fost uimiţi într-o aşa măsură de declaraţia lui Ioan, încât au plecat în tăcere. La rândul său, Ioan era foarte frământat, căci îşi dădea seama că tocmai făcuse o profeţie. Niciodată nu s-a mai îndoit complet de misiunea şi de divinitatea lui Iisus, dar el era groaznic de dezamăgit că Iisus nu i-a trimis nici un cuvânt, nu a venit să îl vadă şi nu a exercitat nici una dintre marile sale puteri ca să-l elibereze din temniţă. Or, Iisus era la curent cu toate acestea. El avea multă dragoste pentru Ioan, dar îşi dădea seama de natura sa divină, şi cunoştea pe deplin marile evenimente care se pregăteau pentru Ioan când părăsea această lume. Ştiind deopotrivă că lucrarea pământească a lui Ioan era înfăptuită. El s-a silit să nu intervină în realizarea naturală a carierei acestui mare predicator-profet.

135:11.4 (1507.3) Această lungă incertitudine în închisoare era omeneşte intolerabilă. Abia cu câteva zile înainte de moartea sa, Ioan a trimis din nou lui Iisus mesageri de încredere pentru a-l întreba: „Oare lucrarea mea este făcută? De ce trebuie să zac în temniţă? Eşti tu cu adevărat Mesia sau trebuie să căutăm altul?” Când cei doi ucenici i-au încredinţat mesajul lui Iisus, Fiul Omului a răspuns: „Întoarceţi-vă la Ioan şi spuneţi-i că nu am uitat, dar să îndure şi asta, căci se cuvine să îndeplinim tot ceea ce impune dreptatea. Spuneţi-i lui Ioan ceea ce aţi văzut şi auzit - că vestea cea bună este predicată celor săraci - şi, în cele din urmă, spuneţi-i mult-iubitului precursor al misiunii mele pământeşti că va fi din belşug binecuvântat în era ce va veni, dacă nu

va căuta pricină să se îndoiască sau să poticnească de mine.” Acestea au fost ultimele vorbe pe care le-a primit Ioan de la Iisus. Acest mesaj la mângâiat într-o mare măsură şi a contribuit mult la consolidarea credinţei sale şi la pregătirea lui pentru finalul tragic al vieţii sale în carne, final care trebuia să urmeze atât de curând după această zi memorabilă.

12. Moartea lui Ioan Botezătorul

135:12.1 (1508.1) Dat fiind că Ioan muncea în Pereea meridională în momentul arestării sale, el a fost imediat dus în închisoarea din fortăreaţa Macareusului, unde a rămas încarcerat până la execuţia sa. Irod guverna Pereea şi Galileea, şi avea în această epocă reşedinţe în Pereea, precum şi în Iuliad, cât şi în Macareus. În Galileea, reşedinţa sa fusese deplasată de la Sepphoris la Tiberiada, noua capitală.
135:12.2 (1508.2) Irod se temuse să-l pună pe Ioan în libertate ca nu cumva acesta să provoace o rebeliune. Îi era frică să-l trimită la moarte de teama răzmeriţelor populare din capitală, căci mii de pereeni credeau că Ioan era un sfânt, un profet. Irod îl ţinea deci pe profetul nazarineean în închisoare, neştiind ce să facă cu el. Ioan fusese de mai multe ori adus în faţa lui Irod, dar nu voise nicidecum să accepte să părăsească zona de jurisdicţie a lui Irod, nici să se abţină de la orice activitate publică dacă ar fi eliberat. În acelaşi timp, această nouă agitaţie, în constantă creştere pe seama lui Iisus din Nazaret, îl avertiza pe Irod că ar fi un moment nepotrivit pentru a-l

elibera pe Ioan. Ba mai mult, Ioan era victima urii amare şi înverşunate a Irodiadei, soţia nelegitimă a lui Irod.

135:12.3 (1508.3) Cu numeroase prilejuri, Irod a vorbit cu Ioan despre împărăţia cerurilor. El era uneori serios impresionat de mesaj, dar se temea să îl scoată pe Ioan din închisoare.

135:12.4 (1508.4) Irod îşi petrecea o mare parte din timpul său în reşedinţele din Pereea, deoarece încă se construia mult în Tiberiada, iar el avea o predilecţie pentru oraşul fortificat din Macareus. S-au scurs şi mai mulţi ani înainte ca construirea tuturor clădirilor publice şi a reşedinţei oficiale să fi fost terminată.

135:12.5 (1508.5) Pentru a-şi celebra aniversarea, Irod a dat o mare petrecere la palatul din Macareus pentru principalele lui căpetenii şi pentru alte personalităţi sus puse în consiliile guvernelor din Galileea şi din Pereea. Nereuşind să obţină execuţia lui Ioan prin apel direct la Irod, Irodiada s-a angajat acum ea însăşi în sarcina de a obţine, prin şiretenie, trimiterea sa la moarte.

135:12.6 (1508.6) În cursul festivităţilor şi distracţiilor serii, Irodiada şi-a prezentat fiica, punând-o apoi să danseze în faţa petrecăreţilor. Irod a fost fermecat de demonstraţia fecioarei şi a chemat-o înaintea lui zicându-i: „Eşti fermecătoare şi sunt foarte mulţumit de tine. Aceasta este aniversarea mea. Oricare ar fi lucrul pe care l-ai dori, cere-mi-l şi ţi-l voi dărui, fie el şi jumătate din regatul meu.” Făcând această propunere, Irod era mult sub influenţa numeroaselor sale cupe cu vin. Tânăra fată s-a retras pentru a se consulta cu mama sa în legătură cu ceea ce trebuia să-i ceară lui Irod. Irodiada i-a zis: „Du-te la Irod şi cere-i capul lui Ioan Botezătorul.” Tânăra femeie s-a întors la masa

banchetului şi i-a zis lui Irod: „Îţi cer să-mi dai numaidecât capul lui Ioan Botezătorul pe un platou.”

135:12.7 (1508.7) Irod a fost umplut de teamă şi de tristeţe, însă, din cauza legământului său şi a tuturor martorilor care benchetuiau cu el, el nu a vrut să refuze cererea. Şi Irod Antipa a trimis atunci un soldat cu ordinul de a-i aduce capul lui Ioan. Astfel a fost Ioan decapitat în temniţa sa în noaptea aceea. Soldatul a adus capul profetului pe un platou şi l-a dat tinerei în fundul sălii de banchet. Iar fata a dat platoul mamei ei. Când această poveste a ajuns la urechile discipolilor lui Ioan, ei s-au dus la închisoare să ceară trupul acestuia. După ce l-au culcat într-un mormânt, ei s-au dus să-i dea de ştire lui Iisus.

Cartea Urantia

Capitolul 136

Botezul şi cele patruzeci de zile

136:0.1 (1509.1) IISUS şi-a început lucrarea sa publică în momentul când interesul popular pentru prezicerea lui Ioan era la apogeu şi când iudeii din Palestina aşteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia. Era un mare contrast între Iisus şi Ioan. Ioan era un muncitor înflăcărat şi sever, pe câtă vreme Iisus era un lucrător calm şi fericit; în cursul întregii sale vieţi, el nu a manifestat grabă decât cu rare prilejuri. Iisus era o mângâiere încurajatoare pentru lume şi într-un anume fel un exemplu. Nu s-ar putea spune şi despre Ioan că a fost o mângâiere şi un exemplu; el predica împărăţia cerurilor, dar nu prea participa la fericirea acestei împărăţii. Cu toate că Iisus vorbise de Ioan ca despre cel mai mare profet al epocii scurse, el zicea şi că cei mai mici dintre

cei care vedeau marea lumină a noii căi şi care intrau pe acolo în împărăţia cerurilor erau într-adevăr mai mari decât Ioan.
136:0.2 (1509.2) Când Ioan predica regatul ce va veni, esenţialul mesajului său era următorul: „Căiţi-vă! Fugiţi de mânia ce stă să vină.” Când Iisus a început să predice, el a păstrat îndemnul la pocăinţă, dar acest mesaj era întotdeauna urmat de evanghelie, vestea bună a bucuriei şi a libertăţii noului regat.

1. Conceptele lui Mesia cel aşteptat

136:1.1 (1509.3) Iudeii nutreau numeroase idei despre eliberatorul aşteptat, şi fiecare dintre diversele şcoli de învăţătură mesianică puteau cita pasaje din Scripturile ebraice în sprijinul afirmaţiilor sale. Într-o manieră generală, iudeii considerau că istoria lor naţională începea cu Avraam şi va atinge punctul ei culminant cu Mesia şi cu noua eră a regatului lui Dumnezeu. Ei îl socotiseră cândva pe acest eliberator ca pe „slujitorul Domnului”, apoi ca pe „Fiul Omului”, în vreme ce, mai târziu, unii merseseră până la a-l califica pe Mesia drept „Fiul lui Dumnezeu”. Dar indiferent că ei îl numeau „sămânţa lui Avraam”, sau „fiul lui David”, toţi conveneau că eliberatorul trebuia să fie Mesia, „unsul Domnului”. Evoluţia conceptului a mers deci de la „slujitorul Domnului” până la „fiul lui David”, apoi la „Fiul Omului” şi la „Fiul lui Dumnezeu”.
136:1.2 (1509.4) În epoca lui Ioan şi a lui Iisus, iudeii cei mai instruiţi îşi făcuseră o idee despre Mesia ce va veni sub forma unui israelit

desăvârşit şi reprezentativ, combinând în el însuşi în calitate de „slujitor al Domnului”, triplul rol de profet, de preot şi de rege.

136:1.3 (1509.5) Iudeii credeau cu pioşenie că asemeni lui Moise, care îi eliberase pe părinţii lor din robia egipteană prin fapte miraculoase, Mesia cel aşteptat va elibera poporul iudeu de dominaţia romană prin miracole de putere mult mai mari şi prin minuni de triumf rasial. Rabinii reuniseră peste cinci sute de pasaje ale Scripturilor care, în ciuda contradicţiilor aparente, afirmau că ele profeţeau venirea lui Mesia. În mijlocul tuturor acestor detalii de timp, de tehnici şi de funcţiuni, ei pierdeau aproape complet din vedere personalitatea lui Mesia promis. Ei sperau într-o restaurare a gloriei naţionale iudaice, o exaltare temporală a Israelului mai degrabă decât în salvarea lumii. A devenit deci evident că Iisus din Nazaret nu putea niciodată să corespundă acestui concept mesianic materialist al gândirii iudaice. Numai să fi văzut iudeii aceste enunţări mesianice într-o lumină diferită, multe dintre pretinsele preziceri mesianice ar fi pregătit întru totul natural mintea lor pentru a recunoaşte în Iisus pe cel care va pune capăt unei ere şi va inaugura o nouă şi mai bună distribuire a îndurării şi a salvării pentru toate naţiunile.

136:1.4 (1510.1) Iudeii fuseseră crescuţi în spiritul credinţei în doctrina lui *Shekinah,* dar acest simbol legendar al Prezenţei Divine nu era vizibil în templu. Ei credeau că venirea lui Mesia va efectua restabilirea sa. Ei aveau idei confuze cu privire la păcatul rasial şi la natura presupus rea a omului. Unii propovăduiau că păcatul lui Adam blestemase rasa omenească, şi că Mesia va înlătura acest blestem şi îi va repune pe oameni în favorurile divinului. Alţii propovăduiau că, prin crearea omului, Dumnezeu introdusese în această fiinţă atât o

natură bună, cât şi una rea, şi că apoi, observând funcţionarea acestei combinaţii, el fusese foarte dezamăgit şi „se căise de a fi creat astfel omul.” Cei care propovăduiau aceasta credeau că Mesia trebuiască vină pentru a izbăvi oamenii de această natură rea înnăscută.

136:1.5 (1510.2) În majoritate, iudeii credeau că au continuat să zacă sub suzeranitatea romană din cauza păcatelor lor naţionale şi a lipsei de tragere de inimă a prozeliţilor gentili. Naţiunea iudaică nu *se căise* în mod sincer; de aceea Mesia cel aşteptat întârzia să vină. Se vorbea mult despre căinţă, de unde şi atracţia puternică şi imediată a predicării lui Ioan: „Căiţi-vă şi fiţi botezaţi, căci împărăţia cerurilor este pe aproape.” Şi, pentru un iudeu pios, împărăţia cerurilor nu putea să aibă decât o sigură semnificaţie: venirea lui Mesia.

136:1.6 (1510.3) Manifestarea lui Mihail comporta o caracteristică total străină concepţiei iudaice despre Mesia; această caracteristică era *uniunea* celor două naturi, cea umană şi cea divină. Iudeii îl concepuseră în mod divers pe Mesia ca om desăvârşit, ca supraumanşi chiar şi ca divin, dar niciodată nu luaseră în consideraţie conceptul de *uniune* a umanului şi a divinului. Aceasta a fost marea piatră de încercare a primilor ucenici ai lui Iisus. Ei pricepeau conceptul omenesc de Mesia în calitate de fiu al lui David, după cum fusese el prezentat de către primii profeţi; ei îl înţelegeau pe Mesia deopotrivă ca Fiu al Omului, ideea supraumană a lui Daniel şi a câtorva dintre ultimii profeţi şi chiar ca Fiu al lui Dumnezeu, aşa cum l-au descris autorul Cărţii lui Enoh şi anumiţi contemporani ai săi; însă, nici măcar o clipă, ei nu luaseră în consideraţie adevăratul concept al uniunii într-o singură personalitate pământeană a celor două naturi, cea umană şi cea divină. Încarnarea Creatorului sub forma creaturii

nu fusese dezvăluită de mai înainte. Ea nu a fost revelată decât în Iisus; lumea nu cunoştea nimic despre aceste lucruri înainte ca Fiul Creator să se fi făcut carne şi să fi locuit printre muritorii tărâmului.

2. Botezul lui Iisus

136:2.1 (1510.4) Iisus a fost botezat la apogeul predicării lui Ioan, pe când Palestina era înflăcărată de speranţă la acest mesaj - „regatul lui Dumnezeu este la îndemână” - şi pe când lumea iudaică era angajată într-un serios şi solemn examen de conştiinţă. Simţul iudaic de solidaritate rasială era foarte profund. Nu numai că iudeii credeau că păcatul unui părinte putea să afecteze pe copiii lui, ci credeau ferm şi că păcatul unui individ putea să atragă blestemul asupra naţiunii lui. În consecinţă, nu toţi cei care se supuneau botezului lui Ioan se considerau ca fiind vinovaţi de păcatele specifice denunţate de Ioan. Multe suflete evlavioase fuseseră botezate de Ioan pentru binele Israelului; ele se temeau ca vreun păcat de ignoranţă din partea lor să nu întârzie venirea lui Mesia. Ele se simţeau aparţinând unei naţiuni vinovate şi blestemate prin păcat, şi se prezentau la botez pentru a manifesta, prin acest act, roadele unei penitenţe rasiale. Este deci evident că Iisus nu a primit botezul de la Ioan în nici un fel ca pe un rit de pocăinţă sau pentru iertarea păcatelor. Acceptând botezarea de mâinile lui Ioan, Iisus nu făcea decât să urmeze exemplul numeroşilor israeliţi evlavioşi.

136:2.2 (1511.1) Când Iisus din Nazaret a coborât în Iordan pentru a fi botezat, el era un muritor al tărâmului care atinsese culmea

ascensiunii evolutive umane pentru tot ceea ce privea cucerirea minţii şi identificarea de sine cu spiritul. El stătea, în ziua aceea, în Iordan ca un om desăvârşit al lumilor evolutive ale timpului şi ale spaţiului. O perfectă sincronizare şi o deplină comunicare se stabiliseră între mintea umană a lui Iisus şi Ajustorul său spirit interior, darul divin al Tatălui său din Paradis. De la ascensiunea lui Mihail la suveranitatea universului său, un Ajustor întocmai de acelaşi ordin locuieşte în toate fiinţele normale vii de pe Urantia, atâta doar că, în cazul lui Iisus, Ajustorul său fusese pregătit mai înainte pentru această misiune specială locuind în mod asemănător în Machiventa Melchisedec, un alt supraom întrupat sub înfăţişarea cărnii muritoare.

136:2.3 (1511.2) În mod obişnuit, când personalitatea unui muritor al regatului atinge nivele atât de înalte de perfecţiune, se văd producându-se fenomene preliminare de înălţare spirituală care se termină, în cele din urmă, prin fuziunea definitivă a sufletului maturizat al muritorului cu divinul său Ajustor asociat. O asemenea schimbare ar fi trebuit aparent să se fi produs în experienţa personalităţii lui Iisus din Nazaret chiar în ziua în care a coborât în Iordan împreună cu cei doi fraţi ai lui pentru a fi botezaţi de Ioan. Această ceremonie era actul final al vieţii sale pur umane pe Urantia, şi mulţi dintre observatorii supraumani se aşteptau să fie martori ai fuziunii Ajustorului cu mintea în care locuia, dar aveau cu toţii să fie dezamăgiţi. S-a produs ceva nou şi încă şi mai măreţ. În timp ce Ioan îşi punea mâinile pe Iisus pentru a-l boteza, Ajustorul interior şi-a luat definitiv rămas bun de la sufletul omenesc devenit perfect al lui Iosua ben Iosif. La câteva clipe mai târziu, această entitate a revenit din Divinington în calitate de Ajustor Personalizat şi de conducător al

semenilor săi din tot universul local al Nebadonului. Iisus a putut astfel să observe propriul său spirit divin anterior recoborând către el sub formă personalizată, şi el l-a auzit atunci pe acest acelaşi spirit originar din Paradis luând cuvântul şi zicând: „Acesta este Fiul meu mult-iubit în care mi-am găsit plăcerea”. Ioan, precum şi cei doi fraţi ai lui Iisus, au auzit deopotrivă aceste cuvinte. Discipolii lui Ioan, stând pe marginea apei, nu au auzit aceste cuvinte şi nu au văzut apariţia Ajustorului Personalizat. Numai ochii lui Iisus l-au zărit.

136:2.4 (1511.3) Când Ajustorul Personalizat, revenit şi de atunci înainte exaltat, a vorbit astfel, totul a fost tăcere. Şi, pe când cei patru interesaţi zăboveau în apă, Iisus şi-a ridicat ochii către Ajustorul din apropiere şi s-a rugat: „Tatăl meu care domneşti în ceruri, sfinţească-se numele tău. Să vină împărăţia ta! Facă-se voia ta, precum în cer aşa şi pe pământ.” Când s-a rugat, „cerurile au fost deschise” şi Fiul Omului a văzut, prezentat prin Ajustorul de acum Personalizat, imaginea lui însuşi ca Fiu al lui Dumnezeu, aşa cum era el înainte de a veni pe pământ sub înfăţişarea cărnii muritoare, şi aşa cum va fi atunci când viaţa sa de încarnare se va fi sfârşit. Această viziune celestă a fost zărită numai de Iisus.

136:2.5 (1512.1) Vocea Ajustorului Personalizat, vorbind în numele Tatălui Universal, a fost ceea ce au auzit Ioan şi Iisus, căci Ajustorul provine de la Tatăl din Paradis şi îi este asemănător. Pentru tot restul vieţii pământeşti a lui Iisus, acest Ajustor Personalizat a fost asociat în toate muncile sale; Iisus va rămâne în comuniune constantă cu acest Ajustor exaltat.

136:2.6 (1512.2) Cu prilejul botezului său, Iisus nu s-a căit de nici o faptă rea şi nici nu a făcut nici o mărturisire de păcate. Era vorba de un botez de consacrare pentru înfăptuirea voii Tatălui celest. La botezul său, el a auzit chemarea inconfundabilă a Tatălui său, invitaţia finală de a se ocupa de treburile Tatălui, şi s-a dus să se izoleze vreme de patruzeci de zile pentru a medita asupra acestor multiple probleme. Retrăgându-se astfel pentru o anumită perioadă de la orice contact personal activ cu tovarăşii lui pământeni, Iisus, aşa cum era şi trăia el pe Urantia, a urmat întocmai acelaşi proces care a prevalat, pe lumile morontiale, de fiecare dată când un muritor ascendent fuzionează cu prezenţa lăuntrică a Tatălui Universal.

136:2.7 (1512.3) Această zi de botez a marcat sfârşitul vieţii pur omeneşti a lui Iisus. Fiul divin şi-a găsit Tatăl, Tatăl Universal şi-a găsit Fiul întrupat, şi au stat de vorbă unul cu celălalt.

136:2.8 (1512.4) (Iisus avea aproape treizeci şi unu de ani şi jumătate când a fost botezat. Deşi Luca spune că el a fost botezat în al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, ceea ce reprezenta anul 29 din moment ce August a murit în anul 14, trebuie reamintit că Tiberiu a fost co-împărat cu August timp de doi ani şi jumătate înainte de moartea celui din urmă. S-au bătut monede în onoarea sa în luna octombrie a anului 11. Al cincisprezecelea an al domniei efective a lui Tiberiu a fost deci acest an 26, acela al botezului lui Iisus. Tot în anul 26 Pontus Pilat a început să domnească ca guvernator al Iudeii.)

3. Cele patruzeci de zile

136:3.1 (1512.5) Înainte de botezul său, vreme de şase săptămâni în care el fusese udat de picăturile de rouă de pe Muntele Hermon, Iisus îndurase marea ispită a efuziunii sale în calitate de muritor. Pe acest munte, ca muritor al tărâmului şi fără ajutor el îl întâlnise şi îl învinsese pe Caligastia, prinţul acestei lumi pretendent la suveranitatea peste Urantia. Cu prilejul acestei zile memorabile, analele universului înregistraseră că Iisus din Nazaret devenise Prinţul Planetar al Urantiei. Şi acest Prinţ al Urantiei, care urma atât de curând să fie proclamat Suveranul suprem al Nebadonului, se retrăgea acum într-o solitudine de patruzeci de zile pentru a elabora planurile şi a determina tehnica de proclamare a regatului nou al lui Dumnezeu în inima oamenilor.

136:3.2 (1512.6) După botezarea sa, el şi-a consacrat patruzeci de zile adaptării sale la schimbările relaţiei cu lumea şi cu universul prilejuite de personalizarea Ajustorului său. În timpul solitudinii sale pe dealurile din Pereea, el a stabilit linia de conduită de urmat şi metodele de folosit în noua fază modificată de viaţă terestră pe care era pe punctul de a o inaugura.

136:3.3 (1512.7) Iisus nu a făcut această retragere pentru a posti şi a-şi chinui sufletul. El nu era un ascet; el venea ca să distrugă definitiv toate noţiunile de ascetism privitoare la apropierea de Dumnezeu. Motivele sale pentru căutarea solitudinii erau în întregime diferite de cele care îl făcuseră să acţioneze pe Moise, pe Ilie şi chiar şi pe Ioan Botezătorul. Iisus era atunci pe deplin conştient de el însuşi cu privire la relaţiile lui cu universul pe care îl crease, şi deopotrivă cu universul universurilor supravegheat de Tatăl Paradisului, Tatăl său celest. El îşi amintea acum în întregime misiunea sa de manifestare şi

instrucţiunile date de fratele său mai mare Emanuel înainte de începerea încarnării sale pe Urantia. El înţelegea de acum înainte în mod clar şi complet toate aceste vaste relaţii şi dorea să rămână deoparte pentru o perioadă de meditaţie liniştită. El putea astfel să elaboreze planurile şi să decidă procedura de urmat în derularea muncii sale publice în favoarea lumii şi a tuturor celorlalte lumi ale universului său local.

136:3.4 (1513.1) În vreme ce hoinărea prin munţi în căutarea unui adăpost convenabil, Iisus l-a întâlnit pe conducătorul administrativ al universului său, Gabriel, Strălucitoarea Stea de Dimineaţă a Nebadonului. Gabriel a restabilit atunci comunicaţiile personale cu Fiul Creator al universului; acesta era primul lor contact direct de când Mihail îşi luase rămas bun de la asociaţii săi de pe Salvington plecând către Edentia ca să se pregătească pentru manifestarea pe Urantia. La ordinul lui Emanuel şi sub autoritatea Bătrânilor de Zile de pe Uversa, Gabriel i-a dat acum lui Iisus informaţii care indicau că experienţa sa de manifestare pe Urantia era practic încheiată, în măsura în care ea se referea la dobândirea perfectei suveranităţi a universului său şi la sfârşitul rebeliunii lui Lucifer. Suveranitatea fusese atinsă în ziua botezului său, când personalizarea Ajustorului său a demonstrat perfecţiunea şi desăvârşirea efuziunii sale sub înfăţişarea cărnii muritoare. Sfârşitul rebeliunii devenise un fapt istoric în ziua în care Iisus coborâse de pe Muntele Hermon la întâlnirea cu Tiglat, băiatul care îl aştepta. Pe baza celor mai înalte autorităţi ale universului local şi a suprauniversului, Iisus a fost apoi informat că lucrarea sa de manifestare era terminată, în măsura în care ea afecta statutul său personal în legătură cu suveranitatea şi cu

rebeliunea. El primise deja această încredinţare, direct din Paradis, prin viziunea sa de botez şi prin fenomenul de personalizare a Ajustorului Gândirii din interiorul său.

136:3.5 (1513.2) În timp ce Iisus zăbovea pe munte vorbind cu Gabriel, Tatăl Constelaţiei, venind din Edentia, le-a apărut în persoană lui Iisus şi lui Gabriel şi le-a zis: „Formalităţile sunt îndeplinite. Suveranitatea lui Mihail nr. 611.121 peste universul său din Nebadon stă desăvârşită la dreapta Tatălui Universal. Eu te eliberez de manifestarea ta din partea lui Emanuel, fratele tău, responsabil pentru încarnarea ta pe Urantia. Tu eşti liber să-ţi închei manifestarea de încarnare, acum sau în orice alt moment, şi în maniera pe care tu însuţi o alegi, apoi să urci la dreapta Tatălui tău, să primeşti suveranitatea ta şi să-ţi asumi guvernarea necondiţionată binemeritată a întregului Nebadon. Cu permisiunea Bătrânilor de Zile, eu mărturisesc deopotrivă că formalităţile suprauniversale sunt desăvârşite în ceea ce priveşte încetarea oricărui păcat de rebeliune din universul tău; tu primeşti o autoritate întreagă şi nelimitată pentru a lua măsuri faţă de orice ridicare eventuală de acest ordin în viitor. Din punct de vedere tehnic, munca ta pe Urantia şi în carnea unei creaturi muritoare, este încheiată. Linia ta de conduită depinde de acum înainte de propria ta alegere.”

136:3.6 (1513.3) Când Preaînaltul Tată al Edentiei şi-a luat rămas bun, Iisus a stat îndelung de vorbă cu Gabriel despre bunăstarea universului şi şi-a trimis salutările sale lui Emanuel. El i-a dat în acelaşi timp asigurarea că, în lucrarea pe care era pe punctul de a o întreprinde pe Urantia, el îşi va aminti întotdeauna de sfaturile primite

în legătură cu recomandările care îi fuseseră făcute pe Salvington înaintea manifestării sale.

136:3.7 (1514.1) În timpul acestor patruzeci de zile de solitudine, Iacob şi Ioan, fiii lui Zebedeu, porniseră în căutarea lui Iisus. De multe ori au fost foarte aproape de locul unde se retrăsese, dar nu l-au descoperit niciodată.

4. Planuri pentru lucrarea publică

136:4.1 (1514.2) Zi după zi, sus pe dealuri, Iisus elabora planurile pentru restul efuziunii sale de pe Urantia. El s-a decis mai întâi să nu propovăduiască în acelaşi timp cu Ioan. El a plănuit să rămână într-o retragere relativă până ce munca lui Ioan îşi va fi atins scopul, sau până când ea a fost brusc întreruptă de întemniţarea lui Ioan. Iisus ştia bine că predicile lui Ioan, îndrăzneţe şi lipsite de tact, vor stârni curând teama şi duşmănia conducătorilor civili. Ţinând cont de situaţia precară a lui Ioan, Iisus a început în mod lămurit să-şi pregătească programul de intervenţie publică în favoarea poporului său şi a lumii, în favoarea fiecărei lumi locuite din tot vastul său univers. Manifestarea muritoare a lui Mihail a avut loc *pe* Urantia, însă *pentru* toate lumile Nebadonului.

136:4.2 (1514.3) După ce a conceput planul general de coordonare a programului său cu mişcarea lui Ioan, primul lucru pe care l-a făcut Iisus a fost să repete, în mintea sa, instrucţiunile lui Emanuel. El a reflectat cu grijă la sfaturile care îi fuseseră date cu privire la metodele sale de lucru şi la faptul că el nu trebuia să lase nici un

document scris pe planetă. Iisus nu a mai scris niciodată altfel decât pe nisip. Cu ocazia următoarei sale vizite în Nazaret, şi spre marea amărăciune a fratelui său Iosif, Iisus a distrus tot ceea ce scrisese şi păstrase pe tabletele din atelierul de tâmplărie sau sprijinite pe pereţii vechii sale case. Iisus a reflectat mult şi la sfaturile lui Emanuel privitoare la comportamentul său în materie economică, socială şi politică faţă de lumea aşa cum o va găsi.

136:4.3 (1514.4) Iisus nu a postit în cursul acestor patruzeci de zile de solitudine. Primele sale două zile de pe dealuri au fost cea mai lungă perioadă în care el s-a abţinut de la orice hrană, căci a fost atât de absorbit de cugetările sale încât a uitat complet să mănânce; însă, în ziua a treia, el s-a apucat să caute alimente. El nu a fost nici *ispitit,* în această perioadă, nici de spiritele rele, nici de personalităţile rebele staţionate pe această lume sau provenind din alte lumi.

136:4.4 (1514.5) Aceste patruzeci de zile au fost prilej pentru o confruntare finală între mintea sa umană şi mintea sa divină, sau mai degrabă prima mişcare a funcţionării simultane a acestor două facultăţi mentale de acum înainte reunite într-una singură. Rezultatele acestei importante perioade de meditaţie demonstrează în mod hotărâtor că mintea sa divină dominase în mod triumfal şi spiritual intelectul său uman. Mintea omului a devenit de acum încolo mintea lui Dumnezeu şi, cu toate că sinele-minte omenesc este întotdeauna prezent, această minte omenească spiritualizată zice întotdeauna: „Facă-se voia ta, iar nu a mea."

136:4.5 (1514.6) Evenimentele acestei perioade memorabile nu au fost viziunile fantastice ale unei minţi înfometate şi slăbite, nici

simbolismele confuze şi puerile care au câştigat ulterior dreptul de cetăţenie ca „ispitele lui Iisus în deşert”. Aceasta a fost mai degrabă o perioadă de tur de orizont complet asupra carierei bogate în evenimente şi variate a efuziunii pe Urantia, şi asupra stabilirii minuţioase a planurilor pentru ajutorul viitor care va fi cel mai util pentru această lume, contribuind în acelaşi timp întrucâtva şi la ameliorarea tuturor celorlalte sfere izolate din cauza rebeliunii. Iisus a recapitulat toată istoria vieţii omeneşti de pe Urantia, din zilele lui Andon şi ale Fontei, trecând prin greşeala lui Adam şi până la slujirea lui Melchisedec din Salem.

136:4.6 (1514.7) Gabriel îi amintise lui Iisus că el putea să se manifeste în lume în două moduri diferite, în cazul în care el ar alege să mai rămână câtva timp pe Urantia. I s-a dat limpede de înţeles lui Iisus ca alegerea sa in aceasta chestiune nu va avea întru nimic a face cu suveranitatea sa asupra universului sau, nici cu sfârşitul rebeliunii lui Lucifer. Cele două maniere de a sluji lumea erau următoarele:

136:4.7 (1515.1) 1. Propria sa cale - calea care ar putea să-i pară cea mai agreabilă şi cea mai utilă din punctul de vedere al nevoilor imediate ale acestei lumi şi al edificării prezente a propriului sau univers.

136:4.8 (1515.2) 2. Calea Tatălui - demonstrarea, prin exemplu, a unui ideal, pe termen lung, de viaţă al creaturilor aşa cum este el văzut de înaltele personalităţi din Paradis care administrează universul universurilor.

136:4.9 (1515.3) I s-a dat astfel limpede de înţeles lui Iisus că avea două maniere de a-şi ordona restul vieţii lui pământene. În lumina situaţiei imediate, el avusese argumente în favoarea fiecăreia dintre

ele. Fiul Omului vedea clar ca alegerea sa dintre aceste două moduri de conduită nu ar avea nici o repercusiune asupra atribuirii suveranităţii asupra universului său; chestiunea era deja stabilită şi pecetluită în arhivele universului universurilor şi nu aştepta decât cererea lui personală. Lui Iisus i-a fost însă indicat că fratele lui Paradisiac, Emanuel, ar încerca o mare satisfacţie dacă Iisus ar socoti oportun să îşi încheie cariera sa pământească de încarnare cu tot atâta nobleţe precum începuse, rămânând întotdeauna supus voii Tatălui. Şi el şi-a trăit restul vieţii sale terestre rămânând constant fidel acestei hotărâri. Chiar şi până la amarnicul sfârşit, el şi-a subordonat invariabil voia sa suverană celei a Tatălui său celest.
136:4.10 (1515.4) Cele patruzeci de zile petrecute în singurătatea munţilor nu au fost o perioadă de mari ispite, ci mai degrabă una a *marilor decizii* ale Maestrului. În cursul acestor zile de comuniune solitară cu sine însuşi şi cu prezenţa imediată a Tatălui său - Ajustorul Personalizat (Iisus nu mai avea păzitor serafic personal) - el a ajuns, una câte una, la marile decizii care trebuiau să guverneze politica sa şi conduita sa pentru tot restul carierei sale pământeşti. Tradiţia unei mari ispite a fost legată ulterior de această perioadă de izolare, din pricina confuziei cu povestirile fragmentare ale luptelor de pe Muntele Hermon şi, în plus, pentru că obiceiul voia ca toţi marii profeţi şi conducători ai oamenilor să îşi înceapă cariera lor publică îndurând perioade similare de post şi de rugăciune. Când Iisus se confrunta cu vreo decizie nouă sau gravă, el avusese obiceiul de a se retrage pentru a comunica cu propriul său spirit şi de a căuta astfel să cunoască voia Tatălui.

136:4.11 (1515.5) În toate aceste proiecte pentru restul vieţii sale, Iisus era întotdeauna sfâşiat, în inima sa omenească, între două linii de conduită opuse:

136:4.12 (1515.6) 1. El încerca o puternică dorinţă de a-şi determina poporul - şi întreaga lume - să creadă în el şi să accepte noul său regat spiritual. Şi el cunoştea bine ideile compatrioţilor săi asupra lui Mesia ce va fi să vină.

136:4.13 (1515.7) 2. De a trăi şi a acţiona într-o manieră pe care o ştia aprobată de Tatăl său, de a-şi conduce munca în favoarea altor lumi aflate la strâmtoare, şi de a continua, în stabilirea regatului, să reveleze Tatăl şi să manifeste caracterul său divin de dragoste.

136:4.14 (1515.8) În cursul acestor zile memorabile, Iisus a locuit într-o veche cavernă stâncoasă, un adăpost pe coasta unui munte, lângă satul numit cândva Beit Adis. El bea apă din micul izvor care ţâşnea de pe coasta dealului aproape de acest adăpost stâncos.

5. Prima mare decizie

136:5.1 (1516.1) În cea de-a treia zi de după începutul acestei confruntări dintre el însuşi şi Ajustorul său personalizat, Iisus a fost răsplătit cu viziunea oştirilor cereşti ale Nebadonului adunate şi trimise de comandanţii lor pentru a se pune la dispoziţia suveranului lor mult iubit. Această puternică oaste cuprindea două legiuni de serafimi şi cantităţi proporţionale din toate ordinele de inteligenţe ale universului. Prima mare decizie a lui Iisus în solitudinea avea de-a face cu faptul de a şti dacă va utiliza sau nu aceste puternice

personalităţi în programul ulterior al serviciului său public de pe Urantia.

136:5.2 (1516.2) Iisus a decis să *nu* utilizeze nici o singură personalitate a acestui vast ansamblu, decât daca nu devine ceva evident că aceasta este *voia Tatălui său.* În ciuda acestei decizii de ordin general, această numeroasă armată l-a însoţit pentru tot restul vieţii sale pământeşti, întotdeauna pregătită să asculte cea mai mică exprimare a voinţei Suveranului ei. Iisus nu a zărit constant, cu ochii săi omeneşti, aceste personalităţi însoţitoare, dar Ajustorul său Personalizat asociat le vedea tot timpul şi putea să comunice cu fiecare dintre ele.

136:5.3 (1516.3) Înainte de a coborî din retragerea sa de patruzeci de zile din munţi, Iisus a încredinţat comanda imediată a acestei oştiri de personalităţi ale universului Ajustorului său recent personalizat. Vreme de peste patru ani de timp al Urantiei, aceste personalităţi selecţionate din fiecare departament de inteligenţe universale vor activa cu docilitate si cu respect sub înţeleapta guvernare a acestui Veghetor de Mister Personalizat. Acest Ajustor experimentat şi superior făcuse cândva parte integrantă din Tatăl Paradisului şi poseda natura acestuia. Preluând conducerea acestei puternice adunări, el i-a dat lui Iisus asigurarea că în nici un caz el nu va permite acestor agenţi supraumani să servească şi să se manifeste în legătură cu cariera sa pământeană sau în favoarea sa, decât dacă se vădea că Tatăl ar dori această intervenţie. Astfel, printr-o singură mare decizie, Iisus s-a privat de bună voie de orice cooperare supraomenească în treburile privitoare la restul carierei lui muritoare,

dacă nu cumva Tatăl alegea cu de la sine putere să participe la cutare sau cutare act sau episod al lucrărilor terestre ale Fiului.

136:5.4 (1516.4) Acceptând conducerea armatei universului în slujba lui Cristos Mihail, Ajustorul Personalizat a avut mare grijă să-i arate lui Iisus că, prin autoritatea delegată a Creatorului acestor personalităţi ale universului, el putea să limiteze activităţile unei astfel de adunări în *spaţiu,* dar că aceste restricţii ar fi fără efect în ceea ce priveşte funcţiile acestor creaturi în *timp.* Această restricţie provenea din faptul că Ajustorii sunt fiinţe independente de timp odată ce sunt personalizaţi. În consecinţă, Iisus a fost avertizat că controlul tuturor inteligenţelor vii puse sub conducerea Ajustorului ar fi complet şi perfect în tot ceea ce privea *spaţiul,* dar că nu era posibil să se impună limitări atât de perfecte în ce priveşte *timpul.* Ajustorul i-a zis: „Întocmai cum mi-ai poruncit, eu voi interzice, acestei armate de inteligenţe universale care te însoţesc să intervină în vreun fel în cariera ta pământească, afară de cazul în care Tatăl Paradisului îmi va porunci să-i las să opereze pe aceşti agenţi pentru a face posibilă înfăptuirea voii sale divine după cum vei fi ales tu. Aceeaşi excepţie se va aplica în toate circumstanţele în care voia ta divin-umană se va angaja într-o alegere sau într-un act care să implice derogări de la ordinea pământească naturală doar în ceea ce priveşte *timpul.* În toate evenimentele dependente de timp, eu sunt neputincios, iar creaturile adunate aici în perfecţiune şi în unitate de putere sunt deopotrivă de neputincioase. Dacă cele două naturi ale tale unite încearcă într-o bună zi astfel de dorinţe, manifestările alegerii tale vor fi executate de îndată. Dorinţa ta în toate aceste chestiuni va constitui scurtarea timpului, iar lucrul proiectat *este* existent. Sub comanda mea, aceasta

constituie cea mai mare limitare care poate fi impusă suveranităţii tale potenţiale. În propria mea conştiinţă, timpul nu există, şi de aceea eu nu pot să limitez creaturile tale cu nimic în raport cu timpul”.

136:5.5 (1517.1) Iisus a fost astfel informat de consecinţele hotărârii sale de a continua să trăiască ca un om printre oameni. Printr-o singură decizie, el exclusese, de la orice participare la slujirea sa publică ulterioară, toate armatele de inteligenţe universale care îl escortau, dar nu şi în treburile privitoare numai la *timp.* A devenit astfel evident că orice manifestare care putea în mod accesoriu însoţi slujirea lui Iisus în mod supranatural sau presupus supraomenesc, nu privea decât eliminarea timpului, dacă nu cumva Tatăl ordonase în mod specific altfel. Nici un miracol, nici un serviciu al îndurării, nici un eveniment posibil, care survine în legătură cu restul muncilor pământeşti ale lui Iisus, nu putea să aibă natura sau caracterul unui act care transcende legile naturale stabilite care guvernează în mod normal treburile oamenilor, aşa cum trăiesc ei pe Urantia, *decât* în această chestiune în mod expres citată a *timpului.* Bineînţeles, nu se putea impune nici o limită manifestărilor „voii Tatălui”. Eliminarea timpului, în legătură cu dorinţa exprimată a acestui Suveran potenţial al unui univers, nu putea fi evitată decât prin acţiunea directă şi explicită a *voii* acestui om - Dumnezeu care decide că timpul legat de actul sau de evenimentul în chestiune *nu trebuia să fie scurtat sau eliminat.* În vederea împiedicării survenirii a ceea ce apărea ca *miracole legate de timp,* Iisus trebuia să rămână constant conştient de timp. Orice întrerupere din partea sa în conştiinţa timpului, în legătură cu nutrirea vreunei dorinţe precise, echivala cu executarea lucrului

conceput în mintea acestui Fiu Creator, şi aceasta fără intervenţia timpului.

136:5.6 (1517.2) Graţie controlului supravegherii Ajustorului său Personalizat şi asociat, Mihail putea să-şi limiteze perfect activităţile pământeşti personale prin raport cu spaţiul, însă Fiului Omului nu îi era posibil să îşi limiteze în aceeaşi manieră prin raport cu timpul, noul său statut pământean de Suveran potenţial al Nebadonului. Aşa era, în realitate, statutul lui Iisus din Nazaret atunci când a inaugurat serviciul său public de pe Urantia.

6. A doua decizie

136:6.1 (1517.3) După ce şi-a fixat politica cu privire la personalităţile tuturor claselor inteligenţelor lui create, în măsura în care el putea să o determine în vederea potenţialului inerent noului său statut de divinitate, Iisus şi-a orientat apoi gândurile asupra lui însuşi. Acum că era întru totul conştient de a fi creatorul tuturor lucrurilor şi creaturilor existente în acest univers, ce are să aibă el a face cu aceste prerogative de creator în situaţiile de viaţă recurente pe care avea să le întâmpine numaidecât atunci când se va reîntoarce în Galileea pentru a relua lucrarea sa printre oameni? De fapt, şi anume acolo unde era, pe aceste dealuri singuratice, această problemă se impusese deja prin necesitatea de a-şi procura hrana. În cea de-a treia zi a meditaţiilor lui solitare, corpului său omenesc i s-a făcut foame. Iisus trebuia să pornească în căutarea hranei, tot aşa cum ar fi făcut-o un om obişnuit, sau trebuia să-şi exercite pur şi simplu puterile sale creative normale

şi să producă o hrană corporală adecvată şi gata pregătită la îndemână? Această mare decizie a Maestrului v-a fost descrisă ca o ispită - ca o provocare lansată de duşmanii imaginari ca el să „poruncească pietrelor lui să se preschimbe în pâini.”

136:6.2 (1518.1) Iisus şi-a fixat deci o nouă politică coerentă pentru restul muncii sale pământeşti. În măsura în care aceasta se referea la nevoile sale personale, şi chiar şi în general în relaţiile sale cu alte personalităţi, el a ales în deplină cunoştinţă de cauză să urmeze de acum înainte cărarea existenţei pământeşti normale; el a luat categoric poziţie contra unei linii de conduită care ar transcende, ar ofensa sau ar viola legile naturale stabilite de el însuşi. Cu toate acestea, după cum fusese deja avertizat de Ajustorul său Personalizat, el nu putea să se angajeze ca în anumite împrejurări conceptibile aceste legi naturale să nu fie susceptibile de a fi foarte mult *accelerate.* Iisus a decis că în principiu, opera vieţii sale va fi organizată şi urmărită conform legilor naturii şi în armonie cu organizarea socială existentă. Maestrul a ales astfel un program de viaţă echivalent cu o decizie de a se opune recurgerii la miracole şi la minuni. Din nou, el s-a decis în favoarea „voii Tatălui”; încă o dată, el a încredinţat toate lucrurile în mâinile Tatălui său din Paradis.

136:6.3 (1518.2) Natura umană a lui Iisus îi dicta că prima sa îndatorire era de a-şi apăra viaţa; acesta este comportamentul normal al omului natural de pe lumile spaţiului şi timpului, deci o reacţie legitimă la un muritor al Urantiei. Dar Iisus nu se preocupa numai de această lume şi de creaturile ei. El trăia o viaţă menită să instruiască şi să inspire multiplele creaturi ale unui vast univers.

136:6.4 (1518.3) Înainte de iluminarea sa de botez, el trăise perfect supus voii şi călăuzirii Tatălui său celest. El a luat hotărârea energică de a continua omeneşte în aceeaşi implicită dependenţă muritoare faţă de voia Tatălui său. El s-a decis să urmeze o linie de conduită nenaturală necăutând să-şi ocrotească viaţa. El a ales să continue politica constând din refuzul de a se apăra. El şi-a formulat concluziile prin cuvintele Scripturilor familiare minţii sale omeneşti: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Ajungând la această concluzie cu privire la apetitul naturii fizice care se traduce prin foame, Fiul Omului şi-a făcut ultima sa declaraţie referitoare la celelalte nevoi ale cărnii şi ale impulsiunilor naturale ale naturii omeneşti.
136:6.5 (1518.4) El ar putea totuşi să utilizeze puterea sa supraomenească în favoarea altuia, dar niciodată pentru el însuşi. El a urmărit această politică cu stăruinţă chiar până la capăt, când un martor al crucificării a zis despre el: „El i-a salvat pe ceilalţi, însă nu s-a putut salva pe sine însuşi” - pentru că nu vroia.
136:6.6 (1518.5) Iudeii se aşteptau la un Mesia care ar înfăptui minuni şi mai mari decât Moise, care se presupune că făcuse să ţâşnească apă dintr-o stâncă într-un loc arid şi îi hrănise pe strămoşii lor în deşert cu mană. Iisus cunoştea genul de Mesia la care nădăjduiau compatrioţii săi, şi el dispunea de toate puterile şi prerogativele pentru a fi la înălţimea speranţelor lor cele mai fanteziste, însă el a luat poziţie împotriva acestui magnific program de putere şi de glorie. Iisus considera programul aşteptat, acela de a face miracole, ca pe o reîntoarcere la timpurile străvechi ale magiei ignorante şi ale practicilor barbare ale războinicilor sălbatici. Poate că, pentru

salvarea celorlalte creaturi, el ar putea accelera jocul legilor naturale, dar nu voia, în nici un caz, să ajungă la transcenderea propriilor lui legi, fie spre propriul său folos, fie spre a inspira un exces de teamă respectuoasă semenilor săi. Iar această decizie a Maestrului a fost definitivă.

136:6.7 (1518.6) Iisus s-a întristat pentru compatrioţii lui; el înţelegea pe deplin modul în care fuseseră ei făcuţi să nădăjduiască la un Mesia, să conteze pe epoca în care „pământul va produce roadele sale cu zecile de mii, în care vor exista mii de curpeni pe o viţă, în care fiecare curpen va produce mii de ciorchini de struguri, şi fiecare ciorchine va produce mii de boabe de struguri şi în care fiecare bob va produce un burduf de vin." Iudeii credeau că Mesia va inaugura o eră de îmbelşugare miraculoasă. Evreii fuseseră timp îndelungat crescuţi în tradiţia miracolelor şi a legendelor cu minuni.

136:6.8 (1519.1) Iisus însă nu era un Mesia care venea să înmulţească pâinile şi vinul. El nu venea să răspundă numai nevoilor temporale. El venea să-l reveleze pe Tatăl lui celest copiilor săi pământeni, căutând să-i facă pe copiii săi pământeni să se alăture lui într-un efort sincer pentru a trăi conform voii Tatălui care este în ceruri.

136:6.9 (1519.2) Prin această decizie, Iisus din Nazaret zugrăvea spectatorilor dintr-un univers nebunia şi păcatul de a înjosi talentele divine şi aptitudinile dăruite de Dumnezeu în ambiţiile personale sau în profiturile şi glorificările pur egoiste. Acela era păcatul lui Lucifer şi al lui Caligastia.

136:6.10 (1519.3) Această mare decizie a lui Iisus a descris, într-un mod impresionant, adevărul că, singure şi prin ele înseşi, plăcerile senzuale şi satisfacţiile egoiste sunt incapabile de a aduce bunăstarea fiinţelor

omeneşti aflate în evoluţie. În existenţa muritoare, există valori superioare - stăpânirea intelectuală şi înfăptuirile spirituale - care transcend legea satisfacerii necesare a apetiturilor şi a nevoilor pur fizice ale omului. Înzestrările omeneşti naturale cu talente şi cu aptitudini ar trebui să fie în principal consacrate dezvoltării şi înnobilării puterilor omeneşti superioare ale minţii şi ale spiritului.

136:6.11 (1519.4) Iisus a revelat astfel creaturilor universului său tehnica căii noi şi mai bune, valorile morale superioare ale vieţii şi satisfacţiile spirituale cele mai profunde ale existenţei evolutive omeneşti asupra lumilor spaţiului.

7. A treia decizie

136:7.1 (1519.5) După ce Iisus a luat deciziile sale cu privire la maniera de a se hrăni, de a răspunde nevoilor corpului său fizic şi de a veghea la sănătatea sa şi la cea a asociaţilor săi, mai rămâneau încă alte probleme de rezolvat. Cum se va comporta el în faţa unui pericol personal? El a decis să exercite o supraveghere normală asupra securităţii sale fizice şi să îşi ia măsuri de precauţie rezonabile pentru a evita sfârşitul prematur al carierei sale în trup, dar să se abţină de la orice intervenţie supraomenească în momentul în care s-ar produce criza vieţii sale întrupate. În timp ce lua această decizie, Iisus şedea la umbra unui copac pe o margine stâncoasă aplecată deasupra unei prăpăstii drept înaintea lui. El şi-a dat perfect seama că de pe această cornişă putea să se arunce în gol fără să i se întâmple nici un rău, cu condiţia de a reveni la prima mare decizie (de a nu invoca intervenţia

inteligenţelor sale celeste pentru a înfăptui opera vieţii sale de pe Urantia) şi cu condiţia de a abroga a doua sa decizie referitoare la comportamentul său cu privire la ocrotirea vieţii sale.

136:7.2 (1519.6) Iisus ştia că compatrioţii lui aşteptau un Mesia care transcendea legile naturale. Fusese bine propovăduit pasajul din Scripturi care spunea că: „Nu te va ajunge nici un rău şi nici o suferinţă nu se va apropia de lăcaşul tău, căci el te va da în grija îngerilor săi pentru ca ei să te păzească pe toate căile tale. Ei te vor purta în braţele de temă ca tu să nu te loveşti la picior de vreo piatră." Acest soi de prezumţie, această sfidare a legii gravitaţiei Tatălui său, ar fi ele justificate ca să se protejeze de vreun rău posibil, sau poate ca să câştige încrederea poporului său rău instruit şi rătăcit? Oricât de satisfăcătoare ar fi ea pentru iudeii în căutare de semne, această linie de conduită nu constituia o revelaţie a Tatălui său, ci o îndoielnică manipulare a legilor stabilite ale universului universurilor.

136:7.3 (1519.7) Înţelegând toate acestea şi ştiind că Maestrul refuza să lucreze sfidând legile naturii pe care el le stabilise, în măsura în care era vorba de conduita sa personală, voi ştiţi cu certitudine că el nu a mers niciodată pe ape şi nu a făcut niciodată nimic care să violeze ordinea materială de administrare a lumii. Bineînţeles, trebuie întotdeauna păstrat prezent în minte faptul că nu fusese încă descoperit nici un procedeu pentru a-l elibera în întregime de lipsa de control asupra elementului timp în legătură cu treburile încredinţate jurisdicţiei Ajustorului Personalizat.

136:7.4 (1520.1) În cursul întregii sale vieţi terestre, Iisus a rămas constant fidel acestei decizii. Astfel, când fariseii i-au reproşat cu dispreţ că nu dă nici un semn, sau când cei care îl observau în

Patimile răstignirii sale l-au îndemnat să coboare de pe cruce, el a menţinut ferm decizia luată în acest ceas pe coasta muntelui.

8. Cea de-a patra decizie

136:8.1 (1520.2) Următoarea mare problemă cu care a trebuit să se lupte acest om - Dumnezeu, şi pe care a rezolvat-o curând conform voii Tatălui celest, era privitoare la chestiunea de a şti dacă el trebuia sau nu să se folosească de puterile sale supraomeneşti pentru a atrage atenţia şi a câştiga adeziunea contemporanilor săi. Trebuia el, cu vreun chip, să lase puterile lui universale să satisfacă nostalgia iudeilor pentru spectaculos şi miraculos? Iisus a decis că nu va face nimic de felul acesta. Pentru a-şi aduce misiunea la cunoştinţa oamenilor, el şi-a fixat alegerea asupra unei metode care să elimine toate aceste practici, şi a trăit în mod constant urmând această mare decizie. Chiar şi în numeroasele cazuri când a îngăduit manifestările de îndurare comportând o scurtare a timpului, el a recomandat aproape invariabil beneficiarilor serviciului său tămăduitor de a nu povesti nimănui despre foloasele trase. El a refuzat întotdeauna sfidarea sarcastică venită din partea inamicilor lui care îi ziceau „arată-ne un semn” ca dovadă şi demonstraţie a divinităţii sale.
136:8.2 (1520.3) Iisus prevedea cu multă înţelepciune că înfăptuirea de miracole şi facerea de minuni nu ar evoca decât o loialitate exterioară provocatoare de un exces de teamă în mintea materială; astfel de performanţe nu l-ar revela pe Dumnezeu şi nu ar salva oamenii. El a

refuzat să devină un simplu făcător de minuni. El a hotărât a se mărgini la o sarcină unică - întemeierea împărăţiei cerurilor.

136:8.3 (1520.4) Pe toată durata acestui important dialog al lui Iisus aflat în comuniune cu sine însuşi, elementul omenesc al interogării ce friza îndoiala şi-a făcut simţită prezenţa, căci Iisus era un om tot atât de bine ca şi un Dumnezeu. Era evident că iudeii nu l-ar accepta niciodată ca pe Mesia dacă nu ar face minuni. Pe de altă parte, dacă el ar consimţi să facă măcar un singur lucru supranatural, mintea omenească ar pricepe cu certitudine că aceasta era doar prin subordonarea în faţa unei minţi cu adevărat divine. Pentru mintea divină, ar fi oare compatibil cu „voia Tatălui” a face această concesie naturii puse pe îndoială a minţii omeneşti? Iisus a decis că aceasta ar fi incompatibil şi a citat prezenţa Ajustorului Personalizat ca dovadă suficientă a divinităţii acordată şi asociată umanităţii.

136:8.4 (1520.5) Iisus călătorise mult. El îşi amintea Roma, Alexandria şi Damascul. El cunoştea metodele lumii - maniera în care ajung oamenii la scopurile lor, în politică şi în afaceri, prin compromis şi diplomaţie. Ar întrebuinţa el această cunoaştere pentru avansarea misiunii sale din lume? Nu! El s-a pronunţat deopotrivă împotriva oricărui compromis cu deşteptăciunea lumii şi cu influenţa bogăţiei pentru stabilirea regatului. Din nou, el a ales să depindă exclusiv de voia Tatălui.

136:8.5 (1520.6) Iisus şi-a dat pe deplin seama că putea să exercite una dintre puterile sale pe o cale directă mai scurtă. El cunoştea multe procedee care îi permiteau să focalizeze imediat asupra lui atenţia naţiunii şi a lumii întregi. Paştele avea curând să fie celebrat în

Ierusalim; oraşul va fi înţesat de vizitatori. Iisus putea să urce pe acoperişul templului şi, în faţa mulţimilor buimace, să meargă prin văzduh. Acesta era genul de Mesia pe care îl căutau iudeii, însă ulterior el îi va dezamăgi, căci nu venise pentru a restabili tronul lui David. Iar el cunoştea inutilitatea metodei lui Caligastia constând din încercarea de a o lua înainte trecând peste maniera naturală, lentă şi sigură a înfăptuirii planului divin. Din nou, Fiul Omului s-a înclinat ascultător înaintea căii Tatălui, voia Tatălui.
136:8.6 (1521.1) Iisus a ales să întemeieze împărăţia cerurilor în inima oamenilor prin metode naturale, obişnuite, dificile şi grele, doar prin procedeele pe care copiii săi pământeni vor trebui ulterior să le urmeze în lucrările lor de lărgire şi de extindere a acestei împărăţii a cerurilor. Fiul Omului ştia foarte bine că va fi „prin multe necazuri şi frământări vor intra numeroşii copii ai timpului în regat”. Iisus trecea acum prin marea încercare a oamenilor civilizaţi, constând din a deţine puterea şi de a refuza ferm să se servească de ea pentru scopurile sale pur egoiste sau personale.

136:8.7 (1521.2) Studiind viaţa şi experienţa Fiului Omului, trebuie întotdeauna avut în vedere că Fiul lui Dumnezeu era întrupat în mintea unei fiinţe omeneşti din primul secol, iar nu în mintea unei minţi din cel de-al douăzecilea secol sau din vreun alt secol. Prin aceasta, noi încercăm să comunicăm ideea că înzestrările umane ale lui Iisus fuseseră dobândite pe cale naturală. Iisus era produsul factorilor ereditari şi de mediu ai timpului său, sporiţi de influenţa educaţiei sale şi a instruirii sale. Umanitatea sa era autentică şi naturală; ea deriva în întregime din antecedentele statutului intelectual de atunci şi din condiţiile sociale şi economice din această epocă şi

din această generaţie, şi era întreţinută de ele. În experienţa acestui om Dumnezeu subzista întotdeauna posibilitatea ca mintea divină să transcendă intelectul uman; cu toate acestea, în circumstanţele în care funcţiona această minte umană, aceasta ar fi aşa cum ar face-o o veritabilă minte temporală în condiţiile anturajului uman din epocă.

136:8.8 (1521.3) Iisus zugrăvea tuturor lumilor din vastul său univers, nebunia de a crea situaţii artificiale cu intenţia de a etala o autoritate arbitrară, sau de a se lăsa slujit de o putere excepţională cu scopul de a reînsufleţi valorile morale sau de a accelera progresele spirituale. Iisus a decis că în cursul misiunii sale pământeşti, el nu se va preta la repetarea decepţiei domniei macabeilor. El a refuzat să înjosească atributele sale divine în dobândirea unei popularităţi nemeritate sau a unui câştig de prestigiu politic. El nu a vrut să sancţioneze transmutarea energiei divine şi creative în putere naţională sau în prestigiu internaţional. Iisus din Nazaret a refuzat orice compromis cu *răul,* şi cu atât mai mult orice asociere cu păcatul. Maestrul şi-a pus triumfal loialitatea faţă de voia Tatălui său mai presus de orice altă consideraţie pământească şi temporală.

9. Cea de-a cincia decizie

136:9.1 (1521.4) După ce a lămurit chestiunile politice privitoare la relaţiile personale cu legile naturii şi cu puterea spirituală, el şi-a îndreptat atenţia asupra alegerii metodelor de folosit pentru proclamarea şi stabilirea regatului lui Dumnezeu. Ioan începuse deja această operă; oare cum ar putea Iisus să continue mesajul? Oare cum

ar trebui să preia şi să ducă mai departe misiunea lui Ioan? Cum ar trebui să organizeze grupul său de fideli în vederea unui efort eficient şi a unei cooperări inteligente? Iisus ajungea acum la decizia finală care îi va interzice să se considere de acum încolo drept Mesia al iudeilor, cel puţin potrivit concepţiei populare despre Mesia din această epocă.

136:9.2 (1522.1) Iudeii îşi închipuiau un eliberator care va veni cu o putere miraculoasă ca să doboare duşmanii Israelului şi să-i instituie pe iudei, eliberaţi de mizerie şi de asuprire, drept conducători ai lumii. El ştia că împărăţia cerurilor se referea la victoria asupra răului din inimile oamenilor, şi că este pur şi simplu o treabă de ordin spiritual. El a meditat asupra oportunităţii de a inaugura împărăţia spirituală printr-o strălucită şi orbitoare demonstraţie de putere - această linie de conduită ar fi fost admisibilă şi în întregime conformă cu jurisdicţia lui Mihail - dar el s-a pronunţat complet împotriva acestui plan. El nu voia să facă nici un compromis cu tehnicile revolutive ale lui Caligastia. Iisus câştigase în mod potenţial lumea supunându-se voii Tatălui; el şi-a propus să-şi termine opera întocmai după cum o începuse, şi în calitate de Fiu al Omului.

136:9.3 (1522.2) Cu greu se poate imagina ceea ce s-ar fi petrecut pe Urantia dacă acest om - Dumnezeu, de acum înainte investit în mod potenţial cu orice putere din cer şi de pe pământ, s-ar fi decis să desfăşoare o dată stindardul suveranităţii, să dispună în ordine de bătaie acestor legiuni operând minuni! Dar el a refuzat compromisul. El nu voia să slujească răul, lăsând cumva a se presupune că adorarea lui Dumnezeu poate să rezulte din aceasta. El a rămas fidel voii

Tatălui. El a proclamat unui univers pe care îl observa: „Să îl adoraţi pe Domnul vostru Dumnezeu, şi să nu îl slujiţi decât pe el singur.”

136:9.4 (1522.3) Pe măsură ce treceau zilele, Iisus percepea din ce în ce mai clar ce fel de revelator de adevăr avea el să devină. El a desluşit că drumurile lui Dumnezeu nu aveau să fie calea uşoară. El a început să îşi dea seama că restul experienţei sale omeneşti ar putea fi o cupă cu băutură amară, dar el s-a decis să o bea.

136:9.5 (1522.4) Chiar şi mintea sa omenească a zis adio tronului lui David. Pas cu pas, ea a urmat cărarea minţii divine; ea a mai pus încă întrebări, dar a acceptat invariabil răspunsurile divine ca regulă finală în această dublă existenţă în care a trăit ca un om în lume, supunându-se constant, fără rezervă, înfăptuirii eternei şi divinei voi a Tatălui.

136:9.6 (1522.5) Roma era stăpâna lumii occidentale. Fiul Omului, acum în solitudinea sa, luând aceste memorabile decizii, cu armatele din cer la ordinele sale, reprezenta, pentru iudei, ultima şansă de a ajunge la dominarea lumii; însă acest iudeu prin naştere, care poseda o înţelepciune şi o putere atât de prodigioase, nu voia să se folosească de înzestrările sale universale nici pentru a se înălţa personal, nici pentru a pune poporul său pe tron. El vedea, ca să zicem aşa, „regatele lumii” şi avea puterea de a pune stăpânire pe ele. Cei Prea Înalţi ai Edentiei încredinţaseră toate aceste puteri în mâinile sale, dar el nu le-a vrut. Regatele pământene erau prea neînsemnate ca să-l intereseze pe Creatorul şi Suveranul unui univers. El nu avea decât un singur obiectiv, să continue revelarea lui Dumnezeu oamenilor, întemeierea împărăţiei cerurilor, domnia Tatălui celest, în inima oamenilor.

136:9.7 (1522.6) Ideile de bătălie, de luptă, de masacru îi repugnau lui Iisus. El nu voia nimic din toate acelea. El voia să se arate pe pământ în calitate de Prinţ al Păcii pentru a-l revela pe Dumnezeul iubirii. Înaintea botezului său, el refuzase pentru a doua oară oferta de a-i conduce pe zeloţi în rebeliunea lor contra opresorilor romani. Acum Iisus a luat decizia sa finală raportându-se la anumite pasaje ale Scripturilor pe care le învăţase de la mama sa, ca de exemplu: „Domnul mi-a zis: 'tu eşti fiul meu, eu te-am zămislit azi. Cere-mi şi îţi voi da pe păgâni drept moştenire şi hotarele pământului în posesiune. Tu le vei sfărâma cu un sceptru de fier; tu le vei sparge în bucăţele ca pe un vas de lut.'"
136:9.8 (1522.7) Iisus din Nazaret a ajuns la concluzia că aceste citate nu îl priveau. În definitiv, şi o dată pentru totdeauna, mintea umană a Fiului Omului a măturat complet toate aceste dificultăţi şi contradicţii mesianice - Scripturile ebraice, educaţia de la părinţi, instruirea chazanilor, speranţele iudeilor şi ambiţioasele dorinţe omeneşti. O dată pentru totdeauna, el şi-a trasat cursul său de acţiune: el s-a reîntors în Galileea şi a început liniştit proclamarea regatului; el îşi punea încrederea în Tatăl său (Ajustorul Personalizat) pentru a elabora detaliile de zi cu zi de punere în practică.

136:9.9 (1523.1) Prin decizii, Iisus a dat o pildă nobilă tuturor persoanelor din toate lumile unui vast univers, refuzând să facă uz de încercările materiale ca dovezi în problemele spirituale, refuzând să sfideze cu trufie legile naturale. Şi, când a refuzat să pună mâna pe puterea temporală ca preludiu la gloria spirituală, el a dat un exemplu inspirator de loialism universal şi de nobleţe morală.

136:9.10 (1523.2) Dacă Fiul Omului a avut îndoieli asupra misiunii sale şi a naturii acesteia când s-a dus în munţi după botezarea sa, el nu a mai avut nici una atunci când a revenit la tovarăşi săi după cele patruzeci de zile de solitudine şi de hotărâri.

136:9.11 (1523.3) Iisus formulase un program pentru stabilirea împărăţiei Tatălui; el nu avea să răspundă satisfacerii fizice a poporului. El nu va distribui pâine mulţimilor aşa cum o făcuse atât de recent la Roma. El nu va atrage atenţia asupra lui prin facerea de minuni, chiar dacă tocmai aceasta era ceea ce aşteptau iudeii de la un eliberator. El nici nu căuta să facă să se accepte mesajul său spiritual printr-o etalare de autoritate politică sau de putere temporală.

136:9.12 (1523.4) Respingând toate aceste metode susceptibile de a înălţa regatul ce va veni în ochii iudeilor care îl aşteptau, Iisus era sigur că aceşti aceiaşi iudei ar respinge cu siguranţă şi definitiv toate pretenţiile sale la autoritate şi la divinitate. Ştiind toate acestea, Iisus a căutat multă vreme să îi împiedice pe primii săi ucenici să vorbească de el ca despre Mesia.

136:9.13 (1523.5) Pe durata întregului său serviciu public, el a fost obligat să facă faţă la trei situaţii constant recurente: strigătul de a fi hrăniţi, insistenţa de a vedea miracole, şi rugămintea finală a partizanilor săi care cereau permisiunea de a-l face rege. Iisus nu s-a îndepărtat însă niciodată de deciziile sale pe care le luase în timpul acestor zile de solitudine din munţii Pereei.

10. Cea de-a şasea decizie

136:10.1 (1523.6) În ultima zi a acestei izolări memorabile, înainte de a coborî de pe munte pentru a se alătura lui Ioan şi discipolilor săi, Fiul Omului a luat ultima sa decizie. El a comunicat-o Ajustorului său Personalizat în aceşti termeni: „Pentru toate celelalte întrebări, ca şi pentru cele la care decizia este acum înregistrată, eu mă angajez faţă de tine să mă supun voii Tatălui meu.” După ce a vorbit astfel, el a coborât de pe munte cu un chip ce radia de gloria victoriilor spirituale şi a înfăptuirilor morale.

Cartea Urantia

Capitolul 137

Şederea în aşteptare din Galileea

137:0.1 (1524.1) ÎN PRIMELE ceasuri ale dimineţii de sâmbătă, 23 februarie al anului 26, Iisus a coborât din munţi pentru a se alătura grupului de adepţi al lui Ioan care locuiau în corturi în Pella. Cât a fost ziua de lungă, Iisus s-a amestecat cu mulţimea. A îngrijit un băiat care se rănise de la o căzătură şi s-a dus în Pella, satul vecin, pentru a-l încredinţa pe copil teafăr părinţilor lui.

1. Alegerea primilor patru apostoli

137:1.1 (1524.2) În timpul acestui sabat, doi dintre principalii ucenici ai lui Ioan şi-au petrecut mult timp cu Iisus. Dintre toţi adepţii lui

Ioan, unul numit Andrei a fost cel mai profund impresionat de Iisus; l-a însoţit în călătoria la Pella cu băiatul rănit. Pe drumul de întoarcere către locul unde boteza Ioan, el i-a pus lui Iisus numeroase întrebări. Chiar înainte de a ajunge la destinaţie, au zăbovit amândoi pentru o scurtă discuţie în cursul căreia Andrei a zis: „Te-am observat mereu de când ai venit la Capernaum, şi eu cred că tu eşti noul Învăţător, şi cu toate că nu înţeleg toată învăţătura ta, eu sunt pe deplin hotărât să te urmez. Aş vrea să stau la picioarele tale şi să învăţ tot adevărul cu privire la noul regat.” Cu o inimoasă încredinţare, Iisus l-a primit pe Andrei ca cel dintâi dintre apostolii săi, acel grup de doisprezece care aveau să trudească cu el la întemeierea noului regat al lui Dumnezeu în inima oamenilor.

137:1.2 (1524.3) Andrei observase în tăcere munca lui Ioan Botezătorul şi credea sincer în el. El avea un frate foarte capabil şi plin de entuziasm, pe nume Simon, care era unul dintre cei mai de seamă ucenici ai lui Ioan; se poate chiar spune că Simon era unul dintre principalii susţinători ai lui Ioan.

137:1.3 (1524.4) Curând după întoarcerea lui Iisus şi a lui Andrei în tabără, Andrei l-a căutat pe fratele său Simon şi l-a luat deoparte; l-a informat că el era personal convins că Iisus era marele Învăţător, şi că se angajase să-i fie discipol. A continuat prin a-i zice că Iisus acceptase oferta lui de slujire şi i-a sugerat (lui Simon) să se ducă şi el să-l găsească pe Iisus şi să se propună ca tovarăş în slujba noului regat. Simon a răspuns: „Încă din clipa în care acest om a venit să lucreze la atelierul lui Zebedeu, eu m-am gândit că era trimis de Dumnezeu, dar ce să facem cu Ioan? Oare trebuie să-l abandonăm? Crezi oare că va fi corect aşa?” Ei s-au decis atunci, pe loc, să se ducă

să se sfătuiască cu Ioan. Ioan a fost întristat la gândul de a pierde doi dintre sfetnicii lui cei mai capabili şi dintre discipolii lui cei mai promiţători, dar a răspuns cu curaj la cererea lor zicând: „Acesta este numai începutul. Munca mea curând va lua sfârşit, şi toţi vom deveni discipolii lui.” Apoi, Andrei i-a făcut lui Iisus semn să vină şi l-a anunţat între patru ochi că fratele lui dorea să intre în slujba noului regat. Primindu-l pe Simon ca al doilea apostol, Iisus a zis: „Simon, entuziasmul tău este lăudabil, dar primejdios pentru lucrarea regatului. Te previn că trebuie să fi mai chibzuit în toate cuvintele tale. Am să-ţi schimb numele cu acela de Petru.”

137:1.4 (1525.1) Părinţii băieţelului rănit, care trăiau în Pella, îl rugaseră pe Iisus să îşi petreacă noaptea la ei şi să se considere la el acasă, şi Iisus promisese că va veni. Înainte de a-l părăsi pe Andrei şi pe fratele său, el le-a zis: „Mâine dimineaţă devreme vom merge în Galileea.”

137:1.5 (1525.2) După ce Iisus s-a reîntors în Pella pentru a înnopta, şi în timp ce Andrei şi Simon discutau încă despre natura serviciului lor în întemeierea apropiatului regat, Iacob şi Ioan, fiii lui Zebedeu au sosit la faţa locului. Ei tocmai se întorceau din lunga şi zadarnica lor căutare după Iisus pe dealuri. Când l-au auzit pe Simon Petru povestindu-le cum el şi fratele său Andrei deveniseră primii sfetnici acceptaţi ai noului regat şi că trebuiau să plece a doua zi dimineaţă cu noul lor Maestru către Galileea, Iacob şi Ioan au fost amândoi mâhniţi. Ei îl cunoşteau pe Iisus de o bună bucată de vreme şi ţineau la el. Îl căutaseră mai multe zile pe dealuri şi, acum, reveneau ca să

afle că fuseseră alţii aleşi înaintea lor. Au întrebat unde se dusese Iisus şi s-au grăbit să i se alăture.

137:1.6 (1525.3) Iisus dormea când au ajuns la locuinţa sa, dar l-au trezit zicându-i: „În timp ce noi, care am trăit atâta timp cu tine, cercetăm dealurile în căutarea ta, cum se face că ai preferat pe alţii înaintea noastră şi i-ai ales pe Andrei şi pe Simon ca primii tăi asociaţi pentru noul regat?" Iisus a răspuns: „Fiţi calmi în inima voastră şi întrebaţi-vă cine v-a poruncit să îl căutaţi pe Fiul Omului în vreme ce el vedea de treburile Tatălui său." După ce ei i-au istorisit detaliile lungii lor căutări peste coline, Iisus i-a instruit mai departe: „Voi ar trebui să învăţaţi să căutaţi taina noului regat în inima voastră, iar nu peste dealuri. Ceea ce căutaţi era deja prezent în sufletul vostru. Voi sunteţi într-adevăr fraţii mei - n-aveţi nevoie ca eu să vă accept - voi aparţineţi deja regatului. Să aveţi mare curaj şi pregătiţi-vă să ne însoţiţi mâine dimineaţă către Galileea." Ioan a îndrăznit atunci să întrebe: „Dar, Maestre, vom fi şi eu cu Iacob asociaţii tăi în împărăţia ta aşa cum sunt Andrei şi cu Simon?" Iisus şi-a pus câte o mână pe umărul fiecăruia dintre ei şi le-a spus: „Fraţilor, voi sunteţi deja cu mine în spiritul regatului, chiar dinainte ca ceilalţi doi să fi cerut să fie admişi. Voi, fraţii mei, nu aveţi nevoie să prezentaţi o cerere pentru a intra în regat; voi aţi fost acolo cu mine încă de la început. Înaintea oamenilor, alţii pot avea prioritate înaintea voastră, dar, în inima mea, vă socoteam şi pe voi în consiliile regatului chiar înainte de a vă fi gândit să îmi cereţi asta. Voi aţi fi putut chiar să fiţi primii dintre oameni dacă nu aţi fi lipsit, fiind angajaţi în sarcina bine intenţionată, dar fixată de voi înşivă, de a căuta pe cineva care nu era nicidecum pierdut. În regatul ce va veni, nu vă ocupaţi de lucruri care vă întreţin

îngrijorarea, ci mai degrabă aveţi grijă tot timpul să faceţi voia Tatălui care este în ceruri.”

137:1.7 (1525.4) Iacob şi Ioan au acceptat îndatoritori mustrarea şi nu au mai fost niciodată invidioşi pe Andrei şi pe Simon. Ei s-au pregătit să plece a doua zi dimineaţă către Galileea împreună cu ceilalţi doi apostoli. Începând din ziua aceea, cuvântul apostol a fost folosit pentru a distinge familia aleasă a consilierilor lui Iisus de vasta mulţime a discipolilor credincioşi care l-au urmat ulterior.

137:1.8 (1525.5) Seara târziu, Iacob, Ioan, Andrei şi Simon au avut o convorbire cu Ioan Botezătorul. Cu lacrimi în ochi, dar cu un glas ferm, viteazul profet iudeean i-a abandonat pe doi dintre principalii săi ucenici pentru a le îngădui să devină apostolii Prinţului galileean al regatului care va veni.

2. Alegerea lui Filip şi a lui Nataniel

137:2.1 (1526.1) Duminică dimineaţa, în ziua de 24 februarie a anului 26, Iisus şi-a luat adio de la Ioan Botezătorul de pe marginea fluviului de lângă Pella, fără a-l mai revedea vreodată în carne.

137:2.2 (1526.2) În ziua aceea, în vreme ce Iisus şi cei patru ucenici-apostoli ai săi plecau către Galileea, s-a iscat un mare tărăboi în tabăra fidelilor lui Ioan. Era pe cale să aibă loc prima mare diviziune. Cu o zi înainte, Ioan îi anunţase cu certitudine pe Andrei şi pe Ezra că Iisus era Eliberatorul. Andrei s-a decis să îl urmeze pe Iisus, dar Ezra l-a recuzat pe blajinul tâmplar din Nazaret zicându-le tovarăşilor lui: „Profetul Daniel declară că Fiul Omului va veni plutind pe norii

cerului, în putere şi în mare glorie. Acest tâmplar din Galileea, acest constructor de bărci nu poate fi Eliberatorul. Un asemenea dar de la Dumnezeu poate oare să vină din Nazaret? Acest Iisus este un văr de-al lui Ioan, iar Maestrul nostru s-a înşelat din exces de sentimentalitate. Să rămânem separaţi de acest fals Mesia.” Când Ioan l-a dojenit pentru vorbele acestea, Ezra s-a retras cu mai mulţi ucenici şi a pornit în grabă către sud. Acest grup a continuat să boteze în numele lui Ioan şi a fondat în cele din urmă o sectă ai cărei membri aveau credinţă în Ioan, dar refuzau să-l accepte pe Iisus. O rămăşiţă a acestui grup mai persistă încă şi astăzi în Mesopotamia.

137:2.3 (1526.3) În vreme ce mocneau necazurile printre partizanii lui Ioan, Iisus şi cei patru ucenici-apostoli ai săi înaintau rapid către Galileea. Înainte de a traversa Iordanul pentru a merge la Nazaret prin Nain, Iisus a privit drumul care urca în faţa sa şi l-a văzut venind către el pe un anume Filip din Betsaida, însoţit de un prieten. Iisus îl cunoscuse pe Filip odinioară, şi acesta le era bine cunoscut şi tuturor celor patru noi apostoli. Filip era pe drum către Pella, cu prietenul său Nataniel, pentru a-l vedea pe Ioan şi pentru a se informa mai bine despre anunţata venire a regatului lui Dumnezeu; el a fost încântat să îl salute pe Iisus, pe care îl admirase întotdeauna încă de la prima vizită a acestuia la Capernaum. În schimb, Nataniel, care trăia în Cana din Galileea, nu îl cunoştea pe Iisus. Filip a venit înainte pentru a-şi saluta prietenii, în vreme ce Nataniel a rămas la umbra unui copac de pe marginea drumului.

137:2.4 (1526.4) Petru l-a luat pe Filip de o parte şi s-a apucat să-i explice că el însuşi, Andrei, Iacob şi Ioan deveniseră toţi asociaţi cu Iisus în noul regat; el l-a îndemnat cu însufleţire pe Filip să se

înroleze în slujba cauzei. Filip s-a pomenit într-un impas. Ce trebuia să facă? Aici, pe nepusă masă - pe marginea drumului de lângă Iordan - se punea cea mai importantă întrebare din viaţa unui om, şi el trebuia să ia o decizie imediată. În timp ce Filip se găsea angajat într-o serioasă conversaţie cu Petru, cu Andrei şi cu Ioan, Iisus îi schiţa lui Iacob drumul de urmat prin Galileea până la Capernaum. În cele din urmă, Andrei i-a sugerat lui Filip: „De ce nu-l întrebi pe Maestru?”
137:2.5 (1526.5) Filip şi-a dat deodată seama că Iisus era într-adevăr un mare om, poate însăşi Mesia, şi a decis să se conformeze deciziei lui Iisus în această chestiune. A mers drept la el şi l-a întrebat: „Maestre, oare trebuie să mă duc la Ioan sau să mă alătur prietenilor mei care te urmează?”. Iar Iisus a răspuns: „Urmează-mă.” Filip a fost însufleţit de certitudinea că descoperise Eliberatorul.

137:2.6 (1526.6) Filip a făcut atunci semn grupului să rămână pe loc, în timp ce alergă în urmă să anunţe decizia sa prietenului său Nataniel, rămas în urmă sub un dud şi reflectând la toate ce le auzise despre Ioan Botezătorul, despre regatul ce sta să vină şi despre Mesia cel aşteptat. Filip l-a întrerupt din această meditaţie exclamând: „L-am găsit pe Eliberator, cel despre care au vorbit Moise şi profeţii şi pe care l-a proclamat Ioan.” Nataniel şi-a ridicat privirea şi a întrebat: „De unde vine acest Maestru?” Şi Filip i-a răspuns: „El este Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif, tâmplarul, venit nu cu mult în urmă să locuiască la Capernaum.” Atunci Nataniel, oarecum surprins, a întrebat: „Poate oare să iasă un lucru atât de bun din Nazaret?” Filip, luându-l de braţ, i-a zis: „Vino şi vezi.”
137:2.7 (1527.1) Filip l-a condus pe Nataniel la Iisus, care l-a privit în faţă cu bunăvoinţă pe acest om sincer care avea îndoieli şi i-a zis:

„Iată un adevărat israelit, în care nu există nici urmă de amăgire. Urmează-mă.” Nataniel s-a întors către Filip şi i-a spus: „Ai dreptate. El este într-adevăr un conducător de oameni. Îl voi urma şi eu, dacă sunt demn de el.” Iisus a dat din cap afirmativ către Nataniel şi a repetat: „Urmează-mă.”

137:2.8 (1527.2) Iisus adunase acum jumătate din viitorul său corp de colaboratori intimi, cinci care îl cunoşteau de câtva vreme şi un străin, Nataniel. Fără a mai aştepta, ei au traversat Iordanul, au trecut prin satul Nainului şi au sosit sera târziu la Nazaret.

137:2.9 (1527.3) Ei au petrecut toată noaptea la Iosif în casa copilăriei lui Iisus. Tovarăşii lui Iisus nu au înţeles foarte bine de ce maestrul lor nou descoperit era atât de preocupat de distrugerea completă a tuturor vestigiilor scrierii sale care subzistau în casă sub forma a zece porunci şi a altor devize şi precepte. Dar acest mod de a acţiona, adăugat faptului că ei nu l-au văzut niciodată scriind - altfel decât în praf sau pe nisip - au făcut o profundă impresie asupra minţii lor.

3. Vizita la Capernaum

137:3.1 (1527.4) A doua zi, Iisus i-a trimis pe apostolii săi în Cana, căci erau cu toţii invitaţi la căsătoria unei tinere fete foarte înstărite din acest oraş, în vreme ce el însuşi se pregătea să îi facă în grabă o vizită mamei sale în Capernaum, oprindu-se în Magdala ca să îl vadă pe fratele său Iuda.

137:3.2 (1527.5) Înainte de a părăsi Nazaretul, noii asociaţi ai lui Iisus i-au povestit, lui Iosif şi altor membrii ai familiei lui Iisus, minunatele

evenimente ale acestui trecut recent şi şi-au exprimat deschis credinţa lor că Iisus era eliberatorul mult aşteptat. Aceşti membri ai familiei lui Iisus au dezbătut chestiunea, iar Iosif a zis: „La urma urmei, se poate ca Maria să fi avut dreptate - că ciudatul nostru frate este regele ce are să vină.”

137:3.3 (1527.6) Iuda asistase la botezarea lui Iisus şi, împreună cu fratele său Iacob, începuse să creadă cu fermitate în misiunea pământeană a lui Iisus. Iacob şi Iuda erau amândoi foarte nedumeriţi cu privire la natura misiunii fratelui lor; în schimb, vechea speranţă că Iisus era Mesia, fiul lui David, renăştea în mama sa, şi ea îşi încuraja fiii să aibă încredere în fratele lor ca fiind eliberatorul Israelului.

137:3.4 (1527.7) Iisus a sosit luni seara în Capernaum, dar nu s-a dus la propriul lui cămin, unde trăia Iacob şi mama sa; el a mers direct la Zebedeu. Toţi prietenii lui din Capernaum au văzut la el o mare şi plăcută schimbare. O dată mai mult, el părea relativ voios şi mai asemănător sieşi, aşa cum fusese în timpul primilor săi ani din Nazaret. În anii de dinaintea botezului său şi în perioadele de izolare imediat precedente şi ulterioare acestuia, Iisus devenise din ce în ce mai grav şi mai rezervat. Acum, pentru ei toţi, el părea să fi redevenit ca odinioară. Era în el ceva maiestuos, impozant şi de un aspect exaltat, dar el era din nou cu inima uşoară şi bucuros.

137:3.5 (1528.1) Maria fremăta de speranţă. Ea credea că făgăduinţa lui Gabriel era aproape de a se realiza. Ea se aştepta să vadă curând toată Palestina încremenită şi uluită de revelaţia miraculoasă a fiului ei ca rege supranatural al iudeilor. Însă, la numeroasele întrebări pe care i le-au pus mama sa, Iacob, Iuda şi Zebedeu, Iisus s-a mărginit a

răspunde surâzând: „Este preferabil ca eu să rămân aici pentru o vreme; trebuie să fac voia Tatălui meu care este în ceruri.”

137:3.6 (1528.2) A doua zi, marţi, s-au dus cu toţii la Cana la căsătoria lui Naomi, care trebuia să aibă loc în ziua următoare. În ciuda avertismentelor repetate ale lui Iisus de a nu vorbi despre el nimănui „până când ceasul Tatălui nu va veni”, ei au stăruit să răspândească în mod discret vestea că îl găsiseră pe Eliberator. Fiecare dintre ei se aştepta cu încredere ca Iisus să îşi afirme pentru prima dată autoritatea sa mesianică cu prilejul apropiatei căsătorii din Cana, şi ca el să o facă cu o mare putere şi cu o sublimă grandoare. Ei îşi aminteau ceea ce li se zisese despre fenomenele care însoţiseră botezul său, şi credeau că viitoarea sa carieră pe pământ va fi marcată de manifestări tot mai multe de minuni supranaturale şi de demonstraţii miraculoase. În consecinţă, toată ţara s-a pregătit să se reunească la Cana pentru petrecerea de la nunta lui Naomi şi a lui Iohab, fiul lui Natan.

137:3.7 (1528.3) Maria nu mai fusese atât de bucuroasă de mulţi ani. Ea s-a dus la Cana în starea de spirit a unei regine-mamă care mergea să asiste la încoronarea fiului ei. De pe când Iisus avusese treisprezece ani, niciodată familia şi prietenii lui nu îl mai văzuseră atât de lipsit de griji şi de fericit, atât de îndatoritor şi de înţelegător faţă de voile şi dorinţele tovarăşilor săi, atât de emoţionant de compătimitor. Şi în felul acesta ei şuşoteau între ei, în mici grupuri, întrebându-se ce are să se întâmple. Care va fi următoarea faptă a acestui personaj? Cum va inaugura el gloria împărăţiei ce vine? Şi ei erau atât de surescitaţi la gândul că aveau să fie prezenţi pentru a asista la revelaţia putinţei şi puterii Dumnezeului Israelului.

4. Nunta de la Cana

137:4.1 (1528.4) Miercuri către amiază, aproape o mie de comeseni au sosit în Cana, de patru ori mai mult decât numărul de invitaţi la nuntă. Iudeii aveau obiceiul de a celebra căsătoria miercurea, iar invitaţiile fuseseră trimise înainte cu o lună. În timpul dimineţii şi la puţin după-amiază, petrecerea semăna mai mult cu o recepţie publică pentru Iisus decât cu o nuntă. Fiecare voia să îl salute pe acest galileean aproape celebru, care îi întâmpina pe toţi cu atâta cordialitate, tineri şi bătrâni, iudei şi gentili. Toată lumea s-a bucurat atunci când Iisus a acceptat să conducă procesiunea care preceda căsătoria.

137:4.2 (1528.5) Iisus era de acum înainte întru totul conştient de sine cu privire la existenţa sa omenească, de preexistenţa sa divină şi de statutul naturilor sale, cea umană şi cea divină, conjugate şi contopite. Cu un echilibru perfect, el putea, în orice moment, să joace rolul uman sau să îşi asume imediat prerogativele personale ale naturii divine.

137:4.3 (1528.6) Pe când ziua se apropia de sfârşit, Iisus şi-a dat tot mai mult seama că comesenii se aşteptau să îl vadă înfăptuind vreun fel de miracol; el a înţeles mai ales că familia sa şi cei şase ucenici-apostoli ai săi se bizuiau pe faptul că el îşi va anunţa apropiatul său regat într-o manieră adecvată printr-o manifestare încremenitoare şi supranaturală.

137:4.4 (1529.1) În primele ore ale după-amiezii, Maria l-a chemat pe Iacob, şi împreună au îndrăznit să se apropie de Iisus şi să îl întrebe dacă nu voia cumva să le împărtăşească taina sa şi să îi informeze cu

privire la locul şi la momentul ceremoniei căsătoriei în care plănuise să se manifeste în calitate de „fiinţă supranaturală”. De îndată ce au abordat această chestiune cu Iisus, au văzut că i-au stârnit indignarea caracteristică. El a răspuns simplu: „Dacă mă iubiţi, aveţi atunci răbdare de rămâneţi cu mine atâta timp cât sunt în slujba voii Tatălui meu care este în ceruri.” Însă elocvenţa reproşului său stătea în expresia feţei sale.

137:4.5 (1529.2) Iisus a fost omeneşte foarte decepţionat de această iniţiativă a mamei sale, şi a fost readus la realitate de propria sa reacţie la propunerea ei sugestivă de a-şi îngădui să se preteze la vreun fel de manifestare exterioară a divinităţii sale. Acesta era anume unul dintre lucrurile pe care în cursul recentei sale izolări de pe dealuri el se hotărâse să nu le facă. Timp de mai multe ceasuri, Maria a fost foarte deprimată. Ea i-a zis lui Iacob: „Nu pot să îl înţeleg. Ce înseamnă toate astea? Conduita sa stranie nu se va sfârşi oare niciodată?” Iacob şi Iuda au încercat să o consoleze pe mama lor, în vreme ce Iisus s-a retras pentru o oră de singurătate. El a revenit însă la reuniune, din nou bine dispus şi bucuros.

137:4.6 (1529.3) Căsătoria a avut loc într-un interval de aşteptare în tăcere, dar întreaga ceremonie se sfârşise şi gazda de onoare nu făcuse nici un gest şi nu rostise nici un cuvânt. Apoi, s-a şoptit că tâmplarul şi constructorul de bărci, proclamat de Ioan ca „Eliberatorul”, îşi va dezvălui adevăratele intenţii în timpul festivităţilor de seară, poate la masa de seară a nunţii. Iisus însă a înlăturat orice speranţă la vreo demonstraţie de acest ordin din mintea celor şase ucenici-apostoli ai lui, reunindu-i chiar înainte de cină pentru a le zice într-un mod foarte serios: „Să nu credeţi că am venit în acest loc pentru a face vreo

minune, pentru ai satisface pe cei curioşi, sau pentru a-i convinge pe cei ce se îndoiesc. Ne aflăm aici mai degrabă în slujba voii Tatălui nostru care este în ceruri.” Când Maria şi ceilalţi l-au văzut consultându-se cu asociaţii lui, ei au fost şi mai convinşi în sinea lor că era pe punctul de a se produce un eveniment extraordinar. Ei s-au aşezat cu toţii la masa de nuntă pentru a se bucura în bună tovărăşie de mâncare şi de seara petrecerii.

137:4.7 (1529.4) Tatăl mirelui oferise vin din belşug pentru toţi oaspeţii invitaţi la nuntă, dar oare de unde să fi ştiut că nunta fiului său avea să devină un eveniment atât de strâns legat de manifestarea aşteptată a lui Iisus în calitate de eliberator mesianic? El era încântat de a avea onoarea de a-l număra pe faimosul galileean printre oaspeţii săi, dar, înainte de sfârşitul cinei, servitorii i-au adus vestea tulburătoare că se împuţina vinul. Când cina oficială s-a terminat şi când invitaţii începeau să se răspândească prin grădină, mama mirelui i-a destăinuit Mariei că provizia de vin era consumată. Maria i-a răspuns cu încredere: „Nu vă faceţi griji - voi vorbi cu fiul meu. El ne va ajuta.” Şi ea a îndrăznit să facă asta, în pofida mustrării primite cu câteva ceasuri mai înainte.

137:4.8 (1529.5) Vreme de mulţi ani, Maria se întorsese totdeauna către Iisus pentru a fi ajutată în fiecare dintre crizele vieţii lor de familie din Nazaret, astfel încât se gândise întru totul natural la el în împrejurările prezente. Însă această mamă ambiţioasă mai avea şi alte motive pentru a face apel la fiul ei mai mare cu această ocazie. Iisus stătea singur într-un colţ al grădinii. Mama sa s-a apropiat de el şi i-a zis: „Fiul meu, ei nu mai au vin.” Iar Iisus a răspuns: „Buna mea mamă, ce legătură are asta cu mine?” Maria a zis: „Dar eu cred că

ceasul tău a venit deja. Oare nu poţi să ne ajuţi?” Iisus a replicat: „Încă o dată, declar că eu nu am venit să fac lucruri de felul acesta. De ce mă deranjezi iarăşi cu astfel de treburi?” Atunci, izbucnind în lacrimi, Maria l-a rugat: „Dar, fiul meu, eu le-am promis că ne vei ajuta. Nu vrei, dacă te rog, să faci ceva pentru mine?” Şi atunci Iisus a zis: „Femeie, ce-ţi veni să faci astfel de promisiuni? Vezi să nu mai faci şi altă dată. În toate lucrurile, noi trebuie să servim voia Tatălui din ceruri.”

137:4.9 (1530.1) Maria, mama lui Iisus, a fost zdrobita; era năucită! În timp ce stătea neclintită înaintea lui şi cu un torent de lacrimi revărsându-i-se pe faţă, inima omenească a lui Iisus a fost inundată de o profundă compasiune pentru femeia care îl purtase în pântece. El s-a aplecat către ea, şi-a pus cu delicateţe mâna pe capul ei şi i-a zis: „Hai, hai, Mamă Maria, nu te amărî pentru cuvintele mele aparent aspre. Nu ţi-am zis de atâtea ori că eu am venit numai ca să fac voia Tatălui meu ceresc? Aş face cu cea mai mare bucurie ceea ce îmi ceri, dacă asta ar face parte din voia Tatălui...” Şi Iisus s-a oprit brusc. Şovăia. Maria părea să aibă sentimentul că se producea ceva. Sărind în picioare, ea şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui Iisus, l-a sărutat şi s-a dus în grabă în sala servitorilor zicându-le: „Orice v-ar zice fiul meu, să faceţi.” Dar Iisus nu a zis nimic. El îşi dădea acuma seama că zisese deja prea mult - sau mai degrabă că se gândise cu prea mare dorinţă la asta.

137:4.10 (1530.2) Maria dansa de bucurie. Ea nu ştia cum se produsese vinul, dar credea cu fermitate că până la urmă îl convinsese pe fiul ei prim-născut să îşi afirme autoritatea, de a îndrăzni să iese în faţă ca să-şi reclame locul ce îi revenea şi să-şi etaleze puterea sa mesianică.

Din cauza prezenţei şi a asocierii unor anumite puteri şi personalităţi ale universului, total ignorate de toţi comesenii, ea nu trebuia să fie dezamăgită. Vinul pe care-l dorea Maria şi pe care Iisus, omul-Dumnezeu, îl dorea omeneşte prin simpatie, era pe drum.

137:4.11 (1530.3) Erau, în apropiere, şase vase de piatră umplute cu apă conţinând câte o sută de litri fiecare. Această apă urma să fie folosită la ceremoniile finale de purificare ale celebrării căsătoriei. Agitaţia servitorilor în jurul acestor enorme recipiente de piatră, sub îndrumarea activa a mamei lui, a atras atenţia lui Iisus. El s-a apropiat şi a văzut că ei scoteau din ele stacanele pline cu vin.

137:4.12 (1530.4) Iisus şi-a dat treptat seama de ceea ce se întâmplase. Din toate persoanele prezente la nunta din Cana, el a fost cel mai surprins. Ceilalţi se aşteptau cu toţii să-l vadă săvârşind vreo minune, dar asta era tocmai ceea ce nu avea de gând să facă. Apoi, Fiul Omului, şi-a amintit de avertismentul Ajustorului Gândirii Personalizat din interiorul său, pe vremea când era pe dealuri. El şi-a adus aminte cum Ajustorul îl prevenise că nici o putere sau personalitate nu putea să-l priveze de prerogativa sa de creator care îl făcea independent de timp. Cu această ocazie, transformatorii de putere, medienii şi toate celelalte personalităţi ajutătoare erau adunaţi lângă apă şi de alte materiale necesare; în faţa dorinţei exprimate de Suveranul Creator al Universului, apariţia imediată a *vinului* era ineluctabilă. Certitudinea acestui eveniment era dublată de faptul că Ajustorul Personalizat dăduse de înţeles că executarea dorinţei Fiului nu contravenea în nici un fel voii Tatălui.

137:4.13 (1530.5) Dar acesta nu a fost în nici un sens un miracol. Nici o lege a naturii nu a fost modificată, abrogată sau chiar transcensă. Nu

s-a produs nimic altceva decât abrogarea *timpului* în legătură cu acumularea celestă a elementelor chimice care se cereau pentru elaborarea vinului. În Cana, cu acest prilej, agenţii Creatorului au făcut vin întocmai cum se face prin procesul natural obişnuit, numai că ei au făcut asta independent de timp şi cu intervenţia agenţilor supraumani pentru a reuni în spaţiu ingredientele chimice necesare.
137:4.14 (1531.1) Ba mai mult, era evident că înfăptuirea aşa-zisului miracol nu era contrară voii Tatălui din Paradis; altminteri nu s-ar fi produs, din moment ce Iisus se supusese deja în toate lucrurile voii Tatălui.

137:4.15 (1531.2) Când servitorii au scos acest nou vin şi l-au dus la băiatul de onoare „maestru de ceremonie", el l-a gustat apoi a chemat mirele spunându-i: „Datina este să serveşti mai întâi vinul bun şi apoi, după ce comesenii au băut bine, se aduce rodul inferior al viei; tu însă ai păstrat cel mai bun vin până către sfârşitul petrecerii."
137:4.16 (1531.3) Maria şi discipolii lui Iisus s-au bucurat foarte tare de presupusul miracol, care credeau că fusese înfăptuit cu dinadinsul, dar Iisus s-a retras într-un colţ adăpostit al grădinii şi s-a cufundat într-o scurtă şi serioasă meditaţie. În cele din urmă, el a tras concluzia că incidentul depăşea, în împrejurarea de faţă, controlul său personal şi că el era inevitabil de vreme ce nu era contrar voii Tatălui său. Când s-a întors la comeseni, aceştia l-au privit cu o teamă respectuoasă; toţi îl luau drept Mesia. Dar Iisus era chinuitor de stingherit. El ştia că ei credeau în el numai din pricina evenimentului neobişnuit la care hazardul îi făcuse martori. Din nou, Iisus s-a retras pentru o bună bucată de vreme pe terasa casei ca să mediteze la toate acelea.

137:4.17 (1531.4) Iisus a înţeles atunci că el trebuia să fie continuu în gardă de teamă că lăsându-se prea tare pradă compasiunii şi milei, să nu devină răspunzător şi de alte incidente de acest ordin. Totuşi, multe evenimente asemănătoare s-au produs înainte ca Fiul Omului să-şi fi părăsit definitiv viaţa sa muritoare din trup.

5. Reîntoarcerea la Capernaum

137:5.1 (1531.5) În timp ce numeroşi invitaţi au rămas la Cana pe toată durata săptămânii de festivităţi prilejuite de căsătorie, Iisus, împreună cu discipolii lui apostoli tocmai aleşi - Iacob, Ioan, Andrei, Petru, Filip şi Nataniel - a plecat de foarte devreme, a doua zi dimineaţa, către Capernaum, fără a-şi lua rămas bun de la nimeni. Familia lui Iisus şi toţi prietenii săi din Cana au fost mâhniţi de caracterul neaşteptat al plecării sale, iar Iuda, cel mai tânăr dintre fraţii lui Iisus, a plecat în căutarea sa. Iisus şi apostolii săi s-au dus de-a dreptul la casa lui Zebedeu din Betsaida. În cursul călătoriei, Iisus a discutat, cu asociaţii săi recent aleşi, o mulţime de chestiuni importante pentru regatul care va veni; el le-a recomandat mai ales să nu pomenească despre prefacerea apei în vin. I-a sfătuit totodată să evite, în viitoarele lor activităţi, oraşele Sepphoris şi Tiberiada.
137:5.2 (1531.6) În seara aceea, după cină, în căminul lui Zebedeu şi al Salomeii, Iisus a ţinut una dintre cele mai importante cuvântări din toată cariera sa pământească. Numai cei şase apostoli au asistat la această reuniune; Iuda a sosit tocmai când ei se aflau pe punctul de a se despărţi. Aceşti şase oameni selectaţi călătoriseră cu Iisus de la

Cana la Betsaida, păşind, ca să zicem aşa, fără a atinge pământul. Ei trăiau în aşteptare şi se înflăcărau la ideea că fuseseră aleşi ca asociaţi imediaţi ai Fiului Omului. Însă, atunci când Iisus s-a apucat să le explice cu claritate cine era el, care urma să fie misiunea sa pe pământ şi cum risca ea să se încheie, ei au fost uluiţi. Ei nu puteau să priceapă ceea ce le povestea. Amuţiseră; Petru însuşi era nespus de zdrobit. Numai Andrei, cugetător profund, a îndrăznit să răspundă ceva la recomandările lui Iisus. Când Iisus a băgat de seamă că ei nu înţelegeau mesajul său, când a văzut că ideile lor despre un Mesia iudeu erau bine cristalizate, el i-a trimis să se odihnească, în vreme ce el s-a dus să se plimbe şi să stea de vorbă cu fratele său Iuda. Înainte de a-şi lua rămas bun de la Iisus, Iuda i-a zis cu multă emoţie: „Frate-tată, eu nu te-am înţeles niciodată. Nu ştiu cu certitudine dacă tu eşti ceea ce mama ne-a învăţat. Nu înţeleg pe deplin regatul ce are să vină, dar ceea ce ştiu eu, este că tu eşti un puternic om al lui Dumnezeu. Eu am auzit vocea de la Iordan şi cred în tine, orice ai fi." După ce a vorbit astfel, Iuda a plecat îndreptându-se către propriul lui cămin din Magdala.

137:5.3 (1532.1) În noaptea aceea, Iisus nu a dormit deloc. Învelindu-se în păturile sale, s-a dus şi s-a aşezat pe marginea lacului căzând pe gânduri, cugetând până în zorii zilei următoare. În cursul lungilor ceasuri ale acestei nopţi de meditaţie, Iisus a ajuns să înţeleagă clar că nu îi va putea face niciodată pe discipolii săi să îl vadă sub o altă lumină decât aceea a unui Mesia îndelung aşteptat. În sfârşit, el a recunoscut că nu exista nici o cale de a-şi lansa mesajul cu privire la regat altfel decât înfăptuind prezicerea lui Ioan şi în calitatea celui după care căutau iudeii. La urma urmei, deşi el nu a fost tipul

davidian de Mesia, el reprezenta cu adevărat împlinirea profeţiilor clarvăzătorilor de odinioară care erau mai înclinaţi din punct de vedere spiritual. El nu a mai negat niciodată pe de-a-ntregul faptul că era Mesia. El a decis să lase în voia Tatălui grija de a descurca, în cele din urmă, această situaţie complicată.

137:5.4 (1532.2) În dimineaţa zilei următoare, Iisus s-a alăturat prietenilor săi la micul dejun, dar ei formau un grup lipsit de voioşie. El a stat de vorbă cu ei şi, la sfârşitul mesei, el i-a grupat în jurul lui zicându-le: „Este voia Tatălui meu ca noi să rămânem pe aici prin preajmă pentru o vreme. Voi l-aţi auzit pe Ioan zicând că venise ca să pregătească calea regatului. Se cuvine deci ca noi să aşteptăm înfăptuirea prezicerilor lui Ioan. Când precursorul Fiului Omului îşi va fi terminat lucrarea, noi vom începe să proclamăm vestea bună a regatului.” El a poruncit apostolilor să se întoarcă la năvoadele lor, în timp ce el însuşi se pregătea să-l însoţească pe Zebedeu la şantierul naval. El le-a promis că se vor revedea la sinagoga unde urma să vorbească în ziua următoare, ziua de sabat, şi le-a fixat o întâlnire pentru a sta de vorbă cu ei în după-amiaza aceluiaşi sabat.

6. Evenimentele unei zilei de sabat

137:6.1 (1532.3) Prima apariţie în public a lui Iisus, după botezul său, a avut loc în sinagoga din Capernaum, pe 2 martie al anului 26, într-o zi de sabat. Sinagoga era aglomerată. La povestea botezului din Iordan se adăugau acum veştile recente venite din Cana despre apă şi vin. Iisus a oferit locurile de onoare celor şase apostoli ai lui şi i-a aşezat

alături de ei şi pe fraţii săi de sânge Iacob şi Iuda. Mama sa revenise la Capernaum cu Iacob cu o seară înainte şi se găsea deopotrivă acolo, aşezată în secţiunea sinagogii rezervată femeilor. Domnea în auditoriu o mare încordare; ei se aşteptau să vadă vreo manifestare extraordinară de putere supranaturală, o mărturie potrivită a naturii şi a autorităţii celui care avea să le vorbească în ziua aceea; dar ei se aflau înaintea unei dezamăgiri.

137:6.2 (1532.4) Când Iisus s-a ridicat, conducătorul sinagogii i-a întins ruloul Scripturilor şi el a citit din cartea profetului Isaia: „Aşa a zis Domnul: 'Cerul este tronul meu, iar pământul locul pe care-mi ţin picioarele. Unde este casa pe care a-ţi clădit-o pentru mine? Şi unde este locul în care să stau? Toate lucrurile, mâinile mele le-au făcut,' zise Domnul. 'Eu însă îmi voi îndrepta privirile către cel care este umil şi care se căieşte în spirit şi care tremură la vocea mea.' Auziţi cuvântul Domnului, voi care tremuraţi de frică. 'Fraţii voştri v-au urât şi v-au alungat din cauza numelui meu.' Fie dar ca Domnul să fie proslăvit. El vi se va înfăţişa în bucurie, şi toţi ceilalţi vor fi ruşinaţi. O voce din oraş, o voce din templu, o voce de la Domnul zice: 'Înainte de durerile facerii, ea a dat naştere; înainte de venirea suferinţelor, ea a adus pe lume un băieţel.' Cine a mai auzit vreodată aşa ceva? O naţiune se poate ea naşte într-o clipită? Căci astfel vorbeşte Domnul: 'Iată, eu voi revărsa pacea ca pe un fluviu, şi chiar şi gloria gentililor se va aduna într-un torent. Asemenea unui om pe care-l mângâie mama sa, aşa vă voi mângâia eu. Voi veţi fi consolaţi chiar şi în Ierusalim; şi, când veţi vedea aceste lucruri, inima voastră se va bucura.'”

137:6.3 (1533.1) După ce a terminat cu cititul, Iisus a înapoiat ruloul păstrătorului. Înainte de a se reaşeza, el a zis în mod simplu: „Fiţi răbdători, şi veţi vedea gloria lui Dumnezeu. Va fi aşa pentru toţi cei care vor rămâne cu mine şi care vor învăţa în felul acesta să facă voia Tatălui meu din ceruri.” Şi oamenii s-au reîntors la casele lor întrebându-se ce însemnau toate acestea.

137:6.4 (1533.2) În aceeaşi după-amiază, Iisus şi apostolii săi s-au urcat într-o barcă cu Iacob şi cu Iuda. Ei au mers de-a lungul malului o oarecare distanţă şi au aruncat ancora în vreme ce Iisus le vorbea de împărăţia cerurilor. Ei l-au înţeles mai bine decât în seara de joi precedentă.
137:6.5 (1533.3) Iisus le-a dat ordin să îşi reia munca lor regulată până când „vine vremea regatului”. Pentru a-i încuraja, el le-a dat exemplu ducându-se regulat să lucreze pe şantierul naval. El le-a explicat că ei trebuiau să-şi consacre, în toate serile, trei ore pentru a studia şi pentru a-şi pregăti viitoarea lor lucrare, şi a adăugat: „Vom rămâne toţi prin preajmă până ce Tatăl meu îmi va cere să vă chem. Trebuie ca fiecare dintre voi să se întoarcă acum la munca lui obişnuită, întocmai ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu povestiţi nimic despre mine nimănui, şi amintiţi-vă că regatul meu nu trebuie să vină cu zgomot şi cu pompă, ci mai degrabă graţie unei mari schimbări pe care Tatăl meu o va fi operat în inima voastră şi a celor care vor fi chemaţi să se alăture vouă în consiliile regatului. Voi sunteţi de acum înainte prietenii mei; am încredere în voi şi vă iubesc; veţi deveni în curând asociaţii mei personali. Fiţi răbdători, fiţi blajini. Ascultaţi întotdeauna de voia Tatălui. Pregătiţi-vă pentru chemarea regatului. Veţi avea parte de mari bucurii în slujba Tatălui meu, dar trebuie ca în

egală măsură să fiţi pregătiţi să înfruntaţi greutăţi, căci vă previn că mulţi nu vor intra în regat decât trecând prin mari cazne. Pentru cei care vor fi găsit regatul, bucuria lor va fi perfectă; ei se vor numi prea-fericiţii pământului. Nu nutriţi însă false speranţe; lumea are să se poticnească de cuvintele mele. Chiar şi voi, prietenii mei, nu veţi percepe pe deplin ceea ce expun eu minţii voastre confuze. Nu vă amăgiţi. Va fi să trudim pentru o generaţie care caută semne. Ea va pretinde săvârşirea de minuni ca dovadă că eu sunt trimis de Tatăl meu, şi cu greu va recunoaşte, în revelarea *iubirii* Tatălui meu, justificarea misiunii mele."

137:6.6 (1533.4) În seara aceea, după ce au debarcat şi înainte de a se despărţi, Iisus, stând pe marginea apei, s-a rugat: „Tată, îţi mulţumesc pentru aceşti micuţi care cred deja, în pofida îndoielilor lor. De dragul lor m-am ţinut deoparte pentru a face voia ta. Fie ca ei să poată acum învăţa să fie doar una, aşa cum şi noi suntem una."

7. Patru luni de formare

137:7.1 (1533.5) Vreme de patru luni lungi - martie, aprilie, mai şi iunie - s-a prelungit acest timp de aşteptare. Iisus a avut peste o sută de reuniuni lungi şi serioase, dar pline de voioşie şi de bucurie, cu aceşti şase asociaţi şi cu propriul lui frate Iacob. În urma bolilor din familia sa, Iuda a fost rareori în măsură să asiste la aceste şedinţe. Iacob nu şi-a pierdut încrederea în fratele său Iisus, iar în timpul acestor luni de întârziere şi de inacţiune, Maria aproape că şi-a pierdut speranţa în fiul ei. Credinţa ei, care se ridicase la asemenea înălţimi în

Cana, se afunda acum într-o nouă depresiune. Ea revenea întruna la exclamaţia ei de mai multe ori repetată: „Eu nu reuşesc să te înţeleg. Nu reuşesc să-mi explic ce înseamnă toate astea.” Dar soţia lui Iacob a contribuit în mare măsură la susţinerea curajului Mariei.

137:7.2 (1534.1) În cursul acestor patru luni, aceşti şapte credincioşi, dintre care unul era fratele lui de sânge, au făcut o mai amplă cunoştinţă cu Iisus; ei s-au obişnuit cu ideea de a trăi cu acest om-Dumnezeu. Ei îl numeau Rabin, dar învăţau să nu se teamă de el. Iisus poseda acel farmec incomparabil al personalităţii, lucru care îi îngăduia să trăiască printre ei fără ca ei să fie descumpăniţi de divinitatea sa. Ei găseau într-adevăr uşor a fi „prieteni cu Dumnezeu”, cu Dumnezeu întrupat sub înfăţişarea cărnii muritoare. Acest timp de aşteptare a pus tot grupul la grea încercare. Nu s-a produs nimic, absolut nimic miraculos. Zi de zi, ei s-au dus la muncile lor obişnuite şi, noapte de noapte, ei se aşezau la picioarele lui Iisus. Grupul era legat prin incomparabila personalitate a Maestrului şi prin cuvintele de graţie pe care el li le adresa lor seară de seară.

137:7.3 (1534.2) Această perioadă de aşteptare şi de învăţătură a fost deosebit de dificilă pentru Simon Petru. El a căutat de mai multe ori să-l convingă pe Iisus să se apuce să predice regatul în Galileea, în timp ce Ioan continua să predice în Iudeea. Dar Iisus îi răspundea mereu lui Petru: „Simon, ai răbdare. Fă progrese. Nu vom fi nici unul prea pregătiţi când ne va chema Tatăl.” Şi Andrei îl calma pe Petru din când în când prin poveţe mai blânde şi filozofice. Lipsa de afectare a lui Iisus îl impresiona la culme pe Andrei. El nu obosea niciodată tot contemplându-l pe cel care, trăind atât de aproape de

Dumnezeu, putea totodată să arate atâta prietenie şi consideraţie pentru oameni.

137:7.4 (1534.3) În toată această perioadă, Iisus nu a luat decât de două ori cuvântul în sinagogă. Către sfârşitul acestor numeroase săptămâni de aşteptare, comentariile pe seama botezului său şi a vinului din Cana începuseră să se domolească. Iisus a avut grijă să nu se mai producă pseudo-miracole în cursul acestei perioade. Totuşi, în ciuda vieţii lor atât de liniştite din Betsaida, ciudatele acţiuni ale lui Iisus fuseseră raportate lui Irod Antipa, care, la rândul său, a trimis iscoade pentru a afla despre ce era vorba. Dar Irod era mai preocupat de prezicerile lui Ioan. El a decis să nu îi facă necazuri lui Iisus, a cărui muncă continua atât de paşnic în Capernaum.

137:7.5 (1534.4) Iisus a folosit acest timp de aşteptare ca să-i înveţe pe asociaţii săi atitudinea pe care trebuiau să o adopte vizavi de diversele grupuri religioase şi partide politice din Palestina. Cuvintele lui Iisus erau întotdeauna acestea: „Noi căutăm să îi câştigăm pe toţi, dar nu *aparţinem nici unora.* „

137:7.6 (1534.5) Scribii şi rabinii luaţi laolaltă erau numiţi farisei. Ei înşişi se intitulau „cei asociaţi”. Sub multe raporturi, ei reprezentau grupul progresist printre iudei. Într-adevăr, ei adoptaseră numeroase învăţături care nu figurau cu claritate în Scripturile ebraice, cum ar fi credinţa în învierea morţilor, doctrină care fusese menţionată numai de Daniel, unul dintre cei din urmă profeţi.

137:7.7 (1534.6) Grupul saducheilor se compunea din preoţie şi din anumiţi iudei înavuţiţi. Ei nu erau atât de stricţi asupra detaliilor

aplicării legii. În realitate, fariseii şi saducheii erau mai degrabă nişte partide religioase decât nişte secte.

137:7.8 (1534.7) Esenienii formau o veritabilă sectă religioasă care luase naştere în timpul revoltei macabeilor. Sub anumite aspecte, exigenţele lor erau mai constrângătoare decât cele ale fariseilor. Ei adoptaseră numeroase credinţe şi practici persane; trăiau ca o confrerie în mănăstiri, practicând celibatul şi posedând totul în comun. Ei se specializau în învăţături despre îngeri.

137:7.9 (1535.1) Zeloţii erau un grup de iudei patrioţi înfocaţi. Ei susţineau că orice metodă era justificată în lupta pentru a scăpa de robia de sub jugul roman.

137:7.10 (1535.2) Irodienii erau un partid pur politic care preconiza emanciparea de guvernarea directă a romanilor printr-o reinstaurare a dinastiei lui Irod.

137:7.11 (1535.3) Chiar în mijlocul Palestinei trăiau samaritenii, cu care „iudeii nu aveau nici o legătură”, cu toate că erau numeroase puncte de vedere asemănătoare cu cele ale învăţăturilor lui Iisus.

137:7.12 (1535.4) Toate aceste partide şi secte, inclusiv mica confrerie nazarineeană, credeau în venirea lui Mesia. Toate căutau un eliberator naţional. Dar Iisus proclama fără echivoc că el şi discipolii lui nu se aliau cu nici una dintre aceste şcoli de gândire sau de punere în practică. Fiul Omului nu trebuia să fie nici nazarineean, nici esenian.
137:7.13 (1535.5) Cu toate că Iisus i-a invitat mai târziu pe apostoli să plece, aşa cum o făcuse Ioan, pentru a predica evanghelia şi a-i instrui

pe credincioşi, el punea accentul pe proclamarea „veştii bune a împărăţiei cerurilor.” El le repeta neobosit asociaţilor săi că trebuiau să „manifeste dragoste, compasiune şi înţelegere.” El a propovăduit de timpuriu adepţilor săi că împărăţia cerurilor era o experienţă spirituală privitoare la întronarea lui Dumnezeu în inima oamenilor.
137:7.14 (1535.6) În timp ce Iisus şi cei şapte tovarăşi ai lui zăboveau înainte de a se apuca să predice activ în public, ei îşi petreceau câte două seri pe săptămână în sinagogă cu studierea Scripturilor ebraice. La câţiva ani mai târziu, după perioadele de lucru intensiv în public, apostolii au privit retrospectiv aceste patru luni ca fiind cele mai preţioase şi cele mai folositoare din toată asocierea lor cu Maestrul. Iisus i-a învăţat pe aceşti oameni tot ceea ce puteau ei să asimileze. El nu a comis greşeala de a-i instrui peste măsură. El nu a provocat confuzie prezentând adevăruri care să depăşească prea mult capacitatea lor de înţelegere.

8. Predica despre regat

137:8.1 (1535.7) Pe 22 iunie, ziua de sabat, cu puţin înainte de plecarea grupului său pentru primul tur de predicare, şi la douăsprezece zile după întemniţarea lui Ioan, Iisus a ocupat amvonul din sinagogă pentru a doua oară de când îi adusese pe apostolii săi în Capernaum.
137:8.2 (1535.8) Cu câteva zile înaintea ţinerii acestei predici despre „Regat”, în vreme ce Iisus lucra pe şantierul naval, Petru i-a adus vestea arestării lui Ioan. Iisus şi-a depus încă o dată uneltele, şi-a pus

deoparte masa de tâmplar şi i-a zis lui Petru: „Ceasul Tatălui a sunat. Să ne pregătim să proclamăm evanghelia împărăţiei."

137:8.3 (1535.9) În această zi de 18 iunie a anului 26 a fost ultima zi în care Iisus a lucrat la o masă de tâmplărie. Petru a ieşit în goană din atelier şi, până la mijlocul după-amiezii, îi reunise deja pe toţi tovarăşii lui. El i-a lăsat într-un crâng din apropierea malului şi a plecat în căutarea lui Iisus, dar nu l-a putut găsi, căci Maestrul se dusese într-un alt crâng pentru a se ruga. Ei nu l-au văzut decât la o oră înaintată din seară, când el a revenit la casa lui Zebedeu şi a cerut de mâncare. În ziua următoare, Iisus l-a trimis pe fratele său Iacob să ceară privilegiul de a lua cuvântul în sinagogă cu prilejul sabatului. Conducătorul sinagogii a fost foarte fericit că Iisus era dispus să conducă din nou slujba.

137:8.4 (1536.1) Înainte ca Iisus să fi rostit memorabila sa predică despre regatul lui Dumnezeu, primul efort făţiş din cariera sa publică, el a citit, în Scripturi, următoarele pasaje: „Voi veţi fi pentru mine o împărăţie de preoţi, un popor sfânt, Iehova este judecătorul nostru, Iehova este legiuitorul nostru, Iehova este regele nostru; el ne va salva. Iehova este regele meu şi Dumnezeul meu. El este un mare rege care domneşte peste tot pământul. Iubirea şi bunătatea sunt soarta Israelului în această împărăţie. Binecuvântată să fie gloria Domnului, căci el este Regele nostru."

137:8.5 (1536.2) Când Iisus a terminat de citit, a zis:

137:8.6 (1536.3) "Eu am venit ca să proclam întemeierea împărăţiei Tatălui. Acest regat va include sufletele adoratoare ale iudeilor şi ale gentililor, ale bogaţilor şi ale săracilor, ale oamenilor liberi şi ale

sclavilor, căci Tatăl meu nu face deosebire între persoane; dragostea şi îndurarea sa se revarsă peste toţi.

137:8.7 (1536.4) ”Tatăl care este în ceruri îşi trimite spiritul să locuiască în mintea oamenilor. Tot aşa, când îmi voi fi terminat lucrarea mea de pe pământ, Spiritul Adevărului va fi răspândit peste toată carnea. Spiritul Tatălui meu şi Spiritul Adevărului că vor instaura în apropiatul regat al înţelegerii spirituale şi al dreptăţii divine. Regatul meu nu este unul al acestei lumi. Fiul Omului nu va conduce oştirile la bătălie pentru a instaura un tron al puterii sau un regat al gloriei temporare. La venirea împărăţiei mele, voi îl veţi cunoaşte pe Fiul Omului ca Prinţ al Păcii, ca revelaţie a Tatălui etern. Copiii acestei lumi luptă pentru a întemeia şi a mări regatele acestei lumi, dar discipolii mei vor intra în împărăţia cerurilor graţie deciziilor morale şi victoriilor lor întru spirit; şi, când vor pătrunde în el, vor găsi acolo bucurie, dreptate şi viaţă veşnică.

137:8.8 (1536.5) ”Cei care caută ca mai întâi să intre în regat, şi se străduiesc în felul acesta să dobândească o nobleţe de caracter asemănătoare cu cea a Tatălui meu, vor poseda curând tot ceea ce este necesar. Dar eu vă zic asta cu toată sinceritatea: dacă nu căutaţi să intraţi în regat cu credinţa şi cu încrederea unui copilaş, voi nu veţi fi admişi cu nici un chip.

137:8.9 (1536.6) ”Nu vă lăsaţi amăgiţi de cei care vin şi vă zic: regatul este aici sau regatul este acolo, căci regatul Tatălui meu nu are legătură cu lucrurile vizibile şi materiale. Acest regat este deja acum printre voi, căci acolo unde propovăduieşte duhul lui Dumnezeu, acolo unde el călăuzeşte sufletul omului, acolo este în realitate

împărăţia cerurilor. Şi această împărăţie a lui Dumnezeu este dreptate, pace şi bucurie în Duhul Sfânt.

137:8.10 (1536.7) ”Ioan într-adevăr v-a botezat în semn de căinţă şi pentru iertarea păcatelor voastre, dar, atunci când veţi intra în împărăţia celestă, voi veţi primi botezul Spiritului Sfânt.

137:8.11 (1536.8) ”În regatul Tatălui meu, nu vor fi nici iudei, nici gentili, ci numai cei care caută perfecţiunea slujind, căci eu declar că cel care vrea să fie mare în regatul Tatălui meu trebuie ca mai întâi să devină servitorul tuturor. Dacă acceptaţi să-i serviţi pe semenii voştri, voi veţi şedea cu mine în regatul meu, aşa cum şi eu voi şedea curând lângă Tatăl meu în împărăţia sa pentru că l-am servit sub înfăţişarea creaturii.

137:8.12 (1536.9) ”Acest nou regat seamănă cu o sămânţă care creşte în solul bun al unui câmp. Ea nu ajunge rapid la deplina sa maturitate. Există un interval de timp între întemeierea regatului din sufletul unui om şi ceasul în care împărăţia se coace în toată plenitudinea sa pentru a deveni rodul întreg al dreptăţii perpetue şi al salvării eterne.

137:8.13 (1536.10) ”Şi această împărăţie pe care eu o proclam nu este o domnie a puterii şi a abundenţei. Împărăţia cerului nu constă nici în alimente, nici în băuturi, ci mai degrabă într-o viaţă a dreptăţii progresive şi a bucuriei tot mai mari din îndeplinirea crescândă a servirii Tatălui meu care este în ceruri. Căci Tatăl nu a zis el oare copiilor săi din lume: 'Voia mea este ca ei să sfârşească prin a deveni perfecţi, aşa cum eu însumi sunt perfect.'

137:8.14 (1537.1) ”Eu am venit ca să predic vestea bună a venirii împărăţiei. Eu nu am venit să sporesc poverile grele ale celor care vor vrea să intre în această împărăţie. Eu proclam calea nouă şi mai bună,

şi cei care sunt capabili să intre în regatul care vine se vor bucura de odihna divină. Oricât v-ar costa în bunuri materiale, oricare ar fi preţul pe care îl veţi fi plătit pentru a intra în împărăţia cerurilor, voi veţi primi în această lume mult mai multă bucurie şi progres spiritual, şi viaţă veşnică în era care va veni.

137:8.15 (1537.2) ”Intrarea în regatul Tatălui nu depinde nici de oştirile aflate în marş, nici de răsturnarea regatelor acestei lumi, nici de faptul sfărâmării jugului captivilor. Împărăţia cerurilor este la îndemână; toţi cei care intră în el găsesc acolo o libertate abundentă şi o mântuire plină de voioşie.

137:8.16 (1537.3) ”Acest regat este un dominion veşnic. Cei care intră în regat vor urca până la Tatăl meu; ei vor ajunge cu siguranţă la dreapta sa în gloria din Paradis. Toţi cei care intră în împărăţia cerurilor vor deveni fiii lui Dumnezeu, şi, în timpurile ce vor veni de asemenea, ei se vor înălţa până la Tatăl meu. Eu nu am venit să-i chem pe cei aşa-zişi drepţi, ci pe cei păcătoşi şi pe toţi cei cărora le este foame şi sete de dreptatea perfecţiunii divine.

137:8.17 (1537.4) ”Ioan a venit, predicând căinţa ca să vă pregătească pentru regat; acum, vin eu, proclamând credinţa, darul de la Dumnezeu, care este preţul de plătit pentru intrarea în împărăţia cerurilor. Este de ajuns să credeţi că Tatăl meu vă iubeşte cu o dragoste infinită, şi de îndată vă veţi pomeni în regatul lui Dumnezeu.”

137:8.18 (1537.5) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a aşezat. Toţi cei care l-au auzit au fost uluiţi de cuvintele lui. Discipolii lui se minunau. Dar poporul nu era pregătit să primească vestea bună din gura acestui om-Dumnezeu. Cam o treime din cei ce l-au auzit au crezut în mesaj,

chiar şi fără a-l fi înţeles întru totul; o altă treime era gata în inima ei să respingă un asemenea concept pur spiritual asupra împărăţiei aşteptate, în vreme ce treimea rămasă era incapabilă să priceapă această învăţătură, mulţi, din această ultimă treime, crezând sincer că oratorul „nu era în toate minţile.”

Cartea Urantia

<< Capitolul 137 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 139 >>

Capitolul 138

Formarea mesagerilor împărăţiei

138:0.1 (1538.1) DUPĂ ce a rostit predica despre „Regat”, Iisus i-a reunit pe cei şase apostoli ai săi în aceeaşi după-amiază şi a început să le expună planurile lui de vizitare a oraşelor din jurul lor şi în vecinătatea mării Galileii. Fraţii săi Iacob şi Iuda au fost foarte tare răniţi că nu au fost convocaţi la această întrevedere. Până atunci, ei se consideraseră ca făcând parte din cercul interior de asociaţi al lui Iisus. Dar Iisus nu intenţiona să introducă nici una dintre rudele sale apropiate în acest corp de îndrumători apostolici ai împărăţiei. Faptul de a nu-i include pe Iacob şi pe Iuda printre cei câţiva aleşi, precum şi aparenta sa indiferenţă faţă de mama sa de la episodul din Cana, a fost

punctul de plecare al unei prăpastii mereu mai adânci dintre Iisus şi familia sa. Această situaţie a continuat pe toată durata slujirii sale publice - ei au fost foarte aproape de a-l renega - iar aceste diferende n-au fost complet aplanate decât după moartea şi învierea sa. Mama sa oscila întruna între atitudini fluctuante de credinţă şi de speranţă, şi de reacţii emotive tot mai puternice de decepţie, de umilinţă şi de disperare. Numai Rut, cea mai tânără, rămânea neclintit fidelă fratelui ei tată.

138:0.2 (1538.2) Până după înviere, întreaga familie a lui Iisus a participat foarte puţin la lucrarea sa. Un profet primeşte onoruri, dar altundeva decât în ţara sa; el este înţeles şi apreciat, dar în altă parte decât în propria sa familie.

1. Instrucţiunile finale

138:1.1 (1538.3) În ziua următoare, duminică 23 iunie a anului 26, Iisus a comunicat celor şase instrucţiunile sale finale. El le-a poruncit să pornească câte doi pentru a răspândi vestea bună a regatului. El le-a interzis să boteze. I-a sfătuit să nu predice în public. De asemenea le-a explicat că, mai târziu, le va permite să predice în public. Dar pe moment, şi pentru multe motive, el voia să-i vadă dobândind o experienţă practică în raporturile lor personale cu semenii lor. Iisus îşi propunea să consacre primul lor turneu în întregime unei *lucrări personale.* Deşi această decizie a produs o oarecare dezamăgire în apostoli, ei îşi dădeau seama, măcar în parte, de motivele care îl determinau pe Iisus să înceapă astfel proclamarea regatului; ei au

plecat cu curaj şi cu un entuziasm încrezător. Iisus i-a trimis câte doi, Iacob şi Ioan mergând în Keresa, Andrei şi Petru în Capernaum, în vreme ce Filip şi Nataniel plecau către Taricheea.

138:1.2 (1538.4) Înainte de începerea acestor două prime săptămâni de slujire, Iisus i-a anunţat că dorea să hirotonisească doisprezece apostoli pentru a continua lucrarea regatului după plecarea sa, şi a îngăduit fiecăruia dintre ei să aleagă, dintre primii lor convertiţi, câte un om menit să facă parte din corpul apostolic pe care el avea de gând să-l constituie. Ioan a luat cuvântul pentru a întreba: „Dar, Maestre, vor veni ei aceşti şase oameni în mijlocul nostru, şi vor împărţi ei toate lucrurile pe un picior de egalitate cu noi, care te-am însoţit de la Iordan şi am auzit toată învăţătura ta pregătitoare în prima noastră muncă pentru regat?” Iar Iisus a replicat: „Da, Ioane, oamenii pe care îi veţi alege vor fi una cu voi, şi îi veţi învăţa tot ceea ce are legătură cu regatul, aşa cum şi eu v-am învăţat pe voi.” După ce a vorbit aşa, Iisus i-a părăsit.

138:1.3 (1539.1) Cei şase nu s-au despărţit pentru a-şi începe treaba fără a discuta îndelung porunca, dată fiecăruia de Iisus, de a alege câte un nou apostol. Sfatul lui Andrei a sfârşit prin a prevala, şi s-au dus toţi în treaba lor. Iată pe scurt ceea ce zisese Andrei: „Maestrul are dreptate; noi suntem prea puţini ca să facem toată această lucrare. Este nevoie de mai mulţi învăţători, iar Mestrul ne-a dovedit o mare încredere însărcinându-ne cu alegerea celor şase noi apostoli.” În dimineaţa aceea, pe când se despărţeau pentru a se duce în treaba lor, în inima fiecăruia se cuibărise puţină deprimare. Ei ştiau că Iisus are să le lipsească şi, fără a ţine seama de teama şi de timiditatea lor, nu

acesta este felul în care îşi închipuiseră inaugurarea împărăţiei cerurilor.

138:1.4 (1539.2) Se convenise că cei şase trebuiau să trudească vreme de două săptămâni, după care trebuiau să revină pentru o întrunire la casa lui Zebedeu. Între timp, Iisus s-a dus la Nazaret pentru a sta de vorbă cu Iosif, cu Simon şi cu alţi membrii ai familiei sale care trăiau în aceste ţinuturi. Pentru a păstra încrederea şi afecţiunea familiei sale, Iisus a făcut tot ceea ce era omeneşte posibil, şi compatibil cu consacrarea sa faţă de facerea voii Tatălui său. În speţă, el şi-a făcut pe deplin datoria, şi chiar mai mult.

138:1.5 (1539.3) În timp ce apostolii erau în misiune, el s-a gândit mult la Ioan, care era pe atunci la închisoare. El a fost foarte ispitit să-şi utilizeze puterile potenţiale pentru a-l elibera, dar s-a resemnat încă o dată în „a nădăjdui la voia Tatălui."

2. Alegerea celor şase

138:2.1 (1539.4) Acest prim turneu misionar al celor şase a fost eminamente reuşit. Ei au descoperit cu toţii marea valuare a contactului direct şi personal cu oamenii. Ei au revenit la Iisus mult mai conştienţi de faptul că la urma urmei, religia este pur şi simplu şi cu totul o chestiune de *experienţă personală.* Ei au început să simtă cât de foame le era oamenilor din popor de a auzi cuvintele de consolare religioasă şi de încurajare spirituală. Când s-au adunat în jurul lui Iisus, ei au vrut să vorbească toţi deodată, dar Andrei a preluat conducerea şi i-a numit unul după altul pentru a-şi prezenta

raportul lor oficial Maestrului şi pentru a propune pe cei şase noi apostoli aleşi de ei.

138:2.2 (1539.5) După ce fiecare şi-a prezentat candidatul său, Iisus le-a cerut tuturor celorlalţi de a aproba numirile printr-un vot; astfel, toţi cei şase noi apostoli au fost oficial acceptaţi în unanimitate de cei şapte mai vechi. După aceea, Iisus a anunţat că se vor duce cu toţii în vizită la aceşti solicitanţi pentru a le confirma chemarea la datorie.

138:2.3 (1539.6) Cei şase apostoli nou aleşi erau:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matei Levi,* perceptorul de taxe vamale din Capernaum, care îşi avea biroul chiar în estul oraşului, aproape de hotarele Betaniei. El fusese ales de Andrei.

138:2.5 (1539.8) 2. *Toma Didymus,* un pescar din Taricheea, cândva tâmplar şi zidar în Gadara. El fusese ales de Filip.

138:2.6 (1539.9) 3. *Iacob Alfeu,* pescar şi fermier din Keresa, fusese ales de Iacob Zebedeu.

138:2.7 (1539.10) 4. *Iuda Alfeu,* fratele geamăn al lui Iacob Alfeu, şi pescar deopotrivă, fusese ales de Ioan Zebedeu.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelot* ocupa un post înalt în organizaţia patriotică a zeloţilor, post pe care l-a abandonat pentru a se alătura apostolilor lui Iisus. Înainte de a face parte din grupul de zeloţi, Simon era comerciant. El a fost ales de Petru.

138:2.9 (1540.2) 6. *Iuda Iscarioteanul* era unicul fiu al unor părinţi iudei avuţi care trăiau în Ierihon. El se ataşase de Ioan Botezătorul, iar părinţii săi saduceeni îl renegaseră. El căuta un loc de muncă pe aceste meleaguri când l-au întâlnit apostolii lui Iisus. Nataniel l-a invitat să se alăture lor în principal datorită experienţei lui financiare. Iuda Iscarioteanul era singurul iudeu dintre cei doisprezece apostoli.

138:2.10 (1540.3) Iisus a petrecut o zi întreagă cu cei şase, răspunzând la întrebările lor şi ascultând detaliile relatărilor lor, căci ei aveau multe experienţe interesante şi util de povestit. Ei îşi dădeau acuma seama de înţelepciunea planului Maestrului trimiţându-i să evanghelizeze într-o manieră discretă şi personală înainte de a se lansa în eforturi publice mai ambiţioase.

3. Chemarea lui Matei şi a lui Simon

138:3.1 (1540.4) În ziua următoare, Iisus şi cei şapte l-au vizitat pe Matei, perceptorul de taxe vamale. Matei îi aştepta; îşi încheiase socotelile şi se pregătise să-i treacă treburile biroului său fratelui. Aproape de biroul vamal, Andrei a luat-o înainte cu Iisus, care l-a privit pe Matei în faţă şi i-a zis: „Urmează-mă.” Matei s-a ridicat şi i-a condus pe Iisus şi pe apostolii lui la el acasă.

138:3.2 (1540.5) Matei i-a vorbit lui Iisus despre banchetul pe care îl organizase pentru seara aceea, spunând că dorea măcar să ofere această cină familiei şi prietenilor lui, în caz că Iisus era de acord şi accepta să fie invitatul de onoare. Iisus a aprobat cu un semn al capului. Petru l-a luat atunci pe Matei deoparte; i-a explicat că el îi propuseseră unuia Simon să se alăture apostolilor şi s-a asigurat că Matei consimţea ca Simon să fie şi el invitat la petrecere.

138:3.3 (1540.6) După o masă de prânz la Matei acasă, ei au mers toţi cu Petru ca să-l întâlnească pe Simon zelotul. Ei l-au găsit la vechiul sediu de afaceri, conduse acum de nepotul său. Când Petru la condus

pe Iisus la Simon, Maestrul l-a salutat pe aprigul patriot şi a spus doar atât: „Urmează-mă.”

138:3.4 (1540.7) Ei s-au reîntors cu toţii la Matei, unde au vorbit mult despre politică şi despre religie până la ora mesei de seară. Familia lui Levi era de mult timp în afaceri şi se ocupa cu perceperea de taxe. Mulţi dintre comesenii invitaţi de Matei la acest banchet ar fi fost deci calificaţi drept „publicani şi păcătoşi” de către farisei.

138:3.5 (1540.8) În această epocă, când era oferită o masă de recepţie de felul acesta unei personalităţi de vază, toate persoanele ce se interesau de această petrecere aveau obiceiul de a hoinări prin sala banchetului pentru a-i privi cum mănâncă pe comeseni şi pentru a asculta conversaţia şi cuvântările invitaţilor de onoare. Prin urmare, majoritatea fariseilor din Capernaum erau prezenţi la această ocazie pentru a observa conduita lui Iisus la această reuniune socială neobişnuită.

138:3.6 (1540.9) În cursul cinei, veselia comesenilor a urcat pe culmi înalte de voie bună, toată lumea petrecea atât de bine în toată voia că observatorii farisei au început să-l critice pe Iisus în inima lor pentru participarea sa la o distracţie atât de frivolă. Seara mai târziu, în momentul discursurilor, un fariseu dintre cei mai răutăcioşi şi-a permis a critica conduita lui Iisus faţă de Petru zicând: „Cum de îndrăzneşti tu să propovăduieşti că acest om este just, din moment ce el mănâncă cu publicanii şi cu păcătoşii, şi se pretează cu prezenţa la asemenea scene de nepăsare în plăceri.” Petru a repetat această critică cu voce înceată lui Iisus înainte ca el să pronunţe binecuvântarea de plecare către toţi cei adunaţi. Când Iisus a început să vorbească, a zis: „Venind aici în seara aceasta pentru a-l primi pe Matei şi pe Simon în

comunitatea noastră, sunt fericit să constat voioşia voastră şi bună voastră dispoziţie socială, dar voi ar trebui să vă bucuraţi şi mai mult că mulţi dintre voi vor intra în regatul spiritului ce vine şi în care vă veţi bucura mult mai abundent de lucrurile bune ale împărăţiei cerurilor. Cât despre cei care stau în jurul nostru criticându-mă în inima lor pentru că sunt aici pentru a mă înveseli cu aceşti prieteni, îngăduiţi-mi să spun că eu am venit să proclam bucuria celor asupriţi din societate şi libertatea celor captivi din punct de vedere moral. Este oare necesar să vă reamintesc că cei sănătoşi n-au nevoie de un medic, ci mai degrabă cei bolnavi? Eu am venit nu pentru a-i chema pe cei drepţi, ci pe păcătoşi."

138:3.7 (1541.1) Şi într-adevăr acesta era un spectacol ciudat pentru toată societatea iudaică: a vedea un om cu un caracter drept şi cu sentimente nobile abestecându-se în mod deschis şi bucuros cu oamenii de rând, şi chiar şi cu o mulţime necredincioasă de presupuşi păcătoşi şi de publicani în căutare de plăceri. Simon Zelot dorea să ţină un discurs la această reuniune din casa lui Matei, însă Andrei, ştiind că Iisus nu voia ca împărăţia ce vine să fie confundat cu mişcarea zeloţilor, l-a înduplecat pe Simon să se abţină de la a face comentarii în public.

138:3.8 (1541.2) Iisus şi apostolii şi-au petrecut noaptea în casa lui Matei. Întorcându-se la ei acasă oamenii nu aveau decât un singur subiect de conversaţie: bunătatea şi bunăvoinţa lui Iisus.

4. Chemarea gemenilor

138:4.1 (1541.3) În dimineaţa zilei următoare, ei au mers toţi nouă, cu barca, la Keresa pentru a efectua chemarea oficială a următorilor doi apostoli, Iacob şi Iuda, fiii gemeni ai lui Alfeu, candidaţii aleşi de Iacob şi de Ioan Zebedeu. Gemenii pescari contau pe venirea lui Iisus şi a apostolilor lui, îl aşteptau deci pe mal. Iacob Zebedeu l-a prezentat pe Mestru pescarilor din Kheresa, şi Iisus, uitându-se ţintă la ei, a dat din cap şi le-a zis: „Urmaţi-mă."

138:4.2 (1541.4) Ei au petrecut după-amiaza împreună, iar Iisus i-a instruit pe deplin în legătură cu participarea lor la festivităţi. El şi-a încheiat remarcile spunând: „Toţi oamenii sunt fraţii mei. Tatăl meu nu dispreţuieşte nici o fiinţă creată de noi. Împărăţia cerurilor este deschis tuturor bărbaţilor şi tuturor femeilor. Nimeni nu poate să închidă poarta îndurării în faţa unui suflet însetat ce caută să intre acolo. Noi ne vom aşeza la masă cu toţi cei care vor să audă veşti despre regat. Când din înalt Tatăl meu priveşte oamenii, ei sunt cu toţii asemănători. Nu refuzaţi deci să împărţiţi pâinea cu un fariseu sau cu un păcătos, cu un saduceean sau cu un publican, cu un roman sau cu un iudeu, cu un bogat sau cu un sărac, cu un om liber sau cu un sclav. Poarta regatului este larg deschisă tuturor celor ce doresc să cunoască adevărul şi să-l găsească pe Dumnezeu."

138:4.3 (1541.5) În seara aceea, la o simplă cină la Alfeu, fraţii gemeni au fost primiţi în familia apostolică. Seara mai târziu, Iisus le-a ţinut apostolilor săi prima sa lecţie despre originea, natura şi destinul spiritelor impure, dar ei n-au putt înţelege sensul a ceea ce le zicea. Lor le venea foarte uşor să-l iubească s-au să-l admire pe Iisus, dar le era foarte greu să înţeleagă multe dintre învăţăturile lui.

138:4.4 (1542.1) După o noapte de odihnă, tot grupul, compus acum din unssprezece membrii, s-a dus, cu barca, la Taricheea.

5. Chemarea lui Toma şi a lui Iuda

138:5.1 (1542.2) Toma pescarul şi Iuda rătăcitorul l-au întâlnit pe Iisus şi pe apostolii lui la debarcaderul bărcilor de pescuit din Taricheea, iar Toma a condus grupul la domiciliul lui din vecinătate. Filip l-a prezentat atunci pe Toma ca fiind candidatul său la apostolat, iar Nataniel l-a prezentat pe Iuda Iscarioteanul, iudeeanul, pentru o onoare similară. Iisus l-a privit pe Toma şi i-a zis: „Toma, ţie-ţi lipseşte credinţa; totuşi te primesc. Urmează-mă.” Şi, lui Iuda Iscarioteanul, Maestrul i-a spus: „Iuda, noi suntem cu toţii din aceeaşi carne şi, primindu-te în sânul nostru, eu mă rog ca tu să fii întotdeauna loial faţă de fraţii tăi galileeni. Urmează-mă.”

138:5.2 (1542.3) După ce s-au refăcut, Iisus i-a condus, pentru câtva timp, pe cei doisprezece într-un loc îndepărtat pentru a se ruga cu ei şi pentru a-i instrui cu privire la natura şi lucrarea Spiritului Sfânt, dar, din nou, ei n-au reuşit să înţeleagă decât o mică parte din semnificaţia minunatelor adevăruri pe care Maestrul se străduia să le arate lor. Unul pricepea una, altul înţelegea alta, dar nici unul nu putea pricepe întregul învăţăturii sale. Ei comiteau mereu greşala de a vrea să facă să se potrivească noua evanghelie a lui Iisus cu vechile lor forme de credinţă religioasă. Ei nu puteau pricepe ideea că Iisus venise să proclame o nouă evanghelie a salvării şi să stabilească o nouă cale de

a-l găsi pe Dumnezeu; ei nu-şi dădeau seama că el *era* o nouă revelaţie a Tatălui din ceruri.

138:5.3 (1542.4) În ziua următoare, Iisus i-a lăsat pe cei doisprezece apostoli ai lui singuri. El voia ca ei să se cunoască mult mai bine unii pe alţii şi dorea ca ei să discute, fără el, ceea ce îi învăţase. Maestrul a revenit pentru masa de seară şi, după cină, el le-a vorbit de slujirea serafimilor; unii dintre apostoli i-au înţeles învăţătura. Ei s-au odihnit o noapte şi au plecat în ziua următoare, cu barca, către Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedeu şi Salomeea se duseseră să locuiască cu fiul lor David, astfel încât marea lor casă putea fi pusă la dispoziţia lui Iisus şi a celor doisprezece apostoli ai lui. Iisus a petrecut acolo un sabat liniştit cu mesagerii săi aleşi. El le-a expus cu înţelepciune planurile lui pentru proclamarea regatului şi le-a explicat pe-ndelete importanţa evitării oricărui conflict cu autorităţile civile, spunându-le: „Dacă conducătorii civili trebuie să fie blamaţi, atunci lasaţi în grija mea treba asta. Aveţi grijă de n-aduceţi acuzaţii împotriva cezarului sau slujitorilor lui.” Tot în aceeaşi seară Iuda Iscarioteanul l-a tras pe Iisus deoparte pentru a-l întreba de ce nu se făcea nimic pentru al scoate pe Ioan din temniţă. Iar Iuda n-a fost întru totul satisfăcut de atitudinea lui Iisus.

6. Săptămâna de formare intensivă

138:6.1 (1542.6) Săptămâna ce a urmat a fost consacrată unui program de formare intensivă. În fiecare zi, cei şase noi apostoli au fost încredinţaţi în seama respectivilor care îi recrutaseră, pentru a

recapitula tot ceea ce învăţaseră şi experimentaseră, cu scopul de a-i pregăti să muncească pentru regat. Primii şase apostolii analizau cu înţelepciune, spre folosul celor şase noi, învăţăturile date de Iisus anterior. Seara ei s-au adunat cu toţii în grădina lui Zebedeu pentru a fi instruiţi de Iisus.

138:6.2 (1542.7) Atunci a stabilit Iisus o zi de repaos la mijlocul săptămânii pentru odihnă şi recreaţie. Ei au urmat acest plan de destindere, câte o zi pe săptămână pe tot restul vieţii materiale a lui Iisus. Ca regulă generală, ei nu şi-au continuat niciodată activitălile lor regulate miercurea. În timpul acestei zile de sărbătoare săptâmânale, Iisus avea obiceiul de a se retrage lăsându-i singuri şi spunându-le: „Copiii mei, duceţi-vă şi distraţi-vă o zi. Odihniţivă de la muncile anevoioase ale regatului şi bucuraţi-vă de destinderea pe care o procură întoarcerea la vechile voastre vocaţii sau descoperirea unor soiuri noi de activităţi recreative.” În timpul acestei perioade din viaţa sa pământească, Iisus n-avea realmente nevoie de această zi de repaos, dar el se conforma acestui plan deoarece ştia că era mai bine pentru asociaţii săi umani. Iisus era învăţătorul - Maestrul. Tovarăşii lui erau elevii lui - discipolii.

138:6.3 (1543.1) Iisus s-a străduit să stabilească clar, pentru apostolii săi, deosebirea dintre învăţăturile sale şi *viaţa sa printre ei* pe de o parte, şi învăţăturile care puteau ulterior să apară pe *seama* lui pe de altă parte. Iisus le-a zis: „Regatul meu şi evanghelia care se raportează la el vor fi esenţa mesajului vostru. Nu vă lăsaţi antrenaţi în a predica despre mine sau despre învăţăturile mele. Proclamaţi evanghelia împărăţiei şi descrieţi revelaţia mea despre Tatăl din ceruri, dar nu alunecaţi pe căi abătute creând legende sau clădind un

cult consacrat credinţelor şi învăţăturilor despre credinţele şi învăţăturile mele.” Dar, din nou, discipolii n-au înţeles motivele pentru care a vorbit el astfel, şi nici unul n-a îndrăznit să-l întrebe de ce îi instruia în felul acesta.

138:6.4 (1543.2) În primele sale învăţături, Iisus căuta să evite pe cât posibil controversele cu apostolii săi, afară de cele care implicau false concepţii asupra Tatălui său din ceruri. În toate aceste chestiuni, el nu ezita niciodată să corijeze credinţele eronate. Nu exista decât *o singură* motivaţie în viaţa lui Iisus pe Urantia după botezarea sa, aceea de a aduce o revelaţie mai bună şi mai veridică a Tatălui său din Paradis; el era pionierul noului şi mai bunului drum către Dumnezeu, calea credinţei şi a iubirii. Îndemnul adresat de el apostolilor era întotdeauna: „Căutaţi pe cei păcătoşi, găsiţii pe cei descurajaţi şi îmbărbăteze pe cei neliniştiţi.”

138:6.5 (1543.3) Iisus înţelegea perfect situaţia. El poseda o putere nelimitată care ar fi putut fi utilizată pentru a-şi îndeplini misiunea, dar se mulţumea în întregime cu mijloacele şi cu personalităţile pe care majoritatea oamenilor le-ar fi considerat ca neadecvate şi le-ar fi socotit insignifiante. El era angajat într-o misiune care comporta imense posibilităţi spectaculare, dar el a stăruit în a se ocupa de treburile Tatălui său în maniera cea mai simplă şi cea mai puţin teatrală, evitând cu înţelepciune orice etalare de putere. El şi-a propus acum să lucreze cu calm împreună cu cei doisprezece apostoli ai lui, cel puţin vreme de mai multe luni, în vecinătatea Mării Galileii.

7. O nouă dezamăgire

138:7.1 (1543.4) Iisus plănuise o campanie misionară paşnică de cinci luni de lucrare personală. El nu lea zis apostolilor lui cât timp avea să dureze aceasta; ei lucrau din săptămână în săptămână. Devreme în prima zi din săptămână, în timp ce el era pe cale de a le destăinui aceasta celor doisprezece apostoli, Simon Petru, Iacob Zebedeu şi Iuda Iscarioteanul au venit să vorbească cu el în particular. Luându-l pe Iisus deoparte, Petru a mers până la a-i zice: „Maestre, noi venim la rugămintea tovarăşilor noştri ca să aflăm dacă n-a venit acum momentul de a intra în regat. Vrei oare să proclami regatul la Capernaum, sau mai bine să mergem la Ierusalim? Şi când va afla fiecare dintre noi posturile pe care trebuie să le ocupăm pe lângă tine la stabilirea regatului?..." Şi Petru ar fi continuat să pună şi alte întrebări, dar Iisus a ridicat o mână reprobatoare şi l-a oprit; şi, făcându-le semn să se apropie celorlalţi apostoli care aşteptau în apropiere, le-a zis: „Copilaşii mei, cât timp vă voi mai suporta? Oare nu v-am explicat că regatul meu nu este al acestei lumi? Eu v-am zis de multe ori că nu am venit să mă pun pe tronul lui David; cum se face atunci că voi mă întrebaţi de locul pe care fiecare dintre voi îl va ocupa în regatul Tatălui? Nu puteţi voi vedea că sunteţi chemaţi ca ambasadori ai unui regat spiritual? Nu înţelegeţi oare că în curând, foarte curând, voi veţi urma să mă reprezentaţi în lume şi să proclamaţi regatul, tot aşa cum eu îl reprezint acum pe Tatăl meu din ceruri? Este oare posibil ca eu să vă fi ales şi instruit ca mesageri ai împărăţiei, şi cu toate astea voi să nu înţelegeţi nici natura nici semnificaţia acestei împărăţii ce vine, în care Dumnezeu va predomina în inima oamenilor? Prieteni, ascultaţi-mă încă o dată. Lepădaţi din mintea voastră ideea că regatul meu este o suveranitate

de putere sau o domnie de glorie. Într-adevăr, toate puterile din cer şi de pe pământ îmi vor fi curând înmânate mie, dar nu este voia Tatălui ca noi să întrebuinţăm acest dar divin pentru a ne glorifica în timpul acestei epoci. Într-o altă eră, voi veţi şedea într-adevăr alături de mine în putere şi în glorie, dar, în prezent, se cuvine să ne supunem voii tatălui şi să-i dăm ascultare cu smerenie mergând să îndeplinim poruncile lui pe pământ.”

138:7.2 (1544.1) Încă o dată, tovarăşii lui au fost şocaţi şi uluiţi. Iisus i-a trimis câte doi ca să se roage, cerându-le să revină la el pe la amiază. În această dimineaţă decisivă, fiecare dintre ei a căutat să-l găsească pe Dumnezeu, şi fiecare s-a străduit să-şi încurajeze şi să-şi întărească tovarăşul, apoi s-au întors la Iisus după cum le recomandase acesta.

138:7.3 (1544.2) Iisus le-a povestit atunci venirea lui Ioan, botezul în Iordan, nunta de la Cana, recenta alegere a celor şase şi îndepărtarea de la ei a propriilor lui fraţi întru carne. El i-a prevenit că duşmanul regatului căuta să-i îndepărteze şi pe ei. După această scurtă, dar serioasă convorbire, toţi apostolii s-au ridicat, la semnul lui Petru, pentru a proclama devotamentul lor nepieritor faţă de Maestrul lor şi pentru a promite fidelitatea lor de nezdruncinat faţă de regat - potrivit expresiei lui Toma, „faţă de această împărăţie ce vine, oricare ar fi, chiar şi dacă eu nu-l înţeleg pe deplin”. Ei *credeau cu toţii în Iisus* în mod sincer, cu toate că n-au înţeles în întregime învăţătura sa.

138:7.4 (1544.3) Iisus i-a întrebat atunci câţi bani aveau la ei; el s-a interesat şi de măsurile pe care le luaseră ei cu privire la familiile lor. Când a fost clar că ei abia de aveau suficiente fonduri cu care să se întreţină timp de două săptămâni, Iisus a zis: „Nu este voia Tatălui

meu ca noi să începem să lucrăm în condiţiile astea. O să stăm aici două săptămâni lângă mare şi o să pescuim sau o să facem tot ce vor găsi mâinile noastre de făcut. Între timp, sub conducerea lui Andrei, primul apostol ales, voi vă veţi organiza astfel încât să vă procuraţi tot ce vă va trebui în viitoarea voastră slujire, atât în prezenta voastră lucrare personală cât şi în perioada ulterioară, în care eu vă voi conferi împuternicirea de a predica evanghelia şi să-i instruiţi pe credincioşi." Toţi au fost înveseliţi de aceste cuvinte; era prima dată că Iisus le indica, într-un mod clar şi pozitiv, intenţia sa de a întreprinde mai târziu eforturi publice mai dinamice şi mai spectaculoase.

138:7.5 (1544.4) Apostolii au petrecut restul zilei punând la punct organizarea lor şi procurându-şi bărci şi năvoade pentru a se duce la pescuit în dimineaţa zilei următoare, căci toţi se hotărâseră să se dedice pescuitului; cea mai mare parte dintre ei fuseseră pescari, şi Iisus însuşi era un marinar şi un pescar experimentat. Multe dintre bărcile pe care le-au utilizat în cursul anilor următori fuseseră construite de propriile mâini ale lui Iisus, şi acestea erau bărci bune şi demne de încredere.

138:7.6 (1544.5) Iisus le-a ordonat apostolilor să se consacre pescuitului vreme de două săptămâni şi a adăugat: „După aceea, voi veţi pleca pentru a deveni pescari de oameni." Ei s-au despărţit în trei grupuri, Iisus însoţind, în fiecare noapte, un alt grup. Aceştia s-au bucurat foarte mult de compania lui. El era un bun pescar, un tovarăş voios şi un prieten inspirator. Cu cât apostolii lucrau mai mult cu el, cu atât îl iubeau mai mult. Matei a zis într-o bună zi: „Cu cât mai mult

înţelegeţi anumite persoane, cu atât mai puţin le admiraţi, dar cu omul acesta, cu cât mai puţin îl înţeleg, cu atât mai mult îl iubesc.”

138:7.7 (1545.1) Acest plan, constând din a pescui timp de două săptămâni şi din a ieşi apoi două săptămâni pentru a face muncă personală în numele regatului, a fost urmat vreme de peste cinci luni până la sfârşitul acestui an 26, şi chiar şi după încetarea persecuţiilor special dirijate contra discipolilor lui Ioan în urma arestării lui.

8. Primele munci ale celor doisprezece

138:8.1 (1545.2) Când au vândut peştele prins în două săptămâni, Iuda Iscarioteanul, ales drept vistiernic al celor doisprezece, a împărţit fondurile apostolice în şase părţi egale după ce a a scos, în prealabil, sumele necesare familiilor care erau în grija apostolilor. Apoi, către mijlocul lui august din anul 26, ei au plecat doi câte doi în regiunile de lucru indicate de Andrei. În timpul primelor două săptămâni, Iisus i-a însoţit pe Andrei si pe Petru, în următoarele două săptămâni pe Iacob şi pe Ioan, şi aşa mai departe pentru celelalte perechi, în ordinea în care fuseseră aleşi. În felul acesta, el a putut să iasă măcar o dată cu fiecare pereche înainte de a-i reuni pentru a inaugura serviciul lor public.

138:8.2 (1545.3) Iisus i-a învăţat să predice iertarea păcatelor prin *credinţa în Dumnezeu* fără penitenţă sau sacrificiu, şi să declare că Tatăl din ceruri îi iubeşte pe toţi copiii săi cu aceeaşi iubire veşnică. El le-a poruncit apostolilor săi să se abţină de la orice discuţie despre:

138:8.3 (1545.4) 1. Lucrarea şi întemniţarea lui Ioan Botezătorul.

138:8.4 (1545.5) 2. Vocea care venea din cer la botezarea sa. Iisus a zis: „Numai cei care au auzit vocea au dreptul de a se referi la ea. Proclamaţi numai ceea ce aţi auzit de la mine; nu vorbiţi din auzite.”
138:8.5 (1545.6) 3. Preschimbarea apei în vin din Cana. Iisus le-a cerut cu seriozitate să „nu istorisească nimănui povestea apei şi vinului.”

138:8.6 (1545.7) Apostolii au avut momente minunate pe perioada acestor cinci sau şase luni, în cursul cărora ei au muncit, câte două săptămâni din patru, ca pescari, câştigând astfel destui bani pentru a se îngriji de nevoile lor şi pentru a putea consacra următoarele doua săptămâni lucrării misionare a regatului.
138:8.7 (1545.8) Oamenii de rând se minunau de învăţăturile şi de călăuzirea lui Iisus şi a apostolilor săi. Rabinii îi învăţaseră de demult pe iudei că ignoranţii nu puteau fi nici pioşi nici juşti. Or, apostolii lui Iisus erau şi pioşi şi juşti, şi totuşi ei ignorau cu voioşie o bună parte din ştiinţa rabinilor şi din înţelepciunea lumii.

138:8.8 (1545.9) Iisus a explicat cu claritate apostolilor lui diferenţa dintre pocăinţa prin aşa-zisele fapte bune, după cum propovăduiau iudeii, şi schimbarea mentală prin credinţă - naşterea nouă - pe care el o cerea ca preţ de admitere în regat. El i-a învăţat pe apostolii lui că *credinţa* este singura condiţie necesară pentru a intra în regatul Tatălui. Ioan îi învăţase „pocăinţa - să fugă de mânia ce va fi să vină.” Iisus propovăduia că „credinţa este poarta deschisă pentru a intra în dragostea lui Dumnezeu prezent, perfect şi veşnic.” Iisus nu vorbea ca un profet venit să proclame cuvântul lui Dumnezeu. El părea a vorbi de el însuşi ca unul care avea autoritate. Iisus căuta să abată mintea lor de la căutarea de miracole către descoperirea unei experienţe reale

şi personale în satisfacerea şi în asigurarea prezenţei interioare a spiritului dragostei lui Dumnezeu şi a graţiei lui salvatoare.
138:8.9 (1545.10) Discipolii au învăţat de timpuriu că Maestrul avea un profund respect şi o stimă plină de compasiune pentru *fiecare* fiinţă umană pe care o întâlnea. Ei erau extraordinar de impresionaţi de consideraţia uniformă şi invariabilă pe care el o acorda atât de constant la tot felul de bărbaţi, de femei şi de copii. El se oprea în toiul unei profunde expuneri pentru a ieşi pe drum şi a zice câteva cuvinte de încurajare vreunei persoane apăsate de povara trupului şi a sufletului ei. El se întrerupea în toiul unei importante convorbiri cu apostolii săi pentru a fraterniza cu vreun copil băgăcios. Nimic nu-i părea vreodată atât de important lui Iisus ca *fiinţa umană individuală* ce se găsea în prezenţa sa imediată. El era maestru şi învăţător, dar încă şi mai mult de atât - el era deopotrivă un prieten şi un vecin, un camarad înţelegător.

138:8.10 (1546.1) Cu toate că învăţătura publică a lui Iisus consta în principal din parabole şi din scurte discursuri, el îi instruia în mod invariabil pe apostolii săi prin întrebări şi răspunsuri. În timpul cuvântărilor sale publice ulterioare, el se întrerupea întotdeauna pentru arăspunde la întrebările sincere.
138:8.11 (1546.2) Apostolii au fost mai întâi şocaţi de maniera în care le trata el pe femei, dar s-au obişnuit cu asta foarte curând. El le-a explicat limpede că, în regat trebuiau să se acorde fmeilor drepturi egale cu cele ale bărbaţilor.

9. Cinci luni de încercare

138:9.1 (1546.3) Această perioadă oarecum monotonă de pescuit alternând cu lucrul personal s-a dovedit o experienţă epuizantă pentru cei doisprezece apostoli, dar ei au suportat încercarea. În ciuda tuturor mormăielilor lor, a îndoielilor şi a nemulţumirilor lor trecătoare, ei au rămas fideli jurământului lor de devotament şi de ataşament faţă de Maestru. Asocierea lor personală cu Iisus pe durata acestor cinci luni de încercare li l-au făcut atât de drag că toţi (mai puţin Iuda Iscarioteanul) i-au rămas loiali şi fideli, chiar şi în timpul ceasurilor sumbre ale judecării şiale crucificării. Oamenii adevăraţi nu puteau pur şi simplu să abandoneze un învăţător respectat, care trăise atât de aproape de ei şi le fusese atât de devotat precum Iisus. În timpul orelor sumbre ale morţii Maestrului, orice raţionament, orice judecată şi orice logică s-au dat la o parte din inima apostolilor dinaintea unei singure emoţii omeneşti extraordinare - sentimentul suprem de prietenie şi de fidelitate. Aceste cinci luni de lucru cu Iisus i-au făcut pe aceşti apostoli, atâţia câţi erau, să-l considere ca fiind cel mai bun *prieten* pe care l-au avut pe lume. Acest sentiment omenesc, iar nu învăţăturile lui magnifice sau faptele sale minunate, a fost ceea ce i-a ţinut uniţi până după înviere şi după reînoirea proclamării evangheliei împărăţiei.

138:9.2 (1546.4) Nu numai pentru apostoli a fost această perioadă de cinci luni de lucru liniştit o mare încercare căreia i-au şi supravieţuit, dar această perioadă de inactivitate a fost de asemenea o mare încercare pentru familia lui Iisus. În momentul în care Iisus a fost pregătit să-şi înceapă opera publică, toţi membrii familiei sale (în afară de Rut) practic îl părăsiseră. Ei n-au încercat să stabilească un

contact cu el decât cu rare ocazii ulterioare, şi, atunci, aceasta a fost pentru a-l convinge să se întoarcă acasă cu ei, căci ei nu erau departe de a-l considera ca nefiind în toate minţile sale. Ei erau pur şi simplu incapabili de a sonda filozofia lui sau de a-i pricepe învăţătura; totul era mult prea mult pentru cei ce erau carne din carnea lui.

138:9.3 (1546.5) Apostolii şi-au continuat lucrarea personală în Capernaum, Betsaida -Iulia, Corazin, Gerasa, Hipos, Magdala, Cana, Betleem din Galileea, Iotapata, Rama, Safed, Giscala, Gadara şi Abila. Pe lângă aceste oraşe, ei şi-au exercitat apostolatul prin numeroase sate şi de asemenea la ţară. Către sfârşitul acestei perioade, cei doisprezece elaboraseră planuri destul de satisfăcătoare pentru întreţinerea familiilor lor respective. Cea mai mare parte a apostolilor erau căsătoriţi, unii aveau mai mulţi copii, dar, pentru sprijinirea căminului lor, ei luaseră măsuri ca, cu o uşoară asistenţă din fondurile apostolice, ei să-şi poată consacra toată energia lor lucrării Maestrului fără a trebui să se îngrijoreze de bunăstarea financiară a familiei lor.

10. Organizarea celor doisprezece

138:10.1 (1547.1) Apostolii s-au organizat de timpuriu în felul următor:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrei, primul ales, a fost numit preşedinte şi director general al celor doisprezece.

138:10.3 (1547.3) 2. Petru, Iacob şi Ioan au fost desemnaţi ca însoţitori personali ai lui Iisus. Ei trebuiau să se ocupe de el zi şi noapte, a se îngriji de nevoile lui materiale şi diverse, şi să-l însoţească în nopţile în care veghea şi se ruga într-o misterioasă comuniune cu Tatăl celest.

138:10.4 (1547.4) 3. Filip a devenit intendentul grupului. El avea sarcina de a asigura hrana şi a vedea ca vizitatorii, şi uneori chiar şi mulţimile de auditori, să aibă ceva de mâncare.

138:10.5 (1547.5) 4. Nataniel veghea la nevoile familiale ale celor doisprezece. El primea rapoarte regulate despre nevoile familiei fiecărui apostol, şi trimitea, în fiecare săptămână, fonduri băneşti celor care aveau nevoie de ele, după ce le-ar fi cerut de la Iuda trezorierul.

138:10.6 (1547.6) 5. Matei era agentul contabil al corpului apostolic. El trebuia să vegheze la echilibrul bugetului şi la alimentarea vistieriei. Dacă fondurile de sprijinire reciprocă nu se încasau, dacă nu se primeau donaţii suficiente pentru întreţinerea grupului, Matei avea puterea de a ordona celor doisprezece de a se reîntoarce la plasele lor pentru o bucată de vreme. Totuşi, asta n-a fost niciodată necesar după campania lor publică; au existat atunci destule fonduri în mâinile vistiernicului pentru finanţarea activităţilor lor.

138:10.7 (1547.7) 6. Toma era organizatorul itinerarului. Lui îi revenea datoria de a face aranjamentele pentru găzduirea lor, şi, într-o manieră generală, de a alege locurile de predicat şi de învăţătură în aşa fel încât să asigure un program de deplasări bine organizat şi fără pierderi de timp.

138:10.8 (1547.8) 7. Lui Iacob şi lui Iuda, fiii gemeni ai lui Alfeu, li s-a distribuit controlul mulţimilor. Ei aveau sarcina de a delega cu puteri un număr suficient de supraveghetori auxiliari pentru a permite menţinerea ordinii printre mulţimile care asistau la predici.

138:10.9 (1547.9) 8. Lui Simon Zelot i s-a dat în seamă organizarea recreaţiilor şi a distracţiilor. El pregătea programele de fiecare miercuri şi căuta totodată să procure, în fiecare zi, câteva ore de destindere şi de divertisment.

138:10.10 (1547.10) 9. Iuda Iscarioteanul a fost numit vistiernic. El purta sacul cu bani, achita toate cheltuielile şi ţinea socotelile. El stabilea un proiect de buget în fiecare săptămână pentru Matei, şi îi făcea totodată raporturi săptămânale lui Andrei. Iuda vărsa fondurile la autorizarea lui Andrei.

138:10.11 (1547.11) Organizarea primitivă a celor doisprezece a funcţionat în modul aceasta până în clipa în care a fost necesară o reorganizare prin părăsirea lui Iuda, trădătorul. Maestrul şi apostolii lui ucenici au continuat această simplă manieră până duminică, 12 ianuarie din anul 27, zi în care el i-a reunit şi i-a hirotonisit formal ca ambasadori ai împărăţiei şi ca predicatori ai veştii lui bune. Curând după aceea, ei s-au pregătit să plece către Ierusalim şi Iudeea pentru primul lor turneu de predicare publică.

Cartea Urantia

Capitolul 139

Cei doisprezece apostoli

139:0.1 (1548.1) FARMECUL şi corectitudinea vieţii pământeşti a lui Iisus comporta o elocventă mărturie: cu toate că nu a contenit în a spulbera speranţele apostolilor săi şi a le sfâşia ambiţiile lor de înălţare spirituală, el nu a fost abandonat decât de unul singur dintre ei.

139:0.2 (1548.2) Apostolii au învăţat multe de la Iisus despre regatul din cer, iar Iisus a învăţat mult de la ei despre regatul oamenilor, despre natura omenească, aşa cum există ea pe Urantia şi pe celelalte lumi evolutive din timp şi spaţiu. Aceşti doisprezece bărbaţi reprezentau multe tipuri diferite de temperamente umane, iar învăţătura nu i-a făcut *asemănători.* Mulţi dintre aceşti pescari galileeni aveau o puternică ascendenţă de sânge gentil, ca urmare a

convertirii forţate a populaţiei gentile din Galileea cu un secol mai înainte.

139:0.3 (1548.3) Nu comiteţi greşeala de a-i considera pe apostoli ca fiind complet ignoranţi şi lipsiţi de învăţătură. Toţi, în afară de gemenii Alfeu, absolviseră şcolile sinagogilor, primind o instruire completă în Scripturile ebraice şi în domeniile de cunoaştere curente ale epocii. Şapte dintre ei erau absolvenţi ai şcolilor sinagogii din Capernaum, şi nu exista în toată Galileea o şcoală iudaică mai bună.
139:0.4 (1548.4) Când arhivele voastre se referă la mesagerii împărăţiei ca fiind „ignoranţi şi analfabeţi”, intenţia autorilor lor era de a transmite ideea că era vorba de laici, neinstruiţi în ştiinţa rabinilor şi nepricepuţi în metodele de interpretare rabinică a Scripturilor. Lor le lipsea aşa-zisa înaltă educaţie. În timpurile moderne, ei ar fi fost consideraţi cu siguranţă needucaţi, iar în anumite cercuri sociale chiar inculţi. Un lucru este sigur: nu toţi trecuseră prin acelaşi program de studii rigid şi stereotip. Începând cu perioada adolescenţei, fiecare dintre ei trecuse prin experienţe diferite de ucenicie întru ale vieţii.

1. Andrei, primul ales

139:1.1 (1548.5) Andrei, preşedintele corpului apostolic al regatului, s-a născut în Capernaum. El era cel mai vârstnic dintr-o familie de cinci - el însuşi, fratele său Simon şi trei surori. Tatăl său răposat fusese un asociat de-al lui Zebedeu într-o afacere de uscare a peştelui în Betsaida, portul de pescuit din Capernaum. Când Andrei a devenit apostol, el nu era căsătorit, ci locuia la fratele său căsătorit Simon

Petru. Amândoi erau pescari şi asociaţi ai lui Iacob şi lui Ioan, fiii lui Zebedeu.

139:1.2 (1548.6) În anul 26, când a fost ales ca apostol, Andrei avea 33 de ani, un an mai mult decât Iisus, şi era cel mai vârstnic dintre apostoli. El provenea dintr-o excelentă descendenţă, şi era cel mai capabil dintre cei doisprezece. Afară de darul vorbirii, el era egalul tovarăşilor lui în aproape toate aptitudinile imaginabile. Iisus nu i-a dat niciodată lui Andrei vreo poreclă, vreo denumire familiară. Tot aşa cum apostolii nu au întârziat să-l numească pe Iisus Maestru, ei l-au desemnat şi pe Andrei cu un nume care echivala cu acela de Conducător.

139:1.3 (1549.1) Andrei era un bun organizator, dar un şi mai bun administrator. El făcea parte din cercul interior al celor patru apostoli, dar numirea sa, de către Iisus, ca şef al grupului apostolic făcuse prezenţa sa necesară alături de fraţii săi, pe când ceilalţi trei beneficiau de o comuniune foarte strânsă cu Maestrul. Andrei a rămas până la capăt al doilea din corpul apostolic.

139:1.4 (1549.2) Cu toate că el nu a fost un bun predicator, Andrei realiza o muncă personală eficientă. El era misionarul pionier al regatului, în sensul că fiind primul apostol ales, el l-a adus numaidecât la Iisus pe fratele său Simon, care a devenit ulterior unul dintre cei mai mari predicatori ai împărăţiei. Andrei a fost principalul susţinător al politicii lui Iisus, utilizând programul de lucrare personală ca mijloc de educare a celor doisprezece ca mesageri ai împărăţiei.

139:1.5 (1549.3) Fie că Iisus îi învăţa pe apostoli în particular, fie că predica mulţimilor, Andrei era în general la curent cu ceea ce se

petrecea. El era un executant inteligent şi un administrator eficient. Lua decizii prompte cu privire la toate treburile aduse în atenţia sa, însă nu şi atunci când socotea că problema depăşea domeniul autorităţii sale, caz în care el o prezenta direct lui Iisus.

139:1.6 (1549.4) Andrei şi Petru erau foarte diferiţi în caracter şi în temperament, dar trebuie să se înscrie în mod etern în creditul lor faptul că se înţelegeau extraordinar. Andrei nu a fost niciodată invidios pe talentul oratoric al lui Petru. Rareori se poate vedea un om mai vârstnic de tipul lui Andrei exercitând o influenţă atât de profundă asupra unui frate mai tânăr şi mai bine înzestrat. Andrei şi Petru nu păreau niciodată, câtuşi de puţin, invidioşi unul pe celălalt în ce priveşte talentele şi înfăptuirile lor. Târziu în seara zilei de Rusalii, când au fost adăugate la regat două mii de suflete în principal datorită predicii energice şi inspiratoare a lui Petru, Andrei i-a zis fratelui său: „Eu nu aş fi fost în stare de aşa ceva, dar sunt fericit de a avea un frate capabil să o fi făcut.” La care Petru a răspuns: „Dacă tu nu m-ai fi adus la Maestru, şi fără stăruinţa ta de a mă *ţine* pe lângă el, eu nu aş fi fost aici pentru a face acest lucru.” Andrei şi Petru erau excepţiile de la regulă. Ei demonstrau că până şi fraţii pot să trăiască paşnic şi să lucreze bine împreună.
139:1.7 (1549.5) După Rusalii, Petru a fost cel sărbătorit, însă Andrei, fratele său mai mare, nu a fost niciodată afectat de faptul de a-şi petrece restul vieţii fiind prezentat ca „fratele lui Simon Petru”.

139:1.8 (1549.6) Dintre toţi apostolii, Andrei era cel care judeca cel mai bine oamenii. El ştia despre conflictele care mocneau în inima lui Iuda Iscarioteanul, chiar înainte ca vreunul dintre ceilalţi să bănuiască

că ceva nu era în regulă cu vistierul lor; dar el nu a împărtăşit nimănui temerile sale. Marele serviciu făcut de Andrei regatului a fost acela de a-l povăţui pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan cu privire la alegerea primilor misionari trimişi ca să proclame evanghelia, şi totodată de a da, acestor primi călăuzitori, sfaturi legate de organizarea treburilor administrative ale regatului. Andrei avea un mare dar pentru descoperirea resurselor ascunse şi a calităţilor latente ale tinerilor.

139:1.9 (1549.7) Foarte curând după ascensiunea celestă a lui Iisus, Andrei a început să scrie o expunere personală a spuselor şi a faptelor Maestrului său dispărut. După moartea lui Andrei, s-au făcut şi alte copii ale acestei cronici private, care a circulat liber printre primii învăţători ai Bisericii creştine. Aceste note neformale ale lui Andrei au fost ulterior corectate, amendate, alterate, şi completate până când s-a alcătuit o povestire a vieţii pământeşti a Maestrului. Ultima dintre acest câteva copii alterate şi corectate a fost distrusă de incendiul din Alexandria, la o sută de ani după redactarea originalului de către primul ales dintre cei doisprezece apostoli.

139:1.10 (1550.1) Andrei era un om cu viziune limpede, cu gândire şi decizie fermă. Marea forţă a caracterului său se afla în superba sa stabilitate. Handicapul temperamentului său era o lipsă de entuziasm; el a omis de mai multe ori să îi încurajeze pe tovarăşii săi folosind elogii judicioase. Această reticenţă de la a lăuda înfăptuirile meritorii ale prietenilor săi provenea din oroarea sa faţă de măguliri şi de ipocrizie. Andrei era un om integru, cu sânge rece, care izbutise sa ajungă la poziţia sa prin propriul său efort şi, într-o formă modestă, avusese succes.

139:1.11 (1550.2) Fiecare dintre cei doisprezece apostoli îl iubea pe Iisus, dar rămâne adevărat că fiecare dintre ei era atras spre el de o trăsătură caracteristică a personalităţii Maestrului, trăsătură care exercita în mod individual asupra acestui apostol o atracţie specială. Andrei îl admira pe Iisus pentru constanta sa sinceritate, pentru demnitatea sa fără afectare. Oamenii care îl întâlniseră o dată pe Iisus simţeau nevoia de a-l face cunoscut şi prietenilor lor; ei doreau realmente ca toată lumea să-l cunoască.

139:1.12 (1550.3) Când persecuţiile ulterioare i-au dispersat pe apostoli în afara Ierusalimului, Andrei a călătorit prin Armenia, prin Asia Minoră şi prin Macedonia. Şi, după ce a condus la regat mii de oameni, el a fost în cele din urmă arestat şi crucificat la Patras, în Acaya. Acest om voinic a îndurat două zile întregi pe cruce până să moară şi, în timpul acestor ceasuri tragice, el a continuat cu eficienţă să proclame vestea bună a salvării în împărăţia cerurilor.

2. Simon Petru

139:2.1 (1550.4) Când Simon s-a alăturat apostolilor, el avea treizeci de ani. El era căsătorit, avea trei copii şi trăia în Betsaida, lângă Capernaum. Fratele său Andrei, precum şi mama soţiei sale, locuiau cu el. Petru şi Andrei erau amândoi parteneri de pescuit cu fiii lui Zebedeu.

139:2.2 (1550.5) Maestrul îl cunoştea deja pe Simon de câtva timp până când Andrei să-l fi prezentat ca al doilea apostol. Când Iisus i-a dat lui Simon numele de Petru, el a făcut aceasta cu un surâs; acela

trebuia să fie un fel de supranume. Simon era bine cunoscut de toţi prietenii săi ca un tovarăş bizar şi impulsiv. Este adevărat că, mai târziu, Iisus a acordat o importanţă nouă şi semnificativă acestui supranume dat prea uşor.

139:2.3 (1550.6) Simon Petru era un impulsiv, un optimist. El crescuse permiţându-şi să manifeste liber puternice sentimente. El se punea constant în încurcături pentru că stăruia în a vorbi fără a reflecta. Acest soi de necugetare a adus de asemenea griji neîncetate tuturor prietenilor şi asociaţilor lui, şi a fost pricina a numeroase mustrări prieteneşti pe care le-a primit de la Maestrul lui. Singurul motiv pentru care cuvintele sale nechibzuite nu l-au vârât în dificultăţi mai mari a fost că el a învăţat de timpuriu să discute multe dintre planurile şi proiectele lui cu fratele său Andrei înainte de a se aventura să facă propuneri publice.

139:2.4 (1550.7) Petru era un orator care vorbea liber, elocvent şi teatral. Prin natură, el era şi un instructor de oameni înzestrat cu inspiraţie, cu o gândire rapidă, dar fără raţionamente profunde. El punea multe întrebări, mai multe decât toţi apostolii la un loc şi, cu toate că aceste întrebări au fost în mare parte bune şi pertinente, multe erau nechibzuite şi prosteşti. Petru nu era un gânditor profund, dar îşi cunoştea destul de bine mintea. El era deci un om ce se hotăra repede şi acţiona brusc. Pe când ceilalţi discutau cuprinşi de uimire văzându-l pe Iisus pe mal, Petru a sărit în apă şi a înotat ca să-l întâmpine pe Maestru.

139:2.5 (1551.1) Trăsătura pe care Petru o admira cel mai mult la caracterul lui Iisus era divina sa tandreţe. Petru nu a obosit niciodată

să observe marea răbdare lui Iisus. El nu a uitat niciodată lecţia despre iertarea răufăcătorilor nu numai de şapte ori, ci de şaptezeci şi şapte de ori. El a meditat îndelung la aceste impresii referitoare la caracterul indulgent al Maestrului în timpul zilelor sumbre şi mohorâte care au urmat renegarea necugetată şi involuntară din curtea marelui preot.

139:2.6 (1551.2) Simon Petru se clătina într-un mod dureros; el trecea subit de la o extremă la cealaltă. La început el a refuzat să îl lase pe Iisus să-i spele picioarele după care, la auzul replicii Maestrului, el l-a rugat să îi spele tot corpul. La urma urmei, Iisus ştia că defectele lui Petru veneau dinspre cap, şi nu din inimă. Petru reprezenta una dintre combinaţiile cele mai inexplicabile de curaj şi de laşitate care s-au putut vedea vreodată pe pământ. Cea mai mare forţă a caracterului său era loialitatea, prietenia. Petru îl iubea realmente şi sincer pe Iisus şi cu toate acestea, în ciuda acestei sublime forţe de devotament, el era atât de instabil şi de inconstant, încât a lăsat-o pe o servitoare să îl aţâţe până la a-l face să îl renege pe Domnul şi Maestrul său. Petru putea să suporte persecuţia şi orice altă formă de atac direct, dar era descumpănit şi se prăbuşea înaintea ridicolului. El era un brav soldat când era atacat din faţă, dar un laş, care se muia de frică atunci când era surprins pe la spate.

139:2.7 (1551.3) Petru a fost primul apostol al lui Iisus care s-a pornit ca să apere opera lui Filip la samariteni şi pe cea a lui Pavel la gentili. Cu toate acestea, mai târziu în Antiohia, el a dat înapoi atunci când a fost confruntat cu cei care căutau să îi convertească pe oameni la iudaism şi care îl ridiculizau; el s-a retras temporar dintre gentili, fără

alt rezultat decât de a atrage asupra sa denunţarea îndrăzneaţă a lui Pavel.

139:2.8 (1551.4) El a fost primul apostol care a recunoscut în întregime combinaţia de umanitate şi divinitate a lui Iisus, şi primul - după Iuda - care l-a renegat. Petru nu era chiar un visător, însă nu îi plăcea să coboare din norii extazului şi ai entuziasmului reveriilor lui teatrale pentru a se pomeni în simpla lume a realităţilor pământeşti.

139:2.9 (1551.5) Urmându-l pe Iisus (şi la propriu şi la figurat), fie că era în capul procesiunii, fie că se târa la coadă - „urmând de departe." Dar el era cel mai remarcabil predicator dintre cei doisprezece. El a contribuit mai mult ca oricare, cu excepţia lui Pavel, la stabilirea regatului şi la trimiterea mesajelor sale în cele patru colţuri ale pământului într-o singură generaţie.

139:2.10 (1551.6) După ce s-a lepădat prosteşte de Maestru, el s-a regăsit şi, sub îndrumarea compătimitoare şi înţelegătoare a lui Andrei, el a fost primul care s-a reîntors la plasele sale de prins peşte, în vreme ce apostolii întârziau ca să vadă ceea ce avea să se întâmple după răstignire. Când el a fost pe deplin încredinţat că Iisus îl iertase şi că a fost reprimit în obştea Maestrului, flăcările regatului au ars atât de viu în sufletul său, încât el a devenit o mare lumină a salvării pentru mulţimile care rătăceau în întuneric.

139:2.11 (1551.7) După ce a părăsit Ierusalimul, şi înainte ca Pavel să devină spiritul călăuzitor din Bisericile creştine ale gentililor, Petru a călătorit foarte mult, vizitând toate Bisericile de la Babilon până la Corint. El chiar a vizitat multe Biserici întemeiate de Pavel, cărora le-a şi venit în sprijin. Deşi Petru şi Pavel au fost foarte diferiţi ca temperament şi educaţie, şi chiar din punct de vedere teologic, ei au

lucrat armonios împreună, în timpul ultimilor lor ani, la constituirea Bisericilor.

139:2.12 (1552.1) Ceva din stilul şi învăţătura lui Petru se vădeşte în predicile parţial transcrise de Luca, precum şi în evanghelia lui Marcu. Stilul său viguros apărea mai bine în scrisoarea sa cunoscută sub titlul de Prima Epistolă a lui Petru; cel puţin aceasta era adevărată înainte de a fi modificată mai târziu de un discipol al lui Pavel.

139:2.13 (1552.2) Dar Petru a persistat în greşeala lui de a vrea să îi convingă pe iudei că, la urma urmei, Iisus era realmente şi în mod veritabil Mesia cel iudeu. Chiar până în ziua morţii sale, Simon Petru a continuat să confunde în mintea sa cele trei concepte ale lui Iisus în calitate de Mesia iudeu, de Crist izbăvitorul lumii, şi de Fiu al Omului revelându-l pe Dumnezeu, Tatăl care iubeşte toată omenirea.

139:2.14 (1552.3) Soţia lui Petru era o femeie foarte capabilă. Ani de-a rândul, ea a muncit cu folos ca membru al corpului evanghelic feminin, iar atunci când Petru a fost izgonit din Ierusalim, ea l-a însoţit în toate vizitele pe care le-a făcut pe la Biserici şi în toate călătoriile lui misionare. În ziua în care ilustrul ei soţ şi-a pierdut viaţa, ea a fost aruncată în ghearele animalelor sălbatice din arena Romei.

139:2.15 (1552.4) Aşa că omul acesta, Petru, un intim de-al lui Iisus, un membru al cercului interior, a plecat din Ierusalim proclamând cu putere şi cu glorie buna veste a regatului, până ce plenitudinea slujirii sale a fost înfăptuită. El a considerat că i se făcea o mare onoare atunci când cei care au pus mâna pe el l-au informat că trebuia să

moară întocmai cum murise Maestrul său - pe cruce. Aşa a fost răstignit Simon Petru la Roma.

3. Iacob Zebedeu

139:3.1 (1552.5) Iacob, cel mai vârstnic dintre cei doi apostoli fii ai lui Zebedeu, pe care Iisus îl supranumea „fiul tunetului”, avea treizeci de ani când a devenit apostol. El era căsătorit, avea patru copii şi locuia aproape de părinţii săi într-o suburbie a Capernaumului, Betsaida. Era pescar şi îşi exercita meseria în tovărăşia fratelui său mai tânăr Ioan, precum şi în asociere cu Andrei şi cu Simon. Iacob şi fratele său Ioan aveau, asupra tuturor celorlalţi apostoli, avantajul de a-l cunoaşte pe Iisus de o vreme mai îndelungată decât ei.

139:3.2 (1552.6) Acest apostol avea un temperament contradictoriu; el părea realmente că posedă două firi, ambele animate de puternice simţăminte. El era deosebit de vehement îndată ce se indigna la culme. Manifesta un temperament năvalnic atunci când era serios provocat. După ce furtuna trecea, el avea întotdeauna obiceiul de a justifica şi de a scuza comportamentul său, invocând faptul că aceasta era în întregime o manifestare a justei indignări. Cu excepţia acestor accese periodice de mânie, personalitatea lui Iacob semăna mult cu aceea a lui Andrei. El nu avea nici discreţia, nici perspicacitatea lui Andrei pentru a scruta natura umană, dar vorbea mult mai bine decât el în public. După Petru, şi poate că şi după Matei, Iacob era cel mai bun orator popular dintre cei doisprezece.

139:3.3 (1552.7) Deşi Iacob nu a fost câtuşi de puţin ursuz, el putea fi liniştit şi taciturn într-o zi, apoi un foarte bun vorbitor şi povestitor în următoarea. El vorbea de obicei fără reţinere cu Iisus, dar, dintre cei doisprezece, el era omul tăcut, uneori vreme de mai multe zile în şir. Perioadele lui de tăcere inexplicabilă constituiau marea sa slăbiciune.
139:3.4 (1552.8) Trăsătura cea mai distinsă a personalităţii lui Iacob era aptitudinea sa de a vedea toate aspectele unei probleme. El era acela dintre cei doisprezece care a fost cel mai aproape de a pricepe importanţa şi semnificaţia reale ale învăţăturii lui Iisus. La început şi lui i-a fost greu să înţeleagă ceea ce vroia să zică Maestrul, dar, înainte de sfârşitul formării lor, el dobândise un concept superior al mesajului lui Iisus. Iacob era capabil să înţeleagă un domeniu întins al firii omeneşti; el se înţelegea bine cu mlădiosul Andrei, cu impetuosul Petru şi cu puţin comunicativul său frate Ioan.
139:3.5 (1553.1) Deşi Iacob şi Ioan au avut dificultăţile lor în încercarea de a lucra împreună, era încurajator să se observe cât de bine se potriveau. Ei nu au reuşit la fel de bine ca Andrei şi Petru, însă au făcut o treabă mult mai bună decât se poate spera de obicei de la doi fraţi, şi mai ales de la doi fraţi încăpăţânaţi şi hotărâţi. Oricât ar părea de ciudat, cei doi fii ai lui Zebedeu se suportau mult mai bine decât îi suportau ei pe străini; ei aveau o mare afecţiune unul pentru celălalt; fuseseră întotdeauna nişte fericiţi tovarăşi de joacă. Acest „fiu al tunetului” a fost cel ce a vrut să cheme focul din cer ca să-i nimicească pe samaritenii care şi-au îngăduit să arate lipsă de respect faţă de Maestrul lor. Moartea prematură a lui Iacob a modificat considerabil caracterul vehement al tânărului său frate Ioan.

139:3.6 (1553.2) Trăsătura de caracter a lui Iisus pe care Iacob o admira cel mai mult era afecţiunea compătimitoare a Maestrului. Interesul înţelegător al lui Iisus pentru cei mici şi cei mari, pentru bogaţi şi săraci, exercita asupra lui o mare atracţie.

139:3.7 (1553.3) Iacob Zebedeu era un gânditor şi un organizator bine echilibrat. Împreună cu Andrei, el era unul dintre membrii cei mai cumpătaţi ai grupului apostolic. Era energic, dar niciodată repezit. El forma o excelentă contragreutate pentru Petru.

139:3.8 (1553.4) El era modest şi puţin emfatic, un servitor zilnic, un muncitor fără pretenţii, necăutând nici o recompensă specială atunci când a înţeles întrucâtva semnificaţia reală a regatului. Chiar şi în povestea despre mama lui Iacob şi Ioan, care a cerut ca fiilor ei să le fie acordate locurile de la stânga şi de la dreapta lui Iisus, nu trebuie uitat că mama lor a prezentat această cerere. Declarând că ei erau pregătiţi să accepte aceste responsabilităţi, trebuie să se recunoască că erau la curent cu primejdiile inerente pretinsei revolte a Maestrului contra puterii romane şi că erau totodată gata să plătească preţul acesta. Când Iisus i-a întrebat dacă erau pregătiţi să bea paharul, ei au răspuns afirmativ. În ceea ce îl priveşte pe Iacob, aceasta a fost literalmente adevărat - el a băut paharul împreună cu Maestrul, de vreme ce el a fost primul apostol care să sufere martiriul, căci Irod Agripa l-a făcut curând să piară de sabie. Iacob a fost deci primul dintre cei doisprezece care şi-a sacrificat viaţa pe noul front de bătălie al regatului. Irod Agripa s-a temut de Iacob mai mult decât de toţi ceilalţi apostoli. Într-adevăr, Iacob era adesea liniştit şi tăcut, dar era curajos şi hotărât atunci când convingerile sale erau aţâţate şi provocate.

139:3.9 (1553.5) Iacob şi-a trăit din plin viaţa şi, când i-a venit sfârşitul, el s-a comportat cu atâta graţie şi forţă morală, încât chiar şi acuzatorul şi denunţătorul lui, martor la judecarea sa şi la executarea sa, a fost atât de emoţionat încât a fugit repede din faţa spectacolului morţii lui Iacob şi s-a dus ca să se alăture discipolilor lui Iisus.

4. Ioan Zebedeu

139:4.1 (1553.6) Când Ioan a devenit apostol, el avea douăzeci şi patru de ani şi era cel mai tânăr dintre cei doisprezece. El era celibatar şi locuia cu părinţii săi în Besaida. Era pescar şi lucra cu fratele său Iacob în asociere cu Andrei şi Petru. Înainte şi după hirotonisirea sa ca apostol, Ioan a activat ca agent personal al lui Iisus în aceea că se ocupa de familia Maestrului, şi şi-a asumat această responsabilitate atâta timp cât a trăit Maria, mama lui Iisus.

139:4.2 (1553.7) Dat fiind că Ioan era cel mai tânăr dintre cei doisprezece şi în contact atât de strâns cu Iisus în treburile de familie ale acestuia din urmă, el îi era foarte drag Maestrului, dar nu s-ar putea spune că el era într-adevăr „discipolul pe care îl iubea Iisus.” Cu greu se poate bănui o personalitate atât de mărinimoasă ca Iisus că ar fi în stare să dea dovadă de favoritism şi să iubească pe unul dintre apostoli mai mult decât pe ceilalţi. Faptul că Ioan era unul dintre cele trei ajutoare personale ale lui Iisus a dat mai multă verosimilitate acestei idei greşite, fără a mai socoti că Ioan, ca şi fratele său Iacob, îl cunoscuse pe Iisus de mai multă vreme decât ceilalţi apostoli.

139:4.3 (1554.1) Petru, Iacob şi Ioan au fost trimişi ca ajutoare personale ale lui Iisus la scurtă vreme după ce au devenit apostolii săi. La puţin timp după ce cei doisprezece au fost aleşi, şi în momentul în care Iisus l-a numit pe Andrei conducătorul grupului, el a zis: „Acum, eu doresc ca tu să desemnezi doi sau trei dintre tovarăşii mei pentru a fi cu mine şi pentru a rămâne alături de mine, a mă consola şi a avea grijă de nevoile mele zilnice.” Andrei socotea că, pentru această misiune specială, cel mai bine era să aleagă trei apostoli în ordinea în care fuseseră admişi în grup. Lui însuşi i-ar fi plăcut să se ofere voluntar pentru acest serviciu binecuvântat, însă Maestrul îi dăduse deja misiunea de îndeplinit. Andrei a poruncit deci imediat ca Petru, Iacob şi Ioan să se dedice acestei funcţii.

139:4.4 (1554.2) Ioan Zebedeu avea numeroase trăsături de caracter fermecătoare, dar o trăsătură mult mai puţin delicată era vanitatea sa excesivă, în general bine disimulată. Îndelungata sa asociere cu Iisus a provocat multe şi mari schimbări în caracterul său. Vanitatea sa a scăzut considerabil, dar atunci când a îmbătrânit şi a dat mai mult sau mai puţin în mintea copiilor, acest amor propriu a reapărut într-o anumită măsură. Astfel, în timp ce îl îndruma pe Natan în redactarea evangheliei care îi poartă acum numele, bătrânul apostol nu a ezitat să se desemneze pe sine, de mai multe ori, ca „discipolul pe care îl iubea Iisus”. Ioan a fost mai aproape decât orice alt muritor de a fi camaradul lui Iisus; dat fiind că el era reprezentantul său în atât de multe chestiuni, nu este de mirare că a ajuns să se considere drept „discipolul pe care îl iubea Iisus”, căci el ştia perfect că el era discipolul în care în care Iisus se încrezuse atât de adesea.

139:4.5 (1554.3) Trăsătura de caracter cea mai însemnată era faptul că te puteai încrede în el. El era prompt şi curajos, fidel şi devotat. Cel mai mare defect al lui era vanitatea sa caracteristică. Din familia tatălui său şi din grupul apostolic, el era cel mai tânăr. Poate că fusese puţin răsfăţat, sau un pic prea menajat. Dar Ioan de la maturitate era un personaj foarte diferit de tânărul autoritar şi satisfăcut de sine care a intrat în şirul apostolilor lui Iisus la vârsta de douăzeci şi patru de ani.

139:4.6 (1554.4) Trăsăturile de caracter ale lui Iisus pe care Ioan le aprecia cel mai mult erau dragostea şi dezinteresul lui. Aceste trăsături au făcut o asemenea impresie asupra lui, încât toată viaţa sa ulterioară a fost dominată de un sentiment de dragoste şi de devotament fratern. El a vorbit despre iubire şi a scris despre iubire. Acest „fiu al tunetului” a devenit „apostol al iubirii”. La Efes, când bătrânul episcop care devenise nu mai putea să stea în picioare la amvon şi să predice, el trebuia să fie purtat pe un scaun şi, când, la sfârşitul slujbei, i se cerea să spună câteva cuvinte pentru credincioşi, ani de zile el s-a mărginit la a repeta: „Copilaşii mei, iubiţi-vă unii pe alţii”

139:4.7 (1554.5) Ioan era prea puţin vorbăreţ, afară de cazul în care îşi pierdea sângele rece. El gândea mult, însă vorbea puţin. Cu vârsta, firea lui a devenit mai controlată şi el s-a dominat mai bine, dar nu şi-a depăşit niciodată sila faţă de faptul de a vorbi; el nu a învins niciodată complet această reticenţă. În schimb, el era înzestrat cu o remarcabilă imaginaţie creatoare.

139:4.8 (1555.1) Ioan mai avea o trăsătură de caracter pe care nu te-ai fi aşteptat să o găseşti la un asemenea tip de om liniştit şi introspectiv. El era întrucâtva sectar şi extrem de intolerant. Sub acest raport, el semăna mult cu Iacob - amândoi voiau să cadă foc din cer peste capetele samaritenilor lipsiţi de respect. Când Ioan dădea de străini care propovăduiau în numele lui Iisus, el le interzicea numaidecât acest lucru. Dar el nu era singurul dintre cei doisprezece care să fie pătruns de acest soi de suficienţă şi de această conştiinţă a superiorităţii.

139:4.9 (1555.2) Viaţa lui Ioan a fost imens influenţată când l-a văzut pe Iisus umblând pe drumul său fără a avea un cămin, căci ştia cu câtă fidelitate luase Iisus măsuri pentru asigurarea bunăstării mamei şi a familiei sale. Ioan simpatiza profund cu Iisus şi pentru că Maestrul era neînţeles de către familia sa. Ioan îşi dădea seama că familia lui Iisus se îndepărta treptat de el. Toată această situaţie, precum şi faptul de a-l vedea pe Iisus subordonându-şi mereu şi cele mai mici dorinţe ale sale voii Tatălui său celest şi observându-i viaţa sa zilnică de încredere implicită, au produs asupra lui Ioan o impresie atât de profundă, încât aceasta a provocat schimbări însemnate şi permanente în caracterul său; aceste schimbări s-au manifestat în toată viaţa sa ulterioară.

139:4.10 (1555.3) Ioan avea un curaj rece şi îndrăzneţ pe care puţini dintre ceilalţi apostoli îl aveau. El a fost singurul apostol care l-a urmat constant pe Iisus în noaptea arestării sale, şi care a îndrăznit să îl însoţească pe Iisus chiar până în ghearele morţii. El a fost prezent şi la îndemână până în ultimul ceas, executându-şi cu fidelitate misiunea privitoare la mama lui Iisus, şi a fost pregătit să primească ultimele

instrucţiuni care i-ar putea fi date în timpul ultimelor momente ale existenţei muritoare a Maestrului. Un lucru rămâne sigur: Ioan era în întregime vrednic de încredere. El era în general aşezat la dreapta lui Iisus când cei doisprezece erau la masă. El a fost primul dintre cei doisprezece care a crezut realmente şi pe deplin în înviere, şi primul care l-a recunoscut pe Maestru când acesta venea către ei pe ţărmul mării după învierea sa.

139:4.11 (1555.4) Acest fiu al lui Zebedeu a fost foarte strâns asociat cu Petru în primele activităţi ale mişcării creştine şi a devenit unul dintre principalii susţinători ai Bisericii din Ierusalim. El a fost principalul ajutor al lui Petru în ziua de Rusalii.

139:4.12 (1555.5) La mai mulţi ani după martiriul lui Iacob, Ioan a luat în căsătorie pe văduva fratelui său. În ultimii douăzeci de ani din viaţa sa, el a fost îngrijit de una dintre nepoatele lui afectuoase.

139:4.13 (1555.6) Ioan a fost întemniţat de mai multe ori şi izgonit pentru o perioadă de patru ani în Insula Patmos, până când în Roma puterea a fost preluată de un nou împărat. Dacă Ioan n-ar fi avut tact şi agerime, el ar fi fost fără îndoială omorât aşa cum a fost şi fratele său Iacob, care se exprima mai fără înconjur. Cu trecerea anilor, Ioan precum şi Iacob (fratele Domnului) au învăţat să practice o înţeleaptă împăcare atunci când se înfăţişau înaintea magistraţilor civili. Ei au descoperit „că un răspuns blând abate mânia.” Ei au învăţat, de asemenea, să prezinte Biserica ca pe o „fraternitate spirituală consacrată servirii sociale a omenirii,” mai degrabă decât ca „împărăţia cerurilor”. Ei au propovăduit servirea prin iubire mai degrabă decât prin puterea suverană - cu regat şi regi.

139:4.14 (1555.7) În timpul exilului său temporar în Patmos, Ioan a scris Apocalipsa, pe care o aveţi actualmente sub o formă prescurtată şi deformată. Această carte de revelaţie conţine vestigiile unei mari revelaţii din care multe părţi au fost pierdute, iar altele suprimate după redactarea lor de către Ioan. Ea nu este păstrată decât sub formă fragmentară şi alterată.
139:4.15 (1555.8) Ioan a călătorit mult, a lucrat neîncetat şi s-a instalat la Efes după ce a devenit episcop al Bisericii Asiei. În timp ce era în Efes, la vârsta de 99 de ani, el l-a îndrumat pe colaboratorul său Natan în redactarea a ceea ce se numeşte „Evanghelia după Ioan”. El a devenit în cele din urmă cel mai remarcabil teolog dintre toţi apostolii. Ioan Zebedeu a murit de moarte bună în Efes în anul 103, la vârsta de o sută unu ani.

5. Filip Curiosul

139:5.1 (1556.1) Filip a fost al cincilea apostol ales, şi a fost chemat în timp ce Iisus şi primii patru apostoli îşi urmau drumul dintre locul de întâlnire unde Ioan boteza pe Iordan şi Canna din Galileea. Trăind în Betsaida, Filip auzise vorbindu-se de Iisus de mai multă vreme, dar nu îi venise în minte ideea că Iisus era realmente un mare om înainte de ziua în care, în valea Iordanului, el i-a zis: „Urmează-mă”. Filip era, de asemenea, întrucâtva influenţat de faptul că Andrei, Petru, Iacob şi Ioan îl acceptaseră pe Iisus în calitate de Eliberator.
139:5.2 (1556.2) Filip avea douăzeci şi şapte de ani când li s-a alăturat apostolilor; el se căsătorise recent, dar încă nu avea copii. Porecla pe

care i-au dat-o apostolii însemna „curiozitate”. Filip voia întotdeauna să i se arate. El nu părea niciodată că ar vedea foarte departe în nici o propunere. El nu era în mod necesar obtuz, dar era lipsit de imaginaţie. Această lipsă de imaginaţie era o mare slăbiciune a caracterului său. El era o persoană comună şi concretă.

139:5.3 (1556.3) Când apostolii au fost organizaţi pentru misiunea lor, Filip a fost numit administrator; el avea îndatorirea de a vedea să fie, tot timpul, provizie de alimente. El a fost un bun administrator. Cea mai puternică caracteristică a sa era spiritul lui sârguincios şi metodic; el era atât matematic, cât şi sistematic.

139:5.4 (1556.4) Filip era al doilea dintr-o familie de şapte copii, trei băieţi şi şapte fete. După înviere, el a i-a adus pe toţi membrii familiei în împărăţia cerurilor botezându-i. Membrii familiei lui Filip erau pescari. Tatăl său era un om foarte capabil, un gânditor profund, dar mama sa venea dintr-o familie mediocră. Filip nu era un om capabil să înfăptuiască lucruri mari, dar putea să facă lucruri mici cu măreţie, să le facă bine şi într-un mod agreabil. În afară de câteva rare momente de pe parcursul celor patru ani trăiţi cu Iisus, el a avut la îndemână destulă hrană pentru a face faţă nevoilor tuturor. El a fost rareori luat pe nepregătite chiar şi de numeroasele cerinţe de urgenţă ce rezultau din viaţa pe care o duceau. Serviciul de administrare al familiei apostolice a fost gerat cu inteligenţă şi eficienţă.

139:5.5 (1556.5) Punctul forte al lui Filip era caracterul său metodic demn de încredere. Punctul slab al formaţiei sale era lipsa sa totală de imaginaţie, absenţa aptitudinii de a aduna doi cu doi pentru a obţine patru. El era matematic în plan abstract, dar neconstructiv în imaginaţia sa. Lui îi lipseau aproape totalmente anumite tipuri de

imaginaţie. El era omul de rând tipic şi obişnuit. Mulţimile care veneau să îl asculte pe Iisus predicând şi propovăduind cuprindeau un mare număr de bărbaţi şi de femei de acest ordin, care încercau o mare mângâiere să-l vadă pe unul dintre semenii lor înălţat la un post de onoare în consiliile Maestrului; ei erau încurajaţi de faptul că unul de-al lor ocupa deja o situaţie importantă în treburile regatului. Cât despre Iisus, ascultând cu răbdare întrebările prosteşti ale lui Filip şi dându-şi atât de adesea consimţământul la rugăminţile intendentului său care îi cerea să „i se arate", el a învăţat mult despre funcţionarea unui anumit tip de minte umană.

139:5.6 (1556.6) Principala calitate a lui Iisus, pe care Filip o admira constant, era neostenita generozitate a Maestrului. Niciodată Filip nu a putut găsi în Iisus nimic mărunt, zgârcit sau meschin; el adora această dăruire neostenită şi mereu activă.

139:5.7 (1557.1) Personalitatea lui Filip nu producea mare impresie. El era adesea numit „Filip din Betsaida, oraşul în care locuiesc Andrei şi Petru." Era practic lipsit de discernământ în viziunea sa asupra lucrurilor; el era incapabil să priceapă posibilităţile spectaculare ale unei situaţii date. El nu era pesimist, ci de-a dreptul prozaic. Ducea deopotrivă o mare lipsă de clarviziune spirituală. El nu ezita să îl întrerupă pe Iisus în toiul vreunuia dintre cele mai profunde discursuri, pentru a pune o întrebare aparent stupidă. Însă Iisus nu l-a dojenit niciodată pentru asemenea nechibzuinţă; el avea răbdare şi lua în considerare inaptitudinea lui de a pricepe înţelesurile adânci ale învăţăturii. Iisus ştia bine că, dacă i-ar reproşa o singură dată lui Filip faptul de a pune aceste întrebări agasante, nu numai că ar fi rănit acest suflet cinstit, dar dojana lui l-ar fi jignit atât de tare pe Filip, încât

acesta nu s-ar mai fi simţit niciodată liber să pună întrebări. Iisus ştia că, pe lumile spaţiale ale universului său, existau nenumărate miliarde de astfel de muritori având o asemenea încetineală în gândire; el voia să îi încurajeze pe toţi să se întoarcă către el şi să se simtă întotdeauna liberi să îi prezinte întrebările şi problemele lor. La urma urmei, întrebările prosteşti ale lui Filip îl interesau pe Iisus mai mult decât predica pe care o putea ţine. Iisus se interesa în cel mai înalt grad de *oameni,* de tot soiul de oameni.

139:5.8 (1557.2) Intendentul apostolic nu era un bun orator, dar în lucrul personal era mai persuasiv şi obţinea rezultate foarte bune. El nu se descuraja cu uşurinţă. El muncea cu sârg şi cu mare tenacitate în tot ceea ce întreprindea. El avea darul mare şi rar de a şti să zică: „Veniţi”. Când Nataniel, primul lui convertit, a vrut să discute despre meritele şi greşelile lui Iisus din Nazaret, răspunsul eficient al lui Filip a fost: „Veniţi şi vedeţi.” El nu era un predicator dogmatic care să-şi îndemne ascultătorii cu „mergeţi” - faceţi aceasta şi cealaltă. El făcea faţă tuturor situaţiilor pe măsură ce se prezentau în lucrarea sa zicând: „Veniţi - veniţi cu mine, eu vă voi arăta calea.” Aceasta este întotdeauna tehnica cea mai eficientă în toate formele şi fazele învăţăturii. Chiar şi părinţii pot învăţa de la Filip cea mai bună modalitate de a nu spune copiilor lor: „duceţi-vă de faceţi aceasta şi apoi duceţi-vă de faceţi cealaltă.” Ci mai degrabă: „Veniţi cu noi, noi o să vă arătăm cel mai bun drum de urmat şi vom merge cu voi”.

139:5.9 (1557.3) Inaptitudinea lui Filip de a se adapta unei noi situaţii reiese bine din anecdota despre grecii care au venit la el, în Ierusalim, zicându-i: „Domnule, dorim să îl vedem pe Iisus.” Oricărui iudeu care ar fi pus această întrebare, Filip i-ar fi răspuns: „Vino”. Dar aceşti

oameni erau străini, iar Filip nu îşi amintea nici o instrucţiune de la superiorii lui în această privinţă; singurul lucru care i-a venit în minte a fost să se consulte cu şeful său Andrei, după care amândoi i-au însoţit pe grecii interesaţi la Iisus. Tot aşa, când el s-a dus în Samaria ca să predice şi să-i boteze pe credincioşi, după cum îl însărcinase Maestrul său, el s-a abţinut de la a-şi pune mâinile pe convertiţii săi ca semn ca ei primiseră Spiritul Adevărului. Acest gest a fost efectuat de Petru şi de Ioan, care au venit curând din Ierusalim pentru a observa activitatea sa în numele Bisericii mamă.
139:5.10 (1557.4) Filip şi-a continuat lucrarea pe parcursul ceasurilor grele ale morţii Maestrului, a participat la reorganizarea celor doisprezece şi a fost primul care a plecat ca să câştige de partea regatului sufletele din afara comunităţii imediate a iudeilor. El a reuşit foarte bine în munca sa pe lângă samariteni şi în toate lucrările lui ulterioare în favoarea evangheliei.

139:5.11 (1557.5) Soţia lui Filip, care era un membru eficient al corpului evanghelic feminin, s-a asociat activ cu soţul ei în munca sa după ce ei au fugit de persecuţiile din Ierusalim. Ea era neînfricată. A stat la piciorul crucii lui Filip şi l-a încurajat să proclame vestea cea bună chiar şi ucigaşilor săi. Când forţele lui Filip au slăbit, ea a început să relateze povestea salvării prin credinţa în Iisus, şi nu a fost redusă la tăcere decât în momentul în care iudeii furioşi s-au năpustit asupra ei şi au lovit-o cu pietre până au omorât-o. Fiica lor mai mare le-a a continuat opera lor şi a devenit, mai târziu, faimoasa profetă din Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Filip, cândva intendent al celor doisprezece, era un om puternic în regat, câştigând suflete pe oriunde trecea. El a fost în cele din urmă răstignit pentru credinţa sa şi a fost îngropat la Hierapolis.

6. Cinstitul Nataniel

139:6.1 (1558.2) Nataniel, al şaselea şi cel din urmă apostol ales personal de Maestru, a fost adus la Iisus de prietenul său Filip. El fusese asociatul lui Filip în mai multe întreprinderi negustoreşti, şi mergea cu el ca să-l vadă pe Ioan Botezătorul în momentul când l-au întâlnit pe Iisus.

139:6.2 (1558.3) Când Nataniel s-a alăturat apostolilor, el avea douăzeci şi cinci de ani şi era cel mai tânăr din grup după Ioan. Nataniel era ultimul dintr-o familie de şapte copii; el era celibatar şi singurul sprijin al părinţilor bătrâni şi infirmi, cu care locuiau în Cana. Fraţii şi surorile lui erau cu toţii căsătoriţi sau decedaţi, şi nici unul dintre ei nu locuia acolo. Nataniel şi Iuda Iscarioteanul erau cei doi bărbaţi cei mai instruiţi dintre cei doisprezece. Nataniel se gândise să se facă negustor.

139:6.3 (1558.4) Iisus nu a dat el însuşi un supranume lui Nataniel, dar cei doisprezece nu au întârziat a vorbi de el în termeni care semnificau cinste, sinceritate. El era „fără artificiu” şi aceasta era principala lui virtute; el era deopotrivă de cinstit şi de sincer; punctul slab al caracterului lui era orgoliul lui; el era foarte mândru de familia lui, de oraşul lui, de reputaţia lui şi de naţiunea lui, ceea ce este

lăudabil, atâta timp cât prin aceasta lucrurile nu ajung prea departe. Însă, cu propriile lui prejudecăţi, Nataniel avea o predilecţie de a cădea în extreme. Avea tendinţa de a-şi forma prejudecăţi asupra oamenilor potrivit opiniilor lui personale. Chiar şi înainte de a-l întâlni pe Iisus, lui nu i-a trebuit mult ca să pună întrebarea: „Oare poate să iasă ceva bun din Nazaret?” Însă Nataniel, deşi avea amor propriu, nu era încăpăţânat. De îndată ce a privit chipul lui Iisus, el şi-a schimbat părerea.

139:6.4 (1558.5) În multe privinţe, Nataniel era geniul original al celor doisprezece. El era filozoful şi visătorul apostolic, dar un visător de un soi foarte practic. El alterna între momente de profundă filozofie şi perioade de umor rar şi nostim. Când se afla într-o dispoziţie potrivită, el era probabil cel mai bun povestitor dintre cei doisprezece. Lui Iisus îi plăcea mult să audă discursul lui Nataniel atât despre lucruri grave, cât şi despre lucruri frivole. Nataniel l-a considerat puţin câte puţin pe Iisus şi regatul cu mai multă seriozitate, dar pe el însuşi el nu s-a luat niciodată în serios.

139:6.5 (1558.6) Toţi apostolii îl iubeau şi îl respectau pe Nataniel, iar el se înţelegea magnific cu toţi, mai puţin cu Iuda Iscarioteanul. Iuda socotea că Nataniel nu-şi lua îndeajuns apostolatul în serios, iar odată a avut îndrăzneala de a pleca să-l caute pe Iisus în taină şi de a se plânge împotriva lui. Iisus i-a zis: „Iuda, vezi bine ceea ce faci, nu-ţi supraestima sarcina. Cine dintre noi este în măsură să-l judece pe fratele său? Voia Tatălui nu este ca copiii săi să împărtăşească doar lucrurile serioase ale vieţii. Îngăduie-mi să repet că eu am venit pentru ca fraţii mei întru carne să aibă şi mai din abundenţă, bucurie, fericire şi o viaţă mai înfloritoare. Du-te, dară, Iuda şi fă bine ceea ce

ţi-a fost încredinţat, dar lasă-l pe fratele tău Nataniel să dea seama el însuşi lui Dumnezeu.” Amintirea acestei experienţe, precum şi a multor altele de genul acesta, a vieţuit mult timp în inima lui Iuda Iscarioteanul, făuritoarea propriilor ei amăgiri.

139:6.6 (1559.1) De multe ori, pe când Iisus era plecat pe munte cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan, şi când situaţia devenea încordată şi încâlcită între apostoli, şi pe când Andrei însuşi se îndoia de ceea ce trebuia să le zică fraţilor lui dezolaţi, Nataniel destindea atmosfera prin puţină filozofie sau printr-o vorbă de umor; şi prin buna sa dispoziţie, de asemenea.

139:6.7 (1559.2) Nataniel avea sarcina de a avea grijă de familiile celor doisprezece. El era adesea absent de la consiliile apostolice, căci, atunci când afla că boala sau vreun eveniment ieşit din comun i se întâmplase vreuneia dintre persoanele aflate în grija sa, el nu mai pierdea timpul şi se ducea la căminul respectiv. Cei doisprezece trăiau în siguranţă, ştiind că bunăstarea familiilor lor era pe mâini bune, mulţumită lui Nataniel.

139:6.8 (1559.3) Nataniel îl stima adesea pe Iisus pentru toleranţa sa. El nu se sătura niciodată să observe lărgimea orizontului minţii Fiului Omului precum şi generoasa lui compasiune.

139:6.9 (1559.4) Tatăl lui Nataniel (Bartolomeu) a murit la scurtă vreme după Rusalii. După aceea, apostolul s-a dus în Mesopotamia şi în India pentru a proclama vestea bună a regatului şi pentru a-i boteza pe credincioşi. Fraţii săi nu au ştiut niciodată ceea ce s-a ales de filozoful, poetul şi umoristul lor de odinioară. Dar el a fost un mare om în regat şi a contribuit mult la răspândirea învăţăturii Maestrului

său, chiar dacă el nu a participat la organizarea ulterioară a Bisericii creştine. Nataniel a murit în India.

7. Matei Levi

139:7.1 (1559.5) Matei, al şaptelea apostol, a fost ales de Andrei. Matei aparţinea unei familii de perceptori, sau publicani; el însuşi era vameş în Capernaum, unde şi locuia. Avea treizeci şi unu de ani, era căsătorit şi avea patru copii. Poseda o mică avere şi era singurul membru din corpul apostolic care dispunea de unele resurse. El era un om de afaceri capabil, adaptându-se bine tuturor mediilor sociale, şi fiind înzestrat cu abilitatea de a-şi face prieteni şi de a se înţelege bine cu tot felul de persoane.

139:7.2 (1559.6) Andrei l-a numit pe Matei agentul financiar al apostolilor. El era într-un fel gerantul şi reprezentantul public al organizaţiei apostolice. Era un bun judecător al naturii umane şi un propagandist eficient. Este dificil să îţi faci o idee despre personalitatea lui, însă el era un discipol foarte sincer. El a crezut din ce în ce mai mult în misiunea lui Iisus şi în certitudinea regatului. Iisus nu i-a dat niciodată vreun supranume lui Levi, dar apostolii îl numeau de comun acord „strângătorul de bani”.

139:7.3 (1559.7) Punctul forte al lui Levi era devotamentul său din toată inima pentru cauza lor. Faptul că el, un publican, fusese ales de Iisus şi de apostolii săi a stârnit o recunoştinţă debordantă în fostul vameş. Le-a trebuit totuşi o vreme restului de apostoli, mai ales lui Simon Zelotul şi lui Iuda Iscarioteanul, pentru a admite prezenţa unui

publican printre ei. Slăbiciunea lui Matei era concepţia sa materialistă şi lipsită de perspectivă asupra vieţii, dar pe măsură ce lunile se scurgeau, el făcea mari progrese în acest domeniu. Bineînţeles, el era nevoit să lipsească de la multe dintre şedinţele de instruire cele mai preţioase de vreme ce avea sarcina de a menţine visteria aprovizionată.

139:7.4 (1559.8) Predispoziţia la iertare a Maestrului era ceea ce aprecia Matei cel mai mult. Matei nu contenea să repete că doar credinţa este necesară în efortul de a-l găsi pe Dumnezeu. Lui îi plăcea întotdeauna să vorbească despre regat ca de „această afacere de a-l găsi pe Dumnezeu".

139:7.5 (1560.1) Cu toate că Matei a fost un om care avea un trecut de publican, el s-a achitat admirabil de sarcina sa şi, cu trecerea timpului, tovarăşii lui s-au fălit cu isprăvile sale de publican. El a fost unul dintre apostolii care au luat note ample pe marginea învăţăturii lui Iisus. Aceste note au servit mai târziu ca bază a povestirii lui Isador a cuvintelor şi faptelor lui Iisus, ulterior cunoscută sub numele de Evanghelia după Matei.

139:7.6 (1560.2) Marea şi folositoarea viaţă a lui Matei, omul de afaceri şi vameşul din Capernaum, a fost un mijloc de a-i face pe mii şi mii de alţi oameni de afaceri, de funcţionari şi de politicieni, în cursul perioadelor subsecvente, să audă vocea îmbietoare a Maestrului care zicea: „Urmaţi-mă". Matei era realmente un politician abil, dar era extrem de fidel faţă de Iisus şi suprem devotat sarcinii de a vedea ca mesagerii împărăţiei ce vine să dispună de resurse financiare adecvate.

139:7.7 (1560.3) Prezenţa lui Matei printre cei doisprezece a fost mijlocul de a păstra porţile regatului larg deschise pentru o mulţime de suflete descurajate şi dezmoştenite care se consideraseră de multă vreme ca fiind excluse de la consolarea religioasă. Bărbaţi şi femei respinşi şi disperaţi se îngrămădeau pentru a-l auzi pe Iisus, care nu alunga niciodată pe nimeni.

139:7.8 (1560.4) Matei primea daruri liber oferite de către discipolii credincioşi şi de auditorii direcţi ai învăţăturii Maestrului, dar el nu a solicitat niciodată pe faţă contribuţia mulţimilor. El şi-a îndeplinit toată munca financiară într-o manieră liniştită şi personală, şi a procurat cea mai mare parte a banilor de la clasa relativ înstărită a credincioşilor angajaţi. El a consacrat practic întregul modestei sale averi lucrării Maestrului şi a apostolilor săi, dar ei n-au cunoscut niciodată generozitatea lui, în afară de Iisus care ştia despre toate astea. Matei ezita să contribuie pe faţă la fondurile apostolice, de teamă că Iisus şi colaboratorii săi ar putea să considere banii săi ca fiind murdari; în consecinţă, el a făcut multe daruri în numele altor credincioşi. În cursul primelor luni, în timp ce Matei îşi dădea seama că prezenţa sa printre apostoli era mai mult sau mai puţin o încercare, el a fost foarte tentat să le facă cunoscut faptul că pâinea lor zilnică era foarte adesea cumpărată din propriile lui venituri. Dar el nu a cedat acestei ispite. Când dovada dispreţului faţă de publican a devenit evidentă, Levi ardea de nerăbdare să le dezvăluie generozitatea sa, însă el a reuşit întotdeauna să păstreze tăcerea.
139:7.9 (1560.5) Când fondurile pe vreo săptămână erau insuficiente pentru bugetul prevăzut, Levi recursese adesea la resursele sale personale pentru sume importante. Uneori, de asemenea, când el avea

un mare interes pentru învăţăturile lui Iisus, el prefera să rămână acolo şi să-şi asculte lecţiile, chiar ştiind că trebuia să i se compenseze personal fondurile necesare pe care nu se apucase să le solicite. Dar Levi dorea tot atât de mult ca Iisus să ştie că o bună parte din bani proveneau din propriul său buzunar! Îi venea greu să priceapă că Maestrul era la curent cu totul. Apostolii au murit cu toţii fără a şti că Matei fusese binefăcătorul lor într-o asemenea măsură că, atunci când a plecat să proclame evanghelia împărăţiei după începerea persecuţiilor, el era practic lipsit de orice resurse.

139:7.10 (1560.6) Când persecuţiile i-au făcut pe credincioşi să părăsească Ierusalimul, Matei s-a îndreptat spre nord, predicând evanghelia împărăţiei şi botezându-i pe credincioşi. Aceşti vechi asociaţi apostolici au pierdut contactul cu el, dar el a continuat să predice şi să boteze în Siria, în Capadocia, în Galatia, în Bitynia şi în Tracia. În Tracia şi în Lisimahia anumiţi iudei necredincioşi au conspirat împreună cu soldaţii romani pentru a-l trimite la moarte. Acest publican regenerat a murit triumfând în credinţa unei salvări pe care o dobândise cu atâta certitudine din învăţăturile Maestrului în cursul recentei sale şederi pe pământ.

8. Toma Didimus

139:8.1 (1561.1) Toma era al optulea apostol şi a fost ales de Filip. Mai târziu, el a fost numit „Toma necredinciosul”, dar tovarăşii săi apostoli l-ar fi considerat cu greu un necredincios înrăit. Este adevărat că avea o minte de tip logic şi sceptic, dar avea o formă de loialitate

curajoasă care interzicea celor ce îl cunoşteau intim să-l privească ca pe un sceptic lipsit de interes.

139:8.2 (1561.2) Când Toma s-a alăturat apostolilor, el avea 29 de ani, era căsătorit şi avea patru copii. El fusese cândva tâmplar şi zidar, dar mai recent el devenise pescar. El îşi avea domiciliul în Tariheea, localitate situată pe malul vestic al Iordanului la vărsarea sa în Marea Galileii, şi era considerat ca fiind primul cetăţean al acestui sătuc. El nu era foarte instruit, dar avea o minte pătrunzătoare şi care raţiona bine. Era fiul unor părinţi excelenţi care trăiau în Tiberiada. Printre cei doisprezece, Toma era singurul care avea o minte cu adevărat analitică; el era adevăratul om de ştiinţă al grupului apostolic.

139:8.3 (1561.3) Începutul vieţii de familie a lui Toma nu fusese tocmai fericit; părinţii lui nu erau pe de-a-ntregul fericiţi în viaţa lor conjugală, şi lucrul acesta a avut repercusiuni în viaţa de adult a lui Toma. El a crescut cu un temperament dezagreabil şi certăreţ. Chiar şi soţia sa a fost fericită să-l vadă alăturându-se apostolilor; ea a fost uşurată la gândul că pesimistul ei soţ va fi, mai tot timpul său, departe de cămin. Toma avea totodată o înclinaţie către suspiciune, lucru care făcea dificilă înţelegerea paşnică cu el. Petru a fost mai întâi foarte supărat pe Toma şi i s-a plâns fratelui său Andrei de faptul că Toma era „meschin, urât şi întotdeauna bănuitor.” Dar cu cât tovarăşii lui l-au cunoscut mai mult pe Toma, cu atât l-au iubi mai mult. Ei au descoperit că el era magnific în cinstea sa şi neclintit în loialitatea sa. El era perfect sincer şi indubitabil veridic, dar el avea o tendinţă înnăscută de a descoperi defecte. El crescuse devenind realmente pesimist. Mintea sa analitică era chinuită de suspiciune. El îşi pierdea rapid credinţa în semenii săi când s-a asociat celor doisprezece şi a

intrat astfel în contact cu nobilul caracter al lui Iisus. Această asociere cu Maestrul a început imediat să transforme caracterul lui Toma şi să efectueze mari schimbări în reacţiile sale mentale faţă de semenii săi.
139:8.4 (1561.4) Marea forţă a lui Toma era superba lui minte analitică asociată unui curaj nedezminţit - odată ce a luat o hotărâre. Marea sa slăbiciune era îndoiala sa bănuitoare, pe care nu a învins-o niciodată pe durata încarnării sale.
139:8.5 (1561.5) În organizarea celor doisprezece, Toma avea sarcina de a stabili şi de a trasa şi aranja itinerarul, iar el dirija foarte bine munca şi deplasările corpului apostolic. El era un bun executant, un excelent om de afaceri, dar era handicapat de mulţimea toanelor sale; el nu era acelaşi om de la o zi la alta. Avea o predispoziţie către meditaţii sumbre şi melancolice înainte de a se alătura apostolilor, dar contactul său cu ei şi cu Iisus l-au vindecat, într-o mare măsură de această introspecţie morbidă.
139:8.6 (1561.6) Iisus se bucura mult de tovărăşia lui Toma, şi a avut numeroase şi lungi conversaţii personale cu el. Prezenţa lui Toma, printre apostoli, era o mare îmbărbătare pentru toţi scepticii oneşti; ea a încurajat multe persoane cu mintea zbuciumată să intre în regat, chiar dacă ele nu puteau înţelege în întregime toate aspectele spirituale şi filozofice ale învăţăturilor lui Iisus. Admiterea lui Toma printre cei doisprezece era o proclamare permanentă a faptului că Iisus îi iubea chiar şi pe cei care se îndoiau sincer.

139:8.7 (1562.1) Ceilalţi apostoli îl respectau pe Iisus datorită vreunei trăsături speciale şi remarcabile a personalităţii sale atât de bogate, dar Toma îl stima pe Maestrul său pentru caracterul său superb echilibrat. Toma admira şi onora pe cel care era îndurător cu atâta

dragoste, şi totuşi just şi echitabil cu atâta inflexibilitate; care era atât de ferm, dar niciodată îndârjit; atât de calm, dar niciodată indiferent; atât de săritor şi de compătimitor, fără a se băga în toate sau a face pe dictatorul; atât de tare, dar în acelaşi timp atât de blând; atât de pozitiv, dar niciodată brutal sau nepoliticos; atât de tandru, dar fără a şovăi; atât de pur şi de inocent, dar în acelaşi timp atât de viril, de dinamic şi de energic; atât de veritabil curajos, dar niciodată temerar sau imprudent; atât de iubitor de natură, dar atât de dezbărat de orice tendinţă de a o venera; atât de plin de umor şi de jucăuş, dar lipsit de uşurătate şi de frivolitate. Această incomparabilă armonie a personalităţii este ceea ce îl fermeca în mod deosebit pe Toma. Printre cei doisprezece, probabil că el era acela care, din punct de vedere intelectual, îl înţelegea cel mai bine pe Iisus şi îi aprecia cel mai bine personalitatea.

139:8.8 (1562.2) În consiliile celor doisprezece, Toma era întotdeauna prudent şi recomanda politica de „securitate mai întâi". Însă, dacă se votase contra conservatorismului său sau nu se ţinuse seama de acesta, el era întotdeauna primul care să se lanseze cu neînfricare în executarea programului hotărât. De nenumărate ori, el s-a opus anumitor proiecte pe care le considera ca temerare sau orgolioase, şi le discuta cu patimă până la capăt. Însă, când Andrei supunea propunerea la vot şi când cei doisprezece alegeau să adopte proiectul căruia el i se opusese cu atâta vigoare, Toma era primul care să zică: „Haideţi!" El era un bun jucător, în sensul că ştia să piardă. El nu purta ranchiună şi nu nutrea resentimente. În repetate rânduri, el s-a opus faptului de a-l lăsa pe Iisus să se expună vreunei primejdii, dar, când Maestrul decidea să-şi asume riscul, întotdeauna Toma era cel

care îi însufleţea pe apostoli cu cuvintele sale curajoase: „Haideţi, prieteni, să mergem şi să murim cu el.”
139:8.9 (1562.3) Sub anumite raporturi, Toma semăna cu Filip; şi el voia „să i se arate”, dar expresiile sale exterioare de îndoială erau întemeiate pe un mecanism intelectual în întregime diferit. Toma era şi analitic, nu numai sceptic. În ce priveşte curajul fizic personal, el era unul dintre cei mai bravi dintre cei doisprezece.

139:8.10 (1562.4) Toma trecea printr-unul dintre cele mai proaste momente; uneori era posomorât şi abătut. Pierderea surorii lui gemene, pe când avea nouă ani, îi pricinuise o mare amărăciune de tinereţe şi complicase problemele de caracter ale vieţii sale ulterioare. Când Toma era deznădăjduit, uneori Nataniel era cel care îl ajuta să îşi recapete încrederea în sine, alteori era Petru, şi nu de puţine ori şi unul dintre gemenii Alfeu. Din nefericire, el încerca întotdeauna să evite contactul cu Iisus în timpul perioadelor în care era cel mai deprimat; dar Maestrul era la curent cu toate astea şi, în momentele de depresiune ale apostolului său chinuit de îndoieli, el avea pentru el o simpatie plină de înţelegere.
139:8.11 (1562.5) Uneori Toma obţinea de la Andrei permisiunea de a lipsi singur, pentru o zi sau două, dar el a învăţat curând că acest mod de a acţiona nu era prea înţelept; a aflat că era de preferat ca atunci când era abătut să se ataşeze strâns de munca sa şi să rămână lângă tovarăşii săi. Însă, indiferent de ceea ce se petrecea în viaţa sa emotivă, el rămânea mereu un apostol. Când a venit clipa să iasă înainte, întotdeauna Toma era cel care zicea: „Să mergem!”
139:8.12 (1562.6) Toma este marea pildă a unei fiinţe omeneşti care are îndoieli, care le face faţă şi care le învinge. Era un mare gânditor, şi

nu un critic răuvoitor. El avea o gândire logică şi era piatra de încercare a lui Iisus şi a tovarăşilor săi. Dacă Iisus şi opera sa nu ar fi fost autentice, grupul nu ar fi reuşit să reţină, de la început la sfârşit, un om ca Toma. El avea un simţ ascuţit şi sigur al *faptelor*. La primul semn de fraudă sau de înşelătorie, Toma i-ar fi abandonat pe toţi. Savanţii nu pot înţelege pe deplin tot ceea ce îl priveşte pe Iisus şi opera sa pământească, însă acolo trăia şi lucra, cu Maestrul şi asociaţii lui umani, un om a cărui minte era cea a unui veritabil om de ştiinţă - Toma Didymus - iar el credea în Iisus din Nazaret.

139:8.13 (1563.1) Toma a avut de străbătut momente grele în timpul zilelor procesului şi răstignirii. O vreme, el s-a prăbuşit în adâncurile deznădejdii, dar şi-a recăpătat curajul, a rămas solidar cu apostolii, şi a fost printre ei pentru a-l întâmpina pe Iisus la ţărmul Mării Galileii. Pentru o clipă, el a sucombat mâhnirii pricinuite de neîncrederea sa, dar şi-a găsit în cele din urmă credinţa şi curajul. El a dat poveţe înţelepte apostolilor după Rusalii, iar atunci când persecuţiile i-au împrăştiat pe credincioşi, el s-a dus în Cipru, în Creta, pe coasta Africii de Nord şi în Sicilia, predicând vestea bună a regatului şi botezându-i pe credincioşi. Toma a continuat să predice şi să boteze până în momentul când a fost prins de agenţii guvernului roman şi executat în Malta. Numai cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul său, el începuse să scrie viaţa şi învăţăturile lui Iisus.

9. şi 10. Iacob şi Iuda

139:10.1 (1563.2) Iacob şi Iuda, fiii lui Alfeu, pescarii gemeni care locuiau aproape de Keresa, au fost al nouălea şi al zecelea dintre apostoli, şi au fost aleşi de Iacob şi de Ioan Zebedeu. Ei aveau 26 de ani şi erau căsătoriţi; Iacob avea trei copii şi Iuda avea doi.

139:10.2 (1563.3) Nu este mare lucru de zis despre aceşti doi pescari obişnuiţi. Ei îşi iubeau Maestrul şi Iisus îi iubea la rândul lui, dar nu întrerupeau niciodată discursurile lui cu întrebări. Ei înţelegeau foarte puţin discuţiile filozofice sau dezbaterile teologice ale tovarăşilor lor apostoli, dar se bucurau că se numărau într-un asemenea grup de oameni puternici. În ce priveşte înfăţişarea lor personală, caracteristicile lor mentale şi întinderea percepţiei lor spirituale, aceşti doi oameni erau aproape identici. Ceea ce se poate zice de unul, se poate zice şi de celălalt.

139:10.3 (1563.4) Andrei i-a însărcinat cu menţinerea ordinii printre mulţimi. Ei erau principalii uşieri/aprozi în cursul orelor de predică şi, de fapt, servitorii generali ai grupului, ai căror curieri erau. Ei îl ajutau pe Filip la aprovizionare şi pe Nataniel la dusul de bani familiilor, şi erau întotdeauna dispuşi să acord o mână de ajutor oricui dintre apostoli.

139:10.4 (1563.5) Mulţimile de oameni din popor erau foarte încurajate la vederea a doi dintre semenii lor onoraţi cu câte un loc printre apostoli. Prin însăşi admiterea lor ca apostoli, aceşti gemeni mediocri au fost intermediarii care făceau posibilă aducerea în regat a numeroşi credincioşi temători. Pe de altă parte, oamenii din popor acceptau şi mai de bună voie ideea de a fi conduşi şi îndrumaţi de nişte supraveghetori oficiali foarte asemănători lor înşişi.

139:10.5 (1563.6) Iacob şi Iuda, care mai erau numiţi şi Tadeu şi Lebeu, nu aveau nici puncte forte, nici puncte slabe. Poreclele date lor de către ucenici erau binevoitoare denumiri ale mediocrităţii. Ei erau „cei mai mici dintre toţi apostolii”; ei ştiau asta, şi erau încântaţi de lucrul acesta.

139:10.6 (1563.7) Iacob Alfeu îl iubea în mod deosebit pe Iisus datorită simplităţii Maestrului. Aceşti gemeni nu puteau înţelege mintea lui Iisus, dar pricepeau legătura de simpatie dintre ei şi inima Maestrul lor. Mintea lor nu era de un ordin elevat şi, cu respect vorbind, ei puteau chiar şi să fie calificaţi drept proşti, dar ei au făcut, în natura lor spirituală, o reală experienţă. Ei credeau în Iisus; ei erau fii ai lui Dumnezeu şi cetăţeni ai împărăţiei.
139:10.7 (1564.1) Iuda Alfeu era atras de Iisus datorită smereniei fără ostentaţie a Maestrul. O asemenea smerenie alăturată unei asemenea demnităţi personale exercita o mare atracţie asupra lui Iuda. Faptul că Iisus recomanda întotdeauna tăcerea în ceea ce priveşte faptele lui extraordinare producea o puternică impresie asupra acestui simplu copil al naturii.

139:10.8 (1564.2) Gemenii erau ajutoare blânde din fire şi sărace cu duhul, şi toată lumea îi iubea. Iisus a încredinţat acestor bărbaţi tineri, care nu aveau decât un singur talent, posturi de onoare în statul său major personal al regatului, deoarece există nenumărate milioane de alte suflete asemănătoare, simple şi temătoare, pe lumile din spaţiu; Maestrul doreşte totodată să primească aceste suflete într-o comuniune activă şi de credinţă cu el însuşi şi cu Spiritul Adevărului pe care l-a răspândit. Iisus nu dispreţuieşte micimea, ci numai răul şi

păcatul. Iacob şi Iuda erau *umili,* dar erau în egală măsură *fideli.* Ei erau simpli şi ignoranţi, dar erau, de asemenea, inimoşi, buni şi generoşi.

139:10.9 (1564.3) Şi ce mândrie plină de recunoştinţă aveau oamenii aceştia umili, în ziua în care Maestrul a refuzat să accepte pe un anumit bogătan ca evanghelist, afară numai dacă ar fi consimţit să-şi vândă bunurile şi să vină în ajutorul săracilor. Când publicul a auzit lucrul acela şi i-a văzut pe gemeni printre consilieri, s-a ştiut cu certitudine că Iisus nu făcea deosebire de persoane. Însă numai o instituţie divină - împărăţia cerurilor - ar putea vreodată să se ridice pe fundamentele unor fiinţe omeneşti atât de mediocre!

139:10.10 (1564.4) Pe durata întregii lor asocieri cu Iisus, gemenii nu s-au încumetat decât o dată sau de două ori să pună întrebări în public. Iuda a fost, odată, atât de pus pe gânduri, încât i-a pus o întrebare lui Iisus, după care Maestrul a vorbit despre faptul de a se dezvălui pe sine în mod deschis lumii. El se simţea puţin dezamăgit la ideea că cei doisprezece ar deţine mai multe secrete şi şi-a permis să întrebe: „Dar atunci, Maestre, când tu te vei proclama astfel lumii, cum ne vei favoriza tu prin manifestările speciale ale bunătăţii tale?"

139:10.11 (1564.5) Gemenii au slujit cu fidelitate până la capăt, până în zilele sumbre ale judecăţii, ale răstignirii şi ale disperării. Ei nu au pierdut niciodată din inima lor credinţa în Iisus şi (excepţie făcând Ioan Zebedeu) ei au fost primii care au crezut în învierea sa; dar ei nu au putut înţelege întemeierea regatului. La puţin timp după răstignirea Maestrului lor, ei s-au întors la familiile lor şi la fiicele lor; sarcina lor

era îndeplinită. Ei nu erau în stare să se angajeze în bătăliile mai complexe ale regatului, însă au trăit şi au murit conştienţi de a fi fost onoraţi şi binecuvântaţi de cei patru ani de asociere strânsă şi personală cu Fiul lui Dumnezeu, creatorul suveran al unui univers.

11. Simon Zelotul

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotul, al unsprezecelea apostol, a fost ales de Simon Petru. Acesta era un om capabil, de viţă nobilă, care trăia cu familia sa la Capernaum. El avea 28 de ani când s-a alăturat apostolilor. El era un înfocat agitator şi totodată un om care vorbea mult fără a chibzui. El fusese negustor în Capernaum înainte de a-şi îndrepta întreaga atenţie asupra organizaţiei patriotice a zloţilor.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotul a fost însărcinat cu divertismentul şi cu destinderea grupului apostolic. El organiza foarte eficient distracţiile şi activităţile recreative ale celor doisprezece.

139:11.3 (1564.8) Forţa lui Simon era loialitatea sa antrenantă. Când apostolii întâlneau vreun bărbat sau vreo femeie care se zbăteau în nehotărâre cu privire la intrarea lor în regat, ei trimiteau să fie căutat Simon. În general, acestui avocat entuziast al salvării prin credinţa în Dumnezeu nu îi trebuia mai mult de un sfert de ceas pentru a calma toate îndoielile şi a îndepărta orice nehotărâre, ca să se vadă un nou suflet născându-se în „libertatea de credinţă şi în bucuria salvării”.

139:11.4 (1565.1) Marea slăbiciune a lui Simon era mentalitatea sa materialistă. Acest iudeu naţionalist nu s-a putut transforma repede într-un internaţionalist cu mentalitate spirituală. O perioadă de patru

ani era prea scurtă pentru a efectua o asemenea transformare intelectuală şi emoţională, dar Iisus a fost întotdeauna răbdător cu el.

139:11.5 (1565.2) Calitatea lui Iisus pe care Simon o admira cât se poate de mult era calmul Maestrului, încredinţarea sa, echilibrul său şi inexplicabila seninătate.

139:11.6 (1565.3) Cu toate că Simon a fost un revolutiv pătimaş, o neînfricată torţă de aprins spiritele, el şi-a învins treptat firea năvalnică până când a devenit un puternic şi eficient predicator „al păcii de pe pământ şi al bunăvoinţei printre oameni”. Simon strălucea în dezbateri; lui îi plăcea să discute. Când trebuia să se facă faţă manierei procedurale a iudeilor învăţaţi sau subtilităţilor intelectuale ale grecilor, sarcina era întotdeauna atribuită lui Simon.
139:11.7 (1565.4) El era un rebel din fire şi un iconoclast prin pregătire, dar Iisus l-a câştigat de partea conceptelor superioare ale împărăţiei cerurilor. Simon se identificase întotdeauna cu partidul protestatar, acum însă adera la partidul progresist, cel al progresului nelimitat şi etern al spiritului şi adevărului. Simon era un om cu o fidelitate înflăcărată, cu un cald devotament personal, şi îl iubea mult pe Iisus.

139:11.8 (1565.5) Iisus nu se temea să se identifice cu oamenii de afaceri, cu muncitorii, cu optimiştii, cu pesimiştii, cu filozofii, cu scepticii, cu publicanii, cu politicienii şi cu patrioţii.

139:11.9 (1565.6) Maestrul a avut numeroase convorbiri cu Simon, dar nu a reuşit niciodată pe deplin să-l transforme pe acest înfocat naţionalist iudeu într-un internaţionalist. Iisus i-a repetat adesea lui Simon că era ceva legitim să doreşti îmbunătăţirea sistemului social,

economic şi politic, dar el adăuga întotdeauna: „Aceasta nu este treaba împărăţiei cerurilor. Trebuie ca noi să ne consacrăm facerii voii Tatălui. Treaba noastră constă în a fi ambasadorii unui guvern spiritual de sus, şi nu trebuie să ne ocupăm imediat de altceva decât de reprezentarea voii şi caracterului Tatălui divin care se găseşte în capul guvernului ale cărui scrisori de recomandare le purtăm noi.” Toate acestea erau dificil de înţeles pentru Simon, însă el ajungea treptat să priceapă întrucâtva semnificaţia învăţăturii Maestrul.

139:11.10
(1565.7) După dispersarea cauzată de persecuţiile din Ierusalim, Simon a intrat într-o retragere temporară, fiind literalmente zdrobit. Ca patriot naţionalist, el abandonase poziţia sa prin deferenţa faţă de învăţăturile lui Iisus; acum, totul era pierdut. El era cuprins de disperare, dar, în câţiva ani, el şi-a recăpătat speranţa şi s-a apucat să proclame evanghelia împărăţiei.

139:11.11
(1565.8) El s-a dus la Alexandria şi, după ce a urcat în susul Nilului, el a pătruns în inima Africii, predicând peste tot evanghelia lui Iisus şi botezându-i pe credincioşi. El a lucrat astfel până ce a îmbătrânit şi a slăbit. El a murit şi a fost îngropat în inima Africii.

12. Iuda Iscariotul

139:12.1 (1565.9) Iuda Iscarioteanul, al doisprezecelea apostol, a fost ales de Nataniel. El s-a născut la Keriot, orăşel din Iudeea meridională. Pe când era un băieţel, părinţii lui s-au instalat în

Ierihon, unde a trăit şi a fost angajat în diversele afaceri negustoreşti ale tatălui său până în momentul în care el s-a interesat de predicile şi de opera lui Ioan Botezătorul. Părinţii săi erau saduchei şi, când Iuda s-a alăturat discipolilor lui Ioan, ei l-au renegat.

139:12.2 (1566.1) Când Nataniel l-a întâlnit în Taricheea, Iuda căuta un angajat într-o uscătorie de peşte de la extremitatea mai joasă a Mării Galilee. El avea 30 de ani când s-a alăturat apostolilor, şi era celibatar. Era singurul iudeean din familia apostolică a Maestrul, şi probabil cel mai învăţat dintre cei doisprezece. Iuda nu avea nici o trăsătură proeminentă de forţă personală, cu toate că aparent a avut numeroase trăsături exterioare de cultură şi de bună creştere. Era un bun gânditor, însă nu totdeauna un gânditor cu adevărat *cinstit.* Iuda nu se înţelegea realmente pe sine însuşi; el nu era de-a dreptul sincer faţă de sine.
139:12.3 (1566.2) Andrei l-a numit pe Iuda vistiernicul celor doisprezece, post pe care era eminamente calificat a-l ocupa. Până în momentul când l-a trădat pe Maestrul său, el şi-a asumat în mod cinstit, fidel şi foarte eficient responsabilităţile sarcinii sale.

139:12.4 (1566.3) Iuda nu admira nici o trăsătură specială la Iisus, făcând abstracţie de personalitatea în general atrăgătoare şi deosebit de fermecătoare a Maestrul. Iuda nu a fost niciodată capabil să se ridice deasupra prejudecăţilor sale de iudeu contra tovarăşilor săi galileeni. El a ajuns chiar şi să critice, în mintea sa, multe dintre modurile de acţiune ale lui Iisus. Acest iudeu pretenţios îndrăznea adesea să critice, în inima sa, pe Maestrul pe care toţi ceilalţi unsprezece îl considerau ca fiind omul perfect, „singurul demn de a fi iubit şi cel mai eminent dintre zece mii”. Iuda nutrea realmente

noţiunea că Iisus era timid şi oarecum înfricoşat în a-şi afirma puterea şi autoritatea.

139:12.5 (1566.4) Iuda era un bun om de afaceri. Era nevoie de tact, de pricepere şi de răbdare, precum şi de un devotament asiduu, pentru a dirija afacerile financiare ale unui idealist precum Iisus, fără a mai vorbi de lupta contra metodelor dezordonate ale unora dintre apostoli în câmpul negocierilor. Iuda era realmente un mare agent executiv, un agent financiar prevăzător şi capabil, şi un adept al rigorii pentru organizare. Nici un apostol nu l-a criticat vreodată pe Iuda. După câte puteau ei să vadă, Iuda Iscariot era un vistiernic incomparabil, un om instruit, un apostol loial (deşi uneori critic) şi, în toate sensurile cuvântului, un mare succes. Apostolii îl iubeau pe Iuda: el era realmente unul dintre ei. El trebuie să fi *crezut* în Iisus, dar punem la îndoială faptul că el l-a *iubit* realmente pe Maestru din toată inima sa. Cazul lui Iuda ilustrează adevărul proverbului: „Există o cale care îi pare justă unui om, dar al cărei sfârşit este moartea.” Este întru totul posibil a cădea în capcana înşelătoare a agreabilei adaptări la căile păcatului şi ale morţii. Fiţi încredinţaţi că Iuda a fost întotdeauna loial din punct de vedere financiar faţă de Maestrul său şi de colegii săi apostoli. Banul nu a putut fi niciodată un motiv care să-l incite să-l trădeze pe Maestru.

139:12.6 (1566.5) Iuda era unicul fiul al unor părinţi prea puţin înţelepţi, care l-au alintat şi l-au râzgâiat în timpul copilăriei sale. El era un copil răsfăţat. Crescând, el şi-a făcut o idee exagerată despre importanţa sa personală. Nu ştia să piardă. El avea idei vagi şi deformate despre echitate, şi era înclinat către ură şi suspiciune. Era abil în a interpreta sucit cuvintele şi faptele prietenilor săi. În toată

viaţa sa, Iuda cultivase obiceiul de a răspunde cu aceleaşi sentimente celor despre care îşi închipuise că l-ar fi maltratat. Simţul valorilor şi al loialismului era defectuos.

139:12.7 (1566.6) Pentru Iisus, Iuda era o aventură a credinţei. Încă de la început, Maestrul înţelesese perfect slăbiciunea acestui apostol şi cunoştea bine pericolele admiterii sale în cercul apostolilor. Stă însă în natura Fiilor lui Dumnezeu de a da oricărei fiinţe create o şansă întreagă şi egală pentru salvare şi supravieţuire. Iisus voia ca nu numai muritorii acestei lumi, ci şi observatorii de pe nenumărate alte lumi, să ştie că, dacă există îndoieli cu privire la sinceritatea şi la căldura sufletească a devoţiunii unei creaturi faţă de regat, practica invariabilă a Judecătorilor de oameni constă în a-l primi pe de-a-ntregul pe candidatul plin de îndoieli. Poarta vieţii veşnice este larg deschisă pentru toţi; „oricine vrea poate să intre"; nu există nici o restricţie, nici o calificare, afară de *credinţa* celui care vine.
139:12.8 (1567.1) Exact acesta este motivul pentru care Iisus i-a îngăduit lui Iuda să continue până la capăt, făcând întotdeauna tot posibilul ca să-l transforme şi să-l salveze pe acest apostol slab şi confuz. Dar, dacă lumina nu este primită cu bună credinţă şi dacă nu i te conformezi în viaţă, ea tinde să devină întuneric în interiorul sufletului. În ceea ce priveşte învăţăturile lui Iisus despre regat, Iuda a crescut din punct de vedere intelectual, dar nu a progresat ca şi ceilalţi apostoli în dobândirea unui caracter spiritual. El nu a reuşit să facă progrese personale satisfăcătoare în experienţa spirituală.

139:12.9 (1567.2) Iuda s-a lăsat tot mai mult pradă meditaţiilor sumbre asupra decepţiilor personale şi a devenit în cele din urmă victima

propriei sale ranchiune. Sentimentele sale fuseseră de multe ori rănite; el a devenit anormal de suspicios faţă de cei mai buni prieteni ai lui, şi chiar şi faţă de Maestru. El a fost curând obsedat de ideea de a răspunde cu aceleaşi sentimente, de a face orice ca să se răzbune, da, chiar şi de a-i trăda pe tovarăşii şi pe Maestrul lui.

139:12.10
(1567.3) Însă aceste idei perverse şi primejdioase nu au prins cu uşurinţă contur înainte de ziua când o femeie plină de recunoştinţă a spart un scump vas de tămâie la picioarele lui Iisus. Lui Iuda faptul acela i s-a părut o risipă şi, când protestul său public a fost de îndată dezaprobat de Iisus în văzul şi la auzul tuturor, aceasta a fost prea mult pentru el. Acest eveniment a declanşat mobilizarea a tot ceea ce acumulase ca ură, ca ofense, ca răutate, ca prejudecăţi, ca invidie şi ca dorinţe de revanşă în toată viaţa sa, şi s-a hotărât să răspundă cu aceleaşi sentimente, fără a şti prea bine nici măcar cui. Dar el şi-a cristalizat tot răul asupra *unicei* persoane inocente din toată drama sordidă a vieţii sale nefericite, tocmai pentru că Iisus se pomenise Autorul principal din episodul care a marcat trecerea sa de la regatul progresiv de lumină la domeniul întunericului, pe care el însuşi îl alesese.

139:12.11
(1567.4) În public şi între patru ochi, Maestrul îl prevenise, de multe ori, pe Iuda că devia, dar avertismentele divine sunt în general inutile când ele se adresează unei naturi omeneşti înăcrite. Iisus a făcut tot ceea ce era posibil şi compatibil cu liberul arbitru moral al oamenilor pentru a-l împiedica pe Iuda să aleagă calea greşită. Marea încercare a sfârşit prin a se produce. Fiul ranchiunei a eşuat. El a cedat dictatelor arţăgoase şi sordide ale unei minţi orgolioase şi

răzbunătoare care rezultau dintr-o importanţă exagerată pe care o atribuia persoanei sale, şi a plonjat rapid în dezordine, în disperare şi în depravare.

139:12.12
(1567.5) Iuda a intrat atunci în josnica şi ruşinoasa intrigă menită să-l trădeze pe Stăpânul şi Maestrul său, şi şi-a dus rapid la îndeplinire proiectul său nefast. În timpul executării planurilor sale de trădare alcătuite la mânie, el a încercat momente de regret şi de ruşine. În cursul acestor intervale de luciditate, el a conceput cu timiditate, ca justificare în propria sa minte, ideea că Iisus ar putea cumva să-şi exercite puterea şi să se elibereze în ultimul moment.

139:12.13
(1567.6) Când această treabă mârşavă şi nelegiuită a fost terminată, acest muritor renegat, care acordase prea puţină importanţă vânzării prietenului său pentru treizeci de monezi de argint pentru a-şi satisface dorinţa de răzbunare pe care o nutrea de îndelungată vreme, s-a dus în grabă şi a comis acrul final al dramei constând în fuga de realităţile existenţei pământeşti - s-a sinucis.

139:12.14
(1567.7) Cei unsprezece apostoli au fost îngroziţi şi uluiţi. Iisus s-a mărginit la a privi trădătorul cu milă. Lumile au găsit dificil să-l ierte pe Iuda, iar numele său cu greu a mai putut fi pronunţat într-un întreg vast univers.

Cartea Urantia

<< Capitolul 139 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 141 >>

Capitolul 140

Hirotonisirea celor doisprezece

140:0.1 (1568.1) CU PUŢIN înainte de amiaza zilei de duminică, 12 ianuarie din anul 27, Iisus i-a reunit pe apostoli pentru hirotonisirea lor ca predicatori publici ai evangheliei împărăţiei. Cei doisprezece se aşteptau să fie chemaţi în orice moment; aşadar, în dimineaţa aceea, la pescuit, ei nu s-au îndepărtat prea mult de mal. Cei mai mulţi dintre ei au rămas la malul apei, cârpindu-şi năvoadele, reparându-şi echipamentul de pescuit.

140:0.2 (1568.2) Când Iisus a coborât pe ţărm ca să-i adune pe apostoli, i-a chemat mai întâi pe Andrei şi pe Petru, care pescuiau pe lângă ţărm. Le-a făcut apoi semn lui Iacob şi Ioan, care discutau cu tatăl lor Zebedeu într-o barcă, nu departe de ţărm şi care îşi reparau năvoadele. I-a adunat doi câte doi şi pe ceilalţi apostoli şi, când i-a strâns pe toţi

doisprezece, a plecat cu ei spre ţinuturile înalte de la nord de Capernaum şi s-a apucat să-i instruiască în vederea pregătirii lor pentru hirotonisirea oficială.

140:0.3 (1568.3) De data aceasta, toţi cei doisprezece erau tăcuţi; chiar şi Petru era predispus la reflectare. Până la urmă sosise şi ceasul de mult aşteptat! Au pornit singuri cu Maestrul pentru a participa la un fel de ceremonie de consacrare personală şi de dedicare colectivă faţă de lucrarea sacră de reprezentare a acestui Maestru în proclamarea venirii împărăţiei Tatălui său.

1. Întruirea preliminară

140:1.1 (1568.4) Înainte de slujba oficială de hirotonisire Iisus le-a vorbit celor doisprezece aşezaţi în jurul lui: „Fraţilor, ceasul regatului a venit. Unii dintre voi m-au auzit vorbind de această împărăţie în sinagogă, atunci când aţi fost chemaţi pentru prima oară. Fiecare dintre voi a învăţat şi mai mult despre regatul Tatălui de când sunteţi cu mine, lucrând prin oraşele care înconjoară Mama Galileea. În prezent însă am ceva mai mult să vă zic în privinţa acestei împărăţii.

140:1.2 (1568.5) ”Noul regat pe care Tatăl meu este pe cale de a-l întemeia în inima copiilor lui de pe pământ este destinat să fie o dominaţie veşnică. Nu va avea nici un sfârşit această domnie a Tatălui meu în inima celor care vor să facă voia sa divină. Vă declar că Tatăl meu nu este Dumnezeul iudeilor sau al gentililor. Mulţi vor veni de la răsărit şi de la apus ca să şadă cu noi în regatul Tatălui, pe câtă vreme

mulţi dintre copiii lui Avraam vor refuza să intre în această nouă fraternitate a domniei spiritului Tatălui în inima copiilor oamenilor.

140:1.3 (1568.6) ”Puterea acestei împărăţii nu va consta nici în forţa oştirilor, nici în puterea bogăţiilor, ci mai degrabă în gloria spiritului divin care va veni să înveţe mintea şi să îndrume inima cetăţenilor, născuţi în chip nou, a acestei împărăţii cereşti - fii lui Dumnezeu. Aceasta este fraternitatea iubirii în care domneşte dreptatea, şi al cărei strigăt de luptă va fi: Pace pe pământ şi bunăvoinţă în toţi oamenii. Acest regat, pe care sunteţi atât de aproape de a-l proclama, este dorinţa oamenilor buni din toate timpurile, nădejdea întregului pământ şi îndeplinirea înţeleptelor făgăduinţe ale tuturor profeţilor.

140:1.4 (1569.1) ”Dar pentru voi, copiii mei, şi pentru toţi ceilalţi care vor vrea să vă urmeze în această împărăţie, se va impune o încercare severă. Credinţa singură vă va îngădui să treceţi porţile lui şi va trebui să produceţi roadele spiritului Tatălui meu dacă doriţi să continuaţi ascensiunea în viaţa progresivă a comunităţii divine. În adevărat, în adevărat vă spun, nici unul dintre cei care zic 'Doamne, Doamne' nu vor intra în împărăţia cerurilor, ci mai degrabă aceia care fac voia Tatălui meu care este în ceruri.

140:1.5 (1569.2) ”Mesajul vostru în lume va fi: Căutaţi mai întâi împărăţia cerurilor şi dreptatea lui şi, după ce le veţi fi găsit, toate celelalte elemente esenţiale supravieţuirii veşnice vă vor fi asigurate odată cu aceasta. Acum, aş vrea să vă fac să înţelegeţi limpede că această împărăţie a Tatălui meu nu va veni cu o etalare exterioară de putere sau cu demonstraţii deplasate. Nu trebuie să plecaţi de aici şi să proclamaţi regatul spunând: 'el este aici' sau 'este acolo' căci regatul care îl predicaţi este Dumnezeul din voi.

140:1.6 (1569.3) ”Oricine vrea să fie mare în regatul Tatălui meu trebuie să devină un slujitor pentru toţi; şi, de vrea vreunul să fie întâiul printre voi, să devină atunci servitorul fraţilor lui. Dar odată ce sunteţi cu adevărat primiţi ca cetăţeni ai împărăţiei cereşti, voi nu mai sunteţi servitori, ci fii, fii ai Dumnezeului viu. Astfel că această împărăţie va progresa în lume până când va doborî toate barierele şi îi va duce pe toţi oamenii la cunoaşterea Tatălui meu şi la credinţa în adevărul salvator pe care am venit să-l proclam. Chiar de pe acum regatul este la îndemână şi mulţi dintre voi nu vor muri fără să fi văzut domnia lui Dumnezeu venind în mare putere.

140:1.7 (1569.4) ”Ceea ce vă zăresc ochii acum, acest mic început al unor doisprezece oameni de rând, va spori şi va creşte până când, în cele din urmă, întreg pământul va fi umplut de laudele Tatălui meu. Şi nu atât prin cuvintele pe care le veţi rosti, cât mai degrabă prin viaţa pe care o veţi trăi se va face că oamenii vor şti că voi aţi fost cu mine şi că aţi aflat realităţile regatului. Şi cum n-aş vrea să aşez pe mintea voastră vreo povară prea grea, eu sunt gata să vă însărcinez sufletele cu responsabilitatea solemnă de a mă reprezenta în lume curând, de îndată ce vă voi părăsi, tot aşa cum eu îl reprezint pe Tatăl meu în viaţa mea întrupată.” Şi, când Iisus a terminat de vorbit, s-a ridicat.

2. Hirotonisirea

140:2.1 (1569.5) Iisus le-a poruncit atunci celor doisprezece muritori, care tocmai îi ascultaseră declaraţia cu privire la regat, să îngenuncheze în cerc în jurul lui. Maestrul şi-a pus apoi mâinile pe

capul fiecărui apostol, începând cu Iuda Iscariot şi sfârşind cu Andrei. După ce i-a binecuvântat, el a întins mâinile şi s-a rugat:

140:2.2 (1569.6) ”Tată, ţi-i aduc acum pe oamenii aceştia, mesagerii mei. Dintre copiii noştri de pe pământ, eu i-am ales pe aceştia doisprezece care vor porni să mă reprezinte tot aşa cum eu am venit să te reprezint. Iubeşte-i şi însoţeşte-i, aşa cum m-ai iubit şi însoţit pe mine. Iar acum, Tată, dă-le lor înţelepciune, căci eu las în seama lor toate treburile regatului ce va fi să vină. Şi aş vrea, dacă asta-i voia ta, să rămân o vreme pe pământ ca să-i ajut în muncile lor pentru regat. Încă o dată, Tată, îţi mulţumesc pentru oamenii aceştia şi îi las în paza ta, în vreme ce eu am să continui să-mi desăvârşesc lucrarea ce mi-ai dat-o spre înfăptuire.”

140:2.3 (1570.1) Când Iisus şi-a terminat ruga, apostolii au rămas aplecaţi fiecare pe locul lui. S-au scurs mai multe minute până să îndrăznească chiar şi Petru să-şi ridice ochii şi să se uite la Maestru. Unul câte unul, l-au îmbrăţişat pe Iisus, dar nici unul nu a scos o vorbă. O mare tăcere s-a lăsat peste tot locul, în timp ce o mulţime de fiinţe cereşti contempla din înalt această scenă solemnă şi sacră - Creatorul unui univers punând treburile divinei fraternităţi a oamenilor sub conducerea unor minţi omeneşti.

3. Predica de hirotonisire

140:3.1 (1570.2) Apoi a vorbit Iisus, spunând: Acum că sunteţi ambasadorii împărăţiei Tatălui meu, voi aţi devenit o categorie de oameni separaţi şi distincţi de toţi ceilalţi locuitori de pe pământ. Voi

nu mai existaţi acum ca oameni printre oameni, ci ca cetăţeni iluminaţi ai unei alte ţări celeste printre creaturile ignorante ale acestei lumi întunecate. Nu mai e de ajuns ca voi să trăiţi ca înainte de ceasul acesta; de acum înainte trebuie să trăiţi ca cei care au gustat gloria unei vieţi mai bune şi au fost trimişi înapoi pe pământ ca ambasadori ai Suveranului acestei lumi noi şi mai bune. Mai mult se aşteaptă de la profesor decât de la elev; se pretinde mai mult de la stăpân decât de la servitor. Se cere mai mult cetăţenilor împărăţiei cereşti decât celor ai împărăţiei pământesc. Unele dintre cele ce am să vă zic s-ar putea să vă pară aspre, dar voi aţi ales să mă reprezentaţi în lume aşa cum eu însumi îl reprezint actualmente pe Tatăl meu. Fiind agenţii mei pe pământ, voi veţi fi obligaţi să vă conformaţi învăţăturilor şi practicilor care reflectă idealurile mele de viaţă muritoare pe lumile din spaţiu, şi pe care le dau de exemplu în viaţa mea pământească de revelare a Tatălui care este în ceruri.

140:3.2 (1570.3) ”Eu vă trimit în lume pentru a anunţa libertatea celor captivi din punct de vedere spiritual şi bucuria prizonierilor fricii, precum şi pentru a-i tămădui pe cei bolnavi în acord cu voia Tatălui meu celest. Când îi veţi găsi pe unii dintre copiii mei în deznădejde, încurajaţii prin vorba voastră astfel:

140:3.3 (1570.4) ”Fericiţi sunt cei săraci cu duhul, cei smeriţi, căci ale lor sunt comorile împărăţiei cerurilor.

140:3.4 (1570.5) ”Fericiţi sunt cei care sunt înfometaţi şi însetaţi de dreptate, căci ei vor fi săturaţi.

140:3.5 (1570.6) ”Fericiţi sunt cei blajini, căci ei vor moşteni pământul.

140:3.6 (1570.7) ”Fericiţi sunt cei curaţi la inimă, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu.

140:3.7 (1570.8) ”Şi mai spuneţi-le copiilor mei şi aceste cuvinte de mângâiere şi făgăduinţă spirituală:

140:3.8 (1570.9) ”Fericiţi sunt cei îndoliaţi, căci ei vor fi consolaţi. Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor primi duhul voioşiei.

140:3.9 (1570.10) ”Fericiţi cei îndurători, căci ei vor avea parte de îndurare.

140:3.10 (1570.11) ”Fericiţi cei ce aduc pacea, căci ei se vor chema fiii lui Dumnezeu.

140:3.11 (1570.12) ”Fericiţi cei persecutaţi din pricina dreptăţii lor, căci al lor este împărăţia cerurilor. Fericiţi să fiţi atunci când oamenii vă vor huli şi vă vor persecuta şi vor zice pe nedrept tot felul de răutăţi contra voastră. Bucuraţi-vă şi fiţi cât se poate de fericiţi, căci mare va fi răsplata voastră în ceruri.

140:3.12 (1570.13) ”Fraţilor, aşa cum vă trimit eu afară, voi sunteţi sarea pământului, o sare ce are gustul salvării. Însă dacă această sare şi-a pierdut savoarea, cu ce dară îi veţi da voi gust? Atunci nu va mai fi bună de nimic altceva decât de aruncat şi de călcat în picioare de oameni.

140:3.13 (1570.14) ”Voi sunteţi lumina lumii. Un oraş situat pe un deal nu poate fi ascuns. Tot astfel nici oamenii nu aprind o lumânare ca s-o pună sub obroc, ci pe un sfeşnic; şi ea dă lumină tuturor celor ce sunt în casă. Fie ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, astfel încât ei să poată vedea bunele voastre lucrări şi să fie făcuţi să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.

140:3.14 (1571.1) ”Eu vă trimit în lume pentru a mă reprezenta şi pentru a acţiona ca ambasadori ai împărăţiei Tatălui meu. Ducându-vă să proclamaţi vestea bună puneţi-vă încrederea în Tatăl ai cărui mesageri sunteţi. Nu vă opuneţi injustiţiei prin forţă; nu vă puneţi încrederea în vigoarea trupului vostru. Dacă aproapele vostru vă loveşte pe obrazul drept, întoarceţi-i-l şi pe cel stâng. Fiţi gata ca mai degrabă să înduraţi nedreptatea decât să recurgeţi la lege între voi. Îngrijiţi-vă cu blândeţe şi cu îndurare de toţi cei care sunt în nenorocire şi în nevoie.
140:3.15 (1571.2) ”Eu vă zic: Iubiţi-i pe duşmanii voştri, faceţi bine celor care vă urăsc, binecuvântaţi-i pe aceia care vă blestemă, şi rugaţi-vă pentru cei care se folosesc cu dispreţ de voi. Faceţi oamenilor tot ceea ce credeţi că eu le-aş fi făcut.
140:3.16 (1571.3) ”Tatăl vostru care este în ceruri face să strălucească soarele atât peste cei răi, cât şi peste cei buni; tot astfel, el trimite ploaia şi peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Voi sunteţi fiii lui Dumnezeu, ba şi mai mult, voi sunteţi acum ambasadorii împărăţiei Tatălui meu. Fiţi milostivi aşa cum Dumnezeu este milostiv şi, în viitorul veşnic al regatului, voi veţi fi perfecţi, întocmai cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.
140:3.17 (1571.4) ”Voi sunteţi însărcinaţi cu salvarea oamenilor, nu cu judecarea lor. La capătul viaţii voastre pământeşti voi veţi spera cu toţii să fiţi trataţi cu îndurare. Eu vă cer deci ca de-a lungul vieţii voastre muritoare să arătaţi îndurare tuturor fraţilor voştri întru carne. Nu comiteţi greşeala de a încerca să scoateţi un pai din ochiul fratelui vostru, în timp ce este o bârnă într-al vostru. După ce aţi aruncat bârna din propriul vostru ochi, veţi vedea cu atât mai limpede ca să scoateţi paiul din ochiul fratelui vostru.

140:3.18 (1571.5) ”Distingeţi cu claritate adevărul; trăiţi cu neînfricare viaţa de dreptate; şi în felul acesta veţi fi voi apostolii mei şi ambasadorii Tatălui meu. Voi aţi auzit spunându-se că, dacă orbul conduce pe orb, ei vor cădea amândoi în groapă. Dacă vreţi să-i călăuziţi pe alţi oameni către regat, trebuie ca voi înşivă să păşiţi în lumina limpede a adevărului viu. În toate treburile regatului, eu vă îndemn să arătaţi o dreaptă judecată şi o înţelepciune pătrunzătoare. Nu oferiţi lucruri sfinte câinilor şi nu vă aruncaţi perlele în faţa porcilor, ca nu cumva ei să vi le calce în picioare şi să se întoarcă apoi ca să vă sfâşie.
140:3.19 (1571.6) ”Vă spun să luaţi seama la profeţii mincinoşi care vor veni la voi îmbrăcaţi în oi, pe câtă vreme pe dinăuntru ei sunt ca lupii devoranţi. După roadele lor îi veţi cunoaşte. Culeg ei, oamenii, struguri de pe mărăcini, sau smochine de pe scai? Tot astfel, fiecare pom bun va da roade bune, dar pomul rău va da roade rele. Un pom bun nu poate da roade rele, tot aşa cum un pom rău nu poate da roade bune. Orice arbore care nu dă roade bune este curând tăiat şi pus pe foc. Pentru a merita accesul în împărăţia cerurilor, mobilul contează cel mai mult. Tatăl meu priveşte în inima oamenilor şi judecă după dorinţele lor lăuntrice şi după intenţiile lor sincere.
140:3.20 (1571.7) ”În marea zi a judecăţii regatului, mulţi îmi vor zice: 'N-am profeţit noi în numele tău şi n-am înfăptuit oare pentru numele tău multe lucrări minunate?' Dar eu voi fi nevoit să le spun: 'Eu nu v-am cunoscut niciodată; îndepărtaţi-vă de mine voi care sunteţi falşi învăţători.' Dar oricine aude aceste îndrumări şi îşi îndeplineşte cu sinceritate misiunea de a mă reprezenta în faţa oamenilor întocmai

cum eu l-am reprezentat pe Tatăl meu în faţa voastră, va găsi o largă intrare în slujba mea şi în regatul Tatălui ceresc.”

140:3.21 (1571.8) Apostolii nu-l mai auziseră niciodată pe Iisus vorbind în felul acesta, căci le-a vorbit ca unul care ar dispune de autoritatea supremă. Ei au coborât de pe munte pe la amurg, dar nici unul dintre ei nu i-a pus lui Iisus vreo întrebare.

4. Voi sunteţi sarea pământului

140:4.1 (1572.1) Ceea ce se cheamă „Predica de pe Munte” nu este evanghelia lui Iisus. Această predică conţine multe îndrumări utile, dar acestea erau instrucţiunile de hirotonisire a celor doisprezece de către Iisus. Aceasta era împuternicirea personală a Maestrului dată celor care aveau să continue să predice evanghelia şi care năzuiau să-l reprezinte pe Iisus în lumea oamenilor, întocmai cum el însuşi îl reprezenta pe Tatăl său cu atâta elocvenţă şi perfecţiune:

140:4.2 (1572.2) *”Voi sunteţi sarea pământului, o sare ce are gustul salvării. Însă dacă această sare şi- a pierdut savoarea, cu ce dară îi veţi da voi gust? Atunci nu va mai fi bună de nimic altceva decât să fie aruncată şi călcată în picioarele oamenilor”.*

140:4.3 (1572.3) Pe vremea lui Iisus sarea era preţioasă. Era folosită chiar şi ca monedă. Etimologic, cuvântul modern 'salariu' derivă din sare. Nu numai că sarea dă gust mâncării, dar o şi conservă. Ea dă mai multă savoare şi altor alimente, şi astfel serveşte spre a fi cheltuită.

140:4.4 (1572.4) *”Voi sunteţi lumina lumii. Un oraş situat pe un deal nu poate fi ascuns. Tot astfel nici oamenii nu aprind o lumânare ca s-o pună sub obroc, ci pe un sfeşnic; şi ea dă lumină tuturor celor ce sunt în casă. Fie ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, astfel încât ei să poată vedea bunele voastre lucrări şi să fie făcuţi să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.*

140:4.5 (1572.5) Cu toate că lumina împrăştie întunericul, ea poate tot atât de bine fi şi 'orbitoare' până într-atâta, încât să încurce şi să dezamăgească. Noi suntem încurajaţi să ne lăsăm lumina să strălucească în *aşa* fel, încât semenii noştri să fie călăuziţi pe noile cărări divine de viaţă reînsufleţită. Lumina noastră ar trebui să strălucească în aşa fel, încât să nu atragă atenţia asupra noastră. Chiar şi vocaţia voastră personală poate fi folosită ca un 'reflector' eficient pentru difuzarea acestei lumini a vieţii.

140:4.6 (1572.6) Caracterele tari nu se formează prin *nefacerea* de rău, ci mai degrabă prin facerea efectivă a binelui. Dezinteresarea este însemnul măreţiei omeneşti. Cele mai înalte nivele ale realizării de sine sunt atinse prin adorare şi slujire. Persoana fericită şi eficientă este motivată de dragostea pentru facerea de bine, iar nu de frica de a face rău.

140:4.7 (1572.7) *”După roadele lor îi veţi cunoaşte”*. Personalitatea este în esenţă neschimbătoare. Ceea ce se schimbă - ceea ce creşte - este caracterul moral. Marea greşeală a religiilor moderne este negativismul. Pomul ce nu dă roade este „doborât şi aruncat în foc”. Valoarea morală nu poate să provină dintr-o simplă reprimare, din ascultarea de porunca „Asta să nu o faci”. Frica şi ruşinea sunt mobiluri fără valoare pentru viaţa religioasă. Religia nu este valabilă

decât dacă ea revelează paternitatea lui Dumnezeu şi întăreşte fraternitatea oamenilor.

140:4.8 (1572.8) O eficientă filozofie de viaţă se formează prin combinarea clarviziunii cosmice cu suma propriilor reacţii emoţionale ale cuiva faţă de anturajul său social şi economic. Ţineţi minte aceasta: tendinţele ereditare nu pot fi esenţialmente modificate, dar reacţiile emoţionale faţă de aceste tendinţe se pot schimba. Este deci posibilă modificarea naturii morale, îmbunătăţirea caracterului. Într-un caracter puternic, reacţiile emoţionale sunt integrate şi coordonate, ceea ce produce o personalitate unificată. Lipsa de unificare slăbeşte natura morală şi generează nefericire.

140:4.9 (1572.9) În lipsa unui scop valoros, viaţa devine fără nici un rost şi nu aduce nici un folos, şi de aici rezultă multă nefericire. Discursul lui Iisus la hirotonisirea celor doisprezece constituie o filozofie magistrală de viaţă. Iisus şi-a îndemnat discipolii să practice o credinţă experienţială. El i-a avertizat că nu trebuia ca ei să se mărginească a depinde de un asentiment intelectual, de credulitate sau de autoritatea instituită.

140:4.10 (1573.1) Educaţia ar trebui să fie o tehnică de învăţare (descoperire) a unor metode mai bune de satisfacere a imboldurilor noastre naturale şi moştenite. Fericirea este rezultanta finală a acestor tehnici ameliorate de satisfacere emotivă. Fericirea depinde foarte puţin de mediu, cu toate că o ambianţă agreabilă ar putea contribui mult la ea.

140:4.11 (1573.2) Fiecare muritor doreşte cu ardoare să devină o fiinţă completă, perfectă, aşa cum Tatăl din ceruri este perfect, şi o

asemenea realizare este posibilă pentru că, în ultimă instanţă, „universul este cu adevărat patern”.

5. Iubirea paternă şi iubirea fraternă

140:5.1 (1573.3) De la Predica de pe Munte la discursul Cinei din Urmă, Iisus i-a învăţat pe discipolii săi să manifeste mai degrabă o dragoste *paternă* decât una *fraternă.* Iubirea frăţească constă în a iubi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă, ceea ce va fi o aplicare adecvată a „regulii de aur”; dar afecţiunea părintească cere ca voi să-i iubiţi pe tovarăşii voştri muritori aşa cum şi Iisus vă iubeşte pe voi.

140:5.2 (1573.4) Iisus iubeşte omenirea cu o dublă afecţiune. El a trăit pe pământ sub o dublă personalitate - umană şi divină. Ca Fiu al lui Dumnezeu el îi iubeşte pe oameni cu o dragoste paternă - el este Creatorul lor, Tatăl lor din univers. Ca Fiu al Omului, Iisus îi iubeşte pe muritori ca un frate - el era cu adevărat un om printre oameni.

140:5.3 (1573.5) Iisus nu se aştepta ca discipolii săi să ajungă la o manifestare imposibilă de dragoste fraternă, dar se aştepta ca ei să se străduiască să fie asemănători lui Dumnezeu - să fie perfecţi aşa cum Tatăl din ceruri este perfect. Ei puteau astfel să înceapă a-i privi pe oameni aşa cum Dumnezeu priveşte creaturile sale - deci să înceapă a-i iubi aşa cum îi iubeşte Dumnezeu - să manifeste începuturile unei afecţiuni paterne. În cursul acestor încurajări adresate celor doisprezece apostoli, Iisus a căutat să dezvăluie acest nou concept al *iubirii părinteşti* după cum se raportează el la anumite atitudini

emoţionale implicate în stabilirea a numeroase ajustări sociale la mediul ambiant.

140:5.4 (1573.6) Maestrul a început acest foarte important discurs atrăgând atenţia asupra a patru atitudini ale *credinţei,* ca preludiu la descrierea subsecventă a celor patru reacţii transcendente şi supreme ale iubirii părinteşti, în contrast cu limitările simplei iubiri frăţeşti.
140:5.5 (1573.7) El a vorbit mai întâi de cei care sunt săraci cu duhul, care aveau sete de dreptate, care stăruiau în blândeţe şi care aveau inima curată. Se putea spera ca aceşti muritori ce desluşesc spiritul să atingă astfel de nivele de generozitate divină, încât să fie capabili de a încerca prestigiosul exerciţiu al afecţiunii *părinteşti;* este posibil să se spere ca până şi cei îndureraţi să aibă putere să arate îndurare, să promoveze pacea, să îndure persecuţii; de-a lungul acestor situaţii de grele încercări, ne-am putea aştepta ca ei să iubească cu o dragoste părintească chiar şi o omenire puţin demnă de a fi iubită. Afecţiunea unui părinte poate atinge nivele de devotament care întrec cu enorm de mult afecţiunea unui frate.
140:5.6 (1573.8) Credinţa şi dragostea ce izvorăsc din aceste beatitudini întăresc caracterul moral şi creează fericirea. Frica şi mânia slăbesc caracterul şi distrug fericirea. Această importantă predică a început pe o notă de bucurie.

140:5.7 (1573.9) 1. *”Fericiţi cei săraci cu duhul, cei smeriţi”.* Pentru un copil, fericirea este satisfacerea unei dorinţe de plăcere imediată. Adultul este dispus să semene seminţele renunţării cu scopul de a culege recoltele ulterioare de fericire sporită. Pe vremea lui Iisus şi de atunci încoace, fericirea a fost mult prea adesea asociată cu ideea de a

avea avere. În povestea cu fariseul şi cu publicanul care se rugau în templu, unul se simţea bogat în spirit, plin de duh - egocentric, celălalt se simţea lipsit de spirit, „sărac cu duhul” - umil. Unul îşi era suficient sieşi, celălalt era receptiv la învăţătură şi căuta adevărul. Cei slabi de duh caută scopuri de îmbogăţire spirituală - îl caută pe Dumnezeu. Asemenea căutători de adevăr nu au nevoie să-şi aştepte răsplata într-un viitor îndepărtat; ei sunt răsplătiţi încă de pe *acum.* Ei găsesc împărăţia cerurilor în propria lor inimă şi trăiesc experienţa acestei fericiri încă de pe *acum.*

140:5.8 (1574.1) 2. *”Fericiţi sunt cei care sunt înfometaţi şi însetaţi de dreptate, căci ei vor fi săturaţi”.* Numai cei care se simt săraci cu duhul vor avea sete de dreptate. Numai cei umili caută tăria divină şi doresc cu ardoare puterea spirituală. Este foarte periculos, totuşi, de a practica cu bună ştiinţă postul spiritual cu scopul de a spori foamea voastră de daruri spirituale. Postirea fizică devine primejdioasă după patru sau cinci zile, căci există riscul de a se pierde orice poftă de mâncare. Postul prelungit, fie fizic, fie spiritual, tinde să distrugă foamea.

140:5.9 (1574.2) Experienţa dreptăţii este o plăcere, nu o datorie. Dreptatea lui Iisus este o iubire dinamică, o afecţiune părintească-frăţească. Ea nu este o dreptate negativă de tipul „tu să nu faci asta”. Cum ar putea cineva să aibă sete de ceva negativ - de ceva ce „nu se face”?

140:5.10 (1574.3) Nu este uşor să înveţi o minte de copil aceste două prime beatitudini, dar o minte adultă ar trebui să le priceapă semnificaţia.

140:5.11 (1574.4) 3. *”Fericiţi sunt cei blajini, căci ei vor moşteni pământul”.* Blândeţea autentică nu are nici o legătură cu frica. Ea este mai degrabă o atitudine a unui om care cooperează cu Dumnezeu - „Facă-se voia ta”. Ea înglobează răbdarea şi îndurarea, şi este motivată de o credinţă de nezdruncinat într-un univers prietenos şi guvernat de legi. Ea domină orice tentaţie de a se revolta contra guvernării divine. Iisus era idealul de blândeţe al Urantiei, iar el a moştenit un vast univers.

140:5.12 (1574.5) *”Fericiţi sunt cei curaţi la inimă, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu”.* Puritatea spirituală nu este o calitate negativă, numai să nu conţină nici o urmă de spirit de suspiciune şi de răzbunare. Discutând despre puritate, Iisus nu avea intenţia de a se ocupa exclusiv de atitudinile umane sexuale. El se referea mai mult la încrederea pe care oamenii trebuie să o aibă în semenii lor, această încredere pe care părinţii o au în copiii lor şi care le permite să-i iubească pe semenii lor întocmai cum i-ar iubi un tată. O dragoste de părinte nu trebuie să răsfeţe şi nu caută să treacă relele cu vederea, dar este întotdeauna opusă cinismului. Dragostea paternă are o intenţie unică şi caută întotdeauna ceea ce este mai bun în om; aceasta este atitudinea unui adevărat părinte.

140:5.13 (1574.6) A-l vedea pe Dumnezeu - prin credinţă - înseamnă a dobândi adevărata clarviziune spirituală. Clarviziunea spirituală intensifică călăuzirea Ajustorului, iar amândouă la un loc vă fac, în cele din urmă, mai conştienţi de Dumnezeu. Atunci când veţi cunoaşte Tatăl veţi fi şi mai încredinţaţi de filiaţia voastră divină; îi puteţi atunci iubi şi mai mult pe fraţii voştri întrupaţi, nu numai ca un frate - cu o dragoste fraternă - ci şi ca un tată - cu o afecţiune paternă.

140:5.14 (1574.7) Este uşor de dat această povaţă până şi unui copil. Copiii sunt firesc încrezători, şi părinţii ar trebui să vegheze ca ei să nu piardă această simplă încredere. În relaţiile cu copiii, evitaţi orice înşelăciune şi feriţi-vă de la a le stârni suspiciunea. Ajutaţi-i cu înţelepciune să-şi aleagă eroii lor şi îndeletnicirea vieţii lor.

140:5.15 (1574.8) Iisus a continuat apoi să-i instruiască pe discipolii lui în legătură cu principalul ţel al tuturor luptelor omeneşti - perfecţiunea - până la împlinirea divină. Le zicea întruna: „Fiţi perfecţi aşa cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.” El nu-i încuraja pe cei doisprezece să-şi iubească aproapele aşa cum se iubeau pe ei înşişi. Aceasta ar fi fost o înfăptuire meritorie care ar fi denotat realizarea dragostei fraterne. Pe apostolio lui Iisus îi îndemna mai degrabă să-i iubească pe oameni aşa cum îi iubea el însuşi - cu o afecţiune *părintească* precum şi cu una frăţească. El şi-a ilustrat teza citând patru reacţii supreme ale dragostei părinteşti:

140:5.16 (1575.1) 1. *”Fericiţi sunt cei adânc mâhniţi, căci ei vor fi consolaţi”.* Ceea ce se numeşte bunul simţ sau cea mai bună logică n-ar sugera niciodată că fericirea poate să provină dintr-o mare durere. Iisus nu se referea la semnele exterioare sau ostentative ale dezolării. El făcea aluzie la o atitudine emoţională de tandreţe. Este o mare greşeală a-i învăţa pe băieţi şi pe bărbaţii tineri că nu este ceva bărbătesc a arăta tandreţe sau a lăsa cumva să se întrevadă că ar încerca cumva emoţii sau suferinţe fizice. Compasiunea este un atribut meritoriu atât feminin, cât şi masculin. Nu este necesar să fii nesimţitor pentru a fi viril; acesta este maniera nepotrivită de a crea bărbaţi curajoşi. Marilor oameni ai acestei lumi nu le este frică să se

întristeze. Moise, mâhnit, era un om mai mare şi decât Samson sau decât Goliat. Moise era un conducător magnific, dar era şi plin de blândeţe. Faptul de a fi atent şi sensibil la nevoile omeneşti creează o fericire autentică şi durabilă; în acelaşi timp, această atitudine binevoitoare fereşte sufletul de influenţele distructive ale mâniei, ale urii şi ale suspiciunii.

140:5.17 (1575.2) 2. *”Fericiţi cei îndurători, căci ei vor avea parte de îndurare”.* Îndurarea denotă aici înălţimea, adâncimea şi lărgimea prieteniei celei mai sincere - bunăvoinţa afectuoasă. Îndurarea este uneori pasivă, dar aici ea este activă şi dinamică - paternitatea supremă. Părinţii iubitori întâmpină puţine greutăţi în a-i ierta pe copiii lor, şi asta în multe rânduri. La un copil nerăsfăţat nevoia de a se uşura de suferinţă este naturală. Copiii sunt în mod normal buni şi compătimitori când sunt îndeajuns de mari pentru a putea aprecia situaţiile reale.

140:5.18 (1575.3) 3. *”Fericiţi cei ce aduc pacea, căci ei se vor chema fiii lui Dumnezeu”.* Aceia care îl auzeau pe Iisus doreau cu ardoare un eliberator militar, iar nu pacificatori. Dar pacea lui Iisus nu este deloc vreun soi de pacifism negativ. Confruntat cu încercări şi cu persecuţii, el zicea: „Pacea mea v-o las vouă.” „Inima să nu vi se tulbure, şi să n-aveţi deloc teamă.” Iată pacea care împiedică conflictele năruitoare. Pacea personală întregeşte personalitatea. Pacea socială împiedică frica, lăcomia şi mânia. Pacea politică împiedică antagonismele de rasă, suspiciunile naţionale şi războiul. Împăcarea este leacul neîncrederii şi suspiciunii.

140:5.19 (1575.4) Este uşor a-i învăţa pe copii să acţioneze ca împăciuitori. Ei iubesc activităţile de echipă, le place să se joace împreună. Cu alt prilej Maestrul a zis: „Cine caută să-şi salveze viaţa o va pierde, dar cine acceptă să şi-o piardă o va găsi.”

140:5.20 (1575.5) 4. *”Fericiţi cei persecutaţi din pricina dreptăţii lor, căci al lor este împărăţia cerurilor. Fericiţi să fiţi atunci când oamenii vă vor insulta şi vă vor persecuta şi vor zice pe nedrept tot felul de răutăţi contra voastră. Bucuraţi-vă şi fiţi cât se poate de fericiţi, căci mare va fi răsplata voastră în ceruri”.*

140:5.21 (1575.6) Foarte adesea, persecuţia urmează pacea. Însă tinerii şi adulţii curajoşi nu fug niciodată de dificultăţi şi de primejdii. „Nu există iubire mai mare decât aceea de a-ţi da viaţa pentru prietenii tăi”. O dragoste părintească poate să facă în mod liber toate aceste lucruri - care fac prea puţin parte din dragostea frăţească. Progresul a fost întotdeauna rezultatul final al persecuţiei.

140:5.22 (1575.7) Copiii răspund la provocare cu curaj. Tinereţea este întotdeauna gata să „primească o provocare”. Şi fiecare copil ar trebui să înveţe de devreme să facă sacrificii.

140:5.23 (1575.8) Este deci vădit că binecuvântările Predicii de pe Munte sunt întemeiate pe iubire şi pe încredere, iar nu pe lege (etică şi datorie).

140:5.24 (1575.9) Dragostea părintească se bucură să răspundă răului cu binele - să facă binele ca răspuns nedreptăţii.

6. Seara hirotonisirii

140:6.1 (1576.1) Duminică seara, sosind din dealurile înalte de la nord de Capernaum la Zebedeu, Iisus şi cei doisprezece au luat o masă frugală. Apoi, în vreme ce Iisus se ducea să se plimbe de-a lungul ţărmului, cei doisprezece au vorbit între ei. După o scurtă discuţie, şi în vreme ce gemenii aprindeau un mic foc care să-i mai încălzească şi să le dea lumină, Andrei a ieşit în căutarea lui Iisus. După ce a dat de el i-a zis: „Maestre, fraţii mei nu sunt în stare să înţeleagă cele ce ne-ai spus despre regat. Nu ne simţim în măsură să întreprindem lucrarea până ce nu ne dai mai multe instrucţiuni. Am venit să-ţi cer să ni te alături în grădină şi să ne ajuţi să înţelegem sensul cuvintelor tale.” Şi Iisus l-a însoţit pe Andrei spre a se întâlni cu apostolii.

140:6.2 (1576.2) Odată intrat în grădină, el i-a adunat în jurul său şi a continuat instruirea lor spunând: „Voi găsiţi dificil să primiţi mesajul meu pentru că vreţi să clădiţi noua învăţătură de-a dreptul pe cea veche, dar eu vă declar că trebuie să renaşteţi. Trebuie să reîncepeţi în chip nou ca şi copilaşii, să fiţi dispuşi să vă încredeţi în învăţătura mea şi să credeţi în Dumnezeu. Noua evanghelie a împărăţiei nu poate fi făcută conformă cu ceea ce există. Voi aveţi idei false despre Fiul Omului şi despre misiunea lui pe pământ. Nu comiteţi greşeala de a crede că eu am venit să resping legea şi profeţii. N-am venit să distrug, ci să înfăptuiesc, să eliberez şi să iluminez. N-am venit să încalc legea, ci mai degrabă ca să scriu aceste noi porunci pe tabletele inimii voastre.

140:6.3 (1576.3) ”Pretind de la voi o dreptate care depăşeşte dreptatea celor ce caută să obţină favoarea Tatălui prin darea de pomeni, prin rugăciune şi prin postire. De vreţi să intraţi în regat, trebuie să aveţi o

dreptate care constă în iubire, în îndurare şi în adevăr - dorinţa sinceră de a face voia Tatălui meu din ceruri.”

140:6.4 (1576.4) Atunci Simon Petru spuse: „Maestre, dacă ai vreo nouă poruncă, am vrea s-o auzim. Dezvăluie-ne noua cale.” Iisus i-a răspuns lui Petru: „Voi aţi auzit povestindu-se despre cei care propovăduiesc legea: 'Să nu ucizi, iar oricine va ucide va fi supus judecăţii'. Dar eu privesc dincolo de faptă pentru a descoperi motivul. Eu vă declar că oricine se mânie pe fratele său este în pericol de a fi judecat. Cel care nutreşte ură în inima sa şi face planuri de răzbunare în mintea sa este în pericol de a fi judecat. Voi trebuie să-i judecaţi pe tovarăşii voştri după faptele lor; Tatăl din ceruri judecă după intenţii.”

140:6.5 (1576.5) ”Voi i-aţi auzit pe Maeştrii legii spunând: Să nu comiţi adulter. Dar eu vă zic că oricine priveşte o femeie cu gândul de a o pofti a comis deja în inima sa un adulter cu ea. Voi nu-i puteţi judeca pe oameni decât după faptele lor, dar Tatăl meu se uită în inima copiilor lui şi îi judecă cu îndurare după intenţiile şi după dorinţele lor reale.”

140:6.6 (1576.6) Iisus avea de gând să analizeze şi celelalte porunci, când Iacob Zebedeu l-a întrerupt întrebându-l: „Maestre, ce-o să-i învăţăm pe oameni despre divorţ? Să îngăduim noi unui bărbat să divorţeze de soţia sa, după cum a poruncit Moise?” Când Iisus a auzit această întrebare, a zis: „Eu nu am venit pentru a legifera, ci pentru a ilumina. N-am venit pentru a reforma regatele acestei lumi, ci mai degrabă pentru a stabili împărăţia cerurilor. Nu este voia Tatălui meu aceea de a ceda ispitei de a vă învăţa reguli de guvernare, de comerţ sau de conduită socială; ele ar putea fi bune pentru astăzi, dar departe de a conveni societăţii dintr-o altă epocă. Eu sunt pe pământ numai

pentru a întrema mintea, a elibera spiritul şi a salva sufletul oamenilor. Eu vă voi zice totuşi, în legătură cu această chestiune a divorţului, că, dacă Moise privea favorabil aceste procedee, nu la fel era şi pe vremea lui Adam şi în grădina Edenului."

140:6.7 (1577.1) După un scurt răstimp în care apostolii au schimbat câteva cuvinte între ei, Iisus a continuat: „Trebuie ca totdeauna să recunoaşteţi cele două puncte de vedere ale oricărei conduite a muritorilor - omenească şi divină, căile cărnii şi calea spiritului, evaluarea timpului şi punctul de vedere al veşniciei." Deşi cei doisprezece nu au putut înţelege pe de-a-ntregul ceea ce îi învăţa Maestrul lor, această povaţă le-a fost de mare ajutor.

140:6.8 (1577.2) Şi apoi Iisus le-a zis: „Voi vă veţi poticni de învăţătura mea din pricina obiceiului vostru de a tălmăci mesajul meu după litera sa; voi sunteţi greoi în a desluşi spiritul învăţăturii mele. Totodată trebuie să vă amintiţi că voi sunteţi mesagerii mei. Sunteţi obligaţi să vă trăiţi viaţa tot aşa cum am trăit-o eu pe-a mea în spirit. Voi sunteţi reprezentanţii mei personali, dar nu vă amăgiţi cu speranţa că toţi oamenii vor trăi sub toate aspectele după cum trăiţi voi. Nu uitaţi niciodată că eu am şi oi care nu fac parte din această turmă, şi că sunt deopotrivă de îndatorat a le sluji de model pentru maniera de a face voia lui Dumnezeu, în timp ce ele trăiesc încă viaţa naturii muritoare."

140:6.9 (1577.3) Atunci, Nataniel întrebă: „Maestre, nu acordăm nici un loc justiţiei? Legea lui Moise zice: 'ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte' Tu ce ne spui?" Iisus răspunse: „Voi să răspundeţi prin bine răului. Mesagerii mei nu trebuie să se lupte cu oamenii, ci să fie buni cu ei. Regula voastră nu va fi măsură pentru măsură. Conducătorii

oamenilor pot avea astfel de legi, dar în regat nu este la fel; îndurarea va determina întotdeauna judecata voastră, iar iubirea conduita voastră. Dacă aceste precepte sunt severe, încă vă puteţi întoarce din drum. Dacă găsiţi că exigenţele apostolatului sunt prea dure, o puteţi apuca din nou pe cărarea mai puţin riguroasă a discipolilor."

140:6.10 (1577.4) La auzul acestor cuvinte surprinzătoare, apostolii s-au tras cu toţii de o parte pentru câteva momente, dar au revenit cât de curând, şi Petru zise: „Maestre, vrem să mergem înainte cu tine; nici unul dintre noi n-ar vrea să dea înapoi; suntem cu toţii gata să plătim preţul suplimentar; vom bea cupa până la fund. Vrem să fim apostoli, iar nu doar nişte ucenici."

140:6.11 (1577.5) Când auzi acestea Iisus le zise: „Apoi dar, fiţi hotărâţi să vă asumaţi responsabilităţile şi să mă urmaţi. Faptele voastre bune faceţi-le în taină; când veţi da de pomană, mâna stângă să nu ştie ce face dreapta. Când vă rugaţi trageţi-vă singuri de o parte şi nu vă pierdeţi în vane repetări sau în vorbe fără de înţeles. Amintiţi-vă că Tatăl le ştie pe toate de care aveţi nevoie înainte chiar şi de a-i cere. Nu vă puneţi pe postit cu o faţă tristă ca să v-o vadă oamenii. În calitate de apostoli aleşi ai mei împrăştiaţi-vă acum ca să slujiţi regatului, nu strângeţi pentru voi comorile de pe pământ, ci, prin serviciul vostru dezinteresat, acumulaţi comorile din cer, căci acolo unde vă sunt comorile, acolo vă va fi şi inima.

140:6.12 (1577.6) Lampa corpului este ochiul; aşadar, dacă ochiul vostru este mărinimos, întreg corpul vă va fi umplut de lumină, dar, dacă ochiul vostru este egoist, tot corpul va fi plin de întuneric. Dacă însăşi lumina care-i în voi se preface în întuneric, cât de adânc va fi acest întuneric!"

140:6.13 (1577.7) Atunci, Toma l-a întrebat pe Iisus dacă apostolii trebuiau să „continue să aibă totul în comun”. Maestrul le răspunse: „Da, fraţii mei, aş vrea ca noi să trăim ca o familie în care există înţelegere. Vă este încredinţată o mare lucrare, şi doresc cu ardoare serviciul vostru exclusiv. Voi ştiţi că s-a spus pe bună dreptate: 'nimeni nu poate sluji doi stăpâni deodată'. Voi nu-l puteţi adora cu sinceritate pe Dumnezeu şi în acelaşi timp să-l slujiţi pe Mamon din toată inima voastră. Acum că v-aţi angajat fără rezervă în slujba regatului, nu vă mai temeţi pentru viaţa voastră, şi îngrijiţi-vă cu atât mai puţin de ceea ce veţi mânca şi veţi bea, sau de veşmintele ce le veţi purta. Aţi învăţat deja că cu mâini bune şi cu o inimă fidelă nu se îndură de foame. Acum că vă pregătiţi să vă dedicaţi toate energiile lucrării regatului, fiţi încredinţaţi că Tatăl nu va uita de nevoile voastre. Căutaţi mai întâi regatul lui Dumnezeu şi, când îi veţi fi găsit intrarea, toate lucrurile necesare vă vor fi date pe lângă aceasta. Aşadar, nu vă îngrijoraţi fără rost din pricina zilei de mâine. Ajunge fiecărei zile truda ce vine cu ea.”

140:6.14 (1578.1) Văzându-i dornici să stea de veghe toată noaptea pentru a pune întrebări, Iisus le-a zis: „Fraţilor, voi sunteţi supuşi legilor pământeşti; mai bine v-aţi duce să vă odihniţi ca să fiţi gata pentru munca de mâine. Dar somnul le sărise de pe pleoape. Petru se încumetă să-i ceară Maestrului său „doar o mică vorbă între patru ochi cu tine, şi nu pentru că aş avea secrete faţă de fraţii mei, ci pentru că sunt tulburat şi, de-ar fi să merit cumva vreo mustrare de la Maestrul meu, mai bine i-aş face faţă singur cu tine.” Iisus zise: „Hai cu mine, Petrule,” şi i-a luat-o înainte intrând în casă. Când Petru a revenit din prezenţa Maestrului său, foarte bine dispus şi mult

încurajat, Iacob s-a hotărât, la rândul său, să meargă să vorbească cu Iisus. Şi tot aşa, până la primele ore ale dimineţii, ceilalţi apostoli s-au dus unul câte unul să stea de vorbă cu Maestrul. După ce toţi au discutat personal cu el, afară de gemeni, care adormiseră, Andrei s-a întors către Iisus şi i-a zis: „Maestre, gemenii au adormit lângă foc în grădină. Să-i trezesc ca să-i întreb de vor şi ei să-ţi vorbească?” Iisus i-a răspuns surâzând lui Andrei: „Bine fac - nu-i deranja.” Noaptea era pe sfârşite şi se iveau zorile unei alte zile.

7. Săptămâna de după hirotonisire

140:7.1 (1578.2) După câteva ore de somn, pe când cei doisprezece erau la un loc pentru a lua un târziu mic dejun, Iisus le zise: „Trebuie acum să începeţi să predicaţi vestea bună şi să-i instruiţi pe credincioşi. Fiţi gata să mergeţi la Ierusalim.” După ce vorbi Iisus, Toma şi-a adunat curajul pentru a zice: „Eu ştiu, Maestre, că ar trebui acum să fim gata să ne apucăm de treabă, dar teamă mi-e că nu suntem încă capabili să ducem la bun sfârşit această mare misiune. N-ai vrea să consimţi ca noi să mai rămânem câteva zile prin preajma ta înainte de a ne apucăm de lucrarea regatului?” Văzând că toţi apostolii săi erau stăpâniţi de aceeaşi teamă, Iisus le-a zis: „Facă-se cum aţi cerut; vom rămâne aici până în ziua de după sabat.”

140:7.2 (1578.3) Săptămâni de-a rândul, mici grupuri de înflăcăraţi căutători de adevăr, precum şi de spectatori curioşi, veniseră în Betsaida ca să-l vadă pe Iisus. Reputaţia lui se răspândise deja în toată regiunea; veniseră grupuri iscoditoare de prin oraşe la fel de

îndepărtate ca Tirul, Sidonul, Damascul, Cezareea şi Ierusalimul. Până atunci, Iisus îi întâmpinase pe aceşti vizitatori şi îi instruise cu privire la regat, dar de acum înainte Maestrul a încredinţat această muncă celor doisprezece. Andrei alegea pe câte unul dintre apostoli şi lăsa în seama sa un grup de vizitatori; cei doisprezece erau uneori toţi deodată angajaţi în misiunea aceasta.

140:7.3 (1578.4) Vreme de două zile, ei au lucrat, dând îndrumări ziua şi având până noaptea târziu convorbiri private. În ziua a treia, Iisus a stat de vorbă cu Zebedeu şi cu Salomeea, în timp ce pe apostoli îi trimisese de acolo: „Mergeţi la pescuit, căutaţi de vă destindeţi fără nici o grijă, sau poate vă duceţi să vă vedeţi familiile." Joi s-au înapoiat pentru alte trei zile de învăţătură.

140:7.4 (1578.5) În cursul acestei săptămâni de pregătire, Iisus le-a repetat de nenumărate ori apostolilor săi cele două mari mobiluri ale misiunii sale pe pământ de după botezul său:

140:7.5 (1578.6) 1. Să-l reveleze Tatăl său oamenilor.

140:7.6 (1578.7) 2. Să-i facă pe oameni conştienţi de filiaţia lor - să realizeze prin credinţă că ei sunt copiii celui Preaînalt.

140:7.7 (1579.1) O săptămână de aceste experienţe variate i-a făcut să progreseze mult pe cei doisprezece. Unii au dobândit chiar prea multă încredere în ei înşişi. La ultima întrunire, în timpul serii de după sabat, Petru şi Iacob s-au apropiat de Iisus spunându-i: „Noi suntem gata; să mergem acuma să luăm în stăpânire regatul" La care Iisus răspunse: „Bine ar fi ca înţelepciunea voastră să vă egaleze zelul, iar curajul vostru să vă compenseze ignoranţa."

140:7.8 (1579.2) Deşi apostolii nu au înţeles mare lucru din învăţătura Maestrului, ei au înţeles perfect semnificaţia vieţii de farmec şi de

frumuseţe pe care el o trăia cu ei.

8. Joi după - amiază, pe lac

140:8.1 (1579.3) Iisus ştia bine că apostolii lui nu asimilau pe deplin învăţăturile sale. El s-a decis să le dea lui Petru, Iacob şi Ioan nişte instrucţiuni speciale, în nădejdea că ei vor fi pe urmă în stare să clarifice ideile prietenilor lor. Ei vedeau că cei doisprezece înţelegeau numite caracteristici ale ideii unui regat spiritual, dar stăruiau cu încăpăţânare în a lega direct aceste noi învăţături spirituale de vechile lor concepţii literale şi înrădăcinate despre împărăţia celestă ca restaurare a tronului lui David şi ca restabilire a Israelului ca putere temporară pe pământ. În consecinţă, Iisus s-a îndepărtat de ţărm, în această după-amiază de joi, ducându-i pe Petru, Iacob şi Ioan într-o barcă pentru a le vorbi despre treburile regatului. Aceasta a fost o lecţie educativă de patru ore, cuprinzând zeci de întrebări şi de răspunsuri, care pot, într-un mod destul de folositor, să fie introduse în această expunere prin recompunerea rezumatului acestei importante după-amiezi, după cum a povestit-o Simon Petru în ziua următoare fratelui său Andrei.

140:8.2 (1579.4) 1. *Facerea voii Tatălui.* Învăţătura lui Iisus de a te încredinţa în grija Tatălui din ceruri nu era un fatalism orb şi pasiv. Iisus a citat, în acea zi, în mod aprobator, un vechi dicton ebraic care zicea: „Cel care nu munceşte nu mănâncă”. El a făcut remarca că propria sa experienţă era un comentariu suficient al acestor învăţături. Preceptele sale cu privire la încrederea în Tată nu trebuie să fie

judecate după condiţiile sociale şi economice din timpurile moderne sau din oricare altă epocă. Această învăţătură îmbrăţişează principalele idealuri ale unei vieţi aproape de Dumnezeu, în toate epocile şi pe toate lumile.

140:8.3 (1579.5) Iisus i-a făcut să înţeleagă clar pe cei trei apostoli ai lui diferenţele de exigenţe dintre funcţiile de apostol şi cele de discipol. Chiar şi atunci, el nu a interzis celor doisprezece exerciţiul prudenţei şi al previziunii. El nu predica contra prevederii, ci contra neliniştii şi a grijilor. El propovăduia supunerea ageră şi activă faţă de voia lui Dumnezeu. Ca răspuns la numeroasele întrebări ale celor trei apostoli asupra frugalităţii şi a economiei, el a atras pur şi simplu atenţia lor asupra vieţii sale de tâmplar, de constructor de bărci şi de pescar, şi asupra minuţioasei lui organizări a celor doisprezece. El a căutat să le explice că lumea nu trebuie să fie considerată ca ceva ostil, şi că împrejurările vieţii constituie un plan divin lucrând laolaltă cu copiii lui Dumnezeu.

140:8.4 (1579.6) Iisus a întâmpinat mari dificultăţi în a-i face să înţeleagă practicarea lui personală a non-rezistenţei. El a refuzat într-un mod absolut să se apere, şi apostolilor li se părea că lui Iisus i-ar face plăcere să-i vadă urmând aceeaşi politică. El i-a învăţat să nu reziste răului, să nu combată nedreptăţile şi loviturile, dar să nu tolereze cu pasivitate facerea de rău. El le-a dat de înţeles, în acea după-amiază, că el aproba pedepsirea socială a răufăcătorilor şi a criminalilor, şi că guvernarea civilă trebuia uneori să folosească forţa pentru a menţine ordinea socială şi pentru a executa deciziile justiţiei.

140:8.5 (1579.7) El nu va înceta niciodată a-i pune pe discipolii lui în gardă contra nefastei practici a *represaliilor;* el nu tolera răzbunarea,

ideea de despăgubire. El deplora faptul de a purta ranchiună cuiva, el respingea ideea de ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. El dezaproba întregul concept de răzbunare privată şi personală; el lăsa aceste chestiuni guvernului civil, pe de o parte, şi judecăţii lui Dumnezeu, pe de altă parte. El i-a lămurit pe cei trei apostoli că învăţăturile sale se aplicau indivizilor, iar nu Statului. El şi-a rezumat instrucţiunile pe care le dădu-se până atunci în legătură cu aceste chestiuni în felul următor:

140:8.6 (1580.1) Iubiţi-i pe duşmanii voştri - amintiţi-vă pretenţiile morale ale fraternităţii umane.

140:8.7 (1580.2) Zădărnicia răului: o greşeală nu este îndreptată printr-o răzbunare. Nu faceţi greşeala de a combate răul cu propriile lui arme.

140:8.8 (1580.3) Să aveţi credinţă - să aveţi încredere în triumful final al justiţiei divine şi al bunătăţii eterne.

140:8.9 (1580.4) 2. *Atitudinea politică.* Iisus a recomandat apostolilor lui să fie prudenţi în remarcile lor privitoare la relaţiile, pe atunci încordate, dintre poporul iudeu şi guvernul roman; el le-a interzis să se lase implicaţi cu vreun chip în aceste dificultăţi. El avea totdeauna grijă să evite capcanele politice ale duşmanilor lui, răspunzând întotdeauna: „Daţi Cezarului ceea ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.” El refuza să-şi abată atenţia de la misiunea sa, care era de a stabili o nouă cale de mântuire; el nu-şi îngăduia să se preocupe de nimic altceva. În viaţa sa personală el a respectat întotdeauna cum se cuvine legile şi regulile civile; în învăţăturile sale publice, el a lăsat întotdeauna deoparte chestiunile civile, economice şi sociale. Le-a zis celor trei apostoli că el se îngrija

numai de principiile de viaţă interioară spirituală şi personală a oamenilor.

140:8.10 (1580.5) Aşadar, Iisus nu era un reformator politic. El nu venea ca să reorganizeze lumea; chiar dacă ar fi făcut-o, acest lucru nu ar fi fost aplicabil decât acestei epoci şi acestei generaţii. Totuşi, el a arătat oamenilor cel mai bun mod de a trăi, şi nici o generaţie nu este scutită de sarcina de a descoperi cea mai bună manieră de a adapta pilda vieţii lui Iisus la propriile ei probleme. Dar nu comiteţi niciodată greşeala de a identifica învăţăturile lui Iisus cu o teorie politică sau economică, nici cu vreun sistem social sau industrial.

140:8.11 (1580.6) 3. *Atitudinea socială.* Rabinii iudei dezbătuseră îndelung întrebarea: Cine este aproapele meu? Iisus a venit prezentând ideea unei bunătăţi active şi spontane, o iubire atât de sinceră a aproapelui, încât ea amplifica noţiunea de vecinătate până la a include lumea întreagă, ceea ce făcea din fiecare om vecinul sau aproapele vostru. Acestea fiind spuse, Iisus se interesa numai de indivizi, iar nu de mase. El nu era un sociolog, dar se trudea să sfărâme toate formele de izolare egoistă. El propovăduia înţelegerea pură, compasiunea. Mihail din Nebadon este un Fiu dominat de îndurare. Compasiunea este însăşi esenţa firii sale.

140:8.12 (1580.7) Maestrul nu a zis că oamenii nu trebuiau niciodată să-i ospăteze pe prietenii lor, dar a zis că discipolii săi trebuiau să organizeze ospeţe pentru cei săraci şi nenorociţi. Iisus avea un ferm simţ al justiţiei, dar întotdeauna temperat de îndurare. El nu îi învăţa pe apostolii lui că trebuiau să se lase exploataţi de paraziţii sociali sau de căutătorii de pomeni de profesie. Momentul în care el a fost cel

mai aproape de a face nişte proclamaţii sociologice a fost acela în care a zis: „Nu judeca ca să nu fi judecat.”

140:8.13 (1580.8) El a făcut să se înţeleagă bine că o blândeţe fără discernământ putea fi considerată ca răspunzătoare de numeroase rele din societate. În ziua următoare, Iisus l-a instruit într-un mod clar pe Iuda să nu dea nimic de pomană din fondurile apostolice, decât la cererea sa sau la solicitarea comună a doi apostoli. În toate aceste materii Iisus avea obiceiul de a zice: „Fiţi prudenţi ca şi şerpii, dar tot atât de inofensivi ca şi porumbeii.” Se părea că, în toate situaţiile sociale, el avea intenţia de a propovădui răbdarea, toleranţa şi iertarea.

140:8.14 (1581.1) Pentru Iisus, familia ocupa chiar centrul filozofiei de viaţă - pe pământ şi în viaţa de apoi. El a întemeiat pe familie învăţăturile cu privire la Dumnezeu, căutând totodată să corijeze tendinţa iudeilor de a aduce onoruri peste măsură strămoşilor lor. El a lăudat viaţa de familie ca fiind cea mai înaltă îndatorire umană, dar a dat de înţeles că relaţiile de familie nu trebuie să intervină în obligaţiile religioase. El a atras atenţia asupra faptului că familia este o instituţie temporară şi nu supravieţuieşte morţii. Iisus nu a ezitat să-şi abandoneze familia când ea mergea contra voii Tatălui. El a propovăduit noua şi mai ampla fraternitate a oamenilor - fiii lui Dumnezeu. În epoca lui Iisus, practicile privitoare la divorţ erau foarte libere în Palestina şi în tot imperiul roman. Iisus a refuzat, în multe rânduri, să formuleze legi în privinţa căsătoriei şi a divorţului, dar mulţi dintre primii partizani ai lui Iisus aveau opinii foarte definite despre divorţ şi nu ezitau să i le atribuie. Toţi scriitorii Noului

Testament, cu excepţia lui Ioan Marcu, împărtăşeau aceste opinii mai stricte şi mai evoluate referitoare la divorţ.

140:8.15 (1581.2) 4. *Atitudinea economică.* Iisus a lucrat, a trăit şi a făcut negoţ în lumea aşa cum a găsit-o. El nu era un reformator economic, deşi atrăsese frecvent atenţia asupra injustiţiei distribuirii inegale a bogăţiilor, dar nu a oferit nici o sugestie ca remediu. El le-a explicat lui Petru, Iacob şi Ioan că, deşi apostolii săi nu trebuiau să deţină bunuri, el nu predica contra averii şi a proprietăţii, ci nu numai contra distribuirii inegale şi inechitabile. El recunoştea nevoia de justiţie socială şi de echitate industrială, dar nu a propus nici o regulă pentru realizarea lor.
140:8.16 (1581.3) El nu i-a învăţat niciodată pe discipolii săi renunţarea la posesiunile pământeşti, ci numai pe cei doisprezece apostoli ai lui. Luca, medicul, credea cu fermitate în egalitatea socială şi a contribuit mult la interpretarea spuselor lui Iisus conform cu credinţele sale personale. Iisus nu le-a poruncit niciodată partizanilor săi să adopte un mod de viaţă comunitar; el nu a făcut nici un fel de proclamaţie privitoare la aceste chestiuni.
140:8.17 (1581.4) Iisus i-a pus frecvent în gardă pe auditorii săi împotriva setei de câştig, declarând că „fericirea unui om nu constă în abundenţa posesiunilor lui materiale”. El repeta constant formula sa: „La ce-i serveşte unui om să câştige întreaga lume şi să-şi piardă sufletul?” El nu a lansat atacuri directe contra posesiunii de bunuri, dar a insistat asupra faptului că este veşnic esenţial ca valorile spirituale să aibă prioritate. În învăţăturile sale ulterioare, el a căutat să îndrepte multe puncte de vedere urantiene eronate asupra vieţii, prin povestirea a numeroase parabole pe care le-a prezentat în cursul

serviciului său public. Iisus nu a avut niciodată intenţia de a formula teorii economice; el ştia bine că fiecare epocă trebuie să-şi elaboreze propriile ei remedii pentru dificultăţile existente. Şi dacă Iisus ar fi pe pământ astăzi, trăindu-şi viaţa întrupată, el ar dezamăgi foarte tare pe majoritatea bărbaţilor şi a femeilor de bine, pentru simplul motiv că el refuza să ia parte la dezbaterile politice, sociale şi economice din ziua respectivă. El rămânea maiestuos în rezervă, învăţându-vă totodată să vă perfecţionaţi viaţa spirituală interioară, astfel încât asta să vă facă mai competenţi pentru a ataca problemele voastre pur omeneşti.

140:8.18 (1581.5) Iisus voia să îi facă pe toţi oamenii asemănători lui Dumnezeu, şi apoi să vegheze cu compasiune în vreme ce aceşti fii de Dumnezeu îşi vor rezolva problemele lor politice, sociale şi economice. Nu bogăţia o denunţa el, ci ceea ce făcea bogăţia majorităţii adepţilor lui. În această joi după-amiază, Iisus a spus pentru prima oară, discipolilor săi „că este o mai mare binecuvântare să dai decât să primeşti".

140:8.19 (1581.6) 5. *Religia personală.* Pentru voi ca apostoli, cea mai bună modalitate de a înţelege învăţăturile lui Iisus este de a observa viaţa sa. El a trăit o viaţă perfectă pe Urantia, şi i se pot înţelege învăţăturile excepţionale numai când viaţa i se reprezintă în fundalul ei imediat. Viaţa sa, iar nu lecţiile date celor doisprezece sau predicile ţinute mulţimilor, este ceea ce va ajuta cel mai mult la revelarea caracterului divin al Tatălui, precum şi a personalităţii lui iubitoare.
140:8.20 (1582.1) Iisus nu a atacat învăţăturile profeţiilor evrei sau ale moraliştilor greci. Maestrul recunoştea multele lucruri bune pe care le reprezentau aceşti mari învăţători, dar el coborâse pe pământ pentru

a-i învăţa pe oameni ceva *în plus,* „conformarea voluntară a voinţei omului la voia lui Dumnezeu". Iisus nu căuta pur şi simplu să creeze *oameni religioşi,* muritori în întregime ocupaţi de sentimente religioase şi mişcaţi numai de impulsiuni spirituale. Să fi aruncat numai o privire către el şi aţi fi ştiut atunci că el era într-adevăr un om cu multă experienţă în lucrurile acestei lumi. Învăţăturile lui Iisus sub acest raport au fost grosolan denaturate şi foarte adesea fals prezentate de-a lungul tuturor veacurilor erei creştine. De asemenea voi v-aţi ataşat de nişte idei deformate despre blândeţea şi umilinţa Maestrului. Scopul pe care îl urmărea el în viaţa sa părea să fi fost un *magnific respect de sine.* El le recomanda oamenilor să se smerească numai pentru a le permite să fie cu adevărat mari; scopul pe care îl viza realmente era o adevărată umilinţă faţă de Dumnezeu. El atribuia o mare valoare sincerităţii - inimii curate. Fidelitatea era o virtute cardinală în evaluarea ce o făcea el a unui caracter, în timp ce *curajul* era esenţa însăşi a învăţăturilor sale. „Să nu aveţi nici o teamă" era lozinca sa, şi îndurarea plină de răbdare era idealul său în ce priveşte tăria de caracter. Învăţăturile lui Iisus constituiau o religie a vitejiei, a curajului şi a eroismului. Tocmai de aceea i-a ales, ca reprezentanţi personali, pe cei doisprezece oameni de rând, care erau în majoritate nişte pescari aspri şi viguroşi.

140:8.21 (1582.2) Iisus a vorbit prea puţin despre viciile sociale din epoca sa; el a făcut rareori aluzie la delicvenţa morală. El a propovăduit adevărata virtute într-o manieră pozitivă. El a evitat cu înţelepciune metoda negativă de a da instrucţiuni; el a refuzat orice publicitate pentru rău; nu era nici măcar un reformator moral. El ştia bine, şi îi învăţa şi pe apostolii lui, că nevoile senzuale ale omenirii nu

sunt suprimate nici de mustrări religioase, nici de interdicţii legale. Rarele sale condamnări erau îndreptate împotriva trufiei, cruzimii, asupririi şi ipocriziei.
140:8.22 (1582.3) Iisus nu i-a criticat nici chiar pe farisei cu vehemenţa cu care a făcut-o Ioan Botezătorul. El ştia bine că scribii şi fariseii aveau o inimă cinstită; el înţelegea povara care îi făcea sclavi ai tradiţiilor religioase. Iisus a insistat mult asupra necesităţii de a „începe prin a curăţa arborele". El ia lămurit bine pe cei trei că el atribuia valoare vieţii întregii, iar nu numai câtorva virtuţi particulare.

140:8.23 (1582.4) Singura lecţie pe care Ioan Zebedeu a tras-o din învăţătura acelei zile a fost că fondul religiei lui Iisus consta în a dobândi un caracter plin de compasiune dublat de o personalitate mişcată de dorinţa de a face voia Tatălui care este în ceruri.
140:8.24 (1582.5) Petru a priceput ideea că evanghelia, pe care erau pe punctul de a o proclama, era realmente o nouă bază de plecare pentru toată rasa umană. El i-a transmis mai târziu această impresie lui Pavel, care s-a servit de ea pentru a-şi formula doctrina lui Cristos ca „al doilea Adam".
140:8.25 (1582.6) Cât despre Iacob, el a înţeles pasionantul adevăr pe care Iisus îl voia trăit de copiii lui de pe pământ de parcă ei ar fi deja cetăţeni ai ai împărăţiei vereşti desăvârşite.

140:8.26 (1582.7) Iisus ştia că toţi oamenii erau diferiţi, şi îi învăţa asta pe apostolii săi. El îi încuraja constant să se abţină de la orice încercare de a-i forma pe ucenici şi pe credincioşi după un model prestabilit. El căuta să permită fiecărui suflet să se dezvolte în propriul său fel, în calitate de individ, perfecţionându-se în faţa lui

Dumnezeu. Ca răspuns la una dintre numeroasele întrebări ale lui Petru, Maestrul a zis: „Eu vreau să-i eliberez pe oameni, în aşa fel încât ei să poată porni din nou ca nişte copilaşi într-o viaţă nouă şi mai bună.” Iisus insista întotdeauna asupra faptului că adevărata bunătate trebuie să fie inconştientă, şi că făcând acte de caritate, nu trebuie să se îngăduie mâinii stângi să ştie ce face dreapta.
140:8.27 (1583.1) În această după-amiază, cei trei apostoli au fost şocaţi să constate că religia Maestrului lor nu se îngrija deloc de introspecţia spirituală. Toate religiile care au precedat şi au urmat epoca lui Iisus, chiar şi creştinismul, prevedeau cu prudenţă o introspecţie religioasă. Nu acesta este cazul şi pentru religia lui Iisus din Nazaret; filozofia sa de viaţă este lipsită de introspecţie religioasă. Fiul tâmplarului nu a propovăduit niciodată *formarea* de caractere, ci *creşterea* lor, declarând că împărăţia cerurilor seamănă cu un grăunte de muştar. Dar Iisus nu a zis nimic care să poată proscrie cumva analiza de sine ca mijloc de prevenire contra unui egotism arogant.
140:8.28 (1583.2) Dreptul de a intra în regat este condiţionat de credinţă, de crezul personal. Costul pentru menţinerea în ascensiunea progresivă a împărăţiei este perla marelui preţ; pentru a o poseda, un om vinde tot ceea ce are.
140:8.29 (1583.3) Învăţătura lui Iisus este o religie pentru toţi, iar nu numai pentru cei slabi şi pentru sclavi. Religia sa nu s-a cristalizat niciodată (în timpul întrupării sale) în crezuri şi în legi teologice; el nu a lăsat nici un rând scris în urma lui. Viaţa şi învăţăturile lui au fost transmise universului ca o moştenire de inspiraţie şi de ideal potrivită guvernării spirituale şi instruirii morale a tuturor epocilor de pe toate

lumile. Chiar şi astăzi, învăţăturile lui Iisus se ţin separate de toate religiile, cu toate că ele constituie speranţa vie a fiecăreia dintre ele.
140:8.30 (1583.4) Iisus nu i-a învăţat pe apostolii săi că religia este singura ocupaţie pământească demnă de oameni; aceasta era concepţia pe care o aveau iudeii despre slujirea lui Dumnezeu; el însă a afirmat cu stăruinţă ca cei doisprezece trebuiau să se ocupe exclusiv de religie. Iisus n-a propovăduit nimic care să-i abată pe credincioşii săi de la căutarea unei veritabile culturi; el a depreciat numai meritul şcolilor religioase din Ierusalim prizoniere ale tradiţiei. El era liberal, generos, învăţat şi tolerant. Pietatea conştientă de sine nu avea nici un loc în filozofia sa pentru a duce o viaţă de dreptate.
140:8.31 (1583.5) Maestrul nu a oferit soluţii pentru problemele nereligioase ale vremurilor sale sau ale oricărei epoci ulterioare. Iisus dorea să dezvolte clarviziunea spirituală în realităţile eterne şi să stimuleze iniţiativa în originalitatea vieţii.
140:8.32 (1583.6) El s-a ocupat exclusiv de nevoile spirituale subiacente şi permanente ale rasei umane. El a revelat o bunătate egală celei a lui Dumnezeu. El exalta iubirea - adevărul, frumuseţea şi bunătatea - voinţa de a fi în armonie cu voia lui Dumnezeu, dublată de imboldul etern de a deveni perfect aşa cum Tatăl din ceruri este perfect.

9. Ziua consacrării

140:9.1 (1583.7) Iisus a consacrat ziua de sabat următoare apostolilor, întorcându-se în ţinuturile înalte unde îi hirotonisise. Acolo, după un lung mesaj personal de încurajare magnific de emoţionant, el a

îndeplinit consacrarea solemnă a celor doisprezece. În cursul acestei după-amiezi de sabat, Iisus i-a strâns pe apostoli în jurul lui, pe coasta dealului, şi i-a dat pe mâna Tatălui său care este în ceruri având în vedere ziua când va fi nevoit să-i lase singuri în lume. Nu a fost o învăţătură nouă cu această ocazie, ci doar nişte discuţii şi o comuniune.

140:9.2 (1584.1) Iisus a reluat multe dintre învăţămintele predicii de hirotonisire pe care o făcuse în acelaşi loc, apoi i-a chemat pe apostoli în faţa lui, unul câte unul, şi le-a dat însărcinarea de a merge în lume ca reprezentanţi ai lui. Misiunea de consacrare dată de Maestru a fost următoarea: „Duceţi-vă în lumea largă şi predicaţi vestea bună a împărăţiei. Eliberaţi-i pe prizonierii spirituali, consolaţi-i pe cei asupriţi şi daţi îngrijirile voastre celor mâhniţi. Aţi primit gratuit, daţi gratuit."

140:9.3 (1584.2) Iisus le-a recomandat să nu ia cu ei nici bani nici haine de schimb, spunând: „muncitorul bun îşi merită salariul". Iar în cele din urmă zise: „Iată, eu vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor; fiţi deci înţelepţi precum şerpii şi inofensivi precum porumbeii. Dar luaţi seama, căci duşmanii voştri vă vor aduce în faţa consiliilor lor şi vă vor critica aspru în sinagogile lor. Veţi fi târâţi în faţa guvernatorilor şi a conducătorilor pentru că credeţi în această evanghelie, şi chiar mărturia voastră va mărturisi pentru mine pe lângă ei. Când vă vor trimite la judecată, voi să nu vă neliniştiţi de ceea ce veţi zice, căci spiritul Tatălui meu sălăşluieşte în voi şi va vorbi pentru voi în acele momente. Unii dintre voi vor fi trimişi la moarte şi, înainte ca voi să întemeiaţi regatul pe pământ, veţi fi urâţi de multe dintre popoare din cauza acestei evanghelii; dar să nu aveţi

nici o teamă; eu vă voi fi alături şi spiritul meu vă va merge înainte în lumea întreagă. Prezenţa tatălui meu va rămâne cu voi în timp ce veţi merge mai întâi către iudei şi apoi către gentili.”

140:9.4 (1584.3) După ce au coborât de pe munte, ei s-au întors la căminul lor din casa lui Zebedeu.

10. Seara de după consacrare

140:10.1 (1584.4) În seara aceea, Iisus şi-a prezentat învăţăturile în casă, deoarece începea să cadă ploaia; el a vorbit foarte mult celor doisprezece în încercarea de a le arăta ceea ce ei trebuiau să *fie,* şi nu ceea ce trebuiau să *facă.* Apostolii cunoşteau numai o religie care impunea să se *facă* anumite lucruri ca mijloc de a atinge dreptatea - mântuirea. Dar Iisus repeta: „În regat trebuie să *fii* drept ca să faci lucrarea.” De multe ori a zis: „ *Fiţi* deci perfecţi aşa cum şi Tatăl vostru din ceruri este perfect.” Maestrul le explica tot timpul apostolilor săi că mântuirea pe care venise el să o aducă în lume nu se putea obţine decât *crezând,* printr-o credinţă simplă şi sinceră. Iisus zise: „Ioan a predicat un botez al pocăinţei, o părere de rău pentru modul vechi de viaţă. Voi mergeţi şi proclamaţi botezul comuniunii cu Dumnezeu. Proclamaţi pocăinţa celor care au nevoie de această învăţătură, dar, celor care caută deja sincer intrarea în regat, deschideţi larg porţile şi spuneţi-le să intre în voioasa comunitate a fiilor lui Dumnezeu.” Însă era o sarcină grea a-i convinge pe aceşti pescari din Galileea că, în regat, trebuie mai întâi să fii drept, prin

credinţă, înainte de a acţiona cu dreptate în viaţa zilnică a muritorilor pământului.

140:10.2 (1584.5) Un alt mare handicap în această lucrare de învăţătură a celor doisprezece era tendinţa lor de a adopta principii înalt idealiste şi spirituale de adevăr religios, şi de a le transforma în reguli concrete de conduită personală. Iisus le prezenta magnificul spirit al atitudinii sufletului, dar apostolii stăruiau să traducă aceste învăţături în precepte de comportament personal. De multe ori, când erau foarte siguri că îşi aminteau ceea ce le zisese Maestrul, ei erau aproape încredinţaţi că au uitat ceea ce Maestrul nu le zisese. Dar ei asimilau lent învăţătura sa, pentru că Iisus *era* tot ceea ce îi învăţa. Ceea ce ei nu au putut câştiga prin instrucţiunile sale verbale, au dobândit progresiv trăind cu el.

140:10.3 (1585.1) Apostolii nu vedeau decât că Maestrul lor urmărea să trăiască o viaţă de inspiraţie spirituală pentru toate persoanele din toate epocile de pe toate lumile unui vast univers. În pofida a ceea ce le zicea Iisus din când în când, apostolii nu pricepeau ideea că el înfăptuia o lucrare *pe* această lume, dar *pentru* toate celelalte lumi din imensa sa creaţie. Iisus şi-a trăit viaţa pământească pe Urantia, nu pentru a stabili un exemplu de viaţă temporară pentru bărbaţii şi pentru femeile din această lume, ci mai degrabă pentru a crea un ideal înalt spiritual şi un izvor de inspiraţie pentru toate fiinţele muritoare de pe toate lumile.

140:10.4 (1585.2) În aceeaşi seară, Toma l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, ne-ai spus că trebuie să devenim ca şi copilaşii înainte de a putea câştiga intrarea în regatul Tatălui, şi totuşi ne-ai prevenit să nu ne

lăsăm amăgiţi de falşi profeţi şi să nu ne facem vinovaţi de a ne arunca perlele înaintea porcilor. Acum, eu sunt de-a dreptul nedumerit. N-am ajuns să-ţi înţeleg învăţătura.” Iisus i-a răspuns lui Toma: „Câtă răbdare voi mai avea!? Voi persistaţi mereu a lua în literă tot ceea ce vă învăţ eu. Când v-am cerut să deveniţi asemeni copilaşilor ca preţ al intrării voastre în regat, eu nu vorbeam nici de uşurătatea de a te lăsa amăgit, nici la simpla bunăvoinţă de a crede, nici de graba de a te încrede în străinii agreabili. Ceea ce voiam ca voi să luaţi din pilda aceasta era relaţia dintre copil şi părinte. Tu eşti copilul, şi în regatul Tatălui *tău* vei căuta să intri. Există, între orice copil normal şi tatăl său, o afecţiune naturală care asigură relaţii înţelegătoare şi afectuoase, şi care exclude perpetuu orice tendinţă de a negocia pentru a obţine dragostea şi îndurarea Tatălui. Evanghelia pe care mergeţi să o predicaţi se referă la o mântuire ce provine din realizarea, prin credinţă, a însăşi acestei relaţii eterne dintre copil şi părinte.”

140:10.5 (1585.3) Caracteristica majoră a învăţăturii lui Iisus era că *moralitatea* filozofiei sale decurgea din relaţiile personale dintre individ şi Dumnezeu - şi anume această relaţie copil-părinte. Iisus punea accentul pe *individ,* iar nu pe rasă sau pe naţiune. În timpul cinei Iisus a avut cu Matei convorbirea în care i-a explicat că moralitatea oricărui act este determinată de mobilul autorului ei. Moralitatea lui Iisus era întotdeauna pozitivă. Regula de aur reformulată de Iisus pretinde contacte sociale active; vechea regulă negativă putea fi urmată în izolare. Iisus a despuiat moralitatea de toate regulile şi de ceremonii, şi a înălţat-o la înălţimi maiestuoase de gândire spirituală şi de viaţă cu adevărat dreaptă.

140:10.6 (1585.4) Noua religie a lui Iisus nu era lipsită de implicaţii practice; dar tot ceea ce se poate găsi în învăţătura lui, având valoare practică dintr-un punct de vedere politic, social sau economic, decurge natural din această experienţă interioară a sufletului manifestând roadele spiritului în slujirea zilnică spontană a unei experienţe religioase personale autentice.
140:10.7 (1585.5) După ce Iisus şi Matei au terminat de vorbit, Simon Zelotul a întrebat: „Maestre, oare toţi oamenii sunt fiii lui Dumnezeu?" Iisus a răspuns: „Da, Simone, toţi oamenii sunt fii de Dumnezeu, şi aceasta este vestea bună pe care o veţi proclama." Dar apostolii nu reuşeau să înţeleagă o asemenea doctrină care era pentru ei un anunţ nou, ciudat şi stupefiant. Şi din pricina dorinţei lui de a insufla acest adevăr discipolilor săi, Iisus îi învăţa să-i trateze pe toţi oamenii ca fiind fraţii lor.
140:10.8 (1585.6) Ca răspuns la o întrebare pusă de Andrei, Maestrul a explicat că moralitatea învăţăturii sale era inseparabilă de maniera religioasă în care trăia. El propovăduia moralitatea pornind nu de la *natura* omului, ci pornind de la *relaţia* omului cu Dumnezeu.

140:10.9 (1585.7) Ioan l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, ce este împărăţia cerurilor?" Şi Iisus a răspuns: „Împărăţia cerurilor este compus din trei elemente esenţiale: în primul rând recunoaşterea faptului suveranităţii lui Dumnezeu; în al doilea rând credinţa în adevărul filiaţiei cu Dumnezeu; şi în al treilea rând credinţa în eficienţa supremei dorinţe umane de a face voia lui Dumnezeu - de a fi asemenea lui Dumnezeu. Şi iată vestea bună a evangheliei: prin credinţă, fiecare muritor poate să posede toate aceste elemente esenţiale ale salvării."

140:10.10

(1586.1) Acum că săptămâna de aşteptare se scursese, ei s-au pregătit ca în ziua următoare să plece către Ierusalim.

Cartea Urantia

<< Capitolul 140 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 142 >>

Capitolul 141

Începutul lucrării publice

141:0.1 (1587.1) ÎN 19 ianuarie din anul 27, prima zi din săptămână, Iisus şi cei doisprezece s-au pregătit să părăsească cartierul general din Betsaida. Cei doisprezece nu ştiau nimic de planurile Maestrului lor, decât că vor urca la Ierusalim ca să asiste la sărbătoarea Paştelor din aprilie, şi că itinerarul proiectat trecea prin valea Iordanului. Ei nu au plecat din casa lui Zebedeu înainte de amiază, deoarece familiile apostolilor şi ale discipolilor veniseră să îşi ia rămas bun şi să le ureze noroc în noua lucrare ce erau gata să o înceapă.

141:0.2 (1587.2) În momentul despărţirii, apostolii nu l-au văzut pe Maestru, iar Andrei a plecat în căutarea sa. După o scurtă căutare, el l-a găsit pe Iisus şezând într-o barcă de pe o plajă, iar el plângea. Cei doisprezece îl văzuseră adesea pe Maestrul lor în momente în care

părea trist şi fuseseră martorii scurtelor sale perioade de serioase preocupări mentale, dar nici unul nu îl văzuse vreodată vărsând lacrimi. Andrei a fost oarecum surprins să-l vadă pe Maestrul atât de afectat în momentul plecării lor la Ierusalim, şi el a îndrăznit să se apropie de Iisus şi să-l întrebe: „În această zi mare, Maestre, în momentul în care o să ne ducem la Ierusalim pentru a proclama regatul Tatălui, oare de ce plângi? Cine dintre noi te-a supărat?” Şi Iisus, revenind cu Andrei la cei doisprezece, le-a răspuns: „Nici unul dintre voi nu m-a mâhnit. Sunt întristat numai pentru că nici un membru al familiei tatălui meu Iosif nu şi-a amintit să vină ca să ne ureze drum bun.” În momentul acela, Rut era în vizită la fratele ei Iosif în Nazaret; ceilalţi membri ai familiei se ţinuseră la distanţă din trufie, dezamăgire, neînţelegere şi meschină ranchiună căreia i se lăsaseră pradă din pricină că sentimentele le fuseseră rănite.

1. Plecarea din Galileea

141:1.1 (1587.3) Capernaum nu era departe de Tiberiada; renumele lui Iisus începuse să se răspândească de-a lungul şi de-a latul Galileii, şi chiar mai încolo. Iisus ştia că Irod nu va întârzia să ia seama de lucrarea sa; el a socotit deci că mai bine era să se îndrepte spre sud şi să intre în Iudeea cu apostolii săi. O companie de peste o sută de credincioşi dorea să facă drumul cu ei, dar Iisus le-a vorbit şi i-a rugat să nu însoţească grupul apostolic pe calea ce mergea în josul Iordanului. Ei au consimţit să rămână în urmă, dar, la capătul a câteva ceasuri, mulţi dintre ei s-au luat după Maestru.

141:1.2 (1587.4) În prima zi, Iisus şi apostolii lui nu au mers mai departe de Tariheea, unde s-au odihnit peste noapte. În ziua următoare au călătorit până la un punct al Iordanului de lângă Pella, unde Ioan predicase cam cu un an mai înainte şi unde Iisus primise botezul. Ei au zăbovit acolo, vreme de peste două săptămâni, propovăduind şi predicând. La sfârşitul primei săptămâni, mai multe sute de persoane se adunaseră într-o tabără lângă locul în care stăteau Iisus şi cei doisprezece; această mulţime venise din Galileea, din Fenicia, din Siria, din Decapole, din Pereea şi din Iudeea.
141:1.3 (1588.1) Iisus nu a predicat în public. Andrei împărţea mulţimea şi desemna predicatorii pentru reuniunile de dimineaţă şi de după-amiază. După masa de seară, Iisus a stat de vorbă cu cei doisprezece. El nu i-a învăţat nimic nou, dar recapitula învăţătura sa anterioară şi răspundea numeroaselor lor întrebări. În cursul uneia dintre aceste seri, le-a dat celor doisprezece câteva indicaţii despre cele patruzeci de zile pe care le petrecuse pe dealuri în apropierea acestui loc.
141:1.4 (1588.2) Mulţi dintre auditorii veniţi din Pereea şi din Iudeea fuseseră botezaţi de Ioan şi voiau să afle mai mult despre învăţăturile lui Iisus. Apostolii au făcut multe progrese în instruirea discipolilor lui Ioan, în sensul că ei nu au depreciat în nici un fel prezicerile lui Ioan şi că în această epocă ei nu îi botezau nici chiar pe noii lor ucenici. Dar aceasta a fost întotdeauna o piatră de încercare pentru partizanii lui Ioan să vadă că Iisus, dacă el era într-adevăr tot ceea ce anunţase Ioan, nu făcea nimic pentru a-l scoate din închisoare. Discipolii lui Ioan nu au putut niciodată înţelege de ce Iisus nu a împiedicat niciodată moartea crudă a conducătorului lor preaiubit.

141:1.5 (1588.3) Seară de seară, Andrei îi învăţa cu grijă pe tovarăşii lui apostoli sarcina delicată şi dificilă de a se înţelege bine cu discipolii lui Ioan Botezătorul. În timpul acestui prim an de slujire publică al lui Iisus, mai mult de trei sferturi din discipolii lui urmaseră anterior pe Ioan şi au primit botezul lui. Tot acest an 27 s-a petrecut în preluarea în linişte a lucrării lui Ioan din Pereea şi din Iudeea.

2. Legea lui Dumnezeu şi voia Tatălui

141:2.1 (1588.4) În seara de dinainte de plecarea lor din Pella, Iisus a dat apostolilor lui câteva învăţături suplimentare despre noul regat. Maestrul a zis: „Aţi fost învăţaţi să aşteptaţi venirea împărăţiei lui Dumnezeu, şi acum eu vin să vă anunţ că această împărăţie mult aşteptată este la îndemână, că este deja chiar aici, în sânul nostru. În tot regatul, trebuie un rege care să şadă pe tronul său şi să decreteze legile împărăţiei. Voi ai conceput deci împărăţia cerurilor ca pe o suveranitate glorificată a poporului iudeu peste toate popoarele pământului, cu un Mesia şezând pe tronul lui David şi, din acest loc de putere miraculoasă, să promulge legile întregii lumi. Dar, copiii mei, voi nu vedeţi cu ochiul credinţei şi nu auziţi cu inteligenţa spiritului. Eu declar că împărăţia cerurilor este realizarea şi recunoaşterea legii lui Dumnezeu în inima oamenilor. Este adevărat că există un Rege în această împărăţie; acest Rege este Tatăl meu şi Tatăl vostru. Noi suntem într-adevăr supuşii lui loiali, dar acest fapt este de departe depăşit de adevărul transformator că noi suntem *fiii* săi. În viaţa mea, acest adevăr trebuie să devină manifest pentru toţi.

Tatăl nostru stă şi el pe un tron, însă pe un tron nefăcut de mână de om. Tronul Infinitului este sălaşul veşnic al Tatălui din cerul cerurilor; el a umplut toate lucrurile şi a proclamat legile sale întregului univers. Şi Tatăl domneşte de asemenea în inima copiilor săi pământeşti prin spiritul pe care l-a trimis să trăiască în sufletul muritorilor.

141:2.2 (1588.5) ”Când sunteţi supuşii acestei împărăţii, voi trebuie într-adevăr să auziţi legea Suveranului Universului. Însă atunci când, datorită evangheliei împărăţiei pe care am venit să-l proclam, veţi descoperi prin credinţă că sunteţi fii, voi nu vă veţi mai considera creaturi supuse legii unui rege atotputernic, ci ca fii privilegiaţi ai unui Tată iubitor şi divin. În adevăr, în adevăr, vă spun, când voia Tatălui este *legea* voastră, nici unul nu va sta în regat. Dar atunci când voia Tatălui devine cu adevărat *voia* voastră, atunci voi sunteţi în tot adevărul în regat, deoarece regatul a devenit datorită acestui fapt o experienţă stabilită în voi. Când voia lui Dumnezeu este legea voastră, voi sunteţi nobilii supuşi sclavi; însă, când credeţi în această nouă evanghelie a filiaţiei divine, voia Tatălui meu devine voia voastră, iar voi sunteţi înălţaţi la înalta poziţie de liberi copii ai lui Dumnezeu, de fii eliberaţi ai împărăţiei.”

141:2.3 (1589.1) Unii dintre apostoli pricepeau întrucâtva această învăţătură, dar nici unul dintre ei nu înţelege deplina semnificaţie a acestei prodigioase declaraţii, afară poate doar de Iacob Zebedeu. Totuşi, aceste cuvinte au pătruns inima lor şi au ţâşnit apoi afară din ea pentru a înveseli serviciul lor în timpul anilor lor ulteriori de slujire.

3. Şederea la Amatus

141:3.1 (1589.2) Maestrul şi apostolii săi au rămas pe lângă Amatus vreme de aproape trei săptămâni. Apostolii au continuat să predice de două ori pe zi în faţa mulţimii, iar Iisus a predicat în toate după-amiezile de sabat. A devenit imposibil să se continue recreaţiile de miercurea; atunci, Andrei a decis ca apostolii să se odihnească doi câte doi, într-una dintre cele şase zile din săptămână, în vreme ce toţi ceilalţi vor sluji în timpul slujbelor de sabat.

141:3.2 (1589.3) Petru, Iacob şi Ioan au ţinut cea mai mare parte dintre predicile publice. Filip, Nataniel, Toma şi Simon au făcut o mare parte din munca personală şi au dat lecţii unor grupuri speciale de persoane interesate. Gemenii au continuat cu supravegherea lor generală de poliţie, în vreme ce Andrei, Matei şi Iuda s-au organizat într-un comitet de administraţie general de trei membri, dar fiecare dintre cei trei realiza şi o muncă religioasă considerabilă.

141:3.3 (1589.4) Andrei era foarte ocupat cu reglementarea neînţelegerilor şi a dezacordurilor mereu reînnoite dintre discipolii lui Ioan şi cei mai recenţi ucenici ai lui Iisus. Se iveau situaţii grave aproape în fiecare zi, dar Andrei, cu ajutorul colegilor lui apostolici, reuşea să determine părţile aflate în conflict să încheie un oarecare acord, cel puţin temporar. Iisus a refuzat să participe la vreuna dintre convorbiri; el nu a mai vrut să dea nici cel mai mic sfat pentru reglementarea adecvată a acestor diferende. Nici o singură dată nu a oferit vreo sugestie cu privire la maniera în care apostolii trebuiau să soluţioneze aceste dificultăţi într-un mod adecvat. Când Andrei aborda aceste chestiuni, Iisus zicea întotdeauna: „Nu este înţelept ca gazda să participe la certurile de familie ale oaspeţilor ei; un părinte

înţelept nu ia niciodată partea nici unuia dintre copiii lui în măruntele certuri dintre ei.”

141:3.4 (1589.5) Maestrul vădea o mare înţelepciune şi manifesta o perfectă echitate în toate raporturile sale cu apostolii, precum şi cu toţi discipolii săi. Iisus era într-adevăr un conducător de oameni. El exercita o mare influenţă asupra semenilor lui din cauza combinaţiei de farmec şi de forţă a personalităţii sale. Din aspra sa viaţă de nomad fără cămin, se degaja o influenţă subtilă şi plină de autoritate. Exista o atracţie intelectuală şi o putere de atracţie spirituală în maniera sa plină de autoritate de a-şi expune învăţătura, în logica sa lucidă, în forţa sa de raţionament, în clarviziunea lui pătrunzătoare, în vivacitatea minţii sale, în echilibrul său incomparabil şi în sublima sa toleranţă. Iisus era simplu, viril, cinstit şi neînfricat. Însoţind orice influenţă fizică şi intelectuală manifestată în prezenţa Maestrului, existau totodată şi toate celelalte farmece spirituale ale fiinţei de atunci înainte ataşate personalităţii sale - răbdarea, tandreţea, blândeţea bunătatea şi smerenia.

141:3.5 (1589.6) Iisus din Nazaret era într-adevăr o personalitate viguroasă şi energică; el era o putere intelectuală şi o fortăreaţă spirituală. Personalitatea sa nu atrăgea, printre discipolii lui, numai femei înclinate către spiritualitate, ci şi pe Nicodim, omul educat şi intelectual, şi pe cutezătorul soldat roman, căpitanul gărzii din preajma crucii, care, după ce a asistat la ultimele clipe ale Maestrului a zis: „În adevăr, acesta era un Fiu al lui Dumnezeu.” Şi voinicii şi asprii pescari galileeni îl numeau Maestrul.

141:3.6 (1590.1) Portretele lui Iisus au fost cât se poate de deplasate. Aceste picturi ale lui Cristos au exercitat o influenţă dăunătoare

asupra tineretului. Negustorii de la templu cu greu ar fi fugit din faţa lui Iisus dacă el ar fi fost un om aşa cum artiştii voştri îl zugrăvesc în general. El avea o fire umană plină de demnitate; el era bun, dar natural. Iisus nu poza într-un mistic blajin, agreabil, blând şi amabil. Învăţătura lui avea un dinamism însufleţitor. El nu doar că avea *intenţii bune,* ci se punea să *facă* realmente *binele.*

141:3.7 (1590.2) Maestrul nu a spus niciodată: „Veniţi la mine, voi toţi care sunteţi indolenţi şi visători.” Dar a zis de multe ori: „Veniţi la mine, voi toţi care vă osteniţi, şi eu vă voi da odihnă - forţă spirituală.” În adevăr, jugul Maestrului este uşor, dar, chiar şi aşa, el nu îl impune niciodată; fiecare individ trebuie să ia acest jug din însăşi voia lui.

141:3.8 (1590.3) Iisus i-a învăţat pe oameni că cucerirea era rodul jertfei, jertfirea trufiei şi a egoismului. Arătând îndurare, el voia să înfăţişeze maniera spirituală de a te elibera de toate ostenelile, ranchiunele, şi amărăciunile, de orice mânie şi orice sete de răzbunare şi de putere personală. Când a zis: „Nu rezistaţi răului”, el a explicat, mai târziu, că el nu înţelegea prin aceea găsirea de scuze pentru păcat sau pledarea fraternizării cu inechitatea. El avea mai mult intenţia de a-i învăţa să ierte, să nu reziste tratamentelor rele pricinuite personalităţii voastre, relelor răni pricinuite simţămintelor voastre de demnitate personală.”

4. Învăţătura despre Tată

141:4.1 (1590.4) În timpul şederii sale la Amatus, Iisus a petrecut mult timp propovăduindu-le apostolilor noul concept de Dumnezeu. În repetate rânduri, el le-a insuflat adevărul că *Dumnezeu este un Tată,* iar nu un mare şi suprem contabil, preocupat în principal cu înscrierea, în contul debitor al copiilor lui pământeşti rătăciţi, a înregistrărilor păcatelor lor şi ale faptelor lor rele pentru a le folosi ulterior împotriva lor când îi va judeca în calitate de just Judecător al întregii creaţii. Iudeii îl concepuseră, de mult timp, pe Dumnezeu ca pe un suveran universal, şi chiar ca pe un părinte al naţiunii, dar niciodată până atunci nu fusese conceput de un număr atât de mare de oameni muritori ca fiind un Tată iubitor al fiecărui *individ.*
141:4.2 (1590.5) Ca răspuns la întrebarea lui Toma: „Cine este acest Dumnezeu al împărăţiei?" Iisus a replicat: „Dumnezeu este Tatăl tău, iar religia - evanghelia mea - nu este nimic mai mult sau mai puţin decât recunoaşterea încrezătoare a adevărului că tu eşti fiul său. Eu sunt întrupat aici, printre voi, pentru a clarifica aceste două idei prin viaţa şi prin învăţătura mea."
141:4.3 (1590.6) Iisus a căutat totodată să elibereze mintea apostolilor săi de ideea că sacrificiile de animale erau o îndatorire religioasă. Însă aceşti oameni crescuţi în religia sacrificiului de zi cu zi înţelegeau cu greu ceea ce voia el să spună. Totuşi Maestrul nu s-a săturat să-i tot înveţe. Când nu reuşea să ajungă la mintea tuturor apostolilor printr-o singură pildă, el îşi reformula mesajul folosind un alt tip de parabolă pentru a-i lămuri.

141:4.4 (1590.7) În acelaşi timp, Iisus a început să-i instruiască mai complet pe cei doisprezece cu privire la misiunea lor de „mângâiere a celor suferinzi şi de îngrijire a celor bolnavi". Maestrul le-a vorbit

îndelung despre omul total - despre uniunea corpului, a minţii şi a spiritului pentru a forma individul, bărbatul sau femeia. Iisus le-a expus, asociaţilor lui, cele trei forme de suferinţă pe care aveau să le întâlnească, şi a continuat prin a le explica cum trebuiau ei să-şi dea ajutorul tuturor celor ce îndurau durerile bolilor omeneşti. El i-a învăţat să recunoască:

141:4.5 (1591.1) 1. Bolile cărnii - suferinţele în mod obişnuit considerate ca boli fizice

141:4.6 (1591.2) 2. Tulburările minţii - suferinţele nefizice, ulterior considerate ca dificultăţi şi deranjamente emoţionale şi mentale.

141:4.7 (1591.3) 3. Posedarea de spiritele rele.

141:4.8 (1591.4) Cu mai multe prilejuri, Iisus le-a explicat apostolilor natura acestor spirite rele şi le-a dat câteva indicaţii despre originea lor; în această epocă, ele erau numite spirite impure. Maestrul cunoştea bine deosebirea dintre posedarea de un spirit rău şi demenţă, dar apostolii o ignorau. Văzând cunoaşterea lor mărginită despre istoria primitivă a Urantiei, Iisus nu putea să nu se apuce să facă această chestiune pe deplin inteligibilă. Însă de multe ori le-a zis, făcând aluzie la aceste spirite rele: „Ele nu-l vor mai chinui pe om când eu voi fi urcat în cer alături de Tatăl meu şi când voi fi răspândit spiritul meu peste toată carnea, în epoca în care regatul va veni în mare putere şi în glorie spirituală."

141:4.9 (1591.5) Din săptămână în săptămână şi din lună în lună, în tot acest an, apostolii şi-au îndreptat tot mai mult atenţia asupra tămăduirii bolnavilor.

5. Unitatea spirituală

141:5.1 (1591.6) Una dintre întrevederile de seară cele mai emoţionante din Amatus a fost sesiunea în care s-a discutat despre unitatea spirituală. Iacob Zebedeu întrebase: „Maestre, cum să învăţăm să avem acelaşi punct de vedere şi să ne bucurăm astfel de o mai mare armonie între noi?” Când Iisus a auzit această întrebare, spiritul i-a fost atât de emoţionat că a răspuns: „Iacove, Iacove, când te-am învăţat eu că voi trebuie toţi să aveţi acelaşi punct de vedere? Eu am venit pe pământ pentru a proclama libertatea spirituală pentru ca muritorii să aibă puterea de a trăi vieţi individuale originale şi libere înaintea lui Dumnezeu. Eu nu doresc ca armonia socială şi pacea fraternă să fie cumpărate prin sacrificarea liberei personalităţi şi a originalităţii spirituale. Ceea ce vă cer, apostolii mei, este *unitatea spirituală*- pe care o puteţi experimenta în bucuria consacrării voastre unite facerii, cu toată inima, a voii Tatălui meu din ceruri. Nu-i nevoie să aveţi acelaşi punct de vedere, aceleaşi sentimente, nici chiar gânduri asemănătoare, pentru a *fi asemănători* din punct de vedere spiritual. Unitatea spirituală derivă din conştiinţa că fiecare dintre voi este locuit, şi din ce în ce mai mult dominat, prin darul de spirit al Tatălui celest. Armonia voastră apostolică trebuie să se nască din faptul că speranţa spirituală a fiecăruia dintre voi este identică prin originea ei, prin natura ei şi prin menirea ei.

141:5.2 (1591.7) ”În felul acesta, voi puteţi avea experienţa unei unităţi perfecte de intenţie a spiritului şi de înţelegere a spiritului ce provin din conştiinţa mutuală a identităţii fiecăruia dintre spiritele din

Paradis care locuiesc în voi; şi voi vă puteţi bucura de totalitatea acestei profunde unităţi spirituale chiar şi în faţa cea mai extreme diversităţi a atitudinilor voastre individuale în domeniile cugetării intelectuale, ale simţămintelor voastre înnăscute şi ale conduitei sociale. Personalităţile voastre pot avea o plăcută diversitate şi nişte deosebiri însemnate, în acelaşi timp în care naturile voastre spirituale şi roadele spirituale ale adorării voastre divine şi ale dragostei voastre fraterne pot fi atât de bine unificate încât toţi cei care observă viaţa voastră vor lua cu siguranţă cunoştinţă de această identitate de spirit şi de această unitate de suflet. Ei vor recunoaşte că voi aţi trăit alături de mine şi că aţi învăţat astfel să faceţi într-o manieră acceptabilă voia Tatălui din ceruri. Voi puteţi atinge unitatea în servirea lui Dumnezeu, chiar în timp ce îndepliniţi acest serviciu potrivit cu tehnica propriilor voastre înzestrări originale ale minţii, ale corpului şi ale sufletului.

141:5.3 (1592.1) ”Unitatea voastră spirituală implică doi factori care se armonizează întotdeauna în viaţa individuală a credincioşilor; în primul rând, voi posedaţi un motiv comun pentru o viaţă de servire; fiecare dintre voi doreşte mai presus de orice să facă voia Tatălui din ceruri. Şi, în al doilea rând, voi aveţi cu toţii un ţel comun al existenţei; toţi aveţi intenţia de a-l găsi pe Tatăl din ceruri, şi de a dovedi, prin aceasta, universului că voi aţi devenit asemenea lui.”

141:5.4 (1592.2) Iisus a revenit de multe ori pe această temă în timpul educării celor doisprezece. În mai multe rânduri, el le-a repetat că nu dorea să-i vadă pe cei care credeau în el devenind dogmatici şi uniformizaţi conform interpretărilor religioase, chiar şi a oamenilor de bine. El nu a încetat să-i pună pe apostolii lui în gardă contra

elaborării de crezuri şi a întemeierii de tradiţii ca mijloc de a călăuzi şi de a controla credincioşii în evanghelia împărăţiei.

6. Ultima săptămână în Amatus

141:6.1 (1592.3) Către sfârşitul ultimei săptămâni petrecute în Amatus, Simon Zelotul l-a adus la Iisus pe un anume Teherma, un persan care făcea afaceri în Damasc. După ce a auzit vorbindu-se de Iisus, Teherma venise în Capernaum ca să-l vadă. Aflând că Iisus plecase cu apostolii spre Ierusalim în josul Iordanului, el a plecat în căutarea sa. Andrei îl prezentase pe Teherma lui Simon ca acesta să-l instruiască. Simon îl considera pe persan drept „un adorator al focului”, deşi Teherma avusese mare grijă să îi explice că focul nu era decât simbolul vizibil al Fiinţei Pure şi Sfinte. După o convorbire cu Iisus, persanul şi-a făcut cunoscută intenţia de a rămâne mai multe zile ca să asculte învăţătura şi predicările.

141:6.2 (1592.4) Când Simon Zelotul şi Iisus au fost singuri, Simon l-a întrebat pe Maestru: „Cum se face că eu nu am reuşit să-l conving? De ce mie mi-a rezistat atâta şi pe tine te ascultă cu atâta bunăvoinţă?” Iisus a răspuns: „Simone, Simone, de câte ori nu te-am povăţuit să te abţii de la orice efort de a *scoate* ceva din inima celor care caută mântuirea? De câte ori nu ţi-am zis să nu te osteneşti decât ca să faci să *pătrundă* ceva în aceste suflete însetate. Condu-i pe oameni în regat, şi după aceea marile adevăruri vii ale împărăţiei nu vor întârzia să elimine orice eroare serioasă. Odată ce ai anunţat unui muritor vestea cea bună că Dumnezeu este Tatăl său, cu atât îţi este

mai uşor să-l convingi că el este în realitate un fiu de Dumnezeu. Făcând asta, tu ai adus lumina salvării unei fiinţe cufundate în întuneric. Simone, prima dată când Fiul Omului a venit către tine, i-a condamnat el pe Moise şi pe profeţi pentru a proclama un nou şi mai bun mod de viaţă? Nu. Eu nu am venit să vă iau ceea ce ţineţi de la strămoşii voştri, ci pentru a vă arăta viziunea completă a ceea ce părinţii voştri nu au văzut decât în parte. Deci, Simone, mergi de propovăduieşte şi predică regatul, şi, când vei fi condus acolo un om viu şi nevătămat, atunci va fi timpul, de va veni cumva către tine cu întrebări, să îi comunici o învăţătură ce are legătură cu înaintarea progresivă a sufletului în interiorul împărăţiei divin."

141:6.3 (1592.5) Simon a fost uluit de cuvintele acestea, dar a făcut ceea ce îl povăţuise Iisus, iar Teherma persanul s-a numărat printre cei care au intrat în regat.

141:6.4 (1592.6) În seara aceea, Iisus le-a ţinut apostolilor un discurs despre noua viaţă în regat. El a zis pe scurt: „Când veţi intra în regat, veţi fi născuţi din nou. Nu puteţi propovădui lucrurile profunde ale spiritului celor care sunt născuţi numai în carne. Vedeţi mai întâi ca oamenii să fie născuţi din spirit înainte de a căuta a-i instrui în căile înaintate ale spiritului. Nu vă apucaţi să le arătaţi frumuseţile templului înainte de a-i fi făcut mai întâi să intre în templu. Faceţi-le oamenilor cunoştinţă cu Dumnezeu, şi asta *în calitate de* fii ai lui Dumnezeu, înainte de a discuta despre doctrinele privitoare la paternitatea lui Dumnezeu şi a filiaţiei oamenilor. Nu vă luptaţi cu oamenii - fiţi întotdeauna răbdători. Nu este vorba de regatul vostru, voi nu îi sunteţi decât ambasadori. Mulţumiţi-vă să mergeţi ca să proclamaţi: Iată împărăţia cerurilor - Dumnezeu este Tatăl vostru şi

voi sunteţi fiii săi, şi, dacă voi credeţi din toată inima în această veste bună, ea *este* mântuirea voastră veşnică.”

141:6.5 (1593.1) Apostolii au făcut mari progrese în timpul şederii lor la Amatus, dar au fost foarte dezamăgiţi că Iisus nu a vrut să le facă nici o sugestie cu privire la modul de a se purta cu discipolii lui Ioan. Chiar şi asupra importantei chestiuni a botezului, Iisus s-a mărginit la a spune: „În adevăr, Ioan a botezat cu apă, însă când veţi intra în împărăţia cerurilor veţi fi botezaţi cu spirit.”

7. În Bethania de dincolo de Iordan

141:7.1 (1593.2) Pe 26 februarie, Iisus, apostolii săi şi un grup numeros de ucenici au călătorit în jos pe Iordan până la vadul de lângă Bethania din Pereea, în locul unde Ioan făcuse prima sa proclamaţie a împărăţiei ce va veni. Iisus a rămas acolo patru săptămâni cu apostolii săi înainte de a porni din nou în sus către Ierusalim.

141:7.2 (1593.3) În timpul celei de-a doua săptămâni de şedere în Bethania de dincolo de Iordan, Iisus i-a luat pe Petru, Iacob şi Ioan să se odihnească trei zile pe dealurile situate de partea cealaltă a fluviului, în sudul Ierihonului. Maestrul i-a învăţat pe aceşti trei oameni multe noi adevăruri de un nivel mai înalt despre împărăţia cerurilor. Noi le-am pus în ordine şi le-am clasat în felul următor pentru claritatea expunerii noastre:

141:7.3 (1593.4) Iisus s-a străduit să explice că el dorea ca discipolii lui, după ce au gustat din bunele realităţi ale spiritului împărăţiei, să trăiască în lume în aşa fel, încât oamenii, *văzând* viaţa lor, să devină

conştienţi de regat şi să fie astfel făcuţi să se informeze de la credincioşi despre căile împărăţiei. Asemenea căutători de adevăr sunt întotdeauna fericiţi să *audă* veştile bune care anunţă darul credinţei, care asigură admiterea în regatul cu realităţile lui spirituale veşnice şi divine.

141:7.4 (1593.5) Maestrul căuta să le insufle tuturor celor ce propovăduiau evanghelia împărăţiei că singura lor treabă consta în a-i revela în mod individual omului că Dumnezeu este Tatăl lui - a-l face pe acest om să devină personal conştient de filiaţia lui; după aceea de a-l prezenta pe acest om lui Dumnezeu drept fiu al său prin credinţă. Aceste două revelaţii esenţiale erau împlinite în Iisus. El a devenit realmente „calea, adevărul şi viaţa”. Religia lui Iisus era în întregime fondată pe modul său de a-şi trăi viaţa de manifestare pe pământ. Când Iisus a părăsit această lume, el nu a lăsat în urma lui nici cărţi, nici legi, nici alte forme de organizare umană care să afecteze viaţa religioasă a indivizilor.

141:7.5 (1593.6) Iisus a explicat clar că el venise pentru a stabili cu oamenii relaţii personale şi veşnice care ar fi avut categoric întâietate faţă de toate celelalte relaţii umane. El a subliniat faptul că această comuniune spirituală intimă trebuia să se extindă la toţi oamenii din toate epocile şi de toate condiţiile sociale din toate popoarele. Singura răsplată cu care îi ademenea pe copiii săi era: în această lume, bucuria spirituală şi comuniunea divină - şi, în lumea cealaltă, viaţa veşnică cu asimilarea progresivă a realităţilor de spirit divine ale Tatălui din Paradis.

141:7.6 (1593.7) Iisus a insistat mult asupra a ceea ce el numea cele două adevăruri de primă importanţă în învăţăturile împărăţiei, iar

acestea sunt: obţinerea salvării prin credinţă, prin credinţa singură, asociată cu învăţătura revolutivă a obţinerii libertăţii umane prin recunoaşterea adevărului. Voi veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va elibera. Iisus era adevărul manifestat în carne, iar el a făgăduit că îşi va trimite Spiritul Adevărului în inima tuturor copiilor după întoarcerea sa alături de Tatăl care este în ceruri.

141:7.7 (1594.1) Maestrul i-a învăţat pe apostoli elementele esenţiale ale adevărului pentru o întreagă epocă pe pământ. Ei ascultau adesea învăţăturile lui, pe câtă vreme în realitate ceea ce spunea el era menit să inspire şi să edifice şi alte lumi. El a dat de exemplu un plan de viaţă nou şi original. Din punct de vedere uman el era cu adevărat un iudeu, dar şi-a trăit viaţa ca un muritor al regatului pentru edificarea întregii lumi.

141:7.8 (1594.2) Pentru a fi sigur că Tatăl său va fi recunoscut în cursul dezvoltării planului împărăţiei, Iisus a explicat că ignorase cu bună ştiinţă pe „mai marii pământului". El şi-a început munca cu săracii, chiar clasa care fusese atât de neglijată de majoritatea religiilor evolutive din epocile precedente. El nu dispreţuia pe nimeni; planul său era mondial, şi chiar şi universal. Iisus vădea atâta îndrăzneală şi energie în aceste declaraţii că până şi Petru, Iacob şi Ioan au fost înclinaţi să creadă că el nu era chiar în toate minţile.

141:7.9 (1594.3) El a căutat cu blândeţe să-i facă pe apostolii săi să înţeleagă că el îndeplinea această misiune de manifestare nu pentru a da un exemplu câtorva creaturi de pe pământ, ci pentru a stabili şi a demonstra un criteriu de viaţă omenească care să poată servi tuturor popoarelor din toate lumile întregului său univers. Acest model de viaţă se apropia de cea mai înaltă perfecţiune, şi chiar şi de bunătatea

supremă a Tatălui Universal, dar apostolii nu puteau pricepe semnificaţia cuvintelor sale.

141:7.10 (1594.4) El a anunţat că el venise să activeze ca învăţător, un învăţător trimis din cer pentru a prezenta adevărul spiritual minţii materiale. Or, tocmai asta a şi făcut; el era un învăţător, nu un predicator. Din punct de vedere omenesc, Petru era un predicator mult mai bun decât Iisus. Dacă predicarea lui Iisus era atât de eficientă, asta se datora mult mai mult personalităţii sale extraordinare, decât unei irezistibile atracţii oratorice sau emoţionale. Iisus vorbea de-a dreptul sufletului oamenilor. El instruia spiritul omului, dar prin intermediul minţii. El trăia cu oamenii.

141:7.11 (1594.5) Cu acest prilej el le-a făcut cunoscut lui Petru, Iacob şi Ioan că opera sa pe pământ trebuia, sub anumite raporturi, să fie limitată conform cu însărcinarea primită de la „asociatul său celest". El făcea aluzie la instrucţiunile date înainte de manifestarea lui de către fratele său paradisiac Emanuel. El le-a zis că venise să facă numai şi numai voia Tatălui său. Având în vedere acest scop unic, care era mobilul său sincer, el nu s-a zbuciumat şi nici nu s-a preocupat mult de relele din lume.

141:7.12 (1594.6) Apostolii începeau să recunoască prietenia spontană a lui Iisus. Cu toate că Maestrul era uşor de abordat, el trăia întotdeauna independent de toate fiinţele omeneşti şi deasupra lor. El nu a fost dominat niciodată, nici pentru o clipă, de vreo influenţă pur pământeană, nici supus instabilităţii judecăţii omeneşti. El nu acorda nici o atenţie opiniei publice şi nu se lăsa influenţat de laude. El rareori se întrerupea pentru a corecta neînţelegerile sau pentru că s-ar

fi simţit ofensat de vreo prezentare eronată a faptelor. El nu a cerut niciodată sfatul nimănui; el nu a pretins niciodată rugăciuni.
141:7.13 (1594.7) Iacob s-a mirat de maniera în care Iisus părea să vadă sfârşitul încă de la început. Maestrul părea rareori surprins. Nu era niciodată agitat, vexat sau nedumerit. El nu a prezentat niciodată scuze nimănui. Era adesea întristat, dar niciodată descurajat.
141:7.14 (1594.8) Ioan a înţeles mai clar că, în pofida tuturor înzestrărilor sale divine, Iisus era înainte de orice un om. El trăia ca un om printre oameni şi îi înţelegea, îi iubea şi ştia cum să se poarte cu oamenii. În viaţa sa personală, el era atât de uman şi totuşi atât de ireproşabil. Şi el era întotdeauna dezinteresat.
141:7.15 (1595.1) Cu toate că Petru, Iacob şi Ioan nu au putut înţelege mare lucru din ceea ce le-a zis Iisus cu această ocazie, cuvintele sale binevoitoare s-au întipărit în inima lor. Şi, după crucificare şi înviere, ele au reapărut pentru a îmbogăţi şi a bucura considerabil serviciul lor ulterior. Nu este deloc de mirare că aceşti apostoli nu au înţeles pe deplin explicaţiile Maestrului, căci el proiecta în faţa lor planul unei noi epoci.

8. Lucrarea în Ierihon

141:8.1 (1595.2) În cursul celor patru săptămâni ale şederii lor dincolo de Iordan, Andrei a trimis, de mai multe ori pe săptămână, câte doi apostoli împreună în Ierihon pentru o zi sau două. Ioan Botezătorul avea numeroşi adepţi în Ierihon, şi majoritatea dintre ei au primit de bună voie învăţăturile superioare ale lui Iisus şi ale apostolilor săi. Cu

prilejul acestor vizite la Ierihon, apostolii au început să execute mai strict instrucţiunile lui Iisus privitoare la îngrijirea celor bolnavi; ei au intrat în fiecare dintre casele oraşului şi au căutat să-i consoleze pe toţi cei îndureraţi.

141:8.2 (1595.3) Apostolii şi-au exercitat întrucâtva apostolatul în public la Ierihon, dar ei au acţionat adesea în particular într-o manieră mai discretă. Ei au făcut atunci descoperirea că evanghelia împărăţiei aducea multă îmbărbătare celor bolnavi şi că mesajul lor aducea tămăduirea pentru cei mâhniţi.

141:8.3 (1595.4) Ei s-au oprit în Ierihon pe drumul care ducea la Ierusalim şi acolo au fost ajunşi din urmă de o delegaţie a mesopotamienilor, care veniseră să vorbească cu Iisus. Apostolii plănuiseră să petreacă numai o zi în Ierihon, însă, când au sosit aceşti orientali în căutarea adevărului, Iisus a petrecut cu ei trei zile. Ei s-au întors la diversele lor sălaşe din valea Eufratului, fericiţi că cunosc noile adevăruri ale împărăţiei cerurilor.

9. Plecarea la Ierusalim

141:9.1 (1595.5) În ultima zi de martie, într-o luni, Iisus şi cei doisprezece s-au pornit să urce dealurile pentru a ajunge în Ierusalim. Lazăr din Bethania coborâse de două ori până la Iordan ca să-l vadă pe Iisus, şi fuseseră luate toate măsurile pentru ca Maestrul şi apostolii săi să îşi instaleze cartierul general în Bethania, acasă la Lazăr şi surorile lui pentru oricâtă vreme ar dori ei să stea în Ierusalim.

141:9.2 (1595.6) Discipolii lui Ioan au rămas în Bethania de dincolo de Iordan, propovăduind mulţimilor şi botezându-le, astfel că Iisus era însoţit numai de cei doisprezece când a sosit la Lazăr. Iisus şi apostolii săi au zăbovit acolo vreme de cinci zile, ca să se odihnească şi să se refacă înainte de a merge în Ierusalim pentru Paşti. A fost un mare eveniment în viaţa Martei şi a Mariei faptul de a-l primi pe Maestru şi pe apostolii lui în casa fratelui lor, unde ele erau în stare să răspundă nevoilor lor.

141:9.3 (1595.7) Duminică dimineaţa, pe 6 aprilie, Iisus şi apostolii au coborât în Ierusalim. Era prima oară că Maestrul şi cei doisprezece se găseau acolo toţi la un loc.

Cartea Urantia

<< Capitolul 141 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 143 >>

Capitolul 142

Paştele la Ierusalim

142:0.1 (1596.1) ÎN cursul lunii aprilie, Iisus şi apostolii au lucrat în Ierusalim, ieşind din oraş în toate serile pentru a-şi petrece nopţile în Bethania. Iisus petrecea una sau două nopţi pe săptămână în Ierusalim, la Flavius, un iudeu grec, la care veneau în taină mulţi iudei eminenţi ca să se sfătuiască cu el.

142:0.2 (1596.2) În cursul primei zile în Ierusalim, Iisus i-s făcut o vizită vechiului mare-preot Anas, prietenul său de odinioară, o rudă a Salomeii, soţia lui Zebedeu. Anas auzise vorbindu-se de Iisus şi de învăţăturile lui, şi, când Iisus s-a înfăţişat acasă la marele-preot, el a fost primit cu multă rezervă. Când Iisus a simţit răceala lui Anas, şi-a luat numaidecât rămas bun de la el şi plecând i-a zis: „Mai cu seamă

frica este ceea ce îl înrobeşte pe om, iar trufia este marea lui slăbiciune. Te vei lăsa tu însuţi pradă acestor două distrugătoare ale bucuriei şi libertăţii pentru a fi robul lor?” Dar Anas nu a dat nici un răspuns, iar Maestrul nu l-a mai văzut până în momentul când Anas a stat împreună cu ginerele lui ca să-l judece pe Fiul Omului.

1. Propovăduind în templu

142:1.1 (1596.3) În tot timpul acestei luni, Iisus sau unul dintre apostolii lui a propovăduit zilnic în templu. Când de Paşte mulţimile erau prea numeroase pentru a avea acces la propovăduirea din templu, apostolii organizau numeroase grupuri educative în afara incintei sacre. Iată esenţialul mesajului lor:

142:1.2 (1596.4) 1. Împărăţia cerurilor este la îndemână.

142:1.3 (1596.5) 2. Având credinţă în paternitatea lui Dumnezeu, voi puteţi intra în împărăţia cerurilor şi deveni astfel fii ai lui Dumnezeu.

142:1.4 (1596.6) 3. Iubirea este regula de viaţă din împărăţie - a fi suprem devotat lui Dumnezeu, iubindu-l totodată pe aproapele tău ca pe tine însuţi.

142:1.5 (1596.7) 4. Ascultarea de voia Tatălui care produce roadele spiritului în viaţa voastră personală; iată legea împărăţiei.

142:1.6 (1596.8) Mulţimile care veneau să sărbătorească Paştele au auzit această învăţătură a lui Iisus, şi unii dintre auditori s-au bucurat de vestea cea bună. Conducătorii civili şi religioşi ai iudeilor au început să se preocupe serios de activitatea lui Iisus şi a apostolilor săi; ei au dezbătut între ei conduita pe care să o urmeze în privinţa lor.

142:1.7 (1596.9) În plus faţă de învăţătura lor din templu şi din afară, apostolii şi alţi credincioşi aveau o intensă activitate personală printre mulţimile de la Paşti. Aceşti bărbaţi şi aceste femei, mişcaţi de mesajul lui Iisus au răspândit vestea mesajului său cu ocazia acestei celebrări pascale, până la hotarele cele mai îndepărtate ale Imperiului Roman şi, de asemenea, în Orient. Acesta a fost începutul difuzării evangheliei în lumea exterioară. Opera lui Iisus nu avea să mai fie limitată la Palestina.

2. Mânia lui Dumnezeu

142:2.1 (1597.1) Se afla în Ierusalim, asistând la festivităţile Paştelor, un bogat negustor iudeu din Creta, numit Iacob, care l-a abordat pe Andrei cerând să-l vadă pe Iisus între patru ochi. Andrei a aranjat această întâlnire secretă acasă la Flavius pentru seara zilei următoare. Acest Iacob nu putea înţelege învăţăturile Maestrului şi venea pentru că dorea să se informeze mai pe larg despre regatul lui Dumnezeu. El i-a zis lui Iisus: „Rabine, Moise şi străvechii profeţi ne spun că Iehova este un Dumnezeu gelos, un Dumnezeu cu mare furie şi cu porniri violente. Profeţii spun că el urăşte pe cei care fac rău şi se răzbună pe cei ce nu ascultă de legea sa. Tu şi discipolii tăi ne învăţaţi că Dumnezeu este un Tată plin de compasiune şi bun, care îi iubeşte atât de mult pe oameni, încât ar vrea să îi primească pe toţi în această nouă împărăţie a cerurilor, pe care tu îl proclami ca fiind atât de aproape.”

142:2.2 (1597.2) Când Iacob a terminat de vorbit, Iisus a răspuns: „Iacove, tu ai expus bine învăţăturile profeţilor de odinioară, care i-au instruit pe copiii lor conform cu luminile timpului lor. Tatăl nostru din Paradis este neschimbător, dar conceptul despre natura sa s-a lărgit şi s-a dezvoltat de la epoca lui Moise până la epoca lui Amos, şi chiar şi până la generaţia profetului Isaia. Acum, eu m-am întrupat ca să revelez Tatăl într-o nouă glorie şi să manifest iubirea sa şi îndurarea sa faţă de toţi oamenii de pe toate lumile. Pe măsură ce evanghelia acestei împărăţii se va răspândi pe Pământ odată cu mesajul ei de curaj şi de bunăvoinţă către toţi oamenii, se vor stabili relaţii mai bune între familiile tuturor naţiunilor. Cu trecerea vremii, părinţii şi copiii se vor iubi mai mult unii pe ceilalţi, ceea ce va aduce o mai bună înţelegere a iubirii Tatălui care este în ceruri pentru copiii lui pământeşti. Ţine minte, Iacove, că un tată sincer şi bun nu numai că-şi iubeşte familia ca pe un tot - în calitate de familie - ci şi că îl iubeşte pe fiecare membru *individual* şi are pentru el o grijă plină de afecţiune.”

142:2.3 (1597.3) După o discuţie prelungită asupra caracterului Tatălui celest, Iisus s-a întrerupt pentru a zice: „Tu, Iacob, care eşti tatăl unei familii numeroase, tu cunoşti bine adevărul cuvintelor mele.” Iar Iacob a zis: „Dar, Maestre, cine ţi-a spus că aş fi tatăl a şase copii? Cum de ai ştiut asta despre mine?” Iar Maestrul a replicat: „Este de ajuns să zic că Tatăl şi Fiul cunosc toate lucrurile, că în adevăr ei văd totul. Iubindu-i pe copii ca un tată pământesc, trebuie mai întâi ca tu să accepţi ca pe o realitatea dragostea Tatălui celest pentru *tine*- nu numai pentru toţi copiii lui Avraam, ci şi pentru tine, pentru sufletul tău individual. „

142:2.4 (1597.4) Iisus a continuat: „Când copiii tăi sunt foarte tineri şi le lipseşte maturitatea şi când trebuie să îi pedepseşti, se poate ca ei să creadă că tatăl lor este supărat, plin de mânie pizmuitoare. Imaturitatea lor nu le permite să pătrundă dincolo de pedeapsă pentru a discerne afecţiunea prevăzătoare şi corectivă a tatălui. Însă, când aceşti aceiaşi copii devin bărbaţi şi femei adulţi, nu ar fi oare nechibzuit din partea lor să se ataşeze de aceste străvechi şi false concepţii asupra Tatălui lor? Ca bărbaţi şi ca femei ei ar trebui acum să distingă iubirea Tatălui lor în toate aceste măsuri disciplinare ale copilăriei lor. Pe măsură ce trec secolele, nu ar trebui ea, omenirea, să ajungă să înţeleagă mai bine adevărata natură şi caracterul iubitor al Tatălui din ceruri? Ce foloase vei trage tu din iluminarea spirituală a generaţiilor succesive dacă tu persişti în a-l considera pe Dumnezeu după cum l-au văzut Moise şi profeţii? Eu îţi zic, Iacove, că, în lumina strălucitoare a acestui ceas, tu ar trebui să vezi Tatăl aşa cum nici unul dintre predecesorii tăi nu l-a zărit vreodată. Şi văzându-l astfel, tu ar trebui să te bucuri de intrarea în regatul în care domneşte Tatăl atât de milostiv, iar tu va trebui să veghezi ca voinţa sa de iubire să domine de acum încolo viaţa ta.”

142:2.5 (1598.1) Şi Iacob a răspuns: „Rabine, eu cred; doresc ca tu să mă conduci în regatul Tatălui.”

3. Conceptul de Dumnezeu

142:3.1 (1598.2) În seara aceea, cei doisprezece apostoli, a căror majoritate ascultase această analiză a caracterului lui Dumnezeu, i-au

pus lui Iisus numeroase întrebări despre Tatăl din ceruri. Cea mai bună manieră de a prezenta răspunsurile Maestrului la aceste întrebări constă în a le rezuma în terminologie modernă.

142:3.2 (1598.3) Iisus i-a dojenit cu blândeţe pe cei doisprezece zicându-le, în esenţă: „Oare nu cunoaşteţi tradiţiile Israelului, care se raportează la dezvoltarea ideii despre Iehova, şi ignoraţi voi învăţătura Scripturilor privitoare la doctrina lui Dumnezeu?” Apoi Maestrul s-a apucat să-i instruiască pe apostoli despre evoluţia conceptului de Deitate de-a lungul dezvoltării poporului iudeu. El a atras atenţia lor asupra fazelor următoare de creştere a ideii de Dumnezeu.

142:3.3 (1598.4) 1. *Iehova-* dumnezeul clanurilor din Sinai. Acesta era conceptul primitiv de Deitate pe care Moise l-a înălţat la nivelul superior de Domnul Dumnezeu al Israelului. Tatăl care este în ceruri nu ezită niciodată să accepte adoraţia sinceră a copiilor lui pământeni, oricât de rudimentar ar fi conceptul lor de Deitate sau numele prin care ei simbolizează natura sa divină.

142:3.4 (1598.5) 2. *Cel Preaînalt.* Acest concept despre Tatăl din ceruri a fost proclamat în Salem de Melchisedec lui Avraam, şi transmis mai departe de cei care au crezut ulterior în această idee amplificată şi lărgită despre Deitate. Avraam şi fratele său părăsiseră Urul pentru că acolo fusese instaurată adorarea soarelui. Ei au crezut în El Elyon - Dumnezeul Preaînalt - propovăduit de Melchisedec. Ei aveau o concepţie mixtă asupra lui Dumnezeu, constând dintr-un amestec al străvechilor lor idei mesopotamiene şi doctrina celui Preaînalt.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai.* În aceste vremuri primitive, mulţi evrei îl adorau pe El Shaddai, conceptul egiptean al Dumnezeului din cer, concept pe care învăţaseră să-l cunoască în timpul captivităţii lor din teritoriul Nilului. La mult timp după epoca lui Melchisedec, aceste trei concepţii despre Dumnezeu s-au contopit într-una singură şi au format doctrina Deităţii creatoare, Domnul Dumnezeu al Israelului.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim.* Învăţătura Trinităţii Paradisului a persistat încă din vremea lui Adam. Amintiţi-vă că Scripturile au început prin a afirma că „La început, Zeii au creat cerurile şi pământul." Aceasta denotă că în momentul în care a fost formulat acest pasaj, conceptul trinitar al celor trei Zei într-unul îşi găsise loc în religia străbunilor noştri.

142:3.7 (1598.8) 5. *Supremul Iehova.* În timpurile lui Isaia, aceste credinţe privitoare la Dumnezeu se lărgiseră într-un concept al Creatorului Universal care era în acelaşi timp atotputernic şi infinit de milostiv. Acest concept în evoluţie şi în creştere asupra lui Dumnezeu înlătură şi înlocuieşte practic toate ideile anterioare despre Deitate din religia părinţilor noştri.

142:3.8 (1598.9) 6. *Tatăl care este în ceruri.* Acum, noi îl cunoaştem pe Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru din ceruri. Învăţătura noastră oferă o religie în care credinciosul *este* un fiu de Dumnezeu. Aceasta este buna vestire a evangheliei împărăţiei cerurilor. Fiul şi Spiritul coexistă cu Tatăl, iar revelarea naturii şi a serviciului acestor Deităţi ale Paradisului va continua să se lărgească şi să strălucească de-a lungul epocilor fără de sfârşit ale înaintării spirituale veşnice a fiilor ascendenţi ai lui Dumnezeu. În toate timpurile şi în cursul tuturor

epocilor, adorarea sinceră a fiecărei fiinţe umane - în ceea ce priveşte progresul spiritual individual - este recunoscută de spiritul interior ca un omagiu adus Tatălui care este în ceruri.

142:3.9 (1599.1) Apostolii nu mai fuseseră niciodată atât de şocaţi ca atunci când l-au auzit relatând această creştere a conceptului de Dumnezeu în gândirea iudaică a generaţiilor anterioare; ei erau prea nedumeriţi pentru a mai pune întrebări. În timp ce şedeau în tăcere înaintea lui Iisus, Maestrul a continuat: „Voi aţi fi cunoscut aceste adevăruri dacă aţi fi citit Scripturile. Oare n-aţi citit pasajul lui Samuel, care zicea: 'Şi mânia Domnului s-a aprins contra israeliţilor, până într-atâta încât l-a stârnit pe Dumnezeu contra lor zicând: Mergeţi şi număraţi Israelul şi Iuda'? Aceasta nu era de mirare, căci, pe vremea lui Samuel, copiii lui Avraam credeau realmente că Iehova crea şi binele şi răul. Însă, când un scriitor ulterior a povestit aceste evenimente după extinderea conceptului iudaic despre natura lui Dumnezeu, el nu a îndrăznit să atribuie răul lui Iehova, şi de aceea a şi zis: 'Şi Satan s-a ridicat contra Israelului şi l-a împins pe David să-i numere pe israeliţi.' Oare nu puteţi distinge că aceste pasaje ale Scripturilor arată limpede cum conceptul naturii lui Dumnezeu a continuat să se dezvolte de la o generaţie la alta?

142:3.10 (1599.2) ”Voi ar trebui totodată să distingeţi creşterea înţelegerii legii divine în perfectă armonie cu aceste concepţii mereu mai largi despre divinitate. Când copiii Israelului vor ieşi din Egipt, la o dată anterioară revelaţiei lărgite a lui Iehova, ei primiseră zece porunci care le-au servit drept lege până în epoca în care şi-au aşezat tabăra în faţa Sinaiului, şi iată aceste zece porunci:

142:3.11 (1599.3) ”1. Să nu adoraţi pe nici un alt zeu, căci Domnul este un Dumnezeu gelos.

142:3.12 (1599.4) ”2. Să nu modelaţi statui de zei.

142:3.13 (1599.5) ”3. Nu neglijaţi să respectaţi sărbătoarea pâinilor fără plămadă.

142:3.14 (1599.6) ”4. Dintre toţi oamenii şi toate animalele de sex masculin, primii născuţi sunt ai mei, a zis Domnul.

142:3.15 (1599.7) ”5. Puteţi să lucraţi şase zile, în a şaptea zi însă vă veţi odihni.

142:3.16 (1599.8) ”6. Nu veţi neglija să respectaţi sărbătoarea primelor fructe şi sărbătoarea recoltelor de la sfârşit anului.

142:3.17 (1599.9) ”7. Nu oferiţi sângele nici unui sacrificiu cu pâine dospită.

142:3.18 (1599.10) ”8. Sacrificiul de la sărbătoarea Paştelor nu va fi lăsat pe loc până dimineaţa.

142:3.19 (1599.11) ”9. Voi veţi aduce, în casa Domnului Dumnezeu vostru, primele dintre cele dintâi roade ale pământului.

142:3.20 (1599.12) ”10. Nu fierbeţi un ied în laptele mamei lui.

142:3.21 (1599.13) ”După aceea, în toiul tunetelor şi al fulgerelor din Sinai, Moise le-a dat cele zece noi porunci, şi veţi fi cu toţii de acord că ele sunt expresiile cele mai vrednice de a însoţi lărgirea conceptelor despre Zeitatea lui Iehova. Oare n-aţi remarcat niciodată dubla înregistrare a acestor porunci în Scripturi? Prima dată eliberarea de sub jugul egiptean este dată ca raţiune pentru respectarea sabatului,

însă, într-o redactare ulterioară, credincioşii religioşi în evoluţie ai strămoşilor noştri au pretins ca acest text să fie schimbat pentru a recunoaşte faptul creaţiei ca motiv de a respecta sabatul.

142:3.22
(1599.14) ”După aceea, voi vă veţi aminti că o dată mai mult, în timpurile lui Isaia - timpurile celei mai mari iluminări spirituale - aceste zece porunci negative au fost schimbate în marea lege pozitivă a iubirii, porunca de a-l iubi suprem pe Dumnezeu şi de a-l iubi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă. Eu, de asemenea, proclam că această lege supremă a iubirii pentru Dumnezeu şi pentru oameni constituie întreaga îndatorire a oamenilor.”

142:3.23 (1600.1) Când Maestrul a terminat de vorbit, nici unul dintre apostoli nu i-a pus nici o întrebare. Ei s-au dus fiecare să se odihnească peste noapte.

4. Flavius şi cultura Greacă

142:4.1 (1600.2) Flavius, iudeul grec, era un prozelit care nu avea acces la templu, căci nu fusese nici circumcis, nici botezat. Cum el aprecia mult frumuseţea din artă şi sculptură, casa pe care o ocupa pe durata şederilor sale în Ierusalim era o un edificiu magnific. Ea era cu distincţie împodobită cu comori nepreţuite pe care le adunase de peste tot, pe parcursul călătoriilor sale prin lume. Când a avut, pentru prima dată, ideea de a-l invita pe Iisus, el s-a temut ca Maestrul să nu se supere la vederea acestor „imagini”. Dar, când Iisus a intrat la el, Flavius a fost plăcut surprins să vadă că în loc de a-l dojeni pentru

faptul de a avea aceste obiecte aşa-zise idolatre răspândite prin toată casa, Maestrul a manifestat un mare interes pentru toată colecţia. Iisus şi-a arătat aprecierea punând multe întrebări despre fiecare obiect, în timp ce Flavius îl însoţea din cameră în cameră arătându-i statuetele lui favorite.

142:4.2 (1600.3) Maestrul a văzut că gazda sa era dezorientată de atitudinea sa favorabilă în privinţa artei; în consecinţă, când au terminat de văzut toată colecţia, Iisus i-s zis: „Pentru că apreciezi frumuseţea lucrurilor create de Tatăl meu şi modelate de mâinile artiştilor umani, de ce te-ai aştepta să primeşti reproşuri? Pentru că Moise a căutat odinioară să combată idolatria şi adorarea falşilor zei, de ce ar trebui ca toţi oamenii să dezaprobe reproducerea graţiei şi a frumuseţii? Eu îţi zic, Flavius, că aceşti copii ai lui Moise l-au înţeles greşit, iar acum ei au făcut falşi zei chiar şi din interdicţia lui în ce priveşte statuile şi imaginile înfăţişând lucruri celeste şi pământene. Însă, chiar dacă Moise a propovăduit aceste restricţii minţii întunecate de odinioară, ce legătură are aceasta cu vremurile noastre în care Tatăl din ceruri este revelat în calitate de Suveran Spiritual universal mai presus de orice? Flavius, eu îţi declar că, în împărăţia ce vine, nu veţi mai fi învăţaţi să 'nu adoraţi aceasta, să nu adoraţi cealaltă'; nu va mai fi nici o preocupare în legătură cu porunci de a te abţine de la aceasta şi de a avea grijă să eviţi cealaltă, ci toată lumea se va preocupa mai degrabă de o singură îndatorire supremă. Această îndatorire a oamenilor se exprimă în două mari privilegii; adorarea sinceră a Creatorului infinit, Tatăl Paradisiac, şi serviciul plin de dragoste făcut semenilor noştri. Dacă tu îl iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, tu ştii realmente că eşti un fiu de Dumnezeu.

142:4.3 (1600.4) ”Într-o epocă în care Tatăl meu nu era bine înţeles, Moise era îndreptăţit să încerce să se opună idolatriei, dar, în epoca care va veni, Tatăl va fi fost revelat în viaţa Fiului, iar această nouă revelare a lui Dumnezeu va zădărnici definitiv confundarea Tatălui Creator cu idolii de piatră sau cu statuile, de aur sau de argint. De aici înainte, oamenii inteligenţi pot să se bucure de comorile de artă fără a confunda această apreciere materială a frumuseţii cu adorarea şi servirea Tatălui din Paradis, Dumnezeul tuturor lucrurilor şi al tuturor fiinţelor.”

142:4.4 (1600.5) Flavius a crezut tot ceea ce l-a învăţat Iisus. În ziua următoare, el a mers în Bethania de dincolo de Iordan ca să fie botezat de către discipolii lui Ioan. El a făcut aşa pentru că apostolii lui Iisus nu îi mai botezau pe credincioşi. Cu prilejul reîntoarcerii lui la Ierusalim, Flavius a dat o mare petrecere pentru Iisus şi i-a invitat pe şaizeci dintre prietenii săi. Iar mulţi dintre aceşti invitaţi au început să creadă şi ei în mesajul împărăţiei ce vine.

5. Discursul despre certitudine

142:5.1 (1601.1) Una dintre marile predici pe care le-a ţinut Iisus în templu, în timpul acestei săptămâni a Paştelor, a fost un răspuns la o întrebare pusă de unul dintre auditorii săi, un locuitor din Damasc. Acest om l-a întrebat pe Iisus: „Rabine, cum vom şti noi cu certitudine că tu eşti trimis de Dumnezeu şi că noi putem cu adevărat intra în această împărăţie de care tu şi discipolii tăi proclamaţi că ne este la îndemână?” Şi Iisus a răspuns:

142:5.2 (1601.2) ”În ce priveşte mesajul meu şi învăţătura discipolilor mei, voi ar trebui să le judecaţi după roadele lor. Dacă vă vom proclama adevărurile spiritului, spiritul va sta mărturie în inima voastră că mesajul nostru este autentic. Cât despre regat şi despre încredinţarea voastră de a fi acceptaţi de Tatăl din ceruri, îngăduiţi-mi să vă întreb ce tată dintre voi, dacă este un tată inimos şi demn de acest nume, şi-ar lăsa fiul în nelinişte sau în îndoială cu privire la statutul său în familia sa sau al locului său de siguranţă în afecţiunea inimii tatălui său? Voi ceilalţi taţi pământeni, găsiţi oare plăcere în a vă chinui copiii lăsându-i în îndoiala cu privire la permanenţa iubirii pe care le-o purtaţi în inima voastră omenească? Tatăl vostru din ceruri nu-i lasă nici el pe copiii lui, născuţi din spirit prin credinţă, în incertitudine cu privire la poziţia lor în regat. Dacă îl primiţi pe Dumnezeu în calitate de Tată, atunci, în adevăr, voi sunteţi cu adevărat fii de Dumnezeu. Şi, dacă sunteţi fiii lui, atunci voi sunteţi în siguranţă în poziţia şi în situaţia a tot ceea ce ţine de filiaţia divină şi veşnică. Dacă voi credeţi în cuvintele mele, voi credeţi prin aceasta chiar în Cel care m-a trimis şi, crezând astfel în Tată, voi aţi făcut să fie sigur statutul vostru în cetăţenia celestă. Dacă faceţi voia Tatălui din ceruri, voi veţi izbuti întotdeauna să ajungeţi la viaţa veşnică de progres în regatul divin.

142:5.3 (1601.3) ”Spiritul Suprem va sta mărturie odată cu spiritul vostru că voi sunteţi cu adevărat copiii lui Dumnezeu. Dacă sunteţi fiii Dumnezeu, atunci sunteţi născuţi din duhul lui Dumnezeu, şi oricine este născut din spirit are în el însuşi puterea de a învinge toate îndoielile; aceea este victoria care înfrânge orice incertitudine, este însăşi credinţa voastră.

142:5.4 (1601.4) ”Profetul Isaia a zis, vorbind despre această epocă: 'Când spiritul va fi răspândit din înalt peste noi, atunci opera dreptăţii va deveni pentru totdeauna pacea, liniştea şi încredinţarea.' Pentru toţi cei care cred sincer în această evanghelie, eu voi deveni o garanţie a admiterii lor în îndurarea veşnică şi în viaţa veşnică a împărăţiei Tatălui meu. Voi, dar, cei care auziţi acest mesaj şi credeţi în această evanghelie a împărăţiei, voi sunteţi fiii lui Dumnezeu şi voi aveţi viaţa veşnică. Dovada pentru lumea întreagă că sunteţi născuţi din spirit este că voi vă iubiţi sincer unii pe ceilalţi.”

142:5.5 (1601.5) Mulţimea de vizitatori a rămas multe ceasuri cu Iisus, punându-i întrebări şi ascultând cu atenţie răspunsurile lui încurajatoare. Învăţătura lui Iisus îi încuraja chiar şi pe apostoli să predice evanghelia împărăţiei cu mai multă forţă şi încredinţare. Această experienţă din Ierusalim a fost o mare inspiraţie pentru cei doisprezece. Acesta era primul lor contact cu nişte mulţimi atât de numeroase, şi ei au învăţat multe lecţii folositoare care le-au fost de mare ajutor în munca lor ulterioară.

6. Întrevederea cu Nicodim

142:6.1 (1601.6) Într-o seară, la Flavius, a venit să-l vadă pe Iisus un anume Nicodim; era un membru bogat şi destul de înaintat în vârstă al sanhedrinului iudaic. El auzise vorbindu-se mult despre învăţăturile galileeanului, astfel încât s-a dus, într-o zi, să-l asculte în timp ce propovăduia în curtea templului. El ar fi vrut să meargă adesea ca să asculte lecţiile lui Iisus, dar se temea să fie văzut printre auditorii care

asistau la învăţătura sa. Într-adevăr, conducătorii iudeilor erau deja până într-atâta în dezacord cu Iisus, încât nici un membru al sanhedrinului nu ar fi acceptat să fie identificat în mod făţiş cu el. În consecinţă, Nicodim aranjase cu Andrei ca să îl vadă pe Iisus între patru ochi şi, tocmai în seara aceea, după căderea nopţii. Petru, Iacob şi Ioan se găseau în grădina lui Flavius când a început convorbirea, dar mai târziu au intrat toţi în casă, unde s-a continuat dialogul.

142:6.2 (1602.1) Primindu-l pe Nicodim, Iisus nu a dat dovadă de vreo deferenţă specială. Vorbind cu el, el nu a făcut nici un compromis sau vreo încercare necuvenită de persuasiune. Maestrul nu a încercat să-l respingă pe interlocutorul său care cerceta în secret, şi nici nu a fost sarcastic. În toate raporturile sale cu distinsul vizitator, Iisus a fost calm, sobru şi demn. Nicodim nu era delegat oficial de către sanhedrin; el venea să îl vadă pe Iisus în principal datorită sincerului său interes pe care îl purta personal învăţăturii Maestrului.

142:6.3 (1602.2) După ce a fost prezentat de Flavius, Nicodim zise: „Rabine, noi ştim că eşti un învăţător trimis de Dumnezeu, căci nici un om nu ar putea propovădui în felul acesta dacă Dumnezeu nu ar fi cu el. Şi sunt dornic să ştiu mai mult despre învăţăturile tale referitoare la regatul care va veni.”

142:6.4 (1602.3) Iisus îi răspunse lui Nicodim: „În adevăr, în adevăr, îţi spun ţie, Nicodime, că dacă nu este născut de sus, un om nu poate vedea regatul lui Dumnezeu.” Apoi răspunse Nicodim: „Dar cum poate un om să se nască din nou când este bătrân? El nu poate intra pentru a doua oară în pântecele mamei lui ca să renască.”

142:6.5 (1602.4) Iisus a zis: „Totuşi, eu îţi declar că de nu se naşte din spirit, un om nu poate intra în regatul lui Dumnezeu. Ceea ce se naşte

din carne este carne, şi ceea ce se naşte din spirit e spirit. Nu te mira că am zis că ar trebui să te naşti din înalt. Când bate vântul, tu auzi freamătul frunzelor, dar vântul nu îl vezi - nici de unde vine, nici unde se duce - şi la fel este cu tot ceea ce se naşte din spirit. Cu ochii cărnii, se pot zări manifestările spiritului, dar nu se poate desluşi efectiv spiritul."

142:6.6 (1602.5) Nicodim răspunse: „Dar eu nu înţeleg - cum se poate să fie aşa?" Iisus zise: „Este oare cu putinţă ca tu să fii un învăţător al Israelului şi să ignori toate acestea? Cei care cunosc realităţile spiritului au deci datoria de a revela aceste lucruri celor care disting numai manifestările lumii materiale. Ne vei crede tu dacă îţi vom vorbi despre adevărurile celeste? Ai tu curaj, Nicodime, să crezi în cineva care a coborât din cer, în Fiul Omului însuşi?"

142:6.7 (1602.6) Atunci Nicodim a zis: „Dar oare cum pot începe să prind acest spirit care trebuie să mă recreeze pregătindu-mă să intru în regat?" Iisus răspunse: „Spiritul Tatălui din ceruri sălăşluieşte deja în tine. Dacă vrei să te laşi condus de acest spirit de sus, tu vei începe foarte curând să vezi cu ochii spiritului; după aceea, dacă alegi cu toată inima călăuzirea spiritului, tu te vei naşte din spirit, căci scopul unic al vieţii tale va fi să faci voia Tatălui tău din ceruri. Pomenindu-te astfel născut din spirit şi fericit în regatul lui Dumnezeu, tu vei începe să produci, în viaţa zilnică, roadele abundente ale spiritului."

142:6.8 (1602.7) Nicodim era cu totul sincer. El a fost profund impresionat, dar a plecat dezorientat. Era un om împlinit în ce priveşte dezvoltarea de sine, stăpânirea de sine, şi chiar şi în ce priveşte înaltele calităţi morale. El era rafinat, egocentric şi altruist, dar nu ştia cum să-şi *supună* voia sa celei a Tatălui divin, aşa cum un

copilaş acceptă să se supună îndrumărilor unui părinte pământean înţelept şi iubitor, şi să devină astfel în realitate un fiu de Dumnezeu, un moştenitor progresiv al împărăţiei eterne.

142:6.9 (1603.1) Dar Nicodim a adunat destulă credinţă pentru a lua în stăpânire regatul. El a protestat timid când colegii lui din sanhedrin au căutat să-l condamne pe Iisus fără ca mai întâi să-l audă. Mai târziu, cu Iosif din Arimatea, el a recunoscut cu îndrăzneală credinţa sa şi a reclamat trupul lui Iisus, chiar şi atunci când cei mai mulţi dintre discipolii lui fugiseră, terorizaţi, de scena suferinţelor şi a morţii finale a Maestrului lor.

7. Lecţia despre familie

142:7.1 (1603.2) După perioada activă de propovăduire şi de lucru personal din săptămâna de Paşti la Ierusalim, Iisus a petrecut miercurea următoare odihnindu-se în Bethania cu apostolii săi. În acea după-amiază, Toma a pus o întrebare care a provocat un lung şi instructiv răspuns. Toma a zis: „Maestre, în ziua în care am fost aleşi ca ambasadori ai împărăţiei, tu ne-ai spus multe lucruri şi ne-ai dat instrucţiuni despre modul nostru personal de viaţă, dar ce o să propovăduim noi mulţimilor? Cum ar trebui să trăiască aceşti oameni după ce regatul se va manifesta pe deplin? Discipolii tăi vor poseda ei sclavi? Vor căuta ei, adepţii tăi, sărăcia şi vor fugi ei de bogăţie? Va prevala singură îndurarea, astfel încât noi nu vom mai avea nici legi nici tribunale?” Iisus şi cei doisprezece şi-au petrecut toată după-amiaza şi toată seara după cină pentru discutarea întrebărilor lui

Toma. Pentru claritatea expunerii noastre, noi prezentăm următorul rezumat al instrucţiunilor Maestrului:

142:7.2 (1603.3) Iisus a căutat mai întâi să îi facă pe apostolii lui să înţeleagă că el însuşi trăia pe pământ o viaţă unică de încarnare, şi că ei, cei doisprezece, fuseseră chemaţi să participe la această experienţă de manifestare a Fiului Omului şi în calitate de tovarăşi la lucru şi ei trebuie să se supună numeroaselor restricţii şi obligaţii ale experienţei de manifestare. A existat chiar o aluzie voalată că Fiul Omului era singura persoană ce trăise vreodată pe pământ şi care putea să vadă simultan în chiar inima lui Dumnezeu şi până în străfundurile sufletului omenesc.

142:7.3 (1603.4) Iisus a explicat foarte clar că împărăţia cerurilor era o experienţă evolutivă, începând aici pe pământ şi progresând prin etape succesive de viaţă până în Paradis. În cursul serii, el a afirmat categoric că la un anumit stadiu viitor al dezvoltării regatului, el va vizita din nou această lume cu puterea spirituală şi cu gloria divină.

142:7.4 (1603.5) El a explicat apoi că „ideea de regat" nu era cea mai bună manieră de a ilustra relaţiile omului cu Dumnezeu, dar că el folosea această metaforă pentru că poporul iudeu era în aşteptarea regatului şi că Ioan predicase vorbind despre regatul ce va veni. Iisus a zis: „Oamenii dintr-o altă epocă vor înţelege mai bine evanghelia împărăţiei dacă el este înfăţişat în termeni care exprimă relaţiile de familie - când omul va înţelege religia ca învăţătură a paternităţii lui Dumnezeu şi a fraternităţii umane, filiaţia cu Dumnezeu." După aceea, Maestrul a discutat îndeajuns de mult despre familia pământească ca fiind o ilustrare a familiei cereşti şi a reformulat cele două legi fundamentale ale vieţii: primul comandament al iubirii

pentru tată, capul de familie, şi al doilea comandament al iubirii reciproce dintre copii, să-l iubeşti pe fratele tău ca pe tine însuţi. El a explicat apoi că această calitate de afecţiune fraternă se va manifesta invariabil printr-un serviciu social dezinteresat şi plin de iubire.
142:7.5 (1603.6) A venit apoi discuţia memorabilă a caracteristicilor fundamentale ale vieţii de familie şi a aplicării lor în relaţiile existente între Dumnezeu şi om. Iisus a declarat că o adevărată viaţă de familie se întemeiază pe următoarele şapte fapte:

142:7.6 (1604.1) 1. *Faptul existenţei.* Raporturile naturale şi fenomenele de asemănare fizică se combină în familie: copiii moştenesc anumite trăsături ale părinţilor lor. Copiii îşi au originea în părinţii lor; existenţa personalităţii lor depinde de actul părinţilor lor. Relaţia părintelui cu copilul este inerentă oricărei naturi şi impregnează toate existenţele vii.

142:7.7 (1604.2) 2. *Siguranţa şi plăcerea.* Părinţii demni de acest nume găsesc o mare încântare în a răspunde nevoilor copiilor lor. Mulţi părinţi nu se mulţumesc a le oferi numai necesarul, ci urmăresc şi să se îngrijească şi de plăcerile lor.

142:7.8 (1604.3) 3. *Instruirea şi educaţia.* Părinţii chibzuiţi fac cu înţelepciune planuri pentru a-i instrui şi educa cum se cuvine pe fiii şi pe fiicele lor. Ei îi pregătesc din tinereţe pentru responsabilităţile mai mari ale vieţii lor de adult.

142:7.9 (1604.4) 4. *Disciplina şi constrângerea.* Părinţii prevăzători iau, de asemenea, măsuri pentru disciplinarea, îndrumarea, corectarea

şi uneori pentru constrângerea necesară a tinerilor lor copii lipsiţi de maturitate.

142:7.10 (1604.5) 5. *Camaraderia şi loialitatea.* Un părinte afectuos întreţine raporturi intime şi iubitoare cu copiii lui. El are totdeauna o ureche deschisă la cerinţele lor; el este întotdeauna pregătit să împărtăşească încercările lor şi să-i ajute în dificultăţile lor. Părintele poartă un interes suprem bunăstării progresive a progeniturii sale.

142:7.11 (1604.6) 6. *Iubirea şi îndurarea.* Un părinte plin de compasiune iartă cu mărinimie. Părinţii nu nutresc idei de răzbunare contra copiilor lor. Ei nu seamănă nici cu judecătorii, nici cu duşmanii, nici cu creditorii. Adevăratele familii sunt întemeiate pe toleranţă, pe răbdare şi pe iertare.

142:7.12 (1604.7) 7. *Dispoziţii pentru viitor.* Părinţilor temporari le place să lase o moştenire fiilor lor. Familia continuă de la o generaţie la următoarea. Moartea nu pune capăt uni generaţii decât pentru a marca începutul alteia. Moartea încheie o viaţă individuală, dar nu în mod necesar viaţa de familie.

142:7.13 (1604.8) Vreme de ceasuri, Maestrul a discutat despre aplicarea acestor caracteristici ale vieţii de familie relaţiilor omului (copilul pământean) cu Dumnezeu (Tatăl din Paradis), şi iată concluzia lui: „Eu cunosc la perfecţie totalitatea relaţiilor unui fiu cu Tatăl, căci eu am atins deja, în domeniul filiaţiei, tot ceea ce voi va trebui să atingeţi în eternul viitor. Fiul Omului este pregătit pentru ascensiunea sa la dreapta Tatălui, astfel încât în mine calea este încă şi mai larg deschisă fiecăruia dintre voi pentru a-l vedea pe Dumnezeu şi, înainte

ca voi să fi desăvârşit glorioasa înaintare, pentru a deveni perfecţi aşa cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.”

142:7.14 (1604.9) Când apostolii au auzit aceste cuvinte pătrunzătoare, ei şi-au amintit declaraţiile pe care le făcuse Ioan în vremea botezării lui Iisus; ei au păstrat deopotrivă o amintire foarte vie a acestei experienţe în legătură cu predicările lor şi cu învăţăturile lor după moartea şi învierea Maestrului.

142:7.15 (1604.10) Iisus este un fiu divin în care Tatăl are deplină încredere. El fusese cu Tatăl şi îl înţelegea în totalitate. El îşi trăise acum viaţa pământească spre deplina satisfacţie a Tatălui, iar încarnarea lui în trup îi îngăduise să îi înţeleagă pe deplin pe oameni. Iisus era perfecţiunea omului; el atinsese întocmai aceeaşi perfecţiune pe care toţi credincioşii sinceri sunt meniţi să o atingă în el şi prin el. Iisus le-a revelat oamenilor un Dumnezeu al perfecţiunii şi a prezentat înel însuşi fiul desăvârşit al lumilor pentru Dumnezeu.

142:7.16 (1605.1) Cu toate că discursul lui Iisus a durat timp de mai multe ore, Toma nu era încă satisfăcut, căci zise: „Maestre, noi nu găsim că Tatăl din ceruri ne tratează întotdeauna cu bunătate şi mărinimie. De multe ori, noi suferim amar pe pământ, iar rugăciunile noastre nu sunt întotdeauna îndeplinite. Asupra căror puncte nu izbutim noi să pricepem sensul învăţăturii tale?”

142:7.17 (1605.2) Iisus a răspuns: „Toma, Toma, cât timp va mai trece până să dobândeşti deprinderea de a asculta cu urechea spiritului? Cât timp va mai trece până ce te vei dumiri că această împărăţie este o împărăţie spirituală şi că Tatăl meu este şi el o fiinţă spirituală? Nu înţelegi tu oare că eu vă învăţ ca fii ai spiritului din familia spirituală din ceruri, al cărei şef patern este un spirit infinit şi veşnic? Nu mă vei

lăsa tu să mă folosesc de familia pământeană pentru a ilustra relaţiile divine, fără a aplica într-un mod atât de literal învăţătura mea la treburile materiale? Oare nu poţi tu separa în mintea ta realităţile spirituale ale regatului de problemele materiale, sociale, economice şi politice din timpurile acestea? Când vorbesc limba spiritului, de ce oare persişti tu în a traduce gândul mea în limbajul cărnii, şi asta numai pentru că îmi permit să mă folosesc de relaţii comune şi literale cu scopul ilustrării adevărurilor spirituale? Copiii mei, vă rog să încetaţi a mai aplica învăţătura regatului spiritului sordidelor treburi ale sclaviei, ale mizeriei, ale caselor şi ale pământurilor, şi problemelor materiale de echitate şi de justiţie umane. Aceste chestiuni temporare îi privesc pe oamenii acestei lumi şi, cu toate că într-un anumit fel ele îi afectează pe toţi oamenii, voi aţi fost chemaţi să mă reprezentaţi în lume aşa cum îl reprezint eu pe Tatăl meu. Voi sunteţi ambasadorii spirituali ai unui regat spiritual, reprezentanţii speciali ai Tatălui spiritual. Până acum ar fi trebuit deja să-mi fie cu putinţă să vă instruiesc ca adulţi ai împărăţiei spiritului. Oare va trebui întotdeauna să vă vorbesc ca unor copii? Voi nu credeţi niciodată în percepţia spirituală? Totuşi, eu vă iubesc şi voi avea mare răbdare cu voi până la capătul asocierii noastre în carne. Şi chiar şi după aceea, spiritul meu vă va lua-o înainte în toată lumea.

8. În Iudeea meridională

142:8.1 (1605.3) Către sfârşitul lui aprilie, opoziţia contra lui Iisus devenise atât de pronunţată la farisei şi la saduchei că Maestrul şi

apostolii săi s-au decis să părăsească Ierusalimul pentru o vreme şi să se îndrepte spre sud ca să muncească în Betleem şi în Hebron. Toată luna mai a fost folosită în activitatea personală din aceste oraşe şi la locuitorii din oraşele învecinate. Pe parcursul acestei deplasări, ei nu au ţinut nici o predică în public, ci au făcut doar vizite din casă în casă. În vreme ce apostoli propovăduiau evanghelia şi îi îngrijeau pe bolnavi, Iisus şi Abner au petrecut o parte din timp în En-Gedi pentru a vizita colonia nazarineeană. De acolo plecase Ioan Botezătorul, iar Abner fusese şeful acestui grup. Mulţi dintre membrii confreriei nazarineene au început să creadă în Iisus, însă majoritatea acestor oameni asceţi şi excentrici a refuzat să îl accepte ca învăţător trimis din cer, deoarece el nu învăţa despre postire sau despre alte forme de renunţare.

142:8.2 (1605.4) Locuitorii acestei regiuni nu ştiau că Iisus se născuse în Betleem. La fel cu majoritatea discipolilor, ei presupuneau întotdeauna că Maestrul venise pe lume în Nazaret, dar cei doisprezece apostoli cunoşteau faptele.

142:8.3 (1605.5) Acea şedere în Iudeea meridională a fost o perioadă de lucru odihnitoare şi fructuoasă; regatul a sporit cu numeroase suflete. La începutul lui iunie, agitaţia contra lui Iisus se calmase atât de bine în Ierusalim încât Maestrul şi apostolii s-au reîntors acolo ca să instruiască şi să-i încurajeze pe credincioşi.

142:8.4 (1606.1) Cu toate că Iisus şi apostolii şi-au petrecut toată luna iunie în Ierusalim sau prin împrejurimi, ei nu au predicat în public în cursul acestei perioade. Ei au trăit, în cea mai mare parte a timpului, sub corturile pe care le ridicaseră într-un parc sau o grădină umbrită, cunoscută în acea vreme sub numele de Ghetsemani, situată pe panta

vestică a Muntelui Măslinilor, nu departe de pârâul Cedronului. Ei au petrecut în general sabaturile de la sfârşit de săptămână acasă la Lazăr şi surorile lui din Bethania. Iisus nu a pătruns decât de câteva ori în interiorul zidurilor Ierusalimului, însă un mare număr de căutători interesaţi au mers până în Ghetsemani pentru a vorbi cu el. Într-o seară de vineri, Nicodim şi un anume Iosif din Arimatea s-au încumetat să îi facă o vizită lui Iisus, dar, în timp ce se găseau deja în faţa intrării cortului Maestrului, ei au făcut cale întoarsă de frică. Bineînţeles, ei nu-şi dădeau seama că Iisus avea cunoştinţă de toate acţiunile lor.

142:8.5 (1606.2) Când conducătorii iudei au aflat că Iisus revenise în Ierusalim, ei s-au pregătit să îl aresteze; însă, băgând de seamă că el nu ţinea predici publice, au tras concluzia că se speriase de campania lor anterioară şi au hotărât să îl lase să-şi continue învăţătura în modul acesta privat, fără a-l molesta mai departe. Treburile şi-au urmat deci în linişte cursul până în ultimele zile ale lunii iunie, când un anume Simon, membru al sanhedrinului, s-a raliat public la învăţăturile lui Iisus, după ce a declarat aceasta în prealabil şefilor iudei. Imediat s-a organizat o nouă campanie pentru a-l prinde pe Iisus, şi ea a devenit atât de puternică încât Maestrul a trebuit să se retragă în oraşele din Samaria şi din Decapole.

Cartea Urantia

Capitolul 143

Traversarea Samariei

143:0.1 (1607.1) LA sfârşitul lunii iunie a anului 27, din cauza opozitiei tot mai mari a liderilor religioşi iudei, Iisus şi cei doisprezece au părăsit Ierusalimul după ce şi-au trimis corturile şi putinele lor bunuri personale spre a păstrare în casa lui Lazăr din Bethania. Mergând spre nord în Samaria, ei s-au oprit în Betel pentru sabat. Au predicat acolo vreme de mai multe zile oamenilor care veneau din Gofna şi din Efraim. Un grup de cetăteni din Arimatea şi din Tamna au venit ca să îl invite pe Iisus să le viziteze satele. Maestrul şi apostolii săi au petrecut mai mult de două săptămâni propovăduind iudeilor şi samaritenilor din această regiune; multi dintre cei de acolo veneau de la distante apreciabile, precum Antipatris, pentru a auzi vestea cea bună a regatului.

143:0.2 (1607.2) Populatiile din sudul Samarei l-au ascultat pe Iisus cu bucurie şi, în afară de Iuda Iscarioteanul, apostolii au reuşit să îşi învingă o mare parte din prejudecătile împotriva samaritenilor. În ultima săptămână din iulie, Iisus şi asociatii lui s-au pregătit să plece către noile oraşe greceşti, al Faselisului şi acela al Archelaisului, de lângă Iordan.

1. Predicarea în Archelais

143:1.1 (1607.3) În timpul primelor săptămâni din august, grupul apostolic şi-a stabilit cartierul în oraşele greceşti Archelais şi Faselis; acolo au avut ei prima dată experienta predicării în fata unor adunări compuse aproape exclusiv din gentili - greci, romani şi sirieni - căci erau putini locuitori iudei în aceste două oraşe greceşti. La contactul cu aceşti cetăteni romani, apostolii au întâmpinat noi dificultăti în proclamarea mesajului regatului care vine, întâlnind în acelaşi timp noi obiectii la învătăturile lui Iisus. La una dintre numeroasele convorbiri de seară cu apostolii, Iisus a ascultat cu atentie aceste obiectii la evanghelia împărătiei, întâmpinate de cei doisprezece de când îşi reluaseră experientele cu oamenii interesati de munca lor personală.
143:1.2 (1607.4) O întrebare pusă de Filip descria în mod tipic greutătile lor. Filip a spus: „Maestre, aceşti greci şi aceşti romani tratează mesajul nostru cu uşurintă şi zic că aceste învătături nu sunt potrivite decât celor plăpânzilor şi sclavilor. Ei afirmă că religia păgânilor este superioară învătăturii noastre pentru că ea îndeamnă la

dobândirea unui caracter tare, solid şi dinamic. Ei zic că noi căutăm să îi convertim pe toti oamenii în specimene debile de non-rezistenti pasivi, care vor pieri rapid şi vor dispărea de pe fata pământului. Ei te iubesc, Maestre, şi admit deopotrivă pe larg că învătătura ta este cerească şi ideală, dar refuză să ne ia în serios. Ei afirmă că religia ta nu este pentru această lume, că oamenii nu pot să trăiască după învătătura ta. Acum, Maestre, ce o să le zicem acestor gentili?"

143:1.3 (1607.5) După ce a ascultat obiectii similare contra evangheliei împărătiei prezentat de Toma, de Nataniel, de Simon Zelotul şi de Matei, Iisus le-a zis celor doisprezece:

143:1.4 (1608.1) "Eu am venit în lumea aceasta pentru a face voia Tatălui meu şi pentru a revela, întregii omeniri, caracterul său iubitor. Aceasta, fratilor, este misiunea mea, şi acesta este unicul lucrul pe care îl voi face fără a mă sinchisi că învătăturile mele riscă să fie rău întelese de iudeii şi de gentilii din epoca noastră sau din oricare altă generatie. Nu ar trebui să treceti cu vederea că însăşi iubirea divină are disciplina ei severă. Iubirea unui părinte pentru fiul său obligă adesea părintele să înfrâneze activitătile necugetate ale odraslei sale nechibzuite. Copilul nu întelege întotdeauna motivele întelepte şi afectuoase ale disciplinei restrictive a părintelui. Dar eu vă declar că Tatăl meu din Paradis guvernează efectiv un univers de universuri prin puterea constrângătoare a iubirii sale. Iubirea este cea mai mare dintre toate realitătile spirituale. Adevărul este o revelatie eliberatoare, dar iubirea este relatia supremă. Oricare ar fi greşelile contemporanilor voştri din administratia actuală a lumii lor, evanghelia pe care v-o proclam eu va guverna această aceeaşi lume într-o epocă ce va fi să vină. Telul ultim al progresului uman constă în

a recunoaşte cu respect paternitatea lui Dumnezeu şi în a materializa cu dragoste fraternitatea oamenilor.

143:1.5 (1608.2) ”Cine v-a zis că evanghelia mea era destinată numai sclavilor şi celor slabi? Voi, apostolii mei aleşi, semănati oare cu nişte oameni slabi? Ioan avea o înfătişare plăpândă? Găsiti cumva că eu aş fi sclavul fricii? Este adevărat că evanghelia este predicată celor săraci şi asupriti din această generatie. Religiile acestei lumi i-au neglijat, dar Tatăl meu nu face nici o deosebire de persoană. Mai mult, săracii de astăzi sunt primii care să acorde atentie chemării la pocăintă şi acceptării filiatiei. Evanghelia împărătiei trebuie să fie predicată tuturor oamenilor - iudei şi gentili, greci şi romani, bogati şi săraci, liberi şi sclavi - şi deopotrivă tinerilor şi bătrânilor, bărbatilor şi femeilor.

143:1.6 (1608.3) ”Pentru că Tatăl meu este un Dumnezeu al iubirii şi se bucură să practice îndurarea, nu vă lăsati pătrunşi de ideea că serviciul regatului trebuie să fie de o uşurătate monotonă. Ascensiunea în Paradis este suprema aventură a tuturor timpurilor, greaua dobândire a veşniciei. Slujirea regatului pe pământ va face apel la toată bărbătia plină de curaj pe care o puteti manifesta voi şi colaboratorii voştri. Multi dintre voi veti fi trimişi la moarte din cauza loialitătii voastre fată de evanghelia acestei împărătii. Este uşor să mori pe câmpul de bătălie, într-un război material, când curajul vostru este întărit de prezenta camarazilor voştri de luptă, dar este nevoie o formă superioară şi mai profundă de curaj uman şi de devotament pentru a-ti jertfi viata, calm şi de unul singur, din dragostea fată de un adevăr păstrat cu sfintenie în inima voastră de muritor.

143:1.7 (1608.4) ”Astăzi, necredincioşii pot să vă reproşeze cu dispret că predicati o evanghelie a non-rezistentei şi că trăiti o viată a non-violentei, dar voi sunteti primii voluntari ai unui lung şir de credincioşi sinceri în evanghelia acestei împărătii, care vor uimi toată omenirea prin consacrarea lor eroică fată de aceste învătături. Nici o oştire n-a manifestat vreodată mai mult curaj şi vitejie decât voi şi loialii voştri succesori le veti arăta mergând să proclamati în toată lumea vestea cea bună - paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea oamenilor. Curajul cărnii este forma inferioară a vitejiei. Vitejia mentală este un tip mai elevat de curaj omenesc, dar vitejia superioară şi supremă este o fidelitate intransigentă fată de convingerile iluminate legate de realitătile spirituale profunde. Un asemenea curaj constituie eroismul oamenilor care îl cunosc pe Dumnezeu. Or, voi sunteti cu totii oameni care îl cunoaşteti pe Dumnezeu; este cât se poate de adevărat că sunteti asociatii personali ai Fiului Omului.”

143:1.8 (1608.5) Aceasta nu este tot ce a zis Iisus cu acest prilej, dar este introducerea discursului său. El a continuat apoi îndelung asupra acestei declaratii pentru a o amplifica şi a o ilustra. Aceasta a fost una dintre cuvântările cele mai pasionante pe care le-a adresat Iisus celor doisprezece. Rareori vorbea Maestrul apostolilor săi cu atâta patimă, dar aceasta a fost una dintre rarele ocazii în care el a vorbit cu o intensitate manifestă şi însotită de o emotie pronuntată.

143:1.9 (1609.1) Rezultatul asupra predicării publice şi a slujirii personale a apostolilor a fost imediat; începând din ziua aceea, mesajul lor a luat un nou ton de stăpânire curajoasă. Cei doisprezece au continuat să dobândească spiritul de o dinamică pozitivă al noii

evanghelii a regatului. De acum înainte, ei nu s-a mai ocupat tot atât de mult de predicarea virtutilor negative şi a îndemnurilor pasive ale învătăturii cu multiple fatete dată de Maestrul lor.

2. Lectia despre stăpânirea de sine

143:2.1 (1609.2) Maestrul era un exemplu, devenit perfect, al unui om stăpân pe sine. Daca era ponegrit, el nu ponegrea; când a suferit, el nu a rostit nici o amenintare contra călăilor săi; când a fost acuzat de duşmanii lui, el s-a încredintat pur şi simplu justei judecăti a Tatălui din ceruri.

143:2.2 (1609.3) La una dintre convorbirile de seară, Andrei l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, oare trebuie să practicăm renuntarea de sine după cum ne-a învătat Ioan, sau trebuie să căutăm stăpânirea de sine după cum ne înveti tu?” Iisus a răspuns: „În adevăr, Ioan v-a învătat calea dreptătii conformă cu lumina şi cu legile strămoşilor săi; aceasta era religia auto-examinării şi a negării de sine. Dar eu vin cu un nou mesaj, acela al uitării de sine şi al stăpânirii de sine. Eu vă arăt calea vietii aşa cum mi-a revelat-o Tatăl din ceruri.
143:2.3 (1609.4) ”În adevăr, în adevăr, eu v-o spun, cel care îşi domină propria personalitate este mai puternic decât cel care pune stăpânire pe un oraş. Stăpânirea de sine este măsura naturii morale a unui om şi indicele dezvoltării sale spirituale. În vechea ordine voi ati practicat postul şi rugăciunea. Ca nouă creatură a renaşterii din spirit, voi învătati să credeti şi să vă înveseliti. În regatul Tatălui voi veti deveni creaturi noi; vechile lucruri trebuie să dispară; iată, eu vă arăt cum au

să devină noi toate lucrurile. Prin dragostea voastră reciprocă, voi o să convingeti lumea că ati trecut de la robie la libertate, de la moarte la viata veşnică.

143:2.4 (1609.5) ”Pe vechea cale, voi căutati să suprimati, să dati ascultare şi să vă conformati regulilor de viată; pe noua cale voi sunteti mai întâi *transformati* prin Spiritul Adevărului şi, tocmai prin aceea, întăriti în străfundul sufletului vostru de constanta reînnoire spirituală a mintii voastre; voi sunteti, aşadar, înzestrati cu puterea de a înfăptui cu certitudine şi cu bucurie gratioasa, acceptabila şi perfecta voie a lui Dumnezeu. Nu uitati - credinta voastră personală în făgăduintele extrem de mari şi de pretioase ale lui Dumnezeu este cea care vă garantează împărtăşirea voastră din natura divină. Astfel, prin credinta voastră şi prin transformarea spiritului, voi deveniti în realitate temple ale lui Dumnezeu, iar spiritul său locuieşte realmente în voi. Deci dacă spiritul sălăşluieşte în voi, atunci nu mai sunteti sclavi legati de carne, ci fii ai spiritului, liberi şi descătuşati. Noua lege a spiritului vă înzestrează cu libertatea datorată stăpânirii de sine, care înlocuieşte vechea lege a fricii de a fi robul sinelui şi a sclaviei negării de sine.

143:2.5 (1609.6) ”De multe ori, când ati făcut rău, voi v-ati gândit să atribuiti responsabilitatea faptelor voastre influentei răului, în timp ce în realitate v-ati lăsat pur şi simplu rătăciti de propriile voastre tendinte naturale. Profetul Ieremia nu ne-a zis el odinioară că inima omenească este mai mare înşelătoare decât orice, şi uneori chiar şi groaznic de perfidă? Cât este de uşor să vă amăgiti şi să vă lăsati pradă temerilor voastre prosteşti, poftelor de tot felul, plăcerilor înrobitoare, răutătii, invidiei şi chiar şi urii răzbunătoare!

143:2.6 (1610.1) ”Mântuirea vine prin regenerarea spiritului, iar nu prin actele fariseice ale cărnii. Voi sunteti justificati prin credintă şi admişi în comuniune prin gratie, iar nu prin frică sau prin negarea de sine a cărnii, deşi copiii Tatălui care sunt născuti din spirit sunt constant şi întotdeauna *stăpânii* sinelui lor şi a tot ceea ce tine de dorintele cărnii. Când ştiti că sunteti salvati prin credintă, voi posedati realmente pacea cu Dumnezeu. Toti cei care urmează calea acestei păci cereşti sunt meniti a fi sanctificati în serviciul veşnic al fiilor în continuu progres ai Dumnezeului veşnic. De acum înainte, nu este o datorie, ci mai degrabă privilegiul vostru exaltat, faptul de a vă curăti de toate relele mintii şi ale trupului în vreme ce căutati desăvârşirea în iubirea de Dumnezeu.

143:2.7 (1610.2) ”Filiatia voastră îşi are temelia în credintă, iar voi trebuie să rămâneti neclintiti în fata fricii. Bucuria voastră e născută din încrederea în cuvântul divin; voi nu veti fi deci făcuti să vă îndoiti de realitatea iubirii şi a milosteniei Tatălui. Chiar bunătatea lui Dumnezeu îi conduce pe oameni la o căintă sinceră şi autentică. Pentru voi, secretul stăpânirii de sine este legat de credinta voastră în spiritul care locuieşte în voi şi care actionează prin iubire. Şi chiar şi această credintă care salvează, voi nu o aveti prin voi înşivă; şi ea este un dar de la Dumnezeu. Dacă sunteti copiii acestei credinte vii, voi nu mai sunteti sclavii sinelui, ci mai degrabă stăpâni triumfători peste voi înşivă, fiii eliberati ai lui Dumnezeu.

143:2.8 (1610.3) ”Deci copiii mei, dacă sunteti născuti din spirit, voi sunteti dezrobiti pe veci din sclavia conştientă a unei vieti de renuntare şi de supraveghere atentă a dorintelor cărnii; voi sunteti transferati în voiosul regat al spiritului, de unde produceti spontan

roadele spiritului în viata voastră cotidiană; or, roadele spiritului sunt esenta tipului celui mai înalt de autocontrol, care încântă şi înnobilează, mergând până pe culmile realizării muritorilor pământeni - veritabila stăpânire de sine.”

3. Divertismentul şi destinderea

143:3.1 (1610.4) Către această epocă, o stare de mare tensiune emotivă şi nervoasă se dezvoltă printre apostoli şi printre discipolii lor imediat asociati. Ei nu prea erau obişnuiti să trăiască şi să muncească împreună. Ei întâmpinau dificultăti tot mai multe în mentinerea unei armonii în relatiile cu discipolii lui Ioan. Contactul cu gentilii şi samaritenii era o mare încercare pentru aceşti iudei. În plus, recentele cuvinte ale lui Iisus sporiseră starea de confuzie a mintii lor. Andrei aproape că îşi pierdea mintile; nemaiştiind ce să facă, el s-a dus la Maestru cu problemele şi cu nedumeririle sale. Când Iisus a auzit-o pe căpetenia apostolică relatându-i necazurile, a zis: „Andrei, nu poti să îi scoti pe oameni din nedumeririle lor prin explicatii când ei se găsesc angajati într-un asemenea stadiu şi cât timp sunt implicate atâtea persoane cu simtăminte violente. Eu nu pot să fac ceea ce îmi ceri - nu mă voi amesteca în aceste dificultăti sociale personale - dar vom merge împreună ca să ne bucurăm de o perioadă de trei zile de odihnă şi de destindere. Mergi la fratii tăi, şi anuntă-le că o să urcati toti cu mine pe muntele Sartaba, unde doresc să mă odihnesc o zi sau două.

143:3.2 (1610.5) Acum, tu ar trebui să îi găseşti pe rând pe cei unsprezece frati ai tăi şi să le zici fiecăruia în parte: 'Maestrul doreşte ca noi să luăm, singuri cu el, o perioadă de repaus sau de destindere. Întrucât noi toti am trecut recent prin multă nemultumire a spiritului şi încordare a mintii, eu sugerez, ca în timpul acestei vacante, să nu se pomenească nimic de încercările şi de dificultătile noastre. Se poate oare să contez pe tine pentru a coopera cu mine în această chestiune ?' Ia astfel contact cu fiecare dintre fratii tăi personal şi între patru ochi." Şi Andrei a făcut ceea ce îl povătuise Maestrul.

143:3.3 (1611.1) Acesta a fost un eveniment minunat în experienta fiecăruia dintre ei; ei nu au uitat niciodată această zi de urcare a muntelui. Pe tot parcursul călătoriei ei nu au precizat aproape nimic despre dificultătile lor. Ajungând pe creasta muntelui, Iisus i-a pus să se aşeze în jurul lui şi le-a zis: „Fratilor, trebuie să învătati cu totii valoarea odihnei şi eficienta destinderii. Întelegeti bine că cea mai bună metodă pentru a rezolva unele probleme încurcate constă în a le lăsa deoparte o vreme. După aceea, când reveniti împrospătati de odihnă sau de adorare, voi sunteti în măsură să atacati dificultătile voastre cu un cap mai limpede şi cu o mână mai fermă, fără a mai pomeni de o inimă mai hotărâtă. Pe de altă parte, voi veti constata foarte adesea că importanta şi proportiile problemei voastre se micşorează în timp ce vă odihniti mintea şi corpul."
143:3.4 (1611.2) În ziua următoare, Iisus i-a dat fiecăruia dintre cei doisprezece câte o temă de discutie. Toată ziua a fost consacrată amintirilor şi conversatiilor asupra unor subiecte străine activitătilor religioase. Au fost momentan şocati atunci când Iisus a neglijat chiar şi a-şi aduce multumirile - verbal - pe când rupea pâinea pentru a

prânzi. Aceasta era prima dată când îl vedeau omitând această formalitate.

143:3.5 (1611.3) În cursul urcării lor pe munte, capul lui Andrei era plin de probleme. Ioan era peste măsură de nedumerit în inima sa. Iacob era chinuitor de tulburat în sufletul său. Matei era în mare lipsă de bani, având în vedere că grupul stătuse printre gentili. Petru era istovit şi fusese recent mai instabil decât de obicei. Iuda suferea de un atac periodic de susceptibilitate şi de egoism. Simon era peste măsură de bulversat de eforturile lucide de a împăca patriotismul lui cu dragostea fraternitătii umane. Filip era din ce în ce mai încurcat de felul în care se derulau evenimentele. Nataniel avea mai putin umor de când contactul său cu populatia gentililor, iar Toma trecea printr-o perioadă de profundă depresie. Numai gemenii erau într-o stare normală şi lipsiti de orice griji. Toti erau extrem de nedumeriti, neştiind cum s-ar putea întelege paşnic cu discipolii lui Ioan.

143:3.6 (1611.4) În cea de-a treia zi, când s-au pornit să coboare muntele şi au revenit în tabăra lor, se produsese în ei o mare schimbare. Făcuseră importanta descoperire că multe dintre dilemele omeneşti nu au o existentă reală, că multe dificultăti presante sunt creatiile unei frici exagerate şi rezultatul unei nelinişti sporite. Ei învătaseră că cea mai bună manieră de a face fată tuturor necazurilor de soiul acesta consta în a le neglija. Plecând, ei lăsaseră aceste probleme să se rezolve de la sine.

143:3.7 (1611.5) Întoarcerea lor din această vacantă a marcat începutul unei perioade de relatii considerabil îmbunătătite cu partizanii lui Ioan. O mare parte a celor doisprezece s-a lăsat purtată de voioşie atunci când au băgat de seamă schimbarea mentală a fiecăruia şi au

observat absenta iritării nervoase de care beneficiau ca urmare a celor trei zile ale lor de vacantă, departe de rutina îndatoririlor cotidiene ale vietii. Monotonia contactelor umane riscă întotdeauna să înmultească serios neîntelegerile şi să sporească dificultătile.

143:3.8 (1611.6) În cele două oraşe greceşti, al Archelaisului şi al Faselisului, nu erau foarte multi gentilii care să creadă în evanghelie, dar cei doisprezece apostoli au câştigat o pretioasă experientă în aceasta primă lucrare importantă a lor pe lângă populatiile compuse exclusiv din gentili. Într-o luni de dimineată către mijlocul lunii, Iisus i-a zis lui Andrei: „Să pătrundem în Samaria.” Şi cei doisprezece au plecat, numaidecât, către oraşul Sicarului, aproape de fântâna lui Iacob.

4. Iudeii şi Samaritenii

143:4.1 (1612.1) De peste şase sute de ani, iudeii din Iudeea, şi mai târziu cei din Galileea, fuseseră învrăjbiti cu samaritenii. Iată cum se născuse discordia dintre iudei şi samariteni: cu vreo 700 de ani înainte de Iisus Cristos, Sargon, regele Asiriei, a înăbuşit o revoltă din Palestina centrală şi a pus în captivitate peste douăzeci şi cinci de mii de iudei din nordul regatului Israelului. El a instalat în locul lor un număr aproape egal de descendenti ai cutitilor, ai sefarvitilor şi ai hamatitilor. Mai târziu, Asurbanipal a mai trimis şi alte colonii să locuiască în Samaria.

143:4.2 (1612.2) Vrajba religioasă dintre iudei şi samariteni data de la reîntoarcerea iudeilor din captivitatea lor din Babilon, când

samaritenii au încercat să împiedice reconstruirea Ierusalimului. Mai târziu, ei i-au ofensat pe iudei acordând ajutor oştirilor lui Alexandru. Drept multumire pentru prietenia lor, Alexandru le-a dat samaritenilor permisiunea de a construi un templu pe muntele Garizim; acolo ei l-au adorat pe Iehova şi pe zeii lor tribali, şi au oferit jertfe foarte asemănătoare cu acele de la slujbele templului din Ierusalim. Cel putin au continuat acest cult până în epoca macabeilor, când Ioan Hyrkan le-a distrus templul de pe muntele Garizim. În muncile lui pentru samariteni după moartea lui Iisus, apostolul Filip a tinut numeroase reuniuni pe locul acestui vechi templu samaritean.

143:4.3 (1612.3) Antagonismele dintre iudei şi samariteni deveniseră istorice şi consacrate prin uzante. De la epoca lui Alexandru, cele două grupuri aveau din ce în ce mai putine raporturi. Celor doisprezece apostoli nu le displăcea să predice în oraşele greceşti şi în alte oraşe ale gentililor din Decapolis şi din Siria, dar aceasta a fost pentru ei o aspră încercare a fidelitătii fată de Maestrul lor când acesta le-a zis: „Să mergem în Samaria.” Cu toate acestea, în decursul timpului, mai bine de un an, pe care îl petrecuseră cu Iisus, ei dobândiseră o formă de loialitate personală care transcende chiar şi credinta lor în învătăturile sale şi prejudecătile lor contra samaritenilor.

5. Femeia din Sycar

143:5.1 (1612.4) Când Maestrul şi cei doisprezece au sosit la fântâna lui Iacob, Iisus, obosit de călătorie, s-a oprit lângă fântână, în vreme

ce Filip îi ducea pe apostoli la Sycar pentru a ajuta la aducerea de merinde şi de corturi, căci îşi propuseseră să rămână o vreme în vecinătate. Petru şi fiii lui Zebedeu ar fi vrut să stea cu Iisus, dar el i-a rugat să îi însotească pe colegii lor, spunând: „Să nu aveti teamă pentru mine. Samaritenii vor fi prietenoşi. Numai fratii noştri, iudeii, ei caută să ne facă rău.” Era aproape ora şase, în această seară de vară, când Iisus s-a aşezat lângă fântână pentru a aştepta reîntoarcerea apostolilor.

143:5.2 (1612.5) Apa din putul lui Iacob era mai putin sărată decât cea din putul lui Sycar; ea era deci foarte apreciată ca băutură. Lui Iisus îi era sete, dar nu avea nimic de scos apă din fântână. Aşadar, când o femeie din Sycar a venit cu urciorul ei şi a dat să scoată apă, Iisus îi zise: „Dă-mi să beau.” Această femeie din Samaria ştia că Iisus era un iudeu după port şi înfătişare, şi bănuia că era un iudeu din Galileea din pricina accentului său. Numele-i era Nalda, şi era o făptură amabilă. Mare i-a fost surprinderea să vadă un bărbat iudeu vorbindu-i în felul acesta lângă fântână şi cerându-i apă de băut, căci, în vremea aceea se socotea că nu se cuvine ca un bărbat respectabil să vorbească în public cu o femeie, şi cu atât mai putin pentru un iudeu de a adresa cuvinte unei samaritene. Nalda l-a întrebat deci pe Iisus: „Cum se face că tu, un iudeu, îmi ceri de băut mie, o samariteană?” Iisus răspunse: „E adevărat, eu ti-am cerut de băut, dar tu numai dacă ai putea întelege, mi-ai cere atunci o înghititură de apă vie.” Atunci, Nalda zise: „Dar, Domnule, n-ai nimic de scos apă, iar putul este adânc. De unde vei scoate această apă vie? Oare eşti mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat această fântână, care a băut de acolo el însuşi şi care le-a dat de băut şi fiilor lui şi vitelor lui?”

143:5.3 (1613.1) Iisus a replicat: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi sete din nou, dar oricui bea din apa spiritului viu nu îi va fi sete niciodată. Această apă vie va deveni în el un izvor de reîmprospătare care va ţâşni chiar până în viata veşnică. Nalda zise atunci: „Dă-mi această apă ca să nu îmi fie sete şi ca să nu mai fie nevoie să fac tot acest drum pentru a lua apă. În plus, tot ceea ce ar putea un samariteană să primească de la un iudeu atât de vrednic de laudă ca tine ar fi o plăcere."

143:5.4 (1613.2) Nalda nu ştia cum să interpreteze dispozitia lui Iisus de a-i vorbi. Ea vedea pe chipul Maestrului expresia unui om just şi sfânt, dar ea a luat cordialitatea sa drept o familiaritate obişnuită şi a interpretat fals simbolismul său ca pe o manieră de a face avansuri. Fiind o femeie de o moralitate putin severă, ea era dispusă să devină în mod făţiş cochetă când Iisus, privind-o drept în ochi, i-a zis cu o voce poruncitoare: „Femeie, mergi de-l caută pe sotul tău şi adu-l aici." Această poruncă a readus-o pe Nalda la realitate. A văzut că judecase greşit bunătatea Maestrului şi şi-a dat seama că interpretase greşit întelesul cuvintelor sale. A început să se teamă; a început să înteleagă că se găsea în fata unei persoane neobişnuite şi a căutat pe dibuite în mintea sa după un răspuns potrivit. În mare confuzie, ea zise: „Dar, Domnule, nu pot să îl chem pe sotul meu, căci nu am sot." Atunci Iisus a reluat: „Ai spus adevărul, căci, deşi ai avut cândva un sot, bărbatul cu care trăieşti acum nu este sotul tău. Mai bine ai înceta să mai iei cuvintele mele cu uşurătate, şi ai căuta apa vie pe care ti-am oferit-o astăzi."

143:5.5 (1613.3) Nalda era acum dezmeticită, şi sinele ei superior se deşteptase. Nu era numai din voia ei că devenise o femeie imorală. Ea

fusese brutal şi fără temei respinsă de sotul ei şi, în această situatie disperată, ea consimtise atunci să trăiască cu un grec, ca sotie a lui, dar fără căsătoria de rigoare. Nalda se simtea acum foarte ruşinată de a fi vorbit cu atâta nechibzuintă lui Iisus. Foarte pocăită, ea îi zise atunci Maestrului: „Domnul meu, eu mă căiesc de felul în care ti-am vorbit, căci îmi dau seama că eşti un om sfânt sau poate un profet.” Ea era pe punctul de a-i cere un ajutor direct şi personal Maestrului când ea făcu ceea ce atâtea persoane au făcut până la ea şi după ea - ea a ocolit chestiunea salvării personale orientându-se către o discutie despre teologie şi filozofie. Ea a abătut rapid conversatia de la propriile ei nevoi către o controversă teologică. Arătând cu degetul spre muntele Garizim, ea continuă zicând: „Părintii noştri se închinau pe acest munte şi, totuşi, *tu* zici că locul în care ar trebui să se închine oamenii se află la Ierusalim. Unde este deci locul bun pentru a-l adora pe Dumnezeu?”

143:5.6 (1613.4) Iisus a sesizat încercarea sufletului femeii de a evita contactul direct şi scrutător cu Creatorul ei, dar el a văzut, de asemenea, prezenta, în sufletul ei, a unei dorinte de a cunoaşte calea mai bună a vietii. La urma urmei, era, în inima Naldei, o adevărată sete de apă vie. El s-a purtat deci cu răbdare spunându-i: „Femeie, îngăduie-mi să-ti zic că va veni curând ziua în care nu te vei mai închina Tatălui nici pe acest munte, nici în Ierusalim. Actualmente tu te închini la ceva ce nu cunoşti, un amestec de religie a numeroşi zei păgâni şi filozofiile gentililor. Iudeii, cel putin, ştiu pe cine adoră; ei au risipit orice confuzie concentrându-şi adorarea asupra unui singur Dumnezeu, Iehova. Ar trebui să mă crezi atunci când îti zic că va veni în curând ceasul - chiar a venit deja - când toti adoratorii sinceri vor

adora Tatăl în spirit şi în adevăr, căci tocmai astfel de adoratori caută Tatăl. Dumnezeu este spirit, şi cei care îl adoră trebuie să îl adore în spirit şi în adevăr. Nu vei obtine mântuirea numai cunoscând un loc de cult sau modul în care ar trebui să se închine ceilalti. Mântuirea ta va veni când vei primi, în propria ta inimă, această apă vie pe care eu ti-o ofer chiar în clipa aceasta."

143:5.7 (1614.1) Dar Nalda avea să încerce încă un efort de a ocoli discutarea problemei stânjenitoare a propriei ei vieti de pe pământ şi a statutului sufletului ei înaintea lui Dumnezeu. O dată mai mult, ea a recurs la întrebări generale despre religie spunând: „Da, ştiu, Domnule, că Ioan a predicat despre venirea 'Convertitorului', a celui care a fost numit Eliberatorul, şi că, la venirea sa, el ne va anunta toate lucrurile" - iar Iisus, întrerupând-o pe Nalda, i-a zis cu o încredintare impresionantă: „Eu, care îti vorbesc, eu sunt acela."

143:5.8 (1614.2) Aceasta era prima proclamare directă, pozitivă şi fătişă a naturii şi a filiatiei lui divine pe care Iisus a făcut-o pe pământ. Şi aceasta a fost făcută unei femei, unei samaritene, şi încă unei femei a cărei reputatie era până atunci îndoielnică în ochii oamenilor. Însă ochiul divin vedea mai mult, în această femeie, mai mult o victimă a păcatului altora decât o păcătoasă voluntară; ea era *acum* un suflet omenesc care dorea mântuirea; o dorea sincer şi din toată inima, şi asta era de ajuns.

143:5.9 (1614.3) Nalda era pe cale de a-şi exprima fierbintea ei dorintă reală şi personală pentru lucrurile mai bune şi pentru un mod de viată mai nobil, dar, tocmai în clipa când avea de gând să-şi expună adevărata dorintă din inima ei, cei doisprezece apostoli au revenit din Sycar. Sosind pe scena unde vorbea Iisus atât de intim cu această

femeie - o samariteană, şi totodată una singură - ei au fost mai mult decât uluiti. Ei şi-au depozitat repede proviziile şi s-au îndepărtat, neîndrăznind nici unul să facă vreo observatie, în timp ce Iisus îi spunea Naldei: „Femeie, mergi pe drumul tău, Dumnezeu te-a iertat. Vei trăi de acum înainte o nouă viată. Ai primit apa vie; o bucurie nouă va izvorî în sufletul tău şi vei deveni o fiică a Preaînaltului." Sesizând dezaprobarea apostolilor, femeia şi-a abandonat urciorul şi a fugit către oraş.

143:5.10 (1614.4) Intrând în oraş, a declarat tuturor celor pe care îi întâlnea: „ieşiti din oraş şi mergeti iute la fântâna lui Iacob, căci veti întâlni acolo un om care mi-a spus tot ce am făcut în viata mea. El să fie oare Convertitorul?" Înainte de asfintitul soarelui, se adunase la fântâna lui Iacob o multime de oameni pentru a-l auzi pe Iisus. Şi Maestrul le-a vorbit mai pe larg despre apa vie, darul spiritului lăuntric.

143:5.11 (1614.5) Apostolii nu au încetat niciodată de a fi şocati de bunăvointa lui Iisus de a vorbi cu femeile, cu femei de reputatie îndoielnică, sau chiar imorale. I-a fost foarte greu lui Iisus să îi învete pe apostoli că femeile, chiar şi cele calificate ca imorale, au un suflet care poate să-l aleagă pe Dumnezeu drept Tată, şi că ele pot deveni astfel fiice ale lui Dumnezeu şi candidate la viata veşnică. Chiar şi cu nouăsprezece veacuri mai târziu, multi oameni arată aceeaşi rea-vointă în a pricepe învătăturile Maestrului. Până şi religia creştină a fost clădită în jurul faptului mortii lui Cristos în loc de a fi în jurul adevărului vietii sale. Lumea ar trebui să se ocupe mai mult de viata sa fericită, revelatoare de Dumnezeu, decât de moartea sa tragică şi dezolantă.

143:5.12 (1614.6) În ziua următoare, Nalda a istorisit toată povestea apostolului Ioan, dar el nu le-a dezvăluit-o niciodată în întregime celorlalti apostoli, iar Iisus nu le-a vorbit despre asta în detaliu celor doisprezece.

143:5.13 (1615.1) Nalda l-a informat pe Ioan că Iisus îi spusese „tot ceea ce făcuse ea în viată”. Ioan a vrut de multe ori să-l întrebe pe Iisus despre întâlnirea lui cu Nalda, dar n-a făcut-o niciodată. Iisus nu zisese samaritenei decât un singur lucru despre ea însăşi, dar privirea lui pironită în ochii ei şi modul în care se purtase cu ea o făcuseră să-şi readucă într-o clipă în minte o viziune panoramică a vietii ei frământate, astfel încât ea a asociat toată această auto-revelatie a vietii sale trecute cu privirea şi cuvintele Maestrului. Iisus nu îi spusese niciodată că ea avusese cinci soti. Ea trăise cu patru bărbati diferiti de când o repudiase sotul ei. În momentul în care a înteles clar că Iisus era un om al lui Dumnezeu, acest fapt şi tot trecutul ei i-a revenit în memorie cu atâta intensitate încât i-a repetat ulterior lui Ioan că Iisus îi povestise realmente totul despre ea însăşi.

6. Reînnoirea religioasă în Samaria

143:6.1 (1615.2) La sfârşitul zilei în care Nalda a atras multimea în afara Sycarului pentru a-l vedea pe Iisus, cei doisprezece tocmai soseau din Sycar cu alimente. Ei l-au rugat pe Iisus să ia masa cu ei în loc de a vorbi populatiei, căci nu mâncaseră nimic toată ziua şi le era foame. Dar Iisus ştia că avea să se lase în curând întunericul, aşa că a stăruit în hotărârea sa de a vorbi oamenilor adunati înainte de a-i

trimite de acolo. Când Andrei a încercat să îl convingă să mănânce un pic înainte de a vorbi multimii, Iisus zise: „Eu am ceva de mâncat ce voi nu cunoaşteti.” Când apostolii au auzit asta, şi-au zis între ei: „Oare i-o fi adus cineva demâncare? I-o fi dat femeia şi hrană tot atunci când i-a dat apă?” Când Iisus i-a auzit vorbind între ei, s-a dus la cei doisprezece, înainte de a adresa o cuvântare multimii, şi le-a zis: „Hrana mea este aceea de a face voia celui care m-a trimis să îndeplinesc lucrarea lui. Voi ar trebui să încetati să mai spuneti că mai este atâta şi atâta timp până la cules. Vedeti-i pe aceşti oameni ce ies dintr-un oraş al Samariei ca să ne audă; eu vă zic că câmpiile sunt deja albite pentru recoltare. Cel care recoltează primeşte salariu, şi culege acest fruct pentru viata veşnică; în consecintă, semănătorii şi culegătorii se bucură împreună, căci în aceasta rezidă vechiul dicton: 'unul seamănă şi altul culege.' Eu vă trimit acum să culegeti o recoltă pentru care nu ati muncit; altii s-au trudit şi voi o să intrati în truda lor.” Aceasta a spus-o referindu-se la cele predicate de Ioan Botezătorul.

143:6.2 (1615.3) Iisus şi apostolii s-au dus în Sycar şi au predicat două zile înainte de a-şi aşeza tabăra pe muntele Garizim. Multi locuitori din Sycar au crezut în evanghelie şi au cerut să fie botezati, dar apostolii lui Iisus nu botezau încă.

143:6.3 (1615.4) Cu prilejul primei nopti de tabără de pe muntele Garizim, apostolii se aşteptau la reproşurile lui Iisus la atitudinea lor fată de femeia de la fântâna lui Iacob, însă el nu a făcut nici o aluzie la această chestiune. În loc de aceasta, el le-a tinut memorabila cuvântare despre „realitătile care sunt centrale în regatul lui Dumnezeu”. În fiecare religie, este foarte uşor a se lăsa valorile să

devină disproportionate şi de a se permite faptelor să ocupe, în teologia ei, locul adevărului. Faptul crucii a devenit chiar centrul creştinismului ulterior, dar acesta nu este adevărul central al religiei care se poate deduce din viata şi din învătăturile lui Iisus din Nazaret.

143:6.4 (1615.5) Tema învătăturii lui Iisus de pe muntele Gazirim a fost următoarea: el dorea ca toti oamenii să îl vadă pe Dumnezeu ca pe un Tată-prieten, tot aşa cum el (Iisus) este un frate-prieten. În repetate rânduri, el le-a insuflat faptul că dragostea este relatia majoră din lume - din univers - tot aşa cum adevărul este cea mai mare proclamare a respectării acestor relatii divine.

143:6.5 (1616.1) Iisus s-a dezvăluit într-un mod atât de deplin samaritenilor pentru că putea face aceasta în sigurantă şi pentru că ştia că nu va mai reveni niciodată în inima Samariei ca să predice evanghelia împărătiei.

143:6.6 (1616.2) Iisus şi cei doisprezece şi-au aşezat tabăra pe muntele Gazirim până la sfârşitul lui august. În cursul zilei, ei predicau vestea bună a regatului - paternitatea lui Dumnezeu - samaritenilor, în oraşe, şi îşi petreceau noaptea în tabără. Lucrarea pe care au făcut-o Iisus şi cei doisprezece în aceste oraşe din Samaria a adus multe suflete în regat şi a contribuit foarte mult la pregătirea căii pentru minunata lucrare a lui Filip în aceste regiuni, după moartea şi învierea lui Iisus, şi după răspândirea apostolilor până către marginile pământului ca urmare a cruzimii cu care au fost persecutati credincioşii în Ierusalim.

7. Învătătura despre rugăciune şi adorarea

143:7.1 (1616.3) La cuvântările de seară de pe muntele Gazirim, Iisus a propovăduit multe mari adevăruri; a insistat în mod deosebit pe următoarele:

143:7.2 (1616.4) Adevărata religie este actul unui suflet individual în relatiile sale auto-conştiente cu Creatorul. Religia organizată este încercarea oamenilor de a socializa adorarea persoanelor religioase individuale.

143:7.3 (1616.5) Adorarea - contemplarea spiritualului - trebuie să alterneze cu serviciul, contactul cu realitatea materială. Munca ar trebui să alterneze cu joaca; religia ar trebui să aibă umorul drept contragreutate. Filozofia profundă ar trebui să fie uşurată de poezia ritmată. Încordarea trăirii - tensiunea personalitătii în timp - ar trebui să fie uşurată de odihna pe care o procură adorarea. Sentimentul de nesigurantă născut din frica de izolare a personalitătii în univers ar trebui să aibă ca antidot contemplarea Tatălui prin credintă şi prin încercarea de realizare a Supremului.

143:7.4 (1616.6) Rugăciunea are menirea de a-i face pe oameni să gândească mai putin şi a-i face să *realizeze* mai mult. Ea nu-i destinată să provoace sporirea cunoştintelor, ci mai degrabă adâncirea clarviziunii.

143:7.5 (1616.7) Adorarea are drept tel anticiparea vietii mai bune pe care o aşteptăm, şi reflectarea după aceea a noilor semnificatii spirituale în viata actuală. Rugăciunea este un sprijin spiritual, dar adorarea este dumnezeieşte creativă.

143:7.6 (1616.8) Adorarea este tehnica ce constă în a se întoarce către *Unul* pentru a primi inspiratia care să permită servirea *celor multi.* Adorarea este etalonul care măsoară gradul în care sufletul se detaşează de universul material şi se ataşează totodată în sigurantă de realitătile spirituale ale întregii creatii.

143:7.7 (1616.9) Rugăciunea este o amintire de sine - un gând sublim. Adorarea este uitarea de sine - un supragând. Adorarea este atentia fără efort, adevărata odihnă ideală a sufletului, o formă de exercitiu spiritual odihnitor.

143:7.8 (1616.10) Adorarea este actul unei fractiuni care se identifică cu Totul, finitul cu infinitul, fiul cu Tatăl; timpul, în actiunea ce constă în a merge foarte aproape de eternitate. Adorarea este actul de comuniune personală a fiului cu Tatăl divin, adoptarea, prin sufletul-spirit al omului, a comportamentelor odihnitoare, creative, fraterne şi romantice.

143:7.9 (1616.11) Deşi apostolii nu au înteles decât o mică parte din învătăturile Maestrului în tabăra aceea, alte lumi le-au înteles, iar alte generatii de pe pământ le vor întelege şi ele.

Cartea Urantia

<< Capitolul 143 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 145 >>

Capitolul 144

La Gilboa şi în Decapolis

144:0.1 (1617.1) ÎN TIMPUL lunilor septembrie şi octombrie, ei s-au retras într-o tabără izolată pe coastele muntelui Gilboa. Iisus a petrecut acolo luna septembrie singur cu apostolii lui, învăţându-i şi instruindu-i în adevărurile regatului.

144:0.2 (1617.2) Erau multe motive pentru care Iisus şi apostolii lui s-au retras, în momentul acela, pe graniţa Samariei cu Decapolisul. Conducătorii religioşi ai Ierusalimului erau foarte ostili. Irod Antipa încă îl ţinea pe Ioan în închisoare, temându-se deopotrivă să îl elibereze sau să îl execute, şi continua să îi bănuiască pe Ioan şi pe Iisus de a fi într-un fel sau altul de complicitate. Aceste condiţii au făcut contraindicat proiectul unei campanii active fie în Iudeea, fie în Galileea. Mai era şi un al treilea motiv: încordarea uşor crescândă

dintre conducătorii discipolilor lui Ioan şi apostolii lui Iisus, tensiune care se agrava odată cu sporirea numărului de credincioşi.

144:0.3 (1617.3) Iisus ştia că zilele de lucru preliminar de învăţătură şi de predicare erau aproape trecute, şi că apropiatele lui acte au implicat începerea deplinului efort final al vieţii sale pământeşti; el nu voia ca declanşarea acestei întreprinderi să fie în nici un fel grea sau stânjenitoare pentru Ioan Botezătorul. De aceea Iisus decisese să petreacă câtăva vreme într-un loc retras, ca să recapituleze învăţătura sa cu apostolii săi, şi apoi să lucreze paşnic în oraşele Decapolisului până ce Ioan va fi ori executat, ori eliberat pentru a li se alătura într-un efort unificat.

1. În tabăra din Gilboa

144:1.1 (1617.4) Pe măsură ce trecea vremea, cei doisprezece erau din ce în ce mai devotaţi lui Iisus şi se angajau tot mai adânc în lucrarea regatului. Devoţiunea lor ţinea mai ales de o loialitate personală. Ei nu pricepeau învăţătura lui complexă; nu înţelegeau pe deplin nici natura lui Iisus nici semnificaţia coborârii sale pe Pământ.

144:1.2 (1617.5) Iisus a explicat clar apostolilor lui că el se retrăgea din trei motive:

144:1.3 (1617.6) 1. Pentru a consolida înţelegerea de către ei a evangheliei împărăţiei şi pentru a întări credinţa lor în această evanghelie.

144:1.4 (1617.7) 2. Pentru a permite să se calmeze opoziţia faţă de lucrarea lor, atât în Iudeea, cât şi în Galileea.

144:1.5 (1617.8) 3. Pentru a aştepta decizia în legătură cu soarta lui Ioan Botezătorul.

144:1.6 (1617.9) În timpul şederii lor pe muntele Gilboa, Iisus a dat celor doisprezece multe detalii despre tinereţea sa şi despre experienţele de pe muntele Hermon. El le-a dezvăluit totodată o parte din ceea ce se petrecuse pe dealuri, în timpul celor patruzeci de zile care au urmat imediat botezului său, şi i-a implorat în mod insistent să nu vorbească cu nimeni despre aceste experienţe înainte ca el să se fi întors la Tatăl său.

144:1.7 (1618.1) În cursul acestor săptămâni de septembrie, apostolii s-au odihnit, au stat de vorbă, şi-au povestit experienţele trăite din momentul când Iisus îi chemase la slujbă şi s-au angajat într-un serios efort de a coordona ceea ce îi învăţase Maestrul până atunci. Într-o anumită măsură, toţi aveau sentimentul că aceasta ar fi ultima lor ocazie de a apuca o odihnă prelungită. Ei au înţeles limpede că apropiatul lor efort public, fie în Iudeea, fie în Galileea, va marca începutul proclamării definitive a regatului care va veni, dar ei nu aveau idei bine stabilite despre ceea ce va fi această împărăţie atunci când va veni. Ioan şi Andrei gândeau că regatul venise deja; Petru şi Iacob credeau că era pe venite; Nataniel şi Toma mărturiseau cu francheţe că erau nelămuriţi; Matei, Filip şi Simon Zelotul erau nesiguri şi tulburaţi; cei doi gemeni, în calmul lor, habar nu aveau de controversă; iar Iuda era tăcut şi foarte rezervat.

144:1.8 (1618.2) Iisus a petrecut o mare parte din acest timp singur pe munte în apropierea taberei. Din când în când, îi lua cu el pe Petru, pe Iacob sau pe Ioan, însă, mult mai adesea, el pleca de acolo ca să se

roage sau să comunice în singurătate. După botezul lui Iisus şi cele patruzeci de zile ale lui de pe dealurile din Pereea, nu ar fi prea potrivit să se califice aceste perioade de comuniune cu Tatăl său drept rugăciune, şi nu ar fi logic nici să se spună că Iisus era în adorare. În schimb, este în întregime corect să se numească aceste perioade momente de comuniune personală cu Tatăl său.

144:1.9 (1618.3) Tema centrală a discuţiilor, în tot cursul lunii decembrie, a fost rugăciunea şi adorarea. După ce au discutat despre adorare vreme de câteva zile, Iisus a încheiat prin a rosti memorabilul său discurs despre rugăciune, ca răspuns la rugămintea lui Toma: „Maestre, învaţă-ne să ne rugăm."

144:1.10 (1618.4) Ioan îşi învăţase discipolii o rugăciune, una pentru salvarea în împărăţia ce vine. Cu toate că Iisus nu le-a interzis niciodată discipolilor săi de a se folosi de forma de rugăciune a lui Ioan, apostolii au băgat repede de seamă că Maestrul lor nu aproba în întregime practica de a rosti rugăciuni stabilite şi formale. Cu toate acestea, credincioşii cereau constant să fie învăţaţi să se roage. Cei doisprezece doreau cu ardoare să cunoască forma de rugă pe care ar aproba-o Iisus. În principal din această nevoie de o rugă simplă pentru oamenii de rând a consimţit atunci Iisus, ca răspuns la cererea lui Toma, să îi înveţe o formă sugestivă de rugăciune. Iisus a dat această lecţie într-o după-amiază din a treia săptămână a şederii lor pe muntele Gilboa.

2. Discursul despre rugăciune

144:2.1 (1618.5) ”Ioan v-a învăţat, într-adevăr, o formă simplă de rugăciune: 'O, Tată, curăţă-ne de păcate, arată-ne slava ta, revelează iubirea ta, şi lasă spiritul tău să ne sfinţească inima pe vecie. Amin!' El v-a învăţat această formă de rugăciune pentru ca voi să aveţi ce să învăţaţi mulţimile. El nu avea intenţia de a vă vedea folosind această formă de rugă fixă şi formală ca expresie a propriului vostru suflet în rugăciune.

144:2.2 (1618.6) ”Rugăciunea este în întregime o expresie personală şi spontană a atitudinii sufletului faţă de spirit; rugăciunea ar trebui să fie comuniunea filiaţiei şi expresia frăţiei. Când este dictată de spirit, rugăciunea duce la progresul spiritual de cooperare. Rugăciunea ideală este o formă de comuniune spirituală care conduce la adorarea inteligentă. Adevărata rugăciune este atitudinea sinceră a unui elan către cer pentru a vă atinge idealurile.

144:2.3 (1619.1) ”Rugăciunea este suflul sufletului şi ar trebui să vă îndemne să perseveraţi în încercările voastre de a cunoaşte mai bine voia Tatălui. Dacă unul dintre voi are un vecin şi merge să-l găsească la miezul nopţii: 'Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci unul dintre prietenii mei în călătorie a venit să mă vadă şi nu am nimic să îi ofer', şi dacă vecinul vostru răspunde: 'Nu mă deranja, căci poarta este acum închisă, iar eu şi copiii suntem în pat; aşa că nu pot să mă scol şi să îţi dau pâine'; voi stăruiţi explicându-i că prietenului vostru îi este foame şi că nu aveţi ce să îi oferiţi de mâncare. Vecinul vostru nu se va scula ca să vă dea pâine din prietenie pentru voi, dar eu vă zic că din cauza stăruinţei voastre plictisitoare voastre el se va scula şi vă va da câte pâini vă trebuie. Deci dacă stăruinţa câştigă favorurile chiar şi de la oamenii muritori, cu atât mai mult stăruinţa voastră în spirit

va obţine pentru voi pâinea vieţii din mâinile binevoitoare ale Tatălui care este în ceruri. Eu vă zic iarăşi: Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide. Căci oricine cere primeşte; cel care caută găseşte; şi poarta salvării i se va deschide celui care bate.

144:2.4 (1619.2) ”Care tată dintre voi, dacă fiul său face o cerere nechibzuită, va ezita să-i dea după înţelepciunea sa părintească mai degrabă decât după termenii cerinţei nesocotite a fiului său. Dacă copilul are nevoie de o pâine, îi daţi voi oare o piatră pur şi simplu pentru că el a cerut-o fără judecată? Dacă fiul vostru are nevoie de un peşte, îi veţi da oare un şarpe de apă numai pentru că aţi prins unul în plasele voastre cu peşti, şi pentru că acest copil vă cere prosteşte şarpele? Deci dacă, fiind muritori şi mărginiţi, voi ştiţi să răspundeţi rugăciunilor şi să le faceţi copiilor voştri daruri benefice, cu cât mai mult Tatăl vostru ceresc le va da spiritul şi încă multe binecuvântări suplimentare celor i se vor cere? Oamenii ar trebui să se roage mereu şi să nu se lase descurajaţi.

144:2.5 (1619.3) ”Îngăduiţi-mi să vă istorisesc o poveste despre un anumit judecător care trăia într-un oraş depravat. Acest judecător nu se temea de Dumnezeu şi nu avea respect pentru oameni. Or, se găsea în acest oraş o văduvă aflată în nevoie care mergea constant la acest judecător nedrept spunându-i: 'Apără-mă de adversarul meu.' O vreme el nici n-a vrut să îi acorde atenţie, dar curând şi-a spus în sinea lui: 'Eu nu mă tem de Dumnezeu şi nu am nici o consideraţie pentru oameni, însă, pentru că această văduvă nu conteneşte să mă deranjeze, voi fi de acord cu revendicarea ei ca nu cumva să mă istovească cu vizitele ei continue.' Eu vă istorisesc aceste poveşti pentru a vă încuraja să perseveraţi în rugăciune, iar nu pentru a lăsa să

se creadă că rugile voastre vor modifica justeţea şi dreptatea Tatălui celest. Totuşi, stăruinţa voastră nu este destinată câştigării favorurilor lui Dumnezeu, ci schimbării atitudinii voastre pământeşti să creşterii capacităţii sufletului vostru pentru a primi spiritul.

144:2.6 (1619.4) ”Dar, când voi vă rugaţi, credinţa voastră este foarte slabă. O credinţă autentică va muta munţi de dificultăţi materiale care se pot găsi pe cărarea expansiunii sufletului şi a progresului spiritual.”

3. Rugăciunea credinciosului

144:3.1 (1619.5) Apostolii nu erau încă mulţumiţi; ei doreau ca Iisus să le dea o rugăciune model pe care să le-o poată da de învăţat noilor ucenici. După ce a ascultat acest discurs despre rugăciune, Iacob Zebedeu zise: „Foarte bine, Maestre, dar nu dorim o formă de rugăciune pentru noi atât cât pentru noii credincioşi care ne cer atât de adesea: 'Învaţă-ne să adresăm rugăciuni acceptabile Tatălui din ceruri.'”

144:3.2 (1619.6) Când Iacob termină de vorbit, Iisus zise: „Aşadar dacă încă doriţi o rugăciune, eu vă voi oferi-o pe aceea care le-am dat-o de învăţat fraţilor şi surorilor mele din Nazaret:”

144:3.3 (1620.1) Tatăl nostru, care eşti în ceruri,
144:3.4 (1620.2) Sfinţească-se numele tău.
144:3.5 (1620.3) Să vină împărăţia ta; facă-se voia ta
144:3.6 (1620.4) Pe Pământ precum în ceruri.
144:3.7 (1620.5) Dă-ne nouă astăzi pâinea pentru mâine;
144:3.8 (1620.6) Împrospătează-ne sufletele cu apa vieţii.

144:3.9 (1620.7) Şi iartă-ne fiecăruia dintre noi greşelile sale
144:3.10 (1620.8) Aşa cum şi noi iertăm celor ce ne greşesc nouă.
144:3.11 (1620.9) Salvează-ne de ispită, izbăveşte-ne de ce-i rău,
144:3.12 (1620.10) Şi fă-ne tot mai desăvârşiţi, aşa cum eşti tu însuţi.

144:3.13 (1620.11) Nu este deloc de mirare că apostolii au dorit ca Iisus să îi înveţe o rugăciune model pentru credincioşi. Ioan Botezătorul îi învăţase mai multe rugăciuni pe discipolii lui; toţi marii învăţători formulaseră rugăciuni pentru ucenicii lor. Învăţătorii religioşi ai iudeilor aveau douăzeci şi cinci sau treizeci de rugăciuni permanente pe care le recitau în sinagogi şi chiar şi pe la colţurile drumurilor. Iisus se opusese în mod deosebit rugăciunii în public. Până atunci cei doisprezece îl auziseră rugându-se doar de câteva ori. Îl vedeau petrecând nopţi întregi în rugăciune şi în adoraţie, şi erau foarte curioşi de a cunoaşte natura sau forma rugilor lui. Erau într-adevăr tare apăsaţi de nevoia de a şti ce să le răspundă mulţimilor când acestea cereau să fie învăţate să se roage aşa cum Ioan îi învăţase pe ucenicii lui.

144:3.14 (1620.12) Iisus i-a învăţat pe cei doisprezece să se roage întotdeauna în taină, să plece singuri în liniştitele peisaje ale naturii sau să se închidă în odaia lor când se apucau de rugăciune.

144:3.15 (1620.13) După moartea lui Iisus şi urcarea sa alături de Tatăl său, s-a stabilit la mulţi credincioşi practica de a încheia această rugăciune numită rugăciunea Domnului adăugând: „În numele Domnului Iisus Cristos”. Mai târziu, s-au pierdut două rânduri la

copierea rugăciunii, adăugându-se în acelaşi timp declaraţia suplimentară: „Căci a ta este împărăţia, puterea şi slava, de-a pururi.”

144:3.16
(1620.14) Iisus a dat apostolilor sub formă colectivă rugăciunea aşa cum o formula familia lui în căminul din Nazaret. El nu i-a învăţat niciodată rugăciunea personală formală, ci numai rugile colective, familiale sau sociale. Şi nu s-a grăbit niciodată să facă aceasta.

144:3.17
(1620.15) Iisus i-a învăţat că rugăciunea eficace trebuie să fie:

144:3.18
(1620.16) 1. Dezinteresată - nu numai pentru sine însuşi.

144:3.19
(1620.17) 2. Credincioasă - în acord cu credinţa.

144:3.20
(1620.18) 3. Sinceră - cu inima cinstită.

144:3.21
(1620.19) 4. Inteligentă - în acord cu lumina.

144:3.22
(1620.20) 5. Încrezătoare - în supunerea faţă de voia infinit de înţeleaptă a Tatălui.

144:3.23
(1620.21) Când Iisus petrecea nopţi întregi în rugăciune pe munte, făcea aceasta mai ales pentru discipolii lui, şi în mod deosebit pentru cei doisprezece. Maestrul se ruga foarte puţin pentru el însuşi, dar practica mult adorarea, o adorare a cărei naturi era o comuniune înţelegătoare cu Tatăl său din Paradis.

4. Mai multe despre rugăciune

144:4.1 (1620.22) În timpul zilelor ce au urmat după discursul despre rugăciune, apostolii au continuat să îi pună Maestrului întrebări despre această practică de cult de o importanţă capitală. Indicaţiile privitoare la rugăciune şi la adorare pe care Iisus le-a dat apostolilor săi în cursul acestor zile pot fi repuse în conceptele curente după cum urmează:

144:4.2 (1621.1) Repetarea serioasă şi înflăcărată a oricărei rugi, când această rugăciune este expresia sinceră a unui copil de Dumnezeu şi când este formulată cu credinţă, oricât ar fi ea de puţin susceptibilă de a primi un răspuns direct şi oricât de lipsită de judecată ar putea fi, izbuteşte întotdeauna să mărească capacitatea sufletului pentru receptivitatea spirituală.

144:4.3 (1621.2) În toate rugăciunile voastre, aduceţi-vă aminte că filiaţia este un *dar*. Nici un copil nu trebuie să se preocupe cu *câştigarea* statutului de fiu sau de fiică. Copilul pământean vine în existenţă prin voia părinţilor săi. Tot aşa, copilul lui Dumnezeu ajunge la har şi dobândeşte noua viaţă a spiritului prin voia Tatălui din ceruri. Trebuie, aşadar, ca împărăţia cerurilor - filiaţia divină - să fie *primită* ca un copilaş. Dreptatea - dezvoltarea progresivă a caracterului - se câştigă, dar filiaţia se primeşte prin har şi prin credinţă.

144:4.4 (1621.3) Rugăciunea l-a înălţat pe Iisus la supracomuniunea sufletului său cu Conducătorii Supremi ai universului universurilor. Rugăciunea îi va înălţa pe muritorii pământului la comuniunea veritabilei adorări. Capacitatea sufletului de recepţie spirituală determină cantitatea de binecuvântări celeste pe care ţi le poţi apropia personal şi le poţi înţelege conştient ca un răspuns la rugăciune.

144:4.5 (1621.4) Rugăciunea, precum şi adorarea care îi este asociată, este o tehnică de a te detaşa de rutina vieţii curente, de muncile monotone ale existenţei materiale. Ea este o metodă de a înflori din punct de vedere spiritual şi de a dobândi individualitate intelectuală şi religioasă.

144:4.6 (1621.5) Rugăciunea este un antidot contra introspecţiei dăunătoare; cel puţin, rugăciunea, aşa cum ne-a învăţat-o Maestrul, aduce această binefacere sufletului. Iisus a folosit cu consecvenţă influenţa benefică a rugăciunii pentru altul. Maestrul se ruga în general la plural, iar nu la singular. Numai în marile crize din viaţa sa pământească s-a rugat şi pentru sine însuşi.

144:4.7 (1621.6) Rugăciune este suflul vieţii spiritului în mijlocul civilizaţiei materiale a raselor omenirii. Adorarea constituie salvarea pentru generaţiile de muritori care caută plăcerea.

144:4.8 (1621.7) Întocmai cum se poate asemăna rugăciunea cu reîncărcarea bateriilor spirituale ale sufletului, tot aşa se poate compara adorarea cu faptul de a acorda urechea sufletului ca să capteze transmisiunile universale ale spiritului infinit al Tatălui Universal.

144:4.9 (1621.8) Rugăciunea este privirea sinceră şi plină de dor aruncată de copil către Tatăl său spiritual; acesta este un proces psihologic care constă în a da voinţa omenească pe voia divină. Rugăciunea face parte din planul divin de remodelare a ceea ce există în ceea ce ar trebui să existe.

144:4.10 (1621.9) Unul dintre motivele pentru care Petru, Iacob şi Ioan, care îl însoţeau atât de adesea pe Maestru în lungile sale vegheri nocturne, nu l-au auzit niciodată pe Iisus rugându-se, venea din aceea

că Maestrul lor îşi exprima foarte rar rugăciunile în limbaj vorbit. Practic toate rugăciunile lui Iisus erau făcute în spiritul şi în inima lui - în tăcere.

144:4.11 (1621.10) Dintre toţi apostolii, Petru şi Iacob au fost cel mai aproape de a înţelege învăţătura Maestrului despre rugăciune şi adorare.

5. Alte forme de rugăciune

144:5.1 (1621.11) Din când în când, în restul şederii sale pe pământ, Iisus a atras atenţia apostolilor asupra mai multor alte forme de rugăciune, dar el n-a făcut asta decât pentru a ilustra alte chestiuni şi a recomandat ca cei doisprezece să nu le dea de învăţătură mulţimilor aceste „rugăciuni în parabole”. Multe dintre ele proveneau de pe alte planete locuite, dar Iisus n-a destăinuit niciodată faptul acesta celor doisprezece. Printre ele se găseau următoarele:

144:5.2 (1622.1) Tatăl nostru în care se alcătuiesc tărâmurile universului,

144:5.3 (1622.2) Fie numele tău înălţat şi slăvit caracterul tău.

144:5.4 (1622.3) Prezenţa ta ne învăluie şi gloria ta se manifestă

144:5.5 (1622.4) Imperfect prin noi, aşa cum e ea se arată în perfecţiunea ei în cer.

144:5.6 (1622.5) Dă-ne nouă astăzi forţele însufleţitoare de lumină,

144:5.7
(1622.6) Şi nu ne lăsa să rătăcim pe greşitele căi abătute ale închipuirii noastre.

144:5.8 (1622.7) Căci a ta este glorioasa prezenţă lăuntrică, puterea veşnică.

144:5.9
(1622.8) Iar nouă dă-ne darul veşnic al iubirii infinite a Fiului tău.

144:5.10 (1622.9) Aşa să fie, în întregime adevărat.

* * *

144:5.12
(1622.10) Tatăl nostru creator, care este în centrul universului,

144:5.13
(1622.11) Revarsă peste noi natura ta şi dă-ne nouă caracterul tău.

144:5.14
(1622.12) Fă din noi, prin graţia ta, fiii tăi şi fiicele tale

144:5.15
(1622.13) Şi slăveşte numele tău prin înfăptuirea noastră veşnică.

144:5.16
(1622.14) Dă-ne spiritul tău care ne ajustează şi ne controlează gândurile; care trăieşte şi sălăşluieşte în noi

144:5.17
(1622.15) Pentru a ne permite să facem voia ta pe această sferă, aşa cum îngerii execută ordinele tale în lumină.

144:5.18
(1622.16) Susţine-ne astăzi în progresul nostru de-a lungul cărării adevărului.

144:5.19
(1622.17) Scapă-ne de inerţie, de rău şi de orice nelegiuire.

144:5.20
(1622.18) Fii răbdător cu noi, tot aşa cum noi arătăm o bunăvoinţă afectuoasă aproapelui nostru.

144:5.21
(1622.19) Răspândeşte spiritul milosteniei tale în inima noastră de creaturi.

144:5.22
(1622.20) Condu-ne cu mâna ta, pas cu pas, în labirintul nesigur al vieţii,

144:5.23
(1622.21) Şi, când va veni sfârşitul nostru, primeşte în sânul tău spiritele noastre fidele.

144:5.24
(1622.22) Aşa să fie, facă-se voia ta, iar nu dorinţele noastre.

* * *

144:5.26
(1622.23) Tatăl nostru ceresc desăvârşit şi drept,

144:5.27
(1622.24) Călăuzeşte-ne şi îndrumă-ne astăzi călătoria,

144:5.28
(1622.25) Sfinţeşte-ne pasul şi coordonează-ne gândurile.

144:5.29
(1622.26) Condu-ne mereu pe căile progresului etern.

144:5.30
(1622.27) Umple-ne de înţelepciune până în deplinătatea puterii

144:5.31
(1622.28) Şi înviorează-ne cu energia ta infinită.

144:5.32
(1622.29) Inspiră-ne prin conştiinţa divină

144:5.33
(1622.30) A prezenţei şi a guvernării oştirilor serafice.
144:5.34
(1622.31) Călăuzeşte-ne întotdeauna mai sus pe cărarea de lumină;
144:5.35
(1622.32) Îndreptăţeşte-ne pe deplin în ziua marii judecăţi.
144:5.36
(1622.33) Fă-ne asemănători cu tine în gloria veşnică
144:5.37
(1622.34) Şi primeşte-ne pe vecie în serviciul tău din înalt.

* * *

144:5.39
(1622.35) Tatăl nostru, care eşti în mister,
144:5.40
(1622.36) Dezvăluie-ne caracterul tău sfânt.
144:5.41
(1622.37) Dă-le astăzi copiilor tăi de pe pământ
144:5.42
(1622.38) Să vadă calea, lumina şi adevărul.
144:5.43
(1622.39) Arată-ne drumul progresului veşnic
144:5.44
(1622.40) Şi dă-ne voinţa de a merge pe el.
144:5.45
(1622.41) Întemeiază în noi divina ta suveranitate
144:5.46
(1622.42) Şi revarsă astfel peste noi deplina stăpânire de sine.

144:5.47
(1622.43) Nu ne lăsa să rătăcim pe cărările întunericului şi ale morţii;

144:5.48
(1622.44) Condu-ne mereu pe lângă apele vii.

144:5.49
(1622.45) Ascultă rugăciunile pe care le facem în numele tău;

144:5.50
(1622.46) Fii fericit să ne faci tot mai asemănători ţie.

144:5.51 (1623.1) La urmă, de dragul divinului Fiu,

144:5.52
(1623.2) Primeşte-ne în braţele eterne.

144:5.53 (1623.3) Aşa să fie, facă-se voia ta, iar nu a noastră.

* * *

144:5.55 (1623.4) Slăvite Tată şi Mamă, legaţi într-un singur părinte,

144:5.56
(1623.5) Am vrea să fim fideli naturii tale divine.

144:5.57 (1623.6) Fie ca propria ta persoană să trăiască în noi şi prin noi

144:5.58
(1623.7) Prin darul şi prin revărsarea spiritului tău divin;

144:5.59 (1623.8) Noi te vom reproduce astfel în mod imperfect pe această sferă

144:5.60
(1623.9) Aşa cum te arăţi tu în perfecţiune şi în măreţie în cer.

144:5.61
(1623.10) Dă-ne, zi de zi, dulcele tău ajutor de frăţie

144:5.62
(1623.11) Şi condu-ne, clipă de clipă, pe calea servirii cu dragoste .

144:5.63
(1623.12) Fii întotdeauna şi necontenit răbdător cu noi
144:5.64
(1623.13) Întocmai cum arătăm noi răbdarea ta copiilor noştri.
144:5.65
(1623.14) Dă-ne infinita înţelepciune care face bine toate lucrurile
144:5.66
(1623.15) Şi iubirea neţărmurită care este binevoitoare faţă de orice creatură.
144:5.67
(1623.16) Revarsă peste noi răbdarea ta şi bunăvoinţa ta iubitoare
144:5.68
(1623.17) Pentru ca mărinimia noastră să-i învăluie pe cei slabi ai împărăţiei.
144:5.69
(1623.18) Şi, când cariera noastră va fi desăvârşită, fă din ea o onoare pentru numele tău,
144:5.70
(1623.19) O plăcere pentru spiritul tău de bunătate şi o mulţumire pentru cei care ne susţin sufletul.
144:5.71
(1623.20) Fie ca binele veşnic al copiilor tăi muritori să nu fie cel pe care îl dorim noi, O, Tatăl nostru iubitor, ci acela pe care tu îl doreşti
144:5.72
(1623.21) Aşa să fie.

* * *

144:5.74
(1623.22) Sursa noastră cea mai fidelă şi Centrul nostru atotputernic,

144:5.75
(1623.23) Numele Fiului tău plin de graţie să fie sanctificat şi respectat.

144:5.76
(1623.24) Harul şi binecuvântările tale au coborât peste noi,

144:5.77
(1623.25) Dă-ne puterea de a îndeplini voia ta şi de a executa poruncile tale.

144:5.78
(1623.26) Dă-ne nouă, din clipă în clipă, sprijinul arborelui vieţii;

144:5.79
(1623.27) Împrospătează-ne, zi de zi, cu apele vii ale acestui fluviu.

144:5.80
(1623.28) Condu-ne, pas cu pas, afară din întuneric şi în lumina divină.

144:5.81
(1623.29) Reînnoieşte mintea noastră prin transformările spiritului lăuntric,

144:5.82
(1623.30) Şi, când scopul muritor va sfârşi prin a ne atinge,

144:5.83
(1623.31) Primeşte-ne alături de tine şi trimite-ne în veşnicie.

144:5.84
(1623.32) Încununează-ne cu cununile celeste ale slujirii roditoare,

144:5.85

(1623.33) Iar noi vom proslăvi Tatăl, Fiul şi Sfânta Influenţă.

144:5.86

(1623.34) Aşa să fie, peste tot într-un univers nemărginit.

* * *

144:5.88

(1623.35) Tatăl nostru, care locuieşti în locurile tainice ale universului,

144:5.89

(1623.36) Fie ca numele tău să fie onorat, milostenia ta stimată şi judecata ta respectată.

144:5.90

(1623.37) Fie ca soarele dreptăţii să strălucească deasupra noastră în miezul zilei,

144:5.91

(1623.38) În timp ce noi te rugăm să călăuzeşti paşii noştri nestăpâniţi din amurg.

144:5.92

(1623.39) Du-ne de mână pe căile pe care le vei alege,

144:5.93

(1623.40) Şi nu ne abandona când drumul e greu şi orele-s sumbre.

144:5.94

(1623.41) Nu ne uita aşa cum noi atât de ades te uităm şi te neglijăm,

144:5.95

(1623.42) Ci fii îndurător şi iubeşte-ne aşa cum noi dorim să te iubim.

144:5.96

(1623.43) Priveşte-ne de sus cu bunătate şi iartă-ne cu îndurare

144:5.97
(1623.44) După cum şi noi le iertăm cu blândeţe celor care
ne mâhnesc şi ne rănesc.

144:5.98 (1624.1) Bine ar fi ca iubirea, devotamentul şi dăruirea Fiului maiestuos

144:5.99
(1624.2) Să ne procure viaţa veşnică cu îndurarea ta şi cu
iubirea ta nemărginită.

144:5.100
(1624.3) Bine-ar fi ca Dumnezeul universurilor să reverse peste noi deplina măsură a spiritului său;

144:5.101
(1624.4) Dă-ne nouă harul de a da ascultare îndrumărilor
acestui spirit.

144:5.102
(1624.5) Bine-ar fi ca Fiul să ne călăuzească şi să ne ducă până la sfârşitul epocii

144:5.103
(1624.6) Prin serviciul iubitor al oştirilor serafice devotate.

144:5.104
(1624.7) Fă-ne mereu tot mai mult asemeni ţie însuţi,

144:5.105
(1624.8) Şi la sfârşitul nostru primeşte-ne în îmbrăţişarea
eternă a Paradisului.

144:5.106
(1624.9) Aşa să fie, în numele Fiului dăruit

144:5.107 (1624.10) Şi pentru onoarea şi gloria Tatălui Suprem.

144:5.108
(1624.11) Cu toate că apostolii nu au fost liberi să prezinte aceste lecţii despre rugăciune în învăţăturile lor publice, ei au profitat

mult de toate aceste revelaţii în experienţa lor religioasă personală. Iisus a întrebuinţat aceste modele de rugăciune şi încă altele ca ilustrări în legătură cu instruirea intimă a celor doisprezece. Permisiunea de a reproduce aceste şapte modele de rugăciune în prezenta expunere a fost în mod specific acordată.

6. Întrevedrea cu apostolii lui Ioan

144:6.1 (1624.12) Pe la întâi octombrie, Filip şi alţi câţiva apostoli se aflau într-un sat vecin, cumpărând alimente, când i-au întâlnit pe unii dintre apostolii lui Ioan Botezătorul. Această întâlnire întâmplătoare din piaţă a avut drept rezultat o întrevedere de trei săptămâni, în tabăra din Gilboa, între apostolii lui Iisus şi apostolii lui Ioan, căci Ioan, imitând precedentul lui Iisus, numise apostoli pe doisprezece dintre principalii săi ucenici. Făcuse asta ca răspuns la cererea presantă a lui Abner, căpetenia partizanilor săi loiali. Iisus a rămas prezent în tabăra din Gilboa în toată prima săptămână a acestei întrevederi comune, dar a lipsit pe toată durata ultimelor două săptămâni.
144:6.2 (1624.13) Către sfârşitul celei de-a doua săptămâni din luna aceasta, Abner îi adunase pe toţi asociaţii lui în tabăra in Gilboa şi aştepta să discute cu apostolii lui Iisus. Vreme de trei săptămâni, aceşti douăzeci şi patru de oameni au ţinut şedinţe de câte trei ori pe zi câte şase zile pe săptămână. În prima săptămână, Iisus s-a amestecat cu ei între şedinţele lor de dimineaţă, de după-amiază şi de seară. Ei voiau ca Maestrul să se alăture lor şi să prezideze

deliberările lor comune, dar el a refuzat cu fermitate să participe la discuţiile lor. El a consimţit totuşi să le vorbească în trei ocazii, iar aceste cuvântări ale lui Iisus către cei douăzeci şi patru tratau despre compasiune, despre cooperare şi despre toleranţă.

144:6.3 (1624.14) Andrei şi Abner au luat alternativ conducerea acestor reuniuni comune ale celor două grupuri apostolice. Aceşti oameni aveau multe dificultăţi de dezbătut şi numeroase probleme de rezolvat. În repetate rânduri, ei au vrut să-şi prezinte necazurile lui Iisus, fără alt rezultat decât acela de a-l auzi spunând: „Eu mă preocup numai de problemele voastre personale şi pur religioase. Eu sunt reprezentantul Tatălui pe lângă *indivizi,* iar nu pe lângă grupuri. Dacă voi sunteţi personal în dificultate în relaţiile voastre cu Dumnezeu, veniţi la mine; vă voi asculta şi vă voi povăţui în soluţionarea problemei voastre. Însă, dacă voi vă apucaţi de coordonarea unor interpretări divergente relative la chestiunile religioase şi la socializarea religiei, trebuie atunci să vă rezolvaţi toate aceste probleme prin luarea propriilor voastre decizii. Cu toate acestea, eu vă voi însoţi întotdeauna cu simpatia şi cu interesul meu. Când veţi ajunge la nişte concluzii asupra acestor treburi lipsite de importanţă spirituală, şi cu condiţia să fiţi toţi de acord, eu vă garantez anticipat deplina mea aprobare şi sincera mea cooperare. Acum, pentru a nu vă stânjeni în deliberările voastre, vă voi părăsi pentru două săptămâni. Nu vă neliniştiţi în privinţa mea, mă voi înapoia. Mă voi ocupa de treburile Tatălui meu, căci mai avem şi alte regate în afară de acesta.”

144:6.4 (1625.1) După ce a vorbit astfel, Iisus a coborât panta muntelui, şi nu a mai venit timp de două săptămâni încheiate. Ei nu au ştiut

niciodată unde se dusese, nici ce făcuse în zilele acelea. Le-a trebuit câtăva vreme celor douăzeci şi patru ca să se înhame serios la studierea problemelor lor, atât de dezorientaţi erau de absenţa Maestrului. Totuşi, la capătul unei săptămâni, ei s-au aflat din nou în toiul discuţiilor, fără a putea face apel la ajutorul lui Iisus.

144:6.5 (1625.2) Prima chestiune asupra căreia grupul s-a pus de acord a fost adoptarea rugăciunii pe care o învăţaseră atât de recent de la Iisus. Ei au votat în unanimitate pentru acceptarea acestei rugăciuni ca fiind aceea pe care trebuiau să o înveţe credincioşii de la cele două grupuri de apostoli.

144:6.6 (1625.3) Ei au hotărât apoi ca atâta timp cât va mai trăi Ioan, fie în închisoare, fie în libertate, cele două grupuri de doisprezece apostoli îşi vor continua propria lor lucrare şi vor ţine, la fiecare trei luni, reuniuni de câte o săptămână în locuri convenite în comun din timp în timp.

144:6.7 (1625.4) Din toate problemele lor, cea mai serioasă era totuşi chestiunea botezului. Dificultăţile lor erau cu atât mai agravate cu cât Iisus refuzase să facă vreo declaraţie asupra subiectului. Ei au ajuns până la urmă la următorul acord: Cât timp va mai trăi Ioan, sau până nu-şi vor fi modificat din întâmplare această decizie de comun acord, numai apostolii lui Ioan vor boteza pe credincioşi şi numai apostolii lui Iisus vor completa instruirea discipolilor noi. În consecinţă, din acel moment şi până la moartea lui Ioan, doi dintre apostolii lui Ioan l-au însoţit pe Iisus şi pe apostolii săi pentru a-i boteza pe credincioşi, căci consiliul unit votase în unanimitate că botezul avea să devină etapa iniţială ca semn exterior al alianţei cu treburile regatului.

144:6.8 (1625.5) S-a convenit apoi că, dacă Ioan va muri, apostolii lui Ioan se vor înfăţişa la Iisus şi se vor supune îndrumărilor lui; ei vor înceta atunci să mai boteze, sau o vor face, eventual, doar cu îngăduinţa lui Iisus sau a apostolilor lui.
144:6.9 (1625.6) Ei au votat după aceea că în cazul în care Ioan va muri, apostolii lui Iisus vor începe să boteze cu apă ca simbol al botezării Spiritului divin. *Pocăinţa* trebuia sau nu să fie ataşată predicării botezului? Chestiunea a fost lăsată la alegerea fiecăruia, şi nu s-a luat nici o decizie obligatorie pentru grup. Apostolii lui Ioan predicau: „Pocăiţi-vă şi fiţi botezaţi" iar apostolii lui Iisus proclamau: „Credeţi şi fiţi botezaţi."

144:6.10 (1625.7) Aceasta este povestirea primei încercări a discipolilor lui Iisus de a coordona eforturile divergente, de a aplana diferenţele de opinie, de a organiza acţiuni colective, de a legifera cu privire la regulile exterioare şi de a socializa practicile religioase personale.
144:6.11 (1625.8) Ei au studiat multe alte chestiuni minore şi s-au pus unanim de acord în privinţa soluţiilor. Aceşti douăzeci şi patru de oameni au avut o experienţă cu adevărat remarcabilă în cele două săptămâni în care au fost nevoiţi să înfrunte probleme şi să rezolve dificultăţi fără Iisus. Ei au învăţat să se distingă în păreri, să discute, să se lupte, să se roage şi să cadă la învoială, respectând totodată punctul de vedere al interlocutorului şi menţinând cel puţin un oarecare grad de toleranţă pentru opiniile sale sincere.

144:6.12 (1625.9) În după-amiaza discuţiei lor finale asupra chestiunilor financiare, Iisus a revenit, a auzit expunerea deliberărilor lor, a ascultat deciziile lor şi a zis: Aceste sunt deci socotelile voastre; îl voi

ajuta pe fiecare dintre voi să pună în practică spiritul deciziilor voastre comune.

144:6.13 (1626.1) Cu două luni şi jumătate mai târziu, Ioan a fost executat. În tot acest timp, apostolii săi au rămas cu Iisus şi cu cei doisprezece. Ei au lucrat toţi la un loc şi au botezat pe credincioşi în cursul acestei perioade de apostolat din oraşele Decapolisului. Tabăra de la Gilboaa fost ridicată la 2 noiembrie în anul 27.

7. În oraşele Decapolisului

144:7.1 (1626.2) În timpul lunilor noiembrie şi decembrie Iisus şi cei douăzeci şi patru au lucrat în linişte în oraşele greceşti ale Decapolisului, în principal în Scitopolis, în Gerasa, în Abila şi în Gadara. Acesta a fost realmente sfârşitul perioadei preliminare de preluare a lucrării şi a organizării lui Ioan. Organizarea socială a religiei unei noi revelaţii trebuie întotdeauna să plătească preţul compromisului cu formele şi cu uzanţele stabilite ale religiei precedente pe care încearcă s-o salveze. Discipolii lui Iisus au trebuit să accepte principiul botezului pentru a antrena cu ei, ca grupare religioasă socială, pe discipolii lui Ioan Botezătorul. Cât despre discipolii lui Ioan, alăturându-se celor ai lui Iisus, au renunţat aproape la tot, în afara botezului cu apă.
144:7.2 (1626.3) Iisus a propovăduit doar puţin în public în cursul acestei misiuni din oraşele Decapolisului. El a petrecut vreme îndelungată în instruirea celor douăzeci şi patru şi a ţinut numeroase şedinţe speciale cu cei doisprezece apostoli ai lui Ioan. Cu timpul, ei

au înţeles mai bine de ce nu se ducea să îl viziteze pe Ioan la închisoare şi de ce nu făcea nici un efort de a asigura eliberarea sa. Nu au înţeles însă niciodată de ce Iisus nu înfăptuia lucrări miraculoase, de ce refuza să manifeste semnele exterioare ale autorităţii sale divine. Înainte de a veni în tabăra de la Gilboa, ei adesea crezuseră în Iisus datorită mărturiei lui Ioan, dar curând au început să creadă ca urmare a propriului lor contact cu Maestrul şi cu învăţăturile sale.

144:7.3 (1626.4) Pe durata acestor două luni, membrii grupului au lucrat, mai tot timpul, câte doi, un apostol de-al lui Iisus şi un apostol de-al lui Ioan. Apostolul lui Ioan boteza şi apostolul lui Iisus instruia şi amândoi predicau evanghelia împărăţiei după cum o înţelegeau fiecare. Şi ei au câştigat multe suflete printre aceşti iudei apostaţi şi gentili.

144:7.4 (1626.5) Abner, şeful apostolilor lui Ioan, a devenit un devotat credincios în Iisus şi a fost numit mai târziu şeful unui grup de şaptezeci de învăţători însărcinaţi de Maestru cu predicarea evangheliei.

8. În tabăra de lângă Pella

144:8.1 (1626.6) La sfârşitul lui decembrie, ei au mers până lângă Iordan, în apropiere de Pella, unde au reînceput să propovăduiască şi să predice. Atât iudeii, cât şi gentilii veneau în această tabără pentru a auzi evanghelia. Într-o după-amiază, în timp ce Iisus propovăduia

mulţimii, câţiva dintre prietenii intimi ai lui Ioan au adus Maestrului cel din urmă mesaj pe care l-a mai primit de la Botezător.

144:8.2 (1626.7) Ioan era acum de un an şi jumătate în închisoare şi, în aproape tot acest răstimp, Iisus lucrase într-un mod foarte discret; nu era deci de mirare că Ioan a fost făcut să se preocupe de regat. Prietenii lui Ioan au întrerupt lecţia lui Iisus zicându-i: „Ioan Botezătorul ne-a trimis ca să te întrebăm: eşti tu cu adevărat Eliberatorul sau dacă trebuie să căutăm un altul.?”

144:8.3 (1626.8) Iisus s-a oprit pentru a le zice prietenilor lui Ioan: „Duceţi-vă înapoi şi ziceţi-i lui Ioan că el nu este uitat. Spuneţi-i ceea ce aţi văzut şi auzit, că vestea cea bună este predicată săracilor.” După ce a mai zis câteva cuvinte mesagerilor lui Ioan, Iisus s-a întors iară către mulţime şi a zis: „Să nu credeţi că Ioan pune la îndoială evanghelia împărăţiei. El se interesează numai pentru a-i încredinţa pe discipolii săi care sunt deopotrivă discipolii mei. Ioan nu este slab. Voi care l-aţi auzit pe Ioan predicând înainte ca Irod să îl bage în temniţă, îngăduiţi-mi să vă întreb ce anume aţi văzut în el - o trestie fremătândă în bătaia vântului? Un om cu o fire schimbătoare şi îmbrăcat în veşminte moi? De regulă, cei care sunt înveşmântaţi cu somptuozitate şi care trăiesc în desfrâu se întâlnesc la curţile regilor şi în palatele celor bogaţi. Ce aţi văzut uitâdu-vă la Ioan? Un profet? Da, vă zic eu, şi mult mai mult decât un profet. De Ioan a fost scris: 'Iată, eu îl trimit pe mesagerul meu în faţa ta; el va pregăti drumul dinaintea ta.'

144:8.4 (1627.1) ”În adevăr, în adevăr, vă spun, dintre cei care sunt născuţi din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuşi, chiar şi cel mai mic din împărăţia cerurilor este

mai mare decât el, pentru că este născut din spirit şi ştie că a devenit un fiu de Dumnezeu.”

144:8.5 (1627.2) Mulţi dintre cei ce l-au auzit pe Iisus în ziua aceea s-au supus botezului lui Ioan, proclamând astfel public intrarea lor în regat. Şi, de atunci, apostolii lui Ioan au rămas strâns legaţi de Iisus. Această împrejurare a marcat unirea reală a discipolilor lui Ioan şi a celor ai lui Iisus.

144:8.6 (1627.3) După ce mesagerii au stat de vorbă cu Abner, ei au plecat înspre Macareea pentru a povesti toate acestea lui Ioan, care a fost foarte mângâiat şi întărit în credinţa sa de cuvintele lui Iisus şi de mesajul lui Abner.

144:8.7 (1627.4) În aceeaşi după-amiază Iisus a continuat să propovăduiască, zicând: „Cu ce voi compara eu această generaţie? Mulţi dintre voi nu vor primi nici mesajul lui Ioan nici învăţătura mea. Voi semănaţi cu copiii care se joacă în piaţă, care îi cheamă pe camarazii lor şi le spun: 'Noi v-am cântat din flaut şi voi n-aţi dansat; noi am gemut şi voi nu vă întristaţi.' La fel este şi cu unii dintre voi. Ioan a venit fără să mănânce şi fără să bea, iar ei au zis că era posedat de un demon. Vine Fiul Omului, mâncând şi bând, şi aceleaşi persoane zic: 'Vedeţi, el este un gurmand şi un băutor de vin, un prieten al publicanilor şi al păcătoşilor!' În adevăr, înţelepciunea este justificată de copiii ei.

144:8.8 (1627.5) ”Se pare că Tatăl celest a ascuns unele dintre adevărurile sale de cei prea deştepţi şi de cei îngâmfaţi, în vreme ce le-a dezvăluit copilaşilor. Dar Tatăl face bine toate lucrurile; el se revelează universului prin metodele propriei lui alegeri. Veniţi deci, voi toţi cei care trudiţi şi duceţi poveri apăsătoare, şi veţi găsi odihnă

sufletului vostru. Luaţi asupra voastră jugul divin, şi veţi gusta pacea lui Dumnezeu, care-i mai presus de orice înţelegere.”

9. Moartea lui Ioan Botezătorul

144:9.1 (1627.6) Ioan Botezătorul a fost executat, la ordinul lui Irod Antipa, în seara de 10 ianuarie din anul 28.În ziua următoare, câţiva ucenici de-ai lui Ioan, care merseseră în Macareea, au auzit vorbindu-se de executarea lui. S-au dus să-l găsească pe Irod şi i-au cerut trupul, pe care l-au pus într-un mormânt. Mai târziu, l-au îngropat în Sebasta, satul în care locuia Abner. În ziua de după 12 ianuarie, ei au plecat spre nord, în direcţia taberei apostolilor lui Ioan şi ai lui Iisus de lângă Pella, şi i-au povestit lui Iisus despre moartea lui Ioan. Iisus a ascultat relatarea lor, el a lăsat mulţimea, i-a chemat pe cei douăzeci şi patru în jurul său şi le-a zis: Ioan este mort. Irod a pus să i se taie capul. Ţineţi laolaltă, în seara aceasta, o şedinţă de consfătuire şi aranjaţi-vă treburile în consecinţă. Nu va mai fi nici o amânare. A venit ceasul să proclamăm împărăţia în mod deschis şi cu putere. Mâine mergem în Galileea.

144:9.2 (1627.7) În consecinţă, devreme în dimineaţa zilei de 13 ianuarie din anul 28, Iisus şi apostolii săi, însoţiţi de vreo douăzeci şi cinci de ucenici, s-au dus la Capernaum şi au fost găzduiţi peste noapte în casa lui Zebedeu.

Cartea Urantia

Capitolul 145

Patru zile memorabile în Capernaum

145:0.1 (1628.1) IISUS şi apostolii au sosit la Capernaum în seara de marţi 13 ianuarie. Ca de obicei, ei şi-au instalat cartierul general în casa lui Zevedeu din Bethsaida. Acum că Ioan Botezătorul fusese omorât, Iisus s-a pregătit să se lanseze în mod deschis în primul său turneu de predicare publică în Galileea. Vestea reîntoarcerii lui Iisus s-a răspândit rapid în oraş şi, în ziua următoare dis-de-dimineaţă, Maria, mama lui Iisus, s-a grăbit să plece pentru a-i face o vizită fiului ei, Iosif, în Nazaret.

145:0.2 (1628.2) Iisus şi-a petrecut miercurea, joia şi vinerea la Zevedeu, instruindu-şi apostolii şi pregătindu-i pentru primul lor

turneu de predicare publică. El a primit şi a instruit, de asemenea, fie izolat, fie în grupuri, un mare număr de cercetători serioşi. Prin intermediul lui Andrei, el a plănuit să vorbească în sinagogă în ziua de sabat următoare.

145:0.3 (1628.3) Târziu în seara de vineri, Rut, cea mai tânără soră a lui Iisus, i-a făcut o vizită în secret. Ei au petrecut aproape o oră împreună într-o barcă ancorată nu departe de mal. Nici o fiinţă omenească, afară de Ioan Zevedeu, nu a ştiut vreodată de această vizită, iar Învăţătorul i-a recomandat să nu vorbească de ea nimănui. Rut era singurul membru al familiei lui Iisus care a crezut, constant şi fără şovăială, în divinitatea misiunii pământene a fratelui ei, din vremea trăirii primei ei conştiinţe spirituale şi în tot timpul slujirii pline de evenimente a lui Iisus, al morţii sale, al reînvierii sale şi al ascensiunii sale. În cele din urmă, ea a trecut în lumile de dincolo fără a se fi îndoit vreodată de caracterul supranatural al misiunii întrupării fratelui ei tată. În ceea ce priveşte familia sa pământeană, mica Rut a fost principala mângâiere a lui Iisus în timpul durelor încercări ale procesului său, ale respingerii sale şi ale crucificării sale.

1. Peştii prinşi dintr-o aruncătură de năvod

145:1.1 (1628.4) În dimineaţa zilei de vineri a aceleiaşi săptămâni, în vreme ce Iisus propovăduia pe ţărm, cei ce stăteau să îl audă l-au înghesuit până atât de aproape de marginea apei încât el a fost nevoit să facă semn pescarilor, care ocupau o barcă prin preajmă, să vină în

sprijinul său. El a urcat în barcă şi a continuat, vreme de peste două ore, să propovăduiască mulţimii adunate. Această ambarcaţiune se numea „Simon”; era străvechea barcă de pescuit a lui Simon Petru, fiind construită de chiar mâinile lui Iisus. În dimineaţa aceea, se foloseau de ea David Zevedeu şi doi dintre asociaţii lui, care tocmai se reîntorseseră către coastă după o noapte de pescuit nefructuoasă de pe lac. Ei îşi cârpeau şi îşi reparau plasele de pescuit în momentul în care Iisus i-a chemat în ajutor.

145:1.2 (1628.5) După ce Iisus a terminat de propovăduit mulţimii, i-a zis lui David: „Tu ai pierdut timp venind în ajutorul meu, permite-mi aşadar să lucrez cu tine. Haideţi să pescuim. Să mergem în larg, acolo unde apele sunt adânci, şi acolo să aruncăm plasele după peşte.” Dar Simon, unul dintre ajutoarele lui David, răspunse: „Învăţătorule, nu are nici un rost. Ne-am ostenit toată noaptea şi nu am prins nimic; totuşi, la voia ta, o să ieşim şi o să ne aruncăm plasele.” Simon a consimţit să urmeze indicaţiile lui Iisus pentru că patronul său, David, îi semnalase aceasta printr-un gest. Când ajunseseră la locul desemnat de Iisus, ei şi-au scufundat năvoadele şi au prins o asemenea cantitate de peşte încât s-au temut să nu îşi vadă plasele destrămându-se; într-atâta încât au făcut semn asociaţilor lor, rămaşi pe marginea ţărmului, să le sară în ajutor. Când au umplut cele trei bărci cu peşte, de erau gata-gata să se scufunde, Simon căzu la picioarele lui Iisus şi zise: „Îndepărtează-te de mine, Învăţătorule, căci sunt plin de păcate.” Simon şi toţi participanţii au fost stupefiaţi de această captură de peşte. Începând din ziua aceasta, David Zevedeu, ajutorul său, Simon, şi asociaţii lor şi-au abandonat plasele lor şi l-au urmat pe Iisus.

145:1.3 (1629.1) Dar aceasta nu a reprezentat deloc o captură miraculoasă de peşte. Iisus studiase îndeaproape natura; el era un pescar experimentat şi cunoştea obiceiurile peştilor din Marea Galilee. Cu această ocazie, el doar îi dirijase pe pescari către locul în care se găseau de obicei peştii în ceasul acela al zilei. Dar ucenicii lui Iisus au considerau întotdeauna acest eveniment ca pe un miracol.

2. După-amiaza de la sinagogă

145:2.1 (1629.2) Cu prilejul sabatului următor, la slujba de după-amiază din sinagogă, Iisus şi-a rostit predica despre „Voia Tatălui din Ceruri”. Dimineaţa, Iisus a predicat despre „Regat”. La reuniunea de joi seara de la sinagogă, Andrei propovăduise având drept subiect: „Noua Cale”. La această dată, numărul de persoane care credeau în Iisus era mai ridicat în Capernaum decât în orice alt oraş de pe Pământ.

145:2.2 (1629.3) În această după-amiază de sabat, în vreme ce Iisus propovăduia în sinagogă şi îşi lua, conform datinii, primul text din Lege, el a citit din Cartea Exodului: „Tu îl vei sluji pe Domnul, Dumnezeul tău, şi el va binecuvânta pâinea ta şi apa ta, şi orice boală va fi scoasă din tine.” El şi-a ales al doilea text din Profeţii şi a citit din Isaia: „Ridică-te şi străluceşte, căci a venit lumina ta şi gloria s-a ridicat peste tine. Întunericul se poate s-acopere pământul, iar întunecimea adâncă să învăluie poporul, dar duhul Domnului se va înălţa peste tine, şi se va vedea gloria divină însoţindu-te. Chiar şi

gentilii vor veni către această lumină, şi mulţi mari cugetători se vor abandona strălucirii ei.”

145:2.3 (1629.4) Această predică a fost un efort din partea lui Iisus de a expune clar faptul că religia este o *experienţă personală.* Între alte lucruri, Învăţătorul a zis:

145:2.4 (1629.5) ”Voi ştiţi bine că, dacă un tată bun la inimă îşi iubeşte familia ca pe un tot, el o consideră ca pe un grup datorită puternicei lui afecţiuni pentru fiecare membru al acestei familii. Nu trebuie să vă mai apropiaţi de Tată în calitate de fiu al Israelului, ci trebuie să o faceţi ca un *copil de Dumnezeu.* Ca grup, voi sunteţi în adevăr copiii Israelului, dar, în calitate de indivizi, fiecare dintre voi este un copil de Dumnezeu. Eu nu am venit să revelez Tatăl copiilor Israelului, ci mai degrabă să aduc în mod individual credincioşilor cunoaşterea lui Dumnezeu şi revelaţia dragostei şi a milosteniei lui, ca experienţă personală autentică. Profeţii toţi v-au învăţat că Iehova are grijă de poporul său, că Dumnezeu iubeşte Israelul. Eu am venit printre voi pentru a proclama un adevăr mai mare, un adevăr pe care mulţi dintre ultimii profeţi îl pricepuseră deja, adevărul că Dumnezeu *vă* iubeşte - pe fiecare dintre voi - ca indivizi. În decursul tuturor acestor generaţii, voi aţi avut o religie rasială sau naţională; acum, eu am venit să vă dau o religie personală.

145:2.5 (1630.1) ”Dar nici chiar aceasta nu este o idee nouă. Printre voi, multe dintre persoanele înzestrate din punct de vedere spiritual au cunoscut acest adevăr, căci unii dintre profeţi vi l-au propovăduit. N-aţi citit voi în Scripturi pasajul în care Profetul Ieremia a zis: 'În aceste zile nu se va mai zice: părinţii au mâncat struguri verzi şi dinţii copiilor s-au strepezit. Fiecare om va muri pentru propria lui

nelegiuire; orice om care va mânca struguri verzi va avea proprii săi dinţi strepeziţi. Iată, vin zilele când voi face o nouă alianţă cu poporul meu, nu după alianţa pe care am încheiat-o cu părinţii lor când i-am făcut să iasă de pe pământul Egiptului, ci după noua cale. Totodată îmi voi scrie legea mea în inima lor. Voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul meu. În ziua aceea nici un om nu va mai spune vecinului său: Îl cunoşti tu pe Domnul? Nu! Căci ei mă vor cunoaşte cu toţii personal de la cel mai mărunt până la cel mai mare.'

145:2.6 (1630.2) ”N-aţi citit voi aceste făgăduinţe? Nu credeţi voi în Scripturi? Nu înţelegeţi voi că cuvintele profetului sunt împlinite de ceea ce vedeţi chiar astăzi? Nu v-a încurajat el Ieremia că religia trebuie să ţină de inimă, să vă legaţi de Dumnezeu ca indivizi? Oare nu va zis profetul că Dumnezeul din cer va cerceta inima fiecăruia? Şi nu aţi fost oare avertizaţi că, din fire, inima omenească este mai înşelătoare decât orice, şi adesea groaznic de perfidă?

145:2.7 (1630.3) ”N-aţi citit şi în pasajul în care Iezechiel le-a propovăduit părinţilor voştri că religia trebuie să devină o realitate în experienţa voastră individuală? Aţi încetat să vă mai folosiţi de proverbul ce spune: 'Părinţii au mâncat struguri verzi, iar dinţii copiilor s-au strepezit.' 'Tot atât de sigur pe cât sunt eu de viu,' a zis Domnul Dumnezeu, 'iată, toate sufletele sunt la mine, sufletul părintelui precum şi al fiului. Numai sufletul păcătosului va muri.' După aceea, Iezechiel a prevăzut chiar şi ziua de azi când a anunţat din partea lui Dumnezeu: 'Eu vă voi da, de asemenea, o inimă nouă şi voi pune în voi un spirit nou.'

145:2.8 (1630.4) ”Voi ar trebui să încetaţi a vă mai teme că Dumnezeu va pedepsi o naţiune pentru păcatul unui individ. De asemenea, Tatăl

din ceruri nu va mai pedepsi pe nici unul dintre copiii săi credincioşi pentru păcatele unei naţiuni, cu toate că un membru individual al unei familii trebuie adeseori să suporte consecinţele materiale ale greşelilor materiale şi ale nelegiuirilor colective. Nu pricepeţi oare că nădejdea unei naţiuni mai bune - sau a unei lumi mai bune - este legată de progresul şi de iluminarea individului?”

145:2.9 (1630.5) După aceea, Învăţătorul a explicat că Tatăl care este în ceruri (după ce oamenii vor desluşi această libertate spirituală) vrea ca toţi copiii lui pământeni să înceapă ascensiunea veşnică a carierei Paradisului. Aceasta constă într-un răspuns conştient al creaturii la îndemnul divin al duhului lăuntric de a găsi Creatorul, de a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi de a căuta să devină asemenea lui.

145:2.10 (1630.6) Apostolii au învăţat mult din această predică. Ei au înţeles toţi mai pe deplin că evanghelia împărăţiei este un mesaj destinat individului, iar nu naţiunii.

145:2.11 (1630.7) Deşi locuitorii Capernaumului erau obişnuiţi cu învăţătura lui Iisus, ei au fost uluiţi de predica sa din acea zi de sabat. În adevăr, el a propovăduit ca unul ce are autoritate, iar nu ca şi scribii.

145:2.12 (1630.8) Tocmai în clipa în care Iisus a terminat de vorbit, un tânăr din congregaţie, care fusese foarte agitat la cuvintele lui, fusese cuprins de un puternic atac de epilepsie şi începuse să scoată ţipete puternice. La capătul crizei, când şi-a recăpătat cunoştinţa, el a vorbit într-o stare de vis şi a zis: „Ce treabă avem noi cu tine, Iisus din Nazaret? Tu eşti sfântul lui Dumnezeu; ai venit ca să ne distrugi?”

Iisus a rugat asistenţa să rămână liniştită, l-a luat pe tânăr de mână, şi a zis: „Ieşi din starea asta” - iar băiatul s-a deşteptat numaidecât.

145:2.13 (1631.1) Acest tânăr nu era posedat de un duh necurat, de un demon; el era victima unei epilepsii obişnuite. Dar el fusese făcut să creadă că infirmitatea lui provenea din faptul că era posedat de un demon. El credea în asta, şi se comporta în consecinţă în tot ceea ce gândea sau spunea în legătură cu boala sa. Toată populaţia credea că aceste fenomene erau în mod direct cauzate de prezenţa duhurilor necurate. Credeau deci că Iisus izgonise un demon din acest om - însă nu în momentul acela l-a tămăduit Iisus pe acest epileptic. Doar mai târziu, în aceeaşi zi, după asfinţitul soarelui, a fost tânărul realmente vindecat. La multă vreme după Cincizecime, apostolul Ioan, care a fost ultimul care a relatat în scris faptele lui Iisus, a evitat orice aluzie la aceste aşa-zise „alungări de demoni”, din pricina faptului că după Cincizecime, nu s-au mai produs niciodată cazuri de posedare de către demoni.

145:2.14 (1631.2) Ca urmare a acestui incident banal, s-a răspândit cu iuţeală în Capernaum povestea că Iisus izgonise un demon dintr-un om şi că îl tămăduise în mod miraculos în sinagogă, la sfârşitul predicii lui de după-amiază. Sabatul era momentul propice pentru difuzarea rapidă şi eficientă a acestui zvon senzaţional. Povestea a fost transmisă şi în cătunele din împrejurimile Capernaumului, şi o mare parte din populaţie a crezut-o.

145:2.15 (1631.3) În marea casă a lui Zevedeu, unde Iisus şi cei doisprezece îşi stabiliseră cartierul general, cea mai mare parte a gătitului şi a menajului era făcută de soţia lui Simon Petru şi de mama acestuia. Casa lui Petru era aproape de casa lui Zevedeu. Iisus şi

prietenii lui au zăbovit acolo pe când se înapoiau de la sinagogă, pentru că soacra lui Petru suferea, de mai multe zile, de răceală şi de febră. S-a nimerit ca febra să îi treacă în momentul în care Iisus stătea în picioare alături de ea, ţinându-i mâna, descreţindu-i fruntea şi rostindu-i vorbe de mângâiere şi de încurajare. Iisus nu avusese încă vreme să le explice apostolilor săi că nu se produsese nici un miracol în sinagogă. Având acest incident foarte proaspăt şi viu în memorie, aducându-şi aminte de apa şi vinul din Cana, ei au luat această coincidenţă drept un nou miracol, şi mai mulţi dintre ei au ieşit în mare grabă pentru a răspândi vestea în oraş.
145:2.16 (1631.4) Amata, soacra lui Petru, suferea de malarie. Ea nu a fost miraculos vindecată de Iisus în momentul acela. Vindecarea ei a survenit nu mai devreme de câteva ore, după apusul soarelui, în relaţie cu evenimentul extraordinar care s-a produs, în curte, în faţa casei lui Zevedeu.

145:2.17 (1631.5) Aceste cazuri sunt tipice manierei în care o generaţie, căutând minuni, şi un popor, închipuindu-şi miracole, a priceput infailibil toate aceste coincidenţe ca pe un pretext pentru a proclama că Iisus înfăptuise un nou miracol.

3. Vindecarea de la asfinţitul soarelui

145:3.1 (1631.6) În momentul în care Iisus şi apostolii săi se pregăteau să ia masa de seară, la sfârşitul acestei memorabile zi de sabat, tot Capernaumul şi împrejurimile sale se dădeau în vânt după aceste aşa-zise tămăduiri miraculoase. Toţi oamenii bolnavi sau suferinzi s-au

pregătit să meargă să îl găsească pe Iisus sau să ceară să fie aduşi până aproape deel, de prietenii lor, de îndată ce apusese soarele. După învăţăturile iudaice, în timpul orelor sacre ale sabatului, era interzis chiar şi să se caute sănătatea.

145:3.2 (1632.1) Deci, de îndată ce soarele s-a pierdut la orizont, sute de bărbaţi, de femei şi de copii suferinzi au început să se îndrepte către casa lui Zevedeu în Bethsaida. Un om a pornit cu fiul său paralizat de îndată ce soarele a dispărut după casa vecinului său.

145:3.3 (1632.2) Evenimentele zilei pregătiseră cadrul acestei scene extraordinare de la apusul soarelui. Chiar şi textul pe care Iisus îl folosise pentru predica sa de după-amiază lăsa să se înţeleagă că boala trebuia să fie alungată. Şi vorbise cu o putere şi cu o autoritate fără precedent! Mesajul său era irezistibil! Fără a face apel la autoritatea omenească, el vorbise de-a dreptul conştiinţei şi sufletului oamenilor. El nu recursese nici la logică, nici la subtilităţi ale legii, nici la explicaţii ingenioase, ci făcuse un puternic apel, direct, clar şi personal, la inima fiecăruia dintre auditorii săi.

145:3.4 (1632.3) Acest sabat a fost o zi mare în viaţa pământeană a lui Iisus, şi chiar şi în viaţa unui univers. În toate privinţele, în ceea ce privea universul local, orăşelul iudaic al Capernaumului a fost atunci veritabila capitală a Nebadonului. Mâna de iudei din sinagoga Capernaumului nu reprezenta nicidecum singurele fiinţe care au auzit această proclamaţie capitală care încheia predica lui Iisus: „Ura este umbra fricii; răzbunarea este masca laşităţii.” Auditorii nu au putut uita niciodată nici cuvintele sale binecuvântate care proclamau că „omul este fiul lui Dumnezeu, iar nu un fiu al diavolului.”

145:3.5 (1632.4) Cu puţin după apusul soarelui, în timp ce apostolii întârziau încă în jurul mesei de la cină, soţia lui Petru a auzit voci în curtea din faţă şi s-a dus la poartă să privească. Ea a văzut că se adunau un mare număr de bolnavi şi că drumul ce venea din Capernaum era aglomerat de cei ce veneau să caute tămăduirea dată de mâinile lui Iisus. La această privelişte, ea s-a dus îndată să îl informeze pe soţul ei, care l-a prevenit pe Iisus.
145:3.6 (1632.5) Când Învăţătorul a păşit afară pe poarta de intrare în casa lui Zevedeu, privirea sa a întâlnit o mare masă de oameni infirmi şi îndureraţi. El a zărit aproape o mie de fiinţe umane bolnave şi suferinde; cel puţin acesta era numărul de persoane adunate înaintea lui. Nu tuturor celor prezenţi le lipsea sănătatea. Unii veniseră să îi asiste pe cei care îi iubeau în efortul lor de a obţine vindecarea.
145:3.7 (1632.6) Priveliştea acestor muritori apăsaţi, deznădăjduiţi, bărbaţi, femei şi copii, suferind, în mare parte, ca urmare a greşelilor şi a nelegiuirilor comise de proprii Fii cărora el le încredinţase administrarea universului, au atins în mod deosebit inima omenească a lui Iisus şi a provocat divina îndurare a acestui binevoitor Fiu Creator. Iisus ştia bine că nu ar putea niciodată crea o mişcare spirituală durabilă sprijinindu-se pe minuni pur materiale. El se abţinuse cu consecvenţă să îşi etaleze prerogativele sale de creator. De la Cana, nimic supranatural sau miraculos nu însoţise învăţătura sa. Totuşi, această mulţime lovită de rele i-a atins inima compătimitoare şi a făcut un puternic apel la afecţiunea sa înţelegătoare.
145:3.8 (1632.7) Din curtea din faţă s-a auzit o voce exclamând: „Învăţătorule, rosteşte cuvântul, restabileşte-ne sănătatea, vindecă-ne

bolile şi salvează-ne sufletele.” Abia de au fost rostite aceste cuvinte că o imensă legiune de serafimi, de controlori fizici, de Purtători ai Vieţii şi de medieni, cei care îl însoţeau întotdeauna pe acest creator întrupat al unui univers, s-au pregătit să pună în mişcare puterea lor creativă dacă Suveranul lor le-ar fi dat semnalul. Acesta a fost unul din momentele pământeşti din cariera lui Iisus în care înţelepciunea divină şi compasiunea umană s-au găsit atât de strâns împletite în judecata Fiului Omului încât el a căutat refugiul făcând apel la voia Tatălui său.

145:3.9 (1632.8) Când Petru l-a implorat pe Maestru să aplece urechea la aceste strigăte desperate de ajutor, Iisus şi-a coborât privirea peste mulţimea de bolnavi şi a zis: „Eu am venit în lume ca să dezvălui Tatăl şi ca să întemeiez împărăţia sa. Cu scopul acesta mi-am trăit eu viaţa până în ceasul acesta. Deci dacă aceasta ar fi voia Celui care m-a trimis, şi dacă aceasta nu ar fi incompatibil cu consacrarea mea pentru proclamarea evangheliei împărăţiei cerurilor, eu aş dori să îi văd pe copiii mei vindecaţi - şi...” restul cuvintelor sale s-a pierdut în tumult.

145:3.10 (1633.1) Iisus transferase Tatălui său responsabilitatea deciziei sale de a vindeca. În mod evident Tatăl nu a opus nici o obiecţie, căci abia de au fost pronunţate cuvintele Învăţătorului că totalitatea personalităţilor celeste, care serveau sub comanda Ajustorului Gândirii Personalizat lui Iisus, a fost puternic mobilizată. Vasta legiune a coborât în mijlocul acestei mulţimi pestriţe de muritori suferinzi şi, în câteva clipe, 683 de bărbaţi, de femei şi de copii au fost vindecaţi, cu desăvârşire vindecaţi de toate bolile lor fizice şi de celelalte dezordini organice ale lor. Niciodată nu se mai văzuse o

asemenea scenă pe pământ până în ziua aceea, şi niciodată nu s-a mai văzut o alta de atunci. Pentru aceia dintre noi care eram prezenţi şi am văzut acest val de energie tămăduitoare, acesta a fost cu adevărat un spectacol pasionant.

145:3.11 (1633.2) Dintre toate fiinţele uluite de această explozie bruscă şi neaşteptată de tămăduire supranaturală, Iisus a fost cel mai surprins. Într-un moment în care compătimirea şi interesul umane erau concentrate asupra scenei de suferinţă şi de amărăciune etalate înaintea lui, el neglijase să mai păstreze prezente, în mintea sa omenească, avertismentele Ajustorului său Personalizat referitoare la timp. Ajustorul îl avertizase că, în anumite condiţii şi în anumite împrejurări, era imposibil a se limita elementul timp în prerogativele creatoare ale unui Fiu Creator. Iisus dorea să îi vadă pe aceşti bolnavi însănătoşiţi dacă aceasta nu era contrar voii Tatălui său. Ajustorul Personalizat al lui Iisus a decis instantaneu că un astfel de act al energiei creative înfăptuit în momentul acela nu încălca voia Tatălui din Paradis. Prin această decizie - ţinând seama de exprimarea prealabilă a dorinţei de vindecare a lui Iisus - actul creativ *s- a înfăptuit.* Ceea ce doreşte un *Fiu Creator* şi *vrea* şi Tatăl său, ESTE. În toată viaţa ulterioară a lui Iisus pe Pământ, niciodată nu a mai avut loc o astfel de vindecare fizică în masă.

145:3.12 (1633.3) Cum era de aşteptat, renumele acestei vindecări de la asfinţitul soarelui în Bethsaida, portul Capernaumului, s-a răspândit în toată Galileea şi în toată Iudeea, precum şi în regiuni mai îndepărtate. O dată mai mult, temerile lui Irod au fost deşteptate; el a trimis observatori pentru a-i da seamă de lucrarea şi de învăţăturile lui Iisus,

şi totodată pentru a şti dacă el era fostul tâmplar din Nazaret, sau Ioan Botezătorul înviase cumva dintre morţi.

145:3.13 (1633.4) În timpul restului carierei lui pământene, şi în principal din cauza acestei demonstraţii involuntare de vindecare fizică, Iisus a devenit, începând din ziua aceea, atât medic, cât şi predicator. E adevărat că el şi-a continuat învăţătura, dar munca sa personală consta mai ales în ajutarea celor bolnavi şi suferinzi, în timp ce apostolii săi se ocupau cu predicarea în public şi cu botezarea credincioşilor.

145:3.14 (1633.5) Majoritatea celor care au profitat de vindecarea fizică supranaturală, sau creativă, cu prilejul acestei demonstraţii de energie divină de la apus de soare, nu au tras un folos spiritual permanent din această extraordinară manifestare de îndurare. Un mic număr dintre ei au fost într-adevăr edificaţi de acest ajutor public, dar această stupefiantă manifestare tămăduitoare independentă de timp nu a făcut nicidecum să progreseze împărăţia spirituală în inima oamenilor.

145:3.15 (1633.6) Vindecările miraculoase, care au însoţit din când în când misiunea lui Iisus pe Pământ, nu făceau parte din planul său de proclamare a împărăţiei. Ele au fost incidentale şi inerente prezenţei terestre a unei fiinţe divine care se bucura de prerogative creatoare practic nelimitate, în asociere cu o îmbinare fără precedent de îndurare divină şi de compasiune umană. Totuşi, aceste aşa-zise miracole i-au adus lui Iisus multe necazuri, în sensul că îi procurau o publicitate care ridica prejudecăţi şi care îi aducea o notorietate pe care nu o dorea.

4. Seara următoare

145:4.1 (1634.1) În tot timpul serii care a urmat acestei mari dezlănţuiri de vindecări, mulţimea fericită şi voioasă a invadat casa lui Zevedeu, iar entuziasmul sufletesc al apostolilor lui Iisus s-a ridicat pe cea mai înaltă culme. Din punct de vedere uman, aceasta a fost cea mai mare zi dintre toate marile zile ale asocierii lor cu Iisus. Niciodată înainte, nici după aceea, speranţele lor nu s-au înălţat până la asemenea înălţimi de aşteptare plină de încredere. Cu numai câteva zile mai înainte, pe când erau încă în interiorul hotarelor Samariei, Iisus le spusese că venise ceasul când regatul trebuia să fie proclamat în *putere,* şi, acum, văzuseră cu ochii lor ceea ce se presupunea a fi îndeplinirea acestei promisiuni. Ei erau înflăcăraţi de viziunea a ceea ce avea să vină dacă această stupefiantă manifestare de putere creativă era doar un început. Îndoielile ce le aveau cu privire la divinitatea lui Iisus au fost alungate. Ei erau stupefiaţi şi literalmente scăldaţi în extazul încântării lor.

145:4.2 (1634.2) Însă, când l-au căutat pe Iisus, nu l-au putut găsi. Învăţătorul era foarte tulburat de ceea ce se produsese. Bărbaţii, femeile şi copiii care fuseseră vindecaţi de diverse boli au zăbovit până seara târziu, în speranţa că Iisus se va înapoia şi că îi vor putea mulţumi. Văzând că trec orele şi Învăţătorul lor rămânea în solitudine, apostolii nu au reuşit să îi înţeleagă comportarea; fără persistenţa absenţei sale bucuria lor ar fi fost deplină şi perfectă. Când Iisus a revenit în cele din urmă, era târziu, şi practic toţi beneficiarii vindecării se întorseseră pe la casele lor. Iisus a refuzat felicitările şi adoraţia celor doisprezece şi a celor rămaşi să îl salute; el s-a mărginit la a zice: „Nu vă bucuraţi de faptul că Tatăl meu are puterea să

însănătoşească corpul, ci mai degrabă pentru că Tatăl meu are puterea să salveze sufletul. Haideţi să ne odihnim, căci mâine va trebui să ne ocupăm de treburile Tatălui.”

145:4.3 (1634.3) Iarăşi dezamăgiţi, nedumeriţi şi amărâţi în inima lor, cei doisprezece s-au dus la culcare, dar, în afară de gemeni, puţini dintre ei au dormit cât de cât în noaptea aceea. Abia de făcea Învăţătorul ceva pentru a încuraja sufletul şi pentru a bucura inima apostolilor săi, că părea imediat a spulbera speranţele lor şi a demola complet temeliile curajului şi entuziasmului lor. În vreme ce aceşti pescari dezorientaţi se priveau în ochi unii pe ceilalţi, ei nu aveau decât un singur gând: „Nu îl putem înţelege. Ce înseamnă toate astea?”

5. Devreme duminică dimineaţa

145:5.1 (1634.4) Nici Iisus nu a dormit mult în noaptea aceea de sâmbătă. El şi-a dat seama că lumea era plină de chinuri şi de dificultăţi materiale. El a prevăzut marea primejdie de a fi fost nevoit să consacre, îngrijirilor celor bolnavi şi suferinzi, o parte din timpul său atât de important încât faptul acesta ar interfera cu misiunea sa de întemeiere a împărăţiei spirituale în inima oamenilor, sau cel puţin aceasta ar subordona misiunea sa înfăptuirii unor lucruri fizice. Din pricina acestor idei şi a altor idei asemănătoare care ocupau mintea materială a lui Iisus pe durata nopţii, el s-a sculat, în această dimineaţă de duminică, cu mult înainte de revărsatul zorilor şi s-a dus singur într-unul dintre locurile retrase pe care le prefera pentru a

comunica cu Tatăl. La această oră matinală, Iisus a luat ca temă de rugăciune înţelepciunea şi judecata; el voia să împiedice compasiunea sa omenească, alăturată milosteniei divine, de a-l influenţa în prezenţa suferinţelor muritorilor până într-atâta încât tot timpul i-ar fi fost ocupat cu intervenţiile fizice în detrimentul ajutorării spirituale. El nu dorea să evite complet îngrijirea celor bolnavi, dar ştia că trebuia totodată să înfăptuiască opera sa mai importantă de învăţare spirituală şi de educare religioasă.

145:5.2 (1635.1) Iisus se ducea de atâtea ori să se roage pe dealuri deoarece nu exista nici un lăcaş izolat care să convină devoţiunii sale personale.

145:5.3 (1635.2) Petru nu a putut dormi în noaptea aceea: la puţin timp după ce Iisus s-a dus afară să se roage, el i-a deşteptat de foarte devreme pe Iacob şi pe Ioan, şi toţi trei s-au dus să-l găsească pe Învăţătorul lor. După mai mult de un ceas de căutări, ei l-au descoperit pe Iisus şi l-au rugat să le destăinuie raţiunile ciudatei lui conduite. Doreau să ştie de ce părea a fi tulburat de puternica manifestare a duhului de vindecare, în timp ce toţi oamenii debordau de bucurie, iar apostolii săi se bucurau tot atât de mult.

145:5.4 (1635.3) Vreme de peste patru ore, Iisus s-a străduit să le explice acestor trei apostoli ceea ce se întâmplase. El i-a învăţat despre ceea ce se petrecuse şi le-a expus primejdiile acestui fel de manifestări. Iisus le-a mărturisit motivul pentru care se dusese să se roage departe. El a căutat să îi facă să înţeleagă, pe asociaţii lui imediaţi, adevăratele raţiuni pentru care nu se putea clădi împărăţia Tatălui nici pe facerea de minuni, nici pe vindecările fizice. Dar ei nu reuşeau să îi înţeleagă învăţătura.

145:5.5 (1635.4) Între timp, devreme în dimineaţa de duminică, multe alte suflete îndurerate precum şi numeroşi curioşi au început să se strângă în jurul casei lui Zevedeu. Ei îl cereau pe Iisus cu strigăte puternice. Apostolii erau atât de dezorientaţi încât Andrei şi mai mulţi dintre tovarăşii lui au pornit în căutarea lui lăsându-l pe Simon Zelotul vorbind celor adunaţi. Când Andrei l-a găsit pe Iisus în compania celor trei, i-a zis: „Învăţătorule, de ce ne laşi singuri cu mulţimea? Priveşte, toată lumea te caută; niciodată până acum nu ţi-au mai căutat atât de multe persoane învăţătura. Chiar şi la ora aceasta, casa este înconjurată de oameni veniţi de aproape şi de departe datorită lucrărilor tale puternice. Nu vrei să te întorci cu noi şi să le acorzi ajutorul tău?”

145:5.6 (1635.5) Când a auzit aceasta, Iisus a răspuns: Andrei, oare nu v-am învăţat, pe tine şi pe ceilalţi, că misiunea mea pe Pământ constă în a revela Tatăl, iar mesajul meu este proclamarea împărăţiei cerurilor? Cum se face atunci că tu doreşti să mă abaţi de la lucrarea mea ca să îi mulţumesc pe curioşi şi să îi satisfac pe cei ce caută semne şi minuni? Nu am fost noi printre ei în toate aceste luni? Şi s-au adunat oare la un loc ca să audă vestea cea bună a împărăţiei? De ce vin ei acum să ne asalteze? Nu vin mai degrabă pentru însănătoşirea corpului lor fizic decât pentru că au primit adevărul spiritual pentru mântuirea sufletului lor? Când oamenii sunt atraşi către noi prin manifestări extraordinare, majoritatea nu vin ca să caute adevărul şi salvarea, ci mai degrabă vindecarea bolilor lor fizice şi scăparea de dificultăţile lor materiale.

145:5.7 (1635.6) ”În tot timpul acesta, eu am fost la Capernaum. Atât în sinagogă, cât şi pe marginea mării, eu am proclamat vestea cea

bună a împărăţiei celor care aveau urechi să audă şi o inimă care să primească adevărul. Nu este voia Tatălui meu aceea ca eu să mă înapoiez cu voi pentru a-i satisface pe aceşti curioşi şi pentru a mă ocupa de rezolvarea lucrurilor fizice, până la excluderea treburilor spirituale. V-am poruncit să predicaţi evanghelia şi să îi îngrijiţi pe bolnavi, dar nu trebuie ca eu să mă las absorbit de vindecări lăsând deoparte învăţătura mea. Nu, Andrei, eu nu mă voi întoarce cu voi. Mergeţi şi spuneţi oamenilor să creadă în ceea ce i-am învăţat şi să se bucure în libertatea fiilor lui Dumnezeu. Şi pregătiţi-vă să porniţi cu mine către alte oraşe din Galileea unde drumul a fost deja pregătit pentru predicarea veştii bune a împărăţiei. Cu scopul acesta am venit de la Tatăl meu. Aşadar, mergeţi şi pregătiţi plecarea noastră imediată în timp ce eu am să aştept aici întoarcerea voastră.”

145:5.8 (1636.1) După ce Iisus a vorbit astfel, Andrei şi ceilalţi apostoli au luat-o cu tristeţe înapoi către casa lui Zevedeu, trimiţând acasă mulţimea adunată şi pregătindu-se rapid de călătorie după cum le poruncise Iisus. Astfel, în această după-amiază de duminică, 18 ianuarie din anul 28, Iisus şi apostolii săi au pornit în primul lor turneu realmente public şi deschis de predicare în oraşele Galileii. În cursul acestui prim periplu, ei au predicat evanghelia împărăţiei în multe oraşe, dar în Nazaret nu au mers.

145:5.9 (1636.2) În această duminică după-amiază, la scurtă vreme după ce Iisus şi apostolii săi au plecat spre Rimon, fraţii săi Iacob şi Iuda au sosit la casa lui Zevedeu ca să-l vadă. Către amiază, Iuda îl căutase pe fratele său Iacob şi a insistat ca împreună să îi facă o vizită lui Iisus, însă, în momentul când Iacob a consimţit să-l însoţească pe Iuda, Iisus plecase deja.

145:5.10 (1636.3) Apostolilor nu le plăcea că părăsesc Capernaumul unde fusese stârnit atâta interes. Petru a socotit că nu mai puţin de o mie de credincioşi ar fi putut fi botezaţi în regat. Iisus i-a ascultat cu răbdare, dar a refuzat să se întoarcă în Bethsaida. Tăcerea a domnit un timp, apoi Toma zise adresându-se tovarăşilor lui: „Să mergem! Învăţătorul a vorbit. Nu contează că nu putem înţelege pe deplin misterele împărăţiei cerurilor. Noi suntem siguri de un lucru, şi anume acela că urmăm un învăţător care nu caută gloria pentru sine însuşi." Şi, fără tragere de inimă, ei au mers să predice vestea cea nouă prin oraşele Galileii.

Cartea Urantia

Capitolul 146

Primul turneu de predicare în Galileea

146:0.1 (1637.1) PRIMUL turneu de predicare publică în Galileea a început în duminica de 18 ianuarie a anului 28; a durat vreo două luni şi s-a terminat printr-o reîntoarcere la Capernaum în 17 martie. În cursul acestui turneu, Iisus şi cei doisprezece apostoli asistaţi de vechii apostoli ai lui Ioan, au predicat Evanghelia şi au botezat credincioşi în Rimon, în Iotapata, în Rama, în Zabulon, în Iron, în Giscala, în Corazin, în Madon, în Cana, în Nain şi în Endor. Ei au rămas în aceste oraşe pentru a propovădui acolo, în timp ce, în multe oraşe mai puţin importante, ei proclamau evanghelia împărăţiei la trecerea lor.

146:0.2 (1637.2) Aceasta era prima dată când Iisus îngăduia asociaţilor săi să predice fără restricţie. În cursul acestui turneu, el nu le-a atras atenţia decât în trei ocazii; el le-a recomandat să nu se meargă în Nazaret şi să fie discreţi când trec prin Capernaum şi prin Tiberiada. Pentru apostoli a fost un izvor de mare mulţumire, până la urmă, libertatea lor de a predica şi de a propovădui fără restricţii. Ei s-au lansat cu multă seriozitate şi cu o mare bucurie în predicarea evangheliei, în îngrijirea bolnavilor şi în botezarea credincioşilor.

1. Predicarea în Rimon

146:1.1 (1637.3) Orăşelul Rimonului fusese cândva închinat adorării unui zeu babilonian al văzduhului, Raman. Multe dintre învăţăturile babiloniene primitive şi din învăţăturile ulterioare ale lui Zoroastru erau încă incluse în credinţele rimoniţilor; de aceea Iisus şi cei douăzeci şi patru şi-au consacrat mult timp explicării deosebirii dintre vechile credinţe şi noua evanghelie a împărăţiei. Petru a ţinut acolo, despre Aaron şi Viţelul de aur, una dintre marile predici de la începutul carierei lui.

146:1.2 (1637.4) Mulţi dintre cetăţenii Rimonului au început să creadă în învăţăturile lui Iisus, dar ei au pricinuit mari greutăţi coreligionarilor lor câţiva ani mai târziu. În scurtul spaţiu al unei singure vieţi, este anevoie să îi converteşti pe adoratorii naturii la deplina comuniune a adorării unui ideal spiritual.

146:1.3 (1637.5) Un mare număr din cele mai cele mai bune concepţii babiloniene şi persane asupra luminii şi a întunericului, a binelui şi a

răului, a timpului şi a veşniciei, au fost încorporate mai târziu, în doctrinele a ceea ce numiţi voi creştinism; includerea lor a făcut ca învăţăturile creştine să fie mai repede acceptate de popoarele din Orientul Apropiat. Într-un mod asemănător, includerea unor numeroase teorii ale lui Platon despre spiritul ideal sau despre arhetipurile invizibile ale tuturor lucrurilor vizibile şi materiale, aşa cum le-a adaptat mai târziu Filon la teologia ebraică, a făcut învăţăturile creştine ale lui Pavel mai uşor de acceptat de către grecii occidentali.

146:1.4 (1637.6) În Rimon a auzit Todan, pentru prima oară evanghelia împărăţiei, ducând apoi mai târziu, acest mesaj în Mesopotamia şi chiar mai departe. El a fost printre primii care au predicat vestea cea bună locuitorilor de dincolo de Eufrat.

2. În Iotapata

146:2.1 (1638.1) Deşi oamenii de rând din Iotapata l-au ascultat pe Iisus şi pe apostolii săi cu bucurie şi mulţi dintre ei au acceptat evanghelia împărăţiei, discursul ţinut de Iisus celor douăzeci şi patru, în cea de-a doua seară a şederii lor în acest orăşel, a fost evenimentul marcant al misiunii din Iotapata. Nataniel avea idei confuze despre învăţăturile Maestrului referitoare la rugăciune, la slujbele de mulţumire şi la adorare. Ca răspuns la întrebarea lui Iisus a vorbit foarte pe larg pentru a-şi explica mai bine învăţătura. Rezumat în limbaj modern, acest discurs poate fi prezentat ca punând accentul pe următoarele puncte:

146:2.2 (1638.2) 1. Când un om încearcă, în inima sa, o consideraţia conştientă şi persistentă pentru inechitate, aceasta distruge treptat legătura stabilită de sufletul aflat în rugăciune cu circuitele spirituale ale comunicării dintre om şi Creatorul său. Fireşte că Dumnezeu aude ruga copilului său, însă, dacă inima omenească nutreşte, cu tot dinadinsul şi cu stăruinţă, conceptele inechităţii, urmează că această comuniune personală dintre copilul pământean şi Tatăl său celest se pierde progresiv.

146:2.3 (1638.3) 2. Rugăciunile incompatibile cu legile lui Dumnezeu cunoscute şi stabilite sunt pentru Deităţile Paradisului o josnicie. Dacă oamenii nu vor să îi asculte pe Zei vorbind creaţiei lor prin legile spiritului, ale minţii şi ale materiei, un asemenea act de dispreţ conştient şi deliberat al creaturilor împiedică personalităţile să îşi aplece urechea pentru a auzi cererile personale ale acestor muritori anarhici şi neascultători. Iisus le-a citat apostolilor lui următorul pasaj din Profetul Zaharia: „Însă ei au refuzat să asculte şi să pună un umăr de sprijin, şi şi-au astupat urechile ca ei să nu mai audă. Da, ei şi-au făcut inima dură precum piatra, de teama de a nu auzi legea mea şi cuvintele pe care spiritul meu le-a trimis lor prin profeţi; de aceea, rezultatele gândurilor lor rele cad înapoi ca o mare furie peste capetele lor vinovate. Şi s-a făcut că ei au ajuns să strige pentru a primi îndurare, dar pentru ei nu mai era deschisă nici o ureche care să îi asculte.” Apoi Iisus a citat proverbul înţeleptului care zicea: „Dacă cineva îşi întoarce urechea de la ascultarea legii divine, până şi rugăciunea sa va fi o nelegiuire.”

146:2.4 (1638.4) 3. Prin deschiderea extremităţii umane a canalului ce-l leagă pe Dumnezeu de om, muritorii fac imediat disponibil fluxul constant al servirii divine pe lângă toate creaturile lumilor. Când omul aude duhul lui Dumnezeu vorbind în inima lui, o astfel de experienţă implică faptul că, simultan, Dumnezeu aude rugăciunea acestui om. Chiar şi iertarea păcatului operează în aceeaşi manieră infailibilă. Tatăl care este în ceruri v-a iertat chiar şi înainte de a vă gândi să i-o cereţi, dar această iertare nu este accesibilă în experienţa voastră religioasă personală înainte de momentul în care voi iertaţi pe aproapele vostru. De *fapt,* iertarea lui Dumnezeu nu este condiţionată de iertarea de către voi a aproapelui vostru, dar, în *experienţă,* ea este supusă întocmai acestei condiţii. Şi acest fapt al sincronicităţii dintre iertarea divină şi iertarea umană era recunoscut şi inclus în rugăciunea învăţată de apostoli de la Iisus.

146:2.5 (1638.5) 4. Există, în univers, o lege fundamentală a justiţiei, pe care milostenia este neputincioasă în ocolirea ei. Gloriile dezinteresate ale Paradisului nu pot fi primite de o creatură complet egoistă a regatelor timpului şi spaţiului. Chiar şi iubirea infinită a lui Dumnezeu nu poate impune salvarea supravieţuirii veşnice unei creaturi muritoare care nu a ales supravieţuirea. Milostenia dispune de o mare latitudine de dăruire, dar, la urma urmei, există porunci ale justiţiei pe care iubirea, chiar şi combinată cu îndurarea, nu le pot abroga în mod efectiv. Iisus a citat din nou scripturile ebraice: „Eu v-am chemat, iar voi aţi refuzat să auziţi; am întins mâna, dar nimeni n-a băgat de seamă. Aţi redus la nimic toate sfaturile mele şi aţi refuzat reproşurile mele. Din cauza acestui comportament rebel, devine inevitabil ca voi să faceţi apel la mine şi să nu primiţi nici un răspuns.

După ce aţi respins calea vieţii, voi mă veţi putea căuta cu sârguinţă în epoca suferinţelor voastre, dar nu mă veţi găsi.”

146:2.6 (1639.1) 5. Oricine vrea să aibă parte de îndurare trebuie să arate îndurare; nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi. Cu spiritul cu care veţi judeca pe altul veţi fi şi voi judecaţi. Îndurarea nu abrogă în întregime echitatea universală. În cele din urmă se va adeveri că „oricine-şi închide urechea la strigătul celui sărac va striga, la rândul său, după ajutor într-o bună zi, şi nu îl va auzi nimeni.” Sinceritatea unei rugăciuni, oricare ar fi ea, este încredinţarea că ea va fi auzită. Înţelepciunea spirituală şi compatibilitatea universală ale unei cereri determină momentul, modul şi gradul răspunsului. Un părinte chibzuit nu răspunde *în literă* rugăciunilor prosteşti ale copiilor săi ignoranţi şi lipsiţi de experienţă, deşi formulând aceste cereri absurde, aceşti copii pot să încerce multă plăcere şi să îşi satisfacă realmente sufletul.

146:2.7 (1639.2) 6. Când veţi fi cu totul consacraţi înfăptuirii voii Tatălui din ceruri, toate cererile voastre vor fi satisfăcute, pentru că rugăciunile voastre vor fi pe deplin conforme cu voia Tatălui, iar voia Tatălui este constant manifestată în tot imensul univers. Ceea ce adevăratul fiu doreşte şi Tatăl Infinit voieşte, ESTE. O astfel de rugăciune nu poate rămâne fără răspuns, şi nici un alt fel de cerinţă nu poate fi pe deplin satisfăcută.

146:2.8 (1639.3) 7. Strigătul celui drept este actul de credinţă al copilului lui Dumnezeu, care deschide poarta casei Tatălui unde sunt ţinute în rezervă bunătatea, adevărul şi îndurarea; Toate aceste daruri bune aşteaptă de multă vreme ca fii să se apropie şi să şi le primească.

Rugăciunea nu schimbă atitudinea divină faţă de om, dar schimbă atitudinea omului faţă de Tatăl neschimbător. Acesta este *mobilul* unei rugăciuni care îi dă dreptul de acces la urechea divină, iar nu statutul social, economic sau religios exterior al celui ce se roagă.

146:2.9 (1639.4) 8. Nu trebuie folosită rugăciunea nici pentru a evita întârzierile timpului, nici pentru a transcende obstacolele spaţiului. Rugăciunea nu este o tehnică menită să sporească importanţa ta socială sau pentru a obţine avantaje nejuste asupra semenilor tăi. Un suflet în întregime egoist este incapabil să se roage în adevăratul sens al cuvântului. Iisus a zis: „Încântarea voastră supremă să fie potrivită cu caracterul lui Dumnezeu, şi el va îndeplini cu siguranţă dorinţele sincere ale inimii voastre.” „Încredinţaţi-vă căile Domnului, aveţi încredere în el, şi el va acţiona.” „Căci Domnul aude strigătul celui inteligent şi îşi va îndrepta privirea la rugăciunea celui sărman.”

146:2.10 (1639.5) 9. „Eu am venit de la Tatăl meu. Deci dacă aveţi vreodată vreo îndoială în legătură cu ceea ce trebuie cerut Tatălui, cereţi-i în numele meu; eu voi prezenta rugămintea voastră în acord cu nevoile şi dorinţele voastre reale, şi conform cu voia Tatălui meu.” Păziţi-vă de marea primejdie de a deveni egocentrici în rugăciunile voastre. Evitaţi să vă rugaţi mult pentru voi înşivă; rugaţi-vă mai mult pentru progresul spiritual al fraţilor voştri. Evitaţi rugăciunile materialiste; rugaţi-vă în spirit şi pentru abundenţa darurilor spiritului.

146:2.11 (1639.6) 10. Când vă rugaţi pentru cei bolnavi şi pentru cei năpăstuiţi, nu vă aşteptaţi ca rugăminţile voastre să înlocuiască îngrijirile afectuoase şi inteligente necesare acestor năpăstuiţi. Rugaţi-vă pentru bunăstarea familiei voastre, a prietenilor voştri, semenilor

voştri, dar rugaţi-vă mai ales pentru cei care vă blestemă, şi faceţi rugăciuni pline de dragoste pentru cei ce vă persecută. Cât despre momentul în care trebuie să vă rugaţi, eu nu am să dau nici o indicaţie. Numai spiritul, care sălăşluieşte în voi, vă poate îmboldi să formulaţi cererile care exprimă relaţiile voastre interioare cu Tatăl spiritelor.

146:2.12 (1640.1) 11. Multe persoane recurg la rugăciune numai în clipa când se află la necaz. O asemenea practică este nechibzuită şi amăgitoare. Este adevărat că faceţi bine să vă rugaţi atunci când sunteţi zbuciumaţi, dar ar trebui să vă gândiţi, de asemenea, să vorbiţi ca un fiu cu Tatăl vostru, chiar şi atunci când totul merge bine pentru sufletul vostru. Rugile voastre reale să fie făcute întotdeauna în taină. Nu lăsaţi pe oameni să audă rugăciunile voastre personale. Rugăciunile aducătoare de mulţumiri se potrivesc grupurilor de adoratori, dar rugăciunea sufletului este o chestiune personală. Nu există decât o singură formă de rugăciune care se potriveşte tuturor copiilor lui Dumnezeu, şi anume: „Totuşi, facă-se voia ta."

146:2.13 (1640.2) 12. Toţi credincioşii în această evanghelie ar trebui să se roage sincer pentru extinderea împărăţiei cerurilor. Printre toate rugăciunile Scripturilor ebraice, următoarea rugă este aceea despre care Iisus a făcut comentariile cele mai aprobatoare: „Creează în mine o inimă curată, o, Dumnezeule, şi reînnoieşte în mine un spirit drept. Scapă-mă de păcatele mele secrete şi păzeşte-l pe slujitorul tău de orice nelegiuire înfumurată. Iisus a făcut multe comentarii asupra relaţiilor dintre rugăciune şi cuvintele necugetate şi ofensatoare." El a citat pasajul: „Pune pază la gura mea, o, Doamne, şi veghează la

poarta buzelor mele.” Iisus mai zise: „Limba omenească este un organ pe care puţini oameni îl pot îmblânzi, dar spiritul interior poate să transforme acest membru indisciplinat într-o voce prietenoasă a toleranţei şi o inspiratoare slujire a milosteniei.”

146:2.14 (1640.3) 13. Iisus a propovăduit că, în ordinea importanţei, rugăciunea pentru cunoaşterea voii Tatălui ocupă primul loc. Rugăciunea pentru primirea îndrumărilor divine pe cărarea vieţii pământeşti vine imediat după aceea. În realitate, aceasta înseamnă că te rogi pentru a căpăta înţelepciune divină. Iisus nu a propovăduit niciodată că se pot câştiga nişte cunoştinţe omeneşti şi o iscusinţă specială prin rugăciune, dar a propovăduit că rugăciunea este un factor în extinderea capacităţii noastre de a primi prezenţa spiritului divin. Când Iisus i-a învăţat pe asociaţii săi să se roage în spirit şi în adevăr, el explica faptul că era vorba de a se ruga sincer şi conform cu luminile care le ai, de a te ruga din toată inima cu inteligenţă, cu seriozitate şi cu perseverenţă.

146:2.15 (1640.4) 14. Iisus a atras atenţia discipolilor săi contra ideii că rugăciunile lor vor fi făcute mai eficiente prin repetări împodobite de imagini, printr-o frazeologie elocventă, sau prin posturi, prin penitenţe şi prin jertfe. Dar el i-a îndemnat pe partizanii săi să folosească rugăciunea pentru a se înălţa la adevărata adorare prin mijlocirea slujbelor de mulţumire. Iisus deplora faptul de a fi găsit atât de puţin din spiritul slujbelor de mulţumire în rugăciunile şi în cultul discipolilor săi. Cu această ocazie, el a citat următorul pasaj din Scripturi: „Este un lucru bun să aduci mulţumire Domnului şi să lauzi prin cânturi numele celui Preaînalt, de a recunoaşte în toate dimineţile

bunăvoinţa lui afectuoasă şi în toate serile fidelitatea sa, căci Dumnezeu m-a făcut fericit prin lucrările sale. În toate lucrurile, eu voi aduce mulţumiri conform voii lui Dumnezeu.”

146:2.16 (1640.5) 15. Apoi Iisus a spus: „Nu vă preocupaţi continuu de nevoile voastre obişnuite. Nu vă neliniştiţi pe seama problemei existenţei voastre pământeşti. În toate aceste chestiuni, prin rugăciuni şi rugăminţi, şi într-un spirit sincer al slujbelor de mulţumire, expuneţi-vă nevoile Tatălui din ceruri.” A mai citat după aceea din Scripturi: „Eu voi slăvi numele Domnului printr-o cântare şi îl voi preamări prin slujbele mele de mulţumire.” Aceasta va place mai mult Domnului decât jertfirea unui bou sau a unui taur cu coarne şi cu copite.

146:2.17 (1641.1) 16. Iisus i-a învăţat pe discipolii săi că, după ce aceştia îşi făceau rugăciunile către Tată, trebuiau să rămână un răstimp într-o stare de receptivitate tăcută pentru a da spiritului interior cele mai bune şanse de a vorbi sufletului atent. În momentul în care mintea omenească se află într-o atitudine de sinceră adorare, atunci vorbeşte Tatăl cel mai bine oamenilor. Noi îl adorăm pe Dumnezeu graţie ajutorului spiritului lăuntric al Tatălui şi iluminării minţii umane prin mijlocirea adevărului. Iisus propovăduia că adorarea îl face pe adorator din ce în ce mai asemănător cu fiinţa pe care o adoră. Adoraţia este o experienţă transformatoare prin care finitul se apropie treptat de Infinit şi, în ultimă instanţă, atinge prezenţa sa.

146:2.18 (1641.2) Iisus a mai expus apostolilor şi multe alte adevăruri despre comuniunea omului cu Dumnezeu, dar puţini dinte ei au putut

asimila complet învăţătura sa.

3. Oprirea la Rama

146:3.1 (1641.3) La Rama, Iisus a avut memorabila discuţie cu bătrânul filozof grec care propovăduia că ştiinţa şi filozofia sunt suficiente pentru a satisface nevoile de experienţă umană. Iisus a ascultat cu răbdare şi cu simpatie pe acest învăţător grec şi a recunoscut adevărul unui mare număr de afirmaţii. Însă, după ce şi-a încheiat expunerea, Iisus i-a făcut remarca că, în analiza ce o făcuse existenţei omeneşti, el omisese să explice „de unde, de ce şi către ce”. Iisus a adăugat: „Din locul unde termini, de acolo începem noi. Religia este o revelaţie pentru sufletul uman, care se referă la realităţile spirituale pe care mintea singură nu le-ar putea niciodată descoperi sau sonda complet. Eforturile intelectuale pot revela faptele vieţii, dar evanghelia împărăţiei dezvăluie *adevărurile* existenţei. Tu ai discutat despre umbrele materiale ale adevărului; vrei tu acum să mă asculţi în timp ce îţi voi vorbi despre realităţile veşnice şi spirituale care proiectează în umbre temporale tranzitorii faptele materiale ale existenţei de muritor?” Vreme de peste o oră, Iisus i-a propovăduit acestui grec adevărurile salvatoare ale evangheliei împărăţiei. Bătrânul filozof a fost sensibil la modul de abordare al Maestrului şi, fiind sincer în inima sa cinstită, el a crezut foarte repede în această evanghelie a salvării.

146:3.2 (1641.4) Apostolii erau puţin deconcertaţi de maniera francă în care Iisus îşi dăduse asentimentul pentru multe dintre propunerile

grecului, dar, puţin mai târziu, Iisus le-a zis numai lor: „Copiii mei, nu vă miraţi de toleranţa mea pentru filozofia grecului. O certitudine interioară veritabilă şi autentică nu se teme câtuşi de puţin de o analiză exterioară, şi nici adevărul nu se sperie de o critică onestă. Nu uitaţi niciodată că intoleranţa este masca care acoperă îndoielile nutrite în secret asupra veracităţii credinţei tale. Nimeni nu este deranjat vreodată de atitudinea vecinilor săi dacă are cu desăvârşire încredere în adevărul a ceea ce crede din toată inima. Curajul este încredinţarea oamenilor de o cinste fără compromisuri cu privire la lucrurile în care îşi mărturisesc credinţa. Oamenii sinceri nu se tem de examinarea critică a convingerilor lor profunde şi a nobilelor lor idealuri."

146:3.3 (1641.5) În cea de-a doua seară la Rama, Toma i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Maestre, cum poate un neofit al învăţăturilor tale să ştie cu adevărat, să fie cu adevărat sigur de adevărul acestei evanghelii a regatului_"

146:3.4 (1641.6) Iisus i-a răspuns lui Toma astfel: „Încredinţarea că tu ai intrat în familia împărăţiei Tatălui, şi că vei supravieţui veşnic cu copiii regatului, este în întregime o experienţă personală - de credinţă în cuvântul adevărului. Încredinţarea spirituală este echivalentul experienţei tale religioase personale în realităţile veşnice ale adevărului divin; cu alte cuvinte, ea este egală cu înţelegerea ta inteligentă a realităţilor adevărului, sporită de credinţa spirituală şi diminuată de îndoielile oneste.

146:3.5 (1642.1) "Fiul este de la natură înzestrat cu viaţa Tatălui. Aţi fost înzestraţi cu spiritul viu al Tatălui; voi sunteţi deci fii de Dumnezeu. Veţi supravieţui vieţii întrupate a lumii materiale pentru

că sunteţi identificaţi cu spiritul viu al Tatălui, darul vieţii veşnice. În adevăr, mulţi sunt aceia care aveau această viaţă dinainte ca eu să vin aici de la Tatăl meu, şi mulţi alţii au primit acest spirit pentru că au crezut în cuvântul meu. Totuşi, eu vă declar că în momentul în care mă voi reîntoarce lângă Tatăl meu, el îşi va trimite spiritul în inima tuturor oamenilor.

146:3.6 (1642.2) ”Voi nu puteţi observa spiritul divin la lucru în mintea voastră, dar există o metodă practică pentru a descoperi gradul în care aţi cedat controlul puterilor din sufletul vostru învăţăturii şi îndrumărilor spiritului lăuntric venit de la Tatăl ceresc: acesta este gradul iubirii voastre pentru semenii voştri. Acest spirit al Tatălui participă la dragostea Tatălui; când îl domină pe om, îl conduce infailibil în direcţia adoraţiei divine şi a consideraţiei afectuoase pentru aproapele lui. La început, voi credeţi că sunteţi fii de Dumnezeu pentru că învăţătura mea v-a făcut mai conştienţi de îndrumările lăuntrice ale prezenţei Tatălui nostru în voi. Dar Spiritul adevărului va fi curând răspândit peste toată carnea: el va trăi printre oameni şi îi va învăţa pe toţi, aşa cum eu însumi trăiesc acum printre voi şi vă adresez cuvintele adevărului. Acest Spirit al Adevărului, care vorbeşte pentru darurile spirituale ale sufletului vostru, vă va ajuta să ştiţi că sunteţi fiii lui Dumnezeu. El va sta de mărturie infailibil cu prezenţa lăuntrică a Tatălui, spiritul vostru, care va locui atunci în toţi oamenii, aşa cum locuieşte acum în unii dintre voi, şi vă va spune că sunteţi în realitate fiii lui Dumnezeu.

146:3.7 (1642.3) ”Orice copil pământean care urmează îndrumările acestui spirit va sfârşi prin a cunoaşte voia lui Dumnezeu, şi oricine se abandonează voii Tatălui meu va trăi veşnic. Drumul care duce de

la viaţa pământească la starea veşnică nu v-a fost descris cu claritate. Este totuşi o cale, o cale care a existat întotdeauna, iar eu am venit să o fac nouă şi vie. Oricine intră în regat are deja viaţa veşnică - el nu va pieri niciodată. Veţi înţelege mai bine o mare parte din acestea atunci când mă voi reîntoarce la Tatăl meu şi când voi veţi fi capabili să examinaţi retrospectiv experienţele pe care le trăiţi în prezent.”

146:3.8 (1642.4) Toţi cei care au auzit aceste cuvinte binecuvântate au fost puternic încurajaţi. Învăţăturile iudaice privitoare la supravieţuirea celor drepţi erau confuze şi nesigure. Era deci înviorător şi însufleţitor pentru discipolii lui Iisus să audă aceste cuvinte foarte precise şi pozitive care promiteau supravieţuirea eternă tuturor credincioşilor sinceri.

146:3.9 (1642.5) Apostolii au continuat să predice şi să îi boteze pe practicanţi, păstrând totodată obiceiul de a merge din poartă în poartă să îi consoleze pe cei deprimaţi şi să îşi ofere îngrijirile celor bolnavi şi celor năpăstuiţi. Organizarea apostolică a fost mărită, în sensul că fiecare apostol al lui Iisus avea de acum înainte ca asociat un apostol de-al lui Ioan. Abner era asociatul lui Andrei. Acest plan a prevalat până în momentul în care au coborât la Ierusalim pentru Paştele următor.

146:3.10 (1642.6) În timpul şederii lor la Zabulon, instruirea specială dată de Iisus a constat în principal din noi discuţii despre obligaţiile reciproce în regat. Ele cuprindeau o învăţătură menită să clarifice deosebirile dintre experienţa religioasă personală şi bunele raporturi care rezultă din obligaţiile religioase sociale. Aceasta a fost una dintre rarele ocazii când Maestrul a discutat vreodată aspectele sociale ale

religiei. Pe toată durata existenţei lui pământeşti, Iisus a dat foarte puţine instrucţiuni discipolilor cu privire la socializarea religiei.
146:3.11 (1643.1) La Zabulon, populaţia era de rasă mixtă; locuitorii nu erau nici iudei, nici gentili, şi foarte puţinii dintre ei au crezut realmente în Iisus, cu toate că auziseră vorbindu-se despre vindecarea bolnavilor din Capernaum.

4. Evanghrlia în Iron

146:4.1 (1643.2) În Iron, ca şi în multe alte oraşe din Galileea şi din Iudeea, chiar şi cele mai mici, se găsea o sinagogă şi, la începutul serviciului său, Iisus avea obiceiul de a lua cuvântul în aceste sinagogi în ziua de sabat. Uneori, el predica la slujba de dimineaţă, şi apoi, Petru, sau unul dintre ceilalţi apostoli, ţinea o predică după-amiaza. Foarte adesea, Iisus şi apostolii predicau şi propovăduiau deopotrivă săptămânal adunărilor de seară din sinagogă. Cu toate că liderii religioşi au devenit tot mai ostili faţă de Iisus în Ierusalim, ei nu exercitau nici un control direct asupra sinagogilor din afara acestui oraş. Numai într-o epocă mult mai târzie a serviciului public al lui Iisus ei au reuşit să dea naştere unui sentiment de opoziţie suficient de general ca să provoace închiderea aproape completă a sinagogilor în faţa învăţăturii sale. În acest an 28, toate sinagogile din Galileea şi din Iudeea îi erau deschise.
146:4.2 (1643.3) Ironul era o zonă cu nişte mine foarte importante pentru vremea aceea, iar Iisus nu se împărtăşise niciodată din viaţa minerilor. Pe durata şederii sale în Iron, el şi-a petrecut deci marea

parte a timpului în mine. În vreme ce apostolii vizitau casele şi predicau în locurile publice, Iisus muncea cu minerii în subteran. Reputaţia lui Iisus ca tămăduitor se răspândise chiar şi până în această aşezare îndepărtată, şi numeroşi bolnavi şi năpăstuiţi au căutat ajutor de la el. Mulţi dintre ei au beneficiat enorm de slujba lui de vindecare, dar, în nici unul dintre aceste cazuri, în afară de cel al leprosului, Maestrul nu a înfăptuit vreo vindecare aşa-zis miraculoasă.

146:4.3 (1643.4) Târziu în după-amiaza celei de-a treia zi în Iron, Iisus, înapoindu-se de la mine şi îndreptându-se către locuinţa sa, s-a nimerit să treacă pe o uliţă laterală unde se găsea mizerabila cocioabă a unui anume lepros. Pe când se apropia de ea, bolnavul, care auzise de reputaţia lui Iisus ca tămăduitor, a îndrăznit să îl acosteze la trecerea lui prin faţa porţii sale şi a îngenuncheat înaintea lui zicând: „Doamne, ar fi de ajuns să vrei, şi m-ai curăţi. Am auzit mesajul instructorilor tăi şi aş intra în regat dacă aş putea fi curăţit.” Leprosul spunea acestea pentru că, la iudei, li se interzicea leproşilor să asiste la slujbele de la sinagogă sau să practice orice alt cult public. Acest om credea realmente că el nu ar putea fi primit în regatul ce va veni înainte de a fi obţinut tămăduirea leprei sale. Când Iisus l-a văzut chinuindu-se astfel şi a auzit vorbele sale de credinţă înverşunată, inima lui omenească a fost atinsă, iar mintea lui divină a fost mişcată de compasiune. În timp ce Iisus îl privea, omul a căzut cu faţa la pământ în semn de închinare. Atunci, maestrul şi-a întins mâna, l-a atins şi a zis: „Eu vreau asta - fii curăţit.” Şi omul fu numaidecât vindecat; lepra încetase să îl mai chinuiesc.

146:4.4 (1643.5) Iisus l-a ridicat pe om în picioare şi i-a poruncit: „Bagă de seamă să nu vorbeşti cu nimeni de vindecarea ta, ci mai

degrabă vezi-ţi în pace de treburile tale; arată-te preotului şi oferă jertfele poruncite de Moise ca mărturie a purificării tale.” Dar omul acesta nu a făcut ceea ce îi poruncise Iisus; el a răspândit, în localitate, vestea că Iisus îl vindecase de lepră, şi, cum el era cunoscut în tot orăşelul, oamenii puteau să vadă bine că acesta fusese vindecat de boala sa. El nu s-a dus la preoţi după cum îl îndemnase Iisus. Ca urmare a răspândirii veştii că Iisus îl vindecase, Maestrul a fost aşa de asaltat de năvala bolnavilor, încât a fost nevoit să se scoale dis-de-dimineaţă şi să părăsească satul. El nu a mai revenit acolo, dar a rămas două zile pe aproape, lângă mine, continuând să îi înveţe pe minerii credincioşi despre evanghelia împărăţiei.
146:4.5 (1644.1) Această vindecare a leprosului a fost primul aşa-zis miracol pe care Iisus l-a înfăptuit în mod intenţionat şi cu bună ştiinţă până atunci. Şi era vorba de un caz de lepră reală.

146:4.6 (1644.2) De la Iron, grupul a plecat către Giscala, unde a petrecut două zile ca să proclame evanghelia, apoi s-a dus la Corazin, unde a consacrat aproape o săptămână ca să predice vestea cea bună fără a putea câştiga de acolo mulţi credincioşi în regat. În nici un loc în care propovăduise Iisus, el nu întâlnise un refuz atât de general al mesajului său. Şederea la Corazin a fost foarte deprimantă pentru majoritatea apostolilor; lui Andrei şi lui Abner le-a fost foarte greu să susţină curajul asociaţilor lor. Apoi au străbătut în linişte Capernaumul pentru a ajunge în satul Madonului, unde le-a mers ceva mai bine. În mintea celor mai mulţi dintre apostoli prevala ideea că lipsa lor de reuşită în oraşele atât de recent vizitate provenea din insistenţa lui Iisus pentru ca, nici în învăţătura lor, nici în predicile lor, ei să nu facă nici o aluzie la el în calitate de vindecător., cât şi-ar mai

fi dorit ei ca el să mai vindece vreun lepros sau să îşi manifeste puterea în vreo altă manieră pentru a atrage atenţia populaţiei! Dar Maestrul a rămas insensibil la solicitările lor stăruitoare.

5. Întoarcerea la Cana

146:5.1 (1644.3) Grupul apostolic a fost foarte mult încurajat când Iisus a anunţat: „Mâine mergem la Cana.” Apostolii ştiau că la Cana vor fi ascultaţi cu simpatie, căci Iisus era bine cunoscut acolo. În Cana le-a mers bine în eforturile lor de a-i face să intre pe credincioşi în regat atunci când, în cea de-a treia zi, a sosit din Capernaum un eminent cetăţean pe nume Titus. Credinţa sa era doar parţială, iar fiul său era foarte grav bolnav. La aflarea că Iisus era în Cana, s-a grăbit într-acolo ca să îl vadă. Credincioşii din Capernaum socoteau că Iisus putea vindeca orice boală.

146:5.2 (1644.4) Când acest nobil l-a găsit de Iisus în Cana, l-a rugat să vină grabnic la Capernaum şi să îl vindece pe fiul său bolnav. În timp ce apostolii aşteptau răspunsul ţinându-şi respiraţia, Iisus l-a privit pe tatăl copilului bolnav şi i-a zis: „Oare cât vă voi mai răbda? Puterea lui Dumnezeu este în mijlocul vostru, însă, dacă nu vedeţi semne şi nu contemplaţi minuni, voi refuzaţi să credeţi.” Dar nobilul l-a implorat pe Iisus spunându-i: „Domnul meu, eu cred, dar vino înainte ca copilul meu să piară, căci, încă de când l-am părăsit, era deja pe moarte.” Iisus îşi plecă capul, adâncit într-o meditaţie tăcută, apoi, deodată, vorbi: „Întoarce-te acasă, fiul tău va trăi.” Titus a crezut în cuvântul lui Iisus şi s-a grăbit să se înapoieze la Capernaum. În vreme

ce era pe drumul de întoarcere, servitorii săi i-au ieşit în întâmpinarea spunându-i: „Bucură-te, căci starea fiului tău s-a îmbunătăţit - este viu.” Atunci, Titus i-a întrebat la ce oră începuse să se facă bine, şi servitorii i-au răspuns: „Ieri, către ora şapte, i-a trecut febra.” Şi tatăl şi-a amintit că aceasta era aproape de ora când Iisus îi zisese: „Fiul tău va trăi.” Titus a crezut atunci din toată inima, şi tot aşa a crezut şi familia sa. Fiul său a devenit un puternic slujitor al regatului şi şi-a jertfit mai târziu viaţa cu cei care au suferit la Roma. Toţi ai casei lui Titus, prietenii lor şi chiar şi apostolii au considerat acest episod ca pe un miracol, însă nu era vorba aşa ceva. Cel puţin acesta n-a fost un miracol de vindecare a unei boli fizice. A fost doar un caz de precunoaştere privitoare la cursul unei legi naturale, genul de cunoaştere pe care Iisus a recurs frecvent după botezul său.

146:5.3 (1645.1) Din nou, Iisus a fost nevoit să părăsească în grabă Cana din cauza interesului excesiv stârnit de al doilea episod de felul acesta care însoţea servirea sa în satul acesta. Locuitorii îşi aminteau de apă şi de vin, şi, acum că se presupunea că Iisus îl vindecase pe fiul nobilului la o atât de mare depărtare, ei nu numai că îi aduceau pe bolnavi şi pe cei năpăstuiţi la el, dar îi trimiteau, de asemenea, mesageri care să-i ceară să vindece bolnavi de la distanţă. Văzând că toată ţara era în fierbere, Iisus a zis: „Să mergem la Nain.”

6. Nain şi fiii văduvei

146:6.1 (1645.2) Aceşti oameni credeau în semne; era o generaţie în căutare de minuni. În momentul acela, locuitorii Galileii centrale şi

meridionale ajunseseră să se gândească la Iisus şi la serviciul său personal în termeni de miracole. Zeci, şi apoi sute de persoane cinstite, suferind de dezordini pur nervoase şi chinuite de tulburări emoţionale, se înfăţişau înaintea lui Iisus şi apoi se reîntorceau la ele acasă anunţându-i pe prietenii lor că Iisus le vindecase. Aceşti oameni ignoranţi şi slabi de duh considerau aceste cazuri de vindecare mentală drept vindecări fizice, tămăduiri miraculoase.

146:6.2 (1645.3) Când Iisus a căutat să plece din Cana spre a ajunge la Nain, o mare mulţime de credincioşi şi o grămadă de curioşi s-au luat după el. Ei erau porniţi să vadă miracole şi minuni, şi nu aveau să fie dezamăgiţi. În vreme ce Iisus şi apostolii săi se apropiau de poarta oraşului, ei au întâlnit în calea lor o procesiune funerară ce se îndrepta către cimitirul vecin pentru a duce acolo pe unicul fiu al unei văduve din Nain. Această femeie era foarte respectată, şi jumătate din sat îi urma pe purtătorii tărgii cu presupusul băiat mort. Când cortegiul a ajuns la înălţimea la care era Iisus şi suita sa, văduva şi prietenii l-au recunoscut pe Maestru şi l-au rugat să readucă fiul la viaţă. Aşteptarea lor după un miracol era ajunsă la un asemenea grad încât îl credeau pe Iisus capabil de a vindeca orice boală umană; de ce nu ar putea acest vindecător şi să reînvie morţii? Sâcâit în felul acesta, Iisus a păşit înainte, a ridicat pânza care acoperea targa şi a examinat băiatul. El a descoperit că băiatul nu era realmente mort şi şi-a dat seama de tragedia pe care prezenţa sa o putea evita. El s-a întors deci către mamă şi i-s zis: „Nu plânge. Fiul tău nu este mort; doarme. El îţi va fi redat.” Apoi luă pe tânăr de mână şi spuse: „Trezeşte-te şi ridică-te. Şi băiatul crezut mort nu a întârziat să se ridice şi să vorbească, iar Iisus i-a trimis pe toţi la casele lor.

146:6.3 (1645.4) Iisus s-a străduit să calmeze mulţimea şi degeaba a încercat să explice că băiatul nu era realmente mort, că el nu îl întorsese din mormânt, dar totul a fost zadarnic. Mulţimea care a venit în urma sa şi tot satul Nainului au fost aprinşi, în cel mai înalt grad, de o frenezie emotivă. Mulţi au fost cuprinşi de frică, alţii de panică, în vreme ce alţii se apucaseră să se roage şi să se plângă de păcatele lor. Nu s-a putut dispersa decât cu mult după căderea nopţii mulţimea care scotea strigăte. Bineînţeles, în ciuda afirmaţiei lui Iisus cum că băiatul nu era mort, toată lumea repeta cu insistenţă că avusese loc un miracol şi că mortul fusese reînviat. Cu toate că Iisus le-a zis că băiatul era pur şi simplu într-o stare de somn adânc, ei şi-au explicat că acesta era felul său de a vorbi şi de a atrage atenţia asupra faptului că marea sa modestie îl incita totdeauna să îşi disimuleze miracolele.
146:6.4 (1646.1) Vestea că Iisus reînviase dintre morţi pe fiul văduvei s-a răspândit în toată Galileea şi în toată Iudeea, şi mulţi dintre cei care au auzit relatarea au crezut-o. Iisus nu a reuşit niciodată să îi facă să înţeleagă, nici măcar pe toţi apostolii lui, că fiul văduvei nu era mort cu adevărat în momentul când l-a invitat să se trezească şi să se ridice. Totuşi, Iisus i-a convins îndeajuns ca să-i facă să suprime episodul din toate scrierile ulterioare, însă nu şi în evanghelia lui Luca, în care a apărut aşa cum îi fusese relatat. Din nou, Iisus a fost atât de asaltat ca vindecător că a plecat de devreme în dimineaţa zilei următoare către Endor.

7. La Endor

146:7.1 (1646.2) În Endor, Iisus a scăpat, vreme de câteva zile, de strigătele mulţimilor care reclamau vindecarea fizică. În cursul şederii în acest loc, Maestrul a istorisit, pentru instruirea apostolilor, povestea regelui Saul şi a vrăjitoarei Endor. Iisus le-a spus limpede apostolilor lui că medienii rătăciţi şi rebelii care le personificaseră atât de adesea pe presupusele spirite ale morţilor, vor fi curând stăpâniţi, astfel încât ei nu vor mai putea să mai înfăptuiască aceste lucruri ciudate. El le-a zis discipolilor lui că după întoarcerea lui lângă Tatăl său, şi după ce Tatăl îşi va fi răspândit spiritul peste toată carnea, aceste fiinţe semi-spirituale - numite spirite necurate - nu ar mai putea să îi mai posede pe muritorii cu o inteligenţă slabă şi înclinată către rău.
146:7.2 (1646.3) Iisus le-a explicat mai departe apostolilor săi că spiritele fiinţelor omeneşti răposate nu revin în lumea lor de origine pentru a comunica cu cei vii. Numai după scurgerea unei epoci de dezlegare ar fi posibil ca spiritul în evoluţie progresivă al omului muritor să revină pe Pământ, şi, chiar şi atunci, aceasta nu ar fi decât în cazuri excepţionale şi în calitate de agent de administrare spirituală a planetei.
146:7.3 (1646.4) După două zile de odihnă, Iisus le-a zis apostolilor: „Reîntoarceţi-vă mâine dimineaţă la Capernaum pentru a rămâne acolo şi a propovădui până ce ţinuturile vecine se calmează. Între timp, la noi, ei îşi vor fi revenit deja parţial din acest fel de frenezie."

Cartea Urantia

Capitolul 147

Interludiul vizitei la Ierusalim

147:0.1 (1647.1) IISUS şi apostolii au sosit la Capernaum miercuri 17 martie şi au petrecut două săptămâni în cartierul lor general din Betsaida înainte de a pleca la Ierusalim. În timpul acestor două săptămâni, apostolii i-au propovăduit poporului pe ţărmul mării, în vreme ce Iisus petrecea mult timp singur, pe dealuri, ocupându-se de treburile Tatălui său. În cursul acestei perioade, Iisus, însoţit de Iacob şi de Ioan Zebedeu, a făcut două călătorii secrete la Tiberiada unde i-au întâlnit pe credincioşi şi i-au instruit în evanghelia împărăţiei.

147:0.2 (1647.2) Mulţi dintre membrii casei lui Irod credeau în Iisus şi au asistat la aceste reuniuni. Influenţa acestor credincioşi în sânul familiei oficiale a lui Irod contribuise la diminuarea duşmăniei acestui conducător faţă de Iisus. Aceşti credincioşi din Tiberiada explicaseră

cu claritate lui Irod că „regatul” proclamat de Iisus era de natură spirituală, şi nu o aventură politică. Irod avea tendinţa de a-i crede pe aceşti membrii ai propriei case; el nu s-a lăsat deci alarmat în mod nejustificat de larga difuzare a rapoartelor referitoare la învăţăturile şi la vindecările lui Iisus. El nu avea obiecţii împotriva activităţilor lui Iisus ca vindecător şi ca învăţător religios. Cu toată atitudinea favorabilă a multora dintre sfetnicii lui Irod, şi chiar şi a lui Irod în persoană, un anumit număr din supuşii săi erau atât de influenţaţi de către liderii religioşi din Ierusalim, încât rămâneau nişte duşmani înverşunaţi şi ameninţători ai lui Iisus şi ai apostolilor; mai târziu, acest grup a contribuit mult la stânjenirea activităţilor lor publice. Liderii religioşi din Ierusalim, nu Irod, erau cei care aveau să constituie mai târziu cel mai mare pericol pentru Iisus. Şi tocmai din acest motiv Iisus şi discipolii lui şi-au petrecut atât de mult timp în Galileea, şi acolo au şi încheiat cea mai mare parte a învăţăturii lor publice, mai degrabă decât în Ierusalim şi în Iudeea.

1. Servitorul centurionului

147:1.1 (1647.3) În ajunul zilei în care se pregăteau să plece în Ierusalim pentru sărbătoarea de Paşti, Mangus, un centurion sau căpitan din garda romană staţionată la Capernaum, a venit să îi găsească pe liderii sinagogii zicând: „Loiala mea ordonanţă este bolnavă şi gata să moară. Vreţi voi să mergeţi la Iisus din partea mea şi să-l rugaţi să-l vindece pe servitorul meu?” Căpitanul roman acţiona astfel deoarece credea despre conducătorii iudei că ar avea

mai multă influenţă asupra lui Iisus. Bătrânii s-au dus aşadar să îl găsească pe Iisus, iar purtătorul lor de cuvânt i-a zis: „Maestre, îţi cerem cu seriozitate să te duci la Capernaum şi să îl salvezi pe servitorul preferat al centurionului roman. Acest căpitan este vrednic de toată atenţia, căci el iubeşte naţiunea noastră, şi tot el este cel ce ne-a clădit sinagoga unde de atâtea ori ai luat cuvântul.”

147:1.2 (1647.4) După ce i-a auzit, Iisus le-a zis: „Am să vă însoţesc.” Pe când se ducea la casa centurionului şi înainte de a intra în curtea sa, soldatul roman şi-a trimis prietenii în întâmpinarea lui Iisus cu dispoziţia de a-i spune: „Domnule, nu îţi da osteneala să intri în casa mea, căci eu nu sunt vrednic ca tu să vii sub acoperişul meu. Nici nu mă socotesc demn de a veni eu însumi la tine, şi de aceea ţi i-am trimis pe bătrânii propriului tău popor. Ştiu însă că tu poţi rosti cuvântul de acolo de unde te găseşti şi că servitorul meu va fi vindecat. Căci eu însumi sunt sub ordinele altuia, şi am soldaţi sub ordinele mele, şi îi zic unuia să meargă şi el merge; altuia să vină, iar el vine; şi servitorilor mei să facă una ori alta, iar ei o fac.”

147:1.3 (1648.1) Când Iisus a auzit cuvintele acestea, s-a întors către apostoli şi către cei care îl însoţeau, şi le-a zis: „Mă minunez de credinţa acestui gentil. În adevăr, în adevăr, vă zic vouă, nu găsesc nicăieri o aşa mare credinţă, nici chiar în Israel.” Iisus s-a întors apoi cu spatele la casă şi a zis: „Să mergem de aici.” Prietenii centurionului au intrat în casă şi i-au repetat lui Mangus ceea ce spusese Iisus. Începând din clipa aceea, servitorul a început să îşi revină şi şi-a regăsit în cele din urmă sănătatea normală şi capacităţile sale.

147:1.4 (1648.2) Noi nu am aflat niciodată cu exactitate ce se petrecuse cu acest prilej. Noi relatăm pur şi simplu întâmplarea. Cât despre a şti dacă fiinţele invizibile au adus, ori nu, vindecarea servitorului centurionului, acest fapt nu a fost revelat însoţitorilor lui Iisus. Noi cunoaştem numai faptul că servitorul a fost complet restabilit.

2. Călătoria la Ierusalim

147:2.1 (1648.3) Devreme în dimineaţa de marţi 30 martie, Iisus şi grupul apostolic au plecat să asiste la Paşti în Ierusalim luând-o pe traseul de pe valea Iordanului. Ei au ajuns în după-amiaza zilei de vineri 2 aprilie şi şi-au stabilit, ca de obicei, cartierul general în Bethania. Trecând prin Ierihon, ei au făcut o pauză în vreme ce Iuda depunea o parte din fondurile lor comune la banca unui prieten de familie. Aceasta era prima dată când Iuda purta un surplus de bani. Depozitul a rămas intact până în clipa în care grupul a trecut iarăşi prin Ierihon, în cursul ultimei şi memorabilei lui călătorii în Ierusalim, chiar înainte de judecata şi de moartea lui Iisus.
147:2.2 (1648.4) Traseul până în Ierusalim s-a petrecut fără incidente, dar abia se instalase grupul în Bethania că, de departe şi de aproape, au început să se strângă oameni care căutau tămăduire pentru corpul lor, consolare pentru mintea lor tulburată şi salvare pentru sufletul lor. Numărul lor era atât de mare că Iisus nu prea apuca să se odihnească. Grupul său a mers atunci să aşeze corturile în Ghetsemani, iar Maestrul a circulat între Bethania şi Ghetsemani pentru a evita mulţimile care îl împresurau mereu. Ei au petrecut aproape trei

săptămâni la Ierusalim, dar Iisus le-a ordonat apostolilor lui să nu predice în public şi să se mărginească la învăţătura privată şi la lucrarea personală.

147:2.3 (1648.5) Ei au celebrat paşnic Paştele în Bethania, şi atunci a fost prima oară când Iisus şi toţi cei doisprezece s-au împărtăşit din masa de Paşte fără vărsare de sânge. Apostolii lui Ioan nu au mâncat Paştele cu Iisus şi cu apostolii săi; ei au celebrat sărbătoarea cu Abner şi cu mulţi dintre primii credincioşi în predicările lui Ioan. Acesta era al doilea Paşte pe care Iisus îl ţinea cu apostolii săi la Ierusalim.

147:2.4 (1648.6) Când Iisus şi cei doisprezece au pornit iarăşi către Capernaum, apostolii lui Ioan nu s-au întors cu ei. Ei au rămas la Ierusalim şi în vecinătate sub îndrumările lui Abner, lucrând în linişte la întinderea regatului, în timp ce Iisus şi apostolii lui se întorceau pentru a lucra în Galileea. Niciodată nu au mai fost cei douăzeci şi patru reuniţi cu toţii până cu puţin timp înainte de momentul în care cei şaptezeci de evanghelişti şi-au primit misiunea şi ordinul de plecare. Dar cele două grupuri se ajutau reciproc şi rămâneau în cele mai bune relaţii în ciuda divergenţelor lor de opinie.

3. Bazinul din Betsaida

147:3.1 (1649.1) În după-amiaza celui de-al doilea sabat în Ierusalim, în timp ce Maestrul şi apostolii aveau să participe la slujbele de la templu, Ioan îi zise lui Iisus: „Vino cu mine, aş vrea să îţi arăt ceva.” Ioan l-a scos pe Iisus pe una dintre porţile Ierusalimului şi l-a condus la un bazin cu apă numit Betsaida. Pe malurile lui, se ridicaseră cinci

pridvoare, sub care un mare număr de bolnavi zăceau în căutare de vindecare. Această piscină era un izvor cald, ale cărui ape roşiatice clocoteau la intervale neregulate ca urmare a acumulărilor de gaz în cavernele stâncoase situate dedesubt. Perturbarea periodică a apelor calde era considerată de mulţi ca fiind pricinuită de influenţe supranaturale, iar credinţa populară afirma că prima persoană intrată în apă după o perturbare ar fi vindecată de infirmităţile ei, oricare ar fi fost acestea.

147:3.2 (1649.2) Sub efectul restricţiilor impuse de Iisus, apostolii erau puţin agitaţi, iar această constrângere îl făcea pe Ioan, cel mai tânăr dintre cei doisprezece, deosebit de nervos. El îl dusese pe Iisus la bazin gândindu-se că la vederea bolnavilor adunaţi ar face un aşa apel la compasiunea Maestrului, încât ar fi fost împins să înfăptuiască o vindecare miraculoasă, şi astfel tot Ierusalimul ar fi fost stupefiat şi determinat să creadă în evanghelia împărăţiei. Ioan i-a zis lui Iisus: „Maestre, priveşte-i pe toţi aceşti oameni care suferă; oare nu putem face nimic pentru ei?” Iisus răspunse: „Ioane, de ce mă supui ispitei de a mă îndepărta de drumul pe care l-am ales? De ce stărui în dorinţa de a înlocui proclamarea evangheliei adevărului etern cu înfăptuirea de minuni şi cu vindecarea bolnavilor? Fiule, nu mi-e îngăduit să fac ceea ce doreşti, dar adună-i pe aceşti bolnavi şi pe aceşti năpăstuiţi pentru ca eu să le adresez câteva cuvinte de încurajare şi de consolare veşnică.”

147:3.3 (1649.3) Adresându-se celor ce erau adunaţi, Iisus zise: „Mulţi dintre voi sunt aici, bolnavi şi năpăstuiţi, pentru că aţi trăit ani lungi pe căi greşite. Unii suferă de accidentele timpului, alţii ca urmare a greşelilor strămoşilor lor, în vreme ce unii dintre voi se zbat sub

greutăţile care provin din condiţiile imperfecte ale existenţei voastre temporare. Însă Tatăl meu lucrează, şi eu aş vrea, de asemenea, să lucrez la îmbunătăţirea condiţiei voastre pământeşti, şi mai ales să asigur statutul vostru etern. Nici unul dintre noi nu poate contribui foarte mult la aplanarea dificultăţilor vieţii, decât dacă descoperim că Tatăl care este în ceruri vrea astfel. La urma urmei, noi suntem cu toţii îndatoraţi să facem voia Celui Veşnic. Dacă puteţi fi toţi vindecaţi de durerile voastre fizice, voi vă minunaţi cu certitudine, dar este şi mai important ca voi să fiţi curăţiţi de orice boală spirituală şi să vă pomeniţi vindecaţi de toate infirmităţile morale. Toţi sunteţi copiii lui Dumnezeu; voi sunteţi fiii Tatălui celest. Legăturile timpului pot să pară că vă fac să suferiţi, dar Dumnezeul veşniciei vă iubeşte. Când va veni momentul judecăţii, să nu vă temeţi; veţi găsi toţi, nu numai justiţia, dar şi o mare îndurare. În adevăr, în adevăr, vă zic: „Oricine aude evanghelia împărăţiei, şi crede în această învăţătură a filiaţiei cu Dumnezeu, posedă viaţa veşnică. Aceşti credincioşi trec deja de la judecată şi de la moarte la lumină şi la viaţă. Şi va veni ceasul în care chiar şi cei care sunt în mormânt vor auzi vocea învierii."

147:3.4 (1649.4) Mulţi dintre aceia care l-au auzit au crezut în evanghelia împărăţiei. Unii dintre cei năpăstuiţi au fost atât de mult inspiraţi şi din punct de vedere spiritual reînsufleţiţi încât au mers de colo colo proclamând că ei fuseseră deopotrivă de vindecaţi de suferinţele lor fizice.

147:3.5 (1649.5) Un om care fusese deprimat vreme de ani lungi şi grav afectat de tulburări mentale s-a bucurat de cuvintele lui Iisus. El s-a ridicat din pat şi s-a înapoiat acasă la el, deşi aceasta a fost o zi de

sabat. În cursul acestor ani, acest om aşteptase să fie ajutat de *cineva.* El era atât de mult victima sentimentului propriei lui neputinţe încât nu a avut nici măcar o dată ideea de a se ajuta el însuşi; or, acesta era singurul lucru pe care îl avea de făcut pentru a se însănătoşească - să se dea jos din pat şi să umble.

147:3.6 (1650.1) Iisus i-a zis atunci lui Ioan: „Să plecăm de aici înainte ca liderii preoţilor şi scribii să ne surprindă şi să se simtă ofensaţi de faptul că noi am adresat cuvinte de viaţă celor năpăstuiţi. Şi s-au întors la templu ca să se alăture tovarăşilor lor, şi curând au plecat toţi ca să îşi petreacă noaptea în Bethania. Ioan nu a povestit niciodată celorlalţi apostoli vizita pe care o făcuse cu Iisus, în acea după-amiază de sâmbătă, la bazinul din Betsaida.

4. Regula vieţuirii

147:4.1 (1650.2) În seara aceleiaşi zile de sabat, în Bethania, în timp ce Iisus, cei doisprezece şi un grup de credincioşi se reuniseră în jurul focului în grădina lui Lazăr, Nataniel i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Maestre, deşi ne-ai învăţat versiunea pozitivă a vechii reguli de viaţă, instruindu-ne să facem altora ceea ce am vrea ca ei să ne facă nouă, eu nu văd foarte bine cum putem totdeauna să ascultăm la o astfel de poruncă. Permite-mi să ilustrez întrebarea mea citând exemplul unui om desfrânat care priveşte, cu intenţii perverse, pe viitoarea sa consoartă cu care are intenţia de a se asocia în păcatul lui. Cum putem noi propovădui că acest om rău intenţionat ar trebui să facă celorlalţi ceea ce lui însuşi ar vrea să i se facă?”

147:4.2 (1650.3) Când Iisus auzi întrebarea lui Nataniel, s-a ridicat numaidecât, l-a arătat pe apostol cu degetul şi zise: „Nataniel, Nataniel! Ce fel de gânduri nutreşti tu în inima ta? N-auziţi voi adevărul ca oameni de înţelepciune şi de înţelegere spirituală? Când v-am povăţuit să faceţi altuia ceea ce v-ar place să vi se facă şi vouă, eu vorbeam unor oameni care au un ideal elevat, iar nu celor care ar fi tentaţi să deformeze învăţătura mea şi s-o transforme în dezlegare pentru încurajarea la fapte rele."

147:4.3 (1650.4) Când Maestrul vorbi astfel, Nataniel se ridică şi zise: „Maestre, nu trebuie să se creadă că aprob o astfel de interpretare a învăţăturii tale. Eu am pus această întrebare pentru că am presupus că mulţi oameni de soiul acesta ar putea judeca greşit recomandările tale, şi sper că îţi vei completa instrucţiunile privitoare la chestiunea aceasta." După ce Nataniel s-a aşezat, Iisus a continuat: „Eu ştiu bine, Nataniel, că mintea ta nu aprobă nici o idee rea de felul acesta, dar sunt dezamăgit să văd că nu reuşiţi să daţi o interpretare pur spirituală învăţăturilor mele curente, instrucţiunilor pe care trebuie să vi le dau în limbaj omenesc şi în maniera în care trebuie să vorbească oamenii. Lasă-mă acum să vă învăţ diversele nivele de semnificaţie ataşate interpretării acestei reguli de vieţuire, acestei recomandări 'de a face altora ceea ce am vrea să ni se facă nouă':

147:4.4 (1650.5) "1. *Nivelul carnal.* Această interpretare pur egoistă şi lascivă este bine exemplificată în presupunerea întrebării tale.

147:4.5 (1650.6) "2. *Nivelul sentimental.* Acest plan se situează imediat deasupra celui al cărnii; aceasta implică însufleţirea prin compătimire şi milă a interpretării voastre a acestei reguli de viaţă.

147:4.6 (1650.7) ”3. *Nivelul mental.* Acum intră în joc raţiunea minţii şi inteligenţa experienţei. Buna judecată dictează ca o asemenea regulă de viaţă ar trebui să fie interpretată în armonie cu cel mai înalt idealism concretizat în nobleţea unui profund respect de sine.

147:4.7 (1651.1) ”4. *Nivelul iubirii fraterne.* Încă şi mai sus, se descoperă nivelul devotamentului dezinteresat pentru bunăstarea semenilor tăi. Acest plan superior al serviciului social sincer izvorăşte din conştiinţa paternităţii lui Dumnezeu şi din recunoaşterea corolară a frăţiei oamenilor. Se descoperă acolo o interpretare nouă şi mult mai frumoasă a acestei reguli de viaţă fundamentale.

147:4.8 (1651.2) ”5. *Nivelul moral.* După aceea, când veţi atinge adevărate nivele filozofice de interpretare, când veţi desluşi realmente şi cu claritate ce este *bine* şi ce este *rău* în evenimente, când veţi percepe utilitatea eternă a relaţiilor umane, voi veţi începe să luaţi în considerare o astfel de problemă de interpretare după cum v-aţi închipui că o terţă persoană de pe un înalt nivel mental, idealistă, înţeleaptă şi imparţială ar considera şi ar interpreta un asemenea îndemn aplicat problemelor voastre personale de adaptare la împrejurările vieţii.

147:4.9 (1651.3) ”6. *Nivelul spiritual.* În ultimă instanţă, noi atingem nivelul clarviziunii spiritului şi al interpretării spirituale, cel mai elevat dintre toate. El ne împinge să recunoaştem, în această regulă de viaţă, porunca divină de a-i trata pe toţi oamenii aşa cum am concepe noi că i-ar trata Dumnezeu. Acesta este idealul relaţiilor omeneşti şi tot aceasta este şi atitudinea voastră faţă de toate aceste probleme când dorinţa voastră supremă este de a face întotdeauna voia Tatălui.

Aş vrea deci ca voi să faceţi tuturor oamenilor ceea ce ştiţi că aş face eu pentru ei în împrejurări asemănătoare.”

147:4.10 (1651.4) Nimic din tot ceea ce Iisus spusese până în ziua aceasta nu îi uluise mai tare. Ei au continuat să discute cuvintele Maestrului multă vreme după ce el s-a retras. Lui Nataniel i-a trebuit ceva timp ca să îşi revină de pe urma presupunerii că Iisus interpretase greşit spiritul întrebării sale; dar ceilalţi au fost mai mult decât recunoscători colegului lor filozof de a fi avut curajul de a pune o întrebare care să îndemne la cugetare.

5. Vizita la Simon Fariseul

147:5.1 (1651.5) Cu toate că Simon nu a fost un membru al sinedriului iudeu, el era un fariseu influent în Ierusalim. Simon nu credea cu toată inima în evanghelie. Cu riscul de a fi criticat cu severitate, el a îndrăznit să îl invite la el acasă pe Iisus şi pe asociaţii lui personali, Petru, Iacob şi Ioan, la un banchet. Simon îl observase pe Maestru de mai multă vreme; el fusese foarte impresionat de învăţăturile sale, şi încă mai mult de personalitatea sa.

147:5.2 (1651.6) Bogătaşii farisei practicau datul de pomeni şi nu ocoleau publicitatea privitoare la filantropia lor. Ei chiar şi anunţau uneori, cu sunet de trompete, caritatea pe care erau gata că o facă vreunui cerşetor. Când aceşti farisei ofereau un banchet unor oaspeţi distinşi, ei aveau obiceiul de a lăsa porţile casei deschise, astfel încât până şi cerşetorii de pe drumuri puteau să intre; aceşti cerşetori stăteau de-a lungul pereţilor sălii, în spatele divanelor celor care se

ospătau, pentru a se afla la loc bun ca să prindă bucăţile de hrană care puteau să le fie aruncate de participanţii la banchet.

147:5.3 (1651.7) Cu această ocazie specială, în casa lui Simon, şi printre oamenii care veneau de pe drum, se găsea şi o femeie de proastă reputaţie care începuse recent să creadă în vestea cea bună a evangheliei împărăţiei. Ea era bine cunoscută în tot Ierusalimul ca fosta stăpână a unei case de toleranţă, zisă de mare clasă, alăturată marii curţi a templului gentililor. La acceptarea învăţăturii lui Iisus, ea închisese casa în care îşi exercita meseria ei josnică, îndemnând majoritatea angajatelor ei să accepte evanghelia şi să îşi schimbe modul de viaţă. În ciuda acestor lucruri, ea era foarte dispreţuită de farisei şi obligată să îşi poarte părul despletit - semnul distinctiv al prostituţiei. Această femeie fără de nume adusese un flacon mare conţinând loţiune de uns parfumată. Pe când stătea în spatele lui Iisus, care era lungit şi îşi lua masa, ea începu să îi ungă picioarele, udându-le totodată cu lacrimile ei de recunoştinţă şi ştergându-le cu părul ei. Când a terminat ungerea, ea a continuat să plângă şi i-a îmbrăţişat picioarele.

147:5.4 (1652.1) Văzând toate acestea, Simon şi-a zis în sinea sa: „Dacă omul acesta ar fi un profet, ar lua seama la cine îl atinge şi despre ce soi de femeie este vorba, o păcătoasă notorie.” Ştiind ceea ce se petrecea în mintea lui Simon, Iisus luă cuvântul şi zise: „Simone, aş avea ceva să îţi spun.” Răspunse Simon: „Maestre, spune-mi.” Atunci, Iisus răspunse: „Un cămătar bogat avea doi debitori. Unul îi datora cinci sute de dinari, celălalt cincizeci. Nici unul dintre ei neavând de unde să î-i plătească, el i-a scutit de datorie pe amândoi. După părerea ta, Simone, care dintre cei doi îl va iubi cel

mai mult?” Simon a răspuns: „Presupun că acela căruia i-a iertat cel mai mult. Ai judecat bine.” Apoi, arătând femeia cu degetul, a continuat: „Simone, uită-te bine la femeia asta. Eu am intrat în casa ta ca invitat, şi, totuşi, tu nu mi-ai dat apă pentru picioare. Această femeie recunoscătoare mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei şi le-a şters cu părul ei. Tu nu mi-ai dat nici un sărut de întâmpinare prietenească, dar femeia asta, din clipa când a intrat nu a contenit să îmi îmbrăţişeze picioarele. Tu ai neglijat să îmi ungi cu ulei capul, dar ea mi-a uns picioarele cu loţiuni scumpe. Ce înseamnă toate astea? Şi numai pentru că multele ei păcate i-au fost iertate, ceea ce a făcut-o să iubească mai mult. Dar cei care n-au primit decât puţină iertare nu iubesc uneori decât puţin.” Apoi Iisus s-a reîntors către femeie, a luat-o de mână, a ridicat-o şi i-a spus: „În adevăr, tu te-ai căit pentru păcatele tale, şi îţi sunt iertate. Nu te lăsa descurajată de atitudinea nesocotită şi neprietenoasă a semenilor tăi; mergi pe drumul tău în bucuria şi în libertatea împărăţiei cerurilor.”

147:5.5 (1652.2) La auzul acestor cuvinte, Simon şi comesenii săi au fost şi mai uluiţi şi au început să şuşotească între ei: „Cine este acest om care îndrăzneşte până şi să ierte păcatele?” Auzindu-i murmurând astfel, Iisus s-a întors către femeie, ca să o trimită de acolo: „Femeie, mergi în pace, credinţa ta te-a salvat.”

147:5.6 (1652.3) Când Iisus s-a ridicat odată cu prietenii lui pentru a-şi lua rămas bun, s-a întors către Simon şi a zis: „Îţi cunosc inima, Simone. Ştiu cât eşti de sfâşiat între credinţă şi îndoială, cât eşti de măcinat de frică şi tulburat de orgoliu, dar eu mă rog pentru tine, pentru ca tu să te abandonezi luminii şi ca, în situaţia ta, să suferi puternicele transformări ale minţii şi ale spiritului comparabile cu

prodigioasele schimbări pe care evanghelii regatului le-a operat deja în inima comeseanului care nu era nici invitat, nici binevenit. Vă declar tuturor că Tatăl a deschis porţile împărăţiei celeste tuturor celor care au destulă credinţă ca să intre acolo. Nici un om şi nici o grupare de oameni nu poate închide porţile acestea, nici chiar sufletului cel mai umil sau celui mai mare păcătos de pe Pământ, dacă ei doresc sincer să intre acolo. Apoi Iisus, Petru, Iacob şi Ioan şi-au luat rămas bun de la gazda lor şi s-au dus ca să se alăture celorlalţi apostoli din tabără, în grădina Ghetsemani.

147:5.7 (1653.1) În aceeaşi seară, Iisus le-a ţinut apostolilor memorabilul discurs despre valoarea relativă a statutului pe lângă Dumnezeu şi despre progresul etern al Paradisului. Iisus a zis: „Copiii mei, dacă există o adevărată legătură între copil şi Tată, copilul în mod sigur va progresa continuu către idealurile Tatălui. Este adevărat că se poate ca progresele copilului să fie lente la început, însă ele nu sunt mai puţin sigure. Lucrul important nu este atât rapiditatea progreselor voastre cât certitudinea lor. Înfăptuirile voastre actuale sunt mai puţin importante decât faptul că *direcţia* progresului vostru este îndreptată către Dumnezeu. Ceea ce deveniţi, zi după zi, are infinit mai multă importanţă decât ceea ce sunteţi voi astăzi.
147:5.8 (1653.2) ”Această femeie convertită, pe care unii dintre voi au văzut-o astăzi la Simon, trăieşte actualmente pe un nivel foarte inferior celui al lui Simon şi al asociaţilor lui bine intenţionaţi. Aceşti farisei însă sunt preocupaţi de falsul progres al iluziei de a trece de cercurile amăgitoare prin practica slujbelor ceremoniale lipsite de sens, pe câtă vreme această femeie a plecat cu hotărâre pe drumul lung şi frământat al căutării lui Dumnezeu; cărarea ei către cer nu este

blocată nici de orgoliul spiritual nici de satisfacţia morală. Omeneşte vorbind, această femeie este mult mai îndepărtată de Dumnezeu decât Simon, dar sufletul ei face o mişcare progresivă; ea este în drum către un ţel etern. Această femeie poartă în ea extraordinare posibilităţi spirituale pentru viitor. Se poate ca unii dintre voi să nu se găsească pe nivele realmente elevate ale sufletului şi ale spiritului, dar faceţi progrese zilnice către Dumnezeu pe calea vie pe care a deschis-o credinţa voastră. Există în fiecare dintre voi prodigioase posibilităţi de viitor. Mai bine să ai o credinţă restrânsă, dar vie şi tot mai sporită, decât de a poseda un puternic intelect cu rezervele sale muritoare de înţelepciune temporală şi de necredinţă spirituală."

147:5.9 (1653.3) Iisus i-a avertizat serios pe apostolii săi contra nebuniei copilului lui Dumnezeu care abuzează de dragostea Tatălui. El a declarat că Tatăl celest nu este un părinte neglijent, prea liber sau nesocotit de îngăduitor, întotdeauna pregătit să scuze păcatul şi să ierte nepăsarea. El le-a recomandat auditorilor săi să nu aplice greşit ilustrarea sa cu tatăl şi fiul, astfel încât să facă ca Dumnezeu să pară asemănător cu anumiţi părinţi prea îngăduitori şi lipsiţi de înţelepciune care conspiră, cu prostia pământeană la desăvârşirea ruinei morale a progeniturii lor nechibzuite, contribuie astfel cu certitudine şi de-a dreptul la demoralizarea timpurie a propriilor lor copii şi la prefacerea lor în delicvenţi. Iisus zise: „Tatăl meu nu scuză cu îngăduinţă practicile copiilor săi atunci când ele sunt autodistructive, ducând la distrugerea automată a oricărei creşteri morale şi la ruina oricărui progres spiritual." Aceste practici păcătoase sunt o mârşăvie în ochii lui Dumnezeu.

147:5.10 (1653.4) Iisus a asistat la multe alte reuniuni şi banchete semiprivate cu cei mari şi cu cei umili, cu bogaţii şi cu săracii Ierusalimului, înainte de a pleca în cele din urmă împreună cu apostolii săi la Capernaum. Şi mulţi, în adevăr, au început să creadă în evanghelia împărăţiei şi au fost apoi botezaţi de Abner şi de asociaţii lui rămaşi în urmă pentru a susţine interesele regatului în Ierusalim şi prin împrejurimi.

6. Întoarcerea la Capernaum

147:6.1 (1653.5) În cursul ultimei săptămâni din aprilie, Iisus şi cei doisprezece şi-au părăsit cartierul general din Bethania de lângă Ierusalim, începându-şi călătoria de întoarcere la Capernaum pe ruta Ierihonului şi a Iordanului.

147:6.2 (1654.1) Principalii preoţi şi lideri religioşi au ţinut numeroase reuniuni secrete pentru a decide soarta lui Iisus. Erau cu toţii de acord asupra unui punct, acela că trebuia făcut ceva pentru a pune capăt activităţii sale de propagare a învăţăturii, dar nu se puteau înţelege asupra metodei de folosit. Şi ei speraseră că autorităţile divine vor dispune de Iisus tot aşa cum Irod pusese capăt carierei lui Ioan, dar au constatat că Iisus îşi dirija în aşa fel activităţile încât funcţionarii romani nu erau foarte alarmaţi de predicile sale. În consecinţă, la o reuniune ţinută în ajunul plecării lui Iisus la Capernaum, ei s-au decis că trebuiau să îl prindă sub acuzarea unei infracţiuni religioase şi să îl supună judecăţii Sinedriului. O comisie de şase spioni secreţi a fost, prin urmare, numită să îl supravegheze pe Iisus şi să îi observe

cuvintele şi faptele. Când această comisie ar fi acumulat suficiente dovezi de blasfemie şi de încălcare a legii, ea trebuia să vină în Ierusalim cu raportul ei. Aceşti şase iudei au ajuns din urmă, în Ierihon, grupul apostolic care număra vreo treizeci de membri. Sub pretextul că doreau să devină ucenici, ei s-au alăturat familiei celor fideli lui Iisus şi au rămas cu grupul până la începerea celui de-al doilea turneu de predicare în Galileea. După aceea, trei dintre ei s-au reîntors la Ierusalim pentru a prezenta raportul lor liderilor preoţilor şi Sinedriului.

147:6.3 (1654.2) Petru a predicat mulţimilor adunate la vadul Iordanului, şi, în dimineaţa zilei următoare, grupul a urcat pe fluviu către Amatus. Apostolii voiau să se ducă direct la Capernaum, dar s-a strâns în jurul vadului o mulţime atât de numeroasă, încât ei au rămas acolo vreme de trei zile ca să predice, să propovăduiască şi să boteze. Ei nu s-au pornit către casele lor decât pe întâi mai, dis-de-dimineaţă. Era o zi de sabat. Iscoadele din Ierusalim erau acum sigure că puteau formula prima lor acuzaţie împotriva lui Iisus - aceea de a fi încălcat sabatul - căci el îşi permitea să îşi înceapă călătoria în ziua de sabat. Dar aveau să fie dezamăgiţi, căci, tocmai înainte de plecare, Iisus l-a chemat pe Andrei la el şi i-a dat, de faţă cu toţi, nişte instrucţiuni pentru a-şi limita traseul la o mie de paşi, ceea ce reprezenta distanţa legală maximă pentru o deplasare în ziua de sabat.
147:6.4 (1654.3) Totuşi, iscoadele nu au avut mult timp de aşteptat ca să prindă prilejul de a-l acuza pe Iisus şi pe tovarăşii săi de violarea sabatului. În vreme ce grupul păşea de-a lungul drumului îngust, se afla de ambele părţi, la îndemână, grâul unduitor care dădea în copt, şi unii dintre apostoli, cărora le era foame, au cules grăunţe coapte şi

le-au mâncat. Era ceva obişnuit pentru călători să ciugulească din spicele de grâu în trecerea lor de-a lungul drumului, şi nu aveau de ce să se gândească că făcând astfel ar face vreo faptă rea. Dar iscoadele s-au agăţat de aceasta ca de un pretext pentru a-l ataca pe Iisus. Când l-au văzut pe Andrei sfărâmând spicul de grâu în mână, s-au apropiat de el zicându-i: „Oare tu nu ştii că este nepermis să culegi şi să sfărâmi grâul în ziua de sabat?” Andrei răspunse: „Dar ne este foame şi nu sfărâmăm decât atâta cât cer nevoile noastre. De când este un păcat să mănânci grâu în ziua de sabat?” Dar fariseii i-au întors răspunsul: „Nu este nimic rău în a mânca, dar tu încalci legea culegând grâul şi sfărâmând spicele în mâinile tale; de bună seamă că Maestrul tău nu ar aproba asemenea fapte.” Atunci, Andrei zise: „Dar dacă nu este greşit să mănânci boabe de grâu, sfărâmarea lor între mâini nu prea pare a cere mai multă muncă decât mestecarea lor, care este permisă. De ce atunci vă ţineţi de astfel de fleacuri?” Când Andrei i-a luat de cârcotaşi, aceştia au fost indignaţi şi au dat năvală la Iisus care mergea în urmă discutând cu Matei; au protestat zicându-i: „Priveşte-i, Maestre, pe apostolii tăi cum fac ceea ce este oprit de lege în ziua de sabat; ei culeg, sfărâmă şi mănâncă grâu. Suntem siguri că ai să le porunceşti să înceteze.” Iisus le răspunse acuzatorilor: „Voi aveţi, în adevăr, mult zel pentru lege, şi bine faceţi că vă aduceţi aminte de ziua de sabat, ca s-o ţineţi sfinţită. Dar nu aţi citit oare niciodată în Scripturi că într-o zi când lui David îi era foame, el a intrat în casa lui Dumnezeu cu tovarăşii săi şi a mâncat pâine, lucru care nu era permis nimănui, decât preoţilor? Şi David a dat din această pâine şi celor ce erau cu el. Şi nu aţi citit voi în legea noastră că avem dreptul să facem multe lucruri necesare în ziua de

sabat? Şi oare nu am să vă văd eu, înainte de sfârşitul zilei, mâncând ceea ce aţi adus cu voi pentru nevoile de astăzi? Dar prieteni buni, este întemeiat zelul vostru pentru ziua de sabat, dar mai bine aţi face să vegheaţi la sănătatea şi la bunăstarea semenilor voştri. Vă declar că sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sabat. Dacă sunteţi aici cu noi pentru a supraveghea cuvintele mele, atunci voi proclama făţiş că Fiul Omului este stăpân chiar şi al sabatului.”

147:6.5 (1655.1) Fariseii au fost uluiţi şi încurcaţi de cuvintele lui de discernământ şi de înţelepciune. Restul zilei au stat locului şi nu au mai îndrăznit să pună întrebări.

147:6.6 (1655.2) Antagonismul lui Iisus faţă de tradiţiile iudaice şi faţă de riturile servile era întotdeauna *pozitiv;* el se traducea prin fapte şi prin afirmaţii. Maestrul îşi petrecea puţin timp în critici negative. El propovăduia că aceia care îl cunoşteau pe Dumnezeu puteau să se bucure de libertatea de a trăi fără a se amăgi pe ei înşişi prin îngăduinţa de a păcătui. Iisus le-a zis apostolilor: „Prietenii mei, dacă sunteţi iluminaţi de adevăr şi dacă ştiţi realmente ceea ce faceţi, sunteţi binecuvântaţi; dar, dacă nu cunoaşteţi calea divină, atunci, voi sunteţi nefericiţi şi încălcaţi deja legea.”

7. Înapoi în Capernaum

147:7.1 (1655.3) Către amiază, luni 3 mai, Iisus şi cei doisprezece au sosit, pe lac, la Betsaida, venind din Taricheea. Ei călătoriseră cu barca pentru a scăpa de cei care îi însoţeau; dar, din ziua următoare,

aceştia, inclusiv iscoadele oficiale de la Ierusalim, se alăturaseră din nou lui Iisus.

147:7.2 (1655.4) Marţi seara, în timp ce Iisus conducea una dintre cuvântările sale obişnuite, făcute din întrebări şi răspunsuri, şeful celor şase iscoade îi zise: „Eu vorbeam astăzi cu unul dintre discipolii lui Ioan, prezent aici, pentru a asista la învăţătura ta, şi noi nu am reuşit să înţelegem de ce de ce nu porunceşti niciodată discipolilor tăi să postească şi să se roage aşa cum postim noi ceilalţi farisei, şi după cum le-a recomandat Ioan discipolilor săi." Iisus s-a referit la o afirmaţie a lui Ioan şi i-a răspuns celui ce-l întreba: „Oare băieţii de onoare postesc în timp ce mirele este cu ei? Cât timp soţul este cu ei, le este greu să postească. Dar vine timpul când mirele va fi luat de acolo, şi atunci fără îndoială că băieţii de onoare vor posti şi se vor ruga. Rugăciunea le este firească copiilor luminii, dar postul nu face parte din evanghelia împărăţiei cerurilor. Vă reamintesc că un bun croitor nu coase niciodată o bucată de postav nouă şi nebăgată la apă peste o haină veche, de teamă ca nu cumva atunci când bucata va fi udată, să nu intre la apă şi să nu se destrame şi mai rău. Oamenii nu pun vin nou în burdufuri de piele vechi, de teamă ca nu cumva vinul nou să spargă burdufurile şi să se piardă şi vinul şi burdufurile. Înţeleptul pune vinul nou în burdufuri noi. Discipolii mei dau deci dovadă de înţelepciune prin neîncorporarea prea multor tradiţii străvechi în noua învăţătură a evangheliei împărăţiei. Voi, care v-aţi pierdut învăţătorul, puteţi pe drept cuvânt să postiţi pentru o vreme. Se poate ca postul să fie şi el o parte potrivită a legii lui Moise, dar, în împărăţia ce vine, fiii lui Dumnezeu vor avea experienţa descătuşării de frică şi a cunoaşterii bucuriei în spiritul divin." La auzul acestor

cuvinte, discipolii lui Ioan au fost întăriţi pe câtă vreme fariseii au fost şi mai deconcertaţi.

147:7.3 (1656.1) Maestrul i-a pus apoi pe ascultătorii lui în gardă contra noţiunii că toate străvechile învăţături trebuiau să fie în întregime înlocuite de noile doctrine. Iisus a zis: „Ceea ce este vechi, dar *adevărat,* trebuie să rămână. Tot aşa, ceea ce este nou, dar fals, trebuie să fie respins. Aveţi credinţa şi curajul de a accepta ceea ce este nou şi adevărat. Aduceţi-vă aminte că este scris: 'Nu abandona un vechi prieten, căci cel nou nici nu se compară cu el. Un prieten nou este ca un vin nou; dacă se învecheşte, îl vei bea cu bucurie.'"

8. Sărbătoarea bunătăţii spirituale

147:8.1 (1656.2) În noaptea aceea, la mult timp după ce auditorii obişnuiţi s-au retras, Iisus a continuat să propovăduiască apostolilor. El a început această instruire specială citându-l pe profetul Isaia:

147:8.2 (1656.3) "'De ce aţi postit? Care-i motivul pentru care vă chinuiţi sufletul, în vreme ce stăruiţi să vă găsiţi plăcerea în asuprirea semenilor voştri şi să vă desfătaţi în nedreptate? Iată, postiţi, de dragul încordării şi al luptei, şi ca să loviţi cu pumnul cu răutate. Dar nu postind în felul acesta vă veţi face vocile auzite în cer.

147:8.3 (1656.4) "'Oare acela-i postul care l-am ales - o zi pentru ca omul să-şi chinuiesc sufletul? Trebuie oare ca el să-şi plece capul ca o trestie, să vă târâţi în genunchi, înveliţi în pânză de sac şi cu cenuşă în cap? Veţi îndrăzni voi să numiţi aceasta o zi de post acceptabilă în ochii Domnului? Postul pe care l-aş alege oare nu-i acesta: ruperea

lanţurilor inechităţii, desfacerea nodurilor grelelor poveri, slobozirea celor asupriţi şi sfărâmarea tuturor jugurilor? Nu va consta el în a-mi împărţi pâinea cu cel înfometat şi în a-i duce în casa mea pe cei săraci care rătăcesc fără cămin? Şi, când voi vedea oameni goi, eu îi voi îmbrăca.

147:8.4 (1656.5) ”"Apoi, lumina ta va ţâşni ca şi aurora şi sănătatea va înflori repede. Dreptatea te va preceda şi gloria Domnului va fi ariergarda ta. Apoi, tu îl vei chema pe Domnul, şi el îţi va răspunde. Tu vei striga şi el va zice: Iată-mă. El va face toate astea dacă te vei abţine de la asuprire, de la condamnare şi de la manifestarea vanităţii. Tatăl doreşte mai degrabă ca tu să împarţi cu dărnicie inima ta celor înfometaţi şi îngrijirile tale sufletelor îndurerate; apoi, lumina ta va străluci în întuneric, şi întunecimea ta va semăna cu soarele de amiază. Apoi, Domnul te va călăuzi continuu, satisfăcându-ţi sufletul şi reînnoindu-ţi vigoarea. Vei deveni asemeni unei grădini udate, cu un izvor ale cărui ape nu seacă. Cei care fac aceste lucruri vor restabili gloriile ruinate; ei vor ridica numeroase generaţii; se vor numi reconstruitori de ziduri dărâmate, renovatori de drumuri sigure pe care să se circule."’

147:8.5 (1656.6) După aceea, până târziu în noapte, Iisus le-a expus apostolilor săi că doar credinţa lor era ceea ce le asigura siguranţa în regatul prezentului şi al viitorului, iar nu cazna sufletului sau postul corpului. El i-a încurajat pe apostoli să trăiască cel puţin la înălţimea ideilor profetului de odinioară; şi-a exprimat speranţa că ei vor înainta foarte departe, chiar şi dincolo de ideile lui Isaia şi ale vechilor profeţi. Ultimele sale cuvinte, în noaptea aceea, au fost următoarele:

„Creşteţi în graţie prin credinţa vie care pricepe faptul că voi sunteţi fiii şi care recunoaşte, în acelaşi timp, pe fiecare om ca pe un frate.”

147:8.6 (1656.7) Trecuse de ora două dimineaţa când Iisus a terminat de vorbit şi fiecare s-a dus la locul său de culcare.

Cartea Urantia

Capitolul 148

Formarea evangheliştilor în betsaida

148:0.1 (1657.1) DIN 3 mai până în 3 octombrie din anul 28, Iisus şi grupul apostolic au locuit la Zebedeu în Betsaida. În timpul acestor cinci luni ale anotimpului secetos, a fost menţinută o vastă tabără pe ţărmul Mării Galileii, aproape de casa lui Zebedeu, care fusese considerabil mărită pentru a găzdui familia în creştere a lui Iisus. Această tabără de pe malul mării a fost ocupată de o populaţie constant reînnoită de căutători ai adevărului, de candidaţi la vindecare şi împătimiţi după curiozităţi, numărând de la cinci sute până la o mie cinci sute de persoane. David Zebedeu, asistat de gemenii Alfeu, asigurau supravegherea generală a acestui oraş de corturi. Această

tabără era un model de ordine, de igienă şi de bună administrare generală. Bolnavii de diferite categorii erau separaţi, şi supravegheaţi de un medic credincios, un sirian pe nume Elman.

148:0.2 (1657.2) În toată vremea aceasta, apostolii au mers la pescuit cel puţin o zi pe săptămână; ei îşi vindeau peştele lui David pentru consumul taberei de pe ţărmul mării. Fondurile astfel strânse erau încredinţate vistierului grupului. Cei doisprezece aveau permisiunea de a petrece o săptămână pe lună în sânul familiei lor sau în mijlocul prietenilor.

148:0.3 (1657.3) Andrei continua să îşi asume responsabilitatea generală a activităţilor apostolice, în timp ce Petru avea în seama sa şcoala de evanghelişti. Dimineaţa, apostolii se ocupau cu toţii de educarea grupurilor de evanghelişti. După-amiaza, maeştrii şi elevii propovăduiau poporului. După masa de seară, şi cinci zile pe săptămână, apostolii conduceau ore rezervate întrebărilor şi răspunsurilor, spre folosul evangheliştilor. O dată pe săptămână, Iisus prezida aceste şedinţe de întrebări, la care răspundea şi întrebărilor rămase de la şedinţele precedente.

148:0.4 (1657.4) În cinci luni, treceau prin tabără mai multe mii de persoane. Adesea erau văzuţi acolo oameni interesaţi care veneau din toate părţile imperiului roman şi din ţările de la est de Eufrat. Aceasta a fost cea mai lungă perioadă stabilă şi bine organizată de învăţătură a Maestrului. Familia terestră a lui Iisus şi-a petrecut cea mai mare parte din acest timp în Nazaret sau în Cana.

148:0.5 (1657.5) Tabăra nu era condusă ca o comunitate de interes, cum era familia apostolică. David Zebedeu administra acest mare oraş de corturi în aşa fel încât să facă din el o întreprindere autonomă, deşi

accesul în interiorul lui nu fusese niciodată refuzat nimănui. Această tabără constant reînnoită era o caracteristică indispensabilă şcolii lui Petru de formare a evangheliştilor.

1. O nouă şcoală a profeţilor

148:1.1 (1657.6) Petru, Iacob şi Andrei formau comitetul desemnat de Iisus pentru admiterea candidaţilor la şcoala de evanghelişti. Toate rasele şi naţionalităţile lumii romane, precum şi cele de la Orient până la India, erau reprezentate printre ucenicii acestei noi şcoli de profeţi. Programul consta în a învăţa şi a înfăptui. Ceea ce învăţau studenţii dimineaţa, propovăduiau după-amiază adunării de pe ţărmul mării. După cină, ei discutau liber despre lecţiile de dimineaţă şi despre învăţăturile de după-amiază.

148:1.2 (1658.1) Fiecare instructor apostolic propovăduia propriul său punct de vedere asupra evangheliei împărăţiei. Ei nu se străduiau să propovăduiască toţi exact la fel. Nu era nici uniformizare, nici formulare dogmatică de doctrine teologice. Ei propovăduiau toţi *acelaşi adevăr,* dar fiecare apostol prezenta propria sa interpretare personală a învăţăturii Maestrului. Iisus aproba această prezentare de experienţe personale diverse în lucrurile regatului. Cu prilejul şedinţei săptămânale de întrebări, el armoniza şi coordona infailibil numeroasele puncte de vedere divergente asupra evangheliei. În ciuda acestui mare grad de libertate personală în chestiunile învăţăturii, Simon Petru tindea să domine teologia şcolii de evanghelişti. După

Petru, Iacob Zebedeu era acela care exercita cea mai mare influenţă personală.

148:1.3 (1658.2) Cei o sută şi ceva de evanghelişti instruiţi în aceste cinci luni la malul lacului, reprezentau rezerva din care au provenit mai târziu (în afară de Abner şi de apostolii lui Ioan) cei şaptezeci de învăţători şi predicatori ai evangheliei. Evangheliştii şcolii nu puneau totul în comun în acelaşi grad precum cei doisprezece apostoli.

148:1.4 (1658.3) Aceşti evanghelişti au propovăduit şi au predicat evanghelia, dar nu i-au botezat pe credincioşi până ce nu li s-a conferit de către Iisus hirotonisirea şi misiunea de a fi cei şaptezeci de mesageri ai împărăţiei. Din marele număr de persoane care fuseseră vindecate în acest loc, cu prilejul scenei de la apusul soarelui, numai şapte au devenit studenţi evanghelişti. Fiul nobilului din Capernaum se număra printre cei care au fost formaţi ca evanghelişti la şcoala lui Petru.

2. Spitalul din Betsaida

148:2.1 (1658.4) În legătură cu tabăra de pe malul lacului, Elman, medicul sirian, ajutat de douăzeci şi cinci de femei tinere şi de doisprezece bărbaţi, a organizat şi a dirijat, vreme de patru luni, ceea ce poate fi considerat ca fiind primul spital al regatului. În această infirmerie situată la mică distanţă în sudul principalului oraş de corturi, ei i-au tratat pe bolnavi după toate metodele materiale cunoscute, întrebuinţând în acelaşi timp practicile spirituale ale rugăciunii şi încurajarea prin credinţă. Iisus vizita, cel puţin de trei ori

pe săptămână, bolnavii din acest campament şi lua un contact personal cu fiecare dintre ei. După câte ştim, nu s-a produs nici un pretins miracol de vindecare supranaturală printre miile de persoane îndurerate şi suferinde care ieşeau ameliorate sau vindecate din această infirmerie. Totuşi marea majoritate a celor care au beneficiat de această îngrijire nu au contenit din a proclama că Iisus era cel care îi vindecase. Într-adevăr, un mare număr din tămăduirile efectuate de Iisus, în legătură cu ajutorul său pe lângă pacienţii lui Elman, semănau cu facerea de miracole. Dar noi am fost informaţi că ele erau pur şi simplu transformări ale minţii şi ale spiritului, aşa cum s-au putut produce în experienţa persoanelor aflate în expectativă şi dominate de credinţă, atunci când se găseau sub influenţa imediată şi inspiratoare a unei puternice personalităţi, pozitivă şi binevoitoare, al cărei serviciu alungă frica şi suprimă neliniştea.

148:2.2 (1658.5) Elman şi asociaţii lui s-au străduit să le propovăduiască bolnavilor adevărul cu privire la „posedarea de către duhurile rele," dar fără prea mare reuşită.

148:2.3 (1658.6) Credinţa că bolile fizice şi tulburările mentale puteau fi cauzate de prezenţa aşa-ziselor duhuri necurate în mintea sau în corpul persoanelor atinse, era aproape universală.

148:2.4 (1659.1) În toate contactele lui cu cei bolnavi şi cu cei îndureraţi, când se ajungea la tehnica de tratament sau la dezvăluirea cauzelor necunoscute ale bolii, Iisus ţinea seama de instrucţiunile pe care i le dăduse fratele său paradisiac Emanuel înainte de a se angaja în aventura încarnării sale pe Urantia. În ciuda a toate acestea, cei care i-au îngrijit pe pacienţi au învăţat multe lecţii folositoare prin

observarea modului în care Iisus inspira credinţa şi încrederea celor bolnavi şi suferinzi.

148:2.5 (1659.2) Tabăra s-a destrămat cu puţin înainte de anotimpul în care se înmulţeau răcelile şi stările febrile.

3. Treburile tatălui

148:3.1 (1659.3) În toată această perioadă, Iisus a oficiat mai puţin de douăsprezece ceremonii publice în campament şi a vorbit doar o singură dată în sinagoga din Capernaum, în ziua a doua de sabat înainte de plecarea sa cu evangheliştii nou formaţi în cel de-al doilea turneu de predicare publică în Galileea.

148:3.2 (1659.4) Niciodată, de la botezul său, Maestrul nu petrecuse atât de mult timp în solitudine ca în această perioadă de formare a evangheliştilor în tabăra de la Betsaida. Ori de câte ori un apostol se încumeta să îl întrebe pe Iisus de ce îi părăsea atât de adesea, Iisus răspundea invariabil că se ocupa de „treburile Tatălui”.

148:3.3 (1659.5) În timpul acestor absenţe, Iisus nu era însoţit decât de doi apostoli. El îl eliberase temporar pe Petru, Iacob şi Ioan de desemnarea lor ca însoţitori personali ca să le îngăduie să participe la formarea noilor candidaţi evanghelişti, al căror număr depăşea o sută. Când Maestrul dorea să meargă pe deal pentru a se ocupa de treburile Tatălui, el se lăsa însoţit de doi dintre apostoli, oricare se nimereau să fie liberi. În felul acesta, fiecare dintre cei doisprezece a avut momente de strânsă tovărăşie şi de contact intim cu Iisus.

148:3.4 (1659.6) Deşi acest lucru nu ne-a fost dezvăluit în vederea acestei expuneri, noi am fost determinaţi să tragem concluzia că, în timpul multora dintre aceste perioade de solitudine pe dealuri, Maestrul era în legătură directă şi executivă cu un mare număr dintre principalii administratori ai treburilor universului său. De la epoca botezării sale, acest Suveran întrupat al universului nostru luase conştient parte din ce în ce mai activă la conducerea anumitor faze ale administraţiei universale. Noi am socotit întotdeauna că, în cursul acestor săptămâni de redusă participare la treburile pământeşti, şi într-o manieră nedestăinuită tovarăşilor săi imediaţi, el se ocupa de conducerea înaltelor inteligenţe spirituale însărcinate cu bunul mers al unui vast univers, şi că Iisus umanul alesese să desemneze asemenea activităţi ca fiind în legătură cu „treburile Tatălui."

148:3.5 (1659.7) Pe durata acestor lungi ceasuri de solitudine, s-a întâmplat, de nenumărate ori, că doi dintre apostolii săi s-au nimerit destul de aproape de el pentru a observa rapidele şi multiplele schimbări de pe trăsăturile chipului său, dar fără a-l auzi rostind nici un cuvânt. Tot aşa, ei nu au remarcat nici o manifestare vizibilă a fiinţelor celeste care ar fi putut comunica cu Maestrul lor, după cum au avut ocazia să vadă mai târziu unii apostoli.

4. Răul, păcatul şi inechitatea

148:4.1 (1659.8) Într-un colţ retras şi ferit al grădinii lui Zebedeu, Iisus avea obiceiul de a-şi rezerva două seri pe săptămână convorbirilor private cu persoane doritoare să stea de vorbă cu el. În cursul uneia

dintre aceste conversaţii de seară, Toma i-a pus Maestrului următoarea întrebare: „De ce este necesar ca oamenii să se nască din spirit pentru a intra în regat? Renaşterea este oare indispensabilă pentru a scăpa de sub controlul celui rău? Maestre, ce este răul?” După ce a auzit aceste întrebări, Iisus i-a zis lui Toma:

148:4.2 (1660.1) ”Nu comiteţi greşeala de a confunda *răul* cu *cel rău,* mai exact numit *cel injust.* Cel pe care îl numeşti cel rău este fiul iubirii de sine, înaltul administrator care se va revolta în deplină cunoştinţă de cauză contra autorităţii Tatălui meu şi a Fiilor săi loiali. Eu i-am învins deja pe aceşti rebeli păcătoşi. Lămuriţi-vă în mintea voastră diversele atitudini faţă de Tată şi de universul său, şi nu uitaţi niciodată următoarele legi care reglementează raporturile cu voinţa Tatălui:

148:4.3 (1660.2) ”Răul este încălcarea inconştientă sau involuntară a legii divine, a voii Tatălui. Răul este totodată măsura imperfecţiunii cu care cineva ascultă de voia Tatălui.

148:4.4 (1660.3) ”Păcatul este încălcarea conştientă, cunoscută şi deliberată, a legii divine, a voii Tatălui. Păcatul măsoară nebunăvoinţa de a te lăsa condus în mod divin şi călăuzit spiritual.

148:4.5 (1660.4) ”Inechitatea este încălcarea voluntară, hotărâtă şi persistentă a legii divine, a voii Tatălui. Inechitatea măsoară respingerea continuă a afectuosului plan al Tatălui pentru supravieţuirea personalităţilor, şi a milostivului ajutor al salvării din partea Fiului.

148:4.6 (1660.5) ”Înaintea renaşterii spiritului, omul muritor este supus relelor tendinţe inerente naturii sale, dar aceste imperfecţiuni naturale de conduită nu sunt nici păcatul, nici inechitatea. Muritorii nu fac

decât să îşi înceapă lunga ascensiune către perfecţiunea Tatălui din Paradis. Nu este un păcat a fi imperfect sau parţial în înzestrările tale naturale. Este adevărat că omul este supus răului, dar el nu este în nici un sens fiul celui rău, decât dacă a ales cu bună ştiinţă şi în deplină cunoştinţă de cauză cărările păcatului şi ale vieţii de inechitate. Răul este inerent ordinii naturale a acestei lumi, dar păcatul este o atitudine de rebeliune conştientă care a fost introdusă în lume de către aceia care au decăzut din lumina spirituală pentru a cădea în bezna adâncă.

148:4.7 (1660.6) ”Toma, tu eşti derutat de doctrinele grecilor şi de erorile persanilor. Nu înţelegi relaţiile dintre rău şi păcat, pentru că tu consideri omenirea ca şi cum ar fi început pe pământ cu un Adam perfect, apoi a degenerat rapid, prin păcat, până la deplorabila stare actuală a oamenilor. Dar de ce refuzi tu să înţelegi semnificaţia povestirii care dezvăluie modul cum Cain, fiul lui Adam, a mers în ţările din Nord şi acolo şi-a ales o femeie? Şi de ce refuzi să interpretezi semnificaţia povestirii care îi descrie pe fiii lui Dumnezeu luându-şi soţii din rândurile fiicelor oamenilor?

148:4.8 (1660.7) ”Este adevărat că răul este în firea oamenilor, dar ei nu sunt în mod necesar păcătoşi. Noua naştere - botezul spiritului - este esenţială pentru a fi dezrobit de rău şi necesară pentru a intra în împărăţia cerurilor, dar nici una dintre acestea nu infirmă faptul că omul este fiul lui Dumnezeu. Prezenţa inerentă a răului potenţial nu semnifică nici că, într-un mod misterios, este despărţit de Tatăl care este în ceruri, astfel încât el trebuie, ca un străin sau un copil dintr-o altă căsătorie, să caute într-un fel sau altul să se facă adoptat legal de Tatăl din ceruri. Toate aceste noţiuni sunt născute, în primul rând, din

greşita voastră înţelegere a Tatălui şi, în al doilea rând, din ignoranţa voastră în ceea ce priveşte originea, natura şi destinul oamenilor.
148:4.9 (1660.8) ”Grecii şi alţii v-au învăţat că oamenii coboară continuu de la perfecţiunea divină spre uitare şi distrugere. Eu am venit ca să arăt că omul, intrând în regat, se înalţă într-o manieră certă şi sigură către Dumnezeu şi perfecţiunea divină. Orice fiinţă care, într-un fel oarecare, nu satisface idealurile divine şi spirituale ale voii Tatălui, este potenţialmente rea, dar în nici un sens păcătoasă, şi cu atât mai puţin nelegiuită.
148:4.10 (1661.1) ”Toma, nu ai citit tu, despre aceasta în pasajele Scripturilor unde se zice: 'Voi sunteţi copiii Domnului Dumnezeul vostru.' 'Eu voi fi Tatăl său şi el va fi fiul meu.' 'Eu l-am ales să fie fiul meu - voi fi Tatăl lui.' 'Aduceţi-mi fiii de departe şi fiicele de la hotarele pământului, şi deopotrivă pe toţi cei care se numesc cu numele meu, căci eu i-am creat pentru gloria mea.' 'Cei care au duhul lui Dumnezeu sunt în adevăr fiii lui Dumnezeu.' Aşa cum copilul pământean conţine o parte materială a tatălui său uman, tot astfel există o parte spirituală a Tatălui celest în fiecare fiu al regatului prin credinţă.”

148:4.11 (1661.2) Iisus i-a expus lui Toma toate aceste lucruri şi încă multe altele, iar apostolul a înţeles din ele o mare parte. Cu toate acestea, Iisus i-a recomandat „să nu vorbeşti cu ceilalţi despre aceste subiecte înainte ca eu să mă întorc la Tatăl meu”. Şi Toma nu a menţionat niciodată această întrevedere înainte ca Maestrul să părăsească această lume.

5. Rostul îndurerării

148:5.1 (1661.3) În cursul altei întrevederi între patru ochi, în grădină, Nataniel l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, deşi încep să pricep pentru ce refuzi să vindeci fără discriminare, eu încă abia de înţeleg de ce Tatăl din ceruri, care ne iubeşte, permite ca un atât de mare număr dintre copiii lui de pe pământ să sufere de atâtea cazne.” Maestrul i-a răspuns lui Nataniel zicând:

148:5.2 (1661.4) ”Tu şi mulţi alţii sunteţi atât de nedumeriţi pentru că nu înţelegeţi că ordinea naturală a acestei lumi a fost atât de adesea dezorganizată prin aventurile păcătoase al unor trădători revoltaţi împotriva voii Tatălui. Eu am venit pentru a începe să pun aceste lucruri în ordine, dar va fi nevoie de multe epoci pentru a reorienta această parte a universului pe străvechile căi şi pentru a elibera astfel pe copiii oamenilor de poverile suplimentare ale păcatului şi ale rebeliunii. Prezenţa răului singură este o încercare suficientă pentru ascensiunea omului - păcatul nu este esenţial supravieţuirii.

148:5.3 (1661.5) ”Dar, fiul meu, tu ar trebui să ştii că tatăl nu-i face înadins să sufere pe copiii săi. Omul atrage inutil asupra lui însuşi dureri ca urmare a refuzului său stăruitor de a umbla pe căile mai bune ale voinţei divine. Durerile sunt potenţial conţinute în rău, dar o mare parte dintre ele sunt rezultatul păcatului şi al inechităţii. Multe evenimente anormale s-au produs pe această lume, şi nu este de mirare că toţi oamenii care cugetă sunt nedumeriţi înaintea scenelor de suferinţă şi de chin cărora le sunt martori. De un lucru puteţi fi

totuşi siguri. Tatăl nu trimite durerea ca pedeapsă arbitrară pentru faptele greşite. Imperfecţiunile şi handicapurile răului sunt inerente răului însuşi; pedepsirea păcatelor este inevitabilă; consecinţele distructive ale inechităţii sunt inexorabile. Oamenii nu trebuie să îl învinuiască pe Dumnezeu pentru relele care rezultă în mod natural din viaţa pe care au ales s-o trăiască; ei nu ar trebui nici să se plângă de experienţele care fac parte din viaţa aşa cum este ea trăită pe această lume. Tatăl vrea ca muritorii să lucreze cu perseverenţă şi consistenţă la perfecţionarea stării lor de pe pământ. O aplicare inteligentă ar trebui să permită oamenilor să biruie o mare parte a necazurilor lor de pe pământ.

148:5.4 (1662.1) ”Nataniel, misiunea noastră constă în a ajuta oamenii să-şi rezolve problemele spirituale şi să însufleţească astfel mintea lor pentru a fi mai bine pregătiţi şi îndemnaţi să se ocupe de rezolvarea multiplelor lor probleme materiale. Eu ştiu că sunteţi încurcaţi acum după ce aţi citit Scripturile. Mult prea adesea a prevalat tendinţa de a-i atribui lui Dumnezeu responsabilitatea faţă de tot ceea ce ignoranţii nu au reuşit să înţeleagă. Nu vă îndoiţi de iubirea Tatălui numai pentru că o lege justă şi înţeleaptă instituită de el se întâmplă să vă facă să suferiţi pentru a fi încălcat involuntar sau deliberat o rânduire divină.

148:5.5 (1662.2) ”Totuşi, Nataniel, multe pasaje din Scripturi te-ar fi instruit dacă le-ai fi citit cu discernământ. Nu-ţi aminteşti că este scris: 'Fiul meu, nu dispreţui pedeapsa Domnului şi nu te supăra de dojana sa, căci Domnul îl corijează pe cel pe care îl iubeşte aşa cum tatăl îl corectează pe fiul său de care se bucură.' 'Domnul nu găseşte plăcere în a năpăstui.' 'Înainte de a fi năpăstuit, mă rătăcisem, dar

acum respect legea. Durerea a fost bună pentru mine, căci ea mi-a îngăduit să învăţ statutele divine.' 'Eu cunosc amărăciunile voastre. Dumnezeul etern este refugiul vostru şi vă ţine în braţele lui eterne.' 'Domnul este de asemenea un refugiu pentru cei asupriţi, un port de odihnă la vremuri de necaz.' 'Domnul îl va întări pe cel ce zace pe patul de suferinţă. Domnul nu îi va uita pe cei bolnavi.' 'Tot aşa cum un tată arată compasiune copiilor săi, aşa şi Domnul este plin de compasiune pentru cei care se tem de el. El vă cunoaşte corpul; el îşi aminteşte că voi sunteţi praf şi pulbere.' 'El vindecă inimile zdrobite şi pansează rănile lor.' 'El este nădejdea celui sărac, tăria celui nevoiaş în mizeria sa, un refugiu contra ispitei, o umbră care te ocroteşte de căldura sufocantă.' 'El dă putere celor slabi şi sporeşte tăria celor care nu dispun de nici o forţă.' 'El nu va zdrobi trestia strivită şi nu va stinge feştila care încă fumegă.' 'Când veţi străbate apele durerii eu voi fi cu voi şi, când fluviile adversităţii vă vor înghiţii, eu nu vă voi abandona.' 'El m-a trimis ca să pansez inimile sfâşiate, pentru a le proclama libertatea celor captivi şi pentru a-i consola pe toţi cei îndoliaţi.' 'Suferinţa conţine în sine o redresare; îndurerarea nu se naşte din ţărână.'”

6. Neînţelegerea suferinţei - discursul despre Iov

148:6.1 (1662.3) În aceeaşi seară, în Betsaida, Ioan l-a mai întrebat pe Iisus de ce atât de multe persoane aparent nevinovate suferă de atât de

multe boli şi sunt supuse atâtor chinuri. Răspunzând întrebărilor lui Ioan, Maestrul a dat, printre altele, următoarele indicaţii:

148:6.2 (1662.4) ”Fiul meu, tu nu înţelegi nici sensul adversităţii, nici misiunea suferinţei. N-ai citit tu această capodoperă a literaturii semitice - povestea spusă în Scripturi despre îndurerarea lui Iov? Oare nu îţi aduci aminte că această minunată parabolă începe cu povestea prosperităţii materiale a servitorului Domnului? Îţi aduci bine aminte că Iov se bucura de binecuvântarea de a avea copii, avere, demnitate, o situaţie, o sănătate bună şi toate celelalte lucruri cărora oamenii le ataşează valoare în viaţa lor temporară. După învăţăturile tradiţional respectate de copiii lui Avraam, această prosperitate materială era o dovadă indiscutabilă a favorii divine. Or, posesiunile materiale şi prosperitatea materială nu denotă favoarea lui Dumnezeu. Tatăl meu care este în ceruri îi iubeşte pe săraci tot atât de mult ca şi pe bogaţi; el nu face deosebire de persoane.
148:6.3 (1663.1) ”Cu toate că încălcarea legii divine este urmată mai devreme sau mai târziu de recoltarea pedepsei, şi în vreme ce oamenii trebuie de bună seamă să recolteze în cele din urmă ceea ce au semănat, tu ar trebui să ştii că suferinţele omeneşti nu reprezintă întotdeauna o pedeapsă pentru păcatele anterioare. Nici Iov, nici prietenii lui nu au găsit adevăratul răspuns la nedumeririle lor. Cu iluminarea care se întâmplă să o ai acum, cu greu ţi-ar veni ideea de a atribui ori lui Dumnezeu, ori lui Satan rolurile care se joacă în această parabolă extraordinară. Iov nu a găsit, prin suferinţă, soluţii la problemele intelectuale sau la dificultăţile filozofice, dar a câştigat mari victorii. Chiar şi înaintea prăbuşirii defensivelor lui teologice, el s-a ridicat la înălţimile spirituale unde a putut spune cu sinceritate:

„Eu mă detest.” Atunci i-a fost acordată salvarea unei *viziuni a lui Dumnezeu.* Deci, chiar şi prin suferinţe neînţelese, Iov s-a ridicat la un nivel supraomenesc de înţelegere morală şi de clarviziune spirituală. Când slujitorul suferind obţine o viziune a lui Dumnezeu, rezultă din aceasta o pace care depăşeşte orice înţelegere omenească.

148:6.4 (1663.2) ”Primul prieten al lui Iov, Elifaz, l-a încurajat pe cel năpăstuit să arate, în durerile sale, aceeaşi forţă a sufletului pe care o recomanda celor din preajma sa în vremea prosperităţii sale. Acest fals consolator a zis: 'Ai încredere în religia ta, Iov. Aminteşte-ţi că cei răi sunt cei ce suferă, iar nu cei drepţi. Tu trebuie să meriţi această pedeapsă, căci altfel nu ai fi fost năpăstuit. Tu ştii bine că nici un om nu poate fi just în ochii lui Dumnezeu. Tu ştii că cei răi nu prosperă niciodată realmente. Oricum ar fi, omul pare predestinat să aibă necazuri, şi poate că Domnul te pedepseşte numai spre binele tău.' Nu este de mirare că bietul Iov a fost prea puţin consolat de această interpretare a problemei suferinţei omeneşti.

148:6.5 (1663.3) ”Sfaturile celui de-al doilea prieten al lui, Bildad, au fost şi mai deprimante, în ciuda justeţei lor din punctul de vedere al teologiei acceptate pe atunci. Bildad a zis: 'Dumnezeu nu poate fi nedrept. Copiii tăi trebuie să fi fost păcătoşi, din moment ce au pierit. Tu trebuie că eşti în greşeală, căci altfel nu ai fi năpăstuit astfel. Dacă tu eşti realmente drept, Dumnezeu te va izbăvi cu siguranţă de durerile tale. Istoria relaţiilor lui Dumnezeu cu oamenii ar trebui să te înveţe că Atotputernicul nu îi distruge decât pe cei răi.'

148:6.6 (1663.4) ”După aceea, tu îţi vei aminti cum Iov a răspuns prietenilor săi zicând: 'Eu ştiu bine că Dumnezeu nu aude chemarea mea în ajutor. Cum poate Dumnezeu să fie just şi în acelaşi timp să

tăgăduiască atât de complet nevinovăţia mea? Eu aflu că nu pot avea nici o satisfacţie dintr-o chemare către cel Atotputernic. Oare nu ne putem da seama că Dumnezeu tolerează persecutarea celor buni de către cei răi? Şi, din moment ce omul este atât de slab, ce şansă are el de a găsi consideraţie pe lângă un Dumnezeu omnipotent? Dumnezeu m-a făcut aşa cum sunt, iar când se întoarce astfel împotriva mea, eu sunt lipsit de apărare. De ce oare m-a creat Dumnezeu numai ca să sufăr în halul ăsta?'

148:6.7 (1663.5) ”Cine poate critica atitudinea lui Iov, având în vedere sfaturile prietenilor săi şi ideile greşite despre Dumnezeu care îi ocupau propria minte? Nu vezi tu că Iov dorea cu ardoare un Dumnezeu *uman* ? Îi era sete de comunicare cu o Fiinţă divină care cunoaşte starea muritoare a oamenilor şi înţelege că cei drepţi trebuie adesea să sufere în inocenţă; această suferinţă face parte din prima lor viaţă în cursul lungii ascensiuni către Paradis. De aceea Fiul omului a venit de la Tată pentru a trăi o viaţă întrupată capabil de a îmbărbăta şi de ajuta pe toţi cei care au să fie de atunci înainte chemaţi să îndure nenorocirile lui Iov.

148:6.8 (1663.6) ”Al treilea prieten al lui Iov, Zofar, i-a adresat nişte cuvinte şi mai puţin consolatoare când i-a spus: 'Eşti prost de te pretinzi a fi drept, din moment ce eşti astfel năpăstuit. Admit însă că sunt de neînţeles căile lui Dumnezeu. Poate că este vreun plan ascuns în toate nenorocirile tale.' După ce i-a ascultat pe cei trei prieteni ai lui, Iov a făcut direct apel la Dumnezeu pentru ajutor, pledând faptul că 'omul, născut din femeie, are puţine zile de trăit şi că este copleşit de necazuri.'

148:6.9 (1664.1) ”Apoi a început a doua şedinţă cu prietenii săi. Elifaz a devenit mai sever, acuzator şi sarcastic. Bildad s-a indignat de dispreţul lui Iov pentru prietenii lui. Zofar şi-a retras poveţele lui melancolice. Atunci, Iov a fost dezgustat de prietenii săi şi a făcut din nou apel la Dumnezeu; de această dată, el a făcut apel la un Dumnezeu just, contra Dumnezeului injustiţiei încorporat în filozofia prietenilor lui şi inclus în atitudinea religioasă a lui Iov însuşi. După aceea, Iov s-a refugiat în consolarea unei vieţi viitoare în care nedreptăţile existenţei pământeşti ar putea fi mai echitabil rectificate. Nereuşind să primească ajutor de la oameni, Iov este împins către Dumnezeu. Rezultă în inima lor marea luptă dintre credinţă şi îndoială. La urmă, omul îndurerat începe să zărească lumina vieţii; sufletul lui chinuit se înalţă la noi înălţimi de speranţă şi de curaj; el poate continua să sufere, şi chiar şi să moară, dar sufletul său iluminat scoate acum strigătul de triumf: 'Ocrotitorul meu este viu.'
148:6.10 (1664.2) ”Iov avea deplină dreptate atunci când a pus la îndoială doctrina potrivit căreia Dumnezeu îi năpăstuieşte pe copii pentru a-i pedepsi pe părinţii lor. Iov era întotdeauna gata să admită că Dumnezeu este just, dar el dorea cu ardoare o revelare a caracterului personal al celui Veşnic care să satisfacă sufletul. Or, aceasta este misiune noastră pe pământ. Muritorii suferinzi nu îşi vor mai vedea refuzată consolarea de a cunoaşte iubirea lui Dumnezeu şi de a înţelege milostenia Tatălui celest. Discursul lui Dumnezeu 'din vârtej' era o concepţie maiestuoasă pentru epoca în care a fost rostit, dar tu ai învăţat deja că nu aceasta este maniera Tatălui de a se revela; el vorbeşte mai degrabă în mintea omenească ca o mică voce liniştită care zice: 'Iată calea; urmeaz-o.' Nu înţelegi tu că Dumnezeu locuieşte

în tine, că el a devenit ceea ce eşti pentru a putea face din tine ceea ce este el?!”

148:6.11 (1664.3) Iisus a făcut apoi expunerea finală care urmează: „Tatăl care este în ceruri nu îi face să sufere înadins pe copiii oamenilor. Oamenii suferă în primul rând de accidentele timpului şi de imperfecţiunile răului ataşate unei existenţe fizice încă lipsite de maturitate. În al doilea rând, ei suferă consecinţele inexorabile ale păcatului - încălcarea legilor luminii şi ale vieţii. În cele din urmă, oamenii strâng recolta propriei lor perseverenţe injuste în rebeliunea contra justei suveranităţi a cerului pe pământ, dar nenorocirile lor nu sunt date *personal* de către justiţia divină. Oamenii pot să facă şi vor face multe pentru a diminua suferinţele lor temporare. Fiţi liberi o dată pentru totdeauna de superstiţia că Dumnezeu îi năpăstuieşte pe oameni la ordinul celui rău. Studiaţi Cartea lui Iov doar ca să descoperiţi câte idei false despre Dumnezeu pe care chiar şi oamenii de bine le pot concepe în mod sincer; după aceea, remarcaţi cum Iov, chiar şi atât de dureros încercat, l-a găsit pe Dumnezeul consolării şi al salvării în ciuda învăţăturilor sale eronate. La urmă, credinţa sa a străbătut norii suferinţei pentru a distinge lumina vieţii răspândite de Tată ca îndurare tămăduitoare şi ca dreptate veşnică.”

148:6.12 (1664.4) Ioan a cântărit aceste explicaţii în inima sa vreme de lungi ceasuri. Această convorbire din grădină cu Maestrul a provocat o schimbare notabilă în întreaga sa viaţă ulterioară. Mai târziu, Ioan a contribuit mult la schimbarea punctului de vedere al celorlalţi apostoli cu privire la sursa, la natura şi la rostul nenorocirilor omeneşti obişnuite. Dar Ioan nu a vorbit niciodată despre această discuţie înainte ca Maestrul să îi fi părăsit.

7. Omul cu mâna uscată

148:7.1 (1664.5) Cu prilejul penultimului sabat dinaintea plecării apostolilor şi a noului corp de evanghelişti pentru cel de-al doilea turneu al lor de predicare în Galileea, Iisus a luat cuvântul în sinagoga din Capernaum despre „Bucuriile vieţii de dreptate”. Când a terminat de vorbit, un grup numeros de schilozi, de şchiopi, de bolnavi şi de năpăstuiţi au dat năvală în jurul lui pentru a căuta vindecarea. Amestecaţi cu acest grup se găseau, de asemenea, apostolii, un mare număr de noi evanghelişti şi spionii farisei din Ierusalim. Oriunde mergea Iisus (afară doar de momentele când era pe dealuri ca să se ocupe de treburile Tatălui său) era aproape sigur că cele şase iscoade din Ierusalim îl urmau.

148:7.2 (1665.1) În timp ce Maestrul vorbea poporului, şeful spionilor farisei a îndemnat pe un om care avea o mână uscată să se apropie de Iisus ca să îl întrebe dacă era ceva legal să fii vindecat în ziua de sabat, sau dacă trebuia să aştepte o altă zi în care să caute după ajutor. Când Iisus a văzut omul, i-a auzit cuvintele şi şi-a dat seama că fusese trimis de farisei, a zis: „Vino înainte ca să-ţi pun o întrebare. Dacă ai avea o oaie şi ea ar cădea într-o groapă în ziua de sabat, ai întinde tu mâna ca să o prinzi şi să o tragi afară din groapă? Este legal să faceţi asemenea lucruri în ziua de sabat?” Iar omul răspunse: „Da, Maestre, ar fi legal să faci această faptă bună în ziua de sabat.” Atunci Iisus spuse, adresându-se întregului auditoriu: „Eu ştiu de ce l-aţi trimis omul acesta în prezenţa mea. Aţi vrea să găsiţi un motiv pentru a mă inculpa determinându-mă să dau dovadă de îndurare în ziua de sabat.

Prin consimţământul vostru tacit, voi toţi aţi socotit că ar fi legal să se scoată din groapă nefericita oaie, chiar şi în ziua de sabat. Vă iau pe toţi de martori că este legal să arăţi o bunătate afectuoasă în ziua de sabat, nu numai faţă de animale, dar şi faţă de oameni. Cu cât este mai mare valoarea unui om decât a unei oi! Eu proclam că este legal să faci un bine oamenilor în ziua de sabat.” Apoi, în timp ce adunarea stătea în faţa lui în tăcere, Iisus s-a întors către omul cu mâna veştedă şi i-a zis: „Stai în picioare lângă mine pentru ca toată lumea să te poată vedea. Şi, acum, ca tu să ştii că este voia Tatălui meu să se facă binele şi în ziua sabatului, şi dacă tu ai credinţa pentru a fi vindecat, eu îţi cer să întinzi mâna.”

148:7.3 (1665.2) În vreme ce omul îşi întindea mâna uscată, ea a fost făcută sănătoasă. Spectatorii au avut intenţia de a se întoarce contra fariseilor, dar Iisus i-a rugat să îşi păstreze calmul şi le-a zis: „Eu tocmai v-am spus că este permis să faceţi binele în ziua de sabat, să salvezi o viaţă, dar nu v-am instruit să faceţi rău şi să cedaţi dorinţei de a ucide.” Fariseii au plecat de acolo enervaţi şi, deşi a fost într-o zi de sabat, ei s-au dus în grabă în Tiberiada pentru a ţine sfat cu Irod. Ei au făcut tot ceea ce le stătea în putere pentru a-i stârni prejudecăţile cu scopul de a se asigura de alianţa irodienilor contra lui Iisus, dar Irod a refuzat să ia măsuri împotriva lui Iisus şi i-a sfătuit să se ducă cu plângerile lor în Ierusalim.

148:7.4 (1665.3) Această vindecare a fost primul miracol înfăptuit de Iisus ca răspuns la sfidarea duşmanilor lui. Maestrul a înfăptuit ceea ce se cheamă un miracol nu pentru a-şi demonstra puterea de vindecare, ci pentru a protesta cu eficacitate contra legii care transformă repausul religios al zilei de sabat într-o adevărată sclavie

sub restricţii golite de sens pentru toată omenirea. Omul vindecat şi-a reluat munca de zidar şi s-a dovedit drept unul dintre cei a căror vindecare a fost urmată de o viaţă de slujbe de mulţumire şi de fapte de dreptate.

8. Ultima săptămână în Betsaida

148:8.1 (1665.4) În timpul ultimei săptămâni de şedere în Betsaida, iscoadele din Ierusalim au fost în mare dezacord cu privire la ce atitudine să se ia faţă de Iisus şi de învăţăturile sale. Trei dintre aceşti farisei erau extraordinar de impresionaţi de ceea ce văzuseră şi auziseră. Între timp, în Ierusalim, un tânăr membru influent al sinedriului, pe nume Avraam, a adoptat public învăţătura lui Iisus şi a fost botezat în bazinul lui Siloe de către Abner. Tot Ierusalimul a fost agitat din pricina acestui eveniment şi au fost trimişi imediat mesageri în Betsaida pentru a chema cele şase iscoade farisei.

148:8.2 (1666.1) Filozoful grec care fusese câştigat în regat cu prilejul precedentului turneu din Galileea a revenit cu anumiţi oameni bogaţi iudei din Alexandria, care l-au invitat încă o dată pe Iisus să se ducă în oraşul lor pentru a întemeia acolo o şcoală mixtă de filozofie şi de religie, precum şi o infirmerie pentru bolnavi; însă Iisus a refuzat cu curtoazie invitaţia lor.

148:8.3 (1666.2) Cam prin vremea aceasta, a sosit în campamentul din Betsaida un profet extatic numit Kirmet, venin din Bagdad. Acest pretins profet avea viziuni speciale atunci când era în transă, şi avea

vise fanteziste atunci când era tulburat în somnul său. El a creat o tulburare considerabilă în tabără. Simon Zelotul era de părere că prefăcutul, care se înşela pe sine însuşi, trebuia tratat mai degrabă cu asprime, dar Iisus a intervenit pentru a i se lăsa toată libertatea de acţiune vreme de câteva zile. Cei ce l-au auzit predicând au recunoscut curând că, judecată după criteriile evangheliei împărăţiei, învăţătura lui nu era validă. Kirmet nu a întârziat să se înapoieze în Bagdad, neaducând cu el decât şase suflete instabile şi nehotărâte. Cu toate acestea, înainte ca Iisus să intervină în favoarea profetului din Bagdad, David Zebedeu, asistat de un comitet care se formase spontan, l-a luat pe Kirmet pe lac; după ce a fost cufundat de mai multe ori în apă, a fost sfătuit să plece de acolo cât de repede - să organizeze şi să îşi construiască propria tabără.

148:8.4 (1666.3) În aceeaşi zi, o feniciană numită Bet-Marion a devenit atât de fanatică încât şi-a pierdut capul şi a fost trimisă de acolo de către prietenii ei după ce aproape că se înecase încercând să meargă pe apă.

148:8.5 (1666.4) Avraam fariseul, cel nou convertit din Ierusalim, şi-a dat toate bunurile pământeşti vistierului apostolic. Acest aport a contribuit mult la a face posibilă trimiterea imediată în misiune a celor o sută de evanghelişti nou instruiţi. Andrei anunţase deja închiderea taberei, şi fiecare s-a pregătit fie să se întoarcă la căminul său, fie să îi urmeze pe evanghelişti în Galileea.

9. Vindecarea paraliticului

148:9.1 (1666.5) Vineri, în după-amiaza zilei de întâi octombrie, Iisus îşi ţinea ultima sa reuniune cu apostolii săi, cu evangheliştii şi alţi şefi din campamentului în curs de dizolvare. Cei şase farisei din Ierusalim erau aşezaţi în primul rând al acestei adunări din spaţioasa sală lărgită, din faţa casei lui Zebedeu. Atunci a avut loc unul dintre cele mai ciudate şi cele mai extraordinare episoade din viaţa pământească a lui Iisus. Maestrul vorbea stând în picioare în vasta încăpere care fusese construită pentru a adăposti reuniunile sale de pe durata sezonului ploios. Casa era toată înconjurată de o mare afluenţă de oameni care îşi încordau auzul pentru a prinde câte ceva din discursul lui Iisus.

148:9.2 (1666.6) În timp ce casa era astfel aglomerată şi înconjurată de auditori înflăcăraţi, un om, ajuns de multă vreme la paralizie, a fost adus la Capernaum, pe un mic pat, de către prietenii lui. Acest paralitic auzise spunându-se că Iisus era pe cale de a părăsi Betsaida. După ce a vorbit cu Aaron, zidarul atât de recent vindecat, el a hotărât să fie dus înaintea lui Iisus pentru a căuta la el vindecarea. Prietenii lui au încercat să pătrundă în casa lui Zebedeu pe poarta din faţă şi pe poarta din spate, dar mulţimea era prea compactă. Paraliticul a refuzat totuşi să accepte înfrângerea; el le-a cerut prietenilor lui să îşi procure scări cu care s-au urcat pe acoperişul sălii în care vorbea Iisus. După ce a desprins ţigla, ei l-au coborât cu îndrăzneală pe cel paralizat cu nişte funii, până ce patul său s-a aşezat pe podea, imediat în faţa Maestrului. Când Iisus a văzut ceea ce făcuseră, el s-a oprit din vorbit, în timp ce asistenţa se minuna de perseverenţa bolnavului şi a prietenilor lui. Paraliticul a zis: „Maestre, nu aş vrea să îţi deranjez lecţia, dar sunt hotărât să devin sănătos. Eu nu mă asemăn celor ce au

primit vindecarea şi au uitat de îndată învăţătura ta. Aş vrea să fiu vindecat pentru a sluji în împărăţia cerurilor.” Deşi infirmitatea acestui om fusese cauzată de dezordinile din viaţa sa, Iisus, văzându-i credinţa, i-a zis paraliticului: „Fiule, nu te teme; păcatele tale sunt iertate; credinţa ta te va salva.”
148:9.3 (1667.1) Când fariseii din Ierusalim, precum şi alţi scribi şi jurişti aşezaţi alături de ei au auzit această declaraţie a lui Iisus, au început să-şi spună: „Cum de îndrăzneşte acest om să vorbească astfel? Oare nu înţelege că rosteşte o blasfemie? Cine poate ierta păcatele, în afară de Dumnezeu?” Dându-şi seama în inima sa că aşa gândeau ei în sinea lor şi între ei, Iisus li s-a adresat spunând: „De ce gândiţi astfel în inima voastră? Cine sunteţi voi ca să mă judecaţi? Care-i deosebirea că eu zic acestui paralitic: păcatele tale sunt iertate, sau de zic: ridică-te, dă-te jos din pat şi mergi? Dar, pentru ca voi, care asistaţi la toate acestea, să ştiţi definitiv că Fiul Omului are autoritate şi putere pe pământ pentru a ierta păcatele, eu îi zic acestui infirm: scoală-te, dă-te jos din pat şi du-te acasă.” Când Iisus a vorbit astfel, paraliticul s-a ridicat, asistenţa i-a făcut un culoar şi el a ieşit înaintea întregii lumi. Cei care au văzut aceste lucruri au fost stupefiaţi. Petru a împrăştiat adunarea, în vreme ce mulţi spectatori se rugau şi îl slăveau pe Dumnezeu mărturisind că niciodată până atunci nu mai văzuseră evenimente atât de uimitoare.

148:9.4 (1667.2) Cam prin vremea asta mesagerii sinedriului au sosit pentru a le cere celor şase spioni să se întoarcă la Ierusalim. Când au primit acest mesaj, a avut loc o serioasă discuţie între ei. După ce au terminat-o, şeful şi doi dintre asociaţii lui s-au întors cu mesagerii la Ierusalim, în vreme ce ceilalţi trei spioni farisei şi-au mărturisit

credinţa în Iisus, s-au dus numaidecât la lac, au fost botezaţi de Petru şi au fost admişi de apostoli în comunitate în calitate de copii ai împărăţiei.

Cartea Urantia

Capitolul 149

Cel de-al doilea turneu de predicare

149:0.1 (1668.1) CEL de-al doilea turneu de predicare publică în Galileea a început duminică 3 octombrie, anul 28, şi a continuat timp de aproape trei luni, luând sfârşit pe 30 decembrie. A participat la acest efort Iisus şi cei doisprezece apostoli, asistaţi de corpul nou recrutat de 117 evanghelişti şi de numeroase alte persoane interesate. Pe parcursul acestui turneu, ei au vizitat Gadara, Tolemaida, Iafia, Dabarita, Meguido, Iezreel, Scitopolis, Taricheea, Hipos, Gamala, Betsaida-Iulias şi un mare număr de alte sate şi oraşe.

149:0.2 (1668.2) Înainte de a pleca în această dimineaţă de duminică, Andrei şi Petru i-au cerut lui Iisus să fixeze definitiv atribuţiile noilor

evanghelişti, dar Maestrul a refuzat zicând că nu ţinea de domeniul lui să facă lucruri pe care alţii le-ar putea face într-o manieră mai acceptabilă. După ce au chibzuit cum se cuvine, apostolii au decis că Iacob Zebedeu va fi cel care să fixeze atribuţiile. La sfârşitul comentariilor lui Iacob, Iisus le-a zis evangheliştilor: „Mergeţi acum şi faceţi lucrarea cu care aţi fost însărcinaţi şi, mai târziu, când vă veţi arăta competenţi şi fideli, vă voi conferi hirotonisirea pentru a predica evanghelia împărăţiei."

149:0.3 (1668.3) În cursul acestui turneu, numai Iacob şi Ioan au călătorit cu Iisus. Petru şi ceilalţi apostoli au luat fiecare câte doisprezece evanghelişti, şi au păstrat cu aceştia un contact strâns în timp ce şi-au continuat munca de predicare şi de propovăduire. Îndată ce credincioşii erau pregătiţi să intre în regat, apostolii le administrau botezul. Iisus şi cei doi tovarăşi ai lui au călătorit mult în cursul acestor trei luni, vizitând adesea şi două oraşe în aceeaşi zi pentru a observa activitatea evangheliştilor şi pentru a-i încuraja în eforturile lor de a întemeia regatul. Tot acest al doilea turneu de predicare a fost mai ales un efort de a permite acestui corp de 117 de evanghelişti recent formaţi să dobândească o experienţă practică.

149:0.4 (1668.4) În această perioadă, şi ulterior până în epoca în care Iisus şi cei doisprezece au plecat în cele din urmă la Ierusalim, David Zebedeu a menţinut, pentru lucrarea regatului, un cartier general în casa tatălui său din Betsaida. Acesta a fost sediul central al operaţiunilor lui Iisus pe Pământ, şi un loc de popas pentru serviciul de mesageri pe care David îl asigura între credincioşii din diversele părţi ale Palestinei şi din regiunile adiacente. El a înfăptuit toate acestea din proprie iniţiativă, dar cu aprobarea lui Andrei. David

folosea de la patruzeci la cincizeci de mesageri în acest serviciu de informaţii pentru munca regatului, care creştea şi se extindea cu rapid. În timp ce asigura acest serviciu, el îşi câştiga parţial traiul consacrând o parte din timpul său vechii meserii de pescar.

1. Marele renume al lui Iisus

149:1.1 (1668.5) În momentul în care tabăra din Betsaida a fost ridicată, renumele lui Iisus, mai ales ca vindecător, se răspândise în toate regiunile Palestinei, în toată Siria şi în ţările vecine. La săptămâni după plecarea din Betsaida, bolnavii au continuat să sosească. Nereuşind să îl întâlnească pe Maestru, ei aflau de la David unde se găsea şi porneau în căutarea sa. În cursul acestui turneu, Iisus nu a înfăptuit în mod deliberat nici un act de vindecare aşa-zis miraculoasă. Totuşi, zeci de persoane suferinde şi-au văzut sănătatea şi fericirea restabilite graţie puterii de reconstruire a credinţei intense care le împingea în căutarea tămăduirii.

149:1.2 (1669.1) La vremea acestei misiuni, a început să se producă o serie specială şi inexplicabilă de fenomene de vindecare, care au continuat până la sfârşitul vieţii terestre a lui Iisus. Pe parcursul acestui turneu de trei luni, peste o sută de bărbaţi, de femei şi de copii din Iudeea, din Idumeea, din Galileea, din Siria, din Tir şi din Sidon, şi de dincolo de Iordan, au beneficiat de această vindecare inconştientă făcută de Iisus şi, când s-au înapoiat la casa lor, ei au contribuit şi mai mult la sporirea renumelui său. Şi ei au făcut aşa, cu toate că Iisus, de fiecare dată când observa vreunul dintre aceste

cazuri de vindecare spontană, recomanda direct beneficiarului „să nu vorbească nimănui”.

149:1.3 (1669.2) Nu ni s-a revelat niciodată cu exactitate ceea ce se petrecuse în aceste cazuri de vindecare spontană sau inconştientă. Maestrul nu a explicat niciodată apostolilor săi modul cum se efectuau. În mai multe rânduri, el s-a mărginit a zice: „Eu îmi dau seama că ţâşnit din mine o putere.” Într-un rând, după ce a fost atins de un copil, el a remarcat: „Îmi dau seama că a ţâşnit afară din mine viaţa.”

149:1.4 (1669.3) În absenţa indicaţiilor directe ale Maestrului referitoare la natura acestor însănătoşiri spontane, ar fi o impertinenţă din partea noastră să încercăm să explicăm cum au fost ele înfăptuite, dar ne este permis să ne dăm părerea noastră despre aceste fenomene de vindecare. Noi credem că un mare număr din însănătoşirile aparent miraculoase care s-au produs în cursul slujirii pe pământ a lui Iisus au rezultat din conjugarea următoarelor trei puternice influenţe:

149:1.5 (1669.4) 1. Prezenţa unei credinţe solide, dominante şi vii în inima fiinţei omeneşti care căuta cu perseverenţă să fie vindecată, însoţită de faptul că această vindecare era dorită mai degrabă pentru binefacerile ei spirituale decât pentru o restabilire pur fizică.

149:1.6 (1669.5) 2. Existenţa, concomitent cu această credinţă omenească, a marii simpatii şi a marii compasiuni a Fiului Creator întrupat şi plin de îndurare; acest Fiu al lui Dumnezeu poseda efectiv, în persoana sa, puteri şi prerogative de vindecare creative aproape nelimitate şi independente de timp.

149:1.7 (1669.6) 3. În acelaşi timp cu credinţa creaturii şi cu viaţa Creatorului, trebuie, de asemenea, notat că acest om-Dumnezeu era expresia personificată a voii Tatălui. Cu prilejul contactului dintre nevoia umană şi puterea divină capabilă de a o satisface, dacă Tatăl nu ar exprima voinţa diferită, cele două ar deveni una; vindecarea s-ar produce atunci fără ca Iisus cel uman să fi fost conştient de ea, dar ea ar fi fost imediat recunoscută de natura sa divină. Deci, trebuie explicate un mare număr de cazuri de vindecare prin operarea unei mari legi care ne este cunoscută de demult, şi anume: ceea ce Fiul Creator doreşte şi ceea ce Tatăl etern voieşte ESTE.

149:1.8 (1669.7) Noi suntem deci de părere că în prezenţa personală a lui Iisus, anumite forme de credinţă umană profundă *constrângeau* literalmente şi realmente manifestarea vindecării prin anumite forţe şi personalităţi creative ale universului, pe atunci intim asociate cu Fiul Omului. Devine, de atunci, un fapt de seamă că Iisus a permis frecvent ca oamenii să se vindece ei înşişi, în prezenţa sa, prin puterea credinţei lor personale.

149:1.9 (1670.1) Mulţi alţii au căutat vindecarea în scopuri pur egoiste. O văduvă bogată din Tir, însoţită de suita ei, a venit pentru a fi vindecată de infirmităţile ei, şi care erau multe; urmărindu-l pe Iisus prin Galileea, ea a continuat să îi ofere tot mai mulţi bani, de parcă puterea lui Dumnezeu ar putea fi cumpărată prin licitaţie. Ea nu s-a interesat niciodată de evanghelia împărăţiei; ea căuta doar vindecarea bolilor ei fizice.

2. Atitudinea poporului

149:2.1 (1670.2) Iisus înţelegea mintea oamenilor; el ştia ce este în adâncul inimii lor. Dacă învăţăturile sale ar fi fost transmise aşa cum le-a prezentat el, având drept singur comentariu interpretarea inspirată a vieţii sale pământeşti, toate naţiunile şi toate religiile lumii ar fi îmbrăţişat rapid evanghelia împărăţiei. Eforturile bine intenţionate ale primilor ucenici ai lui Iisus de reformulare a învăţăturilor sale, cu scopul de a le face mai acceptabile pentru anumite naţiuni, rase şi religii, au avut ca efect doar facerea acestor învăţături şi mai puţin acceptabile pentru toate celelalte naţiuni, rase şi religii.
149:2.2 (1670.3) În eforturile lui de a atrage atenţia favorabilă a anumitor grupuri din epoca sa asupra învăţăturilor lui Iisus, apostolul Pavel a scris numeroase epistole de instrucţiuni şi de recomandări. Alţi învăţători ai evangheliei lui Iisus au făcut la fel, dar nici unul dintre ei nu şi-a închipuit că aceste scrieri vor fi ulterior adunate de către cei care vroiau să le prezinte ca alcătuind învăţăturile lui Iisus. În consecinţă, deşi ceea ce se numeşte creştinism conţine mai multe elemente din evanghelia Maestrului decât orice altă religie, el conţine şi multe date pe care nu le-a propovăduit Iisus. În afară de încorporarea, în creştinismul primitiv, a numeroase învăţături ale misterelor persane şi a multor elemente din filozofia greacă, s-au comis două mari greşeli:

149:2.3 (1670.4) 1. Efortul de a lega direct învăţătura evangheliei de teologia iudaică, aşa cum este ilustrat de doctrinele creştine ale ispăşirii, propovăduind că Iisus era Fiul al cărui sacrificiu ar satisface severa judecată a Tatălui şi ar potoli furia divină. Aceste învăţături au dat naştere unor încercări lăudabile de a face evanghelia împărăţiei

mai acceptabilă iudeilor increduli. Dacă aceste eforturi au eşuat în ţelul lor în ceea ce priveşte aderarea iudeilor, ei n-au eşuat în încurcarea şi în alienarea multor suflete sincere din toate generaţiile ulterioare.

149:2.4 (1670.5) 2. Ce-a de-a doua mare gafă a primilor ucenici ai Maestrului, o greşeală la a cărei perpetuarea au persistat toate generaţiile ulterioare, a fost aceea de a organiza doctrina creştină atât de complet în jurul *persoanei* lui Iisus. Acest accent excesiv pus pe personalitatea lui Iisus, în teologia creştinismului, a contribuit la opacizarea învăţăturilor sale. Toate acestea au făcut din ce în ce mai dificil iudeilor, mahomedanilor, hinduşilor şi altor membri ai religiilor orientale de a accepta învăţăturile lui Iisus. Noi n-am vrea să minimalizăm locul persoanei sale într-o religie care poate să-i poarte numele, dar nici n-am vrea să permitem ca această consideraţie să eclipseze viaţa sa inspiratoare sau să înlocuiască mesajul lui de salvare: paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea oamenilor.

149:2.5 (1670.6) Cei care propovăduiesc religia lui Iisus ar trebui să se apropie de celelalte religii în recunoaşterea adevărurilor pe care le deţin în comun (şi dintre care multe provin direct sau indirect din mesajul lui Iisus) abţinându-se totodată să mai insiste atât de mult asupra diferenţelor.

149:2.6 (1671.1) În momentul acela, renumele lui Iisus se sprijinea în principal pe reputaţia sa de vindecător, dar nu urmează că a trebuit întotdeauna să fie astfel. Pe măsură ce trecea timpul, el a fost din ce în ce mai căutat pentru ajutorul său spiritual. Cu toate acestea, însănătoşirile fizice erau cele care exercitau asupra poporului atracţia

cea mai directă şi cea mai imediată. Ajutorul lui Iisus era din ce în ce mai solicitat de către victimele sclaviei morale şi ale obsesiilor mentale; el le propovăduia invariabil calea izbăvirii. Taţii căutau sfaturile sale pentru a-şi călăuzi fiii, şi mamele îi cereau ajutorul pentru a-şi îndruma fiicele. Cei care se aflau în întuneric veneau către el, şi el le revela lumina vieţii. El apleca întotdeauna urechea la nenorociţii omenirii şi ajuta oricând pe oricine căuta îndrumarea sa.
149:2.7 (1671.2) În vreme ce Creatorul însuşi era pe pământ, întrupat sub înfăţişarea cărnii muritoare, era inevitabil să se producă lucruri extraordinare. Totuşi, n-ar trebui să vă apropiaţi de Iisus prin aceste evenimente aşa-zise miraculoase. Învăţaţi să vă apropiaţi de miracole prin Iisus, dar nu comiteţi greşeala de a vă apropia de Iisus prin miracole. Această recomandare este legitimă, cu toate că Iisus din Nazaret este unicul întemeietor de religie care a înfăptuit pe pământ acte supramateriale.

149:2.8 (1671.3) Trăsătura cea mai uimitoare şi cea mai revolutivă a misiunii pământeşti a lui Mihail a fost atitudinea sa faţă de femei. Într-o epocă şi într-o generaţie în care pentru un bărbat nu era potrivit s-o salute nici chiar pe propria lui soţie în public, Iisus a îndrăznit să ia cu el femei care să propovăduiască evanghelia în legătură cu cel de-al treilea turneu al său de predicare în Galileea. Şi a avut curajul suprem de a face asta în ciuda învăţăturii rabinice care proclama: „Mai bine să ardeţi cuvintele legii decât să le încredinţaţi femeilor.”
149:2.9 (1671.4) Într-o singură generaţie, Iisus a scos femeile dintr-o uitare nerespectuoasă şi le-a eliberat de corvezile servile ale epocilor primitive. Şi este o ruşine pentru religia care a îndrăznit să îşi

însuşească numele lui Iisus, că n-a avut curajul moral de a urma acest nobil exemplu în atitudinea ei ulterioară faţă de femei.

149:2.10 (1671.5) Oamenii cu care Iisus se amesteca îl găseau întru totul dezbărat de superstiţiile vremii. El era liber de prejudecăţi religioase şi nu era niciodată intolerant. Nimic din inima sa nu semăna cu un antagonism social. El se conforma la ceea ce era bun din religia strămoşilor lui, dar nu şovăia să neglijeze tradiţiile umane ale superstiţiei şi ale servituţii. El îndrăznea să propovăduiască că catastrofele naturii, accidentele timpului şi alte evenimente dezastruoase nu sunt nici pedepse ale judecăţii divine nici decrete misterioase ale Providenţei. El a condamnat devotamentul servil faţă de ceremoniile lipsite de sens, şi a denunţat sofismul cultului materialist. El a proclamat fără înconjur libertatea spirituale a oamenilor şi a îndrăznit să propovăduiască că muritorii întrupaţi sunt, în fapt şi în adevăr, fiii Dumnezeului viu.
149:2.11 (1671.6) Iisus a transcens toate învăţăturile strămoşilor săi atunci când a substitui cu îndrăzneală mâinile fără pată cu inimile fără pată, ca semne ale adevăratei religii. El a înlocuit tradiţia prin realitate şi a înlăturat toate pretenţiile vanităţii şi ale ipocriziei. Şi, totuşi, acest neînfricat om al lui Dumnezeu n-a dat curs liber criticilor distructive, şi n-a manifestat un dispreţ total pentru uzanţele religioase, sociale, economice şi politice ale timpului său. El nu era un militant revolutiv; era un evoluţionist progresist. El nu s-a lansat în distrugerea a ceea ce *era* decât oferind simultan tovarăşilor săi lucrul mai înalt care *trebuia să fie.*

149:2.12 (1672.1) Iisus a obţinut ascultarea discipolilor săi fără a o cere. Dintre toţi oamenii care au primit chemarea sa personală, numai trei au refuzat această invitaţie de a deveni discipolii săi. El exercita o putere de atracţie specială asupra oamenilor, dar nu era dictatorial. El impunea încrederea, şi niciodată nimeni n-a fost ofensat de primirea unui ordin de la el. El îşi asuma o autoritate absolută asupra discipolilor săi, dar nici unul n-a avut niciodată vreo obiecţie faţă de asta. El le îngăduia discipolilor să-l numească Maestrul.
149:2.13 (1672.2) Maestrul era admirat de toţi cei care îl întâlneau, în afară de cei care nutreau prejudecăţi religioase bine înrădăcinată şi de cei care credeau că desluşesc un pericol politic în învăţăturile sale. Auditorii săi erau uluiţi de originalitatea şi de autoritatea învăţăturii sale. Ei s-au minunat de răbdarea sa faţă de înapoiaţii şi de pisălogii care îi puneau întrebări. El insufla speranţă şi încredere în inima tuturor celor care beneficiau de ajutorul său. Numai cei care nu l-au întâlnit se temeau de el, şi îl urau numai cei care îl considerau un campion al unui adevăr destinat să distrugă răul şi greşeala pe care ei hotărâseră să le păstreze cu orice preţ în inima lor.
149:2.14 (1672.3) Asupra prietenilor lui, la fel ca şi asupra duşmanilor lui, el exercita o puternică influenţă fascinantă specială. Mulţimile îl urmau cu săptămânile, şi numai pentru a-i auzi cuvintele binevoitoare şi pentru a observa simplitatea vieţii sale. Bărbaţii şi femeile devotaţi îl iubeau pe Iisus cu o afecţiune aproape supraomenească, şi cu cât îl cunoşteau mai bine, cu atât îl iubeau mai mult, şi toate acestea rămân încă adevărate. Chiar şi astăzi şi în toate epocile viitoare, cu cât un om îl cunoaşte mai bine pe acest om-Dumnezeu cu atât mai mult îl va iubi şi va voi să-l urmeze.

3. Ostilitatea liderilor religioşi

149:3.1 (1672.4) În pofida primirii favorabile a lui Iisus şi a învăţăturilor sale de către oamenii de rând, liderii religioşi din Ierusalim erau din ce în ce mai alarmaţi şi mai ostili. Fariseii elaboraseră o teologie sistematică şi dogmatică. Iisus propovăduia după nevoile de moment; el nu era un învăţător sistematic; el îşi expunea învăţătura plecând nu atât de la lege, cât de la viaţă, prin parabolă. Atunci când, pentru a-şi ilustra mesajul folosea o parabolă, el îşi propunea să nu utilizeze decât *o* singură trăsătură a poveştii în acest scop. Multe idei false despre învăţătura lui Iisus pot rezulta din încercările de a transforma parabolele sale în alegorii.)

149:3.2 (1672.5) Liderii religioşi din Ierusalim deveneau aproape nebuni de furie ca urmare a recentei convertiri a tânărului Avraam şi a dezertării celor trei spioni, care fuseseră botezaţi de Petru şi îi însoţeau acum pe evanghelişti în cel de-al doilea turneu de predicare din Galileea. Conducătorii iudei erau din ce în ce mai orbiţi de frică şi de prejudecăţi, în timp ce inima lor se înăsprea de respingerea continuă a atrăgătoarelor adevăruri ale evangheliei împărăţiei. Odată ce oamenii au refuzat să facă apel la spiritul care locuieşte în ei, aproape că nu se mai poate face nimic pentru a modifica atitudinea lor.

149:3.3 (1672.6) Cu prilejul primei sale întâlniri cu evangheliştii în tabăra de la Betsaida, Iisus le zisese la terminarea cuvântării sale: „Nu uitaţi că, trupeşte şi mental - adică emoţional - reacţia oamenilor este individuală. Singura lor *uniformitate* este faptul de a fi locuiţi de un

spirit lăuntric. Deşi aceste spirite divine pot varia întrucâtva prin natura şi prin întinderea experienţei lor, ei reacţionează uniform la toate apelurile spirituale. Omenirea nu va putea niciodată ajunge la unitate şi la fraternitate altfel decât prin acest spirit şi făcând apel la el.” Dar mulţi dintre conducătorii iudei închiseseră porţile inimii lor la chemarea spirituală a regatului. Începând din ziua aceasta, ei n-au mai încetat să mai facă planuri şi să comploteze pentru a-l distruge pe Maestru. Ei erau convinşi că Iisus trebuia arestat, condamnat şi executat ca criminal religios, violator al învăţăturilor capitale ale legii sacre iudaice.

4. Derularea turneului de predicare

149:4.1 (1673.1) Iisus a lucrat foarte puţin în public în timpul acestui turneu de predicare, dar el conducea numeroase ore de seară pentru credincioşi în majoritatea oraşelor şi satelor în care a avut ocazia să şadă cu Iacob şi Ioan. La una dintre aceste sesiuni de seară, unul dintre tinerii evanghelişti i-a pus lui Iisus o întrebare despre mânie, şi, în răspunsul său, Maestrul i-a dat, între altele, următoarele indicaţii:

149:4.2 (1673.2) ”Mânia este o manifestare materială care reprezintă, într-o manieră generală, măsura în care natura spirituală n-a reuşit să domine naturile intelectuale şi fizice conjugate. Mânia indică lipsa voastră de iubire fraternă tolerantă, plus lipsa voastră de respect de sine şi de stăpânire de sine. Mânia epuizează sănătatea, degradează mintea şi îl handicapează pe instructorul spiritual al sufletului omului. N-aţi citit voi în Scripturi că 'furia îl omoară pe omul prost' şi că

'omul se sfâşie pe el însuşi în mânia sa'? Şi că 'cel care nu este iute la mânie posedă o mare înţelegere', pe câtă vreme 'oricine se enervează repede exaltă nebunia'? Voi ştiţi cu toţii că 'un răspuns blând abate mânia' şi că 'cuvintele dure stârnesc mânia.' 'Reţinerea amână mânia' şi 'cel ce nu se controlează pe sine seamănă cu un oraş fără apărare şi fără ziduri.' 'Cel mânios este crud şi mânia este insultătoare.' 'Oamenii iritaţi aţâţă vrajba, pe când cei furioşi îşi înmulţesc nelegiuirile.' 'Nu fiţi grăbiţi în spirit, căci mânia rămâne în adâncul proştilor.' Înainte de a termina, Iisus a mai zis: „Inima să vă fie dominată de iubire, pentru ca îndrumătorul vostru spiritual să nu se ostenească prea mult ca să vă descătuşeze de tendinţa de a lăsa să izbucnească accesele de mânie animală incompatibile cu statutul filiaţiei divine."

149:4.3 (1673.3) Cu această aceeaşi ocazie, Maestrul a expus unui grup avantajul de a poseda un caracter bine echilibrat. El a recunoscut necesitatea, pentru majoritatea oamenilor, de a se consacra măiestriei unei oarecare profesii, dar el a deplâns toate tendinţele către specializarea excesivă care conduc la îngustimea de spirit şi la limitarea activităţilor vieţii. El a atras atenţia asupra faptului că orice virtute, dacă este dusă până la extrem, poate deveni un viciu. Iisus a predicat întotdeauna cumpătarea şi a propovăduit bunul simţ - a da problemelor vieţii justa lor proporţie. El a făcut observaţia că un exces de compasiune şi de milă pot degenera într-o gravă instabilitate emoţională, şi că entuziasmul poate duce la fanatism. El a analizat caracterul unuia dintre vechii lor asociaţi pe care închipuirea îl antrenase în întreprinderi vizionare şi irealizabile. În acelaşi timp, el i-a pus în gardă contra pericolelor monotoniei unei mediocrităţi prea conservatoare.

149:4.4 (1673.4) Apoi Iisus a discutat asupra pericolelor curajului şi ale încrederii, şi modul în care aceste însuşiri conduc uneori sufletele nechibzuite la temeritate şi la îngâmfare. El a arătat deopotrivă cum prudenţa şi discreţia, atunci când sunt împinse prea departe, conduc la laşitate şi la nereuşită. El i-a îndemnat pe auditori să se străduiască să fie originali, evitând totodată tendinţa spre excentricitate. El pleda în favoarea compătimirii lipsite de sentimentalism şi a pietăţii fără bigotism. El a propovăduit un respect dezbărat de frică şi de superstiţie.
149:4.5 (1674.1) Ceea ce i-a impresionat pe colaboratorii săi n-a fost atât de mult învăţătura lui Iisus despre echilibrul de caracter, ci mai degrabă faptul că propria sa viaţă era o expresie atât de elocventă a învăţăturii sale. El a trăit în mijlocul încordării şi al furtunii, dar aceasta nu l-a clătinat niciodată. Duşmanii săi îi întindeau întruna curse, dar n-au reuşit niciodată să-l prindă în ele. Înţelepţii şi eruditţii se străduiau să-l împingă în controverse, dar el nu se poticnea. Au încercat să-l încurce în discuţii, dar răspunsurile sale erau întotdeauna iluminate, pline de demnitate şi categorice. Când era întrerupt în discursurile sale de multiple întrebări, răspunsurile îi erau întotdeauna semnificative şi concludente. Niciodată n-a recurs la tactici josnice pentru a face faţă presiunii continue a duşmanilor lui care nu ezitau să recurgă la tot felul de minciuni, nedreptăţi şi inechităţi în atacurile lor împotriva lui.
149:4.6 (1674.2) Este adevărat că mulţi bărbaţi şi femei trebuie să practice cu asiduitate o meserie bine definită pentru a-şi câştiga traiul; este totuşi în întregime dezirabil ca fiinţele omeneşti să cultive un vast câmp de cunoştinţe despre viaţă, aşa cum este ea trăită pe

pământ. Persoanele cu adevărat educate nu se mulţumesc să rămână în ignoranţă în ceea ce priveşte viaţa şi faptele semenilor lor.

5. Lecţia despre mulţumire

149:5.1 (1674.3) În ziua în care Iisus vizita grupul de evanghelişti care lucra sub îndrumarea lui Simon Zelotul, acesta l-a întrebat pe Maestru, în cursul conferinţei de seară: De ce sunt unele persoane cu atât de mult mai fericite şi mulţumite decât altele? Este mulţumirea o treabă de experienţă religioasă? Iisus a răspuns la întrebarea lui Simon dând, printre altele, următoarele indicaţii:

149:5.2 (1674.4) ”Simon, unele persoane sunt din fire mai fericite decât a altele. Aceasta depinde mult, cu adevărat mult de bunăvoinţă a omului de a se lăsa condus şi îndrumat de spiritul Tatălui care trăieşte în el. Oare tu n-ai citit în scripturi aceste cuvinte ale înţeleptului: 'Spiritul omului este lampa Domnului scrutând tot domeniul lui interior'? Şi de îndată ce aceşti muritori astfel călăuziţi de spirit zic: 'Sforile au căzut pe mine în locuri agreabile; da, îmi revine o bună moştenire'. 'Puţinul pe care îl posedă un om drept valorează mai mult decât bogăţiile multor oameni răi', căci 'un om de bine îşi va trage satisfacţia din el însuşi', 'O inimă voioasă dă o bună dispoziţie; ea este o sărbătoare continuă. Mai mult valorează puţine bunuri odată cu respectarea Domnului, decât o mare comoară aducătoare de necazuri. Mai mult face o masă de legume cu iubire decât un bou gras însoţit de ură. Mai mult valorează micile resurse cu dreptate decât marile venituri fără rectitudine.' 'O inimă veselă face bine ca şi un

medicament.' 'Mai mult face să ai un pumn de grăunţe cu linişte decât o supraabundenţă de bunuri cu amărăciuni şi cu vexări ale spiritului.'

149:5.3 (1674.5) ”Amărăciunile oamenilor provin, în mare parte, din ambiţiile lor dezamăgite şi din răniri ale orgoliului lor. Oamenii îşi rezervă o datorie din a face tot ce se poate cu viaţa lor pe pământ, dar, atunci când se fac eforturi sincere în sensul acesta, ei ar trebui să-şi accepte cu voioşie soarta şi să dea dovadă de ingeniozitate pentru a scoate cea mai bună parte din ceea ce le revine. O prea mare parte din dificultăţile oamenilor îşi au originea în profunda frică instinctivă din inima lor. 'Cel rău fuge atunci când nimeni nu-l urmăreşte'. 'Cei răi se aseamănă cu o mare agitată, căci ea nu se poate odihni, dar apele sale resping mâlul şi noroiul; nu există pace, spune Dumnezeu, pentru oamenii răi.'

149:5.4 (1674.6) ”Aşadar nu căuta o pace amăgitoare şi nişte bucurii trecătoare, ci mai degrabă asigurarea credinţei şi siguranţa filiaţiei divine, care dau calmul, mulţumirea şi bucuria supremă în spirit.”

149:5.5 (1675.1) Iisus considera prea puţin această lume ca o „vale a lacrimilor”, ci mai degrabă ca o „vale a creării de suflete”, sfera natală a spiritelor eterne nepieritoare menite să urce în Paradis.

6. „Teama de domnul”

149:6.1 (1675.2) În Gamala, în cursul convorbirilor de seară, Filip i-a zis lui Iisus: „Maestre, de ce Scripturile ne ordonă să ne 'temem de Domnul', pe câtă vreme tu ai vrea ca noi să ne întoarcem fără frică

spre Tatăl care este în ceruri? Cum putem noi să împăcăm aceste învăţături?” Iisus i-a răspuns lui Filip zicând:

149:6.2 (1675.3) ”Copiii mei, nu mă surprinde că puneţi asemenea întrebări. La început, numai prin frică putea omul să înveţe respectul; dar eu am venit să revelez iubirea Tatălui pentru ca voi să fiţi îndemnaţi să-l adoraţi pe cel Etern prin atracţia recunoştinţei afectuoase a unui fiu şi prin reciprocitatea iubirii perfecte şi profunde a Tatălui. Aş vrea să vă scot din robia ce constă în a vă supune, prin frica servilă, serviciului fastidios al unui Dumnezeu-rege gelos şi mânios. Aş vrea să vă învăţ relaţiile de la Tată la fiu dintre Dumnezeu şi oameni, în aşa fel încât să vă conduc cu bucurie la libera adorare sublimă şi celestă a unui Dumnezeu-Tată afectuos, just şi îndurător.
149:6.3 (1675.4) ”'Teama de Domnul' a avut diferite înţelesuri în epocile succesive; ea a început prin spaimă, a continuat prin angoasă şi frică, şi a sfârşit prin teamă şi respect. Plecând de la respect, eu aş vrea acum să vă înalţ prin recunoaştere, prin realizare şi prin apreciere, la *iubire.* Când omul nu recunoaşte decât lucrările lui Dumnezeu, el este determinat să aibă frică de Cel Suprem; când începe să înţeleagă şi să cunoască prin experienţă personalitatea şi caracterul lui Dumnezeu cel viu, el este determinat să-l iubească tot mai mult pe acest bun şi perfect Tată universal şi etern. Tocmai această schimbare a relaţiei dintre om şi Dumnezeu constituie misiunea Fiului Omului pe pământ.
149:6.4 (1675.5) ”Copiilor inteligenţi nu le este frică de tatăl lor pentru a obţine daruri mari de la el. Afecţiunea tatălui pentru fiii şi fiicele lui i-a dictat deja să le dăruie o abundenţă de lucruri bune. Primindu-le dinainte, aceşti copii preaiubiţi sunt determinaţi să-l iubească pe tatăl

lor dând dovadă de recunoştinţă şi de apreciere pentru această generozitate binefăcătoare. Bunătatea lui Dumnezeu duce la pocăinţă; binefacerea lui Dumnezeu conduce la servire; milostenia lui Dumnezeu duce la salvare; în timp ce iubirea lui Dumnezeu conduce la adorarea lui cu inteligenţă din toată inima.

149:6.5 (1675.6) ”Strămoşii voştri se temeau de Dumnezeu pentru că el era puternic şi misterios. Voi îl adoraţi pentru că el este magnific în iubire, generos în îndurare şi glorios în adevăr. Puterea lui Dumnezeu face să se nască frica în inima omenească, dar nobleţea şi justeţea personalităţii sale generează respect, iubire şi adorare spontană. Un fiu afectuos şi deferent nu se teme şi nici nu se sperie de un tată, fie el puternic şi nobil. Eu am venit în lume pentru a înlocui frica prin iubire, amărăciunea prin bucurie, teama prin încredere, sclavia servilă şi ceremoniile lipsite de sens prin serviciul expresie a iubirii şi prin adorarea apreciativă. Rămâne totuşi adevărat, pentru cei aflaţi în întuneric, că 'teama de Domnul este începutul înţelepciunii.' Când lumina va străluci mai din plin, fiii lui Dumnezeu vor fi făcuţi să-l laude Infinitul pentru ceea ce *este* el, mai degrabă decât să se teamă de ceea ce *face.*

149:6.6 (1675.7) ”Când copiii sunt mici şi necugetaţi, trebuie ca ei să fie dojeniţi pentru a-i respecta pe părinţii lor; însă, când cresc şi încep să aprecieze ceva mai bine binefacerile îngrijirii şi ocrotirii părinţilor lor, un respect înţelegător şi o afecţiune crescândă îi înalţă la un nivel de experienţă la care ei îi iubesc efectiv pe părinţii lor pentru ceea ce sunt ei, mai mult decât pentru ceea ce au făcut. Tatăl îşi iubeşte în mod firesc copilul, dar copilul trebuie să-şi dezvolte dragostea pentru tatăl său începând cu spaima de ceea ce ar putea face tatăl său, apoi

continuând cu teama, frica, dependenţa şi respectul, până la consideraţia apreciativă şi afectuoasă a iubirii.

149:6.7 (1676.1) ”A-ţi fost învăţaţi că trebuie să vă 'temeţi de Dumnezeu şi să respectaţi poruncile sale, căci aceea este întreaga datorie a omului.' Or, eu am venit ca să vă dau o poruncă nouă şi superioară. Aş vrea să vă învăţ să-l 'iubiţi pe Dumnezeu şi să învăţaţi să faceţi voia sa, căci acesta este cel mai mare privilegiu al fiilor de Dumnezeu eliberaţi.' Taţii voştri au fost învăţaţi să se 'teamă de Dumnezeu - Rege Atotputernic.' Eu vă învăţ: Iubiţi-l pe Dumnezeu - Tatăl infinit milostiv.'

149:6.8 (1676.2) ”În împărăţia cerurilor, pe care eu am venit să-l proclam, nu există nici un rege sus şi puternic; această împărăţie este o familie divină. Centrul şi capul universal recunoscut şi adorat fără rezervă, al acestei vaste fraternităţi de fiinţe inteligente este Tatăl meu şi Tatăl vostru. Eu sunt Fiul său, şi voi sunteţi deopotrivă fiii lui. Este deci veşnic adevărat că voi şi cu mine suntem fraţi în starea celestă, şi asta cu atât mai mult cu cât noi am devenit fraţi încarnaţi în viaţa pământească. Încetaţi deci să vă mai temeţi de Dumnezeu ca de un rege sau să-l mai serviţi ca pe un stăpân; învăţaţi să-l respectaţi ca fiind Creatorul; onoraţi-l ca fiind Tată al tinereţii voastre spirituale; iubiţi-l ca pe un apărător milostiv; şi, în cele din urmă, adoraţi-l ca fiind Tatăl iubitor şi infinit înţelept al înfloririi voastre în maturitatea şi în aprecierea spirituale.

149:6.9 (1676.3) Falsele voastre concepţii despre Tatăl celest dau naştere ideilor voastre eronate despre umilinţă şi unei mari părţi din ipocrizia voastră. Omul este poate un vierme de pământ prin natura şi prin originea lui, însă, atunci când este locuit de spiritul Tatălui meu,

acest om a devenit divin prin destinul său. Spiritul revărsat de Tatăl meu se va întoarce cu siguranţă la sursa sa divină şi la nivelul universal al originii sale. Şi sufletul omenesc al omului muritor care va fi devenit copilul renăscut al acestui spirit lăuntric se va înălţa cu certitudine odată cu spiritul divin până la însăşi prezenţa Tatălui veşnic.

149:6.10 (1676.4) Într-adevăr, umilinţa se află în muritorii care primesc toate aceste daruri ale Tatălui care este în ceruri, cu toate că este ataşată o demnitate divină tuturor candidaţilor prin credinţă la ascensiunea eternă a împărăţiei cerurilor. Practicile servile şi lipsite de sens ale unei false smerenii ostentative sunt incompatibile cu aprecierea sursei salvării voastre şi cu recunoaşterea destinului sufletelor voastre născute din spirit. Smerenia în faţa lui Dumnezeu este cu totul potrivită în străfundurile inimii voastre; modestia înaintea oamenilor este lăudabilă; dar ipocrizia unei smerenii conştiente de sine şi care caută să atragă atenţia este copilărească şi nedemnă de fiii iluminaţi ai împărăţiei.

149:6.11 (1676.5) Voi faceţi bine să fiţi modeşti în faţa lui Dumnezeu şi să vă controlaţi în faţa oamenilor, dar trebuie ca modestia voastră să aibă o origine spirituală şi să nu fie etalarea iluzorie a unui simţământ auto-conştient de superioritate satisfăcută de sine însăşi. Profetul a vorbit cu înţelepciune când a zis: 'Mergeţi smeriţi cu Dumnezeu', căci, deşi Tatăl celest este Infinit şi Etern, el locuieşte şi 'în cel care are o minte care se căieşte şi un spirit smerit'. Tatăl meu dispreţuieşte orgoliul, detestă ipocrizia şi urăşte inechitatea. Pentru a scoate în relief valoarea sincerităţii şi a perfectei încrederi în sprijinul afectuos şi în îndrumările fidele ale Tatălui celest, de aceea am făcut eu de

atâtea ori aluzie la copilaşi, pentru a ilustra atitudinea minţii şi răspunsul spiritului care sunt atât de esenţiale pentru a permite muritorilor să intre în realităţile spirituale ale împărăţiei cerurilor.
149:6.12 (1677.1) Profetul Ieremia i-a descris pe mulţi muritori atunci când a zis: 'Voi sunteţi aproape de Dumnezeu cu gura, dar departe de el în inima voastră.' N-aţi citit voi şi lugubrul avertisment al profetului care a spus: 'Preoţii acestei lumi propovăduiesc pentru un salariu, iar profeţii prezic pentru bani. În acelaşi timp, ei se pretind pioşi şi proclamă că Domnul este cu ei'? N-aţi fost voi puşi în gardă contra 'celor care vorbesc de pace vecinilor lor când vrajba este în inima lor', contra 'celor care linguşesc cu buzele în vreme ce inima lor joacă un dublu joc'? Dintre toate amărăciunile pentru un om încrezător, nu este nimic atât de teribil decât de a fi rănit în casa unui prieten în care avea încredere.'"

7. Întoarcerea la Betsaida

149:7.1 (1677.2) După ce s-a sfătuit cu Simon Petru şi a primit aprobarea lui Iisus, Andrei îl însărcinase pe David, în Betsaida, să trimită mesageri la diversele grupuri de predicatori, cu instrucţiunea de a termina turneul lor şi de a reveni la Betsaida în ziua de joi 30 decembrie. La ora mesei de seară a acestei zile ploioase, tot grupul apostolic şi învăţătorii evanghelişti sosiseră acasă la Zebedeu.
149:7.2 (1677.3) Grupul a petrecut laolaltă ziua de sabat şi a locuit în casele din Betsaida şi din Capernaum, oraşul vecin. După aceea, întregului grup i s-au dat paisprezece zile de vacanţă pentru ca

membrii lui să se poată duce la familia lor, să-şi viziteze prietenii sau să meargă la pescuit. Cele două sau trei zile în care grupul a rămas reunit în Betsaida au fost cu adevărat tonifiante şi inspiratoare; chiar şi vechii învăţători au fost edificaţi la auzirea tinerilor predicatori povestindu-şi experienţele.

149:7.3 (1677.4) Printre cei 117 evanghelişti, care au participat la acest al doilea turneu de predicare în Galileea, numai vreo 75 au reuşit să treacă de proba experienţei actuale şi s-au găsit disponibili pentru a primi o însărcinare la expirarea celor două săptămâni de odihnă. Iisus a rămas la Zebedeu cu Andrei, cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan, şi a petrecut multă vreme în discuţia cu ei referitoare la prosperitatea şi la expansiunea regatului.

Cartea Urantia

Capitolul 150

Cel de-al treilea turneu de predicare

150:0.1 (1678.1) DUMINICĂ seara, 16 ianuarie, anul 29, Abner a sosit în Betsaida cu apostolii lui Ioan şi, în ziua următoare, a ţinut o conferinţă comună cu Andrei şi cu apostolii lui Iisus. Abner şi asociaţii lui şi-au stabilit cartierul general în Hebron şi au dobândit obiceiul de a veni periodic în Betsaida pentru conferinţe de genul acesta.

150:0.2 (1678.2) Printre numeroasele chestiuni studiate la această conferinţă comună, a figurat şi practica de a unge bolnavii cu anumite soiuri de uleiuri, odată cu rugăciunile pentru vindecare. Din nou, Iisus a refuzat să participe la discuţie sau să îşi dea părerea cu privire la

concluzii. Apostolii lui Ioan întrebuinţaseră întotdeauna ulei de miruire în îngrijirile acordate bolnavilor şi năpăstuiţilor. Ei încercau să impună adoptarea acestei practici ca linie de conduită uniformă pentru ambele grupuri, dar apostolii lui Iisus au refuzat să se lase legaţi printr-o asemenea regulă.

150:0.3 (1678.3) Marţi, 18 ianuarie, aceia dintre evanghelişti, care trecuseră proba, în număr de vreo şaptezeci şi cinci, s-au alăturat celor douăzeci şi patru la Zebedeu acasă, în Betsaida, pentru a se pregăti pentru al treilea turneu de predicare în Galileea; această a treia misiune a durat şapte săptămâni.

150:0.4 (1678.4) Evangheliştii au fost trimişi în misiune în grupuri de câte cinci, în vreme ce Iisus şi cei doisprezece s-au deplasat împreună în cea mai mare parte a timpului. Apostolii umblau doi câte doi ca să îi boteze pe credincioşi, potrivit necesităţilor de moment. Vreme de trei săptămâni, Abner şi asociaţii lui au lucrat odată cu grupul de evanghelişti, dând poveţe şi botezându-i pe credincioşi. Ei au vizitat Magdala, Tiberiada, Nazaret şi toate principalele oraşe şi sate din regiunea centrală şi sudică a Galileii, toate locurile vizitate anterior şi încă multe altele. Acesta a fost ultimul lor mesaj în Galileea, însă nu şi pentru unele regiuni din nordul ţării.

1. Grupul de femei evangheliste

150:1.1 (1678.5) Dintre toate faptele îndrăzneţe înfăptuite de Iisus în legătură cu cariera lui terestră, cea mai stupefiantă a fost anunţul său neaşteptat, din seara de 16 ianuarie: „Mâine dimineaţă, vom

selecţiona zece femei care să lucreze în serviciul regatului.” La începutul perioadei de două săptămâni în care apostolii şi evangheliştii aveau să lipsească din Betsaida pentru vacanţele lor, Iisus l-a rugat pe David să îi invite pe părinţii săi înapoi la casa lor şi să trimită mesageri care să convoace, în Betsaida zece femei devotate care slujiseră anterior în administraţia taberei şi în infirmeria din corturi. Toate aceste femei ascultaseră lecţiile date de tinerii evanghelişti, dar niciodată ele sau instructorii lor nu îşi închipuiseră că Iisus ar îndrăzni să trimită şi femei pentru a propovădui evanghelia împărăţiei şi a-i îngriji pe bolnavi. Iată numele acestor zece femei alese şi împuternicite de Iisus: Suzana, fiica fostului cazan al sinagogii din Nazaret; Ioana, soţia lui Cuza intendentul lui Irod Antipa; Elisabeta, fiica unui bogat iudeu din Tiberiada şi din Sepphoris; Marta, sora mai mare a lui Andrei şi Petru; Rahela, cumnata lui Iuda, fratele de sânge al lui Iisus; Nasanta, fiica lui Elman, medicul sirian; Milca, o vară de-a apostolului Toma; Rut, fiica mai mare a lui Matei Levi; Celta, fiica unui centurion roman; şi Agamana, o văduvă din Damasc. Ulterior, Iisus a adăugat alte două femei la grupul acesta - Maria-Magdalena şi Rebeca, fiica lui Iosif din Arimatea.

150:1.2 (1679.1) Iisus le-a autorizat pe aceste femei să îşi stabilească propria organizare şi l-a însărcinat pe Iuda să le procure fonduri pentru a se echipa şi a cumpăra animale de povară. Cele zece au ales-o pe Suzana drept conducător şi pe Ioana ca trezorier. Începând din momentul acela, ele şi-au produs propriile fonduri şi nu au mai recurs niciodată la ajutorul lui Iuda.

150:1.3 (1679.2) Pe vremea aceasta, nu li se permitea femeilor nici chiar să stea în incinta principală a sinagogii; ele erau ţinute în galeria femeilor. A le vedea admise ca învăţătoare autorizate ale noii evanghelii a regatului a fost un eveniment dintre cele mai uluitoare. Misiunea pe care Iisus a încredinţat-o acestor zece femei, selecţionându-le pentru propovăduirea şi pentru slujirea evangheliei, a fost proclamarea emancipării care le elibera pe toate femeile pentru totdeauna; bărbaţii trebuiau să înceteze a le mai considera pe femei ca fiind inferioare lor din punct de vedere spiritual. Acesta a fost un adevărat şoc chiar şi pentru cei doisprezece apostoli. Ei îl auziseră în multe rânduri pe Maestrul lor zicând că: „în împărăţia cerurilor, nu există nici bogat, nici sărac, nici om liber, nici sclav, nici bărbat, nici femeie, ci toţi sunt deopotrivă fiii şi fiicele lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, apostolii au fost literalmente cuprinşi de stupoare când Iisus şi-a propus oficial să numească pe aceste zece femei ca învăţătoare religioase, şi chiar să le permită să călătorească cu ei. Toată ţara a fost agitată de modul acesta de acţiune, iar duşmanii lui Iisus au profitat considerabil de această decizie. Dar, peste tot, femeile care credeau în buna vestire au susţinut cu hotărâre pe surorile lor alese şi au aprobat peste tot, fără şovăială, această recunoaştere tardivă a locului femeilor în lucrarea religioasă. Imediat după plecarea Maestrului, apostolii au pus în practică această eliberare a femeilor acordându-le locul care li se cuvenea, cu toate că generaţiile următoare s-au întors la vechile obiceiuri. În toată epoca primitivă a Bisericii creştine, femeile învăţătoare şi îndrumătoare au fost numite diaconiţe, şi au avut parte de o recunoaştere generală. În ciuda faptului că Pavel a acceptat

lucrurile acestea în teorie, el nu le-a încorporat niciodată realmente în comportamentul său şi personal i-a venit greu să le pună în practică.

2. Oprirea la Magdala

150:2.1 (1679.3) Când grupul apostolic a plecat către Betsaida, femeile călătoreau la urmă. În timpul conferinţelor ele se aşezau întotdeauna în grup, în faţă şi la dreapta oratorului. În număr tot mai mare, femeile începeau să creadă în evanghelia împărăţiei. Când voiau să aibă o întrevedere personală cu Iisus sau cu vreunul dintre apostoli, aceasta era o pricină de mari dificultăţi şi o nesfârşită stinghereală. Acum, totul era schimbat. Când vreuna dintre credincioase voia să îl vadă pe Maestru sau să discute cu apostolii, ea mergea la Suzana, care punea să fie însoţită de una dintre cele doisprezece evangheliste, cele două ducându-se de îndată la Maestru sau la unul dintre apostolii lui.
150:2.2 (1680.1) În Magdala a fost pentru prima dată când femeile au demonstrat utilitatea lor şi au justificat înţelepciunea de a fi fost alese. Andrei impusese asupra asociaţilor lui reguli mai degrabă stricte pentru cooperarea personală cu femeile, mai ales cu cele de reputaţie dubioasă. Când grupul a ajuns la Magdala, cele zece femei evangheliste au fost libere să intre în casele care adăposteau răul şi să predice direct vestea bună tuturor celor care locuiau acolo. Şi, când îi vizitau pe cei bolnavi, le era posibil, în acordarea îngrijirilor lor, să intre în intimitatea surorilor lor încercate. Ca urmare a eforturilor acestor zece femei (ulterior cunoscute ca cele doisprezece femei) în satul acesta, Maria-Magdalena a fost câştigată pentru regat. Printr-o

succesiune de nenorociri, şi ca o consecinţă a atitudinii celor din lumea bună faţă de femeile care comit erori de judecată asemănătoare, această femeie se pomenise într-unul dintre locurile rău famate ale Magdalenei. Marta şi Rachel au fost cele care i-au explicat că porţile regatului erau deschise chiar şi celor ca ea. Maria a crezut vestea cea bună şi a fost botezată în ziua următoare de Petru.

150:2.3 (1680.2) Maria-Magdalena a devenit învăţătoarea cea mai eficientă a evangheliei din grupul celor doisprezece femei evangheliste. Ea a fost aleasă pentru acest serviciu în Iotapata cu Rebeca, la vreo patru săptămâni după convertirea ei. În tot restul vieţii pământeşti a lui Iisus, Maria şi Rebeca şi campaniile lor au continuat să lucreze cu fidelitate şi eficienţă pentru a le ilumina şi înălţa pe surorile lor asuprite. Când se juca şi ultima şi tragica scenă a dramei vieţii lui Iisus, şi deşi toţi apostolii, afară de unul, au fugit, aceste femei au rămas toate de faţă şi nici una dintre ele nu l-a renegat sau trădat.

3. Un sabat în Tiberiada

150:3.1 (1680.3) Slujbele de sabat ale grupului apostolic fuseseră date în grija femeilor de Andrei, la instrucţiunile lui Iisus. Bineînţeles, aceasta însemna că ele nu puteau fi celebrate în sinagogă. Femeile au desemnat-o pe Ioana pentru a veghea la bunul mers al lucrurilor cu acest prilej, iar reuniunea s-a ţinut în sala de banchete a noului palat al lui Irod, care era absent pentru o perioadă de şedere în Iuliada din Pereea. Ioana a citit pasajele din Scripturi privitoare la munca

femeilor în viaţa religioasă a Israelului, referindu-se la Miriam, la Debora, la Estera şi la multe altele.

150:3.2 (1680.4) Seara târziu, Iisus a ţinut grupului reunit o memorabilă cuvântare despre „Magie şi Superstiţie”. În vremurile aceasta, apariţia unei stele strălucitoare şi presupuse noi era considerată ca semn că pe Pământ se năştea un om mare. Se observase recent una dintre aceste stele, şi Andreil-a întrebat pe Iisus dacă credinţele acestea erau bine întemeiate. În lungul său răspuns la întrebarea lui Andrei, Maestrul s-a lansat într-o analiză aprofundată a întregului subiect al superstiţiei omeneşti. Expunerea lui Iisus cu acest prilej se poate rezuma, în limbaj modern, după cum urmează:

150:3.3 (1680.5) 1. Orbitele stelelor de pe cer nu au absolut nici o legătură cu evenimentele vieţii omeneşti de pe Pământ. Astronomia este studiată pe drept cuvânt ca o ştiinţă, dar astrologia reprezintă o mulţime de erori superstiţioase care nu îşi au locul în evanghelia împărăţiei.

150:3.4 (1680.6) 2. Examinarea organelor interne ale unui animal abia omorât nu poate revela nimic despre timp, nici despre evenimentele viitoare, nici despre rezultatul afacerilor omeneşti.

150:3.5 (1680.7) 3. Spiritul unui mort nu revine pentru a comunica cu familia sa sau cu foştii săi prieteni aflaţi încă în viaţă.

150:3.6 (1681.1) 4. Amuletele şi relicvele sunt neputincioase în lecuirea bolilor, în împiedicarea dezastrelor sau în influenţarea duhurilor rele. Credinţa în aceste mijloace materiale pentru a acţiona asupra lumii spirituale nu este nimic altceva decât o superstiţie grosolană.

150:3.7 (1681.2) 5. Tragerea la sorţi este poate o metodă bună de aplanare a multor dificultăţi minore, dar nu este o metodă destinată să dezvăluie voinţa divină. Deznodămintele sunt pur şi simplu un rezultat al şansei materiale. Singurul mijloc de comunicare cu lumea spirituală este inclus în înzestrarea spiritului omenirii; acesta este spiritul lăuntric al Tatălui, însoţit de spiritul răspândit al Fiului şi de influenţa omniprezentă a Spiritului Infinit.

150:3.8 (1681.3) 6. Divinaţia, vrăjitoria şi farmecele sunt superstiţii ale unei minţi ignorante, cum sunt şi iluziile de magie. Credinţa în numerele magice, în prezicerile de noroc şi în prevestirile de ghinion este o pură superstiţie lipsită de fundament.

150:3.9 (1681.4) 7. Interpretarea viselor este în mare măsură un sistem fără nici o bază şi superstiţios de speculaţii ignorante şi fanteziste. Evanghelia împărăţiei nu trebuie să aibă nimic în comun cu preoţii prezicători din religia primitivă.

150:3.10 (1681.5) 8. Spiritele binelui şi răului nu pot sălăşlui în simbolurile materiale de lut, de lemn sau de metal. Idolii nu sunt cu nimic mai mult decât materia din care sunt făcuţi.

150:3.11 (1681.6) 9. Practicile făcătorilor de farmece, a prezicătorilor, a magicienilor şi a vrăjitorilor şi-au avut originea în superstiţiile egiptenilor, ale asirienilor, ale babilonienilor şi ale străvechilor canaaniţi. Amuletele şi toate felurile de incantaţii nu servesc la nimic, nici pentru a căpăta protecţia spiritelor bune, nici pentru a îndepărta spiritele bănuite rele.

150:3.12 (1681.7) 10. Iisus a expus şi a condamnat credinţa lor în farmece, în ordalii, în vrăji, în blesteme, în semne, în mătrăgună, în

sfori înnodate şi în toate celelalte forme de superstiţie înrobitoare şi pricinuite de ignoranţă.

4. Trimiterea apostolilor doi câte doi

150:4.1 (1681.8) În seara zilei următoare, după ce i-a reunit pe cei doisprezece apostoli ai lui, pe cei ai lui Ioan şi grupul femeilor recent însărcinate cu misiuni, Iisus le-a zis: „Voi vedeţi prin voi înşivă că recolta este îmbelşugată, dar că muncitorii nu sunt mulţi. Deci, să ne rugăm cu toţii la Stăpânul recoltei să trimită şi mai mulţi lucrători pe câmpiile sale. În timp ce voi rămâne aici pentru a-i încuraja şi a-i instrui pe tinerii învăţători, eu aş vrea să îi trimit pe cei bătrâni doi câte doi ca să treacă repede prin toată Galileea predicând evanghelia împărăţiei câtă vreme încă mai pot să facă asta în linişte şi pace.” Apoi a desemnat, după cum urmează, perechile de apostoli pe care dorea să îi trimită în misiune: Andrei şi Petru, Iacob şi Ioan Zebedeu, Filip şi Nataniel, Toma şi Matei, Iacob şi Iuda Alfeu, Simon Zelotul şi Iuda Iscariotul.

150:4.2 (1681.9) Iisus a fixat data când îi va regăsi pe cei doisprezece în Nazaret şi, în clipa despărţirii, a zis: „În cursul acestei misiuni, să nu mergeţi în nici un oraş al Gentililor, nici în Samaria; mergeţi mai degrabă de căutaţi oile pierdute ale casei Israelului. Predicaţi evanghelia împărăţiei şi proclamaţi adevărul salvator că omul este un fiu de Dumnezeu. Amintiţi-vă că discipolul cu greu se poate ridica deasupra maestrului şi că un servitor nu este mai mare decât stăpânul său. Este de ajuns pentru discipol să îl egaleze pe maestrul său şi

pentru servitor să devină asemeni stăpânului său. Dacă unii au îndrăznit să îl califice pe maestrul casei drept asociat al lui Belzebut, cu atât mai mult vor considera ei astfel pe oamenii casei sale! Dar voi nu ar trebui să vă temeţi de aceşti duşmani lipsiţi de credinţă. Eu vă declar că nu este nimic secret care nu va fi dezvăluit şi nimic ascuns care nu va fi cunoscut. Ceea ce v-am învăţat în particular, să predicaţi cu înţelepciune în public. Ceea ce v-am destăinuit în casă, urmează să strigaţi la timpul cuvenit de pe acoperişuri. Şi vă zic vouă, prietenilor şi discipolilor mei, nu vă temeţi de cei care pot omorî corpul, dar nu pot să distrugă sufletul; mai degrabă puneţi-vă încrederea în Acela care este în stare să susţină corpul şi să salveze sufletul.

150:4.3 (1682.1) ”Nu se vând două vrăbii pentru un dinar? Totuşi, eu vă declar că nici una dintre ele nu este uitată de Dumnezeu. Nu ştiţi voi că până şi firele de păr din cap vă sunt numărate? Deci nu vă temeţi; voi sunteţi mai valoroşi decât multe vrăbii la un loc. Să nu vă fie ruşine de învăţătura mea; mergeţi şi proclamaţi pacea şi bunăvoinţa, dar nu vă amăgiţi - pacea nu va însoţi întotdeauna predicarea voastră. Eu am venit să aduc pacea pe pământ, dar, când oamenii resping darul meu, urmarea este divizarea şi dezordinea. Dacă toţi membrii unei familii primesc evanghelia împărăţiei, pacea sălăşluieşte cu adevărat în această casă. Însă, dacă unii membrii ai familiei intră în regat, iar alţii îl resping evanghelia, o asemenea divizare nu produce decât amărăciune şi tristeţe. Trudiţi cu sârg ca să salvaţi întreaga familie, de teamă ca nu cumva oamenii să aibă ca duşmani pe membrii propriei lor case. Însă, când veţi fi făcut tot ce vă stă în putere pentru toţi membrii fiecărei familii, vă declar că cel care

îşi iubeşte tatăl sau mama mai mult decât această evanghelie nu este vrednic de regat.”

150:4.4 (1682.2) După ce au auzit cuvintele acestea, cei doisprezece s-au pregătit de plecare. Ei nu au mai revenit decât în ziua în care s-au adunat în Nazaret pentru a-l regăsi pe Iisus şi pe ceilalţi ucenici, după cum convenise Maestrul.

5. Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?

150:5.1 (1682.3) Într-o seară, la Sunem, după ce apostolii lui Ioan se reîntorseseră la Hebron şi cei ai lui Iisus fuseseră trimişi în misiune câte doi, Maestrul se ocupa de învăţarea unui grup de doisprezece tinere, care lucrau sub îndrumarea lui Iacob şi a grupului de doisprezece femei, când Rahela i-a pus următoarea întrebare: „Maestre, ce trebuie să răspundem atunci când o femeie ne întreabă: Ce trebuie să fac pentru a fi salvată?” Când Iisus a auzit această întrebare, a răspuns:

150:5.2 (1682.4) Când bărbaţii şi femeile vă vor întreba ce trebuie să facă pentru a fi salvaţi, voi să răspundeţi: Credeţi în această evanghelia a regatului, acceptaţi iertarea divină. Recunoaşteţi prin credinţă, spiritul interior al lui Dumnezeu a cărui acceptare vă face fii ai lui Dumnezeu. Nu aţi citit voi în Scripturi pasajele care spun: 'În Domnul stă dreptatea mea şi tăria mea.' Şi, de asemenea, în cele în care Tatăl zice: 'Dreptatea mea este aproape, salvarea mea s-a manifestat şi braţele mele cuprind poporul meu.' 'Sufletul meu se va bucura de iubirea Dumnezeului meu, căci el m-a îmbrăcat cu

veşmintele salvării şi m-a acoperit cu mantia dreptăţii sale.' Nu aţi citit voi şi că Tatăl va fi numit 'Domnul dreptăţii noastre'. 'Daţi jos zdrenţele fariseismului şi îmbrăcaţi-l pe fiul meu cu mantia dreptăţii divine şi a salvării veşnice.' Este veşnic adevărat că 'cel just va trăi prin credinţa sa.' Intrarea în regatul Tatălui este în întregime liberă, dar progresul - creşterea în har - este indispensabilă pentru a rămâne acolo.

150:5.3 (1682.5) Salvarea este darul Tatălui, şi este revelată de fiii lui. Acceptarea lui din partea voastră, prin credinţă, face din voi un participant al naturii divine, un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Prin credinţă sunteţi justificaţi; prin credinţă sunteţi salvaţi; şi, prin această aceeaşi credinţă, voi înaintaţi veşnic pe drumul desăvârşirii progresive şi divine. Avraam a fost justificat prin credinţă şi făcut conştient de salvare prin învăţăturile lui Melchisedec. De-a lungul tuturor epocilor, această aceeaşi credinţă i-a salvat pe fii oamenilor, dar astăzi, un Fiu a venit de la Tată pentru a face salvarea mai reală şi mai acceptabilă.”

150:5.4 (1683.1) Când Iisus s-a oprit, cei are auziseră aceste cuvinte pline de graţie au fost copleşiţi de o mare bucurie şi, în cursul zilelor următoare, ei au proclamat evanghelia împărăţiei cu o nouă putere şi cu o energie şi un entuziasm reînnoite. Femeile s-au bucurat cu atât mai mult să ştie că erau incluse în ceste planuri de întemeiere a regatului pe Pământ.

150:5.5 (1683.2) Iisus s-a rezumat la a zice: „Nu se poate nici cumpăra salvarea, nici câştiga justeţea. Salvarea este darul lui Dumnezeu şi justeţea este rodul natural al vieţii născute din spirit, viaţa de filiaţie în regat. Voi nu veţi fi salvaţi pentru a fi trăit o viaţă de justeţe; dacă o

trăiţi, este aşa mai degrabă pentru că aţi fost deja salvaţi, pentru că aţi recunoscut filiaţia ca dar de la Dumnezeu, iar slujirea în regat ca desfătare supremă a vieţii pământeşti. Când oamenii cred în această evanghelie, care este o revelaţie a bunătăţii lui Dumnezeu, ei sunt determinaţi să se căiască de bună voie de toate păcatele cunoscute. Realizarea filiaţiei este incompatibilă cu dorinţa de a păcătui. Celor care cred în regat le este foame de dreptate şi sete de desăvârşire divină."

6. Lecţiile de seară

150:6.1 (1683.3) În cursul discuţiilor de seară, Iisus a abordat numeroase subiecte. În tot restul acestui turneu - înaintea reuniunii generale din Nazaret - el a tratat despre „Iubirea de Dumnezeu,", „Vise şi Viziuni," „Facerea de rău," „Smerenie şi Modestie," „Curaj şi Loialitate," „Muzică şi Cult," „Slujire şi Ascultare," „Orgoliu şi Îngâmfare," „Legăturile dintre Iertare şi Căinţă," „Pace şi Perfecţiune," „Înţelepciune şi Adorare." Vechii apostoli fiind absenţi, grupurile mai recente de bărbaţi şi de femei participau mai liber la aceste discuţii cu Maestrul.

150:6.2 (1683.4) După ce au petrecut două sau trei zile cu grupul celor doisprezece evanghelişti, Iisus avea să se alăture unui alt grup. Mesagerii lui David îl informau despre locurile de şedere şi despre mişcările tuturor acestor lucrători. O bună parte din timp, femeile îl însoţeau pe Iisus, căci acesta era primul lor turneu. Prin serviciul mesagerilor, fiecare dintre grupuri rămânea pe de-a-ntregul la curent

cu progresele generale ale turneului. Primirea de alte noi grupuri era întotdeauna o sursă de încurajare pentru cei care erau dispersaţi şi lucrau separat.

150:6.3 (1683.5) Înainte de despărţirea lor, fusese convenit că cei doisprezece apostoli, evangheliştii şi grupul feminin se vor aduna în Nazaret, vineri 4 martie, pentru a-l regăsi acolo pe Maestru. În consecinţă, din toate părţile Galileii centrale şi meridionale, aceste diverse grupuri de apostoli şi de evanghelişti au început în ziua aceea să se îndrepte către Nazaret. În toiul după-amiezii, cei din urmă sosiţi, Andrei şi Petru, se alăturaseră taberei pregătite de cei dintâi sosiţi şi situate pe înălţimile din nordul oraşului. Aceasta era prima oară când Iisus vizita Nazaretul de la începutul activităţii sale publice.

7. Şederea în Nazaret

150:7.1 (1683.6) În această după-amiază de vineri, Iisus s-a plimbat prin Nazaret fără a atrage nici o atenţie şi fără a fi recunoscut. El a trecut prin faţa casei în care copilărise şi a atelierului de tâmplărie, şi a rămas o jumătate de oră pe dealul pe care îi plăcea atât de mult să meargă în prima lui tinereţe. De la ziua botezării sale de către Ioan în Iordan, niciodată Fiul Omului nu simţise un asemenea flux de emoţii omeneşti stârnite în sufletul său. Coborând de pe dealuri, el a auzit sunetul familiar al trompetei anunţând asfinţitul soarelui, aşa cum îl auzise de atâtea şi atâtea ori pe vremea când creştea în Nazaret. Înainte de întoarcerea în tabără, el a trecut prin sinagoga unde făcuse şcoala şi s-a cufundat în numeroase reminiscenţe din timpul copilăriei

sale. La începutul zilei, Iisus îl trimisese pe Toma să se înţeleagă cu liderul sinagogii pentru a putea să predice la slujba din dimineaţa zilei de sabat.

150:7.2 (1684.1) Populaţia Nazaretului nu fusese niciodată reputată pentru pietatea şi justeţea vieţii ei. În cursul anilor, acest sat a fost din ce în ce mai contaminat de normele coborâte ale moralităţii Seforisului, oraşul vecin. În tot timpul tinereţii şi adolescenţei lui Iisus, opinia publică a Nazaretului fusese divizată în ceea ce îl priveşte; ea fusese foarte ofensată de mutarea sa la Capernaum. Locuitorii Nazaretului auziseră vorbindu-se mult de activităţile fostului lor tâmplar, dar erau vexaţi că el nu inclusese niciodată satul său natal în nici unul dintre primele sale turnee de predicare. În adevăr, ei cunoşteau renumele lui Iisus, dar majoritatea cetăţenilor erau iritaţi de faptul că el nu înfăptuise nici una dintre marile lui lucrări în localitatea tinereţii sale. Vreme de luni de zile, oamenii din Nazaret discutaseră mult despre Iisus, şi în ansamblu opinia lor în privinţa lui era defavorabilă.

150:7.3 (1684.2) Maestrul se găsea deci într-o atmosferă clar ostilă şi hipercritică, iar nu într-un climat autentic de reîntoarcere acasă. Dar asta nu era totul. Ştiind că avea să îşi petreacă această zi de sabat în Nazaret şi presupunând că el va predica în sinagogă, duşmanii săi angajaseră un mare număr de oameni grosolani şi bădărani pentru a-l stingheri şi pentru a provoca necazuri în toate chipurile posibile.

150:7.4 (1684.3) Majoritatea prietenilor lui mai vârstnici, inclusiv cazanul puţin senil care fusese profesorul său, erau morţi sau părăsiseră Nazaretul, iar generaţia tânără avea tendinţa de a fi foarte geloasă pe celebritatea lui Iisus. Se uita devotamentul pe care el îl

manifestase anterior faţă de familia tatălui său şi era criticată amarnic neglijenţa sa de a-i vizita pe fratele şi pe surorile lui care trăiau în Nazaret. Atitudinea familiei lui Iisus faţă de el contribuise în egală măsură la sporirea acestui sentiment de rea-voinţă al locuitorilor. Iudeii ortodocşi au îndrăznit chiar şi să îl critice pe Iisus pentru a fi mers prea repede în drumul său către sinagogă din această dimineaţă de sabat.

8. Slujba de sabat

150:8.1 (1684.4) Vremea era splendidă în această zi de sabat, şi tot Nazaretul, prieteni şi duşmani, au ieşit ca să asculte discursul din sinagogă al acestui fost cetăţean al oraşului lor. O mare parte a suitei apostolice a trebuit să rămână afară, căci nu era destul loc pentru toţi cei care veniseră să îl audă. Pe când era un flăcău, Iisus luase adesea cuvântul în acest loc de cult. În dimineaţa aceea, în vreme ce şeful sinagogii îi înmâna sulul cu scrieri sacre din care avea să citească lecţia Scripturilor, nici unul dintre auditori nu n-a părut să îşi aminteasca că acesta era tocmai manuscrisul pe care Iisus îl oferise odinioară acestei sinagogi.

150:8.2 (1684.5) Slujbele din ziua aceasta se celebrau exact în aceeaşi manieră ca pe vreme în care Iisus asistase la ele în copilărie. El a urcat pe estrada oratorilor cu şeful sinagogii, şi slujba a început prin recitarea a două rugăciuni: „Binecuvântat este Domnul, Regele lumii, care formează lumina şi creează întunericul, care face pacea şi creează toate lucrurile; care, în milostenia sa, dă lumină Pământului şi

celor ce se află pe el, şi care, în bunătatea sa, zi după zi şi în fiecare zi, reînnoieşte opera creaţiei. Binecuvântat este Domnul Dumnezeul nostru pentru gloria operei mâinilor sale şi pentru luminile dătătoare de lumină pe care le-a creat spre slava sa. Selah. Binecuvântat este Domnul Dumnezeul nostru care a creat luminile.”

150:8.3 (1685.1) După o pauză, asistenţa a reînceput să se roage: „Domnul Dumnezeu nostru ne-a iubit cu o dragoste mare, şi se apleacă asupra noastră cu o milă copleşitoare, el, Tatăl şi Regele nostru, de dragul părinţilor noştri care au avut încredere în el. Tu i-ai învăţat regulile vieţii; ai milă de noi şi învaţă-ne. Luminează-ne ochii asupra legii; fă ca inima noastră să adere la poruncile tale; uneşte inimile noastre pentru a iubi numele tău şi a ne teme de el, şi nu vom fi acoperiţi de ruşine, lume fără de sfârşit. Căci tu eşti un Dumnezeu care pregăteşte salvarea; tu ne-ai ales dintre toate limbile şi naţiunile, şi, în adevăr, tu ne-ai apropiat de marele tău nume - Selah - pentru ca noi să putem slăvi unitatea ta cu dragoste. Binecuvântat să fie Domnul care, în dragostea lui, a ales poporul său Israel.”

150:8.4 (1685.2) Congregaţia a recitat apoi Shema, dictonul credinţei iudaice. Acest ritual consta în repetarea a numeroase pasaje din lege şi arăta că fidelii luau asupra lor jugul împărăţiei cerurilor, precum şi jugul poruncilor de pus în practică zi şi noapte.

150:8.5 (1685.3) A urmat apoi a treia rugăciune: „Este adevărat că tu eşti Iehova, Dumnezeul nostru şi Dumnezeul părinţilor noştri, Regele nostru şi Regele părinţilor noştri; Salvatorul nostru şi Salvatorul părinţilor noştri, Creatorul nostru şi stânca salvării noastre, ajutorul şi eliberatorul nostru. Numele tău există din totdeauna, şi nu există alt Dumnezeu în afară de tine. Cei care au fost eliberaţi au cântat un

cântec în numele tău pe ţărmul mării; toţi laolaltă te vor slăvi şi te vor recunoaşte ca Rege, zicând: Iehova va domni veacuri peste veacuri. Binecuvântat este Domnul care salvează Israelul.”

150:8.6 (1685.4) Mai marele sinagogii şi-a luat locul înaintea arcului, sau a cufărului care conţinea scrierile sacre, şi a început să recite cele nouăsprezece elogii, sau binecuvântări. Dar, cu această ocazie, era de dorit să se scurteze slujba pentru a lăsa mai mult timp oaspetelui de onoare pentru discursul său; prin urmare, nu s-au recitat decât primul şi ultimul elogiu. Iată-l pe primul: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul nostru şi Dumnezeul părinţilor noştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isac şi Dumnezeul lui Iacob; marele, puternicul şi teribilul Dumnezeu care arată îndurare şi bunătate, care creează toate lucrurile, care îşi aminteşte de binevoitoarele sale făgăduieli faţă de părinţii noştri şi, de dragul propriului său nume, trimite cu dragoste un salvator copiilor lor. O, Rege, ajutorul nostru, salvatorul nostru şi ocrotitorul nostru! Tu eşti binecuvântat, O, Iehova, pavăza lui Avraam.”

150:8.7 (1685.5) Apoi a urmat ultima binecuvântare: „Revarsă peste Israel, poporul tău, o mare pace eternă, căci tu eşti Regele şi Domnul oricărei păci. Este bine în ochii tăi a da oricând şi în orice ceas binecuvântarea păcii tale Israelului. Fii binecuvântat, tu, Iehova, pentru binecuvântarea păcii pe care tu o împarţi poporului tău, Israel.” Adunarea nu privea la conducător în vreme ce el recita elogiile. El a făcut apoi o rugăciune nerituală, potrivită circumstanţelor; la sfârşitul acestei rugăciuni, toată asistenţa i s-a alăturat lui pentru a zice amin.

150:8.8 (1685.6) După aceea, cazanul a mers către arc, şi a scos de acolo un sul pe care i l-a dat lui Iisus pentru a citi lecţia din Scripturi.

Obiceiul voia să fie numite şapte persoane pentru a citi fiecare cel puţin trei versete ale legii, dar, cu acest prilej, s-a renunţat la această practică pentru a permite vizitatorului să citească o lecţie la alegerea sa. Iisus a luat sulul, s-a ridicat şi a început să citească în Deuteronom: „Căci porunca pe care ţi-o dau astăzi nu îţi este ascunsă, şi nu este nici departe de tine. El nu este în ceruri pentru că tu zici: care va urca pentru noi în ceruri şi ne va raporta că putem să-l auzim şi să-l punem în practică? Nu este nici dincolo de mare, pentru că tu zici: care va trece marea pentru a ne aduce porunca şi noi s-o putem auzi şi pune în practică? Nu. Cuvântul vieţii este foarte aproape de tine, şi chiar şi în prezenţa ta şi în inima ta, ca tu să îl poţi cunoaşte şi să îi dai ascultare."

150:8.9 (1686.1) Când Iisus a terminat de citit din Cartea Legii, a început cu Cartea lui Isaia: „Spiritul Domnului este peste mine, pentru că m-a uns ca să predic veştile bune celor sărmani. El m-a trimis ca să le proclam captivilor eliberarea şi celor orbiţi recăpătarea vederii, ca să îi pun în libertate pe cei care sunt mâhniţi şi să proclam anul favorii Domnului."

150:8.10 (1686.2) Iisus a închis cartea, i-a înmânat-o şefului sinagogii, ş-a reaşezat şi a început să vorbească poporului zicând mai întâi: Astăzi, aceste Scripturi sunt înfăptuite. Apoi a vorbit vreme de vreun sfert de ceas despre Fiii şi Fiicele lui Dumnezeu. Discursul său a plăcut multora dintre auditorii care s-au minunat de graţia şi de înţelepciunea sa.

150:8.11 (1686.3) Obiceiul cerea ca la sfârşitul ceremoniei oficiale, oratorul să rămână în sinagogă, astfel încât persoanele interesate să îi poată pune întrebări. În consecinţă, în această dimineaţă de sâmbătă,

Iisus a coborât pentru a se amesteca cu mulţimea, care se înghesuia ca să îl ia la întrebări. În acest grup se găseau mulţi aţâţători care căutau să semene discordie, şi în jurul grupului circulau oameni josnici care fuseseră plătiţi ca să îi facă necazuri lui Iisus. Mulţi dintre discipolii şi evangheliştii care rămăseseră afară s-au îmbulzit acum pentru a intra în sinagogă şi nu le-a trebuit mult ca să îşi de-a seama că necazurile erau ameninţătoare. Ei au căutat să îl conducă pe Maestru, dar acesta nu a vrut să meargă cu ei.

9. Respingerea de către Nazaret

150:9.1 (1686.4) Iisus s-a pomenit înconjurat în sinagogă de o mulţime de duşmani, şi, ici colo, câte unul dintre discipolii săi. La întrebările grosolane şi la sinistrele ironii, el a răspuns cu o vorbă de umor: „Da, eu sunt fiul lui Iosif; eu sunt tâmplarul, şi nu sunt surprins că îmi amintiţi de proverbul: 'Doctore, vindecă-te pe tine', nici că mă provocaţi să fac în Nazaret ceea ce aţi auzit spunându-se că am înfăptuit în Capernaum. Dar eu vă iau de martori că înseşi Scripturile declară 'că un profet este onorat, dar nu şi în patria sa şi printre ai săi.'”

150:9.2 (1686.5) Dar ei l-au înghesuit, au îndreptat spre el un deget acuzator şi au zis: „Tu te crezi mai bun decât oamenii din Nazaret; tu ne-ai părăsit, dar fratele tău este un muncitor de rând şi surorile tale trăiesc încă printre noi. O cunoaştem pe Maria, mama ta. Astăzi unde sunt toţi aceştia. Auzim lucruri mari puse pe seama ta, dar băgăm de seamă că la întoarcere tu nu mai faci minuni.” Iisus a răspuns: „Eu îi

iubesc pe locuitorii oraşului în care am crescut, şi m-aş bucura să vă văd pe toţi intrând în împărăţia cerurilor, dar nu mi-e lăsat mie să hotărăsc înfăptuirea de lucrări ale lui Dumnezeu. Transformările harului se produc ca răspuns la credinţa vie a celor care beneficiază de el.”

150:9.3 (1686.6) Iisus ar fi mânuit gloata cu bonomie şi ar fi dezarmat efectiv pe duşmanii săi, fie ei şi cei mai violenţi, dacă unul dintre apostolii săi, Simon Zelotul, nu ar fi comis o gravă greşeală tactică. Cu ajutorul lui Nahor, unul dintre evangheliştii tineri, Simon adunase, între timp, un grup de prieteni de-ai lui Iisus din mulţime, a luat o atitudine războinică şi le-a dat de înţeles inamicilor lui Iisus să plece de acolo. Iisus îi învăţase de multă vreme pe apostoli că un răspuns blând abate vrajba, dar discipolii săi nu erau obişnuiţi să îl vadă pe instructorul lor preaiubit, pe care îl numeau cu atâta bunăvoinţă Maestrul, tratat cu atâta impoliteţe şi dispreţ. Asta era prea mult pentru ei, aşa că au dat frâu liber resentimentului lor pasional şi vehement, ceea ce nu a făcut decât să stârnească spiritul de răzmeriţă în această adunare nelegiuită şi vulgară. Atunci, sub conducerea unor mercenari, oamenii aceia brutali au pus mâna pe Iisus şi l-au târât afară din sinagogă, spre marginea unei râpe, pe un deal vecin, cu intenţia de a-l împinge în prăpastie pentru a provoca o cădere mortală pe stâncile de jos. Însă, chiar în momentul în care aveau să treacă la faptă, Iisus s-a întors subit cu faţa către răpitori, şi înfruntându-i, şi-a încrucişat liniştit braţele. N-a zis nimic, dar prietenii săi au fost peste măsură de uluiţi să îl vadă înaintând, în timp ce gloata se dădea în lături şi îl lăsa să treacă fără a-l molesta.

150:9.4 (1687.1) Urmat de ucenici, Iisus s-a dus în tabăra lor unde s-a relatat tot episodul. În aceeaşi seară, ei s-au pregătit să plece devreme în dimineaţa zilei următoare către Capernaum, aşa cum le ordonase Iisus. Acest sfârşit tumultuos al celui de-al treilea turneu de predicare a avut un efect de dezmeticire asupra tuturor discipolilor lui Iisus. Ei au început să înţeleagă semnificaţia anumitor învăţături ale Maestrului. Ei s-au deşteptat la noţiunea că regatul nu se va stabili decât prin multă mâhnire şi decepţii amare.

150:9.5 (1687.2) Ei au părăsit Nazaretul duminică dimineaţa, au parcurs rute diferite şi s-au adunat din nou în cele din urmă la Betsaida, către mijlocul zilei, joi, 10 martie. Ei s-au reunit ca un grup cuminţit, serios şi deziluzionat de predicatori ai evangheliei adevărului, şi nu ca o trupă entuziastă de cruciaţi triumfători pregătiţi să cucerească totul.

<< Capitolul 150 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 152 >>

Capitolul 151

Şederea şi învăţătura la ţărmul mării

151:0.1 (1688.1) PE 10 martie, toate grupurile de predicatori şi de învăţători se adunaseră în Betsaida. Joi seara şi vineri, mulţi dintre ei s-au dus la pescuit; în ziua de sabat, ei s-au dus la sinagogă pentru a asculta un bătrân iudeu din Damasc despre gloria strămoşului Avraam. Iisus şi-a petrecut cea mai mare parte a acestei zile de sabat, singur, pe dealuri. În această sâmbătă seara, Maestrul a vorbit mai mult de o oră, grupurilor adunate, despre „rolul adversităţii şi despre valoarea spirituală a decepţiilor". Aceasta a fost o ocazie memorabilă, şi auditorii nu au uitat niciodată această lecţie.

151:0.2 (1688.2) Iisus nu îşi revenise încă din mâhnirea de a fi fost recent respins de Nazaret; apostolii au remarcat că o anumită tristeţe se amesteca cu obişnuita sa bună dispoziţie. Iacob şi Ioan au rămas cu el mai tot timpul, căci Petru era copleşit de numeroasele responsabilităţi legate de bunăstarea şi de conducerea noului corp de evanghelişti. Femeile au întrebuinţat acest timp de aşteptare înainte de a pleca să sărbătorească Paştele la Ierusalim, pentru a merge din casă în casă, propovăduind evanghelia şi îngrijindu-i pe bolnavi în Capernaum şi în oraşele şi satele din împrejurimi.

1. Parabola semănătorului

151:1.1 (1688.3) Cam prin vremea aceasta, Iisus a început să folosească, pentru prima dată, metoda parabolelor pentru a propovădui mulţimilor care se strângeau atât de adesea în jurul lui. Sâmbătă, stătuse de vorbă până noaptea târziu cu apostolii şi cu alte persoane, astfel încât, duminică dimineaţa, foarte puţini dintre ei se sculaseră pentru a lua micul dejun; el s-a dus deci la ţărmul mării şi s-a aşezat singur în vechea barcă de pescuit a lui Andrei şi Petru, care era întotdeauna lăsată la dispoziţia sa; şi el a meditat asupra următoarelor măsuri de luat pentru dezvoltarea regatului. Dar Maestrul nu avea să rămână multă vreme singur. Locuitorii din Capernaum şi din satele vecine nu au întârziat să sosească şi, către ora zece dimineaţă, aproape o mie dintre ei se adunaseră pe mal lângă barca lui Iisus, clamând cu strigăte puternice atenţia sa. Petru tocmai se sculase; şi-a croit drum până la barcă şi i-a zis lui Iisus: „Maestre,

să le vorbesc?” Dar Iisus a răspuns: „Nu, Petrule, am să le spun o poveste.” Şi a început povestirea parabolei semănătorului, una dintre primele ale unei lungi serii de parabole asemănătoare pe care a propovăduit-o mulţimilor care îl urmau. Barca avea un loc mai ridicat pe care Iisus s-a aşezat pentru a vorbi mulţimii adunate pe mal, căci obiceiul cerea ca să fii aşezat pentru a propovădui. Petru a rostit câteva cuvinte, apoi Iisus zise:

151:1.2 (1688.4) ”Un semănător a ieşit ca să semene şi, în timp ce semăna, câteva grăunţe au căzut pe lângă drum, unde au fost călcate în picioare şi devorate de păsările cerului. Altele au căzut pe locuri stâncoase unde nu aveau pământ decât puţin şi au răsărit imediat, pentru că pământul nu avea adâncime; dar, de îndată ce a strălucit soarele, ele s-au ofilit, ne-având rădăcini ca să primească umiditatea. Alte grăunţe au căzut printre mărăcini şi, când mărăcinii au crescut, ele au fost înăbuşite şi nu au dat nimic. Au mai căzut grăunţe şi pe pământ bun, s-au dezvoltat şi au produs unele treizeci, altele şaizeci şi altele o sută de grăunţe.” După ce a povestit această parabolă, Iisus a zis mulţimii: „Cel care are urechi de auzit, să audă.”

151:1.3 (1689.1) Când l-au auzit pe Iisus propovăduind poporului în felul acesta, apostolii şi tovarăşii lor au foarte nedumeriţi şi au vorbit îndelung despre asta între ei. Seara, în grădina lui Zebedeu, Matei i-a zis lui Iisus: „Maestre, ce înseamnă cuvintele neclare pe care le oferi tu mulţimii? De ce vorbeşti în parabole celor care caută adevărul?” Şi Iisus a răspuns:

151:1.4 (1689.2) ”Eu v-am propovăduit cu răbdare în tot acest timp. Vouă vă este dat să cunoaşteţi misterele împărăţiei cerurilor, dar,

mulţimilor fără discernământ şi celor care caută să ne distrugă, misterele regatului le vor fi de acum încolo prezentate prin parabole. Noi vom acţiona astfel, pentru ca aceia care doresc realmente să intre în regat să poată distinge semnificaţia învăţăturii şi găsi astfel salvarea, pe câtă vreme aceia care ne ascultă numai pentru a ne prinde în cursă sunt cu atât mai încurcaţi, în sensul că ei vor vedea fără să vadă şi vor auzi fără să audă. Copiii mei, oare nu percepeţi legea spiritului care porunceşte să i se dea celui care are, pentru ca el să aibă din belşug; dar, celui care nu are nimic, i se va lua şi ceea ce are? De aceea, de aici înainte, eu voi vorbi mai mult în parabole, pentru ca prietenii noştri şi cei care doresc să cunoască adevărul pot găsi ceea ce caută, pe câtă vreme duşmanii noştri şi cei ce nu iubesc adevărul vor auzi fără a înţelege. Mulţi dintre aceşti oameni nu urmează calea adevărului. În adevăr, profetul a descris bine aceste suflete fără discernământ atunci când a zis: 'Căci inima acestor oameni a devenit grosolană, şi au urechea nesimţitoare la auz şi au închis ochii din teama de a discerne adevărul şi de a-l înţelege în inima lor.'”

151:1.5 (1689.3) Apostolii nu au priceput pe dea-ntregul semnificaţia cuvintelor Maestrului. Andrei şi Toma au vorbit mai îndelung cu Iisus, în vreme ce Petru şi ceilalţi apostoli s-au retras într-altă parte a grădinii şi s-au lansat într-o discuţie lungă şi serioasă.

2. Interpretarea parabolei

151:2.1 (1689.4) Petru şi grupul care îl înconjura au ajuns la concluzia că parabola semănătorului era o alegorie, şi că fiecare dintre

elementele sale avea un sens ascuns. Ei au hotărât deci să meargă la Iisus ca să îi ceară explicaţii. Petru l-a abordat pe Maestru spunându-i: „Suntem incapabili să pătrundem înţelesul acestei parabole; am vrea să ne explici, din moment ce zici că ne este dat să cunoaştem misterele regatului.” Auzind aceasta, Iisus i-a spus lui Petru: „Fiul meu, nu vreau să îţi ascund nimic, dar mi-ar place ca tu să-mi povesteşti mai întâi despre ceea ce ai vorbit; care este interpretarea parabolei tale?”

151:2.2 (1689.5) După un moment de tăcere, Petru a zis: „Maestre, noi am discutat mult pe tema parabolei, şi iată interpretarea la care am ajuns: Semănătorul este predicatorul evangheliei; sământa este cuvântul lui Dumnezeu. Grăunţele care au căzut pe marginea drumului îi reprezintă pe cei care nu înţeleg învăţătura evangheliei. Păsările care culeg grăunţele căzute pe sol întărit îl reprezintă pe Satan, sau cel rău, care fură ceea ce a fost semănat în inima acestor ignoranţi. Grăunţele căzute în locurile stâncoase şi care răsăreau atât de rapid reprezentau persoanele superficiale şi nechibzuite care, la auzul veştii bune, primesc mesajul cu bucurie; dar, adevărul neavând realmente rădăcini adânci în înţelegerea lor, devotamentul lor nu rezistă nici la nenorociri, nici la persecuţii. Când survin dificultăţi, aceşti credincioşi se poticnesc; ei cedează ispitei. Grăunţele căzute printre mărăcini îi reprezintă pe cei care aud de bună voie cuvântul, dar care permit grijilor lumii şi naturii amăgitoare a bogăţiilor să înăbuşe cuvântul adevărului, ceea ce îl va face nerodnic. Acum, grăunţele care au căzut în pământ bun şi au răsărit pentru a da roade, unele treizeci, altele şaizeci şi altele o sută de grăunţe, reprezintă pe oamenii care au auzit adevărul, l-au primit cu diferite grade de

apreciere - ca urmare a diferenţei darurilor lor intelectuale - şi ele manifestă deci aceste diverse grade de experienţă religioasă.”

151:2.3 (1690.1) După ce a ascultat cum interpretase Petru parabola, Iisus i-a întrebat pe ceilalţi apostoli dacă nu aveau şi ei de oferit vreo sugestie. Numai Nataniel a răspuns acestei invitaţii zicând: „Maestre, recunosc că sunt lucruri bune în interpretarea pe care o face Petru parabolei, dar nu sunt cu totul de acord cu el. Ideea mea ar fi următoarea: Grăunţa reprezintă evanghelia împărăţiei, iar semănătorii pe mesagerii împărăţiei. Seminţele care au căzut de-a lungul drumului pe sol tare reprezintă pe aceia care au auzit puţine lucruri despre regat, pe cei care sunt indiferenţi la mesaj şi pe cei care şi-au împietrit inima. Păsările cerului care ciugulesc seminţele căzute pe marginea drumului reprezintă obişnuinţele vieţii, ispita răului şi dorinţele cărnii. Grăunţele căzute printre stânci reprezintă sufletele emotive, tot atât de grăbite să primească învăţătură nouă pe cât sunt de grăbite să renunţe la adevăr atunci când sunt confruntate cu dificultăţile şi cu realităţile unei vieţi conforme cu acest adevăr; lor le lipseşte percepţia spirituală. Grăunţele care au căzut în mărăcini îi reprezintă pe cei care sunt atraşi către adevărurile evangheliei şi sunt dornici să urmeze învăţătura ei, dar sunt împiedicaţi de orgoliu, de invidie şi de grijile existenţei umane. Seminţele care au căzut pe un pământ bun şi care încolţesc pentru a da rod, unele treizeci, altele şaizeci şi altele de o sută de ori, reprezintă gradele naturale şi variate ale aptitudinii de a înţelege adevărul şi de a răspunde învăţăturilor sale spirituale la bărbaţii şi la femeile care posedă diverse înzestrări de iluminare spirituală.”

151:2.4 (1690.2) Când Nataniel a terminat de vorbit, apostolii şi tovarăşii lor s-au angajat în dezbateri serioase şi în discuţii aprofundate, unii susţinând că interpretarea lui Petru era corectă, în timp ce alţii, aproape egali ca număr, căutau să apere explicarea parabolei de către Nataniel. Între timp, Petru şi Nataniel se retrăseseră în casă şi făceau cu hotărâre mari eforturi pentru a se convinge mutual şi a schimba reciproc modul lor de a gândi.

151:2.5 (1690.3) Maestrul a îngăduit ca această confuzie să atingă un maximum de intensitate a expresiei, după care a bătut din palme pentru a reuni tot grupul în jurul lui. Când au fost cu toţii o dată mai mult adunaţi în jurul lui, el a zis: „Înainte de a vă vorbi despre această parabolă, are vreunul dintre voi ceva de zis?” După un moment de tăcere Toma a luat cuvântul: „Da, Maestre, aş vrea să spun câteva vorbe. Îmi aduc aminte că tu ne-ai spus odată să ne păzim chiar de acest lucru. Tu ne-ai recomandat, ca atunci când folosim exemple în predicile noastre, să folosim povestiri adevărate, nu fabule. Trebuie să folosim povestirea care ilustrează cel mai bine singurul adevăr central şi iniţial pe care vrem să îl propovăduim poporului; apoi, după ce s-a folosit astfel această poveste, noi nu trebuie să încercăm să facem o aplicare spirituală a tuturor detaliilor minore pe care ea le comportă. Eu socotesc că nici Petru, nici Nataniel nu au dreptate în strădania lor de interpretare a acestei parabole. Admir abilitatea lor în a face asta, dar sunt la fel de sigur că toate aceste încercări, de a scoate dintr-o parabolă naturală analogii spirituale în fiecare dintre trăsăturile ei, nu pot să ducă decât la confuzie şi la adevărate neînţelegeri asupra adevăratului rost al parabolei. Dovada că eu am dreptate rezultă pe deplin din faptul că noi eram cu toţii în comuniune de gândire cu un

ceas în urmă, şi că, acum, suntem despicaţi în două grupuri care susţin păreri diferite. Şi ele se agaţă atât de tare de opiniile lor, încât după părerea mea, ele reduc aptitudinea noastră de a pricepe pe deplin marele adevăr care îl aveai tu în gândirea ta, atunci când ai prezentat această parabolă mulţimii şi când ne-ai cerut apoi să o comentăm.”

151:2.6 (1691.1) Cuvintele lui Toma au avut un efect liniştitor asupra tuturor auditorilor şi le-a adus în minte ceea evanghelia îi învăţase Iisus în precedentele ocazii. Înainte ca Maestrul să reia cuvântul, Andrei s-a ridicat şi a zis: „Eu sunt convins că Toma are dreptate şi aş vrea ca el să ne spună care este semnificaţia pe care o ataşează el parabolei semănătorului.” Iisus a dat deci cuvântul lui Toma, care a zis: „Fraţii mei, eu nu aş dori să prelungesc această discuţie, dar, din moment ce aşa doriţi, voi zice că eu cred că parabola a fost povestită pentru a ne învăţa un singur mare adevăr, care este următorul: Cu oricâtă fidelitate şi cu oricâtă eficienţă ne-am îndeplini misiunile noastre divine, reuşita învăţăturii noastre despre evanghelia împărăţiei nu va fi uniformă, şi toate aceste deosebiri de rezultate vor proveni direct din condiţiile inerente împrejurărilor serviciului nostru, condiţii asupra cărora noi nu avem decât puţin control sau nu avem deloc.”

151:2.7 (1691.2) După expunerea lui Toma, majoritatea tovarăşilor lui predicatori erau gata să îl aprobe, chiar şi Petru şi Nataniel fiind gata să îi vorbească, când Iisus s-a ridicat şi a zis: „Bravo, Toma, tu ai desluşit adevărata semnificaţie a parabolelor; dar Petru şi Nataniel v-au făcut tot atâta bine, în sensul că ei au arătat limpede pericolul de a transforma parabolele mele în alegorii. În propria voastră inimă, este adesea folositor ca voi să vă angajaţi în asemenea zboruri ale

imaginaţiei speculative, dar faceţi o greşeală atunci când căutaţi să încorporaţi asemenea concluzii în învăţătura voastră publică.”

151:2.8 (1691.3) Acum că atmosfera era destinsă, Petru şi Nataniel s-au felicitat reciproc pentru interpretările lor şi, cu excepţia gemenilor Alfeu, fiecare dintre apostoli s-a aventurat în interpretarea parabolei semănătorului înainte ca toţi să se ducă să se odihnească peste noapte. Dar Iuda Iscariotul a oferit o explicaţie foarte plauzibilă. Cei doisprezece au încercat adesea între ei să descifreze parabolele Maestrului aşa cum ar face-o cu o alegorie, dar niciodată nu au mai luat aceste speculaţii în serios. Acesta a fost de mare folos pentru apostoli şi asociaţii lor, cu atât mai mult că pornind din momentul acela, Iisus a introdus din ce în ce mai multe parabole în învăţătura sa publică.

3. Completări asupra parabolelor

151:3.1 (1691.4) Întorsătura din gândirea apostolilor era orientată spre parabole până într-atâta încât au consacrat toată seara zilei următoare discutării pe mai departe a parabolelor. Iisus a deschis discuţiile de seară spunând: „Preaiubiţii mei, trebuie ca întotdeauna să vă diferenţiaţi învăţătura în aşa fel încât să vă adaptaţi prezentarea adevărului la mintea şi la inima celor care vă ascultă. Când vă pomeniţi în faţa unei mulţimi de inteligenţe şi de temperamente variate, voi nu puteţi să rostiţi cuvinte diferite pentru fiecare categorie de auditori, dar puteţi spune o poveste pentru a transmite învăţătura voastră. Fiecare grup, şi chiar şi fiecare individ, ar putea astfel

interpreta parabola voastră în felul său, după propriile sale înzestrări intelectuale şi spirituale. Lăsaţi să strălucească lumina voastră, dar faceţi-o cu înţelepciune şi cu discreţie. Nimeni nu aprinde o lampă ca să o acopere cu un obroc sau să o pună sub patul său; el îşi pune lampa pe un piedestal de unde lumina ajunge la toţi. Îngăduiţi-mi să vă zic că, în împărăţia cerurilor, nu este nimic ascuns şi care nu trebuie să fie manifestat, nici secrete care nu trebuie până la urmă cunoscute. Toate lucrurile vor sfârşi prin a fi iluminate. Nu vă gândiţi mereu numai la mulţimi şi la felul în care înţeleg ele adevărul; acordaţi atenţie la felul în care voi înşivă înţelegeţi. Amintiţi-vă ceea ce v-am zis atât de adesea: Celui care are, i se va da şi mai mult, pe câtă vreme celui care nu are nimic, i se va lua şi ceea ce are.”

151:3.2 (1692.1) Suita de discuţii asupra parabolelor şi a instrucţiunilor asupra interpretării lor se pot rezuma şi exprima după cum urmează în limbaj modern:

151:3.3 (1692.2) 1. Iisus a sfătuit să nu se folosească nici fabulele, nici alegoriile în propovăduirea adevărurilor evangheliei. Dar el a recomandat să se întrebuinţeze în mod liber parabolele, mai ales parabolele care se refereau la natură. Iisus a insistat asupra valorii întrebuinţării *analogiilor* existente între lumile naturale şi spirituale ca modalitate de propovăduire a adevărului. El a făcut frecvent aluzie la natură ca „umbră ireală şi fugitivă a realităţilor spirituale”.

151:3.4 (1692.3) 2. Iisus a citat trei sau patru parabole scoase din Scripturile ebraice şi a atras atenţia asupra faptului că această metodă de învăţământ nu era în întregime nouă. Totuşi, ea a devenit aproape nouă după modul în care a folosit-o de atunci înainte.

151:3.5 (1692.4) 3. Învăţându-i pe apostoli valoarea parabolelor, Iisus le-a atras atenţia asupra următoarelor puncte:

151:3.6 (1692.5) Parabola face simultan apel la nişte nivele în întregime diferite ale minţii şi ale spiritului. Ea stimulează imaginaţia, provoacă discriminarea şi gândirea critică; ea încurajează simpatia fără a stârni nici un antagonism.

151:3.7 (1692.6) Parabola pleacă de la lucruri cunoscute pentru a ajunge la discernerea a ceea ce este necunoscut. Ea utilizează domeniul material şi natural ca mijloc de a prezenta spiritualul şi supramaterialul.

151:3.8 (1692.7) Parabolele favorizează luarea de decizii morale imparţiale; ea evită multe prejudecăţi şi introduce cu graţie noile adevăruri în minte, stârnind un minimum de reacţii defensive de resentiment personal.

151:3.9 (1692.8) Pentru a respinge adevărul conţinut în analogiile unei parabole, este nevoie de un act intelectual conştient înfăptuit direct în dispreţul judecăţii voastre drepte şi a deciziei voastre echitabile. Parabola permite să se constrângă gândirea prin punerea în joc a simţului auzului.

151:3.10 (1692.9) Învăţătura sub formă de parabole permite învăţătorilor să înfăţişeze adevăruri noi, şi chiar şi senzaţionale, evitând totodată orice controverse şi conflicte exterioare cu tradiţia şi cu autoritatea instituită.

151:3.11 (1693.1) Parabolele au în egală măsură avantajul de a rechema în minte adevărurile propovăduite când se întâlnesc ulterior aceleaşi scene familiare.

151:3.12 (1693.2) Iisus a căutat în felul acesta să îi pună pe discipolii săi la curent cu diversele raţiuni care motivau practica sa de a folosi tot mai multe parabole în învăţătura sa publică.

151:3.13 (1693.3) Către sfârşitul lecţiei de seară, Iisus a făcut primul său comentariu asupra parabolei semănătorului. El a zis că parabola se referea la două lucruri. În primul rând aceasta era o recapitulare a propriului său serviciu până în ziua aceasta şi o previziune a ceea ce îl aştepta în tot restul vieţii sale pe pământ. În al doilea rând, aceasta era totodată o aluzie la ceea ce apostolii şi alţi mesageri ai împărăţiei puteau să se aştepte de la serviciul lor, din generaţie în generaţie, cu scurgerea timpului.

151:3.14 (1693.4) Iisus a recurs în egală măsură la folosirea de parabole pentru a refuta pe cât se poate efortul dirijat al liderilor religioşi din Ierusalim, care propovăduiau că toată lucrarea sa era înfăptuită datorită asistenţei demonilor şi a prinţului diavolilor. Chemarea naturii contrazicea această învăţătură, căci oamenii din această epocă considerau toate fenomenele naturale ca fiind produse de fiinţe spirituale şi de forţe supranaturale. De asemenea, Iisus a hotărât să adopte învăţătura prin parabole pentru că aceasta îi permitea să proclame adevărurile esenţiale celor care doreau să cunoască cea mai bună cale, furnizând totodată prietenilor săi mai puţine ocazii de a se simţi ofensaţi şi de a-l acuza.

151:3.15 (1693.5) Înainte de a concedia grupul pentru durata nopţii, Iisus a zis: „Am să vă mai povestesc sfârşitul parabolei semănătorului. Vreau să vă pun la încercare ca să ştiu cum veţi accepta aceasta: împărăţia cerurilor seamănă şi cu un om care a semănat o grăunţă bună pe pământ; şi în timp ce dormea noaptea şi îşi vedea de treburile

sale ziua, grăuntele a încolţit şi a crescut, şi, fără să ştie cum, planta a ajuns la maturitate. Ea a fost mai întâi în iarbă, apoi a fost spicul, apoi plenitudinea de grăunţe din spic. Şi, când grăunţa a fost coaptă, omul şi-a luat secera şi acesta a fost sfârşitul recoltării. Cel care are o ureche de auzit să audă.”

151:3.16 (1693.6) Apostolii au întors aceste cuvinte pe toate părţile în mintea lor, dar Maestrul nu a mai menţionat niciodată acest adaos la parabola semănătorului.

4. Noi parabole la ţărmul mării

151:4.1 (1693.7) În ziua următoare, din barca sa, Iisus a propovăduit din nou poporului zicând: „Împărăţia cerurilor seamănă cu un om care a semănat sământa bună în câmpul său, dar, în timp ce dormea, duşmanul său a venit ca să semene neghină în mijlocul grâului şi a fugit grăbit. Când tinerele fire au răsărit din pământ şi, mai târziu, când s-a format spicul, a apărut şi neghina.” Atunci, servitorii acestui om au venit i-au zis: 'Maestre, n-ai semănat tu sământa bună pe câmpul tău? De unde vine atunci această neghină?' Proprietarul a răspuns servitorilor lui: 'Este un duşman cel care a făcut asta.' Atunci servitorii l-au întrebat pe stăpânul lor: 'Nu ai vrea să ne apucăm să smulgem această neghină?' Dar el le-a răspuns: 'Nu, de teamă ca nu cumva smulgând-o să dezrădăcinaţi şi grâul. Lăsaţi-le mai degrabă pe ambele să crească laolaltă până în timpul recoltării şi le voi zice secerătorilor: Adunaţi mai întâi neghina şi legaţi-o în mănunchiuri ca s-o ardeţi, apoi culegeţi grâul pentru a-l strânge în hambarul meu.'”

151:4.2 (1693.8) După ce oamenii îi puseseră câteva întrebări, Iisus a povestit mulţimii o altă parabolă: „Împărăţia cerurilor seamănă cu un grăunte de muştar pe care un om l-a semănat pe câmpul său. Or, un grăunte de muştar este cea mai mică dintre seminţe; dar când s-a dezvoltat în întregime, ea a devenit cea mai mare dintre plante şi seamănă cu un copac, astfel încât păsările cerului să se poată odihni pe ramurile lui.”

151:4.3 (1694.1) ”Împărăţia cerurilor seamănă şi cu plămădeala pe care o femeie o ia şi o ascunde în trei măsuri de făină, şi aşa se face că tot aluatul va creşte.”

151:4.4 (1694.2) ”Împărăţia cerurilor seamănă şi cu o comoară ascunsă într-un câmp şi pe care a descoperit-o un om. În bucuria sa el merge să vândă tot ceea ce poseda ca să aibă bani destui pentru a cumpăra câmpia.”

151:4.5 (1694.3) ”Împărăţia cerurilor seamănă şi cu un negustor care caută perle frumoase. După ce a găsit o perlă de mare preţ, el s-a dus să vândă tot ceea ce poseda pentru a putea cumpăra perla aceea extraordinară.”

151:4.6 (1694.4) ”Împărăţia cerurilor mai seamănă şi cu un năvod care ar fi fost aruncat în mare şi ar fi adunat toate felurile de peşti. Când plasa s-a umplut, pescarii o trag pe plajă şi se aşează pentru a sorta peştii; ei stâng pe cei buni în nişte coşuri şi îi aruncă pe cei răi.”

151:4.7 (1694.5) Iisus a povestit mulţimii şi multe alte parabole. De fapt, pornind de la această epocă, el a folosit rareori alte metode

pentru a propovădui maselor. După ce a vorbit în parabole unui auditoriul public, el profita de orele de seară pentru a-şi expune învăţăturile mai detaliat şi mai explicit apostolilor şi evangheliştilor.

5. Vizita la Keresa

151:5.1 (1694.6) Mulţimea a continuat să sporească în toată săptămâna. În ziua de sabat, Iisus s-a grăbit să se retragă pe dealuri, dar, duminică dimineaţa, mulţimile au revenit. Iisus le-a vorbit la începutul după-amiezii după o predică a lui Petru şi, când a terminat, le-a zis apostolilor: „Sunt obosit de această îngrămădeală; să trecem lacul ca să ne odihnim o zi pe partea cealaltă."

151:5.2 (1694.7) În timpul traversării, ei au fost asaltaţi de una dintre violentele şi neaşteptate furtuni caracteristice mării Galileii, mai ales în această perioadă a anului. Această întindere mare de apă se găseşte la peste două sute de metri deasupra nivelului mării, şi este înconjurată de maluri înalte, mai ales în vest. Cheiuri abrupte duceau de la lac către dealuri. O pungă de aer cald se ridică deasupra lacului în timpul zilei şi după asfinţitul soarelui, aerul răcoros al cheiurilor are tendinţa de a se precipita spre lac. Aceste rafale de vânt se produc rapid şi se potolesc uneori tot atât de subit.

151:5.3 (1694.8) Unul dintre aceste vânturi puternice de seară a surprins, în această duminică, barca care îl ducea pe Iisus către celălalt mal. Trei alte bărci care transportau nişte tineri evanghelişti îl urmau. Furtuna a fost foarte violentă, deşi limitată la această regiune a lacului; nu era nici o evidenţă a vreunei furtuni pe malul vestic.

Vântul era atât de puternic că valurile au început să se reverse peste barcă. Pânza fusese smulsă înainte ca apostolii s-o fi putut înfăşura, şi depindeau acum numai de vâslele lor pe care le mânuiau energic pentru a ajunge la ţărmul aflat la o distanţă de trei kilometri.

151:5.4 (1694.9) În acest timp, Iisus dormea în spatele bărcii, sub un mic adăpost. În momentul plecării din Betsaida, Maestrul era istovit, şi pentru a se putea odihni el a cerut apostolilor să îl ducă cu barca de partea cealaltă a lacului. Aceşti foşti pescari erau vâslaşi voinici şi experimentaţi, dar această furtună era una dintre cele mai violente care au fost întâlnite vreodată. Cu toate că vântul şi valurile au legănat barca ca pe o jucărie, Iisus a continuat să doarmă netulburat. Petru mânuia vâsla din dreapta de lângă pupă. Când barca a început să se umple de apă, el a dat drumul la vâslă şi s-a repezit către Iisus scuturându-l ca să-l trezească. Când s-a trezit, Petru i-a zis: „Maestre, nu şti oare că suntem prinşi de o furtună violentă? Dacă nu ne salvezi, avem să pierim cu toţii."

151:5.5 (1695.1) Afară din adăpostul său, sub ploaie, Iisus a început prin a-l privi pe Petru, apoi a scrutat întunecimea pentru a-i vedea pe vâslaşii care se luptau. După aceea, el şi-a întors din nou privirea către Simon Petru, care, în agitaţia sa, nu îşi apucase vâsla, şi i-a zis: „De ce sunteţi atât de înfricoşaţi? Unde vă este credinţa? Pace, rămâneţi liniştiţi. Abia de adresase Iisus această dojană lui Petru şi celorlalţi apostoli, şi l-a invitat pe Petru să caute pacea pentru a-şi calma sufletul tulburat, că atmosfera perturbată şi-a restabilit echilibrul şi s-a domolit bine. Valurile neliniştite s-au calmat aproape imediat, în timp ce norii negri care se condensaseră într-o scurtă aversă de ploaie au dispărut şi stelele au început să strălucească pe

cer. Atât cât putem noi judeca, era vorba de o pură coincidenţă, dar apostolii, şi mai ales Simon Petru, nu au încetat niciodată să considere episodul ca pe un miracol al naturii. Le venea prea uşor oamenilor vremii să creadă în miracolele naturii, căci erau convinşi că natura era un fenomen controlat direct de forţe spirituale şi de fiinţe supranaturale.

151:5.6 (1695.2) Iisus a explicat clar celor doisprezece că le vorbise sufletelor lor tulburate şi se adresase minţii lor devenite o jucărie a fricii, şi că el nu poruncise nicidecum elementelor, dar acest lucru nu a folosit la nimic. Discipolii Maestrului au stăruit întotdeauna în interpretarea, în felul lor, a tuturor coincidenţelor similare. Începând din ziua aceea, ei au persistat în a-l considera pe Maestru ca dispunând de o putere absolută asupra elementelor naturale. Petru nu a obosit niciodată să tot povestească că „până şi vântul şi valurile ascultau de el”.

151:5.7 (1695.3) Era seara târziu când Iisus şi tovarăşii săi au ajuns la ţărm. Noaptea era calmă şi magnifică. Ei s-au odihnit deci cu toţii în bărci şi nu au debarcat decât în dimineaţa zilei următoare, la puţină vreme după răsăritul soarelui. Când s-au reunit, în număr de vreo patruzeci, Iisus a zis: „Să mergem la poalele dealurilor şi să zăbovim acolo câteva zile pentru a medita la problemele împărăţiei Tatălui.”

6. Nebunul din Keresa

151:6.1 (1695.4) Cea mai mare parte a malului estic al lacului urca în pantă lină către ţinuturile înalte, dar, aproape de locul debarcării,

exista o colină abruptă care, pe alocuri, cădea perpendicular pe lac. Arătând cu degetul la coasta colinei vecine, Iisus a zis: „Să urcăm pe latura aceasta a colinei ca să luăm micul dejun şi să ne odihnim şi să stăm de vorbă într-unul dintre adăposturi.”

151:6.2 (1695.5) Toată această coastă a colinei era străpunsă de peşteri săpate în stâncă. Multe dintre aceste nişe erau vechi cavouri în stâncă. Cam pe la jumătatea înălţimii, pe o mică brână relativ plată, se găsea cimitirul micului sat al Keresei. În timp ce Iisus şi asociaţii lui treceau prin apropierea mormintelor, un nebun, care trăia în aceste peşteri de pe coasta colinei, s-a repezit la ei. Acest dement era foarte cunoscut în regiune; el fusese cândva prins cu legături şi cu lanţuri, şi închis într-una dintre grote. El îşi rupsese, de multă vreme, cătuşele şi rătăcea, acum, în libertate printre mormintele şi cavourile abandonate din stâncă.

151:6.3 (1696.1) Acest bărbat pe nume Amos era afectat de o formă recurentă de nebunie. El avea lungi perioade de timp în care se îmbrăca şi se purta cum se cuvine cu ceilalţi. În timpul unuia dintre aceste intervale de luciditate, el era plecat la Betsaida unde îl auzise predicând pe Iisus şi pe apostolii săi, şi, în vremea aceea, el începuse să creadă cu şovăială în evanghelia împărăţiei. Dar curând o fază furtunoasă a bolii sale a reapărut, şi a fugit către mormintele unde gemea, urla şi se purta în aşa fel încât îi teroriza pe toţi oamenii pe care îi întâlnea.

151:6.4 (1696.2) Când Amos l-a recunoscut pe Iisus, el a căzut la picioarele sale strigând: „Te cunosc, Iisus, dar eu sunt posedat de o mulţime de demoni şi te rog să nu mă chinui.” Acest om credea sincer că demenţa sa periodică era pricinuită de faptul că în momentul

crizelor, spiritele rele sau necurate intrau în el şi îi dominau mintea şi corpul. Necazurile sale erau în principal emoţionale - creierul său nu era grav bolnav.

151:6.5 (1696.3) Coborându-şi privirea la omul care se târa ca un animal la picioarele sale, Iisus s-a aplecat, l-a luat de mână, l-a ridicat şi a zis: „Amos, tu nu eşti posedat de un demon; tu ai auzit deja vestea cea bună că eşti un fiu de Dumnezeu. Îţi poruncesc să ieşi din transa aceasta.” Când Amos l-a auzit pe Iisus rostind aceste cuvinte, s-a produs o asemenea transformare în intelectul său că justeţea minţii sale şi controlul normal al emoţiilor sale au fost imediat restabilite. În momentul acela se adunase o mulţime considerabilă care venea din satul vecin, şi a sporit cu păstorii care păzeau turmele de porci de pe ţinuturile înalte. Toţi aceşti oameni au fost uluiţi să îl vadă pe nebun aşezat alături de Iisus şi de discipolii săi, în plin echilibru mental, discutând cu ei.

151:6.6 (1696.4) În timp ce porcarii năvăleau în sat pentru a răspândi vestea că alienatul fusese potolit, câinii au atacat o turmă abandonată de treizeci de porci şi au mânat cea mai mare parte dintre ei de sus de pe culme de-a dreptul în mare. Acest incident raportat la prezenţa lui Iisus şi la tămăduirea presupusă miraculoasă a lunaticului, a dat naştere legendei că Iisus îl vindecase pe Amos izgonind afară din el o legiune de demoni şi că aceşti demoni intraseră în porcii din turmă, ceea ce îi făcuse să se repeadă cu capul înainte către nimicirea lor în mare. Înainte de sfârşitul zilei, episodul fusese răspândit de porcari, şi tot satul crezuse aceasta. Amos a crezut cu certitudine în aceeaşi poveste; el văzuse porcii căzând peste marginea falezei la puţin timp după revenirea la calm a minţii sale tulburate, şi el a crezut

întotdeauna că aceste animale luaseră cu ele duhurile rele care îl chinuiseră şi torturaseră atâta vreme. Aceasta a contribuit mult la permanenţa vindecării sale. Este la fel de adevărat că apostolii lui Iisus (mai puţin Toma) au crezut că episodul cu porcii era direct legat de vindecarea lui Amos.

151:6.7 (1696.5) Iisus nu a găsit odihna pe care venise s-o caute. El a fost asaltat aproape toată ziua de oameni veniţi la vestea că Amos fusese vindecat, şi atraşi de povestea demonilor necuraţi ieşiţi din lunatic pentru a intra în turma de porci. Marţi dimineaţa devreme, după o singură noapte de odihnă, Iisus şi prietenii săi au fost treziţi de o delegaţie a acestor păgâni crescători de porci, venită să îl silească să plece de la ei. Purtătorul lor de cuvânt le-a zis lui Petru şi lui Andrei: „Pescari din Galileea, plecaţi de la noi şi duceţi profetul vostru cu voi. Noi ştim că este un sfânt, dar zeii ţării noastre nu îl cunosc, şi riscăm să pierdem un mare număr de porci. Ne este frică de voi, şi de aceea vă rugăm să vă duceţi de aici.” După ce i-a auzit, Iisus i-a zis lui Andrei: „Să ne reîntoarcem la noi acasă”

151:6.8 (1697.1) În momentul când erau pe punctul de a pleca, Amos s-a rugat de Iisus să îi permită să-l însoţească, dar Maestrul n-a vrut să consimtă. Iisus i-a zis lui Amos: „Nu uita că tu eşti un fiu al lui Dumnezeu. Întoarce-te acasă la tine şi arată-le marile lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut pentru tine.” Şi Amos a umblat pretutindeni făcând public faptul că Iisus izgonise o legiune de demoni din sufletul său tulburat, şi că aceste duhuri rele intraseră într-o turmă de porci, pe care îi mânase repede la nimicire. El nu s-a oprit până nu a vizitat toate oraşele Decapolisului proclamând marile lucruri pe care Iisus le făcuse pentru el.

Cartea Urantia

Capitolul 152

Evenimentele premergătoare crizei din Capernaum

152:0.1 (1698.1) VESTEA vindecării lui Amos, lunaticul din Keresa, se răspândise deja prin Betsaida şi prin Capernaum, astfel încât era o mare înghesuială în aşteptarea lui Iisus când barca sa a acostat în această dimineaţă de marţi. În această mulţime se găseau şi noii observatori trimişi în Capernaum de sinedriul din Ierusalim pentru a găsi un motiv ca să îl aresteze şi să îl inculpe pe Maestru. În vreme ce Iisus vorbea cu oamenii care se adunaseră pentru a-l întâmpina, Jair, unul dintre şefii sinagogii, şi-a croit drum prin mulţime, a căzut la picioarele sale, l-a prins de mână şi i-a cerut să îl însoţească în mare grabă spunându-i: „Maestre, fetiţa mea, unicul copil, zace acasă gata

să moară. Te rog să vii s-o vindeci.” Când Iisus a auzit cererea acestui tată, i-a zis: „Am să te însoţesc.”

152:0.2 (1698.2) În timp ce mergea cu Jair, mulţimea, care auzise rugămintea tatălui, i-a urmat pentru a vedea ceea ce avea să se petreacă. Cu puţin timp înainte de sosirea lor la casa liderului, şi pe când treceau repede pe o cale îngustă în care îi înghesuia mulţimea, Iisus s-a oprit brusc, strigând: „Cineva m-a atins.” Şi când persoanele de lângă el au negat că l-ar fi atins, Petru a zis: „Maestre, vezi bine că mulţimea aceasta te împinge, fapt care ameninţă să ne strivească, şi totuşi tu zici că cineva te-a atins. Ce vrei să zici?” Atunci Iisus a spus: „Eu am întrebat cine m-a atins, pentru că am simţit că ieşise din mine o energie vie.” El a privit în jurul lui şi ochii i-au căzut pe o femeie de lângă el, care a înaintat, a îngenuncheat la picioarele sale şi a zis: „Ani de zile am fost chinuită de o hemoragie extenuantă. Mulţi medici m-au făcut să sufăr multe; mi-am cheltuit tot ce aveam, dar nici unul nu a putut să mă vindece. Apoi am auzit vorbindu-se de tine, şi m-am gândit că, dacă aş putea măcar să-ţi ating marginea hainei, aş fi însănătoşită. Atunci, m-am împins odată cu mulţimea care a înaintat până ce am putut să fiu aproape de tine, Maestre, şi ţi-am atins haina; asta m-a făcut bine; ştiu că am fost vindecată de durerea mea.”

152:0.3 (1698.3) Auzind aceasta, Iisus a luat femeia de mână, a ridicat-o şi i-a zis: „Fiica mea, credinţa ta te-a vindecat; mergi în pace.” *Credinţa* ei este ceea ce o vindecase, nu *contactul* cu el. Acest caz este un bun exemplu de tămăduiri aparent miraculoase care au fost prezente în cariera pământească a lui Iisus, dar care, în nici un caz, nu au rezultat dintr-un act conştient al voinţei sale. Trecerea timpului a dovedit că această femeie era realmente vindecată de boala sa.

Credinţa sa era de o natură care îi îngăduia să perceapă direct puterea creatoare care se afla în persoana Maestrului. Cu credinţa pe care o avea, nu îi trebuia decât să se apropie de persoana Maestrului. Nu era câtuşi de puţin necesar ca ea să îi atingă un colţ al veşmântului; acest contact reprezenta pur şi simplu partea superstiţioasă a credinţei sale. Iisus a chemat-o în faţa lui pe această femeie din Cezareea lui Filip, numită Veronica, pentru a corecta două erori susceptibile de a rămâne în mintea ei sau de a subzista în cea a martorilor la această vindecare. El nu voia ca Veronica să plece gândindu-se că frica ei, în încercarea de a fura vindecarea ei, ar fi dat roade, sau că această tămăduire s-ar datora faptului de a fi atins în mod superstiţios veşmântul lui. Iisus dorea să se ştie de către lume că ceea ce operase la tămăduirea Veronicăi era *credinţa* curată şi vie.

1. În casa lui Jair

152:1.1 (1699.1) De bună seamă, această întârziere îl sporise teribil nerăbdarea lui Jair, astfel încât grupul s-a pus în mişcare grăbind mult pasul. Chiar înainte de a fi intrat în casa acestui lider, unul dintre servitori a ieşit zicând: „Nu-l mai deranja pe Maestru; fiica ta e moartă.” Dar Iisus a părut să nu acorde atenţie cuvintelor servitorului; luându-i pe Petru, Iacob şi Ioan, el s-a întors către tatăl dezolat şi i-a zis: „Să nu ai teamă; crede numai. Intrând în casă, el a văzut că deja cântăreţii din flaut erau acolo împreună cu bocitoarele şi făceau o larmă necuviincioasă; rudele se puseseră deja pe plâns şi pe văitat. Când a cerut să fie scoşi din încăpere toţi bocitorii, el a intrat cu tatăl,

cu mama şi cu cei trei apostoli ai lui. Le spusese bocitorilor că fata nu era moartă, dar ei l-au luat în derâdere. Iisus s-a adresat apoi mamei zicându-i: „Fiica ta nu este moartă; doar doarme.” Când agitaţia din casă s-a calmat, Iisus s-a apropiat de locul unde era culcat copilul, i-a luat mâna şi i-a zis: „Fiica mea, îţi spun, trezeşte-te şi te scoală.” Şi, când fata a auzit aceste cuvinte, s-a ridicat numaidecât şi a străbătut camera. Apoi, după ce şi-a revenit din zăpăceală, Iisus i-a poruncit să i se dea demâncare, căci ea stătuse vreme lungă fără hrană.

152:1.2 (1699.2) Era multă agitaţie la Capernaum contra lui Iisus. El a reunit deci familia şi le-a explicat că fetiţa intrase în comă în urma unei lungi stări febrile, că el nu făcuse decât să o deştepte şi că nu o reînviase dintre morţi. El le-a explicat acelaşi lucru apostolilor, dar a fost zadarnic. Tot ceea ce putea Iisus să spună în aceste cazuri de miracole aparente avusese prea puţin efect asupra discipolilor lui. Ei se aşteptau la miracole şi nu lipseau nici ocaziile de a atribui o nouă minune acţiunii lui Iisus. Maestrul şi apostolii s-au întors în Betsaida după ce Iisus le-a recomandat în mod special să nu relateze acest episod nimănui.

152:1.3 (1699.3) Când a ieşit din casa lui Jair, doi orbi, conduşi de un băiat mut, l-au urmat pretinzând cu strigăte puternice să fie vindecaţi. În acest moment, renumele lui Iisus ca vindecător era la apogeul său. Pe oriunde mergea, cei bolnavi şi cei năpăstuiţi îl aşteptau. Maestrul părea acum foarte obosit, şi toţi prietenii săi îşi făceau griji, de teamă că dacă va continua să propovăduiască şi să tămăduiască, va ajunge la capătul forţelor sale şi se va prăbuşi.

152:1.4 (1699.4) Apostolii lui Iisus, fără a vorbi de oamenii de rând, nu puteau să înţeleagă natura şi atributele acestui Om-Dumnezeu. Nici o generaţie ulterioară nu a fost de altfel capabilă să evalueze ceea ce s-a petrecut pe Pământ în persoana lui Iisus din Nazaret. Niciodată ştiinţa sau religia nu vor avea ocazia de a controla aceste evenimente remarcabile, pentru simplul motiv că această situaţie extraordinară nu va mai putea niciodată să se mai producă pe această planetă, sau în vreo altă lume a Nebadonului. Niciodată mai mult, pe nici o lume din tot acest univers, nici o fiinţă nu va apărea sub înfăţişarea cărnii muritoare, încorporând în acelaşi timp toate atributele energiei creatoare conjugate cu înzestrările spirituale care transcend timpul şi majoritatea celorlalte limitări materiale.
152:1.5 (1700.1) Niciodată înainte ca Iisus să fi fost pe Pământ, şi niciodată de atunci, n-a mai fost posibil să se obţină într-un mod atât de direct şi evident rezultatele care să însoţească credinţa solidă şi vie a muritorilor, bărbaţi şi femei. Pentru a repeta aceste fenomene, ar trebui să ne întoarcem în prezenţa imediată a lui Mihail, Creatorul, şi să îl găsim aşa cum era el în vremea aceasta - Fiul Omului. Tot aşa, astăzi, în timp ce absenţa sa împiedică asemenea manifestări materiale, trebuie să vă abţineţi de a limita în orice fel demonstraţia posibilă a *puterii* sale *spirituale.* Cu toate că Maestrul este absent ca fiinţă materială, el este prezent în inima oamenilor ca influenţă spirituală. Părăsind această lume, Iisus a permis spiritului său să trăiască alături de acela al Tatălui său, care locuieşte în mintea oricărui om.

2. Hănirea celor cinci mii

152:2.1 (1700.2) Iisus a continuat să propovăduiască poporului în timpul zilei şi să îi instruiască pe apostoli şi pe evanghelişti seara. Vineri a poruncit o săptămână de vacanţă pentru a le îngădui tuturor discipolilor săi să meargă să îşi petreacă câteva zile la ei acasă sau la prietenii lor înainte de a se pregăti să urce la Ierusalim pentru perioada Paştelor. Dar mai mult de jumătate din discipolii lui au refuzat să îl părăsească, iar mulţimea a sporit în fiecare zi într-atâta încât David Zebedeu a vrut să întemeieze un nou campament, dar Iisus a refuzat să consimtă. Maestrul avusese atât de puţin timp de odihnă în timpul sabatului că, duminică dimineaţa, 27 martie, el a căutat să se îndepărteze de mulţime. Câţiva evanghelişti au fost lăsaţi în urmă pentru a vorbi mulţimilor, în vreme ce Iisus şi cei doisprezece apostoli intenţionau să scape fără a fi zăriţi şi să ajungă pe celălalt mal al lacului, unde gândeau că găsesc, într-un magnific parc din sudul Betsaidei-Iulia, răgazul de care aveau atâta nevoie. Regiunea era un loc de plimbare preferat pentru locuitorii Capernaumului, care cunoşteau bine aceste parcuri de pe malul oriental.
152:2.2 (1700.3) Dar mulţimea nu a înţeles astfel. Cei interesaţi au văzut direcţia pe care o lua barca lui Iisus, au închiriat toate bărcile disponibile şi s-au lansat în urmărirea sa. Cei care nu au putut găsi ambarcaţiuni au plecat pe jos înconjurând extremitatea nordică a lacului.
152:2.3 (1700.4) Târziu în după-amiază, peste o mie de persoane îl reperaseră pe Maestru într-unul din parcuri. El le-a vorbit pe scurt şi Petru l-a înlocuit. Mulţi dintre aceşti oameni aduseseră mâncare. Ei

şi-au luat masa de seară, apoi s-au adunat în grupuri mici în timp ce apostolii şi discipolii lui Iisus le propovăduiau.

152:2.4 (1700.5) Luni după-amiază, mulţimea sporise. Ea număra acum peste trei mii de persoane şi totuşi - seara târziu - continuau să sosească, aducând cu ele toate felurile de bolnavi. Sute de persoane interesate îşi stabiliseră planurile de a se opri la Capernaum ca să îl vadă şi să îl audă pe Iisus în drumul lor spre Ierusalim pentru Paşti. Şi ei nu voiau cu nici un preţ să fie dezamăgiţi. Miercuri la amiază, aproape cinci mii de bărbaţi, femei şi copii se adunaseră în acest parc de la sud de Betsaida-Iulia. Vremea era agreabilă, căci sfârşitul anotimpului ploilor, în această regiune, era pe aproape.

152:2.5 (1700.6) Filip procurase provizii pentru hrana lui Iisus şi a celor doisprezece pentru trei zile; el lăsase acestea în seama tânărului Marcu, omul lor la toate. Această după-amiază era a treia zi de prezenţă pentru jumătate din mulţime, iar proviziile de merinde pe care oamenii le aduseseră erau pe sfârşite. David Zebedeu nu mai avea aici nici un oraş de corturi pentru a găzdui şi a hrăni mulţimile. Filip nici nu făcuse provizii pentru o mulţime atât de mare. Însă, cu toate că oamenilor le-a fost foame, ei nu voiau să plece de acolo. Se şoptea că Iisus, dornic de a evita problemele atât cu Irod, cât şi cu conducătorii din Ierusalim, alesese acest loc din afara jurisdicţiei duşmanilor săi ca loc convenabil pentru a fi încoronat ca rege. Entuziasmul mulţimii creştea din oră în oră. Nu i se spunea nimic lui Iisus, dar, bineînţeles, el ştia tot ceea ce se petrecea. Chiar şi cei doisprezece apostoli, şi în mod deosebit tinerii evanghelişti, aveau idei false despre aceste lucruri. Apostolii care erau în favoarea acestei încercări de a-l proclama pe Iisus rege erau Petru, Ioan, Simon

Zelotul şi Iuda Iscariotul. Cei care se opuneau planului erau Andrei, Iacob, Nataniel şi Toma. Matei, Filip şi gemenii Alfeu erau neutri. Capul acestui complot pentru încoronarea lui Iisus era Ioab, unul dintre tinerii evanghelişti.

152:2.6 (1701.1) Aceasta era situaţia, miercuri după-amiază către ora cinci, când Iisus i-a cerut lui Iacob Alfeu să convoace pe Andrei şi pe Filip. Iisus le-a zis: „Ce să facem cu mulţimea? Oamenii aceştia sunt cu noi de trei zile, şi multora dintre ei le este foame. Ei nu au alimente.” Filip şi Andrei au făcut un schimb de priviri, apoi Filip a răspuns: „Maestre, ar trebui să îi pui să umble prin satele din împrejurimi ca să cumpere de mâncare.” Andrei se temea de eşuarea complotul pentru instituirea unui rege; el l-a sprijinit deci repede pe Filip zicând: „Da, Maestre, eu cred că este cel mai bine să trimiţi mulţimea pe drumul ei ca să cumpere alimente în timp ce tu vei apuca puţină odihnă.” În timpul acesta, şi alţi apostoli dintre cei doisprezece interveniseră în discuţie. Iisus a zis atunci: „Dar eu nu vreau să îi trimit înfometaţi; nu puteţi voi să îi hrăniţi?” A fost prea mult pentru Filip care a strigat: „Maestre, acest loc în plină ţară este oare un loc unde putem cumpăra pâine pentru această mulţime? Cu două sute de dinari noi nu am avea de ajuns nici pentru o masă.”

152:2.7 (1701.2) Înainte ca alţi apostoli să fi avut posibilitatea să se exprime, Iisus s-a întors către Andrei şi Filip zicând: „Eu nu vreau să îi trimit de aici pe oamenii aceştia.” „Ei sunt acolo ca nişte oi fără păstor, şi aş vrea să îi hrănesc. Ce avem de mâncare?” În vreme ce Filip discuta cu Matei şi cu Iuda, Andrei l-a căutat pe tânărul Marcu pentru a verifica ceea ce rămânea din proviziile lor. El a revenit la ei zicând: „Nu i-au rămas băiatului decât cinci pâini de orz şi doi peşti

uscaţi” - şi Petru a adăugat cu promptitudine: „Şi trebuie să mai mâncăm şi în seara asta.”

152:2.8 (1701.3) Pentru o clipă, Iisus a rămas tăcut. Privirea lui se pierdu undeva în depărtare. Apostolii nu ziceau nimic. Iisus s-a întors deodată către Andrei şi i-a zis: „Adu-mi pâinile şi peştii.” Când Andrei i-a adus pâinea, Maestrul i-a zis: „Ordonă oamenilor să se aşeze pe iarbă în grupuri de câte o sută, şi desemnează câte un şef peste fiecare grup în timp ce îi aduci pe toţi evangheliştii aici cu noi.”

152:2.9 (1701.4) Iisus a luat pâinile în mâini şi a mulţumit Domnului. După care, a rupt pâinea şi a dat din ea apostolilor săi, care au dat-o evangheliştilor, care l-a rândul lor au dus-o mulţimii. Iisus a rupt din peşti şi i-a împărţit în acelaşi fel. Mulţimea a mâncat şi s-a săturat şi, când a terminat de mâncat, Iisus a zis discipolilor: „Strângeţi bucăţile ca să nu se piardă nimic.” Când au reuşit să adune bucăţile, ei umpluseră cu ele douăsprezece coşuri. Cam cinci mii de bărbaţi, femei şi copii au luat parte la această masă extraordinară.

152:2.10 (1702.1) Acesta a fost primul şi unicul miracol al naturii pe care Iisus l-a înfăptuit după ce l-a proiectat cu bună ştiinţă. Este adevărat că discipolii lui aveau tendinţa de a califica drept miracole nişte fenomene care nu erau aşa ceva, dar, în speţă, era vorba de un autentic ajutor supranatural. După cum ni s-a zis, Mihail a înmulţit elementele nutritive după cum a făcut-o întotdeauna, atâta că în împrejurarea aceasta, el a eliminat factorul timp şi procesul vital observabil din punct de vedere fizic.

3. Episodul încoronării

152:3.1 (1702.2) Alimentarea celor cinci mii cu ajutorul energiei supranaturale a fost un alt caz în care evenimentul reprezenta mila omenească aliată cu puterea creatoare. Acum că mulţimea fusese hrănită, şi datorită faptului că renumele lui Iisus fusese sporit ţinând seama de acest prodigios miracol, proiectul de a pune stăpânire pe Maestru şi de a-l proclama rege nu mai avea nevoie de indicaţiile nimănui. Ideea a părut să se răspândească în mulţime ca o boală molipsitoare. Reacţia mulţimii la această satisfacere neaşteptată şi spectaculoasă a nevoilor ei fizice a fost profundă şi irezistibilă. De multă vreme, li se propovădui-se iudeilor că la venirea sa, Mesia, fiul lui David, va face din nou să curgă lapte şi miere în ţară, şi că li se va oferi pâinea vieţii, aşa cum se presupusese că odinioară căzuse mană din cer peste strămoşii lor din deşert. Nu cumva această speranţă tocmai se realiza sub ochii lor? Când această mulţime înfometată şi sub-alimentată a încetat să se mai înfrupte din hrana miraculoasă, reacţia ei a fost unanimă: „Iată-l pe regele nostru.” Eliberatorul Israelului, făcătorul de minuni, venise. În ochii acestor oameni simpli, puterea de a hrăni atrăgea după sine dreptul de a domni. Nu este deloc de mirare că mulţimea sătulă s-a ridicat ca un singur om şi a strigat: „Fă-te rege.”

152:3.2 (1702.3) Acest strigăt puternic l-a entuziasmat pe Petru şi pe aceia dintre apostoli care nutreau încă speranţa de a-l vedea pe Iisus afirmându-şi dreptul de a domni. Falsele lor speranţe nu aveau să subziste multă vreme. Abia de se sfârşise ecoul puternicului strigăt să se repercuteze asupra stâncilor din preajmă, că Iisus a urcat pe o piatră enormă, şi-a ridicat braţul drept ca să atragă atenţia şi a zis:

„Copiii mei, intenţiile vă sunt bune, dar nu vedeţi prea departe şi gândirea voastră este materialistă.” A existat o scurtă întrerupere. Acest viteaz galileean stătea acolo, maiestuos învăluit în lumina încântătoare a acestui amurg oriental. Prin toată înfăţişarea sa avea statura unui rege, în timp ce el continua să vorbească mulţimii care îşi ţinea suflarea: „Voi aţi vrea să mă puneţi rege, nu pentru că sufletele voastre au fost iluminate de un mare adevăr, ci pentru că stomacurile v-au fost umplute cu pâine. De câte ori nu v-am zis că regatul meu nu este al acestei lumi? Împărăţia cerurilor pe care îl proclamăm este o fraternitate spirituală, şi nici un om nu îl poate conduce de pe un tron material. Tatăl meu care este în ceruri este suveranul infinit înţelept şi atotputernic al acestei fraternităţi spirituale a fiilor lui Dumnezeu pe Pământ. Oare am eşuat eu în revelarea mea a Tatălui spiritelor până într-atâta încât să vreţi un rege din Fiul său întrupat? Plecaţi acum, întoarceţi-vă la voi acasă. Dacă vă trebuie un rege, Tatăl luminilor să şadă pe un tron în inima fiecăruia dintre voi ca Suveran spiritual al tuturor lucrurilor.”

152:3.3 (1702.4) Aceste cuvinte ale lui Iisus au trimis de acolo mulţimea consternată şi descurajată. Mulţi dintre cei care crezuseră în el au făcut stânga-împrejur şi au încetat de atunci încolo să îl mai urmărească. Apostolii tăceau din gură, reuniţi în linişte, în jurul celor doisprezece coşuri umplute cu resturi de mâncare; numai tânărul Marcu, băiatul lor bun la toate, a deschis gura ca să zică: „Şi el a refuzat să fie regele nostru.” Înainte de a pleca singur pe dealuri, Iisus s-a întors către Andrei şi a zis: „Adu-i pe fraţii tăi la casa lui Zebedeu şi roagă-te cu ei, mai ales pentru fratele tău Simon Petru.”

4. Viziunea nocturnă a lui Simon Petru

152:4.1 (1703.1) Apostolii fără Maestrul lor - lăsaţi de unii singuri deoparte - au urcat în barca lor şi au început să vâslească în tăcere către Betsaida, pe malul vestic al lacului. Nici unul dintre cei doisprezece nu era tot atât de zdrobit şi de abătut ca Simon Petru. Abia de s-au rostit câteva cuvinte; ei se gândeau cu toţii la Maestrul aflat singur pe dealuri. Oare îi abandonase? Niciodată până atunci nu îi mai îndemnase să plece de acolo pe toţi, refuzând să îi însoţească. Ce puteau însemna toate acelea?

152:4.2 (1703.2) Curând i-a învăluit întunericul, căci se pornise un puternic vânt potrivnic care le făcea înaintarea aproape imposibilă. În timp ce orele nopţii se scurgeau vâslind din greu, Petru, istovit, s-a cufundat într-un somn adânc. Andrei şi Iacob l-au întins pe locul capitonat de pe partea dindărăt a bărcii. Pe când ceilalţi apostoli se trudeau împotriva vântului şi a valurilor, Petru a avut un vis, o viziune, în care se făcea că Iisus se apropia de ei păşind pe mare. Când Maestrul a părut că trece pe lângă barcă, Petru a strigat: „Salvează-ne, Maestre, salvează-ne.” Şi aceia care se găseau înapoia bărcii au auzit unele dintre cuvintele acestea. În timp ce această apariţie nocturnă continua în mintea lui Petru, el a visat că Iisus îi spunea: „Fii curajos; sunt eu; nu te teme.” Aceasta a avut efectul unui balsam de Gilead asupra sufletului frământat al lui Petru; s-a calmat atunci sufletul său tulburat, astfel încât el a strigat în visul său la Maestru: „Doamne, dacă eşti chiar tu, porunceşte-mi să vin şi să merg cu tine peste ape.” Şi, când Petru a început să meargă pe apă, valurile

tumultuoase l-au înfricoşat, şi tocmai se scufunda atunci când a strigat: „Doamne, salvează-mă!” Din cei doisprezece mai toţi l-au auzit scoţând acest strigăt. Petru a visat apoi că Iisus venea în ajutorul lui, îl lua de mână şi îl ridica zicând: „O, omule slab în credinţa ta, de ce te-ai îndoit?”

152:4.3 (1703.3) În legătură cu ultima parte a visului său, Petru s-a ridicat cu adevărat de pe banca pe care dormea, a trecut peste bord şi a căzut realmente în apă. El s-a deşteptat din visul său în timp ce Andrei, Iacob şi Ioan se aplecau peste marginea bărcii, l-au prins de mână şi l-au tras afară din mare.

152:4.4 (1703.4) Petru a considerat întotdeauna acest episod ca fiind real. El a crezut sincer că Iisus venise către ei în noaptea aceea. El nu a reuşit decât parţial să îl convingă pe Ioan Marcu, fapt care a explicat de ce acesta a eliminat din relatarea sa o parte a povestirii. Cât despre Luca, medicul, el a făcut cercetări aprofundate asupra subiectului şi a tras concluzia că episodul era o simplă viziune a lui Petru; în consecinţă, el a refuzat să încorporeze şi această povestire atunci când şi-a pregătit relatarea.

5. Întoarcerea la Betsaida

152:5.1 (1703.5) Joi înainte de zorii zilei, ei şi-au ancorat barca aproape de casa lui Zebedeu, apoi au dormit până la amiază. Andrei a fost primul care s-a sculat. El s-a plimbat pe ţărm şi l-a găsit pe Iisus, întovărăşit de băiatul lor la toate, aşezat pe o piatră de pe malul apei. Mulţi dintre oameni şi tinerii evanghelişti petrecuseră toată noaptea şi

o mare parte a zilei următoare în căutarea lui Iisus pe dealurile ţărmului estic. Dar Iisus, însoţit de tânărul Marcu, plecase pe jos la puţin timp după miezul nopţii pentru a înconjura lacul, a traversa fluviul şi a reveni la Betsaida.

152:5.2 (1704.1) Printre cei cinci mii care fuseseră în mod miraculos hrăniţi şi care, cu burta plină şi cu inima goală, voiau să facă din Iisus un rege, numai cinci sute au persistat în a-l urmări. Înainte ca aceştia din urmă să fi fost informaţi de întoarcerea sa la Betsaida, Iisus i-a cerut lui Andrei să îi reunească pe cei doisprezece apostoli şi pe asociaţii lor, inclusiv femeile, zicându-i: Aş vrea să le vorbesc. Şi când au fost toţi gata, Iisus a spus:

152:5.3 (1704.2) ”Cât vă voi mai suporta? Oare la toţi vă este aşa greu să înţelegeţi prin spirit şi tuturor vă lipseşte credinţa vie? În toate aceste luni, eu v-am propovăduit adevărurile regatului, şi cu toate acestea voi rămâneţi dominaţi de mobiluri materiale în loc de consideraţii spirituale. Nu aţi citit voi înşivă în Scripturi pasajul în care Moise îi încurajează pe copiii necredincioşi ai Israelului zicându-le: 'Nu vă temeţi. Rămâneţi liniştiţi şi contemplaţi salvarea Domnului.' Psalmistul a spus: 'Puneţi-vă credinţa în Domnul.' 'Fiţi răbdători, aşteptaţi-l pe Domnul şi aveţi mult curaj. El vă va întări inima.' 'Încredinţaţi povara voastră Domnului şi el vă va sprijini. Aveţi întotdeauna încredere în el şi descărcaţi-vă inima în faţa lui, căci Dumnezeu este refugiul vostru.' 'Acela care locuieşte în locul tainic al celui Preaînalt va sălăşlui în umbra celui Atotputernic.' 'Mai bine să ai credinţă în Domnul decât să îţi acorzi încrederea prinţilor oamenilor.'

152:5.4 (1704.3) ”Aţi înţeles acum că înfăptuirea de miracole şi de minuni materiale nu va câştiga sufletele în împărăţia spirituală? Noi am hrănit o mulţime de oameni, dar, după aceea, lor nici nu le-a fost foame de pâinea vieţii, nici nu le-a fost sete de apa dreptăţii spirituale. Când foamea lor a fost potolită, ei nu au căutat să intre în împărăţia cerurilor, ci mai degrabă să proclame regalitatea Fiului Omului după modelul regilor acestei lumi, numai pentru a putea mânca pâine fără a trebui să muncească pentru a o câştiga. Şi toate acestea, la care mulţi dintre voi au participat mai mult sau mai puţin, nu au contribuit cu nimic la revelarea Tatălui celest şi nici nu au făcut să progreseze împărăţia sa pe Pământ. Nu avem noi destui duşmani printre conducătorii religioşi ai ţinutului fără a face ceea ce este potrivit pentru a ni-i înstrăina deopotrivă pe conducătorii civili? Eu îl rog pe Tatăl meu să vă ungă ochii ca să puteţi vedea, şi să vă deschidă urechile ca să puteţi auzi, pentru ca voi să aveţi deplină credinţă în evanghelia pe care v-am propovăduit-o.”

152:5.5 (1704.4) Iisus a anunţat apoi că voia să se retragă câteva zile şi să se odihnească cu apostolii săi înainte de a urca către Ierusalim de Paşti, şi a interzis tuturor discipolilor săi şi mulţimii de a-l urma. Iisus şi cei doisprezece s-au dus deci cu barca în regiunea Genesaretului pentru două sau trei zile de odihnă şi de somn. Iisus s-a pregătit pentru o mare criză a vieţii sale terestre şi a petrecut deci multă vreme în comuniune cu Tatăl său care este în ceruri.

152:5.6 (1704.5) Vestea hrănirii celor cinci mii şi a încercării de a face din Iisus un rege a stârnit o mare curiozitate şi a sporit temerile conducătorilor civili şi religioşi din toată Galileea şi din toată Iudeea. Acest mare miracol nu a făcut nicidecum să progreseze evanghelia

împărăţiei în sufletul credincioşilor prea puţin entuziaşti şi orientaţi spre ceea ce este material, provocând însă o criză în familia apostolilor şi a discipolilor apropiaţi ai lui Iisus, care aveau tendinţa de a căuta miracole şi de a dori cu ardoare un rege. Acest episod spectaculos a pus capăt primei perioade de propovăduire, de educare şi de vindecare, pregătind astfel calea pentru inaugurarea ultimului an consacrat proclamării fazelor mai înalte şi mai spirituale ale noii evanghelii a regatului - filiaţia divină, libertatea spirituală şi mântuirea veşnică.

6. La Gensaret

152:6.1 (1705.1) În timp ce se odihnea în casa unui bogat credincios al religiei din Gensaret, Iisus a ţinut, în fiecare după-amiază, reuniuni fără formalităţi cu cei doisprezece apostoli. Aceşti ambasadori ai împărăţiei formau un grup serios, calm şi cuminte de oameni deziluzionaţi. Chiar şi după tot ceea ce se întâmplase, evenimentele ulterioare au revelat că cei doisprezece oameni nu erau complet dezrobiţi de noţiunile lor vechi şi îndelung nutrite despre venirea lui Mesia iudeu. Evenimentele celor câteva săptămâni precedente se derulaseră prea rapid ca aceşti pescari uluiţi să le fi putut pricepe pe deplin semnificaţia. Le trebuie timp bărbaţilor şi femeilor pentru a efectua nişte schimbări importante şi radicale în concepţiile lor fundamentale asupra conduitei sociale, asupra atitudinilor filozofice şi asupra convingerilor religioase.

152:6.2 (1705.2) În vreme ce Iisus şi cei doisprezece se odihneau în Gensaret, mulţimea s-a dispersat, unii întorcându-se acasă, alţii ducându-se la Ierusalim pentru Paşti. În mai puţin de o lună, discipolii entuziaşti ai lui Iisus, care îl urmau făţiş şi numărau peste cincizeci de mii numai în Galileea, s-au împuţinat la mai puţin de cinci sute. Iisus voia să le de-a apostolilor săi experienţa nestatorniciei aclamaţiilor populare, pentru ca ei să nu fie tentaţi să se bizuiască pe asemenea manifestări temporare de isterie religioasă după ce îi va vi lăsat să lucreze singuri pentru regat; dar el nu a reuşit decât parţial în efortul său.

152:6.3 (1705.3) În cea de-a doua seară a şederii lor în Gensaret, Maestrul a repetat apostolilor parabola semănătorului la care a adăugat aceste cuvinte: „Vedeţi voi, copiii mei, că apelul la sentimentele omeneşti este trecător şi total dezamăgitor; tot astfel, apelul exclusiv la intelect este golit de sens şi steril; numai adresând apelul vostru spiritului care trăieşte în mintea omenească puteţi voi spera să obţineţi un succes durabil şi să înfăptuiţi minunate transformări de caracter, care se vor traduce curând printr-o abundentă recoltă de adevărate roade ale spiritului în viaţa de zi cu zi a tuturor celor care sunt astfel eliberaţi din întunericul îndoielii prin naşterea spiritului în lumina credinţei - în împărăţiei cerurilor.”

152:6.4 (1705.4) Iisus a propovăduit apelul la emoţii ca tehnică de a prinde şi de a focaliza atenţia intelectuală. El a calificat mintea astfel trezită şi înviată drept poarta de intrare către sufletul în care rezidă această natură spirituală a omului care trebuie să recunoască adevărul

şi să răspundă la apelul spiritual al evangheliei, pentru a procura rezultatele permanente ale adevăratelor transformări de caracter.

152:6.5 (1705.5) Iisus s-a străduit astfel să îi pregătească pe apostoli pentru şocul iminent - criza din atitudinea publicului faţă de el, care avea să izbucnească cu câteva zile mai târziu. El a explicat celor doisprezece că şefii religioşi din Ierusalim conspirau cu Irod Antipa pentru a-l distruge. Cei doisprezece au început să înţeleagă mai bine (dar nu în mod definitiv) că Iisus nu va sta pe tronul lui David. Ei au priceput mai bine că minunile materiale nu vor face să progreseze adevărul spiritual. Ei au început să realizeze că hrănirea miraculoasă a celor cinci mii şi mişcarea populară pentru a face din Iisus un rege marcau apogeul speranţelor poporului care căuta miracole şi se aştepta la minuni, precum şi punctul culminant al aclamărilor lui Iisus de către populaţie. Ei au desluşit vag şi au prevăzut nedesluşit apropierea vremii trecerii prin sita spirituală şi a crudei adversităţi. Inteligenţa acestor doisprezece oameni s-a deşteptat cu încetul la înţelegerea naturii reale a sarcinii lor de ambasadori ai împărăţiei, şi ei au început să se călească pentru asprele şi severele încercări ale ultimului an de slujire a Maestrului pe Pământ.

152:6.6 (1706.1) Înainte de plecarea lor din Gensaret, Iisus s-a explicat cu privire la hrănirea miraculoasă a celor cinci mii. El a relatat exact celor doisprezece de ce se angajase în această manifestare extraordinară de putere creatoare. El i-a asigurat că nu cedase unei mişcări de compasiune faţă de mulţime înainte de a se încredinţa că aceasta era „conformă cu voia Tatălui.”

7. La Ierusalim

152:7.1 (1706.2) Duminică 3 aprilie din anul 29, Iisus, însoţit numai de cei doisprezece apostoli, a plecat din Betsaida către Ierusalim. Pentru a evita mulţimile şi pentru a atrage un minimum de atenţie, ei au trecut prin Gerasa şi Philadelphia. Iisus a interzis apostolilor să propovăduiască public pe parcursul acestei călătorii; el nu le-a permis nici să propovăduiască sau să predice pe durata şederii lor la Ierusalim. Ei au sosit în Bethania, lângă Ierusalim, târziu în seara de miercuri, 6 aprilie. Ei s-au oprit numai pentru o noapte la Lazăr, Marta şi Maria, dar, din ziua următoare, ei s-au despărţit. Iisus a rămas cu Ioan la un credincios pe nume Simon, vecin cu Lazăr din Bethania. Iuda Iscariotul şi Simon Zelotul s-au oprit la nişte prieteni din Ierusalim, pe când ceilalţi apostoli şedeau doi câte doi în diferite case.

152:7.2 (1706.3) În timpul acestui Paşte, Iisus nu a pătruns decât o singură dată în Ierusalim, şi aceasta cu prilejul marii zile a sărbătorii. Mulţi credincioşi din Ierusalim au ieşit din oraş sub conducerea lui Abner pentru a-l întâlni pe Iisus în Bethania. În cursul acestei şederi în Ierusalim, cei doisprezece au învăţat cât de mult sporeau sentimentele de amărăciune faţă de Maestrul lor. Ei au părăsit oraşul convinşi de iminenţă unei crize.

152:7.3 (1706.4) Duminică 24 aprilie, Iisus şi apostolii au plecat din Ierusalim către Betsaida trecând prin oraşele de coastă ale Ioppei, Cezareei şi Ptolemaidei. De acolo, ei au mers prin Rama şi Corazin către Betsaida unde au sosit vineri 29 aprilie. De îndată ce s-au întors,

Iisus l-a trimis pe Andrei să ceară şefului sinagogii permisiunea de a lua cuvântul în ziua următoare, ziua de sabat, la slujba de după-amiază. Iisus ştia bine că aceasta era ultima dată când i se va permite să vorbească în sinagoga din Capernaum.

Cartea Urantia

Capitolul 153

Criza din Capernaum

153:0.1 (1707.1) VINERI seara, ziua sosirii lor la Betsaida, şi în dimineaţa de sabat, apostolii au remarcat că Iisus era serios absorbit de o problemă gravă; ei îşi dădeau seama că Maestrul reflecta într-un mod neobişnuit la o treabă importantă. El nu a mâncat nimic de dimineaţă şi foarte puţin de la amiază. În tot timpul dimineţii de sabat şi în seara din ajun, cei doisprezece şi tovarăşii lor se reuniseră în mici grupuri în casă, în grădină şi de-a lungul ţărmului. Se simţea domnind asupra tuturor tensiunea incertitudinii şi neliniştea aşteptării. Iisus nu le spusese aproape nimic de la plecarea lor din Ierusalim.

153:0.2 (1707.2) De luni de zile nu îl văzuseră pe Maestru atât de preocupat şi de taciturn. Chiar şi Simon Petru era deprimat, dacă nu abătut. Andrei nu ştia ce să facă pentru asociaţii lui descurajaţi.

Nataniel spunea că erau în mijlocul „liniştii dinaintea furtunii.” Toma a exprimat opinia că „tocmai se producea un eveniment ieşit din comun.” Filip a recomandat lui David Zebedeu „să nu prevadă nimic pentru găzduirea şi hrănirea mulţimii înainte ca noi să ştim la ce se gândeşte Maestrul”. Matei şi-a reînnoit eforturile de a scoate din încurcătură trezoreria. Iacob şi Ioan vorbeau de apropiata predică din sinagogă şi făceau presupuneri asupra naturii ei şi a întinderii ei probabile. Simon Zelotul îşi exprima credinţa, în realitate nădejdea, că „Tatăl din ceruri putea fi pe punctul de a interveni într-un mod neaşteptat pentru a-l justifica şi a-l susţine pe Fiul său.” Cât despre Iuda Iscariotul, el îndrăznea să se complacă în gândul că Iisus era poate copleşit de regrete „pentru a nu fi avut curajul şi îndrăzneala de a permite celor cinci mii de a-l proclama rege al iudeilor”.

153:0.3 (1707.3) Ieşind din acest grup de ucenici deprimaţi şi dezolaţi, Iisus a plecat, în această splendidă după-amiază de sabat, pentru a ţine predica sa istorică de la sinagoga din Capernaum. Singurele cuvinte de încurajare sau de urare de noroc pe care le-a primit de la discipolii lui imediaţi au fost adresate de unul dintre candizii gemeni Alfeu. Acesta l-a salutat cu voioşie pe Iisus în momentul în care el a părăsit casa pentru a se duce la sinagogă, zicând: „Ne rugăm pentru ca Tatăl să te ajute şi ca la noi să vină mulţimi mai numeroase ca oricând.”

1. Punerea în scenă

153:1.1 (1707.4) O asistenţă distinsă l-a întâmpinat pe Iisus la ora trei din după-amiaza acestei zile încântătoare în noua sinagogă din

Capernaum. Prezida Jair, care i-a înmânat Scripturile lui Iisus pentru citire. În ajun, sosiseră la Ierusalim cincizeci şi trei de farisei şi de saduchei. Peste treizeci şi trei de lideri şi de conducători ai sinagogilor din vecinătate erau prezenţi deopotrivă. Aceşti şefi religioşi iudei acţionau după ordinele primite direct de la sinedriul Ierusalimului; ei constituiau avangarda ortodoxă venită ca să declare un război deschis lui Iisus şi discipolilor săi. Aşezaţi alături de ei pe locurile de onoare ale sinagogii, se găseau observatorii oficiali ai lui Irod Antipa; ei fuseseră instruiţi să verifice exactitatea raporturilor tulburătoare care anunţau că populaţia făcuse o încercare de a-l proclama pe Iisus drept rege al iudeilor, acolo în domeniile lui Filip, fratele lui Irod.

153:1.2 (1708.1) Iisus a înţeles că duşmanii săi, al căror număr sporea, aveau curând să îi declare un război mărturisit şi deschis, şi el a ales cu îndrăzneală să preia ofensivă. Când îi hrănise pe cei cinci mii el contestase ideile lor despre un Mesia material; acum, el a decis din nou să atace conceptul lor de eliberator al iudeilor. Această criză, care a debutat cu alimentarea celor cinci mii şi s-a terminat cu predica din această după-amiază de sabat, a marcat începutul fluxul mareei renumelui şi a aclamaţiilor populare. De acum înainte, lucrarea regatului trebuia să constea din ce în ce mai mult în sarcina majoră de a câştiga trainic pe convertiţii spirituali la fraternitatea cu adevărat religioasă a umanităţii. Această predică a marcat criza de tranziţie dintre perioada de discutare, de controversă şi de decizie, şi cea de război deschis care conducea la o acceptare finală sau la o respingere definitivă.

153:1.3 (1708.2) Maestrul ştia bine că în gând, un mare număr dintre cei care îl urmau se pregăteau, lent dar sigur, să îl renege definitiv. El mai ştia şi că un mare număr dintre discipolii săi vor dobândi, lent, dar sigur, această educaţie a minţii şi această disciplină a sufletului care le va permite să triumfe asupra îndoielilor şi să afirme credinţa lor totală în evanghelia împărăţiei. Iisus înţelegea pe deplin cum se pregăteau oamenii pentru deciziile dintr-o criză şi pentru înfăptuirea bruscă de acte care să implice o alegere curajoasă, prin lentul proces al alegerii reiterate dintre bine şi rău în situaţii recurente. El i-a supus pe mesagerii săi la decepţii repetate şi le-a oferit ocazii frecvente de încercări în care ei trebuiau să aleagă dintre maniera cea bună sau cea rea de a face faţă dificultăţilor spirituale. El ştia că putea să conteze pe discipolii săi, că în momentul încercării finale, ei îşi vor lua deciziile esenţiale conform atitudinilor mentale şi reacţiilor spirituale cu care se obişnuiseră anterior.

153:1.4 (1708.3) Această criză din viaţa lui Iisus a început prin alimentarea celor cinci mii şi s-a terminat prin această predică din sinagogă. Criza din viaţa apostolilor a început cu această predică din sinagogă şi a continuat vreme de un an întreg, pentru a nu lua sfârşit decât în momentul judecării şi al crucificării Maestrului.

153:1.5 (1708.4) Înainte ca Iisus să fi început să vorbească în după-amiaza aceea, toţi care se aflau în sinagogă nu se gândea decât la un singur mare mister, nu îşi punea decât o întrebare supremă. Atât prietenii lui, cât şi duşmanii lui nu se gândeau decât la aceasta: De ce a inversat el atât de hotărât şi atât de eficient sensul curentului entuziasmului popular? Imediat înainte şi după această predică

îndoielile şi dezamăgirile acestor aderenţi nemulţumiţi s-au schimbat într-o opoziţie inconştientă şi au sfârşit prin a se transforma într-o adevărată ură. După această predică din sinagogă s-a întâmplat pentru prima dată ca Iuda Iscariotul să nutrească în mod conştient gândul de a pleca; dar, deocamdată, el a dominat eficient toate tendinţele de ordinul acesta.

153:1.6 (1708.5) Fiecare era nedumerit. Iisus a lăsat toată lumea mâhnită şi confuză. El se angajase recent în cea mai mare demonstraţie de putere supranaturală din toată cariera sa. Hrănirea celor cinci mii a fost evenimentul vieţii sale pământeşti care a făcut maximum de apel la conceptul iudaic de Mesia cel aşteptat. Dar acest avantaj extraordinar a fost imediat contrabalansat într-un mod inexplicabil prin refuzul prompt şi net de a fi proclamat rege.

153:1.7 (1709.1) Vineri seara, apoi din nou în dimineaţa de sabat, conducătorii veniţi din Ierusalim făcuseră lungi şi perseverente eforturi pe lângă Jair să îl împiedice pe Iisus să vorbească în sinagogă, dar a fost în zadar. La toată argumentarea lor, Jair nu avea decât un singur răspuns: „Eu am acordat permisiunea cerută şi nu îmi voi încălca cuvântul.”

2. Predica istorică

153:2.1 (1709.2) Iisus a pornit această predică citind din Lege următoarele pasaje ale Deuteronomului: „Însă se va întâmpla că, dacă acest popor nu ascultă vocea lui Dumnezeu, va fi cu siguranţă blestemat de nelegiuirile sale. Domnul va face ca tu să fii lovit de

duşmanii tăi; tu vei fi dus în toate regatele pământului. Domnul te va preda, împreună cu regele pe care îl vei fi pus pe tron, unei naţiuni străine. Vei deveni o ciudăţenie, un proverb şi o batjocură printre toate naţiunile. Fiii şi fiicele tale vor intra în captivitate. Străinii în Israel vor dobândi o înaltă autoritate şi tu vei fi coborât jos. Şi toate aceste lucruri ţi se vor întâmpla mereu, ţie şi seminţiei tale, pentru că nu ai vrut să asculţi cuvântul Domnului. De aceea îi vei servi pe duşmanii tăi veniţi să te asalteze. Tu vei îndura foamea şi setea, şi vei suporta jugul de fier al străinului. Domnul va ridica contra ta o naţiune care vine de departe, de la hotarele pământului, o naţiune a cărei limbă nu o vei înţelege, o naţiune cu chipul aspru care va avea puţină consideraţie pentru tine. Şi te vor hărţui în toate oraşele tale până ce înaltele ziduri de apărare în care ţi-ai pus încrederea vor fi doborâte; şi toată ţara va cădea pe mâna lor. Şi se va ajunge ca tu să fii silit să mănânci fructul propriului tău corp, carnea fiilor tăi şi a fiicelor tale, în tot acest timp de asediu, din cauza sărăciei în care te vor împinge duşmanii tăi."

153:2.2 (1709.3) Când Iisus a terminat această lectură, el a trecut la Profeţi şi a citit din Ieremia: „Dacă nu vreţi să ascultaţi cuvintele servitorilor mei, profeţii pe care vi i-am trimis, atunci voi face această casă asemănătoare cu Siloh şi voi face din acest oraş un blestem pentru toate naţiunile pământului. Preoţii şi învăţătorii l-au auzit pe Ieremia rostind aceste cuvinte în casa Domnului. Şi s-a întâmplat că, atunci când Ieremia a terminat de zis tot ceea ce Domnul îi poruncise să anunţe întregului popor, preoţii şi învăţătorii au pus mâna pe el spunând: 'Tu vei muri cu siguranţă'. Şi tot poporul s-a înghesuit în jurul lui Ieremia în casa Domnului. Când prinţii din Iuda au auzit

aceste lucruri, ei l-au judecat pe Ieremia. Şi preoţii şi învăţătorii le-au vorbit prinţilor şi întregului popor spunând: 'Acest om a meritat moartea, căci el a profeţit împotriva oraşului nostru, şi l-aţi auzit cu propriile voastre urechi.' Atunci Ieremia a zis tuturor prinţilor şi întregului popor: 'Domnul m-a trimis să rostesc în profeţia împotriva acestei case şi contra acestui oraş toate cuvintele pe care le-aţi auzit. Reformaţi-vă deci conduita şi îndreptaţi-vă faptele şi daţi ascultare vocii Domnului, Dumnezeul vostru, ca să scăpăm de răul care a fost pronunţat contra voastră. Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre. Trataţi-mă aşa cum vă va părea bine şi just, dar să ştiţi bine că, dacă mă omorâţi, veţi vărsa sânge nevinovat peste voi şi peste acest popor, căci, în adevăr, Domnul m-a trimis pentru a face să răsune toate aceste cuvinte în urechile voastre.'

153:2.3 (1710.1) ”Preoţii şi învăţătorii vremii au căutat să îl ucidă pe Ieremia, dar judecătorii nu au vrut să consimtă. Totuşi, din cauza cuvintelor sale de avertizare, ei l-au coborât cu ajutorul unor funii într-o temniţă noroioasă în care s-a scufundat până la subsuori. Iată ceea ce i-a făcut poporul iudeu acestui profet Ieremia atunci când el a ascultat de porunca Domnului de a-i preveni pe fraţii lui de căderea lui politică iminentă. Astăzi, aş vrea să vă întreb: Cum vor trata ei, principalii preoţi şi lideri religioşi ai acestui popor, pe un om care îndrăzneşte să îi avertizeze de ziua condamnării lor spirituale? Veţi căuta voi, totodată, să îl trimiteţi la moarte pe învăţătorul care are îndrăzneala de a proclama cuvântul Domnului, şi care nu se teme de a semnala modul în care refuzaţi voi să mergeţi pe drumul luminii care conduce la intrarea în împărăţia cerurilor?

153:2.4 (1710.2) ”Ce căutaţi voi ca dovadă a misiunii mele pe pământ? Noi v-am lăsat în pace în poziţiile voastre de influenţă şi de putere în timp ce predicăm veştile bune celor sărmani şi celor asupriţi. Noi nu am lansat nici un atac ostil contra a ceea ce respectaţi voi; noi am proclamat mai degrabă o nouă libertate pentru sufletul oamenilor chinuiţi de frică; eu am venit în lume pentru a-l revela pe Tatăl meu şi pentru a institui pe pământ fraternitatea spirituală a fiilor lui Dumnezeu, împărăţia cerurilor. Cu toate că de multe ori v-am amintit că regatul meu nu este al acestei lumi, Tatăl meu v-a acordat totuşi numeroase manifestări de miracole materiale care se adăugau la transformările şi regenerările mai evidente.

153:2.5 (1710.3) ”Ce alt semn mai aşteptaţi de la mine? Eu declar că aveţi deja suficiente dovezi pentru a vă putea lua deciziile. În adevăr, în adevăr, eu le zic multora dintre auditorii mei de astăzi, voi sunteţi confruntaţi cu necesitatea de a alege drumul pe care o s-o luaţi. Aşa cum Ioşua le-a zis străbunilor voştri, eu vă zic să alegeţi astăzi pe cine vreţi să slujiţi. Mulţi dintre voi se găsesc astăzi la răscruce de drumuri.

153:2.6 (1710.4) ”Când nu m-aţi putut găsi după ce mulţimea a fost hrănită pe partea cealaltă a lacului, unii dintre voi aţi închiriat bărcile de pescuit din Tiberiada care se aflau adăpostite în vecinătate pe perioada furtunii săptămânii din urmă, şi aţi pornit în căutarea mea, dar pentru ce? Nu pentru a căuta adevărul şi dreptatea, nici pentru a învăţa mai bine cum să îi serviţi sau îngrijiţi pe semenii voştri, nu, ci mai degrabă pentru a avea mai multă pâine fără să munciţi! Aceasta nu pentru a vă umple sufletul de cuvântul vieţii, ci pentru a vă umple burta cu pâinea uşurătăţii. De multă vreme, vi s-a propovăduit că,

odată cu venirea sa, Mesia va înfăptui minuni care vor face viaţa uşoară şi agreabilă pentru tot poporul ales. Nu este deci de mirare, atunci, că, voi care aţi fost astfel educaţi, veţi dori cu ardoare pâine şi peşte. Eu vă declar însă că nu aceasta este misiunea Fiului Omului. Eu am venit să proclam libertatea spirituală, să propovăduiesc adevărul veşnic şi să nutresc credinţa vie.

153:2.7 (1710.5) ”Fraţii mei, nu râvniţi la carnea care piere, ci căutaţi mai degrabă merindele spirituale care hrănesc chiar şi până în viaţa veşnică. Pâinea vieţii este cea pe care o dă Fiul tuturor celor care vor să o ia şi să o mănânce, căci Tatăl a dăruit fără măsură această viaţă Fiului. Când m-aţi întrebat: 'Ce trebuie să facem pentru a înfăptui lucrările lui Dumnezeu?' Eu v-am spus limpede: 'Lucrarea lui Dumnezeu constă în a crede în cel pe care el l-a trimis.'”

153:2.8 (1710.6) Apoi Iisus a arătat cu degetul la desenul unui vas plin de mană ornat cu ciorchini de struguri şi care decora lintoul noii sinagogi, şi a zis: „Voi aţi crezut că, în deşert, strămoşii voştri au mâncat mană - pâinea cerului - dar eu vă zic că aceasta era pâinea pământului. În vreme ce Moise nu a dat strămoşilor voştri pâine din cer, Tatăl meu este acum gata să vă dea adevărata pâine a vieţii. Pâinea cerului este ceea ce vine de la Dumnezeu şi dă viaţă veşnică oamenilor acestei lumi. Dacă îmi ziceţi: Dă-ne această pâine vie, eu vă voi răspunde: Eu sunt această pâine a vieţii. Cui va veni la mine nu îi va fi foame, şi aceluia care crede în mine nu îi va fi niciodată sete. Voi m-aţi văzut, aţi trăit cu mine, aţi contemplat lucrările mele, şi totuşi nu credeţi că eu am venit de la Tatăl din ceruri. Însă, voi toţi care credeţi cu adevărat să nu vă temeţi. Toţi cei care sunt conduşi de

Tatăl meu vor veni la mine, şi cine vine la mine nu va fi în nici un fel respins.

153:2.9 (1711.1) ”Acum, lăsaţi-mă să vă declar, o dată pentru totdeauna, că eu am coborât pe Pământ nu pentru a face propria mea voie, ci voia Celui care m-a trimis. Şi voia ultimă a celui ce m-a trimis este ca eu să nu pierd pe nici unul dintre cei pe care mi i-a dat. Iată voia Tatălui: Ca oricine îl vede pe Fiu şi îl crede să aibă viaţă veşnică. Până mai ieri, eu v-am hrănit cu pâine destinată corpului vostru; astăzi, eu ofer pâinea vieţii sufletului vostru înfometat. Vreţi voi acuma să absorbiţi pâinea spiritului cu aceeaşi bunăvoinţă cu care aţi mâncat pâinea acestei lumi?”

153:2.10 (1711.2) Pe când Iisus zăbovea o clipă pentru a privi asistenţa, unul dintre învăţătorii din Ierusalim (membru al sinedriului) s-a ridicat şi a întrebat: „Oare trebuie să înţeleg că tu afirmi a fi pâinea coborâtă din cer, şi că mana dată de Moise strămoşilor noştri în pustiu nu era?” Iar Iisus a răspuns: „Ai înţeles bine.” Atunci, fariseul a zis: „Dar nu eşti tu Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif tâmplarul? Tatăl tău şi mama ta, precum şi fraţii şi surorile tale nu sunt ei cunoscuţi de mulţi dintre noi? Cum se face atunci că tu apari aici în casa lui Dumnezeu şi declari că ai coborât din cer?”

153:2.11 (1711.3) Între timp, era atâta murmur în sinagogă şi atâta ameninţare de zarvă că Iisus s-a ridicat şi a zis: „Fiţi răbdători; Adevărul nu are de ce să se teamă de o examinare cinstită. Eu sunt tot ceea ce ziceţi, şi mai mult de atât. Tatăl şi cu mine suntem una. Fiul face numai ceea ce Tatăl l-a învăţat. Cât despre toţi cei care sunt daţi Fiului de către Tată, Fiul îi va primi în el însuşi. Voi aţi citit următoarele pasaje ale Profeţilor: 'Toţi veţi fi învăţaţi de Dumnezeu' şi

'Cei pe care îi va învăţa Tatăl vor asculta şi de Fiul său.' Oricine urmează îndrumările spiritului lăuntric al Tatălui va sfârşi prin a veni la mine. Nici un om nu l-a văzut pe Tatăl meu, dar spiritul Tatălui trăieşte în om. Cât despre Fiul coborât din cer, el sigur l-a văzut pe Tată, şi cei care cred sincer pe acest Fiu au deja viaţă eternă.

153:2.12 (1711.4) Eu sunt pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în deşert şi sunt morţi. Cât despre pâinea care vine de la Dumnezeu, dacă un om a mâncat din ea, el nu va muri niciodată în spirit. Vă repet că eu sunt această pâine vie, şi că orice suflet care realizează unitatea naturilor divine şi omeneşti va trăi veşnic. Această pâine a vieţii pe care eu o dărui cui vrea să o primească este propria mea natură vie şi conjugată. Tatăl este în Fiu şi Fiul este una cu Tatăl - aceea este revelaţia mea care aduce viaţă lumii, şi darul meu salvator pentru toate naţiunile.

153:2.13 (1711.5) Când Iisus a terminat de vorbit, şeful sinagogii a cerut mulţimii să plece, dar ea nu a vrut să se ducă de acolo. Ea s-a înghesuit în jurul lui Iisus pentru a pune şi alte întrebări, în vreme ce unii auditori murmurau şi discutau între ei. Această situaţia a durat peste trei ceasuri, şi numai cu mult după ora şapte seara a apucat toată audienţa să se risipească.

3. După întrunire

153:3.1 (1712.1) Multe au fost întrebările puse lui Iisus după întrunire, câteva de către discipolii lui nedumeriţi, dar majoritatea de către

necredincioşii şicanatori care căutau numai să îl încurce şi să îl prindă în cursă.

153:3.2 (1712.2) Unul dintre vizitatorii farisei a urcat pe un soclu de lampadar şi a strigat această întrebare: „Tu ne zici că eşti pâinea vieţii. Cum de ne poţi tu da carnea ta să o mâncăm sau sângele tău să îl bem? La ce serveşte învăţătura ta dacă nu se poate pune în practică?” Iisus a răspuns la această întrebare zicând: „Eu nu v-am propovăduit despre carnea mea că este pâinea vieţii, sau sângele meu apa vie, ci v-am spus că viaţa mea întrupată este o revărsare de pâine cerească. Faptul Cuvântului lui Dumnezeu se revarsă în trupul şi în fenomenul Fiului Omului supus voii lui Dumnezeu constituie o realitate a experienţei care echivalează cu hrănirea divină. Voi nu puteţi nici să îmi mâncaţi carnea, nici să îmi beţi sângele, ci, în spirit, voi puteţi deveni una cu mine, tot aşa cum eu nu fac decât una cu Tatăl. Voi puteţi fi hrăniţi de cuvântul etern al lui Dumnezeu, care este în adevăr pâinea vieţii, şi care a fost coborâtă sub înfăţişarea cărnii muritoare; şi sufletul vostru poate fi udat de spiritul divin care este cu adevărat apa vieţii. Tatăl m-a trimis în lume pentru a arăta cum doreşte el să locuiască în toţi oamenii şi să îi îndrume; şi eu am trăit această viaţă întrupată astfel încât să îi inspir deopotrivă pe toţi oamenii pentru ca ei să caute totdeauna să cunoască şi să facă voia Tatălui celest care sălăşluieşte în ceruri.”

153:3.3 (1712.3) Atunci, una dintre iscoadele din Ierusalim care îl observase pe Iisus şi pe apostolii săi zise: „Băgăm de seamă că nici tu, nici apostolii nu vă spălaţi cum se cuvine mâinile înainte de a mânca pâine. Voi trebuie să ştiţi bine că obiceiul de a mânca cu mâinile pătate şi nespălate este o încălcare a legii celor de demult. Voi

nu vă spălaţi cum trebuie nici cupele de vin, nici vasele voastre. De ce arătaţi atât de puţin respect pentru tradiţiile părinţilor voştri şi legile strămoşilor noştri?” După ce l-a ascultat, Iisus a răspuns: „De ce încălcaţi voi poruncile lui Dumnezeu prin legile tradiţiei voastre? Porunca zice: 'Onorează-i pe tatăl şi pe mama ta' şi ordonă ca voi să împărtăşiţi cu ei resursele voastre dacă este necesar; dar voi promulgaţi o lege a tradiţiei care permite copiilor, care se sustrăgeau îndatoririlor, de a zice că banii de care s-ar fi putut ajuta părinţii au fost 'daţi lui Dumnezeu'. Legea strămoşilor îi degajă astfel de responsabilitatea lor pe aceşti copii făţarnici, chiar şi dacă ulterior aceştia folosesc toţi aceşti bani pentru propria lor bunăstare. Cum se face că voi anulaţi astfel porunca prin propria voastră tradiţie? Ipocriţilor, Isaia a profeţit bine despre voi atunci când a spus: 'Acest popor m-a onorat cu buzele lui, dar inima lui este departe de mine. Degeaba îmi închină un cult, căci ei propovăduiesc ca doctrine preceptele omeneşti.'

153:3.4 (1712.4) Vedeţi cum abandonaţi porunca pentru a vă agăţa de nişte tradiţii omeneşti. Sunteţi cu toţii dispuşi să tăgăduiţi cuvântul lui Dumnezeu pentru a menţine propriile voastre tradiţii. Şi, în multe alte feluri, voi îndrăzniţi să instituiţi propria voastră învăţătură mai presus de Lege şi de Profeţi.

153:3.5 (1712.5) Apoi Iisus şi-a adresat observaţiile tuturor celor de faţă. El a zis: „Ascultaţi-mă cu toţii. Omul nu este, din punct de vedere spiritual, murdărit de ceea ce îi intră pe gură, ci mai degrabă de ceea ce îi iasă pe gură şi vine din inima sa.” Apostolii înşişi nu au reuşit să înţeleagă pe de-a-ntregul sensul cuvintelor sale, căci şi Simon Petru l-a întrebat: „Ca nu cumva unii auditori să fie inutil

ofensaţi, nu ai vrea tu să explici înţelesul acestor cuvinte?” Atunci, Iisus i-a zis lui Petru: „Oare şi tu eşti tare de cap? Nu şti tu că orice plantă necultivată de Tatăl meu celest va fi smulsă? Întoarce-ţi acum atenţia către cei care ar vrea să cunoască adevărul. Nu îi poţi sili pe oameni să iubească adevărul. Mulţi dintre aceşti învăţători sunt călăuze oarbe, şi tu ştii că, dacă orbul conduce pe orb, amândoi cad în groapă. Apleacă-ţi urechea în vreme ce îţi spun adevărul cu privire la lucrurile care pătează din punct de vedere moral şi contaminează din punct de vedere spiritual pe oameni. Eu proclam că, pe oameni îi murdăreşte nu ceea ce intră în corp pe gură sau pătrunde în minte prin ochi şi urechi. Un om nu este murdărit decât de răul care ia naştere în inima sa şi găseşte exprimare în vorbele şi în faptele acestui nelegiuit. Nu ştii tu că din inimă vin gândurile rele, plănuirile răutăcioase de crimă, de furt şi de adulter, precum şi gelozia, orgoliul, mânia, răzbunarea, injuriile şi falsele mărturii? Iată ceea ce îi pângăreşte pe oameni, iar nu faptul de a mânca pâine cu mâinile nespălate potrivit ceremoniei.”

153:3.6 (1713.1) Comisarii farisei ai sinedriului din Ierusalim erau acum aproape convinşi că trebuiau să îl aresteze pe Iisus sub acuzarea de blasfemie sau sub aceea de a fi luat în zeflemea legea sacră a iudeilor, de unde şi eforturile lor de a-l implica într-o discuţie asupra anumitor tradiţii ale bătrânilor, şi, dacă este posibil, într-un atac contra celor ce erau numite legi orale ale naţiunii. Oricât de rară ar fi fost apa, aceşti iudei robi ai tradiţiei nu neglijau niciodată să îndeplinească ceremonia cerută a spălării mâinilor înainte de fiecare masă. Ei aveau drept credinţă „că mai bine să mori decât să încalci poruncile bătrânilor.” Iscoadele puseseră întrebarea referitoare la

curăţirea mâinilor pentru că se zvonea că Iisus spusese: „Mântuirea este o chestiune de inimă curată mai degrabă decât de mâini curate.” Este greu să se renunţe la asemenea credinţe odată ce ele fac parte din religia voastră. Cu mulţi ani mai târziu, apostolul Petru era încă aservit, din frică, multora dintre aceste tradiţii privitoare la lucrurile curate şi necurate; el nu a fost eliberat de ele decât după ce a avut un vis frapant şi extraordinar. Se pot înţelege mai bine toate acelea amintindu-se că iudeii puneau în aceeaşi lumină faptul de a mânca cu mâinile nespălate cu acela de a face comerţ cu o prostituată; cele două erau deopotrivă pasibile de excomunicare.

153:3.7 (1713.2) Acesta este felul în care Maestrul a decis să analizeze şi să expună prostia întregului sistem rabinic de legi şi de regulamente reprezentate prin legea orală - tradiţiile străbunilor, care erau toate considerate ca fiind mai sacre şi mai obligatorii pentru iudei chiar decât învăţăturile Scripturilor. Iisus s-a exprimat cu mai puţină rezervă fiindcă ştia că venise ceasul când nu se mai putea face nimic pentru a împiedica o ruptură deschisă a relaţiilor cu liderii religioşi.

4. Ultimele cuvinte în sinagogă

153:4.1 (1713.3) În toiul discuţiilor care au urmat întrunirea, unul dintre fariseii din Ierusalim a adus la Iisus un tânăr dement care era posedat de un spirit indisciplinat şi rebel. Înfăţişându-l lui Iisus, îl întrebă: „Ce poţi tu să faci în cazul unei nenorociri ca aceasta? Poţi tu alunga demonii?” Şi când Maestrul l-a privit pe băiat, a fost mişcat de compasiune; şi, făcându-i semn să se apropie, l-a luat de mână şi i-a

zis: „Tu ştii cine sunt eu; ieşi din el; însărcinez pe unul dintre tovarăşii tăi loiali să vegheze ca tu să nu mai vii înapoi. Şi îndată tânărul a redevenit normal şi şi-a recăpătat bunul simţ. Acesta a fost primul caz în care Iisus a izgonit realmente un „duh rău” afară dintr-o fiinţă umană. În toate cazurile anterioare era vorba numai de pretinse posedări de demoni; însă acesta era un caz autentic de posedare demonică, după cum se produceau uneori în acele vremuri. Începând cu Rusaliile, spiritul Maestrului răspândit peste toată carnea a făcut pe veci imposibil acestor câţiva rebeli celeşti să mai domine astfel unele tipuri instabile de fiinţe omeneşti.

153:4.2 (1714.1) Când populaţia s-a minunat, unul dintre farisei s-a ridicat şi l-a acuzat pe Iisus că putea face aceste lucruri mulţumită alianţei sale cu demonii. El atras atenţia că limbajul folosit de Iisus pentru a-l alunga pe acest demon implica că ei se cunoşteau reciproc. A continuat afirmând că învăţătorii religioşi şi conducătorii din Ierusalim ajunseseră la concluzia că Iisus înfăptuia toate aceste aşa-zise miracole prin puterea lui Belzebut, prinţul demonilor. Fariseul a adăugat: „Să nu aveţi nimic în comun cu omul acesta. El este partenerul lui Satan.”

153:4.3 (1714.2) Atunci Iisus zise: „Cum poate Satan să îl izgonească pe Satan? Un regat îndreptat contra lui însuşi nu poate subzista. Dacă o casă este divizată contra ei înseşi, ea este în curând sortită ruinării. Poate oare un oraş să ţină piept unui asediu dacă nu este unit? Dacă Satan îl alungă pe Satan, el este divizat contra lui însuşi, şi atunci cum va subzista împărăţia sa? Voi ar trebui să ştiţi că nimeni nu poate intra în casa unui om puternic şi să îl prade de bunurile sale, decât dacă mai înainte l-a dominat şi l-a pus în lanţuri. Dacă prin puterea lui

Belzebut am izgonit eu demonii, prin ce îi izgonesc fiii voştri? Iată de ce ei vor fi judecătorii voştri. Însă, dacă prin duhul lui Dumnezeu alung eu demonii, atunci regatul lui Dumnezeu a venit cu adevărat la voi. Dacă voi nu sunteţi orbiţi de prejudecăţi şi rătăciţi de frică şi de orgoliu, veţi percepe cu uşurinţă că printre voi se află o fiinţă mai mare decât demonii. Voi mă siliţi să proclam că acela care nu este cu mine este împotriva mea, şi că cine nu se adună cu mine se împrăştie. Îngăduiţi-mi să vă dau un avertisment solemn, vouă celor care, cu ochii deschişi şi cu o perversitate premeditată, îndrăzniţi să atribuiţi cu bună ştiinţă lucrările lui Dumnezeu faptelor demonilor! În adevăr, în adevăr, eu vă zic, toate păcatele voastre vor fi iertate, şi chiar şi toate blasfemiile voastre, dar oricine va rosti dinadins blasfemii contra lui Dumnezeu cu o intenţie rea nu va obţine niciodată iertarea. Din moment ce aceşti incorigibili aţâţători de nedreptate nu vor căuta şi nici nu vor primi niciodată iertarea, ei sunt capabili de păcatul de a respinge veşnic iertarea divină.

153:4.4 (1714.3) Mulţi dintre voi au sosit, astăzi, la răscruce de drumuri; voi începeţi să faceţi alegerea inevitabilă dintre voia Tatălui şi drumul întunericului pe care voi înşivă l-aţi ales, şi veţi sfârşi prin a fi ceea ce alegeţi acum. Sau trebuie să curăţaţi arborele şi fructul lui, sau arborele şi fructul lui vor fi corupte. Eu declar că, în regatul etern al Tatălui meu, arborele este cunoscut după roadele lui. Dar unii dintre voi seamănă cu nişte vipere; după ce au ales deja răul, cum ar mai putea ei să dea roade bune? La urma urmei, din abundenţa răului conţinut în inima voastră vorbeşte gura voastră.

153:4.5 (1714.4) Atunci, un alt fariseu s-a ridicat şi a spus: „Maestre, noi vrem ca tu să ne dai un semn predeterminat pe care să îl acceptăm

ca stabilind autoritatea ta şi dreptul tău de a propovădui. Vei fi tu de acord cu un astfel de aranjament?” După ce a auzit cuvintele acestea, Iisus a zis: „Această generaţie fără credinţă caută semne, dar nu vi se va da alt semn decât acela pe care îl aveţi deja şi acela pe care îl veţi vedea când Fiul Omului vă va părăsi.”

153:4.6 (1714.5) Când Iisus a sfârşit de vorbit, apostolii l-au înconjurat şi l-au condus afară din sinagogă. Ei l-au însoţit în tăcere până la căminul din Betsaida. Erau cu toţii stupefiaţi şi oarecum înfricoşaţi de schimbarea bruscă a tacticii folosite de Maestru în prezentarea învăţăturilor. Ei nu erau câtuşi de puţin obişnuiţi a-l vedea conducându-se într-o manieră atât de militantă.

5. Sâmbătă seara

153:5.1 (1715.1) De nenumărate ori, Iisus spulberase speranţele apostolilor săi şi, în repetate rânduri, el nimicise aşteptările lor cele mai dragi, dar niciodată nu trecuseră prin momente de decepţie sau prin perioade de tristeţe echivalente cu cele care îi apăsau acum. În plus, astăzi depresia lor era amestecată cu o teamă reală pentru siguranţa lor. Toţi erau surprinşi şi îngroziţi de caracterul brusc şi de amploarea părăsirii lor de către mulţime. Erau totodată puţin înfricoşaţi şi deconcertaţi de îndrăzneala neaşteptată şi de hotărârea afirmată de care dădeau dovadă fariseii veniţi din Ierusalim. Dar, peste toate, erau dezorientaţi de subita schimbare de tactică a lui Iisus. În împrejurări obişnuite, ei ar fi întâmpinat cu bine apariţia acestei

atitudini mai militante, dar, fiind aşa cum a fost, însoţită de atâtea evenimente neaşteptate, ea îi speria.

153:5.2 (1715.2) Şi, acum, peste aceste griji, când au ajuns acasă, Iisus a refuzat să mănânce. El s-a izolat vreme de ceasuri într-una din camerele de sus. Era aproape de miezul nopţii când Ioan, şeful evangheliştilor, a revenit cu vestea că o treime din asociaţii lor abandonaseră cauza. Toată seara, ucenici fideli veniseră şi plecaseră, raportând că revirimentul sentimentelor faţă de Maestru era general în Capernaum. Conducătorii Ierusalimului nu se arătau lipsiţi de zel în a aţâţa acest sentiment de pierdere a afecţiunii şi a căuta prin toate mijloacele să dezvolte mişcarea de îndepărtare a populaţiei de Iisus şi de învăţăturile sale. În timpul acestor ceasuri pline de încercări, cele doisprezece femei ţineau o întrunire în casa lui Petru. Ele erau profund bulversate, dar nici una nu a dat înapoi.

153:5.3 (1715.3) Puţin după miezul nopţii, Iisus a coborât din camera sa de sus şi a revenit printre cei doisprezece şi tovarăşii lor, cam treizeci de oameni de toţi. Le-a zis: „Eu recunosc că trecerea aceasta prin sita regatului vă provoacă teamă, dar este inevitabilă. Cu toate acestea, după toată pregătirea prin care aţi trecut, aveţi voi vreun motiv valabil ca să vă poticniţi de cuvintele mele? De ce sunteţi cuprinşi de teamă şi de consternare văzând regatul debarasat de aceste mulţimi călduţe şi de aceşti ucenici şovăitori? De ce vă amărâţi în zorii zilei când învăţăturile spirituale al împărăţiei cerurilor au să strălucească de o nouă glorie? Dacă vă este deja greu să suportaţi această încercare, ce ziceţi de ziua în care Fiul Omului se va întoarce la Tatăl său? Când şi cum vă veţi pregăti voi pentru momentul când voi urca la locul de unde am venit în lumea asta?

153:5.4 (1715.4) Preaiubiţii mei, trebuie să vă reamintesc că spiritul este cel care învie; carnea, şi tot ceea ce are legătură cu ea, este de puţin folos. Cuvintele pe care vi le-am zis sunt spirit şi viaţă. Să aveţi mult curaj! Eu nu v-am abandonat. Mulţi oamenii s-au supărat de vorbirea mea deschisă în toate aceste zile. Voi aţi auzit deja că un mare număr din discipolii mei mi-au întors spatele şi nu mă mai urmează. Încă de la început, ştiam că aceşti credincioşi fără entuziasm vor părăsi rândurile noastre de-a lungul drumului. Nu v-am ales eu pe toţi doisprezece şi v-am trimis ca ambasadori ai împărăţiei? Şi acum, într-un moment ca acesta, veţi dezerta oare şi voi? Fiecare dintre voi să ia în considerare propria sa credinţă, căci unul dintre voi este ameninţat de o gravă primejdie." Când Iisus a terminat de vorbit, Simon Petru a zis: „Da, Doamne, noi suntem trişti şi nedumeriţi, dar nu te vom abandona niciodată. Tu ne-ai învăţat cuvintele vieţii veşnice. Am crezut în tine şi te-am urmat tot timpul. Noi nu vom da îndărăt, fiindcă ştim că tu eşti trimis de Dumnezeu." Când Petru a sfârşit de vorbit, ceilalţi apostoli au dat din cap în semn de aprobare a făgăduinţei sale de fidelitate.

153:5.5 (1716.1) Atunci Iisus a zis: „Mergeţi de vă odihniţi, căci o să avem multe de făcut. Zilele următoare vor fi foarte active."

Cartea Urantia

Capitolul 154

Ultimele zile la Capernaum

154:0.1 (1717.1) CU prilejul acestei memorabile seri de sâmbătă 30 aprilie, în vreme ce Iisus adresa cuvinte de îmbărbătare şi de încurajare discipolilor lui abătuţi şi derutaţi, Irod Antipa ţinea sfat în Tiberiada cu un grup de comisari speciali reprezentând sinedriul din Ierusalim. Aceşti scribi şi farisei l-au îndemnat pe Irod să îl aresteze pe Iisus; ei au făcut tot ce le-a fost cu putinţă să îl convingă că Iisus incita poporul la vrajbă şi chiar şi la revoltă. Dar Irod a refuzat să întreprindă vreo acţiune contra lui ca delicvent politic. Sfetnicii lui îi făcuseră un raport corect asupra episodului intervenit pe cealaltă parte a lacului, unde mulţimea voise să îl proclame pe Iisus rege precum şi asupra modului în care el respinsese propunerea.

154:0.2 (1717.2) Un membru al familiei oficiale a lui Irod, Chuza, a cărui soţie aparţinea grupului de slujire feminin, îl informase că Iisus nu îşi propunea să se amestece în treburile de suveranitate pământească şi că el se ocupa numai de stabilirea fraternităţii spirituale a fidelilor săi, fraternitate pe care el o numea împărăţia cerurilor. Irod avea încredere în raporturile lui Chuza până într-atât încât a refuzat să se amestece în treburile lui Iisus. În această epocă, comportamentul lui Irod faţă de Iisus era deopotrivă de influenţat de teama superstiţioasă de Ioan Botezătorul. Irod era unul dintre acei iudei apostaţi care, necrezând în nimic, se temeau de orice. Îl mustra conştiinţa că îl executase pe Ioan şi nu voia să se lase implicat în aceste intrigi contra lui Iisus. El cunoştea numeroasele cazuri de boală aparent tămăduite de Iisus, şi îl considera ca pe un profet sau ca pe un fanatic religios relativ inofensiv.

154:0.3 (1717.3) Când iudeii l-au ameninţat că vor da seamă lui Cezar că proteja un supus trădător, Irod i-a dat afară din camera unde se ţinea sfatul. Astfel au rămas lucrurile acolo vreme de o săptămână, în timpul căreia Iisus i-a pregătit pe discipolii săi pentru dispersia iminentă.

1. O săptămână de sfătuiri

154:1.1 (1717.4) De pe 1 până pe 7 mai Iisus s-a sfătuit în particular cu partizanii săi în casa lui Zebedeu. Numai discipolii încercaţi şi în care avea el încredere au fost admişi la aceste convorbiri. În vremea aceasta, nu erau decât o sută de ucenici care aveau curajul moral de a

înfrunta opoziţia fariseilor şi de a declara pe faţă aderarea lor la Iisus. El a avut întrevederi cu ei dimineaţa, după-amiaza şi seara. Mici grupuri de investigatori se adunau în toate după-amiezile pe ţărmul mării, unde unii evanghelişti sau apostoli le ţineau cuvântări. Aceste grupuri rareori numărau mai mult de cincizeci de persoane.

154:1.2 (1717.5) În vinerea din această săptămână, conducătorii sinagogii din Capernaum au luat măsuri oficiale pentru închiderea casei lui Dumnezeu lui Iisus şi tuturor partizanilor lui. Această acţiune a fost întreprinsă la instigarea fariseilor din Ierusalim. Jair şi-a dat demisia din funcţia de conducător principal şi a luat deschis partea lui Iisus.

154:1.3 (1718.1) Ultima întrunire de pe ţărmul mării a avut loc în după-amiaza de sâmbătă, 7 mai. Iisus s-a adresat la mai puţin de o sută cinci zeci de persoane adunate în momentul acela. Seara acestei sâmbete a marcat punctul cel mai de jos al marelui val al popularităţii pentru Iisus şi învăţăturile sale. După aceea, sentimentele favorabile cu privire la el s-au intensificat lent şi continuu, dar într-un mod mai sănătos şi mai demn de încredere. S-a dezvoltat un nou grup de partizani mai bine întemeiat pe credinţa spirituală şi pe veritabila experienţă religioasă. Stadiul de tranziţie, mai mult sau mai puţin compozit şi bazat pe compromis, între conceptele materialiste ale regatului întreţinute de discipolii Maestrului şi concepţiile mai idealiste şi spirituale pe care le propovăduia Iisus, luase definitiv sfârşit. De aici înainte, evanghelia împărăţiei a fost proclamată mai deschis în aspectul ei cel mai larg şi în marile ei implicaţii spirituale.

2. O săptămână de odihnă

154:2.1 (1718.2) În Ierusalim, duminică, în ziua de 8 mai a anului 29, sinedriul a adoptat un decret care îi închidea lui Iisus şi partizanilor lui toate sinagogile din Palestina. Aceasta a fost o uzurpare de autoritate nouă şi fără precedent făcută de sinedriul Ierusalimului. Până atunci, fiecare sinagogă existase şi funcţionase ca o congregaţie de fideli independentă, şi fiecare era comandată şi dirijată de propriul ei comitet de guvernatori. Numai sinagogile Ierusalimului erau supuse autorităţii sinedriul. Cinci membrii ai sinedriul au demisionat ca urmare a acestei proceduri sumare. O sută de mesageri au fost imediat trimişi pentru a transmite şi impune decretul. În mai puţin de două săptămâni, toate sinagogile din Palestina se înclinaseră înaintea acestei proclamaţii a sinedriul, cu excepţia celei din Hebron. Conducătorii acesteia din urmă au refuzat de a recunoaşte sinedriul dreptul de a exercita această jurisdicţie asupra adunării lor. Acest refuz de a accepta decretul Ierusalimului era întemeiat pe afirmarea autonomiei congregaţiei lor mai degrabă decât pe simpatia lor pentru cauza lui Iisus. La puţin timp după aceea, sinagoga din Hebron a fost distrusă de un incendiu.

154:2.2 (1718.3) În aceeaşi duminică, dimineaţa, Iisus a decretat o săptămână de vacanţă; el i-a îndemnat pe toţi discipolii lui să se întoarcă acasă sau la prietenii lor pentru a le odihni sufletul tulburat şi pentru a adresa cuvinte de încurajare fiinţelor dragi. El a zis: „Duceţi-vă fiecare pe meleagurile voastre şi vă destindeţi sau pescuiţi, rugându-vă totodată pentru expansiunea regatului.”

154:2.3 (1718.4) Această săptămână de odihnă i-a permis lui Iisus să viziteze numeroase grupuri şi familii din împrejurimile ţărmului mării. Cu mai multe ocazii, s-a dus şi el la pescuit cu David Zebedeu. Cu toate acestea, el a umblat singur în cea mai mare parte a timpului, dar doi sau trei dintre cei mai siguri mesageri ai lui David primiseră ordine precise pentru a veghea asupra siguranţei sale şi a-l urmări întotdeauna disimulându-se. El nu a avut nici o învăţătură publică în toată această săptămână de odihnă.

154:2.4 (1718.5) În cursul aceleiaşi săptămâni, Nataniel şi Iacob Zebedeu au fost destul de serios bolnavi. Timp de trei zile şi trei nopţi ei au suferit de tulburări intestinale grave şi dureroase. În cea de-a treia noapte, Iisus a trimis-o pe Salomeea, mama lui Iacob, să se odihnească în timp ce îi va îngriji el pe apostolii suferinzi. Bineînţeles, Iisus i-ar fi putut vindeca instantaneu pe cei doi bărbaţi, dar nu este nici metoda Tatălui nici a Fiului aceea de a trata aceste tulburări şi dureri obişnuite ale copiilor oamenilor de pe lumile evolutive ale timpului şi spaţiului. Nici măcar o dată în timpul frământatei sale vieţi întrupate Iisus nu s-a angajat în nici un fel de îngrijiri supranaturale ale vreunui membru al familiei sale terestre şi nici unuia dintre discipolii săi imediaţi.

154:2.5 (1719.1) Trebuie să se facă faţă dificultăţilor universului şi obstacolelor întâlnite pe planetă, considerându-le ca pe o parte a educaţiei experimentale oferite pentru creşterea şi dezvoltarea (perfecţiunea progresivă) a sufletelor în evoluţie ale făpturilor muritoare. Spiritualizarea sufletului pretinde o experienţă intimă cu actul educativ de a găsi soluţii unei largi game de probleme universale reale. Natura animală şi formele inferioare ale creaturilor

volitive nu progresează bine într-o ambianţă prea facilă. Situaţiile problematice, asociate cu impulsurile la acţiune, fac să se nască activităţile mentale, psihice şi spirituale care contribuie puternic la atingerea ţelurilor valabile ale progresului omenesc şi la ajungerea nivelurilor superioare ale destinului spiritual.

3. A doua convorbire din Tiberiada

154:3.1 (1719.2) A doua convorbire dintre autorităţile Ierusalimului şi Irod Antipa a fost convocată în Tiberiada pe 16 mai. Liderii religioşi şi cei politici din Ierusalim erau prezenţi acolo. Conducătorii iudei au putut să-i dea seamă lui Irod că practic toate sinagogile din Galileea şi din Iudeea erau închise pentru învăţăturile lui Iisus. Ei au întreprins un nou efort pentru a obţine arestarea lui Iisus, dar Irod a refuzat să dea curs cererii lor. Totuşi, pe 18 mai, Irod a acceptat planul care consta în a permite autorităţilor sinedriului să îl aresteze pe Iisus şi să îl aducă la Ierusalim pentru a fi judecat pe baza inculpărilor religioase, cu condiţia ca guvernatorul roman al Iudeei să participe la acest aranjament. Între timp, duşmanii lui Iisus răspândeau activ, în toată Galileea, zvonul că Irod devenise ostil faţă de Iisus şi avea intenţia de a-i extermina pe toţi cei care credeau în învăţăturile sale.
154:3.2 (1719.3) Sâmbătă seara, 21 mai, a ajuns la Tiberiada vestea că autorităţile civile din Ierusalim nu aveau obiecţii contra acordului dintre Irod şi farisei, acord care stipula că Iisus va fi prins şi adus la Ierusalim pentru a fi judecat în faţa sinedriului sub inculparea de a fi sfidat legile sacre ale naţiunii iudee. În consecinţă, cu puţin înainte de

miezul nopţii aceleiaşi zile, Irod a semnat decretul care autoriza oficialităţile sinedriului să pună mâna pe Iisus în interiorul domeniului jurisdicţiei lui Irod, şi să îl aducă cu forţa la Ierusalim pentru a fi judecat. Asupra lui Irod, înainte ca el să fi consimţit la acordarea acestei permisiuni, au fost exercitate puternice presiuni din diverse surse; el ştia bine că Iisus nu putea spera că duşmanii lui înverşunaţi din Ierusalim îl vor judeca echitabil.

4. Sâmbătă seara în Capernaum

154:4.1 (1719.4) În aceeaşi sâmbătă seara, un grup de cincizeci de personalităţi din Capernaum s-au reunit la sinagogă pentru a examina importanta întrebare: Ce vom face cu Iisus? Ei au vorbit şi au dezbătut până după miezul nopţii fără a putea găsi un teren comun de înţelegere. În afară de câteva persoane care aveau tendinţa de a crede că Iisus putea fi Mesia, sau cel puţin un sfânt sau poate un profet, adunarea era împărţită în patru grupuri aproape egale, care susţineau fiecare punct de vedere în parte dintre următoarele:

154:4.2 (1719.5) 1. Că Iisus era un fanatic religios amăgit şi inofensiv.

154:4.3 (1719.6) 2. Că el era un agitator periculos şi un organizator susceptibil de a stârni o revoltă.

154:4.4 (1720.1) 3. Că el era aliat cu demonii, şi că putea fi chiar un prinţ al demonilor.

154:4.5 (1720.2) 4. Că nu era în toate minţile, că era un nebun, un dezechilibrat mental.

154:4.6 (1720.3) S-a discutat mult despre doctrinele predicate de Iisus şi care îi bulversau pe oamenii din popor. Inamicii lui au susţinut că învăţăturile lui erau impracticabile, că totul se va duce de râpă dacă toată lumea va face un efort cinstit pentru a trăi conform ideilor lui Iisus. Multe persoane din generaţiile ulterioare au zis acelaşi lucru. Chiar şi în epoca cea mai iluminată a prezentelor revelaţii, mulţi oameni inteligenţi şi bine intenţionaţi susţin că civilizaţia modernă nu ar fi putut fi clădită pe învăţăturile lui Iisus - şi parţial au dreptate. Dar, exprimând aceste îndoieli, ei uită că ar fi putut clădi o civilizaţie mai bună pe aceste aceleaşi învăţături, şi că aceasta tot va fi clădită într-o bună zi. Această lume nu a încercat niciodată să pună în mod serios în practică, pe scară largă, lecţiile lui Iisus, cu toate că unele încercări timide se făcuseră adesea pentru a urma doctrinele a ceea ce se numeşte creştinism.

5. Dimineaţa plină de întâmplări de duminică

154:5.1 (1720.4) Ziua de 22 mai a fost una plină de evenimente în viaţa lui Iisus. În această dimineaţă de duminică, înainte de răsăritul soarelui, unul dintre mesagerii lui David a sosit în mare grabă din Tiberiada aducând vestea că Irod autorizase, sau avea să autorizeze arestarea lui Iisus de către ofiţerii sinedriului. La primirea acestei veşti de pericol iminent, David Zebedeu şi-a trezit mesagerii şi i-a trimis la toate grupurile locale de ucenici pentru a-i convoca la o reuniune de urgenţă, în aceeaşi dimineaţă la ora şapte. Când cumnata

lui Iuda (fratele lui Iisus) a auzit acest raport alarmant, ea i-a prevenit în grabă pe toţi cei din familia lui Iisus, care locuiau în vecinătate, rugându-i să se reunească imediat la Zebedeu. Maria, Iacob, Iosif, Iuda şi Rut nu au întârziat să răspundă la acest apel precipitat.

154:5.2 (1720.5) La această reuniune foarte matinală, Iisus a dat ultimele lui instrucţiuni discipolilor adunaţi; el şi-a luat deocamdată adio de la ei, ştiind că vor fi curând izgoniţi din Capernaum. El le-a recomandat tuturor să caute îndrumarea lui Dumnezeu şi să continue lucrarea regatului fără a se îngrijora de consecinţe. Evangheliştii trebuiau să se trudească cum puteau mai bine până în clipa în care vor fi chemaţi. El a ales doisprezece evanghelişti care să îl însoţească. El a ordonat celor doisprezece apostoli să rămână cu el, orice s-ar întâmpla. Celor douăsprezece femei el le-a dat instrucţiuni să rămână în casele lui Zebedeu şi Petru până ce va trimite după ele.

154:5.3 (1720.6) Iisus a consimţit ca David Zebedeu să continue serviciul său de mesageri în tot ţinutul. Puţin după aceea, David şi-a luat rămas bun zicând: „Continuă-ţi lucrarea, Maestre. Nu îi lăsa pe sectanţi să te prindă, şi nu pune niciodată la îndoială faptul că mesagerii mei te vor urma. Oamenii mei nu vor pierde niciodată contactul cu tine. Prin ei, tu vei avea veşti despre regat în celelalte părţi ale ţării şi, prin ei, noi vom avea cu toţii veşti de la tine. Nimic din ceea ce mi s-ar putea întâmpla nu va întrerupe serviciul acesta, căci am numit un prim înlocuitor, şi un al doilea, şi chiar şi un al treilea. Eu nu sunt nici învăţător, nici predicator, dar în inima mea eu vreau să fac asta, şi nimic nu mă poate opri."

154:5.4 (1720.7) La şapte şi jumătate, Iisus şi-a început cuvântarea de despărţire în faţa a o sută de credincioşi care se înghesuiau în

interiorul casei pentru a-l auzi. Acesta a fost un eveniment solemn pentru tot auditoriul, dar Iisus a dat dovadă de o bună-dispoziţie neobişnuită; el se găsea din nou în starea sa normală. Aerul său grav din săptămânile trecute dispăruse, iar cuvintele sale de încredere, de speranţă şi de curaj au fost însufleţitoare pentru toţi cei de faţă.

6. Familia lui Iisus soseşte

154:6.1 (1721.1) Era în jurul orei opt dimineaţa din duminica aceea, când cinci membrii ai familiei pământeşti a lui Iisus au sosit acolo ca răspuns la convocarea urgentă făcută de cumnata lui Iuda. Singura din familia sa pământeană, Rut crezuse mereu din toată inima în divinitatea misiunii lui Iisus. Iuda, Iacob şi chiar şi Iosif, îşi păstrau în mare parte credinţa în Iisus, dar lăsaseră ca orgoliul să le falsifice ceea ce era mai bun din judecata lor şi din adevăratele lor tendinţe spirituale. Maria era şi ea sfâşiată între dragoste şi teamă, între dragoste maternă şi mândrie familială. Deşi a fost asaltată de îndoieli, ea nu a putut niciodată uita complet vizita lui Gabriel înainte de naşterea lui Iisus. Fariseii se străduiseră să o convingă pe Maria că Iisus nu mai era în toate minţile, că era nebun. Ei o împingeau să meargă la el cu fiii ei pentru a căuta să îl facă să îşi schimbe hotărârea de a-şi continua eforturile de propovăduire publică. Ei îi afirmau Mariei că sănătatea lui Iisus nu va rezista şi că, dacă i s-ar permite să continue, nu va rezulta din asta decât dezonoare şi oprobriu pentru toată familia. De asemenea, când cei cinci membrii ai familiei au primit avertismentul cumnatei lui Iuda, ei au plecat imediat către casa

lui Zebedeu, căci se găseau toţi la Maria, unde îi primiseră pe farisei în seara din ajun. Ei stătuseră de vorbă până într-un ceas târziu din noapte cu conducătorii Ierusalimului, şi erau toţi mai mult sau mai puţin convinşi că Iisus acţiona într-un mod ciudat, că el se conducea în mod bizar de la o vreme încoace. Rut nu putea explica toate motivele conduitei lui, dar ea stăruia asupra faptului că Iisus îşi tratase în mod echitabil familia, şi ea a refuzat să adere la programul menit să îl facă să-şi schimbe hotărârea de a-şi continua opera.

154:6.2 (1721.2) În drumul lor spre casa lui Zebedeu, ei au vorbit iarăşi despre aceste chestiuni şi s-au pus cu toţii de acord pentru a încerca să-l facă pe Iisus să revină în căminul lor, căci, spunea Maria, „eu ştiu că aş putea să influenţez pe fiul meu numai dacă ar vrea să vină acasă şi să mă asculte." Iacob şi Iuda auziseră zvonuri cu privire la planurile de arestare a lui Iisus şi de ducere a lui la Ierusalim pentru a fi judecat. Ei se temeau şi pentru propria lor siguranţă. Câtă vreme Iisus fusese o figură populară în ochii publicului, membrii familiei sale lăsaseră lucrurile să meargă, dar, acum că populaţia Capernaumului şi şefii din Ierusalim se întorseseră deodată contra lui, începeau să simtă dureros aşa-zisa dizgraţie a situaţiei lor stânjenitoare.

154:6.3 (1721.3) Ei se aşteptau să-l vadă pe Iisus, să-l ia de o parte şi să-l determine să se întoarcă acasă cu ei. Ei îşi propuseseră să îl asigure că vor uita că Iisus îi nglijase - că-l vor ierta şi vor uita - numai dacă voia să renunţe la nebunia de a predica o nouă religie, fapt care nu putea duce decât la punerea în dificultate şi la acoperirea de oprobriu a familiei sale. În faţa tuturor acestor raţionamente, Rut s-a mărginit a spune: „Îi voi spune fratelui meu că eu cred că el este un om al lui Dumnezeu şi sper că ar prefera mai degrabă să moară decât

să îi lase pe aceşti farisei răutăcioşi să pună capăt predicărilor sale.” Iosif a promis să o ţină pe Rut liniştită, timp în care ceilalţi vor încerca să îl convingă pe Iisus.

154:6.4 (1721.4) Când cei cinci au ajuns la casa lui Zebedeu, Iisus era în toiul cuvântării de despărţire ţinută discipolilor. Ei au căutat să intre în casă, dar era peste poate de aglomerată. Ei au sfârşit prin a se instala sub pridvorul din spate, şi au cerut să se transmită la Iisus, din gură în gură, vestea sosirii lor. În cele din urmă, Simon Petru l-a anunţat în şoaptă pe Iisus întrerupându-i discursul pentru a-i spune: „Uite, mama ta şi fraţii tăi sunt afară şi foarte dornici să vorbească cu tine.” Or, Maria nu îşi dădea seama de cât de important era mesajul de despărţire pe care îl dădea discipolilor; ea nu ştia nici că această cuvântare se putea să ia sfârşit din moment în moment prin venirea oamenilor care veneau să îl aresteze pe Iisus. După o atât de lungă înstrăinare aparentă, având în vedere favoarea pe care mama şi fraţii săi i-o făceau prin venirea lor până la el, Maria credea realmente că Iisus se va opri din vorbit şi va veni să îi salute de îndată ce va fi fost avertizat de prezenţa lor.

154:6.5 (1722.1) Or, acesta a fost doar un alt caz în care familia sa pământeană nu putea înţelege că Iisus trebuia să se ocupe de treburile Tatălui său. Maria şi fraţii lui au fost deci profund răniţi când au văzut că, în ciuda întreruperii discursului său pentru primirea mesajului, Iisus nu s-a grăbit să îi întâmpine. În loc de aceasta, ei au auzit vocea sa melodioasă ridicând tonul şi grăind: „Spuneţi-i mamei şi fraţilor mei că nu mă tem de nimic pentru mine. Tatăl care m-a trimis în lume nu mă va abandona, şi familia mea nu va suferi nici o daună. Rugaţi-o să aibă curaj şi să se încredinţeze Tatălui regatului. Însă, la urma

urmei, cine este mama şi cine sunt fraţii mei?" Apoi şi-a întins mâinile spre toţi discipolii adunaţi în sală şi a zis: „Eu nu am mamă, nu am fraţi! Căci cine face voia Tatălui meu care este în ceruri, acela este mama mea, fratele meu şi sora mea."

154:6.6 (1722.2) La auzul acestor cuvinte, Maria a leşinat în braţele lui Iuda. A fost dusă în grădină pentru a o face să-şi revină, în vreme ce Iisus îşi încheia mesajul său de rămas bun. El ar fi ieşit atunci ca să discute cu mama şi cu fraţii lui, dacă un mesager care sosise în grabă din Tiberiada, nu ar fi venit să anunţe că ofiţerii sinedriului erau pe drum cu un mandat de arestare pentru Iisus şi de aducere a sa la Ierusalim. Mesajul a fost primit de Andrei, care l-a întrerupt pe Iisus pentru a i-l comunica.

154:6.7 (1722.3) Andrei nu îşi amintea că David postase două duzini de santinele în jurul casei lui Zebedeu, astfel încât nu putea să intre nimeni prin surprindere. L-a întrebat deci pe Iisus ce trebuia să facă. Maestrul stătea acolo în tăcere în timp ce, în grădină, mama sa abia îşi revenea din şocul de a-l fi auzit spunând: „Eu nu am mamă." În chiar acel moment, o femeie s-a ridicat în sală şi a strigat: „Binecuvântat este pântecele care te-a purtat şi binecuvântaţi sunt sânii care te-au alăptat." Iisus s-a abătut o clipă de la conversaţia sa cu Andrei pentru a răspunde acestei femei: „Nu, binecuvântat este mai degrabă cel care înţelege cuvântul lui Dumnezeu şi îndrăzneşte să îi dea ascultare."

154:6.8 (1722.4) Maria şi fraţii lui Iisus credeau că Iisus nu îi înţelegea şi că nu îi păsa de ei; nu îşi dădeau seama că de fapt ei erau cei care nu reuşiseră să îl înţeleagă. Iisus înţelegea perfect cât le era de greu oamenilor să o rupă cu trecutul lor. El ştia cât de mult se lăsau fiinţele omeneşti influenţate de elocvenţa predicatorilor, şi cum răspunde

conştiinţa la apelul emoţional după cum mintea răspunde la logică şi la raţiune, dar ştia şi cu cât este mai greu să îi convingi pe oameni să *se lepede de trecut.*

154:6.9 (1722.5) Este veşnic adevărat că oricine se crede neînţeles sau neapreciat are în Iisus un prieten compătimitor şi un sfătuitor înţelegător. El îi avertizase pe apostolii lui că un om putea să îi aibă de duşmani pe oamenii din propria lui casă, dar cu greu şi-ar fi imaginat cât de aproape va ajunge această prezicere să se aplice propriei sale experienţe. Nu Iisus a fost cel care i-a părăsit pe membrii familiei sale pământeşti pentru a înfăptui opera Tatălui său - ei au fost cei care l-au părăsit. Mai târziu, după moartea şi învierea Maestrului, când fratele său Iacob s-a aliat la mişcarea creştină primitivă, el a suferit enorm de a nu fi profitat de asocierea sa iniţială cu Iisus şi cu discipolii săi.

154:6.10 (1723.1) În cursul acestor evenimente, Iisus a decis să se lase călăuzit de cunoştinţele limitate ale minţii sale omeneşti. El dorea să îndure experienţa cu asociaţii săi în calitate de simplu om. Ideea sa umană era aceea de a-şi vedea familia înainte de a pleca. Nu a vrut să se oprească în mijlocul discursului şi să transforme astfel într-o treabă publică această primă reuniune după o atât de lungă despărţire. El avusese intenţia de a-şi termina cuvântarea, apoi de a sta de vorbă cu familia sa înainte de plecare, dar acest plan a fost contracarat de concursul împrejurărilor imediat următoare.

154:6.11 (1723.2) Graba fugii lor a fost sporită de sosirea unui grup de mesageri ai lui David la poarta din spate a casei lui Zebedeu. Agitaţia produsă de sosirea lor i-a speriat pe apostoli făcându-i să creadă că aceşti noi sosiţi ar putea fi cei care veneau să îi prindă. De frică să nu

fie arestaţi pe loc, ei au ieşit în grabă pe poarta din faţă către barca aflată în aşteptare. Toate acestea explică de ce Iisus nu şi-a văzut familia care îl aştepta sub tinda din spate.

154:6.12 (1723.3) Totuşi, pe când urca în barcă în cursul acestei fugi precipitate, el i-a zis lui David Zebedeu: „Spune-i mamei şi fraţilor mei că apreciez venirea lor şi că aveam intenţia de a-i vedea. Recomandă-le să nu se supere din pricina comportării mele, ci mai degrabă să caute să cunoască voia lui Dumnezeu şi să aibă graţia şi curajul de a face această voie."

7. Fuga precipitată

154:7.1 (1723.4) Duminică dimineaţa, 22 mai, în anul 29, Iisus, cu cei doisprezece apostoli ai lui şi cu cei doisprezece evanghelişti, a fugit deci precipitat din faţa ofiţerilor sinedriului care erau în drum spre Betsaida cu mandatul lui Irod Antipa pentru a-l aresta pe Iisus şi a-l duce în Ierusalim ca să fie judecat sub inculparea de blasfemie şi alte violări ale legii sacre a iudeilor. Dimineaţa era magnifică, şi era aproape ora opt şi jumătate când acest grup de douăzeci şi cinci de persoane s-a apucat să vâslească către malul oriental al Mării Galileii.

154:7.2 (1723.5) O barcă mai mică o urma pe cea a Maestrului. Ea transporta şase mesageri ai lui Dumnezeu care aveau poruncă să păstreze contactul cu Iisus şi cu asociaţii lui, şi să aibă grijă ca informaţii despre deplasările şi despre siguranţa lor să fie transmise regulat la Betsaida, la casa lui Zebedeu, care servise deja o bună bucată de vreme drept cartier general pentru lucrarea regatului. Dar

Iisus nu trebuia să îşi mai facă niciodată un cămin din casa lui Zebedeu. De atunci înainte, şi în tot restul vieţii sale pe pământ, Maestrul nu a avut cu adevărat „loc unde să-şi pună capul”. Niciodată nu a mai avut nici măcar pe departe un domiciliu stabil.

154:7.3 (1723.6) Vâslaşii au acostat aproape de satul Keresei, şi-au încredinţat barca unor prieteni şi au început peregrinările acestui ultim an plin de evenimente al vieţii Maestrului pe Pământ. Ei au rămas câtva vreme pe domeniile lui Filip, mergând din Keresa în Cezareea lui Filip, apoi au traversat ţara până la coasta Feniciei.

154:7.4 (1723.7) Mulţimea a zăbovit în jurul casei lui Zebedeu, privind cele două bărci care îşi făceau drum către ţărmul oriental al lacului. Ei erau deja departe când ofiţerii din Ierusalim au sosit în grabă şi au început să îl caute pe Iisus. Ei au refuzat să creadă că Iisus le scăpase. În timp ce Iisus şi grupul său se îndreptau spre nord prin Bataneea, fariseii şi ajutoarele lor au petrecut aproape o săptămână întreagă căutând zadarnic prin împrejurimile Capernaumului.

154:7.5 (1724.1) Membrii familiei lui Iisus s-au reîntors acasă în Capernaum şi au petrecut şi ei o săptămână vorbind, discutând şi rugându-se. Ei erau plini de confuzie şi consternaţi. Ei nu au fost liniştiţi până joi după-amiază, când Rut a revenit dintre-o vizită de la casa lui Zebedeu, unde David îi dădu-se de ştire că fratele ei tată era viu şi nevătămat şi că se îndrepta către coasta Feniciei.

Cartea Urantia

Capitolul 155

Fugind prin Galileea nordică

155:0.1 (1725.1) CURÂND după ce au acostat aproape de Keresa, cu prilejul acestei duminici frământate, Iisus şi cei douăzeci şi patru au urcat puţin către nord şi au petrecut noaptea într-un parc magnific în sudul Betsaidei-Iulia. Ei cunoşteau bine acest campament, pentru că s-au mai oprit acolo în trecut. Înainte de a se retrage pentru înnoptat, Maestrul şi-a chemat discipolii şi a discutat cu ei, planurile călătoriei lor către coasta Feniciei, trecând prin Bethania şi prin nordul Galileii.

1. De ce sunt păgânii furioşi

155:1.1 (1725.2) Iisus a zis: „Voi toţi ar trebui să vă amintiţi cum a vorbit psalmistul despre vremurile noastre zicând: 'De ce sunt furioşi păgânii şi de ce complotează popoarele zadarnic? Regii pământului se instituie pe ei înşişi iar conducătorii poporului se sfătuiesc între ei, contra Domnului şi a Unsului său, zicând: 'Rupeţi legăturile milosteniei şi respingeţi lanţurile dragostei.'
155:1.2 (1725.3) ”Voi vedeţi aceasta împlinindu-se, astăzi, sub ochii voştri, dar voi nu veţi vedea realizându-se restul profeţiei psalmistului, căci el avea idei false despre Fiul Omului şi misiunea sa pe pământ. Regatul meu este întemeiat pe dragoste, proclamat în îndurare şi stabilit prin slujire dezinteresată. Tatăl meu nu stă în ceruri luându-i în râs pe păgâni. În marea sa neplăcere, el nu este mânios. Este adevărată făgăduiala că Fiul îi va avea drept moştenire pe aceşti aşa-zişi păgâni - în realitate aceşti fraţi ignoranţi şi neînvăţaţi. Şi eu îi voi primi pe aceşti gentili, cu braţele deschise, cu îndurare şi afecţiune. Eu voi arăta această bunăvoinţă afectuoasă aşa-zişilor păgâni, în ciuda nefericitei proclamaţii a acestui document care afirmă că Fiul triumfător 'îi va sfărâma cu un drug de fier prefăcându-i în bucăţele ca pe un vas de lut'. Psalmistul v-a îndemnat 'să-l slujiţi pe Domnul cu teamă', - eu însă vă invit să vă bucuraţi de privilegiile superioare ale filiaţiei divine prin credinţă. El vă porunceşte să vă bucuraţi tremurând; eu vă cer să vă bucuraţi cu încredere. El a zis: 'Îmbrăţişaţi Fiul, de teamă ca nu cumva să se supere şi să vă facă să pieriţi atunci când mânia îi va fi stârnită.' Dar voi, care aţi trăit cu mine, voi ştiţi bine că nici mânia, nici furia nu contribuie la întemeierea împărăţiei cerurilor în inima oamenilor. În schimb, psalmistul a avut o străfulgerare a adevăratei lumini atunci când a zis,

la sfârşitul îndemnului său: 'Binecuvântaţi sunt cei care îşi pun încrederea în acest Fiu.'”

155:1.3 (1725.4) Iisus a continuat să propovăduiască celor douăzeci şi patru zicând: „Păgânii nu sunt fără de scuze când sunt furioşi împotriva noastră. Dat fiind că punctul lor de vedere este limitat şi îngust, ei îşi pot concentra energiile cu entuziasm. Ţelul lor este aproape de ei şi mai mult sau mai puţin vizibil; de aceea fac ei eforturi temerare şi sunt eficienţi în executare. Voi, cei care aţi proclamat intrarea voastră în împărăţia cerurilor, sunteţi mult prea şovăitori şi imprecişi în conduita învăţăturii voastre. Păgânii dau lovituri directe pentru a-şi atinge obiectivele. Voi sunteţi vinovaţi de a avea prea multe dorinţe latente. Dacă vreţi să intraţi în regat, de ce nu puneţi stăpânire pe el printr-un asalt spiritual, aşa cum păgânii pun stăpânire pe un oraş pe care îl asediază? Voi sunteţi prea puţin demni de regat atunci când serviciu vostru constă într-o atât de mare măsură într-o atitudine de regretare a trecutului, în a vă văita de prezent şi în formularea de speranţe deşarte pentru viitor. De ce sunt păgânii furioşi? Pentru că nu cunosc adevărul. De ce lânceziţi în dorinţe inutile? Pentru că nu *ascultaţi* de adevăr. Puneţi capăt dorinţelor voastre inutile, şi duceţi-vă cu curaj să faceţi ceea ce ţine de stabilirea regatului.

155:1.4 (1726.1) ”În tot ceea ce faceţi, nu deveniţi parţiali şi nu vă specializaţi în exces. Fariseii care caută să ne distrugă cred cu adevărat că îl servesc pe Dumnezeu. Tradiţia i-a îngustat atât de tare încât ei sunt orbiţi de prejudecăţi şi înăspriţi de frică. Gândiţi-vă la greci, care au o ştiinţă lipsită de religie în timp ce iudeii au o religie lipsită de ştiinţă. Când oamenii se rătăcesc astfel până la a accepta o

dezintegrare îngustă şi confuză a adevărului, singura lor speranţă de mântuire constă în coordonarea lor cu adevărul - convertindu-se.

155:1.5 (1726.2) ”Îngăduiţi-mi să proclam solemn acest adevăr etern: Dacă voi, armonizându-vă cu adevărul, învăţaţi să daţi, în viaţa voastră, pilda acestei magnifice plenitudini a dreptăţii, semenii voştri vă vor căuta pentru a obţine ceea ce veţi fi dobândit astfel. Măsura în care căutătorii de adevăr vor fi atraşi către voi reprezintă măsura înzestrării voastre cu adevăr, a justeţei voastre. Măsura în care trebuie să purtaţi mesajul vostru oamenilor reprezintă, într-un anumit sens, măsura inaptitudinii voastre de a trăi viaţa sănătoasă şi justă, viaţa armonizată cu adevărul.”

155:1.6 (1726.3) Maestrul a mai propovăduit încă multe alte lucruri apostolilor şi evangheliştilor înainte ca aceştia să îi ureze noapte bună şi a pleca pentru a se odihni peste noapte.

2. Evangheliştii în Corazin

155:2.1 (1726.4) Luni dimineaţa, 23 mai, Iisus i-a poruncit lui Petru să meargă în Corazin cu cei doisprezece evanghelişti, în vreme ce el împreună cu ceilalţi unsprezece apostoli au pornit către Cezareea lui Filip urcând pe lângă Iordan până la drumul de la Damasc la Capernaum, apoi mergând spre nord-est până la joncţiunea cu drumul care conducea la Cezareea lui Filip. Ei au ajuns în oraşul acesta în cursul după-amiezii zilei de marţi, 24 mai; au rămas şi au propovăduit acolo timp de două săptămâni.

155:2.2 (1726.5) Petru şi evangheliştii au rămas două săptămâni la Corazin, predicând evanghelia împărăţiei unui grup de credincioşi puţin numeros, dar serios. Ei nu au putut converti multă lume. Nici un oraş din Galileea nu a dat mai puţine suflete regatului decât Corazin. Conform instrucţiunilor lui Petru, cei doisprezece evanghelişti au vorbit mai puţin despre vindecări - despre lucruri fizice - dar au predicat şi au propovăduit, cu o vigoare sporită, adevărurile spirituale ale împărăţiei cerurilor. Cele două săptămâni la Corazin au constituit un veritabil botez al adversităţii pentru cei doisprezece evanghelişti, în sensul că aceasta a fost perioada cea mai grea şi cea mai neproductivă pe care o trăiseră până atunci. Privaţi de satisfacţia de a câştiga suflete de partea regatului, fiecare dintre ei şi-a scrutat mai serios şi mai cinstit propriul suflet şi progresele sale pe căile spirituale ale vieţii noi.

155:2.3 (1726.6) Marţi 7 iunie, a devenit clar că în Corazin nu vor mai fi noi candidaţi care să caute intrarea în regat. Petru şi-a adunat deci asociaţii şi a plecat ca să se alăture lui Iisus şi apostolilor în Cezareea lui Filip. Ei au sosit miercuri, către amiază, şi au petrecut toată seara povestindu-şi experienţele printre necredincioşii din Corazin. În timpul discuţiilor din această seară, Iisus s-a referit din nou la parabola semănătorului şi i-a învăţat o mulţime de lucruri despre semnificaţia eşecurilor aparente în întreprinderile vieţii.

3. În Cezareea lui Filip

155:3.1 (1727.1) Iisus nu a propovăduit în public pe perioada acestei şederi de două săptămâni lângă Cezareea, dar apostolii au ţinut, în oraş, întruniri numeroase şi intime; mulţi dintre credincioşi au venit până în tabără pentru a vorbi cu Maestrul, dar foarte puţin dintre ei s-au integrat grupului în urma vizitei lor. Iisus a stat zilnic de vorbă cu apostolii; ei au desluşit mai clar că debuta acum o nouă fază de predicare a regatului. Ei au început să înţeleagă că „împărăţia cerurilor nu este mâncare şi băutură, ci realizarea bucuriei spirituale de a accepta filiaţia divină."

155:3.2 (1727.2) Şederea în Cezareea lui Filip a fost o reală încercare pentru cei unsprezece apostoli; acestea au fost pentru ei două săptămâni greu de trecut. Ei erau aproape deprimaţi, şi le lipsea stimulantul periodic al personalităţii entuziaste a lui Petru. În vremurile acestea, faptul de a crede în Iisus şi de a te apuca să îl urmezi era cu adevărat o mare aventură şi o încercare. Au avut puţine convertiri în timpul acestor două săptămâni, dar au învăţat multe lucruri, care le-au fost foarte folositoare, în cursul acestor convorbiri zilnice cu Maestrul.

155:3.3 (1727.3) Apostolii au aflat că iudeii erau stagnanţi din punct de vedere spiritual şi pe moarte, deoarece cristalizaseră adevărul într-un crez. Dacă adevărul este formulat ca o linie de frontieră a exclusivismului fariseic în loc de a fi prezentat ca stâlpi indicatori ai îndrumării şi progresului spiritual, învăţăturile corespunzătoare îşi pierd puterea creatoare şi însufleţitoare, sfârşind prin a deveni pur şi simplu conservatoare şi fosilizatoare.

155:3.4 (1727.4) Din ce în ce mai mult, ei au învăţat de la Iisus să privească personalităţile umane sub aspectul posibilităţilor lor în timp

şi în eternitate. Ei au învăţat că cel mai bun mod de a face cât mai multe suflete să îl iubească pe Dumnezeul nevăzut constă în a le propovădui mai întâi să îi iubească pe fraţii lor pe care îi pot vedea. Şi în relaţie cu aceste lecţii s-a ajuns să se acorde un nou înţeles proclamaţiei Maestrului privitoare la servirea dezinteresată a celuilalt: „În măsura în care aţi făcut asta celui mai umil dintre fraţii mei, mie mi-aţi făcut-o.”

155:3.5 (1727.5) Una dintre marile lecţii ale acestei şederi în Cezareea era despre originea tradiţiilor religioase şi a gravei primejdii de a lăsa să se ataşeze un caracter sacru unor lucruri nesacre, unor idei obişnuite sau unor evenimente cotidiene. De la una dintre aceste convorbiri au tras învăţătura că adevărata religie a unui om este fidelitatea pe care o simte în inima lui faţă de convingerile lui cele mai elevate şi cele mai sincere.

155:3.6 (1727.6) Iisus i-a prevenit pe aceia care credeau în el că, dacă aspiraţiile lor religioase erau numai materiale, cunoaşterea lor tot mai sporită a naturii înlocuia progresiv ipotezele lor asupra originii supranaturale a lucrurilor şi sfârşea prin a le îndepărta credinţa lor în Dumnezeu. În schimb, dacă religia lor ar fi spirituală, niciodată progresul ştiinţelor fizice nu ar putea să tulbure credinţa lor învăţătura realităţile eterne ale vieţii şi în valorile divine.

155:3.7 (1727.7) Ei au aflat că, dacă religia are mobiluri în întregime spirituale, ea face viaţa mai demnă de a fi trăită; ea o îmbogăţeşte cu ţeluri elevate, îi conferă demnitate prin valori transcendentale, îi dă inspiraţia unor motive magnifice şi întăreşte constant sufletul omenesc printr-o speranţă sublimă şi fortifiantă. Adevărata religie este menită să diminueze tensiunile existenţei; ea inspiră credinţă şi

curaj pentru viaţa cotidiană şi serviciul dezinteresat. Credinţa favorizează vitalitatea spirituală şi fecunditatea dreptăţii.

155:3.8 (1727.8) Iisus a propovăduit în repetate rânduri apostolilor săi că nici o civilizaţie nu poate supravieţui mult timp pierderii a ceea ce este mai bun în religia sa. El nu a obosit niciodată să le atragă atenţia celor doisprezece asupra pericolului de a substitui experienţa religioasă cu ceremoniile şi simbolurile religioase. Toată viaţa sa pământească a fost consacrată dezgheţării formelor cristalizate ale religiei pentru a le dărui libera fluiditate a unei filiaţii iluminate.

4. Pe drumul către Fenicia

155:4.1 (1728.1) Joi dimineaţa, 9 iunie, după ce mesagerii lui David au adus din Betsaida veşti despre progresul regatului, grupul celor douăzeci şi cinci de învăţători ai adevărului au părăsit Cezareea lui Filip pentru a întreprinde călătoria lor către coasta Feniciei. Ei au înconjurat ţara mlăştinoasă prin Luz, reîntâlnind traseul care ducea de la Magdala la Mont Liban şi l-au urmat până la încrucişarea cu ruta care conducea la Sidon, unde au sosit vineri după-amiază.

155:4.2 (1728.2) În cursul unei pauze de masă, la umbra unei cornişe stâncoase care sta înclinată aproape de Luz, Iisus a ţinut apostolilor unul dintre discursurile cele mai remarcabile pe care le-au auzit în toţi anii lor de asociere cu el. Abia se aşezaseră şi se apucaseră să rupă pâinea când Simon Petru l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, de vreme ce Tatăl care este în ceruri cunoaşte toate lucrurile şi din moment ce spiritul său este sprijinul nostru în întemeierea pe pământ a împărăţiei

cerurilor, cum se face că fugim din faţa ameninţărilor inamicilor noştri? De ce refuzăm noi să facem faţă duşmanilor adevărului? Însă înainte ca Iisus să fi putut răspunde, Toma a intervenit întrebând: „Maestre, aş vrea realmente să ştiu ce anume este fals în religia inamicilor noştri din Ierusalim. Care este deosebirea reală dintre religia lor şi a noastră? De ce există între noi asemenea divergenţe de credinţe în timp ce pretindem toţi a servi acelaşi Dumnezeu?” După întreruperea lui Toma, Iisus a zis: „Eu nu desconsider întrebarea lui Petru, căci ştiu perfect cât este de uşor să interpretaţi greşit motivele mele de a evita în acest moment un conflict deschis cu conducătorii iudeilor; dar se va vădi mai folositor pentru voi toţi ca eu să aleg mai degrabă să răspund la întrebarea lui Toma. Nu voi ezita s-o fac de îndată ce veţi termina de luat prânzul.”

5. Discursul asupra adevăratei religii

155:5.1 (1728.3) Acest memorabil discurs despre religie, rezumat şi transcris în limbaj modern, a exprimat următoarele adevăruri:

155:5.2 (1728.4) În timp ce religiile lumii au o dublă origine - una naturală, cealaltă revelată - se regăsesc în orice moment, la orice popor, trei forme distincte de devoţiune religioasă, şi iată cele trei manifestări ale acestei nevoi de religie:

155:5.3 (1728.5) 1. *Religia primitivă.* Tendinţa seminaturală şi instinctivă de a te teme de energiile misterioase şi de a adora forţele superioare; aceasta este în principal o religie de natură fizică, religia fricii.

155:5.4 (1728.6) 2. *Religia civilizaţiei.* Acestea sunt concepţiile şi practicile religioase în evoluţie ale raselor care se civilizează - religia minţii - teologia intelectuală sprijinită pe autoritatea tradiţiei religioase instituite.

155:5.5 (1728.7) 3. *Adevărata religie,* cea a revelaţiei. Aceasta este revelarea valorilor supranaturale, o pătrundere parţială a realităţilor eterne, o vedere de ansamblu a bunătăţii şi a frumuseţii caracterului infinit al Tatălui din ceruri - religia spiritului aşa cum este ea demonstrată în experienţa umană.

155:5.6 (1729.1) Maestrul a refuzat să minimalizeze importanţa religiei simţurilor fizice şi a temerilor superstiţioase ale omului în stare naturală, dar el a deplâns faptul că această formă primitivă de adorare a mai subzistat, într-un asemenea grad, în practicile religioase ale raselor cele mai inteligente ale omenirii. Iisus a expus cu claritate marea deosebire dintre religia minţii şi religia spiritului; în timp ce prima este susţinută de autoritatea ecleziastică, cea de-a doua este în întregime întemeiată pe experienţa umană.

155:5.7 (1729.2) Apoi, în timpul orei sale de învăţământ, Maestrul a continuat să facă limpezi următoarele adevăruri:

155:5.8 (1729.3) Până ce rasele să devină foarte inteligente şi mai bine civilizate, se vor vedea subzistând multe dintre aceste ceremonii copilăreşti şi superstiţioase, atât de caracteristice practicilor religioase evolutive ale popoarelor primitive şi înapoiate. Până ce rasa umană să atingă nivelul unei recunoaşteri mai elevate şi mai generale a realităţilor experienţei spirituale, un mare număr de bărbaţi şi de

femei au continuat să dea dovadă de o preferinţă personală pentru religiile de autoritate care nu pretind decât un asentiment intelectual, mai degrabă decât pentru religia spiritului, care implică o participare activă a minţii şi a sufletului la aventura credinţei care consta în a căuta să faci faţă riguroaselor realităţi ale experienţei umane progresive.

155:5.9 (1729.4) Acceptarea religiilor tradiţionale cu autoritate oferă un mijloc de scăpare facil de nevoia omului de a-şi satisface dorinţele arzătoare ale naturii lui spirituale. Religiile de autoritate, bine aşezate, cristalizate şi stabilite, oferă un refugiu de-a gata unde sufletul omenesc rătăcit şi bulversat se poate refugia când este asaltat de temeri şi chinuit de incertitudini. Ca preţ de plătit pentru satisfacţiile şi asigurările pe care le dă, o astfel de religie nu pretinde de la devoţii ei decât un asentiment pasiv şi pur intelectual.

155:5.10 (1729.5) Se vor mai vedea încă multă vreme trăind pe pământ aceşti indivizi timizi, temători şi şovăitori care vor prefera să îşi obţină astfel consolările religioase, chiar dacă, legându-şi soarta de aceea a religiilor de autoritate, ei compromit suveranitatea personalităţii, înjosesc demnitatea respectului de sine şi renunţă complet la dreptul de a participa la cea mai pasionantă şi inspiratoare dintre toate experienţele omeneşti posibile: căutarea personală a adevărului, bucuria exaltată a înfruntării primejdiilor descoperirii intelectuale, hotărârea de a explora realităţile experienţei religioase personale, mulţumirea supremă de a avea experienţa triumfului personal în realizarea efectivă a victoriei credinţei spirituale asupra îndoielilor intelectuale. O asemenea victorie este loial repurtată în

aventura supremă a oricărei existenţe umane: omul care îl caută pe Dumnezeu pentru el însuşi şi ca el însuşi, şi care îl găseşte.
155:5.11 (1729.6) Religia spiritului înseamnă efort, luptă, conflict, credinţă, hotărâre, iubire, loialitate şi progres. Religia minţii - teologia de autoritate - nu pretinde de la credincioşii ei oficiali decât puţine eforturi din partea lor, sau chiar deloc. Tradiţia este un refugiu sigur şi o cărare uşoară pentru sufletele temătoare şi lipsite de entuziasm care evită instinctiv luptele spirituale şi incertitudinile mentale care însoţesc aventurile îndrăzneţe. Oamenii de credinţă călătoresc pe mări înalte, pe oceanele adevărului neexplorate, în căutarea ţărmurilor îndepărtate ale realităţilor spirituale susceptibile de a fi descoperite de mintea umană progresivă şi experimentate de sufletul omenesc în evoluţie.

155:5.12 (1729.7) Apoi Iisus a continuat zicând: „În Ierusalim, liderii religioşi au pus în formule diversele doctrine ale maeştrilor lor tradiţionali şi ale profeţilor de altădată într-un sistem stabilit de crezuri intelectuale, într-o religie de autoritate. Atracţia acestor religii se exercită mai ales asupra minţii. Noi suntem acum pe punctul de a intra într-un conflict implacabil cu această religie, căci vom începe curând să proclamăm cu îndrăzneală o nouă religie - care nu este una în sensul actualmente atribuit acestui cuvânt - o religie care face în principal apel la spiritul divin al Tatălui meu care locuieşte în mintea omului; o religie care îşi va trage autoritatea din roadele acceptării ei, şi aceste roade vor apărea cu certitudine în experienţa personală a tuturor celor care vor crede realmente şi sincer în adevărurile acestei comuniuni spirituale superioare.”

155:5.13 (1730.1) Arătând succesiv cu degetul pe cei douăzeci şi patru, şi chemându-i pe fiecare pe numele lor, Iisus a zis: „Şi acum, care dintre voi ar prefera să o apuce pe acest drum uşor al conformismului al unei religii stabilite şi fosilizate, precum aceea pe care o apără fariseii din Ierusalim, mai degrabă decât să înduraţi greutăţile şi persecuţiile care însoţesc misiunea care constă în proclamarea unei mai bune căi de mântuire pentru oameni, având totodată satisfacţia de a descoperi, pentru voi înşivă, frumuseţile realităţilor unei experienţe vii şi personale a adevărurilor eterne şi a măreţiilor supreme ale împărăţiei cerurilor? Sunteţi oare temători, moi, prea sensibili? Oare vă este frică să vă încredinţaţi viitorul în mâinile Dumnezeului adevărului căruia îi sunteţi fii? Nu aveţi voi încredere în Tatăl ai cărui copii sunteţi? O să porniţi voi înapoi pe calea facilă a certitudinii şi a fixităţii intelectuale a religiei cu autoritate tradiţională, sau o să vă căliţi pentru a înainta odată cu mine în viitorul incert şi tulbure în care vom proclama adevărurile noi ale religiei spiritului, împărăţia cerurilor în inima oamenilor?”

155:5.14 (1730.2) Cei douăzeci şi patru de auditori s-au ridicat toţi cu intenţia de a notifica răspunsul lor loial şi unanim la acest apel emoţional, unul dintre puţinele pe care le-a adresat Iisus vreodată, dar el a ridicat mâna, i-a oprit şi a zis: „Despărţiţi-vă acum; fiecare să meargă singur cu Tatăl şi, acolo, să găsească răspunsul nesentimental la întrebarea mea. Când veţi fi descoperit autentica şi sincera atitudine a sufletului vostru, să îi daţi cu francheţe şi îndrăzneală răspunsul vostru Tatălui meu, care este şi al vostru, şi a cărui viaţă infinită de iubire este spiritul însuşi al religiei pe care o proclamăm.”

155:5.15 (1730.3) Evangheliştii şi apostolii s-au retras fiecare singur de o parte pentru o scurtă vreme. Spiritul lor era înălţat, gândurile lor erau inspirate şi emoţiile lor puternic stârnite de vorbele lui Iisus. Cu toate acestea, când Andrei i-a adunat, Maestrul s-a mărginit la a spune: „Să ne reluăm drumul. Pornim către Fenicia, unde vom rămâne o bucată de vreme; şi fiecare dintre voi ar trebui să îl roage pe Tatăl meu să îi transforme emoţiile mentale şi trupeşti în loialităţi mentale superioare şi în experienţe spirituale mai satisfăcătoare.”
155:5.16 (1730.4) De-a lungul drumului, cei douăzeci şi patru au fost mai întâi tăcuţi, dar nu au întârziat să facă schimb de păreri între ei şi, la ora trei după-amiază, nu au mai putut merge. S-au oprit, şi Petru, înaintând până la Iisus i-a zis: „Maestre, tu ne-ai adresat cuvinte de viaţă şi de adevăr. Am vrea să auzim mai mult; te rugăm să ne mai vorbeşti despre aceste chestiuni.”

6. Al doilea discurs despre religie

155:6.1 (1730.5) Ei s-au oprit atunci pe o coastă de deal umbroasă şi Iisus a continuat să le propovăduiască religia spiritului spunându-le în esenţă:

155:6.2 (1730.6) Voi aţi ieşit la iveală dintre tovarăşii voştri care au ales să se mulţumească cu o religie mentală, care doresc cu ardoare siguranţa şi preferă conformismul. Voi aţi ales să schimbaţi simţămintele voastre de certitudine bazată pe autoritate cu încredinţările spiritului de credinţă aventuroase şi progresive. Aţi îndrăznit să protestaţi contra robiei istovitoare a unei religii

instituţionalizate şi aţi respins autoritatea tradiţiilor scrise, actualmente considerate ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat că Tatăl nostru a vorbit prin gura lui Moise, a lui Ilie, a lui Isaia, a lui Amos şi a lui Osea, dar el nu a încetat să îi aducă cuvintele adevărului lumii după ce aceşti profeţi de odinioară şi-au terminat proclamaţiile. Tatăl meu nu a făcut deosebire de rase sau de generaţii acordând cuvântul adevărului unei epoci şi refuzându-l următoarei. Nu comiteţi nebunia de a numi divin ceea ce este pur omenesc, şi nu neglijaţi să distingeţi cuvintele adevărului, chiar dacă ele nu provin de la oracolele tradiţionale ale unei presupuse inspiraţii.

155:6.3 (1731.1) Eu v-am chemat să vă naşteţi din nou, să vă naşteţi din spirit. Eu v-am făcut să ieşiţi din întunericul autorităţii şi din letargia tradiţiei pentru a vă face să intraţi în lumina transcendentă în care veţi realiza posibilitatea de a face prin voi înşivă cea mai mare descoperire posibilă pentru sufletul uman - experienţa divină de a-l găsi pe Dumnezeu pentru voi înşivă, în voi înşivă şi prin voi înşivă, şi de a înfăptui toate acestea ca pe un fapt din experienţa voastră personală. Şi, astfel, puteţi voi trece de la moarte la viaţă, de la autoritatea tradiţiei la experienţa cunoaşterii lui Dumnezeu. Veţi trece, astfel, de la întuneric la lumină, de la o credinţă rasială moştenită la o credinţă personală dobândită printr-o experienţă efectivă. Aceasta vă va face să progresaţi de la o tehnologie a minţii transmise de strămoşii voştri la o veritabilă religie a spiritului edificată în sufletul vostru ca un dar etern.

155:6.4 (1731.2) Religia voastră era un simplu crez intelectual într-o autoritate tradiţională; ea va deveni experienţa efectivă a acestei credinţe vii capabile de a pricepe realitatea lui Dumnezeu şi a tot ceea

ce se raportează la spiritul divin al Tatălui. Religia minţii vă ataşează iremediabil de trecut. Religia spiritului constă într-o revelaţie progresivă şi vă cheamă în permanenţă la înfăptuiri mai elevate şi mai sfinte în idealurile spirituale şi în realităţile eterne.

155:6.5 (1731.3) Religia autorităţii poate comunica, în imediat, sentimentul unei securităţi asigurate, dar preţul pe care îl plătiţi, pentru această satisfacere temporară este pierderea libertăţii voastre spirituale şi religioase. Ca preţ de intrare în împărăţia cerurilor, Tatăl meu nu vă cere să vă siliţi să credeţi în lucruri spiritualmente respingătoare, nelegiuite şi mincinoase. El nu pretinde ca voi să vă jigniţi propriile simţăminte de îndurare, de justiţie şi de adevăr supunându-vă unui sistem desuet de formalităţi şi de ceremonii religioase. Religia spiritului vă lasă mereu liberi să urmaţi adevărul, oriunde vă duc îndrumările spiritului. Şi cine poate judeca - poate că acest spirit ar putea comunica acestei generaţii ceva ce precedentele au refuzat să audă?

155:6.6 (1731.4) Ruşine acestor falşi învăţători religioşi care ar vrea să târască sufletele însetate în obscurul şi îndepărtatul trecut pentru a le abandona acolo! Aceste persoane nenorocite sunt atunci condamnate să se îngrozească de orice nouă descoperire şi să fie descumpănite de fiecare nouă revelaţie a adevărului. Profetul care a zis: „Cel a cărui minte este fixată asupra lui Dumnezeu va fi ţinut într-o pace perfectă" nu era un simplu credincios intelectual într-o teologie a autorităţii. Acest om cunoscător de adevăr îl descoperise pe Dumnezeu; el se mărginea la a vorbi de Dumnezeu.

155:6.7 (1731.5) Vă recomand să pierdeţi obiceiul de a-i cita întotdeauna pe profeţii de altădată şi de a-i slăvi pe eroii Israelului. În

loc de aceasta, aspiraţi să deveniţi profeţi vii ai celui Preaînalt şi eroi spirituali ai împărăţiei care vine. Poate că este bine să îi onorezi pe conducătorii din trecut care îl cunoşteau pe Dumnezeu, dar de ce, făcând aceasta, aţi sacrifica voi experienţa supremă a existenţei umane: găsirea lui Dumnezeu pentru voi înşivă şi cunoaşterea lui în propriul vostru suflet?

155:6.8 (1732.1) Fiecare rasă a omenirii are punctul ei de vedere particular asupra existenţei umane; religia minţii trebuie aşadar întotdeauna să se armonizeze cu aceste diverse puncte de vedere rasiale. Religiile de autoritate nu vor ajunge niciodată să se unifice. Numai cu şi prin darul superior al religiei spiritului se poate realiza unitatea oamenilor şi fraternitatea muritorilor. Mintea poate să difere de la o rasă la alta, dar toată omenirea este locuită de acelaşi spirit etern şi divin. Speranţa unei fraternităţi a oamenilor nu se poate realiza decât dacă, şi în măsura în care, religiile autorităţii mentale divergente se lasă impregnate şi dominate de religia unificatoare şi înnobilatoare a spiritului - religia experienţei spirituale personale.

155:6.9 (1732.2) Religiile de autoritate nu pot deci decât să îi divizeze pe oameni şi să aţâţe conştiinţele una contra celorlalte. Religia spiritului îi va atrage progresiv pe oameni unii către alţii şi va provoca o simpatie înţelegătoare între ei. Religiile autorităţii pretind oamenilor un crez uniform, lucrul imposibil de realizat în starea prezentă a lumii. Religia spiritului nu pretinde decât o unitate de experienţă - un destin uniform - ţinând foarte mult seama de diversitatea credinţelor. Religia spiritului nu cere decât unitate de clarviziune, şi nu unitate de punct de vedere şi de concepţie. Religia spiritului nu cere unitate de vederi intelectuale, ci numai unitate de sentiment spiritual. Religiile

de autoritate se cristalizează în crezuri inerte. Religia spiritului devine bucurie şi libertate tot mai mari datorate înnobilării prin fapte de servire pline de dragoste şi de îngrijiri milostive.

155:6.10 (1732.3) Dar vegheaţi ca nici unul dintre voi să nu îi considere cu dispreţ pe copiii lui Avraam pentru că au fost făcuţi să trăiască aceste zile proaste de tradiţie sterilă. Străbunii noştri se dedicaseră căutării perseverente şi pasionate a lui Dumnezeu; ei l-au găsit şi l-au cunoscut mai bine decât a făcut-o orice altă rasă de la epoca lui Adam, care a cunoştea multe dintre aceste lucruri, fiind el însuşi era un Fiu al lui Dumnezeu. Tatăl meu nu a neglijat să remarce lunga şi neobosita luptă a Israelului, încă din vremea lui Moise, pentru a-l găsi şi a-l cunoaşte pe Dumnezeu. Generaţii de-a rândul iudeii nu au încetat să se chinuiesc, să năduşească, să se ostenească, să geamă, să se trudească şi să suporte suferinţe, şi să încerce amărăciunile unui popor neînţeles şi dispreţuit, toate acestea pentru a se putea apropia ceva mai mult de descoperirea adevărului cu privire la Dumnezeu. Din vremea lui Moise, până în cea a lui Amos şi Osea, şi în pofida tuturor eşecurilor şi înfrângerilor Israelului, taţii noştri au revelat progresiv lumii o imagine mereu mai clară şi mai veridică a Dumnezeului etern. Calea a fost astfel pregătită pentru revelaţia şi mai mare a Tatălui, revelaţie la care aţi fost chemaţi să participaţi.

155:6.11 (1732.4) Nu uitaţi niciodată că singura aventură mai satisfăcătoare şi mai pasionantă decât strădania de a descoperi voia Dumnezeului viu este experienţa supremă a încercării oneste de a face această voie divină. Amintiţi-vă întotdeauna că, în fiecare ocupaţie pământească, se poate face voia lui Dumnezeu. Nu există meserii sfinte şi meserii laice. Toate lucrurile sunt sacre în viaţa celor care

sunt călăuziţi de spirit, adică subordonaţi adevărului, înnobilaţi de iubire, dominaţi de îndurare şi temperaţi de echitate - prin justeţe. Spiritul pe care Tatăl meu şi cu mine îl trimitem în lume nu este numai Spiritul Adevărului, ci şi spiritul frumuseţii idealiste.

155:6.12 (1732.5) Trebuie să se înceteze căutarea cuvântului lui Dumnezeu numai în paginile străvechilor relatări ale autorităţii teologice. Oricine se naşte din duhul lui Dumnezeu va desluşi de acum înainte cuvântul lui Dumnezeu, independent de originea sa aparentă. Nu trebuie să se minimalizeze adevărul divin pentru că el v-a parvenit printr-un canal aparent uman. Mulţi dintre fraţii voştri acceptă mental teoria lui Dumnezeu, ajungând totodată spiritualmente să realizeze prezenţa sa. Iată de ce anume v-am propovăduit atât de adesea că modul cel mai bun de a realiza împărăţia cerurilor constă în dobândirea atitudinii spirituale a unui copil sincer. Nu lipsa de maturitate mentală a unui copil este ceea ce vă recomand eu, ci mai degrabă *simplitatea spirituală* a unui micuţ care crede cu uşurinţă şi care are deplină încredere în sine. Pentru voi este mai puţin important de a cunoaşte faptul existenţei lui Dumnezeu decât de a dobândi o aptitudine crescândă *de simţire a prezenţei lui Dumnezeu.*

155:6.13 (1733.1) Odată ce veţi fi început să îl descoperiţi pe Dumnezeu în sufletul vostru, voi nu veţi întârzia să îl descoperiţi şi în sufletul altor oameni, şi în cele din urmă în toate creaturile şi creaţiile unui puternic univers. Dar ce şansă are Tatăl să apară, ca Dumnezeu al loialităţilor supreme şi al idealurilor divine, în sufletele oamenilor care nu consacră decât puţin sau deloc timp contemplării chibzuite a acestor realităţi eterne? Deşi mintea nu este sediul naturii spirituale, ea este, în adevăr, poarta care conduce acolo.

155:6.14 (1733.2) Dar nu comiteţi greşeala de a încerca să dovediţi altuia că l-aţi găsit pe Dumnezeu; voi nu puteţi să aduceţi în mod conştient vreo dovadă valabilă. Totuşi, există două demonstraţii puternice şi pozitive ale faptului că îl cunoaşteţi pe Dumnezeu:
155:6.15 (1733.3) 1. Apariţia roadelor duhului lui Dumnezeu în viaţa voastră zilnică obişnuită.
155:6.16 (1733.4) 2. Faptul că tot planul vostru de viaţă aduce dovada pozitivă că aţi riscat fără rezervă tot ceea ce sunteţi şi tot ceea ce aveţi în aventura supravieţuirii după moarte, în urmărirea speranţei de a-l găsi pe Dumnezeul eternităţii după ce aţi avut o experienţă prealabilă a prezenţei sale în timp.

155:6.17 (1733.5) Acuma, nu vă înşelaţi, Tatăl meu va răspunde întotdeauna şi la cea mai slabă licărire de credinţă. El ia notă de emoţiile fizice şi superstiţioase ale omului primitiv. Şi, cu aceste suflete cinstite dar temătoare, a căror credinţă este atât de slabă încât abia de reprezintă mai mult decât un conformism intelectual la o atitudine pasivă de asentiment la religiile de autoritate, Tatăl este întotdeauna vigilent pentru a onora şi a susţine chiar şi aceste slabe încercări de a se ajunge la el. Însă pentru voi, care aţi fost scoşi din întuneric şi chemaţi la lumină, este de aşteptat să credeţi din toată inima; credinţa voastră va domina atitudinile combinate ale corpului, minţii şi spiritului.
155:6.18 (1733.6) Voi sunteţi apostolii mei, şi pentru voi religia nu va deveni un adăpost teologic unde veţi putea fugi din frica de a înfrunta durele realităţi ale progresului spiritual şi ale aventurii idealiste. Religia voastră va deveni mai degrabă faptul experienţei reale care dovedeşte că Dumnezeu v-a găsit, idealizaţi, înnobilaţi, spiritualizaţi,

şi că voi aţi fost înrolaţi în aventura eternă a găsirii lui Dumnezeu care v-a găsit el însuşi astfel şi v-a luat de fii.

155:6.19 (1733.7) După ce a terminat de vorbit, Iisus i-a făcut semn lui Andrei, a arătat cu degetul occidentul în direcţia Feniciei şi a zis: „Să pornim la drum."

Cartea Urantia

<< Capitolul 155 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 157 >>

Capitolul 156

Şederea la tyr şi la Sidon

156:0.1 (1734.1) VINERI după amiază, 10 iunie, Iisus şi asociaţii săi au sosit în vecinătatea Sidonului şi s-au oprit la o femeie care fusese îngrijită la spitalul din Betsaida, în epoca în care Iisus era la apogeul favorii populare. Apostolii şi evangheliştii au fost găzduiţi în imediata apropiere la nişte prieteni de-ai ei, şi s-au odihnit până în ziua de după sabat în această ambianţă înviorătoare. Ei au petrecut aproape două săptămâni şi jumătate în Sidon şi în împrejurimi înainte de a se pregăti să viziteze oraşele de coastă situate mai la nord.

156:0.2 (1734.2) Acest sabat de iunie era o zi de mare calm. Evangheliştii şi apostolii erau complet absorbiţi în meditaţiile lor cu privire la discursurile Maestrului asupra religiei, discursuri pe care le ascultaseră pe drumul Sidonului. Toţi erau capabili să extragă ceva

din ceea ce le spusese Iisus, dar nici unul dintre ei nu pricepea pe deplin importanţa învăţăturii sale.

1. Femeia Siriană

156:1.1 (1734.3) Lângă casa lui Karuska, unde era găzduit Maestrul, trăia o siriană care auzise vorbindu-se mult de Iisus ca mare tămăduitor şi învăţător. Ea a venit la el în această după-amiază de sabat, şi şi-a adus cu ea fetiţa în vârstă de doisprezece ani. Copilul era atins de grave tulburări nervoase caracterizate de convulsii şi de alte manifestări alarmante.

156:1.2 (1734.4) Iisus ordonase asociaţilor lui să nu vorbească nimănui de prezenţa sa la Karuska, explicând că vrea să se odihnească. Ei respectaseră consemnul, dar servitoarea din Karuska se dusese să o vadă pe siriană, numită Norana, pentru a o informa că Iisus locuia la stăpâna ei şi o îndemnase pe mama neliniştită să îşi ducă acolo fiica suferindă pentru a-i obţine vindecarea. Bineînţeles, mama credea că fetiţa ei era posedată de un demon, un spirit necurat.

156:1.3 (1734.5) Când Norana a sosit cu fiica ei, gemenii Alfeu, i-au explicat, prin mijlocirea unui tălmăcitor, că Maestrul se odihnea şi că nu îl puteau deranja, la care Norana a răspuns că va rămâne pe loc cu copilul ei până ce Maestrul se va fi odihnit. Petru a încercat şi el să se înţeleagă cu ea şi să o convingă să se întoarcă acasă. I-a dat de înţeles că Iisus era ostenit după atâta propovăduit şi tămăduit, şi că venise în Fenicia pentru o perioadă de linişte şi de odihnă. A fost zadarnic; Norana nu a vrut să plece de acolo. La implorările lui Petru, ea s-a

mulţumit să răspundă: „Eu nu voi pleca înainte de a-l fi văzut pe Maestrul tău. Ştiu că el poate să alunge demonul din copilul meu şi nu mă voi duce de aici înainte ca tămăduitorul să fi aruncat o privire la fata mea.”

156:1.4 (1734.6) După aceea, Toma a căutat, la rândul lui, s-o facă să plece de acolo pe Norana, dar nici el nu a reuşit. Ea i-a zis: „Eu am încredere în capacitatea Maestrului tău de a alunga demonul care îl chinuie pe copilul meu. Am auzit vorbindu-se de lucrările sale puternice din Galileea şi cred în el. Ce s-a întâmplat cu voi, discipolii lui, de căutaţi să îi trimiteţi de aici pe cei care vin să ceară ajutorul Maestrului vostru?” Când a auzit-o vorbind astfel, Toma s-a retras.

156:1.5 (1735.1) Simon Zelotul a ieşit atunci înaintea Naranei pentru a o dojeni şi i-a zis: „Femeie tu eşti o păgână care vorbeşte greceşte; nu e just să te aştepţi să îl vezi pe Maestru că ia pâinea destinată copiilor casei favorizate şi o aruncă la câini.” Dar Norana nu s-a lăsat jignită de atacul lui Simon. Ea s-a mulţumit să răspundă: „Da, învăţătorule, înţeleg ce zici. Nu sunt decât un câine în ochii iudeilor, dar în ceea ce îl priveşte pe Maestrul tău, eu sunt un câine credincios. Eu am decis ca el să-mi vadă fiica, căci sunt convinsă că, şi numai de o priveşte, o va vindeca. Şi chiar şi tu, om bun, tu nu ai îndrăzni să privezi câinii de privilegiul de a căpăta resturile ce pot să cadă de la masa copiilor.”

156:1.6 (1735.2) Chiar în clipa aceea, fetiţa a fost cuprinsă de o violentă convulsie sub ochii tuturor şi mama a ţipat: „Iată, puteţi vedea şi voi că fata mea este posedată de un spirit necurat. Dacă nenorocirea noastră nu vă impresionează pe voi, ea îl va atinge pe Maestrul vostru, de care mi s-a zis că i-ar iubi pe toţi oamenii şi ar îndrăzni chiar să îi vindece pe gentili dacă au credinţă. Voi nu sunteţi

vrednici să îi fiţi ucenici. Eu nu mă voi duce de aici până ce fiica mea nu va fi vindecată.”

156:1.7 (1735.3) Iisus, care auzise toată această conversaţie printr-o fereastră deschisă, a ieşit atunci, spre marea lor surpriză, şi a zis: „O, femeie, credinţa ta este mare, atât de mare că nu pot să nu îţi dau ceea ce doreşti. Mergi pe drumul tău în pace. Fiica ta este deja vindecată. Şi fetiţa a fost bine sănătoasă din clipa aceasta. În timp ce Norana şi copilul îşi luau rămas bun, Iisus le-a rugat să nu povestească acest episod nimănui.” Tovarăşii săi au respectat consemnul, dar mama şi copilul nu au încetat să proclame în tot ţinutul, şi chiar şi în Sidon, că fetiţa fusese vindecată, astfel încât după câteva zile Iisus a socotit oportun să îşi schimbe domiciliul.

156:1.8 (1735.4) În ziua următoare, în vreme ce Iisus propovăduia apostolilor lui şi comenta vindecarea fetei sirienei, el a zis: „Şi aşa a fost mereu. Voi vedeţi prin voi înşivă că gentilii sunt capabili să dea dovadă de o credinţă salvatoare în învăţăturile evangheliei împărăţiei cerurilor. În adevăr, în adevăr, vă zic, regatul Tatălui va fi luat de gentili dacă copiii lui Avraam nu sunt dispuşi să manifeste o credinţă suficientă pentru a intra în el.”

2. Propovăduirea în Sidon

156:2.1 (1735.5) Intrând în Sidon, Iisus şi asociaţii săi au trecut peste un pod, pod de care mulţi dintre ei nu mai văzuseră niciodată. În timp ce îl treceau, Iisus a făcut, printre altele, următorul comentariu:

„Această lume nu este decât un pod. Poate fi trecută, dar nu ar trebui să vă gândiţi să clădiţi locuinţe pe el."

156:2.2 (1735.6) Pe când cei douăzeci şi patru îşi începeau muncile în Sidon, Iisus s-a dus să locuiască într-o casă situată chiar în nordul oraşului, locuinţa lui Justa şi a mamei sale Bernice. În toate dimineţile, Iisus propovăduia celor douăzeci şi patru acasă la Justa. După-amiaza şi seara, ei se împrăştiau în Sidon pentru a propovădui şi a predica.

156:2.3 (1735.7) Apostolii şi evangheliştii au fost foarte mult încurajaţi de maniera în care gentilii din Sidon au primit mesajul lor. Pe durata scurtei lor şederi, multe suflete au fost dobândite de partea regatului. Această perioadă de aproximativ şase săptămâni în Fenicia a fost foarte fertilă pentru câştigarea sufletelor, dar scriitorii iudei, care au redactat mai târziu Evangheliile, au căpătat obiceiul de a trece cu uşurinţă peste povestea acestei călduroase receptări a învăţăturilor lui Iisus de către gentili chiar în momentul în care un număr atât de mare de compatrioţi ai lui se mobilizau împotriva lui.

156:2.4 (1736.1) În multe privinţe, aceşti credincioşi gentili au apreciat mai bine decât iudeii învăţăturile lui Iisus. Mulţi dintre aceşti siro-fenicieni care vorbeau greaca au ajuns să recunoască nu numai că Iisus era asemenea lui Dumnezeu, ci şi că Dumnezeu era asemenea lui Iisus. Aceşti aşa-zişi păgâni au reuşit să înţeleagă bine învăţăturile Maestrului despre uniformitatea legilor lumii noastre şi a întregului univers. Ei au înţeles lecţia că Dumnezeu nu face deosebire nici de persoane, nici de rase, nici de naţiuni - că nu există favoritism la Tatăl Universal - că universul ascultă întotdeauna şi în întregime de legi şi că te poţi infailibil bizui pe el. Acestor gentili nu le era frică de Iisus;

ei îndrăzneau să îi accepte mesajul. De-a lungul secolelor ulterioare, nu se poate zice că oamenii au fost incapabili să înţeleagă mesajul lui Iisus, ci că le-a fost frică de aceasta.

156:2.5 (1736.2) Iisus a explicat clar celor douăzeci şi patru că fuga sa din Galileea nu era din pricina unei lipse de curaj în faţa duşmanilor săi. Ei au înţeles că Iisus nu era încă pregătit pentru un conflict deschis cu religia stabilită şi că el nu căuta să devină un martir. În cursul uneia dintre convorbirile de la Justa Maestrul a zis pentru prima oară discipolilor lui: „Chiar dacă cerul şi pământul vor dispărea, cuvintele mele de adevăr vor rămâne."

156:2.6 (1736.3) În cursul şederii sale în Sidon, Iisus a luat ca temă a instrucţiunilor sale progresul spiritual. El le-a spus discipolilor săi că nu se puteau opri în drum; că trebuiau să înainteze către dreptate sau să recadă în rău şi în păcat. Le-a recomandat „să uite lucrurile din trecut în timp ce mergeau înainte ca să îmbrăţişeze realităţile majore ale regatului". El i-a rugat să nu se mulţumească cu copilăria lor în evanghelie, ci să se străduiască să atingă deplina anvergură a filiaţiei divine în comuniunea spiritului şi în comunitatea credincioşilor.
156:2.7 (1736.4) Iisus a zis: „Discipolii mei nu trebuie doar să înceteze să mai facă răul, ci şi să înveţe să facă binele. Ei nu trebuie doar să se cureţe de orice păcat conştient, ci şi să refuze să nutrească chiar şi sentimentele de vinovăţie. Dacă vă mărturisiţi păcatele ele sunt iertate; trebuie deci să păstraţi o conştiinţă lipsită de orice greşeală."
156:2.8 (1736.5) Lui Iisus aprecia în mare măsură simţul ascuţit al umorului de care dădeau dovadă gentilii. Atât simţul umorului vădit de Norana, siriana, cât şi marea ei perseverenţă în credinţă au fost

elementele care au atins atâta de puternic inima Maestrului şi au făcut apel la milostenia sa. Iisus regreta mult că iudeilor, compatrioţilor săi, le lipsea atât de mult simţul umorului. Odată i-a zis lui Toma: „Compatrioţii mei prea se iau în serios. Nu prea ştiu să aprecieze umorul. Religia plictisitoare a fariseilor nu ar fi putut niciodată să ia naştere la un popor care are simţul umorului. Iudeilor le lipseşte, de asemenea, logica. Ei strecoară musculiţele şi înghit cămilele.”

3. Călătoria în susul coastei

156:3.1 (1736.6) Marţi, 28 iunie, Maestrul şi asociaţii lui au părăsit Sidonul şi au urcat pe coastă până la Porfireon şi Heldua. Ei au fost bine primiţi de gentili şi au făcut să intre un mare număr dintre aceştia în regat în timpul acestei săptămâni de predicare. Apostolii au predicat în Porfireon şi evangheliştii au propovăduit în Heldua. Pe când cei douăzeci şi patru erau astfel ocupaţi cu munca lor, Iisus i-a părăsit timp de trei sau patru zile pentru a se duce în oraşul de coastă al Beyrutului. Acolo a stat de vorbă cu un sirian pe nume Malachi, care era credincios şi fusese în Betsaida în anul precedent.

156:3.2 (1737.1) Miercuri, 6 iulie, ei sau reîntors toţi la Sidon şi au rămas la Justa până duminică dimineaţa. Ei au pornit atunci către Tyr coborând coasta spre sud prin Sarepa şi au sosit la Tyr luni, 11 iulie. În vremea aceasta, apostolii şi evangheliştii au fost foarte surprinşi să observe ardoarea acestor gentili în ascultarea evangheliei şi să vadă zelul cu care mulţi dintre ei începeau să creadă.

4. La Tyr

156:4.1 (1737.2) Din 11 în 24 iulie, ei au propovăduit în Tyr. Fiecare dintre apostoli a luat cu el un evanghelist şi au mers astfel doi câte doi, propovăduind şi predicând în toate cartierele Tyrului şi în împrejurimi. Populaţia poliglotă a acestui port animat îi asculta cu bucurie şi mulţi credincioşi au intrat prin botez în comunitatea exterioară a regatului. Iisus şi-a instalat cartierul general la un iudeu numit Iosif, un credincios care trăia la cinci sau şase kilometri sud de Tyr, nu departe de mormântul lui Hiram, care fusese regele cetăţii - Stat a Tyrului, pe vremurile lui David şi Solomon.

156:4.2 (1737.3) În cursul acestor două săptămâni, apostolii şi evangheliştii au mers în toate zilele la Tyr, intrând în cetate prin jetela lui Alexandru, pentru a ţine acolo mici reuniuni; în fiecare seară, majoritatea lor reveneau la campamentul de la casa lui Iosif de la sud de cetate. Credincioşii se duceau zilnic din oraş la locul de odihnă al lui Iisus pentru a vorbi cu el. Maestrul nu a vorbit în Tyr decât o dată; aceasta s-a întâmplat în după-amiaza zilei de 20 iulie, când le-a vorbit credincioşilor despre iubirea Tatălui pentru toată omenirea şi despre misiunea Fiului de a-l revela pe Tatăl său tuturor raselor omeneşti. Gentilii au arătat un asemenea interes pentru evanghelia împărăţiei încât, cu acest prilej, ei i-au deschis lui Iisus porţile templului lui Melkart. Este interesant de notat că o biserică creştină a fost ulterior construită chiar pe amplasamentul acestui vechi templu.

156:4.3 (1737.4) Se fabrica, în religie, purpura tyriană, care a asigurat renumele Tyrului şi Sidonului în toată lumea, şi a contribuit atât de

mult la negoţul internaţional şi la bogăţia care a rezultat din el. Mulţi dintre conducătorii acestei industrii au crezut în regat. La puţin timp după aceea, rezervele de moluşte, de unde se scotea colorantul, au început să se diminueze şi fabricanţii de purpură au plecat în căutare de noi bancuri de aceste cochilii de scoici. Ei au emigrat astfel până la capătul lumii, ducând cu ei mesajul paternităţii lui Dumnezeu şi al fraternităţii oamenilor - evanghelia împărăţiei.

5. Învăţătura lui Iisus la Tyr

156:5.1 (1737.5) În cursul cuvântării sale de miercuri după-amiază, Iisus a început prin a spune discipolilor lui povestea nufărului alb care ridica capul său curat şi alb ca zăpada în lumina soarelui, în vreme ce rădăcinile i se afundau în mâlul şi în noroiul solului întunecat. „Tot astfel", spune el, „omul muritor, care are rădăcinile originii sale şi a fiinţei sale în solul animal al naturii umane, poate să înalţe, prin credinţă, natura sa spirituală în lumina solară a adevărului ceresc şi să producă efectiv nobilele fructe ale spiritului."

156:5.2 (1738.1) În cursul aceleiaşi predici a folosit Iisus prima şi unica sa parabolă care se raporta la propria sa meserie - tâmplăria. În cursul recomandării sale de „a construi bine fundamentele pentru creşterea unui nobil caracter impregnat de daruri spirituale", el a zis: „Pentru a produce roadele spiritului, trebuie ca voi să vă naşteţi din spirit. Spiritul este cel care trebuie să vă înveţe şi să vă îndrume dacă vreţi să trăiţi o viaţă de plenitudine spirituală printre tovarăşii voştri. Dar nu comiteţi greşeala stupidului tâmplar care pierde un timp preţios cu

împărţirea în dreptunghiuri, cu măsurarea şi cu rindeluirea unei bucăţi de lemn roasă de cari şi putredă în interior; după aceea, când şi-a consacrat toată munca acestei bârne putrede, el trebuie s-o arunce ca fiind inutilizabilă pentru temeliile clădirii pe care voia să o construiască şi care trebuie să reziste asalturilor timpului şi al furtunilor. Fiecare om trebuie să se asigure că fundamentele intelectuale şi morale ale caracterului său sunt destul de solide pentru a susţine suprastructura naturii sale spirituale care se măreşte şi se înnobilează şi care este chemată să transforme mintea omenească, apoi, în asociere cu această minte re-creată, va trebui să înfăptuiască evoluţia sufletului, al cărui destin este nemuritor. Natura voastră spirituală - sufletul creat în comun - este un germene viu, dar mintea şi morala individului sunt solul de unde trebuie să se ivească aceste manifestări superioare de dezvoltare umană şi de destin divin. Solul sufletului în evoluţie este uman şi material, dar destinul acestei creaturi mixte a minţii şi a spiritului este spiritual şi divin.”

156:5.3 (1738.2) În seara aceleiaşi zile, Nataniel l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, de ce ne rugăm la Dumnezeu să nu ne ducă în ispită, în vreme ce ştim bine, prin revelaţia pe care ai făcut-o tu în privinţa Tatălui, că acesta nu face niciodată asemenea lucruri?” Iisus i-a zis lui Nataniel:

156:5.4 (1738.3) ”Nu este ciudat să pui această întrebare, odată ce începi să cunoşti Tatăl aşa cum îl cunosc eu şi nu cum îl întrevedeau atât de vag străvechii profeţi evrei. Tu ştii bine că strămoşii noştri aveau tendinţa de a-l vedea pe Dumnezeu în practic toate evenimentele. Ei căutau mâna lui Dumnezeu în toate fenomenele naturale şi în fiecare episod neobişnuit al experienţei omeneşti. Ei îl

legau pe Dumnezeu atât cu binele, cât şi cu răul. Se gândeau că Dumnezeu înmuiase inima lui Moise şi o împietrise pe aceea a faraonului. Când oamenii încercau nevoia imperioasă de a comite o faptă bună sau rea, ei aveau obiceiul de a justifica aceste senzaţii neobişnuite declarând: 'Domnul mi-a vorbit zicându-mi: fă aceasta sau cealaltă, mergi pe aici ori pe acolo.' În consecinţă, de vreme ce oamenii se ciocnesc atât de adesea şi atât de violent de ispite, străbunii noştri căpătaseră obiceiul de a crede că Dumnezeu îi inducea în ele pentru a-i încerca, a-i pedepsi şi a-i întări. Dar tu ştii mai bine despre ce este vorba. Tu ignori faptul că oamenii sunt mult prea des induşi în ispită prin presiunea propriului lor egoism şi prin impulsurile naturii lor animale. Dacă eşti ispitit în felul acesta, eu te povăţuiesc, în timp ce recunoşti cinstit şi sincer ispita drept ceea ce este, să reorientezi cu inteligenţă, pe canalele superioare şi spre ţelurile cele mai idealiste, energiile spirituale, mentale şi corporale care caută să se exprime. În felul acesta, tu ai putea transforma ispitele în ajutoare înălţătoare de tipul cel mai elevat, evitând totodată aproape complet conflictele deprimante şi inutile dintre natura animală şi natura spirituală.

156:5.5 (1738.4) Dar eu te pun în gardă contra nebuniei de a vrea să treci peste ispită prin recurgerea la simpla voinţă omenească de a înlocui o dorinţă cu o altă dorinţă considerată superioară. Dacă vrei cu adevărat să înfrângi ispitele naturii inferioare, trebuie să atingi o poziţie de superioritate spirituală, caracterizată prin dezvoltarea reală şi sinceră a unui interes efectiv şi a unei iubiri pentru liniile de conduită superioare şi mai idealiste pe care mintea ta doreşte să le substituie cu obiceiurile inferioare şi mai puţin idealiste recunoscute

ca ispite. În felul acesta, tu vei fi eliberat prin transformarea spirituală, în loc de a fi din ce în ce mai apăsat de refularea amăgitoare a dorinţelor omeneşti. În dragostea de ceea ce este nou şi superior, tu vei uita vechiul şi inferiorul. Frumuseţea triumfă întotdeauna asupra urâţeniei din inima oamenilor iluminaţi de dragostea de adevăr. Există o puternică forţă de eliminare într-o afecţiune spirituală nouă şi sinceră. Îţi repet, nu te lăsa biruit de rău, ci triumfă mai degrabă asupra răului prin bine."

156:5.6 (1739.1) Până la o oră târzie din noapte, apostolii şi evangheliştii au continuat să îi pună întrebări lui Iisus. Dintre numeroasele lui răspunsuri, noi am vrea să extragem următoarele gânduri, pe care le prezentăm în limbaj modern:

156:5.7 (1739.2) O ambiţie energică, o judecată inteligentă şi o înţelepciune coaptă sunt factorii esenţiali ai reuşitei materiale. Calităţile de conducător depind de aptitudinea naturală, de discreţie, de puterea volitivă şi de hotărâre. Destinul spiritual depinde de credinţa în adevăr, de iubirea lui şi de devotamentul faţă de el - foamea şi setea de dreptate - dorinţa profundă de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a fi asemeni lui.

156:5.8 (1739.3) Nu vă lăsaţi descurajaţi de descoperirea că sunteţi umani. Natura omenească poate să tindă spre rău, dar nu este din fire păcătoasă. Nu fiţi abătuţi dacă nu reuşiţi să uitaţi complet unele dintre experienţele voastre regretabile. Greşelile pe care nu ajungeţi să le uitaţi în timp vor fi uitate în eternitate. Uşuraţi-vă greutăţile sufletului vostru făcându-vă rapid o concepţie asupra destinului vostru pe termen lung, asupra expansiunii carierei voastre în univers.

156:5.9 (1739.4) Nu comiteţi greşeala de a estima valoarea unui suflet după imperfecţiunile minţii sau după poftele corpului. Nu judecaţi un suflet şi nu evaluaţi destinul său pe baza unui singur episod omenesc nefericit. Destinul vostru spiritual nu este condiţionat decât de aspiraţiile voastre şi de obiectivele voastre spirituale.

156:5.10 (1739.5) Religia este experienţa exclusiv spirituală a nemuririi sufletului evoluând al omului care îl cunoaşte pe Dumnezeu; dar puterea morală şi energia spirituală sunt forţe puternice care se pot utiliza pentru tratarea chestiunilor sociale dificile şi pentru rezolvarea problemelor economice complexe. Aceste daruri morale şi spirituale dau mai multă bogăţie şi sens tuturor nivelelor vieţii omeneşti.

156:5.11 (1739.6) Dacă învăţaţi să îi iubiţi numai pe aceia care vă iubesc, sunteţi meniţi să trăiţi o viaţă strâmtă şi mediocră. Efectiv, este posibil ca iubirea umană să fie reciprocă, dar iubirea divină se răspândeşte spre exterior în toate căutările ei de satisfacere. Cu cât este mai puţină iubire în firea unei creaturi, cu atât mai mult această creatură are nevoie de a fi iubită şi cu atât mai mult iubirea divină caută să satisfacă această nevoie. Iubirea nu este niciodată egoistă şi nu poate niciodată să se reverse asupra sa însăşi. Iubirea divină nu poate fi conţinută în ea însăşi; ea trebuie să se reverse cu mărinimie.

156:5.12 (1739.7) Credincioşii în regat trebuie să aibă o încredere implicită, să creadă din toată inima lor în triumful sigur al dreptăţii. Constructorii regatului trebuie să fie convinşi că evanghelia salvării eterne este adevărată. Credincioşii trebuie să înveţe să se dea tot mai mult la o parte din calea vieţii înfrigurate - să scape de hărţuirile existenţei materiale - reîmprospătând totodată sufletul, inspirând mintea şi reînnoind spiritul prin comuniunea în adorare.

156:5.13 (1739.8) Indivizii care îl cunosc pe Dumnezeu nu se lasă nici descurajaţi de nenorociri, nici abătuţi de dezamăgiri. Credincioşii sunt imunizaţi contra deprimării care urmează necazurilor pur materiale; cine duce o viaţă spirituală nu este tulburat de episoadele lumii materiale. Candidaţii la viaţa spirituală practică o tehnică însufleţitoare şi constructivă pentru a putea face faţă tuturor vicisitudinilor şi tracasărilor vieţii fizice. Zi după zi, credinciosului sincer îi vine tot mai uşor să facă lucrul just.

156:5.14 (1740.1) Viaţa spirituală sporeşte puternic veritabilul respect de sine, însă respectul de sine nu trebuie confundat cu admiraţia de sine. Respectul de sine se coordonează întotdeauna cu iubirea şi cu servirea altuia. Respectul de sine nu poate depăşi iubirea pe care o simţi pentru aproapele tău; una este măsura capacităţii celeilalte.

156:5.15 (1740.2) Pe măsură ce trec zilele, orice adevărat credincios devine mai abil în a-i antrena pe tovarăşii lui în iubirea adevărului etern. Aveţi voi astăzi mai multe resurse decât ieri pentru a-i revela omenirii bunătatea? Puteţi voi să recomandaţi mai bine dreptatea în anul acesta decât în anul trecut? Tehnica voastră de a conduce sufletele înfometate în împărăţia spirituală devine ea din ce în ce mai mult o artă?

156:5.16 (1740.3) Sunt idealurile voastre îndeajuns de elevate pentru a spori mântuirea voastră eternă şi, în acelaşi timp, sunt ideile voastre destul de practice pentru a face din voi un cetăţean util în funcţiunea sa terestră în asociere cu tovarăşii lui muritori? În spirit, cetăţenia voastră este în cer; în carne, voi sunteţi încă cetăţeni ai regatelor pământului. Daţi Cezarului lucrurile care sunt materiale şi lui Dumnezeu pe cele care sunt spirituale.

156:5.17 (1740.4) Măsura capacităţii spirituale a sufletului în evoluţie este încrederea voastră în adevăr şi în dragostea voastră faţă de oameni; dar măsura tăriei voastre de caracter omenesc este aptitudinea voastră de a nu vă lăsa dominaţi de ranchiune şi de a nu fi munciţi de gânduri negre cu prilejul unei profunde amărăciuni. Înfrângerea este veritabila oglindă în care vă puteţi examina sincer sinele vostru real.

156:5.18 (1740.5) Pe măsură ce sporesc anii şi deveniţi din ce în ce mai experimentaţi în treburile regatului, dobândiţi oare mai mult tact în raporturile voastre cu muritorii pisălogi şi mai multă toleranţă în viaţa voastră cu colaboratorii voştri căpoşi? Tactul este punctul de reazem al pârghiilor sociale şi toleranţa este însemnul unui mare suflet. Dacă posedaţi aceste daruri rare şi fermecătoare, veţi deveni progresiv mai ageri şi mai iscusiţi în eforturile voastre meritorii pentru a evita toate neînţelegerile sociale inutile. Asemenea suflete înţelepte sunt capabile de a scăpa de un mare număr din dificultăţile care vor fi inevitabil soarta tuturor celor care suferă de o lipsă de adaptare emoţională, a celor care refuză să crească şi a celor care nu acceptă să îmbătrânească cu eleganţă.

156:5.19 (1740.6) Evitaţi necinstea şi injustiţia în eforturile voastre de a predica adevărul şi de a proclama evanghelia. Nu căutaţi o recunoaştere nejustificată şi nu solicitaţi o simpatie nemeritată. Iubiţi, primiţi liber binefacerile din sursă umană şi divină independent de meritele voastre, şi iubiţi în mod liber la rândul vostru. Însă, în toate celelalte lucruri privitoare la onoruri şi la adulare, căutaţi numai ceea ce în toată cinstea vă aparţine.

156:5.20 (1740.7) Muritorul conştient de Dumnezeu va fi sigur salvat; el nu se teme de viaţă; este loial şi consecvent. Ştie cum să îndure cu curaj suferinţele inevitabile şi nu se plânge când trebuie să înfrunte încercări ineluctabile.

156:5.21 (1740.8) Adevăratul credincios nu încetează să facă bine doar pentru că este contracarat. Dificultăţile stimulează ardoarea iubitorilor de adevăr şi obstacolele nu fac decât să provoace eforturile cutezătorilor clăditori ai împărăţiei.

156:5.22 (1740.9) Iar Iisus i-a mai învăţat şi multe alte lucruri înainte de a părăsi Tyrul.

156:5.23 (1740.10) În ajunul plecării din Tyr, pentru a se reîntoarce către regiunea mării Galilee, Iisus şi-a adunat asociaţii şi le-a ordonat celor doisprezece evanghelişti să se înapoieze pe un itinerar diferit de cel care era prevăzut pentru el şi cei doisprezece apostoli. După ce evangheliştii s-au despărţit de Iisus în Tyr, ei nu au mai fost niciodată atât de intim asociaţi cu el.

6. Reîntoarcerea din Fenicia

156:6.1 (1741.1) Duminică, 24 iulie, către amiază, Iisus şi cei doisprezece apostoli au părăsit casa lui Iosif din sudul Tyrului. Ei au urmat coasta până la Ptolemaida, unde s-au oprit o zi şi au adresat cuvinte de încurajare grupului de credincioşi la care stăteau. Petru le-a ţinut o predică în seara zilei de 25 iulie.

156:6.2 (1741.2) Marţi, ei au părăsit Ptolemaida mergând spre interiorul ţinuturilor, în est, pe drumul Tiberiadei, până în vecinătatea Iotapatei. Miercuri s-au oprit în Iotapata şi au dat noi instrucţiuni credincioşilor referitoare la lucrurile regatului. Joi au părăsit Iotapata, luând-o spre nord pe calea care ducea de la Nazaret şi de la Mont Liban la satul lui Zabulon, trecând prin Rama. Ei au ţinut întruniri la Rama vineri şi au rămas acolo până în ziua de după sabat. Ei au sosit la Zabulon duminică, 31 iulie, unde au ţinut o reuniune seara şi de unde au plecat în dimineaţa zilei următoare.
156:6.3 (1741.3) La plecarea din Zabulon, ei au mers până la încrucişarea cu drumul de la Magdala la Sidon, lângă Giscala, şi, de acolo, s-au dus în Genesaret, pe malul occidental al lacului Galileii, la sud de Capernaum. Ei aranjaseră o întâlnire cu David Zebedeu şi aveau intenţia de a se sfătui acolo asupra următoarelor măsuri de luat în continuarea predicării evangheliei împărăţiei.
156:6.4 (1741.4) În cursul unei scurte convorbiri cu David, ei au aflat că mulţi lideri se aflau actualmente reuniţi pe malul opus al lacului, aproape de Keresa şi, în consecinţă, ei au traversat lacul, în aceeaşi seară, cu barca. Ei s-au odihnit în linişte vreme de o zi pe dealuri şi, în ziua următoare, ei s-au dus în parcul vecin, unde Maestrul îi hrănise anterior pe cei cinci mii. Acolo s-au odihnit trei zile ţinând conferinţe zilnice la care asistau cam cincizeci de bărbaţi şi femei, restul companiei, cândva numeroase, a credincioşilor care locuiau în Capernaum şi în împrejurimi.

156:6.5 (1741.5) Pe perioada de şedere în Fenicia, unde Iisus se găsea departe de Capernaum şi de Galileea, duşmanii săi au calculat că orice mişcare a sa fusese înfrânată; ei au tras concluzia că graba lui

Iisus de a se retrage denota că îi fusese atâta de frică încât nu va mai reveni probabil niciodată ca să îi necăjească. Orice opoziţie activă faţă de învăţăturile sale era aproape calmată. Credincioşii au reînceput să ţină reuniuni publice; discipolii încercaţi şi fidelii, care supravieţuiseră marii cerneri recent suferite de credincioşii în evanghelie, se întăreau treptat, dar eficient, în credinţa lor.
156:6.6 (1741.6) Filip, fratele lui Irod, începuse să creadă cu jumătate de inimă în Iisus şi dăduse de ştire că Maestrul era liber să trăiască şi să acţioneze pe teritoriile supuse jurisdicţiei sale.
156:6.7 (1741.7) Ordinul de a închide toate sinagogile lumii iudee pentru învăţăturile lui Iisus şi discipolilor lui se răsfrânsese defavorabil asupra scribilor şi fariseilor. Imediat după ce Iisus s-a retras din calitatea de subiect de controversă, s-a produs o reacţie în toată populaţia iudee; s-a născut un sentiment general contra fariseilor şi conducătorilor sinedriului din Ierusalim. Mulţi dintre şefii religioşi au început să deschidă pe ascuns sinagogile lor lui Abner şi asociaţilor lui, declarând că aceşti învăţători erau discipolii lui Ioan, iar nu ai lui Iisus.
156:6.8 (1741.8) Chiar şi Irod Antipa a încercat o schimbare în sentimente. Când a aflat că Iisus şedea pe cealaltă parte a lacului în teritoriul fratelui său Filip, el a dat de ştire că, în ciuda semnăturii de pe mandatele de arestare contra lui în Galileea, el nu autorizase prin aceasta şi prinderea sa în Pereea; Irod indica, astfel, că Iisus nu ar trebui molestat dacă ar rămâne în afara Galileii, şi a comunicat aceeaşi hotărâre şi iudeilor din Ierusalim.
156:6.9 (1742.1) Aceasta era situaţia pe 1 august din anul 29, în momentul în care Maestrul a revenit din turneul din Fenicia şi a

început să îşi reorganizeze forţele dispersate, încercate şi reduse, în vederea acestui ultim şi memorabil an al misiunii sale pe pământ.

156:6.10 (1742.2) Chestiunile bătăliei sunt acum clare, în timp ce Maestrul şi asociaţii lui se pregătesc să înceapă proclamarea unei noi religii, religia duhului lui Dumnezeu cel viu care locuieşte în mintea oamenilor.

Cartea Urantia

Capitolul 157

În Cezareea lui Filip

157:0.1 (1743.1) ÎNAINTE de a-i lua cu el pe cei doisprezece pentru o scurtă şedere în vecinătatea Cezareei lui Filip, Iisus convenise, prin intermediul mesagerilor lui David, ca el să traverseze lacul pentru a-şi întâlni familia, la Capernaum, duminică 7 august. Vizita trebuia să aibă loc la şantierul naval al lui Zebedeu, şi David Zebedeu aranjase împreună cu Iuda, fratele lui Iisus, ca familia din Nazaret să fie prezentă toată - Maria şi toţi fraţii şi surorile lui Iisus. Însoţit de Andrei şi de Petru, Iisus s-a dus la întâlnire. Cu siguranţă că Maria şi copiii ei aveau şi ei intenţia de a se duce acolo, dar s-a nimerit că un grup de farisei, ştiind că Iisus era pe partea cealaltă a lacului, în domeniile lui Filip, au decis să îi facă o vizită Mariei pentru a afla pe cât posibil în ce regiune de ţărm se găsea el. Sosirea acestor emisari

din Ierusalim a tulburat-o mult pe Maria. Ei au băgat bine de seamă încordarea şi nervozitatea întregii familii, şi de aici au dedus că era de aşteptat ca ei să primească vreo vizită de la Iisus. În consecinţă, ei s-au instalat la Maria, au chemat întăriri şi au aşteptat cu răbdare sosirea lui Iisus. Bineînţeles, aceasta i-a împiedicat efectiv pe toţi membrii familiei să încerce să meargă la vreo întâlnire. În cursul zilei, Iuda şi Rut au încercat de mai mult ori să dejoace vigilenţa fariseilor pentru a-l preveni pe Iisus, dar aceasta a fost în zadar.

157:0.2 (1743.2) De devreme în după-amiază, mesagerii lui David i-au dat de ştire lui Iisus că fariseii îşi aveau tabăra în pragul casei mamei sale; el nu a făcut deci nici o încercare de a-şi vizita familia. Din nou, şi fără vreo vină de o parte sau de alta, Iisus şi familia sa pământeană nu au reuşit să reia contactul.

1. Perceptorul de taxe de la templu

157:1.1 (1743.3) În timp ce Iisus zăbovea cu Andrei şi cu Petru pe malul lacului, lângă şantierul naval, un perceptor de taxe de la templu s-a apropiat de ei, l-a recunoscut pe Iisus şi l-a luat pe Petru deoparte şi i-a zis: „Maestrul tău nu plăteşte taxa de templu?” Petru era gata să fie cuprins de indignare la sugestia că Iisus ar trebui să contribuie la susţinerea activităţilor religioase ale inamicilor lui declaraţi, dar a remarcat o anume expresie pe chipul perceptorului. El a concluzionat, pe drept cuvânt, că perceptorul căuta să îl prindă în flagrant delict de refuz plată a obişnuitei jumătăţi de siclu pentru întreţinerea serviciilor templului din Ierusalim. Prin urmare, Petru a răspuns: „Bineînţeles,

Maestrul plăteşte taxa de templu. Tu aşteaptă la poartă, iar eu revin cu suma respectivă.”

157:1.2 (1743.4) Petru vorbise fără chibzuială, căci Iuda, care transporta fondurile lor, era pe partea cealaltă a lacului. Nici Petru, nici fratele lui, nici Iisus nu aduseseră bani cu ei. Ştiind că fariseii îi căutau, le venea greu să se ducă în Betsaida pentru a face rost de fonduri. Când Petru i-a vorbit lui Iisus de perceptor şi i-a zis că îi promisese bani, Iisus i-a spus: „Dacă ai promis, trebuie să plăteşti, dar cu ce te vei ţine tu de promisiunea ta? Vei deveni tu un pescar pentru a-ţi putea onora cuvântul dat? Totuşi, Petrule, în aceste împrejurări, este bine să plătim taxa. Să nu dăm acestor oameni prilej să se simtă ofensaţi de atitudinea noastră. Vom aştepta aici, în timp ce tu mergi să iei barca şi să prinzi peşte cu năvodul. Când îl vei fi vândut în piaţa de acolo, plăteşte perceptorului pentru tustrei.”

157:1.3 (1744.1) Toată această conversaţie fusese auzită de mesagerul secret al lui David, care stătea prin preajmă şi care a făcut semn unui asociat ce pescuia aproape de ţărm să acosteze numaidecât. Când Petru s-a pregătit să urce în barcă pentru a pleca la pescuit, mesagerul şi prietenul lui pescar i-au oferit mai multe coşuri mari cu peşte şi l-au ajutat să le care la negustorul de peşte din preajmă. Acesta a cumpărat captura de peşte şi a plătit pe ea un preţ care, cu un plus oferit de mesagerul lui David, era de ajuns să plătească taxa de templu pentru cei trei oameni. Perceptorul a acceptat taxa şi i-a scutit de amenda pentru întârzierea plăţii, deoarece respectivii fuseseră absenţi din Galileea câtva vreme.

157:1.4 (1744.2) Nu este ciudat că Evangheliile voastre conţin o poveste despre Petru prinzând un peşte în a cărui gură era un siclu. Pe

vremea aceea, circulau numeroase poveşti despre descoperirea de comori în gura unor peşti, iar aceste povestiri, aproape miraculoase, erau foarte răspândite. Când Petru s-a dus de acolo, îndreptându-se către barcă, Iisus a observat cu o notă de umor: „Este ciudat că fiul regelui trebuie să plătească tribut; în general străinii sunt cei taxaţi la intrarea lor în curte; dar se cuvine să nu oferim o piatră de încercare autorităţilor. Mergi dară! Poate că vei prinde tocmai peştele care are siclul în gură.” După aceste cuvinte ale lui Iisus şi după reapariţia atât de rapidă a lui Petru cu suma taxei pentru templu, este destul de firesc ca episodul să fi fost ulterior exagerat pentru a deveni miracolul povestit de autorul evangheliei după Matei.

157:1.5 (1744.3) Iisus a aşteptat pe malul lacului cu Andrei şi cu Petru până la apusul soarelui. Mesagerii lui i-au dat de ştire că locuinţa Mariei era supravegheată tot timpul; în consecinţă, la căderea nopţii, cei doisprezece trei oameni au urcat în bărcile lor şi au vâslit încet către coasta orientală a Galileii.

2. În Betsaida-Iulias

157:2.1 (1744.4) Luni 8 august, în vreme ce Iisus şi cei doisprezece apostoli campau în parcul Magadan aproape de Betsaida-Iulias, peste o sută de credincioşi, evangheliştii, grupul de femei şi alte persoane interesate de stabilirea regatului au venit din Capernaum pentru o conferinţă. Aflând că Iisus era acolo, au venit şi mulţi farisei. Între timp, un anumit număr de saduchei se alăturaseră eforturilor fariseilor de a-l prinde pe Iisus în cursă. Înaintea întrevederii private cu

credincioşii, Iisus a ţinut o reuniune publică la care au asistat fariseii. Ei l-au sâcâit pe Maestru cu întrebări şi au mai căutat, de altfel, să tulbure reuniunea. Căpetenia turbulenţilor a zis: „Maestre, am vrea ca tu să ne dai un semn al autorităţii tale de a propovădui, şi atunci, când se va produce acest semn, toţi oamenii vor pricepe că tu ai fost trimis de Dumnezeu.” Şi Iisus le-a răspuns: „Seara, voi ziceţi că va fi vreme frumoasă pentru că cerul este roşu. Dimineaţa, voi ziceţi că va fi vreme rea pentru că cerul e roşu şi se lasă norii. Când vedeţi un nor ridicându-se la vest, ziceţi că vor cădea ploi. Când vântul bate dinspre sud, voi să anunţaţi căldură toridă. Cum se face că, ştiind atât de bine să distingeţi aspectul cerului, voi sunteţi atât de complet incapabili să desluşiţi semnele vremurilor? Celor care ar vrea să cunoască adevărul, le-a fost deja dat un semn; dar, unei generaţii ipocrite şi rău intenţionate, nu îi va fi dat nici un semn.”

157:2.2 (1745.1) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a retras şi s-a pregătit pentru întrunirea de seară cu discipolii săi. S-a decis la această convorbire să se întreprindă în comun un turneu în toate oraşele şi în toate satele Decapolisului, de îndată ce Iisus şi cei doisprezece vor fi revenit din vizita lor proiectată în Cezareea lui Filip. Maestrul a participat la elaborarea planurilor misiunii în Decapolis, apoi a dat liber asistenţei spunând: „V-am pus în gardă contra drojdiei fariseilor şi a saducheilor. Nu vă lăsaţi înşelaţi de demonstraţia lor de mare erudiţie şi de profundul lor ataşament de formele religiei. Nu vă preocupaţi decât de spiritul adevărului viu şi de puterea adevăratei religii. Nu teama unei religii moarte este cea care vă va salva, ci mai degrabă încrederea voastră într-o experienţă vie a realităţilor spirituale ale regatului. Nu vă lăsaţi nici orbiţi de prejudecăţi, nici

paralizaţi de teamă. Nici nu permiteţi respectului faţă de tradiţii să deformeze inteligenţa voastră până într-atâta încât ochii voştri nu mai văd şi urechile voastre nu mai aud. Adevărata religie nu are ca ţel doar să aducă pacea, ci mai degrabă să asigure progresul. Nu poate să fie nici pace în inimă, nici progres în minte dacă nu vă îndrăgostiţi cu toată inima de adevăr, de idealurile realităţilor eterne. Alternativa vieţii şi a morţii vă este pusă înainte - de o parte plăcerile culpabile ale timpului, iar de cealaltă justele realităţi ale eternităţii. Încă de pe acum ar trebui să începeţi să vă eliberaţi din robia fricii şi a îndoielii intrând în noua viaţă de credinţă şi de speranţă. Când vi se nasc în inimă sentimentele servirii faţă de aproapele vostru, nu le înăbuşiţi; când ţâşnesc în inima voastră emoţiile iubirii faţă de aproape, manifestaţi această tendinţă afectivă printr-un ajutor inteligent care satisface nevoile reale ale aproapelui vostru.”

3. Mărturisirea lui Petru

157:3.1 (1745.2) Marţi dimineaţa devreme, Iisus şi cei doisprezece apostoli au plecat din parcul Magadan către Cezareea lui Filip, capitala domeniului tetrarhului Filip. Acest oraş era situat într-o regiune extraordinar de frumoasă. El era aşezat într-o vale pitorească între dealurile de unde Iordanul ieşea dintr-o grotă subterană. La nord, se vedeau bine înălţimile muntelui Hermon, în timp ce urcând pe dealurile din sud, apărea o vedere magnifică asupra amontelui Iordanului şi a Mării Galileii.

157:3.2 (1745.3) În cursul primelor lui experienţe în treburile regatului, Iisus era dus pe muntele Hermon; acum că intra în ultima fază a operei sale, el dorea să se reîntoarcă pe acest loc înalt de încercare şi de triumf. El spera că acolo apostolii ar putea avea o nouă viziune a responsabilităţilor lor şi ar putea dobândi noi forţe pentru iminenta perioadă de încercări. Cum călătoreau ei pe drumul lor, aproape de momentul când treceau prin sudul Apelor Meromului, apostolilor le-a venit să vorbească între ei despre recentele lor experienţe din Fenicia şi de prin alte locuri; ei au povestit despre felul cum fusese primit mesajul lor şi au vorbit despre modul în care îl considerau diferitele populaţii pe Maestrul lor.
157:3.3 (1745.4) În pauza de masă, Iisus a abordat pe neaşteptate, cu cei doisprezece, prima întrebare pe care i-au pus-o vreodată referitoare la el însuşi. El le-a pus această întrebare surprinzătoare: „Ce se zice că sunt eu?”

157:3.4 (1746.1) Iisus petrecuse luni lungi cu instruirea apostolilor asupra naturii şi a caracterului împărăţiei cerurilor; el ştia că venise momentul să le dezvăluie mai mult despre propria sa natură şi despre relaţiile sale personale cu regatul. Atunci, în timp ce era aşezat sub tufele de mur, Maestrul s-a pregătit pentru una dintre cele mai importante discuţii din lunga sa asociere cu apostolii aleşi.

157:3.5 (1746.2) Mai mult de jumătate dintre ei au participat cu răspunsuri la întrebarea pusă. Ei i-au zis lui Iisus că toţi cei doisprezece care îl cunoşteau îl considerau drept un profet sau un om extraordinar; că până şi duşmanii lui se temeau mult de el şi explicau puterile lui acuzându-l de a fi aliat cu prinţul demonilor. Apostolii i-

au zis că unii locuitori ai Iudeei şi ai Samariei, care nu îl întâlniseră personal, îl luau drept Ioan Botezătorul reînviat dintre morţi. Petru a explicat că, în mai multe rânduri, diverse persoane, îl comparaseră pe Iisus cu Moise, cu Ilie, cu Isaia şi cu Ieremia. După ce a auzit aceste comentarii, Iisus s-a ridicat, s-a uitat la cei doisprezece aşezaţi în semicerc în jurul lui şi, într-un mod impresionant şi cu intensitate a îndreptat degetul spre ei făcând un gest circular, şi i-a întrebat: „Dar voi, cine ziceţi că sunt eu?" A urmat un moment de tăcere încordată în care cei doisprezece nu l-au scăpat din ochi pe Maestrul lor. Apoi Simon Petru ridicându-se brusc, a exclamat: „Tu eşti Eliberatorul, Fiul Dumnezeului viu." Şi cei doisprezece s-au ridicat în semn de comun acord arătând, astfel, că Petru vorbeşte pentru ei toţi.

157:3.6 (1746.3) Iisus i-a rugat să se aşeze şi, rămânând încă în picioare înaintea lor, a zis: „Aceasta v-a fost revelat de către Tatăl meu. A venit ceasul când trebuie să cunoaşteţi adevărul despre mine. Dar, deocamdată, vă cer să nu îl spuneţi nimănui. Să plecăm de aici."

157:3.7 (1746.4) Ei şi-au reluat deci călătoria către Cezareea lui Filip, unde au sosit seara târziu şi s-au oprit la Celsus, care îi aştepta. Apostolii au dormit puţin în noaptea aceea; ei aveau sentimentul că tocmai se produsese un mare eveniment în viaţa lor şi în lucrarea regatului.

4. Vorbind despre regat

157:4.1 (1746.5) De la episodul botezării sale de către Ioan şi al preschimbării apei în vin de la Cana, apostoli aproape că îl

acceptaseră, la diverse date, pe Iisus în calitate de Mesia. Pentru scurte perioade, unii dintre ei crezuseră cu adevărat că el era Eliberatorul aşteptat. Dar abia de se năşteau aceste speranţe în inima lor, că Maestrul le şi spulbera prin câteva cuvinte nimicitoare sau printr-o faptă care îi decepţiona. Apostolii fuseseră multă vreme foarte agitaţi din pricina conflictului dintre conceptele despre Mesia aşteptat din mintea lor, şi experienţa asocierii lor extraordinare cu acest om extraordinar, care era aceea din inima lor.

157:4.2 (1746.6) Târziu în dimineaţa acestei zile de miercuri, apostolii s-au adunat în grădina lui Celsus pentru masa de prânz. Aproape toată noaptea şi de la trezirea lor din dimineaţa aceea, Simon Petru şi Simon Zelotul lucraseră cu asiduitate pentru a-i aduce pe fraţii lor la punctul în care vor accepta din toată inima pe Maestru, nu numai în calitate de Mesia, ci şi în calitate de Fiu divin al lui Dumnezeu cel viu. Cei doi Simoni erau aproape de acord asupra aprecierii lor în ceea ce îl priveşte pe Iisus, şi lucrau asiduu pentru a-şi face acceptat pe deplin punctul lor de vedere de către ceilalţi. Cu toate că Andrei a rămas directorul general al corpului apostolic, fratele său, Simon Petru, printr-un comun acord, devenea tot mai mult purtătorul de cuvânt al celor doisprezece.

157:4.3 (1747.1) Ei şedeau toţi în grădină, la amiază, când a apărut Maestrul. Chipurile lor aveau expresii demne şi solemne, şi s-au ridicat cu toţii la apropierea lui. Iisus a destins situaţia printr-un surâs prietenesc şi frăţesc atât de caracteristic pe care îl arbora atunci când discipolii lui îşi luau prea în serios propria lor persoană sau vreun eveniment care se raporta la ei. Cu un gest poruncitor, el le-a făcut semn să se aşeze. Niciodată cei doisprezece nu îl mai întâmpinaseră

pe Maestrul lor ridicându-se la sosirea sa, căci luaseră seama la dezaprobarea sa pentru această marcă exterioară de respect.

157:4.4 (1747.2) După ce şi-au luat masa şi s-au lansat în discutarea planurilor pentru următorul lor turneu în Decapolis. Iisus i-a privit deodată în faţă şi le-a zis: „Acum că s-a scurs o zi întreagă de când aţi aprobat declaraţia lui Petru asupra identităţii Fiului Omului, aş vrea să vă întreb dacă încă vă mai menţineţi concluzia.” Auzind aceasta, cei s-au ridicat în picioare, iar Simon Petru a înaintat câţiva paşi către Iisus spunând: „Da, Maestre, ne-o menţinem. Noi credem că tu eşti Fiul Dumnezeului viu.” Şi Petru s-a reaşezat apoi alături de fraţii lui.

157:4.5 (1747.3) Iisus, rămas în picioare, le-a zis atunci celor doisprezece: „Voi sunteţi ambasadorii mei aleşi, dar eu ştiu că în asemenea împrejurări această credinţă nu ar putea fi rezultatul unei simple cunoaşteri umane. Această credinţă este o revelaţie a spiritului Tatălui meu pentru cel mai adânc din sufletele voastre. Aşadar, dacă faceţi această mărturisire prin clarviziunea spiritului Tatălui meu care locuieşte în voi, eu sunt nevoit să proclam că, pe această temelie, voi edifica fraternitatea împărăţiei cerurilor. Pe această stâncă a realităţii spirituale, eu voi clădi templul viu al comunităţii spirituale în realităţile eterne ale împărăţiei Tatălui meu. Toate forţele răului şi oştirile păcatului nu vor prevala contra acestei fraternităţi umane a spiritului divin. În timp ce spiritul Tatălui meu va fi întotdeauna ghidul şi mentorul divin al tuturor celor care se angajează în legăturile acestei comunităţi de spirit, vouă şi succesorilor voştri, eu vă încredinţez acum cheile regatului exterior - autoritatea asupra lucrurilor temporale - factorii sociali şi economici ai acestei asocieri a bărbaţilor şi femeilor ca membri ai împărăţiei.” Din nou, el le-a

recomandat să nu zică nimănui deocamdată că el era Fiul lui Dumnezeu.

157:4.6 (1747.4) Iisus începea să aibă încredere în loialitatea şi în integritatea apostolilor săi. Maestrul gândea că, dacă credinţa reprezentanţilor săi aleşi era capabilă să reziste la necazurile pe care le suferiseră recent, ea va putea fără îndoială să suporte asprele încercări care îi aşteptau şi va ieşi intactă din naufragiul aparent al tuturor speranţelor lor. Ei se vor găsi atunci în lumina unei noi dispense şi capabili de a duce o campanie de iluminare a unei lumi cufundate în întuneric. În ziua aceea, Maestrul a început să aibă încredere în credinţa tuturor apostolilor, cu excepţia unuia.
157:4.7 (1747.5) Şi, din ziua aceasta, acest acelaşi Iisus a continuat mereu să clădească acest templu viu pe acelaşi fundament veşnic al filiaţiei sale divine. Oamenii care au devenit astfel în mod conştient fii ai lui Dumnezeu sunt pietrele umane care constituie acest templu viu al filiaţiei care se înalţă în gloria şi în onoarea înţelepciunii şi a iubirii Tatălui etern al spiritelor.

157:4.8 (1747.6) După ce a vorbit astfel, Iisus a poruncit celor doisprezece să se ducă fiecare separat pe dealuri pentru a căuta acolo înţelepciunea, tăria şi indicaţiile spirituale, până la ora mesei de seară. Şi ei au făcut ceea ce Maestrul îi îndemnase să facă.

5. Noul concept

157:5.1 (1748.1) O trăsătură nouă şi esenţială a mărturisirii lui Petru a fost recunoaşterea foarte categorică că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, că el era indiscutabil divin. De la botezarea sa şi de la nunta din Cana, apostolii îl consideraseră în mod divers ca fiind Mesia, dar faptul că Mesia ar trebui să fie *divin* nu făcea parte din conceptul iudaic de eliberator naţional. Iudeii nu propovăduiseră că Mesia ar avea o origine divină; el trebuia să fie „unsul”, dar prea puţin îşi închipuiseră că el este „Fiul lui Dumnezeu”. În cea de-a doua mărturisire, accentul a fost plasat mai mult pe *natura combinată* a lui Iisus, pe faptul celest că el era Fiul Omului *şi* Fiul lui Dumnezeu. Pe acest mare adevăr al uniunii naturii umane cu natura divină a declarat Iisus că va clădi împărăţia cerurilor.

157:5.2 (1748.2) Iisus căutase să îşi trăiască viaţa pământească şi să îşi desăvârşească misiunea de manifestare ca Fiu al Omului. Discipolii lui erau înclinaţi să îl considere ca fiind Mesia cel aşteptat. Ştiind că el nu va putea niciodată să împlinească speranţele lor mesianice, el s-a străduit să modifice conceptul lor de Mesia în aşa fel încât să poată răspunde parţial aşteptării lor. Dar a recunoscut acum că acest plan avea prea puţine şanse de a fi dus la bun sfârşit. El a decis deci cu îndrăzneală să le reveleze cel de-al treilea plan al său - de a anunţa în mod deschis divinitatea sa, de a cunoaşte autenticitatea mărturisirii lui Petru şi de a declara direct celor doisprezece că el era Fiul lui Dumnezeu.

157:5.3 (1748.3) Vreme de trei ani Iisus proclamase că el era „Fiul Omului”, şi, în vremea acestor aceiaşi ani, apostolii insistaseră tot mai mult asupra faptului că el era Mesia iudeu cel aşteptat. El a dezvăluit acum că era Fiul lui Dumnezeu şi a ales să clădească împărăţia

cerurilor pe conceptul *naturii sale combinate* de Fiu al Omului şi de Fiu al lui Dumnezeu. El se hotărâse să nu mai facă eforturi ca să îi mai convingă pe apostolii lui că el nu era Mesia. El şi-a propus atunci să le dezvăluie cu îndrăzneală ceea ce este, şi de a nu mai ţine seama de stăruinţa lor de a-l considera ca fiind Mesia.

6. După amiaza următoare

157:6.1 (1748.4) Iisus şi apostolii au mai rămas o zi în casa lui Celsus, aşteptând ca mesagerii lui David Zebedeu să sosească cu bani. În urma scăderii popularităţii lui Iisus în cadrul maselor, veniturile apostolilor se diminuaseră considerabil. La sosirea lor în Cezareea lui Filip, visteria lor era goală. Matei nu voia să îi părăsească pe Iisus şi pe tovarăşii săi, într-un asemenea moment, şi nu avea fonduri disponibile, care să îi aparţină de drept, pe care să le încredinţeze lui Iuda aşa cum o făcuse de atâtea ori în trecut. Totuşi, David Zebedeu prevăzuse această diminuare probabilă a veniturilor şi dăduse instrucţiuni în consecinţă mesagerilor săi. Traversând Iudeea, Samaria şi Galileea, ei trebuiau să servească în calitate de colectori de fonduri destinate apostolilor exilaţi şi Maestrului lor. Şi astfel, în seara aceleiaşi zile, mesagerii au sosit din Betsaida, aducând o sumă suficientă de bani pentru întreţinerea apostolilor până la data când vor reveni pentru a întreprinde turul Decapolisului. Matei spera că la reîntoarcerea lor va fi încasat preţul din vânzarea ultimei sale proprietăţi din Capernaum, şi luase măsuri ca aceste fonduri să fie încredinţate lui Iuda pe cale anonimă.

157:6.2 (1749.1) Nici Petru, nici ceilalţi apostoli nu aveau o concepţie foarte justă asupra divinităţii lui Iisus. Ei nu îşi dădeau seama că începea o nouă epocă în cariera pământească a Maestrului lor, epocă în care învăţătorul-vindecător devenea Mesia potrivit noii concepţii - Fiul lui Dumnezeu. Începând din acel moment, a apărut un nou ton în mesajele Maestrului. Unicul lui ideal de viaţă a fost de aici înainte revelaţia Tatălui, iar ideea unică a învăţăturii lui a fost de a prezenta, universului său, personificarea acestei înţelepciuni supreme comprehensibile doar prin trăirea ei. El venise pentru ca noi să putem cu toţii avea viaţa, să o avem din abundenţă.
157:6.3 (1749.2) Iisus intra acum în cel de-al patrulea şi cel din urmă stadiu al vieţii sale umane în trup. Primul a fost acela al copilăriei lui, anii în care el nu avea decât vag conştiinţa originii sale, a naturii sale şi a destinului său în calitate de fiinţă umană. Al doilea stadiu a fost acela al auto-conştiinţei crescânde din anii adolescenţei şi ai tinereţii sale, în timpul cărora a înţeles mai limpede natura sa divină şi misiunea sa umană; acest al doilea stadiu a luat sfârşit odată cu experienţele şi cu revelaţiile asociate botezului său. Al treilea stadiu al experienţei pământeşti a Maestrului s-a întins de la botezul său, urmat de anii serviciului său de învăţător şi de vindecător, până în ceasul memorabil al confesiunii lui Petru în Cezareea lui Filip; acest al treilea stadiu a înglobat perioada în care apostolii şi discipolii lui imediaţi l-au cunoscut ca Fiu al Omului şi l-au considerat ca fiind Mesia. Cea de-a patra şi ultima perioadă a carierei sale terestre începe aici, în Cezareea lui Filip, şi a durat până la crucificarea sa. Acest stadiu al serviciului său a fost caracterizat de declararea divinităţii sale, şi a inclus lucrările ultimului său an de încarnare. Majoritatea

discipolilor lui Iisus încă îl considerau ca fiind Mesia, dar, în cursul celei de-a patra perioade, apostolii l-au cunoscut în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. Confesiunea lui Petru a marcat începutul noii perioade de realizare mai deplină a adevărului serviciului său suprem ca Fiu de manifestare pe Urantia şi pentru un întreg univers, precum şi recunoaşterea acestui fapt, cel puţin vag, de către ambasadorii săi aleşi.

157:6.4 (1749.3) Iisus a dat astfel, în viaţa sa, pilda a ceea ce propovăduia el în religia sa: creşterea naturii spirituale prin tehnica progresului viu. Spre deosebire de cei ce l-au urmat, el nu a pus accentul pe lupta neîncetată dintre suflet şi corp. El a propovăduit mai degrabă că spiritul triumfă cu uşurinţă asupra celor două şi aduce în mod efectiv şi folositor o reconciliere într-un mare număr dintre aceste conflicte dintre intelect şi instinct.

157:6.5 (1749.4) De aici înainte, se ataşează o nouă semnificaţie tuturor învăţăturilor lui Iisus. Înaintea de Cezareea lui Filip, el a explicat evanghelia împărăţiei prezentând-o ca fiind învăţătorul lui principal. După Cezareea lui Filip, el nu a apărut numai ca simplu învăţător, ci şi ca reprezentant divin al Tatălui etern, care este centrul circumferinţei acestei împărăţii spirituale. Şi trebuia ca Iisus să facă toate acestea ca fiinţă umană, ca Fiu al Omului.

157:6.6 (1749.5) El se străduise sincer, mai întâi ca învăţător, apoi ca învăţător-vindecător, să îi facă să intre pe discipolii săi în împărăţia spirituală, dar ei nu au acceptat. Iisus ştia bine că misiunea sa terestră nu putea împlini speranţele mesianice ale poporului iudeu; profeţii de odinioară descriseseră un Mesia iremediabil diferit de el. Iisus căuta, ca Fiu al Omului, să stabilească regatul Tatălui, dar discipolii săi nu

au vrut să se lanseze în această aventură. Văzând aceasta, Iisus a ales atunci să facă jumătatea din drum pentru ale ieşi în întâmpinare celor doisprezece care credeau în el; procedând astfel, el s-a pregătit făţiş să îşi asume rolul de Fiu de manifestare al lui Dumnezeu.

157:6.7 (1750.1) În consecinţă, apostolii au învăţat multe lucruri noi ascultându-l pe Iisus, în ziua aceea, în grădină. Chiar şi pentru ei, unele dintre aceste afirmaţii au părut ciudate, şi iată câteva dintre aceste frapante declaraţii:

157:6.8 (1750.2) ”De aici înainte, dacă un om vrea să aibă locul său în comunitatea noastră, să îşi asume obligaţiile filiaţiei, şi să mă urmeze. Când nu voi mai fi cu voi, nu vă imaginaţi că lumea vă va trata mai bine decât l-ar fi tratat pe Maestrul vostru. Dacă mă iubiţi, fiţi gata să dovediţi această afecţiune acceptând să faceţi sacrificiul suprem.”

157:6.9 (1750.3) ”Reţineţi bine cuvintele mele: Eu nu am venit să îi chem pe cei drepţi, ci pe păcătoşi. Fiul Omului nu a venit ca să fie îngrijit, ci pentru a îngriji şi pentru a-şi oferi viaţa ca pe un dar pentru toţi. Vă declar că am venit pentru a-i căuta şi a-i găsi pe cei rătăciţi.”

157:6.10 (1750.4) Paragraph 157:6.10 is missing.

157:6.11 (1750.5) ”Încă nu putem proclama făţiş că Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu, dar aceasta v-a fost revelat; de aceea vă vorbesc cu îndrăzneală despre acest mister. Deşi mă înfăţişez vouă sub această formă corporală, eu am venit de la Dumnezeu Tatăl. Înainte ca Avraam să fie, eu sunt. Eu am venit cu adevărat de la Tatăl în această lume aşa cum m-aţi cunoscut, şi vă declar că va trebui ca în curând să părăsesc această lume şi să reiau munca Tatălui meu.”

157:6.12 (1750.6) ”Şi, acum, poate oare credinţa voastră să înţeleagă adevărul acestor declaraţii, după avertismentul meu că Fiul Omului nu va răspunde aşteptării părinţilor voştri potrivit felului în care îl concepeau ei pe Mesia? Regatul meu nu este al acestei lumi. Puteţi voi crede adevărul despre mine ştiind că vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, însă eu nu am nici un loc unde să-mi pun capul?”

157:6.13 (1750.7) ”Totuşi, eu vă zic că Tatăl şi cu mine suntem una. Cine m-a văzut a văzut Tatăl. Tatăl meu acţionează cu mine în toate aceste lucruri şi nu mă va lăsa niciodată singur în misiunea mea, tot aşa cum eu nu vă voi abandona niciodată când veţi merge curând să proclamaţi această evanghelie în lume.”

157:6.14 (1750.8) ”Şi, acum, eu v-am luat deoparte pentru o scurtă perioadă, singuri cu mine, pentru ca voi să puteţi înţelege gloria şi să pricepeţi măreţia vieţii la care v-am chemat: aventura de a stabili, prin credinţă, regatul Tatălui meu în inima oamenilor, de a clădi comunitatea mea de asociere vie cu sufletele tuturor celor care cred în această evanghelie.”

157:6.15 (1750.9) Apostolii au ascultat în tăcere aceste afirmaţii îndrăzneţe şi impresionante; ei erau uluiţi. Apoi s-au dispersat în grupuri mici pentru a discuta cuvintele Maestrului şi a medita asupra lor. Ei mărturisiseră că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, dar nu puteau pricepe deplinul înţeles al celor ce fuseseră determinaţi să facă.

7. Dialogurile lui Andrei

157:7.1 (1750.10) În seara aceea, Andrei şi-a propus să aibă nişte dialoguri personale şi aprofundate cu fiecare dintre fraţii lui. Aceste convorbiri au fost folositoare şi încurajatoare cu toţi participanţii, mai puţin cu Iuda Iscariotul. Andrei nu avusese niciodată cu Iuda un contact personal la fel de strâns ca şi cu ceilalţi apostoli; de aceea nici nu acordase, până atunci, vreo importanţă faptului că Iuda nu stabilise niciodată relaţii de deschidere şi confidenţă cu şeful corpului apostolic. Dar, de data aceasta, atitudinea lui Iuda i-a pricinuit o asemenea îngrijorare că, mai târziu în timpul serii, după ce toţi apostolii au adormit, s-a dus să-l găsească pe Iisus, arătându-i cauza neliniştii sale. Maestrul i-a zis: „Nu este greşit, Andrei, că vii să mă consulţi cu privire la acest subiect, dar nu putem face nimic mai mult; continuă numai să acorzi deplină încredere acestui apostol şi nu vorbi fraţilor tăi de discuţia ta cu mine."

157:7.2 (1751.1) Andrei nu a putut scoate nimic de la Iisus. Existase întotdeauna un sentiment de neînţelegere şi înstrăinare între acest iudeu şi fraţii săi galileeni. Iuda fusese şocat de moartea lui Ioan Botezătorul, profund rănit de bruftuielile Maestrului cu diverse prilejuri, dezamăgit când Iisus a respins sfidarea fariseilor de a le da un semn, deconcertat de refuzul Maestrului de a recurge la manifestări de putere şi, mai recent, deprimat şi uneori abătut de golul din visterie. În plus, lui Iuda îi lipsea stimulul mulţimilor.

157:7.3 (1751.2) Într-o anumită măsură şi în diverse grade, fiecare din ceilalţi apostoli era deopotrivă de afectat de aceste aceleaşi încercări şi necazuri, dar ei îl iubeau pe Iisus. În orice caz, ei trebuit să îl fi iubit mai mult decât o făcea Iuda, căci ei l-au însoţit până la capăt.

157:7.4 (1751.3) Originar din Iudeea, Iuda a luat drept o ofensă personală recentul avertisment al lui Iisus către apostoli de „a nu se încrede în plămădeala fariseilor”; el avea tendinţa de a considera această declaraţie ca pe o aluzie învăluită la el însuşi. Dar marea eroare a lui Iuda era următoarea: în repetate rânduri, când Iisus îi trimitea pe apostolii lui să se roage fiecare de unul singur, Iuda se lăsa pradă unor gânduri de teamă omenească în loc de a intra în comuniune sinceră cu forţele spirituale ale universului; în acelaşi timp, el persista în a hrăni unele îndoieli subtile cu privire la misiunea lui Iisus şi se lăsa pradă tendinţei sale nefericite de a nutri sentimente de răzbunare.

157:7.5 (1751.4) Iisus voia acum să îi ducă pe apostoli cu el la muntele Hermon, unde decisese să inaugureze, ca Fiu al lui Dumnezeu, ce-a de-a patra fază a serviciului său pământesc. Unii dintre apostolii săi asistaseră la botezul său în Iordan şi la debutul carierei sale ca Fiu al Omului, şi el dorea ca unii dintre ei să fie prezenţi şi pentru a auzi din ce autoritate îşi asuma el public rolul nou de Fiu al lui Dumnezeu. În consecinţă, în dimineaţa de vineri, 12 august, Iisus le-a zis celor doisprezece: „Faceţi-vă provizii şi pregătiţi-vă să plecaţi pe muntele pe care îl vedeţi acolo; spiritul îmi cere să merg acolo pentru a primi darurile care îmi vor permite să îmi înfăptuiesc opera pe pământ. Aş vrea să îi duc acolo pe fraţii mei pentru ca şi ei să poată fi întăriţi în vederea unor vremuri grele care îi aşteaptă când vor trece cu mine prin această experienţă.”

Cartea Urantia

Capitolul 158

Muntele transfigurării

158:0.1 (1752.1) VINERI după-amiază, 12 august, anul 29, înainte de apusul soarelui, Iisus şi asociaţii lui au ajuns la poalele muntelui Hermon, aproape chiar de locul unde tânărul Tiglat aşteptase odinioară, pe când Maestrul urca singur în munţi pentru a lămuri destinul spiritual al Urantiei şi a pune capăt, din punct de vedere tehnic, rebeliunii lui Lucifer. Au stat acolo vreme de două zile ca să se pregătească spiritual pentru evenimentele care aveau să urmeze cât de curând.

158:0.2 (1752.2) În linii mari, Iisus ştia dinainte ce anume se va întâmpla pe munte şi dorea cu însufleţire ca toţi apostolii săi să poată împărtăşi această experienţă. Pentru a-i pune în condiţia de a primi această revelaţie despre el, s-au oprit cu toţii la poalele muntelui. Dar

apostolii nu au putut atinge nivelele spirituale care ar fi justificat riscul de a-i pune pe deplin în prezenţa fiinţelor celeste a căror apariţie pe Pământ era iminentă. Şi cum nu îi putea duce cu el pe toţi asociaţii lui, el a decis să îi ia numai pe cei trei care aveau obiceiul de a-l însoţi în asemenea vegheri speciale. În consecinţă, Petru, Iacob şi Ioan au fost singurii care au împărtăşit, măcar parţial, această experienţă unică cu Maestrul.

1. Transfigurarea

158:1.1 (1752.3) Dis-de-dimineaţă, luni 15 august, la şase zile după memorabila mărturisire a lui Petru, făcută la miezul zilei pe marginea drumului sub arbuştii de mur, Iisus şi cei trei apostoli au început ascensiunea muntelui Hermon.

158:1.2 (1752.4) Iisus fusese rugat să urce singur pe munte pentru a reglementa unele treburi importante privind derularea efuziunii sale întrupate, dat fiind că această experienţă se raporta la universul pe care el însuşi îl crease. Este semnificativ faptul că ora acestui eveniment extraordinar fusese fixată, astfel încât să se producă în vreme ce Iisus şi apostolii se găseau la gentili, şi că acest eveniment a avut loc efectiv pe un munte din ţinutul gentililor.

158:1.3 (1752.5) Ei şi-au atins destinaţia, la jumătatea drumului spre vârf, puţin înainte de amiază. În timp ce îşi luau prânzul, Iisus le-a povestit, celor trei apostoli, o parte din ceea ce i se întâmplase, la puţină vreme după botezul său, pe dealurile din estul Iordanului. El

le-a dat totodată detalii asupra experienţei de pe muntele Hermon, cu prilejul precedentei sale şederi în acest refugiu solitar.

158:1.4 (1752.6) Când era un băieţandru, Iisus avea obiceiul să se caţere pe înălţimea din apropierea căminului său, şi să viseze acolo la bătăliile duse de oştirile imperiale în câmpia Esdraelonului. Acum, el urca pe muntele Hermon pentru a primi acolo înzestrarea care avea să îl pregătească pentru coborârea în câmpiile Iordanului ca să joace ultimele scene ale dramei efuziunii lui pe Urantia. În ziua aceea, pe muntele Hermon, Maestrul ar fi putut să abandoneze lupta şi să reia guvernarea diverselor domenii din universul său. Or, nu numai că a decis să îndeplinească cerinţele ordinului său de filiaţie divină, incluse în mandatul Fiului Etern al Paradisului, ci a mai ales şi să îndeplinească, în plenitudinea ei şi până la capăt, voia prezentă a Tatălui Paradisiac. În cursul acestei zile de august, trei dintre apostolii săi l-au văzut refuzând învestitura cu deplină autoritate asupra universului său. Ei au asistat cu stupoare la plecarea mesagerilor celeşti, lăsându-l singur pentru a-şi desăvârşi viaţa pământească ca Fiu al Omului şi Fiu al lui Dumnezeu.

158:1.5 (1753.1) Credinţa apostolilor atinsese un punct culminant în momentul în care Iisus a hrănit pe cei cinci mii, după care a scăzut rapid până aproape de zero. Acum, datorită faptului că Maestrul îşi mărturisise divinitatea, credinţa şovăitoare a celor doisprezece a urcat la apogeul ei în săptămânile care au urmat, dar a suferit după aceea un declin progresiv. A treia reînnoire a credinţei lor nu a avut loc decât după învierea Maestrului.

158:1.6 (1753.2) Către ora trei a după-amiezii acestei splendide zile, Iisus i-a părăsit pe cei trei apostoli spunându-le: „Mă duc singur,

deocamdată, ca să comunic cu Tatăl meu şi cu mesagerii săi. Vă rog să rămâneţi aici. În aşteptarea întoarcerii mele, rugaţi-vă ca voia Tatălui să se facă în tot ceea ce vi se va întâmpla în legătură cu urmarea misiunii de manifestare a Fiului Omului.” Acestea fiind zise, Iisus s-a retras pentru o lungă convorbire cu Gabriel şi cu Tatăl Melchisedec. El nu a revenit decât către ora şase. Văzând îngrijorarea apostolilor din cauza absenţei sale prelungite, le-a zis: „De ce vă este frică? Ştiţi bine că trebuie să mă ocup de treburile Tatălui meu; de ce dară vă lăsaţi cuprinşi de îndoială atunci când nu sunt cu voi? Vă declar acum că Fiul Omului a decis acum să îşi petreacă restul vieţii sale pământeşti în mijlocul vostru şi ca om asemeni vouă. Să aveţi mult curaj. Eu nu vă voi părăsi înainte de a-mi îndeplini sarcina.”

158:1.7 (1753.3) Pe durata mesei lor frugale de seară, Petru l-a întrebat pe Maestru: „Cât timp o să rămânem pe muntele acesta, departe de fraţii noştri?” Iisus răspunse: „Până când veţi vedea gloria Fiului Omului şi veţi şti că tot ceea ce v-am declarat este adevărat.” Ei au vorbit după aceea despre rebeliunea lui Lucifer, aşezaţi în jurul jăraticului roşiatic al focului lor, până la căderea nopţii; apoi somnul i-a doborât, căci plecaseră de devreme în dimineaţa aceea.

158:1.8 (1753.4) După ce cei trei apostoli adormiseră adânc de vreo jumătate de oră, au fost subit treziţi de un trosnet din apropiere şi s-au uitat în jurul lor. Spre marea lor surpriză şi spre consternarea lor, ei l-au văzut pe Iisus conversând cu două fiinţe strălucitoare îmbrăcate în veşminte de lumină ale lumii celeste. Chipul şi trupul lui Iisus străluceau deopotrivă, având o luminozitate celestă. Vorbeau tustrei într-o limbă străină. După anumite indicii, Petru a presupus greşit că aceste două personaje necunoscute erau Moise şi Ilie; în realitate,

erau Gabriel şi Tatăl Melchisedec. L-a cererea lui Iisus, Controlorii fizici luaseră măsuri pentru ca apostolii să poată fi martori ai acestei scene.

158:1.9 (1753.5) Cei trei apostoli au fost atât de speriaţi că le-a trebuit câtva vreme ca să îşi recapete curajul. În timp ce orbitoarea viziune se estompa dinaintea ochilor lor şi îl observau pe Iisus rămânând singur în picioare, Petru, care fusese primul care îşi revenise, i-a zis lui Iisus: „Iisuse, Maestre, este bine că am fost aici. Ne bucurăm să vedem această glorie. Nu ne vine să coborâm în lumea atât de puţin glorioasă. Dacă vrei, atunci să rămânem aici, şi ridicăm trei corturi, unul pentru tine, unul pentru Moise şi unul pentru Ilie." Petru a rostit aceste vorbe pentru că era derutat şi pentru că nu îi venise alt gând în minte.

158:1.10 (1753.6) În vreme ce Petru încă vorbea, un nor argintiu s-a apropiat de cei patru oameni şi s-a lăsat peste ei. Apostolii au fost extrem de înfricoşaţi, şi cum au căzut ei în semn adorare, cu faţa la pământ. Au auzit atunci o voce, aceeaşi care vorbise şi la botezul lui Iisus, zicând: „Acela este fiul meu preaiubit; ascultaţi-l." Când norul a dispărut, Iisus a fost iarăşi singur cu cei trei. El şi-a întins mâinile şi i-a atins zicând: „Ridicaţi-vă şi nu vă mai fie teamă; veţi vedea lucruri şi mai mari decât acela." Dar apostolii erau speriaţi de-a binelea. Alcătuiau un grup de trei oameni tăcuţi şi gânditori care s-au pregătit să coboare de pe munte cu puţin înainte de miezul nopţii.

2. Coborând de pe munte

158:2.1 (1754.1) Pe durata primei jumătăţi din coborâre, nu s-a rostit nici un cuvânt. Iisus a deschis atunci conversaţia spunând: „Aveţi grijă să nu povestiţi nimănui, nici chiar fraţilor voştri, ceea ce aţi văzut şi auzit pe acest munte, până ce Fiul Omului nu se va fi ridicat dintre cei morţi.” Cei trei apostoli au fost şocaţi şi descumpăniţi de cuvintele Maestrului „până ce Fiul Omului nu se va fi ridicat dintre cei morţi.” Ei îşi reafirmaseră atât de recent credinţa în Iisus ca Eliberator, Fiul al lui Dumnezeu, şi tocmai îl văzuseră transfigurat în slavă sub ochii lor; şi acum el începea să vorbească de „învierea dintre cei morţi”!
158:2.2 (1754.2) Petru s-a cutremurat la gândul că Maestrul său ar muri - ideea era prea greu de suportat. Temându-se ca Iacob şi Ioan să nu pună vreo întrebare referitoare la acest subiect, el a crezut preferabil să abată conversaţia. Neştiind despre ce să vorbească, el şi-a exprimat primul gând ce i-a trecut prin cap zicând: „Maestre, de ce spun scribii că Ilie trebuie să vină înaintea apariţiei lui Mesia?” Ştiind că Petru căuta să evite subiectul morţii sale şi al învierii sale, Iisus răspunse: „Este adevărat că Ilie a venit mai întâi pentru a pregăti calea Fiului Omului care trebuie să sufere multe chinuri şi în cele din urmă să fie respins. Dar eu vă zic că Ilie a venit deja, şi că nu a fost primit, şi au făcut cu el tot ce au vrut.” Atunci cei trei apostoli au înţeles că el vorbea de Ioan Botezătorul ca fiind Ilie. Iisus ştia că, dacă apostolii persistau în a-l considera ca Mesia, trebuia atunci ca Ioan să fie Ilie cel din profeţie.
158:2.3 (1754.3) Iisus a impus tăcerea cu privire la spectacolul anticipării gloriei sale care îl aştepta după învierea sa, pentru că el era în prezent primit ca Mesia şi nu voia să întreţină, într-un fel sau altul,

concepţiile lor eronate despre un eliberator care înfăptuieşte minuni. Petru, Iacob şi Ioan au meditat îndelung asupra acestui episod, dar nu au vorbit de el cu nimeni până după învierea Maestrului.

158:2.4 (1754.4) Cum continuau să coboare de pe munte, Iisus le-a zis: „Voi nu aţi vrut să mă primiţi ca Fiu al Omului. Am consimţit deci să fiu primit potrivit hotărârii voastre nestrămutate; însă nu vă înşelaţi, voia Tatălui meu trebuie să prevaleze. Dacă decideţi să urmaţi astfel tendinţa propriei voastre voinţe, trebuie atunci să vă pregătiţi să suferiţi multe dezamăgiri şi să treceţi prin multe încercări; dar pregătirea pe care v-am dat-o ar trebui să vă permită să triumfaţi asupra acestor amărăciuni pe care voi înşivă le-aţi ales.”

158:2.5 (1754.5) Iisus i-a luat cu el pe Petru, Iacob şi Ioan pe muntele transfigurării nu pentru că ei ar fi fost, în vreun fel oarecare, mai bine pregătiţi decât ceilalţi apostoli pentru a asista la această scenă sau mai calificaţi spiritualmente pentru a beneficia de un atât de rar privilegiu. Nicidecum. Maestrul ştia bine că nici unul dintre cei doisprezece nu era spiritual calificat pentru această experienţă, şi de aceea i-a luat numai pe cei trei apostoli care aveau misiunea de a-l însoţi în momentele în care dorea să se izoleze pentru a se bucura de o comuniune solitară.

3. Sensul Transfigurării

158:3.1 (1755.1) Scena la care au fost martori Petru, Iacob şi Ioan, pe muntele transfigurării, era o viziune fugitivă a marelui spectacol

celest care se derula, în ziua aceea, pe muntele Hermon. Transfigurarea a fost prilejul:

158:3.2 (1755.2) 1. Acceptării plenitudinii efuziunii vieţii întrupate a lui Mihail pe Urantia de către Fiul-Mamă Etern al Paradisului. Iisus avea de acum înainte încredinţarea că exigenţele Fiului Etern erau îndeplinite în ceea ce îl privea. Gabriel a fost cel care i-a adus această confirmare.

158:3.3 (1755.3) 2. Mărturia satisfacerii Spiritului Infinit în ceea ce priveşte plenitudinea efuziunii pe Urantia sub înfăţişarea cărnii muritoare. Reprezentantul Spiritului Infinit în universul Nebadonului, asociat imediat şi colaborator mereu prezent al lui Mihail pe Salvington, a vorbit în aceste circumstanţe prin intermediul Tatălui Melchisedec.

158:3.4 (1755.4) Iisus a primit cu plăcere cele două mărturii privitoare la reuşita misiunii sale pământeşti aduse de mesagerii Fiului Etern şi ai Spiritului Infinit, dar a remarcat că Tatăl său nu indica în vreun fel că manifestarea pe Urantia ar fi fost terminată. Prezenţa nevăzută a Tatălui nu depunea mărturie decât prin vocea Ajustorului Personalizat al lui Iisus zicând: „Acesta este Fiul meu preaiubit; ascultaţi-l.” Şi aceasta s-a exprimat în cuvinte menite să fie auzite deopotrivă de cei trei apostoli.

158:3.5 (1755.5) După această vizită celestă, Iisus a căutat să cunoască voia Tatălui său şi a decis să îşi continue manifestarea umană până la sfârşitul ei natural. Acesta a fost pentru Iisus sensul transfigurării sale. Pentru cei trei apostoli, acesta a fost un eveniment marcând intrarea Maestrului în faza finală a carierei sale terestre ca Fiu al lui Dumnezeu şi Fiu al Omului.

158:3.6 (1755.6) După vizita oficială a lui Gabriel şi a Tatălui Melchisedec, Iisus a avut discuţii familiare cu cei doi Fii din serviciul său şi a conversat intim cu ei despre treburile universului său.

4. Băiatul epileptic

158:4.1 (1755.7) Iisus şi tovarăşii săi au sosit în tabăra apostolică în această marţi dimineaţă, cu puţin înainte de ora mesei de dimineaţă. Apropiindu-se, ei au desluşit o mulţime considerabilă adunată în jurul apostolilor şi curând au început să audă discuţiile zgomotoase şi controversele acestui grup de aproape cincizeci de persoane, cuprinzându-i pe cei nouă apostoli. Restul grupului se împărţea în două părţi egale, una alcătuită din scribi ai Ierusalimului şi cealaltă din ucenici credincioşi, care se luaseră după Iisus şi asociaţii săi de la plecarea lor din Magadan.

158:4.2 (1755.8) Deşi această îmbulzeală zgomotoasă de oameni a avut numeroase subiecte de discuţie, principala controversă îl privea pe un cetăţean din Tiberiada, sosit deunăzi, în căutarea lui Iisus. Omul acesta, Iacob din Safed, avea un fiu unic în vârstă de vreo paisprezece ani, chinuit de grave crize de epilepsie. Pe lângă această boală nervoasă, băiatul devenise victima unuia dintre acei medieni rătăcitori, răuvoitori şi rebeli care circulau atunci pe pământ fără control, astfel încât copilul era atât epileptic, cât şi posedat de un demon.

158:4.3 (1755.9) Timp de aproape două săptămâni, tatăl său neliniştit, subaltern al lui Irod Antipa, parcursese frontiera occidentală a

domeniilor lui Filip în căutarea lui Iisus pentru a-l ruga să îl vindece pe fiul său bolnav. El nu a prins din urmă grupul apostolic decât pe la amiază, în ziua în care Iisus se afla pe munte cu cei trei apostoli.

158:4.4 (1756.1) Ceilalţi nouă apostoli au fost foarte surprinşi şi tare tulburaţi când omul acesta, însoţit de aproape patruzeci de persoane, căutându-l deopotrivă pe Iisus, s-au pomenit cu ei pe neaşteptate. În momentul sosirii acestui grup, cei nouă apostoli, sau cel puţin majoritatea dintre ei, sucombaseră vechii lor tentaţii - aceea de a discuta despre cine va fi cel mai mare în regatul ce va fi să vină; ei argumentau asupra posturilor probabile care le-ar fi atribuite individual. Ei nu au ajuns să se elibereze în întregime de ideea multă vreme îndrăgită despre misiunea materială a lui Iisus. Acum că Iisus însuşi acceptase mărturisirea lor că el era într-adevăr Eliberatorul - cel puţin el admisese faptul divinităţii sale - ce altceva le era mai firesc apostolilor, pe durata separării de Maestrul lor, decât să le vină a vorbi de speranţele şi de ambiţiile care ocupau în inima lor un loc preponderent. Ei se lansaseră în aceste discuţii când au fost surprinşi de Iacob din Safed şi tovarăşii lui care îl căutau pe Iisus.

158:4.5 (1756.2) Andrei s-a ridicat să îl întâmpine pe acest tată şi pe fiii lui, şi a zis: „Pe cine căutaţi?” Iacob din Safed a răspuns: „Om bun, eu sunt în căutarea Maestrului tău şi a vindecării fiului meu bolnav. Aş vrea ca Iisus să alunge demonul care îmi posedă copilul.” Şi tatăl s-a apucat să le povestească apostolilor că fiul lui era atât de bolnav încât, de mai multe ori, a riscat să îşi piardă viaţa din cauza acestor crize maligne.

158:4.6 (1756.3) În timp ce ascultau, Simon Zelotul şi Iuda Iscariotul au ieşit înaintea tatălui zicând: „Putem noi să îl vindecăm; nu este

nevoie să aştepţi întoarcerea Maestrului. Noi suntem ambasadorii împărăţiei şi am încetat să mai păstrăm secrete aceste lucruri. Iisus este Eliberatorul, iar nouă ne-au fost încredinţate cheile regatului." În acest moment, Andrei şi Toma se consultau deoparte în timp ce Nataniel şi ceilalţi observau scena cu stupefacţie; ei au rămas cu gura căscată la neaşteptata insolenţă, dacă nu îngâmfare, a lui Simon şi Iuda. Atunci tatăl zise: „Dacă v-a fost dat să faceţi aceste lucrări, binevoiţi dar să rostiţi acele cuvinte care îmi vor elibera copilul din această robie." Simon a înaintat, şi-a pus mâna pe capul copilului, l-a privit drept în ochi şi a zis: „Duh necurat, ieşi din el; în numele lui Iisus ascultă-mă." Dar rezultatul nu a fost decât o criză şi mai violentă, în timp ce scribii îi luau pe apostoli în derâdere, iar credincioşii decepţionaţi îndurau sarcasmul acestor critici răuvoitoare.

158:4.7 (1756.4) Andrei a fost profund mâhnit de această încercare nefericită şi de lamentabilul ei eşec. El i-a luat pe apostoli de o parte pentru a sta de vorbă şi a se ruga. După această perioadă de meditaţie, foarte supăraţi de înfrângerea lor şi resimţindu-se după umilirea ce căzuse peste ei toţi. Andrei a făcut o a doua încercare de alungare a demonului, dar, o dată mai mult, eforturile nu i-au fost încununate de succes. Andrei şi-a mărturisit cu francheţe înfrângerea şi l-a rugat pe acel părinte să rămână cu ei peste noapte sau să aştepte întoarcerea lui Iisus zicând: „Poate că demonii de soiul acesta nu pleacă decât la ordinul personal al Maestrului."

158:4.8 (1756.5) Astfel, în vreme ce Iisus cobora înapoi de pe munte cu Petru, Iacob şi Ioan, exuberanţi şi transportaţi, cei nouă fraţi ai lor nu dormeau nici unul dintre ei; erau confuzi, abătuţi şi umiliţi, şi le sărise somnul. Ei alcătuiau un grup trist şi deziluzionat, dar Iacob din Safed

nu a vrut să renunţe la încercarea lui. Deşi apostolii nu au putut să îi dea nici cea mai mică idee despre data întoarcerii lui Iisus, el a decis să rămână până ce Maestrul se va fi înapoiat.

5. Iisus a vindecat băiatul

158:5.1 (1757.1) La apropierea Maestrului, cei nouă apostoli au fost mai mult decât uşuraţi la întâmpinarea sa şi foarte mult încurajaţi la observarea bunei sale dispoziţii şi a entuziasmului neobişnuit pe care îl reflectau trăsăturile de pe chipurile lui Petru, Iacob şi Ioan. Ei s-au grăbit cu toţii să îi întâmpine pe Iisus şi pe cei trei fraţi ai lor. În timp ce se salutau între ei, a sosit mulţimea, iar Iisus a întrebat: „Despre ce discutaţi voi în timp ce ne apropiam?” Înainte ca apostolii derutaţi şi umiliţi să fi apucat să îi răspundă Maestrului, tatăl neliniştit al tânărului bolnav a înaintat, a îngenuncheat la picioarele lui Iisus şi i-a zis: „Maestre, eu am un fiu, unicul meu copil, posedat de un duh rău. Când este cuprins de criză nu numai că ţipă de groază, face spume la gură şi cade ca mort, dar spiritul rău care îl posedă provoacă, în anumite momente, convulsii zguduitoare şi uneori îl aruncă în apă şi chiar şi în foc. Fiul meu se stinge, cu scrâşniri ale dinţilor, de pe urma a numeroase contuzii. Viaţa sa este mai rea decât moartea. Mamă-sa şi cu mine avem inima tristă şi spiritul abătut. Ieri, către amiază, căutându-te, i-am ajuns din urmă pe discipolii tăi. Aşteptându-te, apostolii tăi au încercat să alunge acest demon, însă fără a reuşi. Şi, acum, Maestre, vrei tu să faci asta pentru noi, vrei să îl vindeci pe copilul meu?”

158:5.2 (1757.2) După ce a ascultat povestea, Iisus l-a atins pe tatăl îngenuncheat, l-a rugat să se ridice, a aruncat o privire scrutătoare asupra apostolilor şi le-a zis tuturor care stăteau înaintea sa: „O, generaţie făţarnică şi fără credinţă, oare cât vă voi mai suporta? Până când voi mai fi printre voi? Cât timp v-ar trebui să aflaţi că lucrările de credinţă nu se manifestă la cererea necredinţei sceptice?” Apoi, arătând cu degetul spre tatăl derutat, Iisus zise: „Adu-ţi fiul aici.” Şi, când Iacob din Safed l-a adus pe tânăr, Iisus l-a întrebat: „De câtă vreme este băiatul chinuit în felul acesta?” Tatăl răspunse: „De când era mic copil.” În decursul acestei discuţii copilul fu cuprins de un atac violent şi căzu în mijlocul lor, scrâşnind din dinţi şi făcând spume la gură. După o succesiune de convulsii violente, el a rămas întins ca mort în faţa lor. Tatăl a îngenuncheat din nou la picioarele lui Iisus şi l-a implorat pe Maestruzicându-i: „Dacă poţi să îl vindeci, te rog să te înduri de noi şi să ne scapi de această nenorocire.” La auzul acestor cuvinte, Iisus şi-a coborât privirea pentru a scruta chipul neliniştit al tatălui şi zise: „Nu pune la îndoială puterea de iubire a Tatălui meu, ci numai sinceritatea şi cuprinderea credinţei tale. Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede cu adevărat.” Atunci, Iacob din Safed, a rostit aceste cuvinte dintr-un amestec de credinţă şi de îndoială, de care se va aduce aminte multă vreme: „Doamne, eu cred. Te rog să vii în ajutorul necredinţei mele.”

158:5.3 (1757.3) Când Iisus auzi cuvintele acestea, veni mai în faţă, luă mâna băiatului şi zise: „Am să fac asta după voia Tatălui meu şi în onoarea credinţei vii. Fiul meu, ridică-te! Duh neascultător, ieşi din el şi înapoi nu mai veni.” Apoi, punând mâna fiului în aceea a tatălui, Iisus zise: „Mergi pe drumul tău. Tatăl a împlinit dorinţa sufletului

tău.” Şi toţi cei de faţă, chiar şi duşmanii lui Iisus, au fost uluiţi de ceea ce văzuseră.

158:5.4 (1757.4) Cât despre cei trei apostoli care se bucuraseră recent de extazul spiritual al scenelor şi al experienţelor transfigurării, a fost într-adevăr o deziluzie pentru ei să revină atât de curând pe scena înfrângerii şi a frustrării tovarăşilor lor apostoli. Dar aşa a fost întotdeauna cu aceşti doisprezece ambasadori ai împărăţiei. Ei alternau constant între exaltare şi umilire în experienţele vieţii lor.

158:5.5 (1758.1) În speţă, era vorba despre adevărata vindecare a unei duble afecţiuni, un rău fizic şi o boală de spirit. Vindecarea băiatului a fost permanentă începând din ceasul acela. După ce Iacob din Safed a plecat cu fiul lui însănătoşit de acolo, Iisus a zis: „Mergem acum în Cezareea lui Filip; pregătiţi-vă îndată.” Şi acesta a fost un grup tăcut care călătorea spre sud, în timp ce mulţimea se ţinea undeva în urma lor.

6. În grădina lui Celsus

158:6.1 (1758.2) Cei doisprezece şi-au petrecut noaptea tot la Celsus. În seara aceea, în grădină, după ce au mâncat şi s-au odihnit puţin, s-au strâns în jurul lui Iisus, iar Toma a zis: „Maestre, aceia dintre noi care am rămas aici încă nu ştim nimic de ceea ce s-a petrecut pe munte şi lucrul care i-a încurajat atât de tare pe fraţii noştri care au fost cu tine. Noi dorim însă cu ardoare ca tu să ne vorbeşti de înfrângerea noastră şi să ne instruieşti în această privinţă, căci vedem

că evenimentele survenite pe munte nu se poate să ne fie revelate în momentul acesta.”

158:6.2 (1758.3) Iisus i-a răspuns lui Toma zicând: „Tot ceea ce au auzit fraţii voştri pe munte vă va fi revelat la timpul cuvenit. Am să vă arăt acum cauza eşecului avut în încercarea voastră atât de nechibzuită.” Ieri, pe când Maestrul şi tovarăşii lui, fraţii voştri, urcau acolo sus pe munte pentru a căuta o cunoaştere mai amplă a voii Tatălui şi pentru a cere o mai bogată înzestrare cu înţelepciune ca să poată executa cu eficienţă voia divină, voi, care aţi rămas aici, aţi primit instrucţiunea de a vă strădui să dobândiţi o minte clarvăzătoare spiritual, şi a vă ruga cu noi pentru o revelare mai completă a voii Tatălui. Or, voi nu aţi pus în aplicare credinţa care era la ordinele voastre; în loc de aceasta, voi aţi cedat ispitei; aţi recăzut în vechile şi dăunătoarele voastre tendinţe de a căuta pentru voi înşivă nişte poziţii alese în împărăţia cerurilor - pe care voi stăruiţi în a vi-l închipui sub un aspect material şi temporal. Voi vă agăţaţi de aceste concepţii eronate în pofida declaraţiilor mele repetate că regatul meu nu este al lumii acesteia.

158:6.3 (1758.4) ”Cum apucaţi puţin să pricepeţi, prin credinţă, identitatea Fiului Omului, că se şi strecoară iarăşi în voi dorinţa egoistă de promovare pământească, şi reîncepeţi atunci să discutaţi între voi ca să ştiţi cine va fi cel mai mare în împărăţia cerurilor. Or, această împărăţie nu există şi nu a existat niciodată sub forma în care îl concepeţi voi. Nu v-am zis oare că acela care ar vrea să fie cel mai mare în regatul fraternităţii spirituale a Tatălui meu trebuie să devină un lucru mic în proprii lui ochi şi să devină astfel servitorul fraţilor săi? Măreţia spirituală constă într-o dragoste înţelegătoare

asemănătoare celei a lui Dumnezeu, iar nu într-o desfătare cu exercitarea puterii materiale pentru exaltarea sinelui. În încercarea în care aţi suferit un eşec atât de total, intenţia voastră nu era curată. Mobilul vostru nu era divin. Idealul vostru nu era spiritual. Ambiţia voastră nu era altruistă. Modul vostru de acţiune nu era întemeiat pe iubire, iar ţelul pe care doreaţi să îl atingeţi nu era voia Tatălui din ceruri.

158:6.4 (1758.5) ”Cât timp o să vă ia să învăţaţi că nu se poate scurta cursul fenomenelor naturale stabilite decât atunci când aceste lucruri sunt conforme cu voia Tatălui? Iar înfăptuirea vreunei lucrări spirituale nu este posibilă în absenţa puterii spirituale. Chiar dacă potenţialul lor este prezent, nu puteţi face aceasta fără existenţa unui al treilea factor uman esenţial, experienţa personală a posedării unei credinţe vii. Oare trebuie mereu să asistaţi la manifestări materiale pentru a vă atrage către realităţile spirituale ale regatului? Nu puteţi voi oare înţelege semnificaţia spirituală a misiunii mele fără demonstrarea vizibilă a unor lucrări neobişnuite? Oare când se va putea conta pe voi pentru aderarea la realităţile spirituale superioare ale regatului, indiferent de aspectul exterior al oricărei manifestări materiale?”

158:6.5 (1759.1) După ce a vorbit astfel celor doisprezece, Iisus a adăugat: „Acum, duceţi-vă de vă odihniţi, căci mâine dimineaţă ne vom reîntoarce la Magadan şi ne vom sfătui cu privire la misiunea noastră în oraşele şi satele Decapolisului. În concluzie la experienţa acestei zile, îngăduiţi-mi să îi repet fiecăruia dintre voi ceea ce le-am spus fraţilor voştri pe munte, şi întipăriţi-vă bine în inimă aceste cuvinte: Fiul Omului intră acum în ultima fază a efuziunii sale. Noi

suntem pe cale să întreprindem lucrări care vor conduce curând la marea încercare finală a credinţei şi a devoţiunii voastre, atunci când voi fi dat pe mâna oamenilor care caută să mă distrugă. Să vă aduceţi aminte ce vă spun: 'Fiul Omului va fi omorât, dar el se va înălţa din nou.'"

158:6.6 (1759.2) Ei s-au retras ca să înnopteze, plini de tristeţe. Erau descumpăniţi şi nu puteau pricepe sensul acestor cuvinte. Le era frică să pună vreo întrebare în legătură cu ceea ce spusese Iisus, dar ei şi-au amintit totul după înviere.

7. Protestul lui Petru

158:7.1 (1759.3) Devreme în această dimineaţă de miercuri, Iisus şi cei doisprezece au părăsit Cezareea lui Filip, îndreptându-se către Parcul Magadan, lângă Betsaida-Iulia. Apostolii dormiseră foarte puţin în noaptea aceea; ei s-au sculat deci devreme şi s-au pregătit de plecare dis-de-dimineaţă. Chiar şi flegmaticii gemeni Alfeu fuseseră şocaţi de această conversaţie despre moarte lui Iisus. Mergând către sud, ei au ajuns la drumul Damascului, puţin mai încolo de apele Meromului. Dorind să evite scribii şi alte persoane de care Iisus ştia că aveau să îi ajungă în curând, el a precizat ca ei să meargă la Capernaum, pe drumul Damascului care traversa Galileea. El a făcut aceasta deoarece ştia că aceia care îl urmau vor lua drumul din estul Iordanului, socotind că Iisus şi apostolii se temeau să treacă prin teritoriul lui Irod Antipa. Iisus căuta să scape de criticii lui şi de mulţimea care îl urma, pentru a fi singur cu apostolii în ziua aceea.

158:7.2 (1759.4) Ei au mers deci prin Galileea până ce ora obişnuită a prânzului lor trecuse de multă vreme, apoi s-au oprit undeva la umbră pentru o pauză. După ce au mâncat, Andrei i-a zis lui Iisus: „Maestre, fraţii tăi nu înţeleg cuvintele tale profunde. Noi am ajuns să credem pe deplin că tu eşti Fiul lui Dumnezeu, iar acum auzim de la tine vorbele astea ciudate, cum că ne vei părăsi, că vei muri. Noi nu înţelegem învăţătura ta. Oare ne vorbeşti în parabole? Te rugăm să ne vorbeşti de-a dreptul, şi nu sub o formă învăluită."

158:7.3 (1759.5) Ca răspuns la întrebarea lui Andrei, Iisus zise: „Fraţii mei, ca răspuns la mărturisirea voastră că mă credeţi Fiul lui Dumnezeu, eu sunt obligat să vă dezvălui adevărul asupra finalului efuziunii terestre a Fiului Omului. Voi persistaţi în a crede că eu sunt Mesia, şi nu vreţi să renunţaţi la ideea că Mesia trebuie să fie aşezat pe un tron în Ierusalim. De aceea, vă repet cu insistenţă că Fiul Omului va trebui în curând să meargă în Ierusalim, să sufere mult, să fie respins de scribi, de bătrâni şi de preoţii conducători, şi, după toate acestea, să fie omorât şi ridicat dintre morţi. Eu nu vă povestesc o parabolă, vă spun adevărul pentru ca voi să fiţi pregătiţi pentru aceste evenimente când ne vor surprinde deodată."

158:7.4 (1760.1) Petru a vorbit astfel pentru că îl iubea pe Iisus, dar natura umană a Maestrului a desluşit, în aceste cuvinte afecţiunea bine intenţionată, sugestia subtilă a unei ispite, aceea de a schimba politica sa constând în urmărirea până la capăt a efuziunii sale terestre conform voii Tatălui său din Paradis. Şi fiindcă sesiza pericolul de a permite unor sugestii, chiar şi celor ale prietenilor lui afectuoşi şi loiali, să îi schimbe hotărârea, Iisus s-a întors către Petru şi ceilalţi apostoli exclamând: „Treceţi în spatele meu. Voi ţineţi de spiritul

adversarului, ispititorul. Când vorbiţi în felul acesta, voi nu sunteţi de partea mea, ci mai degrabă de partea inamicului nostru. Voi faceţi astfel din dragostea voastră pentru mine o piatră de încercare în calea înfăptuirii voii Tatălui. Nu vă preocupaţi de căile omeneşti, ci mai degrabă de voia lui Dumnezeu."

158:7.5 (1760.2) Când şi-au revenit din primul şoc al tăioasei mustrări din partea lui Iisus şi înainte ca ei să îşi reia călătoria, Maestrul a adăugat: „Dacă vrea vreunul să vină după mine, atunci să facă abstracţie de sine însuşi, să îşi asume zi de zi responsabilităţile şi să mă urmeze. Căci oricine va vrea să îşi salveze în mod egoist viaţa o va pierde, dar oricine îşi va pierde viaţa, din iubire pentru mine şi evanghelie, o va salva. La ce îi foloseşte unui om să câştige lumea întreagă şi să îşi piardă propriul suflet? Ce poate da un om în schimbul vieţii veşnice? Să nu vă fie ruşine cu mine şi cu cuvintele mele în această generaţie păcătoasă şi ipocrită, tot aşa cum mie nu îmi va fi ruşine să vă recunosc când veţi apărea în glorie înaintea Tatălui meu în prezenţa tuturor oştirilor celeste. Totuşi, printre cei care se găsesc aici înaintea mea, mulţi nu vor gusta moartea înainte de a fi văzut această împărăţie al lui Dumnezeu sosind cu putere."

158:7.6 (1760.3) Iisus a arătat astfel limpede celor doisprezece cărarea dureroasă şi plină de conflicte pe care trebuiau să păşească dacă voiau să îl urmeze. Ce şoc a fost acesta pentru aceşti păcătoşi galileeni care persistau în a visa la un regat pământean cu poziţii de onoare pentru ei înşişi! Dar inimile lor loiale au fost mişcate de acest apel curajos, şi nici unul dintre ei nu avea de gând să îl părăsească pe Iisus; el nu îi trimitea singuri la bătălie; el îi conducea. Le cerea doar să îl urmeze cu vitejie.

158:7.7 (1760.4) Cei doisprezece pricepeau încetul cu încetul ideea că Iisus le expunea ceva pentru eventualitatea morţii sale. Ei înţelegeau vag ceea ce spunea el cu privire la moartea sa, dar declaraţia sa privitoare la învierea dintre morţi scăpa în întregime minţii lor. Pe măsură ce se scurgeau zilele, Petru, Iacob şi Ioan au ajuns să înţeleagă mai bine unele dintre aceste întrebări amintindu-şi de experienţa lor de pe muntele transfigurării.

158:7.8 (1760.5) Pe toată durata asocierii lor cu Maestrul, cei doisprezece nu au avut decât rare prilejuri de a vedea privirea fulgerătoare a lui Iisus şi de a auzi cuvinte de dojană atât de vii precum cele adresate lui Petru şi celorlalţi apostoli cu această ocazie. Iisus fusese întotdeauna răbdător în faţa imperfecţiunilor lor omeneşti, dar el nu a fost la fel şi în faţa ameninţării iminente împotriva programului său care implica executarea voii Tatălui său în legătură cu restul carierei lui pământeşti. Apostolii au fost realmente zăpăciţi; ei erau stupefiaţi şi îngroziţi. Nu găseau cuvinte pentru a-şi exprima amărăciunea. Încet-încet, ei au început să înţeleagă ceea ce trebuia să îndure Maestrul, precum şi necesitatea ca ei să treacă prin aceste încercări odată cu el; însă ei nu s-au trezit la realitatea acestor evenimente viitoare decât la mult timp după aceste prime aluzii la tragedia ameninţătoare a celor din urmă zile din viaţa sa.

158:7.9 (1761.1) Iisus şi cei doisprezece au plecat apoi în tăcere către tabăra lor din Parcul Magadanului, trecând prin Capernaum. În cursul acestei după-amiezi, deşi ei nu au conversat deloc cu Iisus, au vorbit mult între ei, în vreme ce Andrei stătea de vorbă cu Maestrul.

8. Acasă la Petru

158:8.1 (1761.2) Sosiţi la Capernaum la revărsatul zorilor, ei s-au dus direct să ia masa de seară la Simon Petru, trecând pe nişte străzi puţin circulate. În timp ce David Zebedeu se pregătea să îi ducă de partea cealaltă a lacului, ei zăboveau la Simon acasă. Privind drept în ochii lui Petru şi ai apostolilor, Iisus i-a întrebat: „Pe când mergeaţi împreună în această după-amiază, despre ce discutaţi voi atâta de serios?” Apostolii au tăcut din gură, căci mulţi dintre ei continuaseră discuţia începută lângă muntele Hermon, despre poziţiile pe care le vor ocupa în regatul ce va fi să vină, despre cine va fi cel mai mare şi aşa mai departe. Ştiind ceea ce ocupase gândurile lor în ziua aceea, Iisus a făcut semn unuia dintre micuţii lui Petru, l-a aşezat printre ei şi a zis: În adevăr, în adevăr, vă zic, dacă nu o să vă schimbaţi radical purtarea şi nu o să semănaţi mai mult cu copilul acesta, veţi face prea puţin progrese în împărăţia cerurilor. Cine se va smeri şi va semăna cu acest micuţ, va deveni cel mai mare în împărăţia cerurilor. Şi cine primeşte un copilaş, mă primeşte pe mine. Iar cine mă primeşte pe mine îl primeşte şi pe Cel care m-a trimis. Dacă vreţi să fiţi primii în regat, căutaţi să duceţi aceste bune adevăruri fraţilor voştri întru carne. Însă, în cazul în care cineva face pe vreunul dintre aceşti copilaşi să se împiedice, mai bine ar fi pentru el dacă i s-ar lega o piatră de gât o piatră de moară şi ar fi azvârlit în mare. Dacă lucrurile pe care le faceţi cu mâinile voastre şi pe care le vedeţi cu ochii voştri ofensează cumva progresul împărăţiei cerurilor, jertfiţi-i pe aceşti idoli îndrăgiţi; căci mai bine este să intri în regat fiind lipsit de multe dintre lucrurile pe care le iubeşti în viaţă decât să te agăţi de aceşti idoli şi să te pomeneşti exclus din regat. Dar mai presus de toate,

vedeţi să nu îi dispreţuiţi pe nici unul dintre aceşti micuţi, căci îngerii lor privesc mereu chipurile oştirilor celeste.”

158:8.2 (1761.3) Când Iisus a terminat de vorbit, el i-a urcat pe toţi într-o barcă şi au trecut până la Magadan, pe partea cealaltă a lacului.

Cartea Urantia

Capitolul 159

Turneul din decapolis

159:0.1 (1762.1) CÂND Iisus şi cei doisprezece au sosit în Parcul Magadanului, au găsit acolo, aşteptându-i, un grup de aproape o sută de evanghelişti şi de ucenici, inclusiv corpul evanghelic feminin. Ei erau pregătiţi să plece de îndată în turul de propovăduire şi de predicare din Decapolis.

159:0.2 (1762.2) În această dimineaţă de joi, 18 august, Maestrul i-a reunit pe discipolii lui şi a poruncit ca fiecare dintre apostolii săi să se asocieze cu câte unul dintre cei doisprezece evanghelişti, apoi ca alţi evanghelişti să li se alăture, iar cele douăsprezece grupuri astfel constituite să se ducă să lucreze în oraşele şi satele Decapolisului. Cât despre corpul evanghelic feminin şi ceilalţi ucenici, el le-a ordonat să rămână cu el. Iisus le-a acordat discipolilor săi patru săptămâni pentru

a face acest turneu şi le-a poruncit să revină la Magadan cel mai târziu vineri 16 septembrie. El a făgăduit ca între timp să le facă frecvent vizite. În cursul acestei luni, cele douăsprezece grupuri au activat în Gerasa, Gamala, Hipos, Zafon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Hesbon, Dium, Scytopolis şi în multe alte oraşe. În cursul acestui turneu nu a avut loc nici o vindecare miraculoasă şi nu s-a produs nici un eveniment extraordinar.

1. Predica despre iertare

159:1.1 (1762.3) Într-o seară la Hippos, ca răspuns la întrebarea unui discipol, Iisus i-a învăţat lecţia despre iertare. Maestrul a zis:

159:1.2 (1762.4) ”Dacă un om mărinimos are o sută de oi, iar dacă una dintre ele se rătăceşte, nu le va părăsi el pe celelalte nouăzeci şi nouă plecând în căutarea celei ce s-a rătăcit? Dacă este un bun păstor, nu îşi va continua el căutările până ce va fi găsit-o? Atunci, când păstorul regăseşte oaia pierdută, o pune pe umăr, şi se înapoiază acasă bucurându-se şi strigând în trecere prietenilor şi vecinilor lui: 'Bucuraţi-vă odată cu mine, căci mi-am găsit oaia pierdută.' Eu proclam că mai multă bucurie este în cer pentru un păcătos care se căieşte decât pentru cei nouăzeci şi nouă care nu au nevoie să se căiască. Totuşi, nu este conform cu voia Tatălui meu din ceruri ca unul dintre aceşti micuţi să se rătăcească, şi cu atât mai puţin ca el să piară. În religia voastră, Dumnezeu îi poate primi pe păcătoşii care se căiesc; în evanghelia împărăţiei, Tatăl merge în căutarea lor chiar şi mai înainte ca ei să se fi gândit să se căiască.

159:1.3 (1762.5) ”Tatăl care este în ceruri îşi iubeşte copiii, şi de aceea voi ar trebui să vă iubiţi unii pe ceilalţi. Tatăl care este în ceruri vă iartă păcatele; voi ar trebui deci să învăţaţi să vă iertaţi unii pe alţii. Dacă fratele tău păcătuieşte contra ta, mergi către el şi arată-i greşeala cu tact şi cu răbdare. Fă toate acestea faţă în faţă. Dacă vrea să te asculte, atunci, ţi-ai câştigat fratele. Însă, dacă fratele tău refuză să te audă, dacă stăruie în greşeala sa, mai întoarce-te o dată la el, aducând cu tine unul sau doi prieteni comuni, pentru a avea doi sau trei martori care să confirme mărturia ta şi să dovedească că tu ai tratat cu justeţe şi cu îndurare pe fratele tău care ţi-a făcut un rău. După aceea, dacă el refuză să îi asculte pe prietenii tăi, poţi să spui toată povestea congregaţiei, şi apoi, dacă el refuză să o asculte, lasă fraternitatea să ia măsura pe care o consideră înţeleaptă; lasă-l pe acest membru indisciplinat să devină un proscris al regatului. Voi nu puteţi pretinde să judecaţi sufletul tovarăşilor voştri, şi în vreme ce nu vă este permis să iertaţi păcate sau să îndrăzniţi să uzurpaţi în vreun alt fel prerogativele supraveghetorilor din oştirile celeste; în schimb, v-a fost încredinţată menţinerea ordinii temporare în regatul de pe Pământ. În vreme ce voi nu sunteţi autorizaţi să vă amestecaţi în decretele divine privitoare la viaţa veşnică, voi veţi rezolva problemele de conduită în măsura în care ele privesc bunăstarea temporară a fraternităţii pe Pământ. Astfel, pentru toate aceste probleme legate de disciplina fraternităţii, tot ceea ce veţi decreta pe Pământ va fi acceptat şi în cer. Deşi nu puteţi determina destinul etern al individului, voi sunteţi autorizaţi să elaboraţi legi în ceea ce priveşte conduita grupului, căci, acolo unde doi sau trei dintre voi sunt de acord în legătură cu oricare dintre aceste lucruri şi mi se adresează mie, voi veţi fi ascultaţi dacă

această rugăminte nu este incompatibilă cu voia Tatălui meu care este în ceruri. Şi toate acestea sunt întotdeauna adevărate, căci, acolo unde doi sau trei credincioşi sunt laolaltă, eu sunt acolo în mijlocul lor.”

159:1.4 (1763.1) La Hipos, Simon Petru era apostolul răspunzător pentru evanghelişti. Când l-a auzit pe Iisus vorbind astfel, l-a întrebat: „Doamne, de câte ori ar trebui să îl iert pe un frate care păcătuieşte împotriva mea? Până să se facă de şapte ori?” Iisus i-a răspuns lui Petru: „Nu numai de şapte ori, ci de şaptezeci şi şapte de ori. Astfel, împărăţia cerurilor se poate compara cu un anumit rege care a ordonat verificarea conturilor intendenţilor săi. Când s-a început examinarea, a fost adus în faţa lui unul dintre principalii săi administratori, care a recunoscut că datora zece mii de talanţi regelui. Acest funcţionar de la curte invoca faptul că trecuse prin momente grele şi că nu avea cu ce să îşi îndeplinească obligaţiile. Atunci, regele a ordonat să i se confişte bunurile şi să i se vândă copiii ca sclavi pentru a-şi plăti datoria. Când marele econom a auzit această judecată severă, el a căzut cu faţa la pământ înaintea regelui şi l-a implorat să fie milostiv şi să îi acorde o amânare zicând: 'Doamne, ai puţin mai multă răbdare cu mine, şi voi plăti înapoi totul.' Regele l-a privit pe slujitorul acesta neglijent şi pe familia sa şi a fost mişcat de compasiune. El a dat ordin să fie scutit în întregime de datoria sa.
159:1.5 (1763.2) După ce a primit astfel îndurarea şi iertarea regelui, intendentul şef s-a reîntors la treburile sale şi, găsindu-l pe unul dintre subordonaţii săi care îi datora modesta sumă de o sută de dinari, l-a înşfăcat de gât şi i-a spus: 'Plăteşte-mi tot ceea ce îmi datorezi.' Atunci sub-intendentul a căzut cu faţa la pământ înaintea economului şef şi l-a rugat spunând: 'Ai numai puţină răbdare cu mine, şi în

curând îţi voi putea plăti.' Dar economul nu a vrut să se arate îndurător faţă de subordonatul său şi l-a băgat la închisoare până la înapoierea datoriei sale. Văzând ceea ce se petrecuse, colegii slujitorului au fost atât de supăraţi că s-au dus să raporteze episodul regelui, domnul şi stăpânul lor. Când regele a aflat de acţiunea intendentului său şef, a cerut să se înfăţişeze înaintea sa acest om nerecunoscător şi neîndurător, şi i-a zis: 'Tu eşti un intendent josnic şi nevrednic. Când ai căutat compasiune, eu te-am scutit gratuit de întreaga-ţi datorie. De ce nu ai fost îndurător faţă de subordonatul tău aşa cum eu am fost eu faţă de tine?' Şi regele a fost cuprins de o asemenea furie încât l-a dat pe ingratul econom gardienilor pentru a fi deţinut până la plătirea completă a întregii sale datorii. Tot astfel, Tatăl meu celest va arăta mai multă îndurare celor care sunt cu mărinimie îndurători faţă de aproapele lor. Cum să vă puteţi voi apropia de Dumnezeu cerându-i să vă scuze imperfecţiunile dacă aveţi obiceiul de a sancţiona aceste aceleaşi slăbiciuni umane la fraţii voştri care se fac vinovaţi? Eu v-am zis tuturor: Aţi primit gratuit lucrurile bune ale regatului; dăruiţi-le deci gratuit tovarăşilor voştri pământeni.”

159:1.6 (1764.1) Acesta este felul în care a indicat Iisus primejdiile şi a ilustrat injustiţia judecăţii personale îndreptată asupra aproapelui vostru. Trebuie ca disciplina să fie menţinută şi ca justiţia să fie administrată, dar, în toate chestiunile, înţelepciunea fraternităţii ar trebui să prevaleze. Iisus a conferit autoritate legislativă şi judecătorească *grupului,* iar nu *indivizilor.* Şi această aceeaşi autoritate atribuită grupului nu trebuie să fie exercitată sub formă personală. Verdictul unui individ comportă întotdeauna riscul de a fi

falsificat de prejudecăţi sau deformat de patimă. Judecata colectivă are mai multe şanse de a înlătura pericolele şi de a elimina injusteţea părtinirilor personale. Iisus a căutat întotdeauna să minimalizeze elementele de injustiţie, de represalii şi de răzbunare.

159:1.7 (1764.2) [Folosirea numărului şaptezeci şi şapte, pentru a ilustra îndurarea şi toleranţa, a fost luată din pasajele Scripturilor privitoare la exultarea lui Lemec în faţa armelor metalice ale fiului său Tubal-Cain. Comparând aceste instrumente superioare cu cele ale duşmanilor săi, el a exclamat: „În cazul în care Cain, fără arme în mână, a fost răzbunat de şapte ori, eu voi răzbunat acum de şaptezeci şi şapte de ori."]

2. Predicatorul străin

159:2.1 (1764.3) Iisus s-a dus în Gamala pentru a-l vizita pe Ioan şi pe toţi cei care lucrau acolo cu el. În seara aceea, după şedinţa de întrebări şi răspunsuri, Ioan i-a zis lui Iisus: „Maestre, am fost ieri la Aştarot să văd un om care propovăduia în numele tău şi care pretindea chiar şi că el era capabil să alunge demonii. Or, acest om nu a fost niciodată cu noi, şi nici nu ne urmează; i-am interzis deci să facă aşa ceva." Atunci Iisus zise: „Nu îi interzice. Nu înţelegi că evanghelia împărăţiei va fi curând proclamată în toată lumea? Oare cum poţi tu spera că toţi cei care cred în evanghelie vor fi supuşi îndrumărilor tale? Bucură-te de faptul că învăţătura noastră a început deja în afara limitelor influenţei noastre personale. Nu vezi tu, Ioane, că aceia care pretind că fac mari opere în numele meu vor sfârşi prin a

susţine cauza noastră? Desigur că ei nu se vor grăbi să mă vorbească de rău. Fiul meu, în asemenea chestiuni, ai face mai bine să socoteşti că oricine nu este contra noastră este cu noi. În generaţiile viitoare, mulţi oameni care nu sunt în întregime demni vor face lucruri ciudate în numele meu, dar nu le voi interzice aceasta. Eu îţi spun că, şi dacă dai o cană de apă rece unui suflet însetat, mesagerii Tatălui vor înregistra întotdeauna acest serviciu făcut din dragoste."

159:2.2 (1764.4) Această îndrumare l-a lăsat pe Ioan într-o mare nedumerire. Nu îl auzise oare pe Maestru spunând: „Cine nu este cu mine este împotriva mea?" El nu a înţeles atunci că Iisus făcuse, atunci, aluzie la relaţiile personale ale omului cu învăţăturile spirituale ale regatului, în vreme ce, în cazul prezent, el vorbea de vastele relaţii exterioare dintre credincioşi; aceste raporturi sociale erau privitoare la chestiunile de control administrativ şi de putere juridică a unui grup de credincioşi asupra unui alt grup, factori care trebuiau să sfârşească prin a constitui fraternitatea mondială viitoare.

159:2.3 (1765.1) Ioan a descris adesea această experienţă în legătură cu lucrările sale ulterioare pentru regat. Cu toate acestea, apostolii s-au ofensat de multe ori la vederea unor străini care aveau îndrăzneala de a propovădui în numele Maestrului. Li s-a părut întotdeauna incorect că nişte oameni care nu au stat niciodată aşezaţi la picioarele lui Iisus îndrăznesc să propovăduiască în numele lui.

159:2.4 (1765.2) Omul căruia Ioan îi interzisese să propovăduiască şi să lucreze în numele lui Iisus nu a ţinut în nici un fel cont de porunca apostolului. El şi-a continuat fără înconjur eforturile şi a format un grup considerabil de credincioşi în Kanata înainte de a pleca către Mesopotamia. Omul acesta, pe nume Aden, fusese făcut să creadă în

Iisus de mărturia nebunului pe care Iisus îl vindecase aproape de Keresa, şi care crezuse cu atâta încredinţare că aşa-zisele spirite rele izgonite afară din el de Maestru intraseră în turma de porci şi o mânase în gol peste marginea falezei.

3. Instrucţiunile pentru învăţători şi pentru credincioşi

159:3.1 (1765.3) În Edrei, unde lucrau Toma şi asociaţii săi, Iisus a petrecut o zi şi o noapte. În cursul discuţiei de seară, el a exprimat principiile care trebuiau să îi călăuzească pe cei care predică adevărul şi îi însufleţesc pe toţi cei care propovăduiesc evanghelia împărăţiei. Iată, rezumată în limbaj modern, lecţia pe care a predat-o Iisus:

159:3.2 (1765.4) Respectaţi întotdeauna personalitatea omului. O cauză justă nu trebuie niciodată să fie promovată cu forţa; victoriile spirituale se câştigă numai cu puterea spirituală. Acest injoncţiune contra folosirii influenţelor materiale se aplică atât forţei psihice, cât şi celei fizice. Nu trebuie folosite nici argumente copleşitoare nici superioritate mentală pentru a constrânge bărbaţii şi femeile să intre în regat. Mintea umană nu trebuie nici zdrobită doar de greutatea logică nici intimidată de o elocvenţă iscusită. Deşi emoţia, ca factor din deciziile umane, nu poate fi pe de-a-ntregul eliminată, oricine vrea să facă să progreseze cauza regatului nu ar trebui să facă direct apel la ea. Faceţi apel direct la spiritul divin care locuieşte în mintea oamenilor, şi nu la frică, la milă sau la un simplu simţământ. Făcând

apel la oameni fiţi echitabili; controlaţi-vă şi rămâneţi cum trebuie în rezervă; respectaţi cum se cuvine personalitatea elevilor voştri. Amintiţi-vă ce v-am zis: „Iată, stau la poartă şi bat, şi dacă oricine vrea să deschidă, eu voi intra.”

159:3.3 (1765.5) Iniţiindu-i pe oameni în regat, nu diminuaţi şi nu distrugeţi respectul lor faţă de ei înşişi. Respectul de sine împins la exces poate să distruge umilinţa potrivită şi să se transforme în orgoliu, în vanitate şi în aroganţă; dar pierderea respectului de sine duce adesea la paralizia voinţei. Această evanghelie are drept ţel restabilirea respectului de sine la cei care l-au pierdut şi de a-i pune frâu la cei care îl au. Să nu faceţi greşeala de vă gândi numai la a condamna ceea ce este rău în viaţa elevilor voştri; nu omiteţi recunoaşterea de bunăvoie, în viaţa lor, a lucrurilor cele mai demne de laudă. Nu uitaţi că nu mă va opri din restabilirea respectului de sine la cei care l-au pierdut şi care doresc realmente să îl recâştige.

159:3.4 (1765.6) Aveţi grijă să nu răniţi respectul de sine al sufletelor timide şi temătoare. Nu vă îngăduiţi să fiţi sarcastici pe seama fraţilor mei candidaţi, nici cinici cu copiii mei înfricoşaţi. Indolenţa distruge respectul de sine; deci, recomandaţi fraţilor voştri să se ocupe întotdeauna activ de sarcinile pe care ei le-au ales şi nu neglijaţi nici un efort de a oferi de lucru celor care nu sunt angajaţi.

159:3.5 (1766.1) Să nu vă faceţi niciodată vinovaţi de folosirea unor tactici nedemne cum ar fi aceea de a înfricoşa bărbaţii şi femeile în încercarea de a-i face să intre în regat. Un tată iubitor nu îi înfricoşează pe copiii săi pentru ai face să se supună justelor sale exigenţe.

159:3.6 (1766.2) Copiii regatului vor sfârşi prin a înţelege clar că puternicele senzaţii emotive nu sunt echivalente cu indicaţiile spiritului divin. Când o puternică şi ciudată impresie vă împinge să faceţi un lucru sau să vă duceţi într-un anumit loc, aceasta nu înseamnă în mod necesar că astfel de impulsuri sunt indicaţii ale spiritului interior.

159:3.7 (1766.3) Avertizaţii pe toţi credincioşii în ceea ce priveşte această zonă de conflict care trebuie traversată pentru a trece de la viaţa aşa cum este ea trăită în carne la viaţa superioară aşa cum este ea trăită în spirit. Pentru cei care trăiesc într-unul sau într-altul dintre aceste două regate, sunt puţine conflictele sau confuzia, dar toţi sunt condamnaţi să încerce într-un grad mai mare sau mai mic sentimentul de incertitudine în perioada de tranziţie dintre cele două nivele de existenţă. Intrând în regat voi nu puteţi nici scăpa de responsabilităţile lui, nici să vă feriţi de obligaţiile lui; dar nu uitaţi că jugul evangheliei este uşor de purtat iar povara adevărului este lejeră.

159:3.8 (1766.4) Lumea este plină de suflete înfometate care trăiesc în foamete chiar în prezenţa pâinii vieţii; oamenii mor căutându-l pe Dumnezeu care locuieşte totuşi în ei. Ei caută comorile regatului cu o inimă plină de dorinţe şi cu un mers obosit, în timp ce sunt toţi în apropierea imediată a credinţei vii. Credinţa este pentru religie ceea ce sunt pânzele pentru corabie; ea este un plus de putere, şi nu o povară suplimentară a vieţii. Unica lupă a celor care intră în regat este de a duce lupta bună a credinţei. Credinciosul nu are decât o singură bătălie de purtat, şi aceea este contra îndoielii - contra necredinţei.

159:3.9 (1766.5) Predicând evanghelia împărăţiei, voi propovăduiţi de-a dreptul prietenia cu Dumnezeu, iar această comuniune va prezenta o

atracţie egală pentru bărbaţi şi pentru femei; şi unii şi ceilalţi vor găsi în ea ceea ce satisface în modul cel mai veritabil dorinţele şi idealurile lor caracteristice. Ziceţi copiilor mei că eu nu numai că sunt sensibil la sentimentele lor şi răbdător cu slăbiciunile lor, dar sunt şi fără de milă pentru păcat şi intolerant faţă de inechitate. Într-adevăr, eu sunt blând şi umil în prezenţa Tatălui meu, dar şi neîndurător şi neînduplecat când există facere de rău premeditată şi rebeliune nelegiuită împotriva Tatălui meu care este în ceruri.

159:3.10 (1766.6) Nu vi-l închipuiţi pe Maestrul vostru ca pe un om al amărăciunilor. Generaţiile viitoare vor cunoaşte şi radiaţia bucuriei noastre, antrenul bunăvoinţei noastre şi inspiraţia bunei noastre dispoziţii. Noi proclamăm un mesaj de veşti bune a căror putere transformatoare este molipsitoare. Religia noastră palpită de o nouă viaţă şi de noi semnificaţii. Cei care acceptă această învăţătură sunt pătrunşi de bucurie şi inima lor îi obligă să se bucure mereu. Cei care au o certitudine în legătură cu Dumnezeu trăiesc întotdeauna experienţa unei fericiri tot mai mari.

159:3.11 (1766.7) Învăţaţii pe toţi credincioşii să evite să se reazeme pe suportul nesigur al falsei compasiuni. Nu poate fi clădit un caracter tare înduioşându-se de sine. Străduiţi-vă cu toată sinceritatea să evitaţi influenţa înşelătoare a simplei comuniuni în mizerie. Extindeţi simpatia voastră până la cei bravi şi curajoşi, fără a acorda un exces de milă sufletelor laşe, care abordează fără entuziasm încercările vieţii. Nu oferiţi consolări celor care se culcă la pământ în faţa necazurilor fără nici o luptă. Nu simpatizaţi împreună cu tovarăşii voştri neurmărind altceva decât să primiţi simpatia lor în schimb.

159:3.12 (1766.8) Când asigurarea prezenţei divine va deveni conştientă la copiii mei, credinţa lor le va lărgi mintea, le va înnobila sufletul, le va întări personalitatea, le va spori fericirea, le va aprofunda percepţia spirituală şi le va însufleţi puterea de a iubi şi de a fi iubiţi.
159:3.13 (1767.1) Învăţaţi-i pe toţi credincioşii că faptul de a intra în regat nu îi va imuniza împotriva accidentelor timpului, nici contra catastrofelor obişnuite ale naturii. Credinţa în evanghelie nu vă va împiedica să aveţi necazuri, dar va face să *nu vă fie frică* când vă vor asalta greutăţile. Eu nu vă promit să vă scap de apele adversităţii; ceea ce promit este însă că le voi traversa pe toate cu voi.

159:3.14 (1767.2) Iisus a propovăduit şi mai multe lucruri acestui grup de credincioşi înainte ca ei să se pregătească pentru somnul de noapte. Toţi cei care au auzit aceste cuvinte le-au păstrat cu grijă în inima lor, repetându-le adesea pentru edificarea apostolilor şi a discipolilor care nu erau prezenţi când au fost rostite.

4. Convorbirea cu Nataniel

159:4.1 (1767.3) Iisus s-a dus apoi în Abila, unde lucrau Nataniel şi asociaţii lui. Nataniel era foarte necăjit de unele declaraţii ale lui Iisus care păreau să aducă atingere autorităţii Scripturilor ebraice recunoscute. În consecinţă, în seara aceea, după şedinţa obişnuită de întrebări şi răspunsuri, Nataniel l-a luat pe Iisus deoparte şi l-a întrebat: „Maestre, ai tu suficientă încredere în mine pentru a mă face să cunosc adevărul asupra Scripturilor? Eu observ că tu ne propovăduieşti numai o parte a Scripturilor sacre - după mine, cea

mai bună - şi deduc că respingi doctrina rabinilor care consideră cuvintele legii a fi chiar cuvintele lui Dumnezeu, şi că ele erau cu Dumnezeu în cer, chiar şi înainte de vremea lui Avraam şi a lui Moise. Care este adevărul cu privire la Scripturi?" Când Iisus a auzit această întrebare a apostolului său nedumerit, a răspuns:

159:4.2 (1767.4) "Nataniele, ai judecat bine; eu nu văd Scripturile în aceeaşi lumină ca şi rabinii. Am să îţi vorbesc despre această chestiune cu condiţia ca tu să nu divulgi aceste lucruri fraţilor tăi, căci nu sunt toţi pregătiţi să primească această învăţătură. Cuvintele legii lui Moise şi lecţiile Scripturilor nu existau înainte de Avraam. Doar foarte recent au fost Scripturile adunate în forma în care le posedăm astfel. Ele conţin ceea ce este mai bun în ideile cele mai elevate şi în dorinţele fierbinţi ale poporului iudeu, dar şi multe elemente care sunt departe de a reprezenta caracterul şi învăţăturile Tatălui care este în ceruri; de aceea trebuie să aleg, dintre cele mai bune învăţături, acele adevăruri destinate să fie spicuite pentru evanghelia împărăţiei.
159:4.3 (1767.5) "Aceste scrieri sunt operele oamenilor, dintre care unii erau sfinţi, iar alţii mai puţin sfinţi. Învăţăturile acestor cărţi reprezintă vederile şi gradul de iluminare al epocii în care îşi au originea. Ca revelaţie a adevărului, se poate să te bizui mai mult pe ultimele cărţi decât pe primele. Scripturile sunt eronate, iar originea lor este în întregime umană, dar nu trebuie să vă înşelaţi; ele constituie cea mai bună culegere de înţelepciune religioasă şi de adevăruri spirituale care se pot găsi în prezent în lumea întreagă.
159:4.4 (1767.6) "Multe dintre aceste cărţi nu au fost scrise de persoanele al căror nume îl poartă, dar aceasta nu infirmă în nici un fel valoarea adevărurilor pe care le conţin ele. Dacă povestea lui Iona

nu ar fi reală, şi chiar şi dacă Iona nu ar fi trăit niciodată, profundele adevăruri ale acestei povestiri - iubirea lui Dumnezeu pentru Ninive şi pentru aşa-zişii păgâni - nu ar fi mai puţin preţioase în ochii tuturor celor care îi iubesc pe semenii lor. Scripturile sunt sacre pentru că relatează gândurile şi faptele oamenilor care îl căutau pe Dumnezeu şi care au lăsat în aceste scrieri concepţiile lor cele mai elevate asupra dreptăţii, adevărului şi sfinţeniei. Scripturile conţin un număr mare, chiar foarte mare, de lucruri adevărate, dar în lumina învăţăturii voastre prezente voi ştiţi totodată că ele prezintă prea adesea într-o lumină falsă pe Tatăl care este în ceruri, Dumnezeul iubitor pe care eu am venit să îl revelez tuturor lumilor.

159:4.5 (1768.1) ”Nataniel, nu îţi îngădui nici măcar o clipă să crezi poveştile Scripturilor care îţi spun că Dumnezeul iubirii a ordonat strămoşilor tăi să pornească la bătălie şi să îi masacreze pe duşmanii lor - bărbaţi, femei şi copii. Asemenea povestiri sunt cuvinte ale oamenilor, oameni a căror sfinţenie este îndoielnică; ele nu sunt cuvintele lui Dumnezeu. Scripturile au reflectat întotdeauna şi vor reflecta întotdeauna statutul intelectual, moral şi spiritual al autorilor lor. Nu ai remarcat tu că noţiunile despre Iehova cresc în frumuseţe şi în glorie în cursul scrierilor profetice de la Samuel la Isaia? Nu uitaţi că Scripturile sunt destinate instruirii religioase şi îndrumării spirituale. Ele nu sunt opera istoricilor, nici a filozofilor.

159:4.6 (1768.2) ”Lucrul cel mai deplorabil nu este numai această idee eronată cum că poveştile din Scripturi sunt absolut perfecte şi învăţătura lor infailibilă, ci mai degrabă confuzia cauzată de greşita lor interpretare de către scribii şi fariseii din Ierusalim, sclavi ai tradiţiei. În efortul lor hotărât de a rezista noilor învăţături ale

evangheliei împărăţiei, aceştia vor acum să proslăvească atât doctrina că Scripturile sunt inspirate, cât şi falsa interpretare pe care le-o dau ei. Nataniel, nu uita că revelarea adevărului de către Tatăl din ceruri nu se limitează nici la o generaţie, nici la un popor. Multe persoane care caută sincer adevărul au fost tulburate şi descurajate, şi încă vor mai fi, de către aceste doctrine ale perfecţiunii Scripturilor.

159:4.7 (1768.3) ”Autoritatea adevărului rezidă în chiar spiritul care impregnează manifestările lui vii, iar nu în cuvintele moarte ale oamenilor unei alte generaţii, mai puţin luminate şi presupuse inspirate. Chiar şi dacă sfinţii de odinioară au trăit vieţi inspirate şi împlinite spiritual, aceasta nu înseamnă că toate *cuvintele* lor au fost la fel de inspirate de spirit. Astăzi, noi nu consemnăm nimic în scris din învăţăturile evangheliei împărăţiei, de teamă ca nu cumva după plecarea mea voi să nu vă împărţiţi repede în grupuri care contestă adevărul din cauza diversităţii interpretărilor pe care le faceţi asupra învăţăturii mele. Pentru această generaţie, mai bine este ca noi să *trăim* aceste adevăruri, evitând totodată să le înregistrăm în scris.

159:4.8 (1768.4) ”Ia seama la vorbele mele, Nataniel; nimic din ceea ce a fost atins de natura umană nu poate fi considerat ca infailibil. Desigur, adevărul divin poate străluci prin mintea umană, dar întotdeauna cu o puritate relativă şi cu o divinitate parţială. Creatura poate să dorească cu ardoare infailibilitatea, dar numai Creatorii o posedă.

159:4.9 (1768.5) ”Însă cea mai mare greşeală a învăţăturii privitoare la Scripturi este doctrina care le prezintă ca pe nişte cărţi oculte de mister şi de înţelepciune pe care se încumetă să le interpreteze numai înţelepţii naţiunii. Revelaţiile adevărului divin nu sunt pecetluite,

decât prin ignoranţa omenească, prin bigotism şi prin intoleranţa minţilor înguste. Lumina Scripturilor nu este diminuată decât de prejudecăţi şi nu este umbrită decât de superstiţii. O falsă frică de sacru a împiedicat bunul simţ de la salvgardarea religiei. Frica de autoritatea scrierilor sacre ale trecutului a împiedicat în mod eficient sufletele oneste de astăzi să accepte noua lumină a evangheliei - lumina pe care, într-o generaţie precedentă, aceşti aceiaşi oameni cunoscători de Dumnezeu doreau cu atâta tărie să o vadă strălucind.
159:4.10 (1769.1) ”Cel mai trist dintre toate este faptul că anumiţi educatori propovăduiesc caracterul sacru al acestui tradiţionalism cunoscând totodată adevărul despre acestea. Ei au înţeles mai mult sau mai puţin bine limitările Scripturilor, dar sunt laşi din punct de vedere moral şi necinstiţi din punct de vedere intelectual. Ei cunosc adevărul cu privire la scrierile sacre, dar preferă să lase poporul în ignoranţă în legătură cu aceste fapte tulburătoare. Ei au denaturat şi au deformat astfel Scripturile; ei le transformă într-un ghid pentru detalii servile ale vieţii cotidiene şi o autoritate peste chestiunile nespirituale, în loc să facă apel la scrierile sacre ca repertoriu al înţelepciunii morale, al inspiraţiei religioase şi al învăţăturii spirituale al oamenilor care îl cunoşteau pe Dumnezeu în cursul generaţiilor precedente.”

159:4.11 (1769.2) Nataniel a fost iluminat, şi şocat, de declaraţiile Maestrului. În adâncurile sufletului său, el a meditat îndelung asupra acestei întrevederi, dar nu a vorbit nimănui despre ea înainte de ascensiunea lui Iisus. Chiar şi după aceea, el încă s-a temut să comunice, în deplinătatea lor, învăţăturile primite în momentul acela de la Maestru.

5. Caracterul pozitiv al religiei lui Iisus

159:5.1 (1769.3) În Philadelphia, unde predica Iacob, Iisus a dat discipolilor o lecţie despre caracterul pozitiv al evangheliei împărăţiei. În cursul remarcilor sale, el a indicat că anumite părţi din Scripturi erau mai veridice decât altele, şi le-a recomandat auditorilor săi a-şi hrăni sufletul cu cele mai bune alimente spirituale. Iacob l-a întrerupt pe Maestru pentru a-l întreba: „Maestre, eşti tu atât de bun încât să ne sugerezi modul de a alege cele mai bune pasaje din Scripturi pentru edificarea noastră personală?" Şi Iisus a răspuns: „Da, Iacove; citind Scripturile, tu caută învăţăturile veşnic adevărate şi dumnezeieşte bune precum:

159:5.2 (1769.4) "Creează în mine o inimă curată, O, Doamne.

159:5.3 (1769.5) "Domnul este păstorul meu; nu îmi va lipsi nimic.

159:5.4 (1769.6) "Tu ar trebui să îl iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.

159:5.5 (1769.7) "Căci eu, Domnul Dumnezeul tău, te voi ţine de mâna dreaptă spunând: nu ai teamă; te voi ajuta.

159:5.6 (1769.8) "Şi naţiunile nu vor mai învăţa războiul.

159:5.7 (1769.9) Aceasta ilustrează modul în care, zi după zi, Iisus îşi însuşea ce era mai bun din Scripturile ebraice pentru instruirea discipolilor săi şi pentru a include aceste lucruri în învăţătura noii evanghelii a regatului. Alte religii lăsaseră să se înţeleagă că Dumnezeu era aproape de oameni, dar Iisus a asimilat slujirea lui Dumnezeu pe lângă oameni solicitudinii unui tată afectuos pentru

bunăstarea copiilor lui, care depind de el; apoi a făcut din această învăţătură piatra de temelie a religiei lui. Acesta este felul în care doctrina paternităţii lui Dumnezeu a făcut imperativă practica fraternităţii oamenilor. Adorarea lui Dumnezeu şi slujirea omului au devenit suma şi substanţa religiei sale. Iisus a luat ceea ce era mai bun din religia iudaică şi a transferat aceste lucruri în cadrul demn al noilor învăţături ale evangheliei împărăţiei.

159:5.8 (1769.10) Iisus a introdus spiritul de acţiune pozitivă în doctrinele pasive ale religiei iudaice. În locul unei supuneri negative la unele exigenţe ceremoniale, Iisus a prescris înfăptuirea pozitivă a ceea ce pretindea noua sa religie de la cei care o acceptau. Religia lui Iisus consta nu doar în a crede, ci în a face cu adevărat ceea ce cerea evanghelia. El nu propovăduia că serviciul social constituia esenţa religiei sale, ci mai degrabă că serviciul social era unul dintre efectele sigure ale aflării în posesiunea spiritului adevăratei religii.

159:5.9 (1770.1) Iisus nu ezita să adopte cea mai bună jumătate a unui pasaj din Scripturi şi să respingă totodată partea accesorie. Marele său îndemn: „Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi”, el a luat-o din pasajul următor: „Tu nu vei exercita nici o răzbunare asupra copiilor poporului tău, ci îl vei iubi pe aproapele tău ca pe tine însuţi.” Iisus şi-a însuşit partea pozitivă a acestui verset, respingând partea negativă. El s-a opus chiar şi non-rezistenţei negative sau pur pasive. El a zis: „Dacă un duşman te loveşte peste un obraz, nu trebuie să rămâi acolo mut şi pasiv; mai bine ia o atitudine pozitivă şi întoarce-i-l şi pe celălalt; altfel spus, fă tot ceea ce îţi stă în putinţă pentru a abate relele cărări ale fratelui tău rătăcit şi pentru a-l readuce pe calea cea bună a unei vieţi drepte.” Iisus le cerea discipolilor lui să reacţioneze şi

dinamic în toate circumstanţele vieţii. Faptul de a întoarce celălalt obraz sau orice alt act tipic asemănător, cere iniţiativă şi necesită o exprimare viguroasă, activă şi curajoasă a personalităţii credinciosului.
159:5.10 (1770.2) Iisus nu preconiza practica de a te supune în mod negativ relelor tratamente celor care caută cu bună ştiinţă să abuzeze de adepţii non-rezistenţei la rău, ci mai degrabă ca discipolii săi să fie înţelepţi şi vigilenţi în reacţiile lor rapide şi pozitive ale binelui contra răului, astfel încât ei să poată efectiv triumfa asupra răului prin bine. Nu uitaţi că adevăratul bine este invariabil mai puternic decât răul cel mai periculos. Maestrul a propovăduit un criteriu pozitiv al dreptăţii: „Dacă cineva doreşte să fie discipolul meu, el să nu ţină seama de el însuşi, şi să îşi asume zilnic deplina măsură a responsabilităţilor sale pentru a mă urma.” El însuşi a stat drept pildă pentru asta: „îşi croia drumul făcând binele”. Acest aspect al evangheliei a fost ilustrat de numeroase parabole pe care Iisus le-a povestit mai târziu discipolilor lui. Niciodată nu i-a îndemnat să îşi suporte cu răbdare obligaţiile, ci mai degrabă să trăiască cu energie şi entuziasm la înălţimea deplinei măsuri a responsabilităţilor lor umane şi a privilegiilor lor divine în regatul lui Dumnezeu.
159:5.11 (1770.3) Iisus le-a recomandat apostolilor să îşi ofere şi cămaşa de pe ei dacă li s-ar lua pe nedrept haina. Aceasta nu ar însemna literalmente că ar trebui să dai şi un al doilea veşmânt; era mai degrabă vorba de ideea de a face ceva *pozitiv* pentru a-l salva pe ofensator, în loc de a urma vechiul sfat de a folosi represaliile - „ochi pentru ochi” şi aşa mai departe. Iisus detesta ideea de represalii, precum şi pe aceea de a accepta pasiv să fii pur şi simplu victima

nedreptăţilor. Cu acest prilej, el le-a vorbit apostolilor săi despre cele trei moduri de a lupta contra răului şi de a-i rezista:
159:5.12 (1770.4) 1. A răspunde răului cu rău - metoda pozitivă dar injustă.
159:5.13 (1770.5) 2. A suporta răul fără a te plânge sau a rezista - metoda pur negativă.
159:5.14 (1770.6) 3. A răspunde răului prin bine, a-ţi afirma voinţa astfel încât să domine situaţia şi să triumfe asupra răului prin bine - metoda pozitivă şi justă.

159:5.15 (1770.7) Unul dintre apostoli a întrebat odată: „Maestre, ce ar trebui să fac dacă un străin mă forţează să car greutatea pe distanţa de o leghe?” Iisus a răspuns: „Nu trebuie să te pui jos scoţând un suspin de uşurare şi totodată bodogănind contra străinului. Dreptatea nu reiese din asemenea atitudini pasive. Dacă nu te poţi gândi la nimic mai pozitiv de făcut, tu poţi cel puţin căra pachetul o a doua leghe. Aceasta va reprezenta desigur o provocare pentru străinul nedrept şi nelegiuit.”
159:5.16 (1770.8) Iudeii auziseră vorbindu-se de un Dumnezeu pregătit să îi ierte pe păcătoşii care se căiesc şi să încerce să uite faptele lor greşite; dar niciodată, înainte de venirea lui Iisus, oamenii nu auziseră vorbindu-se de un Dumnezeu care mergea în căutarea oilor rătăcite, care prelua iniţiativa în căutarea păcătoşilor, şi care se bucura atunci când îi găsea dispuşi să se întoarcă la casa Tatălui. Iisus a extins această notă pozitivă a religiei chiar şi la rugăciunile sale. El a transformat regula de aur negativă într-un îndemn pozitiv în favoarea echităţii umane.

159:5.17 (1771.1) În toată învăţătura sa, Iisus elimina infailibil detaliile susceptibile de a abate atenţia. El evita limbajul înflorit şi simplele imagini poetice ale unui joc de cuvinte. El introducea în general mari înţelesuri în mici expresii. Pentru a-şi ilustra gândirea, Iisus a schimbat complet semnificaţia curentă atribuită multor cuvinte precum sare, drojdie, păcat sau copilaşi. El folosea foarte eficient antiteza comparând minusculul cu infinitul, şi aşa mai departe. Expresiile sale precum „orbii care îi conduc pe orbi” erau frapante. Dar cea mai mare forţă a învăţăturii sale ilustratoare era naturaleţea sa. Iisus a adus din cer pe Pământ filozofia religiei. El a descris nevoile elementare ale sufletului cu o nouă perspicacitate şi o nouă manifestare de iubire.

6. Întoarcerea la Magadan

159:6.1 (1771.2) Misiunea de patru săptămâni în Decapolis a avut un succes moderat. Sute de suflete au fost primite în regat. Apostolii şi evangheliştii au câştigat o preţioasă experienţă continuându-şi lucrarea fără inspiraţia prezenţei personale imediate a lui Iisus.

159:6.2 (1771.3) Vineri 16 septembrie, tot corpul evanghelic s-a adunat în Parcul Magadanului, după cum conveniseră anterior. În ziua de sabat, mai mult de o sută de credincioşi au avut o consfătuire în care au fost studiate în fond planurile de viitor pentru dezvoltarea lucrării regatului. Mesagerii lui David erau prezenţi şi au făcut rapoarte despre situaţia credincioşilor din Iudeea, din Samaria, din Galileea şi din ţinuturile limitrofe.

159:6.3 (1771.4) Rari erau, în această vreme, discipolii lui Iisus care apreciau pe deplin marea valoare a serviciilor făcute de corpurile de mesageri. Nu numai că mesagerii menţineau, în toată Palestina, contactul discipolilor între ei şi cu Iisus şi apostolii, dar ei serveau, în decursul acestor zile mohorâte, şi în calitate de colectori de fonduri; nu numai că aceşti bani contribuiau la ajutarea lui Iisus şi a asociaţilor lui, dar şi la sprijinirea familiilor celor doisprezece apostoli şi ale celor doisprezece evanghelişti.
159:6.4 (1771.5) Cam prin vremea asta, Abner a deplasat baza sa de operaţiuni din Hebron la Betleem; acest din urmă oraş era şi cartierul general, pentru Iudeea, al mesagerilor lui David. David întreţinea, toată noaptea, un serviciu de popas al mesagerilor între Ierusalim şi Betsaida. Curierii plecau din Ierusalim seara, poposind la Sycar şi la Scytopolis, şi soseau la Betsaida în dimineaţa zilei următoare la ora micului dejun.
159:6.5 (1771.6) Iisus şi asociaţii lui s-au pregătit acum să se odihnească o săptămână înainte de a aborda faza ultimă a lucrării lor în favoarea regatului. Aceasta a fost ultima lor perioadă de odihnă, căci misiunea din Peera a devenit o campanie de predicare şi de propovăduire care a durat până în vremea sosirii lor la Ierusalim şi a derulării episoadelor finale ale carierei pământeşti a lui Iisus.

Cartea Urantia

Capitolul 160

Rodan din Alexandria

160:0.1 (1772.1) DUMINICĂ dimineaţa, 18 decembrie, Andrei a anunţat că nu va fi prevăzută nici o lucrare pentru săptămâna ce următoare. Toţi apostolii, în afară de Nataniel şi Toma, s-au dus la familia lor sau au stat la prieteni. Iisus s-a bucurat, în săptămâna aceea, de o perioadă de odihnă aproape completă, dar Nataniel şi Toma au fost aproape în întregime ocupaţi de discuţiile lor cu un filozof grec din Alexandria pe nume Rodan. Acest grec devenise recent discipolul lui Iisus datorită învăţăturii unui asociat al lui Abner, care conducea o misiune în Alexandria. Rodan se străduia serios acum să armonizeze filozofia lui de viaţă cu noile învăţături religioase ale lui Iisus, şi era cu el. Dorea, de asemenea, să obţină de la prima mână o învăţătură a evangheliei care se impune, dată fie de Iisus, fie

de unul dintre apostolii lui. Deşi Maestrul refuzase să înceapă o asemenea discuţie cu Rodan, el l-a primit cu amabilitate şi le-a poruncit imediat lui Toma şi lui Nataniel să asculte tot ceea ce avea Rodan de zis şi, la rândul lor, să îi vorbească despre evanghelie.

1. Filozofia Greacă

160:1.1 (1772.2) Luni dimineaţa devreme, Rodan a început o serie de zece expuneri pentru Nataniel, Toma şi vreo două duzini de credincioşi care se găseau la Magadan. Condensate, combinate şi retranscrise în limbaj modern, aceste discuţii oferă spre considerarea noastră următoarele gânduri:

160:1.2 (1772.3) Viaţa umană constă din trei mari imbolduri: impulsiuni, dorinţe şi atracţii. Un caracter puternic şi o personalitate care se impune nu se dobândesc decât convertind impulsul natural al vieţii în arta de a trăi în societate şi transformând dorinţele imediate în aspiraţii superioare dând loc unor realizări durabile, în timp ce atracţia obişnuită a existenţei trebuie să fie transferată de la ideile convenţionale şi stabilite către nivelele mai elevate ale ideilor neexplorate şi ale idealurilor de descoperit.

160:1.3 (1772.4) Cu cât civilizaţia va deveni mai complexă, cu atât arta de a trăi va deveni mai dificilă. Cu cât se vor schimba uzanţele sociale mai rapid, cu atât mai complicată va deveni sarcina de a dezvolta caracterul. Pentru ca progresul să continue, trebuie ca omenirea să reînveţe, la fiecare zece generaţii, arta de a trăi. Iar dacă, prin ingeniozitatea lor, oamenii complică şi mai rapid viaţa socială, va

trebui reînvăţată stăpânirea artei de a trăi la intervale mai apropiate, poate la fiecare generaţie. Dacă evoluţia artei de a trăi nu progresează în paralel cu tehnica existenţei, omenirea se va înapoia repede la simplul instinct de conservare - la satisfacerea dorinţelor imediate. Astfel, omenirea va rămâne imatură, iar societatea nu va reuşi să ajungă la deplina ei maturitate.

160:1.4 (1773.1) Maturitatea socială se evaluează prin măsura în care omul acceptă să renunţe la satisfacerea dorinţelor sale trecătoare şi momentane, pentru a întreţine aspiraţiile superioare pentru care lupta procură satisfacţii mai abundente de înaintare progresivă către ţeluri permanente. Dar adevăratul semn distinctiv al maturităţii sociale este voinţa unui popor de a renunţa la dreptul de a trăi satisfăcut, şi în pace, conform normelor de confort stabilite de credinţele stabilite şi ideilor convenţionale, în favoarea unei alte atracţii care este neliniştitoare şi necesită energie, adică atracţia urmăririi posibilităţilor neexplorate de a atinge obiectivele nedescoperite încă ale realităţilor spirituale ideale.

160:1.5 (1773.2) Animalele reacţionează cu nobleţe la impulsurile vieţii, însă doar omul este cel având puterea de a atinge arta trăirii, deşi partea cea mai mare a omenirii nu încearcă decât impulsurile animale ale vieţii. Animalele nu cunosc decât acest imbold orb şi instinctiv; omul este capabil de a transcende impulsul funcţiunilor naturale. El poate decide să trăiască pe planul elevat al artei inteligente, şi chiar şi pe acela al bucuriei celeste şi al extazului spiritual. Animalele nu se interesează niciodată de ţelurile vieţii; de aceea, ele nu îşi fac niciodată griji şi nu se sinucid. La oameni, sinuciderea dovedeşte că au ieşit din stadiul existenţei pur animale şi,

în plus, că eforturile exploratoare ale unor asemenea fiinţe omeneşti nu au reuşit să atingă nivelele unde experienţa umană devine o artă. Animalele nu cunosc semnificaţia vieţii. Nu numai că omul posedă facultatea de a recunoaşte valorile şi de a înţelege semnificaţiile, dar el are, de asemenea, şi conştiinţa semnificaţiei semnificaţiilor - el este conştient de propria sa perspicacitate.

160:1.6 (1773.3) Când oamenii îndrăznesc să abandoneze o viaţă de intense dorinţe naturale pentru o artă de trăire aventuroasă şi de logică nesigură, ei trebuie să îşi asume riscurile corespunzătoare accidentelor emoţionale - conflicte, amărăciuni şi incertitudini - cel puţin până când ating un anumit grad de maturitate intelectuală şi emoţională. Descurajarea, îngrijorările şi indolenţa sunt dovezi de netăgăduit ale imaturităţii emoţionale. Societatea umană se confruntă cu două probleme: ajungerea la maturitate pentru individ, şi ajungerea la maturitate pentru rasă. Fiinţa umană matură începe curând să se uite la toţi ceilalţi muritori cu sentimente de tandreţe şi cu emoţii pline de toleranţă. Oamenii maturi îi privesc pe cei care nu sunt maturi cu dragostea şi cu consideraţia pe care părinţii le-o arată copiilor lor.

160:1.7 (1773.4) Reuşita vieţii nu este nimic altceva decât arta de stăpânire a tehnicilor sigure de rezolvare a problemelor obişnuite. Primul pas în soluţionarea unei probleme oarecare constă în localizarea dificultăţii, în izolarea problemei şi în recunoaşterea cu francheţe a naturii şi a gravităţii ei. Când problemele vieţii stârnesc fricile noastre profunde, marea noastră eroare este refuzul de a recunoaşte. Tot astfel, când recunoaşterea dificultăţilor noastre implică o atingere a vanităţii noastre mult timp îndrăgite, sau

mărturisirea că eşti invidios, sau abandonul prejudecăţilor adânc înrădăcinate, oameni de rând preferă să rămână agăţaţi de vechile iluzii de siguranţă şi de falsele impresii de securitate îndelung cultivate. Numai o persoană curajoasă este pregătită să recunoască în mod cinstit ceea ce descoperă o minte sinceră şi logică, şi de a-i face faţă cu neînfricare.

160:1.8 (1773.5) Soluţionarea înţeleaptă şi eficientă a unei probleme oarecare necesită o minte liberă de părtiniri, de patimi şi de toate celelalte prejudecăţi personale susceptibile de a vicia analiza imparţială a factorilor care constituie efectiv elementele problemei de rezolvat. Soluţionarea problemelor vieţii cere curaj şi sinceritate. Numai cei cinstiţi şi bravi sunt capabili să urmeze drumul prin labirintul confuz şi derutant al vieţii în care poate conduce logica unei minţi neînfricate. Şi niciodată sufletul şi mintea nu se pot emancipa astfel fără motorul unui entuziasm inteligent frizând zelul religios. Este nevoie de atracţia unui mare ideal pentru a-i antrena pe oameni în urmărirea unui ţel plin de probleme materiale delicate şi de riscuri intelectuale multiple.

160:1.9 (1774.1) Chiar şi dacă eşti bine înarmat pentru a înfrunta situaţiile dificile ale vieţii, abia de se poate spera la succes dacă nu eşti înzestrat cu o înţelepciune a minţii şi cu acest farmec al personalităţii care îţi permite să obţii cooperarea şi susţinerea cordială a celor din jur. Nici în lucrarea religioasă, nici în munca laică, nu poţi spera la un veritabil succes decât dacă ai învăţat convingerea tovarăşii tăi, convingerea oamenilor. Trebuie pur şi simplu să aveţi tact şi toleranţă.

160:1.10 (1774.2) Dar cea mai bună dintre toate metodele de rezolvare a problemelor, eu am învăţat-o de la Iisus, Maestrul vostru. Este vorba de ceea ce el practică cu atâta perseverenţă şi ceea ce v-a învăţat şi pe voi cu atâta fidelitate: meditaţia adoratoare solitară. În această obişnuinţă, pe care o are Iisus de a merge atât de frecvent singur pentru a comunica cu Tatăl care este în ceruri, rezidă tehnica nu numai pentru a-ţi aduna forţele şi a dobândi înţelepciunea în vederea rezolvării conflictelor obişnuite ale vieţii, dar şi pentru a-ţi apropria energia necesară în vederea rezolvării problemelor superioare de natură morală şi spirituală. Totuşi, nici măcar metodele corecte de rezolvare a problemelor nu compensează defectele inerente personalităţii şi nu compensează absenţa foamei şi setei de adevărata dreptate.
160:1.11 (1774.3) Eu sunt profund impresionat de obiceiul pe care îl are Iisus de a retrage singur pentru o perioadă de examinare solitară a problemelor vieţii; pentru a căuta noi rezerve de înţelepciune şi de energie pentru a face faţă multiplelor exigenţe ale serviciului social; pentru a însufleţi şi a face mai profund ţelul suprem al vieţii supunând efectiv personalitatea sa totală la conştiinţa contactului cu divinitatea; pentru a pricepe şi a poseda metode noi şi mai bune pentru a se adapta la situaţiile mereu schimbătoare ale existenţei trăite; pentru a efectua reconstrucţiile şi readaptările vitale ale atitudinilor sale personale care sunt atât de esenţiale pentru a-ţi da seama, cu o perspicacitate mărită, de tot ceea ce este real şi valabil; şi pentru a face toate acestea nevizând decât gloria lui Dumnezeu - a exprima sincer rugăciunea favorită a Maestrului vostru: „Facă-se voia ta, şi nu a mea.”

160:1.12 (1774.4) Această practică de adorare a Maestrului nostru aduce această destindere care reînnoieşte mintea, această iluminare care inspiră sufletul, acest curaj care îţi permite să faci cu vitejie faţă problemelor tale, această înţelegere de sine care suprimă frica debilitantă, şi această conştiinţă a uniunii cu divinitatea, care îi procură omului asigurarea ce-i permite să îndrăznească să fie asemenea lui Dumnezeu. Destinderea datorată adorării, comuniunea spirituală aşa cum o practică Maestrul, uşurează tensiunile, elimină conflictele şi sporeşte puternic suma resurselor personalităţii. Toată această filozofie, adăugată evangheliei împărăţiei, constituie noua religie aşa cum o înţeleg eu.

160:1.13 (1774.5) Prejudecăţile orbesc sufletul şi împiedică recunoaşterea adevărului. Iar acestea pot fi înlăturate numai printr-o devoţiune sinceră a sufletului în adorarea unei cauze care îmbrăţişează totul şi îi include pe toţi semenii noştri umani. Prejudecăţile sunt inseparabil legate de egoism. Nu se pot elimina decât abandonând egoismul şi substituindu-l cu căutarea satisfacţiei de a servi o cauză nu doar mai mare decât sine, ci mai vastă decât toată omenirea - căutarea lui Dumnezeu, ajungerea la divinitate. Dovada maturităţii personalităţii rezidă în transformarea dorinţelor umane într-o căutare constantă a realizării valorilor celor mai elevate şi celor mai reale în chip divin.

160:1.14 (1774.6) Într-o lume în continuă schimbare, în mijlocul unei ordini sociale în evoluţie, este imposibil să menţii ţelurile destinelor fixate o dată pentru totdeauna. Numai cei care l-au descoperit pe Dumnezeu cel viu şi care au luat drept ţel înfăptuirea infinită pot dobândi o personalitate stabilă. Pentru a transforma astfel ţelul lui

temporal în eternitate, de la Pământ la Paradis, de la uman la divin, trebuie ca omul să fie regenerat, convertit, născut din nou, ca el să devină copilul re-creat din spiritul divin, ca el să îşi câştige intrarea sa în fraternitatea împărăţiei cerurilor. Toate filozofiile şi religiile care au idealuri inferioare acelora sunt imature. Filozofia pe care o propovăduiesc eu, legată de evanghelia pe care o predicaţi voi, reprezintă noua religie a maturităţii, idealul tuturor generaţiilor viitoare. Şi aceasta este adevărat pentru că idealul nostru este definitiv, infailibil, etern, universal, absolut şi infinit.

160:1.15 (1775.1) Filozofia mea m-a mânat în căutarea realităţilor înfăptuirii veritabile, ţelul maturităţii. Dar impulsul meu era neputincios, căutării mele îi lipsea forţa motrice, cercetarea mea suferea de absenţa certitudinii în ceea ce priveşte orientarea ei. Aceste lipsuri au fost din abundenţă acoperite de noua evanghelie a lui Iisus, cu reînsufleţirea ei prin clarviziune, cu înălţarea idealurilor ei şi cu stabilitatea ţelurilor ei. Fără nici urmă de îndoială şi de şovăială, eu pot acum să mă angajez din toată inima în aventura eternă.

2. Arta de a trăi

160:2.1 (1775.2) Muritorii nu au decât două căi de a trăi laolaltă: calea materială sau animală şi calea spirituală sau umană. Prin folosirea semnelor şi a sunetelor, animalele pot comunica între ele într-o măsură limitată, dar aceste forme de comunicare nu transmit nici înţelesuri, nici valori, nici idei. Omul nu se deosebeşte de animal decât pentru că el poate comunica tovarăşilor săi prin intermediul

simbolurilor care desemnează şi identifică cu certitudine înţelesuri, valori şi idei, sau chiar şi idealuri.

160:2.2 (1775.3) Din moment ce animalele nu pot comunica idei unele altora, ele nu pot nici să îşi dezvolte o personalitate. Omul îşi dezvoltă personalitatea pentru că poate să comunice cu semenii săi despre ideile şi idealurile lui.

160:2.3 (1775.4) Această aptitudine de a transmite şi de a împărtăşi înţelesuri constituie cultura umană şi permite oamenilor, datorită asocierilor sociale, să clădească civilizaţii. Cunoaşterea şi înţelepciunea devin cumulative datorită aptitudinii oamenilor de a comunica realizările lor generaţiilor următoare, şi aceasta face să se nască activităţile culturale ale rasei: artele, ştiinţele, religiile şi filozofiile.

160:2.4 (1775.5) Comunicările prin simboluri dintre fiinţele omeneşti provoacă apariţia de grupuri sociale. Grupul social cel mai eficient dintre toate este familia, şi îndeosebi cei *doi părinţi.* Afecţiunea personală este legătura spirituală care menţine unite aceste asocieri materiale. Relaţii tot atât de eficiente pot în egală măsură să existe între două persoane de acelaşi sex, după cum s-au văzut atâtea exemple între prieteni cu adevărat devotaţi.

160:2.5 (1775.6) Aceste asocieri bazate pe prietenie şi pe afecţiune reciprocă sunt socializante şi înnobilatoare, deoarece ele încurajează şi facilitează următorii factori, care sunt esenţiali la nivelele mai înalte ale artei de a trăi:

160:2.6 (1775.7) 1. *Exprimarea de sine şi înţelegerea de sine reciproce.* Multe impulsuri umane nobile pier pentru că nu este nimeni care să asiste la exprimarea lor. În adevăr, nu este bine ca omul să fie singur.

Un anumit grad de recunoaştere şi un anumit nivel de apreciere sunt esenţiale dezvoltării caracterului uman. Fără iubirea sinceră a unui cămin, nici un copil nu poate atinge deplina dezvoltare a unui caracter normal. Caracterul este ceva mai mult decât simplă minte şi moralitate. Dintre toate relaţiile sociale instaurate pentru dezvoltarea caracterului, cea mai eficientă şi cea mai ideală este prietenia afectuoasă şi înţelegătoare a unui bărbat şi a unei femei uniţi printr-o legătură conjugală inteligentă. Căsătoria, cu multiplele ei relaţii, este cel mai bine concepută pentru a face să se nască preţioasele impulsiuni şi motivele superioare indispensabile dezvoltării unui caracter puternic. Eu nu ezit să glorific astfel viaţa de familie, căci Maestrul vostru a ales cu înţelepciune relaţia de la tată la copil ca piatră de temelie a noii evanghelii a regatului. Această comunitate incomparabilă de relaţii dintre un bărbat şi o femeie, în îmbrăţişarea afectuoasă a idealurilor superioare ale timpului, este o experienţă atât de preţioasă şi satisfăcătoare încât ea valorează un preţ oricât de mare, un sacrificiu oricât de mare cerute pentru posedarea ei.

160:2.7 (1776.1) 2. *Uniunea sufletelor- mobilizarea înţelepciunii.* Orice fiinţă umană dobândeşte, mai devreme sau mai târziu, o anumită concepţie a acestei lumi şi o anumită viziune a celei următoare. Or, este posibil, printr-o asociere de personalităţi, să se unească aceste puncte de vedere asupra existenţei temporale şi aceste perspective eterne. Atunci, mintea unuia îşi sporeşte valorile spirituale prin asimilarea unei mari părţi ale vederilor de ansamblu ale celuilalt. În felul acesta, oamenii îmbogăţesc sufletul prin punerea în comun a posesiunilor lor spirituale respective. Tot astfel, omul poate evita tendinţa permanentă de a fi victima viziunii sale deformante, a

punctelor sale de vedere pline de prejudecăţi şi a îngustimii de judecată. Nu se pot îndepărta frica, invidia şi vanitatea decât prin contactul intim cu alte moduri de gândire. Eu vă atrag atenţia asupra faptului că Maestrul nu vă trimite niciodată singuri pentru a lucra la extinderea regatului; el vă trimite întotdeauna doi câte doi. Din moment ce înţelepciunea este o supracunoaştere, rezultă că unindu-şi înţelepciunea lor, membrii unui grup social, mic sau mare, împărtăşesc reciproc toate cunoştinţele.

160:2.8 (1776.2) 3. *Entuziasmul trăirii.* Izolarea tinde să epuizeze încărcătura de energie a sufletului. Asocierea cu nişte tovarăşi este esenţială pentru a reînnoi antrenul vieţii, şi indispensabilă pentru păstrarea curajului de a duce bătăliile care urmează ascensiunii la nivelele superioare de viaţă umană. Prietenia însufleţeşte bucuriile şi glorifică triumfurile vieţii. Asocierile omeneşti prieteneşti şi intime tind să ia suferinţei tristeţea ei, iar încercării mult din amărăciunea ei. Prezenţa unui prieten înalţă orice frumuseţe şi exaltă orice bunătate. Prin simboluri inteligente, omul poate însufleţi şi lărgi capacitatea de apreciere a prietenilor săi. Această putere şi această posibilitate a unei stimulări reciproce a imaginaţiei sunt una dintre gloriile supreme de prietenie omenească. O mare putere spirituală este inerentă conştiinţei de a fi consacrat din toată inima unei cauze comune, de a fi fidel reciproc unei Deităţi cosmice.

160:2.9 (1776.3) 4. *Defensiva sporită contra oricărui rău.* Asocierile de personalităţi şi afecţiunea reciprocă sunt o asigurare eficientă contra răului. Greutăţile, tristeţile, decepţiile şi înfrângerile sunt mai dureroase şi mai descurajante când trebuie să le suporţi singur.

Asocierea nu transformă răul în dreptate, dar ajută considerabil la diminuarea chinurilor. Maestrul vostru a zis: „Fericiţi cei mâhniţi” - dacă este acolo vreun prieten pentru a-i consola. Există o forţă pozitivă în cunoaşterea că voi trăiţi pentru bunăstarea altuia, că alţii trăiesc tot astfel pentru bunăstarea voastră şi pentru evoluţia voastră. Omul se zbate în izolare. Fiinţele umane se descurajează infailibil dacă punctul lor de vedere se limitează la înfăptuirile fugitive ale timpului. Când prezentul este separat de trecut şi de viitor, el devine de o banalitate exasperantă. Numai o vedere de ansamblu asupra cercului eternităţii îi dă omului inspiraţia de a face tot ce îi stă în putinţă şi poate scoate tot ce-i mai bun în el pentru a face imposibilul. Când omul se ridică astfel la maximul posibilităţilor sale, el trăieşte cu mărinimie pentru binele semenilor săi care stau cu el în timp şi în eternitate.

160:2.10 (1777.1) Eu repet că această asociere inspiratoare şi înnobilatoare îşi găseşte posibilităţile ideale în relaţiile de căsătorie umană. Este adevărat că multe rezultate sunt obţinute în afara căsătoriei, şi că un mare, un foarte mare număr de căsătorii nu reuşesc nici una să producă aceste roade morale şi spirituale. Se văd de prea multe ori căsătorindu-se cupluri care caută valori inferioare acestor corolare superioare ale maturităţii umane. Căsătoria ideală trebuie să fie întemeiată pe ceva mai stabil decât fluctuaţiile de sentiment şi decât inconstanţa simplei atracţii sexuale; ea trebuie să se bazeze pe un devotament personal sincer şi reciproc. Atunci, dacă se pot construi aceste mici unităţi fidele şi eficiente de asocieri umane, când acestea vor fi asamblate în organizarea colectivă, lumea va contempla o mare structură socială glorificată, civilizaţia maturităţii pământene.

O asemenea rasă ar putea începe să realizeze întrucâtva idealul Maestrului vostru: „Pace pe pământ şi bunăvoinţă printre oameni.” În vreme ce o asemenea societate nu va fi nici perfectă, nici în întregime eliberată de rău, cel puţin ea se va apropia de stabilizare maturităţii.

3. Atracţiile maturităţii

160:3.1 (1777.2) Efortul de a atinge maturitatea cere muncă, iar munca necesită energie. De unde vine puterea care permite să se înfăptuiască toate acestea? Se pot considera factorii fizici ca dobândiţi, dar Maestrul a zis bine că „omul nu poate trăi numai cu pâine”. Când ai un corp normal şi o sănătate rezonabil de bună, trebuie să cauţi după aceea atracţiile care acţionează ca stimulente pentru a face să survină forţele spirituale care dormitează în oameni. Iisus ne-a învăţat că Dumnezeu trăieşte în om; atunci, cum putem noi să facem omul să elibereze puterile divine şi infinite legate de sufletul său? Cum putem noi să îi incităm pe oameni să dea prilej lui Dumnezeu să izvorască din noi reîmprospătându-ne sufletul în trecerea sa, şi contribuind apoi la iluminarea, înălţarea şi binecuvântarea a nenumărate alte suflete? Care este cea mai bună metodă a mea de a trezi puterile benefice latente care dorm în sufletul vostru? Există un lucru de care sunt sigur, şi anume că excitaţia emoţională nu este stimulentul spiritual ideal. Excitaţia nu sporeşte energia; ea epuizează mai degrabă forţele minţii şi ale corpului. De unde vine, atunci, energia care să permită înfăptuirea acestor mari lucruri? Observaţi-l pe Maestrul vostru. Chiar în ceasul acesta, el este pe dealuri, acumulând putere în timp ce aici

noi consumăm energie; secretul acestei întregi probleme stă ascuns în comuniunea spirituală, în adorare. Din punct de vedere uman, este vorba de combinarea meditaţiei şi a destinderii. Meditaţia stabileşte contactul minţii cu spiritul; destinderea determină capacitatea de receptivitate spirituală. Această substituire a slăbiciunii cu forţa, a fricii cu curajul, mentalităţii sinelui cu voia lui Dumnezeu, constituie adorarea. Cel puţin, acesta este felul în care o consideră filozofia.

160:3.2 (1777.3) Când aceste experienţe sunt frecvent repetate, ele se cristalizează în obişnuinţe, obiceiuri de adorare care dau forţă; aceste obişnuinţe se traduc, până la urmă, în formarea unui caracter spiritual, iar în cele din urmă acest caracter este recunoscut de semenii voştri ca o *personalitate matură.* La început, aceste practici sunt dificile şi iau mult timp, dar atunci când ele devin obişnuite, procură numaidecât odihnă şi o economie de timp. Cu cât va deveni mai complexă societatea şi cu cât se vor înmulţi mai tare atracţiile civilizaţiei, cu atât mai urgentă va deveni necesitatea pentru persoanele cunoscătoare de Dumnezeu de a contracta aceste obişnuinţe protectoare destinate să conserve şi să sporească energiile lor spirituale.

160:3.3 (1778.1) Un alt factor necesar atingerii maturităţii este adaptarea cooperatoare a grupurilor sociale la un mediu mereu schimbător. Individul lipsit de maturitate stârneşte antagonismul tovarăşilor lui; omul matur câştigă cooperarea cordială a asociaţilor lui, ceea ce înmulţeşte considerabil roadele eforturilor vieţii sale.

160:3.4 (1778.2) Filozofia mea îmi zice că există momente când eu trebuie să mă lupt, dacă este nevoie, pentru a apăra concepţia mea de dreptate; eu sunt sigur că Maestrul, de un tip de personalitate mai matură, va câştiga cu uşurinţă şi eleganţă o victorie echivalentă prin

tehnica lui superioară şi seducătoare de tact şi de toleranţă. Mult prea adesea, când ne batem pentru o cauză bună, aceasta se termină printr-o înfrângere atât pentru învingător, cât şi pentru învins. Chiar ieri am auzit Maestrul spunând că „dacă un înţelept doreşte să intre pe o poartă încuiată, el nu o va sparge, ci mai degrabă va căuta cheia pentru a o descuia.” Noi ne angajăm prea adesea într-o bătălie numai pentru a ne convinge că nu ne este frică.

160:3.5 (1778.3) Această nouă evanghelie a împărăţiei face un mare serviciu artei de a trăi, în sensul că ea oferă un mobil nou şi mai bogat pentru o viaţă superioară. Ea prezintă un ţel al destinului nou şi elevat, un rost suprem pentru viaţă. Şi aceste noi concepţii despre un ţel etern şi divin al existenţei sunt în ele însele stimuli transcendenţi, suscitând reacţia a ceea ce este mai bun în natura superioară a omului. Pe fiecare culme a gândirii intelectuale, afli o destindere pentru minte, forţă pentru suflet şi o comuniune pentru spirit. Din această poziţie de viaţă superioară omul poate transcende iritările materiale de la nivelele inferioare de gândire - îngrijorarea, gelozia, invidia, dorinţa de răzbunare şi orgoliul unei personalităţi imature. Sufletele care se ridică pe aceste înălţimi eliberându-se de o mulţime de conflicte încrucişate privitoare la fleacurile existenţei, şi devin astfel libere pentru a fi conştiente de curenţii superiori ai conceptelor spirituale şi ai comunicărilor celeste. Dar scopul vieţii trebuie să fie ocrotit cu gelozie de tentaţia de a căuta realizări factice şi tranzitorii; trebuie deopotrivă să i se acorde o grijă care să îl imunizeze contra dezastruoaselor ameninţări ale fanatismului.

4. Echilibrul maturităţii

160:4.1 (1778.4) În timp ce aveţi drept ţel unic atingerea realităţilor veşnice, trebuie să răspundeţi, de asemenea, necesităţilor vieţii temporale. Deşi spiritul este ţelul nostru, carnea este un fapt. Se poate întâmpla ca resursele necesare vieţii să ne cadă în mână accidental, însă, în general, trebuie să lucrăm cu inteligenţă pentru a le procura. Cele două probleme majore ale vieţii sunt următoarele: câştigarea traiului tău material şi atingerea supravieţuirii eterne. Chiar şi acela de a-ţi câştiga existenţa are nevoie de religie pentru a fi rezolvat în mod ideal. Cele două probleme sunt extrem de personale. De fapt, adevărata religie nu funcţionează în afara individului.

160:4.2 (1778.5) Iată factorii esenţiali ai vieţii temporale, aşa cum îi văd eu:

160:4.3 (1778.6) 1. O bună sănătate fizică.
160:4.4 (1778.7) 2. O gândire limpede şi curată.
160:4.5 (1778.8) 3. Aptitudinile şi abilitatea.
160:4.6 (1778.9) 4. Bogăţia - bunurile vieţii.
160:4.7 (1778.10) 5. Aptitudinea de a rezista în faţa înfrângerii.
160:4.8 (1778.11) 6. Cultura - educaţia şi înţelepciunea.

160:4.9 (1779.1) Chiar şi atunci când e vorba de probleme privitoare la sănătatea şi la eficienţa fizice, cea mai bună manieră de a le rezolva constă în abordarea lor sub unghiul religios al învăţăturii Maestrului nostru, ştiind că trupul şi mintea omului sunt sălaşul darului Zeilor, duhul lui Dumnezeu devenind spiritul omului. Mintea omului devine atunci mediatorul dintre lucrurile materiale şi realităţile spirituale.

160:4.10 (1779.2) Este nevoie de inteligenţă pentru a-ţi asigura partea ta din lucrurile dezirabile ale vieţii. Este cu totul greşit a presupune că loialitatea în munca de zi cu zi va asigura averea ca recompensă. În afară de achiziţiile ocazionale şi accidentale de bogăţii, se constată că recompensele materiale ale vieţii temporale curg în anumite canale bine organizate; numai cei care au acces la aceste canale pot se pot aştepta să fie bine remuneraţi pentru eforturile lor temporare. Sărăcia va fi întotdeauna soarta celor care caută bogăţia în canale individuale şi izolate. Prosperitate în lume depinde deci în esenţa ei de o înţeleaptă planificare. Succesul cere nu numai ca voi să fiţi devotaţi muncii voastre, ci şi să operaţi ca o rotiţă a unuia dintre canalele bogăţiei materiale. Dacă vă lipseşte înţelepciunea, voi vă puteţi consacra viaţa generaţiei voastre fără a primi vreo recompensă materială pentru aceasta. În schimb, dacă se nimereşte ca voi să beneficiaţi de fluxul bogăţiilor, voi puteţi să vă instalaţi comod în lux chiar şi fără a fi făcut nimic util pentru contemporanii voştri.

160:4.11 (1779.3) Aptitudinile se moştenesc, dar abilitatea se dobândeşte. Viaţa nu este reală pentru cel care nu ştie să facă bine un lucru, ca un expert. Iscusinţa este una dintre principalele surse de satisfacţie din viaţă. Aptitudinile implică darul spiritului de pătrundere, al prevederii pe termen lung. Nu vă lăsaţi amăgiţi de beneficiile tentante ale faptelor necinstite; acceptaţi să lucraţi pentru veniturile ulterioare inerente unei strădanii cinstite. Înţeleptul ştie să distingă între mijloace şi scopuri; în afară de aceasta, un exces de planuri de viitor poate uneori să contracareze proiectele elevate. În ce priveşte plăcerile, voi ar trebui întotdeauna să le căutaţi atât în producţie, cât şi în consum.

160:4.12 (1779.4) Exersaţi-vă memoria pentru a păstra ca pe un depozit sacru episoadele vieţii voastre care merită osteneala şi dau vigoare, pentru ca voi să vă reamintiţi la nevoie de ele, pentru plăcerea şi pentru edificarea voastră. Construiţi astfel, pentru voi înşivă şi în voi înşivă, muzee de frumuseţe, de bunătate şi de măreţie artistică. Suvenirurile cele mai nobile sunt amintirile îndrăgite ale marilor momente ale unei frumoase prietenii. Toate aceste comori ale memoriei iradiază influenţa lor cea mai preţioasă şi exaltantă la contactul eliberator al adoraţiei spirituale.
160:4.13 (1779.5) Dar viaţa va deveni o povară dacă voi nu învăţaţi să eşuaţi cu eleganţă. Există, în înfrângere, o artă pe care sufletele nobile o dobândesc întotdeauna; trebuie să ştiţi să pierdeţi cu voioşie şi să nu aveţi teamă de decepţii. Nu ezitaţi niciodată să admiteţi un eşec. Nu căutaţi să îl ascundeţi sub surâsuri înşelătoare şi sub un optimism radios. Sună bine să pretinzi întotdeauna a fi reuşit, dar aceasta se termină prin rezultate deplorabile. Această tehnică duce direct la crearea unei lumi ireale şi la prăbuşirea inevitabilă într-o ultimă deziluzie.
160:4.14 (1779.6) Succesul poate să genereze curajul şi să promoveze încrederea în sine, dar înţelepciunea nu provine decât din experienţele prin care un om se adaptează la rezultatele eşecurilor lui. Oamenii care preferă iluzii optimiste în locul realităţii nu pot deveni înţelepţi niciodată. Numai cei care înfruntă faptele şi le adaptează la idealuri pot atinge înţelepciunea. Înţelepciunea înglobează faptele şi idealurile, şi de aceea ea îi salvează pe adepţii ei de la cele două extreme sterile ale filozofiei - omul al cărui idealism exclude faptele, şi materialismul lipsit de viziune spirituală. Sufletele timide care nu

pot susţine lupta vieţii decât cu ajutorul continuu al falselor iluzii de succes sunt condamnaţi să sufere eşecuri şi înfrângeri când ele se vor deştepta în cele din urmă din visele propriei lor imaginaţii.

160:4.15 (1780.1) Viziunea de mare anvergură a religiei îşi exercită influenţa supremă în împrejurările în care trebuie să faci faţă eşecului şi să te adaptezi la înfrângere. Eşecul este pur şi simplu un episod educativ - o experienţă culturală pentru dobândirea de înţelepciune - în viaţa omului în căutare de Dumnezeu, care se lansează în aventura eternă a explorării unui univers. Pentru acest om, înfrângerea nu este decât un nou instrument în atingerea de nivele superioare ale realităţii universului.

160:4.16 (1780.2) Cariera unui om care îl caută pe Dumnezeu se poate revela ca o mare reuşită în lumina eternităţii, chiar dacă întregul cursul al vieţii lui temporale apare ca un eşec copleşitor, cu condiţia ca fiecare succes să fi suscitat cultura înţelepciunii şi împlinirea spirituală. Nu comiteţi greşeala de a confunda cunoaşterea, cultura şi înţelepciunea. Ele sunt legate în viaţă, dar reprezintă valori spirituale extrem de diferite. Înţelepciunea domină întotdeauna cunoaşterea şi glorifică întotdeauna cultura.

5. Religia idealului

160:5.1 (1780.3) Voi mi-aţi zis că, după Maestrul vostru, religia umană autentică este experimentarea individuală a realităţilor spirituale. Eu am considerat religia ca experienţa omului ce reacţionează la un factor pe care-l consideră ca demn de omagiul şi de devoţiunea

întregii omeniri. În acest sens, religia simbolizează devotamentul nostru suprem faţă de ceea ce reprezintă conceptul nostru cel mai elevat al idealurilor noastre şi limita extremă care poate atinge mintea noastră căutând posibilităţile eterne de înflorire spirituală.

160:5.2 (1780.4) Când oamenii reacţionează la religie într-un sens tribal, naţional sau rasial, este aşa pentru că ei consideră pe cei străini de grupul lor ca nefiind cu adevărat umani. Noi considerăm întotdeauna obiectul loialismului nostru religios ca fiind demn de respectul tuturor oamenilor. Niciodată religia nu poate fi o simplă treabă de credinţă intelectuală sau de raţionament filozofic. Religia este întotdeauna şi pentru totdeauna un mod de reacţie la situaţiile de viaţă; ea este o manieră de comportare. Religia înglobează gândurile, sentimentele şi faptele respectuoase faţă de o realitate pe care o socotim demnă de adorare universală.

160:5.3 (1780.5) Dacă ceva a devenit o religie în experienţa voastră, este evident că sunteţi deja un evanghelist activ al acestei religii, de vreme ce socotiţi conceptul suprem al religiei voastre ca demn de venerarea întregii omeniri, a tuturor inteligenţelor universului. Dacă nu sunteţi un evanghelist pozitiv şi misionar al religiei voastre, vă amăgiţi pe voi înşivă; ceea ce numiţi voi religie este numai o credinţă tradiţională sau un simplu sistem de filozofie intelectuală. Dacă religia voastră este o experienţă spirituală, obiectul adorării voastre trebuie să fie realitatea spirituală universală şi idealul tuturor conceptelor voastre spiritualizate. Eu le numesc religii intelectuale pe acelea care se bazează pe frică, pe emoţie, pe tradiţie şi pe filozofie. Numesc adevărate religii pe acelea care se întemeiază pe veritabila experienţă spirituală. Obiectul devoţiunii religioase poate fi material

sau spiritual, adevărat sau fals, real sau ireal, uman sau divin. Religiile pot deci să fie bune sau rele.

160:5.4 (1780.6) Moralitatea şi religia nu sunt în mod necesar acelaşi lucru. Punând mâna pe un obiect de adorare, un sistem moral poate deveni o religie. Pierzând chemarea ei universală la fidelitate şi la devoţiune supremă, o religie se poate transforma într-un sistem filozofic sau într-un cod de morală. Lucrul, fiinţa, starea, sau ordinea de existenţă, sau posibilitatea de împlinire care constituie idealul suprem al loialismului religios, şi care este receptaculul devoţiunii religioase a adoratorilor lui, este Dumnezeu. Independent de numele atribuit acestui ideal de realitate spirituală, este Dumnezeu.

160:5.5 (1781.1) Caracteristica socială a unei adevărate religii constă în faptul că ea caută invariabil să convertească indivizii şi să transforme lumea. Religia implică existenţa unor idealuri nemaidescoperite care transcend de departe criteriile cunoscute de etică şi de morală încorporate în uzanţele sociale, chiar şi cele mai elevate, ale instituţiilor cele mai mature ale civilizaţiei. Religia caută să atingă idealuri nedescoperite, realităţi neexplorate, valori supraumane, o înţelepciune divină şi o veritabilă realizare spirituală. Adevărata religie înfăptuieşte toate acestea; toate celelalte credinţe nu sunt demne de acest nume. Voi nu puteţi avea religie spirituală autentică fără idealul suprem şi celest al unui Dumnezeu etern. O religie fără acest Dumnezeu este o invenţie a oamenilor, o instituţie umană de credinţe intelectuale fără viaţă şi de ceremonii bune pentru stârnit emoţii şi lipsite de sens. O religie poate pretinde a avea un mare ideal drept obiect al devoţiunii sale, dar astfel de idealuri ireale sunt inaccesibile şi o asemenea concepţie este iluzorie. Singurele idealuri

accesibile oamenilor sunt realităţile divine ale valorilor infinite conţinute în faptul spiritual al Dumnezeului etern.

160:5.6 (1781.2) Cuvântul Dumnezeu, *ideea* de Dumnezeu prin contrast cu *idealul* de Dumnezeu, poate face parte din orice religie, oricât de puerilă şi falsă ar putea fi ea. Iar aceia care nutresc această idee de Dumnezeu pot face din ea tot ceea ce vor. Religiile inferioare modelează ideile lor de Dumnezeu pentru a le adapta la starea naturală a inimii umane. Religiile superioare cer ca inima umană să fie schimbată pentru a satisface exigenţele idealurilor adevăratei religii.

160:5.7 (1781.3) Religia lui Iisus transcende toate concepţiile noastre anterioare ale ideii de adorare, în sensul că nu numai îl descrie pe Tatăl ei ca idealul realităţii infinite, dar şi declară în mod pozitiv că această sursă divină de valori şi centrul etern al universului sunt cu adevărat şi personal accesibile fiecărei creaturi muritoare care alege să intre în împărăţia cerurilor pe Pământ şi recunoaşte astfel că ea acceptă filiaţia cu Dumnezeu şi fraternitatea cu omul. După părerea mea, aceea este cea mai înaltă concepţie a religiei pe care a cunoscut-o lumea vreodată, şi eu proclam că nu poate să existe o alta mai elevată, deoarece această evanghelie înglobează infinitatea realităţilor, divinitatea valorilor şi eternitatea realizărilor spirituale. Această concepţie constituie înfăptuirea experienţei idealismului a ceea ce este suprem şi ultim.

160:5.8 (1781.4) Eu nu sunt numai intrigat de idealurile perfecte ale religiei Maestrului vostru, dar mă simt puternic împins să mărturisesc credinţa mea în aceste declaraţii că aceste idealuri de realităţi ale spiritului sunt accesibile; că voi şi eu putem întreprinde această lungă

şi eternă aventură cu încredinţarea din partea sa că în cele din urmă noi vom sosi cu certitudine la porţile Paradisului. Fraţii mei, eu sunt un credincios, eu am pornit, sunt pe drum cu voi în această aventură veşnică. Maestrul a zis că a venit de la Tatăl şi ne va arăta calea. Eu sunt în întregime convins că el a spus adevărul, şi definitiv convins că în afară de Tatăl Universal, nu există nici idealuri de realităţi, nici valori de perfecţiune care să fie accesibile.

160:5.9 (1781.5) Eu vin atunci să ador nu numai pe Dumnezeul existenţelor, dar şi pe Dumnezeul posibilităţii tuturor existenţelor viitoare. Trebuie deci ca devoţiunea voastră faţă de un ideal suprem, dacă acest ideal este real, să fie o devoţiune faţă de acest Dumnezeu, căci nu este posibil să fie un alt Dumnezeu. Toţi ceilalţi zei sunt ficţiuni ale imaginaţiei, iluzii ale minţii muritoare, deformări ale unei false logici şi idoli care îi înşeală pe cei care îi creează. Da, se poate avea o religie fără acest Dumnezeu, dar ea nu semnifică nimic. Iar în cazul în care căutaţi a substitui acest ideal al Dumnezeului viu cu cuvântul Dumnezeu, nu faceţi altceva decât să vă amăgiţi punând o idee în locul unui ideal, a unei realităţi divine. Aceste credinţe sunt pur şi simplu religii de himere.

160:5.10 (1782.1) În învăţăturile lui Iisus, eu văd religia în tot ce poate avea mai bun. Această evanghelie ne pune în măsură să-l căutăm pe adevăratul Dumnezeu şi să-l căutăm. Dar acceptăm noi să plătim preţul acestei intrări în împărăţia cerurilor? Suntem noi doritori să ne năştem din nou, să fim reînnoiţi? Acceptăm noi să ne supunem acestui teribil şi istovitor proces al distrugerii sinelui şi de reconstruire a sufletului? Nu a zis el Maestrul: „Oricine vrea să îşi salveze viaţa trebuie să o piardă. Să nu credeţi că am venit ca să aduc

pacea, ci mai degrabă o luptă a sufletului?” Este adevărat că după ce am plătit preţul consacrării voii Tatălui, noi simţim efectiv o mare pace, cu condiţia să continuăm să mergem pe cărările spirituale ale vieţii consacrate.

160:5.11 (1782.2) Acum, noi abandonăm cu adevărat atracţiile ordinii cunoscute a existenţei în timp ce ne consacrăm fără rezerve căutării atracţiilor ordinii necunoscute şi neexplorate ale existenţei unei vieţi viitoare de aventuri în lumile spirituale ale idealismului superior şi ale realităţii divine. Şi noi căutăm simbolurile semnificative care ne permit să transmitem semenilor noştri concepţiile reale ale idealismului religiei lui Iisus. Noi nu vom înceta să ne rugăm pentru ziua în care toată omenirea va vibra în viziunea comună a acestui adevăr suprem. În prezent, conceptul nostru de Tată, aşa cum este păstrat în inima noastră, este că Dumnezeu este spirit; când îl transmitem semenilor noştri, Dumnezeu este iubire.

160:5.12 (1782.3) Religia lui Iisus pretinde o experienţă vie şi spirituală. Alte religii pot consta în credinţe tradiţionale, în sentimente emoţionale, în conştiinţa filozofică şi în toate acestea la un loc, dar învăţătura Maestrului implică că trebuie efectiv atinse nivele de progres spiritual real.

160:5.13 (1782.4) Conştiinţa de a fi împins să te asemeni cu Dumnezeu nu este adevărata religie. Sentimentele emoţionale care împing la adorarea lui Dumnezeu nu sunt adevărata religie. Convingerea conştientă că trebuie să renunţi la sine şi să-l serveşti pe Dumnezeu nu este adevărata religie. Înţelepciunea raţionamentului care concluzionează că religia lui Iisus este cea mai bună dintre toate nu este religia ca experienţă personală şi spirituală. Adevărata religie se

referă la destin şi la realitatea înfăptuirii precum şi la realitatea şi idealismul a ceea ce este acceptat din toată inima pe încredere. Şi trebuie ca toate acestea să ne devină personale prin revelarea Spiritului Adevărului.

160:5.14 (1782.5) Astfel s-au terminat disertaţiile filozofului grec, unul dintre cei mai mari din rasa sa, care a început să creadă în evanghelia lui Iisus.

Capitolul 161

Urmarea discuţiilor lui Rodan

161:0.1 (1783.1) DUMINICĂ 25 septembrie din anul 29, apostolii şi evangheliştii s-au adunat la Magadan. În seara aceea, după o lungă convorbire cu asociaţii lui, Iisus i-a surprins pe toţi anunţându-i că, în dimineaţa următoare, el va pleca de devreme către Ierusalim cu cei doisprezece apostoli pentru a asista la sărbătoarea Tabernaculelor. El le-a poruncit evangheliştilor să îi viziteze pe credincioşii din Galileea, iar grupului feminin să se întoarcă pentru o vreme în Betsaida.

161:0.2 (1783.2) Când veni ora de plecare la Ierusalim, Nataniel şi Toma încă erau în toiul discuţiilor lor cu Rodan din Alexandria; ei au obţinut de la Maestru permisiunea de a rămâne câteva zile mai mult în Magadan. Astfel, în timp ce Iisus şi cei zece erau în drumul lor către Ierusalim, Nataniel şi Toma erau angajaţi în serioase discuţii cu

Rodan. În săptămâna precedentă în cursul căreia Rodan îşi expusese filozofia, Toma şi Nataniel îi prezentaseră, rând pe rând, evanghelia împărăţiei filozofului grec. Rodan a constatat că învăţăturile lui Iisus îi fuseseră bine expuse de către profesorul lui din Alexandria, unul dintre vechii apostoli ai lui Ioan Botezătorul.

1. Personalitaea lui Dumnezeu

161:1.1 (1783.3) Exista o chestiune asupra căreia Rodan şi cei doi apostoli se deosebeau, şi anume personalitatea lui Dumnezeu. Rodan accepta de bună voie tot ceea ce i se prezenta cu privire la atributele lui Dumnezeu, dar el susţinea că Tatăl care este în ceruri nu este şi nu poate fi o persoană în sensul în care oamenii concep personalitatea. Când apostolii au încercat să îi dovedească că Dumnezeu este o persoană, ei s-au găsit în dificultate; dar Rodan a găsit încă şi mai dificil să dovedească că Dumnezeu nu este o persoană.

161:1.2 (1783.4) Rodan a susţinut că faptul personalităţii constă în faptul simultan că fiinţele capabile să se înţeleagă emfatic comunică pe deplin şi reciproc de pe o poziţie de egalitate. Rodan a zis: „Pentru ca Dumnezeu să fie o persoană, ar trebui ca el să aibă simboluri de comunicare spirituală care să îi permită să fie pe deplin înţeles de cei care intră în contact cu el. Or, din moment ce Dumnezeu este infinit şi etern, şi este Creatorul tuturor celorlalte fiinţe, rezultă că în ceea ce priveşte egalitatea, Dumnezeu este singur în univers. Nimeni nu îi este egal; el nu poate comunica cu nimeni ca un egal. Poate că Dumnezeu este sursa oricărei personalităţi, dar ca atare el transcende

personalitatea, tot aşa cum Creatorul se situează deasupra sau dincolo de creatură.”

161:1.3 (1783.5) Această ceartă îi tulburase mult pe Toma şi Nataniel, şi ei îi ceruseră lui Iisus să le vină în ajutor, dar Maestrul a refuzat să intre în discuţie. Totuşi, el i-a zis lui Toma: „Puţin contează *ideea* ce tu ţi-o poţi face despre Tată, cu condiţia ca tu să cunoşti spiritualmente *idealul* naturii sale infinite şi eterne.”

161:1.4 (1784.1) Toma a susţinut că Dumnezeu chiar realizează comunicări cu oamenii şi că, în consecinţă, Tatăl este o personalitate, chiar şi potrivit definiţiei lui Rodan. Filozoful grec a contestat acest lucru, susţinând că Dumnezeu nu se revelează personal şi că el rămâne un mister. Atunci, Nataniel a făcut apel la propria sa experienţă personală cu Dumnezeu, iar Rodan a admis-o, afirmând că el avusese recent experienţe asemănătoare, dar a susţinut că aceste experienţe dovedeau numai *realitatea* lui Dumnezeu, nu şi *personalitatea* sa.

161:1.5 (1784.2) Luni seara, Toma a renunţat să îl convingă, însă, marţi seara, Nataniel îl făcuse pe Rodan să creadă în personalitatea Tatălui. El a obţinut această schimbare în opiniile grecului prin următoarele etape de raţionament admiţând că:

161:1.6 (1784.3) 1. Tatăl din Paradis se bucură de o egalitate de comunicare cu cel puţin alte două fiinţe care îi sunt pe deplin egale şi asemănătoare - Fiul Etern şi Spiritul Infinit. Ţinând seama de doctrina Trinităţii, grecul a fost nevoit să admită că Tatăl Universal putea să aibă o personalitate. (Studiul ulterior al acestor discuţii este ceea ce a condus la concepţia lărgită a Trinităţii în mintea celor doisprezece

apostoli. Bineînţeles, credinţa generală îl identifica pe Iisus cu Fiul Etern.)

161:1.7 (1784.4) 2. De vreme ce Iisus era egal cu Tatăl, şi de vreme ce acest Fiu a dobândit manifestarea personalităţii copiilor săi pământeni, un astfel de fenomen constituia dovada faptului, şi demonstrarea posibilităţii, că cele trei Deităţi posedau o personalitate. În acelaşi timp, acest fenomen lămurea definitiv chestiunea privind aptitudinea lui Dumnezeu de a comunica cu oamenii şi posibilitatea pentru oameni de a comunica cu Dumnezeu.

161:1.8 (1784.5) 3. Iisus era în termeni de asociere reciprocă şi de perfectă comunicare cu omul; Iisus era Fiul lui Dumnezeu. Relaţia dintre Tată şi Fiu presupune o egalitate de comunicare şi o înţelegere emfatică reciprocă; Iisus şi Tatăl erau una. Iisus menţinea simultan comunicări inteligibile atât cu Dumnezeu, cât şi cu omul. Din moment ce Dumnezeu şi omul pricepeau amândoi sensul simbolurilor comunicărilor lui Iisus, Dumnezeu şi omul posedau ambii atributele personalităţii în ceea ce privea aptitudinea de a inter-comunica. Personalitatea lui Iisus demonstra personalitatea lui Dumnezeu aducând totodată dovada decisivă a prezenţei lui Dumnezeu în om. Două lucruri legate de un al treilea sunt legate între ele.

161:1.9 (1784.6) 4. Personalitatea reprezintă pentru om conceptul cel mai elevat al realităţii omeneşti şi al valorilor divine; de asemenea, Dumnezeu reprezintă pentru om conceptul cel mai elevat al realităţii divine şi al valorilor infinite; Dumnezeu trebuie deci să fie o personalitate divină şi infinită, dar foarte reală, deşi transcenzând

infinit concepţia şi definiţia umane ale personalităţii; el rămâne totuşi întotdeauna şi universal o personalitate.

161:1.10 (1784.7) 5. Dumnezeu trebuie să fie o personalitate, din moment ce el este Creatorul oricărei personalităţi şi destinul oricărei personalităţi. Învăţătura lui Iisus: „Fiţi deci perfecţi, aşa cum Tatăl vostru care este în ceruri este perfect” îl influenţase extraordinar pe Rodan.

161:1.11 (1784.8) După ce a auzit aceste argumente, Rodan a zis: „Eu sunt convins. Voi recunoaşte că Dumnezeu este o persoană dacă, mărturisind această credinţă, îmi îngăduiţi să modific declaraţia mea a unei astfel de credinţe ataşându-i sensului de personalitate un ansamblu de valori mai largi, precum suprauman, transcendent, suprem, infinit, etern, final şi universal. Eu sunt de acum înainte convins că Dumnezeu trebuie să fie infinit mai mult decât o personalitate, dar că nu poate fi cu nimic mai puţin. Sunt de acord să pun capăt discuţiei şi să îl accept pe Iisus ca fiind revelaţia personală a Tatălui, şi ca fiind cel care acoperă toate lacunele logicii, ale raţiunii şi ale filozofiei.”

2. Natura divină a lui Iisus

161:2.1 (1785.1) Cum Nataniel şi Toma au aprobat pe deplin punctele de vedere ale lui Rodan asupra evangheliei împărăţiei, nu mai rămânea decât un singur punct de examinat, acela al învăţăturii

privitoare la natura divină a Maestrului, şi expunerea de mai jos este o prezentare rezumată, coordonată şi reformulată a învăţăturii lor:

161:2.2 (1785.2) 1. Iisus a recunoscut divinitatea sa, şi noi îl credem. Multe evenimente remarcabile survenite în legătură cu servirea sa nu sunt inteligibile decât dacă crezi că el este Fiul lui Dumnezeu precum şi Fiul Omului.

161:2.3 (1785.3) 2. Asocierea sa zilnică cu noi dă pilda unei prietenii umane ideale; numai o fiinţă divină poate fi un asemenea prieten uman. El este persoana cea mai sincer dezinteresată pe care noi am cunoscut-o vreodată. El este chiar şi prietenul păcătoşilor, şi îndrăzneşte să îi iubească pe duşmanii lui. El este foarte loial faţă de noi. Deşi nu ezită să ne dojenească, este evident pentru noi toţi că el ne iubeşte cu adevărat. Cu cât îl cunoşti mai bine, cu atât îl iubeşti mai mult. Eşti fermecat de neclintitul lui devotament. În toţi aceşti ani în care noi nu am reuşit să înţelegem misiunea sa, el a rămas un prieten fidel. El nu înţelege linguşirea; el îl tratează pe fiecare dintre noi cu aceeaşi gentileţe; el este invariabil tandru şi plin de compasiune. El a împărtăşit cu noi viaţa lui şi toate lucrurile. Noi formăm o comunitate fericită; noi punem totul în comun. Noi nu credem că un simplu om poate trăi o viaţă atât de exemplară în împrejurări atât de grele.

161:2.4 (1785.4) 3. Noi ne gândim că Iisus este divin pentru că el nu face niciodată ceva rău; el nu comite greşeli. Înţelepciunea sa este extraordinară şi pietatea sa, magnifică. El trăieşte fiecare zi în perfect acord cu voia Tatălui. El nu se căieşte niciodată de vreo faptă rea, pentru că nu încalcă nici una dintre legile Tatălui. El se roagă pentru

noi şi cu noi, dar niciodată nu ne cere să ne rugăm pentru el. Noi credem că el este mereu lipsit de păcat. Noi nu credem că o persoană care este numai umană să fi declarat vreodată că duce o viaţă asemănătoare. El pretinde că trăieşte o viaţă perfectă, şi noi recunoaştem că aşa şi face. Pietatea noastră provine din căinţă, dar a sa provine din justeţe. El declară chiar şi a ierta păcatele şi a vindeca bolile. Nici un om sănătos la minte nu va declara că iartă păcatele, căci acestea sunt prerogative divine. De la primul nostru contact cu el, el ne-a părut perfect în dreptatea sa. Noi creştem în graţie şi în cunoaşterea adevărului, dar Maestrul nostru manifestă maturitatea justeţei încă de la început. Toţi oamenii, buni sau răi, recunosc aceste elemente de bunătate la Iisus. Totuşi pietatea sa nu este niciodată inoportună, nici ostentativă. El este şi blând şi neînfricat. El pare să aprobe credinţa noastră în divinitatea sa. El sau este ceea ce pretinde a fi, sau este cel mai mare ipocrit şi mistificator pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Noi suntem convinşi că el este întocmai ceea ce pretinde a fi.

161:2.5 (1785.5) 4. Caracterul său excepţional şi perfecţiunea controlului său emoţional ne conving că el este o combinaţie de umanitate şi de divinitate. El reacţionează infailibil la spectacolul mizeriei umane. Suferinţele nu au cum să nu îl mişte. Compasiunea sa este ridicată atât de suferinţele fizice, cât şi de neliniştea mentală sau de amărăciunile spirituale. El recunoaşte repede şi cu generozitate prezenţa încrederii sau a oricărui alt har la contemporanii săi. El este tot atât de just şi de echitabil pe cât este de îndurător şi de îndatoritor. El se întristează să vadă înverşunarea spirituală a oamenilor, şi se bucură când ei consimt să îşi deschidă ochii la lumina adevărului.

161:2.6 (1786.1) 5. El pare să cunoască gândurile din mintea oamenilor şi să înţeleagă dorinţele din inima lor. Este întotdeauna compătimitor faţă de spiritele noastre tulburate. El pare să aibă toate emoţiile noastre omeneşti, dar magnific glorificate. El iubeşte cu ardoare bunătatea şi detestă tot atât de energic păcatul. El posedă o conştiinţă supraumană a prezenţei Deităţii. Se roagă ca un om, dar acţionează ca un Dumnezeu. Pare să cunoască lucrurile de mai înainte; încă de pe acum, el îndrăzneşte chiar şi să vorbească de moartea sa cu o referire mistică la viitoarea sa glorificare. El este amabil, dar şi deopotrivă de brav şi de curajos. El nu şovăie niciodată când este să îşi facă datoria.

161:2.7 (1786.2) 6. Noi suntem constant impresionaţi de fenomenul cunoaşterii sale supraumane. Rar de trece o zi fără ca vreun incident să vină să dezvăluie că Maestrul ştie ceea ce se petrece în afara prezenţei sale imediate. El pare, de asemenea, să ştie ce anume gândesc asociaţii lui. El este neîndoielnic în comuniune cu personalităţi celeste. El trăieşte incontestabil pe un plan spiritual care este cu mult mai presus de al nostru. Totul pare accesibil înţelegerii lui excepţionale. El ne pune întrebări pentru a ne sili să ne exprimăm, şi nu pentru a ne informa.

161:2.8 (1786.3) 7. De la o vreme Maestrul nu ezită să afirme natura sa supraumană. De la ziua hirotonisirii noastre ca apostoli până în vremurile foarte recente el nu a negat niciodată că ar veni de la Tatăl celest. El vorbeşte cu autoritatea unui învăţător divin. Maestrul nu ezită să combată învăţăturile religioase ale timpului prezent şi să proclame noua evanghelie cu o autoritate pozitivă. El este afirmativ, pozitiv şi plin de autoritate. Chiar şi Ioan Botezătorul a declarat că

Iisus era Fiul lui Dumnezeu când l-a auzit vorbind. Maestrul pare să îşi fie suficient sieşi. El nu caută sprijinul mulţimii; este indiferent la opinia oamenilor. Este curajos şi totuşi total lipsit de orgoliu.

161:2.9 (1786.4) 8. El vorbeşte constant de Dumnezeu ca de un asociat întotdeauna prezent în tot ceea ce face. El umblă făcând binele, căci Dumnezeu pare să fie în el. El emite afirmaţiile cele mai uluitoare despre sine însuşi şi despre misiunea sa pe Pământ; acestea ar fi absurde dacă el nu ar fi divin. Odată a declarat: „Înainte ca Avraam să fi fost, Eu sunt." El şi-a susţinut clar divinitatea, el declară a fi asociat cu Dumnezeu. El epuizează aproape în întregime resursele limbajului în reiterarea drepturilor sale de asociere intimă cu Tatăl celest. El îndrăzneşte până şi să afirme că el şi Tatăl sunt una. El zice că oricine l-a văzut pe el, a văzut Tatăl. Şi el zice şi face toate aceste lucruri extraordinare cu naturaleţea unui copil. El face aluzie la asocierea lui cu Tatăl în aceeaşi manieră în care vorbeşte de asocierea lui cu noi. El pare cât se poate de sigur de Dumnezeu şi vorbeşte de aceste raporturi într-o manieră cu totul firească.

161:2.10 (1786.5) 9. În viaţa sa de rugăciune, Iisus pare să comunice direct cu Tatăl. Noi rareori l-am auzit rugându-se, dar puţinul pe care l-am auzit lasă să credem că el vorbeşte cu Dumnezeu, ca să zicem aşa, faţă în faţă. El pare a cunoaşte viitorul la fel de bine ca şi trecutul. El nu ar putea fi toate acelea, nici face toate aceste lucruri extraordinare dacă nu ar fi făcut ceva mai mult decât uman. Noi ştim că el este uman, suntem siguri de aceasta, dar suntem aproape la fel de siguri că el este deopotrivă de divin. Noi credem că el este divin. Noi suntem convinşi că el este Fiul Omului şi Fiul lui Dumnezeu.

161:2.11 (1787.1) Când Nataniel şi Toma au terminat convorbirile lor cu Rodan, au plecat în grabă să se alăture tovarăşilor lor în Ierusalim, unde au sosit în vinerea aceleiaşi săptămâni. Episodul reprezentase o mare experienţă în viaţa celor trei credincioşi; a fost foarte instructiv pentru ceilalţi apostoli când Nataniel şi Toma li l-au relatat.
161:2.12 (1787.2) Rodan s-a reîntors în Alexandria, unde a predat multă vreme filozofia sa la şcoala lui Meganta. El a devenit ulterior o putere în treburile împărăţiei cerurilor. Până la sfârşitul carierei lui pământeşti, el a fost un fidel credincios. El şi-a dat sufletul în Grecia odată cu alţi credincioşi, când persecuţiile au ajuns la un apogeu.

3. Mintea umană şi mintea divină a lui Iisus

161:3.1 (1787.3) Conştiinţa divinităţii sale s-a dezvoltat treptat în mintea lui Iisus până la episodul botezării sale. După ce a devenit pe deplin conştient de natura sa divină, de existenţa sa pre-umană şi de prerogativele sale universale, el a părut să posede puterea de a delimita divers conştiinţa sa umană de divinitatea sa. Pentru noi, medienii, se pare că între botezul său şi crucificarea sa, Iisus a avut în întregime alegerea de a depinde numai de mintea sa umană sau de a utiliza atât cunoaşterea minţii umane, cât şi pe cea a minţii divine. Uneori el părea să se servească numai de informaţii conţinute în intelectul uman. Cu alte ocazii, el părea să acţioneze cu o deplinătate a cunoaşterii şi a înţelepciunii pe care numai utilizarea elementului supraum an al conştiinţei sale divine putea să i-o procure.

161:3.2 (1787.4) Noi nu putem înţelege isprăvile sale excepţionale decât acceptând teoria că el putea, la voie, să limiteze el însuşi conştiinţa sa divină. Noi ştim perfect că el ascundea adesea de asociaţii săi preştiinţa sa în legătură cu evenimentele, şi că el era la curent cu natura gândurilor şi a proiectelor lor. Noi înţelegem că el nu voia ca discipolii lui să cunoască prea bine aptitudinea sa de a le desluşi gândurile şi de a le penetra planurile. El nu dorea să transceandă prea mult concepţiile umane aşa cum erau ele concepute în mintea apostolilor şi a discipolilor lui.

161:3.3 (1787.5) Noi suntem întru totul incapabili să stabilim diferenţa dintre practica lui Iisus de a-şi limita el însuşi conştiinţa divină şi tehnica de a disimula în faţa asociaţilor lui umani a sa preştiinţa a faptelor şi a sa percepere a gândurilor. Suntem convinşi că el utiliza ambele tehnici, dar nu suntem întotdeauna capabili să specificăm, într-un caz particular, metoda de care s-a putut folosi. Noi l-am văzut frecvent acţionând numai cu factorul uman al conştiinţei sale; în alte momente, noi l-am văzut în discuţie cu administratorii oştirilor celeste ale universului, şi noi am distins funcţionarea indubitabilă a minţii sale divine. În sfârşit, cu nenumărate prilejuri, noi am văzut operând personalitatea sa combinată de om şi de Dumnezeu, însufleţită de uniunea aparent perfectă a minţii sale umane şi a minţii sale divine. Cunoaşterea noastră a acestui fenomen se limitează acolo; în realitate, noi nu ştim tot adevărul despre acest mister.

Cartea Urantia

Capitolul 162

Sărbătoarea Tabernacolelor

162:0.1 (1788.1) CÂND s-a pornit către Ierusalim împreună cu cei zece apostoli, Iisus a decis sa treacă prin Samaria, acela fiind drumul cel mai scurt. În consecinţă, au urmat coasta orientală a lacului şi au intrat în Samaria prin Scitopolis. La căderea nopţii, Iisus i-a trimis pe Filip şi pe Matei într-un sat situat pe coastele estice ale Mării Gilboa, pentru a asigura găzduirea grupului. S-a întâmplat că aceşti săteni aveau, contra lui Iisus, prejudecăţi solide, chiar mai solide decât majoritatea samaritenilor, şi aceste sentimente erau exacerbate în momentul acela, când atât de multe persoane se duceau la sărbătoarea Tabernacolelor. Aceşti oameni ştiau foarte puţine lucruri despre Iisus; ei au refuzat să-l găzduiască, pentru că el şi asociaţii lui erau iudei. Când Matei şi Filip şi-au manifestat indignarea şi i-au informat pe

aceşti samariteni că ei îi refuzau ospitalitatea Sfântului Israelului, sătenii furioşi i-au alungat din aşezarea lor cu lovituri de bâtă şi de pietre.

162:0.2 (1788.2) Filip şi Matei au revenit la tovarăşii lor şi le-au povestit cum fuseseră ei goniţi din sat. Atunci, Iacob şi Ioan au înaintat către Iisus şi i-au zis: „Maestre, te rugăm să ne permiţi să chemăm focul cerului ca să coboare peste aceşti samariteni pentru a-i mistui pe aceşti samariteni insolenţi şi impertinenţi.” Iisus a auzit aceste cuvinte de răzbunare, şi-a întors privirea către fiul lui Zebedeu şi la mustrat cu severitate: „Voi nu sunteţi conştienţi de felul de atitudine pe care o manifestaţi. Răzbunarea nu ar nimic in comun cu împărăţia cerurilor. Decât să faceţi obiecţii, mai bine să mergem până în micul sat de la vadul Iordanului.” Astfel, din cauza prejudecăţilor lor sectare, aceşti samariteni s-au privat de onoarea de a adăposti pe Fiul Creator al unui univers.

162:0.3 (1788.3) Iisus şi cei zece au zăbovit peste noapte in satul de lângă vadul Iordanului. Devreme în dimineaţa zilei următoare, au traversat fluviul şi au mers mai departe către Ierusalim pe marele drum de pe malul stâng al Iordanului; ei au sosit în Bethania miercuri seara târziu. Toma şi Nataniel, întârziaţi de discuţiile lor cu Rodan, iau ajuns din urmă vineri.

162:0.4 (1788.4) Iisus şi cei doisprezece au rămas prin împrejurimile Ierusalimului până la sfârşitul lunii următoare, octombrie, cam patru săptămâni şi jumătate. Iisus însuşi n-a intrat decât de câteva ori în oraş, iar aceste scurte vizite au avut loc în timpul sărbătorii Tabernacolelor. El a petrecut o mare parte a lunii octombrie în Betleem cu Abner şi asociaţii lui.

1. Pericolele vizitei la Ierusalim

162:1.1 (1788.5) Cu mult timp înainte de fuga lor din Galileea, discipolii lui Iisus îl rugaseră să meargă să proclame evanghelia împărăţiei în Ierusalim, pentru a conferi mesajului său prestigiul de a fi predicat în centrul culturii şi al erudiţiei iudaice, însă, acum când venise efectiv pentru a propovădui la Ierusalim, ei se temeau pentru viaţa sa. Ştiind că sanhedrinul căutase să-l aducă pe Iisus la Ierusalim pentru a-l judeca, şi aducându-şi ei aminte de declaraţiile recent repetate ale Maestrului cum că acesta va fi omorât, apostolii fuseseră literalmente împietriţi de stupoare la subita lui decizie de a asista al sărbătoarea Tabernacolelor. La toate rugăminţile lor anterioare de a merge în Ierusalim, Iisus răspunsese: „N-a venit timpul încă.” Acum înaintea protestelor lor temătoare, el s-a mărginit să răspundă: „Dar a venit timpul.”În cursul sărbătorii Tabernacolelor, Iisus s-a dus cu îndrăzneală în Ierusalim cu mai multe ocazii şi a propovăduit public în templu. A făcut aceasta în pofida eforturilor apostolilor săi de a-l face să-şi schimbe hotărârea. După ce îl presaseră atâta vreme să proclame mesajul său în Ierusalim, ei s-au temut acum să-l vadă pătrunzând în oraş în momentul acesta, ştiind bine că scribii şi fariseii căutau să-l ducă la pieire. Îndrăzneaţa apariţie a lui Iisus în Ierusalim i-a nedumerit mai mult decât oricând pe discipolii săi. Mulţi dintre ei, şi chiar şi apostolul său, Iuda Iscariot, îndrăzniseră să gândească că Iisus fugise în grabă în Fenicia de frica conducătorilor iudei ai lui Irod Antipa. Ei nu înţelegeau semnificaţia deplasărilor Maestrului. Prezenţa sa la Ierusalim la sărbătoarea Tabernacolelor, chiar şi contrar

sfatului discipolilor, a fost suficientă ca să pună definitiv capăt tuturor bănuielilor de frică şi de laşitate.

162:1.2 (1789.1) În timpul sărbătorii Tabernacolelor, mii de credincioşi, veniţi din toate părţile imperiului roman, l-au văzut pe Iisus şi l-au auzit predicând; mulţi dintre ei au mers chiar până în Bethania pentru a vorbi cu el despre progresele regatului în ţinuturile în care locuiau.

162:1.3 (1789.2) Paragraph 162:1.3 missing.

162:1.4 (1789.3) Paragraph 162:1.4 missing.

162:1.5 (1789.4) Existau multe motive pentru care Iisus ar fi putut predica în curtea templului în cursul tuturor zilelor sărbătorii; principalul era frica pe care o căpătaseră conducătorii Sanhedrinului, ca urmare a unei diviziuni secrete a sentimentelor în propriile lor rânduri. De fapt, mulţi dintre ei credeau în taină în Iisus, sau erau ferm opuşi arestării lui în timpul sărbătorii, în timp ce Ierusalimul adăpostea un atât de mare număr de vizitatori, din care mulţi credeau în el, sau cel puţin simpatizau cu mişcarea spirituală pe care o susţinea.

162:1.6 (1789.5) Eforturile lui Abner şi ale asociaţilor lui din toată Iudeea contribuiseră la fel de mult la consolidarea unui sentiment favorabil regatului, până într-acolo încât duşmanii lui Iisus nu mai îndrăzneau să-şi manifeste într-un mod prea făţiş opoziţia. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care Iisus a putut să se arate în public în Ierusalim şi să iasă de acolo viu. Cu o lună sau două mai înainte, el ar fi fost cu siguranţă trimis la moarte.

162:1.7 (1789.6) Cutezanţa lui Iisus, care s-a arătat public în Ierusalim, i-a intimidat pe duşmanii lui; ei nu erau pregătiţi pentru o provocare atât de îndrăzneaţă. De mai multe ori în cursul acestei luni,

sanhedrinul a făcut slabe încercări pentru a-l pune sub arest, dar aceste eforturi n-au dus la nimic. Duşmanii lui Iisus au fost atât de derutaţi de apariţia sa neaşteptată în public, la Ierusalim, încât au bănuit că autorităţile romane îi promiseseră protecţia lor. Ştiind că Filip, fratele lui Irod Antipa) era aproape un discipol al lui Iisus, membrii Sanhedrinului şi-au imaginat că Filip obţinuse pentru Iisus promisiuni de protecţie contra duşmanilor lui. Înainte ca ei să-şi dea seama de eroarea pe care o comiteau crezând ca subita şi îndrăzneaţa lui apariţie la Ierusalim rezulta dintr-o înţelegere secretă cu funcţionarii romani, Iisus era deja ieşit din domeniul jurisdicţiei lor.

162:1.8 (1789.7) Numai cei doisprezece apostoli ştiuseră că Iisus îşi propusese să asiste la sărbătoarea Tabernacolelor pe când plecau din Magadan. Ceilalţi ucenici ai Maestrului au fost foarte uluiţi să-l vadă apărând în curţile templului şi să înceapă acolo să propovăduiască public. Cât despre autorităţile iudaice, ele au fost nespus de surprinse când au aflat că el propovăduia în templu.

162:1.9 (1790.1) Deşi discipolii lui Iisus nu se aşteptaseră să-l vadă asistând la sărbătoare, marea majoritate a pelerinilor ce veneau de departe, şi care auziseră vorbindu-se de lege, nutreau speranţa de a-l vedea la Ierusalim. Ei n-au fost dezamăgiţi, căci în mai multe rânduri el a propovăduit sub Tinda lui Solomon şi în alte locuri din curţile templului. În realitate, aceste învăţături au fost proclamaţia oficială şi formală a divinităţii lui Iisus către poporul iudeu şi către lumea întreagă.

162:1.10 (1790.2) În mulţimile care ascultau învăţăturile Maestrului părerile erau împărţite. Unii spuneau că el era un om de bine; unii îl luau drept profet; unii afirmau că era cu adevărat Mesia; alţii îl

calificau drept intrigant perfid zicând că el rătăcea poporul cu doctrinele sale ciudate. Duşmanii săi ezitau să-l acuze pe faţă, de teama partizanilor lui, în vreme ce prietenii lui ezitau să-l recunoască deschis, de teama conducătorilor iudei, şi ştiind că sanhedrinul era hotărât să-l trimită la moarte. Dar până şi duşmanii lui se minunau de învăţătura lui, ştiind că el nu fusese instruit în şcolile rabinice.

162:1.11 (1790.3) De fiecare dată când Iisus se ducea la Ierusalim, apostolii lui erau cuprinşi de groază. De la o zi la alta, erau cu atât mai înfricoşaţi observând îndrăzneala tot mai mare a declaraţiilor lui referitoare la natura misiunii sale pe pământ. Ei nu erau obişnuiţi să-l audă pe Iisus emiţând pretenţii atât de decisive şi afirmaţii atât de surprinzătoare, chiar şi când predica printre prietenii lui.

2. Prima discuţie din templu

162:2.1 (1790.4) În prima după-amiază în care Iisus a propovăduit în templu, o mulţime considerabilă şedea şi asculta cuvintele sale ce descriau libertatea unei noi evanghelii şi bucuria celor care cred în buna ei vestire, când un auditor curios l-a întrerupt pentru a-l întreba: „Maestre cum se face că poţi cita cu atâta uşurinţă Scripturile şi să înveţi poporul, deşi mi s-a spus că n-ai fost instruit în ştiinţa rabinilor?” Iisus răspunse: „Nici un om nu m-a învăţat adevărurile pe care vi le proclam. Această învăţătură nu vine de la mine, ci de la Cel ce m-a trimis. Dacă vreun om doreşte realmente să facă voia Tatălui meu, va şti cu certitudine dacă învăţătura mea vine de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc de la mine însumi. Oricine vorbeşte de la el

însuşi caută propria lui glorie, dar, când eu proclam cuvintele Tatălui, eu caut gloria celui care m-a trimis. Înainte de a încerca să intraţi în noua lumină, n-ar trebui mai degrabă ca voi să urmaţi lumina de care dispuneţi deja? Moise v-a dat legea şi, totuşi, câţi dintre voi caută cu cinste să îndeplinească exigenţele ei? În această lege, Moise v-a ordonat: 'Să nu ucideţi'; or, în ciuda acestei porunci, unii dintre voi căutaţi să-l ucideţi pe Fiul Omului.”

162:2.2 (1790.5) La auzul acestor cuvinte, auditorii au început o dispută între ei. Unii ziceau că Iisus era nebun, şi unii că era posedat de un demon. Alţii spuneau că el era într-adevăr profetul din Galileea pe care scribii şi fariseii căutau de multă vreme să-l omoare. Unii spuneau că autorităţilor religioase le era frică să-l molesteze; alţii se gândeau că şefii nu puseseră mâna pe el pentru că începuseră să creadă în el. După o discuţie prelungită, un membru al mulţimii a ieşit înainte şi l-a întrebat pe Iisus: „De ce caută guvernatorii să te omoare?” Iar Iisus a răspuns: „Guvernatorii caută să mă omoare fiindcă se supără din cauza învăţăturii mele cu privire la vestea cea bună a regatului, o evanghelie care eliberează oamenii de presantele tradiţii ale religiei de ceremonii convenţionale pe care învăţătorii ei sunt decişi să le menţină cu orice preţ. Ei practică circumcizia conform legii, în ziua de sabat, dar ei ar vrea să mă omoare pentru că o dată, în ziua de sabat, am eliberat un om care era sclavul unui chin. Ei mă urmăresc în ziua de sabat pentru a mă iscodi, dar ar vrea să mă omoare pentru că, cu altă ocazie, am hotărât să vindec complet, într-o zi de sabat, un om atins de o gravă infirmitate. Ei caută să mă ucidă pentru că ştiu bine că, dacă voi credeţi sincer în învăţătura mea şi dacă îndrăzniţi s-o acceptaţi, sistemul lor de religie tradiţională va fi

răsturnat şi distrus pentru totdeauna. Astfel, ei vor fi privaţi de autoritatea asupra obiectului căruia ei şi-au consacrat viaţa, din moment ce ei refuză ferm să accepte această nouă şi mai glorioasă evanghelie a împărăţiei lui Dumnezeu. Şi, acum, eu fac apel la fiecare dintre voi: Nu judecaţi după aparenţele exterioare, ci mai degrabă potrivit cu adevăratul spirit al acestor învăţături; judecaţi cu dreptate."

162:2.3 (1791.1) Apoi un alt investigator a zis: „Da, Maestre, noi îl căutăm pe Mesia, dar, atunci când va veni, ştim că va apărea în mister. Or, noi ştim de unde vii tu. Tu ai fost printre fraţii tăi de la început. Eliberatorul va veni în putere pentru a restaura tronul regatului lui David. Pretinzi tu cu adevărat a fi Mesia?" Iisus a răspuns: „Tu pretinzi a mă cunoaşte şi şti de unde vin. Aş dori ca toate ce le pretinzi să fie exacte, căci atunci vei găsi în această cunoaştere o viaţă îmbelşugată. Eu vă declar însă că am venit către voi pentru mine însumi. Eu am fost trimis de Tatăl meu, şi Cel ce m-a trimis este adevărat şi fidel. Refuzând să mă auziţi, voi refuzaţi să-l primiţi pe Cel ce m-a trimis. Ia voi, dacă vreţi să acceptaţi acest mesaj, învăţaţi să-L cunoaşteţi pe Cel care m-a trimis. Eu cunosc Tatăl, căci eu am venit de la Tată pentru a vi-l proclama şi a vi-l revela."

162:2.4 (1791.2) Agenţii scribilor voiau să pună mâna pe el, dar se temeau de mulţime, căci mulţi credeau în el. Lucrarea lui Iisus de la botezul său a devenit de acum înainte bine cunoscută de toată societatea iudaică. Vorbind despre aceste lucruri, mulţi dintre iudei îşi ziceau între ei: „Chiar şi dacă acest instructor vine din Galileea, şi chiar dacă nu răspunde tuturor aşteptărilor noastre cu privire la Mesia, ne întrebăm dacă, cu prilejul venirii sale, eliberatorul va face

realmente ceva mai minunat decât lucrarea deja înfăptuită de acest Iisus din Nazaret?”

162:2.5 (1791.3) Când fariseii şi agenţii lor au auzit mulţimea vorbind în felul acesta, ei s-au consultat cu conducătorii lor şi au decis că trebuiau imediat să facă ceva pentru a pune capăt intervenţiilor publice ale lui Iisus în curtea templului. În general, conducătorii iudeilor erau dispuşi să evite un conflict direct cu Iisus, căci credeau că autorităţile romane îi promiseseră imunitatea. Nu găseau nici o altă explicaţie îndrăznelii lui de a veni în vremea aceasta la Ierusalim, dar conducătorii sanhedrinului nu credeau pe de-a-ntregul în acest zvon. Gândindu-se, ei socoteau că şefii romani n-ar fi făcut un asemenea lucru în secret şi fără ştirea celor mai înalte autorităţi ale naţiunii iudaice.

162:2.6 (1791.4) În consecinţă Eber, agentul împuternicit al sanhedrinului, a fost trimis cu doi însoţitori pentru a-l aresta pe Iisus. În vreme ce Eber îşi făcea drum către Iisus, Maestru a zis: „Nu te teme să te apropii de mine. Vino şi ascultă mai de aproape învăţătura mea. Ştiu că ai fost trimis pentru a mă prinde, însă ar trebui să înţelegi că nimic neplăcut nu i se va întâmpla Fiului Omului înainte să fi venit ceasul său. Tu nu eşti ridicat contra mea; vii numai ca să execuţi ordinul stăpânilor tăi, şi chiar şi acest conducător al iudeilor crede cu adevărat că-l serveşte pe Dumnezeu atunci când caută în secret să mă distrugă.

162:2.7 (1792.1) ”Eu nu port duşmănie nici unuia dintre voi. Tatăl vă iubeşte, şi de aceea eu aspir la eliberarea voastră din robia prejudecăţilor şi a tenebrelor tradiţiei. Vă ofer libertatea vieţii şi a bucuria salvării. Proclam noua cale vie, eliberarea de rău şi ruperea

înlănţuirii păcatului. Am venit pentru ca voi să puteţi avea viaţa, şi ca s-o aveţi veşnic. Voi căutaţi să vă scăpaţi de mine şi de învăţăturile mele care vă nelinişteşc. Puteţi oare înţelege că eu nu voi rămâne mult timp cu voi! Peste puţin timp mă voi întoarce la Cel ce m-a trimis în această lume. Atunci, mulţi dintre voi mă vor căuta cu asiduitate, dar nu veţi descoperi prezenţa mea, căci voi nu puteţi veni acolo unde am să mă duc curând. Totuşi, toţi cei care mă vor căuta cu sinceritate vor ajunge la o viaţă care conduce la prezenţa Tatălui meu."

162:2.8 (1792.2) Câţiva zeflemişti îşi zic între ei: „Oare unde va merge acest om de nu-l vom putea găsi? Va merge el să trăiască între greci? Se va sinucide? Ce-o fi vrând să zică atunci când declară că ne va părăsi curând şi că nu vom putea merge acolo unde el va merge?"

162:2.9 (1792.3) Eber şi ajutoarele lui au refuzat să îl arestez pe Iisus şi s-au reîntors la întrunire fără el. Când liderii religioşi şi fariseii le-au reproşat că nu l-au adus pe Iisus, Eber s-a mărginit să răspundă: Ne-a fost frică să-l arestăm în mijlocul mulţimii unde mulţi dintre auditori credeau în el. În plus, noi n-am mai auzit pe nimeni vorbind ca el. Există ceva ieşit din comun la acest învăţător. Mai bine v-aţi duce să-l ascultaţi." Când principalii conducători au auzit acest răspuns, au fost uluiţi şi i-au vorbit cu sarcasm lui Eber: „Oare şi tu eşti rătăcit? Şi tu eşti gata să crezi în acest înşelător? Ai auzit tu ca vreunul dintre învăţaţii noştri sau dintre liderii noştri să creadă în el? Au fost oare scribii sau fariseii înşelaţi de abila lui învăţătură? Cum se face că eşti influenţat de comportamentul acestui prost ignorant care nu cunoaşte nici Legea, nici Profeţii? Oare nu ştii că aceşti oameni needucaţi sunt afurisiţi?" Atunci, Eber a răspuns: „Chiar aşa, domnii mei, dar omul

acesta adresează mulţimii cuvinte de îndurare şi de speranţă. El ridică moralul celor descurajaţi, şi cuvintele sale au îmbărbătat chiar şi sufletele noastre. Ce poate fi rău în aceste învăţături, chiar dacă el nu este Mesia din Scripturi? Şi chiar şi atunci, oare legea noastră nu cere echitate? Condamnăm noi un om înainte de a-l fi auzit?” Şeful sanhedrinului s-a mâniat pe Eber şi s-a întors către el zicând: „Ai înnebunit? Eşti şi tu cumva din Galileea? Cercetează Scripturile; vei vedea că din Galileea nu se poate ridica nici un profet, şi cu atât mai puţin un Mesia.”

162:2.10 (1792.4) Membrii sanhedrinului s-au despărţit plini de confuzie, iar Iisus s-a retras în Bethania peste noapte.

3. Femeia surprinsă în adulter

162:3.1 (1792.5) În timpul acestei vizite la Ierusalim, Iisus s-a ocupat de cazul unei femei de proastă reputaţie, adusă în prezenţa sa de către acuzatorii acestei femei şi de către duşmanii Maestrului. Relatarea deformată pe care o aveţi despre acest episod lasă să se înţeleagă că această femeie fusese adusă înaintea lui Iisus de scribi şi farisei, şi că Iisus i-ar fi tratat de parcă ar fi vrut să reiasă că aceşti lideri religioşi ai iudeilor ar fi putut ei înşişi să fie vinovaţi de imoralitate. Iisus ştia bine că aceşti scribi şi aceşti farisei erau spiritualmente orbiţi şi intelectualmente plini de prejudecăţi prin fidelitatea lor faţă de tradiţie, dar că ei trebuiau socotiţi printre oamenii cei mai desăvârşit morali din această epocă şi din această generaţie.

162:3.2 (1793.1) Iată, în realitate, cum s-au petrecut lucrurile. Devreme în cea de-a treia dimineaţă a sărbătorii, în timp ce Iisus se apropia de templu, a venit în întâmpinarea sa un grup de mercenari ai sanhedrinului care trăgeau după ei o femeie. Când s-au încrucişat cu Iisus, purtătorul de cuvânt al grupului a zis: „Maestre, această femeie a fost surprinsă în adulter - în flagrant delict. Or, legea lui Moise ordonă ca o asemenea femeie să fie omorâtă cu pietre. După tine, ce trebuie să facem cu ea?”

162:3.3 (1793.2) Planul duşmanilor lui Iisus era următorul: Dacă el ar admite legea lui Moise care ordona ca păcătoasa care se recunoştea vinovată să fie omorâtă cu pietre, ei l-ar implica pe Maestru în unele dificultăţi cu conducătorii romani, care le refuzaseră iudeilor dreptul de a aplica pedeapsa cu moartea fără aprobarea unui tribunal roman. Dacă Iisus ar interzice lovirea cu pietre a femeii, ei l-ar acuza în faţa sanhedrinului că se pune mai presus de Moise şi de legea iudaică. Dacă ar păstra tăcerea, l-ar acuza de laşitate. Dar Maestrul a luat situaţia în mână în aşa fel încât complotul s-a năruit sub propria greutate a josniciei lui.

162:3.4 (1793.3) Această femeie, cândva agreabilă, era soţia unui cetăţean de rang inferior al Nazaretului, care îi făcuse necazuri lui Iisus pe toată durata tinereţii sale. După ce s-a căsătorit cu această femeie, el a silit-o în mod ruşinos să-şi câştige traiul făcând negoţ cu corpul ei. El venise la sărbătoarea tabernacolelor în Ierusalim pentru ca soţia sa să se poată prostitua aici, şi fără farmecele ei fizice, ca să scoată din asta un profit financiar. El încheiase un acord cu mercenarii conducătorilor iudei pentru a-şi trăda astfel propria soţie în comercializarea viciului ei. Aceşti mercenari veneau deci cu femeia şi

cu complicele ei în adulter, pentru a-l prinde pe Iisus în cursă făcându-l să emită o opinie pe care ei ar putea-o apoi folosi contra lui dacă ar fi arestat.

162:3.5 (1793.4) Plimbându-şi privirea pe deasupra grămezii aceleia de oameni, Iisus l-a văzut pe soţul femeii stând înapoia celorlalţi. El ştia despre ce soi de om era vorba şi şi-a dat seama că el era implicat în această acţiune demnă de dispreţ. Iisus a început prin a înconjura grămada aceea de oameni pentru a se apropia de acest soţ degenerat, apoi a scris pe nisip câteva cuvinte care l-au făcut să plece în grabă. A revenit apoi în faţa femeii şi a scris din nou pe pământ un mesaj destinat pretinşilor ei acuzatori. Când ei au citit cuvintele Maestrului, la rândul lor, s-au dus de acolo unul câte unul. Când Maestrul a scris pentru o a treia oară pe nisip, complicele femeii a plecat şi el, astfel încât atunci când Maestrul s-a ridicat după ce a terminat de scris, el n-a mai văzut decât pe femeie care stătea dreaptă şi singură înaintea sa. El i-a zis: „Femeie, unde sunt acuzatorii tăi? Nu a rămas nimeni care să mai arunce cu pietre în tine?” Femeia şi-a ridicat ochii şi a răspuns: „Nimeni, Domnul meu.” Atunci Iisus a zis: „Eu cunosc cazul tău, şi nu te condamn de fel. Mergi pe drumul tău în pace.” Şi această femeie, numită Hildana, l-a părăsit pe soţul ei depravat pentru a se alătura discipolilor regatului.

4. Sărbătoarea tabernacolelor

162:4.1 (1793.5) Prezenţa oamenilor care veneau din toate părţile lumii cunoscute pe atunci, de la Spania până la India, făcea din sărbătoarea

Tabernacolelor o ocazie ideală pentru Iisus, ca să proclame public, şi pentru prima dată în Ierusalim, totalitatea evangheliei sale. Participanţii la această sărbătoare trăiau mult sub cerul liber, în colibe din frunziş. Aceasta era sărbătoarea strângerii recoltelor. Datorită faptului că ea cădea în timpul răcorii lunilor de toamnă, iudeii din lumea întreagă asistau în şi mai mare număr la aceasta sărbătoare decât la Paştele de după sfârşitul iernii, sau la Rusaliile de la începutul verii. Apostolii vedeau, în final, pe Maestrul lor proclamându-şi cu îndrăzneală misiunea sa pământeană, cum s-ar zice în faţa lumii întregi.

162:4.2 (1794.1) Aceasta era sărbătoarea sărbătorilor, căci orice sacrificiu omis la alte festivităţi putea fi oferit în momentul sărbătorii Tabernacolelor. Ea era ocazia în care se primeau ofrande la templu; ea combina plăcerile vacanţelor cu riturile solemne ale cultului religios. Aceasta era o perioadă de bucurii rasiale, amestecate cu sacrificii, cu cânturi levitice, în care preoţii suflau cu solemnitate în trâmbiţele lor argintii. Seara, spectacolul impresionant al templului şi al mulţimilor de pelerini era cu strălucire luminat de marile candelabre care iluminau curtea femeilor, precum şi de radiaţia a zeci de torţe distribuite prin diversele curţi ale templului. Tot oraşul era vesel decorat, cu excepţia castelului roman al Antoniei care, cu un contrast sinistru, domina scenele de festivităţi şi de închinăciune. Şi cât de mult urau iudeii această reminiscenţă mereu prezentă a jugului roman!

162:4.3 (1794.2) Se jertfeau şaptezeci de boi în cursul sărbătoririi, ca simbol al celor şaptezeci de naţiuni ale lumii păgâne. Ceremonia vărsării apei simboliza manifestarea spiritului divin. Ceremonia apei

era precedată de procesiunea preoţilor şi a leviţilor la răsăritul soarelui. Fidelii coborau treptele care conduceau din curtea Israelului în curtea femeilor, la sunetele scoase de trâmbiţele argintii. După aceea, fidelii mergeau către magnifica poartă care se deschidea peste curtea gentililor. Acolo făceau o jumătate de întoarcere pentru a fi cu faţa la vest, repetă cânturile lor şi îşi continuă marşul lor către apa simbolică.

162:4.4 (1794.3) În ultima zi a sărbătorii, cam patru sute şi cincizeci de preoţi, şi un număr corespunzător de leviţi, oficiau slujba. La revărsatul zorilor, pelerinii veneau puhoi din toate cartierele oraşului. Fiecare ţinea, în mâna dreaptă, o jerbă de mirt, rămurele de salcă şi frunze de palmier, şi în mâna stângă, o ramură din mărul paradisului - chitra sau „fructul oprit”. Aceşti pelerini se împărţeau în trei grupuri pentru această ceremonie matinală. Un grup rămânea la templu pentru a asista la sacrificiile de dimineaţă. Un alt grup cobora din Ierusalim în valea apropiată din Maza pentru a tăia ramuri de salcă pentru decorarea altarului de sacrificii. Al treilea grup forma o procesiune care mergea înapoia preotului însărcinat cu apa, purtând vasul de aur destinat să conţină apa simbolică. La sunetul trâmbiţelor argintii, acest preot pleca de la templu, prin Ofel, până în Siloe unde se găsea poarta izvorului. După umplerea vasului de aur din bazinul din Siloe, procesiunea se întorcea la templu unde intra pe poarta apei şi mergea direct în curtea preoţilor. Acolo, preotului care purta vasul de apă i se alătura preotul care purta vinul menit ofrandei de băutură. Amândoi se duceau apoi la pâlniile de argint care se goleau la piciorul altarului, şi acolo vărsau conţinutul vaselor. Executarea acestui rit de golire a apei şi a vinului era semnalul aşteptat de pelerinii adunaţi pentru a

cânta Psalmii de la 113 la 118 inclusiv, alternând cu leviţii. Repetând aceste texte, pelerinii îşi fluturau jerbele spre altar. După aceea aveau loc sacrificiile de zi asociate cu repetarea Psalmului zilei. În ultima zi a sărbătorii, se cânta psalmul 82 începând de la al cincilea verset.

5. Predica despre lumina lumii

162:5.1 (1794.4) În seara penultimei zile a sărbătorii, în vreme ce scena era strălucitor iluminată de luminile candelabrelor şi ale torţelor, Iisus s-a ridicat în mijlocul mulţimii adunate şi a zis:

162:5.2 (1795.1) ”Eu sunt lumina lumii. Cine mă urmează nu va merge prin întuneric, ci va avea lumina vieţii. Pretinzând să mă faceţi să mă înfăţişez în faţa unei autorităţi de judecată şi să vă asumaţi rolul de judecători, voi declaraţi că, dacă eu depun mărturie pentru mine însumi, mărturia mea nu este valabilă. Dar creatura nu-l poate judeca niciodată pe Creator. Chiar dacă eu depun mărturie pentru mine însumi, mărturia mea este veşnic adevărată, căci eu ştiu de unde am venit, cine sunt şi unde mă duc. Voi, care aţi vrea să-l ucideţi pe Fiul Omului, nu ştiţi nici de unde am venit, nici cine sunt, nici unde merg. Voi nu judecaţi decât după aparenţele cărnii; voi nu percepeţi realităţile spiritului. Eu nu judec pe nimeni, nici chiar pe inamicul meu implacabil. Dar, dacă aş decide să judec, judecata mea ar fi justă şi dreaptă, căci eu nu voi judeca singur, ci în asociere cu Tatăl meu, care m-a trimis în lume şi care este sursa oricărei judecăţi veritabile. Voi acceptaţi de bună mărturia a două persoane demne de încredere - ei bine, atunci, eu mărturisesc aceste adevăruri, şi Tatăl meu le

mărturiseşte, de asemenea. Când v-am spus asta ieri, voi m-aţi întrebat, în ignoranţa voastră: 'Unde este Tatăl tău?' În adevăr, voi nu mă cunoaşteţi nici pe mine, nici pe Tatăl meu, căci, dacă m-aţi fi cunoscut, voi l-aţi fi cunoscut atunci şi pe Tatăl meu.

162:5.3 (1795.2) ”V-am spus deja că am să mă duc, şi că voi mă veţi căuta fără a putea să mă găsiţi, căci voi nu puteţi merge acolo unde merg eu. Voi, care aţi vrea să respingeţi această lumină, sunteţi de jos; eu sunt de sus. Voi, care preferaţi să rămâneţi în întuneric, sunteţi ai acestei lumi; eu nu sunt al acestei lumi, şi trăiesc în lumina eternă a Tatălui luminilor. Cu toţii aţi avut din abundenţă ocazii de a afla cine sunt eu, dar veţi mai avea şi alte dovezi care să confirme identitatea Fiului Omului. Eu sunt lumina vieţii; cine respinge de bună voie şi cu bună ştiinţă această lumină a salvării va muri în păcatele lui. Am multe lucruri să vă zic, dar voi sunteţi incapabili să primiţi cuvintele mele. Totuşi, cel care m-a trimis este adevărat şi fidel; Tatăl meu iubeşte chiar şi pe copiii lui rătăciţi. Şi tot ceea ce Tatăl meu a zis, şi eu o proclam lumii.

162:5.4 (1795.3) ”Când Fiul Omului va fi înălţat, atunci veţi şti că sunt eu, şi că n-am făcut nimic de la mine, ci numai aşa cum m-a învăţat Tatăl. Eu mă adresez vouă şi copiilor voştri. Cel care m-a trimis este actualmente alături de mine; el nu m-a lăsat singur, căci eu fac întotdeauna ceea ce place ochilor lui.”

162:5.5 (1795.4) În vreme ce Iisus propovăduia astfel pelerinilor în curţile templului, mulţi l-au crezut. Şi nici unul n-a îndrăznit să ridice mâna asupra lui.

6. Discursul despre apa vieţii

162:6.1 (1795.5) În ultima zi, marea zi a sărbătorii, în timp ce procesiunea de la bazinul Siloe trecea prin curţile templului, şi îndată după ce preoţii au vărsat pe altar apa şi vinul, Iisus s-a ridicat printre pelerini şi a zis: „Dacă îi este cuiva sete, să vină la mine şi să bea. Eu aduc lumii această apă a vieţii care vine de la Tatăl celest. Cine mă crede va fi umplut de spiritul pe care îl reprezintă această apă, căci chiar şi Scripturile au spus: 'Din el vor curge fluvii de apă vie.' Când Fiul Omului îşi va fi desăvârşit opera pe pământ, Spiritul Adevărului viu va fi răspândit peste toată carnea. Cei care vor primi acest spirit nu vor cunoaşte niciodată setea spirituală."

162:6.2 (1795.6) Iisus n-a întrerupt slujba pentru a rosti aceste cuvinte. El le-a adresat fidelilor îndată după cântul lui Halel, răspunsul Psalmilor însoţit de fluturarea ramurilor înaintea altarului. Acest cântec era urmat de o pauză pe durata căreia se pregăteau jertfele, şi aceasta a fost clipa când pelerinii au auzit vocea Maestrului proclamând că el era dătătorul de apă vie oricărui suflet însetat de spirit.

162:6.3 (1796.1) La sfârşitul acestei slujbe matinale, Iisus a continuat să propovăduiască mulţimii zicând: „N-aţi citit voi în scripturi: 'Iată, aşa cum apele sunt deversate peste pământul uscat şi răspândite pe solul însetat, la fel şi vă voi da eu spiritul sfinţeniei pentru a-i stropi şi a-i binecuvânta cu el pe copiii voştri, şi chiar şi pe copiii copiilor voştri.' De ce vă va fi vouă sete de ajutorul spiritului în timp ce veţi căuta să vă udaţi sufletele cu tradiţiile omeneşti care curg prin vasele

sparte ale slujbelor ceremoniale? Spectacolul la care asistaţi în acest templu este maniera în care strămoşii voştri au căutat să simbolizeze revărsarea spiritului divin peste copiii de credinţă, şi bine aţi făcut că aţi perpetuat aceste simboluri până în ziua aceasta. Dar, acum, această generaţie a primit revelaţia Tatălui spiritelor prin manifestarea Fiului său, şi manifestarea spiritului Tatălui şi a Fiului asupra copiilor oamenilor va urma cu siguranţă. Pentru cine are credinţă, acest spirit va deveni adevăratul învăţător al căii care va conduce la viaţa veşnică, la adevăratele ape ale vieţii împărăţiei cerurilor pe pământ şi în Paradisul Tatălui din lumea de dincolo."

162:6.4 (1796.2) Şi Iisus a continuat să răspundă la întrebările mulţimii şi la cele ale fariseilor. Unii se gândeau că el era un profet; unii credeau că el era Mesia; alţii spuneau că el nu putea fi Cristul, de vreme ce venea din Galileea, iar Mesia trebuia să reinstaureze tronul lui David. Cu toate acestea nimeni nu îndrăznea să-l aresteze.

7. Discursul despre libertatea spirituală

162:7.1 (1796.3) În după-amiaza ultimei zile a sărbătorii, după ce apostolii au eşuat în eforturile lor de a-l convinge să fugă din Ierusalim, Iisus s-a reîntors la templu pentru a propovădui. Găsind un grup numeros de credincioşi adunaţi la Tinda lui Solomon, el le-a ţinut următorul discurs:

162:7.2 (1796.4) "Dacă cuvintele mele rămân în voi, dacă sunteţi dispuşi să faceţi voia Tatălui meu, atunci sunteţi cu adevărat discipolii mei. Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va elibera. Ştiu că-mi veţi

răspunde: Noi suntem copiii lui Avraam şi nu suntem sclavii nimănui; cum atunci vom fi noi eliberaţi? Dar eu nu vă vorbesc de supunerea exterioară la legea altcuiva; eu mă refer la libertăţile sufletului. În adevăr, în adevăr, eu vă zic, cine comite păcatul este sclavul păcatului. Or, voi ştiţi că sclavul nu este menit să rămână veşnic în casa stăpânului. Voi ştiţi totodată că fiul locuieşte în casa tatălui său. Deci dacă Fiul v-a eliberat şi a făcut din voi nişte fii, veţi fi atunci cu adevărat eliberaţi.

162:7.3 (1796.5) ”Eu ştiu că sunteţi sămânţa lui Avraam, şi totuşi liderii voştri caută să mă omoare pentru că n-au permis cuvântului meu să-şi exercite influenţa transformatoare în inima lor. Sufletele lor sunt pecetluite de prejudecăţi şi orbite de orgoliul răzbunător. Eu vă declar adevărul că Tatăl etern mă arată, în vreme ce învăţătorii iluzionaţi caută să facă numai ceea ce au învăţat de la părinţii lor pământeni. Dacă voi răspundeţi că Avraam este tatăl vostru, atunci eu vă zic că, dacă voi sunteţi copiii lui Avraam, voi veţi înfăptui muncile lui Avraam. Unii dintre voi cred în învăţătura mea, dar alţii caută să mă distrugă fiindcă v-am zis adevărul pe care l-am primit de la Dumnezeu. Dar Avraam n-a tratat astfel adevărul lui Dumnezeu. Eu percep că, printre voi, unii sunt hotărâţi să înfăptuiască lucrările celui rău. Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, voi m-aţi cunoaşte şi aţi iubi adevărul pe care vi-l revelez. Nu vreţi voi să vedeţi că eu vin de la Tatăl meu, că eu sunt trimis de Dumnezeu, că eu nu am înfăptuit această lucrare de unul singur? De ce nu înţelegeţi cuvintele mele? Şi de ce aţi ales să deveniţi copiii răului? Dacă sunteţi copiii întunericului, cu greu veţi putea merge în lumina adevărului pe care vi-l revelez. Copiii celui rău nu urmează decât căile tatălui lor, care

era un înşelător şi nu apăra adevărul, căci s-a întâmplat să nu mai fie adevăr în el. Dar, acum, vine Fiul Omului, care vorbeşte de adevăr şi-l trăieşte, şi mulţi dintre voi refuză să creadă.

162:7.4 (1797.1) ”Care dintre voi mă convinge de păcat? Aşadar, dacă eu proclam şi trăiesc adevărul pe care mi-l arată Tatăl, de ce nu credeţi? Cine aparţine lui Dumnezeu aude cu bucurie cuvintele lui Dumnezeu; de aceea mulţi dintre voi nu le aud pe ale mele, fiindcă nu aparţineţi lui Dumnezeu. Maeştrii voştri au pretins chiar şi că eu am înfăptuit lucrările mele prin puterea prinţului demonilor. Un auditor apropiat tocmai mi-a zis că sunt posedat de un demon, că sunt un copil al diavolului. Dar toţi aceia dintre voi care se poartă cinstit cu sufletul lor ştiu foarte bine că eu nu sunt un diavol. Voi ştiţi că îl onorez pe Tatăl meu, chiar în vreme ce voi aţi vrea să mă dezonoraţi pe mine. Eu nu caut propria mea glorie, ci numai pe cea a Tatălui meu din Paradis. Şi eu nu vă judec, căci există cineva care judecă pentru mine.

162:7.5 (1797.2) ”În adevăr, în adevăr, vă zic vouă, care credeţi în evanghelie, dacă un om păstrează viu în inimă acest cuvânt de adevăr, el nu va cunoaşte niciodată moartea. Acum, chiar lângă mine, un scrib zice că această afirmaţie dovedeşte că eu sunt posedat de un demon, văzând că Avraam este mort, şi profeţii de asemenea. El întreabă: 'Eşti tu cu atât mai mare decât Avraam şi decât profeţii pentru a îndrăzni să vii aici şi să zici că cine păstrează cuvântul tău nu va cunoaşte niciodată moartea? Cine pretinzi tu că eşti de îndrăzneşti să proferezi asemenea blesteme?' Eu zic acestui scrib şi tuturor celor asemeni lui că, dacă eu mă slăvesc pe mine, atunci slava mea nu valorează nimic. Însă Tatăl va fi cel care mă va slăvi pe mine, acelaşi

Tată pe care îl numiţi Dumnezeu. Dar voi n-aţi ajuns să-l cunoaşteţi pe acest Dumnezeu, Dumnezeul vostru, Tatăl meu, şi am venit pentru a vă reuni, pentru a vă arăta cum să deveniţi cu adevărat fiii lui Dumnezeu. Cu toate că nu cunoaşteţi Tatăl, eu îl cunosc cu adevărat. Avraam însuşi s-a bucurat să vadă ziua mea; el a trăit-o prin credinţă şi a fost fericit.”

162:7.6 (1797.3) Paragraph 162:7.6 is missing

8. Întâlnirea cu Marta şi cu Maria

162:8.1 (1797.4) Se convenise ca Iisus, precum şi Lazăr şi surorile sale să fie găzduiţi în casa unui prieten, în timp ce apostolii s-au dispersat ici colo prin mici grupuri. Aceste precauţiuni fuseseră luate pentru că autorităţile iudaice prindeau curaj din nou şi plănuiau să-l aresteze pe Maestru.

162:8.2 (1797.5) De ani de zile, cu fiecare prilej în care Iisus îl vizita pe Lazăr, Marta şi Maria, toţi trei aveau obiceiul de a-şi abandona toate preocupările pentru a asculta învăţătura lui Iisus. La moartea părinţilor săi, Marta îşi asumase responsabilităţilecasei, astfel încât cu această ocazie, în vreme ce Lazăr şi Maria şedeau la picioarele lui Iisus şi beau învăţăturile sale împrospătătoare, Marta pregătea masa de seară. Trebuie explicat că Marta se lăsa în mod inutil distrasă de numeroase sarcini inutile şi că ea se încurca cu multe fleacuri; aşa era făcută firea ei.

162:8.3 (1798.1) În timp ce Marta se foia de colo colo cu aşa-zisele ei îndatoriri, s-a necăjit că Maestrul nu făcea nimic ca s-o ajute. S-a dus

deci către Iisus şi i-a zis: „Maestre, oare nu-ţi pasă că sora mea m-a lăsat să fac singură toată treaba? N-ai vrea să-i ceri să vină să mă ajute?” Iisus răspunse: „Marta, Marta, de ce te agiţi din pricina atâtor lucruri şi te laşi necăjită de atâtea fleacuri? Un singur lucru merită realmente atenţie; din moment ce Maria a ales această parte bună şi necesară, eu n-am să i-o iau. Dar când veţi învăţa voi amândouă să trăiţi aşa cum v-am învăţat eu? Serviţi în cooperare şi reîmprospătaţi-vă sufletele la unison. Nu puteţi voi învăţa că există un timp pentru fiecare lucru că chestiunile secundare ale vieţii trebuie să facă loc chestiunilor primordiale ale împărăţiei celeste?”

9. La Bethlehem cu Abner

162:9.1 (1798.2) În tot cursul săptămânii ce a urmat sărbătorii Tabernacolelor, zeci de credincioşi s-au adunat în Bethania şi au fost instruiţi de cei doisprezece apostoli. Sanhedrinul n-a făcut nimic pentru a tulbura aceste întruniri, deoarece Iisus nu participa la ele; în tot acest timp, el lucra la Betleem cu Abner şi asociaţii lui. În ziua următoare încheierii sărbătorii, Iisus plecase către Bethania şi n-a mai propovăduit la templu pe durata acestei vizite la Ierusalim.

162:9.2 (1798.3) În această epocă, Abner îşi stabilise cartierul său general la Betleem, de unde mulţi dintre ucenici fuseseră trimişi în oraşele Iudeei şi ale Samariei meridionale, şi chiar şi în Alexandria. În cele câteva zile care au urmat sosirii lui, Iisus a desăvârşit cu Abner proiectele destinate consolidării lucrării celor două grupuri de apostoli.

162:9.3 (1798.4) În cursul vizitei sale la sărbătoarea Tabernacolelor, Iisus îşi împărţise aproape în mod egal timpul între Bethania şi Betleem. În Bethania, el a petrecut mult timp cu apostolii săi; în Betleem el i-a instruit îndelung pe Abner şi pe ceilalţi foşti apostoli ai lui Ioan Botezătorul. Acest contact intim este ceea ce i-a făcut în cele din urmă să creadă în el. Aceşti foşti apostoli ai lui Ioan Botezătorul au fost influenţaţi de curajul arătat de Iisus propovăduind public în Ierusalim şi prin înţelegerea simpatică pe care le-a dovedit-o în învăţătura sa privată din Betleem. Sub aceste influenţe, fiecare dintre asociaţii lui Abner a fost făcut să accepte din toată inima, pe deplin şi definitiv, regatul şi tot ceea ce implica această decizie.

162:9.4 (1798.5) Înainte de a părăsi Betleemul pentru ultima dată, Maestrul a luat măsuri ca toţi să i se alăture, uniţi în efortul care trebuia să preceadă sfârşitul carierei sale întru trup. S-a convenit ca Abner şi asociaţii lui aveau să se alăture curând lui Iisus şi celor doisprezece în Parcul Magadanului.

162:9.5 (1798.6) La începutul lui noiembrie, şi conform acestui acord, Abner şi cei unsprezece tovarăşi ai lui s-au aliat cauzei lui Iisus şi a celor doisprezece; ei au lucrat împreună într-o singură organizaţie până în ziua crucificării.

162:9.6 (1798.7) La sfârşitul lui octombrie, Iisus şi cei doisprezece s-au îndepărtat din vecinătatea imediată a Ierusalimului. Duminică 30 octombrie, Iisus şi asociaţii lui au părăsit oraşul lui Efraim, unde se odihniseră în izolare vreme de câteva zile; trecând pe marele drum al malului drept al Iordanului, ai au mers de-a dreptul la Parcul Magadanului, unde au sosit la sfârşitul după-amiezii de miercuri, 2 noiembrie.

162:9.7 (1799.1) Apostolii au fost treptat uşuraţi să-l vadă pe Maestru revenit într-o ţară prietenoasă. Ei au încetat să-l mai preseze să meargă la Ierusalim pentru a proclama evanghelia împărăţiei.

Cartea Urantia

Capitolul 163

Hirotonisirea celor şapte zeci la Magadan

163:0.1 (1800.1) LA câteva zile după ce Iisus şi cei doisprezece s-au reîntors de la Ierusalim la Magadan, Abner şi un grup de cincizeci de ucenici au sosit din Betleem. În acest moment, se găseau deopotrivă reuniţi în Tabăra Magadanului corpul de evanghelişti, corpul evanghelic feminin şi cam o sută şi cincizeci de alţi ucenici sinceri şi încercaţi din toate regiunile Palestinei. După ce au consacrat câteva zile contactelor personale şi reorganizării taberei, Iisus şi cei doisprezece au inaugurat o sesiune de formare intensivă pentru acest grup special de credincioşi. Din această masă de ucenici formaţi şi experimentaţi Maestrul a ales în cele din urmă şaptezeci de învăţători

şi i-a trimis să proclame evanghelia împărăţiei. Instruirea lor regulată a început vineri, r noiembrie şi a continuat până la sabatul de pe 19 noiembrie.

163:0.2 (1800.2) Iisus ţinea, în toate dimineţile, o cuvântare acestei companii. Petru prezenta metode de predicare în public. Nataniel îi instruia în arta de a-şi preda învăţăturile. Toma explica maniera de a răspunde la întrebări, şi Matei dirija organizarea finanţelor lor colective. Ceilalţi apostoli au participat, de asemenea, la această formare potrivit cu experienţa lor specială şi cu talentele lor naturale.

1. Hirotonisirea celor şapte zeci

163:1.1 (1800.3) Cei şaptezeci au fost hirotonisiţi de Iisus în tabăra de la Magadan în după-amiaza sabatului, pe 19 noiembrie. Abner a fost pus în fruntea acestor învăţători şi predicatori ai evangheliei. Acest corp de şaptezeci era constituit de Abner cu zece foşti apostoli ai lui Ioan, cincizeci şi unul dintre primii evanghelişti şi alţi opt ucenici care se distinseseră în slujba regatului.

163:1.2 (1800.4) Către ora două din această după-amiază de sabat, între averse de ploaie, un grup de credincioşi, sporit prin sosirea lui David şi a majorităţii mesagerilor lui, în total peste patru sute, s-au adunat pe malul lacului Galileii pentru a asista la hirotonisirea celor şaptezeci.

163:1.3 (1800.5) Înainte de a-şi pune mâinile pe capetele celor şaptezeci pentru a-i trimite pe fiecare în parte ca mesageri ai împărăţiei, Iisus le-a adresat următorul discurs: „În adevăr, recolta este îmbelşugată, dar muncitorii sunt puţini; vă îndemn deci pe toţi să

vă rugaţi ca Stăpânul recoltei să mai trimită muncitori pentru recoltare. Am să vă trimit pe fiecare în parte ca mesageri ai împărăţiei şi vă trimit la iudei şi la gentili ca pe nişte miei printre lupi. Mergând doi câte doi în drumul vostru, vă ordon să nu vă luaţi nici pungi cu bani, nici haine de schimb, căci această primă misiune va fi de scurtă durată. În drumul vostru, nu faceţi ploconeli în faţa nimănui; nu vă ocupaţi decât de lucrarea voastră. Dacă zăboviţi în vreun cămin, începeţi prin a zice: Pacea să fie cu toţi ai casei. Dacă locuitorii acestei case iubesc pacea, acolo veţi sta; dacă nu, atunci plecaţi de acolo. Când veţi fi ales un cămin, rămâneţi acolo pe toată durata şederii voastre în acel oraş, mâncând şi bând ceea ce vi se va oferi. Veţi face aşa pentru că muncitorul îşi merită pâinea. Nu vă deplasaţi din casă în casă pentru a accepta o mai bună găzduire. Amintiţi-vă că mergând să proclamaţi pacea pe pământ şi bunăvoinţa printre oameni, va trebui să luptaţi contra duşmanilor îndârjiţi ce se înşeală pe ei înşişi. Fiţi deci prudenţi precum şerpii, rămânând totodată inofensivi precum porumbeii

163:1.4 (1801.1) ”Oriunde veţi merge, predicaţi zicând: 'Împărăţia cerurilor este la îndemână', şi îngrijiţii pe toţi cei care suferă în mintea sau în trupul lor. Voi aţi primit gratuit lucrurile bune ale regatului; daţi-le gratuit. Dacă locuitorii vreunui oraş vă întâmpină cu bucurie, ei vor găsi o intrare largă în regatul Tatălui. Dar, dacă oamenii unui oraş refuză să primească această evanghelie, voi veţi proclama totuşi mesajul vostru părăsind această comunitate lipsită de credinţă; celor care resping învăţătura voastră, le veţi spune plecând: 'Deşi respingeţi adevărul, nu rămâne mai puţin adevărat că regatul lui Dumnezeu se apropie de voi.' Oricine vă aude pe voi mă aude pe mine, şi cine mă

aude pe mine îl aude pe Acela care m-a trimis. Cine respinge mesajul vostru evanghelic, pe mine mă respinge, şi cine mă respinge pe mine îl respinge totodată pe Cel care m-a trimis.”

163:1.5 (1801.2) După ce Iisus le-a vorbit astfel, cei şaptezeci au îngenuncheat în cerc în jurul lui, şi el şi-a pus mâinile pe capul fiecăruia dintre ei începând cu Abner.

163:1.6 (1801.3) În dimineaţa următoare devreme, Abner i-a trimis pe cei şaptezeci de evanghelişti, doi câte doi, către toate oraşele Galileii şi ale Iudeei. Cei treizeci şi cinci de grupuri au mers să predice şi să propovăduiască vreme de şase săptămâni; ele au revenit toate vineri, 30 decembrie, în noua tabără din Pella, în Pereea.

2. Tânărul bogat şi diverse alte cazuri

163:2.1 (1801.4) Peste cincizeci de ucenici care doreau hirotonisirea şi admiterea printre cei şaptezeci au fost eliminaţi de comitetul pe care Iisus îl numise pentru selecţionarea candidaţilor. Cei care compuneau comitetul erau Andrei, Abner şi şeful în funcţie al corpului evanghelic. În toate cazurile în care comitetul celor trei nu era unanim, candidatul era adus înaintea lui Iisus. Maestrul n-a respins pe nici un om profund doritor să primească hirotonisirea mesagerului evanghelic, dar după ce au stat de vorbă cu Iisus, mai mult de o duzină de solicitanţi n-au mai dorit să devină mesageri evanghelici.

163:2.2 (1801.5) Un discipol sincer a venit la Iisus zicând: „Maestre, aş vrea să fiu unul dintre noii apostoli, dar tatăl meu este foarte bătrân şi sfârşitul lui este aproape; îmi vei permite tu să mă întorc acasă ca să-l

îngrop?” Iisus i-a răspuns acestui om: „Fiul meu, vulpile au viziune şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are nici un loc unde să-şi pună capul. Tu eşti un discipol fidel, şi poţi să rămâi la fel şi înapoindu-te acasă pentru a-i îngriji pe cei care te iubesc, dar nu-i tot aşa cu mesagerii evangheliei mele. Ei au abandonat totul pentru a mă urma şi a proclama regatul meu. Dacă vrei să fii hirotonisit învăţător, trebuie să-i laşi pe ceilalţi să îngroape morţii în timp ce tu vei merge înainte să publici buna vestire.” Şi omul acesta a plecat de acolo tare decepţionat.
163:2.3 (1801.6) Un alt discipol a venit la Maestru şi a zis: „Eu doresc să fiu hirotonisit mesager, dar aş vrea să trec puţin pe acasă ca să îmi consolez familia.” Iisus i-a răspuns: „Dacă doreşti hirotonisirea, trebuie să accepţi să abandonezi totul. Mesagerii evangheliei nu-şi pot împărţi afecţiunea. Nici un om care a pus mâna pe plug nu este vrednic de a deveni un mesager al regatului dacă a dat înapoi.”

163:2.4 (1801.7) Andrei a adus apoi la Iisus un tânăr bogat, care era un credincios devotat şi dorea să primească hirotonisirea. Acest tânăr, pe nume Matadormus, era membru al Sanhedrinului din Ierusalim. El îl auzise pe Iisus propovăduind, după care fusese instruit în evanghelia împărăţiei de către Petru şi de ceilalţi apostoli. Iisus a discutat cu Matadormus despre exigenţele hirotonisirii şi i-a cerut să-şi amâne decizia până la o mai amplă cumpănire asupra chestiunii. Devreme în dimineaţa zilei următoare, în vreme ce Iisus pleca să facă un tur, tânărul l-a abordat zicând: „Maestre, aş vrea să cunosc de la tine asigurările vieţii veşnice. Dat fiind că am respectat toate poruncile încă din tinereţea mea, aş vrea să ştiu ce-ar trebui să fac mai mult pentru a avea viaţa veşnică.” Ca răspuns la această întrebare, Iisus a

zis: „Dacă ţii toate poruncile - nu vei comite adulter, nu vei ucide, nu vei fura, nu vei depune mărturie mincinoasă, nu vei face nici o nedreptate, îi vei onora pe părinţii tăi - tu acţionezi bine, dar mântuirea răsplăteşte credinţa, şi nu numai lucrările. Crezi tu în această evanghelie a împărăţiei?” Matadormus a răspuns: „Da Maestre, eu cred tot ceea ce tu şi apostoli m-aţi învăţat”. Iisus a spus: „Atunci tu eşti în adevăr discipolul meu şi un copil al regatului.”

163:2.5 (1802.1) După aceea tânărul a zis: „Maestre, nu-mi ajunge să fiu discipolul tău; aş vrea să fiu unul dintre noii tăi mesageri.” Când Iisus a auzit asta, l-a privit cu multă dragoste şi a zis: „Te voi accepta ca unul dintre mesagerii mei dacă vrei să plăteşti preţul şi să oferi singurul lucru care îţi lipseşte.” Matadormus a răspuns: „Maestre, voi face orice pentru a avea permisiunea să te urmez.” Iisus l-a sărutat pe frunte pe tânărul îngenuncheat şi a zis: „Dacă vrei să fii mesagerul tău, mergi de vinde tot ce ai; când vei fi dat suma săracilor sau fraţilor tăi, întoarce-te şi urmează-mă, şi vei avea o comoară în împărăţia cerurilor.”

163:2.6 (1802.2) La auzul acestor cuvinte, Matadormus s-a posomorât. S-a ridicat şi a plecat trist, căci poseda multe bunuri. Acest tânăr fariseu bogat fusese crescut în credinţa că averea era semnul favorii lui Dumnezeu. Iisus ştia că Matadormus nu era eliberat de dragostea de sine şi de bogăţiile lui. Maestrul voia să-l elibereze de *dragostea* de bogăţie, nu neapărat de bogăţie. Discipolii lui Iisus nu se despuiau de toate bunurile lor pământeşti, dar apostolii şi cei şaptezeci au făcut-o. Matadormus voia să fie unul dintre cei şaptezeci de mesageri, şi de aceea Iisus i-a cerut să renunţe la toate posesiunile lui materiale.

163:2.7 (1802.3) Aproape orice fiinţă umană are un lucru de care se ţine ca de un rău familiar, şi la care i se cere să renunţe ca parte a preţului de admitere în împărăţia cerurilor. Dacă Matadormus se-ar fi despărţit de averea sa, ea i-ar fi fost probabil îndată restituită pentru ca el s-o administreze ca trezorier al celor şaptezeci. Ulterior de fapt, cu prilejul întemeierii bisericii la Ierusalim, Matadormus a ascultat de porunca Maestrului, deşi atunci a fost prea târziu pentru a mai beneficia de admiterea în rândul celor şaptezeci. El a devenit trezorierul bisericii din Ierusalim, al cărui conducător era Iacob, fratele de sânge al lui Iisus.

163:2.8 (1802.4) Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi întotdeauna: trebuie ca oamenii să ia propriile lor hotărâri. Muritorii îşi pot exercita liber alegerea într-un domeniu de o anumită întindere. Forţele lumii spirituale nu caută să-l constrângă pe om; ele îi permit să aleagă calea pe care el însuşi a ales-o.

163:2.9 (1802.5) Iisus prevedea că Matadormus, cu averea sa, nu putea fi hirotonisit ca asociat al oamenilor care renunţaseră la toate pentru evanghelie. În acelaşi timp, el vedea că, dacă Matadormus s-ar despuia de averea sa, el ar deveni conducătorul suprem al tuturor. Însă, la fel ca şi fraţii lui Iisus, Matadormus n-a devenit niciodată mare în regat, pentru că se privase el însuşi de această asociere intimă şi personală cu Maestrul, pe care ar fi putut-o experimenta, dacă ar fi vrut să execute pe loc actul pe care i-l cerea Iisus, actul pe care l-a înfăptuit de altfel cu câţiva ani mai târziu.

163:2.10 (1803.1) Bogăţiile n-au raporturi directe cu intrarea în împărăţia cerurilor, dar *iubirea de bogăţii are.* Loialitatea spirituală faţă de regat este incompatibilă cu servilismul faţă de bogăţia

materialistă. Oamenii nu pot împărtăşi cu o devoţiune materială fidelitatea lor supremă faţă de un ideal spiritual.

163:2.11 (1803.2) Iisus n-a propovăduit niciodată că era rău să ai avere. El a cerut numai celor doisprezece şi celor şaptezeci să-şi consacre toate posesiunile lor pământeşti cauzei comune. Chiar şi atunci, el a avut grijă ca bunurile lor să fie lichidate în mod avantajos, cum a fost şi cazul pentru apostolul Matei. Iisus a dat de multe ori sfaturi discipolilor înstăriţi la fel cum îi dăduse şi cetăţeanului bogat din Roma. Maestrul a considerat înţeleapta investiţie a veniturilor excedentare ca pe o formă legitimă de asigurare contra inevitabile adversităţi viitoare. Când trezoreria apostolică depăşea nevoile, Iisus depunea fondurile pentru a le folosi ulterior în cazul în care apostolii ar fi făcuţi să sufere foarte tare de pe urma unei diminuări a veniturilor. Iisus acţiona astfel după ce se consulta cu Andrei. Niciodată Iisus nu se ocupa de finanţele apostolice, decât numai pentru cheltuiala cu pomenile. Totuşi, exista un abuz economic pe care l-a condamnat în mai multe rânduri, şi anume exploatarea nejustă a celor slabi, a celor ignoranţi şi a celor mai puţin norocoşi de către semenii lor puternici, ageri şi mai inteligenţi. Iisus a declarat că acest tratament inuman al bărbaţilor, al femeilor şi al copiilor era incompatibil cu idealurile fraternităţii împărăţiei cerurilor.

3. Discuţia despre bogăţie

163:3.1 (1803.3) Pe când Iisus termina convorbirea sa cu Matadormus, Petru şi câţiva apostoli se strânseseră în jurul lui. În timp ce tânărul

bogat pleca de acolo, Iisus s-a întors către apostoli şi le-a zis: „Vedeţi cât le vine de greu bogaţilor să intre cu totul în regatul lui Dumnezeu! Nu se poate împărţi adorarea spirituală cu devoţiunile materiale. Nimeni nu poate servi la doi stăpâni. Potrivit unuia din dictonurile voastre, 'este mai uşor unei cămile să treacă prin urechea unui ac decât pentru păgâni să moştenească viaţa veşnică'. Eu declar că îi este tot atât de uşor acestei cămile să treacă prin urechea acului ca şi acestor bogaţi, satisfăcuţi de ei înşişi, să intre în împărăţia cerurilor.”

163:3.2 (1803.4) Când Petru şi apostolii au auzit cuvintele acestea, au fost extrem de uluiţi, până într-atâta că Petru a spus: „Atunci, Doamne, cine poate fi salvat? Oare toţi cei care au bogăţii vor fi ţinuţi departe de regat?” Iisus a răspuns: „Nu, Petrule, dar toţi cei care îşi pun încrederea în bogăţii au puţine şanse să intre în viaţa spirituală care conduce la progresul etern. Dar, chiar şi în cazul acesta, multe lucruri imposibile oamenilor nu sunt dincolo de atingerea Tatălui care este în ceruri; noi ar trebui mai degrabă să recunoaştem că cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.”

163:3.3 (1803.5) În vreme ce plecau de acolo, Iisus a fost întristat că Matadormus nu rămăsese cu ei, căci îl iubea mult. După ce au coborât lângă lac, ei s-au aşezat pe marginea apei, şi Petru, vorbind în numele celor doisprezece (adunaţi acolo cu toţii) a zis: „Noi suntem tulburaţi de discursul tău către tânărul acela bogat. Să pretindem noi de la toţi cei care ar vrea să te urmeze să renunţe la toate bunurile lor pământeşti?” Iisus a zis: „Nu, Petrule, ci numai celor care ar vrea să devină apostoli şi să trăiască cu mine ca şi voi, formând o singură familie. Dar Tatăl pretinde ca afecţiunea copiilor săi să fie curată şi nedivizată. Orice lucru sau persoană ar sta între voi şi iubirea pentru

adevărurile regatului trebuie să fie abandonate. Dacă averea oamenilor nu invadează domeniul sufletului lor, ea este fără consecinţe în viaţa spirituală a celor care ar vrea să intre în regat.”

163:3.4 (1804.1) Petru a zis apoi: „Dar, Maestre, noi am părăsit totul pentru a te urma; atunci ce vom poseda?” Iisus s-a adresat la toţi cei doisprezece şi a zis: „În adevăr, în adevăr, eu vă zic, cine va fi renunţat la averea sa, la căminul său, la soţia sa, la fraţii săi, la părinţii săi sau la copiii săi, din dragoste pentru mine şi pentru împărăţia cerurilor, va primi cu mult mai mult în această lume, poate însoţit şi de câteva persecuţii; şi, în lumea ce va veni, el va primi viaţa veşnică. Mulţi dintre cei care vor fi cei dintâi vor fi cei din urmă, pe câtă vreme cei din urmă vor fi adesea cei dintâi. Tatăl tratează pe creaturile sale după nevoile lor şi conform justelor lui legi de consideraţie iubitoare şi îndurătoare pentru bunăstarea unui univers.

163:3.5 (1804.2) ”Împărăţia cerurilor se aseamănă unui proprietar, folosind multă mână de lucru, care merge dimineaţa devreme să angajeze lucrători pentru a munci în podgoria sa. După ce a convenit cu ei ca să le plătească un dinar pe zi, i-a trimis în via sa. Apoi, a ieşit către ora nouă şi, văzând pe alţii fără nici o ocupaţie în piaţă le-a zis: 'Mergeţi şi voi şi munciţi în via mea; vă voi plăti atâta cât trebuie.' Şi ei s-au îndată să lucreze. Proprietarul a ieşit din nou către amiază, apoi către ora trei, şi a făcut tot aşa. Reîntorcându-se încă o dată către ora cinci după amiază la locul din piaţă, a găsit încă oameni lenevind şi i-a întrebat: 'De ce staţi aici toată ziua şi nu faceţi nimic?' Oamenii au răspuns: 'Pentru că nu ne-a angajat nimeni.' Proprietarul le-a zis: 'Mergeţi şi voi şi lucraţi în via mea, şi vă voi plăti cât trebuie.'

163:3.6 (1804.3) La căderea nopţii, proprietarul podgoriei i-a zis intendentului său: 'Cheamă lucrătorii şi dă-le lefurile, începând cu ultimii angajaţi şi terminând cu primii.' Când au sosit cei care fuseseră angajaţi la ora cinci după-amiază, au primit fiecare câte un dinar, şi toţi ceilalţi au primit acelaşi salariu. Când oamenii angajaţi la începutul zilei au văzut cu cât au fost plătiţi ultimii veniţi, ei s-au aşteptat să primească mai mult decât salariul convenit. Dar fiecare a primit doar un dinar ca şi ceilalţi. După ce au fost plătiţi cu toţii, ei s-au plâns proprietarului zicând: 'Oamenii angajaţi la urmă n-au muncit decât o oră, şi, totuşi, le-ai dat acelaşi salariu ca şi nouă, care ne-am ostenit toată ziua sub soarele arzător.'

163:3.7 (1804.4) ”Proprietarul a răspuns: 'Prietenii mei, nu vă fac nici o nedreptate. N-a acceptat fiecare dintre voi să lucreze pentru un dinar pe zi? Luaţi acum ceea ce vă revine şi duceţi-vă pe drumul vostru, căci este dorinţa mea să dau ultimilor veniţi aceeaşi sumă ca şi vouă. N-am eu dreptul să dispun după cum îmi place de ceea ce îmi aparţine? Sau îmi reproşaţi voi generozitatea mea pentru că eu caut să fiu bun şi să arăt îndurare?'”

4. Rămas bun celor şaptezeci

163:4.1 (1804.5) Ziua în care cei şaptezeci au plecat în prima lor misiune a fost un moment emoţionant în tabăra din Magadan. Dimineaţa devreme, în ultima sa discuţie cu cei şaptezeci, Maestrul a stăruit asupra următoarelor puncte:

163:4.2 (1804.6) 1. Evanghelia împărăţiei trebuie să fie proclamată în toată lumea, gentililor precum şi iudeilor.

163:4.3 (1804.7) 2. Îngrijindu-i pe bolnavi, abţineţi-vă de la a-i învăţa să spere la miracole.

163:4.4 (1805.1) 3. Proclamaţi o fraternitate spirituală a fiilor lui Dumnezeu, şi nu un regat exterior cu putere în această lume şi cu glorie materială.

163:4.5 (1805.2) 4. Evitaţi să pierdeţi timpul printr-un exces de vizite de politeţe şi de alte banalităţi; ele ar putea să vă împiedice să vă consacraţi din toată inima predicării evangheliei.

163:4.6 (1805.3) 5. Dacă prima casă pe care o veţi fi ales drept cartier general într-un oraş se revelează o casă vrednică, rămâneţi acolo pe toată durata şederii voastre în acel oraş.

163:4.7 (1805.4) 6. Explicaţi tuturor credincioşilor fideli că a venit acum ceasul de a o rupe făţiş cu liderii religioşi ai iudeilor din Ierusalim.

163:4.8 (1805.5) 7. Propovăduiţi că întregul datoriei oamenilor este rezumat în această unică poruncă: Iubeşte-l pe Domnul Dumnezeul tău cu toată mintea şi cu tot sufletul tău, şi iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi. (Ei ar trebui să propovăduiască asta ca reprezentând toată datoria oamenilor în locul celor 61e reguli de viaţă preconizate de farisei.)

163:4.9 (1805.6) După ce Iisus a vorbit astfel celor şaptezeci în prezenţa tuturor apostolilor şi discipolilor, Simon, Petru i-au luat deoparte şi le-au ţinut predica de hirotonisire. Aceasta a fost o dezvoltare a recomandărilor făcute de Maestru în momentul în care pusese mâinile pe ei şi îi selecţionase ca mesageri ai împărăţiei. Petru

i-a îndemnat pe cei şaptezeci să nutrească, în experienţa lor, următoarele virtuţi:

163:4.10 (1805.7) 1. *Devoţiunea consacrată.* Să se roage întotdeauna pentru ca un număr cât mai mare de lucrători să fie trimişi la recolta evanghelică. El a explicat că rugându-se astfel, fiecare va tinde mia mult a spune: Iată-mă, trimite-mă. El le-a recomandat să nu neglijeze adorarea lor zilnică.

163:4.11 (1805.8) 2. *Adevăratul curaj.* Petru i-a prevenit că vor întâmpina ostilităţi şi că puteau fi siguri de a fi confruntaţi cu persecuţii. Le-a spus că misiunea lor nu era o întreprindere de laşi, şi le-a recomandat celor cărora le era frică să renunţe să mai plece. Dar nici unul dintre cei şaptezeci nu s-a retras.

163:4.12 (1805.9) 3. *Credinţa şi încrederea în sine.* Ei trebuiau să plece pentru această scurtă misiune cu mâinile complet goale. Trebuiau să îşi pună încrederea în Tatăl lor pentru hrana lor, pentru adăpostirea lor şi pentru toate celelalte nevoi ale lor.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zelul şi iniţiativa.* Ei trebuiau să fie plini de zel şi de un entuziasm inteligent; trebuiau să se ocupe strict de treburile Maestrului lor. Ceremonia salutărilor orientale era lungă şi minuţioasă; de acea Iisus le recomandase „să nu salute pe nimeni pe drum”. Aceasta era o expresie curentă pentru îndemnarea cuiva să-şi vadă de treburile sale fără a pierde vremea. Ea nu avea întru nimic a face cu chestiunea saluturilor amicale.

163:4.14
(1805.11) 5. *Amabilitatea şi curtoazia.* Maestrul le ordonase să evite pierderile inutile de timp în ceremonii sociale, însă a recomandat curtoazia faţă de toate persoanele cu care intrau în contact. Trebuiau să fie extrem de amabili faţă de gazdele care îi i-ar adăposti în căminul lor. Ei au fost cu stricteţe puşi în gardă împotriva faptului de a părăsi un cămin modest pentru a fi adăpostiţi într-un cămin mai confortabil şi mai influent.

163:4.15
(1805.12) 6. *Îngrijirile acordate bolnavilor.* Petru le-a dat celor şaptezeci sarcina de a căuta pe cei care sufereau în mintea lor şi în corpul lor, şi să facă tot ce le stătea în putere să aline sau să tămăduiască bolile lor.

163:4.16
(1805.13) După ce şi-au primit astfel ordinele şi instrucţiunile, ei au plecat câte doi în misiunea lor în Galileea, în Samaria şi în Iudeea. 163:4.17 (1806.1) Iudeii aveau o stimă specială pentru numărul 70 şi considerau uneori naţiunile lumii păgâne ca fiind în număr de 70. Cu toate că cei 70 de mesageri aveau misiunea de a purta evanghelia la toate popoarele, faptul că grupul lor a conţinut exact 70 de membri a fost doar o simplă coincidenţă. În mod sigur Iisus ar mai fi acceptat încă o jumate de duzină, dar ei nu erau pregătiţi să plătească preţul: părăsirea averii şi a familiei lor.

5. Mutarea din tabără la Pella

163:5.1 (1806.2) Iisus şi cei doisprezece s-au pregătit acum să stabilească cartierul lor general în Pereea, lângă Pella, unde Maestrul fusese botezat în Iordan. Ultimele zece zile din noiembrie s-au petrecut în consfătuiri la Magadan. Marţi, 6 decembrie, toată compania cuprinzând aproape trei sute de persoane, a plecat la revărsatul zorilor cu bagajele ei pentru a se opri, în noaptea următoare, lângă Pella, pe malul fluviului. Ea s-a instalat aproape de izvor, chiar în locul pe care îl ocupase Ioan Botezătorul cu tabăra sa cu mai mulţi ani mai înainte.

163:5.2 (1806.3) După ridicarea taberei de la Magadan, David Zebedeu a revenit la Betsaida şi a început îndată să reducă serviciul mesagerilor. Regatul intra într-o nouă fază. Zilnic soseau pelerini din toate părţile Palestinei şi chiar şi din regiuni îndepărtate ale imperiului roman. Uneori veneau credincioşi din Mesopotamia şi din ţinuturile situate la est de Tigru. În consecinţă, duminică 18 decembrie, David cu ajutorul corpului său de mesageri, au încărcat, pe animalele de povară, materialele din tabără pe atunci înmagazinate în casa tatălui său, material cu care organizaseră anterior tabăra din Betsaida de lângă lac. Luându-şi rămas bun de la Betsaida deocamdată, el a coborât de-a lungul malului lacului şi al Iordanului până la punctul situat cam la un kilometru în nordul taberei apostolice. În mai puţin de o săptămână el a fost pregătit să ofere ospitalitate la aproape o mie şi cinci sute de pelerini vizitatori. Tabăra apostolică putea primi vreo cinci sute de persoane. Acesta era anotimpul ploilor în Palestina, şi acest dispozitiv era necesar pentru a adăposti numărul tot mai mare de oameni, majoritatea serioşi, care căutau informaţii şi care veneau în Pereea pentru a-l vedea pe Iisus şi a auzi învăţătura lui.

163:5.3 (1806.4) David a făcut toate acestea din propria sa iniţiativă, deşi se sfătuise cu Filip şi cu Matei în Magadan. El a folosit cea mai mare parte a fostului său corp de mesageri pentru a ajuta la conducerea acestei tabere. Serviciul propriu-zis de mesageri a fost redus la mai puţin de douăzeci de oameni. Către sfârşitul lui decembrie şi înainte de întoarcerea celor şaptezeci, aproape opt sute de vizitatori se adunaseră în jurul Maestrului şi găsiseră găzduire în tabăra lui David.

6. Întoarcerea celor şaptezeci

163:6.1 (1806.5) Vineri 30 decembrie, în timp ce Iisus se îndepărtase pe dealurile din vecinătate cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan, cei şaptezeci de mesageri soseau, doi câte doi, la cartierul general din Pella, însoţiţi de numeroşi credincioşi. Către ora cinci după-amiază, când Iisus a revenit în tabără, toţi cei şaptezeci erau reuniţi pe locul unde propovăduia el. Masa de seară a fost întârziată cu peste o oră, timp în care aceşti entuziaşti ai evangheliei împărăţiei şi-au relatat experienţele. Mesagerii lui David raportaseră multe dintre aceste veşti apostolilor în timpul săptămânilor precedente, dar a fost cu adevărat ceva inspirator să-i auzi pe aceşti învăţători ai evangheliei, a căror hirotonisire era recentă, povestind personal cum fusese primit mesajul lor de iudeii şi de gentilii însetaţi de adevăr. În sfârşit, Iisus putea să-i vadă pe oameni mergând să răspândească vestea cea bună şi fără prezenţa sa personală. Maestrul ştia de aici înainte că putea părăsi

această lume fără a aduce o vătămare prea gravă progreselor împărăţiei.

163:6.2 (1807.1) Când cei şaptezeci au relatat că „până şi demonii le erau supuşi”, ei făceau aluzie la vindecările minunate pe care le operaseră asupra victimelor dezordinilor nervoase. Cu toate acestea, aceşti slujitori trataseră cu succes câteva cazuri de posedare reală de spirite. Vorbind de aceste cazuri, Iisus a zis: „Nu-i de mirare că aceste spirite minore neascultătoare vă sunt supuse, căci eu l-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Dar nu vă bucuraţi atâta de aceasta, căci eu vă declar că, de îndată ce mă voi întoarce la Tatăl meu, noi vom trimite spiritul nostru comun chiar în mintea oamenilor, astfel încât aceste câteva rare spirite rătăcite să nu mai poată pătrunde în mintea muritorilor nenorociţi. Eu mă bucur cu voi de faptul că aveţi influenţă asupra oamenilor, dar nu vă mândriţi cu această experienţă. Bucuraţi-vă mai degrabă de a avea numele voastre înscrise în arhivele cerului şi de a fi astfel siguri de a progresa într-o carieră fără de sfârşit de cuceriri spirituale.”

163:6.3 (1807.2) În timpul aceasta, chiar înainte de a participa la cină, Iisus a încercat unul din rarele momente de extaz emoţional la care discipolii săi au avut ocazia să-i fie martori. El a zis: „Îţi mulţumesc, Tată, Domnul cerului şi al pământului, că spiritul a revelat aceste glorii spirituale acestor copii ai împărăţiei, în vreme ce această minunată evanghelie a fost ascunsă deştepţilor şi făţarnicilor. Da, Tată, trebuie să fi fost plăcut ochilor tăi să faci aceasta, şi eu mă bucur să ştiu că vestea cea bună se va răspândi în toată lumea, chiar şi după întoarcerea mea la tine, când mă voi fi apucat de lucrul care mi l-ai dat de îndeplinit. Sunt foarte emoţionat când realizez că tu eşti pe

punctul de a încredinţa orice autoritate mie, că tu singur ştii realmente cine sunt şi că eu singur te cunosc realmente precum şi cei cărora te-am revelat. Când voi fi încheiat această revelaţie către fraţii mei întru carne, eu o voi continua pentru creaturile tale de sus.”

163:6.4 (1807.3) Când Iisus a vorbit astfel Tatălui, el s-a întors către apostolii şi ajutoarele lui pentru a li se adresa: „Binecuvântaţi sunt ochii care văd şi urechile care aud aceste cuvinte. Îngăduiţi-mi să vă zic că mulţi profeţi şi mulţi mari oameni ai epocilor trecute au dorit să contemple lucrurile pe care le zăriţi acum, dar aceasta nu li s-a acordat. Multe dintre generaţiile viitoare ale copiilor luminii, când vor auzi vorbindu-se de ele, vă vor invidia pe voi, care le-aţi văzut şi le-aţi auzit.”

163:6.5 (1807.4) Adresându-se după aceea tuturor discipolilor săi, Iisus a zis: „Voi aţi auzit câte oraşe şi sate au primit vestea cea bună a împărăţiei, şi cum slujitorii şi învăţătorii mei au fost întâmpinaţi de iudei precum şi de gentili. Binecuvântate sunt în adevăr aceste comunităţi care au ales să creadă în evanghelia împărăţiei. Nenorocire însă locuitorilor din Corazin, din Betsaida-Iulia şi din Capernaum, care resping lumina, aceste cetăţi care n-au întâmpinat cu bucurie pe aceşti mesageri. Eu proclam că, dacă puternicele lucrări înfăptuite în aceste locuri ar fi fost în Tyr şi în Sidon, locuitorii acestor oraşe aşa-zise păgâne s-ar fi căit punându-şi cenuşă în cap. În adevăr, în ziua judecăţii, soarta Tyrului şi a Sidonului va fi mult mai suportabilă decât a lor.”

163:6.6 (1807.5) Ziua următoare fiind o zi de sabat, Iisus i-a luat pe cei şaptezeci deoparte şi le-a zis: „În adevăr, m-am bucurat când aţi revenit cu vestea bună că evanghelia împărăţiei fusese bine primită de

atâţia oameni disperaţi în Galileea, în Samaria şi în Iudeea. Dar de ce exaltarea voastră este atât de marcată de surpriză? Oare nu nădăjduiaţi voi că prezentarea mesajului vostru se va manifesta cu putere? Oare aţi plecat cu atât de puţină credinţă în această evanghelie încât reveniţi acum surprinşi de eficacitatea ei? Acum, fără a vrea să vă potolesc entuziasmul, eu ţin să vă pun serios în gardă contra subtilităţilor orgoliului, ale orgoliului spiritual. Dacă aţi putea înţelege căderea lui Lucifer, cel nedrept, voi aţi renunţa cu solemnitate la toate formele de orgoliu spiritual.

163:6.7 (1808.1) ”Voi aţi întreprins marea lucrare de a propovădui omului muritor că el este un fiu al lui Dumnezeu. Eu v-am arătat calea; plecaţi de vă îndepliniţi datoria şi fiţi neobosiţi în a o face bine. Vouă şi tuturor celor care vor veni pe urmele voastre de-a lungul epocilor, îngăduiţi-mi să vă spun că voi fi întotdeauna lângă voi. Chemarea mea este, şi va fi întotdeauna, veniţi la mine voi, toţi care vă osteniţi şi care sunteţi greu încărcaţi, veniţi la mine şi vă voi da odihnă. Acceptaţi jugul meu şi ascultaţi-mă, căci eu sunt adevărat şi loial, şi veţi găsi la mine odihna spirituală pentru sufletele voastre.”

163:6.8 (1808.2) Când au avut ocazia de a pune la încercare făgăduielile Maestrului, ei au constatat că erau adevărate. Şi, din ziua aceea, un număr incalculabil de persoane au pus de asemenea la încercare şi au dovedit fiabilitatea acestor promisiuni.

7. Pregătirile pentru ultima misiune

163:7.1 (1808.3) Cele câteva zile care au urmat au fost foarte animate în tabăra din Pella; s-au încheiat atunci pregătirile pentru misiunea din Pereea. Iisus şi asociaţii lui urmau să întreprindă ultima lor misiune, turneul de trei luni în toată Pereea, care nu s-a terminat decât în momentul intrării Maestrului în Ierusalim pentru desăvârşirea operei sale pământeşti. În tot timpul acestei perioade, cartierul general al lui Iisus şi cei doisprezece apostoli au fost menţinute în tabăra din Pella.

163:7.2 (1808.4) Iisus nu mai avea nevoie să meargă departe pentru a propovădui oamenilor. Ei veneau acum la el în fiecare săptămână în număr tot mai mare, nu numai din toate părţile Palestinei, dar şi din tot imperiul roman şi din Orientul Apropiat. Maestrul a participat cu cei şaptezeci la misiunea din Pereea, dar a petrecut o bună parte din timpul său în tabăra din Pella, propovăduind mulţimii şi instruindu-i pe cei doisprezece. Pe toată durata acestor trei luni, cel puţin zece dintre apostoli au rămas cu Iisus.

163:7.3 (1808.5) Femeile din corpul evanghelic s-au pregătit şi ele să plece două câte două în acelaşi timp cu cei şaptezeci pentru a evangheliza în principalele oraşe din Pereea. Grupul originar de doisprezece femei formase recent un grup mai numeros de alte cincizeci de femei învăţându-le maniera de a vizita căminele şi arta de a-i îngriji pe cei bolnavi şi pe cei năpăstuiţi. Perpetua, soţia lui Simon Petru a devenit membru al acestei noi diviziuni a grupului feminin; i s-a încredinţat, sub ordinele lui Abner, conducerea acestui sector de activitate lărgit al femeilor. După Rusalii, ea a rămas cu ilustrul ei soţ şi l-a însoţit în toate turneele lui misionare. În ziua când Petru a fost răstignit la Roma, ea a fost dată de hrană fiarelor sălbatice din arenă.

Făceau deopotrivă parte din acest nou corp evanghelic feminin soţia lui Filip şi cea a lui Matei, şi mama lui Iacob şi Ioan.

163:7.4 (1808.6) Lucrarea împărăţiei, sub îndrumarea personală a lui Iisus, se pregătea acum să intre în faza sa finală. Aceasta era o fază de profunzime spirituală care contrasta cu cea în care mulţimile, visând la miracole şi umblând după minuni, care l-au urmat pe Maestru în epoca popularităţii sale în Galileea. Totuşi, un anumit număr dintre discipolii lui şi-au conservat mentalitatea lor materială şi n-au reuşit să înţeleagă acest adevăr că împărăţia cerurilor este fraternitatea spirituală a oamenilor întemeiată pe faptul etern al paternităţii universale a lui Dumnezeu.

Cartea Urantia

Capitolul 164

Sărbătoarea dedicării

164:0.1 (1809.1) ÎN TIMP ce se instala tabăra din Pella, Iisus, luându-i cu el pe Nataniel şi pe Toma, au plecat în taină la Ierusalim pentru a asista la sărbătoarea dedicării. Cei doi apostoli nu şi-au dat seama că Maestrul avea de gând să meargă la Ierusalim decât după ce acesta a trecut Iordanul pe la vadul din Bethania. De îndată ce au ghicit intenţia lui de a fi de faţă la sărbătoarea Dedicării, ei l-au dojenit cu cea mai mare seriozitate şi au încercat să-l facă să-şi schimbe hotărârea folosind toate argumentele posibile, dar eforturile lor au fost zadarnice. Iisus era decis să se ducă la Ierusalim. La toate rugăminţile lor şi la avertismentele lor ce stăruiau asupra nechibzuinţei şi primejdiei de a se lăsa la cheremul sanhedrinului, el s-a mărginit să

răspundă: „Aş vrea să dau acestor învăţători ai Israelului încă o şansă de a vedea lumina înainte să-mi fi sunat ceasul.”

164:0.2 (1809.2) Ei şi-au urmat drumul către Ierusalim, cei doi apostoli continuând să-şi exprime temerile şi să-şi formuleze îndoielile lor cu privire la înţelepciunea acestei întreprinderi aparent îndrăzneţe. Ei au ajuns în Ierihon către ora patru şi jumătate şi s-au pregătit să rămână acolo peste noapte.

1. Povestea Bunului Samaritean

164:1.1 (1809.3) În seara aceea, un grup numeros s-a strâns în jurul lui Iisus şi al celor doi apostoli pentru a pune întrebări. Apostolii au răspuns la multe dintre ele, în vreme ce altele au fost abordate de Maestru. În cursul serii, un avocat a căutat să-l antreneze pe Iisus într-o discuţie compromiţătoare zicând: „Maestre, aş vrea să te întreb ce ar trebuie eu să fac pentru a moşteni viaţa veşnică?” Iisus a răspuns: „Ce este scris în Lege şi în Profeţi; cum citeşti tu Scripturile?” Cunoscând atât învăţăturile lui Iisus, cât şi pe cele ale fariseilor, avocatul a răspuns: „să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată forţa ta, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi.” Iisus a zis: „Ai răspuns bine; dacă faci realmente astfel, aceasta te va conduce la viaţa veşnică.”

164:1.2 (1809.4) Dar avocatul nu era în întregime sincer când punea această întrebare. Dornic să se justifice, şi sperând totodată să-l încurce pe Iisus, el s-a apropiat ceva mai mult de Maestru şi s-a încumetat să-i mai pună o întrebare: „Maestre, aş vrea să-mi spui

exact cine este aproapele meu?” Această întrebare era un artificiu pentru a-l determina pe Iisus să facă o declaraţie care să contravină legii iudaice care definea aproapele ca fiind „copilul propriului vostru popor”. Iudeii îi considerau pe toţi ceilalţi ca pe nişte câini păgâni. Cunoscând întrucâtva învăţăturile lui Iisus, avocatul ştia bine că Maestrul gândea în mod diferit; el spera deci să-l determine să spună ceva ce putea fi interpretat ca un atac contra legii sacre.

164:1.3 (1810.1) Dar Iisus îşi dădea seama de mobilul juristului; în loc să cadă în cursă, el a istorisit, auditorilor lui, o povestire susceptibilă de a fi pe deplin apreciată de orice auditor din Ierihon, Iisus a zis: „Un om coborând de la Ierusalim la Ierihon a căzut în mâinile unei bande de tâlhari care l-au jefuit, l-au despuiat, l-au bătut şi, la plecare, l-au lăsat pe jumătate mort. Din întâmplare, un preot urma acelaşi drum şi a sosit, la puţin timp după aceea, la locul unde zăcea rănitul; văzându-l în starea aceea jalnică, el a trecut de partea cealaltă a drumului fără a se opri. Un levit care urma şi el acest drum a trecut, de asemenea, pe partea cealaltă după ce a văzut omul. În acest moment, un samaritean coborând înspre Ierihon, a dat peste rănit şi a văzut că fusese tâlhărit şi bătut. Mînat de compasiune, el a venit la el, i-a legat rănile, vărsând peste ele ulei şi vin, la aşezat pe animalul lui de povară, l-a adus aici, l-a han, şi a avut grijă de el. În dimineaţa zilei următoare, scoţând nişte bani, i-a dat hangiului zicându-i: 'Ai mare grijă de prietenul meu şi, dacă cheltuielile sunt mai mari, te voi răsplăti la întoarcere.' Acum, dă-mi voi să te întreb: Care dintre cei trei trecători era aproapele omului căzut în mâinile tâlharilor?” Când avocatul a băgat de seamă că picase în propria lui cursă, răspunse:

„Cel care a dat dovadă de îndurare.” Şi Iisus a zis: „Mergi şi fă la fel.”

164:1.4 (1810.2) Când avocatul a răspuns: „Cel care a dat dovadă de îndurare” a zis aşa pentru a evita până şi rostirea detestatului nume de samaritean. La întrebarea: „Cine este aproapele meu?”, juristul a fost constrâns să dea răspunsul pe care îl dorea Iisus, pe câtă vreme, dacă Iisus l-ar fi dat el însuşi, aceasta l-ar fi implicat direct într-o inculpare de erezie. Nu numai că Iisus l-a pus în încurcătură pe juristul necinstit, dar le-a şi istorisit auditorilor lui o poveste care era atât o minunată recomandare pentru toţi discipolii săi, cât şi un copleşitor reproş pentru toţi iudeii cu privire la atitudinea lor faţă de samariteni. Şi această povestire a continuat să încurajeze iubirea lor fraternă printre toţi credincioşii de mai târziu în evanghelia lui Iisus.

2. În Ierusalim

164:2.1 (1810.3) Iisus asistase la sărbătoarea Tabernacolelor pentru a putea proclama evanghelia pelerinilor veniţi din toate părţile imperiului. Acum, el mergea la sărbătoarea Dedicării numai cu scopul de a da, sanhedrinului şi conducătorilor iudei, o nouă şansă de a vedea lumina. Principalul eveniment al acestor câteva zile în Ierusalim a avut loc vineri seara la Nicodim, unde se adunaseră cam douăzeci şi cinci de conducători iudei care credeau în învăţătura lui Iisus. În acest grup se găseau paisprezece oameni care erau pe atunci, sau urmau cât de curând să fie, membri ai sanhedrinului. Eber, Matadormus şi Iosif din Arimatia asistau şi ei la întrunire.

164:2.2 (1810.4) În această împrejurare, auditorii lui Iisus erau toţi oameni instruiţi, şi atât ei, cât şi cei doi apostoli au fost uimiţi de deschiderea şi de profunzimea remarcilor pe care Maestrul le-a făcut înaintea acestui grup distins. De pe vremea când propovăduise în Alexandria, în Roma şi în insulele Mediteranei, Iisus nu mai dăduse dovadă de atâta erudiţie, nici de o asemenea înţelegere a chestiunilor umane, atât cele religioase, cât şi cele laice.
164:2.3 (1810.5) La sfârşitul acestei mici reuniuni, toţi auditorii s-au despărţit, intrigaţi de personalitatea Maestrului, fermecaţi de graţia manierelor lui şi plini de iubire pentru el. Ei încercaseră să dea sfaturi lui Iisus cu privire la dorinţa sa de a câştiga de partea cauzei sale pe ceilalţi membri ai sanhedrinului. Maestrul ascultase cu atenţie, dar în tăcere, toate propunerile lor. El ştia bine că nici unul din planurile lor nu ar izbuti. Simţea că majoritatea conducătorilor iudei n-ar accepta niciodată evanghelia împărăţiei; el le-a dat totuşi tuturor această nouă şansă de a face ei înşişi alegerea. Însă, plecând de acolo în seara aceea cu Nataniel şi cu Toma la adăpostul lor de pe Muntele Măslinilor, Maestrul încă nu hotărâse metoda pe care o va adopta pentru a atrage, încă o dată, asupra lucrării sale, atenţia sanhedrinului.
164:2.4 (1811.1) Nataniel şi Toma au dormit puţin în noaptea aceea; ei erau prea nedumeriţi de ceea ce auziseră la Nicodim. Au reflectat mult timp la remarca finală a lui Iisus referitoare la o ofertă a foştilor membri şi a membrilor actuali ai sanhedrinului de a-l însoţi înaintea celor şaptezeci. Maestrul a zis: „Nu, fraţii mei, asta n-ar servi la nimic. Voi veţi spori mânia, care va cădea pe capul vostru, fără a potoli câtuşi de puţin în lume ura pe care mi-o poartă ei. Mergeţi fiecare şi ocupaţi-vă de treburile Tatălui după cum vă va îndruma

spiritul, în vreme ce eu voi atrage, o dată mai mult, atenţia lor asupra împărăţiei după cum mă va îndruma Tatăl meu.”

3. Vindecarea cerşetorului orb

164:3.1 (1811.2) În dimineaţa următoare, Iisus şi cei doi apostoli au mers la Marta în Bethania pentru a lua micul dejun, apoi s-au dus degrabă la Ierusalim. În această dimineaţă de sabat, pe când cei trei oameni se apropiau de templu, ei au întâlnit un cerşetor binecunoscut, născut orb, care era aşezat pe locul lui obişnuit. Cerşetorii nu cereau, nici nu primeau pomeni în ziua de sabat, dar aveau permisiunea de a se aşeza în locul lor obişnuit. Iisus s-a oprit şi, în timp ce se uita la acest cerşetor născut orb, i-a venit în minte o idee despre maniera de a atrage din nou, asupra misiunii sale pământeşti, atenţia sanhedrinului, a celorlalţi conducători iudei şi a învăţătorilor religioşi.
164:3.2 (1811.3) În vreme ce Maestrul stătea în faţa orbului, căzut adânc pe gânduri, Nataniel s-a gândit la care ar putea fi cauza orbirii omului şi a întrebat: „Maestre, pentru ca acest om să se nască orb, cine a păcătuit, el însuşi sau părinţii lui?”

164:3.3 (1811.4) Rabinii propovăduiau că toate cazurile de orbire din naştere erau pricinuite de păcat. După ei, nu numai că copiii erau concepuţi şi născuţi în păcat, ci un copil se putea naşte orb ca pedeapsă pentru un anume păcat comis de tatăl său. Ei mergeau până la a propovădui că un copil putea păcătui înainte de a se naşte în această lume. Ei mai propovăduiau şi că infirmităţi asemănătoare

puteau să provină de la vreun păcat sau vreo slăbiciune a mamei din vremea când purta sarcina.

164:3.4 (1811.5) În toate aceste regiuni, exista o vagă credinţă în reîncarnare. Mai vechii învăţători iudei, precum şi Platon, Filon şi numeroşi esenieni, tolerau teoria că oamenii puteau culege, într-o încarnare, ceea ce semănaseră într-o existenţă precedentă; se credea că ei ispăşeau, într-o viaţă, păcatele comise în cursul vieţilor anterioare. Maestrului i-a fost greu să-i facă pe oameni să creadă că sufletul lor nu avusese existenţe anterioare.

164:3.5 (1811.6) Totuşi, oricât ar părea de ilogic, în timp ce orbirea era considerată ca rezultând dintr-un păcat, iudeii socoteau cât se poate de meritoriu să dai de pomană acestor cerşetori orbi. Aceştia aveau obiceiul de a rosti întruna trecătorilor: „O, inimi simţitoare, câştigaţi merite ajutându-i pe cei orbi.”

164:3.6 (1811.7) Iisus a abordat discutarea acestui caz cu Nataniel şi cu Toma, nu numai pentru că hotărâse deja să se folosească de acest orb ca mijloc, în ziua aceea, de a atrage din nou, asupra misiunii sale, într-un chip hotărâtor, atenţia conducătorilor iudei, ci şi pentru că el îi încuraja întotdeauna pe apostolii săi să caute adevăratele cauze ale tuturor fenomenelor naturale sau spirituale. El îi avertizase adesea contra tendinţei comune de a atribui cauze spirituale unor evenimente fizice obişnuite.

164:3.7 (1812.1) Iisus a decis să se folosească de acest cerşetor în planurile sale pentru lucrarea zilei, dar, înainte de a face ceva pentru orb, al cărui nume era Iosias, el s-a apucat să răspundă la întrebarea lui Nataniel. Maestrul a zis: „Nici acest om n-a păcătuit, nici părinţii lui, pentru ca lucrările lui Dumnezeu să se manifeste în el. Orbirea i-a

venit în cursul firesc al evenimentelor. Până mai este ziuă, trebuie să îndeplinim lucrările Celui care m-a trimis, căci noaptea are să vină cu siguranţă, şi atunci va fi imposibil să realizăm lucrarea ce avem de gând s-o înfăptuim. Cât timp sunt în lume, eu sunt lumina lumii, dar, peste puţin timp, eu nu voi mai fi cu voi."

164:3.8 (1812.2) Vorbind, Iisus, adresându-se lui Nataniel şi lui Toma, le-a mai zis: „Să creăm vederea acestui orb în această zi de sabat, pentru ca scribii şi fariseii să aibă din plin ocazia pe care o caută, de a-l acuza pe Fiul Omului." Iisus vorbise tot timpul în aşa fel încât şi cerşetorul să-l poată auzi. S-a aplecat după aceea şi a scuipat pe pământ, a amestecat apoi ţărâna cu scuipatul, după care s-a dus la Iosia şi i-a uns ochii lui orbi cu lut zicând: „Fiule, mergi de spală lutul acesta în iazul Siloe şi-ţi vei recăpăta numaidecât vederea." Şi, când Iosia s-a spălat astfel în apa Siloei, s-a întors către prietenii lui şi către familia sa văzându-i.

164:3.9 (1812.3) Până atunci cerşind totdeauna, el nu ştia să facă nimic altceva; deci, când prima înflăcărare datorată creării vederii sale a fost potolită, el a revenit la locul obişnuit unde cerşea de pomană. Când prietenii săi, vecinii săi şi toţi cei care îl cunoscuseră anterior au remarcat că el putea să vadă, au zis cu toţii: „Acesta nu-i cumva Iosia, cerşetorul orb?" Unii spuneau că da, în timp ce alţi spuneau: „Nu, este cineva care seamănă cu el, dar omul acesta poate să vadă." Când l-au întrebat pe Iosia însuşi, el a răspuns: „Eu sunt?"

164:3.10 (1812.4) Când au început să-l întrebe cum a ajuns să vadă, el le-a răspuns: „Un om pe nume Iisus a trecut pe aici şi, pe când vorbea despre mine cu prietenii lui, a amestecat puţin lut cu scuipat, m-a uns pe ochi şi m-a sfătuit să mă duc să mă spăl în iazul Siloe. Am făcut ce

mi-a zis omul acesta, şi îndată mi-am recăpătat vederea. Aceasta s-a petrecut în numai câteva ore, şi încă nu cunosc înţelesul multora dintre lucrurile pe care le văd.” Şi când oamenii care se strânseseră în jurul lui l-au întrebat unde îl puteau găsi pe omul acela ciudat care îl vindecase, Iosia n-a putut răspunde decât că nu ştia nimic despre asta.

164:3.11 (1812.5) A fost vorba acolo de unul dintre cele mai ciudate miracole ale Maestrului. Acest om nu ceruse să fie vindecat. El habar n-avea de faptul că Iisus, care îl trimisese să se spele la Siloe şi i-a făgăduit vederea, era profetul din Galileea care predicase la Ierusalim în timpul sărbătorii Tabernacolelor. Acestui om cu greu îi venea să creadă că avea să-şi recapete vederea, dar oamenii epocii aveau mare încredere în eficienţa salivei unui mare om sau a unui sfânt. Or, după conversaţia cu Iisus cu Nataniel şi cu Toma, Iosia trăsese concluzia că posibilulul lui binefăcător era un mare om, un învăţător erudit sau un sfânt profet; de aceea a făcut aşa cum îl învăţase Iisus.
164:3.12 (1812.6) Iisus avea trei motive pentru a folosi salivă şi argilă, şi pentru a porunci orbului să meargă să se spele în bazinul lui Siloe, care avea o valoare de simbol.

164:3.13 (1812.7) 1. Acest miracol nu era un răspuns la credinţa personală. Era o minune pe care Iisus decisese s-o înfăptuiască în vederea unui ţel ales de el, dar a aranjat asta în aşa fel încât beneficiarul să poată trage un folos durabil.

164:3.14 (1813.1) 2. Întrucât orbul nu solicitase vindecarea şi credinţa sa era slabă, aceste fapte materiale fuseseră sugerate în scopul de a-l încuraja. Iosias credea cu superstiţie în eficacitatea salivei şi ştia că bazinul Siloei era un loc aproape sacru. Probabil nu s-ar fi dus acolo

dacă n-ar fi fost nevoie să se spele de argila cu care fusese uns. Situaţia comporta suficient ceremonial pentru a-l mâna la acţiune.

164:3.15 (1813.2) 3. Iisus avea şi un al treilea motiv pentru a recurge la mijloace naturale în această chestiune excepţională. Acesta era un miracol făcut pur şi simplu în conformitate cu propria sa decizie, şi dorea să-l întrebuinţeze pentru a-i învăţa, pe discipolii lui din vremea aceea şi din toate secolele ulterioare, să nu dispreţuiască sau să neglijeze mijloacele materiale pentru a-i vindeca pe bolnavi. Voia să le propovăduiască că trebuiau să înceteze să mai considere miracolele ca pe singura metodă de vindecare pentru bolile omeneşti.

164:3.16 (1813.3) Redându-i vedere acestui om printr-o operaţie miraculoasă, în această dimineaţă de sabat şi în Ierusalim lângă templu, Iisus avea drept principal scop să lanseze făţiş o provocare sanhedrinului şi tuturor învăţătorilor şi conducătorilor iudei. Aceasta a fost maniera sa de a proclama o ruptură deschisă cu fariseii. El era întotdeauna pozitiv în tot ceea ce făcea. Pentru a aduce aceste probleme în faţa sanhedrinului Iisus a venit la orb cu cei doi ucenici ai lui la începutul după-amiezii acestei zile de sabat, şi a provocat cu bună ştiinţă discuţiile care i-au obligat pe farisei să acorde atenţie miracolului.

4. Iosias înaintea sanhedrinului

164:4.1 (1813.4) În toiul după-amiezii, vindecarea lui Iosia stârnise asemenea controverse în jurul templului, încât şefii sanhedrinului au

decis să convoace consiliul la locul lui obişnuit de reuniune din templu. Ei au făcut asta încălcând o regulă bine stabilită care interzicea reuniunile sanhedrinului în zilele de sabat. Iisus ştia că violarea sabatului era una dintre principalele acuzaţii purtate împotriva lui în momentul încercării finale. El dorea să fie înfăţişat înaintea sanhedrinului sub inculparea de a fi vindecat un orb în ziua de sabat chiar în momentul când înalta curte iudaică, violând ea însăşi regulile pe care ea şi le impusese, aşezându-se să judece acest act de îndurare deliberând asupra chestiunii zilei de sabat.

164:4.2 (1813.5) Dar, de frică, membrii sanhedrinului nu l-au chemat pe Iisus înaintea lor. În loc de asta, eu au trimis mai degrabă după Iosia. După un interogatoriu preliminar, purtătorul de cuvânt al sanhedrinului (din care erau prezenţi vreo cincizeci) a ordonat lui Iosia să povestească ceea ce i se întâmplase. De la vindecarea lui în dimineaţa aceea, Iosia aflase de la Toma, de la Nataniel şi de la alte persoane că fariseii erau supăraţi de vindecarea sa în ziua de sabat şi că aveau probabil să facă necazuri tuturor celor implicaţi. Dar Iosia nu-şi dădea încă seama că Iisus era cel care se chema Eliberatorul. În consecinţă, el a răspuns întrebărilor fariseilor spunând: „Omul acesta a trecut pe acolo, mi-a pus argilă pe ochi şi mi-a zis să mă duc să mă spăl la Siloe, şi acuma văd."

164:4.3 (1813.6) După ce a ţinut un lung discurs, unul dintre fariseii mai bătrâni a zis: „Omul acesta nu se poate să vină de la Dumnezeu. Vedeţi bine că nu respectă sabatul. El încalcă legea, mai întâi modelând lutul, şi apoi trimiţând pe acest cerşetor să se spele la Siloe în ziua de sabat. Un astfel de om nu poate fi un maestru trimis de Dumnezeu."

164:4.4 (1813.7) Atunci, unul dintre fariseii mai tineri, care credea sincer în Iisus a zis: „Dacă omul acesta nu este trimis de Dumnezeu, cum de poate face aceste lucruri? Noi ştim că un păcătos obişnuit nu poate înfăptui astfel de miracole. Îl cunoaştem cu toţii pe acest cerşetor şi ştim că s-a născut orb; acuma vede. Încă veţi mai spune voi că acest profet a înfăptuit toate aceste minuni prin puterea prinţului demonilor?” Şi de fiecare dată când un fariseu se ridica pentru a-l acuza şi denunţa pe Iisus, se ridica un altul pentru a-l încurca cu întrebări stânjenitoare, astfel încât s-a creat între ei o serioasă scindare. Preşedintele a văzut încotro alunecau cu dezbaterea lor. Pentru a domoli discuţia, el s-a pregătit să pună noi întrebări chiar celui în cauză. Întorcându-se către Iosia, a zis: „Ce ai tu de spus despre acest om, despre acest Iisus, de care pretinzi că ţi-a deschis ochii?” Iosia a răspuns: „Eu cred că este un profet.”
164:4.5 (1814.1) Conducătorii au fost foarte tulburaţi şi, neştiind ce să facă, ei au trimis după părinţii lui Iosia pentru a afla de la ei dacă fiul lor era realmente născut orb. Nu voiau să creadă că cerşetorul fusese vindecat.
164:4.6 (1814.2) Se ştia bine, în Ierusalim, nu numai că intrarea în toate sinagogile îi era interzisă lui Iisus, dar toţi cei care credeau în învăţătura sa erau respinşi din sinagogă, excomunicaţi din congregaţia Israelului. Aceasta însemna că ei erau privaţi de toate drepturile lor şi de privilegii de orice fel în toată lumea iudaică, afară de dreptul de dreptul de a cumpăra necesarul pentru a supravieţui.
164:4.7 (1814.3) Părinţii lui Iosia erau nişte biete suflete temătoare. Cu prilejul aducerii lor în faţa sanhedrinului, ei s-au temut deci să vorbească liber. Purtătorul de cuvânt al curţii le-a zis: „Acesta este

fiul vostru? Avem noi motiv să înţelegem că s-a născut orb? Dacă este adevărat, cum se face că acuma poate să vadă?” Atunci, tatăl lui Iosia, sprijinit de mamă, a răspuns: „Ştim că el este fiul nostru şi că s-a născut orb. Cât despre felul în care a început să vadă şi despre persoana care i-a deschis ochii, noi nu ştim nimic. Întrebaţi-l pe el; este major. Să vorbească el pentru sine însuşi.”

164:4.8 (1814.4) L-au chemat apoi înaintea lor pe Iosia, a doua oară. Lor nu le mergea bine în încercarea lor de a face un proces formal, şi unii dintre ei începuseră să se simtă stingheri acţionând astfel într-o zi de sabat. În consecinţă, când l-au chemat pe Iosia, ei au încercat să-l prindă în cursă printr-o altă metodă de atac. Delegatul curţii l-a întrebat pe fostul orb: „De ce nu-l slăveşti tu pe Dumnezeu pentru aceasta? De ce nu zici tu adevărul despre ceea ce s-a întâmplat? Toţi ştim că acest om este un păcătos. De ce refuzi să distingi adevărul? Tu ştii că, tu şi omul acesta, sunteţi amândoi inculpaţi de a fi violat sabatul. Nu vrei tu să-ţi ispăşeşti păcatul recunoscând că Dumnezeu este cel care te-a vindecat, dacă tu pretinzi întruna că ochii tăi au fost deschişi astăzi?”

164:4.9 (1814.5) Dar Iosia nu era nici nătărău, nici lipsit de umor; el i-a răspuns deci delegatului curţii: „Eu nu ştiu dacă acest om este păcătos; este însă un lucru pe care îl ştiu, şi anume că eram orb şi că acuma văd.” Fără a-l putea prinde pe Iosia în cursă, ei au continuat să-l interogheze şi l-au întrebat: Cum anume ţi-a deschis el ochii? Ce ţi-a făcut realmente? Ce ţi-a zis? Ţi-a cerut el să crezi în noi?”

164:4.10 (1814.6) Iosia a replicat puţin nerăbdător: „V-am zis întocmai cum s-a petrecut totul. Dacă n-aţi crezut mărturia mea, de ce vreţi s-o auziţi din nou? Aţi vrea oare şi voi ca din întâmplare să deveniţi

discipolii lui? Când Iosias a vorbit astfel, reuniunea sanhedrinului a luat sfârşit în dezordine şi aproape în violenţă căci liderii sau năpustit asupra lui Iosia ţipând de mânie: „Tu poţi vorbi de a fi discipol al acestui om, dar noi suntem discipolii lui Moise şi propovăduim legile lui Dumnezeu. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit prin Moise şi propovăduim legile lui Dumnezeu. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit prin Moise, dar, cât despre acest Iisus, noi nu ştim de unde vine."

164:4.11 (1814.7) Atunci Iosias a urcat pe un scaun şi a strigat foarte tare tuturor celor care îl puteau auzi: „Ascultaţi, voi, care vă pretindeţi învăţătorii întregului Israel, vă declar că există în toate acestea o mare minune, de vreme ce mărturisiţi că nu ştiţi de unde vine omul acesta, şi totuşi ştiţi cu certitudine prin mărturiile auzite, cum că el mi-a deschis ochii. Cu toţii ştim că Dumnezeu nu înfăptuieşte astfel de lucrări pentru nelegiuiţi. Dumnezeu nu face un asemenea lucru decât la cererea unui sincer adorator pentru un om sfânt şi pentru unul just. Voi ştiţi că de la începutul lumii nu s-a auzit niciodată vorbindu-se de deschiderea ochilor unui orb din naştere. Deci, uitaţi-vă toţi la mine şi daţi-vă seama de ceea ce s-a făcut astăzi la Ierusalim! Eu vă zic, dacă omul acesta nu venea de la Dumnezeu, el nu putea face asta." Membrii sanhedrinului au plecat furioşi şi confuzi strigând la el: „Tu eşti născut pe de-a-ntregul în păcat, şi pretinzi acum să ne înveţi? Poate că nu te-ai născut realmente orb şi, chiar dacă ochii tăi au fost deschişi în ziua de sabat, asta s-a datorat prinţului demonilor." Ei s-au dus îndată la sinagogă pentru a-l exclude pe Iosias.

164:4.12 (1815.1) Iosias a abordat această încercare cu vagi noţiuni despre Iisus şi despre natura tămăduirii sale. Cea mai mare parte a mărturiei pe care a dat-o cu atâta inteligenţă şi curaj înaintea acestui

tribunal suprem al întregului Israel, s-a dezvoltat în mintea sa pe măsură ce procesul continua în maniera aceasta injustă şi lipsită de echitate.

5. Învăţăturile sub tinda lui Solomon

164:5.1 (1815.2) În tot timpul în care, violând sabatul, această şedinţă a sanhedrinului se derula într-una din sălile templului, Iisus se plimba prin apropiere şi propovăduia poporului sub Tinda lui Solomon. El spera că va fi convocat în faţa sanhedrinului şi îi va putea anunţa buna vestire a libertăţii şi a bucuriei filiaţiei divine din regatul lui Dumnezeu. Dar ei se temeau să trimită după el. Erau întotdeauna descumpăniţi de subitele apariţii în public ale lui Iisus în Ierusalim. Iisus le dădea acum prilejul după care căutaseră cu atâta ardoare, dar se temeau să-l cheme în faţa sanhedrinului, chiar şi ca martor, şi se temeau încă mai mult să-l aresteze.

164:5.2 (1815.3) Era în mijlocul iernii la Ierusalim, şi oamenii căutau să se adăpostească cât de cât sub Tinda lui Solomon. Câtă vreme Iisus zăbovea acolo, mulţimile i-au pus un mare număr de întrebări, şi el le-a propovăduit mai mult de două ore. Câţiva învăţători iudei au căutat să-l prindă în cursă întrebându-l public: „Cât timp ne vei ţine în aşteptare? Dacă tu eşti Mesia, de ce nu ne-o zici de-a dreptul?” Iisus a zis: „Eu v-am vorbit de multe ori de mine însumi şi de Tatăl meu, dar voi n-aţi vrut să mă credeţi. Nu vedeţi oare că lucrările pe care le-am înfăptuit în numele Tatălui meu stau mărturie pentru mine? Dar mulţi dintre voi nu cred, deoarece voi nu aparţineţi turmei mele. De

învăţătorul adevărului sunt atraşi numai cei cărora le este foame de adevăr şi sete de dreptate. Oile mele ascultă vocea mea, eu le cunosc şi ele mă urmează. Şi, tuturor celor care urmează învăţătura mea, eu le dau viaţa eternă; ei nu vor pieri niciodată şi nimeni nu-i va smulge din mâna mea. Tatăl meu, care mi-a dat aceşti copii, este mai mare decât toţi, astfel încât nimeni nu-i poate smulge din mâinile Tatălui meu. Tatăl şi cu mine suntem una.” Câţiva iudei necredincioşi s-au repezit către un loc unde se încă construia la o aripă a templului pentru a aduna nişte pietre şi a arunca cu ele în Iisus, dar credincioşii i-au împiedicat.

164:5.3 (1815.4) Iisus şi-a continuat învăţătura: „Eu v-am arătat multe lucrări ale Tatălui înfăptuite din iubire şi, acum vă întreb pentru care dintre aceste lucrări bune vă gândiţi să mă loviţi cu pietre?” Unul dintre farisei a zis: „Nu vrem să te lovim cu pietre pentru nici una dintre lucrările tale bune, ci din pricina blasfemiilor tale, căci, fiind un om, tu îndrăzneşti să te faci egalul lui Dumnezeu.” Şi Iisus a răspuns: „Voi îl acuzaţi pe Fiul Omului de blasfemie pentru că aţi refuzat să mă credeţi atunci când v-am declarat că am fost trimis de Dumnezeu. Dacă nu îndeplinesc lucrările lui Dumnezeu, nu mă credeţi, dar dacă îndeplinesc lucrările lui Dumnezeu, chiar dacă voi nu credeţi în mine, mă gândeam că veţi crede în lucrări. Ca să fiţi siguri de ceea ce proclam, eu vă afirm din nou că Tatăl este în mine şi eu sunt în Tată; aşa cum Tatăl locuieşte în mine, eu voi locui în fiecare dintre cei care cred în această evanghelie.” La auzul acestor cuvinte, mulţi dintre auditori au mers în grabă să caute pietre pentru a arunca în el, dar el a ieşit din incinta templului. El i-a regăsit pe Nataniel şi Toma care

asistaseră la şedinţa sanhedrinului, şi a aşteptat cu ei, lângă templu, ca Iosia să iasă din sala de consiliu.

164:5.4 (1816.1) Iisus şi cei doi apostoli nu s-au dus să-l caute pe Iosia acasă la el decât după ce au aflat de excomunicarea lui din sinagogă. Sosind la casa lui Iosia, Toma l-a chemat în curte şi Iisus i-a zis: „Iosia, crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Şi Iosia a răspuns: „Spune-mi cine este ca să pot crede în el.” Iisus a zis: „L-ai văzut şi l-ai auzit, este cel care îţi vorbeşte acum.” Şi Iosia a zis: „Doamne, eu cred.” Apoi, a căzut în genunchi, în semn de adorare.

164:5.5 (1816.2) Când Iosia a aflat că fusese exclus din sinagogă, a fost la început foarte deprimat, dar după aceea foarte încurajat când Iisus i-a poruncit să se pregătească numaidecât să-l însoţească în tabăra din Pella. Acest candid locuitor al Ierusalimului fusese într-adevăr excomunicat dintr-o sinagogă iudaică, dar iată că Creatorul unui univers l-a condus pentru a-l asocia cu nobleţea spirituală a acelui timp şi a acelei generaţii.

164:5.6 (1816.3) Iisus a ieşit apoi din Ierusalim pentru a nu mai reveni înainte de apropierea zilei când va fi gata să părăsească lumea aceasta. Maestrul s-a reîntors la Pella cu Iosia şi cei doi apostoli. Şi s-a adeverit că Iosia a fost unul dintre aceia care au dat roade dintre beneficiarii ajutorului miraculos al Maestrului, căci el a devenit, pentru tot restul vieţii, un predicator al evangheliei împărăţiei.

Cartea Urantia

Capitolul 165

Misiunea din pereea începe

165:0.1 (1817.1) Abner, fostul conducător al celor doisprezece apostoli ai lui Ioan Botezătorul, nazarineean şi cândva conducătorul şcolii nazarineene din Engandi, era acuma conducătorul celor şaptezeci de mesageri ai împărăţiei. Marţi 3 ianuarie din anul 30, el i-a convocat pe asociaţii lui şi le-a dat instrucţiunile finale înainte de a-i trimite în misiune în toate oraşele şi satele din Pereea. Această misiune în Pereea a continuat vreme de aproape trei luni şi a fost ultima slujire a Maestrului. După această misiune, Iisus a mers direct la Ierusalim pentru a trece prin ultimele experienţe ale întrupării sale. Secondaţi de sprijinul periodic al lui Iisus şi al celor doisprezece apostoli, cei şaptezeci de evanghelişti au activat în oraşele şi satele următoare, precum şi în vreo cincizeci de alte sate: Zafon, Gadara, Macad,

Arbela, Ramat, Edrei, Bosora, Caspin, Miseph, Gersa, Ragaba, Sucot, Amatus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Iogbehah, Gilead, Net-Nimrah, Tyrus, Eleala, Livias, Hesbon, Calirhoe, Bet-Peor, Shitim, Sibmah, Mebeda, Bet-Meon, Areopolis şi Aroer.

165:0.2 (1817.2) În tot acest turneu din Pereea, corpul evanghelic feminin, care număra acum şaizeci şi doi de membri, a luat în seama sa cea mai mare parte a îngrijirii celor bolnavi. Aceasta a fost perioada finală de dezvoltare a aspectelor spirituale superioare ale evangheliei împărăţiei, şi, în consecinţă, n-a fost înfăptuit nici un miracol. În nici o altă regiune a Palestinei apostolii şi discipolii lui Iisus n-au făcut o lucrare atât de aprofundată şi, nicăieri altundeva, învăţătura Maestrului n-a fost acceptată la aşa mare scară de clasele superioare de cetăţeni.

165:0.3 (1817.3) În vremea aceasta, Pereea era populată aproape în egală măsură de gentili şi de iudei. În ansamblu, iudeii fuseseră îndepărtaţi din aceste regiuni pe vremea lui Iuda Macabeu. Pereea era provincia cea mai frumoasă şi cea mai pitorească din toată Palestina. Iudeii o numeau în general „ţinutul de dincolo de Iordan”.

165:0.4 (1817.4) În această perioadă, Iisus şi-a împărţit timpul între tabăra din Pella şi deplasările cu cei doisprezece pentru a-i asista pe cei şaptezeci în diversele oraşe în care propovăduiau şi predicau. Potrivit instrucţiunilor lui Abner, cei şaptezeci au botezat pe toţi credincioşii, deşi Iisus nu-i însărcinase să facă aşa.

1. În tabăra din Pella

165:1.1 (1817.5) În mijlocul lui ianuarie, peste două sute de persoane erau adunate la Pella. Când Iisus se afla în tabără, el propovăduia acestei mulţimi cel puţin o dată pe zi; el vorbea în general la ora nouă dimineaţa dacă nu era împiedicat de ploaie. Petru şi ceilalţi apostoli propovăduiau în toate după-amiezile. Iisus rezerva seara pentru reuniunile obişnuite de întrebări şi răspunsuri cu cei doisprezece şi alţi ucenici avansaţi. Grupurile de seară numărau cam cincizeci de persoane.

165:1.2 (1817.6) La mijlocul lui martie, în momentul în care Iisus a început călătoria sa către Ierusalim, peste patru mii de persoane compuneau vastul auditoriu care îl asculta pe Iisus sau pe Petru predicând în toate dimineţile. Maestrul a decis să termine lucrarea sa pământească într-un moment în care publicul purta pentru mesajul său un mare interes, la apogeul celei de-a doua faze a progresului împărăţiei, faza lipsită de miracol. Căutătorii de adevăr constituiau cele trei cartiere ale mulţimii, dar auditoriul cuprindea de asemenea un mare număr de farisei din Ierusalim şi din alte părţi, precum şi numeroşi necredincioşi şi de şicanatori.

165:1.3 (1818.1) Iisus şi cei doisprezece apostoli şi-au consacrat mult timp mulţimii adunate în tabăra din Pella. Cei doisprezece nu s-au ocupat decât puţin sau deloc de munca exterioară din tabără; aceşti lipseau din timp în timp cu Iisus pentru a face vizite asociaţilor lui Abner. Abner cunoştea foarte bine ţinutul Pereei, căci acesta era domeniul pe care fostul lui maestru Ioan Botezătorul înfăptuise cea mai mare parte a lucrării sale. După ce a pornit misiunea din Pereea, Abner şi cei şaptezeci n-au mai revenit niciodată în tabăra din Pella.

2. Predica despre bunul păstor

165:2.1 (1818.2) O companie de peste trei sute de locuitori ai Ierusalimului, farisei şi alţii, l-au urmărit pe Iisus în nordul Pereei când el s-a pregătit să părăsească domeniul de jurisdicţie al liderilor iudei la sfârşitul sărbătorii Dedicării. În prezenţa acestor învăţători şi lideri iudei, şi a celor doisprezece apostoli, Iisus a ţinut predica sa despre „Bunul Păstor”. După ce a discutat familiar timp de jumate de oră, Iisus, adresându-se unui grup de aproximativ o sută de persoane, a zis:

165:2.2 (1818.3) ”Am multe să vă spun în seara asta. Dat fiind că mulţi dintre voi sunt discipolii mei, iar alţi câţiva - duşmanii mei înverşunaţi, eu vă voi prezenta învăţătura mea sub forma unei parabole. Astfel, fiecare dintre voi va putea lua pentru el ceea ce va primi inima sa.

165:2.3 (1818.4) ”În seara asta, se află înaintea mea oameni dispuşi să moară pentru mine şi pentru evanghelia împărăţiei; mulţi dintre ei se vor jertfi astfel în anii ce vor veni. Pe de altă parte, mai sunt alţii, printre voi, care sunt sclavii tradiţiei; ei m-au urmărit de la Ierusalim şi, sub ocrotirea liderilor lor, care trăiesc în întuneric şi în iluzii, ei caută să-l omoare pe Fiul Omului. Viaţa întrupată pe care o trăiesc actualmente va judeca ambele categorii, adevăraţii păstori şi falşii păstori. Dacă falşii păstori ar fi orbi, atunci n-ar fi vinovaţi de a păcat, dar voi pretindeţi că vedeţi; voi vă prezentaţi ca învăţători în Israel; aceasta pentru că păcatul vostru rămâne peste voi.

165:2.4 (1818.5) ”În vremuri de primejdie, adevăratul păstor îşi adună turma în stână peste noapte. În zorii zilei, el intră în stână pe poartă şi, când cheamă, oile îi cunosc vocea. Orice păstor care pătrunde în stâna altfel decât pe poartă este un hoţ şi un tâlhar. Adevăratul păstor intră în stână după ce paznicul i-a deschis poarta, şi oile sale, cunoscându-i vocea, ies la chemarea sa; odată ce oile care îi aparţin s-au adunat la ieşire, bunul păstor le merge înainte; el le arată calea, şi oile îl urmează. Ele îl urmează pentru că îi cunosc vocea; mulţimea adunată aici în jurul nostru seamănă cu oile fără păstor, dar, când îi vorbim, ea cunoaşte vocea păstorului şi ne urmează; cel puţin cei cărora le este foame de adevăr şi sete de dreptate ne urmează. Unii dintre voi nu aparţin stânei mele; voi nu-mi cunoaşteţi vocea şi nu mă urmaţi. Pentru că sunteţi falşi păstori, oile nu cunosc vocea voastră şi nu vin să vă urmeze.”

165:2.5 (1819.1) Când Iisus a povestit această parabolă, nici unul dintre ei nu i-a pus întrebări. După un moment, el a reluat cuvântul şi a continuat analizând parabola:
165:2.6 (1819.2) ”Voi, care aţi vrea să fiţi păstorii de ajutor ai turmelor Tatălui meu, nu trebuie să fiţi doar lideri vrednici, dar şi să *hrăniţi* turma cu mâncare bună. Voi nu sunteţi păstori buni decât dacă vă conduceţi turmele la păşunile verzi şi pe marginea apelor liniştite.
165:2.7 (1819.3) ”Şi acuma, de teamă ca nu cumva unii dintre voi să înţeleagă prea uşor parabola aceasta, eu declar că sunt poarta stânei Tatălui, şi în acelaşi timp adevăratul păstor al turmelor Tatălui meu. Orice păstor care caută să intre fără mine în stână nu vor reuşi, şi oile nu vor asculta vocea lor. Eu, şi cei care servesc odată cu mine, sunt poarta. Orice suflet care intră pe calea eternă prin mijloacele pe care

eu le-am creat şi ordonat va fi salvat şi-şi va putea continua drumul până la veşnicele păşuni din Paradis.

165:2.8 (1819.4) ”Dar eu sunt totodată şi bunul păstor care merge până la a-şi jertfi viaţa pentru oile lui. Un hoţ pătrunde cu forţa în stână numai ca să fure, să omoare şi să distrugă, dar eu, eu am venit pentru ca voi să puteţi toţi avea viaţa, şi s-o aveţi din abundenţă. Când survine primejdia, mercenarul fuge şi lasă oile să fie împrăştiate şi distruse; dar adevăratul păstor nu fuge la venirea lupului; el îşi ocroteşte turma şi, dacă este necesar, îşi dă viaţa pentru oile sale. În adevăr, în adevăr, vă zic vouă tuturor, prieteni şi duşmani, eu sunt adevăratul păstor. Îi cunosc pe ai mei şi ai mei mă cunosc pe mine. Eu nu voi fugi din faţa primejdiei. Îmi voi termina slujirea desăvârşind voia Tatălui meu, şi nu voi abandona turma pe care Tatăl a dat-o în paza mea.

165:2.9 (1819.5) ”Cu toate acestea, eu am multe alte oi care nu aparţin acestei stâne, şi cuvintele mele nu se aplică numai acestei lumi. Aceste alte oi aud şi cunosc şi ele vocea mea, şi eu am făgăduit Tatălui meu că ele vor fi toate reunite într-o singură fraternitate a fiilor lui Dumnezeu. Atunci, voi veţi cunoaşte cu toţii vocea singurului şi adevăratului păstor, şi veţi recunoaşte toţi paternitatea lui Dumnezeu.

165:2.10 (1819.6) ”Veţi cunoaşte astfel de ce Tatăl mă iubeşte şi a dat toate turmele acestui domeniu în seama mea pentru a le ocroti; aceasta pentru că Tatăl ştie că eu voi fi neclintit în paza stânei, că nu-mi voi părăsi oile şi că, dacă ar fi necesar, n-aş ezita să-mi dau viaţa în slujba multiplelor sale turme. Însă, băgaţi de seamă, dacă îmi abandonez viaţa, mi-o voi redobândi. Nici un om, nici vreo altă

creatură nu poate să-mi ia viaţa. Eu am dreptul şi puterea de a o da, şi am aceeaşi putere şi acelaşi drept de a o redobândi. Voi nu puteţi înţelege asta, dar eu am primit această autoritate de la Tatăl meu chiar şi înainte să fi fost această lume.”

165:2.11 (1819.7) Când au auzit aceste cuvinte, apostoli au fost încurcaţi şi discipolii - stupefiaţi, în vreme ce fariseii din Ierusalim şi din împrejurimi au plecat în toiul nopţii spunând: „Sau este nebun, sau este posedat de diavol. Totuşi, chiar şi anumiţi învăţători din Ierusalim ziceau: „El vorbeşte ca unul care are autoritate. De altfel, cine a mai văzut vreodată un posedat care să deschidă ochii unui orb din naştere sau care să înfăptuiască toate lucrurile minunate pe care le-a înfăptuit omul acesta?”

165:2.12 (1819.8) În dimineaţa zilei următoare, cam jumătate din aceşti învăţători iudei mărturiseau credinţa lor în Iisus, pe când ceilalţi se reîntorceau consternaţi la casele lor, în Ierusalim.

3. Predica de Sabat la Pella

165:3.1 (1819.9) La sfârşitul lui ianuarie, auditoriul din după-amiaza de sabat număra aproape trei mii de persoane. Sâmbătă 28 ianuarie, Iisus a ţinut memorabila predică despre „Încrederea şi Pregătirea Spirituală”. După remarcile preliminare ale lui Simon Petru, Maestrul a zis:

165:3.2 (1820.1) ”Ceea ce am zis de multe ori apostolilor mei şi discipolilor mei, eu proclam acum acestei mulţimi: Nu vă încredeţi în

drojdia fariseilor, care este ipocrizia, născută din prejudecăţi şi hrănită de robia tradiţiei. Totuşi, mulţi farisei sunt cinstiţi în inima lor, şi unii, prezenţi aici, se socotesc printre discipolii mei. Curând, veţi înţelege toată învăţătura mea, căci nu este nimic secret care să nu trebuiască revelat. Ceea ce vă este acum ascuns va fi în întregime dezvăluit când Fiul Omului îşi va fi desăvârşit pe pământ misiunea întrupării sale.

165:3.3 (1820.2) ”Curând, foarte curând, lucrurile pe care duşmanii noştri le plănuiesc acum pe ascuns şi în întuneric vor fi aduse la lumină şi proclamate de pe toate acoperişurile. Dar eu vă zic, prieteni, să nu vă fie frică de ei când vor căuta să-l distrugă pe Fiul Omului. Nu vă temeţi de aceia care poate că sunt capabili să ucidă corpul, dar care n-au apoi nici o putere asupra voastră. Vă implor să nu vă temeţi de nimeni, nici în cer, nici pe pământ, dar să vă bucuraţi în cunoaşterea Celui care are puterea de a vă elibera de orice nedreptate şi de a vă prezenta neprihăniţi înaintea tribunalului unui univers.

165:3.4 (1820.3) ”Nu se vând cinci vrăbii pentru doi dinari? Şi totuşi, când aceste păsări zboară în căutarea hranei lor, nici una dintre ele nu există fără ştirea Tatălui, sursa oricărei vieţi. Pentru păzitorii serafici, chiar şi firele de păr din capul vostru sunt numărate. Dacă toate acestea sunt adevărate, de ce aţi trăi cu teama de numeroasele fleacuri care se ivesc în viaţa voastră de zi cu zi? Eu vă zic: nu vă temeţi, valoraţi mult mai mult decât multe vrăbii.

165:3.5 (1820.4) ”Toţi aceia dintre voi care au avut curajul de a mărturisi credinţa lor în evanghelia mea, eu îi voi recunoaşte curând în faţa îngerilor cerului. Dar cine va fi negat cu bună ştiinţă, înaintea oamenilor, adevărul învăţăturilor mele va fi renegat de păzitorul destinului său până şi înaintea îngerilor cerului.

165:3.6 (1820.5) ”Ziceţi ce vreţi voi despre Fiul Omului; asta vi se va ierta. Dar cine se încumetă să rostească blasfemii împotriva lui Dumnezeu cu greu va găsi iertare. Când oamenii se rătăcesc până într-atâta încât să atribuie cu bună ştiinţă faptele lui Dumnezeu forţelor răului, aceşti rebeli de bună voie au prea puţin intenţia de a căuta iertarea păcatelor lor.
165:3.7 (1820.6) ”Dacă duşmanii noştri vă duc în faţa şefilor sinagogilor şi în faţa altor înalte autorităţi, nu vă preocupaţi de ceea ce ar trebui zis şi nu vă neliniştiţi în legătură cu maniera de a răspunde la întrebările lor, căci spiritul care locuieşte în voi vă va înştiinţa cu certitudine în chiar ceasul acela cu privire la ceea ce trebuie spus în onoarea evangheliei împărăţiei.
165:3.8 (1820.7) ”Câtă vreme veţi mai întârzia în valea hotărârii? De ce zăboviţi între două opinii? De ce un iudeu sau un gentil va ezita să accepte vestea cea bună că el este un fiu al Dumnezeului etern? Cât timp ne va trebui ca să vă convingem să intraţi cu voioşie în posesia moştenirii voastre spirituale? Eu am venit în această lume pentru a vă revela Tatăl şi a vă conduce la el. Am executat prima parte a acestui plan, dar n-am dreptul să îndeplinesc cea dea doua parte fără consimţământul vostru; Tatăl nu obligă niciodată pe nimeni să intre în regat. Invitaţia a fost dintotdeauna şi va rămâne întotdeauna aceeaşi: dacă cineva vrea să intre, să vină şi să se împărtăşească liber din apa vieţii.”

165:3.9 (1820.8) Când Iisus a terminat de vorbit, mulţi dintre cei de faţă s-au dus pentru a fi botezaţi în Iordan de către apostoli, în timp ce Iisus asculta întrebările celor care rămăseseră.

4. Împărţirea moştenirii

165:4.1 (1821.1) În vreme ce apostolii îi botezau pe credincioşi, Maestrul le-a vorbit celor care se mai aflau în preajma sa; şi un tânăr i-a zis: „Maestre, tatăl meu a murit lăsându-ne mie şi fratelui meu multe bunuri, dar fratele meu refuză să-mi dea partea mea. N-ai vrea să-i ceri tu să împartă moştenirea cu mine?” Iisus a fost puţin indignat să-l vadă pe acest tânăr materialist aducând discuţia la o asemenea chestiune de afaceri, dar a profitat de prilej pentru a comunica noi instrucţiuni. Iisus a zis: „Omule, cine m-a însărcinat să fac împărţeala voastră? De unde ai scos ideea că eu mă ocup de treburile materiale ale acestei lumi?” Apoi întorcându-se către toţi cei care îl înconjurau, a zis: „Fiţi atenţi, şi păziţi-vă de pofta nemăsurată; viaţa unui om nu constă în abundenţa bunurilor pe care le posedă. Puterea averii nu aduce fericire, şi bucuria nu provine din bogăţii. Averea, prin ea însăşi, nu este un blestem, dar dragostea de bogăţii te face foarte adesea să te consacri atâtor lucruri ale acestei lumi încât sufletul devine orb la atracţiile magnifice ale realităţilor spirituale ale împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, şi la bucuriile vieţii veşnice în ceruri.

165:4.2 (1821.2) ”Îngăduiţi-mi să vă istorisesc povestea unui om bogat ale cărui pământuri produceau recolte abundente. Când a devenit foarte bogat, el a început să chibzuiască în sinea sa zicând: 'Ce-am să fac cu toate bunurile mele? Am atât de mult că nu mai am loc unde să-mi depozitez bogăţiile.' După ce a meditat la problema sa, a zis:

'Iată ce am să fac. Am să-mi dărâm hambarele şi am să construiesc altele mai mari, astfel încât voi avea mult loc pentru a-mi păstra recoltele şi bunurile. Atunci, voi putea zice sufletului meu: ai o mare avere în rezervă pentru mulţi ani; acum aşează-te în tihnă; mâncă, bea şi fii voios, căci eşti bogat şi bunurile tale sunt şi mai abundente.'
165:4.3 (1821.3) ”Însă acest bogat era totodată nesimţit. Răspunzând necesităţilor materiale ale minţii sale şi ale corpului său, el neglijase să acumuleze comori în ceruri pentru satisfacerea spiritului său şi pentru mântuirea sufletului său. Chiar şi aşa, el nu trebuia să se bucure de plăcerea de a consuma bunurile sale înmagazinate, căci, chiar în seara aceea, sufletul i-a fost cerut înapoi. În noaptea aceea, tâlharii au pătruns casa sa pentru a-l omorî şi, după ce prădaseră bunurile sale, au dat foc la ceea ce rămăsese. Cât despre proprietate, pe care hoţii n-o puteau lua cu ei, moştenitorii omului bogat s-au bătut între ei pentru ea. Omul acesta îngrămădise comori pentru el însuşi pe pământ, dar nu era bogat în faţa lui Dumnezeu.”

165:4.4 (1821.4) Iisus l-a tratat astfel pe tânăr şi moştenirea sa, pentru că ştia că dificultăţile sale proveneau din pofta sa nemăsurată. Chiar dacă nu ar fi fost acesta cazul, Maestrul n-ar fi intervenit, căci el nu se amesteca niciodată în treburile temporare, nici măcar în acelea ale apostolilor săi, şi cu atât mai puţin în cele ale discipolilor lui.
165:4.5 (1821.5) Când Iisus şi-a încheiat povestea, un alt om s-a ridicat şi l-a întrebat: Maestre, eu ştiu că apostolii şi-au vândut posesiunile pământeşti pentru a te urma, şi că au totul în comun, aşa cum o fac esenienii. Dar ţii tu oare ca şi noi, care suntem discipolii tăi, să facem la fel? Este oare un păcat faptul de a poseda o avere cinstită? La întrebarea aceasta, Iisus a răspuns: „Prietene, nu este un păcat să ai o

avere cinstită; dar este un păcat să converteşti o avere de bunuri materiale în *comori* susceptibile de a absorbi interesul vostru şi de a vă abate afecţiunea voastră de la devoţiunea faţă de ţelurile spirituale ale împărăţiei. Nu este un păcat să deţii posesiuni cinstite pe pământ, cu condiţia ca *comoara* voastră să fie în cer, căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră. Există de asemenea o mare deosebire între averea care conduce la poftă nemăsurată şi la egoism, şi averea deţinută şi cheltuită în spiritul gerării de către cei care dispun de o abundenţă de bunuri ale acestei lumi şi contribuie cu atâta generozitate la sprijinirea celor care consacră toate energiile lor lucrării împărăţiei. Mulţi dintre voi, aici prezenţi şi lipsiţi de bani, sunt hrăniţi şi adăpostiţi în satul de corturi vecin pentru că bărbaţi şi femei bogaţi şi mărinimoşi au predat, în scopul acesta, fonduri gazdei voastre David Zebedeu.
165:4.6 (1822.1) Dar nu uitaţi că în ultimă instanţă averea nu este durabilă. Dragostea de bogăţii umbreşte prea adesea viziunea spirituală, şi chiar o distruge. Nu omiteţi să recunoaşteţi pericolul de a vedea banii devenind stăpânul vostru, iar nu servitorul vostru."

165:4.7 (1822.2) Iisus n-a propovăduit şi n-a aprobat niciodată necupătarea, trândăvia, nepăsarea în asigurarea familiei sale cu necesarul pe planul material, sau faptul de a depinde de pomeni. În schimb, el a propovăduit că treburile materiale şi temporale trebuie să fie subordonate bunăstării sufletului şi progresului naturii spirituale în împărăţia cerurilor.

165:4.8 (1822.3) După aceea, în timp ce mulţimea cobora către fluviu pentru a asista la botezuri, primul interlocutor a revenit pentru a sta de

vorbă între patru ochi cu Iisus, despre moştenirea sa, căci el socotea că Iisus îl tratase cu asprime. După ce l-a ascultat din nou, Maestrul i-a zis: „Fiule, de ce laşi să-ţi scape prilejul de a te hrăni cu pâinea vieţii într-o zi ca aceasta, şi te abandonezi tendinţei tale către pofta nemăsurată? Tu nu şti că legile succesorale iudaice vor fi aplicate cu justeţe dacă mergi cu plângerea ta la tribunalul sinagogii? Nu vezi că munca mea constă în a mă asigura că tu cunoşti ceea ce ţine de moştenirea ta celestă? N-ai citit tu în Scripturi: 'Cel care devine bogat prin exces de precauţie şi de zgârcenie îşi primeşte răsplata?' El a zis: Am găsit tihna, şi acum voi putea mânca mereu din bunurile mele, dar el nu ştie ce va aduce timpul, şi nici că va trebui să lase aceste lucruri altora când va muri. Şi n-ai citit oare porunca: 'Nu te lăcomi?' Şi de asemenea: 'Ei au mâncat şi s-au săturat, şi s-au îngrăşat şi după aceea s-au întors către alţi dumnezei.' Ai citit în Psalmi că Domnul îi detestă pe cei hrăpăreţi, şi că 'puţinul pe care-l posedă un om just valorează mai mult decât bogăţiile multor oameni şireţi.' 'Dacă averea ta sporeşte, nu-i ataşa şi inima ta.' Ai citit pasajul în care Ieremia a zis: 'Bogatul să nu se slăvească în bogăţiile sale.' Ezechiel a exprimat adevărul zicând: 'Cu gura lor, ei dau semne de dragoste, dar inima lor este ataşată de câştigurile lor egoiste.'

165:4.9 (1822.4) Iisus i-a cerut tânărului să plece zicându-i: „Fiule, ce profit vei avea câştigând lumea întreagă dacă îţi pierzi sufletul?”

165:4.10 (1822.5) Un alt om ce stătea pe aproape a întrebat cum vor fi trataţi cei bogaţi în ziua judecăţi, şi Iisus a răspuns: „Eu n-am venit să judec nici pe bogaţi, nici pe săraci; vieţile pe care le vor trăi oamenii sunt ceea ce îi va judeca pe toţi. Cât despre restul ce ţine de judecarea

celor bogaţi, orice persoană care a dobândit o mare avere va trebui să răspundă la cel puţin următoarele trei întrebări:

165:4.11 (1822.6) ”1. Câtă avere ai strâns?

165:4.12 (1822.7) ”2. Cum ai dobândit-o?

165:4.13 (1822.8) ”3. Cum te-ai folosit de ea?”

165:4.14 (1822.9) După aceea, Iisus s-a retras în cortul său pentru a se odihni acolo un moment înainte de masa de seară. Când apostolii au terminat cu botezatul, au venit şi ei şi ar fi vrut să stea de vorbă cu el despre bogăţiile de pe pământ şi despre comoara din cer, dar Maestrul dormea.

5. Convorbirile apostolilor despre bogăţie

165:5.1 (1823.1) În seara aceea după cină, când Iisus şi cei doisprezece apostoli s-au reunit pentru convorbirea lor zilnică, Andrei a întrebat: „Maestre, în vreme ce noi îi botezam pe credincioşi, tu ai vorbit mult timp mulţimii rămase, iar noi n-am auzit ce ai spus. N-ai vrea să repeţi pentru binele nostru?” Ca răspuns la cererea lui Andrei, Iisus a zis:

165:5.2 (1823.2) ”Da, Andrei, am să vă vorbesc despre aceste chestiuni legate de avere şi despre mijloacele de trai, dar ceea ce vă voi zice, vouă apostolilor mei, va trebui să se deosebească întrucâtva de cuvintele adresate discipolilor şi mulţimii; într-adevăr, voi aţi părăsit totul, nu numai pentru a mă urma, ci şi pentru a primi hirotonisirea de

ambasadori ai împărăţiei. Aveţi deja mai mulţi ani de experienţă şi ştiţi că Tatăl, al cărui regat îl proclamaţi, nu vă va abandona. Voi v-aţi consacrat viaţa slujirii împărăţiei; deci, nu vă nelinişţiţi şi nu vă îngrijoraţi din cauza lucrurilor vieţii temporale, pentru ceea ce mâncaţi, nici măcar pentru corpul vostru şi pentru veşmintele pe care le purtaţi. Bunăstarea sufletului valorează mai mult decât mâncarea şi băutura; progresul în spirit transcende cu mult nevoia de haine. Dacă sunteţi înclinaţi să puneţi la îndoială siguranţa pâinii voastre zilnice, gândiţi-vă la corbi; ei nici nu seamănă, nici nu culeg; ei n-au nici magazii, nici hambare, şi totuşi Tatăl procură hrană tuturor acelora dintre ei care o caută. Cu cât valoraţi voi mai mult decât o mulţime de păsări! În plus, toată frământarea voastră sau îndoielile care vă rod nu pot face nimic pentru a vă satisface nevoile voastre materiale. Care dintre voi, prin nelinişţea sa, poate adăuga un lat de-o palmă la statura lui sau o zi vieţii sale? Din moment ce aceste chestiuni nu depind de voi, de ce vă gândiţi cu îngrijorare la aceste probleme?

165:5.3 (1823.3) ”Gândiţi-vă la crini şi la cum cresc ei; ei nici nu se trudesc nici nu torc, şi cu toate astea vă zic că, în toată gloria sa, Solomon însuşi n-a fost înveşmântat ca unul dintre ei. Dacă Dumnezeu îmbracă astfel buruiana câmpului, care azi este vie şi mâine va fi tăiată şi azvârlită în foc, cu cât mai mult vă va îmbrăca pe voi, ambasadorii împărăţiei celeste. Oameni cu puţină credinţă! Când vă veţi consacra din toată inima proclamării evangheliei împărăţiei, voi nu va mai trebui să aveţi gânduri de îndoială în legătură cu subzistenţa persoanelor voastre şi a familiilor pe care le-aţi părăsit. Dacă vă dăruiţi cu adevărat viaţa evangheliei, voi veţi trăi prin evanghelie. Dacă sunteţi numai nişte ucenici credincioşi, trebuie să vă

câştigaţi propriul vostru trai şi să contribuiţi la întreţinerea tuturor celor care propovăduiesc, predică şi vindecă. Dacă vă nelinişţiţi cu privire la hrana voastră şi la băutura voastră, prin ce vă deosebiţi voi de naţiunile lumii care caută aceste necesităţi cu atâta sârguinţă? Consacraţi-vă muncii voastre cu convingerea că Tatăl meu şi cu mine, ştim amândoi că aveţi nevoie de aceste lucruri. Îngăduiţi-mi să vă asigur, o dată pentru totdeauna că, dacă vă dedicaţi viaţa lucrării împărăţiei, toate nevoile voastre reale vor fi satisfăcute. Căutaţi lucrul mai mare, şi veţi găsi că cele mai mici sunt conţinute în el; cereţi lucrurile celeste, şi lucrurile pământeşti vor fi incluse în ele. Umbra este sigur că urmează substanţa.

165:5.4 (1823.4) ”Voi nu sunteţi decât un grup mic, dar, dacă aveţi credinţă, dacă frica nu vă face să vă poticniţi, eu vă declar că marea plăcere a Tatălui meu este de a vă da această împărăţie. Voi v-aţi strâns comorile în locul unde pungile nu se învechesc, unde nici un hoţ nu vă poate despuia, unde nici o molie nu poate distruge. Aşa cum am zis şi poporului, acolo unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră.

165:5.5 (1824.1) Dar în lucrarea care tocmai ne aşteaptă, şi în aceea care veţi rămâne ca s-o îndepliniţi după reîntoarcerea mea alături de Tatăl meu, voi veţi fi puşi la grea încercare. Trebuie să fiţi cu toţii în gardă contra fricii şi a îndoielilor. Fiecare dintre voi să-şi încingă şalele mental şi să-şi ţină lampa aprinsă. Conduceţi-vă ca şi oamenii care veghează aşteptând ca stăpânul lor să revină de la petrecerea căsătoriei, astfel încât în clipa în care va veni şi va bate, veţi putea repede să-i deschideţi. Stăpânul îi va binecuvânta pe aceşti servitori vigilenţi pe care îi va găsi fideli la această mare ocazie. Stăpânul le va

cere atunci să se aşeze, în timp ce el însuşi îi va servi. În adevăr, în adevăr, vă zic, o criză este iminentă, în viaţa voastră; vă revine să vegheaţi şi să fiţi gata.
165:5.6 (1824.2) Voi înţelegeţi bine că nici un om nu ar lăsa pe un hoţ să pătrundă cu forţa în casa sa dacă ar cunoaşte ora la care ar trebui să vină hoţul. Vegheaţi deci şi asupra voastră, căci, la ora la care veţi bănui cel mai puţin, şi într-un fel în care nu vi-l închipuiţi, Fiul Omului va pleca de aici.”

165:5.7 (1824.3) Cei doisprezece au rămas aşezaţi, câteva minute în tăcere. Ei auziseră deja mai înainte unele dintre aceste avertismente, dar niciodată în cadrul în care Iisus tocmai li-l prezenta.

6. Răspunsul la întrebarea lui Petru

165:6.1 (1824.4) În timp ce şedeau gânditori, Simon Petru a întrebat: „Povesteşti tu parabola asta pentru noi, apostolii tăi, sau este destinată tuturor discipolilor?” Iisus a răspuns:

165:6.2 (1824.5) ”În ceasul încercării, sufletul omului este revelat; încercarea dovedeşte ceea ce este realmente în inima sa. Când un servitor este încercat şi calificat, atunci stăpânul casei îl poate pune peste gospodăria sa şi să lase în seama acestui intendent grija de a veghea la hrănirea şi la nevoile copiilor săi. Tot aşa, voi şti în curând cui pot eu încredinţa bunăstarea copiiilor mei după reîntoarcerea mea la Tatăl meu. Aşa cum stăpânul casei va încredinţa, servitorului fidel şi încercat, treburile familiei sale, şi eu, la fel, voi înălţa, în treburile

împărăţiei mele, pe aceia care vor suporta încercările din ceasul acesta.

165:6.3 (1824.6) ”Însă, dacă servitorul este indolent şi începe să zică în inima sa 'stăpânul meu îşi întârzie înapoierea', dacă începe să se poarte urât cu ceilalţi servitori, şi să mănânce şi să bea cu beţivii, atunci, stăpânul va sosi într-un moment în care servitorul nu se va aştepta, şi găsindu-l infidel, îl va izgoni în dizgraţie. Veţi face bine să vă pregătiţi pentru ziua când veţi fi vizitaţi pe loc şi pe neaşteptate. Amintiţi-vă că mult *v- a fost* dat. Vă va fi deci mult cerut. Nişte teribile încercări sunt iminente pentru voi. Trebuie să trec printr-un botez şi rămân de veghe până ce este îndeplinit. Voi predicaţi pacea pe pământ, dar misiunea mea aduce pace în treburile materiale ale oamenilor - cel puţin nu înainte de o anumită vreme. Dacă doi membri ai unei familii cred în mine şi alţi trei resping evanghelia, nu va rezulta din asta decât divizare. Prieteni, părinţi şi persoane dragi sunt nevoite să se ridice unii contra altora din cauza evangheliei pe care v-o predic eu. Este adevărat că fiecare credincios se va bucura în inima sa de o mare pace durabilă, dar pacea pe pământ nu va veni înainte ca toţi oamenii să fie pregătiţi să creadă şi să intre în glorioasa lor moştenire de filiaţie cu Dumnezeu. În ciuda acestui lucru, mergeţi, în lumea largă, ca să proclamaţi această evanghelie tuturor naţiunilor, fiecărui bărbat, fiecărei femei şi fiecărui copil.”

165:6.4 (1824.7) Astfel s-a încheiat o zi de sabat activă şi foarte plină. În dimineaţa zilei următoare Iisus şi cei doisprezece s-au dus în cetăţile din nordul Pereei pentru a vorbi cu cei şaptezeci care lucrau în aceste regiuni sub supravegherea lui Abner.

Cartea Urantia

<< Capitolul 165 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 167 >>

Capitolul 166

Ultimul turneu în Pereea de nord

166:0.1 (1825.1) DE PE 11 până pe 20 februarie, Iisus şi cei doisprezece au făcut un tur, în Pereea de nord, în toate oraşele în care activau asociaţii lui Abner şi femeile corpului evanghelic, ei au aflat că aceşti mesageri ai evangheliei se descurcau bine, şi Iisus a atras, în repetate rânduri, atenţia apostolilor asupra faptului că se putea răspândi evanghelia împărăţiei fără acompaniamentul miracolelor sau al minunilor.

166:0.2 (1825.2) Toată această misiune de trei luni în Pereea a fost îndeplinită cu succes şi cu doar puţin ajutor din partea celor doisprezece apostoli. Din momentul acela, evanghelia a reflectat mai

mult *învăţăturile* lui Iisus decât personalitatea sa. Dar discipolii lui n-au urmat mult timp instrucţiunile sale; de fapt, la puţină vreme după moartea şi reînvierea lui Iisus, ei s-au îndepărtat de învăţăturile lui şi au început să construiască Biserica primitivă în jurul conceptelor miraculoase şi ale amintirilor preamărite ale personalităţii sale atât divine, cât şi umane.

1. Fariseii la Ragara

166:1.1 (1825.3) Pe 18 februarie, în ziua de sabat, Iisus se afla în Ragaba, unde trăia un fariseu bogat pe nume Nataniel. Un mare număr de alţi farisei îl urmau pe Iisus şi pe cei doisprezece în turneul din ţară. Nataniel a pregătit deci, pentru această dimineaţă de sabat, un mic dejun pentru toţi, vreo douăzeci de persoane, şi l-a invitat pe Iisus ca gazdă de onoare.
166:1.2 (1825.4) În momentul în care Iisus a sosit la acest mic dejun, marea parte a fariseilor, precum şi doi sau trei jurişti, erau deja acolo, aşezaţi la masă. Maestrul a luat îndată loc la stânga lui Nataniel fără a trece pe la vasele de apă pentru a se spăla pe mâini. Mulţi dintre farisei, şi mai ales aceia care erau în favoarea învăţăturilor lui Iisus, ştiau că el îşi spăla mâinile numai din raţiuni de igienă şi că detesta aceste rituri pur ceremoniale; ei n-au fost deci surprinşi să-l vadă aşezându-se direct la masă fără a se fi spălat de două ori pe mâini. Dar Nataniel a fost şocat de faptul că Maestrul nu se conformase strictelor exigenţe ale practicilor fariseice. De altfel Iisus nu-şi spăla

mâinile, aşa cum o făceau fariseii, nici la sfârşitul fiecărei serviri a unui nou fel de mâncare, nici la sfârşitul mesei.

166:1.3 (1825.5) După ce Nataniel şuşotise îndelung cu un fariseu necuviincios aşezat în dreapta sa, şi după ce invitaţii aşezaţi în faţa Maestrului au ridicat, de mai multe ori, sprâncenele în semn de dezaprobare şi au strâmbat din buze cu sarcasm, Iisus a sfârşit prin a spune: „Credeam că mă invitaserăţi în casa asta pentru a rupe pâinea cu voi, şi poate pentru a-mi pune întrebări privitoare la proclamarea unei noi evanghelii a împărăţiei lui Dumnezeu. Dar eu văd că m-aţi adus aici pentru a asista la o etalare de devoţiune ceremonială faţă de fariseismul vostru. Acum că aţi făcut-o, ce aveţi să-i oferiţi invitatului vostru de onoare cu această ocazie?”

166:1.4 (1826.1) După ce Maestrul a vorbit astfel, ei şi-au coborât ochii privind masa şi nemaizicând nimic. Neluând nimeni cuvântul, Iisus a continuat: „Mulţi dintre voi fariseii prezenţi sunteţi aici cu mine ca prieteni, şi unii sunt chiar şi discipolii mei, dar majoritatea fariseilor persistă să refuze să vadă lumina şi să recunoască adevărul, chiar şi când lucrarea evangheliei le este prezentată cu mare putere. Cu ce grijă curăţaţi exteriorul cupelor şi al farfuriilor, în vreme ce recipientele de hrană spirituală sunt murdare şi pătate! Voi aveţi grijă să vă daţi o înfăţişare pioasă şi sfântă înaintea poporului, dar interiorul sufletului vă este plin de fariseism, de lăcomie, de pretenţii şi de tot felul de perversităţi spirituale. Conducătorii voştri îndrăznesc până şi să comploteze şi să facă planuri pentru asasinarea Fiului Omului. Nesocotiţilor, nu înţelegeţi oare că Dumnezeul din cer priveşte motivele lăuntrice ale sufletului vostru precum şi simulacrele voastre exterioare şi pioasele voastre profesiuni de credinţă? Să nu

credeţi că dând de pomană şi plătind dijma veţi fi curăţaţi de injustiţia voastră şi capabili de a vă prezenta curaţi în faţa Judecătorului tuturor oamenilor. Nenorocire vouă, fariseilor, care aţi persistat să respingeţi lumina vieţii! Plătiţi cu meticulozitate dijma şi faceţi pomeni cu ostentaţie, dar nesocotiţi cu bună ştiinţă chemarea lui Dumnezeu şi respingeţi revelaţia iubirii lui. Aveţi dreptate să acordaţi atenţie îndatoririlor voastre minore, dar nu trebuie să fi neglijat aceste exigenţe majore. Nenorocire tuturor celor care fug de justiţie, dispreţuiesc îndurarea, şi resping adevărul! Nenorocire tuturor celor care nu iau în seamă revelaţia Tatălui, în timp ce caută locurile de onoare în sinagogă şi doresc cu ardoare ploconelile măgulitoare de prin pieţe!”

166:1.5 (1826.2) În timp ce Iisus era pe punctul de a se ridica ca să plece, unul dintre legiştii aşezaţi la masă l-au întrebat: „Maestre, într-unele dintre declaraţiile tale, tu ne faci reproşuri şi nouă. Oare nu este nimic bun la scribi, la farisei şi la oamenii legii?” Iisus s-a ridicat şi i-a răspuns juristului: „Ca şi fariseii, vouă vă place să ocupaţi primele locuri la ospeţe şi să purtaţi robe lungi, în vreme ce puneţi pe umerii oamenilor poveri grele, care se ostenesc purtându-le. Şi când sufletele oamenilor se clatină sub aceste poveri grele, voi nu ridicaţi nici măcar un deget să le ridicaţi. Nenorocire vouă, care găsiţi cele mai mari desfătări ale voastre în clădire de morminte pentru profeţii pe care părinţii voştri i-au omorât! Consimţământul vostru la faptele părinţilor voştri este făcut manifest, în sensul că voi plănuiţi acum să-i omorâţi pe cei care vin, astăzi, ca să facă aceleaşi lucruri ca şi profeţii la vremea lor. Să proclame dreptatea lui Dumnezeu şi să reveleze îndurarea Tatălui ceresc. Dar, dintre toate generaţiile trecute, acestei

generaţii depravate şi fariseice i se va cere înapoi sângele profeţilor şi al apostolilor. Nenorocire vouă tuturor, jurişti care aţi luat cheia cunoaşterii oamenilor de rând! Voi înşivă refuzaţi să intraţi pe calea adevărului şi, în acelaşi timp, aţi vrea să le puneţi piedică celor care caută să intre acolo. Dar nu puteţi închide în felul acesta porţile împărăţiei cerurilor; noi le-am deschis tuturor celor care au atâta credinţă cât să pată intra. Aceste porţi ale îndurării nu vor fi închise de prejudecăţile şi de aroganţa falşilor învăţători şi a păstorilor necinstiţi care seamănă cu mormintele albe; în exterior ele par magnifice, dar în interior sunt pline de oseminte şi de tot felul de impurităţi spirituale.”

166:1.6 (1826.3) Când Iisus a terminat de vorbit la masa lui Nataniel, el a ieşit din casă fără a fi gustat din mâncare. Dintre fariseii care auziseră cuvintele acestea, unii au crezut in învăţătura sa şi au intrat în împărăţie, dar cei mai mulţi dintre ei au stăruit pe calea întunericului, devenind cu atât mai hotărâţi să-l pândească pentru a surprinde cuvintele sale susceptibile să servească la arestarea şi judecarea lui de sinedriul din Ierusalim.

166:1.7 (1827.1) Nu erau decât trei lucruri cărora fariseii le acordau o atenţie deosebită:

166:1.8 (1827.2) 1. Sa aplice cu stricteţe dijma.

166:1.9 (1827.3) 2. Să respecte cu scrupulozitate regulile de purificare.

166:1.10 (1827.4) 3. Să evite să se asocieze cu toţi cei care nu erau farisei.

166:1.11 (1827.5) În momentul acesta, Iisus căuta să scoată la iveală sterilitatea spirituală a primelor două practici. Cât despre remarcile

menite să îi mustre pe farisei pentru refuzul lor de a întreţine relaţii sociale cu cei care nu erau farisei, el le-a rezervat pentru o altă ocazie în care v-a cina din nou cu mulţi dintre aceşti aceiaşi comeseni.

2. Cei zece leproşi

166:2.1 (1827.6) În ziua următoare, Iisus s-a dus cu cei doisprezece la Amatus, lângă graniţa cu Samara. Apropiindu-se de oraş, ei au întâlnit un grup de zece leproşi care şedeau în vecinătate, şi din care unul era samaritean, iar ceilalţi nouă, iudei. În mod obişnuit, aceşti iudei s-ar fi abţinut de la orice asociere sau de la orice contact cu acest samaritean, dar durerea lor comună era mai mult decât suficientă pentru a triumfa asupra tuturor prejudecăţilor religioase. Ei auziseră vorbindu-se mult despre Iisus şi de primele sale vindecări miraculoase; în plus, cei şaptezeci căpătaseră obiceiul de a anunţa momentul probabil al sosirii lui Iisus atunci când Maestrul făcea vreun tur împreună cu cei doisprezece. Cei zece leproşi fuseseră deci informaţi că era de aşteptat ca Maestrul să apară prin vecinătate pe la ora aceasta; prin urmare, ei se postaseră acolo, în suburbiile oraşului, cu speranţa de a atrage atenţia sa şi de a cere să fie tămăduiţi. Când leproşii l-au văzut pe Iisus sosind, ei n-au îndrăznit să se apropie de el şi au rămas la distanţă strigând: „Maestre, ai milă de noi. Curăţă-ne de răul nostru. Vindecă-ne aşa cum ai mai vindecat şi pe alţii.”
166:2.2 (1827.7) Iisus tocmai explicase celor doisprezece pentru ce gentilii din Pereea şi iudeii cei mai puţin ortodocşi erau mai dispuşi decât iudeii din Iudeea (mai ortodocşi şi mai legaţi de tradiţie) să

creadă în evanghelia predicată de cei şaptezeci. Ei atrăseseră atenţia asupra faptului că mesajul lor fusese mai uşor primit de gentili, şi chiar şi de samariteni. Dar cei doisprezece apostoli nu erau încă pregătiţi să nutrească sentimente de prietenie faţă de samariteni, dispreţuiţi din vremuri atât de îndepărtate.

166:2.3 (1827.8) În consecinţă, când Simon Zelotul l-a remarcat pe samaritean printre leproşi, l-a îndemnat pe Maestru să-şi continue neabătut drumul său către oraş, fără a pierde nici măcar o clipa ca să se salute cu ei. Iisus i-a zis lui Simon: „Dar dacă samariteanul îl iubeşte pe Dumnezeu tot atâta cât iudeii? Putem noi să-i judecăm noi pe semenii noştri? Cine poate spune? Dacă îi vom face sănătoşi pe aceşti zece oameni, poate că samariteanul se va arăta chiar mai recunoscător decât iudeii. Eşti tu încredinţat de părerea ta, Simone?” Şi Simon răspunse iute: „Dacă îi vei tămădui, vei afla neîntârziat aceasta.” Iisus a replicat: „Aşa să fie Simon, tu vei cunoaşte curând adevărul despre recunoştinţa oamenilor şi despre dragostea milostivă a lui Dumnezeu.”

166:2.4 (1827.9) Iisus s-a apropiat de leproşi şi a zis: „De vreţi să fiţi vindecaţi, mergeţi numaidecât să vă arătaţi preoţilor după cum a prescris legea lui Moise.” Şi, pe când mergeau într-acolo, au fost vindecaţi. Văzând că fusese vindecat, samariteanul s-a întors înapoi la Iisus şi s-a pornit să-l slăvească pe Dumnezeu cu voce tare. Când l-a găsit pe Maestru, a căzut în genunchi la picioarele sale şi i-a adus mulţumiri pentru purificarea lui. Ceilalţi nouă, iudeii, au descoperit şi ei însănătoşirea lor, însă şi-au urmat drumul pentru a se înfăţişa preoţilor.

166:2.5 (1828.1) În timp ce samariteanul stătea îngenuncheat la picioarele lui Iisus, Maestrul şi-a plimbat privirea peste cei doisprezece, mai ales peste Simon Zelotul, şi a zis: „N-au fost oare zece purificaţi? Unde sunt atunci ceilalţi nouă, iudeii? Numai unul dintre toţi, străinul acesta, a revenit pentru a aduce glorie lui Dumnezeu.” Apoi i-a zis samariteanului: „Ridică-te şi mergi pe drumul tău; credinţa ta te-a vindecat.”
166:2.6 (1828.2) Iisus i-a privit din nou pe apostolii săi în vreme ce străinul se îndepărta şi toţi apostolii s-au uitat la Iisus, afară de Simon Zelotul, care şi-a ţinut ochii aplecaţi. Cei doi n-au rostit nici un cuvânt; şi Iisus n-a vorbit nici el, căci ar fi fost inutil.

166:2.7 (1828.3) Cei zece oameni credeau sincer că aveau lepră, dar numai patru fuseseră atinşi. Ceilalţi şase au fost vindecaţi de o boală de piele care fusese confundată cu lepra. Dar samariteanul era realmente bolnav de lepră.

166:2.8 (1828.4) Iisus le-a ordonat celor doisprezece să nu zică nimic despre purificarea leproşilor. La intrarea în Amatus, el a atras atenţia: „Vedeţi cum copii din casă, chiar şi când sunt nesubordonaţi voinţei Tatălui lor, socotesc binecuvântările lor ca pe un drept? Ei consideră de puţină importanţă faptul de a neglija să aducă mulţumiri atunci când Tatăl le conferă tămăduirea, dar când străinii primesc daruri de la stăpânul casei, ei sunt plini de mirare şi constrânşi să aducă mulţumiri din recunoştinţă pentru lucrurile bune care le-au fost dăruite. Şi apostoli n-au mai avut nici acum nimic de răspuns la cuvintele Maestrului.

3. Predica din Geresa

166:3.1 (1828.5) În timp ce Iisus şi cei doisprezece stăteau de vorbă cu mesagerii împărăţiei în Ghesa, unul dintre fariseii care credeau în el a pus următoarea întrebare: „Domnule, persoanele realmente salvate vor fi ele puţine sau numeroase?” şi Iisus a răspuns:

166:3.2 (1828.6) ”Aţi fost învăţaţi că numai copiii lui Avraam vor fi salvaţi, că numai gentilii de adopţie pot spera salvarea. Scripturile relatează că, printre toate mulţimile exodului din Egipt, numai Caleb şi Ioşua au trăit pentru a intra pe pământul făgăduit. Unii dintre voi au tras concluzia că un număr relativ mic dintre cei care caută împărăţia cerurilor vor reuşi să pătrundă acolo.

166:3.3 (1828.7) ”Voi mai aveţi şi alt dicton care conţine mult adevăr: calea care duce la viaţa veşnică este dreaptă şi îngustă, iar poarta care conduce la ea este la fel de îngustă, astfel încât, printre cei care caută salvarea, rari sunt cei ce izbutesc să intre pe această poartă. Voi aveţi, de asemenea, o învăţătură care zice că drumul care duce la pieire este larg, că tot aşa este şi intrarea ei, şi că mulţi sunt cei care aleg să urmeze calea aceasta. Acest proverb nu este lipsit de semnificaţie, dar eu declar că salvarea este în primul rând o chestiune de alegere personală. Chiar dacă poarta drumului vieţii este strâmtă, ea este îndeajuns de largă pentru a-i admite pe toţi cei care caută sincer să intre, căci eu sunt acea poartă. Fiul nu va refuza intrarea nici unui copil al universului care caută prin credinţă să-l găsească pe Tatăl său prin mijlocirea Fiului.

166:3.4 (1829.1) ”Dar iată primejdia pentru toţi cei care ar vrea să-şi amâne intrarea în regat pentru a continua să caute plăcerile imaturităţii şi pentru a se deda satisfacţiilor egoismului. După ce a refuzat să intre în regat ca experienţă spirituală, poate că ei vor căuta să pătrundă acolo când gloria celui mai bun drum va fi revelată în epoca ce va veni. În consecinţă, aceia care au respins împărăţia atunci când am venit sub înfăţişarea omenirii, vor căuta să intre în el va fi revelat sub înfăţişarea divinităţii. Însă, atunci, voi zice tuturor acestor egoişti: Eu nu ştiu de unde veniţi. V-a fost dată şansa de a vă pregăti pentru această cetăţenie celestă, dar voi aţi refuzat toate ofertele de milostenie; voi aţi respins toate invitaţiile venite cât timp poarta era deschisă. Acum, vouă, care aţi refuzat salvarea, poarta vă este închisă. Ea nu este deschisă celor care ar vrea să intre în regat pentru a se proslăvi în mod egoist. Salvarea nu este pentru cei care nu-s gata să plătească preţul unei consacrări sincere facerii voii Tatălui meu. Dacă voi, în spiritul şi în sufletul vostru, v-aţi întors spatele împărăţiei Tatălui meu, este inutil de a vă ţine cu mintea şi cu trupul în faţa porţii şi de a ciocăni zicând: ‚Doamne, deschide-ne; am vrea şi noi să fim mari în regat.' Atunci eu vă voi declara că voi nu aparţineţi stânei mele. Nu vă voi primi printre cei care au dus lupta bună a credinţei şi au câştigat răsplata slujirii dezinteresate a împărăţiei pe pământ. Când veţi zice: ‚Oare n-am băut şi n-am mâncat cu tine, şi n-ai propovăduit tu pe străzile noastre?' Voi declara iarăşi că voi sunteţi străini spirituali, că noi n-am slujit împreună pe pământ în serviciul de milostenie al Tatălui şi că nu vă cunosc. Atunci Judecătorul întregului pământ va zice: ‚Duceţi-vă de aici, voi toţi care aţi găsit plăcere în lucrările nelegiuirii.'

166:3.5 (1829.2) ”Cu toate acestea, să n-aveţi nici o teamă; oricine doreşte sincer să găsească viaţa eternă intrând în împărăţia lui Dumnezeu va obţine cu siguranţă salvarea eternă. Dar voi, care refuzaţi această salvare, îi veţi vedea într-o bună zi, pe profeţii seminţiei lui Avraam şezând în împărăţia proslăvită cu credincioşii din naţiunile păgâne pentru a împărtăşi pâinea vieţii şi a se răcori cu apa vieţii. Cei care vor pune astfel stăpânire pe regat cu putere spirituală şi prin asalturile perseverente ale credinţei vii vor veni din nord şi din sud, din orient şi din occident. Şi iată, mulţi dintre cei care erau primii vor fi ultimii, şi cei care erau ultimii vor fi de multe ori primii.”

166:3.6 (1829.3) Această predică a fost într-adevăr, o versiune nouă şi insolită a vechiului proverb binecunoscut referitor la calea cea dreaptă şi îngustă.

166:3.7 (1829.4) Apostolii şi mulţi dintre discipoli învăţau încetul cu încetul semnificaţia declaraţiei anterioare a lui Iisus: „Dacă nu sunteţi născuţi din nou, născuţi din spirit, voi nu puteţi intra în împărăţia lui Dumnezeu.” Totuşi, pentru toţi cei ce au o inimă cinstită şi o credinţă sinceră, citatul care urmează va rămâne veşnic adevărat: „Iată, stau la poarta inimii oamenilor şi bat; dacă cineva vrea să-mi deschidă, voi intra, şi voi lua masa cu el şi-l voi hrăni cu pâinea vieţii; noi vom fi doar una în spirit şi nu vom avea decât un singur ţel; astfel noi vom fi întotdeauna fraţi în lunga şi fecunda sarcină de a căuta după Tatăl Paradisului. Deci, micul sau marele număr al celor care trebuie să fie salvaţi depinde de micul sau de marele număr al celor care ţin seama de invitaţia: „Eu sunt poarta, eu sunt calea nouă şi vie; cine vrea poate

să intre şi să pornească în căutarea fără sfârşit, prin adevăr, a vieţii veşnice.”

166:3.8 (1829.5) Chiar şi apostolii au fost incapabili de a înţelege pe deplin învăţătura Maestrului privitoare la necesitatea de a utiliza forţa spirituală pentru a-ţi croi o trecătoare prin toate rezistenţele materiale, şi pentru a înlătura toate obstacolele pământeşti care ar putea bloca calea înţelegerii valorilor spirituale, oricât ar fi de esenţiale, ale noii vieţi trăite în spirit şi ca fiii eliberaţi ai lui Dumnezeu.

4. O lecţie despre accidente

166:4.1 (1830.1) În vreme ce majoritatea palestinienilor nu iau decât două mese pe zi, Iisus şi apostolii aveau obiceiul, când erau în deplasare, de a se opri la amiază pentru a se odihni şi a se reface. Într-una dintre aceste pauze de amiază, pe drumul Filadelfiei, Toma l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, după ce am auzit remarcile tale pe parcursul traseului din această dimineaţă, eu aş vrea să ştiu dacă fiinţele spirituale participă la producerea evenimentelor ciudate şi extraordinare în lumea materială; în plus, aş vrea să întreb dacă îngerii sau alte fiinţe spirituale sunt capabile să împiedice accidentele.

166:4.2 (1830.2) Ca răspuns la întrebarea lui Toma, Iisus a zis: „N-am fost oare destul timp cu voi pentru ca voi să încetaţi să-mi mai puneţi astfel de întrebări? N-aţi observat că Fiul Omului trăieşte în unitate cu voi şi refuză cu persistenţă să folosească forţele celeste pentru sprijinul său personal? Nu trăiţi voi prin aceleaşi mijloace care le permit tuturor oamenilor să existe? Vedeţi voi oare puterea lumii

spirituale manifestându-se în viaţa materială a acestei lumi, în afară de revelaţia Tatălui şi de vindecarea ocazională a copiilor lui bolnavi?

166:4.3 (1830.3) ”Strămoşii voştri au crezut prea mult timp că prosperitatea era semnul aprobării divine, iar adversitatea dovada displăcerii lui Dumnezeu. Eu proclam că asemenea credinţe sunt superstiţii. Nu remarcaţi voi că săracii, în mult mai mare număr decât bogaţii, primesc cu bucurie evanghelia şi intră numaidecât în regat? Dacă bucuriile dovedesc favoarea divină, de ce atunci bogaţii refuză atât de adesea să creadă în această bună vestire ce vine din cer?

166:4.4 (1830.4) ”Tatăl face ca ploaia sa să cadă peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi; soarele străluceşte la fel pentru cei care practică dreptatea şi pentru cei care n-o practică. Voi aţi auzit vorbindu-se de acei galileeni al căror sânge Pilat l-a amestecat cu cel al jertfelor; eu vă spun că aceşti galileeni nu erau mai mari păcătoşi decât compatrioţii lor doar pentru că lor li s-a întâmplat lucrul acela. Voi cunoaşteţi, de asemenea, povestea celor optsprezece peste care căzuse turnul din Siloe, omorându-i. Să nu credeţi că oamenii astfel nimiciţi erau mai vinovaţi decât toţi fraţii lor din Ierusalim. Ei au fost pur şi simplu victime ale unui accident al timpului.

166:4.5 (1830.5) ”Trei feluri de evenimente se pot produce în viaţa voastră:

166:4.6 (1830.6) ”1. Puteţi participa la evenimente normale făcând parte din existenţa pe care voi şi tovarăşii voştri o trăiţi pe pământ.

166:4.7 (1830.7) ”2. Se poate ca din întâmplare să fiţi victima unui accident din natură, una dintre neşansele umane, şi să ştiţi perfect de bine că aceste evenimente nu sunt în nici un fel dirijate dinainte sau produse cu vreun alt chip de forţele împărăţiei.

166:4.8 (1830.8) ”3. Voi puteţi culege recolta eforturilor voastre directe de a vă conforma legilor naturale care guvernează lumea.

166:4.9 (1830.9) ”Într-o zi, un om a plantat un smochin în via sa. După ce de multe ori căutase în smochin vreun fruct, însă fără a găsi nimic, el i-a chemat pe vieri înaintea sa şi le-a zis: „Am venit aici în cursul ultimelor trei anotimpuri pentru a căuta roadele de pe acest smochin, şi n-am găsit nici unul. Tăiaţi pomul acesta sterp; de ce să umple pământul? Dar grădinarul şef i-a răspuns stăpânului său: „Mai lasă-l un an pentru ca eu să pot săpa în jurul lui şi pune acolo îngrăşământ. Dacă în anul ce vine nu dă roade, atunci va fi tăiat. Şi când s-au conformat astfel legilor fertilităţii, ei au fost răsplătiţi printr-o recoltă îmbelşugată, căci pomul era viu şi bun.

166:4.10 (1831.1) ”În materie de boală şi de sănătate, voi ar trebui să ştiţi că aceste stări fizice rezultă din cauze materiale. Sănătatea nu este un surâs din cer, nici boala o încruntare a sprâncenelor lui Dumnezeu.

166:4.11 (1831.2) ”Copii umani ai Tatălui sunt egali în ceea ce priveşte capacitatea lor de a primi binecuvântări materiale; de aceea el dăruieşte lucrurile fizice tuturor copiilor oamenilor fără discriminare. Când se ajunge la acordarea darurilor spirituale, Tatăl este limitat de capacitatea omului de a primi aceste daruri divine. Cu toate că Tatăl nu face deosebire de persoane, el este limitat, în revărsarea darurilor spirituale, de credinţa omului şi de dorinţa sa de a se conforma întotdeauna voii Tatălui.”

166:4.12 (1831.3) În vreme ce apostolii îşi urmau drumul către Filadelfia, Iisus a continuat să-i înveţe şi să răspundă la întrebările lor

privitoare la accidente, la boli şi la miracole, dar n-au fost capabili să înţeleagă pe de-a-ntregul această lecţie. O oră de învăţătură nu-i de ajuns pentru a schimba în întregime credinţele de-o viaţă. Iisus a găsit deci necesar să-şi repete mesajul, să repete în mai multe rânduri ceea ce vroia să-i facă să înţeleagă. Chiar şi aşa, ei n-au priceput semnificaţia misiunii sale terestre decât după moartea şi reînvierea sa.

5. Congregaţia de la Filadelfia

166:5.1 (1831.4) Iisus şi cei doisprezece mergeau să-i facă o vizită lui Abner şi asociaţilor lui, care predicau şi propovăduiau în Filadelfia. Dintre toate oraşele Pereei, în Filadelfia a fost grupul cel mai numeros de iudei şi de galileeni, bogaţi şi săraci, învăţaţi şi neînvăţaţi, care a adoptat învăţăturile celor şaptezeci şi a intrat astfel în împărăţia cerurilor. Sinagoga din Filadelfia nu fusese niciodată supusă sinedriului din Ierusalim; ea nu fusese deci niciodată închisă învăţăturilor lui Iisus şi ale asociaţilor lui. Chiar în momentul acela, Abner dădea trei lecţii pe zi în sinagoga Filadelfiei.

166:5.2 (1831.5) Această aceeaşi sinagogă este cea care a devenit, mai târziu, o biserică creştină şi a fost cartierul general al misionarilor care au promulgat evanghelia în regiunile situate mai la est. Ea a fost timp îndelungat o fortăreaţă a învăţăturilor Maestrului; vreme de secole, ea s-a ridicat de una singură în această regiune ca centru de învăţătură creştinească.

166:5.3 (1831.6) Iudeii din Ierusalim avuseseră întotdeauna probleme cu iudeii din Filadelfia. După moartea şi reînvierea lui Iisus, Biserica

din Ierusalim, al cărei conducător era Iacob, fratele Domnului, a început să aibă mari greutăţi cu adunarea credincioşilor din Filadelfia. Abner a devenit conducătorul Bisericii din Filadelfia şi a rămas până la moartea sa. Această separare de Ierusalim explică de ce relatările evanghelice ale noului testament nu amintesc niciodată de Abner şi de lucrarea sa. Această ceartă dintre Ierusalim şi Filadelfia a durat aproape pe toată durata vieţii lui Iacob şi a lui Abner, şi a mai continuat câţiva ani după distrugerea Ierusalimului. Filadelfia a fost realmente cartierul general al Bisericii primitive din sud şi din est, aşa cum Antiohia a fost în nord şi în vest.

166:5.4 (1831.7) După toate aparenţele, nenorocirea lui Abner a fost aceea de a fi în dezacord cu toţi liderii Bisericii creştine primitive. El s-a învrăjbit cu Petru şi cu Iacob (fratele lui Iisus) din cauza unor chestiuni privind administrarea şi jurisdicţia Bisericii din Ierusalim. El s-a separat de Pavel din cauza divergenţelor filozofice şi teologice. Abner avea o filozofie mai mult babiloniană decât elenică; el a rezistat cu îndârjire la toate încercările pe care le-a făcut Pavel pentru a modifice învăţăturile lui Iisus în aşa fel încât ele să ridice mai puţine obiecţii mai întâi la iudei, şi apoi la greco-romanii care credeau în mistere.

166:5.5 (1832.1) Abner a fost astfel constrâns să trăiască o viaţă de izolare. El era liderul unei Biserici care nu se bucura de nici o consideraţie la Ierusalim. El îndrăznise să-l sfideze pe Iacob, fratele Domnului, care a fost ulterior susţinut de Petru. Această conduită l-a separat efectiv de toţi foştii săi asociaţi. Apoi, el a avut îndrăzneala de a-i rezista lui Pavel. Deşi simpatiza în întregime cu Pavel în misiunea sa pe lângă gentili şi deşi l-a susţinut în disputele lui cu Biserica din

Ierusalim, el s-a opus cu înverşunare versiunii învăţăturilor lui Iisus pe care Pavel alesese s-o predice. Către sfârşitul vieţii sale, Abner l-a denunţat pe Pavel ca fiind abilul corupător al învăţăturilor de viaţă ale lui Iisus din Nazareth, Fiul Dumnezeului Viu.

166:5.6 (1832.2) În cursul ultimilor ani din viaţa lui Abner şi la câtva timp după moartea sa, credincioşii din Filadelfia au practicat, cu stricteţe mai mare decât orice altă colectivitate de pe pământ, religia aşa cum o trăise şi o propovăduise Iisus.

166:5.7 (1832.3) Abner a trăit până la 89 de ani şi a murit în Filadelfia, pe 21 noiembrie al anului 74. Până la moarte, el a crezut în evanghelia împărăţiei celeste şi a propovăduit-o cu fidelitate.

Cartea Urantia

Capitolul 167

Vizita la filadelfia

167:0.1 (1833.1) ÎN TOT timpul acestei perioade de slujire în Pereea, când este menţionat faptul vizitării de către Iisus şi apostolii lui al diverselor localităţi unde cei şaptezeci erau la lucru, trebuie amintit că de regulă, pe parcursul acestei perioade, Iisus nu era însoţit decât de zece apostoli, căci de obicei lăsa cel puţin doi în Pella pentru a instrui mulţimea. Pe când se pregătea să meargă la Filadelfia, Simon Petru şi fratele său, Andrei, s-au reîntors la tabăra din Pella pentru a propovădui mulţimilor care se adunaseră acolo. Când Maestrul părăsea tabăra din Pella pentru vizitele sale din Pereea, nu era ceva rar ca el să fie urmat de un număr de la trei sute până la cinci sute dintre cei care se aflau în tabără. Când a sosit în Filadelfia, el era însoţit de peste şase sute de persoane.

167:0.2 (1833.2) Nu se petrecuse nici un miracol în cursul recentului turneu de predicare prin Decapolis. În afară de purificarea celor zece leproşi, altele nu mai fuseseră nici aici, în această misiune din Pereea. Aceasta a fost o perioadă în care evanghelia a fost proclamată cu putere, fără miracole şi, în cea mai mare parte a timpului, în afară de prezenţa personală a lui Iisus sau chiar şi a apostolilor săi.

167:0.3 (1833.3) Iisus şi cei zece apostoli au sosit în Filadelfia miercuri, 22 februarie, şi au petrecut zilele de joi şi vineri odihnindu-se după recentele lor călătorii şi osteneli. Vineri seara Iacob a vorbit în sinagogă, şi un consiliu general a fost convocat pentru seara următoare. Grupul s-a bucurat mult de progresul evangheliei în Filadelfia şi în satele învecinate. Mesagerii lui David au adus veşti despre extinderea împărăţiei în toată Palestina, precum şi veştile bune din Alexandria şi din Damasc.

1. Micul dejun cu Fariseii

167:1.1 (1833.4) Era, în Filadelfia, un fariseu foarte bogat şi influent care acceptase învăţăturile lui Abner şi care l-a invitat pe Iisus să ia micul dejun în casa sa în dimineaţa de sabat. Se ştia că Iisus era aşteptat în Filadelfia, astfel încât un mare număr de vizitatori, dintre care mulţi erau farisei, veniseră la Ierusalim şi de prin alte părţi. În consecinţă, vreo patruzeci dintre aceşti conducători şi câţiva jurişti au fost invitaţi la acest mic dejun, care fusese aranjat în onoarea Maestrului.

167:1.2 (1833.5) În timp ce Iisus zăbovea lângă poartă discutând cu Abner şi după ce gazda s-a aşezat, unul dintre principalii farisei din Ierusalim, membru al sinedriului, a intrat în sală; potrivit obiceiului său, el s-a dus direct la locul de onoare, la stânga stăpânului casei. Dar locul acesta fusese rezervat lui Iisus şi acela din dreapta lui Abner; gazda i-a făcut semn fariseului din Ierusalim să se aşeze mai încolo pe stânga, iar acest demnitar a fost foarte ofensat de a nu fi primit el locul de onoare.

167:1.3 (1834.1) Curând, toţi invitaţii s-au aşezat şi le-a făcut plăcere să converseze între ei, căci erau în majoritate discipoli de-ai lui Iisus sau simpatizau cu evanghelia. Numai duşmanii lui au băgat de seamă faptul că Maestrul nu respectase ritul spălării ceremoniale a mâinilor înainte de se aşeza ca să mănânce. Abner s-a spălat pe mâini la începutul mesei, dar nu şi în timpul servirii.

167:1.4 (1834.2) Către sfârşitul mesei, un om venind din stradă a intrat în sală; el suferise multă vreme de o boală cronică şi, acum, era hidropic. Omul acesta era un credincios şi fusese recent botezat de tovarăşii lui Abner. El nu i-a cerut lui Iisus ca el să fie vindecat, dar Maestrul ştia că acest bolnav venise în momentul micului dejun, sperând astfel să evite mulţimea care se îmbulzea în restul timpului în jurul lui Iisus şi avea mai multe şanse de a atrage atenţia lui. Omul acesta ştia că atunci miracolele erau rare, dar el socotise în sinea sa că trista sa stare va atrage, poate, compasiunea Maestrului. El nu se înşelase, căci, de la intrarea sa în sală, el a fost remarcat de Maestru şi de pretenţiosul fariseu din Ierusalim. Fariseul n-a ezitat să-şi exprime resentimentul său de a vedea îngăduindu-i-se unui astfel de oaspete să intre în sală. Dar Iisus s-a uitat la bolnav şi i-a surâs cu atâta

bunăvoinţă că cel sosit s-a apropiat şi sa aşezat pe podea. L-a sfârşitul mesei, Iisus şi-a plimbat privirea peste comeseni apoi, după ce a aruncat o privire plină de semnificaţie către omul atins de hidropizie, i-a zis: „Prieteni, învăţători din Israel şi eruditi jurişti, aş vrea să vă pun o întrebare: „Este ilegal sau nu să vindeci bolnavi şi suferinzi în ziua de sabat? Dar cei de faţă îl cunoşteau prea bine pe Iisus; au stat tăcuţi şi n-au răspuns la întrebare.

167:1.5 (1834.3) Atunci, Iisus s-a îndreptat către locul unde era aşezat era bolnavul, l-a luat de mână şi i-a zis: „Ridică-te şi mergi pe drumul tău. Tu nu ai cerut să fii vindecat, dar eu cunosc dorinţa din inima ta şi credinţa din sufletul tău. Înainte ca omul să fi părăsit sala, Iisus a revenit la locul său şi s-a adresat comesenilor aşezaţi la masă: „Tatăl meu a înfăptuit astfel de lucrări, nu pentru a vă incita să intraţi în regat, ci pentru a se revela celor care se găsesc deja acolo. Se poate ca voi să percepeţi că a face asemenea lucruri, este a acţiona în maniera Tatălui, căci care dintre voi, dacă animalul său preferat ar cădea în fântână în ziua de sabat, nu va sări imediat pentru a-l trage afară. Din moment ce nimeni nu voia să-i răspundă şi gazda sa aproba în mod evident întorsătura pe care o luau evenimentele, Iisus s-a ridicat şi le-a zis tuturor celor prezenţi: „Fraţilor, când sunteţi invitaţi la o petrecere de nuntă, să nu vă aşezaţi pe locul de onoare ca nu cumva să fi fost invitat un om mai onorat decât voi, iar gazda să nu fie nevoită să vină ca să vă roage să cedaţi locul celuilalt invitat de onoare. În cazul acesta, veţi fi rugaţi, spre ruşinea voastră, să luaţi un loc inferior la masă. Când sunteţi invitaţi la o serbare, este înţelept, la sosirea voastră la masa festinului, să căutaţi locul cel mai umil, şi acolo să vă aşezaţi. Atunci, trecându-şi ochii peste adunarea comesenilor,

stăpânul casei să vă poată spune: „Prietene, de ce te-ai aşezat într-un loc atât de umil? Urcă mai sus. Atunci, omul acesta modest, va fi slăvit în prezenţa celorlalţi comeseni. Nu uitaţi aceasta: oricine se va ridica va fi coborât, dar oricine se va smeri va fi înălţat. Deci, dacă primiţi să dejunaţi sau dacă oferiţi o cină , nu-i invitaţi întotdeauna pe prietenii voştri, pe fraţii voştri, pe familia voastră sau pe vecinii voştri, pentru ca ei la rândul lor să vă invite la petrecerile lor cu titlu de recompensă. Dacă daţi un banchet, invitaţi uneori şi pe săraci, pe infirmi şi pe orbi. În felul acesta, voi veţi fi binecuvântaţi în inima voastră, căci ştiţi bine că şchiopii şi schilozii nu pot să vă mai înapoieze grijile voastre afectuoase.”

2. Parabola marii cine

167:2.1 (1835.1) După ce Iisus a terminat de vorbit la masa fariseului, unul dintre juriştii prezenţi a vrut să rupă tăcerea şi a zis fără judecată: „Binecuvântat să fie cel care va mânca pâinea în împărăţia lui Dumnezeu - ceea ce era o expresie curentă în epocă. Atunci, Iisus a povestit o parabolă, de care chiar şi gazda lui binevoitoare a fost nevoită să se folosească. El a zis:
167:2.2 (1835.2) ”Un conducător a dat o masă mare la care a invitat numeroşi oaspeţi. La ora cinei, el şi-a trimis servitorii pentru a le zice invitaţilor: „Veniţi, căci totul este gata. Dar invitaţii au început în unanimitate să caute scuze. Primul a zis: „Eu tocmai cumpăr o fermă, şi trebuie neapărat să mă duc s-o inspectez; pe mine te rog să mă scuzi. Un altul a zis: „Eu am cumpărat cinci perechi de boi, şi trebuie

să merg să-i primesc; te rog să mă scuzi. Şi încă un altul a zis: „Tocmai ce mi-am luat nevastă şi de aceea nu pot să vin. Servitorii au venit deci să-i raporteze acestea stăpânului lor. Atunci, stăpânul casei a fost foarte supărat; s-a întors către servitorii lui şi a zis: „Am pregătit acest ospăţ de nuntă; au fost tăiate animale tinere puse la îngrăşat şi totul este pregătit pentru oaspeţii mei, dar ei au desconsiderat invitaţia mea. Fiecare dintre ei s-a dus către pământurile lui şi către negustoriile lui, şi le-a lipsit până şi respectul faţă de servitorii mei care le cereau să vină la ospăţul meu. Mergeţi deci îndată pe străzile şi pe străduţele oraşului, pe marile drumuri şi pe drumurile mai puţin umblate, şi aduceţi aici pe săraci şi pe dezmoşteniţi, pe orbişi pe şchiopi, pentru ca să fie oaspeţi la petrecerea nunţii. Servitorii au făcut ceea ce le ordonase stăpânul lor, şi, chiar şi atunci, rămânea încă loc şi pentru alţi invitaţi. Atunci, Domnul acesta le-a zis slujitorilor lui: „Duceţi-vă acum pe drumuri şi la ţara, şi duceţi forţă celor care se găsesc acolo, pentru ca să-mi fie casa plină. Eu declar că nici unul dintre primii invitaţi nu va gusta din cina mea. Şi servitorii au făcut ceea ce le ordona, şi casa a fost umplută.”

167:2.3 (1835.3) Când oaspeţii fariseului au auzit cuvintele acestea, ei au plecat şi s-au întors fiecare la ei acasă. Printre fariseii sarcastici prezenţi în dimineaţa aceea, a fost cel puţin unul care a înţeles semnificaţia acestei parabole, căci el a fost botezat în aceeaşi zi şi şi-a mărturisit public credinţa în evanghelia împărăţiei. În seara aceea, Abner a ţinut o predică despre această parabolă la consiliul general al credincioşilor.

167:2.4 (1835.4) În ziua următoare, toţi apostolii s-au angajat în exerciţiul filozofic constând din încercarea de a interpreta semnificaţia acestei parabole a marii cine. Iisus a ascultat cu interes diversele lor interpretări, dar a refuzat ferm să-i ajute să înţeleagă parabola. El s-a mărginit a zice: „Fiecare să-i găsească înţelesul pentru sine însuşi şi în sufletul său.”

3. Femeia cu slăbiciune de spirit

167:3.1 (1835.5) Abner aranjase ca Maestrul să propovăduiască în sinagogă în ziua aceasta de sabat. Aceasta era prima oară când Iisus apărea într-o sinagogă de când acestea toate fuseseră închise pentru învăţătura sa din ordinul sinedriului. La sfârşitul slujbei, Iisus şi-a coborât privirea asupra unei femei destul de înaintate în vârstă, tare abătută şi al cărei corp era încovoiat în două. Această femeie era, de multă vreme, tiranizată de frică, şi viaţa ei pierduse orice bucurie. Iisus a coborât de pe estradă, s-a apropiat de ea, a atins pe umăr corpul ei curbat şi i-a zis: „Femeie, măcar de-ai vrea să crezi, ai putea fi în întregime eliberată de spiritul tău de infirmitate. Şi această femeie, care era îndoită şi legată de peste optsprezece ani de crize de frică, a crezut în cuvintele Maestrului; ea s-a ridicat numaidecât în virtutea credinţei sale. Văzând că el îi dăduse puterea de a se ţine dreaptă, ea şi-a ridicat vocea şi l-a slăvit pe Dumnezeu.

167:3.2 (1836.1) Infirmitatea acestei femei era în întregime mentală; îndoitura corpului său provenea din mintea sa deprimată. Cu toate acestea, publicul a crezut că Iisus vindecase o veritabilă infirmitate

fizică. Adunarea din Filadelfia primea favorabil învăţăturile lui Iisus, dar conducătorul sinagogii era un fariseu ostil. El împărtăşea opinia adunării că Iisus vindecase o boală fizică şi a fost indignat că Iisus s-a încumetat să facă aşa ceva în ziua de sabat. El s-a ridicat deci în faţa adunării şi a zis: „Nu-s oare şase zile în care oamenii să-şi facă toată munca lor? Veniţi aşadar ca să fiţi vindecaţi în timpul zilelor lucrătoare, dar nu în ziua de sabat.

167:3.3 (1836.2) După ce neprietenosul conducător grăise astfel, Iisus a urcat pe estradă şi a zis: „De ce joci un rol de ipocrit? Fiecare dintre voi, în ziua de sabat, nu-şi dezleagă el boul din grajd a-l duce să-l adape? Dacă această faptă bună este licită în ziua de sabat, această femeie, o fiică de-a lui Avraam pe care răul a încovoiat-o vreme de peste optsprezece ani, n-ar trebui oare eliberată din această robie şi condusă să se adape la apele libertăţii şi ale vieţii, chiar şi în această zi de sabat? Cât timp femeia continua să-l slăvească pe Dumnezeu, adunarea s-a bucurat laolaltă cu ea de vindecarea ei, iar critica a fost făcută de ruşine.

167:3.4 (1836.3) Ca urmare a criticării publice a lui Iisus în această zi de sabat, conducătorul sinagogii a fost destituit şi înlocuit de un discipol al lui Iisus.

167:3.5 (1836.4) Iisus le elibera frecvent pe aceste victime ale fricii de spiritul lor de infirmitate, de depresiunea lor mintală şi de aservirea lor temei. Dar populaţia credea că toate aceste suferinţe erau sau infirmităţi fizice, sau posedări de spirite rele.

167:3.6 (1836.5) Iisus a propovăduit din nou în sinagogă duminică, şi, în acea zi la amiază, numeroşi credincioşi au fost botezaţi de Abner în

râul care curgea în sudul oraşului. În dimineaţa zilei următoare, Iisus şi cei zece apostoli ar fi plecat înapoi către Pella dacă unul dintre mesagerii lui David n-ar fi sosit, aducându-i lui Iisus un mesaj urgent din partea prietenilor lui Bethania de lângă Ierusalim.

4. Mesajul din Betania

167:4.1 (1836.6) Foarte târziu în seara de duminică, 26 februarie, a sosit la Filadelfia un curier din Bethania, aducând un mesaj de la Marta şi Maria care spunea: „Doamne, cel pe care îl iubeşti este foarte bolnav. Acest mesaj a ajuns la Iisus la sfârşitul convorbirii de seară, chiar în momentul în care el îşi lua la rămas bun de la apostoli pentru noaptea aceea. Mai întâi Iisus n-a răspuns nimic. S-a produs atunci unul dintre acele ciudate intermedii, un timp în care el părea să fie în comunicare cu ceva exterior lui, situat dincolo de el. Apoi el şi-a ridicat ochii şi s-a adresat mesagerului în aşa fel încât apostolii să-l poată auzi spunând: „Această boală nu duce realmente la moarte. Nu puneţi la îndoială că ea poate fi folosită pentru a-l preamări pe Dumnezeu şi pentru a-l exalta pe Fiu."

167:4.2 (1837.1) Lui Iisus îi erau tare dragi Marta, Maria şi fratele lor Lazăr. Avea pentru ei o dragoste ferventă. Primul său gând uman a fost acela de a merge imediat în ajutorul lor, dar în minte sa combinată i-a venit o altă idee. El aproape că renunţase la speranţa de a-i mai vedea pe liderii iudei din Ierusalim acceptând într-o bună zi împărăţia, dar el îşi iubea întotdeauna poporul, şi acum se contura pentru el un plan care ar da, scribilor şi fariseilor din Ierusalim, o

şansă mai mult de a accepta învăţăturile sale. El a decis, dacă tatăl său voia, să facă, din acest ultim apel la Ierusalim, manifestarea exterioară cea mai profundă şi cea mai stupefiantă din cariera sa terestră. Iudeii rămâneau ataşaţi de ideea unui eliberator care face minuni. Şi cu toate că Iisus refuza să se coboare la minuni materiale sau să facă demonstraţii temporare de putere politică, el a cerut totuşi, de data asta, consimţământul Tatălui pentru a manifesta puterea nedemonstrată încă asupra vieţii şi morţii.

167:4.3 (1837.2) Iudeii aveau obiceiul de a-şi îngropa morţii în ziua decesului lor, ceea ce era o practică necesară într-un climat atât de cald. Se întâmpla adesea că ei puneau în mormânt un individ aflat doar într-o stare de comă, astfel încât, la scurgerea a două zile, sau chiar trei, acest pseudo-mort ieşea din mormânt. După credinţele iudeilor, spiritul sau sufletul putea să zăbovească lângă corp vreme de două sau trei zile, dar nu rămânea niciodată după a treia zi; descompunerea era foarte avansată în cea de-a patra zi, şi nimeni nu revenea niciodată din mormânt după acest interval de timp. De aceea Iisus a mai rămas două zile pline în Filadelfia înainte de a se pregăti să plece către Bethania.

167:4.4 (1837.3) Prin urmare, miercuri dimineaţa devreme, el le-a zis apostolilor: „Să fim îndată gata să mai plecăm o dată în Iudeea. După ce l-au auzit pe Maestrul lor zicând aceasta, apostolii s-au retras mai încolo câtăva vreme pentru a se sfătui între ei. Iacob a luat conducerea dezbaterilor, şi apostolii au fost toţi de acord că era curată nebunie să-l lase pe Iisus să se întoarcă iarăşi în Iudeea. Ei au revenit ca un singur om şi i-au împărtăşit lui Iisus părerea lor. Iacob a Zis:

„Maestre, ai fost în Ierusalim cu câteva săptămâni în urmă, şi conducătorii ţi-au căutat moartea, în vreme ce poporul era gata să te omoare cu pietre. În momentul acela, le-ai dat oamenilor aceia şansa de a primi adevărul, şi noi nu vom îngădui ca tu să te mai duci în Iudeea.”

167:4.5 (1837.4) Atunci Iisus a zis: „Oare nu înţelegeţi că fiecare zi are doisprezece ore în timpul cărora îţi poţi face treaba în siguranţă? Dacă un om merge ziua, el nu se împiedică, având în vedere că are lumină. Dacă umblă noaptea, el riscă să se împiedice, căci este fără lumină. Atâta timp cât durează ziua mea, eu nu mă tem să intru în Iudeea. Aş vrea să înfăptuiesc încă o puternică lucrare pentru aceşti iudei. Aş vrea să le mai dau o şansă de a crede, chiar şi în condiţiile care le convin - glorie exterioară şi manifestare vizibilă de putere a Tatălui şi de iubire a Fiului. În plus, n-aţi înţeles voi că fratele nostru Lazăr a adormit şi că aş vrea să mă duc să-l trezesc din somnul acesta!”

167:4.6 (1837.5) Atunci, unul dintre apostoli a zis: „Maestre, dacă Lazăr a adormit, este tot atât de sigur că se va reface.” Pe vremea aceea, iudeii aveau obiceiul de a vorbi de moarte ca despre o formă de somn, dar apostolii n-au înţeles că Iisus voia să zică că Lazăr părăsise lumea aceasta. Maestrul a explicat deci limpede: „Lazăr este mort. În interesul vostru, şi chiar dacă aceasta nu are cum să-i salveze pe ceilalţi, eu sunt bucuros de a nu mă fi găsit acolo, pentru ca voi să aveţi acum un nou motiv de a crede în mine. Voi o să fiţi martori la un eveniment care ar trebui să vă întărească pe toţi în pregătirea zilei în care îmi voi lua rămas bun de la voi pentru a mă duce la Tatăl meu.”

167:4.7 (1838.1) În faţa imposibilităţii de a-l convinge pe Iisus de a se abţine să meargă în Iudeea, şi şovăiala unora dintre apostoli de a-l

însoţi. Toma s-a adresat tovarăşilor lui zicând: „Noi ne-am exprimat temerile noastre Maestrului, dar el a decis să meargă în Bethania. Sunt convins că aceasta înseamnă sfârşitul; are să fie cu siguranţă omorât. Dar, dacă asta este alegerea Maestrului, să ne conducem ca nişte oameni bravi; să mergem şi noi ca să murim cu el.” Ca întotdeauna, în chestiunile care necesită un curaj deliberat şi susţinut, Toma a fost reazemul celor doisprezece apostoli.

5. Pe drumul către betania

167:5.1 (1838.2) O companie de aproape cinci sute de prieteni şi de duşmani l-a urmat pe Iisus pe drumul Iudeei. Miercuri, la ora mesei de prânz, el le-a făcut, apostolilor săi şi acestui grup de însoţitori, o expunere despre „Condiţiile Salvării”, şi, la sfârşitul acestei lecţii, el a povestit parabola fariseului şi a publicanului (un perceptor de taxe). Iisus a zis: „Voi vedeţi astfel că Tatăl dăruie salvarea copiilor oamenilor şi că această salvare este un dar gratuit tuturor celor care au credinţa de a accepta filiaţia în familia divină. Omul nu poate face nimic pentru a câştiga această salvare. Ostenelile fariseismului nu pot cumpăra favoarea lui Dumnezeu, şi lungile rugăciuni în public nu vor compensa lipsa de credinţă vie din inima lor. Pe oameni îi puteţi înşela prin serviciile voastre exterioare, dar Dumnezeu scrutează sufletul vostru. Ceea ce vă zic este bine ilustrat de pilda celor doi oameni, un fariseu şi un publican, care merg la templu ca să se roage. Fariseul stă în picioare şi se roagă în sinea sa: ‚O, Dumnezeule, îţi aduc mulţumiri că nu mă asemăn cu restul oamenilor, care sunt hoţi,

ignoranţi, nedrepţi şi adulterini, şi nici chiar cu acest publican. Eu postesc de două ori pe săptămână şi dau zeciuiala din tot ceea ce dobândesc.' În schimb, publicanul stătea mai încolo şi nu îndrăznea nici măcar să-şi ridice ochii la cer; el s-a bătut cu pumnii în piept spunând: ,O, Dumnezeule, fii milostiv cu un păcătos ca mine.' Eu vă zic însă că publicanul este acela care se va înapoia acasă cu aprobarea lui Dumnezeu, mai degrabă decât fariseul, căci oricine se înalţă va fi umilit şi oricine se umileşte va fi înălţat."

167:5.2 (1838.3) În seara aceea, în Ierihon, fariseii ostili au căutat să-l prindă pe Iisus în cursă incitându-l să discute despre căsătorie şi divorţ, aşa cum făcuseră semenii lor mai demult în Galileea. Dar Maestrul a evitat cu iscusinţă să se lase antrenat într-o opoziţie cu legile lor privitoare la divorţ. Tot aşa cum publicanul şi fariseul ilustrau buna şi reaua religie, practicile lor de divorţ stabileau un contrast între mai bunele legi matrimoniale ale codului iudaic şi ruşinoasa delăsare cu care fariseii interpretau regulile divorţului formulate de Moise. Fariseii se judecau ei înşişi după criteriul cel mai de jos; publicanii se puneau în acord cu idealul cel mai elevat. Pentru farisei, devoţiunea era un mijloc de a ajunge la inactivitatea justificată şi la asigurarea unei false securităţi spirituale. Pentru publicani, devoţiunea era un mijloc de a împrospăta sufletul lor pentru ca el să înţeleagă necesitatea de a se căi, de a se spovedi şi de a accepta prin credinţă o iertare milostivă. Fariseii căutau justiţia, iar publicanii, îndurarea Legea universului este: Cereţi, şi veţi primi; căutaţi şi veţi găsi.

167:5.3 (1838.4) Cu toate că Iisus a refuzat să se lase antrenat într-o controversă cu fariseii cu privire la divorţ, el a proclamat o învăţătură

pozitivă de idealuri superioare privitoare la căsătorie. El a exaltat căsătoria ca fiind relaţia umană cea mai ideală şi cea mai elevată. Tot aşa, el a marcat puternica sa dezaprobare pentru practica desfrânată şi injustă a divorţului la iudeii din Ierusalim, care, la vremea aceea, permitea unui om să divorţeze pentru motivele cele mai futile. Era de ajuns ca cel interesat să-şi acuze soţia de a fi o rea gospodină sau de a întreţine prost casa, sau pur şi simplu pentru că s-a îndrăgostit de o femeie mai frumoasă.

167:5.4 (1839.1) Fariseii merseseră până la a propovădui că acest gen de divorţ facil era un privilegiu special acordat poporului iudeu, cu deosebire fariseilor. Astfel, în vreme ce Iisus refuza să facă declaraţii despre căsătorie şi divorţ, el a condamnat cu severitate aceste ruşinoase caricaturi ale relaţiilor maritale şi a făcut să reiasă injustiţia lor vizavi de femei şi de copii. Niciodată n-a sancţionat nici o practică de divorţ care să dea bărbatului un avantaj asupra femeii; Maestrul n-a aprobat decât învăţăturile care acordă femeilor egalitate cu bărbaţii.

167:5.5 (1839.2) Cu toate că Iisus n-a oferit reguli noi privitoare la căsătorie şi la divorţ, el i-a îndemnat pe iudei să se conformeze propriilor lor legi şi propriilor lor învăţături cele mai elevate. El s-a sprijinit constant pe Scripturi în efortul lor de a ameliora practicile lor potrivit acestei tendinţe sociale. Susţinând totodată astfel conceptele ideale şi superioare ale căsătoriei, Iisus a evitat cu abilitate conflictul cu interlocutorii săi în legătură cu practicile sociale aşa cum sunt ele reprezentate fie în legile lor scrise, fie de către privilegiile lor de divorţ la care ţineau atât de mult.

167:5.6 (1839.3) Le-a fost foarte dificil apostolilor să înţeleagă reticenţa Maestrului de a face declaraţii pozitive cu privire la

problemele ştiinţifice, sociale, economice şi politice. Ei nu realizează întru totul că misiunea sa terestră privea exclusiv revelarea adevărurilor spirituale şi religioase.

167:5.7 (1839.4) Seara târziu, după ce Iisus a vorbit despre căsătorie şi despre divorţ, apostolii lui i-au pus, în particular, numeroase întrebări suplimentare. Răspunsurile lui la iscodirile lor au eliberat mintea lor de multe dintre concepţiile false. La sfârşitul acestei convorbiri, Iisus a zis: „Căsătoria este onorabilă şi trebuie să fie dorită de toţi oamenii. Faptul că Fiul omului îşi continuă, singur, misiunea sa terestră nu aduce nici o atingere caracterului dezirabil al căsătoriei. Voia Tatălui este cea care acţionează astfel, dar acelaşi Tată a ordonat crearea masculilor şi femelelor; Dumnezeu vrea ca bărbaţii şi femeile să-şi găsească slujirea lor cea mai elevată şi bucuria corespondentă în stabilirea de cămine pentru a primi şi creşte copii, pentru crearea cărora aceşti părinţi devin coasociaţi Creatorilor cerului şi ai pământului. De aceea omul îi va părăsi pe tatăl şi mama lui pentru a se lega de soţia sa, şi cei doi vor fi doar una."

167:5.8 (1839.5) În felul acesta, Iisus a uşurat mintea apostolilor de un mare număr de griji în legătură cu căsătoria şi a clarificat numeroase neînţelegeri privitoare la divorţ. În acelaşi timp, el a contribuit foarte mult la exaltarea idealurilor lor de uniune socială, şi a sporit respectul lor pentru femei, pentru copii şi pentru cămin.

6. Binecuvântarea copilaşului

167:6.1 (1839.6) Mesajul de seară al lui Iisus asupra căsătoriei şi asupra caracterului sacru al copiilor s-a răspândit în tot Ierihonul, astfel încât, în dimineaţa următoare, cu mult înainte ca Iisus şi apostolii lui să fie gata de plecare, şi chiar şi înainte de ora micului dejun, un mare număr de mame s-au adunat aproape de adăpostul lui Iisus, ducându-şi copiii în braţe sau ţinându-i de mână, şi dorind ca el să-i binecuvânteze pe cei mici. Când apostolii au ieşit şi au văzut această adunare de mame cu copiii lor, ei au încercat să le trimită de acolo, dar aceste femei au refuzat să plece înainte ca Maestrul să-şi fi pus mâinile pe copiii lor şi să-i fi binecuvântat. Când apostolii le-au certat zgomotos pe aceste mame, Iisus, auzind zarva iscată, a ieşit şi i-a mustrat cu indignare zicând: „Îngăduiţi copilaşilor să vină la mine; nu le interziceţi asta, căci împărăţia cerurilor este compus din cei asemeni lor. În adevăr, în adevăr, vă zic, cine nu primeşte împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaşi nu va putea intra acolo pentru a atinge deplina statură a umanităţii sale spirituale."
167:6.2 (1840.1) După ce a vorbit astfel cu apostolii săi, Iisus i-a primit pe toţi copiii şi şi-a pus mâinile pe ei, adresând totodată cuvinte de încurajare şi de speranţă mamelor lor.

167:6.3 (1840.2) Iisus vorbea adesea apostolilor săi de casele cereşti şi le propovăduia că copiii aflaţi în evoluţie ai lui Dumnezeu trebuie să crească acolo spiritualmente, aşa cum copiii cresc fizic pe această lume. Lucrurile sacre par adesea banale; astfel, în ziua aceasta, copiii aceştia şi mamele lor nu îşi dădeau seama că inteligenţele Nebadonului îi observau pe copiii Ierihonului jucându-se cu Creatorul unui univers.

167:6.4 (1840.3) Statutul de femei din Palestina a fost foarte mult ameliorat de învăţătura lui Iisus. La fel ar fi fost în toată lumea dacă discipolii săi nu s-ar fi îndepărtat atâta de mult de ceea ce Maestrul lor se ostenise atâta să îi înveţe.

167:6.5 (1840.4) Tot în Ierihon a fost că, în cursul unei discuţii despre formarea religioasă precoce a copiilor şi a obiceiurilor de adorare divină, Iisus a insuflat apostolilor săi marea valoare a frumuseţii ca influenţă care îndeamnă la adorare, în special la copii. Prin preceptele sale şi prin îndemnul său, Maestrul a propovăduit valoarea adorării Creatorului în mijlocul peisajelor naturale ale creaţiei. El prefera să comunice cu Tatăl ceresc dintre arbori şi dintre umilele creaturi ale lumii naturale. El găsea plăcere în contemplarea Tatălui prin spectacolul inspirator al tărâmurilor înstelate ale Fiilor Creatori.
167:6.6 (1840.5) Când nu este posibil să-l adore pe Dumnezeu din tabernaculele naturii, oamenii ar trebui să facă tot ce le stă în putere pentru a-şi rezerva case ale frumuseţii, sanctuare de o simplicitate atrăgătoare şi artistic împodobite, cu scopul de a trezi simţămintele omeneşti cele mai elevate asociate cu abordarea intelectuală a comuniunii spirituale cu Dumnezeu. Adevărul, frumuseţea şi sfinţenia aduc un ajutor puternic şi eficient veritabilei adorări. Comuniunea spirituală nu este încurajată numai printr-o ornamentare masivă şi prin excesele de decorare ale unei arte umane complicate şi fastuoase. Frumuseţea este cea mai religioasă atunci când este cea mai simplă şi cea mai apropiată de natură. Ce păcat că copilaşii au primul lor contact cu conceptele venerării publice în sălile reci şi goale atât de lipsite de atracţia frumuseţii şi care inspiră atât de puţină bună dispoziţie şi sfinţenie! Ar trebui ca iniţierea copilului în adorare să

aibă loc în peisajele naturii, şi ca, mai târziu, să-i însoţească pe părinţii lui în edificiile publice ale adunărilor religioase care au cel puţin tot atâta atracţie materială şi frumuseţe artistică ca şi casa în care îşi are domiciliul obişnuit.

7. Discuţia despre îngeri

167:7.1 (1840.6) În vreme ce grupul apostolic urca dealurile de la Ierihon către Bethania, Nataniel a mers aproape tot timpul alături de Iisus; discuţia lor asupra raporturilor copiilor cu împărăţia cerurilor i-a condus indirect la studierea slujirii din partea îngerilor. Nataniel a sfârşit prin a-i pune Maestrului următoarea întrebare: „Văzând că marele preot este un saducheu, şi dat fiind că saducheii nu credeau în îngeri, ce să propovăduim noi poporului cu privire la ajutoarele cereşti?” Atunci, Iisus a dat, între altele, următoarele indicaţii:

167:7.2 (1841.1) ”Oştirile de îngeri formează un ordin separat de fiinţe create. Ei sunt în întregime diferiţi de ordinul material al creaturilor muritoare şi activează ca un grup distinct de inteligenţe ale universului. Îngerii nu aparţin grupului de creaturi denumite ‚Fii lui Dumnezeu' în Scripturi. Ei nu sunt nici spiritele preamărite ale muritorilor care şi-au continuat progresul prin lumile elevate ale palatelor. Îngerii sunt o creaţie directă, şi nu se reproduc. Multitudinea de îngeri nu are decât o înrudire spirituală cu rasa umană. În timp ce omul progresează pe calea sa către Tatăl din Paradis, el trece, la un moment dat, printr-un stadiu analog cu starea îngerilor, dar omul muritor nu devine niciodată un înger.

167:7.3 (1841.2) ”Spre deosebire de oameni, îngerii nu mor niciodată. Ei sunt nemuritori, dacă nu cumva se pomenesc implicaţi în păcat, cum au făcut-o unii prin înşelăciunile lui Lucifer. Îngerii sunt slujitorii spirituali din cer şi nu sunt nici infinit de înţelepţi, nici atotputernici; dar toţi îngerii loiali sunt cu adevărat curaţi şi sfinţi.
167:7.4 (1841.3) ”Şi nu vă mai amintiţi oare că v-am mai spus o dată înainte că, dacă ochii voştri spirituali ar fi unşi, aţi vedea atunci cerurile deschise şi i-aţi zări pe îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând? Cu ajutorul îngerilor poate o lume să fie menţinută în contact cu celelalte, căci nu v-am mai spus eu de multe ori că eu mai am şi alte oi care nu aparţin acestei stâne? Aceşti îngeri nu sunt iscoade ale lumii spirituale care vă supraveghează şi merg apoi să-i spună Tatălui de gândurile din inima voastră, şi îi fac un raport asupra faptelor trupului. Tatăl n-are nevoie de soiul acesta de servicii, din moment ce propriul lui spirit trăieşte în voi. Însă aceste spirite îngereşti servesc la ţinerea la curent a unei părţi din creaţia celestă cu faptele făcute în alte părţi îndepărtate ale universului. Un mare număr de îngeri sunt afectaţi slujirii raselor umane, lucrând totodată în guvernul Tatălui şi în universurile Fiilor. Când v-am învăţat că mulţi dintre aceşti serafimi erau spirite tutelare, eu nu vorbeam nici la figurat, nici poetic. Toate acestea sunt adevărate, independent de dificultatea voastră de a înţelege aceste chestiuni.
167:7.5 (1841.4) ”Mulţi dintre aceşti îngeri lucrează la salvarea oamenilor; nu v-am vorbit oare de bucuria serafică când un suflet decide să abandoneze păcatul şi să înceapă căutarea lui Dumnezeu? Eu v-am vorbit chiar şi de bucuria din *prezenţa îngerilor* cerului datorită unui singur suflet care se căieşte; aceasta denota existenţa

altor categorii superioare de fiinţe cereşti care se ocupă şi ele de bunăstarea spirituală şi de progresul divin al omului muritor.

167:7.6 (1841.5) ”Aceşti îngeri se ocupă deopotrivă de mult de mijloacele prin care spiritul oamenilor este eliberat din tabernacolele cărnii şi sufletul lor escortat în lumile celeste de palate. Îngerii sunt fidele călăuze celeste ale sufletului oamenilor pe perioada neexplorată şi imprecisă care intervine între moartea fizică şi viaţa nouă din lăcaşurile spiritului.”

167:7.7 (1841.6) Iisus ar fi discutat şi mai mult cu Nataniel despre ajutorul îngerilor dacă n-ar fi fost întrerupt de apropierea Martei. Ea fusese informată că Maestrul se apropia de Bethania de prietenii ei care îl văzuseră urcând dealurile din est, şi acum ea se grăbea să-l întâmpine.

Cartea Urantia

Capitolul 168

Reînvierea lui Lazăr

168:0.1 (1842.1) ERA CU puţin mai încolo amiază când Marta a plecat în întâmpinarea lui Iisus care trecea de creasta dealului de lângă Bethania. Fratele său Lazăr era mort de patru zile şi, la sfârşitul după-amiezii de duminică, el fusese culcat în cavoul lui de familie situat la marginea grădinii. Piatra care închidea intrarea în cavou fusese împinsă la locul ei chiar în joia aceea.

168:0.2 (1842.2) Când Marta şi Maria trimiseseră la Iisus vestea bolii lui Lazăr, ele erau convinse că Maestrul va face ceva cu privire la situaţia aceasta. Ele ştiau că fratele lor era grav bolnav, şi prea puţin sperau că Iisus îşi va părăsi munca de învăţător şi de predicator pentru a veni în ajutorul lor. Dar ele aveau atâta încredere în puterea sa de a vindeca bolile încât credeau că îi era suficient să rostească cuvintele

tămăduitoare, şi că îndată Lazăr va fi vindecat. Când Lazăr a murit la câteva ore după plecarea din Bethania a mesagerului, ele au dedus că Maestrul nu aflase de boala fratelui lor înainte de a fi prea târziu, înainte ca Lazăr să fie deja decedat de mai multe ore.

168:0.3 (1842.3) Totuşi ele au fost foarte nedumerite, precum şi toţi prietenii lor credincioşi, de mesajul raportat, marţi dimineaţa, de către un curier ce sosea din Bethania. Mesagerul a insistat asupra faptului că îl auzise pe Iisus spunând: această boală nu duce realmente la moarte. Marta şi Maria nu puteau nici să înţeleagă de ce Iisus nu le trimisese măcar o vorbă sau nu le oferise ajutorul în vreun alt fel.

168:0.4 (1842.4) Mulţi prieteni din cătunele vecine, şi alţii din Ierusalim, au venit să prezinte condoleanţele lor celor două surori copleşite de amărăciune. Lazăr şi surorile sale erau copiii unui iudeu onorabil şi înstărit care fusese ce-a mai însemnată persoană a micului sat din Bethania. Cu toate că toţi trei au fost de multă vreme înflăcăraţi discipoli ai lui Iisus, ei erau cât se poate de respectaţi de toţi cei care îi cunoşteau. Ei moşteniseră importante podgorii şi mari livezi de măslini din vecinătate. Faptul că ei îşi puteau permite un cavou funerar privat în proprietatea lor era o dovadă în plus a averii lor. Părinţii lor fuseseră deja culcaţi amândoi în acest mormânt.

168:0.5 (1842.5) Maria renunţase la speranţa de a-l vedea venind pe Iisus şi se lăsase pradă mâhnirii, dar Marta s-a agăţat de această speranţă până în dimineaţa în care piatra a fost rostogolită în faţa cavoului pentru a pecetlui intrarea. Chiar şi atunci, ea i-a cerut unui flăcău din vecinătate să supravegheze, de sus de pe colina din estul Betaniei, drumul care coboară din Ierihon. Acest băiat a fost cel care adus la Marta vestea că Iisus şi prietenii lui se apropiau.

168:0.6 (1842.6) Când Marta l-a întâlnit pe Iisus, ea a căzut la picioarele lui exclamând: „Maestre, dacă ai fi fost acolo, fratele meu n-ar fi fost mort!” Multe temeri treceau prin mintea Martei, dar ea n-a exprimat nici o îndoială şi nu s-a încumetat să critice sau să pună sub semnul îndoielii conduita lui Iisus relativă la moartea lui Lazăr. Pe când ea vorbea, Iisus s-a aplecat ca s-o ridice şi i-a zis: „Numai să ai credinţa, Marta, şi fratele tău va reînvia.” Marta a răspuns: „Eu ştiu că va reînvia cu prilejul reînvierii din cea din urmă zi; şi chiar şi acum eu cred că Tatăl îţi va da tot ceea ce vei cere de la Dumnezeu.”

168:0.7 (1843.1) Atunci, Iisus a privit-o pe Marta drept în ochi şi a zis: „Eu sunt reînvierea şi viaţa; oricine crede în mine va trăi, chiar dacă moare. Într-adevăr, oricine trăieşte crezând în mine nu va muri niciodată cu adevărat. Marta, crezi tu asta?” Şi Marta i-a răspuns Maestrului: „Da, eu cred de multă vreme că tu eşti Eliberatorul, Fiul Dumnezeului viu, chiar acela care trebuie să vină în această lume.”

168:0.8 (1843.2) Iisus interesându-se de Maria, Marta a intrat de îndată în casă şi a şuşotit cu sora sa: „Maestrul este aici şi te-a chemat.” Când Maria a auzit aceasta, s-a ridicat iute şi s-a dus fuga la Iisus, care rămăsese la o oarecare depărtare de casă, în locul unde Marta îl întâlnise prima şi prima dată. Când prietenii care erau pe lângă Marta pentru a o consola au văzut că ea s-e ridica în grabă şi a ieşea afară, au urmat-o bănuind că mergea la mormânt ca să plângă.

168:0.9 (1843.3) Printre persoanele prezente, se găseau mulţi duşmani de neînduplecat ai lui Iisus. De aceea Marta se dusese singură în întâmpinarea lui, şi tot de aceea fusese atât de discret informată Maria că Maestrul o căutase. Dorind totodată cu ardoare să-l vadă pe Iisus, Marta ar fi vrut să evite orice incident neplăcut susceptibil de a fi

cauzat de brusca sosire a Maestrului în mijlocul unui grup important de-al adversarilor lui din Ierusalim. Marta avusese intenţia de a rămâne în casă cu prietenii lor cât timp Maria mergea să-l salute pe Iisus, însă n-a izbutit, căci toţi au urmat-o pe Maria şi în felul acesta s-au pomenit pe neaşteptate în prezenţa Maestrului.

168:0.10 (1843.4) Marta a condus-o l-a Iisus şi, când Maria l-a văzut, a căzut la picioarele lui strigând: „Măcar de-ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi fost mort.” Când Iisus a văzut cât de mult se întristase toată lumea de moartea lui Lazăr, sufletul lui a fost mişcat de compasiune.

168:0.11 (1843.5) Când prietenii îndoliaţi au văzut că Maria se dusese să-l primească pe Iisus, ei s-au oprit ceva mai încolo cât timp Marta şi Maria stăteau de vorbă cu Maestrul, care împărţea cu dărnicie noi încurajări. El le-a îndemnat să păstreze o credinţă însufleţită în Tată şi să se supună complet voinţei divine.

168:0.12 (1843.6) Mintea omenească a lui Iisus a fost puternic mişcată de un conflict: pe de o parte el îl iubea Lazăr şi pe surorile lui îndurerate, iar pe de altă parte dispreţuia şi detesta manifestările exterioare de afecţiune ale unor iudei neîncrezători cu intenţii ucigaşe. Iisus s-a indignat să vadă pe unii dintre aceşti pretinşi prieteni afişându-şi în exterior doliul lor după moartea lui Lazăr, cu atât mult cu cât falsa mâhnire era asociată, în inima lor, cu atâta amară duşmănie contra lui însuşi. Cu toate acestea, unii dintre aceşti iudei erau sinceri în doliul lor, căci erau adevăraţi prieteni de familie.

1. La mormântul lui Lazăr

168:1.1 (1843.7) După ce Iisus a petrecut câteva momente consolându-le pe Marta şi Maria, ceva mai încolo de prietenii îndoliaţi, le i-a întrebat: „Unde l-aţi culcat?” Marta a zis: „Vin-o şi vezi.” În timp ce Maestrul le urma în tăcere pe cele două surori mâhnite, el a plâns. Văzându-i lacrimile, unul dintre iudeii prietenoşi care îi urmau a zis: „Priviţi cât de mult îl iubea. Cel care a deschis ochii orbului n-ar fi putut oare împiedica acest om să moară?” Între timp, ei sosiseră în faţa cavoului familial, o mică grotă naturală, ori o înclinaţie, în brâna stâncoasă de zece metri înălţime care se ridica la capătul grădinii.

168:1.2 (1844.1) Este greu să faci mintea omenească să înţeleagă de ce a plâns Iisus. Cu toate că noi avem acces la înregistrarea emoţiilor umane şi a gândurilor divine conjugate ale lui Iisus, tot aşa cum şi mintea Ajustorului său le-a înregistrat, noi nu suntem absolut siguri de cauza reală a acestor manifestări emoţionale. Noi înclinăm să credem că Iisus a plâns din cauza unui anumit număr de gânduri şi de sentimente care îi străbăteau mintea în momentul acela, cum ar fi:
168:1.3 (1844.2) 1. El simţea o compasiune sinceră şi întristată pentru Marta şi Maria. Avea o reală şi profundă afecţiune pentru aceste surori care îşi pierduseră fratele.
168:1.4 (1844.3) 2. Mintea sa era tulburată de mulţimea celor care purtau doliu, dintre care unii încercau o mâhnire sinceră iar alţii o simulau. Iisus fusese întotdeauna ofensat de aceste exhibiţii exterioare de îndurerare. El ştia că surorile îl iubeau pe fratele lor şi aveau credinţă în supravieţuirea credincioşilor. Aceste emoţii contradictorii explică poate de ce îşi exprima durerea la apropierea de cavou.
168:1.5 (1844.4) 3. El şovăia sincer în a-l readuce pe Lazăr la viaţa muritoare. Surorile lui aveau realmente nevoie de el, dar Iisus regreta

că l-a făcut pe prietenul lui să vină înapoi, ca să-l vadă apoi îndurând persecuţii înverşunate. El ştia bine că Lazăr le-ar fi îndurat pentru a fi fost subiectul celei mai mari demonstraţii de putere a Fiului Omului.

168:1.6 (1844.5) Acum, noi putem expune un fapt interesant şi instructiv. Cu toate că prezenta relatare se derulează ca un eveniment aparent normal şi natural în treburile omeneşti, ea comportă vederi de ansamblu indirecte foarte interesante. Pe de o parte un mesager merge să-l găsească pe Iisus duminică pentru a-l informa de boala lui Lazăr, iar Iisus a trimis vorbă că „ea nu merge până la moarte" şi pe de altă parte Iisus merge în persoană în Bethania şi chiar şi le întrebă pe surori: „Unde l-aţi culcat?" Toate acestea par să indice că Iisus proceda în maniera muritorilor şi potrivit cunoştinţelor limitate ale minţii umane. Totuşi, arhivele universului revelează că Ajustorul Personalizat al lui Iisus a dat ordin să fie reţinut Ajustorul Gândirii al lui Lazăr pe Urantia, după moartea lui Lazăr, pentru o perioadă nedeterminată, şi că acest ordin a fost înregistrat oficial cu un sfert de oră înainte de ultima suflare a lui Lazăr.
168:1.7 (1844.6) Mintea divină a lui Iisus ştia, încă dinainte de moartea lui Lazăr, că îl va reînvia din morţi? Nu ştim. Ştim numai ceea ce expunem aici.

168:1.8 (1844.7) Mulţi dintre duşmanii lui Iisus au avut tendinţa de a lua în zeflemea manifestările sale de afecţiune şi şi-au zis între ei: „Dacă avea atâta stimă pentru omul acesta, de ce i-a luat atât de mult ca să vină în Bethania. Dacă el este ceea ce se pretinde a fi, de ce atunci nu l-a salvat pe prietenul lui drag? La ce bun să vindeci străini în Galileea dacă nu-i poate salva pe cei pe care îi iubeşte?" Şi, în

multe alte feluri, ei au luat în derâdere învăţăturile şi lucrările lui Iisus, şi le-au tratat cu uşurătate.

168:1.9 (1844.8) Astfel, în această după-amiază de joi, către ora două şi jumătate, în micul cătun al Betaniei, cadrul era întru totul pregătit pentru înfăptuirea celei mai mari dintre toate lucrările legate de slujirea pe pământ a lui Mihail din Nebadon, pentru cea mai puternică manifestare de putere divină din timpul vieţii sale întrupate, căci propria sa reînviere a avut loc numai după ce a fost eliberat din lanţurile încarnării într-un corp muritor.

168:1.10 (1845.1) Micul grup reunit în faţa mormântului lui Lazăr nu-şi închipuia că era prin preajmă un vast concurs de fiinţe celeste de toate ordinele adunate sub îndrumarea lui Gabriel, acum în aşteptare, din ordinul Ajustorului Personalizat al lui Iisus, vibrând în expectativă şi gata să execute indicaţiile Suveranului lor preaiubit.

168:1.11 (1845.2) Când Iisus a poruncit: „Daţi piatra la o parte, oştirile celeste reunite s-au pregătit să joace drama constând în reînvierea lui Lazăr sub înfăţişarea cărnii sale muritoare. Această formă de reînviere implică dificultăţi de execuţie care transcend de departe tehnica obişnuită a reînvierii creaturilor muritoare sub formă morontială; ea cere concursul unui mai mare număr de personalităţi celeste şi o mai mare organizare a resurselor universului.

168:1.12 (1845.3) Când Marta şi Maria au auzit porunca lui Iisus care ordona rostogolirea pietrei care închidea cavoul, ele au fost umplute de sentimente contradictorii. Maria spera că Lazăr avea să fie înviat dintre morţi, dar Marta, în timp ce împărtăşea într-o anumită măsură credinţa surorii ei, era şi mai mult tracasată de teama ca, prin aspectul său exterior, Lazăr să nu fie prezentabil lui Iisus, apostolilor şi

prietenilor lui. Marta a zis: „Chiar trebuie să dăm piatra la o parte? Fratele meu este acum mort de patru zile, aşa că în vremea asta a început deja descompunerea corpului. Marta a zis aceasta şi pentru că ea nu înţelegea cu certitudine de ce Maestrul ceruse ca piatra să fie dată în lături; ea se gândea că poate Iisus voia să se mulţumească numai să arunce o ultimă privire la Lazăr. Atitudinea Martei nu era nici fermă nici hotărâtă. În vreme ce cele două surori ezitau să împingă piatra, Iisus a zis: „Nu v-am zis eu, încă de la început, că această boală nu va duce până la moarte? N-am venit eu ca să-mi îndeplinesc făgăduiala? Şi, după ce am venit la voi, nu v-am spus eu că, şi să credeţi numai, voi veţi vedea gloria lui Dumnezeu. De ce vă îndoiţi? Cât timp vă ia ca să ajungeţi să credeţi şi să ascultaţi?”
168:1.13 (1845.4) După ce Iisus a sfârşit de vorbit, apostolii săi, ajutaţi de vecini binevoitori, şi-au pus mâinile pe piatră şi au rostogolit-o în lături de la intrarea cavoului.

168:1.14 (1845.5) La iudei era o credinţă comună cum că picătura de venin de pe vârful spadei îngerului morţii începea să acţioneze la sfârşitul celei de-a treia zi, astfel încât ea producea deplinul ei efect în cea de-a patra zi. Ea admitea că sufletul omenesc poate să zăbovească pe lângă mormânt până la sfârşitul celei de-a treia zi, căutând să reanime cadavrul; dar ei credeau cu fermitate că înaintea zorilor celei de-a patra zile, acest suflet era dus în lăcaşul spiritelor răposate.
168:1.15 (1845.6) Aceste credinţe şi opinii privitoare la morţi şi la plecarea spiritului lor au servit la confirmarea pentru mintea tuturor persoanelor prezente lângă mormântul lui Lazăr, şi ulterior a tuturor celor care vor afla ceea ce avea să se petreacă, că era vorba cu

adevărat de un caz de reînviere a unui mort prin lucrarea personală a celui care se proclamase a fi „reînvierea şi viaţa”.

2. Reînvierea lui Lazăr

168:2.1 (1845.7) Grupul de aproximativ patruzeci şi cinci de persoane care stătea înaintea mormântului au putut percepe nedesluşit forma lui Lazăr, învelit în fâşii de pânză de in şi aflat în nişa dreaptă inferioară a cavoului funerar. În vreme ce aceste creaturi pământene stăteau acolo, în tăcere, de-abia îndrăznind să respire, o vastă oştire de fiinţe celeste îşi ocupaseră poziţiile preliminare pentru a răspunde semnalului de acţiune atunci când Gabriel, comandantul ei, îl va da.
168:2.2 (1846.1) Iisus şi-a ridicat ochii şi a zis: „Tată, îţi mulţumesc că mi-ai auzit cererea şi ai îndeplinit-o. Ştiu că m-ai ascultat întotdeauna, dar, din cauza celor care stau aici cu mine, eu vorbesc acum cu tine pentru ca ei să creadă că tu m-ai trimis în lume şi să ştie că tu acţionezi cu mine în fapta pe care ne pregătim s-o realizăm.” Şi, după ce s-a rugat, el a strigat cu un glas puternic: „Lazăre, vino afară!”
168:2.3 (1846.2) Spectatorii umani ai scenei au rămas nemişcaţi, dar vasta oaste cerească forfotea toată în acţiunea ei unificată pentru a da ascultare cuvântului Creatorului. În numai doisprezece secunde de timp terestru, forma până atunci neînsufleţită a lui Lazăr a început să se mişte şi s-a ridicat curând pe marginea măsuţei de piatră pe care fusese odihnit. Corpul său era învelit în veşminte funerare şi faţa îi era acoperită cu o faşă. Şi în vreme ce stătea în picioare acolo în faţa lor - viu - Iisus a zis: „Desfăşaţi-l şi lăsaţi-l să meargă.”

168:2.4 (1846.3) Toţi spectatorii, în afară de apostoli şi de Marta şi Maria, au fugit către casă. Erau palizi de groază şi plini de stupefacţie. Unii au rămas acolo, dar mulţi s-au grăbit să se întoarcă la casele lor.
168:2.5 (1846.4) Lazăr l-a salutat pe Iisus şi pe apostoli. El a întrebat de semnificaţia veşmintelor şi de ce se trezise în grădină. Iisus şi apostolii s-au îndepărtat, în timp ce Marta îi povestea lui Lazăr moartea sa, înmormântarea sa şi reînvierea sa. Ea a trebuit să-i explice că el murise duminică şi că fusese readus la viaţă în această joi, căci Lazăr n-avusese cunoştinţă de timpul de când adormise în somnul morţii.

168:2.6 (1846.5) În momentul în care Lazăr a ieşit din mormânt, Ajustorul Personalizat al lui Iisus acum conducător al ordinului său în universul nostru local, a poruncit fostului Ajustor al lui Lazăr, aflat atunci în aşteptare, să revină să locuiască în mintea şi în sufletul celui reînviat.

168:2.7 (1846.6) Apoi Lazăr s-a apropiat de Iisus şi, cu surorile sale, ei au îngenuncheat la picioarele Maestrului pentru a aduce mulţumiri şi a-l lăuda pe Dumnezeu. Iisus l-a luat pe Lazăr de mână şi l-a ridicat zicând: „Fiule, ceea ce ţi s-a întâmplat va fi tot aşa experimentat de toţi cei care cred în această evanghelie, atâta doar că vor fi reînviaţi într-o formă mai glorioasă. Tu vei fii un martor viu al adevărului pe care l-am proclamat - eu sunt învierea şi viaţa. Să mergem acum cu toţii în casă pentru a da de mâncare corpurilor noastre fizice.”

168:2.8 (1846.7) În timp ce mergeau către casă, Gabriel a concediat grupele suplimentare de oştiri celeste adunate şi a făcut înregistrarea

primului - şi ultimului - caz, pe Urantia, de reînviere a unei creaturi omeneşti sub înfăţişarea corpului ei muritor.

168:2.9 (1846.8) Lazăr cu greu putea înţelege ceea ce se întâmplase. El ştia că fusese foarte bolnav, dar nu putea să-şi amintească decât că adormise şi se fusese trezit. Niciodată n-a putut spune cine ştie ce despre aceste patru zile în mormânt, pentru că fusese în întregime inconştient. Timpul nu există pentru cei care dorm somnul morţii.
168:2.10 (1846.9) Mulţi cred în Iisus ca urmare a acestei lucrări puternice, dar alţii nu fac decât să-şi înăsprească inima pentru a-l respinge şi mai tare. De la amiaza zilei următoare, această întâmplare se răspândise în tot Ierusalimul. Zeci de oameni şi de femei au mers în Bethania pentru a se uita la Lazăr şi a vorbi cu el. Fariseii alarmaţi şi derutaţi au convocat la repezeală o întrunire a Sinedriului pentru a decide ceea ce trebuia făcut cu privire la aceste noi dezvoltări de situaţie.

3. Întrunirea Sinedriului

168:3.1 (1847.1) Mărturia acestui om reînviat dintre morţi a contribuit mult la consolidarea credinţei masei de credincioşi în evanghelia împărăţiei, dar n-a avut practic nici o influenţă asupra atitudinii conducătorilor religioşi şi a conducătorilor Ierusalimului, decât că a grăbit decizia lor de a-l suprima pe Iisus şi de a pune capăt muncii sale.

168:3.2 (1847.2) În ziua următoare, vineri, la o oră a după-amiezii, Sinedriul s-a reunit pentru a delibera din nou asupra chestiunii: „Ce să facem cu Iisus din Nazareth?” După mai mult de două ore de discuţii şi de dezbateri morocănoase, un fariseu a propus o hotărâre care solicita moartea imediată a lui Iisus, proclamând că el era o ameninţare pentru tot Israelul, şi angajând oficial Sinedriul, prin sfidarea tuturor precedentelor, în pronunţarea unei sentinţe de moarte fără judecată.

168:3.3 (1847.3) Acest august corp de conducători iudei decretase, în repetate rânduri, că Iisus trebuia să fie arestat şi judecat sub inculparea de blasfemie şi de numeroase alte acuzaţii de sfidare a legii sacre iudaice. O dată Sinedriul mersese până într-acolo încât să declare că Iisus trebuia să moară, dar aceasta era prima dată când acest tribunal înregistra dorinţa de a decide moartea sa mai înainte de orice judecată. Totuşi această hotărâre n-a fost supusă la vot, deoarece paisprezece membrii ai Sinedriului şi-au dat demisia în bloc când a fost propus acest act de nemaiauzit. Aceste demisii n-au fost ratificate înainte de o amânare de cincisprezece zile, dar grupul celor paisprezece s-a retras din Sinedriu în chiar ziua aceea şi n-au mai luat niciodată loc niciodată în consiliu. Mai târziu, cu prilejul înregistrării demisiilor, cinci alţi membri au fost revocaţi pentru că colegii lor socoteau că aceştia nutreau sentimente amicale faţă de Iisus. După evicţiunea celor nouăsprezece oameni, Sinedriul era în măsură să-l judece şi să-l condamne pe Iisus cu o solidaritate vecină cu unanimitatea.

168:3.4 (1847.4) În săptămâna următoare, Lazăr şi surorile sale au fost convocate în faţa Sinedriului. După mărturia lor, nu se putea susţine

nici o îndoială că Lazăr fusese reînviat dintre cei morţi. Cu toate că şedinţele Sinedriului au admis virtual reînvierea lui Lazăr, arhivele au conţinut o hotărâre care atribuia acest miracol, şi toate celelalte minuni înfăptuite de Iisus, puterii prinţului demonilor cu care Iisus era declarat ca fiind aliat.

168:3.5 (1847.5) Indiferent care a fost sursa puterii sale de a înfăptui minuni, conducătorii iudei erau convinşi că, dacă nu se punea capăt imediat la toate acestea, nu va mai trece mult până ce tot poporul va crede în Iisus, şi că pe de altă parte, ar surveni grave complicaţii cu autorităţile romane, căci mulţi dintre discipolii săi îl considerau ca Mesia, eliberatorul Israelului.

168:3.6 (1847.6) În această aceeaşi reuniune a Sinedriului s-a întâmplat că marele preot Caiafa a exprimat, pentru prima oară, vechiul adagiu iudaic pe care l-a repetat apoi de atâtea ori: „Mai bine să moară un singur om, decât să vezi pierind comunitatea.”

168:3.7 (1847.7) Cu toate că Iisus fusese informat de faptele sau de gesturile Sinedriului în această zi mohorâtă de vineri după-amiază, el n-a fost câtuşi de puţin tulburat, şi a continuat să se odihnească până în următoarea zi de sabat la prietenii care locuiau în Betpage, un cătun vecin cu Bethania. Duminică dimineaţa devreme, aşa cum s-a convenit, Iisus şi apostolii s-au adunat la Lazăr, şi-au luat bun rămas de la familia din Bethania şi au plecat din nou către tabăra din Pella.

4. Răspunsul la rugăciune

168:4.1 (1848.1) Pe drum, de la Bethania la Pella, apostolii i-au pus lui Iisus numeroase întrebări cărora el le-a răspuns cu francheţe, cu excepţia celor care aveau legătură cu detaliile reînvierii dintre morţi. Asemenea probleme depăşeau capacitatea de înţelegere a apostolilor, şi de aceea Maestrul a refuzat să discute aceste chestiuni cu ei. Nimeni nu-i însoţise, întrucât plecaseră în taină din Bethania. Iisus a prins deci ocazia de a le spune celor zece apostoli multe lucruri care, după părerea sa, îi pregăteau pentru zilele pline de încercări care nu vor întârzia să vină.

168:4.2 (1848.2) Mintea apostolilor era foarte stimulată şi au petrecut un timp considerabil cu discutarea recentelor lor experienţe privitoare la rugăciune şi la răspunsul la rugăciune. Ei îşi aminteau toţi declaraţia făcută, în Filadelfia, mesagerului care sosea din Bethania când Iisus le zisese clar: „Această boală nu va duce până la moarte." Totuşi, în ciuda acestei promisiuni, Lazăr murise efectiv. În tot cursul zilei, ei au revenit constant la discutarea acestei probleme a răspunsului la rugăciune.

168:4.3 (1848.3) Se poate rezuma după cum urmează răspunsurile lui Iisus la numeroasele întrebări:

168:4.4 (1848.4) 1. Rugăciunea este o expresie a minţii finite care se străduieşte să se apropie de Infinit. Formularea unei rugăciuni este deci în mod necesar limitată de cunoştinţele, de înţelepciunea şi de atributele finitului. Tot astfel, răspunsul trebuie să fie condiţionat de viziunea, de ţelurile, de idealurile şi de prerogativele Infinitului. Niciodată nu se poate observa o continuitate neîntreruptă a fenomenelor materiale între formularea unei rugăciuni şi primirea deplinului răspuns spiritual care i se face.

168:4.5 (1848.5) 2. Când o rugăciune rămâne aparent fără răspuns, întârzierea este adesea prevestirea unui mai bun răspuns, cu toate că, din anumite motive întemeiate, acest răspuns este considerabil întârziat. Când Iisus a zis că boala lui Lazăr nu va merge realmente până la moarte, Lazăr era deja mort de unsprezece ore. Nici o rugăciune sinceră nu rămâne fără răspuns, decât atunci când punctul de vedere superior al lumii spirituale a conceput un răspuns mai bun, un răspuns care ar satisface rugămintea spiritului omului, prin contrast cu rugăciunea simplei minţi a omului.

168:4.6 (1848.6) 3. Când rugăciunile temporale sunt compuse de spirit şi exprimate cu credinţă, ele sunt adesea atât de vaste şi atât de cuprinzătoare, încât nu pot primi răspuns decât în eternitate. O rugă finită este uneori atât de impregnată de stăpânirea Infinitului că răspunsul trebuie să fie multă vreme amânat pentru a aştepta crearea capacităţii receptive adecvate. Rugăciunea credinţei poate îngloba atâtea elemente încât răspunsul nu poate fi primit decât în Paradis.

168:4.7 (1848.7) 4. Răspunsurile la rugăciunea minţii omeneşti sunt adesea de o asemenea natură încât această minte în rugăciune nu poate să le primească şi să le recunoască decât după ce ea însăşi a atins starea de nemurire. Foarte adesea, trebuie aşteptat ca fiinţa materială să fi progresat la nivelul spiritual pentru ca ea să poată primi un răspuns la rugăciunea sa.

168:4.8 (1848.8) 5. Se poate ca rugăciunea unei persoane care îl cunoaşte pe Dumnezeu să fie atât de deformată de ignoranţă şi de superstiţie încât ar fi foarte puţin dezirabil să i se răspundă. Atunci,

fiinţele umane intermediare sunt obligate să traducă această rugăciune într-o asemenea manieră încât în momentul în care soseşte răspunsul, cel care face ruga nu recunoaşte că acest răspuns se aplică la rugăciunea sa.

168:4.9 (1848.9) 6. Toate adevăratele rugăciuni sunt adresate fiinţelor spirituale, şi trebuie ca răspunsul la toate aceste rugăminţi să fie formulat în termeni spirituali; răspunsurile trebuiesc să fie constituite din realităţi spirituale. Fiinţele spirituale nu pot oferi răspunsuri materiale cererilor spirituale, chiar dacă ele emană de la fiinţe materiale. Acestea din urmă se roagă eficient decât atunci când ele „se roagă în spirit”.

168:4.10 (1849.1) 7. Nici o rugăciune nu poate spera un răspuns decât dacă este născut din spirit şi hrănit prin credinţă. Sinceritatea credinţei voastre implică că voi aţi acordat virtual de mai înainte, destinatarilor rugăciunii voastre, deplinul drept de a răspunde rugilor voastre conform cu această înţelepciune supremă şi cu această dragoste divină care, potrivit descrierii credinţei voastre, să anime întotdeauna aceste fiinţe cărora le adresaţi rugăciunile voastre.

168:4.11 (1849.2) 8. Copilul este întotdeauna în dreptul său când se încumetă să adreseze o rugăciune părinţilor lui. Şi părinţii rămân în domeniul obligaţiilor lor faţă de copilul lipsit de maturitate când înţelepciunea lor superioară le dictează că trebuie întârziat răspunsul la rugăciunea copilului, să-l modifice, să-l treacă prin ciur, să-l transcendă, sau să-l raporteze la un alt stadiu al ascensiunii spirituale.

168:4.12 (1849.3) 9. Nu ezitaţi să formulaţi rugăciuni exprimând o dorinţă spirituală înflăcărată; nu vă îndoiţi că ea va primi un răspuns; Aceste răspunsuri vor fi depuse spre păstrare, aşteptând ca voi să fi atins efectiv, pe această lume sau pe altele, nivelele spirituale viitoare de înflorire cosmică, unde vă va deveni posibil să recunoaşteţi şi să asimilaţi răspunsurile mult aşteptate la rugile voastre anterioare, dar premature.

168:4.13 (1849.4) 10. Toate rugile autentice născute din spirit vor primi în mod sigur răspuns. Cereţi, şi veţi primi, dar nu uitaţi că voi sunteţi creaturi care progresează în timp şi spaţiu. Trebuie deci să ţineţi mereu seama de factorul spaţiu--timp pentru a primi personal răspunsuri complete la multiplele voastre rugăciuni şi rugăminţi.

5. Ceea ce s-a ales de Lazăr

168:5.1 (1849.5) Lazăr a locuit în casa sa din Bethania unde a fost un centru de mare interes spiritual pentru numeroşi credincioşi sinceri şi mulţi curioşi. Lazăr a rămas acolo până în săptămâna crucificării lui Iisus, în care a fost avertizat că Sinedriul decretase moartea sa. Conducătorii iudeilor erau hotărâţi să pună capăt expansiunii învăţăturilor lui Iisus. Ei socoteau foarte just că era inutil a-l trimite pe Iisus la moarte dacă îi permiteau lui Lazăr, reprezentantul apogeului lucrării sale miraculoase, să trăiască şi să mărturisească că Iisus îl reînviase dintre morţi. Lazăr fusese deja supus la crude persecuţii din partea lor.

168:5.2 (1849.6) Lazăr şi-a luat grabnic rămas bun de la surorile lui din Bethania, a fugit în Ierihon, a traversat Iordanul şi nu şi-a acordat niciodată prea multă odihnă până n-a ajuns la Filadelfia. Lazăr îl cunoştea bine pe Abner şi, acolo, se simţea în siguranţă contra intrigilor criminale ale samavolnicului Sinedriu.

168:5.3 (1849.7) Puţin după aceea, Marta şi Maria şi-au vândut pământurile din Bethania şi s-au alăturat fratelui lor în Pereea. Între timp, Lazăr devenise trezorierul Bisericii din Filadelfia. El a susţinut cu vigoare pe Abner în controversa sa cu Pavel şi cu Biserica din Ierusalim. La vârsta de 67 de ani, el a murit în cele din urmă de aceeaşi boală care îl răpusese în Bethania, când era mai tânăr.

Cartea Urantia

Capitolul 169

Ultimele învăţături din Pella

169:0.1 (1850.1) LUNI şase martie, seara târziu, Iisus şi cei zece apostoli au sosit în tabăra din Pella. Aceasta a fost ultima săptămână pe care Iisus a petrecut-o acolo, şi s-a apucat foarte activ să dea învăţături mulţimii şi să-i instruiască pe apostoli. În toate după-amiezile, el predica mulţimilor şi, în toate serile, răspundea întrebărilor apostolilor şi ale unor discipoli evoluaţi care se aflau în tabără.

169:0.2 (1850.2) Vestea reînvierii lui Lazăr ajunsese în tabără cu două zile mai înainte de sosirea Maestrului, şi toată adunarea era agitată. De la episodul când hrănise pe cei cinci mii, niciodată nu se mai petrecuse ceva care să stârnească atâta imaginaţia oamenilor. Aşadar, în apogeul celei de-a doua faze a serviciului său public, Iisus a decis

să propovăduiască în Pella pentru o singură săptămână scurtă, apoi să înceapă turneul din Pereea meridională, urmat direct de experienţele finale şi tragice din ultima săptămână din Ierusalim.

169:0.3 (1850.3) Fariseii şi conducătorii preoţilor începuseră să-şi formuleze inculpările şi să-şi cristalizeze acuzaţiile. Ei se opuneau învăţăturilor Maestrului pentru următoarele motive:

169:0.4 (1850.4) 1. El este un prieten al publicanilor şi a-l păcătoşilor; el primeşte pe nelegiuiţi şi mănâncă cu ei.

169:0.5 (1850.5) 2. El este un blasfemator; el vorbeşte de Dumnezeu ca fiind Tatăl său şi se crede egalul lui Dumnezeu.

169:0.6 (1850.6) 3. El violează legea. Vindecă bolnavii în ziua de sabat şi ia în derâdere în multe alte feluri legea sacră a Israelului.

169:0.7 (1850.7) 4. El se aliază cu demonii. El face minuni şi înfăptuieşte miracole evidente prin puterea lui Belzebut, prinţul demonilor.

1. Parabola fiului pierdut

169:1.1 (1850.8) Joi după-amiază, Iisus a vorbit mulţimii despre „Harul Salvării”. În cursul acestei predici, el a spus din nou povestea oilor pierdute, şi pe cea a monezii pierdute, apoi a adăugat parabola sa preferată a fiului risipitor. Iisus a zis:

169:1.2 (1850.9) ”De la Samuel la Ioan, profeţii v-au recomandat să-l căutaţi pe Dumnezeu - să căutaţi adevărul. Ei au zis întruna: „Căutaţi-l pe Domnul cât timp poate fi găsit. Toată această învăţătură ar trebui

să fie luată la inimă, dar eu am venit ca să vă arăt că, cât timp încercaţi să-l găsiţi pe Dumnezeu, el încearcă în egală măsură să vă găsească pe voi. Eu v-am istorisit de multe ori povestea bunului păstor care a abandonat cele nouăzeci şi nouă de oi în stână pentru a merge în căutarea celei care se pierduse; şi, când a găsit oaia rătăcită, el a pus-o pe umăr şi a purtat-o cu blândeţe până la stână. Când oile rătăcite au fost aduse înapoi la stână, voi vă amintiţi că bunul păstor i-a convocat pe toţi prietenii săi şi i-a invitat se bucure cu el de a-şi fi găsit oaia pierdută. Din nou, eu vă zic că este mai multă bucurie în cer pentru un păcătos care se căieşte decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi care n-au nevoie de căinţă. Faptul că sufletele sunt *pierdute* nu face decât să sporească interesul pe care li-l poartă Tatăl ceresc. Eu am venit în această lume pentru a îndeplini ordinele Tatălui meu, şi s-a zis pe drept cuvânt despre Fiul Omului că el este un prieten al publicanilor şi a-l păcătoşilor.

169:1.3 (1851.1) ”Aţi fost învăţaţi că admiterea voastră alături de Dumnezeu vine după căinţa voastră şi ca o consecinţă a tuturor lucrărilor de sacrificiu şi de penitenţă, dar eu vă asigur că Tatăl vă acceptă chiar şi înainte ca voi să vă fi căit; el îi trimite pe Fiul său şi pe asociaţii lui pentru a vă găsi şi a vă readuce cu voioşie la stână - împărăţia filiaţiei şi progresul spiritual. Voi toţii sunteţi ca şi oile rătăcite, iar eu am venit să-i caut şi să-i salvez pe cei care sunt pierduţi.

169:1.4 (1851.2) ”Aduceţi-vă aminte şi de povestea femeii care avusese un şirag de zece bănuţi de argint făcute colier, şi care pierdu-se unul dintre bănuţi; ea a aprins lampa, a măturat cu hărnicie casa şi şi-a continuat căutarea până ce a regăsit bănuţul de argint pierdut. De

îndată ce a găsit bănuţul pe care îl pierduse, ea şi-a convocat prietenii şi vecinii zicând: „Bucuraţi-vă cu mine, căci mi-am găsit bănuţul de argint pierdut. Eu vă repet că este întotdeauna bucurie la îngerii cerului pentru un păcătos care se căieşte şi revine la stâna Tatălui. Eu vă spun această poveste pentru a vă face să înţelegeţi bine că Tatăl şi Fiul merg în *căutarea* celor care sunt pierduţi. În această căutare, noi folosim toate influenţele susceptibile de a ajuta eforturile noastre stăruitoare de a-i găsi pe cei rătăciţi, pe cei care au nevoie să fie salvaţi. Astfel, Fiul Omului se duce în locurile pustii şi sălbatice pentru a căuta oaia rătăcită, dar el caută şi bănuţul de argint pierdut în casă. Oaia se rătăceşte inconştient; bănuţul este acoperită de praful timpului şi ascunsă de o acumulare de lucruri omeneşti.
169:1.5 (1851.3) ”Acum, aş vrea să vă spun povestea fiului nesocotit al unui bogat fermier, care a părăsit *de bună voie* casa tatălui său şi s-a dus într-o ţară străină unde a trecut printr-o mulţime de necazuri. Voi vă amintiţi că oile s-au rătăcit din neatenţie, dar acest tânăr şi-a părăsit căminul intenţionat. Istoria s-a petrecut după cum urmează:

169:1.6 (1851.4) ”Un om avea doi fii. Cel mai tânăr era vesel şi lipsit de griji, căutând întotdeauna să se distreze şi să se eschiveze de la orice responsabilităţi, în vreme ce fratele său mai mare era serios, sobru, muncitor şi gata să-şi asume responsabilităţi. Cei doi fraţi nu se înţelegeau bine; erau într-o continuă dispută şi ceartă. Mezinul era voios şi vioi, dar leneş, şi nu te puteai bizui pe el; cel mare era sârguincios şi iscusit, dar în acelaşi timp egocentric, ursuz şi vanitos. Fiul mezin aprecia joaca, dar evita munca; cel mare se consacra muncii, dar se juca rar. Această asociere a devenit atât de penibilă încât mezinul s-a dus la tatăl său şi i-a zis: „Tată, dă-mi o treime din

averea ta, ceea ce mi-ar reveni ca moştenire, şi îngăduie-mi să plec în lume să-mi încerc norocul. Tatăl ştia bine că băiatul era nefericit acasă din pricina fratelui său mare. După ce a auzit această cerere, el şi-a împărţit bunurile şi i-a dat mezinului partea lui.

169:1.7 (1851.5) ”În câteva săptămâni, tânărul şi-a adunat toate fondurile şi a pornit în călătorie către o ţară îndepărtată. Negăsind nimic de făcut care să fie atât folositor, cât şi agreabil, el şi-a risipit curând toată moştenirea ducând o viaţă destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a survenit în ţinuturile acelea o foamete prelungită, şi tânărul s-a pomenit în mizerie. După ce a îndurat de foame şi a suferit cumplit, el a găsit de lucru la un locuitor din ţinutul acela, care l-a trimis pe câmp să dea de mâncare porcilor. Tânărul şi-ar fi potolit foamea cu pleava destinată porcilor, dar nimeni nu voia să-i dea nimic.

169:1.8 (1852.1) ”Într-o zi când îi era tare foame, el şi-a revenit în fire şi şi-a zis: ‚Cât de mulţi dintre servitorii tatălui meu au pâine din belşug, pe câtă vreme eu mor de foame hrănind nişte porci dintr-o ţară străină! Am să mă spăl, am să mă duc la tatăl meu şi am să-i spun: Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta. Eu nu mai sunt vrednic de a mă numi fiul tău. Binevoieşte numai să mă angajezi ca unul dintre servitorii tăi plătiţi.' Şi, când tânărul a ajuns la această hotărâre, el s-a ridicat şi a pornit către casa tatălui său.

169:1.9 (1852.2) ”Or, tatăl fusese foarte îndurerat de pe urma fiului său. Tare îi dusese dorul tânărului vesel, însă nechibzuit. Acest tată îl iubea pe acest fiu şi mereu aştepta cu nerăbdare reîntoarcerea sa, astfel încât, în ziua în care fiul s-a apropiat de casă, tatăl l-a văzut, deşi era încă la mare depărtare. Mişcat de compasiune şi de dragoste,

el a alergat în întâmpinarea lui, l-a îmbrăţişat cu afecţiune şi l-a sărutat. După această primă întâlnire fiul a privit faţa înlăcrimată a tatălui său şi a zis: ,Tată, eu am păcătuit contra cerului şi contra ta. Nu mai sunt demn de a fi numit un fiul' - dar n-a putut să-şi termine mărturisirea, căci tatăl bucuros peste măsură le-a zis servitorilor care între timp veniseră în fuga mare: ,Aduceţi repede roba sa mai frumoasă, cea pe care am păstrat-o, puneţi-o pe el şi băgaţi-i pe deget inelul de fiu şi căutaţi sandale pentru picioarele lui.'

169:1.10 (1852.3) ”Apoi, după ce fericitul tată şi-a condus în casă băiatul istovit şi cu picioarele umflate de mers, a strigat la servitori: ,Aduceţi viţelul gras şi omorâţi-l; să mâncăm şi să ne veselim, căci fiul acesta al meu era mort şi trăieşte din nou. Era pierdut şi este regăsit.' Şi s-au strâns cu toţii în jurul tatălui pentru a se bucura cu el de înapoierea fiului său.

169:1.11 (1852.4) ”În acest moment, în vreme ce petreceau, fiul mai mare s-a întors de la munca sa zilnică de la câmp; apropiindu-se de casă, el a auzit muzica şi dansurile. Sosit la poarta din spate, el a chemat pe unul dintre servitori şi l-a întrebat de semnificaţia tuturor acestor festivităţi. Servitorul i-a răspuns: ,Fratele tău pierdut de multă vreme a revenit acasă, iar tatăl tău a omorât viţelul gras pentru a se veseli că l-a văzut întors întreg şi nevătămat. Intră ca să-l saluţi şi tu pe fratele tău şi să-l primeşti înapoi în casa tatălui tău.'

169:1.12 (1852.5) ”Când fratele mare a auzit acestea, el a fost atât de rănit şi de supărat că nici n-a mai vrut să intre în casă. Aflând de ranchiuna fratelui mai mare cu privire la buna întâmpinare rezervată mezinului, tatăl a ieşit pentru a-şi ruga fiul mai mare să vină. Dar acesta din urmă n-a vrut să cedeze insistenţelor şi i-a răspuns tatălui:

‚În toţi aceşti ani eu te-am slujit aici fără a încălca nici cea mai mică dintre poruncile tale, şi, totuşi, tu nu mi-ai dat niciodată nici măcar un ied ca să pot petrece cu prietenii mei. Eu am rămas mereu aici să am grijă de tine, şi tu n-ai dat niciodată petreceri pentru fidela mea slujire; dar, când mezinul tău a revenit după ce a risipit aproape toată averea ta cu prostituatele, tu te grăbeşti să omori viţelul cel gras şi să sărbătoreşti reîntoarcerea lui.'

169:1.13 (1852.6) ”Or, tatăl îi iubea sincer pe amândoi fii ai lui; el a încercat să discute cu băiatul lui mare: ‚Dar, fiule, tu ai fost întotdeauna cu mine, şi tot ceea ce am eu este şi al tău. Tu ai fi putut avea un ied în orice moment dacă ţi-ai fi făcut prieteni pentru a-ţi împărtăşi veselia. Se cuvine, astăzi, ca tu să te alături mie pentru a fi fericit şi bucuros de întoarcerea fratelui tău. Gândeşte-te la asta, fiul meu, fratele tău era pierdut şi este regăsit; el s-a întors viu la noi!'”

169:1.14 (1853.1) Aceasta a fost una dintre parabolele cele mai emoţionante şi cele mai eficiente pe care le-a prezentat Iisus pentru a-i face pe auditorii săi să înţeleagă bine bunăvoinţa Tatălui la primirea celor care caută să intre în împărăţia cerurilor.

169:1.15 (1853.2) Iisus avea o mare predilecţie pentru povestirea acestor trei povestiri una după alta. El prezenta povestea oii pierdute pentru a arăta că, dacă oamenii se îndepărtează involuntar de cărarea vieţii, Tatăl îşi face griji pentru aceşti copii *pierduţi* şi iese cu Fiii, adevăraţii păstori ai turmei, pentru a căuta oaia rătăcită. El istorisea după aceea povestea bănuţului pierdut în casă, pentru a ilustra minuţiozitatea *căutării* divine a tuturor celor care sunt tulburaţi, derutaţi, sau în vreun alt fel orbiţi din punct de vedere spiritual de grijile materiale şi de masa de detalii a vieţii. După aceea, Iisus se apuca de povestirea

parabolei fiului pierdut, a primirii risipitorului la întoarcerea sa, pentru a arăta cât de desăvârşită este *reintegrarea* fiului pierdut în casa şi în inima Tatălui său.

169:1.16 (1853.3) În repetate rânduri de-a lungul anilor de propovăduire a învăţăturii sale, Iisus a istorisit şi a repetat acea poveste a fiului risipitor. Această parabolă şi întâmplare a bunului samaritean era mijlocul său favorit de a propovădui dragostea Tatălui şi sentimentele fraterne faţă de aproape.

2. Parabola intendentului iscusit

169:2.1 (1853.4) Într-o seară, comentând unul dintre punctele expuse de Iisus, Simon Zelotul a zis: „Maestre, ce ai vrut să zici, astăzi, când ai afirmat că mulţi copii ai lumii sunt mai iscusiţi printre contemporanii lor decât copiii împărăţiei, căci sunt pricepuţi în a se face prieteni cu diavolul nedreptăţii?” Iisus a răspuns:

169:2.2 (1853.5) ”Înainte de a intra în regat, unii dintre voi erau foarte iscusiţi în raporturile lor cu asociaţii lor. Dacă eraţi nedrepţi şi adesea neloiali, voi eraţi totuşi prudenţi şi prevăzători, în sensul că voi vă trataţi operaţiunile cu singura grijă a profitului imediat şi a siguranţei voastre viitoare. Tot astfel ar trebui ca voi să vă ordonaţi viaţa în regat în aşa fel încât să vă procuraţi o bucurie imediată şi să vă asiguraţi totodată desfătarea viitoare cu comorile acumulate în cer. De vreme ce eraţi atât de sârguincioşi în a face profituri personale când eraţi în serviciul eu-lui vostru, de ce să arătaţi mai puţin zel în câştigarea de

suflete pentru regat, întrucât sunteţi acum slujitorii fraternităţii oamenilor şi intendenţii lui Dumnezeu?

169:2.3 (1853.6) ”Cu toţii puteţi trage învăţăminte din întâmplarea unui anumit bogat care avea un intendent chibzuit, dar nedrept. Nu numai că acest intendent îi asuprise pe clienţii stăpânului său pentru profitul lui personal, dar totodată risipise şi împrăştiase fără chibzuială fondurile stăpânului său. Când toate acestea au ajuns să-i fie raportate, stăpânul l-a convocat pe intendentul său şi l-a întrebat de semnificaţia acestor zvonuri; el a pretins ca intendentul să-i dea seamă imediat de gerarea sa şi să se pregătească să treacă altuia treburile care îi fuseseră încredinţate.

169:2.4 (1853.7) ”Intendentul infidel a început să zică în sinea sa: ‚Ce se va alege de mine, de vreme ce o să pierd această gerare? Nu am tăria să lucrez pământul şi mi-e ruşine să cerşesc. Ştiu ce am să fac pentru a mă asigura să fiu bine primit în casele tuturor celor care fac afaceri cu stăpânul meu, atunci când voi fi destituit din această funcţie de administrare.' Atunci, el i-a convocat pe toţi datornicii stăpânului său şi i-a zis primului: ‚Cât îi datorezi tu stăpânului meu?' Datornicul a răspuns: ‚O sută de măsuri de ulei'. Intendentul a zis: ‚Ia-ţi tableta ta de ceară, aşează-te repede şi schimbă cifra de pe chitanţă în cincizeci.' După aceea, a zis unui alt debitor: ‚Tu cât datorezi?' Şi acesta a răspuns: ‚O sută de măsuri de făină'. Şi economul a zis: ‚I-aţi chitanţa şi scrie optzeci.' Şi a făcut la fel pentru mulţi alţi datornici. Acest intendent căuta astfel să-şi facă prieteni pentru vremea de după destituirea sa din funcţia de administrator. Când domnul şi stăpânul său a descoperit ulterior acest procedeu, a fost el însuşi obligat să admită că intendentul său infidel arătase cel puţin pricepere în

maniera în care căutase să se asigure de resurse pentru viitorii săi ani de mizerie şi adversitate.

169:2.5 (1854.1) ”În aceeaşi manieră şi copiii acestei lumi vădesc uneori mai multă înţelepciune în a-şi pregăti viitorul decât copiii luminii. Vouă care declaraţi în public a dobândi o comoară în ceruri, eu vă zic: „Luaţi aminte de la cei care se fac prieteni cu diavolul nedreptăţii, şi conduceţi-vă la fel viaţa, astfel încât să vă legaţi prin prietenie veşnică cu forţele dreptăţii; astfel, când va fi să vă lipsească toate resursele pământeşti, voi veţi fi cu bucurie primiţi în lăcaşurile veşnice.

169:2.6 (1854.2) ”Eu afirm că oricine este fidel în lucrurile mici va fi deopotrivă de fidel în cele mari; şi cel care este injust în lucrurile mici va fi deopotrivă de injust în cele mari. Dacă n-aţi arătat prevedere şi integritate în treburile acestei lumi, cum de puteţi spera să fiţi fideli şi prudenţi când vi se va încredinţa administrarea veritabilelor bogăţii ale împărăţiei celeste? Dacă nu sunteţi buni intendenţi şi fideli bancheri, dacă nu aţi fost loiali în legătură cu ceea ce aparţine altuia, cine va fi atât de prost să vă dea în posesie o mare comoară?

169:2.7 (1854.3) ”Eu afirm din nou că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni deodată. Ori îl va urî pe unul şi-l va iubi pe celălalt, ori se va ataşa de unul dispreţuindu-l pe celălalt. Nu poţi să-l serveşti şi pe Dumnezeu şi pe diavol.”

169:2.8 (1854.4) Când fariseii prezenţi au auzit aceasta, au început să-l ia în derâdere şi în zeflemea, căci ei erau foarte dedaţi agonisirii de averi. Aceşti auditori ostili au căutat să-l angajeze pe Iisus în discuţii sterile, dar el a refuzat să argumenteze cu duşmanii lui. Când fariseii au ajuns să se certe între ei, glasurile lor ridicate au ajuns la un mare

număr dintre persoanele care stăteau în corturile din preajmă şi, când disputa s-a înveninat, Iisus s-a retras în corpul său pentru a înnopta.

3. Bogatul şi cerşetorul

169:3.1 (1854.5) Când întrunirea a devenit prea încinsă, Simon Petru s-a ridicat, a preluat conducerea şi a zis: „Fraţilor, este necuviincios să vă certaţi astfel. Maestrul a vorbit, şi voi să faceţi bine să meditaţi la cuvintele lui. El nu v-a proclamat o nouă doctrină. N-aţi auzit voi totodată alegoria nazarineenilor despre un bogat şi un cerşetor? Unii dintre noi l-au auzit pe Ioan Botezătorul formulând cu vehemenţă avertismentul acestei parabole pentru cei ce iubesc bogăţiile şi se lăcomesc după averea rău dobândită. Această veche parabolă nu este conformă cu evanghelia pe care o predicăm noi, dar aţi face bine să acordaţi atenţie învăţămintelor ei până în clipa în care înţelegeţi noua lumină a împărăţiei cerurilor. Povestea aşa cum era istorisită de Ioan Botezătorul era aceasta:

169:3.2 (1854.6) ”Era odată un om bogat pe nume Dive care, îmbrăcat în ţesătură de purpură şi de in fin, trăia în toate zilele în lux şi în plăceri. Era, de asemenea, şi un cerşetor pe nume Lazăr, culcat la poarta sa, acoperit de ulceraţii şi doritor de a se hrăni cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; da, chiar şi câinii veneau şi îi lingeau rănile. Şi s-a întâmplat că cerşetorul a murit şi a fost purtat de îngeri pentru a se odihni în sânul lui Avram. Curând după aceea, a murit şi bogatul şi a fost înmormântat cu mare pompă şi cu o splendoare regală. După ce a părăsit această lume, el s-a trezit în

Hades, unde s-a pomenit în chinuri. Ridicându-şi ochii, el l-a văzut în depărtare pe Avram cu Lazăr la sânul său. Atunci, Dive a strigat cu voce tare: ‚Tată Avrame, ai milă de mine şi trimite-mi-l pe Lazăr, pentru ca el să-şi bage degetul în apă şi să-mi răcorească limba, căci sunt într-o mare durere din cauza pedepsei mele'. Avram i-a răspuns: ‚Fiule, adu-ţi aminte că tu te-ai bucurat de lucrurile bune în viaţa ta, în vreme ce Lazăr le îndura pe cele rele. Acum, totul este schimbat, căci Lazăr este consolat, pe câtă vreme tu eşti chinuit. În plus, între noi şi tine există un mare abis, aşa că nu putem veni la tine şi tu nu poţi veni la noi.' Atunci, Dive i-a zis lui Avram: ‚Te rog să-l trimiţi pe Lazăr la casa tatălui meu, căci am cinci fraţi, pentru ca el să poarte mărturie şi să-i împiedice pe fraţii mei să vină în acest loc al caznelor'. Dar Avram a zis: ‚Fiule, ei îl au pe Moise şi pe profeţi; pe ei să-i asculte'. Şi Dive a răspuns: ‚Nu, nu, Părinte Avram, ci, dacă vreunul dintre morţi vine la ei, atunci se vor pocăi.' Şi Avram a zis: ‚Dacă ei nu ascultă nici de Moise, nici de profeţi, ei nu vor fi convinşi nici dacă ar fi să se ridice cineva dintre cei morţi.'"

169:3.3 (1855.1) După ce Petru a povestit această străveche parabolă a confreriei nazarineene, şi având în vedere că mulţimea se calmase, Andrei s-a ridicat şi a trimis asistenţa să înnopteze. Apostolii şi discipolii l-au luat adesea la întrebări pe Maestru cu privire la parabola lui Dive, dar el n-a consimţit niciodată s-o comenteze.

4. Tatăl şi împărăţia sa

169:4.1 (1855.2) Iisus s-a ostenit întotdeauna să le explice apostolilor că, deşi ei proclamaseră întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu, Tatăl care este în ceruri *nu era un rege.* În vremea în care Iisus trăia şi propovăduia pe pământ, popoarele Urantiei cunoşteau cu deosebire existenţa regilor şi a împăraţilor din guvernământul naţiunilor, iar iudeii anticipaseră, de multă vreme, venirea împărăţiei lui Dumnezeu. Din aceste motive şi din multe alte raţiuni, Maestrul s-a gândit că cel mai bun termen pentru desemnarea fraternităţii spirituale a oamenilor era împărăţia cerurilor, şi l-a numit *Tatăl care este în ceruri* pe conducătorul spiritual al acestei fraternităţi. Niciodată Iisus nu l-a calificat pe Tatăl său drept rege. În convorbirile sale private cu apostolii, el se prezenta întotdeauna ca Fiul Omului, ca fratele lor mai mare. El dădea, tuturor discipolilor săi, calificativele de „slujitori ai umanităţii" şi de „mesageri ai evangheliei împărăţiei".
169:4.2 (1855.3) Niciodată Iisus nu le-a ţinut apostolilor lui o lecţie sistematică asupra personalităţii şi a atributelor Tatălui care este în ceruri. Niciodată n-a cerut oamenilor să creadă în Tatăl său, căci considera asta ca un dat. Iisus nu s-a pretat niciodată la a oferi argumente pentru a dovedi realitatea Tatălui. Învăţătura sa privitoare la Tată era în întregime axată pe declaraţiile următoare: „El şi Tatăl sunt una; cine a văzut Fiul a văzut Tatăl; Tatăl, ca şi Fiul, cunoaşte toate lucrurile; numai Fiul şi cei cărora Fiul li-l revelează îl cunosc realmente pe Tată; oricine îl cunoaşte pe Fiu îl cunoaşte şi pe Tată; Tatăl l-a trimis pe Fiu în lume pentru a revela naturile lor conjugate şi pentru a arăta lucrarea lor comună. El n-a făcut niciodată alte declaraţii despre Tatăl său, afară doar de samariteana de la fântâna lui Iacob când i-a zis: „Dumnezeu este spirit."

169:4.3 (1856.1) Prin observarea divinităţii vieţii lui Iisus, iar nu prin întemeierea pe învăţături, înveţi să-l cunoşti pe Dumnezeu prin Iisus. În viaţa Maestrului, fiecare poate asimila un concept de Dumnezeu care reprezintă măsura capacităţii sale de percepere a realităţilor spirituale şi divine, adevărurile reale şi eterne. Finitul nu poate niciodată spera să înţeleagă Infinitul, afară de cazul când Infinitul a fost focalizat în personalitatea din spaţiu-timp a experienţei finite a vieţii umane a lui Iisus din Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Iisus ştia bine că Dumnezeu nu este cognoscibil decât prin realităţile experienţei; el nu se poate niciodată înţelege prin învăţătura mentală singură. Iisus i-a învăţat pe apostolii lui că nu ar putea niciodată să-l înţeleagă în întregime pe Dumnezeu, dar că ar putea cu foarte mare certitudine să-l *cunoască,* tot aşa cum îl cunoscuseră pe Fiul Omului. Voi îl puteţi cunoaşte pe Dumnezeu nu prin înţelegerea a ceea ce a zis Iisus, ci prin cunoaşterea a ceea ce a fost Iisus. Iisus *era* o revelaţie a lui Dumnezeu.

169:4.5 (1856.3) Afară de cazul când el cita Scripturile ebraice, Iisus nu se referea la Dumnezeu decât sub două nume: Dumnezeu şi Tată. Când Maestrul se referea la Tatăl său în calitate de Dumnezeu, el folosea în general cuvântul ebraic care semnifica Dumnezeul plural (Trinitatea), iar nu cuvântul Iehova, care reprezenta concepţia evoluândă a Dumnezeului tribal al iudeilor.

169:4.6 (1856.4) Iisus nu l-a numit niciodată rege pe Tată şi regreta mult că speranţa iudaică la un regat restaurat şi proclamaţia lui Ioan a unui regat ce va să vină, l-au silit să denumească „regat al cerurilor" fraternitatea spirituală pe care îşi propunea s-o întemeieze. Cu o singură excepţie - declaraţia că „Dumnezeu este spirit" - Iisus n-a

făcut nici o referire la Deitate altcumva decât în termeni care descriau propriile lui relaţii personale cu Sursa-Centru Primă din Paradis.

169:4.7 (1856.5) Iisus folosea cuvântul Dumnezeu pentru a desemna *ideea* de Deitate, şi cuvântul Tată pentru a desemna *experienţa* cunoaşterii lui Dumnezeu. Când cuvântul Tată este folosit pentru a-l desemna pe Dumnezeu, el trebuie interpretat în înţelesul lui cel mai larg. Cuvântul Dumnezeu nu poate fi definit; el reprezintă deci conceptul infinit al Tatălui, în timp ce cuvântul Tată, fiind susceptibil de o definire parţială, poate fi folosit pentru a reprezenta conceptul uman de Tată divin aşa cum este el asociat omului în cursul existenţei lui muritoare.

169:4.8 (1856.6) Pentru iudei, Elohim era Dumnezeul dumnezeilor, în timp ce Iehova era Dumnezeul Israelului. Iisus a acceptat conceptul de Elohim şi a numit Dumnezeu acest grup de fiinţe supreme. În locul conceptului de Iehova, deitatea rasială, el a introdus ideea de paternitate a lui Dumnezeu şi de fraternitate mondială a oamenilor. El a înălţat conceptul de Iehova, Tatăl rasial deificat, până la ideea de un Tată al tuturor copiilor oamenilor, un Tată divin al credincioşilor individuali. În plus, el propovăduia că acest Dumnezeu al universurilor şi acest Tată al tuturor oamenilor era una şi aceeaşi Deitate a Paradisului.

169:4.9 (1856.7) Iisus n-a pretins niciodată a fi manifestarea întrupată a lui Elohim (Dumnezeu). El n-a proclamat niciodată că el era o revelaţie a lui Elohim (Dumnezeu) pentru lumi. El n-a propovăduit niciodată că oricine îl văzuse l-a văzut pe Elohim (Dumnezeu). Dar el a proclamat că era revelaţia întrupată a Tatălui, şi a afirmat că oricine

îl văzuse a văzut Tatăl. Ca Fiu divin, el nu pretindea a-l reprezenta decât pe Tată.

169:4.10 (1857.1) Într-adevăr, el era însuşi Fiul lui Dumnezeu Elohim; dar, pe durata încarnării sale, şi pentru fiii muritori ai lui Dumnezeu, el a decis să limiteze revelaţia vieţii sale la portretizarea caracterului Tatălui său, în măsura în care această revelaţie ar putea fi înţeleasă de omul muritor. În ceea ce priveşte caracterul celorlalte persoane ale Trinităţii Paradisului, noi ar trebui să ne mulţumim să învăţăm că ele seamănă în întregime cu Tatăl, al cărui portret personal a fost revelat în viaţa Fiului său întrupat, Iisus din Nazareth.

169:4.11 (1857.2) Cu toate că, în viaţa sa pământeană, Iisus a revelat adevărata natură a Tatălui ceresc, el a propovăduit puţine lucruri despre el. De fapt, el a propovăduit numai două: că Dumnezeu în sine însuşi este spirit şi că, în toate domeniile privitoare la raporturi sale cu creaturile sale, el este un Tată. În seara aceea, Iisus a făcut proclamaţia definitivă a relaţiilor lui cu Dumnezeu când a declarat: „Eu am ieşit din Tată şi am venit în lume; din nou, eu voi părăsi lumea şi voi merge la Tată."

169:4.12 (1857.3) Dar luaţi seama! Iisus n-a zis niciodată: „Cine m-a auzit l-a auzit pe Dumnezeu." Ci a zis: „Cel care m- *a văzut* l-a văzut pe Tată." Ascultarea învăţăturii lui Iisus nu echivalează cu cunoaşterea lui Dumnezeu, dar *vederea* lui Iisus este o experienţă care este în ea însăşi o revelaţie către suflet a Tatălui. Dumnezeul universurilor domneşte peste imensa creaţie, dar Tatăl celest este acela care îşi trimite spiritul să locuiască în mintea voastră.

169:4.13 (1857.4) Iisus sub forma umană şi în domeniul spiritual echivalentul lentilei în optică, el face vizibil pentru creatura materială

pe Acela care este invizibil. Iisus este fratele vostru mai mare care, în întrupare, vă face *cunoscută* o Fiinţă cu atribute infinite, pe care nici chiar oştirile cereşti nu pot pretinde a o înţelege complet. Toate acestea trebuie să constea în experienţa personală a *credincioşilor individuali.* Dumnezeu poate fi revelat fiilor finiţi ai lumilor materiale, prin Fiul divin al tărâmurilor spirituale, numai în calitate de *Tată.* Voi puteţi cunoaşte Eternul în calitate de Tată, dar îl puteţi adora în calitate de Dumnezeu al universurilor, Creator infinit al tuturor existenţelor.

Cartea Urantia

Capitolul 170

Împărăţia Cerurilor

170:0.1 (1858.1) ÎN după-amiaza de sâmbătă 11 martie, Iisus a ţinut ultima sa predică de la Pella. Aceasta a fost una dintre cuvântările cele mai remarcabile ale slujirii sale publice. Ea a îmbrăţişat o discutare completă şi detaliată a împărăţiei cerurilor. El îşi dădea seama de confuzia care domnea în mintea apostolilor şi discipolilor lui cu privire la sensul şi semnificaţia expresiilor „împărăţia cerurilor" şi „împărăţia lui Dumnezeu", pe care le folosea fără nici o distincţie între ele pentru a desemna misiunea sa de manifestare. Chiar termenul de regat al cerurilor ar fi fost suficient pentru a separa ceea ce reprezenta el de orice conexiune cu regatele *pământeşti* şi de guvernele temporare, dar n-a fost aşa. Ideea unui rege temporar era prea adânc înrădăcinată în mintea iudeilor pentru a fi astfel scoasă

afară într-o singură generaţie. Iată de ce Iisus nu s-a opus deschis, de prima dată, acestui concept mult timp întreţinut al împărăţiei.

170:0.2 (1858.2) În cursul acestei după-amiezi de sabat, Maestrul a căutat să clarifice învăţătura despre împărăţia cerurilor. El a tratat subiectul sub toate unghiurile şi s-a străduit să explice numeroasele sensuri diferite în care fusese folosit termenul. În această expunere, noi vom adăuga, la discursul său, mai multe declaraţii făcute de Iisus cu prilejuri anterioare, şi vom include aici unele remarci făcute exclusiv apostolilor în cursul discuţiilor de seară din aceeaşi zi. Noi vom face de asemenea anumite comentarii asupra dezvoltării ulterioare a ideii de regat în relaţie cu Biserica creştină edificată mai târziu.

1. Conceptele împărăţiei Cerurilor

170:1.1 (1858.3) În legătură cu relatarea predicii lui Iisus, trebuie notat că totalitatea Scripturilor ebraice comportă un dublu concept de regat al cerurilor. Profeţii au prezentat împărăţia lui Dumnezeu ca fiind:

170:1.2 (1858.4) 1. O realitate prezentă; şi ca

170:1.3 (1858.5) 2. O speranţă viitoare - când împărăţia va fi realizat în plenitudinea lui în momentul apariţiei lui Mesia. Acesta este conceptul împărăţiei propovăduit de Ioan Botezătorul.

170:1.4 (1858.6) Încă de la început, Iisus şi apostolii au propovăduit fiecare dintre aceste două concepte. Ar trebui păstrate în minte încă alte două idei despre regat:

170:1.5 (1858.7) 3. Conceptul iudaic ulterior al unui regat mondial şi transcendental de origine supranaturală şi de inaugurare miraculoasă.
170:1.6 (1858.8) 4. Învăţăturile persane descriu întemeierea unui regat divin ca rezultat al triumfului binelui asupra răului la sfârşitul acestei lumi.

170:1.7 (1858.9) Chiar înainte de venirea lui Iisus pe pământ, iudeii combinau şi confundau toate aceste idei despre regat în conceptul lor apocaliptic asupra venirii lui Mesia pentru a stabili epoca triumfului iudaic, epoca eternă a suveranităţii supreme a lui Dumnezeu pe pământ, noua lume, era în care umanitatea îl va adora pe Iehova. Alegând să utilizeze acest concept de regat al cerurilor, Iisus a decis să-şi însuşească moştenirea cea mai elevată şi cea mai esenţială a celor două religii, iudaică şi persană.
170:1.8 (1859.1) Împărăţia cerurilor, aşa cum a fost el când just când fals înţeles de-a lungul secolelor erei creştine, îmbrăţişa patru grupuri distincte de idei:
170:1.9 (1859.2) 1. Conceptul de iudei.
170:1.10 (1859.3) 2. Conceptul de persani.
170:1.11 (1859.4) 3. Conceptul de experienţă personală a lui Iisus, „împărăţia cerurilor din voi."
170:1.12 (1859.5) 4. Conceptele compozite şi confuze pe care fondatorii şi promotorii creştinismului au căutat să le insufle lumii."

170:1.13 (1859.6) În diferite epoci şi în diverse împrejurări, se pare că Iisus a prezentat numeroase concepte de regat în lecţiile sale publice. Dar, apostolilor lui, el a propovăduit întotdeauna împărăţia ca îmbrăţişarea experienţei personale a unui om prin raport cu

contemporanii lui de pe pământ şi cu Tatăl din ceruri. Ultimele sale cuvinte, referitoare la regat, erau întotdeauna: „Împărăţia este în voi."

170:1.14 (1859.7) Trei factori au cauzat veacuri şi veacuri de confuzie cu privire la sensul expresiei „împărăţia cerurilor":

170:1.15 (1859.8) 1. Confuzia pricinuită de ideea de regat de-a lungul modificării ei progresive de către Iisus şi apostolii săi, odată cu trecerea ei prin diverse faze.

170:1.16 (1859.9) 2. Confuzia care a însoţit inevitabil transplantarea creştinismului primitiv de pe un teren iudaic pe un teren păgân.

170:1.17 (1859.10) 3. Confuzia inerentă faptului că creştinismul a devenit o religie organizată în jurul ideii centrale de persoană a lui Iisus. Evanghelia împărăţiei a devenit tot mai mult o religie *despre* Iisus.

2. Conceptul de regat la Iisus

170:2.1 (1859.11) Maestrul a făcut să fie clar că împărăţia cerurilor trebuie să înceapă prin dublul concept al adevărului paternităţii lui Dumnezeu şi al faptului corelativ al fraternităţii oamenilor, şi că el trebuie să rămână centrat în acest dublu concept. Iisus a declarat că acceptarea unei asemenea învăţături i-ar elibera pe oameni de aservirea milenară faţă de teama animală, şi în acelaşi timp ar îmbogăţi viaţa omenească cu următoarele daruri ale noii vieţi de libertate spirituală:

170:2.2 (1859.12) 1. Posesiunea unui nou curaj şi a unei puteri spirituale sporite. Evanghelia împărăţiei trebuia să-l elibereze pe om şi să-i dea

inspiraţia bună pentru a îndrăzni să spere la viaţa veşnică.
170:2.3 (1859.13) 2. Evanghelia aducea un mesaj de nouă încredere şi de adevărată consolare tuturor oamenilor, chiar şi săracilor:
170:2.4 (1859.14) 3. Evanghelia era ea înseşi un nou etalon al valorilor morale, un nou criteriu etic care permitea măsurarea conduitei umane. Ea descria idealul unei noi ordini sociale care va rezulta din ea.
170:2.5 (1859.15) 4. Ea propovăduia întâietatea spiritualului faţă de material; ea preamărea realităţile spirituale şi exalta idealurile supraumane.
170:2.6 (1860.1) 5. Această nouă evanghelie prezenta realizarea spirituală ca pe adevăratul ţel al vieţii. Viaţa omenească primea o nouă înzestrare de valoare morală şi de demnitate divină.
170:2.7 (1860.2) 6. Iisus a propovăduit că realităţile eterne erau rezultatul (răsplata) justeţei din eforturile pământeşti. Şederea muritorilor pe pământ a dobândit noi semnificaţii ca consecinţe ale recunoaşterii unui destin nobil.
170:2.8 (1860.3) 7. Noua evanghelia afirma că salvarea umană este revelarea unui plan divin de mare anvergură ce ar trebui să fie îndeplinit şi realizat în destinul viitor de slujire fără sfârşit a fiilor lui Dumnezeu care vor fi mântuiţi.

170:2.9 (1860.4) Aceste învăţăturile acoperă ideea amplificată de regat pe care o propovăduia Iisus. Acest mare concept nu era mai deloc inclus în noţiunile elementare şi confuze pe care le propovăduia despre regat Ioan Botezătorul .
170:2.10 (1860.5) Apostolii erau incapabili să priceapă semnificaţia reală a spuselor Maestrului cu privire la regat. Deformarea ulterioară a învăţăturile lui Iisus , aşa cum sunt ele înregistrate în Noul

Testament, provin din aceea că conceptul autorilor evanghelici era colorat de credinţa că Iisus se retrăsese din această lume numai pentru o perioadă scurtă, şi că nu va întârzia să revină pentru a restabili împărăţia în putere şi în mărire - exact ideea de care ei se ataşaseră câtă vreme Maestrul era cu ei în carne. Dar Iisus nu legase întemeierea împărăţiei de ideea întoarcerii sale în această lume. Că au trecut secolele fără nici un semn al apariţiei „Noii Ere" nu contrazice în nici un fel învăţătura lui Iisus.

170:2.11 (1860.6) Marele efort încorporat în această predică a fost încercarea de a transfera conceptul de regat al cerurilor în idealul ideii de a face voia lui Dumnezeu. De mult timp Maestrul îi învăţase pe discipolii lui să se roage: „Domnia ta să vină, voia ta să se facă." Pe vremea aceasta, el a căutat în mod serios să-i facă să abandoneze folosirea expresiei, *împărăţia lui Dumnezeu,* în favoarea unui echivalent mai practic, *voia lui Dumnezeu,* dar n-a izbutit.

170:2.12 (1860.7) Iisus dorea să înlocuiască ideea de regat, de rege şi de supuşi cu conceptul de familie celestă, de Tată celest şi de Fii ai lui Dumnezeu eliberaţi, angajaţi într-o slujire voioasă şi voluntară în favoarea semenilor lor umani şi în adorarea sublimă şi inteligentă a lui Dumnezeu Tatăl.

170:2.13 (1860.8) Până atunci, apostolii dobândiseră un dublu punct de vedere asupra împărăţiei. Ei îl considerau ca:

170:2.14 (1860.9) 1. O chestiune de experienţă personală pe atunci prezentă în inima adevăraţilor credincioşi.

170:2.15 (1860.10) 2. O chestiune de fenomen rasial sau mondial; împărăţia era în viitor, ceva ce trebuia anticipat cu plăcere.

170:2.16
(1860.11) Apostolii considerau venirea împărăţiei în inima oamenilor ca pe o dezvoltare treptată, asemănătoare cu drojdia din aluat sau cu creşterea grăuntelui de muştar. Ei credeau că venirea împărăţiei în sensul rasial sau mondial va fi atât subită cât şi spectaculoasă. Niciodată Iisus n-a contenit din a le spune că împărăţia cerurilor era experienţa lor personală constând în realizarea calităţilor superioare ale vieţii spirituale, şi că aceste realităţi ale experienţei spirituale sunt progresiv transferate planurilor noi şi superioare de certitudine divină şi de măreţie eternă.

170:2.17
(1860.12) În acea după-amiază, Maestrul a propovăduit cu limpezime un nou concept al dublei naturi a împărăţiei, în sensul că el a descris următoarele două faze:

170:2.18
(1860.13) ”În primul rând, împărăţia lui Dumnezeu în această lume, suprema dorinţă de a face voia lui Dumnezeu, iubirea dezinteresată a oamenilor care dă bunele roade ale unei conduite etice şi morale ameliorate.

170:2.19 (1861.1) ”În al doilea rând, împărăţia lui Dumnezeu, în ceruri, ţelul credincioşilor muritori, starea în care iubirea de Dumnezeu a ajuns la perfecţiune şi în care voia lui Dumnezeu este înfăptuită într-un mod mai divin.”

170:2.20 (1861.2) Iisus a propovăduit că, par credinţă, credinciosul intră de pe *acum* în regat. În aceste diverse discursuri, el a propovăduit că două lucruri sunt esenţiale pentru a intra prin credinţă în regat:

170:2.21 (1861.3) 1. *Încrederea, sinceritatea.* A veni ca un copilaş, a primi foloasele filiaţiei ca pe un dar; a accepta să faci, fără a pune la

îndoială, voia Tatălui, cu o încredere deplină şi sinceră în înţelepciunea Tatălui; a intra în regat, liber de prejudecăţi şi de idei preconcepute; a avea spiritul deschis şi a fi la fel de uşor de instruit ca un copil nerăsfăţat.

170:2.22 (1861.4) 2. *Foamea de adevăr.* Setea de dreptate, o schimbare a minţii, dobândirea unui mobil care să te îndemne să fii asemeni lui Dumnezeu şi să-l găseşti pe Dumnezeu.

170:2.23 (1861.5) Iisus a propovăduit că păcatul nu este consecinţa unei naturi defectuoase, ci mai degrabă fructul unei minţi conştiente dominată de o voinţă rebelă. În ceea ce priveşte păcatul, el a propovăduit că Dumnezeu *a* iertat, şi prin actul de a-l ierta pe aproapele nostru putem noi să ne facem iertarea lui Dumnezeu disponibilă în favoarea noastră personală. Când îl iertaţi pe fratele vostru întrupat, voi creaţi astfel în propriul vostru suflet, capacitatea de a primi realitatea iertării lui Dumnezeu pentru propriile voastre fapte greşite.

170:2.24 (1861.6) Pe vremea când apostolul Ioan a început să scrie povestea vieţii şi a învăţăturilor lui Iisus, primii creştini trecuseră prin atâtea necazuri legate de ideea de regat al lui Dumnezeu ca generatoare de persecuţii încât aproape că au abandonat folosirea acestui termen. Ioan vorbeşte mult despre „viaţa veşnică”. Iisus a vorbit adesea despre ea ca de „împărăţia vieţii”. Tot adeseori el făcea aluzie la „împărăţia lui Dumnezeu din voi”. El a calificat, o dată, această experienţă drept „comunitatea familială cu Dumnezeu Tatăl”. Iisus a căutat să înlocuiască cu numeroase expresii cuvântul „regat”, dar întotdeauna fără succes. El a folosit între altele: familia lui

Dumnezeu, voia Tatălui, prietenii lui Dumnezeu, comunitatea credincioşilor, fraternitatea oamenilor, stâna Tatălui, copiii lui Dumnezeu, comuniunea celor fideli, serviciul Tatălui şi fii lui Dumnezeu eliberaţi.

170:2.25 (1861.7) Însă el n-a putut evita utilizarea ideii de regat. Acest concept al împărăţiei a început să se schimbe numai cu o jumătate de secol mai târziu, după distrugerea Ierusalimului de către armatele romane. El s-a transformat în cultul vieţii eterne, în timp ce aspectele lui sociale şi instituţionale erau preluate de Biserica creştină pe cale de dezvoltare şi de cristalizare rapide.

3. În raport cu justeţea

170:3.1 (1861.8) Iisus s-a străduit întotdeauna să insufle apostoli şi discipolilor săi necesitatea dobândirii, prin credinţă, a unei justeţi care v-a depăşi pe cea a lucrărilor servile pe care unii scribi şi farisei o etalau cu atâta vanitate înaintea lumii.

170:3.2 (1861.9) Iisus a propovăduit că credinţa, simpla încredere copilărească, este cheia porţii împărăţiei, dar a propovăduit totodată că după ce ai trecut poarte, există trepte succesive de justeţe pe care copilul credincios trebuie să le urce pentru a creşte până la deplina statură a robuştilor fii ai lui Dumnezeu.

170:3.3 (1861.10) Prin studiul tehnicii de a *primi* iertarea lui Dumnezeu se revelează maniera de a atinge justeţea împărăţiei. Credinţa este preţul pe care îl plătiţi pentru a intra în familia lui Dumnezeu; dar iertarea este actul lui Dumnezeu care acceptă credinţa voastră ca preţ

al admiterii. Şi primirea iertării lui Dumnezeu de către un credincios în regat implică o experienţă precisă şi reală care cuprinde cele patru următoare etape, etapele împărăţiei justeţei interioare:

170:3.4 (1862.1) 1. Omul poate dispune efectiv de iertarea lui Dumnezeu şi să aibă acea experienţa personală exact în măsura în care şi el îi iartă pe semenii lui.

170:3.5 (1862.2) 2. Un om nu iartă cu adevărat pe semenii lui, decât dacă îi iubeşte ca pe el însuşi.

170:3.6 (1862.3) 3. Faptul de a iubi astfel pe aproapele tău ca pe tine însuţi *este* etica cea mai elevată.

170:3.7 (1862.4) 4. Conduita morală, adevărata dreptate, este atunci rezultatul natural al acestei iubiri.

170:3.8 (1862.5) Este deci evident că adevărata religie interioară a împărăţiei tinde infailibil, şi tot mai mult, să se manifeste în căile practice ale ajutorului social. Iisus a propovăduit o religie vie care obliga pe fidelii săi să se angajeze în fapte de servire ca expresie a iubirii. Dar Iisus n-a pus etica în locul religiei. El a propovăduit religia ca pe o cauză, şi etica ca pe un rezultat.

170:3.9 (1862.6) Justeţea unei fapte trebuie să se măsoare după mobilul ei: formele cele mai elevate ale binelui sunt deci inconştiente. Iisus nu s-a interesat niciodată de morală, nici de etică în ele înseşi. El s-a preocupat exclusiv de comuniunea interioară şi spirituală cu Dumnezeu Tatăl, comuniune care se manifestă atât de direct şi cu atâta certitudine sub forma serviciilor exterioare făcute oamenilor cu dragoste. El a propovăduit că evanghelia împărăţiei este o experienţă personală autentică pe care nimeni n-o poate păstra pentru sine însuşi. Conştiinţa de a fi un membru al familiei de credincioşi conduce

inevitabil la practicarea preceptelor bunei conduite familiale, slujirea fraţilor şi surorilor în efortul lor de a întări şi a dezvolta fraternitatea.

170:3.10 (1862.7) Religia împărăţiei este personală, individuală; roadele ei, rezultatele ei, sunt familiale şi sociale. Iisus n-a neglijat niciodată să exalte caracterul sacru al individului prin contrast cu comunitatea. Dar el recunoştea, deopotrivă, că omul îşi dezvoltă caracterul prin serviciul dezinteresat; el îşi dezvăluie natura sa morală în raporturile afectuoase cu semenii săi.

170:3.11 (1862.8) Propovăduind că omul este interior, exaltând individul, Iisus dădea lovitura de graţie vechii ordini sociale, în sensul că el inaugura împărţirea adevăratei dreptăţi sociale. Lumea a cunoscut puţin această nouă ordine socială, deoarece ea a refuzat să practice principiile evangheliei împărăţiei cerurilor. Când acest regat de preeminenţă spirituală se va stabili realmente pe pământ, el nu se va manifesta în mod simplu printr-o ameliorare a condiţiilor materiale şi sociale; aceasta s-a tradus mai degrabă prin gloria valorilor spirituale superioare şi îmbogăţite, care caracterizează apropierea de epoca relaţiilor umane îmbunătăţite şi a înfăptuirilor spirituale în continuă avansare.

4. Învăţătura lui Iisus asupra împărăţiei

170:4.1 (1862.9) Iisus n-a dat niciodată o definiţie precisă a împărăţiei. O dată rostea un discurs asupra împărăţiei, altă dată trata un aspect diferit al fraternităţii domniei lui Dumnezeu în inima oamenilor. În

cursul predicii din această după-amiază de sabat, Iisus a făcut aluzie la cel puţin cinci faze, sau epoci ale împărăţiei, care sunt următoarele:
170:4.2 (1862.10) 1. Experienţa personală şi lăuntrică a vieţii spirituale a credinciosului în comuniunea sa individuală cu Dumnezeu Tatăl.
170:4.3 (1863.1) 2. Cunoaşterea fraternităţii credincioşilor evangheliei, aspectele sociale ale moralei superioare şi ale eticii însufleţite ce rezultă din domnia spiritului lui Dumnezeu în inima credincioşilor individuali.
170:4.4 (1863.2) 3. Fraternitatea supramuritoare a fiinţelor spirituale invizibile care prevalează pe pământ şi în cer, împărăţia supraumană al lui Dumnezeu.
170:4.5 (1863.3) 4. Perspectiva înfăptuirii mai desăvârşite a voii lui Dumnezeu, progresul către aurora unei noi ordini sociale în legătură cu o viaţă spirituală ameliorată - următoarea eră a omenirii.
170:4.6 (1863.4) 5. Împărăţia în plenitudinea sa, epoca viitoare de lumină şi de viaţă pe pământ.

170:4.7 (1863.5) De aceea trebuie întotdeauna să analizăm învăţătura Maestrului pentru a şti la care dintre aceste cinci faze vrea să se refere când foloseşte expresia „împărăţia cerurilor”. Prin acest proces de schimbare treptată a voinţei omului şi de modificare corelativă a deciziilor umane, Mihail şi asociaţii lui se schimbă la fel, progresiv, dar cu certitudine, pe tot parcursul evoluţiei umane sociale şi de orice alt fel.
170:4.8 (1863.6) Cu această ocazie, Maestrul a pus accentul pe următoarele cinci puncte reprezentând caracteristicile esenţiale ale evangheliei împărăţiei:
170:4.9 (1863.7) 1. Preeminenţa individului.

170:4.10 (1863.8) 2. Voinţa ca factor determinant în experienţa umană.

170:4.11 (1863.9) 3. Comuniunea spirituală cu Dumnezeu Tatăl.

170:4.12 (1863.10) 4. Satisfacţiile supreme ale serviciului expresie a iubirii omului.

170:4.13 (1863.11) 5. Transcendenţa spiritualului asupra materialului în personalitatea umană.

170:4.14 (1863.12) Această lume n-a pus niciodată la încercare cu seriozitate, cu sinceritate şi cu onestitate aceste idei dinamice şi aceste idealuri divine ale doctrinei împărăţiei cerurilor expuse de Iisus. Voi însă nu ar trebui să vă lăsaţi descurajaţi de încetineala aparentă a progresului ideii împărăţiei pe Urantia. Amintiţi-vă că ordinea de evoluţie progresivă este supusă schimbărilor periodice bruşte şi neaşteptate, atât în lumea materială cât şi în lumea spirituală. Manifestarea lui Iisus ca Fiu întrupat a fost precis unul dintre aceste evenimente ciudate şi neaşteptate în viaţa spirituală a lumii. În căutarea semnificaţiei manifestării împărăţiei în epoca contemporană, să nu cumva să săvârşiţi greşeala fatală de a omite stabilirea lui în propria voastră inimă.

170:4.15 (1863.13) Iisus a făcut aluzie la o fază a împărăţiei ca fiind situată în viitor, şi a sugerat, cu numeroase ocazii, că ea ar putea să apară ca element al unei crize mondiale. Pe de altă parte, în mai multe împrejurări, el a promis clar că va reveni cu siguranţă pe Urantia. Dar trebuie notat că el n-a stabilit niciodată o legătură pozitivă între aceste două idei. El a promis o nouă revelaţie a împărăţiei pe pământ la un

moment dat al viitorului; el a mai promis şi că va reveni într-o bună zi, în persoană, pe această lume; dar n-a zis niciodată că aceste două evenimente vor coincide. După câte ştim, se poate ca aceste promisiuni să se refere sau nu la acelaşi eveniment.

170:4.16
(1863.14) Apostolii şi discipolii săi au stabilit cu foarte mare certitudine o legătură între aceste două promisiuni. Când împărăţia nu s-a materializat după cum se aşteptaseră, ei şi-au adus aminte de învăţătura Maestrului privitoare la împărăţia viitor şi şi-au reamintit făgăduinţa sa de a reveni; ei au dedus îndată că aceste promisiuni se refereau la acelaşi eveniment. De aceea au trăit ei în speranţa reîntoarcerii sale iminente pentru a stabili împărăţia în plenitudinea sa, cu putere şi cu glorie. Şi aşa au trăit pe pământ generaţii succesive de credincioşi nutrind aceeaşi nădejde inspiratoare şi totodată decepţionantă.

5. Idei ulterioare despre regat

170:5.1 (1864.1) După ce am rezumat învăţăturile lui Iisus asupra împărăţiei cerurilor, noi suntem autorizaţi să descriem anumite idei ulterioare care s-au ataşat conceptului de regat, şi să ne angajăm într-o previziune profetică a împărăţiei aşa cum ar putea el să evolueze în epoca ce vine.

170:5.2 (1864.2) De-a lungul primelor secole de propagandă creştină, ideea de regat al cerurilor a fost foarte mult influenţată de noţiunile idealismului grec, care se răspândeau pe atunci cu rapiditate, ideea de

natural ca umbră a spiritualului - a temporalului ca umbră a eternului în timp.

170:5.3 (1864.3) Totuşi, marele pas care a marcat transplantarea învăţăturilor lui Iisus de pe un sol iudeu pe un sol păgân a fost făcut atunci când Mesia împărăţiei a devenit Mântuitorul Bisericii, o organizaţie socială şi religioasă izvorâtă din activităţile lui Pavel şi ale succesorilor lui, şi întemeiată pe învăţăturile lui Iisus cărora la care se adăugau ideile lui Philon şi doctrinele persane ale binelui şi răului.

170:5.4 (1864.4) Ideile şi idealurile lui Iisus, încorporate în învăţătura evangheliei împărăţiei, aproape că au eşuat a mai fi realizate când discipolii săi au deformat progresiv declaraţiile sale. Conceptul de regat prezentat de Maestru a fost modificat în mod remarcabil de două mari tendinţe:

170:5.5 (1864.5) 1. Credincioşii iudei persistau în a-l considera pe Iisus drept *Mesia.* Ei au crezut că Maestrul va reveni într-un viitor foarte apropiat pentru a stabili un regat mondial mai mult sau mai puţin material.

170:5.6 (1864.6) 2. Gentilii creştini au început de devreme să accepte doctrinele lui Pavel, care au condus din ce în ce mai mult la credinţa generală că Iisus era *Mântuitorul* copiilor Bisericii; acest concept nou şi instituţional a succedat un concept primitiv al fraternităţii pur spirituale a împărăţiei.

170:5.7 (1864.7) Biserica, ca o consecinţă socială a împărăţiei, ar fi fost în întregime naturală şi chiar dezirabilă. Răul Bisericii n-a fost existenţa ei, ci mai degrabă faptul că ea a înlăturat aproape complet conceptul de regat prezentat de Iisus. Biserica lui Pavel, ridicată la

rangul de instituţie a devenit un substituent virtual pentru împărăţia cerurilor pe care îl proclamase Iisus.

170:5.8 (1864.8) Dar nu vă îndoiţi, acest acelaşi regat al cerurilor, a cărui existenţă Maestrul o propovăduia a fi în inima oamenilor, va fi proclamat în această Biserică creştină, precum şi toate celelalte religii, rase şi naţiuni ale pământului - şi chiar şi fiecare individ.

170:5.9 (1864.9) Împărăţia propovăduită de Iisus, idealul spiritual de justeţe individuală şi conceptul de divină comuniune a omului cu Dumnezeu, s-a întemeiat treptat în concepţia mistică a persoanei lui Iisus ca Mântuitor-Creator şi lider spiritual al unei comunităţi religioase socializate. În acest fel, o Biserică oficială şi instituţională a devenit substitutul fraternităţii împărăţiei condus individual de către spirit.

170:5.10 (1864.10) Biserica a fost un rezultat social, inevitabil şi util al vieţii şi al învăţăturilor lui Iisus. Tragedia a constat în faptul că această reacţie socială la învăţăturile împărăţiei a înlocuit atât de complet conceptul spiritual de adevărat regat, aşa cum l-a propovăduit şi trăit Iisus.

170:5.11 (1865.1) Pentru iudei, împărăţia era *comunitatea* israelită; pentru gentili a devenit *Biserica* creştină. Pentru Iisus, el era totalitatea *indivizilor* care îşi mărturisiseră credinţa în paternitatea lui Dumnezeu, proclamându-şi prin acesta consacrarea sinceră facerii voii lui Dumnezeu, şi devenind, astfel, membrii fraternităţii spirituale a oamenilor.

170:5.12 (1865.2) Maestrul înţelegea perfect că anumite rezultate sociale apăreau în lume ca o consecinţă a difuziunii evangheliei împărăţiei. Dar intenţia sa era că toate aceste manifestări sociale dezirabile survin

ca consecinţe naturale, inconştiente şi inevitabile, ca şi roadele spontane ale acestei experienţe personale lăuntrice a credincioşilor individuali, ale acestei comunităţi şi ale acestei comuniuni pur spirituale cu duhul divin care locuieşte în toţi aceşti credincioşi şi îi animă totodată.
170:5.13 (1865.3) Iisus prevedea că o organizaţie socială, sau Biserică, va urma progresul veritabilului regat spiritual, şi de aceea nu s-a opus niciodată practicării de către apostoli a ritului botezului lui Ioan. El a propovăduit că sufletul care iubeşte adevărul - cel căruia îi este foame şi sete de justeţe şi de Dumnezeu - este admis prin credinţă în împărăţia spiritual; în acelaşi timp, apostolii propovăduiau că acelaşi credincios este admis în organizaţia socială a discipolilor prin ritul exterior al botezului.
170:5.14 (1865.4) Când discipolii imediaţi ai lui Iisus au recunoscut eşecul lor parţial în realizarea idealului constând în stabilirea împărăţiei în inima oamenilor prin dominarea şi guvernarea spiritului la credincioşii individuali, ei au căutat să evite ca învăţătura Maestrului să fie în întregime pierdută; în acest scop, ei au substituit idealul său de regat cu crearea progresivă a unei organizaţii sociale vizibile, Biserica creştină. Când ei au îndeplinit acest program de substituire, ei s-au apucat să situeze împărăţia în viitor, cu scopul de a menţine logica şi de a asigura recunoaşterea învăţăturilor Maestrului asupra faptului împărăţiei. De îndată ce Biserica a fost solid întemeiată, a început să propovăduiască că în realitate împărăţia trebuia să apară la apogeul erei creştine, la a doua venire a lui Christos.

170:5.15 (1865.5) În felul acesta, împărăţia a devenit conceptul unei epoci, ideea unei vizitări viitoare, şi idealul mântuirii finale a sfinţilor Celui Preaînalt. Primii creştini (şi mult prea mulţi dintre creştinii ulteriori) au pierdut în general din vedere ideea de Tată-şi-fiu încorporată în învăţătura lui Iisus despre regat, în vreme ce ei o substituiau cu comunitatea socială bine organizată a Bisericii. În fond, Biserica a devenit astfel în principal o fraternitate *socială* care a substituit efectiv conceptul şi idealul lui Iisus de fraternitate *spirituală*.
170:5.16 (1865.6) Conceptul ideal al lui Iisus n-a reuşit să se impună, dar, pe fundamentele vieţii şi ale învăţăturilor personale ale Maestrului, completatate de conceptele greceşti şi persane ale vieţii veşnice, şi sporite de doctrina lui Philon asupra contrastului temporalului cu spiritualul, Pavel s-a apucat să construiască una dintre societăţile umane cele mai progresiste care au existat vreodată pe Urantia.
170:5.17 (1865.7) Conceptul lui Iisus este încă viu în religiile evoluate ale lumii. Biserica creştină a lui Pavel este umbra socializată şi umanizată a ceea ce proiectase Iisus să fie împărăţia cerurilor - şi precum va deveni totuşi cu mare siguranţă. Pavel şi succesorii lui au transferat parţial de la individ la Biserică responsabilitatea problemelor privitoare la viaţa veşnică. Christos a devenit astfel conducătorul Bisericii mai degrabă decât fratele mai mare fiecărui credincios din familia Tatălui din regat. Pavel şi contemporanii lui au aplicat Bisericii, în calitate de grup de credincioşi, toate implicaţiile spirituale ale lui Iisus privitoare la propria sa persoană şi la credincioşii individuali. Făcând aceasta, ei au dat o lovitură mortală

conceptului lui Iisus care proclama împărăţia divin în inima fiecărui credincios.

170:5.18 (1866.1) Astfel, de-a lungul secolelor, Biserica creştină a fost foarte stânjenită în lucrările ei pentru că a îndrăznit să-şi atribuie misterioasele puteri şi privilegii ale împărăţiei; or, acestea nu pot fi exercitate şi experimentate decât între Iisus şi fraţii săi spirituali credincioşi. Astfel, a devenit clar că apartenenţa la Biserică nu semnifică în mod necesar comunitate în regat; al doilea este spiritual, prima este în principal socială.

170:5.19 (1866.2) Mai devreme sau mai târziu, un Ioan Botezătorul nou şi mai mare se va ridica proclamând că „împărăţia cerurilor este la îndemână” - însemnând o reîntoarcere la conceptul superior al lui Iisus care proclama că împărăţia este voia Tatălui său celest, dominantă şi transcendentă, din inima credincioşilor. Şi el a înfăptuit toate acestea fără a face nici cea mai mică aluzie la Biserica pământească vizibilă, nici la a doua venire anticipată a lui Christos. Trebuie să se producă o renaştere a învăţăturilor lui Iisus *după cum le- a dat el,* iar doctrina sa să fie re-expusă pentru a rectifica lucrarea discipolilor iniţiali care s-au pornit să creeze un sistem socio-filozofic de credinţe privind *faptul* şederii lui Mihail pe pământ. În foarte puţin timp, învăţătura acestei istorii *despre* Iisus a înlocuit aproape în întregime învăţătura evangheliei lui Iisus despre regat. În felul acesta, o religie istorică s-a substituit învăţăturii în care Iisus amestecase ideile morale şi idealurile spirituale cele mai elevate ale oamenilor cu cele mai sublime speranţe pentru viitor - viaţa veşnică. Or, aceea era evanghelia împărăţiei.

170:5.20 (1866.3) Şi tocmai pentru că evanghelia lui Iisus prezenta atâtea aspecte diferite, în cuprinsul a câteva secole, cei care au studiat relatările învăţăturilor sale s-au divizat în atât de multe culte şi secte. Această jalnică divizare a credincioşilor creştini rezultă din incapacitatea lor de a discerne, în aspectele multiple ale învăţăturilor Maestrului, divina unitate a vieţii sale incomparabile. Dar va veni o zi când adevăraţii credincioşi în Iisus nu vor fi spiritualmente divizaţi în felul acesta în atitudinea lor în faţa necredincioşilor. Noi putem avea întotdeauna o diversitate a înţelegerii şi a interpretării intelectuale, şi chiar şi diverse grade de socializare, dar lipsa de fraternitate spirituală este atât nescuzabilă cât şi blamabilă.
170:5.21 (1866.4) Nu vă înşelaţi! Există în învăţăturile lui Iisus o natură eternă care nu le va permite să rămână la infinit sterile în inima oamenilor chibzuiţi. Împărăţia aşa cum îl concepea Iisus a eşuat într-o mare măsură pe pământ; deocamdată, locul i-a fost luat de o Biserică exterioară; dar voi ar trebui să înţelegeţi că această Biserică este numai starea larvară a împărăţiei spiritual zădărnicit, şi care îl va purta prin această epocă materială până la o epocă mai spirituală în care învăţăturile Maestrului vor găsi ocazia de a se dezvolta mai pe deplin. Biserica aşa-zisă creştină devine în felul acesta crisalida unde dormitează acum conceptul împărăţiei în sensul lui Iisus. Împărăţia fraternităţii divine este întotdeauna viu; el va ieşi în mod sigur din lunga sa scufundare, tot atât de sigur ca şi faptul că fluturele sfârşeşte prin a ieşi la iveală ca magnifică dezvoltare a crisalidei sale metamorfice mai puţin atrăgătoare.

Cartea Urantia

<< Capitolul 170 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 172 >>

Capitolul 171

Pe drumul Ierusalimului

171:0.1 (1867.1) ÎN ZIUA de după memorabila predică despre Împărăţia cerurilor, Iisus a anunţat că va pleca în ziua următoare, cu apostolii, pentru a asista la Paşte în Ierusalim, vizitând, în drum, numeroase oraşe ale Pereei meridionale.

171:0.2 (1867.2) Cuvântarea asupra împărăţiei şi anunţul că el va asista la Paşte i-au determinat pe toţi discipolii să creadă că el mergea la Ierusalim pentru a inaugura regatul temporar al supremaţiei iudaice. Indiferent de ceea ce ar fi putut spune Iisus în legătură cu caracterul nematerial al împărăţiei, el n-a putut înlătura în întregime din mintea auditorilor săi iudei ideea că Mesia trebuia să întemeieze un fel de guvern naţionalist cu sediul la Ierusalim.

171:0.3 (1867.3) Ceea ce a spus Iisus în predica sa de sabat n-a făcut decât să deruteze pe majoritatea discipolilor săi; foarte puţini dintre ei au fost iluminaţi de discursul Maestrului. Principalii discipoli înţelegeau întrucâtva învăţăturile sale privitoare la împărăţia interior, „împărăţia cerurilor din voi”, dar ei mai ştiau că Iisus vorbise şi de un alt regat viitor, şi credeau că de aceea urca Iisus acum la Ierusalim, pentru a stabili acest regat. Când au fost dezamăgiţi în aceste aşteptări, când Maestrul a fost respins de iudei şi când, mai târziu, Ierusalimul a fost efectiv distrus, ei s-au încă agăţat de această speranţă, crezând sincer că Maestrul va reveni curând în lume pentru a stabili împărăţia făgăduită.

171:0.4 (1867.4) În după-amiaza din duminica aceea Salomeea, mama lui Iacob şi a lui Ioan Zebedeu, a venit către Iisus cu ai ei doi fii apostoli, ca şi cum s-ar fi apropiat de un potentat oriental; ea a căutat să-l facă pe Iisus să-i făgăduiască anticipat că îi va acorda ceea ce îi va cere, oricare ar fi cererea ei. Dar Maestrul n-a vrut să făgăduiască nimic; în loc de asta, el i-a cerut: Ce doreşti să fac pentru tine? Şi Salomeea a răspuns: Maestre, acum că mergi în sus către Ierusalim pentru a institui împărăţia, aş vrea făgăduinţa ta că fiii mei vor fi onoraţi odată cu tine, unul şezând în dreapta ta şi celălalt în stânga ta în împărăţia ta.

171:0.5 (1867.5) Când Iisus a auzit această cerere a Salomeei, i-a zis: „Femeie, tu nu ştii ce ceri.” Apoi, uitându-se drept în ochii celor doi apostoli care căutau onoruri, le-a zis: „Pentru că vă cunosc şi vă iubesc de multă vreme, pentru că am şi locuit în casa mamei voastre, pentru că Andrei va desemnat să fiţi tot timpul pe lângă mine, voi îi permiteţi mamei voastre să vină în taină la mine şi să formuleze

această cerere necuviincioasă. Îngăduiţi-mi să vă întreb aceasta: Sunteţi voi în stare să beţi din cupa din care sunt eu gata să beau?” Fără a sta nici o clipă pe gânduri, Iacob şi Ioan au răspuns: „Da, Maestre, suntem în stare.” Iisus zise atunci: „Sunt întristat să aflu că voi nu ştiţi de ce mergem la Ierusalim; sunt mâhnit să aflu că nu înţelegeţi natura împărăţiei meu. Sunt dezamăgit că o aduceţi pe mama voastră ca să-mi prezinte această cerere. Ştiu însă că, în inima voastră, voi mă iubiţi. Eu vă declar deci că într-adevăr, veţi bea cupa mea de amar şi veţi împărtăşi umilirea mea, dar nu mie îmi revine să vă confer un loc la dreapta mea sau la stânga mea. Aceste onoruri sunt rezervate celor care au fost desemnaţi de Tatăl meu.”

171:0.6 (1868.1) Între timp, cineva raportase această conversaţie lui Petru şi celorlalţi apostoli; aceştia au fost indignaţi de faptul că Iacob şi Ioan ar fi căutat ca ei să fie preferaţi înaintea lor şi s-ar fi dus în taină cu mama lor formulând o astfel de cerere. Când au ajuns să discute între ei, Iisus i-a reunit pe toţi şi le-a zis: „Voi înţelegeţi bine cum conducătorii gentili îi domină pe supuşii lor, şi cum mai marii îşi exercită autoritatea. Însă nu tot aşa va fi în împărăţia cerurilor. Dacă careva vrea să fie mare printre voi, atunci să devină mai întâi servitorul vostru. Dacă cineva vrea să fie primul în regat, atunci să vă servească. Eu vă declar că Fiul Omului n-a venit să fie servit, ci pentru a servi. Merg acum în Ierusalim pentru a-mi da viaţa făcând voia Tatălui meu, şi fiind în serviciul fraţilor mei.” Când apostolii au auzit aceste cuvinte, s-au retras ca să se roage. În seara aceea, ca răspuns la eforturile lui Petru, Iacob şi Ioan şi-au cerut scuzele de rigoare celor zece şi au intrat din nou în graţiile tovarăşilor lor.

171:0.7 (1868.2) Cerând locuri în dreapta şi în stânga lui Iisus la Ierusalim, fiii lui Zebedeu nu îşi închipuiau nici pe departe că în mai puţin de o lună, învăţătorul lor preaiubit va fi atârnat, pe o cruce romană, cu un hoţ muribund la dreapta sa, iar în stânga un alt răufăcător. Şi mama lor, care a asistat la crucificare, şi-a adus aminte de prosteasca cerere cu care venise la Iisus în Pella cu privire la onorurile pe care cu atâta inconştienţă le căutase pentru fiii ei apostoli.

1. Plecarea din Pella

171:1.1 (1868.3) Luni dimineaţa, pe 1e martie, Iisus şi cei doisprezece apostoli ai săi şi-au luat definitiv adio de la tabăra din Pella şi au pornit către sud în turul lor prin oraşele Pereei meridionale, unde asociaţii lui Abner erau la lucru. Ei au petrecut peste două săptămâni discutând cu cei şaptezeci, apoi s-au dus direct la Ierusalim pentru Paşte.

171:1.2 (1868.4) Când Maestrul a plecat din Pella, discipolii, în număr de vreo mie, care erau în tabără cu apostolii, l-au urmat. La vadul Iordanului de pe drumul Ierihonului, aproape jumătate din acest grup l-a părăsit aflând că mergea la Hesbon, şi după ce şi-a ţinut predica despre „Estimarea Preţului”. Această jumătate şi-a continuat drumul şi a urcat către Ierusalim, în timp ce cealaltă jumătate a grupului l-a urmat pe Iisus vreme de două săptămâni pe parcursul turului său prin oraşele Pereei de sud.

171:1.3 (1868.5) Într-un mod general, cea mai mare parte a discipolilor imediaţi ai lui Iisus au înţeles că tabăra din Pella fusese abandonată, dar luau asta ca pe o indicaţie că Maestrul lor îşi propunea, în sfârşit, mergea la Ierusalim pentru a-şi pune în valoare pretenţiile sale la tronul lui David. Marea majoritate a discipolilor săi n-a fost niciodată capabilă să priceapă vreun alt concept de regat al cerurilor. Oricare ar fi fost învăţăturile lui Iisus, ei n-ar fi vrut să renunţe la această concepţie iudaică despre regat.
171:1.4 (1868.6) Acţionând pe baza instrucţiunilor apostolului Andrei, David Zebedeu a închis tabăra de vizitatori din Pella miercuri, 15 martie. În momentul acesta, aproape patru mii de vizitatori se aflau acolo, fără a mai socoti cele peste o mie de persoane care stăteau cu apostolii într-un loc cunoscut sub numele de „tabăra învăţătorilor”, şi care l-au însoţit pe Iisus şi pe cei doisprezece către sud. În ciuda neplăcerii sale de a o face, David a vândut tot echipamentul taberei unor numeroşi cumpărători şi s-a dus în Ierusalim cu fondurile astfel adunate, ca să le încredinţeze ulterior lui Iuda Iscariotul.

171:1.5 (1869.1) David a fost prezent în Ierusalim în săptămâna ultimei şi tragicei săptămâni. El a luat-o pe mama sa cu el la Bethsaida după crucificare. Aşteptându-i pe Iisus şi pe apostoli, David s-a oprit la Lazăr în Bethania şi a fost profund tulburat de maniera în care fariseii începuseră să-l persecute şi să-l hărţuiască pe Lazăr de la reînvierea sa. Andrei îi ordonase lui David să întrerupă serviciul de mesageri, ceea ce a fost interpretat de toţi ca o indicaţie că împărăţia urma să fie curând instaurată în Ierusalim. David se pomenise fără slujbă şi aproape că se decisese să devină apărătorul voluntar al lui Lazăr, când obiectul solicitudinii sale indignate a fugit în grabă la Filadelfia. În

consecinţă, la câtăva vreme după reînvierea lui şi după moartea mamei sale, David s-a dus în Filadelfia, însă nu mai înainte a o ajuta pe Marta şi pe Maria sa îşi vândă proprietăţile. El şi-a petrecut restul vieţii în asociere cu Abner şi cu Lazăr, şi a devenit supervizorul financiar al tuturor marilor activităţi care interesau împărăţia şi care îşi aveau centrul în Filadelfia pe durata vieţii lui Abner.

171:1.6 (1869.2) La puţin timp după distrugerea Ierusalimului, Antiohia a devenit cartierul general al *creştinismului Pavelian,* în vreme ce Filadelfia rămânea centrul *împărăţiei cerurilor după Abner.* Din Antiohia, versiunea Paveliană a învăţăturilor lui Iisus şi despre Iisus s-a răspândit în toată lumea occidentală. Pornind din Filadelfia, misionarii versiunii abneriene a împărăţiei cerurilor s-au răspândit în toată Mesopotamia şi în Arabia, până în epoca ulterioară în care aceşti emisari intransigenţi ai învăţăturilor lui Iisus au fost copleşiţi de subita dezvoltare a islamului.

2. Estimarea preţului

171:2.1 (1869.3) Când Iisus şi suita sa de aproape o mie de persoane au sosit la marginea Iordanului, la vadul din Bethania uneori numit Bethabara, discipolii lui au început să înţeleagă că Maestrul nu mergea direct la Ierusalim. În timp ce ezitau şi discutau între ei, Iisus s-a urcat pe o stâncă mare şi a rostit discursul care a fost intitulat „Estimarea preţului”. Maestrul a zis:

171:2.2 (1869.4) ”Începând de acum, cei ce vor să mă urmeze trebuie să accepte să plătească preţul unei consacrări totale facerii voii Tatălui

meu. Dacă vreţi să fiţi discipolii mei, trebuie să fiţi dispuşi să abandonaţi tată, mamă, soţie, copii, fraţi şi surori. Cine vrea de acum încolo să fie discipolul meu trebuie să accepte să renunţe chiar şi la viaţa sa, tot aşa cum Fiul Omului este gata să-şi ofere viaţa pentru a-şi desăvârşi misiunea de facere a voii Tatălui, pe pământ şi în întrupare.

171:2.3 (1869.5) ”Dacă nu sunteţi dispuşi să plătiţi întregul preţ, voi nu vrea aveţi cum să fiţi discipolul meu. Înainte de a continua, fiecare dintre voi ar trebui să şadă şi să socotească cât costă să fie discipolul meu. Care dintre voi se va apuca să construiască un turn de pază pe pământurile sale fără ca mai întâi să stea ca să estimeze costul şi să vadă dacă posedă atâţia bani ca să-l cumpere? Dacă nu calculaţi mai întâi preţul, poate că veţi descoperi, după ce aţi pus temeliile, că sunteţi incapabili să terminaţi ceea ce aţi început. Atunci, toţi vecinii voştri vă vor lua în râs spunând: ‚Uitaţi-vă, omul acesta a început să construiască, dar n-a fost în stare să-şi termine lucrul. Încă o dată, care rege, atunci când se pregăteşte să poarte un război cu alt rege, nu începe prin a se aşeza să chibzuiască pentru a şti dacă, cu zece mii de oameni, va putea face faţă celui care vine contra lui cu douăzeci de mii? Dacă regele acesta nu îşi poate înfrunta inamicul pentru că nu este pregătit, atunci trimite o solie la celălalt rege, în vreme ce acesta din urmă este încă departe, şi se informează de condiţiile păcii.

171:2.4 (1870.1) ”Trebuie, aşadar, ca acum fiecare dintre voi să se aşeze pentru a evalua ce îl costă să fie discipolul meu. De acum înainte nu mă mai puteţi urma ascultând învăţătura şi practicând lucrările. Va trebui să faceţi faţă unor persecuţii înverşunate şi să depuneţi mărturie în favoarea acestei evanghelii în faţa unor decepţii zdrobitoare. Dacă voi nu acceptaţi să renunţaţi la tot ceea ce sunteţi şi

să consacraţi acestei lucrări tot ceea ce posedaţi, atunci nu sunteţi vrednici de a fi discipolii mei. Dacă v-aţi cucerit deja în inima voastră, nu aveţi de ce vă teme de victoria exterioară pe care va trebui curând s-o câştigaţi când Fiul Omului va fi respins de conducătorii preoţilor şi ai saducheilor, şi daţi pe mâna necredincioşilor zeflemişti.
171:2.5 (1870.2) ”Acum trebuie să vă analizaţi şi să descoperiţi mobilul vostru pentru a fi discipolul meu. Dacă căutaţi onoruri şi glorie, dacă gândirea voastră înclină către lume, voi semănaţi cu sarea care şi-a pierdut savoarea. Şi, când ceea ce este socotit drept gustul ei sărat şi-a pierdut savoarea, cu ce va fi asezonat? Un asemenea condiment este atunci inutil, nu-i bun decât de aruncat la gunoi. Acum, eu v-am avertizat, îndemnându-vă să vă întoarceţi la casele voastre dacă nu sunteţi dispuşi să beţi cu mine cupa care se pregăteşte. În repetate rânduri, eu v-am zis că împărăţia mea nu este al acestei lumi, dar voi nu vreţi să mă credeţi. Cel care are urechi să audă, să audă ceea ce zic.”

171:2.6 (1870.3) Imediat după ce a rostit aceste cuvinte, Iisus, conducându-i pe cei doisprezece a plecat către Hesbon, urmat de aproape cinci sute de persoane. La puţin timp după aceea, cealaltă jumătate a mulţimii şi-a continuat drumul în sus la Ierusalim. Apostolii, precum şi principalii discipoli, au reflectat îndelung la aceste cuvinte, dar au rămas ataşaţi de credinţa că după această scurtă perioadă de adversitate şi de încercări, regatul va fi cu certitudine instaurat oarecum în conformitate cu speranţele lor îndelung nutrite.

3. Turul în Pereea

171:3.1 (1870.4) Vreme de peste două săptămâni, Iisus şi cei doisprezece, urmaţi de o mulţime de mai multe sute de discipoli, au călătorit prin sudul Pereei şi au vizitat toate oraşele în care lucrau cei şaptezeci. Mulţi gentili locuiau în regiunea aceasta şi, de vreme ce puţini dintre ei sărbătoreau Paştele la Ierusalim, mesagerii împărăţiei au putut continua fără întrerupere munca lor de propovăduire şi de predicare.
171:3.2 (1870.5) Iisus l-a întâlnit pe Abner la Hesbon, şi Andrei a ordonat ca lucrările celor şaptezeci să nu fie întrerupte de sărbătoarea paştelor. Iisus le-a recomandat mesagerilor să-şi continue munca fără a ţine în nici un fel cont de ceea ce avea să se petreacă la Ierusalim. El l-a mai sfătuit pe Abner şi să permită femeilor din corpul evanghelic, cel puţin celor care o doreau, să meargă de Paşti la Ierusalim. Aceasta a fost ultima oară când Abner l-a mai văzut pe Iisus întrupat. Maestrul şi-a luat adio de la el spunând: Fiule, ştiu că tu vei fi fidel împărăţiei, şi rog Tatăl să-ţi acorde înţelepciune, ca tu să-i poţi iubi şi înţelege pe fraţii tăi.”
171:3.3 (1870.6) În cursul călătoriei lor din oraş în oraş, un mare număr dintre însoţitorii lor i-au părăsit pentru a se duce la Ierusalim, astfel că în momentul în care Iisus a plecat pentru Paşti, numărul celor care îl urmaseră zi după zi se redusese la cel puţin două sute.
171:3.4 (1871.1) Apostolii au înţeles că Maestrul mergea la Ierusalim de Paşti. Ei ştiau că Sinedriul difuzase, în tot Israelul, un mesaj care anunţa că Iisus fusese condamnat la moarte, şi care ordona ca orice persoană care ştia unde se găsea să informeze despre asta Sinedriul. În ciuda acestui fapt, apostolii nu erau tot atât de alarmaţi ca atunci

când Iisus le spusese, în Filadelfia, că se ducea să-l vadă pe Lazăr. Această schimbare de atitudine, trecând de la o frică intensă la o stare de discretă expectativă, se datora în principal reînvierii lui Lazăr. Apostolii ajunseseră la concluzia că în caz de urgenţă, Iisus ar putea să-şi afirme puterea divină şi săi acopere de ruşine pe inamicii săi. Această încredere, dublată de credinţa lor mai profundă şi mai matură în supremaţia spirituală a Maestrului lor, explică curajul exterior manifestat de discipolii lui imediaţi; aceştia se pregăteau acum să-l urmeze până în Ierusalim, înfruntând proclamaţia publică a Sinedriului cum că Iisus trebuia să moară.

171:3.5 (1871.2) Majoritatea apostolilor şi mulţi dintre discipolii lui apropiaţi nu credeau că Iisus poate să moară. Socotind că el era „reînvierea şi viaţa”, ei îl considerau ca nemuritor şi triumfător deja asupra morţii.

4. Propovăduind la Livias

171:4.1 (1871.3) Miercuri seara, p2 29 martie, Iisus şi discipolii lui şi-au aşezat tabăra la Livias, pe drumul Ierusalimului, după ce şi-au încheiat turul lor prin oraşele din Pereea meridională. În timpul acestei nopţi din Livias, Simon Zelotul şi Simon Petru, care complotaseră să li se livreze, în locul acesta, peste o sută de săbii, au primit şi au distribuit aceste arme tuturor celor care voiau să le accepte şi să le poarte ascunse în mantiile lor. Simon Petru îşi purta încă sabia în noaptea în care Maestrul a fost trădat în grădina din Gheţimani.

171:4.2 (1871.4) Joi dimineaţa devreme, înainte ca ceilalţi să se trezească, Iisus l-a chemat pe Andrei şi a zis: „Trezeşte-i pe tovarăşii tăi! Am să le zic ceva.” Iisus ştia de săbii şi care dintre apostoli primiseră şi purtau asemenea arme, dar nu le-a destăinuit niciodată că cunoştea treaba asta. Când Andrei i-a deşteptat pe tovarăşii lui şi aceştia s-au adunat, Iisus le-a zis: „Copiii mei, aţi trăit vreme îndelungată alături de mine, şi eu v-am învăţat multe lucruri utile pentru epoca noastră; aş vrea acum să vă avertizez să nu vă puneţi încrederea nici în certitudinile cărnii, nici în slăbiciunile apărării umane contra încercărilor care ne aşteaptă curând. V-am luat aici de o parte pentru a vă zice, încă o dată, în mod clar, că noi urcăm către Ierusalim, unde ştiţi că Fiul Omului a fost deja condamnat la moarte. Eu vă repet că Fiul Omului va fi predat conducătorilor preoţilor şi liderilor religioşi; ei îl vor condamna şi îl vor da pe mâinile gentililor. Ei îşi vor bate joc de Fiul Omului; vor îndrăzni chiar şi să îl scuipe şi să îl biciuiască, şi îl vor trimite la moarte. Să nu fiţi consternaţi când ei îl vor ucide pe Fiul Omului, căci vă declar că el va reînvia în cea de-a treia zi. Aveţi grijă de voi înşivă şi să vă aduceţi aminte că v-am prevenit.”

171:4.3 (1871.5) Din nou, apostolii au fost stupefiaţi, nedumeriţi, dar n-au putut reuşi să ia cuvintele lui în sensul lor literal; nu puteau înţelege că Maestrul le vorbise fără ocolişuri. Erau atât de orbiţi de credinţa lor persistentă într-un regat temporar pe pământ, cu sediul în Ierusalim, încât nu puteau - nu voiau - să accepte ca literale vorbele lui Iisus. Ei au meditat toată ziua la ceea ce voise să le zică Maestrul prin declaraţii atât de ciudate, dar nici unul nu a îndrăznit să-i pună întrebări referitoare la ele. Numai după moartea sa apostolii

dezorientaţi au ajuns să înţeleagă că Maestrul le vorbise cu francheţe şi direct, acesta prevăzându-şi răstignirea.

171:4.4 (1872.1) Aici în Livias s-a întâmplat că anumiţi farisei simpatizanţi au venit la Iisus şi după ce au luat micul dejun i-au zis: „Fugi grabnic de pe aceste meleaguri, căci Irod caută acum să te omoare, întocmai cum a făcut-o şi cu Ioan. El se teme de ridicarea poporului şi ţi-a hotărât moartea. Îţi aducem acest avertisment ca tu să poţi să scapi.”

171:4.5 (1872.2) Or, aceasta era parţial adevărat. Reînvierea lui Lazăr îl înfricoşase şi alarmase pe Irod. Ştiind că Sinedriul îndrăznise să-l condamne pe Iisus înainte de a-l aduce la judecată, Irod hotărâse fie să-l omoare pe Iisus, fie să-l izgonească de pe domeniile sale. El dorea realmente cea de-a doua soluţie, căci se temea atât de mult de Iisus încât spera să nu fie obligat să-l execute.

171:4.6 (1872.3) După ce a ascultat ceea ce fariseii aveau de zis, Iisus a răspuns: Eu îl cunosc bine pe Irod cu frica sa de această evanghelie a împărăţiei. Însă nu vă înşelaţi, el ar prefere mult să-l vadă pe Fiul Omului mergând în sus la Ierusalim şi conducătorii religioşi să fie cei care să-l facă să sufere şi să moară. După ce îşi pătase mâinile cu sângele lui Ioan, el nu era dornic să poarte responsabilitatea morţii Fiului Oului. Mergeţi şi spuneţi-i acestui vulpoi că Fiul Omului predică astăzi în Pereea, că se va duce mâine în Iudeea şi că după câteva zile el îşi va fi desăvârşit misiunea pe pământ şi va fi pregătit pentru ascensiunea lui către Tată.

171:4.7 (1872.4) Apoi Iisus s-a întors către apostolii săi şi a zis: „Din vremuri îndepărtate, profeţii au pierit la Ierusalim şi se cade ca Fiul Omului să meargă în cetatea casei Tatălui pentru a fi jertfit ca preţ al

sectarismului omenesc şi ca consecinţă a prejudecăţilor religioase şi a orbirii spirituale. O, Ierusalime, Ierusalime, care îţi omori profeţii şi arunci cu pietre în învăţătorii adevărului! De câte ori n-aşi vrut oare să-i adun pe copiii tăi aşa cum o cloşcă îşi strânge puii sub aripile ei, dar n-aţi vrut să mă lăsaţi să o fac! Iată, casa voastră are să vă fie abandonată în dezolare. Veţi dori de multe ori să mă vedeţi, dar nu mă veţi vedea. Mă veţi căuta atunci, dar nu mă veţi găsi." După ce aţi vorbit astfel, Iisus s-a întors către cei care îl înconjurau şi le-a zis: „Orice ar fi, să mergem la Ierusalim pentru a asista la Paşti şi să ne facem datoria îndeplinind voia Tatălui care este în ceruri."

171:4.8 (1872.5) Acesta a fost un grup de credincioşi nedumeriţi şi descumpăniţi care l-a urmat pe Iisus în ziua aceea în Ierihon. În declaraţiile lui Iisus referitoare la regat, apostolii nu puteau discerne decât certitudinea triumfului final. Ei nu se puteau resemna la înţelegerea avertismentului unui iminent eşec. Când Iisus a vorbit de „reînvierea în cea de-a treia zi", ei au interpretat această afirmaţie ca semnificând un triumf sigur al împărăţiei imediat consecutiv unei dezagreabile încăierări preliminare cu liderii religioşi iudei. „Ziua a treia" era o expresie curentă a limbii iudaice însemnând „curând" sau „la puţină vreme după". Când Iisus a vorbit de reînviere, el a crezut că el făcea aluzie la „reînvierea împărăţiei".

171:4.9 (1872.6) Aceşti credincioşi îl acceptaseră pe Iisus ca Mesia, iar iudeii nu ştiau nimic sau aproape nimic despre un Mesia care să sufere. Ei nu înţelegeau că, prin moartea sa, Iisus urma să înfăptuiască multe lucruri pe care nu le-ar fi putut face să se îndeplinească prin viaţa sa. Reînvierea lui Lazăr dăduse apostolilor curajul de a intra în

Ierusalim, dar aceasta a fost amintirea transfigurării care l-a susţinut pe Maestru în această perioadă grea a manifestării sale.

5. Orbul din Ierihon

171:5.1 (1873.1) Târziu în după-amiaza de joi e0 martie, Iisus şi apostolii săi, urmaţi de o companie de vreo două sute de discipoli, s-au apropiat de zidurile Ierihonului. Ajungând în apropierea porţilor cetăţii, ei au întâlnit o mulţime de cerşetori, printre care se găsea un anume Bartimeu, un bărbat de o vârstă înaintată care era orb din tinereţea sa. Acest cerşetor orb auzise mult vorbindu-se de Iisus, şi era la curent cu tămăduirea orbului Iosia din Ierusalim. El nu ştiuse de ultima trecere a lui Iisus prin Ierihon înainte ca Maestrul să fi plecat către Bethania. Bartimeu hotărâse să nu-l mai lase niciodată pe Iisus să viziteze Ierihonul fără a face apel la el pentru a-i restabili vederea.

171:5.2 (1873.2) Vestea apropierii lui Iisus fusese anunţată în tot Ierihonul şi sute de locuitori se adunaseră pentru a merge în întâmpinarea sa. Când această grămadă de oameni a venit escortându-l pe Maestru la intrarea sa în oraş, Bartimeu a auzit marele zgomot al tropăiturilor mulţimii şi a ştiut că se petrecea ceva neobişnuit. El i-a întrebat deci pe vecinii săi ce anume se întâmpla, şi unul dintre cerşetori i-a răspuns: Tocmai trece Iisus din Nazareth. Când Bartimeu a auzit că Iisus era în apropiere, şi-a dres glasul şi a început să strige: Iisuse, Iisuse, ai milă de mine! şi, cum striga tot mai tare, unii însoţitori ai lui Iisus s-au dus la el şi l-au mustrat rugându-l să stea

liniştit; dar asta n-a servit la nimic; Bartimeu n-a făcut decât să strige şi mai tare.

171:5.3 (1873.3) Când Iisus l-a auzit pe orb strigând, s-a oprit şi, când l-a văzut, le-a zis prietenilor lui: Aduceţi la mine omul acela. La care, ei s-au dus la Bartimeu zicând: Ai curaj şi vino cu noi, căci Maestrul te-a chemat la el. La auzul acestor cuvinte, Bartimeu şi-a aruncat mantaua şi a sărit în mijlocul drumului, în timp ce persoanele cele mai apropiate l-au călăuzit către Iisus. Adresându-se lui Bartimeu, Iisus a zis: Ce vrei să fac pentru tine? Şi orbul a răspuns: Aş vrea ca vederea să-mi fie restabilită. La auzul acestei cereri şi înaintea acestei credinţe, Iisus a spus: Tu îţi vei recăpăta vederea; mergi în drumul tău; credinţa ta te-a vindecat. Şi Bartimeu şi-a recăpătat numaidecât vederea; a rămas lângă Iisus, slăvindu-l pe Dumnezeu, până la plecarea lui Iisus din ziua următoare către Ierusalim; şi, atunci, el a precedat mulţimea proclamând la toată lumea cum fusese restabilită vederea sa în Ierihon.

6. Vizita la Zacheu

171:6.1 (1873.4) Când procesiunea Maestrului a intrat în Ierihon, soarele era aproape de asfinţit, şi Iisus era dispus să rămână în oraş peste noapte. În momentul în care a trecut prin faţa biroului de taxe, Zacheu, şeful publican sau perceptorul de taxe, se găsea acolo; or, el dorea foarte mult să-l vadă pe Iisus. Acest şef publican era foarte bogat şi auzise vorbindu-se mult de acest profet din Galileea. El hotărâse să vadă ce fel de om era Iisus data viitoare când ar veni în

Ierihon. În consecinţă, Zacheu a căutat să-şi croiască drum prin mulţime, dar ea era prea densă, şi Zacheu era mic de statură, astfel încât nu putea vedea pe deasupra capetelor. Atunci, şeful publican a urmat mulţimea până la centrul oraşului, nu departe de locul unde locuia el. Văzând că nu izbutea să străbată mulţimea şi închipuindu-şi că poate Iisus avea de gând să traverseze oraşul fără a se opri în el, el a alergat înainte şi s-a căţărat într-un sicomor ale cărui ramuri întinse atârnau deasupra drumului. El ştia că, în felul acesta, va putea să-l vadă bine pe Maestru în trecerea sa. Şi nu se înşelase, căci, trecând pe acolo, Iisus s-a oprit, şi-a ridicat ochii către Zacheu şi a zis: „Grăbeşte-te să cobori, Zacheu, căci în seara asta va trebui să rămân în casa ta." Când Zacheu a auzit aceste cuvinte surprinzătoare, aproape că a căzut din copac în graba sa de a coborî. Mergând către Iisus, el şi-a exprimat marea bucurie datorată faptului că Maestrul vroia să se oprească la el acasă.

171:6.2 (1874.1) S-au dus acolo numaidecât, iar locuitorii Ierihonului au fost foarte miraţi că Iisus a consimţit să stea la conducătorul publicanilor. În timp ce Maestrul şi apostolii lui zăboveau cu Zacheu în faţa porţii casei, unul dintre fariseii din Ierihon care se găsea prin preajmă a zis: „Voi vedeţi că omul acesta a mers să se adăpostească la un fiu apostat al lui Avram, un păcătos care este un perceptor şi îşi fură propriul popor." Când Iisus a auzit aceasta, s-a uitat la Zaheu şi a zâmbit. Atunci Zaheu s-a urcat pe un scaun şi a zis: „Oameni din Ierihon, ascultaţi-mă! Poate că sunt un publican şi un păcătos, dar marele învăţător a venit să stea în casa mea. Înainte ca el să intre, vă zic că eu am să dau săracilor jumătate din toate bunurile mele; şi, de mâine, dacă am cerut pe nedrept ceva de la cineva, îi voi da înapoi

împătrit. Am să caut salvarea cu toată inima mea şi am să învăţ să făptuiesc cu justeţe în ochii lui Dumnezeu.”

171:6.3 (1874.2) Când Zaheu a sfârşit de vorbit, Iisus a zis: „Astăzi, salvarea a venit în casa asta, şi tu ai devenit, în adevăr, un fiu al lui Avram.” Apoi, întorcându-se către mulţimea adunată în jurul lor, Iisus a zis: „Nu vă miraţi de ceea ce zic şi nu vă simţiţi ofensaţi de ceea ce facem, căci mereu am declarat că Fiul Omului a venit ca să caute şi să salvez ceea ce se pierduse.”

171:6.4 (1874.3) Iisus şi apostolii lui au fost găzduiţi la Zaheu pentru noaptea aceea şi, în dimineaţa zilei următoare au pornit pe „drumul tâlharilor”, în direcţia Betaniei, pentru a asista la paşte în Ierusalim.

7. „Pe când trecea Iisus”

171:7.1 (1874.4) Iisus a împrăştiat încurajări peste tot pe unde trecea. El era plin de graţie şi de adevăr. Asociaţii lui n-au încetat să se minuneze de cuvintele amabile care ieşeau din gura sa. Se poate cultiva amabilitatea, dar bunăvoinţa este aroma prieteniei care emană dintr-un suflet saturat de iubire.

171:7.2 (1874.5) Bunătatea forţează întotdeauna respectul, dar, când ea este lipsită de graţie, ea înlătură adesea afecţiunea. Numai când bunătatea este graţioasă poate ea să exercite o atracţie universală. Bunătatea nu este eficientă decât dacă este atrăgătoare.

171:7.3 (1874.6) Iisus îi înţelegea realmente pe oameni; de aceea putea să manifeste o veritabilă simpatie şi să arate o sinceră compasiune. Dar rareori se lăsa cuprins de milă. Cât timp compasiunea sa era

nelimitată, simpatia sa era practică, personală şi constructivă. Niciodată familiaritatea lui cu suferinţa n-a generat indiferenţa, şi ştia să-şi aducă ajutorul sufletelor îndurerate fără a le spori compătimirea de sine.

171:7.4 (1874.7) Iisus putea să fie un astfel de ajutor pentru oameni pentru că îi iubea sincer. Îl iubea cu adevărat pe fiecare bărbat, pe fiecare femeie şi pe fiecare copil. Putea fi un adevărat prieten datorită remarcabilei sale puteri de pătrundere - el cunoştea în întregime conţinutul inimii şi al minţii omului. El era un observator plin de interes şi de fineţe. Era expert în înţelegerea nevoilor oamenilor şi abil în detectarea dorinţelor lor.

171:7.5 (1874.8) Iisus nu era niciodată presat. El avea timp să-i îmbărbăteze pe semenii săi „trecând pe lângă ei”. Avea întotdeauna grijă ca prietenii lui să se simtă ca acasă. Era un ascultător fermecător. Nu încerca niciodată să scruteze într-o manieră indiscretă sufletul asociaţilor lui. Când încuraja o minte înfometată şi îngrija un suflet însetat, beneficiarul milosteniei sale nu avea tot atât de mult sentimentul de a *i* se confesa, ci mai degrabă de a sta de vorbă *cu* el. Ei aveau în el o încredere nelimitată pentru că vedeau că el avea atâta credinţă în ei.

171:7.6 (1875.1) Iisus nu părea niciodată să dea dovadă de curiozitate faţă de oameni şi nu manifesta niciodată dorinţa de a le porunci, de a-i dirija, sau de a păstra contactul cu timpul. El inspira o profundă încredere în sine şi un solid curaj celor care se bucurau de compania sa. Când surâdea vreunei persoane, aceasta simţea o capacitate sporită de a rezolva multiplele ei probleme.

171:7.7 (1875.2) Iisus îi iubea atât de mult pe oameni, şi cu atâta înţelepciune, încât nu ezita niciodată să fie sever cu ei ori de câte ori ocazia cerea această disciplină. Pentru a ajuta o persoană, el începea adesea prin a-i cere ajutorul. În felul acesta el îi suscita interesul şi făcea apel la cele mai bune elemente umane.
171:7.8 (1875.3) Maestrul a putut discerne credinţa care salvează în grosolana superstiţie a femeii care căuta vindecarea prin contactul cu un colţ al veşmântului său. El era oricând pregătit şi dispus să întrerupă o predică sau să facă să aştepte o mulţime în vreme ce răspundea nevoilor vreunei creaturi izolate, sau chiar şi ale vreunui copilaş. Mari evenimente se produceau nu numai pentru că oamenii aveau credinţă în Iisus, dar şi pentru că Iisus avea o atât de mare încredere în ei.
171:7.9 (1875.4) Cea mai mare parte dintre lucrurile realmente importante pe care Iisus le-a zis sau le-a făcut au părut să se producă întâmplător, „pe când trecea". Serviciul terestru al Maestrului a prezentat foarte puţine aspecte profesionale, bine prevăzute, sau premeditate. El distribuia sănătate şi răspândea fericire cu naturaleţe şi cu graţie în cursul călătoriei sale prin viaţă. Era literalmente adevărat că el „umbla făcând bine".
171:7.10 (1875.5) În toate epocile, a fost de datoria discipolilor Maestrului să îngrijească „în trecere" - să facă bine cu dezinteres văzându-şi de îndatoririle lor cotidiene.

8. Parabola lirelor

171:8.1 (1875.6) Grupul apostolic n-a părăsit Ierihonul decât cu puţin înainte de după-amiază, căci veghease până târziu în timpul serii precedente în timp ce Iisus propovăduia evanghelia împărăţiei lui Zaheu şi familiei sale. Aproape de jumătatea drumului care urca în Bethania, grupul a făcut o pauză pentru a lua prânzul, în vreme ce mulţimea continua să meargă către Ierusalim fără a şti că Iisus şi apostolii urmau să se instaleze, în noaptea aceea, pe Muntele Măslinilor.
171:8.2 (1875.7) Contrar parabolei talanţilor, care se adresa tuturor discipolilor, parabola lirelor a fost istorisită în mai mare exclusivitate apostolilor. Ea era în mare măsură întemeiată pe experienţa lui Arhelau şi pe zadarnica încercare de a câştiga suveranitatea peste regatul Iudeei. Aceasta este una dintre rarele parabole ale Maestrului bazată pe un personaj istoric real. Nu era de mirare că apostoli s-au gândit la Arhelau, căi casa lui Zaheu din Ierihon era foarte aproape de palatul lui Arhelau, bogat decorat, iar apeductul mergea de-a lungul drumului pe care plecaseră din Ierihon.

171:8.3 (1875.8) Iisus a zis: „Voi vă gândiţi că Fiul Omului merge la Ierusalim pentru a primi un regat, dar eu declar că voi sunteţi sortiţi dezamăgiri. Nu vă amintiţi voi povestea unui prinţ care a mers într-o ţară îndepărtată pentru a primi un regat? Înainte chiar de a fi apucat să revină, cetăţenii din provincia sa, care îl respinseseră deja din inima lor, au trimis la el o solie care spunea: Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi. Aşa cum suveranitatea temporară a acestui rege a fost înlăturată, la fel şi suveranitatea spirituală a Fiului Omului are să fie respinsă. Eu declar din nou că împărăţia mea nu este al acestei lumi. Dar, dacă i s-ar fi acordat Fiului Omului suveranitatea spirituală

peste poporul său, el ar fi acceptat acest regat de suflete omeneşti şi ar fi domnit peste acest imperiu de inimi umane. Deşi au înlăturat suveranitatea mea spirituală asupra lor, eu voi reveni pentru a primi din mâinile altora, împărăţia spiritual care mi-a fost acum refuzat. Îl veţi vedea pe Fiul Omului respins astăzi, dar într-o altă epocă, ceea ce fiii lui Avram renegă în prezent va fi primit şi exaltat.

171:8.4 (1876.1) ”Acum, ca şi prinţul respins al acestei parabole, eu aş vrea să convoc înaintea mea pe cei doisprezece servitori ai mei, intendenţii mei speciali şi să dau fiecăruia dintre voi suma de o liră. Vă recomand să vegheaţi cu grijă la porunca mea de a comercializa cu sârguinţă cu banii care vă sunt încredinţaţi în timpul absenţei mele, pentru ca voi să aveţi cu ce justifica locotenenţa voastră atunci când voi reveni, când vi se va cere să daţi socoteală.

171:8.5 (1876.2) ”Chiar dacă Fiul respins n-ar trebui să vină, un alt Fiu va fi trimis pentru a primi acest regat, şi acest Fiu va trimite după voi toţi pentru a primi raportul vostru de locotenenţă şi a se bucura de câştigurile voastre.

171:8.6 (1876.3) ”Când aceşti intendenţi au fost ulterior convocaţi pentru darea de seamă, primul va ieşi înainte spunând: ‚Doamne, cu lira ta eu am câştigat încă zece lire.' Şi Stăpânul lui îi zice: ‚Bravo, eşti un bun slujitor şi, din moment ce te-ai arătat fidel în treaba aceasta, eu îţi voi da autoritate peste zece oraşe.' Apoi al doilea a venit spunând: ‚Lira pe care mi-ai încredinţat-o, Doamne, a produs cinci.' Şi Stăpânul a zis: ‚Atunci, am să te pun conducătorul a cinci oraşe.' Şi aşa mai departe pentru toţi ceilalţi slujitori, până ce ultimul dintre ei a fost chemat să dea şi el socoteală şi a zis: ‚Doamne, uite lira ta pe care am păstrat-o cu grijă învelită în pânza aceasta. Am

făcut aceasta pentru că mă temeam de tine. M-am gândit că erai nechibzuit, având în vedere că tu aduni de acolo de unde nu ai depus nimic, şi că culegi de acolo de unde n-ai semănat.' Atunci, stăpânului lui a zis: ‚Servitor neglijent şi necredincios, o să te judec după propriile tale cuvinte. Tu ştii că eu culeg de acolo unde nu par să fi cultivat nimic; tu ştii deci că se pretindea de la tine această dare de seamă. Ştiind aceasta, ai fi putut măcar încredinţa banii mei vreunui bancher, pentru ca la întoarcerea mea, eu să-i găsesc cu o dobândă convenabilă.'

171:8.7 (1876.4) ”Apoi prinţul a zis celor care stăteau acolo: ‚Luaţi banul de la acest servitor trândav şi daţi-l celui care are zece lire.' Şi când ei i-au adus atras stăpânului atenţia că primul servitor avea deja zece lire, prinţul a zis: ‚Celui care are, i se va da şi mai mult; însă, celui care nu posedă nimic, i se va lua chiar şi ceea ce deţine.'”

171:8.8 (1876.5) Apostolii vor căuta atunci să cunoască deosebirea dintre semnificaţia acestei parabole şi cea a fostei parabole a talanţilor, dar Maestrul n-a vrut să răspundă decât atâta numeroaselor lor întrebări: Meditaţi bine la aceste cuvinte în inima voastră, în timp ce fiecare dintre voi va descoperi în ea adevăratul înţeles.

171:8.9 (1876.6) Nataniel, care a propovăduit atât de bine semnificaţia acestor două parabole în cursul anilor ulteriori, şi-a rezumat învăţăturile în concluziile care urmează:

171:8.10 (1876.7) 1. Aptitudinea este măsura practică a ocaziilor oferite de viaţă. Nu va fi nimeni ţinut răspunzător pentru ceea ce depăşeşte aptitudinile voastre.

171:8.11 (1876.8) 2. Fidelitatea măsoară infailibil gradul în care un om este demn de încredere. Este probabil ca cel care este fidel în lucrurile

mici va da dovadă de tot atâta fidelitate şi în tot ceea ce este compatibil cu facultăţile lui.

171:8.12 (1876.9) 3. Maestrul acordă o recompensă mai mică pentru o fidelitate mai mică când şansele sunt egale.

171:8.13 (1877.1) 4. El acordă o recompensă egală pentru un fidel când şansele sunt mai mici.

171:8.14 (1877.2) Când au terminat de mâncat şi când mulţimea celor care îl urmau şi-au continuat drumul către Ierusalim, Iisus s-a ridicat înaintea apostolilor la umbra unei stânci care se apleca deasupra drumului. Cu o demnitate senină şi cu o maiestate plină de graţie, el a arătat cu degetul spre vest şi a zis: „Veniţi, fraţilor, întronaţi în Ierusalim pentru a primi acolo ceea ce ne aşteaptă. Vom înfăptui astfel, în toate lucrurile, voia Tatălui ceresc."

171:8.15 (1877.3) Iisus şi apostolii lui s-au pornit deci la drum. Aceasta era ultima călătorie la Ierusalim a Maestrului întrupat sub înfăţişarea cărnii omului muritor.

Cartea Urantia

Capitolul 172

Intrarea în Ierusalim

172:0.1 (1878.1) IISUS şi apostolii au sosit în Bethania aproape de ora patru după-amiază, vineri e1 martie din anul e0. Lazăr, surorile lui şi prietenii lui îl aşteptau. Datorită faptului că atâţia oameni veneau zilnic să vorbească cu Lazăr despre reînvierea lui, Iisus a fost informat că se luaseră măsuri pentru ca el să fie găzduit la un credincios din vecinătate, unul Simon care, de la moartea tatălui lui Lazăr, era persoana cea mai însemnată din micul sat.

172:0.2 (1878.2) În seara aceea, Iisus a primit un mare număr de vizitatori; micul popor din Bethania şi din Bethfagi au făcut cum au putut pentru a-l face să se simtă că era binevenit. Multe persoane credeau că Iisus mergea acum la Ierusalim, sfidând complet decretul de moarte emis de Sinedriu, pentru a se proclama rege al iudeilor. Dar

familia din Bethania - Lazăr, Marta şi Maria - înţelegeau mai clar că Iisus nu era un rege de soiul acesta; ea simţea vag că această şedere la Ierusalim şi în Bethania putea să fie ultima.

172:0.3 (1878.3) Conducătorii preoţilor au fost informaţi că Iisus locuia în Bethania, dar ei au crezut preferabil să nu caute să-l prindă între prietenii lui; ei au decis să aştepte ca el să intre în Ierusalim. Iisus ştia toate acestea, dar păstra un calm maiestuos. Niciodată nu-l mai văzuseră prietenii lui atât de liniştit şi mai amabil. Chiar şi apostolii lui erau stupefiaţi să constate absenţa lui de la orice preocupare, în vreme ce membrii Sinedriului făcuseră apel la toată populaţia iudaică pentru a-l preda pe mâna lor. În noaptea aceea, în timp ce Maestrul dormea, apostolii au făcut de pază cu schimbul doi câte doi, şi mulţi dintre ei erau încinşi cu sabia lor. În următoarea zi de dimineaţă devreme ei au fost deşteptaţi de sute de pelerini care veneau din Ierusalim, chiar în acea zi de sabat, pentru a-i vedea pe Iisus şi pe Lazăr, pe care l ridicase dintre morţi.

1. Sabatul din Betania

172:1.1 (1878.4) Pelerini din afara Iudeei, precum şi autorităţi iudee, întrebaseră cu toţii: „Voi ce credeţi? Va veni Iisus la sărbătoare?” Poporul a fost deci fericit să afle că Iisus era în Bethania, dar conducătorii preoţilor şi ai fariseilor au fost oarecum dezorientaţi. Ei erau mulţumiţi de a-l avea sub jurisdicţia lor, dar erau uşor deconcertaţi de îndrăzneala sa. Ei îşi aminteau că, cu prilejul

precedentei sale vizite în Bethania, Lazăr fusese sculat dintre morţi, şi Lazăr devenea o mare problemă pentru duşmanii lui.

172:1.2 (1878.5) Cu şase zile înainte de Paşti, în seara de după sabat, toată Bethania şi tot Bethfagiul s-au reunit pentru a sărbători sosirea lui Iisus printr-un banchet public la Simon. Această cină era în onoarea lui Iisus şi a lui Lazăr; ea a fost oferită bravând Sinedriul. Marta a dirijat servirea mesei. Sora sa, Maria, se găsea printre spectatori, căci era contrar datinii iudeilor ca o femeie să ia parte la un banchet public. Agenţii Sinedriului erau prezenţi, dar se temeau să pună mâna pe Iisus în mijlocul prietenilor săi.”

172:1.3 (1879.1) Iisus a discutat cu Simon al lui Ioşua, al cărui prenume era omonim cu al său, şi a povestit cum Ioşua şi esraeliţii sosiseră la Ierusalim prin Ierihon. Comentând legenda căderii zidurilor Ierihonului, Iisus a zis: „Pe mine nu mă interesează aceste ziduri de cărămidă şi de piatră, ci aş vrea să provoc surparea zidurilor de prejudecăţi, de fariseism şi de ură din faţa proclamării iubirii Tatălui pentru toţi oamenii.”

172:1.4 (1879.2) Banchetul a continuat firesc şi cu voie bună, atâta doar că apostolii erau umbriţi de o gravitate neobişnuită. Iisus era excepţional de bine dispus şi se jucase cu copiii până în momentul aşezării la masă.

172:1.5 (1879.3) Nu s-a produs nimic extraordinar până la sfârşitul ospăţului, când Maria, sora lui Lazăr, a ieşit din grupul de spectatori, a înaintat până la divanul unde Iisus stătea întins ca oaspete de onoare şi s-a apucat să desfacă un flacon de alabastru care conţinea unguent foarte rar şi costisitor. După ce l-a uns capul Maestrului, ea a început să-i verse din el şi pe picioare şi şi-a desfăcut părul pentru a i le

şterge. Toată casa a fost umplută de parfumul unguentului, şi toţi asistenţii au fost stupefiaţi de ceea ce făcuse Maria. Lazăr n-a zis nimic, dar, când unii dintre oaspeţi au murmurat de indignare la această folosire a unui unguent atât de scump, Iuda Iscariotul s-a apropiat de locul unde Andrei era întins şi i-a zis: „De ce nu s-a vândut uleiul acesta şi banii de pe el să fie daţi pentru hrănirea săracilor? Tu ar trebui să zici Maestrului să reprobe această risipă.”

172:1.6 (1879.4) Ştiind la ce se gândeau şi auzind ceea ce ziceau, Iisus şi-a pus mâna pe capul Mariei îngenuncheate alături de el şi, cu o expresie de bunătate pe chipul său, i-a zis: „Fiecare dintre voi s-o lase în pace. De ce o supăraţi cu toate acestea, având în vedere că în inima ei a făcut o faptă bună? Vouă care murmuraţi zicând că acest unguent ar fi trebuit vândut şi banii daţi săracilor, îngăduiţi-mi să vă spun că voi aveţi întotdeauna săraci cu voi, astfel încât puteţi să vă ocupaţi de ei ori de câte ori vi se pare bine. Dar eu, eu nu voi fi întotdeauna cu voi; voi merge în curând alături de Tatăl meu. Această femeie a păstrat de multă vreme acest unguent pentru corpul meu cu prilejul îngropării mele; din moment ce ea a crezut un lucru bun să procedeze la această ungere anticipându-mi moartea, această satisfacţie nu-i va fi refuzată. Făcând aceasta, Maria v-a blamat pe voi toţi, în sensul că, prin actul acesta, ea îşi manifestă credinţa în ceea ce am zis despre moartea mea şi urcarea mea alături de Tatăl din ceruri. Această femeie nu va fi mustrată pentru ceea ce a făcut în seara aceasta. Eu vă zic însă că, în epocile ce vor veni, peste tot în lume unde evanghelia va fi predicată, ceea ce a făcut ea va fi povestit în memoria ei.”

172:1.7 (1879.5) Din cauza acestei mustrări, luată ca un reproş personal, Iuda Iscariotul s-a decis în cele din urmă să caute o

răzbunare pentru sentimentele lui rănite. El de multe ori nutrise aceste idei în subconştientul său, dar acum a îndrăznit să nutrească şi gânduri rele în mintea sa, în mod deschis şi conştient. Mulţi alţi oaspeţi l-au încurajat în această atitudine, căci preţul unguentului echivala cu salariul unui om pe timp de un an - destul pentru a oferi pâine la cinci mii de persoane. Dar Maria îl iubea pe Iisus; ea îşi procurase preţiosul unguent pentru a îmbălsăma corpul lui după moartea sa, căci ea credea în cuvintele lui când el îi avertiza că trebuia să moară. Aplicarea unguentului nu trebuia să fie refuzată Mariei, chiar dacă şi-ar schimba părerea şi s-ar hotărî să facă această ofrandă Maestrului pe când el era încă viu.

172:1.8 (1879.6) Lazăr şi Marta ştiau amândoi că Mariei îi luase mult timp ca să strângă banii destinaţi cumpărării acestui flacon de nard; ei aprobau din toată inima că ea acţionase în această chestiune potrivit dorinţei din inima ei, căci ei erau bogaţi şi puteau uşor să-şi permită luxul unei asemenea ofrande.

172:1.9 (1880.1) Când liderii preoţilor au auzit de această cină din Bethania în cinstea lui Iisus şi a lui Lazăr, au început să se sfătuiască cu privire la ce linie de conduită să urmeze faţă de Lazăr. Ei au decis curând că Lazăr trebuia şi el să moară. Au tras concluzia, pe drept cuvânt, că ar fi inutil să-l omoare pe Iisus dacă îl lăsau să trăiască pe Lazăr, pe care Iisus îl ridicase dintre morţi.

2. Duminică dimineaţa cu apostolii

172:2.1 (1880.2) În dimineaţa aceasta de duminică, în magnifica grădină a lui Simon, Maestrul i-a chemat pe cei doisprezece apostoli ai săi în jurul său şi le-a dat instrucţiunile finale pregătitoare pentru intrarea lor în Ierusalim. El le-a zis că va rosti probabil multe predici şi va preda numeroase lecţii înainte de a se întoarce alături de Tată, dar le-a recomandat să se abţină de la orice acţiune publică în timpul acestei şederi de Paşti la Ierusalim. Le-a prescris să rămână pe lângă el şi „să vegheze şi să se roage”. Iisus ştia că un mare număr dintre apostolii şi discipolii lui imediaţi purtau deja săbii ascunse asupra lor, dar n-a făcut nici o aluzie la această stare de lucruri.

172:2.2 (1880.3) Instrucţiunile din această dimineaţă comportau un scurt rezumat al slujirii apostolilor de la ziua hirotonisirii lor de lângă Capernaum şi până în ziua aceasta când se pregăteau să intre în Ierusalim. Apostolii l-au ascultat în tăcere şi n-au pus nici o întrebare.

172:2.3 (1880.4) Devreme în dimineaţa aceea, David Zebedeu îi încredinţase lui Iuda fondurile provenind din vânzarea echipamentului din tabăra de la Pella. La rândul său, Iuda încredinţase cea mai mare parte din banii aceia lui Simon, gazda lor, pentru ca el să-i păstreze în anticiparea exigenţelor intrării lor în Ierusalim.

172:2.4 (1880.5) După conferinţa cu apostolii, Iisus a avut o convorbire cu Lazăr şi i-a recomandat să evite să-şi sacrifice viaţa spiritului de răzbunare al Sinedriului. Pentru a da ascultare acestei recomandări a fugit Lazăr cu câteva zile mai târziu la Filadelfia, când funcţionarii Sinedriului au trimis agenţii ca să-l aresteze.

172:2.5 (1880.6) Într-un anumit sens, toţi discipolii lui Iisus simţeau criza iminentă, dar au fost împiedicaţi de a-i înţelege pe deplin

gravitatea prin voioşia neobişnuită şi excepţionala bună dispoziţie a Maestrul.

3. Plecarea către Ierusalim

172:3.1 (1880.7) Bethania era aproape la trei kilometri de templu, şi era ora unu şi jumătate, în această după-amiază de duminică, când Iisus s-a pregătit să pornească către Ierusalim. El avea sentimente de profundă afecţiune pentru Bethania şi pentru oamenii simpli care o locuiau. Nazareth, Capernaum şi Ierusalim îl respinseseră, dar Bethania îl acceptase şi crezuse în el. În acest mic sat, unde aproape toţi bărbaţii, femeile şi copiii erau credincioşi, Iisus a ales să înfăptuiască cea mai puternică lucrare a efuziunii sale terestre, reînvierea lui Lazăr. Dacă l-a ridicat din morţi, asta n-a fost pentru a-i face pe locuitori să creadă, ci mai degrabă pentru că ei credeau deja.
172:3.2 (1880.8) Iisus se gândise toată dimineaţa la intrarea sa în Ierusalim. Până atunci, el se străduise mereu să împiedice ca publicul să-l aclame ca fiind Mesia, dar, în ziua aceea, situaţia era diferită. L se apropia de sfârşitul încarnării sale, moartea sa fusese decretată de Sinedriu şi nu exista nici un inconvenient în a permite discipolilor lui să-şi exprime liber sentimentele, întocmai cum s-ar fi produs dacă ar fi ales să facă o intrare oficială şi publică în oraş.
172:3.3 (1881.1) Iisus nu a hotărât să facă această intrare publică în Ierusalim nici ca pe un ultim apel, nici ca pe o ultimă încercare de a pune mâna pe putere. Aceasta n-a fost nici doar pentru a satisface dorinţele umane ale discipolilor şi apostolilor săi. Iisus nu întreţinea

nici una dintre iluziile fantasmagorice ale unui visător; el ştia bine care va fi deznodământul unei asemenea vizite.

172:3.4 (1881.2) După ce a decis să facă o intrare publică la Ierusalim, Maestrul a fost confruntat cu necesitatea de a alege o metodă convenabilă pentru a executa hotărârea sa. El a trecut în revistă numeroasele profeţii, mai mult sau mai puţin contradictorii, aşa-zise mesianice, dar n-a găsit decât una singură susceptibilă de a-i fi potrivită de urmat. Cea mai mare parte a afirmaţiilor profetice descriau un rege, fiu şi succesor al lui David, un om îndrăzneţ şi agresiv, capabil să elibereze temporar tot Israelul de jugul dominaţiei străine. Dar exista un pasaj al Scripturilor, uneori asociat lui Mesia de aceia care se ataşau mai mult de conceptul spiritual al misiunii sale. Iisus s-a gândit că acest pasaj putea logic servi drept ghid pentru intrarea lui în Ierusalim. Acest text se găsea în Zaharia şi zicea: „Bucură-te mult, o, fiică a Sionului; scoate strigăte de bucurie, o, fiică a Ierusalimului. Iată, regele tău vine la tine. El este drept şi aduce salvarea. El vine cu umilinţă şi cu bunăvoinţă, călare pe un mânz de catâr."

172:3.5 (1881.3) Un rege războinic intra întotdeauna într-un oraş călare pe un cal; un rege aflat într-o misiune de pace şi prietenie intra întotdeauna călărind pe un catâr. Iisus nu va intra în Ierusalim ca un om pe şaua calului, ci era gata să intre paşnic şi cu bune intenţii ca Fiu al Omului pe un măgar.

172:3.6 (1881.4) Iisus încercase de mult timp să insufle, prin învăţătură directă, apostolilor şi discipolilor lui că împărăţia lui nu era al acestei lumi, că era vorba de o chestiune pur spirituală; dar nu izbutise.

Acum, el voia să încerce, printr-un apel simbolic, ceea ce nu reuşise să facă prin învăţătura sa clară şi personală. În consecinţă, Iisus i-a chemat pe Petru şi pe Ioan imediat după masa de prânz şi le-a ordonat să meargă în Bethfagi, un sat vecin situat un pic mai încolo de drumul mare, şi la scurtă distanţă în nord-vestul Betaniei. El le-a zis: Mergeţi la Bethfagi şi, când veţi ajunge la răscrucea de drumuri, veţi găsi acolo un pui de asin legat acolo. Dezlegaţi mânzul şi aduceţi-l. Dacă cumva vă întreabă cineva de ce faceţi asta, spuneţi-i doar atât: Maestrul are nevoie de el. Când cei doi apostoli s-au dus către Bethfagi conform instrucţiunilor primite, ei au găsit mânzul legat pe drum lângă mama sa în preajma unei case din colţ. În timp ce Petru dezlega mânzul, proprietarul a sosit şi a întrebat de ce făceau asta. Când Petru i-a răspuns conform instrucţiunilor Maestrului, omul a zis: Dacă Maestrul vostru este I din Galileea, mânzul este la dispoziţia sa. Şi ei au adus deci măgăruşul.

172:3.7 (1881.5) Între timp, mai multe sute de pelerini se reuniseră în jurul lui Iisus şi al apostolilor săi. Din mijlocul dimineţii, vizitatorii în trecere, care se duceau la sărbătoarea de Paşti se opriseră acolo. Totuşi, David Zebedeu şi câţiva dintre foştii lui mesageri au luat asupra lor sarcina de a merge la Ierusalim, unde au răspândit, printre mulţimile de pelerini care vizitau templul, vestea că Iisus din Nazareth îşi făcea intrarea triumfală în oraş. În consecinţă, mai multe mii dintre acei pelerini au dat năvală pentru a-l saluta pe acest profet, autorul minunilor de care se vorbise atât de mult, şi pe care unii îl luau drept Mesia. Această mulţime care ieşea din Ierusalim l-a întâmpinat pe Iisus şi grupul care se îndrepta către Ierusalim, îndată

după ce trecuseră de creasta Muntelui Măslinilor şi începuseră să coboare către oraş.
172:3.8 (1882.1) Când procesiunea a plecat din Bethania, entuziasmul era mare printre mulţimea veselă de discipoli, de credincioşi şi de pelerini vizitatori, dintre care mulţi veneau din Galileea şi din Pereea. În momentul plecării, cele doisprezece femei ale corpului evanghelic iniţial, însoţite de câteva colaboratoare, au ajuns pe scenă şi s-au alăturat acestei procesiuni extraordinare care se îndrepta cu veselie către oraş.
172:3.9 (1882.2) Înainte de pornire, gemenii lui Alfeu şi-au pus mantalele pe măgăruş şi au ţinut animalul în vreme ce Maestrul îl încăleca. Pe când procesiunea urca Muntele Olivetului, mulţimea bucuroasă şi-a aruncat veşmintele pe pământ şi au adus crengi culese din copacii vecini pentru a face un covor de onoare pentru măgăruşul care îl purta pe Fiul regal, Mesia promis. Coborând ei către Ierusalim, mulţimea fericită a început să cânte, sau mai degrabă să strige la unison psalmul: „Osanale Fiului lui David. Binecuvântat fie acela care vine în numele Domnului. Osanale celui Preaînalt din ceruri. Binecuvântat fie împărăţia care coboară din ceruri."
172:3.10 (1882.3) Iisus a fost vesel şi bucuros pe parcursul traseului, până în clipa când a ajuns pe creasta Muntelui Măslinilor de unde aveai o vedere panoramică asupra oraşului şi a turnurilor templului. Maestrul a oprit procesiunea, şi o mare tăcere s-a abătut peste mulţimea care îl vedea plângând. Coborându-şi privirea peste vasta mulţime care ieşea din oraş pentru a-l întâmpina, Maestrul a zis, cu multă emoţie şi cu o voce înecată în lacrimi: O Ierusalime, dacă ai fi ştiut numai, chiar şi tu, măcar în această zi pe care ţi-e dată, lucrurile

care aparţin păcii tale, şi pe care le-ai fi putut avea cu atâta abundenţă! Însă, acum, aceste glorii v-au fost ascunse ochilor voştri. Tu eşti pe cale de a respinge pe Fiul Păcii şi de a întoarce spatele evangheliei salvării. Curând va veni ziua în care duşmanii tăi vor săpa tranşee în jurul vostru şi te vor asedia din toate părţile; te vor distruge din temelie, şi nu va rămâne piatră pe piatră din tine. Şi toate acestea ţi se vor întâmpla pentru că tu nu ai cunoscut timpul divinei tale vizitări. Tu eşti pe punctul de a respinge darul lui Dumnezeu şi toţi oamenii te vor respinge pe tine.

172:3.11 (1882.4) Când Iisus a terminat de vorbit, ei au început să coboare Muntele Măslinilor şi au întâlnit curând mulţimea de vizitatori care veneau din Ierusalim agitând crenguţe de palmier, strigând osanale şi exprimându-şi în diverse chipuri veselia şi solidaritatea ei. Maestrul nu făcuse nimic pentru ca mulţimile să iasă din Ierusalim ca să le vină în întâmpinare; alţii se ocupaseră de asta. El n-a premeditat niciodată nici o scenă teatrală.

172:3.12 (1882.5) Mulţimii care năvălea pentru a-i ura bun venit Maestrului, i se alăturaseră numeroşi farisei şi alţi duşmani ai lui Iisus. Ei au fost atât de descumpăniţi de această explozie bruscă şi neaşteptată de aclamaţii populare, încât le-a fost frică să-l aresteze pe Iisus, de teamă ca nu cumva acest act să stârnească deschis o revoltă populară. Ei se temeau mult de comportamentul masei de vizitatori, care auziseră vorbindu-se mult despre Iisus, şi dintre care un mare număr credeau în el.

172:3.13 (1882.6) La apropierea de Ierusalim, mulţimea a devenit mai demonstrativă, până într-atâta încât unii farisei şi-au croit drum până la Iisus şi i-au zis: „Maestre, ar trebui să-i dojeneşti pe discipolii tăi şi

să-i îndemni să se comporte mai cuviincios.” La care Iisus a răspuns: „Se cuvine ca aceşti copii să ureze bun venit Fiului Păcii, pe care conducătorii preoţilor l-au respins. Ar fi inutil să-i opresc, de teamă ca nu cumva în locul lor să înceapă a striga pietrele acestea de pe marginea drumului.”

172:3.14 (1882.7) Fariseii s-au grăbit s-o ia înaintea procesiunii pentru a se alătura Sinedriului, care se afla atunci la templu, şi le-au dat seamă confraţilor lor: „Vedeţi, tot ceea ce facem noi nu serveşte la nimic; suntem reduşi la tăcere de acest galileean. Poporul a devenit nebun după el; dacă nu-i oprim pe aceşti ignoranţi, lumea întreagă o să-l urmeze.”

172:3.15 (1883.1) În realitate, nu se putea ataşa nici o semnificaţie profundă acestei explozii superficiale şi spontane de entuziasm popular. Deşi voioasă şi sinceră, această întâmpinare nu denotă nici o convingere reală sau profunda in inima acestei mulţimi vesele. Aceleaşi mulţimi au fost tot atât de prompte în a-l respinge pe Iisus, mai târziu în aceeaşi săptămână, de îndată ce Sinedriul a luat cu fermitate şi cu hotărâre poziţie împotriva lui, când ele şi-au pierdut iluzii - când şi-au dat seama că Iisus nu avea să-şi instaureze împărăţia conform speranţelor lor îndelung nutrite.

172:3.16 (1883.2) Însă tot oraşul a fost puternic agitat, până într-atâta încât toată lumea întreba: „Cine este omul acesta?” Şi mulţimea răspundea: „Acesta este profetul din Galileea, Iisus din Nazareth.”

4. Vizita la templu

172:4.1 (1883.3) În vreme ce gemenii Alfeu urmau să restituie măgarul proprietarului lui, Iisus şi cei zece apostoli s-au despărţit de asociaţii lor cei mai apropiaţi şi s-au preumblat prin templu observând pregătirile Paştilor. Nu s-a făcut nici o tentativă de a-l molesta pe Iisus, căci Sinedriul se temea mult de popor, şi, la urma urmei, această teamă era unul dintre motivele pentru care Iisus permisese mulţimii să-l aclame astfel. Apostoli cu greu înţelegeau că acesta era unicul procedeu uman susceptibil să împiedice eficient ca Iisus să nu fie arestat pe loc cu prilejul intrării lui în oraş. Maestrul dorea să dea locuitorilor Ierusalimului, umili şi însemnaţi, precum şi zecilor de mii de asistenţi la Paşti, această ultimă şansă în plus de a auzi evanghelia şi de a primi, dacă o vroiau, pe Fiul Păcii.

172:4.2 (1883.4) Acum, în timp ce după-amiaza se termina şi mulţimile mergeau să se refacă, Iisus şi discipolii lui imediaţi au fost lăsaţi singuri. Ce zi ciudată fusese aceea! Apostolii erau gânditori, dar muţi. Niciodată, în cursul asocierii lor cu Iisus, ei nu mai asistaseră la o zi asemănătoare. Ei s-au aşezat vreme de câteva clipe ei s-au aşezat lângă amplasamentul comorii templului, observându-i pe oamenii care îşi vărsau acolo contribuţia: bogaţii vărsau sume largi în caseta de ofrande, şi fiecare dădea ceva după posibilităţile sale. La sfârşit a venit o văduvă săracă, îmbrăcată mizerabil, şi au remarcat că ea punea doi bănuţi (mici monezi de cupru) în pâlnie. Atunci, Iisus a atras atenţia apostolilor asupra văduvei zicând: Reţineţi bine ceea ce tocmai aţi văzut. Această văduvă săracă a dat mai mult decât toţi ceilalţi, căci ceilalţi n-au dat decât o mică fracţiune din surplusul lor, pe câtă vreme, cu toată mizeria ei, această biată femeie a dat tot ceea ce avea, chiar şi necesarul ei.

172:4.3 (1883.5) În timp ce se lăsa seara, ei umblau în tăcere prin curţile templului, şi, după ce a observat o dată mai mult aceste scene familiare, Iisus şi-a reamintit emoţiile legate de vizitele sale anterioare, fără a le uita pe primele, şi i-a zis: „Să mergem sus în Bethania ca să ne odihnim.” Iisus, cu Petru şi Ioan, au mers să locuiască la Simon, în timp ce ceilalţi apostoli au fost găzduiţi la prietenii lor din Bethania şi din Bethfagi.

5. Atitudinea apostolilor

172:5.1 (1883.6) În această seară de duminică, pe parcursul întoarcerii către Bethania, Iisus a mers înaintea apostolilor. Nu s-a pronunţat nici o vorbă până în clipa când s-au despărţit după ce au sosit la casa lui Simon. Niciodată cei doisprezece oameni n-au încercat sentimente atât de variate şi inexplicabile ca cele care surveneau acum în mintea şi în sufletul acestor ambasadori ai împărăţiei. Aceşti robuşti galileeni erau tulburaţi şi descumpăniţi; nu ştiau la ce să se aştepte; erau prea surprinşi ca să fie speriaţi. Nu ştiau nimic de planurile Maestrului pentru ziua următoare, şi n-au pus nici o întrebare. S-au dus la locuinţele lor, dar n-au dormit mult, cu excepţia gemenilor. Totuşi, ei n-au pus nici o pază înarmată în preajma lui Iisus la Simon acasă.
172:5.2 (1884.1) Andrei era complet nedumerit şi aproape dezorientat. A fost singurul apostol care n-a căutat să evalueze în mod serios explozia populară de aclamaţii. El era prea preocupat de gândul responsabilităţii sale de conducător al corpului apostolic pentru a analiza serios sensul sau semnificaţia zgomotoaselor osanale ale

mulţimii. Andrei avea mare grijă să vegheze asupra unora dintre asociaţii lui, pentru care se temea ca nu cumva să se lase purtaţi de emoţii în timpul entuziasmului popular, mai ales a lui Petru, Iacob, Ioan şi Simon Zelotul. În toată această zi şi în cele imediat următoare, Andrei a fost asaltat de mari îndoieli, dar nu şi-a exprimat nici una dintre aceste îngrijorări către asociaţii lui apostolici. El era preocupat de atitudinea unora dintre cei doisprezece, pe care îi ştia înarmaţi cu sabie, dar ignora faptul că propriul lui frate purta şi el una. Procesiunea intrând în Ierusalim n-a făcut decât o impresie relativ superficială asupra lui Andrei. El era prea ocupat cu responsabilităţile sarcinii sale pentru a fi în vreun alt fel atins.

172:5.3 (1884.2) Simon Petru a fost mai întâi aproape ameţit de această manifestaţie populară de entuziasm; dar era foarte trezit în clipa când s-au înapoiat în Bethania în noaptea aceea. Petru nu putea nici cum să-şi închipuie unde voia să ajungă Maestrul. Era teribil de dezamăgit că Iisus nu profitase de acest val de favoare populară pentru a face vreo proclamaţie. Petru n-a izbutit să înţeleagă de ce Iisus nu vorbise mulţimii pe când sosise la templu, sau cel puţin să fi permis vreunuia dintre apostoli să se adreseze mulţimii. Petru era un mare predicator, şi nu-i plăcea să vadă pierzându-se un auditoriu atât de vast, atât de receptiv şi atât de entuziasmat. I-ar fi plăcut atât de mult să predice evanghelia împărăţiei acestei mulţimi, pe loc, în templu, dar Maestrul le interzisese în mod expres să propovăduiască sau să predice în Ierusalim în această săptămână a Paştilor. Reacţia la procesiunea spectaculară din oraş a fost dezastruoasă pentru Simon Petru. Pe timpul nopţii Petru se dezmeticise şi era copleşit de o tristeţe inexprimabilă.

172:5.4 (1884.3) Pentru Iacob Zebedeu, această duminică a fost o zi de perplexitate şi de tulburare profundă; el nu pricepea rostul evenimentelor; el nu putea planul Maestrului care permitea acestor excesive aclamaţii, şi care refuza apoi să rostească măcar un cuvânt mulţimii odată ajuns la templu. Pe când procesiunea cobora de pe Olivet către Ierusalim, şi mai ales în momentul în care el i-a întâlnit pe miile de pelerini care se năpusteau să-l întâmpine pe Maestru, Iacob a fost crunt sfâşiat de sentimente contradictorii: exaltare şi satisfacţie pentru ceea ce vedea, şi profundă teamă pentru ceea ce avea să se petreacă la sosirea lor la templu. După aceea, el a fost descurajat şi umplut de dezamăgire când l-a văzut pe Iisus coborând de pe măgar şi plimbându-se agale prin curţile templului. Iacob nu putea înţelege de ce el irosea această magnifică ocazie de a proclama împărăţia. Seara, mintea sa a fost cuprinsă de o angoasantă şi teribilă incertitudine.

172:5.5 (1884.4) Ioan Zebedeu s-a apropiat oarecum de înţelegerea motivelor acţiunilor lui Iisus; cel puţin el pricepea parţial semnificaţia spirituală a ceea ce se chema intrarea triumfală în Ierusalim. În vreme ce mulţimea se îndrepta spre templu şi îl vede pe Maestrul lui călărind pe măgar, el şi-a amintit că l-a auzit pe Iisus citând pasajul din Scripturi unde Zaharia îl descria pe Mesia ca un om al păcii intrând în Ierusalim pe un măgar. Reflectând la acest citat din Scripturi, Ioan a început să înţeleagă sensul simbolic al spectacolului din această după-amiază de duminică. Cel puţin, el a înţeles destul semnificaţia pasajului Scripturilor ca să se poată bucura întrucâtva de episodul acela şi ca să nu se lase deprimat în exces prin finalul aparent inutil al

procesiunii triumfale. Ioan avea un tip de minte care înclina în mod firesc să gândească şi să simtă în simboluri.

172:5.6 (1885.1) Filip a fost complet descumpănit de caracterul brusc şi spontan al exploziei. Coborând Olivetul, el nu şi-a putut aduna îndeajuns ideile pentru a ajunge la o concluzie precisă asupra semnificaţiei defilării. Într-un sens, el se bucura de spectacol pentru că Maestrul său era onorat. Sosind la templu, el a fost tulburat de ideea că Iisus ar putea să-i ceară să hrănească mulţimea, şi astfel că, conduita lui Iisus care se îndepărta liniştit de mulţimi, şi care dezamăgise atât de crunt majoritatea apostolilor a fost, pentru Filip, o mare uşurare. Mulţimile constituiseră uneori o mare încercare pentru administratorul celor doisprezece. Dup ce fusese eliberat de aceste temeri personale privitoare la nevoile materiale ale mulţimii, Filip i s-a alăturat lui Petru pentru a-şi exprima dezamăgirea pentru că nu se făcuse nimic pentru a se propovădui mulţimii. În seara aceea, Filip a cugetat din nou la aceste experienţe şi a fost tentat să pună la îndoială toată ideea de regat. El s-a întrebat cu onestitate şi cu uimire de semnificaţia posibilă a tuturor acestor evenimente, dar n-a împărtăşit aceste îndoieli nimănui. Îl iubea prea mult pe Iisus şi avea o mare credinţă personală în Maestru.

172:5.7 (1885.2) Nataniel a fost apostolul care, în afară de aspectele simbolice şi profetice ale evenimentelor, era cel mai aproape de înţelege motivul Maestrului de a se încredinţa de sprijinul popular al pelerinilor de Paşti. Înainte de a ajunge la templu, el s-a gândit că, fără această intrare spectaculară în Ierusalim, Iisus ar fi fost oprit de agenţii Sinedriului şi azvârlit în închisoare încă din clipa în care s-ar

fi încumetat să intre în oraş. El n-a fost deci câtuşi de puţin surprins să vadă că Maestrul nu se mai servea de mulţimea entuziastă după ce a pătruns în incinta oraşului şi a făcut o astfel de impresie asupra conducătorilor iudei încât ei s-au abţinut de la a-l pune imediat sub stare de arest. Înţelegând adevăratul motiv al Maestrului de a pătrunde în oraş în felul acesta, Nataniel a rămas în mod firesc mai bine echilibrat pe când urma grupul, şi a fost mai puţin tulburat sau dezamăgit decât ceilalţi apostoli de conduita ulterioară a lui Iisus. Nataniel avea mare înţelegere în aptitudinea lui Iisus de a înţelege oamenii, şi în sagacitatea sa şi în abilitatea sa de a mânui situaţiile dificile.

172:5.8 (1885.3) Matei a fost mai întâi descumpănit de zăpăceala spectacolului. El n-a priceput semnificaţia a ceea ce îi vedeau ochii decât în momentul în care, l-a rândul său, el şi-a amintit de citatul lui Zaharia în care profetul făcea aluzie la bucuria Ierusalimului pentru că regele lui venise, aducând salvarea şi călărind pe un măgăruş. În timp ce procesiunea se îndrepta către oraş apoi se orienta către templu, Matei a căzut în extaz; el avea convingerea că ceva extraordinar se va produce în momentul în care Maestrul va sosi la templu în fruntea acestei mulţimi care scotea strigăte. Când un fariseu l-a luat în râs pe Iisus zicând: „Uitaţi-vă cu toţii, vedeţi-l pe cel care vine aici, regele iudeilor călare pe un cal”, Matei nu s-a abţinut să-l lovească decât graţie unui mare efort de stăpânire de sine. Nimeni dintre cei doisprezece nu era mai deprimat decât el, în seara aceea, pe drumul de întoarcere în Bethania. După Simon Petru şi Simon Zelotul, el a fost cel care a încercat cea mai violentă tensiune nervoasă şi s-a pomenit, seara, într-o stare de completă istovire. Dar,

în dimineaţa zilei următoare, Matei îşi recăpătase curajul; la urma urmei, el ştia să piardă.

172:5.9 (1886.1) Toma a fost cel mai descumpănit şi cel mai nedumerit dintre cei doisprezece. În cea mai mare parte a timpului, el s-a mărginit la a-i urmări pe ceilalţi, privind spectacolul şi întrebându-se sincer care ar putea fi mobilul Maestrului pentru a participa la o atât de ciudată defilare. În străfundul inimii sale, el considera toată scena ca puţin copilărească, dacă nu de-a dreptul stupidă. Nu-l mai văzuse pe Iisus făcând aşa ceva, şi era nedumerit în încercarea de a-i explica conduita Maestrului, în acea după-amiază de duminică. În clipa în care au ajuns la templu, Toma a tras concluzia că această defilare populară avea rostul de a înfricoşa Sinedriul astfel încât acesta să nu îndrăznească să-l aresteze imediat pe Maestru. Pe drumul de întoarcere în Bethania, Toma a chibzuit mult, dar n-a zis nimic. La ora culcării, iscusinţa Maestrului de a organiza tumultoasa intrare în Ierusalim începuse să-i facă întrucâtva apel la simţul umorului, şi el a fost foarte încurajat de această reacţie.

172:5.10 (1886.2) Această duminică începuse ca o mare zi pentru Simon Zelotul. El avea viziuni de acţiuni minunate înfăptuite în Ierusalim în cursul următoarelor zile, şi în aceea avea dreptate, dar Simon visa la instaurarea noii suveranităţi naţionale a iudeilor, cu Iisus pe tronul lui David. Simon şi-i imagina pe naţionalişti trecând la acţiune odată cu proclamarea împărăţiei, cu el însuşi la comanda supremă a forţelor militare ale noului regat, pe cale de a se aduna. Pe drumul de coborâre de pe Muntele Măslinilor, el prevedea chiar şi că membrii Sinedriului şi toţi partizanii lui vor fi morţi în ziua aceea înainte de apusul soarelui. El credea realmente că urma să se producă un mare

eveniment. El era omul cel mai zgomotos din toată mulţimea. Dar la ora cinci după-amiază el nu mai era decât un apostol serios, abătut şi deziluzionat. El nu şi-a revenit niciodată complet din depresiunea care l-a afectat ca urmare a şocului din această zi; cel puţin, el nu s-a refăcut decât la mult timp după reînvierea Maestrului.

172:5.11 (1886.3) Pentru gemenii Alfeu, această zi a fost perfectă. Ei s-au bucurat realmente tot timpul. Ca armare a absenţei lor din timpul paşnicei vizite la templu, ei au scăpat în mare parte de contralovitura aclamaţiilor populare. Ei n-au putut înţelege cu nici un chip comportamentul abătut al apostolilor la întoarcerea lor în Bethania, în seara aceea. În amintirile gemenilor, această zi a fost întotdeauna cea în care ei s-au simţit cel mai aproape de cer pe pământ; ea a fost apogeul satisfăcător al întregii lor cariere de apostoli. Amintirea exaltării acestei după-amieze de duminică i-a susţinut pe parcursul întregii tragedii a acestei memorabile săptămâni, până la ora crucificării. Aceasta era intrarea regală cea mai potrivită pe care puteau s-o conceapă gemenii; ei s-au bucurat de fiecare clipă a spectacolului. Ei aprobau pe deplin tot ceea ce au văzut, şi au îndrăgit multă vreme amintirea.

172:5.12 (1886.4) Dintre toţi apostolii, Iuda Iscariotul a fost cel mai defavorabil afectat de intrarea procesională în Ierusalim. Mintea sa fermenta dezagreabil pentru că Maestrul îl dojenise, în ajun, în legătură cu ungerea făcută de Maria la ospăţul dat de Simon. Iuda era dezgustat de tot spectacolul, care i se părea copilăresc, dacă nu de-a dreptul ridicol. În vreme ce acest apostol înclinat spre răzbunare observau evenimentele acestei după-amieze de duminică, Iisus i se părea a semăna mai mult cu un bufon decât cu un rege. Iuda era

profund enervat de acest spectacol. El împărtăşea punctul de vedere al grecilor şi al romanilor care dispreţuiau orice persoană care accepta să călărească pe un măgar sau pe un catâr. În momentul în care procesiunea triumfală a intrat în oraş, Iuda aproape că se decisese să abandoneze orice idee despre un asemenea regat. Era aproape hotărât să renunţe la toate aceste încercări burleşti de stabilire a împărăţiei cerurilor. Apoi el s-a gândit la reînvierea lui Lazăr, şi la multe alte evenimente, şi a decis să rămână cu cei doisprezece, măcar încă o zi. În plus, el purta punga lor de bani şi nu voia să plece ducând cu el fondurile apostolice. Pe drumul de întoarcere din Bethania, în seara aceea, conduita sa n-a părut ciudată, căci toţi apostolii erau deopotrivă de deprimaţi şi de tăcuţi.

172:5.13 (1887.1) Iuda a fost foarte mult influenţat de faptul că prietenii lui saduchei l-au luat în râs. Nici un alt factor n-a exercitat, asupra hotărârii sale finale de a-l părăsi pe Iisus şi pe ceilalţi apostoli, o atât de puternică influenţă încât episodul survenit în momentul în care Iisus a ajuns la poarta oraşului. Un saducheu de seamă, prieten de familie al lui Iuda, s-a îndreptat în grabă către el cu intenţia de a-l ridiculiza puţin, dar fără răutate şi l-a bătut pe spate zicându-i: De ce ai o faţă aşa plouată, prietene bun? Bucură-te, şi alătură-te nouă pentru a-l aclama pe acest Iisus din Nazareth, regele Iudeilor, în timp ce trece pe poarta Ierusalimului, călare pe un măgar. Iuda nu dădu-se niciodată înapoi din faţa persecuţiilor, dar b-a putut îndura să fie luat în râs în felul acesta. Pe lângă sentimentul său îndelung nutrit de răzbunare, se amesteca acum această fatală frică de ridicol, acest sentiment teribil şi înfricoşător de a fi ruşinat de Maestrul său şi de tovarăşii lui apostoli. În inima sa, acest ambasador hirotonisit a-l

împărăţiei era deja un dezertor nu-i rămânea decât să găsească un pretext plauzibil pentru a o rupe pe faţă cu Maestrul.

Cartea Urantia

Capitolul 173

Luni în Ierusalim

173:0.1 (1888.1) DUPĂ cum se convenise în prealabil, Iisus şi apostolii s-au reunit, în această dimineaţă de luni, devreme, la Simon din Bethania şi, după o scurtă întrevedere, au plecat către Ierusalim. Cei doisprezece au rămas neobişnuit de tăcuţi pe tot drumul lor spre templu; ei nu îşi reveniseră după experienţa din ajun. Erau în expectativă, temători şi profund afectaţi de un sentiment de detaşare care rezulta din subita schimbare de tactică a Maestrului, la care se adăuga instrucţiunea ce le fusese dată, de a nu se angaja în nici un fel de propovăduire publică în toată această săptămână de Paşti.

173:0.2 (1888.2) Grupul a coborât muntele Olivet, cu Iisus în frunte, apostolii urmându-l îndeaproape într-o tăcere meditativă. Toţi, cu excepţia lui Iuda Iscariotul, nu se gândeau decât la un singur lucru:

Ce va face Maestrul astăzi? Cât despre Iuda el era absorbit de acest unic gând: Ce să fac? Să rămân cu Iisus şi cu tovarăşii mei sau să mă retrag? Şi dacă am să-i părăsesc, cum mă voi rupe de ei?

173:0.3 (1888.3) Dimineaţa era magnifică când aceşti oameni au ajuns la templu către ora nouă. Ei s-au dus de îndată în curtea cea mare în care Iisus propovăduia atât de adesea şi, după ce i-a salutat pe credincioşii care îl aşteptau, Iisus a urcat pe una dintre estradele rezervate învăţătorilor şi a început să vorbească mulţimii care se adunase. Apostolii s-au îndepărtat puţin şi au aşteptat desfăşurarea evenimentelor.

1. Curăţarea templului

173:1.1 (1888.4) În legătură cu slujbele şi cu riturile de cult din templu se dezvoltase un imens trafic comercial. Era comerţul care consta în furnizarea de animale menite pentru diverse sacrificii. Deşi fidelii aveau permisiunea de a-şi aduce propriile lor ofrande, subzista totuşi faptul că animalele nu trebuiau să prezinte nici o „tară” în sensul legii evitice interpretate de către inspectorii oficiali ai templului. Mulţi dintre fideli înduraseră umilirea de a-şi vedea animalul, presupus perfect, respins de examinatorii de la templu. S-a generalizat practica de a cumpăra animalele sacrificiale chiar de la templu. Se găseau foarte aproape pe Muntele Măslin diverşi furnizori de la care ţi le puteai procura, dar se împământenise datina de a le dobândi direct din parcurile de animale situate în templu. Obiceiul de a vinde toate soiurile de animale sacrificiale în curţile templului se dezvoltase

treptat. Ieşiseră în felul acesta la iveală afaceri foarte active şi aducătoare de profituri enorme. O parte din beneficii erau rezervate tezaurului templului, dar cea mai mare parte revenea indirect familiilor marilor preoţi aflaţi la putere.

173:1.2 (1888.5) Vânzarea de animale în templu prospera, căci, dacă un fidel cumpăra un animal de acolo, deşi preţul era destul de ridicat, el nu mai trebuia să plătească taxe şi era sigur că sacrificiul propus nu va fi respins, sub pretextul că animalul nu era realmente sau teoretic neprihănit. Din timp în timp, creşteau, într-un mod exorbitant, preţurile cerute oamenilor de rând, mai ales în timpul marilor sărbători naţionale. Într-un anumit moment, preoţii avizi au mers până întra-acolo încât să pretindă echivalentul unei săptămâni de lucru pentru o pereche de porumbei care ar fi fost în mod normal vânduţi săracilor pentru câţiva dinari. „Fiii lui Ana” începuseră deja să-şi instaleze tarabele în incinta templului, chiar pe acele amplasamente de piaţă care au subzistat până la demolarea lor, de către populaţie, cu trei ani înainte de distrugerea templului însuşi.

173:1.3 (1889.1) Dar traficul cu animale de sacrificiu şi diversele negoţuri nu erau singurul mod în care erau profanate curţile templului. Se dezvoltase, în epocă, un vast sistem de bancă şi de schimb, care se practica de-a dreptul în incinta templului şi se instaurase în felul următor: în cursul dinastiei asmoneene, iudeii îşi bătuseră propria lor monedă de argint, se stabilise practica de ase pretinde ca taxa de jumătate de siclu şi toate celelalte drepturi ale templului să fie plătite cu această monedă iudaică. Această reglementare făcea necesar ca schimbătorii de bani să fie autorizaţi să furnizeze sicli ortodocşi bătuţi de iudei în schimbul a numeroase

feluri de monedă care circulau în Palestina şi în alte provincii ale imperiului roman. Impozitul templului, ce trebuia plătit de toată lumea, afară de femei, de sclave şi de minore, era de o jumătate de siclu, o monedă cam de mărimea unui ban de argint de doi centimetri în diametru, dar de două ori mai groasă. Pe vremea lui Iisus, preoţii fuseseră şi ei scutiţi te impozitul templului. Prin urmare, din 15 până în 25 ale lunii precedente Paştelor, schimbătorii acreditaţi îşi ridicau barăcile în principalele oraşe ale Palestinei cu scopul de a furniza iudeilor moneda potrivită pentru plătirea taxelor templului la sosirea lor în Ierusalim. După această perioadă de zece zile, aceşti schimbători plecau către Ierusalim şi îşi instalau tejghelele în curţile templului. Ei erau autorizaţi să preleveze un comision de la cincisprezece până la douăzeci de centime pe un ban valorând aproape cincizeci de centime, şi dublu pe o monedă de valoare superioară. Aceşti bancheri de la templu trăgeau deopotrivă profit din schimbarea tuturor banilor destinaţi cumpărării de animale de sacrificiu şi plătirii de legăminte şi de ofrande.

173:1.4 (1889.2) Nu numai că aceşti schimbători de bani de la templu făceau afaceri regulate de bancă pentru a scoate un beneficiu din schimbul a cel puţin douăzeci de monezi aduse periodic de pelerini, cu prilejul treceri lor prin Ierusalim, dar ei se angajau totodată în tot felul de operaţii care ţineau de profesia de bancher. Vistierul templului şi liderii religioşi trăgeau profituri imense din aceste activităţi comerciale. Nu era rar ca tezaurul templului să conţină echivalentul a zece tone de aur, pe câtă vreme ce oamenii de rând zăceau în mizerie şi continuau să plătească aceste prelevări injuste.

173:1.5 (1889.3) În această dimineaţă de luni, Iisus a încercat să propovăduiască evanghelia împărăţiei celeste în mijlocul acestei zgomotoase mulţimi de schimbători, de vânzători şi de neguţători de animale. Nu era singurul care să se indigneze de această pângărire a templului; oamenii de rând, şi mai ales iudeii din provinciile străine, erau profund mâhniţi în inima lor de a vedea profanat astfel templul lor naţional pentru bani. În această epocă, Sinedriul însuşi îşi ţinea întrunirile regulate într-o sală în jurul căreia continua vacarmul acestor discuţii şi acest talmeş-balmeş de comerţ şi de troc.
173:1.6 (1890.1) În clipa în care Iisus avea să înceapă cuvântarea sa, s-au produs două incidente care i-au atras atenţia. Pe tejgheaua unui schimbător vecin, se iscase o discuţie violentă şi aprinsă din cauza unui comision prea ridicat cerut unui iudeu din Alexandria, şi, în acelaşi moment, aerul era sfâşiat de mugetele a o sută de boi care erau trecuţi dintr-o secţiune a parcului de animale într-alta. În timp ce Iisus zăbovea, contemplând în tăcere, dar meditativ, această scenă de negoţ şi de confuzie, el a zărit alături de el un candid galileean căruia îi vorbise la Iron şi pe care iudeii, aroganţi şi pretinzându-se superiori, îl ridiculizau şi îl înghionteau. Toate acestea s-au combinat în sufletul lui Iisus pentru a provoca una dintre aceste ciudate accese de indignare emotivă care îl apucau periodic.
173:1.7 (1890.2) Spre stupefacţia apostolilor lui, care stăteau în imediata apropiere îi se abţineau să participe la scena care a urmat, Iisus a coborât de pe estradă de propovăduire, s-a îndreptat către băiatul care conducea vita prin curte, i-a luat biciul din mână şi a mânat repede animalele din templu, dar asta n-a fost totul. Sub privirile mirate a mii de persoane adunate în curtea templului, el s-a

îndreptat cu paşi mari şi maiestuoşi către secţiunea cea mai îndepărtată a ţarcului de vite şi s-a apucat să deschidă porţile fiecărui staul şi să gonească animalele închise în ele. Din clipa aceea pelerinii adunaţi au fost electrizaţi; cu aclamaţii tumultoase, ei au mers către bazare şi au început să răstoarne mesele celor care schimbau bani. În mai puţin de cinci minute orice comerţ a fost măturat din templu. În momentul în care gărzile romane din vecinătate au apărut pe scenă, totul era din nou paşnic şi mulţimea se disciplinase. Urcând din nou pe estrada oratorilor, Iisus s-a adresat mulţimii zicând: „Voi aţi asistat astăzi la ceea ce fusese anunţat în Scripturi: 'Casa mea se va numi casă de rugăciuni pentru toate naţiunile dar voi aţi făcut din ea o grotă pentru hoţi.'”

173:1.8 (1890.3) Până să fi putut zice mai mult, osanale de laudă au izbucnit în marea adunare şi, curând, un grup de tineri a ieşit din mulţime pentru a cânta imnuri de recunoştinţă, pentru că neguţătorii profani şi speculaţi fuseseră alungaţi din templul sacru. Între timp nişte preoţi ajunseseră pe scenă şi unul dintre ei i-a zis lui Iisus: „Oare tu n-ai auzit ce-au zis copiii leviţilor?” Şi Maestrul a răspuns: „N-ai citit tu oare 'că lauda ieşită perfectă din gura copiilor şi a pruncilor!'” În timpul restului zilei, în vreme ce Iisus propovăduia, păzitorii stabiliţi de popor au vegheat la toate porţile şi n-au permis nimănui să transporte nici măcar un vas gol prin curţile templului.

173:1.9 (1890.4) Când liderii religioşi şi scribii au prins de veste despre aceste evenimente, au fost zăpăciţi. Lor le-a fost cu atât mai frică şi au fost cu atât mai hotărâţi să-l extermine. Dar erau foarte tare încurcaţi, neştiind cum să-l omoare, căci se temeau mult de mulţimi, care aprobau acum deschis expulzarea speculanţilor profani. În tot

cursul zilei, care a fost liniştită şi paşnică în curţile templului, mulţimea a ascultat învăţăturile lui Iisus şi a fost literalmente copleşită de cuvintele lui.

173:1.10 (1890.5) Acest act surprinzător Iisus depăşea puterea de înţelegere a apostolilor lui. Ei au fost atât de deconcertaţi de această scenă subită şi neaşteptatată a Maestrului lor încât, pe toată durata acestei scene, au rămas într-un grup compact lângă estrada oratorilor. Ei n-au făcut nici cel mai mic gest pentru a participa la curăţirea templului. Dacă acest eveniment spectaculos ar fi avut loc în ajun, în momentul sosirii triumfale a lui Iisus la templu, la ieşirea procesiunii tumultoase pe porţile oraşului, unde el fusese fără încetare zgomotos aclamat de mulţime, ei ar fi fost gata să acţioneze; dar, în felul în care s-a întâmplat incidentul, ei nu erau în nici un fel pregătiţi să participe la el.

173:1.11 (1891.1) Această curăţire a templului revelează atitudinea Maestrului faţă de comercializarea practicilor religioase precum şi repulsia sa pentru toate formele de injustiţie şi de speculaţie pe seama săracilor şi ignoranţilor. Episodul arată de asemenea că Iisus nu aproba refuzul de a folosi forţa pentru a proteja majoritatea grupului uman contra practicilor neloiale şi înrobitoare ale minorităţilor nedrepte capabile să se fortifice îndărătul puterii politice, financiare sau ecleziastice. Nu trebuie să se permită oamenilor şireţi, depravaţi şi uneltitori, să se organizeze pentru a exploata şi a-i asupri pe cei care, din cauza idealismului lor, nu sunt dispuşi să recurgă la violenţă pentru a se apăra sau pentru a pune în executare proiectele lor demne de lude.

2. Sfidarea autorităţii Maestrului

173:2.1 (1891.2) Duminică, intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim a insuflat atâta teamă conducătorilor iudei încât ei n-au îndrăznit a mai pune să fie arestat. În ziua următoare, spectaculoasa purificare a templului a întârziat tot atât de efectiv arestarea Maestrului. Zi după zi, conducătorii iudeilor erau tot mai decişi să-l distrugă, dar erau abătuţi de două temeri care se combinau pentru a întârzia ora loviturii. Conducătorii preoţilor şi ai scribilor nu voiau să-l aresteze pe Iisus în public, căci se temeau ca mulţimea să nu se întoarcă împotriva lor cu resentimente şi cu furie. EI se temeau şi de eventualitatea unui apel către gărzile romane pentru a calma o mişcare populară.

173:2.2 (1891.3) În cursul şedinţei sale de amiază, Sinedriul a decis în unanimitate că trebuiau să termine repede cu Iisus, căci nici unul dintre prietenii Maestrul nu asista la această reuniune. Membrii Sinedriului n-au putut totuşi să se pună de acord asupra momentului şi a manierei de a-l aresta. EI au decis în cele din urmă să desemneze cinci grupuri care se vor amesteca în public cu intenţia de a-l încurca pe Iisus în învăţăturile sale sau de a-l discredita în vre-un fel în ochii celor care ascultau îndrumările sale. Prin urmare, către ora două, în momentul în care Iisus tocmai îşi începea discursul despre „Libertatea Filiaţiei”, un grup de bătrâni din Israel şi-a croit drum până aproape de el, l-au întrerupt în maniera lor obişnuită, întrebându-l: „Prin ce autoritate faci tu aceste lucruri? Cine ţi-a dat această autoritate?”

173:2.3 (1891.4) Conducătorii iudei şi funcţionarii Sinedriului iudaic aveau cu desăvârşire dreptul de a pune această întrebare oricui

pretindea că propovăduieşte şi acţionează în maniera extraordinară care îl caracterizase pe Iisus, mai ales în recenta sa conduită când a eliminat din templu tot comerţul. Aceşti negustori şi schimbători de bani activau cu o permisiune directă dată de liderii cei mai înalţi, iar un procentaj din bunurile lor era presupus a reveni direct tezaurului templului. Nu uitaţi că *autoritate* era deviza întregii societăţi iudaice. Profeţii aduceau întotdeauna necazuri deoarece aveau îndrăzneala de a pretinde să propovăduiască fără autoritate, fără a fi fost instruiţi cum se cuvine în academiile rabinice şi fără a fi primit apoi hirotonisirea regulată a Sinedriului. Absenţa acestei autorităţi pentru a propovădui în mod făţiş în public era considerată ca denotând fie o ignoranţă înfumurată, fie o rebeliune deschisă. În vremea aceasta, numai Sinedriul putea ţine confere hirotonisirea unui bătrân sau unui învăţător, şi această teorie trebuia să aibă loc în faţa a cel puţin trei persoane hirotonisite anterior în acelaşi mod. Această hirotonisire conferea titlul de rabin învăţătorului şi îl califica totodată pentru a acţiona ca judecător „legând şi dezlegând chestiunile supuse deciziei sale."

173:2.4 (1892.1) Conducătorii templului s-au prezentat înaintea lui Iisus, la această oră a după-amiezii, aducând o provocare nu numai învăţăturii sale, ci şi faptelor sale. Iisus ştia bine că aceşti aceiaşi oameni afirmaseră de multă vreme în public că autoritatea învăţăturii sale era satanică şi că toate lucrările sale puternice fuseseră înfăptuite graţie puterii prinţului demonilor. De aceea Maestrul a început răspunsul lui la întrebare lor printr-o altă întrebare. Iisus a zis: „Aş vrea să vă pun şi eu o întrebare. Dacă îmi răspundeţi, atunci vă voi

zice şi eu prin ce autoritate înfăptuiesc lucrările mele. De unde venea botezul lui Ioan? Îşi trăgea el autoritatea din cer sau de la oameni?”

173:2.5 (1892.2) Când au auzit aceasta, cei care îl luaseră la întrebări pe Iisus s-au tras deoparte pentru a se sfătui în legătură cu răspunsul pe care l-ar putea da lui Iisus. Se gândiseră să-l încurce pe Iisus în faţa mulţimii, dar acum se pomeneau ei înşişi foarte confuzi înaintea auditorilor adunaţi atunci în curtea templului. Deruta lor a fost şi mai evidentă atunci când ei au revenit la Iisus şi i-au zis: „În ceea ce priveşte botezul lui Ioan, noi nu putem răspunde; nu ştim.” Ei i-au răspuns astfel Maestrului pentru că se înţeleseseră între ei în felul următor: Dacă zicem că botezul lui Ioan vine din cer, Iisus va zice: De ce nu îl credeţi? Şi s-ar putea ca el să adauge că îşi are autoritatea de la Ioan. Şi dacă spunem că botezul lui vine de la oameni, mulţimea s-ar putea întoarce împotriva noastră, căci majoritatea socotesc că Ioan era un profet. Ei au fost astfel obligaţi să revină în faţa lui Iisus şi a mulţimii mărturisind că ei, învăţătorii religioşi şi conducătorii Israelului, nu puteau (sau nu voiau) să-şi exprime o opinie asupra misiunii lui Ioan. Când au vorbit astfel, Iisus şi-a coborât privirea spre ei şi a zis: „Nici eu nu vă voi spune prin ce autoritate voi înfăptui lucrurile acestea.”

173:2.6 (1892.3) Iisus nu avusese niciodată de gând să-l invoce pentru autoritatea sa pe Ioan, care nu primise hirotonisirea Sinedriului. Autoritatea lui Iisus rezida în ea înseşi şi în supremaţia eternă a Tatălui său.

173:2.7 (1892.4) Folosind această metodă faţă de adversarii Folosind această metodă vizavi de adversarii săi, Iisus nu căuta să evite întrebarea. În primul rând, el putea să pară vinovat de o măiastră

evadare, dar nu era acesta cazul. Iisus nu era niciodată dispus să tragă nici un fel de foloase, nici chiar de la inamicii lui. În această aparentă evitare, el a oferit realmente, tuturor auditorilor săi, răspunsul la întrebarea despre autoritatea conferită misiunii sale. Fariseii afirmaseră că el înfăptuia prin autoritatea prinţului demonilor. Or, Iisus repetase de multe ori că el propovăduia şi lucra prin autoritatea Tatălui său celest, lucru pe care conducătorii iudei refuzau să-l accepte. Ei căutau deci să-l discrediteze prin a-l face să admită că învăţătura sa depăşea regula, de vreme ce el nu fusese niciodată sancţionat de Sinedriu. Răspunzând în felul în care a făcut-o, fără a pretinde că ar fi primit autoritatea de la Ioan, el satisfăcea auditoriul, cu rezultatul că efortul inamicilor lui pentru a-l prinde în cursă, se întorcea în mod eficient împotriva lor şi îi discredita mult în ochii tuturor persoanelor prezente.

173:2.8 (1892.5) Iscusinţa Maestrului de a se purta cu adversarii era lucrul care stârnea atâta frică în ceilalţi. Ei n-au mai încercat să-l i-a la întrebări în ziua aceea şi s-au retras să se sfătuiască iar între ei. Dar poporului iudeu nu i-a trebuit mult până să remarce necinstea şi lipsa de sinceritate din întrebările puse lui Iisus de către conducătorii iudei. Chiar şi poporul de rând n-avea cum să nu observe deosebirea dintre maiestatea morală a Maestrului şi ipocrizia calculată a duşmanilor lui. Dar curăţirea templului îi adusese pe saduchei de partea fariseilor pentru a elabora planurile menite să-l distrugă pe Iisus. Şi saducheii reprezentau atunci majoritatea Sinedriului.

3. Parabola celor doi fii

173:3.1 (1893.1) În timp ce fariseii cârcotaşi stăteau acolo în tăcere, Iisus şi-a coborât privirea spre ei şi a zis: „De vreme ce voi vă îndoiţi de misiunea lui Ioan şi sunteţi ostili învăţăturii şi lucrărilor Fiului Omului, ascultaţi parabola pe care am să v-o povestesc Un mare proprietar respectat avea doi fii şi dorea să-i ajute ca să administreze vastele sale domenii. S-a dus l-a mezin şi i-a zis: „Mergi astăzi şi lucrează în podgoria mea.” Acest fiu nechibzuit i-a răspuns tatălui: „N-am să merg”, dar apoi s-a căit şi s-a dus. Proprietarul s-a dus apoi la fiul lui mai mare şi i-a spus şi lui: „Fiule, mergi de lucrează în podgoria mea.” Iar acest fiu ipocrit şi infidel i-a răspuns: „Da, tată, voi merge.” Însă, când tatăl i-a întors spatele, el nu a mai mers acolo. Eu vă pun întrebarea, care dintre aceşti fii a făcut realmente voia tatălui său?”

173:3.2 (1893.2) Auditoriul a răspuns în unanimitate: „Primul fiu.” Atunci, Iisus a zis: „Aşa este; şi, acum, eu proclam că publicanii şi prostituatele, chiar dacă s-ar părea că ei refuză chemarea la pocăinţă, vor vedea greşeala de pe calea lor şi vor intra în împărăţia cerurilor înaintea voastră, care pretindeţi cu ostentaţie că îl slujiţi pe Tatăl care este în ceruri refuzând totodată să-i înfăptuiţi lucrările. Nu voi, scribii şi fariseii, sunteţi cei care a-ţi crezut în Ioan, ci mai degrabă publicanii şi păcătoşii. Voi nici nu credeţi în învăţătura mea, dar poporul ascultă cuvintele mele cu bucurie.”

173:3.3 (1893.3) Iisus nu-i dispreţuia personal pe farisei şi pe saduchei. Sistemul lor de învăţământ şi de practică era ce căuta el să discrediteze. El nu era ostil faţă de nimeni, dar, aici, se producea conflictul inevitabil dintre o religie spirituală nouă şi vie şi străvechea religie de ceremonie, de tradiţie şi de autoritate.

173:3.4 (1893.4) În tot acest timp, cei doisprezece apostoli stăteau alături de Maestru, însă fără a participa în nici un fel la aceste schimburi de cuvinte. Fiecare dintre cei doisprezece reacţiona în felul lui particular la evenimentele din zilele acestea care încheiau misiunea întrupării lui Iisus în carne, şi fiecare observa deopotrivă consemnul Maestrului de a se abţine de la propovăduirea sau de la predicarea în public în timpul acestei săptămâni de Paşti.

4. Parabola proprietarului absent

173:4.1 (1893.5) Când liderii fariseilor şi ai scribilor, care căutaseră să-l încurce pe Iisus cu întrebările lor, după ce au încetat să mai asculte parabola celor doi fii, s-au retras pentru a se concentra din nou. Maestrul, îndreptându-şi atenţia către mulţimea atentă, a povestit altă parabolă:

173:4.2 (1893.6) ”Un om bun, care poseda o proprietate, a plantat o vie. A înconjurat-o cu un gard şi a săpat o groapă pentru a o presa şi a construit un turn de veghe pentru paznici. Apoi a dat via în locaţie şi a plecat într-o lungă călătorie într-o ţară străină. Şi când a venit sezonul culesului s-a apropiat, el a trimis servitori care să-i perceapă arenda. Dar, după ce se înţeleseseră între ei, fermierii au refuzat să dea acestor servitori veniturile pe care ei le datorau; în loc de aceasta, ei i-au atacat pe servitori, pe unul l-au lovit, în al doilea au aruncat cu pietre şi pe ceilalţi i-au trimis de acolo cu mâinile goale.” Când proprietarul a aflat de poveste, el a trimis pe alţi servitori mai destoinici care să rezolve chestiunea cu aceşti locatari răutăcioşi; însă

aceştia i-au rănit ţi pe noii servitori şi i-au tratat în mod ruşinos. Atunci, proprietarul l-a trimis pe servitorul lui favorit, intendentul său, iar locatarii l-au omorât. Şi totuşi, cu răbdare şi cu îndurare, proprietarul a mai trimis şi alţi servitori, dar locatarii n-au vrut să primească pe nici unul; ei l-au lovit pe unul şi i-au omorât pe ceilalţi. Când proprietarul a fost tratat astfel, el a hotărât să-şi trimită fiul la locatarii ingraţi zicându-şi: 'Ei pot să-i maltrateze pe servitorii mei, dar vor arăta cu siguranţă respect pentru fiul meu mult iubit. Însă, văzându-l venind pe fiul lui, locatarii impenitenţi s-au vorbit între ei în felul următor: 'Acesta este moştenitorul. Haide-ţi atunci să-l omorâm, şi moştenirea ne va aparţine.' Astfel deci, ei l-au prins, după ce l-au izgonit afară din vie l-au omorât. Când stăpânul acestei vii a aflat că ei i-au alungat şi i-au omorât fiul, ce putea să le mai facă acestor locatari ingraţi şi răi?"

173:4.3 (1894.1) Când auditorii au auzit această parabolă şi întrebarea lui Iisus, au răspuns: Proprietarul îi va nimici pe aceşti nemernici şi va închiria via unor fermieri cinstiţi, care îi vor da roadele la vremea lor. Unii dintre ei au înţeles că parabola făcea aluzie la naţiunea iudaică, la maniera în care ea îşi tratase profeţii, şi la respingerea iminentă a lui Iisus şi a învăţăturii împărăţiei. Ei au zis atunci cu tristeţe: „Dumnezeu vrea ca noi să nu mai facem astfel de lucruri."
173:4.4 (1894.2) Iisus a văzut că un grup de farisei şi de saduchei îşi croia drum spre el prin mulţime. El s-a oprit un moment, până când aceştia au fost aproape, şi apoi au zis: „Voi ştiţi cum au respins părinţii voştri pe profeţi, şi ştiţi bine că, în inima voastră, voi a-ţi hotărât să-l respingeţi pe Fiul Omului." Apoi, plimbând o privire iscoditoare peste preoţii şi bătrânii care erau pe lângă el, Iisus a zis:

„N-aţi mai citit până acum în Scripturi povestea pietrei pe care constructorii o aruncaseră ţi care a devenit piatra de temelie atunci când a descoperit-o poporul. Eu vă avertizez deci încă o dată că, dacă continuaţi să respingeţi această evanghelie împărăţia cerurilor vă va fi curând luat pentru a fi dat unui popor dispus să primească vestea cea bună şi să producă roadele spiritului. Această piatră comportă un mister, căci cine cade peste ea va fi prefăcut în bucăţele, dar va fi salvat; însă acela peste care va cădea ea va fi prefăcut în pulbere, iar cenuşa sa va fi împrăştiată în cele patru vânturi."

173:4.5 (1894.3) Când fariseii au auzit aceste cuvinte, ei au înţeles că Iisus făcea aluzie la ei şi la alţi conducători iudei. Ei aveau o mare dorinţă să-l înhaţe pe loc, dar se temeau de mulţime. Totuşi, ei au fost atât de iritaţi de cuvintele Maestrului încât s-au retras pentru a se consulta din nou cu privire la maniera de a-l duce la pierzanie. În seara aceea, fariseii şi saducheii s-au înţeles să încerce să-l prindă în cursă în ziua următoare.

5. Parabola ospăţului de la nuntă

173:5.1 (1894.4) După ce scribii şi conducătorii s-au retras, Iisus s-a adresat din nou mulţimii adunate şi a povestit parabola nunţii. A spus:

173:5.2 (1894.5) "Se poate compara împărăţia cerurilor cu un rege care a dat o petrecere de nuntă pentru fiul său ţi a trimis mesageri pentru a-i chema pe cei care fuseseră în prealabil invitaţi la ospăţ, zicând: ‚Totul este pregătit pentru a lua masa de nuntă la palatul regelui.' Or, mulţi dintre cei care făgăduiseră să asiste au refuzat acum să se mai

ducă acolo. Când regele a aflat de refuzul invitaţilor săi, el a mai trimis şi alţi servitori şi mesageri cu aceste cuvinte: ‚Spuneţi tuturor celor care erau invitaţi, să vină, căci, iată, masa mea este pregătită. Boii şi viţeii mei graşi vor fi omorâţi, şi totul va fi pregătit pentru apropiata căsătorie a fiului meu.' Însă, iarăşi, invitaţii lipsiţi de consideraţie nu prea au luat în seamă chemarea regelui lor şi-au văzut fiecare de treabă, unul cu ferma sa, altul cu olăritul lui şi alţii cu negoţurile lor. Ba alţii nu numai că nu s-au mulţumit să arate astfel dispreţ pentru convocarea regelui, dar s-au revoltat deschis, au pus mâna pe mesagerii regelui, iau maltratat într-un mod ruşinos şi pe unii chiar i-au omorât. Când regele şi-a dat seama că invitaţii lui aleşi, chiar şi aceia care acceptaseră invitaţia sa preliminară şi au făgăduit să asiste la sărbătorirea căsătoriei, refuzaseră până la urmă chemarea sa, se revoltaseră, iar apoi atacaseră şi asasinaseră pe mesagerii lui speciali. El a fost cuprins de o furie violentă. Atunci, regele insultat a mobilizat armatele sale şi pe cele ale aliaţilor lui, apoi le-a ordonat să nimicească pe aceşti ucigaşi rebeli şi să le incendieze oraşul.

173:5.3 (1895.1) ”După ce i-a pedepsit pe cei care dispreţuiseră invitaţia sa, el a fixat o nouă zi pentru petrecerea de nuntă şi le-a spus mesagerilor lui: ‚Primii invitaţi la nuntă nu erau demni de solicitudinea mea. Mergeţi acum la răscruci şi pe drumurile mari, chiar şi dincolo de marginile oraşului, şi invitaţii pe toţi cei pe care îi întâlniţi, chir şi pe străini, să vină ca să asiste la sărbătoarea nunţii.' Servitorii au umblat aşadar pe drumurile mari şi prin locurile îndepărtate; i-au adunat pe toţi cei întâlniţi, buni şi răi, bogaţi şi săraci, astfel încât sala de nuntă a fost umplută de comeseni binevoitori. Când totul a fost pregătit, regele a intrat ca să-i vadă pe

oaspeţii săi şi, spre marea lui surpriză, el a văzut un bărbat fără veşminte de nuntă. Or, regele oferise cu generozitate robe de nuntă pentru toţi invitaţii lui; el s-a adresat omului zicând: ‚Prietene, cum se face că ai intrat în sala invitaţilor, cu această ocazie, fără haina de nuntă?' Şi acest om nepregătit n-a ştiu să zică. Atunci, regele le-a zis servitorilor săi: Alungaţi acest smintit din casa mea şi faceţi-l să împărtăşească soarta tuturor celor care au dispreţuit ospitalitatea mea şi au refuzat chemarea mea. Nu vreau să am aici pe nimeni în afară de aceia care se bucură să accepte invitaţia mea, şi care îmi fac onoarea de a purta veşmintele de nuntă pe care le-am pus cu atâta mărinimie la dispoziţia tuturor.'”

173:5.4 (1895.2) După ce a povestit această parabolă, Iisus era pe cale să trimită de acolo mulţimea când un credincios simpatizant şi-a croit drum printre oameni până la el şi l-a întrebat: „Maestre, cum vom fi noi informaţi de lucrurile acestea? Cum vom fi noi pregătiţi pentru invitaţia regelui? Ce semn ne vei da ca noi să ştim că tu eşti Fiul lui Dumnezeu?” După ce a auzit întrebările acestea, Maestrul a zis: „El nu vă va da decât un singur semn.” Apoi, arătând cu degetul către propriul lui corp, a continuat: „Distrugeţi acest templu, şi în trei zile îl voi clădi din nou.” Însă cei de faţă nu l-au înţeles şi s-au dispersat zicându-şi între ei: „Sunt aproape cincizeci de ani de când templul acesta este în construcţie, şi totuşi Iisus a zis că el îl va distruge şi îl va reconstrui în trei zile.” Nici chiar apostolii săi n-au priceput semnificaţia acestei fraze, dar ulterior, după reînviere, ei şi-au reamintit ceea ce le spusese Maestrul.

173:5.5 (1895.3) Către ora patru din după-amiază, Iisus a făcut semn apostolilor şi le-a indicat că dorea să părăsească templul şi să meargă

în Bethania pentru a lua acolo masa de seară şi pentru a avea o noapte de odihnă. Pe muntele Măslinului, Iisus a dat dispoziţii lui Andrei, lui Filip şi lui Toma pentru ca, în ziua următoare, ei să facă o tabără mai aproape de oraş. Conform instrucţiunilor sale, ei şi-au pus corturile, în dimineaţa zilei următoare, în râpa de pe coasta care domina parcul de campare publică din Gheţimani, pe un mic teren care aparţinea lui Simon din Bethania.

173:5.6 (1896.1) Din nou, acesta a fost un grup de iudei tăcuţi care au urcat versantul vestic al muntelui Măslin, în această seară de luni. Ca niciodată până atunci, aceşti doisprezece oameni au început să presimtă că un eveniment tragic era iminent. Pe de o parte spectaculoasa curăţire a templului din primele ceasuri ale dimineţii suscitase speranţa lor de a-l vedea pe Maestrul lor afirmându-se şi manifestându-şi marile sale puteri; pe de altă parte evenimentele de după-amiază acţionaseră potrivnic, în sensul că ele lăsau să se prevadă cu certitudine că autorităţile iudaice vor respinge învăţăturile lui Iisus. Apostolii erau într-o expectativă plină de nelinişte şi cuprinşi de o teribilă incertitudine. Ei realizau că numai câteva zile scurte se mai puteau intercala între evenimentele din ajun şi şocul unei ruine iminente. Ei simţeau toţi că avea să se petreacă ceva extraordinar, dar nu ştiau la ce să se aştepte. Ei s-au dus să se odihnească fiecare în colţişorul său, dar au dormit foarte puţin. Chiar şi gemenii Alfeu sfârşiseră prin a se deştepta la ideea că evenimentele din viaţa Maestrului se derulau rapid către apogeul lor final.

Cartea Urantia

Capitolul 174

Marţi dimineaţa la templu

174:0.1 (1897.1) ÎN ACEASTĂ dimineaţă de marţi către ora şapte, Iisus a regăsit, la Simon, pe apostoli, corpul evanghelic feminin şi aproape două duzini de alţi discipoli influenţi. La această întrunire, el şi-a luat adio de la Lazăr şi i-a dat dispoziţii care l-au determinat să fugă foarte rapid la Filadelfia, în Pereea, unde el s-a aliat mai târziu cu mişcarea misionară care îşi avea sediul în această cetate. Iisus şi-a luat rămas bun şi de la bătrânul Simon şi a dat grupului feminin ultimele sale sfaturi, căci nu-i adresase niciodată o cuvântare oficială.

174:0.2 (1897.2) În dimineaţa aceea el i-a salutat pe fiecare dintre cei doisprezece adresându-le câte un cuvânt personal. Lu-i Andrei, i-a spus: „Nu te lăsa descurajat de evenimentele iminente. Ţine-i bine pe fraţii tăi şi veghează ca ei să nu te găsească abătuţi." Lui Petru, i-a zis:

„Nu-ţi pune încrederea nici în vigoarea braţului nici în armele de oţel. Întemeiază-te pe fundamentele spirituale ale stâncilor eterne.” Lui Iacob, i-a zis: „Nu te muia înaintea aparenţelor exterioare. Rămâi ferm în credinţa ta, şi vei cunoaşte în curând realitatea a ceea ce crezi.” Lui Ioan, i-a spus: „Fii blând; iubeşte-i chiar şi pe duşmanii tăi. Fii tolerant, şi adu-ţi aminte că ţi-am încredinţat multe lucruri.” Lui Nataniel, i-a zis: „Nu judeca după aparenţe şi rămâi ferm în credinţă atunci când totul va părea să se prăbuşească; fii fidel mandatului tău de ambasador al împărăţiei.” Lui Filip i-a zis: „Nu te lăsa clintit de evenimentele iminente. Rămâi impasibil chiar şi atunci când nu poţi vedea calea. Fii fidel jurământului tău de consacrare.” Lui Matei i spus: „Nu uita îndurarea pe care te-am făcut s-o primeşti în regat. Nu lăsa pe nimeni să te jefuiască de recompensa eternă. De vreme ce ai rezistat tendinţelor firii omeneşti, hotărăşte-te să fii ferm.” Lui Toma, i-a spus: „Oricât ar fi de greu, trebuie actualmente să mergi cu ajutorul credinţei, iar nu cu al vederii. Nu te îndoi de faptul că eu sunt capabil că îndeplinesc lucrarea pe care am început-o, şi că îi voi revedea în cele din urmă pe fidelii mei ambasadori în împărăţia de dincolo.” Gemenilor Alfeu le-a spus: Nu vă lăsaţi zdruncinaţi de lucrurile pe care nu le înţelegeţi. Fiţi fideli afecţiunilor din inima voastră, şi nu vă puneţi încrederea nici în oamenii mari nici în atitudinea schimbătoare a poporului. Rămâneţi alături de tovarăşii voştri.” Lui Simon Zelotul, i-a zis: „Poate că tu vei fi sfâşiat de decepţie, dar spiritul tău se va înălţa mai presus de tot ce ar putea să ţi se întâmple. Ceea ce n-ai reuşit să înveţi de la mine, te va învăţa spiritul meu. Caută adevăratele realităţi ale spiritului şi încetează să mai fii atras de umbre ireale şi materiale.” Şi, lui Iuda Iscariotul, i-a

spus: „Iuda, eu te iubesc şi te-am rugat să-i iubeşti pe fraţii tăi. Nu conteni să faci binele. Te avertizez să nu te bizui pe cei care îi fac pe oameni să alunece pe cărările linguşirii şi care îi otrăvesc cu săgeţile ridicolului.”

174:0.3 (1897.3) După ce a încheiat aceste saluturi, Iisus a plecat către Ierusalim cu Andrei, cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan, pe când ceilalţi apostoli se ocupau de ridicarea taberei din Gheţimani, unde trebuiau să se ducă în seara aceea şi unde şi-au instalat cartierul general pentru restul vieţii întrupate a Maestrului. La jumătatea drumului de coborâre de pe versantul Măslinului, Iisus s-a oprit şi a stat de vorbă mai mult de patru ceasuri cu cei patru apostoli.

1. Iertarea divină

174:1.1 (1898.1) De mai multe zile, Petru şi Iacob se apucaseră să discute divergenţele lor de opinie despre învăţătura Maestrului privitoare la iertarea păcatelor. Ei conveniseră să prezinte chestiunea lui Iisus, şi Petru a găsit ocazia ca fiind oportună pentru obţinerea părerii Maestrului. Prin urmare, Simon Petru a întrerupt conversaţia despre deosebirile dintre laudă şi adorare întrebând: „Maestre, eu şi Iacob nu suntem de acord în legătură cu învăţăturile tale privitoare la iertarea păcatelor. Iacob pretinde că, după tine, Tatăl ne iartă chiar şi înainte de a-i cere asta, şi eu susţin că căinţa şi mărturisirea trebuie să preceadă iertarea. Care dintre noi are dreptate? Tu ce zici?”

174:1.2 (1898.2) După o scurtă tăcere, Iisus a aruncat o privire plină de înţeles spre cei patru apostoli şi a spus: „Fraţilor, voi vă înşelaţi în

părerile voastre pentru că nu înţelegeţi natura intimă a relaţiilor dintre creatură şi Creator, dintre om şi Dumnezeu. Voi nu pricepeţi compătimirea înţelegătoare pe care părinţii înţelepţi o încearcă pentru copiii lor lipsiţi de maturitate şi uneori rătăciţi. Este într-adevăr îndoielnic că nişte părinţi inteligenţi şi afectuoşi sunt chemaţi vreodată să ierte un copil obişnuit şi normal. Raporturi înţelegătoare, asociate cu atitudini pline de dragoste, împiedică cu eficacitate toate înstrăinările care necesită ulterior o reajustare prin căinţa din copil şi prin iertarea de către părinţi.

174:1.3 (1898.3) ”În fiecare copil trăieşte o fărâmă din tatăl său. Tatăl beneficiază de o prioritate şi de o superioritate de înţelegere în toate chestiunile legate de raporturile dintre părinţi şi copii. Tatăl poate să privească imaturitatea copilului în lumina maturităţii părinteşti mai mari, a experienţei mai mature a partenerului cel mai înaintat în vârstă. În cazul copilului pământesc şi al Tatălui ceresc, părintele divin posedă, într-o măsură infinită şi divină, compasiunea şi aptitudinea de a înţelege cu dragoste. Iertarea divină este inevitabilă; este inalienabilă şi inerentă înţelegerii infinite a lui Dumnezeu, perfectei sale cunoaşteri a tot ceea ce priveşte judecata falsă şi alegerea greşită a copilului. Justiţia divină este atât de veşnic echitabilă încât ea înglobează infailibil îndurarea înţelegătoare.

174:1.4 (1898.4) ”Când un om înţelept înţelege impulsiunile interioare ale semenilor lui, el îi iubeşte; şi, atunci când îi iubiţi pe fraţii voştri, voi i-aţi iertat deja. Această aptitudine de a înţelege firea omului şi de a ierta acţiunile lui aparent rele este divină. Dacă sunteţi părinţi înţelepţi, acesta este modul în care îi veţi iubi şi îi veţi înţelege pe copiii voştri, şi chiar îi veţi şi ierta atunci când unele înţelegeri

temporare vor fi părut a vă separa. Copilul este lipsit de maturitate şi nu înţelege profunzimea relaţiilor dintre copil şi părinte; el încearcă deci adesea un sentiment de separare plin de vinovăţie atunci când nu primeşte deplina aprobare a tatălui său; dar un adevărat tată nu este niciodată conştient de o asemenea separare. Un păcat este o experienţă a conştiinţei de creaturi; el nu face parte din conştiinţa lui Dumnezeu.

174:1.5 (1898.5) ”Inaptitudinea voastră sau reticenţa voastră în iertarea semenilor voştri dă măsura imaturităţii voastre, şi denotă că voi n-aţi atins nivelul adult al compătimirii, al înţelegerii şi al iubirii. Ranchiunele voastre şi ideile voastre de răzbunare sunt direct proporţionale cu ignorarea naturii interioare şi a adevăratelor aspiraţii ale copiilor şi ale semenilor voştri. Iubirea este manifestarea impulsiunii vitale interioare şi divine. Ea se întemeiază pe înţelegere, întreţinută prin serviciul dezinteresat şi desăvârşită prin înţelepciune.”

2. Întrebările conducătorilor Iudei

174:2.1 (1899.1) Luni seara, se ţinuse un consiliu care cuprindea Sinedriul şi vreo cincizeci de alte persoane însemnate alese dintre scribi, farisei şi saduchei. Această adunare a socotit, de comun acord, că ar fi riscant să-l aresteze pe Iisus în public, din cauza influenţei pe care ar putea-o avea asupra oamenilor din popor. Majoritatea au fost deopotrivă de părerea că trebuiau să facă un efort hotărât pentru a-l discredita în ochii mulţimii înainte de a-l aresta şi de a-l aduce la judecată. În consecinţă, diverse grupuri de erudiţi au fost desemnate

pentru a merge, în dimineaţa zilei următoare, la templu, cu scopul de a-l prinde pe Iisus în cursă cu întrebări dificile şi de a căuta, într-un fel sau altul, să-l stânjenească în faţa poporului. Fariseii, saducheii şi chiar şi irodienii, erau la urmă uniţi cu toţii în acest efort de a-l discredita pe Iisus în ochii mulţimii pascale.

174:2.2 (1899.2) Marţi dimineaţa, când Iisus a sosit în curtea templului şi a început să propovăduiască, el a fost întrerupt încă de la primele sale cuvinte de un grup de tineri studenţi de la academii, care trecuseră printr-o pregătire specială anume în scopul acesta. Ei au ieşit înainte şi i s-au adresat lui Iisus prin intermediul purtătorului lor de cuvânt: Maestre, noi ştim că tu eşti un învăţător drept, că proclami căile adevărului şi că eşti în slujba singurului Dumnezeu, că nu te temi de nici un om şi nu faci nici o deosebire de persoană. Noi nu suntem decât studenţi, şi am vrea să cunoaştem adevărul asupra unei chestiuni care ne munceşte. Uite care este dificultatea: „Este ceva ilicit ca noi să plătim tribut Cezarului? Să-l plătim sau să nu-l plătim?” Sesizând ipocrizia şi perfidia lor, Iisus le-a zis: „De ce veniţi voi să mă ispitiţi astfel? Arătaţi-mi banii de tribut, şi vă voi răspunde.” Studenţii i-au dat un dinar pe care el l-a examinat şi apoi a zis: „A cui emblemă şi inscripţie le poartă această monedă?” Ei au răspuns: „A lui Cezar”. La care, Iisus a zis: „Daţi Cezarului ceea ce este al Cezarului, şi daţi lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.”

174:2.3 (1899.3) După ce au primit acest răspuns, tinerii scribi şi complicii lor irodieni s-au retras din preajma sa, iar poporul, inclusiv saducheii, s-au bucurat de înfrângerea lor. Chiar şi tinerii care încercaseră să-l prindă pe Maestru în cursă s-au minunat tare de surprinzătoarea isteţime a răspunsului său.

174:2.4 (1899.4) În ajun, conducătorii căutaseră să-l facă pe Iisus să greşească în faţa mulţimii în ceea ce priveşte chestiunile de autoritate ecleziastică. Nereuşind să facă asta, ei căutau acum să-l implice într-o discuţie dezavantajoasă pe tema autorităţii civile. Pilat şi Irod se găseau amândoi în Ierusalim în momentul acela, şi duşmanii lui Iisus s-au gândit că, dacă el îndrăznea cumva să sfătuiască împotriva plăţii tributului către Cezar, atunci ei ar merge de îndată la autorităţile romane şi l-ar acuza de instigare. Pe de altă pate, dacă el recomanda explicit plătirea tributului, duşmanii lui calculau, pe drept cuvânt, că el va pricinui o rană adâncă orgoliului naţional al auditorilor lui iudei, ceea ce l-ar fi făcut să piardă bunăvoinţa şi afecţiunea mulţimii.
174:2.5 (1899.5) În toate acestea, inamicii lui Iisus au fost bătuţi, căci un decret binecunoscut al Sinedriului, făcut pentru guvernarea iudeilor împrăştiaţi printre gentili, preciza că „dreptul de a bate monedă comporta dreptul de a percepe impozite.” Iisus evita astfel capcana lor. Dacă ar fi răspuns „nu” la întrebarea lor, aceasta ar fi fost echivalent cu o incitare la revoltă. Dacă ar fi răspuns „da”, aceasta ar fi şocat sentimentele naţionaliste profund înrădăcinate ale vremii. Maestrul nu a ocolit întrebarea: a avut pur şi simplu înţelepciunea de a face un dublu răspuns. Iisus nu era niciodată evaziv, ci întotdeauna chibzuit în raporturile sale cu cei care căutau să-l agaseze şi să-l distrugă.

3. Saducheii şi reînvierea

174:3.1 (1900.1) Înainte ca Iisus să fi putut începe prezentarea învăţăturii, un alt grup a ieşit în faţă pentru a-l lua la întrebări. De data aceasta, era vorba de un grup de saduchei eruditi şi şireţi, al cărui purtător de cuvânt s-a apropiat zicând: Maestre, Moise a zis că, dacă un bărbat căsătorit moare fără a lăsa copii, fratele său va trebui să se căsătorească cu văduva şi sa zămislească nişte urmaşi fratelui său răposat. Or, s-a produs un caz în care un bărbat care avea şase fraţi a murit fără copii; fratele său cel mic a luat-o pe femeia lui, dar şi acesta a murit curând fără să lase copii. Al doilea frate al său a luat atunci femeia, dar nici acesta n-a lăsat urmaşi. Şi aşa mai departe până toţi cei şase fraţi se căsătoriseră şi apoi muriseră fără copii. În cele din urmă, a murit după toţi chiar şi femeia. Acestea fiind zise, am vrea să-ţi punem următoarele întrebări: „Cu prilejul reînvierii, a cui soţie va fi ea din moment ce toţi aceşti fraţi au avut-o?”
174:3.2 (1900.2) Iisus, precum ţi asistenţa, ştia că aceşti saduchei nu erau sinceri când puneau întrebarea asta, căci era puţin probabil ca un astfel de caz să se producă realmente; în plus, obiceiul pentru fraţii unui mort dintre iudei să caute să-i zămislească nişte urmaşi devenise aproape literă moartă la iudeii din această epocă. Iisus a binevoit totuşi să răspundă la întrebarea lor insidioasă. El a zis: „Vă înşelaţi cu toţii punând astfel de întrebări pentru că voi nu cunoaşteţi nici Scripturile nici puterea vie a lui Dumnezeu. Voi ştiţi că fiii acestei lumi se pot căsători sau sunt daţi în căsătorie, dar voi nu păreţi să înţelegeţi că cei care, prin reînvierea celor drepţi, sunt socotiţi vrednici de a atinge lumile ce vor veni nu se căsătoresc şi nu sunt daţi în căsătorie. Aceia care fac experienţa reînvierii dintre morţi seamănă mai mult cu îngerii din ceruri; ei nu mor niciodată. Aceşti reînviaţi

sunt veşnic fiii lui Dumnezeu. Ei sunt copiii lumini reînviaţi în progresul vieţii veşnice. Chiar şi Părintele vostru Moise a înţeles asta, căci, în legătură cu experienţele sale de lângă tufişul aprins, el l-a auzit pe Tată spunând: 'Eu *sunt* Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isac şi Dumnezeul lui Iacob.' Astfel, cu Moise, eu proclam că Tatăl meu nu este Dumnezeul morţilor, ci acela al viilor. În el trăiţi cu toţii, vă reproduceţi şi vă posedaţi existenţa voastră de muritori.”

174:3.3 (1900.3) Când Iisus a terminat de răspuns acestor întrebări, saducheii s-au retras, şi unii dintre farisei au uitat atâta de ei încât erau gata să exclame: „Este adevărat, este adevărat, Maestre, ai răspuns bine acestor saduchei necredincioşi.” Saducheii n-au mai îndrăznit să pună alte întrebări lui Iisus, şi poporul s-a minunat de înţelepciunea învăţăturii sale.

174:3.4 (1900.4) Iisus nu l-a invocat decât la Moise în disputa lui cu saducheii, căci această sectă politico-religioasă nu recunoştea ca valabil decât aşa-zisa Carte a lui Moise. Ea nu admitea că învăţăturile profeţilor pot servi ca bază a dogmelor doctrinare. În răspunsul său, Maestrul a afirmat în mod pozitiv supravieţuirea creaturilor muritoare prin tehnica reînvierii, dar în nici un sens n-a menţionat cu aprobare credinţa fariseică în reînvierea corpului omenesc sub forma sa fizică. Iisus voia să sublinieze că Tatăl spusese: „Eu *sunt* Dumnezeul lui Avraam, al lui Isac şi al lui Iacob”, iar nu „Eu *eram* Dumnezeul lor”.

174:3.5 (1900.5) Saducheii se gândiseră să-l supună pe Iisus influenţei devastatoare a *ridicolului,* ştiind bine că orice persecuţie în public va crea cu siguranţă o reînnoire a simpatiei pentru el în mintea mulţimii.

4. Marea poruncă

174:4.1 (1901.1) Un alt grup de saduchei primise instrucţiuni să îi pună lui Iisus întrebări stânjenitoare despre îngeri, dar, după ce a văzut soarta camarazilor lui care încercaseră să-l prindă în cursă cu întrebări privitoare la reînviere, cei din grup au decis cu înţelepciune să tacă din gură; ei s-au retras fără a pune nici o întrebare; Scribii, fariseii, saducheii şi irodienii coalizaţi plănuiseră să umple toată ziua cu aceste întrebări stânjenitoare. Ei sperau astfel să discrediteze pe Iisus în faţa poporului, şi în acelaşi timp să împiedice cu eficacitate ca el să mai aibă timp pentru propovăduirea învăţăturilor lui perturbatoare.
174:4.2 (1901.2) Un grup de farisei a ieşit apoi înainte pentru a-l hărţui cu întrebări. Purtătorul lui de cuvânt i-a făcut un semn lui Iisus şi i-a spus: „Maestre, eu sunt avocat, şi aş vrea să te întreb care este, după părerea ta, cea mai mare poruncă?" Iisus a răspuns: Nu există decât o singură poruncă, care este cea mai mare dintre toate şi care porunceşte: 'Ascultă, o, Israele, Domnul nostru Dumnezeu; Domnul este unul; tu îl vei iubi pe Domnul tău Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată forţa ta.' Aceasta este prima şi cea mai mare poruncă. Şi cea de-a doua îi este asemănătoare; în adevăr, ea decurge din prima şi porunceşte: 'Să îl iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.' Nu este nici una mai mare decât aceea; de cele două porunci depinde toată legea şi profeţii."
174:4.3 (1901.3) Băgând de nu numai că răspunsul lui Iisus era conform cu conceptul cel mai elevat al religiei iudaice, dar şi că el răspunsese cu înţelepciune în vederea mulţimii adunate, omul legii s-a

gândit ca mai bine ar da dovadă de curaj lăudând făţiş răspunsul Maestrului. Prin urmare, a zis: „În adevăr, Maestre, Tu ai zis, pe bună dreptate, că Dumnezeu este unul, că nu mai există altul în afară de el, că prima şi marea poruncă constă în a iubi din toată inima noastră, cu toată inteligenţa noastră şi cu toată forţa noastră, şi totodată ca trebuie să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Noi suntem de acord că această poruncă are mai multă importanţă decât toate ofrandele arse şi decât toate sacrificiile.” Când juristul a răspuns astfel cu prudenţă, Iisus şi-a coborât privirea către el: Prietene, bag de seamă că tu nu eşti departe de împărăţia lui Dumnezeu.”

174:4.4 (1901.4) Iisus vorbea adevărul când a făcut aluzie la acest învăţat al legii, s-a dus în tabăra Maestrului de lângă Gheţimani, şi-a mărturisit credinţa în evanghelia împărăţiei şi a fost botezat de Iosia, unul dintre discipolii lui Abner.

174:4.5 (1901.5) Două sau trei alte grupuri de scribi şi de farisei erau prezente cu intenţia de a pune întrebări, dar au fost fie foarte dezarmate de răspunsul omului legii, fie descurajaţi de înfrângerea tuturor celor care încercaseră să-l prindă în cursă. După aceea nimeni n-a mai încercat să-i pună întrebări în public.

174:4.6 (1901.6) Văzând că nu fusese ridicată nici o întrebare şi că se apropia ora de amiază, Iisus nu şi-a reluat învăţătura, dar s-a mulţumit să pună la rândul lui o întrebare fariseilor şi asociaţilor lor. A zis: „Din moment ce nu mai ridicaţi nici o întrebare, aş vrea să vă pun eu una. Ce credeţi voi despre Eliberator? Adică, al cui fiu este el?” După o scurtă pauză, unul dintre scribi a răspuns: „Mesia este fiul lui David.” Or, Iisus ştia că existau numeroase discuţii, chiar şi printre

discipolii săi, asupra punctului de a şti dacă el era sau nu fiul lui David. El a pus atunci o nouă întrebare: „Dacă eliberatorul este într-adevăr fiul lui David, cum se face că, în psalmul pe care voi îl atribuiţi lui, David, vorbind conform spiritului său, a zis: 'Domnul a zis stăpânului meu: Aşează-te în dreapta mea până ce am să-i fac pe duşmanii tăi să îţi servească drept scăunel pentru picioarele tale. Dacă David îl numeşte Domn, cum se poate ca să fie fiul lui?" Conducătorii, scribii şi mai-marii preoţilor n-au dat nici un răspuns la întrebarea aceasta, dar s-au abţinut şi de la a-i mai pune cumva alte întrebări ca să încerce a-l încurca pe Iisus. De fapt, el n-a răspuns niciodată la întrebarea pe care le-o pusese el, dar, după moartea Maestrului, ei au încercat să eludeze dificultatea schimbând interpretării acestui psalm astfel încât el să se refere la Avraam în loc de Mesia. Alţii au căutat să scape de dilemă negând că David a fost autorul acestui psalm zis mesianic.

174:4.7 (1902.1) Cu câteva momente mai înainte, fariseii se bucuraseră de maniera în care saducheii fuseseră reduşi la tăcere de către Maestru. Acum saducheii erau cei care găseau plăcere în eşecul fariseilor, dar această rivalitate nu era decât momentană. Ei au uitat rapid de punctele de vedere divergente, pe care le susţineau de multă vreme, în efortul lor comun de a pune capăt învăţăturilor ţi acţiunilor lui Iisus. Dar, pe durata tuturor acestor experienţe, poporul de rând s-a bucurat să-l audă.

5. Grecii căutători

174:5.1 (1902.2) Către amiază, în vreme ce Filip cumpăra alimente pentru noua tabără pe care o ridica în ziua aceea lângă Gheţimani, el a fost acostat de o delegaţie de străini, un grup de credincioşi greci din Alexandria, din Atena şi din Roma. Purtătorul lor de cuvânt i-a zis apostolului: „Ne-ai fost indicat de către oamenii care te cunosc; aşadar, noi am venit pentru a-ţi cere să-l vedem pe Iisus, Maestrul tău.” Filip a fost luat pe nepregătite de o astfel de întâlnire, în piaţă, cu aceşti eminenţi investigatori greci şi gentili. Or, Iisus recomandase explicit celor doisprezece să nu practice nici o propovăduire în public în timpul săptămânii pascale. Filip a fost deci un pic stingher în legătură cu maniera de a rezolva treaba aceasta. La fel de mult îl derutase şi faptul că oamenii aceştia erau gentili străini. Dacă ar fi fost iudei, sau gentili care să fi locuit prin împrejurimi, el n-ar fi şovăit atâta. Filip s-a oprit la soluţia care consta în a le cere grecilor să aştepte pe loc. Pe când se îndepărta repede de acolo, grecii au presupus că se ducea după Iisus, dar în realitate Filip s-a grăbit să ajungă la Iosif, unde ştia că îşi luau masa Andrei şi ceilalţi apostoli. L-a chemat pe Andrei, i-a explicat motivul venirii sale, apoi s-a reîntors cu Andrei la grecii care îl aşteptau.
174:5.2 (1902.3) După ce aproape că terminase de cumpărat proviziile, Filip a revenit cu Andrei şi cu grecii la Iosif, unde i-a primit Iisus. Ei s-au aşezat alături de el, în vreme ce acesta vorbea cu apostolii şi cu un anumit număr de discipoli eminenţi reuniţi la prânzul acesta. Iisus a zis:

174:5.3 (1902.4) ”Tatăl meu m-a trimis în această lume pentru a revela bunăvoinţa sa plină de iubire copiilor oamenilor, dar primii către care m-am îndreptat au refuzat să mă primească. În adevăr, mulţi dintre

voi au crezut pentru ei înşişi în evanghelia mea, dar copiii lui Avraam şi conducătorii lor sunt pe punctul de a mă respinge; făcând aceasta, ei îl vor respinge pe cel care m-a trimis. Eu am proclamat cu mărinimie evanghelia salvării acestui popor; eu i-am vorbit de filiaţia însoţită de bucurie, de libertatea şi de viaţa mai bogată în spirit. Tatăl meu a înfăptuit multe lucrări minunate printre aceşti fii ai oamenilor paralizaţi de frică. Pe bună dreptate profetul Isaia s-a referit la poporul său scriind: ‚Doamne, cine a crezut în învăţăturile noastre? Şi cui i-a fost el revelat?' În adevăr, conducătorii poporului meu s-au făcut cu bună ştiinţă orbi pentru a nu vedea şi şi-au împietrit inima de frica de a crede şi de a fi salvaţi. De-a lungul tuturor acestor ani, eu am căutat săi vindec de lipsa lor credinţă, astfel încât ei să primească salvarea eternă a Tatălui. Eu ştiu că nu toţi mi-au scăpat; Unii dintre voi au crezut cu adevărat în mesajul meu. Se aflǎ, în această sală, peste douăzeci de oameni care au fost membri ai sinedriului sau care au ocupat poziţii înalte în consiliile naţiunii lor, deşi unii dintre ei nu îndrăznesc încă să mărturisească deschis adevărul. De teama ca nu cumva să fie expulzaţi din sinagogă. Unii dintre voi sunt tentaţi să prefere gloria oamenilor gloriei lui Dumnezeu. Însă eu sunt nevoit să dau dovadă de mare răbdare, căci mă tem pentru siguranţa şi fidelitatea unora, chiar şi dintre cei care m-au însoţit de atâta vreme şi au trăit atâta de aproape de mine.

174:5.4 (1903.1) ”Eu bag de seamă că, în această sală de banchet, iudeii şi gentilii se găsesc în număr aproape egal. Eu m-ă adresez vouă ca primului şi ultimului grup de felul acesta pe care îl pot instrui cu privire la treburile împărăţiei înainte de a mă reîntoarce la Tată. „

174:5.5 (1903.2) Grecii aceştia urmaseră în cele din urmă cu fidelitate învăţăturile lui Iisus de la templu. Luni seara, ei avuseseră, la Nicodim, o întrevedere care durase aproape până în zori, şi trei dintre ei se hotărâseră să intre în regat.

174:5.6 (1903.3) În vreme ce Iisus stătea acolo între ei, el a băgat de seamă că lua sfârşit o epocă spirituală şi începea alta. Îndreptându-şi atenţia către greci, Maestrul a zis:

174:5.7 (1903.4) ”Oricine crede în această evanghelie crede nu numai în mine, dar şi în Cel care m-a trimis. Când mă priviţi, voi nu îl vedeţi numai pe Fiul Omului, dar şi pe Acela care m-a trimis. Eu sunt lumina lumii, şi cine va crede în învăţătura mea nu va mai rămâne în întuneric. Dacă voi ceilalţi, gentilii, vreţi să mă ascultaţi, veţi primi cuvântul vieţii şi veţi intra de îndată în fericita libertate a adevărului filiaţiei cu Dumnezeu. Dacă compatrioţii mei, iudeii, decid să mă respingă şi să refuze învăţăturile mele, eu nu mă voi pune în poziţia de a-i judeca, pentru că eu nu am venit în lume ca să judec lumea aceasta, ci pentru a-i oferi salvarea. Cu toate acestea, cei care mă resping şi refuză să primească învăţătura mea vor fi aduşi la judecată, la timpul cuvenit, de către Tatăl meu şi de către aceia pe care i-a desemnat el pentru a-i judeca pe cei care resping darul îndurării şi al adevărurilor salvării. Amintiţi-vă toţi că eu nu vorbesc de la mine, ci că am proclamat cu fidelitate ceea ce mi-a poruncit Tatăl meu să le revelez copiilor oamenilor. Şi aceste cuvinte pe care Tatăl mi-a poruncit să le proclam lumii sunt cuvinte de adevăr divin, de îndurare veşnică şi de viaţă eternă.

174:5.8 (1903.5) ”Dar eu le declar atât iudeilor, cât şi gentililor, că aproape a venit ceasul în care Fiul Omului va fi slăvit. Voi ştiţi bine

că un bob de grâu rămâne izolat, daca nu cade pe pământ şi nu moare; însă, dacă moare într-un pământ bun, el revine la viaţă şi dă multe roade. Cine ţine în mod egoist la viaţa sa riscă să o piardă; dar cine este dispus să-şi sacrifice viaţa pentru mine şi pentru evanghelie se va bucura de o existenţă mai bogată pe pământ, şi în cer se va bucura de viaţa veşnică. Dacă vreţi sincer să mă urmaţi, chiar şi după ce mă voi fi întors la Tatăl meu, atunci voi veţi deveni discipolii mei şi fidelii servitori ai semenilor voştri.

174:5.9 (1903.6) ”Eu ştiu că ceasul meu se apropie, şi sunt tulburat. Eu îmi dau seama că poporul meu a decis să refuze împărăţia, dar eu mă bucur de a-i primi pe gentilii prezenţi aici, care caută adevărul şi se interesează de căile luminii. Eu am totuşi inima întristată gândindu-mă la poporul meu, şi sufletul meu este tulburat de ceea ce are să mi se întâmple neabătut. Ce voi zice eu când privesc înainte la zilele care vin şi desluşesc ce soartă mă aşteaptă? Să zic: Tată, cruţă-mă în ceasul acesta cumplit? Nu! Căci chiar cu această intenţie am venit eu în lumea aceasta şi am rămas până în ceasul acesta. Eu voi zice mai degrabă aceasta, rugându-mă pentru ca voi să vă alăturaţi mie: Tată, slăvit fie numele tău, şi facă-se voia ta.”

174:5.10 (1904.1) Când Iisus a vorbit astfel, Ajustorul Personalizat, care sălăşluise în el înainte de botezarea sa, a apărut în faţa lui, şi Iisus a făcut o pauză pe care asistenţa a remarcat-o. Ajustorul, care era acum un spirit puternic şi care îl reprezenta pe Tatăl său, i-a zis lui Iisus din Nazareth: „Am slăvit deja de multe ori numele meu în efuziunile tale, şi îl voi mai slăvi o dată.”

174:5.11 (1904.2) Iudeii şi gentilii care asistau n-au auzit nici o voce, dar n-au putut să nu remarce faptul că Iisus se întrerupsese din discursul

său în timp ce îi parvenea un mesaj din vreun fel de sursă supraumană. Fiecare dintre ei i-a zis celui de alături: „Iisus a vorbit cu un înger.”

174:5.12 (1904.3) Apoi Iisus a reluat cuvântul zicând: Toate acestea nu s-au întâmplat de dragul meu, ci de dragul vostru. Eu ştiu cu certitudine că Tatăl meu mă va primi şi va accepta misiunea mea în favoarea voastră, dar este necesar ca voi să fiţi încurajaţi şi pregătiţi pentru dura încercare care este iminentă. Îngăduiţi-mi să vă asigur că victoria va încununa până la urmă eforturile noastre de iluminare a lumii şi de eliberare a umanităţii. Vechea ordine de lucruri se prezintă ea înseşi în faţa judecăţii. L-am doborât pe Prinţul acestei lumi şi toţi oamenii au să devină liberi prin lumina spiritului pe care îl voi răspândi peste toată carnea după ascensiunea mea alături de Tatăl care este în ceruri.

174:5.13 (1904.4) ”Acum, eu vă declar că, dacă sunt înălţat pe pământ şi în viaţa voastră, eu îi voi atrage pe toţi oamenii la mine şi în comunitatea Tatălui meu. Voi aţi crezut că Eliberatorul va rămâne pentru totdeauna pe pământ, dar eu vă zic că Fiul Omului are să fie respins de oameni şi că se va întoarce alături de Tată. Eu nu voi mai rămâne multă vreme cu voi; lumina vie nu va mai rămâne decât puţin timp alături de această generaţie întunecată. Mergeţi cât timp aveţi această lumină, pentru ca întunericul şi confuzia care sunt iminente să nu vă surprindă. Cel care merge prin întuneric nu ştie unde merge; dar, dacă alegeţi să mergeţi în lumină, atunci voi veţi deveni cu toţii, în adevăr, fiii lui Dumnezeu eliberaţi. Şi, acum, însoţiţi-mă cu toţii la templu unde trebuie să mă reîntorc pentru a-mi spune cuvintele mele

de adio mai marilor preoţilor, scribilor, fariseilor, saducheilor, irodienilor şi conducătorilor întunecaţi ai Israelului.”

174:5.14 (1904.5) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a pus în fruntea unui grup şi şi-a apucat-o înapoi pe calea spre templu, pe străzile înguste ale Ierusalimului. Cei din grup tocmai auziseră pe Maestru spunând că aceasta va fi discursul său de adio în templu, şi l-au urmat în tăcere, meditând profund.

Cartea Urantia

Capitolul 175

Ultimul discurs de la templu

175:0.1 (1905.1) ÎN ACEASTĂ după-amiază de marţi, după ora două, Iisus a ajuns la templu în compania a unsprezece apostoli, a lui Iosif din Arimatia, a treizeci de greci şi a altor câţiva discipoli, şi a început să rostească ultimul său discurs în curţile sacrului edificiu. Acest discurs constituia ultimul lui apel către poporul iudeu şi acuzarea finală împotriva îndârjiţilor duşmani care căutau să-l, nimicească - scribii, fariseii, saducheii şi principalii conducători ai Israelului. În timpul dimineţii, diversele lor grupuri au avut ocazia de a-i pune întrebări lui Iisus; în cursul acestei după-amieze nu i-a mai pus nimeni nici o întrebare.

175:0.2 (1905.2) Paragraph 175:0.2 is missing.

1. Discursul

175:1.1 (1905.3) ”Eu am fost cu voi timp îndelungat, am bătut ţara în lung şi-n lat, proclamând iubirea lui Dumnezeu pentru copiii oamenilor. Numeroşi sunt cei care au văzu lumina zilei şi care au intrat, prin credinţă, în împărăţia cerurilor. În legătură cu aceste învăţături şi cu aceste predici, Tatăl a înfăptuit multe lucrări minunate, mergând până la a învia morţii. Mulţi dintre cei bolnavi şi năpăstuiţi au fost vindecaţi pentru că aveau credinţă. Dar toate aceste proclamaţii ale adevărului şi ale aceste vindecări de boli n-au deschis ochii celor care au refuzat să vadă lumina, a celor care au decis să respingă această evanghelie a împărăţiei.

175:1.2 (1905.4) ”În toate aceste moduri, compatibile cu îndeplinirea voii Tatălui meu, apostolii mei şi cu mine am făcut tot posibilul pentru a trăi în pace cu fraţii noştri, pentru a ne conforma exigenţelor rezonabile ale legilor lui Moise şi ale legilor Israelului. Noi am căutat constant pacea, dar conducătorii Israelului n-au vrut-o. Respingând adevărul lui Dumnezeu şi al luminii cerului, ei se pun de o parte cu greşeala şi cu întunericul, între viaţă şi moarte, între adevăr şi greşeală.

175:1.3 (1905.5) ”Mulţi dintre voi nu au crezut în învăţăturile mele şi au intrat deja în bucuria şi în libertatea conştiinţei filiaţiei lor cu Dumnezeu. Voi mi-aţi fost martori că eu am oferit această filiaţie cu Dumnezeu întregii naţiuni iudee, chiar şi celor care caută acum să mă distrugă. Chiar şi acum Tatăl meu încă îi va mai primi pe aceşti învăţători orbiţi şi pe aceşti conducători ipocriţi, numai să voiască ei

să se întoarcă către el şi să accepte mărinimia sa. Încă nici acum nu este prea târziu pentru ca acest popor să primească cuvântul cerului şi să întâmpine favorabil pe Fiul Omului.

175:1.4 (1906.1) ”Tatăl meu a tratat multă vreme pe poporul acesta cu îngăduinţă. Generaţii de-a rândul, noi ne-am trimis profeţii ca să îi propovăduiască şi să îl avertizeze şi, generaţie după generaţie, ei au fost omorâţi de aceşti învăţători veniţi din cer. Şi, acum, marii voştri preoţi îndârjiţi şi conducătorii voştri înverşunaţi continuă să facă exact acelaşi lucru. Tot aşa cum Irod a provocat moartea lui Ioan Botezătorul, voi vă pregătiţi acum să îl omorâţi pe Fiul Omului.

175:1.5 (1906.2) ”Cât timp există o şansă pentru ca aceşti iudei să se întoarcă către Tatăl şi să caute salvarea, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isac şi al lui Iacob îşi va ţine mâna mărinimoasă întinsă către voi; însă, odată ce vă veţi fi umplut cupa voastră de nerăbdare şi odată ce veţi fi respins definitiv îndurarea Tatălui meu, această naţiune va fi lăsată de una singură şi va ajunge repede la un sfârşit prea puţin glorios. Acest popor era chemat ca să devină lumina lumii, ca să proclame gloria spirituală a unei rase cunoscătoare de Dumnezeu. Dar voi v-aţi îndepărtat atât de mult de înfăptuirea privilegiilor voastre divine pe care mai marii voştri sunt pe cale să comită suprema nebunie a tuturor timpurilor, în sensul că ei sunt pe punctul de a respinge definitiv darul lui Dumnezeu tuturor oamenilor şi pentru toate epocile - revelaţia iubirii Tatălui care este în ceruri pentru toate creaturile sale pământeşti.

175:1.6 (1906.3) ”Şi, odată ce veţi fi respins această revelaţie a lui Dumnezeu oamenilor, împărăţia lui Dumnezeu va fi dat altor popoare, celor care îl vor primi cu bucurie şi cu fericire. În numele Tatălui care

m-a trimis eu vă avertizez solemn că voi sunteţi pe cale de a vă pierde poziţia în lume ca popor purtător al drapelului adevărului etern şi ca păzitori ai legii divine. Eu vă ofer acum ultima voastră şansă de a ieşi în faţă şi a vă căi, pentru a vă arăta intenţia voastră de a-l căuta pe Dumnezeu din toată inima voastră şi de a intra, ca mici copii şi printr-o credinţă sinceră, în siguranţa şi în salvarea împărăţiei cerurilor.

175:1.7 (1906.4) ”Tatăl meu a trudit multă vreme pentru salvarea voastră, iar eu am coborât pentru a vă arăta personal calea. Mulţi dintre iudei, dintre samariteni şi chiar şi dintre gentili, au crezut în evanghelia împărăţiei; dar cei care ar fi trebuit să fie primii care să înainteze pentru a accepta lumina cerului au refuzat cu încăpăţânare să creadă în revelaţia adevărului lui Dumnezeu - Dumnezeul revelat în om şi omul revelat în Dumnezeu.

175:1.8 (1906.5) ”În această după-amiază, apostolii mei stau în faţa voastră în tăcere, dar voi veţi auzi curând glasul lor rostind chemarea la salvare şi îndemnul de a se uni în împărăţia cerească ca fii ai Dumnezeului viu. Şi, acum îi iau de martori pe discipolii lui şi pe credincioşii în evanghelia împărăţiei, precum şi pe mesagerii invizibili care sunt alături de ei, că eu am oferit o dată mai mult, Israelului şi conducătorilor lui eliberarea şi salvarea. Dar voi constataţi toţi că îndurarea Tatălui este dispreţuită şi că mesagerii adevărului sunt respinşi. Eu vă amintesc totuşi că scribii şi fariseii încă mai ocupă tronul lui Moise; în consecinţă, şi până când Cei Preaînalţi care guvernează în regatele oamenilor au izgonit în cele din urmă această naţiune şi au distrus locul în care sunt mai-marii ei, eu vă sfătuiesc să cooperaţi cu aceşti străbuni ai Israelului. Nu este necesar ca voi să participaţi la planurile lor de distrugere a Fiului

Omului, însă, în tot ceea ce priveşte pacea Israelului, supuneţi-vă lor. În toate aceste chestiuni faceţi ceea ce vi se cere şi respectaţi esenţialul legii, dar nu imitaţi faptele lor rele. Amintiţi-vă că păcatul acestor conducători este acela de a spune ceea ce este bine şi a nu-l face. Voi ştiţi bine că aceşti conducătorii pun pe umerii voştri poveri mari, greu de purtat, şi care nu ridică nici măcar un deget pentru a vă uşura de ele vreun pic. Ei v-au asuprit prin ceremonii şi v-au făcut sclavi prin tradiţii.

175:1.9 (1907.1) ”În plus, aceşti conducători egocentrici găsesc o mare plăcere în a face lucrările lor bune în aşa fel încât să fie văzuţi de oameni. Ei fac tot mai multă paradă de evlavie şi îşi lăţesc manşeta veşmintelor lor oficiale. Ei caută locurile de onoare la ospeţe şi îşi pretind locurile de onoare în sinagogi. Ei râvnesc la saluturi elogioase în locurile publice şi doresc ca toţi oamenii să-i numească rabini. Şi, în timp ce caută să fie astfel onoraţi de oameni, ei pun stăpânire pe casele văduvelor şi trag foloase de pe urma slujbelor de la templu. Aceşti ipocriţi se prefac a rosti rugăciuni lungi în public şi a da pomeni pentru a atrage atenţia concetăţenilor lor.

175:1.10 (1907.2) ”Trebuie să îi onoraţi pe conducătorii voştri şi să îi respectaţi pe învăţătorii voştri, dar n-ar trebui să-i daţi nici unui om numele de Tată cu sensul lui spiritual, căci unul singur este Tatăl vostru şi acesta este Dumnezeu. Nu căutaţi nici să domniţi peste fraţii voştri în regat. Amintiţi-vă ceea ce v-am învăţat: cel care vrea să fie cel mai mare dintre voi trebui să se facă servitorul tuturor. Dacă pretindeţi să vă înălţaţi înaintea lui Dumnezeu, voi veţi fi cu siguranţă coborâţi, dar acela care se smereşte sincer va fi în mod sigur înălţat. În viaţa voastră zilnică nu căutaţi propria voastră slăvire, ci slava lui

Dumnezeu. Subordonaţi-vă cu inteligenţă voinţa celei a Tatăl care este în ceruri.

175:1.11 (1907.3) ”Nu răstălmăciţi de cuvintele mele. Eu nu port pizmă mai marilor preoţilor şi conducătorilor care, chiar în acest moment, caută să mă distrugă; eu nu le vreau răul scribilor şi fariseilor care resping învăţăturile mele. Eu ştiu că mulţi dintre voi cred în taină, şi îşi vor mărturisi deschis loialitatea faţă de regat atunci când îmi va suna ceasul. Dar cum se vor justifica rabinii voştri, din moment ce ei pretind că vorbesc cu Dumnezeu, şi apoi îl resping şi îl omoară pe acela care vine să reveleze lumilor Tatăl?

175:1.12 (1907.4) ”Nenorocire vouă, scribi şi farisei prefăcuţi! Voi aţi vrea ca să închideţi porţile împărăţiei cerurilor oamenilor sinceri care nu sunt deprinşi cu căile învăţăturilor voastre. Voi refuzaţi să intraţi în regat şi, în acelaşi timp, faceţi tot posibilul ca să-i împiedicaţi şi pe alţii să intre acolo. Voi staţi cu spatele la porţile salvării., şi luptaţi împotriva tuturor care vor să le treacă.

175:1.13 (1907.5) ”Nenorocire vouă, scribi şi farisei ipocriţi ce sunteţi! Căci, în adevăr, voi veţi străbate pământul şi marea pentru a face un prozelit şi, când aţi reuşit, voi nu sunteţi satisfăcuţi până nu l-aţi făcut de două ori mai rău decât era ca copil al păgânilor.

175:1.14 (1907.6) ”Nenorocire vouă, capi de preoţi şi conducători, care puneţi stăpânire pe bunurile celor săraci care pretindeţi impozite grelele celor care ar vrea să-l servească pe Dumnezeu aşa cum cred ei că a poruncit Moise.! Voi, care refuzaţi să daţi dovadă de mărinimie, cum de puteţi să mai speraţi la lumea ce va veni?

175:1.15 (1907.7) ”Nenorocire vouă, falşi învăţători şi îndrumători orbi! La ce te poţi aştepta de la o naţiune cât timp orbii îi călăuzesc pe

orbi?
175:1.16 (1907.8) ”Nenorocire vouă, care vă prefaceţi că faceţi legământ! Voi sunteţi trişori, căci voi propovăduiţi că un om poate să se jure pe templu şi să îşi încalce jurământul, dar oricine a jurat pe aurul templului trebuie să rămână legat de jurământul lui. Voi sunteţi cu toţi stupizi şi orbiţi; nu sunteţi nici măcar logici în necinstea voastră, căci cine este cel mai mare, aurul, sau templul care se presupune a fi sfinţit aurul? Voi mai propovăduiţi şi că, dacă un om jură pe un altar, aceasta nu înseamnă nimic, dar că, dacă el jură pe darul care este pe altar, atunci este ţinut ca datornic. Acolo iarăşi, voi sunteţi orbi la adevăr, căci cine este cel mai mare, darul sau altarul care a sfinţit darul? Cum puteţi voi să justificaţi o asemenea ipocrizie şi necinste în faţa Dumnezeului cerurilor?
175:1.17 (1908.1) ”Nenorocire vouă, scribi, farisei şi ipocriţi, căci, pe dinafară, voi curăţaţi cu scrupulozitate cupa şi farfuria, dar lăsaţi înăuntru murdăria extorcărilor, a exceselor şi a înşelăciunilor. Voi sunteţi orbi din punct de vedere spiritual. Nu recunoaşteţi voi cu cât este mai bine să se cureţe interiorul cupei, şi, atunci, ceea ce se varsă peste marginile ei va curăţa automat exteriorul ei? Oameni perfizi şi nemernici, voi săvârşiţi fapte străine religiei voastre pentru a vă conforma literalmente interpretării legii lui Moise, în vreme ce sufletele voastre coclesc în nelegiuire şi sunt pline de intenţii murdare.
175:1.18 (1908.2) ”Nenorocire vouă tuturor, care respingeţi adevărul şi refuzaţi îndurarea! Mulţi dintre voi seamănă cu mormintele albite ale căror exterior pare magnific, dar al căror interior este plin de oseminte şi de tot felul de tot felul de mizerii. Iată cum, voi care respingeţi cu

bună ştiinţă călăuzirea lui Dumnezeu, voi le păreţi, din afară, oamenilor, ca nişte sfinţi şi drepţi, dar, în interior, inima voastră este plină de nedreptate şi de ipocrizie.

175:1.19 (1908.3) ”Nenorocire vouă, falşi îndrumători ai unei naţiuni! Aţi ridicat acolo jos un monument profeţilor martirizaţi odinioară, în vreme ce încercaţi să-l distrugeţi pe acela despre care vorbeau ei. Voi împodobiţi mormintele celor drepţi, şi vă închipuiţi că dacă aţi fi trăit pe vremea părinţilor voştri, nu i-aţi fi omorât pe profeţi; şi apoi, odată cu profesarea acestei idei fariseice, voi vă pregătiţi să-l asasinaţi pe cel de care au vorbit profeţii, Fiul Omului. În măsura în care faceţi aceste lucruri, voi depuneţi mărturie contra voastră că sunteţi fiii perfizi ai celor care i-au ucis pe profeţi. Continuaţi deci, şi umpleţi până la refuz cupa condamnării voastre.

175:1.20 (1908.4) ”Nenorocire vouă, copii ai răului! Pe bună dreptate va numit Ioan rasă de vipere, iar eu vă întreb cum puteţi voi să scăpaţi de judecata pe care Ioan a pronunţat-o împotriva voastră?

175:1.21 (1908.5) ”Dar, până şi acum, în numele Tatălui, eu vă ofer îndurare şi iertare. Chiar şi acum eu vă întind mâna prietenească a comuniunii veşnice. Tatăl meu vi i-a trimis pe înţelepţi şi pe profeţi; pe unii i-aţi persecutat, iar pe alţii i-aţi omorât. Atunci, a apărut Ioan, proclamând venirea Fiului Omului, iar voi l-aţi omorât, după ce mulţi au crezut în învăţătura lui. Şi acum, vă pregătiţi din nou să vărsaţi sânge nevinovat. Nu înţelegeţi oare că va veni cândva o cumplită zi de încheiere a socotelilor în care Judecătorul întregului pământ va cere poporului său explicaţii privitoare la maniera în care ei i-au respins, i-au persecutat şi i-au omorât pe aceşti mesageri ai cerului? Nu înţelegeţi voi că va trebui să daţi seamă de tot acest sânge de

oameni drepţi, de la primul profet omorât până în epoca lui Zaharia, care a fost asasinat între sanctuar şi altar_ dacă voi perseveraţi pe căile voastre rele, această dare de seamă ar putea fi pretinsă chiar şi prezentei generaţii.

175:1.22 (1908.6) ”O, Ierusalime şi copii ai lui Avraam, voi cei care aţi dat cu pietre în profeţi şi i-aţi omorât pe învăţătorii ce v-au fost trimişi, chiar şi acum eu aş vrea să îi adun pe copiii voştri aşa cum o cloşcă îşi adună puii sub aripile ei, dar voi nu vreţi asta!

175:1.23 (1908.7) ”Şi, acum, îmi iau aşadar rămas bun de la voi. Voi aţi auzit mesajul meu şi aţi luat decizia. Cei care au crezut în evanghelia mea sunt deja în siguranţă în împărăţia lui Dumnezeu.

175:1.24 (1908.8) ”Vouă, celor car aţi ales să respingeţi darul lui D, vă zic că nu mă veţi mai vedea propovăduind în templu. Lucrarea mea pentru voi este înfăptuită. Iată, eu ies acum cu copiii mei, şi casa voastră vă este lăsată în paragină.”

175:1.25 (1908.9) Şi Maestrul a făcut atunci semn discipolilor să părăsească templul.

2. Statutul individual al Iudeilor

175:2.1 (1909.1) Faptul că conducătorii spirituali şi învăţătorii religioşi ai naţiunii iudaice au respins odinioară învăţăturile lui Iisus, şi au conspirat la provocarea crudei sale morţi, n-a afectat cu nimic statutului individual al unui iudeu în poziţia lui vizavi de Dumnezeu. Aceste evenimente n-ar trebui să-i incite pe discipolii mărturisiţi ai lui Christos să aibă prejudecăţi contra iudeilor în calitate de tovarăşi

muritori. Iudeii, ca naţiune şi ca grup socio-politic, au plătit din plin preţul teribil de a-l fi respins pe Prinţul Păcii. Este mult de când au încetat să mai fie purtătorii de torţă spirituali ai adevărului divin pe lângă rasele umanităţii. Însă aceasta nu constituie o raţiune valabilă pentru a-i face să sufere pe urmaşii individuali ai acestor iudei de odinioară persecuţiile pe care li le-au pricinuit unii dintre pretinşii discipoli intoleranţi, indignaţi şi sectari ai lui Iisus din Nazareth, care era el însuţi un Iudeu din naştere.

175:2.2 (1909.2) Această vrajbă şi aceste persecuţii nesocotite şi contrare modelului cristic contra iudeilor contemporani s-au de terminat multe ori prin suferinţele şi prin moartea vreunui iudeu nevinovat şi inofensiv ai cărui strămoşi, în vremea lui Iisus, acceptaseră sincer evanghelia apoi au murit cu stoicism pentru adevărul în care ei credeau din toată inima. Un fior de groază trece prin fiinţele celeste atunci când ele observă pe aşa-zişii discipoli ai lui Iisus găsind plăcere în a persecuta, a hărţui şi chiar şi a asasina pe descendenţii actuali ai lui Petru, ai lui Filip, ai lui Matei şi ai altor iudei palestinieni care şi-au dat într-un chip atât de glorios viaţa ca primi martiri ai evangheliei împărăţiei cerurilor.

175:2.3 (1909.3) Cât este de stupid şi de crud să faci să sufere copii nevinovaţi pentru păcatele străbunilor lor, greşeli pe care ei le ignoră în întregime şi de care nu pot în nici un fel răspunzători! Şi aceste fapte rele s-au săvârşit în numele celui care i-a învăţat pe discipolii lui să îi iubească chiar şi pe duşmanii lor! În prezenta poveste a vieţii lui Iisus, era necesar să se descrie maniera în care unii dintre compatrioţii iudei l-au respins şi au conspirat pentru a provoca moartea sa infamantă. Dar noi îi avertizăm pe toţi cititorii prezentei naraţiuni că

prezentarea acestei povestiri istorice nu justifică în nici un fel ura injustă şi atitudinea mentală inechitabilă pe care atâţia creştini mărturisiţi au menţinut-o de-a lungul secolelor contra indivizilor iudei. Trebuie ca credincioşii în regat, cei doisprezece care urmează învăţăturile lui Iisus să înceteze să-l mai maltrateze pe Iudeu ca individ considerându-l capabil să-l respingă şi să-l răstignească. Tatăl şi fiul creator n-au încetat niciodată să-i iubească pe iudei. Dumnezeu nu face deosebire şi salvarea le este destinată atât iudeilor cât şi gentililor.

3. Reuniunea decisivă a sinedriului

175:3.1 (1909.4) Reuniunea decisiva a Sinedriului a fost convocată pentru această seară de marţi la ora 8. Cu multe ocazii anterioare aceasta curte suprema a naţiunii iudaice îl condamnase pe Iisus in mod oficios la moarte. Acest corp august de guvernanţi de multe ori hotărâse sa pună capăt lucrării lui, dar niciodată până atunci nu reuşiseră să-l aresteze şi să-i provoace moartea cu orice preţ. Cu puţin înainte de marţi 30, Sinedriul aşa cum era constituit atunci, a votat oficial în *unanimitate* să-i aplice pedeapsa lui Iisus şi Lazăr. Acesta a fost răspunsul la ultimul apel al Maestrului la conducătorii iudei, apel pe care îl făcuse în templu cu numai câteva ore mai înainte. Acest răspuns reprezenta reacţia lor de amar resentiment faţă de Iisus pentru ultima şi viguroasa lui acuzaţie contra şefilor religioşi şi contra fariseilor şi saducheilor îndârjiţi în păcat. Condamnarea la moarte a Fiului lui Dumnezeu (chiar înainte de judecarea sa) a fost replica

Sinedriului la ultima ofertă de milostenie cerească, ofertă întinsă naţiunii ca atare.

175:3.2 (1910.1) Pornind din momentul acela, iudeii au fost lăsaţi de unii singuri pe durata scurtei perioadă de viaţă naţională care le rămânea de trăit, şi pe care au terminat-o în conformitate cu statutul lor pur uman printre naţiunile Urantiei. Israelul îl repudiase pe fiul lui Dumnezeu care făcuse o alianţă cu Avraam. Planul destinat să facă din copii lui Avraam purtătorii de torţă ai adevărului în lume se năruise. Alianţa divină fusese abrogată, şi sfârşitul naţiunii ebraice se apropia rapid.

175:3.3 (1910.2) Agenţii Sinedriului au primit mandat pentru a-l aresta pe Iisus devreme în dimineaţa zilei următoare, dar cu ordinul de a nu pune mâna pe el în public. Ei trebuiau să aranjeze să-l aresteze în secret, de preferinţă pe neaşteptate, şi noaptea. Înţelegând că el nu va mai reveni să propovăduiască la templu în ziua aceea (miercuri), conducătorii au ordonat agenţilor Sinedriului „de a-l aduce pe Iisus în faţa înaltei curţi iudee, joi, cu puţin înainte de miezul nopţii."

4. Situaţia la Ierusalim

175:4.1 (1910.3) La sfârşitul celui din urmă discurs al lui Iisus, apostolii au fost lăsaţi încă o dată în confuzie şi în consternare. Iisus revenise la templu înainte ca Maestrul să înceapă teribilul său rechizitoriu contra conducătorilor iudei astfel încât cei doisprezece apostoli au auzit cu toţii a doua jumătate a ultimului discurs al lui Iisus la templu. Păcat că Iuda Iscariotul nu putuse auzi prima parte

impregnată de mărinimia acestui discurs de adio. El n-a auzit această ultimă ofertă de milostenie către conducătorii iudei pentru că el era încă angajat într-o discuţie cu un grup de rude şi de prieteni saduchei cu care luase masa şi cu care examinase care ar fi maniera cea mai convenabilă de ase disocia de Iisus şi de tovarăşii săi apostoli. Pe când asculta acuzarea finală a acestor lideri iudei făcută de către Maestru Iuda a luat decizia sa deplină şi întreagă de a abandona mişcarea evanghelică şi de a se spăla pe mâini de toată întreprinderea. Cu toate acestea, el a părăsit templul în compania celor doi şi s-a dus împreună cu ei la Muntele Măslinului, unde, cu tovarăşii lui apostoli, el a ascultat discursul fatidic despre distrugerea Ierusalimului şi despre sfârşitul naţiunii iudee. Pe durata nopţii de marţi, Iuda a stat cu ei în noua tabără de lângă Gheţimani.

175:4.2 (1910.4) Mulţimea care l-a auzit pe Iisus lansându-şi apelul plin de îndurare către conducătorii iudei a trecut apoi la reproşuri usturătoare, frizând o acuzaţie nemiloasă, a fost nedumerită şi derutată. În seara aceea, în vreme ce Sinedriul pronunţa pedeapsa sa de moarte contra lui Iisus şi pe când Maestrul, aşezat cu apostolii lui şi cu nişte discipoli pe muntele Măslinilor, a prezis moarte naţiunii iudaice, tot Ierusalimul se lansase în discutarea serioasă şi discretă a unei singure şi unice chestiuni: „Oare ce vor să facă cu Iisus?”

175:4.3 (1910.5) La Nicodim acasă, mai mult de treizeci de persoane însemnate iudee care credeau sincer în regat s-au reunit şi au discutat de linia de conduită care să fie urmată în cazul rupturii de Sinedriu. Toţi asistenţii au fost de acord să recunoască public alianţa lor cu

Maestrul de îndată ce vor primi vestea arestării lor. Şi chiar asta au şi făcut.

175:4.4 (1911.1) Saducheii, care controlau şi dominau acum Sinedriul, erau dornici să se debaraseze de Iisus din următoarele motive:

175:4.5 (1911.2) 1. Se temeau ca nu cumva favoarea populară tot mai mare acordată de către mase lui Iisus să pună în primejdie existenţa naţiunii iudaice printr-un conflict posibil cu autorităţile romane.

175:4.6 (1911.3) 2. Zelul lui Iisus pentru reforma templului reducea în mod direct veniturile lor; epurarea templului afecta încasările lor.

175:4.7 (1911.4) 3. Ei se simţeau responsabili de păstrarea ordinii şi se temeau de consecinţele unei ulterioare expansiuni a noii şi ciudatei doctrine a lui Iisus privitoare la fraternitatea oamenilor.

175:4.8 (1911.5) Fariseii aveau motive diferite pentru a dori ca Iisus să fie trimis la moarte. Ei se temeau din următoarele motive:

175:4.9 (1911.6) 1. El se ridicase într-o opoziţie eficientă faţă de influenţa lor tradiţională asupra poporului. Fariseii erau ultraconservatori, şi încercau un violent sentiment contra acestor atacuri, presupuse fundamentale, contra prestigiului lor de învăţători religioşi dobândit de timp îndelungat.

175:4.10 (1911.7) 2. Ei susţineau că Iisus încălca Legea, că arătase un dispreţ total pentru sabat şi pentru numeroase alte exigenţe ceremoniale şi legale.

175:4.11 (1911.8) 3. Ei îl acuzau de blasfemie pentru că el făcea aluzie la Dumnezeu ca fiind Tatăl său.

175:4.12 (1911.9) 4. Şi, acum, ei erau cumplit de porniţi contra lui din cauza ultimei părţi din predica sa de adio pe care o rostise în dimineaţa aceasta în templu, şi în care îi acuzase cu vehemenţă.

175:4.13

(1911.10) Sinedriul a ridicat şedinţa în acea zi de marţi aceea către miezul nopţii, după ce decretaseră în mod oficial moartea lui Iisus, au dat ordine de arestare a sa, şi au convenit să se reunească în dimineaţa următoare, la ora zece, la marele-preot Caiafa pentru a formula acuzaţiile care le vor permite să-l inculpe pe Iisus.

175:4.14

(1911.11) Un mic grup de saduchei mersese până la a propune ca ei să se scape de Iisus asasinându-l, dar fariseii au dezaprobat în mod formal această procedură

175:4.15

(1911.12) Aşa era situaţia în Ierusalim şi printre oameni cu prilejul acestei zile plină de evenimente, în vreme ce, deasupra acestei memorabile scene terestre, plana un vast ansamblu de fiinţe celeste dornice să facă ceva pentru a-l ajuta pe suveranul lor preaiubit, dar fără putinţă să acţioneze, pentru că lucrul aceasta le fusese efectiv împiedicaţi de superiorii care le comandau.

Cartea Urantia

Capitolul 176

Marţi dimineaţa pe Muntele Măslinilor

176:0.1 (1912.1) ÎN ACEASTĂ după amiaza de marţi, în timp ce Iisus si apostolii ieşeau din templu pentru a porni către tabăra de la Gheţimani, Matei a atras atenţia asupra structurii templului zicând: „Maestre, uită-te la felul acestor clădiri. Priveşte pietrele lor masive şi magnifica lor împodobire. Se poate oare ca aceste clădiri sa fie cândva distruse?" Pe când îşi urmau drumul către Olivet, Iisus zise: „Vedeţi voi aceste pietre si acest templu masive; în adevăr, în adevăr, eu vă spun vouă că vor veni în curând zile când nu va mai fi lăsată piatra pe piatra. Vor fi toate demolate." Aceste remarci ce descriu distrugerea templului sacru au stârnit curiozitatea apostolilor care

mergeau în urma Maestrului; ei nu puteau concepe nici un eveniment care sa prilejuiască distrugerea templului, făcând abstracţie de sfârşitul lumii.

176:0.2 (1912.2) Pentru a evita mulţimile care mergeau dea lungul Văii Kidronului spre Gheţimani, Iisus şi asociaţii lui aveau intenţia de a urca pe o mică distanţă pe versantul vestic al muntelui Măslinilor, apoi de a urma o pistă care conducea la tabăra lor privată situată lângă Gheţimani, puţin mai sus de terenurile publice de campament. Cotind pentru a ieşi de pe ruta care ducea în Bethania, ei au contemplat templul, luminat de razele soarelui la asfinţit. În timpul opririi lor pe deal, ei au văzut aprinzându-se luminile oraşului şi au contemplat frumuseţea templului iluminat. Iisus şi cei doisprezece s-au aşezat acolo, sub lumina blândă a lunii pline. Maestrul a stat de vorbă cu ei, şi Nataniel a pus în curând întrebarea următoare: „Maestre, spune-ne cum vom pricepe noi că aceste evenimente sunt pe punctul de a se întâmpla?"

1. Distrugerea Ierusalimului

176:1.1 (1912.3) Ca răspuns la întrebarea lui Nataniel, Iisus a zis Da, eu am vă vorbesc de epoca în care acest popor va fi umplut cupa nelegiuirii sale, şi în care justiţia se va năpusti rapid peste acest oraş al strămoşilor noştri. Eu sunt pe cale de a vă părăsi; eu merg la Tatăl meu. După plecarea mea aveţi grijă ca nimeni să nu vă înşele, căci mulţi se vor prezenta ca eliberatori şi vor induce mulţi oameni în eroare. Când veţi auzi de războaie şi de zvonuri de război, nu fiţi

tulburaţi, căci multe astfel de lucruri se vor întâmpla, dar sfârşitul Ierusalimului nu va fi încă iminent. Nu vă neliniştiţi din pricina foametei sau a cutremurelor, nici nu vă îngrijoraţi atunci când veţi fi predaţi autorităţilor civile şi persecutaţi din cauza evangheliei. Voi veţi fi expulzaţi din sinagogă şi puşi în închisoare din cauza mea, iar unii dintre voi vor fi omorâţi. Când veţi fi aduşi în faţa guvernatorilor şi a mi marilor, aceasta va fi pentru a depune mărturie pentru credinţa voastră şi pentru a vă arăta fermitatea în evanghelia împărăţiei. Şi când vă veţi înfăţişa înaintea judecătorilor nu vă neliniştiţi pentru ceea ce are să vă zică, căci spiritul vă va învăţa chiar în ceasul acela ce anume va trebui să răspundeţi adversarilor voştri. În aceste zile de durere, persoane din propria voastră familie, sub conducerea celor care l-au respins pe Fiul Omului, vă vor trimite la închisoare şi la moarte. Pentru o bucată vreme se poate ca voi să fiţi urâţi de toată omenirea din cauza mea, dar, chiar şi în cursul acestor persecuţii, eu nu vă voi abandona; spiritul meu nu vă va părăsi. Fiţi răbdători. Nu puneţi la îndoială faptul că evanghelia împărăţiei va triumfa asupra tuturor duşmanilor ei şi va fi în cele din urmă proclamată tuturor naţiunilor."

176:1.2 (1913.1) Iisus s-a întrerupt şi şi-a coborât privirea către oraş. Maestrul îşi dădea seama că respingerea conceptului spiritual de Mesia, hotărârea de a se agăţa cu încăpăţânare şi cu orbire de misiunea materială a eliberatorului aşteptat, va determina în curând un conflict direct între iudei şi puternicele armate romane, şi că această luptă se va termina inevitabil prin distrugerea finală şi completă a naţiunii iudaice. Când poporul lui Iisus a respins manifestarea lui spirituală şi a refuzat să primească lumina celestă,

care strălucea cu atâta mărinimie deasupra lor, el şi-a pecetluit ruina ca popor independent însărcinat cu o misiune spirituală specială pe pământ. Înşişi conducătorii iudei au recunoscut ulterior că această ide laică de Mesia era direct răspunzătoare de agitaţia care a provocat în cele din urmă nimicirea lor.

176:1.3 (1913.2) Din moment ce Ierusalimul trebuia să fie leagănul mişcării evanghelice primitive, Iisus nu voia ca instructorii şi predicatorii lui să piară în teribila ruină a poporului iudeu legată de distrugerea Ierusalimului, şi de aceea a dat el aceste instrucţiuni partizanilor săi. Iisus se temea mult că unii dintre discipolii lui să nu fie implicaţi în revoltele următoare şi să nu piară astfel în căderea Ierusalimului.

176:1.4 (1913.3) Andrei a întrebat atunci: „Maestre, dacă oraşul sfânt şi templul trebuie să fie distruse, iar tu nu eşti acolo pentru a ne îndruma, când va trebui noi să abandonăm Ierusalimul?” Iisus a zis: „Voi puteţi rămâne în oraş după plecarea mea, şi chiar în timpul acestei perioade de dureri şi de amare persecuţii, însă, când veţi vedea în cele din urmă Ierusalimul încercuit de armatele romane după revolta falşilor profeţi, voi veţi şti că jalea este aproape atunci, va trebui să fugiţi în munţi. Nici un locuitor al oraşului şi ai zonelor periferice nu se va opri ca să ajute pe nimeni. Nu-i lăsaţi nici pe cei care locuiesc în afară să aibă îndrăzneala de a pătrunde în oraş. Vor fi mari frământări, căci acestea vor fi zilele de răzbunare ale gentililor. După ce veţi fi abandonat oraşul, această populaţie nesupusă va fi trecută prin sabie sau trimisă în captivitate pe la toate naţiunile, şi astfel Ierusalimul va fi îngenuncheat de către gentili. Între timp, vă atrag atenţia, nu vă lăsaţi înşelaţi. Dacă cineva vine înspre voi şi vă

spune: ‚Priviţi, Eliberatorul este aici' sau ‚Priviţi, este acolo', voi să nu îl credeţi, căci mulţi falşi învăţători se vor ivişi îi vor rătăci pe mulţi. Dar voi nu trebuie să vă lăsaţi înşelaţi, căci eu v-am anunţat din vreme de toate acestea”

176:1.5 (1913.4) Apostolii au rămas foarte mult timp în tăcere, sub lumina lunii, în vreme ce uluitoarele preziceri ale Maestrului se gravau în mintea lor descumpănită. Tot în conformitate cu acest acelaşi avertisment cvasitotalitatea grupului de credincioşi şi de discipoli au fugit din Ierusalim de la prima apariţie a trupelor romane şi şi-a găsit adăpost sigur la Pella către nord.

176:1.6 (1913.5) Chiar şi după aceste avertismente explicite mulţi dintre discipolii lui Iisus au interpretat aceste preziceri ca referitoare la schimbările care se vor produce în mod evident în Ierusalim când reapariţia lui Mesia va avea ca rezultat instaurarea noului Ierusalim şi în lărgirea oraşului pentru ca el să devină capitala lumii. În mintea lor, aceşti iudei erau hotărâţi să lege distrugerea templului cu „sfârşitul lumii”. Ei credeau că Noul Ierusalim va umple toată Palestina, că sfârşitul lumii va fi numaidecât urmat de imediata apariţia „noilor ceruri şi a noului pământ”. Aşadar nu este surprinzător că Petru a zis: Maestre, noi ştim că toate lucrurile vor dispărea odată cu apariţii noilor ceruri şi a noului pământ, dar cum vom cunoaşte noi momentul în care vei reveni pentru a înfăptui toate acelea?

176:1.7 (1914.1) Când Iisus a auzit această întrebare, el a rămas un moment pe gânduri, apoi a zis: „Voi vă înşelaţi mereu pentru că încercaţi să ataşaţi noua învăţătură celei vechi. Sunteţi porniţi să înţelegeţi strâmb tot ceea ce vă învăţ eu. Oi persistaţi în a interpreta

evanghelia conform cu credinţele voastre stabilite. Cu toate acestea eu am să încerc să vă lămuresc.”

2. A doua venire a Maestrului

176:2.1 (1914.2) Cu multe prilejuri, Iisus formulase afirmaţii care i-au făcut pe auditorii săi să tragă concluzia că el avea intenţia de a părăsi curând această lume, dar că va reveni pentru a desăvârşi lucrarea împărăţiei celeste. Pe măsură ce discipolii lui erau şi mai convinşi că Iisus avea să-i părăsească, şi după plecarea sa din această lume, era foarte natural ca toţi credincioşii să se cramponeze de aceste promisiuni de reîntoarcere. Doctrina celei de-a doua veniri a lui Christos a fost deci încorporată de timpuriu în învăţăturile creştine; aproape toate generaţiile ulterioare de discipoli au crezut cu pioşenie în acest adevăr şi au sperat cu încredere că Iisus v-a reveni într-o bună zi.
176:2.2 (1914.3) Din moment ce aceşti primi discipoli şi apostoli trebuiau să se despartă de Maestrul şi Învăţătorul lor, ei s-au agăţat cu atât mai tare de această făgăduinţă de reîntoarcere şi n-au întârziat să asocieze distrugerea prezisă a Ierusalimului şi această a doua venire promisă. Ei au persistat în a interpreta astfel cuvintele sale, cu toate că Maestrul, în tot timpul acestei seri de instruire de pe Muntele Măslinilor, s-a străduit să prevină anume această greşeală.

176:2.3 (1914.4) Continuând să răspundă la întrebarea lui Petru, Iisus a zis: „De ce oare încă mai presupuneţi că Fiul Omului va Şedea pe tronul lui David, şi de ce mai speraţi voi că visele materiale ale

iudeilor se vor îndeplini? Nu v-am spus eu în cursul tuturor acestor ani că împărăţia meu nu este al acestei lumi? Starea de lucruri pe care o priviţi acum cu dispreţ va avea un sfârşit, dar acest sfârşit va constitui un nou început, de la care evanghelia împărăţiei se va răspândi în toată lumea şi salvarea va fi întinsă tuturor oamenilor. Când împărăţia va fi ajuns la deplina sa maturitate, fiţi încredinţaţi că tatăl care este în ceruri vă va aduce o revelaţie mai largă a adevărului şi o demonstraţie sporită a dreptăţii. El a coborât deja pe lumea aceasta pe cel care a devenit prinţul întunericului, apoi pe Adam, urmat de Melchisedec şi, în prezent, de Fiul Omului. Acesta este modul în care Tatăl meu va continua să-şi manifeste mărinimia sa şi să-şi exprime dragostea sa, chiar şi faţă de această lume obscură şi rea. După ce Tatăl mă va fi investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea, şi eu voi continua să urmez soarta voastră şi să vă călăuzesc în treburile împărăţiei prin prezenţa spiritului meu care se va răspândi peste toată carnea. Nu numai că voi fi astfel prezent alături de voi în spirit, dar, de asemenea, eu făgăduiesc că voi reveni într-o bună zi pe această lume., unde mi-am trăit viaţa în carne şi am împlinit dubla experienţă simultană de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor şi de a-i conduce pe oameni la Dumnezeu. Trebuie ca eu să vă părăsesc în curând şi ca eu să reiau munca pe care Tatăl meu mi-a încredinţat-o, dar voi să aveţi mult curaj, căci eu voi reveni într-o bună zi. Într-o bună zi, Spiritul meu al Adevărului dintr-un univers vă va consola şi vă va călăuzi.

176:2.4 (1915.1) ”Voi mă vedeţi acum slab şi în carne, însă, când voi reveni, aceasta va fi cu putere şi în spirit. Ochii de carne îl văd pe Fiul Omului în carne, dar numai ochiul spiritului îl va vedea pe Fiul

Omului proslăvit de Tată şi făcându-şi apariţia pe pământ în propriul lui nume.

176:2.5 (1915.2) ”Cu toate acestea, epoca reapariţiei Fiului Omului nu este cunoscută decât în consiliile paradisului. Nici chiar îngerii cerului nu ştiu când va avea loc. Totuşi, voi va trebui să înţelegeţi aceasta: când evanghelia împărăţiei va fi fost proclamată în această lume întreagă pentru salvarea tuturor popoarelor, şi când epoca îşi va fi atins plenitudinea, Tatăl vă va produce o altă manifestare epocală, sau altfel, Fiul Omului va reveni pentru a judeca epoca.

176:2.6 (1915.3) ”În ceea ce priveşte soarta dureroasă a Ierusalimului, despre care v-am vorbit, această generaţie nu va trece fără ca cuvintele mele să se fi adeverit. Dar, în ceea ce priveşte epoca reîntoarcerii Fiul Omului, nimeni din cer sau de pe pământ nu poate pretinde să vorbească despre ea. În schimb, voi va trebui să daţi dovadă de înţelepciunea privitoare la maturizarea unei epoci şi să discerneţi cu promptitudine semnele timpului. Când smochinul îşi arată ramurile delicate şi face să se ivească frunzele, voi ştiţi că vara este pe aproape. Tot aşa, când lumea va fi trecut prin lunga iarnă a mentalităţii materialiste şi când veţi desluşi venirea primăverii spirituale a unei noi epoci spirituale, voi va trebui să ştiţi că vara unei noi vizitări se apropie.

176:2.7 (1915.4) ”Dar ce semnifică această învăţătură despre venirea Fiului lui Dumnezeu? Fiecare dintre voi va fi chemat într-o bună zi să abandoneze luptele vieţii şi să treacă prin porţile morţii; oare nu vă daţi seama că voi vă veţi găsi, atunci, în prezenţa imediată a judecăţii, faţă în faţă cu faptele unei noi epoci spirituale de servire în planul Etern al Tatălui Infinit? La ceea ce trebuie să facă faţă lumea întreagă,

literalmente, ca unui fapt ce aparţine sfârşitului unei epoci, fiecare dintre voi, ca indivizi, va trebui cu siguranţă să îi faceţi faţă ca experienţă personală atunci când veţi ajunge la sfârşitul vieţii voastre pământeşti şi când trecerea în lumea de dincolo vă va confrunta cu condiţiile şi cu exigenţele inerente revelaţiei următoare de progres etern al împărăţiei Tatălui.”

176:2.8 (1915.5) Dintre toate discursurile pe care Maestrul le-a adresat apostolilor săi, nici unul n-a generat în ei o confuzie mentală mai mare ca acela pronunţat în această zi de marţi seara pe muntele Măslinilor, asupra dublului subiect al distrugerii Ierusalimului şi al celei de-a doua veniri a lui Iisus. În consecinţă, relatările scrise ulterior şi bazate pe amintirea a ceea ce spusese Maestrul cu această ocazie extraordinară nu sunt puţin concordante, şi de aceea, când povestirile vor lăsa în umbră o mare parte din ceea ce a fost spus în această seară de marţi, aceasta a făcut să se nască numeroase tradiţii. Chiar la începutul celui de-al doilea secol, a fost scrisă o apocalipsă iudaică cu privire la Mesia de către un anume Selta, ataşat la curtea imperiului lui Caligula. Ea a fost integral inserată în Evanghelia după Matei şi ulterior adăugată (în parte) relatărilor lui Marcu şi ale lui Luca. În ceea ce a scris Selta a apărut parabola celor zece fecioare. Nici o parte a scrierilor evanghelice n-a suferit de o falsă interpretare mai amăgitoare ca învăţătura dată în seara aceea. Dar apostolul Ioan nu s-a lăsat niciodată încurcat la punctul acesta.

176:2.9 (1915.6) Reluându-şi mersul lor către tabără, cei treisprezece oameni erau tăcuţi şi supuşi unei mari tensiuni emoţionale. Iuda se hotărâse definitiv să-i abandoneze pe asociaţii săi. Era târziu când David Zebedeu, Ioan Marcu şi un anumit număr dintre principalii

discipoli l-au întâmpinat pe Iisus şi pe cei doisprezece în noua tabără, dar apostolii nu aveau chef de dormit; ei voiau să ştie mai mult despre distrugerea Ierusalimului, despre plecarea Maestrului şi despre sfârşitul lumii.

3. Urmarea discuţiei în tabără

176:3.1 (1916.1) În timp ce s-au strâns cam în număr de douăzeci în jurul focului de tabără, Toma a întrebat: „Din moment ce tu trebuie să revii pentru a desăvârşi lucrarea împărăţiei, care va trebui să fie atitudinea noastră faţă cât timp tu vei fi absent pentru a te ocupa de treburile Tatălui?” Iisus l privit în lumina focului şi i-a zis:

176:3.2 (1916.2) ”Nici tu, Toma, nu reuşeşti să înţelegi ceea ce am zis. Nu v-am învăţat eu întruna că legătura voastră cu împărăţia este spirituală şi individuală, că este în întregime o chestiune de experienţă personală în spirit, realizând, prin credinţă, că voi sunteţi fiii lui Dumnezeu? Ce să mai zic? Căderea naţiunilor, prăbuşirea imperiilor, distrugerea iudeilor necredincioşi, sfârşitul unei epoci, sau chiar sfârşitul unei lumi, în ce fel îl interesează lucrurile acestea pe cel ce crede în evanghelie şi care şi-a ascuns viaţa în siguranţa împărăţiei veşnic? Voi care îl cunoaşteţi pe Dumnezeu şi care credeţi în evanghelie, voi aţi primit deja asigurările vieţii veşnice. Din moment ce viaţa voastră a fost trăită în spirit şi pentru Tată, nimic nu vă poate nelinişti în mod serios. Clăditorii împărăţiei, cetăţenii acreditaţi ai lumilor celeste, nu trebuie să fie deranjaţi de tulburările temporare sau perturbaţi de cataclismele terestre. Vouă, celor care credeţi în această

evanghelie a împărăţiei, ce vă pasă vouă că naţiunile sunt răsturnate, că epoca ia sfârşit, sau că toate lucrurile vizibile se nărui, de vreme ce voi ştiţi că viaţa voastră este darul Fiului, şi că ea este veşnic în siguranţă la Tată? De vreme ce voi aţi trăit viaţa temporală slujindu-vă semenii cu dragoste, voi puteţi, cu această aceeaşi credinţă în supravieţuire care va făcut să treceţi pe pământ prin prima voastră aventură de filiaţie cu Dumnezeu, să aşteptaţi cu plăcere şi cu încredere următorul pas în cariera eternă.

176:3.3 (1916.3) ”Fiecare generaţie de credincioşi îşi continuă munca sa luând în considerare reîntoarcerea posibilă a Fiului Omului, exact aşa cum fiecare credincios continuă în mod individual munca vieţii sale luând în considerare inevitabila moarte naturală mereu iminentă. Când, prin credinţă, voi vă stabiliţi ca fiu al lui Dumnezeu, nimic altceva nu mai are importanţă pentru siguranţa supravieţuirii. Dar nu vă amăgiţi cu privire la aceasta! Această credinţă, care asigură viaţa, este o credinţă vie care manifestă tot mai mult roadele acestui spirit divin care a inspirat-o mai întâi în inima omenească. Faptul că voi aţi acceptat cândva filiaţia în împărăţia cerească nu vă va salva dacă voi respingeţi cu bună ştiinţă şi cu îndârjire adevărurile veşnice privitoare la fecunditatea spirituală progresivă a fiilor lui Dumnezeu întrupaţi. Voi, care m-aţi însoţit în treburile pământeşti ale Tatălui, şi acum încă mai puteţi părăsi împărăţia dacă constataţi că nu iubiţi calea servirii Tatălui pentru omenire.

176:3.4 (1916.4) ”Ca indivizi şi ca generaţie de credincioşi, îngăduiţi-mi să vă povestesc o parabolă: Înainte de a pleca într-o lungă călătorie într-o ţară străină, un om important a convocat pe servitorii săi de încredere şi a lăsat toate bunurile în seama lor. Unuia i-a dat cinci

talanţi, altuia doi, iar altuia un talant şi aşa mai departe pentru tot grupul de servitori stimaţi. El şi-a încredinţat bunurile celor interesaţi potrivit cu variatele lor aptitudini, apoi a plecat în călătoria sa. Când acest domn s-a dus, servitorii lui s-au pus pe treabă pentru a scoate un profit din bogăţiile încredinţate lor. Cel care primise cinci talanţi a început numaidecât să se folosească de ei pentru negustorie, şi în curând a avut un profit de încă cinci talanţi. Tot aşa, cel care primise doi talanţi a câştigat în curând încă doi. Şi, aşa, toţi aceşti servitori au adus beneficii Stăpânului lor, cu excepţia celui care primise numai un talant. Acela a plecat de unul singur şi a săpat în pământ o groapă în care a ascuns banii stăpânului. Curând, Stăpânul a revenit pe neaşteptate şi i-a convocat pe toţi servitorii săi pentru a încheia socotelile, şi, când au fost cu toţii în prezenţa sa, cel care primise cei cinci talanţi a ieşit înainte cu banii care îi fuseseră încredinţaţi şi a adus cei doisprezece cinci talanţi în plus zicând: 'Stăpâne, mi-ai dat să investesc cinci talanţi, şi sunt fericit să îţi ofer încă cinci talanţi pe care i-am câştigat eu.' Atunci, Stăpânul său i-a zis: 'Bravo, bun şi fidel servitor, ai fost fidel într-un domeniu restrâns, iar eu am să te pun acum administrator peste şi mai multe lucruri. Împărtăşeşte de acum încolo bucuria Stăpânului tău.' După aceea, cel care primise cei doi talanţi a ieşit în faţă zicând: 'Stăpâne, mi-ai încredinţat doi talanţi şi uite, eu am mai câştigat doi.' Şi atunci Stăpânul lui i-a zis: 'Bravo, bun şi fidel econom; şi tu ai fost fidel într-un domeniu restrâns şi eu am să te pun peste multe altele; împărtăşeşte şi tu bucuria Stăpânului tău.' Apoi, cel care primise un singur talant a venit să dea socoteală. Acest servitor a înaintat spunând: 'Stăpâne, eu te cunosc şi am înţeles că eşti un om şiret, în sensul că sperai la beneficii acolo unde nu munciseşi

personal; deci mie mi-a fost teamă să risc ceva din ceea ce mi-ai încredinţat. Eu am ascuns bine talantul tău în pământ; iată-l, ai acum ceea ce îţi aparţine.' Dar Domnul său a răspuns: ‚Tu eşti un econom indolent şi leneş. Chiar cu gura ta mărturiseşti că ai ştiut că voi pretinde de la tine o lichidare cu beneficii rezonabile, întocmai cum sârguincioşii tăi tovarăşi mi-au restituit astăzi. Ştiind aceasta, tu ai fi putut măcar să dai banii mei bancherilor, pentru ca la întoarcerea mea eu să pot primi ceea ce îmi aparţine cu o dobândă.' Apoi stăpânul acesta i-a zis şefului economilor: Luaţi acest singur talant din mâinile acestui slujitor nefolositor, şi daţi-l celui care are cei doi talanţi.'

176:3.5 (1917.1) ”Celui care are, i se va da şi mai mult. Şi el va avea din belşug; dar celui care nu are nimic, i se va lua şi ceea ce are. Nu se poate rămâne în stagnare în treburile împărăţiei veşnic. Tatăl meu cere tuturor copiilor lui să creadă în harul şi în cunoaşterea adevărului. Voi, care cunoaşteţi aceste adevăruri, trebuie să produceţi creşterea roadelor spiritului şi să manifestaţi un devotament tot mai mare servirii dezinteresate a tovarăşilor voştri care servesc odată cu voi. Amintiţi-vă că, în măsura în care veţi sluji pe cel mai umil dintre fraţii mei, eu sunt cel căruia îi faceţi un serviciu.

176:3.6 (1917.2) ”Şi iată cum trebuie voi să vă ocupaţi de treburile Tatălui, acum şi de acum încolo, şi chiar pe vecie. Perseveraţi până la reîntoarcerea mea. Executaţi cu fidelitate sarcina care va fost încredinţată, şi veţi fi atunci pregătiţi pentru încheierea socotelilor care însoţeşte chemarea morţii. După ce aţi trăit astfel pentru gloria Tatălui şi pentru satisfacerea Fiului, voi veţi intra cu bucurie şi cu o plăcere supremă în serviciul etern al împărăţiei veşnic.”

176:3.7 (1917.3) Adevărul este viu. Duhul Adevărului conduce întotdeauna copii de lumină în noile domenii ale realităţii spirituale şi ai serviciului divin. Adevărul nu vă este dat pentru că voi îl cristalizaţi în forme stabile, sigure şi onorate. El vi se revelează la trecerea voastră prin experienţa personală. Trebuie ca această trecerea să îl scoată în evidenţă astfel încât să dezvăluie o nouă frumuseţe şi reale câştiguri spirituale tuturor celor care observă roadele voastre spirituale, şi ca aceşti spectatori să fie astfel făcuţi să-l slăvească pe Tatăl care este în ceruri. Numai aceşti fideli servitori care cresc în cunoaşterea adevărului, şi care îşi dezvoltă capacitatea de apreciere divină a realităţilor spirituale pot să spere vreodată să „intre pe deplin în bucuria Domnului lor". Ce jalnic e să vezi generaţii de-a rândul de discipoli mărturisiţi ai lui Iisus zicând despre gestionarea lor a adevărului divin: „Maestre, iată adevărul pe care ni l-ai încredinţat acum o sută sau o mie de ani. Noi n-am pierdut nimic din el; am păstrat cu fidelitate tot ceea ce ne-ai dat. N-am admis nici o schimbare în ceea ce ne-ai învăţat. Îţi restituim adevărul pe care ni l-ai adus." Acest pretext la indolenţă spirituală nu va justifica în ochii Maestrului gestionarea sterilă a adevărului. Maestrul adevărului va pretinde o dare de seamă conformă cu adevărul dat în grija voastră.

176:3.8 (1918.1) În lumea următoare, vi se va cere să daţi socoteală de darurile voastre şi de gestionarea voastră din lumea aceasta. Fie că talentele voastre înnăscute sunt rare fie că sunt numeroase, voi va trebui să faceţi faţă unei socoteli juste şi mărinimoase. Dacă slujitorii nu-şi folosesc darurile decât în scopuri egoiste şi nu acordă nici o atenţie îndatoririi superioare de a obţine o recoltă sporită de roade ale spiritului - aşa cum se manifestă ele într-o expansiune constantă a

slujirii oamenilor şi a adorării lui Dumnezeu - aceşti gestionari egoişti trebuie să accepte consecinţele alegerii lor deliberate.

176:3.9 (1918.2) Cât de mult seamănă servitorul infidel înzestrat cu un singur talant cu toţi muritorii egoişti atunci când reproşează direct propria sa trândăvie Domnului său. Când un om se confruntă cu eşecuri care provin de la el însuşi, cât îi de puternică tendinţa lui de a le imputa altora, şi foarte adesea celor care sunt cel mai puţin responsabili de aşa ceva!

176:3.10 (1918.3) În noaptea aceea, în momentul în care auditorii luzi mergeau să se odihnească, Iisus le-a zis: „Voi aţi primit gratuit adevărul cerului; voi va trebui deci să-l daţi gratuit şi, prin darul acesta, acest adevăr va spori şi va anunţa lumina în creştere a harului care salvează, chiar din clipa în care îl veţi împărtăşi.”

4. Reîntoarcerea lui Mihail

176:4.1 (1918.4) Dintre toate învăţăturile Maestrului, nici o fază n-a fost atât de greşit înţeleasă ca făgăduinţă a sa de a reveni cândva în persoană în lumea aceasta. Nu este surprinzător că Mihail a fost interesat să revină într-o zi sau alta, ca muritor al tărâmului, pe planeta unde a făcut experienţa celei de-a şaptea şi din urmă manifestări. Este întru totul firesc să se creadă că Iisus din Nazareth, acum conducătorul suveran al unui vast univers, să fie interesat să revină nu numai o dată, ci de mai multe ori, pe lumea în care a trăit o viaţă atât de excepţională şi a câştigat în cele din urmă pentru el însuşi puterea şi autoritatea universale pe care Tatăl i le-a dăruit fără

măsură. Urantia va rămâne veşnic una dintre cele şapte sfere natale ale lui Mihail pe parcursul cuceririi de către el a suveranităţii peste universul său.

176:4.2 (1918.5) Iisus a declarat, cu mai multe ocazii şi unor numeroase persoane, intenţia sa de a reveni pe această lume. În vreme ce discipolii săi se trezeau la faptul că Maestrul lor nu avea să acţioneze ca eliberator temporar, şi pe când ascultau prezicerile sale cu privire la distrugerea Ierusalimului şi la decăderea naţiunii iudaice, ei au început în mod cât se poate de firesc să stabilească o legătură între întoarcerea lui promisă şi aceste evenimente catastrofale. Însă, atunci când oştirile romane au doborât zidurile Ierusalimului, au distrus templul şi i-au împrăştiat pe iudeii din Iudeea, şi când Maestrul a continuat să nu se arate în putere şi în glorie, discipolii lui au început să elaboreze credinţa care a sfârşit prin asocierea celei de-a doua veniri a lui Christos cu sfârşitul epocii, şi chiar cu sfârşitul lumii.

176:4.3 (1918.6) Iisus a făgăduit să facă două lucruri pe lângă urcarea sa la Tată şi după ce toate puterile din cer şi de pe pământ îi vor fi fost încredinţate. În primul rând, el a promis că va trimite în locul lui în lume un nou învăţător, Duhul Adevărului, şi a făcut asta în ziua de Rusalii. În al doilea rând, el a promis cu cea mai mare certitudine discipolilor lui că într-o bună zi, el va reveni personal pe această lume. Dar el n-a zis unde, nici când, nici cum va vizita din nou această planetă pe care făcuse experienţa efuziunii sale de întrupare. Cu o anumită ocazie, el a lăsat să se înţeleagă că în epoca în care a trăit aici jos în carne, ochii carnali putuseră să-l vadă, dar că la

întoarcerea sa (sau cel puţin cu prilejul uneia dintre vizitele sale posibile) el nu va putea fi distins decât de ochiul credinţei spirituale.

176:4.4 (1919.1) Mulţi dintre noi au tendinţa de a crede că Iisus va reveni de multe ori pe Urantia în cursul epocilor ce au să vină. Noi nu avem făgăduiala lui expresă că va face aceste multiple vizite, dar, din moment ce el poartă, printre titlurile sale universale, pe acela de Prinţ Planetar al Urantiei, pare foarte probabil ca el să viziteze de numeroase ori planeta a cărei cucerire i-a conferit un titlu atât de excepţional.

176:4.5 (1919.2) Noi credem cu fermitate că Mihail va reveni în persoană pe Urantia, dar nu avem nici cea mai mică idee despre data sau despre maniera pe care o va alege pentru a veni. A doua sa venire pe pământ se va sincroniza astfel încât să se petreacă în legătură cu judecata finală a prezentei epoci, cu sau fără apariţia concomitentă a unui Fiu Magistral? Va veni el în legătură cu sfârşitul unei epoci ulterioare pe Urantia? Va avea oare venirea sa loc fără a fi anunţată şi ca un eveniment izolat? Nu ştim asta. Nu avem certitudine decât asupra unui singur punct: când el va reveni lumea întreagă va fi în mod verosimil informată despre asta, căci va trebui ca el să vină în calitate de conducător suprem al unui univers, iar nu ca un nou-născut obscur al Bethleemului. Însă, dacă orice ochi trebuie să-l vadă, şi dacă numai ochii spirituali pot desluşi prezenţa sa, atunci va trebui ca venirea sa să fie mult timp amânată.

176:4.6 (1919.3) Voi veţi face deci bine să nu asociaţi reîntoarcerea personală a Maestrului pe pământ cu nici un eveniment prevăzut şi cu nici o epocă determinată. Nu suntem siguri decât de un lucru: el a promis că va reveni. Nu avem nici o idee de data la care va îndeplini

această făgăduinţă, nici de evenimentele care vor avea legătură cu ea. După câte ştim, el poate să apară pe pământ în orice moment, dar poate să vină şi numai după ce se vor fi scurs epoci de-a rândul şi vor fi fost cum se cuvine judecate de către asociaţii lui, Fiii corpului paradisiac.

176:4.7 (1919.4) A doua venire a lui Mihail pe pământ este un eveniment a cărui valoare sentimentală este prodigioasă atât pentru mediani cât şi pentru fiinţele umane, altminteri însă ea nu are importanţă imediată pentru mediani, şi nu cu mai multă importanţă practică pentru fiinţele umane decât evenimentul obişnuit al morţii naturale. De fapt, moartea îi împinge brusc pe oameni sub stăpânirea imediată a succesiunii evenimentelor universale care le conduc direct în prezenţa acestui acelaşi Iisus, conducătorul suveran al universului nostru. Copiii luminii sunt toţi destinaţi să-l vadă. Că mergem noi la el, sau că vine el mai întâi la noi, asta n-are mare importanţă. Fiţi deci mereu pregătiţi să-l întâmpinaţi pe pământ, tot aşa cum fiţi gata să fiţi întâmpinaţi de le în cer. Noi ne aşteptăm cu încredere la glorioasa sa apariţie, şi chiar şi la vizitele sale repetate, dar noi nu ştim deloc când, cum şi în raport cu ce evenimente trebuie el să apară.

Cartea Urantia

Capitolul 177

Miercuri, ziua de odihnă

177:0.1 (1920.1) CÂND sarcina lor de învăţător al poporului le lăsa un pic de răgaz, Iisus şi apostolii săi aveau obiceiul de a se odihni după muncile lor în zilele de miercuri. În miercurea aceea ei au luat micul dejun mai târziu decât de obicei; tabăra era impregnată de o tăcere de rău augur, şi foarte puţine cuvinte s-au pronunţat în această primă jumătate din masa de dimineaţă. În cele din urmă, Iisus a zis: „Doresc ca voi să vă odihniţi astăzi. Acordaţi-vă timp pentru a reflecta la tot ceea ce s-a petrecut de la sosirea noastră în Ierusalim, şi meditaţi la ceea ce ne aşteaptă în curând şi eu v-am expus atâta de clar. Încredinţaţi-vă că adevărul se află în viaţa voastră şi că voi creşteţi zi de zi în har.”

177:0.2 (1920.2) După micul dejun, Maestrul l-a informat pe Andrei că avea de gând să lipsească în timpul zilei. El i-a sugerat să dea apostolilor permisiunea de a-i petrece vremea după placul lor, sub rezerva că sub nici o formă ei nu vor pătrunde în Ierusalim.

177:0.3 (1920.3) Când Iisus s-a pregătit să se ducă singur pe munte, David Zebedeu l-a acostat spunându-i: „Maestre, tu ştii bine că fariseii şi conducătorii caută să te distrugă, şi totuşi tu eşti gata să te pleci singur pe dealuri. Este o nebunie, aşa că voi pune să fii însoţit de trei oameni foarte pregătiţi să aibă grijă să nu ţi se întâmple vreun rău.” Iisus s-a uitat la cei trei galileeni voinici şi bine înarmaţi, şi i-a zis lui David: „Intenţia ta este bună, dar te înşeli, în sensul că tu nu înţelegi că Fiul Omului nu ar nevoie de nimeni care să-l apere. Nimeni nu va pune mâna pe mine înainte de ceasul în care voi fi gata să-mi abandonez viaţa potrivit cu voia Tatălui meu. Oamenii aceştia nu pot să mă însoţească. Doresc să merg singur, pentru a putea comunica cu Tatăl.”

177:0.4 (1920.4) După ce a auzit acest răspuns, David şi gărzile sale înarmate s-au retras; însă, în vreme ce Iisus se îndepărta singur, Ioan Marcu a înaintat cu un coşuleţ care conţinea alimente şi apă, şi a sugerat că, dacă Iisus avea intenţia de a lipsi toată ziua, s-ar putea să i se facă foame. Maestrul i-a zâmbit lui Ioan Marcu şi a întins mâna ca să ia coşul.

1. O zi singur cu Dumnezeu

177:1.1 (1920.5) În timp ce Iisus era gata să ia coşul cu mâncare din mâna lui Ioan, tânărul s-a încumetat să zică: „Dar, Maestre, s-ar putea ca tu să pui coşul pe pământ în vreme ce vei duce să te rogi, şi ca apoi să mergi în drumul tău uitând de el. În plus, dacă eu te însoţesc, purtând merindele, tu ai fi mai liber ca să îl adori pe Dumnezeu, iar eu voi păstra cu siguranţă tăcerea. Eu nu voi pune întrebări, eu voi rămâne lângă coş când tu te vei retrage singur de o parte pentru a te ruga."

177:1.2 (1920.6) Rostind aceste fraze, a căror temeritate i-a uimit pe unii auditori de aproape, Ioan Marcu a avut îndrăzneala de a ţine toarta. Ioan Marcu şi Iisus erau acolo, ţinând amândoi de coş. Curând, Maestrul i-a dat drumul şi uitându-se la băiat a zis: „Din moment ce tu cu ardoare doreşti din toată inima ta să mă însoţeşti, aceasta nu ţi se va refuza. Vom pleca singuri împreună şi vom avea o conversaţie. Vei putea să-mi pui toate întrebările care îţi vin în inimă, şi ne vom îmbărbăta şi ne vom consola unul pe celălalt. La început, vei purta merindele şi, când vei fi obosit, eu te voi ajuta. Urmează-mă."

177:1.3 (1921.1) În seara aceea, Iisus n-a revenit în tabără decât după asfinţitul soarelui. Maestrul şi-a petrecut ultima lui zi liniştită pe pământ stând de vorbă cu băiatul însetat de adevăr, şi a vorbit cu Tatăl său din Paradis. În sferele superioare, acest eveniment a fost numit „ziua pe care un tânăr a petrecut-o cu Dumnezeu pe dealuri." Cu această ocazie dată, pentru totdeauna, exemplul bunăvoinţei arătate de Creator ca să fraternizeze cu creaturile. Chiar şi un adolescent, dacă dorinţa din inima lui este realmente supremă, poate să atragă atenţia şi să se bucure de compania plină de afecţiune a Dumnezeului unui univers; el poate să încerce extazul de neuitat de a fi singur cu

Dumnezeu pe dealuri, şi aceasta o zi întreagă. Aceasta a fost extraordinara experienţă a lui Ioan Marcu, în miercurea aceea, pe dealurile Iudeei.

177:1.4 (1921.2) Iisus a discutat îndelung cu Ioan, şi a vorbit în mod deschis despre treburile acestei lumi şi ale lumii ce va veni. Ioan Marcu i-a zis lui Iisus cât de mult regreta faptul de a nu fi fost îndeajuns de vârstnic pentru a fi unul dintre apostoli. El şi-a exprimat marea recunoştinţă de a fi avut îngăduinţa de a urma constant grupul apostolic de la prima predicare de la vadul Iordanului lângă Ierihon, cu excepţia călătoriei din Fenicia. Iisus l-a avertizat pe băiat să nu se lase descurajat de evenimentele iminente şi l-a asigurat că va deveni un puternic mesager al împărăţiei.

177:1.5 (1921.3) Ioan Marcu a fost fascinat de reamintirea acestei zile cu Iisus pe coline, dar n-a uitat niciodată ultima recomandare a Maestrului. În momentul întoarcerii la tabăra din Gheţimani, Iisus i-a zis: „Ei bine, Ioane, am avut o bună conversaţie, o adevărată zi de odihnă, dar ai grijă să nu spui nimănui ceea ce ţi-am povestit eu.” Şi Ioan Marcu nu a dezvăluit nimănui ceea ce se petrecuse în cursul acestei zile cu Iisus pe dealuri.

177:1.6 (1921.4) În timpul celor câteva ore pe care Iisus le mai avea de petrecut pe pământ, Ioan Marcu nu l-a mai scăpat deloc pe Maestrul său din vedere. Băiatul era mereu ascuns prin apropiere. El nu dormea decât atunci când şi Iisus dormea.

2. Copilăria acasă

177:2.1 (1921.5) În cursul discuţiilor din această zi cu Ioan Marcu, Iisus a petrecut un timp considerabil comparând experienţele din copilăria şi din adolescenţa lor. Părinţii lui Ioan posedau mai multe bunuri pământeşti decât cei doisprezece apostoli ai lui Iisus, dar existaseră, în copilăria lor, multe experienţe foarte asemănătoare. Iisus a vorbit de o mulţime de lucruri care l-au ajutat pe Ioan să-i înţeleagă mai bine pe părinţii lui şi pe alţi membri ai familiei sale. Când băiatul l-a întrebat pe Maestru cum de ştia că el va deveni „un puternic mesager al împărăţiei", Iisus a zis:

177:2.2 (1921.6) "Eu ştiu că tu te vei arăta fidel evangheliei împărăţiei, pentru că eu pot conta pe credinţa şi pe iubirea pe care tu le ai deja, dat fiind că aceste calităţi sunt bazate pe o formare atât de precoce ca aceea pe care ai primit-o tu acasă. Tu eşti rodul unui cămin în care părinţii îşi poartă unul altuia o afecţiune sinceră astfel încât tu nu ai fost răsfăţat în exces până într-atâta încât să îţi exalte în mod pernicios conceptul tău despre propria ta importanţă. Personalitatea ta n-a fost deformată de intrigi în care dragostea este absentă, făcute de către părinţi opuşi unul altuia, care să caute să câştige încrederea şi fidelitatea ta. Tu te-ai bucurat de o dragoste părintească care asigură o lăudabilă încredere în sine şi întreţine sentimentul normal de siguranţă. Dar tu ai avut în egală măsură şansa ca părinţii tăi să fie înzestraţi atât cu înţelepciune cât şi cu dragoste. Înţelepciunea este cea care i-a făcut să renunţe la majoritatea îngăduinţelor şi a lucrurilor inutile pe care le poate procura averea, în vreme ce te trimiteau la şcoala sinagogii cu tovarăşii tăi de joacă din vecinătate, şi ei te-au încurajat la rândul lor să înveţi cum să trăieşti în această lume îngăduindu-ţi o experienţă originală. Tu ai venit cu tânărul tău prieten

Amos la vadul Iordanului, unde am predicat noi şi unde botezau discipolii lui Ioan. Voiaţi amândoi să ne însoţiţi. Când ai revenit la Ierusalim, părinţii tăi şi-au dat consimţământul. Părinţii lui Amos nu i-au permis asta; ei îl iubeau atât de mult pe fiul lor încât i-au refuzat experienţa binecuvântată pe care tu ai avut-o, întocmai ca aceea de care te bucuri şi azi. Fugind de la ai lui, Amos ar fi putut să ni se alăture, dar făcând astfel ar fi rănit dragostea şi ar fi sacrificat fidelitatea. Chiar dacă această linie de conduită ar fi fost înţeleaptă, ea ar fi reprezentat un preţ teribil de plătit pentru experienţă, pentru independenţă şi pentru libertate. Părinţii chibzuiţi ca ai tăi veghează ca copiii lor să nu trebuiască să rănească dragostea sau să înăbuşe fidelitatea pentru a dezvolta independenţa şi a se bucura de o libertate fortifiantă când vor fi atins vârsta ta.

177:2.3 (1922.1) ”Iubirea, Ioane, este realitatea supremă a universului atunci când este dată de fiinţe infinit de înţelepte, dar în prezenţa unui caracter primejdios şi adesea semi-egoist aşa cum se manifestă ea în experienţa părinţilor muritori. Când vei fi şi tu căsătorit şi vei avea proprii tăi copii de crescut, încredinţează-te ca dragostea ta să fie călăuzită de înţelepciune şi îndrumată de inteligenţă.

177:2.4 (1922.2) ”Tânărul tău prieten Amos crede tot atât de mult ca şi tine în această evanghelie a împărăţiei, dar eu nu pot cota pe deplin pe el; nu sunt deloc sigur de ceea ce va face el în anii ce vor veni. Copilăria sa în căminul său n-a fost de natură să producă un om pe care te poţi bizui întru totul. Amos seamănă prea mult cu unul dintre apostolii mei care n-a beneficiat de o educaţie familială normală, afectuoasă şi înţeleaptă. Viaţa ta ulterioară va fi mai fericită şi va merita mai multă încredere, pentru că tu ţi-ai petrecut primii tăi opt

ani într-un cămin normal şi bine aranjat. Tu ai un caracter tare şi foarte echilibrat, pentru că ai crescut într-un cămin în care a prevalat iubirea şi în care a domnit înţelepciunea. O astfel de formare din copilărie produce un tip de fidelitate care mă asigură că tu îţi vei urma calea pe care te-ai angajat.”

177:2.5 (1922.3) Vreme de peste un ceas, Iisus şi Ioan au continuat această discuţie despre viaţa de casă. Maestrul a continuat explicându-i lui Ioan că un copil depinde complet de părinţii lui şi de atmosfera din casă pentru formarea primelor lui concepte despre orice lucru, intelectual, social, moral, şi chiar şi spiritual, din moment ce familia reprezintă pentru tânărul copil tot ceea ce poate el să ştie pentru a începe relaţiile omeneşti sau divine. Copilul trebuie să primească din îngrijirile primite de la mama lui primele sale impresii asupra universului; el depinde în întregime de tatăl său pământesc pentru primele sale idei despre Tatăl ceresc. Viaţa mentală şi sentimentală a tânărului, condiţionată de relaţiile sociale şi spirituale din cămin, determină dacă viaţa ulterioară a copilului va fi fericită sau nefericită, uşoară sau grea. Toată viaţa unei fiinţe umane este imens influenţată de tot ceea ce se petrece în timpul primilor ani de existenţă.

177:2.6 (1922.4) Noi credem cu sinceritate că învăţătura evangheliei lui Iisus, întemeiată aşa cum este ea pe relaţia dintre copil şi părinte, nu va fi uşor acceptată în toată lumea mai înainte de epoca în care viaţa de familie a popoarelor civilizate moderne va comporta mai multă dragoste şi mai multă înţelepciune. Deşi părinţii din cel de-al douăzecilea secol posedă cunoştinţe foarte lărgite şi mai mult adevăr pentru ameliorarea căminului lor şi pentru înnobilarea vieţii de

familie, nu rămâne mai puţin adevărat că, pentru a creşte băieţi şi fete, foarte puţine dintre căminele moderne rivalizează cu căminul lui Iisus din Galileea şi cu acela al lui Ioan Marcu din Iudeea cu toate acestea, acceptarea evangheliei lui Iisus va produce o ameliorare imediată a vieţii familiale. O viaţă de iubire într-un cămin înţelept şi o devoţiune fidelă faţă de adevărata religie exercită una asupra celeilalte o profundă influenţă. Această casă de cămin înalţă religia, şi religia autentică preamăreşte întotdeauna căminul.

177:2.7 (1923.1) Este adevărat că multe influenţele neplăcute şi supărătoare precum şi alte caracteristici restrictive ale vechilor cămine iudaice au fost virtual eliminate din multe dintre căminele moderne mai bine organizate. Într-adevăr, se găseşte acolo mai multă independenţă spontană şi mult mai multă libertate personală, dar această libertate nu este nici înfrânată de iubire, nici motivată de fidelitate, nici dirijată de inteligenta disciplină a înţelepciunii. Cât timp îl învăţăm pe copilul nostru să se roage: „Tatăl nostru care eşti în ceruri", toţi taţii pământeşti vor purta imensa responsabilitate de a trăi şi de a-i ordona căminul în aşa fel încât cuvântul *tată* să fie cu demnitate păstrat în mintea şi în inima tuturor copiilor care sunt în creştere.

3. Ziua în tabără

177:3.1 (1923.2) Apostolii şi-au petrecut cea mai mare parte a zilei plimbându-se pe muntele Măslinului şi discutând cu discipolii care campau cu ei, însă, devreme în după-amiaza aceea ei au încercat

dorinţa vie de a-l vedea revenind pe Iisus. Pe măsură ce treceau orele, ei se îngrijorau tot mai mult de siguranţa sa; ei se simţeau nespus de singuri fără el. Au discutat toată ziua despre chestiunea de a şti dacă era rezonabil că l-au lăsat pe Maestru să plece singur pe dealuri, însoţit numai de un băiat mesager. Deşi nimeni nu exprima gândul acesta, nu era nimeni dintre ei, în afară de Iuda Iscariotul, care să nu fi dorit să fie în locul lui Ioan Marcu.

177:3.2 (1923.3) A fost către sfârşitul după-amiezei când Nataniel a adresat, unei jumătăţi de duzină dintre apostoli, şi tot atâtor discipoli, discursul său despre „Dorinţa Supremă”, care s-a terminat în felul următor: „Ceea ce nu merge la cei mai mulţi dintre noi este lipsa noastră de entuziasm. Noi nu îl iubim pe Maestrul aşa cum ne iubeşte el. Dacă am fi încercat cu toţii la fel de intens ca şi Ioan Marcu dorinţa de a-l însoţi, el ne-ar fi luat în mod sigur pe toţi. Noi am rămas locului privindu-l pe băiat apropiindu-se de Maestrul şi oferindu-i coşul, dar, atunci când Maestrul a pus mâna pe el, băiatul n-a vrut să-i dea drumul. Atunci Maestrul ne-a lăsat aici, în timp ce pleca pe dealuri cu coşul, cu băiatul şi cu toate celelalte.”

177:3.3 (1923.4) Către ora patru, au sosit la David nişte curieri pentru ai raporta din Bethsaida veşti de la mama lui şi de la mama lui Iisus. Cu mai multe zile mai înainte, David ajunsese la convingerea că mai marii preoţilor şi conducătorii aveau de gând să-l omoare pe Iisus. David ştia că ei erau hotărâţi să îl suprime pe Maestru, şi era aproape convins că Iisus nu îşi va exercita puterea divină pentru propria sa salvare şi nu va permite nici partizanilor săi să recurgă la forţă pentru a-l apăra. Ajuns la aceste concluzii, el s-a grăbit să trimită un mesager

la Salomeea pentru a o determina să vină de îndată în Ierusalim şi să o aducă pe Maria, mama lui Iisus, şi pe toţi membrii familiei Maestrului.

177:3.4 (1923.5) Mama lui David a făcut ceea ce îi cerea fiul ei, şi, acum, curierii se înapoiau la David, aducând vestea că Salomeea şi toată familia lui Iisus era în drum către Ierusalim, şi că vor ajunge târziu în ziua următoare sau peste două zile foarte devreme. Acţionând astfel din proprie iniţiativă, David a crezut înţelept să păstreze pentru el această informaţie. În consecinţă, el n-a zis nimănui că familia lui Iisus era în drum spre Ierusalim.

177:3.5 (1924.1) Puţin după amiază, peste douăzeci de greci care îl întâlniseră pe Iisus şi pe cei doisprezece la Iosif din Arimatia au ajuns în tabără, şi Petru şi Ioan au petrecut mai multe ore la discuţii cu ei. Aceşti greci, sau cel puţin câţiva dintre ei, aveau o foarte bună cunoaştere a împărăţiei, căci fuseseră instruiţi în acest sens de către Rodan din Alexandria.

177:3.6 (1924.2) În seara aceea, după întoarcerea lui la tabără, Iisus a stat de vorbă cu cei doisprezece douăzeci de greci; el le-ar fi conferit cu voia lor hirotonisirea la fel ca celor şaptezeci, dacă nu ar fi ştiut că acţionând astfel ar fi tulburat profund pe apostolii lui şi pe principalii lui discipoli.

177:3.7 (1924.3) În vreme ce se petreceau toate acestea în tabără, la Ierusalim mai marii preoţilor şi bătrânii erau stupefiaţi că Iisus nu revine să cuvânteze mulţimilor. Este adevărat că părăsind templul în ajun el spusese: „Vă las casa în dezolare”. Dar conducătorii nu puteau înţelege de ce Iisus renunţa la marele avantaj de care se asigurase prin

atitudinea prietenoasă a mulţimilor. Ei se temeau ca nu cumva el să stârnească vreun tumult printre oameni, deşi cele din urmă cuvinte ale Maestrului către mulţime fuseseră o încurajare la conformare, în toate felurile posibile, la autoritatea celor care „tronează pe locul lui Moise". Totuşi ziua a fost foarte activă în oraş pentru conducători, căci ei se pregăteau pentru paşti şi puneau în acelaşi timp la punct planurile lor de a-l omorî pe Iisus.

177:3.8 (1924.4) Tabăra n-a primit decât puţini vizitatori, căci amplasamentul ei rămăsese un secret bine păstrat de toţi cei care ştiau că Iisus era de aşteptat să stea acolo, în loc de a se duce în toate nopţile în Bethania.

4. Iuda şi mai-marii preoţilor

177:4.1 (1924.5) La puţin timp după ce Iisus şi Ioan Marcu au părăsit tabăra, Iuda Iscariotul a dispărut din grupul fraţilor săi şi nu s-a înapoiat decât târziu după-amiază. În ciuda recomandării exprese a Maestrului său de a nu intra în Ierusalim, acest apostol tulburat şi nemulţumit s-a dus în grabă la întâlnirea sa cu inamicii lui Iisus, la marele preot Caiafa. Era vorba de o reuniune neceremonioasă a sinedriului, fixată la puţină vreme după ora zece din dimineaţa aceea, pentru a discuta despre natura acuzaţiilor pe care aveau să le aducă contra lui Iisus şi de a decide procedura de urmat pentru a face ca el să fie înfăţişat autorităţilor romane; într-adevăr, era necesar să se obţină de la aceştia confirmarea civilă a sentinţei morţii deja pronunţate de sinedriu împotriva lui Iisus.

177:4.2 (1924.6) În ajun, Iuda dezvăluise câtorva membri ai familiei sale, şi unor saduchei, prieteni de familie ai tatălui său, că el ajunsese la concluzia că Iisus era un visător şi un idealist bine intenţionat, dar nu eliberatorul aşteptat al Israelului. Iuda a arătat că i-ar place mult să găsească o manieră elegantă de a se retrage din toată mişcarea. Prietenii săi l-au asigurat linguşitor că retragerea sa va fi salutată de către conducătorii iudei ca fiind un mare eveniment, şi, după aceea, el putea să pretindă orice. Ei l-au făcut să creadă că va primi de îndată marile onoruri ale sinedriului şi că, în cele din urmă, el va fi în poziţia de a şterge stigmatizarea „asocierii sale bine intenţionate, dar nefericită cu gentilii inculţi".
177:4.3 (1924.7) Iuda nu putea să creadă în întregime că marile lucrări ale Maestrului fuseseră înfăptuite prin puterea prinţului demonilor, dar era de acum înainte pe deplin convins că Iisus nu-şi va exercita puterea pentru a-şi asigura avantaje personale. El dobândise în cele din urmă certitudinea că Iisus se va lăsa omorât de conducătorii iudei, şi iuda nu putea suporta gândul umilitor de a fi identificat cu o mişcare sortită eşecului. El refuza să ia în considerare ideea unui eşec aparent. El înţelegea pe deplin fermitatea caracterului Maestrului său şi ascuţimea minţii sale maiestuoase şi îndurătoare totuşi, el a găsit plăcere în a accepta, fie şi numai parţial, sugestia unui membru din familia sa după care Iisus, deşi a fost un fanatic bine intenţionat, el nu era probabil cu adevărat sănătos în spirit şi păruse întotdeauna a fi o persoană străină şi rău înţeleasă.
177:4.4 (1925.1) Şi, acum mai mult ca oricând, Iuda a început să aibă un ciudat resentiment pentru că Iisus nu-i atribuise niciodată o situaţie mai onorifică. Iuda gustase continuu onoarea de a fi trezorierul

apostolic, dar, de acum înainte, el începea să simtă că nu era apreciat, că aptitudinile sale nu erau recunoscute. Deodată a fost cuprins de indignare de pe urma faptului că Petru, Iacob şi Ioan fuseseră onoraţi de o strânsă tovărăşie cu Iisus, şi, în momentul acela, în timp ce el se îndrepta către casa marelui preot el era cu mult mai preocupat să-şi ia revanşa faţă de Petru, Iacob şi Ioan decât de gândul de a-l trăda pe Iisus. Dar adesea, chiar în acel moment, o nouă idee dominantă a început să ocupe primul loc în mintea sa conştientă; el se pornise să strângă onoruri pentru sine însuşi, şi, dacă putea să şi le asigure în acelaşi timp în care îşi lua revanşa faţă de cei care contribuiseră la cea mai mare dezamăgire a vieţii sale, atunci, cu atât mai bine. El era cuprins de un teribil sentiment de ruşine, de orgoliu, de disperare şi de hotărâre. Trebuie deci să fie clar că nu pentru bani se ducea Iuda la Caiafa ca să ia măsuri pentru trădarea lui Iisus.

177:4.5 (1925.2) În vreme ce Iuda se apropia de locuinţa lui Caiafa, el a luat definitiv decizia de a-l părăsi pe Iisus şi pe tovarăşii lui apostoli. Fiind astfel hotărât să abandoneze cauza împărăţiei cerurilor, el a decis să-şi asigure pentru sine maximul din această onoare şi din această glorie cu care sperase că va fi răsplătit cândva, atunci când s-a identificat, pentru prima oară, cu Iisus şi cu noua evanghelie a împărăţiei. Toţi apostolii împărtăşiseră odinioară această ambiţie cu Iuda, dar, cu trecerea anilor, ei învăţaseră să admire adevărul şi să îl iubească pe Iisus, cel puţin mai mult decât o făcea Iuda.

177:4.6 (1925.3) Trădătorul i-a fost prezentat lui Caiafa şi conducătorilor iudei de către vărul său. Acesta a explicat că Iuda, după ce a descoperit greşeala pe care o comisese lăsându-se rătăcit de subtila învăţătură a lui Iisus, ajunsese la punctul în care dorea să

renunţe public şi oficial la asocierea sa cu galileeanul, şi, în acelaşi timp, să ceară să fie restabilit în confidenţa şi în comunitatea fraţilor lui iudei. Purtătorul de cuvânt al lui Iuda a continuat arătând că, după Iuda, era mai bine, pentru pacea Israelului, ca Iisus să fie pus în închisoare. Ca dovadă a regretului său de a fi participat la această mişcare a erorii, şi ca dovadă a sincerităţii reîntoarcerii lui la învăţăturile lui Moise, Iuda venise să se ofere pe el însuşi sinedriului ca fiind cel care îl putea să ia, împreună cu căpitanul care deţinea mandatul de arestare, măsuri pentru ca Iisus să fie băgat în închisoare fără a provoca scandal, ceea ce îndepărta orice primejdie de a stârni mulţimile, sau necesitatea de a amâna arestarea sa până după Paşti.
177:4.7 (1925.4) După ce a terminat de vorbit, vărul l-a prezentat pe Iuda, care s-a apropiat de marele preot şi a zis: „Voi face tot ceea ce a promis vărul meu, dar ce sunteţi voi dispuşi să-mi daţi pentru serviciul acesta?” Iuda nu părea să distingă expresia de dispreţ, sau chiar de dezgust, care a trecut peste chipul vanitosului Caiafa cu inima înăsprită inima lui Iuda era prea preocupată de propria sa glorie şi de dorinţa de a satisface exaltarea sinelui său.
177:4.8 (1926.1) Caiafa şi-a coborât atunci privirea către trădător şi a zis: „Iudo, mergi la căpitanul gărzii şi aranjează cu acel ofiţer ca să ni-l aducă pe Maestrul tău în seara aceasta sau mâine seară. Când va fi fost predat de către tine pe mâinile noastre, atunci îţi vei primi recompensa pentru acest serviciu.” După ce a auzit aceste cuvinte, Iuda i-a părăsit pe mai marii preoţilor şi pe conducători pentru a discuta cu căpitanul gărzilor de la templu despre modul de a-l prinde pe Iisus. Iuda ştia că atunci Iisus lipsea din tabără, şi nu avea nici o idee de ora înapoierii lui în seara aceea. Au convenit atunci să-l

aresteze pe Iisus în seara zilei următoare (joi), după ce poporul Ierusalimului şi toţi pelerinii vizitatori se vor fi retras pentru înnoptare.

177:4.9 (1926.2) Iuda sa reîntors în tabără lângă asociaţii lui, îmbătat de gânduri de grandoare şi de glorie cum nu mai avusese de multă vreme. El se înrolase pe lângă Iisus cu speranţa de a deveni, cândva, un om mare în împărăţia cerurilor, şi îşi dăduse în cele din urmă seama că nu va exista nici un nou regat conform cu speranţele sale. Dar el se bucura de faptul de a fi destul de priceput pentru a da la schimb dezamăgirea de pe urma eşecului său, care era de a ajunge la glorie în noul regat sperat, pe obţinerea imediată de onoruri şi de recompense în vechea ordine a lucrurilor. El credea acum că această veche ordine va supravieţui şi va distruge cu siguranţă pe Iisus şi tot ceea ce reprezenta el. În ultimul său mobil de intenţie conştientă, trădarea lui Iisus de către Iuda a fost acţiunea laşă a unui dezertor egoist care nu se gândea decât la propria lui siguranţă şi la preamărirea sa, oricare ar fi putut fi rezultatele conduitei sale pentru Maestrul său şi pentru foştii lui tovarăşi.

177:4.10 (1926.3) Dar aşa a fost întotdeauna. De multă vreme, şi cu o conştiinţă deliberată, îndârjită, egoistă şi răzbunătoare, Iuda acumulase progresiv, în mintea sa, şi nutrise, în inima sa, aceste dorinţe rele şi detestabile de răzbunare şi de infidelitate. Iisus îl iubea pe Iuda, acordându-i tot atâta încredere cât şi celorlalţi apostoli, dar Iuda nu putea să manifeste în schimb o încredere loială, nici să încerce o dragoste sinceră. Cât de primejdioasă poate deveni ambiţia când se însoţeşte pe de-a-ntregul cu egoismul şi când motivaţia sa supremă este o sumbră răzbunare îndelung refulată! Ce lucru

zdrobitor este decepţia în viaţa acestor nesocotiţi care îşi fixează privirea pe atracţiile fugitive şi evanescente ale timpului, şi devin astfel orbiţi în înfăptuirile superioare şi mai efective ale realizărilor perpetue ale lumilor veşnice de valori divine şi de adevărate realităţi spirituale. În mintea sa Iuda dorea cu ardoare onorurile pământeşti, şi a ajuns să iubească această dorinţă din toată inima sa. În mintea lor, ceilalţi apostoli doreau şi ei aceleaşi onoruri ale acestei lumi, dar, în inima lor, ei îl iubeau pe Iisus şi făceau tot ce le era cu putinţă pentru a învăţa să iubească adevărurile pe care le învăţau de la el.

177:4.11 (1926.4) În acest moment, Iuda nu realiza asta, dar el îl criticase mereu pe Iisus în subconştientul lui din ziua în care Ioan Botezătorul fusese decapitat de Irod. În străfundurile inimii lui, Iuda fusese întotdeauna supărat că Iisus nu îl salvase pe Ioan. Nu trebuie uitat că Iuda fusese un discipol al lui Ioan înainte de a începe să-l urmeze pe Iisus. În toată această îngrămădire de resentimente omeneşti şi de amarnice dezamăgiri pe care Iuda le acumulase în suflet, sub culoarea urii, era acum bine organizată în mintea sa subconştientă, şi gata să iasă la iveală şi să îl înghită dacă îndrăznea să se desprindă de sprijinul influent al tovarăşilor lui, şi, în acelaşi timp, să se expună abilelor insinuări şi subtilelor zeflemele ale duşmanilor lui Iisus. De fiecare dată când îşi lăsase speranţele să se înalţe şi când Iisus spusese sau făcuse ceva pentru a le spulbera, existase întotdeauna, în inima lui Iuda, o cicatrice de resentiment amar. Şi, cum aceste cicatrice se înmulţeau, această inimă atât de adesea rănită a pierdut, curând, orice afecţiune reală pentru cel care pricinuise această experienţă dezagreabilă unei personalităţi bine intenţionate, dar timorate şi egocentrice. Iuda nu-şi dădea seama de

asta, dar era un laş. În consecinţă, el avusese întotdeauna tendinţa de a atribui laşităţii mobilurile care îl făceau atât de adesea pe Iisus să refuze să pună mâna pe putere şi pe glorie, pe câtă vreme în aparenţă, ele îi erau atât de uşor la îndemână. Şi orice muritor ştie bine că iubirea - chiar dacă a fost cândva sinceră - poate în cele din urmă să se transforme în urmă reală sub influenţa dezamăgirilor, a geloziei şi a unui resentiment îndelung nutrit.

177:4.12 (1927.1) Şefii preoţilor şi bătrânii au putut în cele din urmă să respire liniştiţi vreme de câteva ceasuri. Ei nu aveau să fie obligaţi să-l aresteze pe Iisus în public. Serviciile lui Iuda, ca aliat şi ca trădător, îi asigurau că Iisus nu va scăpa de jurisdicţia lor aşa cum o făcuse atât de adesea în trecut.

5. Ultima oră de intimitate

177:5.1 (1927.2) Din moment ce era într-o zi de miercuri, în această seară în tabără a fost un ceas de intimitate. Maestrul încerca să-i încurajeze pe apostolii lui abătuţi, dar era aproape imposibil. Toţi au început să-şi dea seama de iminenţa evenimentelor deconcertante şi zdrobitoare. Ei nu puteau fi înveseliţi, nici măcar atunci când Maestrul le aducea aminte de anii lor de asociere cordială şi plină de întâmplări. Iisus s-a interesat cu grijă de familiile tuturor apostolilor, apoi s-a întors către David Zebedeu şi a întrebat dacă avea cineva veşti recente de la mama sa, de la sora sa mai mică, sau de la alţi membri ai familiei sale. David şi-a plecat ochii şi s-a uitat la picioarele sale; îi era teamă să răspundă.

177:5.2 (1927.3) Aceasta a fost ocazia în care Iisus i-a avertizat pe discipolii lui să nu se bizuiască pe susţinerea mulţimii. El le-a amintit experienţele lor din Galileea unde mari mulţimi îi urmaseră de multe ori cu entuziasm, şi apoi se întorseseră cu tot atâta ardoare dinspre ei pentru a reveni la credinţele şi modurile lor de viaţă anterioare. Apoi Iisus a zis: „Nu trebuie deci să vă lăsaţi amăgiţi de marile mulţimi care ne-au auzit la templu şi care păreau să creadă în învăţăturile noastre. Aceste mulţimi au ascultat adevărul şi mintea lor a crezut în el în mod superficial, dar puţini dintre ei au lăsat să se încrusteze adevărul în inima lor cu rădăcini vii. Cei care nu cunosc evanghelia decât în mintea lor şi care n-au experimentat-o în inima lor nu pot fi de vrednici de încredere atunci când survin necazuri reale. Când conducătorii iudei se vor pune de acord ca să-l omoare pe Fiul Omului, şi când îl vor lovi în unanimitate, voi veţi vedea mulţimea fugind buimăcită, sau rămânând acolo, mută şi stupefiată, în timp ce conducătorii înnebuniţi şi orbiţi îi vor conduce la moarte pe învăţătorii adevărului evangheliei. După aceea, când adversitatea şi persecuţiile se vor abate peste voi, încă vor mai fi alţii, de care voi credeaţi că iubesc adevărul, care vor fi împrăştiaţi, şi vor mai fi şi unii care vor renunţa la evanghelie şi vă vor abandona. Unii dintre aceia care au fost foarte aproape de noi au hotărât deja să ne părăsească. Voi v-aţi odihnit astăzi pentru acele vremuri care au să vină peste noi. Vegheaţi deci, şi rugaţi-vă pentru ca mâine voi să aveţi o forţă sporită pentru a îndura zilele următoare.”

177:5.3 (1927.4) Atmosfera din tabără era încărcată de o tensiune inexplicabilă. Mesageri tăcuţi plecau şi veneau, comunicând numai cu David Zebedeu. Până la sfârşitul serii, unii ştiau că Lazăr fugise în

grabă din Bethania. Ioan Marcu observa o tăcere de rău augur după înapoierea sa în tabără, cu toate că îşi petrecuse toată ziua în compania Maestrului. Orice efort pentru a-l incita să vorbească sfârşea numai în a face să reiasă că Iisus îi poruncise să tacă.

177:5.4 (1928.1) Apostolii au fost chiar înfricoşaţi de buna dispoziţie a Maestrului şi de sociabilitatea lui neobişnuită. Ei simţeau cu toţii apropierea cruntei lor izolări care urma să se abată asupra lor cu o bruscheţe zdrobitoare şi cu o teroare ineluctabilă. Ei presimţeau vag ceea ce avea să se întâmple, şi nici unul dintre ei nu se simţea pregătit să facă faţă încercării. Maestrul fusese absent toată ziua şi le lipsise teribil.

177:5.5 (1928.2) Această seară de miercuri a marcat nivelul cel mai de jos al statutului lor spiritual până în ceasul efectiv al morţii Maestrului. Cu toate că în ziua următoare îi apropiase şi mai mult de o tragică zi de vineri, cel puţin încă mai era cu ei, şi orele de nelinişte sau scurs cu mai puţină tulburare.

177:5.6 (1928.3) Iisus ştia că aceasta va fi ultima noapte în care putea să doarmă liniştit alături de familia pe care şi-o alesese pe pământ. Cu puţin înainte de miezul nopţii, el i-a lăsat pe apostoli să se odihnească peste noapte zicându-le: „Mergeţi de dormiţi, fraţii mei, şi pacea să fie cu voi până la trezirea noastră de mâine, o zi mai mult pentru a face voia Tatălui şi a încerca bucuria de a şti că noi suntem fiii săi.”

Cartea Urantia

Capitolul 178

Ultima zi în tabără

178:0.1 (1929.1) PENTRU Iisus, această joi era ultima sa zi de libertate pe pământ în calitate de Fiu divin întrupat; el a plănuit să şi-o petreacă cu apostolii săi şi cu câţiva discipoli fideli şi devotaţi. La puţin după ora micului dejun, în această dimineaţă magnifică, Maestrul i-a condus într-un loc izolat situat în apropiere, puţin mai sus de tabăra lor, şi acolo le-a propovăduit multe adevăruri noi. Iisus a mai ţinut şi alte cuvântări apostolilor lui la începutul serii, dar acest discurs din dimineaţa de joi a fost unul de adio adresat grupului din tabără care îi reunea pe apostoli şi pe discipolii aleşi, atât iudei cât şi gentili. Cei doisprezece erau cu toţii prezenţi, mai puţin Iuda. Petru şi mai mulţi apostoli au făcut unele remarci referitoare la absenţa lui; unii au crezut că fusese trimis în oraş de Iisus pentru a aranja vreo

treabă, probabil pentru a pune la punct detaliile apropiatei lor sărbătoriri a Pastelor. Iuda nu s-a înapoiat în tabără decât în toiul după-amiezii, cu puţin timp înainte ca Iisus să îi ducă pe cei doisprezece în Ierusalim pentru a se împărtăşi din Ultima Cină.

1. Discursul despre filiaţie şi despre cetăţenie

178:1.1 (1929.2) Iisus a vorbit vreme de două ore la vreo cincizeci dintre discipolii lui de încredere şi a răspuns la vreo douăzeci de întrebări relative la relaţiile dintre împărăţia cerurilor şi regatele acestei lui, şi privitoare la raporturile dintre filiaţia cu Dumnezeu şi cetăţenia din guvernele pământeşti. Se poate rezuma după cum urmează, în limbaj modern, acest discurs precum şi răspunsurile la întrebări:

178:1.2 (1929.3) Fiind materiale, regatele acestei lumi pot adesea găsi necesar să folosească forţa fizică pentru a pune în aplicare legile lor şi pentru a menţine ordinea. În împărăţia cerurilor, adevăraţii credincioşi n-au recurs la folosirea forţei fizice. Împărăţia cerurilor este o fraternitate spirituală a fiilor lui Dumnezeu născuţi din spirit; ea nu poate fi promulgată decât prin puterea spiritului. Această diferenţă de procedură se raportează la relaţiile dintre împărăţia credincioşilor şi regatul guvernămintelor civile; ea nu anulează dreptul pe care îl posedă grupurile de credincioşi de a menţine ordinea în rândurile lor şi de a disciplina pe membrii lor rebeli şi nedemni de încredere.

178:1.3 (1929.4) Nu este nimic incompatibil între filiaţia împărăţiei spiritual şi cetăţenia într-un guvernământ laic sau civil. Credincioşii au datoria de a da Cezarului ceea ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Nu poate să fie dezacord între aceste două cerinţe, una fiind materială şi cealaltă spirituală, dacă nu cumva Cezarul pretinde să uzurpeze prerogativele lui Dumnezeu şi cere să i se aducă lui omagiul spiritual şi cultul suprem. În cazul acesta, voi vă veţi închina numai lui Dumnezeu şi veţi căuta, totodată, să îi iluminaţi pe aceşti conducători pământeni rătăciţi şi să îi faceţi astfel să îl recunoască şi ei pe Tatăl din ceruri. Voi nu vă veţi închina spiritualmente conducătorilor pământeni. Voi nu veţi folosi nici forţele fizice ale guvernelor terestre, ai căror lideri pot, într-o bună zi, să devină credincioşi, pentru a face să progreseze misiunea împărăţiei spirituale.

178:1.4 (1930.1) Din punctul de vedere al unei civilizaţii în progres, filiaţia în împărăţia cerească ar trebui să vă ajute să deveniţi cetăţeni ideali ai regatelor acestei lumi, căci fraternitatea şi servirea sunt pietrele de încercare ale evangheliei împărăţiei. Chemarea la iubire a împărăţiei spiritual ar trebui să se reveleze ca fiind distrugătorul efectiv al imboldului la vrajbă al cetăţenilor necredincioşi şi belicoşi ai regatelor pământeşti. Dar aceşti fii materiali care trăiesc în întuneric, nu vor avea niciodată cunoştinţă de lumina voastră spirituală a adevărului, decât dacă voi veţi foarte aproape de ei graţie serviciului social care decurge în mod firesc din roadele spiritului produse în cursul experienţei de viaţă a fiecărui credincios luat individual.

178:1.5 (1930.2) În calitate de oameni muritori şi materiali, voi sunteţi într-adevăr cetăţeni ai regatelor pământeşti, iar voi ar trebui să fiţi buni cetăţeni, cu atât mai mult că aţi devenit fii ai împărăţiei celeste prin noua voastră naştere din spirit. Ca fii ai împărăţiei cerurilor iluminaţi prin credinţă şi eliberaţi prin spirit, voi trebuie să faceţi faţă unei duble responsabilităţi, datoria faţă de om şi datoria faţă de Dumnezeu, şi, în acelaşi timp, vă asumaţi de bună voie o a treia obligaţie sacră, aceea de a servi fraternitatea credincioşilor care îl cunosc pe Dumnezeu.

178:1.6 (1930.3) Nu vă este îngăduit să-i adoraţi pe conducătorii voştri temporari, şi nu ar trebui să folosiţi puterea temporală pentru a face să progreseze împărăţia spiritual. Dar voi ar trebui să faceţi manifest serviciul care exprimă dreptatea şi iubirea, atât pe lângă credincioşi cât şi pentru necredincioşi. Puternicul Spirit al Adevărului se găseşte în evanghelia împărăţiei, şi eu voi răspândi în curând acel acelaşi spirit peste toată carnea. Roadele spiritului, serviciul vostru sincer şi exprimarea iubirii, sunt puternicul levier social capabil să înalţe rasele întunecate, şi acest Spirit al Adevărului va deveni punctul de sprijin care va spori puterea voastră.

178:1.7 (1930.4) Daţi dovadă de înţelepciune şi manifestaţi agerime în raporturile voastre cu şefii civili necredincioşi. Prin discernământul vostru, arătaţi-vă abili în aplanarea dezacordurilor minore şi în lămuritul micilor neînţelegeri. În toate chipurile posibile - fără însă a sacrifica loialitatea voastră faţă de conducătorii universului - căutaţi să trăiţi în pace cu toată lumea. Fiţi întotdeauna tot atât de prudenţi ca şi şerpii, dar la fel de inofensivi ca şi porumbeii.

178:1.8 (1930.5) Voi ar trebui să deveniţi cu atât mai buni cetăţeni ai unei naţiuni laice datorită faptului că deveniţi fiii iluminaţi ai împărăţiei. Tot astfel, şefii guvernelor terestre vor dirija mult mai bine treburile civile datorită faptului că cred în această evanghelie a împărăţiei cerurilor. Atitudinea care constă în servirea omului cu dezinteres şi în adorarea lui Dumnezeu cu inteligenţă ar trebui să facă din toţi credincioşii împărăţiei mai buni cetăţeni ai lumii, în timp ce atitudinea constând din a fi un cetăţean cinstit şi în a te devota sincer datoriei tale pământeşti ar trebui să ajute la a-i face pe astfel de cetăţeni cu atât mai accesibili chemării spiritului la filiaţia din împărăţia cerească.

178:1.9 (1930.6) Câtă vreme şefii guvernelor pământene vor căuta să-şi exercite autoritatea de dictatori religioşi, voi, cei care credeţi în evanghelie nu puteţi să vă aşteptaţi decât la greutăţi, la persecuţii şi chiar şi la moarte. Dar însăşi lumina pe care o aduceţi lumii şi până şi modul în care suferiţi şi muriţi pentru această evanghelie a împărăţiei va aduce, într-o bună zi, tuturor naţiunilor, o eliberare nouă şi incredibilă, libertatea intelectuală şi religioasă.

178:1.10 (1931.1) Sub imboldul persecuţiilor iminente ale celor care urăsc această evanghelie a bucuriei şi a libertăţii, voi vă veţi dezvolta, şi împărăţia va prospera. Dar vă veţi găsi în mare pericol, într-o epocă ulterioară, când cea mai mare parte a oamenilor va vorbi favorabil despre credincioşii în regat, şi când multe dintre persoanele care ocupă poziţii importante vor accepta nominal evanghelia împărăţiei celeste. Învăţaţi să fiţi loiali împărăţiei chiar şi în epocile de pace şi de prosperitate. Nu provocaţi la îngerii care vă supraveghează tentaţia de

a vă disciplina cu dragoste băgându-vă în necazuri menite să salveze sufletul vostru indolent.

178:1.11 (1931.2) Amintiţi-vă că voi sunteţi împuterniciţi să predicaţi această evanghelie a împărăţiei - dorinţa supremă de a face voia Tatălui, dublată de bucuria supremă de a realiza, prin credinţă, filiaţia cu Dumnezeu. Nimic nu trebuie să abată consacrarea voastră faţă de această unică îndatorire. Toată omenirea să beneficieze de revărsarea afectuosului vostru ajutor spiritual, a comuniunii voastre intelectuale care aduce lumina şi a serviciului vostru social exaltant. Dar nu trebuie să se permită nici uneia dintre aceste munci umanitare, nici totalităţii lor, să înlocuiască proclamarea evangheliei. Aceste puternice slujiri sunt sub-produsele sociale ale slujirilor şi ale transformărilor şi mai puternice şi mai sublime înfăptuite în inima credinciosului în regat prin Duhul Adevărului, şi prin realizarea personală a faptului că credinţa unui om născut din spirit îi conferă garanţia unei comuniuni vii cu Dumnezeul etern.

178:1.12 (1931.3) Nu trebuie să se caute nici să se promulge adevărul, nici să se stabilească dreptatea prin putere guvernelor civile sau prin aplicarea legilor laice. Voi puteţi întotdeauna să vă străduiţi să convingeţi mintea oamenilor, dar să nu aveţi niciodată îndrăzneala de a o constrânge. Nu uitaţi marea lege a echităţii umane pe care aţi învăţat-o de la mine sub forma pozitivă: tot ceea ce aţi vrea ca oamenii să vă facă, faceţi-le voi lor.

178:1.13 (1931.4) Când un credincios al împărăţiei este chemat să servească guvernul civil, el să-şi execute serviciul lui în calitate de cetăţean temporar al acestui guvern; totuşi, acest credincios ar trebui să demonstreze, în serviciul său civil, toate calităţile obişnuite ale

unui cetăţean, înălţate de iluminarea spirituală care rezultă din asocierea înnobilatoare a minţii lui omeneşti cu spiritul lăuntric al Dumnezeului etern. Dacă necredincioşii pot să se califice ca funcţionari superiori, voi ar trebui să examinaţi cu seriozitate dacă rădăcinile adevărului din inima voastră nu sunt cumva uscate din lipsa apelor vii ale comuniunii spirituale combinate cu servirea societăţii. Conştiinţa filiaţiei cu Dumnezeu ar trebui să însufleţească toată viaţa de servire a fiecărui bărbat, a fiecărei femei şi a fiecărui copil deveniţi posesori al acestui puternic stimulent al puterilor inerente personalităţii umane.

178:1.14 (1931.5) Nu fiţi nici mistici pasivi, nici asceţi anoşti. Nu deveniţi visători şi indolenţi care contează cu nonşalanţă pe o Providenţă fictivă pentru a vă procura până şi necesităţile vieţii. În adevăr, trebuie ca voi să fiţi blânzi în relaţiile voastre cu muritorii rătăciţi, răbdători în raporturile voastre cu cei ignoranţi şi îndurători în caz de provocare; dar trebuie deopotrivă ca voi să fiţi curajoşi în apărarea dreptăţii, puternici în promulgarea adevărurilor şi dinamici în predicarea acestei evanghelii a împărăţiei, chiar şi până la capătul pământului.

178:1.15 (1931.6) Această evanghelie a împărăţiei este un adevăr viu. Eu v-am zis că ea seamănă cu drojdia din aluat şi cu grăuntele de muştar. Acum, eu declar că ea seamănă sămânţa fiinţei vii, care rămâne la fel din generaţie în generaţie, dar care se manifestă infailibil în noi expresii; şi ea creşte într-un mod acceptabil pe căile noilor adaptări la nevoile particulare şi la condiţiile particulare ale fiecărei generaţii succesive. Revelaţia pe care v-am făcut-o este o *revelaţie vie,* şi eu doresc ca ea să producă, şi doresc ca ea să producă roade pe măsură

în fiecare individ şi în fiecare generaţie, conform legilor creşterii spirituale, ale înmulţirii şi ale dezvoltării adaptive. Din generaţie în generaţie, evanghelia trebuie să dea dovadă de o vitalitate crescândă şi să arate o mult mai mare profunzime a puterii spirituale. Nu trebuie lăsat să devină un simplă amintire sacră, o simplă tradiţie pe seama mea şi despre epoca în care trăim noi în prezent.

178:1.16 (1932.1) Şi nu uitaţi aceasta: Noi nu am atacat direct nici persoanele nici autoritatea celor care stau pe tronul lui Moise; noi le-am oferit pur şi simplu lumina nouă pe care ei au respins-o atât de energic. Noi nu i-am atacat decât denunţând neloialitatea lor spirituală faţă de înseşi adevărurile pe care pretind că le propovăduiesc şi le păstrează. Noi am intrat în conflict cu aceşti conducători instalaţi şi cu aceşti şefi recunoscuţi numai atunci când ei s-au opus în mod direct predicării evangheliei împărăţiei fiilor omului. Chiar şi acum, nu suntem noi aceia care îi atacăm, ci ei sunt aceia care caută distrugerea noastră. Nu uitaţi că voi sunteţi împuterniciţi numai ca să mergeţi să predicaţi vestea cea bună. Nu trebuie să se atace vechile moduri de viaţă; trebuie să introduceţi drojdia noului adevăr în mijlocul vechilor credinţe. Lăsaţi spiritul adevărului să-şi înfăptuiască propria lucrare. Nu intraţi în controversă decât atunci când sunteţi constrânşi de cei care dispreţuiesc adevărul. Însă, atunci când necredinciosul înverşunat vă atacă, nu ezitaţi să apăraţi cu vigoare adevărul care v-a salvat şi v-a sanctificat.

178:1.17 (1932.2) Prin toate vicisitudinile vieţii, amintiţi-vă mereu să vă iubiţi unii pe ceilalţi. Nu luptaţi contra oamenilor, nici chiar contra necredincioşilor. Arătaţi îndurare chiar şi faţă de aceia care abuzează în mod jignitor de voi. Fiţi cetăţeni loiali, artizani integri, vecini

vrednici de laude, membrii devotaţi ai familiei voastre, părinţi înţelegători şi credincioşi sinceri în fraternitatea împărăţiei Tatălui. Şi spiritul meu va fi peste voi, acum şi până la sfârşitul lumii.

178:1.18 (1932.3) Când Iisus a terminat de propovăduit era aproape ora unu după amiază; şi s-au înapoiat numaidecât în tabără, unde David şi asociaţii lui pregătiseră prânzul.

2. După masa de prânz

178:2.1 (1932.4) Foarte puţini dintre auditorii Maestrului au fost capabili să asimileze, chiar şi în parte, cuvântarea lui de dimineaţă. Dintre ei, grecii au fost cei care l-au înţeles cel mai bine. Chiar şi cei unsprezece apostoli au fost descumpăniţi de aluziile lui la regatele politice viitoare şi la generaţiile succesive de credincioşi în regat. Discipolii lui Iisus cei mai devotaţi nu puteau împăca finalul iminent al slujirii sale pământeşti cu aceste referinţe la un lung viitor de activităţi evanghelice. Câţiva dintre aceşti iudei credincioşi au început să presimtă că era pe cale să se producă cea mai mare tragedie a lumii; dar ei nu puteau concilia dezastrul ameninţător nici cu comportamentul personal de voioşie indiferentă al Maestrului, nici cu discursul său de dimineaţă, când făcuse aluzii repetate la viitoarele operaţiuni ale împărăţiei celeste care se întind peste vaste intervale de timp şi îmbrăţişează relaţii cu numeroase şi succesive regate temporare pământeşti.

178:2.2 (1932.5) În ziua aceea, la amiază, toţi apostolii şi discipolii aflaseră că Lazăr fugise în grabă din Bethania. Ei începeau să

presimtă că conducătorii iudei erau tare hotărâţi să se scape de Iisus şi de învăţăturile sale.
178:2.3 (1932.6) Prin agenţii lui secreţi din Ierusalim, David Zebedeu era pe deplin informat de progresul planului de arestare şi de omorâre a lui Iisus. El era complet la curent cu rolul lui Iuda în complot, dar n-a dezvăluit niciodată această cunoştinţă celorlalţi apostoli sau vreunuia dintre discipoli. La puţin timp după masa de prânz, el l-a luat pe Iisus de o parte şi şi-a permis să-l întrebe dacă el ştia... Dar n-a putut formula niciodată în întregime întrebarea sa. Maestrul şi-a ridicat mâna pentru a-l întrerupe şi a zis: „Da, David, sunt la curent cu totul, şi ştiu că şi tu eşti la curent, dar vezi să nu vorbeşti nimănui de asta. Numai să nu te îndoieşti în propria ta inimă, că voia lui Dumnezeu va sfârşi prin a prevala.”
178:2.4 (1933.1) Conversaţia cu David a fost întreruptă de sosirea unui mesager care venea din Filadelfia; el aducea vestea că Abner prinsese veste de complotul pus la cale pentru uciderea lui Iisus şi întreba dacă trebuia să vină la Ierusalim. Acest curier a plecat în grabă către Filadelfia cu următorul mesaj pentru Abner: „Continuă-ţi lucrarea. Dacă mă despart fizic de voi, aceasta este numai pentru a putea reveni în spirit. Eu nu vă voi abandona. Vă voi însoţi până la capăt.”
178:2.5 (1933.2) În momentul acela, Filip a venit la Maestru şi l-a întrebat: „Maestre, dat fiind că ceasul Paştilor se apropie, unde ai vrea tu ca noi să pregătim ceea ce trebuie pentru a-l mânca?” După ce a ascultat întrebarea lui Filip, Iisus i-a răspuns: „Du-te de îi caută pe Petru şi pe Ioan, şi eu vă voi da instrucţiuni privitoare la cina pe care o vom împărtăşi în seara asta. Cât despre Paşti, veţi vorbi numai după ce aţi făcut mai întâi asta.”

178:2.6 (1933.3) Când Iuda l-a auzit pe Maestru vorbind cu Filip despre aceste chestiuni, el s-a apropiat pentru a încerca să surprindă conversaţia lor, în timp ce Filip, Petru şi Ioan se trăgeau deoparte pentru a vorbi cu Maestrul.

178:2.7 (1933.4) Iisus le-a zis celor trei: „Mergeţi imediat la Ierusalim. Intrând pe poartă veţi întâlni un om purtând un urcior de apă. El vă va vorbi, iar voi îl veţi urma. Vă va conduce până la o casă unde veţi intra în urma lui şi veţi întreba pe onorabilul proprietar: 'Unde este sala de invitaţi în care Maestrul trebuie să-şi ia cina împreună cu apostolii săi?' După ce vă veţi fi interesat astfel, stăpânul casei vă va arăta la primul etaj o mare sală complet mobilată şi pregătită pentru noi."

178:2.8 (1933.5) Când apostolii au ajuns în oraş, au întâlnit, lângă poartă, omul cu urciorul de apă şi l-au urmat până la casa lui Ioan Marcu, unde tatăl băiatului i-a primit şi le-a arătat sala de sus pregătită pentru masa de seară.

178:2.9 (1933.6) Toate acestea s-au întâmplat ca urmare a unei înţelegeri încheiate între Maestru şi Ioan Marcu în cursul după-amiezii din ajun, pe când erau singuri pe dealuri. Iisus voia să fie sigur că va lua această ultimă masă cu apostolii săi fără a fi deranjat. El se gândea că, dacă Iuda cunoştea dinainte locul reuniunii, acesta ar putea aranja cu duşmanii lui pentru a pune mâna pe el; de aceea, el s-a pus în taină de acord cu Ioan Marcu. În felul acesta, Iuda n-a cunoscut locul reuniunii decât mai târziu, în momentul în care a sosit acolo, în compania lui Iisus şi a celorlalţi apostoli.

178:2.10 (1933.7) David Zebedeu avea multe treburi de rezolvat cu Iuda care a fost astfel împiedicat să-l urmărească pe Petru, Ioan şi Filip aşa

cum dorea atâta de tare. Când Iuda i-a dat lui David o anumită sumă de bani pentru provizii, David i-a zis: „Iudo, date fiind împrejurările, n-ar fi oare bine să îmi încredinţezi ceva bani în avans pentru nevoile mele actuale?” Iuda a chibzuit un moment apoi a răspuns: „Da, Davide, eu cred că aşa ar fi înţelept. De fapt, având în vedere condiţiile tulburătoare din Ierusalim, eu cred că ar fi mai bine să-ţi dau toţi banii. Se complotează împotriva Maestrului, şi, în cazul în care mi s-ar întâmpla ceva, tu să nu fi încurcat.”
178:2.11 (1934.1) David a primit deci toate fondurile apostolice lichide şi toate hârtiile banilor aflaţi în depozit. Apostolii n-au aflat de această operaţiune decât în seara celei de-a doua zile.

178:2.12 (1934.2) Era către ora patru şi jumătate când cei trei apostoli au revenit şi l-au informat pe Iisus că totul era gata pentru cină. Maestrul s-a pregătit îndată ca să-i conducă pe cei doisprezece apostoli ai săi la Ierusalim pe traseul care dădea în drumul Betaniei. Aceasta a fost ultima sa deplasare cu grupul complet al celor doisprezece.

3. Către masa de seară

178:3.1 (1934.3) Căutând din nou să evite mulţimile care circulau prin valea Cedronului între Parcul din Geţimani şi Ierusalim, Iisus şi cei doisprezece au trecut peste creasta vestică a muntelui Măslinilor pentru a intra pe drumul care cobora dinspre Bethania în oraş. Când s-au apropiat de locul în care Iisus se zăbovise în seara din ajun pentru a le ţine discursul despre distrugerea Ierusalimului, ei au făcut inconştient o oprire şi au stat acolo privind în tăcere oraşul. Cum mai

aveau ceva timp şi de vreme ce Iisus nu voia să traverseze oraşul până la asfinţitul soarelui, el le-a zis tovarăşilor lui:

178:3.2 (1934.4) ”Aşezaţi-vă şi odihniţi-vă în vreme ce eu vă voi vorbi de ceea ce trebuie să se întâmple cât de curând. De-a lungul tuturor acestor ani, eu am trăit considerându-vă ca fraţi ai mei; eu v-am propovăduit adevărul cu privire la împărăţia cerurilor, şi v-am dezvăluit misterele lui. Într-adevăr, Tatăl meu a înfăptuit numeroase minuni legate de misiunea mea pământească. Voi aţi fost martori la toate acestea, şi aţi participat la experienţa de a fi fost tovarăşi de lucru cu Dumnezeu. Îmi sunteţi martori că, de la o vreme, eu v-am avertizat că va trebui curând să mă reîntorc la sarcina pe care mi-a încredinţat-o Tatăl. V-am spus clar că ar trebui să vă las în lume pentru a continua lucrarea împărăţiei. Din acest motiv v-am luat deoparte pe dealurile Capernaumului. Trebuie acum să vă pregătesc să împărtăşiţi cu alţii experienţa pe care aţi avut-o cu mine. Aşa cum Tatăl m-a trimis pe mine în lumea aceasta, tot aşa şi eu vă trimit acolo pentru a mă reprezenta şi pentru a desăvârşi lucrarea pe care am început-o eu.

178:3.3 (1934.5) ”Voi priviţi oraşul acesta cu tristeţe, căci aţi auzit cuvintele mele anunţând sfârşitul Ierusalimului. Eu v-am avertizat cu mult înainte ca nu cumva voi să pieriţi în distrugerea sa şi ca aceasta să nu întârzie proclamarea evangheliei împărăţiei. Tot aşa, eu vă previn să aveţi grijă să nu vă expuneţi inutil la pericole, în momentul arestării Fiului Omului. Eu trebuie să mă duc, dar voi trebuie să rămâneţi să depuneţi mărturie în favoarea acestei evanghelii după plecarea mea; la fel, eu i-am ordonat lui Lazăr să fugă de mânia oamenilor pentru ca el să poată să trăiască şi să facă cunoscută gloria

lui Dumnezeu. Dacă este voia Tatălui ca eu să plec, nimic din ceea ce veţi face nu va putea contracara planul divin. Aveţi grijă de voi, ca nu cumva să fiţi şi voi omorâţi. Sufletele voastre să apere cu curaj evanghelia prin puterea spiritului, dar nu vă lăsaţi duşi orice încercare prostească de a-l apăra pe Fiul Omului. Eu nu am nevoie de nici o ocrotire omenească; oştirile celeste sunt chiar şi acum pe aproape. Dar eu sunt decis să fac voia Tatălui meu din ceruri, şi de aceea trebuie să ne supunem la ceea ce urmează să ni se întâmple atât de curând.

178:3.4 (1934.6) ”Când veţi vedea acest oraş distrus, nu uitaţi că voi aţi intrat deja în oraşul etern al servirii perpetue în împărăţia, mereu progresând, a cerurilor, şi chiar al cerului cerurilor. Voi ar trebui să ştiţi că există numeroase locaşuri în universul Tatălui meu şi în al meu, şi că o revelaţie îi aşteaptă pe copiii luminii, revelaţia oraşelor clădite de Dumnezeu şi lumile în care obiceiurile vieţii sunt justeţea şi bucuria în adevăr. Eu v-am adus împărăţia celestă aici pe pământ, dar eu declar că toţi aceia dintre voi care intră în el prin credinţă, şi rămân acolo prin slujirea vie a adevărului, se vor ridica cu certitudine în lumile superioare şi vor şedea cu mine în împărăţia spiritual al Tatălui nostru. Dar trebuie ca mai întâi să vă căliţi şi să desăvârşiţi lucrarea pe care aţi întreprins-o cu mine. Trebuie ca mai întâi să treceţi prin multe necazuri şi să suferiţi multe amărăciuni - şi aceste încercări sunt acum iminente. Când veţi fi terminat lucrarea voastră pe pământ, voi veţi intra în bucuria mea, tot aşa cum eu am îndeplinit pe pământ lucrarea Tatălui meu şi am să mă întorc îmbrăţişarea sa.”

178:3.5 (1935.1) După ce a vorbit astfel, Maestrul s-a ridicat, şi toţi l-au urmat în coborârea Olivetului şi au intrat cu el în oraş. În afară de

Filip, de Petru şi de Ioan, nici unul dintre apostoli nu ştia unde se duceau pe când îşi urmau calea pe străzile înguste ale Ierusalimului şi în vreme ce se lăsa noaptea. Lumea îi înghiontea, dar nimeni nu i-a recunoscut, nici nu a ştiut că Fiul lui Dumnezeu trecea pe acolo mergând la ultima sa întâlnire omenească cu ambasadorii aleşi ai împărăţiei. Apostolii nu ştiau nici ei că unul dintre ei făcea deja parte dintr-o conspiraţie menită să îl predea prin trădare pe Maestrul lor pe mâinile duşmanilor lui.

178:3.6 (1935.2) Ioan Marcu îi urmărise pe tot parcursul drumului până la intrarea lor în oraş. Când au intrat pe poartă, el a alergat acasă pe o altă stradă, astfel încât el îi aştepta deja pentru a-i întâmpina la sosirea lor la casa tatălui său.

Cartea Urantia

Capitolul 179

Cina cea Din Urmă

179:0.1 (1936.1) ÎN CURSUL după-amiezii acestei zi de joi, când Filip i-a amintit Maestrului că se apropia Paştele şi s-a interesat de planurile sale de sărbătorire, el s-a gândit la cina Paştelui care trebuia să aibă loc în seara zilei următoare, vineri. Obiceiul voia să se înceapă pregătirile de sărbătorire nu mai târziu de amiaza din ajunul Paştelui. Or, iudeii, socoteau ziua începând de la asfinţitul soarelui; aceasta însemna că cina din sâmbăta Paştelui va avea loc vineri seara înainte de miezul nopţii.

179:0.2 (1936.2) Apostolii n-au reuşit deci să înţeleagă întru totul anunţul Maestrului că ei vor sărbători Paştele cu o zi mai devreme. Ei au crezut, sau cel puţin unii dintre ei au crezut, că Iisus ştia că va fi arestat înainte de ora cinei de Paşte de vineri seara şi că, în

consecinţă, el îi reunea pentru o cină specială în această seară de joi. Alţii s-au gândit că era pur şi simplu vorba de o ocazie specială care preceda sărbătorirea regulată a Paştelui.

179:0.3 (1936.3) Apostolii ştiau că Iisus mai sărbătorise şi alte Paşte fără miel; ei ştiau că el nu participa personal la nici o slujbă sacrificială a sistemului iudaic. El mâncase de multe ori din mielul pascal în calitate de invitat, dar, când el era gazda, nu se servea niciodată miel. Apostolii nu ar fi fost surprinşi să vadă mielul înlăturat, chiar şi în seara de Paşte, şi, cum cina avea loc cu o zi mai devreme, absenţa mielului a trecut nebăgată de seamă.

179:0.4 (1936.4) După ce tatăl lui Ioan Marcu le-a urat bun venit, apostolii au urcat numaidecât în sala de sus, în vreme ce Iisus rămăsese în urmă vorbind cu familia lui Marcu.

179:0.5 (1936.5) El convenise dinainte că Iisus va celebra această sărbătoare singur cu cei doisprezece apostoli, şi, în consecinţă, nu se prevăzuse nici un servitor care să-i servească.

1. Dorinţa de a fi preferat

179:1.1 (1936.6) Când apostolii au fost conduşi la primul etaj de către Ioan Marcu, ei au văzut o sală mare şi comodă, complet mobilată pentru cină. Ei au remarcat că pâinea, vinul, apa şi mirodeniile erau toate pregătite la un capăt al mesei. În afara acestui capăt unde se aflau pâinea şi vinul, lunga masă era înconjurată de treisprezece divane pentru a se întinde, întocmai cum s-ar fi pregătit pentru celebrarea Paştelui într-o familie iudee înstărită.

179:1.2 (1936.7) Pe când cei doisprezece intrau în această încăpere, ei au remarcat, foarte aproape de uşă, urcioarele de apă, vasele şi prosoapele destinate spălării picioarelor lor prăfuite. Cum nu fusese prevăzut nici un servitor care să le facă serviciul acesta, apostolii au început a se uita unii la alţii de îndată ce Ioan Marcu îi lăsase singuri, şi fiecare s-a apucat să gândească în sinea sa: Cine are să ne spele pe picioare? Şi fiecare s-a gândit totodată că nu el va fi cel care îşi va asuma rolul acesta aparent deservitor al celorlalţi.
179:1.3 (1937.1) În timp ce stăteau acolo, frământând întrebarea în inima lor, ei şi-au plimbat privirea peste aranjamentul locurilor în jurul mesei şi au remarcat divanul mai înălţat al oaspetelui de onoare, cu un divan în dreapta sa şi cu alte unsprezece dispuse în jurul mesei, ultimul fiind în faţa celui de-al doilea loc de onoare plasat în dreapta divanului gazdei.
179:1.4 (1937.2) Ei aşteptau sosirea Maestrului din clipă în clipă, dar erau în încurcătură, neştiind dacă trebuiau să se aşeze sau să aştepte venirea sa contând pe el pentru a le desemna locul fiecăruia dintre ei. În vreme ce şovăiau, Iuda a înaintat către locul de onoare din stânga celui al gazdei, şi a dat de înţeles că el avea intenţia de a se lungi acolo în calitate de oaspete preferat. Acest act al lui Iuda a provocat imediat o violentă dispută printre ceilalţi apostoli. Abia pusese Iuda stăpânire pe locul de onoare că Ioan Zebedeu a pretins să ocupe el al doilea loc de onoare, la dreapta de cel al gazdei. Simon Petru a fost atât de furios din pricina pretenţiei lui Iuda şi a lui Ioan la poziţiile alese încât, sub privirile iritate ale celorlalţi apostoli, el a înconjurat masa şi s-a aşezat pe locul cel mai de jos, de la capătul rândului, exact opusul celui ales de Ioan Zebedeu. După ce alţi apostoli au luat în

posesie tot locuri înalte, Petru se hotărâseră să îl aleagă pe cel mai de jos nu numai pentru a protesta orgoliului indecent al tovarăşilor lui, ci şi cu nădejdea că intrând şi văzându-l pe locul cel mai puţin onorific, Iisus îi va cere să urce pe un loc mai înalt, şi va deplasa astfel un apostol care ar fi avut înfumurarea de a se fi onorat pe sine însuşi.
179:1.5 (1937.3) Poziţia cea mai înălţată şi poziţia cea mai joasă fiind astfel ocupate, ceilalţi apostoli şi-au ales locurile, unul lângă Iuda şi ceilalţi lângă Petru, până ce au fost cu toţii instalaţi. Pe aceste divane din jurul mesei în formă de U, ei se aşezaseră în ordinea următoare: la dreapta Maestrului, Ioan; la stânga Maestrului, Iuda, Simon Zelotul, Matei, Iacob Zebedeu, Andrei, gemenii Alfeu, Filip, Nataniel, Toma şi Simon Petru.

179:1.6 (1937.4) Ei s-au reunit pentru a sărbători, cel puţin în spirit, o instituţie datând chiar dinainte de Moise şi care se referea la epoca în care strămoşii lor erau sclavi în Egipt. Această cină este ultima lor întâlnire cu Iisus, şi, chiar şi în acest cadru solemn, apostolii, sub conducerea lui Iuda, sunt făcuţi încă o dată să cedeze vechii lor predilecţii pentru onoruri, pentru preferinţe şi pentru exaltare personală.

179:1.7 (1937.5) Ei mai bombăneau încă de enervare când a apărut Maestrul în cadrul uşii, unde a ezitat o clipă, în vreme ce o expresie de dezamăgire se aşternea tot mai mult pe chipul său. El şi-a luat locul fără comentariu şi nu a schimbat nimic din aranjamentele pe care şi le făcuseră ei.
179:1.8 (1937.6) Ei erau acuma gata pentru cină, atâta doar că picioarele lor nu erau încă spălate şi dispoziţia lor era câtuşi de puţin

plăcută. La sosirea Maestrului ei încă îşi făceau observaţii prea puţin măgulitoare unii la alţii, fără a mai vorbi de gândurile unora dintre ei, care aveau suficient control emotiv pentru a se abţine să-şi exprime deschis sentimentele.

2. Începutul cinei

179:2.1 (1937.7) Vreme de câteva clipe după ce Maestrul a luat loc, nu s-a rostit nici un cuvânt. Iisus şi-a plimbat privirea peste ei şi a destins atmosfera cu un surâs zicând: „Am dorit foarte tare să mănânc cu voi acest Paşte. Voiam să mai iau încă o dată masa cu voi înainte de a suferi. Ştiind că a sosit ceasul, eu am luat măsuri pentru a cina cu voi în seara asta, căci, în ceea ce priveşte ziua de mâine, noi suntem cu toţii în mâinile Tatălui, a cărui voie am venit eu s-o execut. Eu nu voi mai mânca cu voi până nu veţi şedea cu mine în împărăţia pe care Tatăl mi-l va da când voi fi încheiat lucrul pentru care m-a trimis în această lume.”

179:2.2 (1938.1) După ce au amestecat vinul şi apa, ei i-au adus cupa lui Iisus care a primit-o din mâinile lui Tadeus şi a ţinut-o aducând mulţumiri. Când a sfârşit de adus mulţumiri, a zis: „Luaţi această cupă şi împărţiţi-o între voi, şi, când veţi bea, realizaţi că eu nu voi mai bea din fructul viei cu voi, căci aceasta este ultima noastră cină. Când vom mai şedea iarăşi în felul acesta, va fi numai în împărăţia ce vine.”

179:2.3 (1938.2) Iisus a început să vorbească astfel apostolilor săi pentru că ştia că îi sunase ceasul. El înţelegea că venise momentul

când trebuia să se întoarcă la Tată şi când lucrarea sa terestră era aproape încheiată. Maestrul ştia că el revelase, pe pământ, iubirea Tatălui şi proclamase îndurarea sa omenirii, şi că desăvârşise lucrul pentru care venise în lume, chiar până la primirea întregii puteri şi a întregii autorităţi în cer şi pe pământ. Tot aşa, el ştia că Iuda Iscariotul se hotărâse pe deplin să îl predea în seara aceea duşmanilor lui. El realiza perfect că această trădare era lucrarea lui Iuda, dar şi că ea era pe placul lui Lucifer, a lui Satan şi a lui Caligastia, prinţul întunericului. Dar el nu se temea de nici unul dintre cei care căuta să abolească puterea sa spirituală, nici nu se temea de cei care căutau să-l facă să moară fizic. Maestrul nu avea decât o singură grijă, şi aceea privea siguranţa şi salvarea discipolilor lui aleşi. Astfel deci, ştiind pe deplin că Tatăl pusese toate lucrurile sub autoritatea sa, Maestrul s-a pregătit să pună în practică parabola iubirii fraterne.

3. Spălarea picioarelor apostolilor

179:3.1 (1938.3) După ce gazda a băut prima cupă de Paşte, obiceiul iudaic voia ca ea să se ridice de la masă şi să se spele pe mâini. În timpul mesei, şi după cea de-a doua cupă, toţi invitaţii se ridicau deopotrivă şi se spălau pe mâini. Apostolii ştiau că Maestrul nu respecta niciodată aceste rituri de spălare ceremonială a mâinilor; erau deci curioşi să vadă ce intenţiona să facă după ce se va fi împărtăşit din această primă cupă. Or, Maestrul s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat tăcut către uşa lângă care fuseseră puse urcioarele de apă, vasele şi prosoapele. Curiozitatea apostolilor s-a preschimbat în

uimire când l-au văzut scoţându-şi haina, încingându-se cu un prosop şi începând să toarne apă într-unul dintre lighene. Imaginaţi-vă stupefacţia celor doisprezece oameni, care tocmai refuzaseră să se spele unul pe celălalt şi se certaseră fără cuviinţă în legătură cu locurile de onoare de la masă, când l-au văzut pe Maestru înconjurând masa către locul cel mai de jos al ospăţului, unde era lungit Simon Petru, şi a îngenuncheat cu atitudinea unui servitor pregătindu-se să-l spele pe picioare pe Simon. Când Maestrul s-a pus în genunchi, cei doisprezece s-au ridicat ca un singur om; chiar şi trădătorul Iuda a uitat pentru o clipă de infamia sa de a ajuns să se ridice odată cu tovarăşii lui în această expresie de surpriză, de respect şi de profundă stupefacţie.

179:3.2 (1938.4) Iată-l deci pe Simon Petru privind faţa ridicată a Maestrului său. Iisus n-a zis nimic; era inutil să vorbească. Atitudinea sa revela clar că îţi propunea să spele picioarele lui Simon Petru. În ciuda slăbiciunilor lui omeneşti Petru îl iubea pe Maestru. Acest pescar galileean a fost prima fiinţă umană care să creadă din toată inima în divinitatea lui Iisus *şi* care să mărturisească pe deplin şi public această credinţă. Şi, de atunci, Petru nu se mai îndoise niciodată cu adevărat de natura divină a Maestrului. Din moment ce Petru îl respecta şi îl onora atât de mult pe Iisus în inima sa, nu este surprinzător că sufletul său a fost înfiorat la ideea că Iisus era îngenuncheat înaintea sa, asemeni unui servitor oarecare, şi îşi propunea să-i spele picioarele aşa cum ar fi făcut-o un sclav. Când Petru şi-a revenit suficient de mult cât să vorbească cu Maestrul, el a exprimat sentimentele din inima tuturor tovarăşilor apostoli.

179:3.3 (1939.1) După aceste câteva clipe de mare stânjeneală, Petru a zis: „Poate că nu înţelegi bine ceea ce am să fac, dar, mai târziu, vei cunoaşte semnificaţia tuturor acestor lucruri.” Atunci, Simon Petru a tras adânc aer în piept şi a zis: „Maestre, tu să nu mă speli niciodată pe picioare.” Şi fiecare dintre apostoli au dat din cap în semn de aprobare a fermei declaraţii a lui Petru care refuza să îl lase pe Iisus să se umilească astfel în faţa lor.
179:3.4 (1939.2) Apelul dramatic al acestei scene neobişnuite a atins, în primul rând, inima lui Iuda Iscariotul; dar, când vanitosul lui intelect a judecat spectacolul, el a tras concluzia că acest gest de umilinţă era doar un episod suplimentar care aducea dovada concludentă că Iisus nu fusese niciodată calificat pentru a fi eliberatorul Israelului, şi că el, Iuda, nu se înşelase hotărându-se să abandoneze cauza Maestrului.
179:3.5 (1939.3) În vreme ce apostolii stupefiaţi îşi ţineau suflarea, Iisus a zis: Petre, eu declar că, dacă eu nu te spăl pe picioare, tu nu vei participa la lucrarea pe care sunt gata s-o îndeplinesc. Când Petru a auzit această declaraţie, însoţită de faptul că Iisus rămânea îngenuncheat la picioarele sale, el a luat una dintre aceste decizii de consimţire oarbă constând în a ceda la dorinţa celui pe care îl respecta şi îl iubea. Cum Simon Petru începea să-şi dea seama că acest act de servire propus comporta o semnificaţie care va determina legăturile viitoare a celor interesaţi cu lucrarea Maestrului, nu numai că el a admis ideea de a-l lăsa pe Iisus să îl spele pe picioare, dar şi mai mult, în maniera sa caracteristică şi impetuoasă, el a zis: „Atunci, Maestre, nu mă spăla numai pe picioare, dar şi pe mâini şi pe cap.”
179:3.6 (1939.4) În timp ce m se pregătea să îl spele pe picioare pe Petru, a zis: „Cel care este deja curat nu are nevoie să i se spele

picioarele. Voi, care sunteţi aşezaţi aici cu mine astăzi, voi sunteţi curaţi - dar nu toţi. Totuşi, praful de pe picioarele voastre ar fi trebuit spălat înainte de a vă fi luat locul la masă cu mine. În plus, eu aş vrea să îndeplinesc acest serviciu pentru voi cu titlu de parabolă pentru a ilustra semnificaţia unei noi porunci pe care am să vă dau cât de curând.”

179:3.7 (1939.5) În acelaşi fel, Maestrul a făcut înconjurul mesei în tăcere şi a spălat picioarele celor doisprezece apostoli, nefăcând excepţie nici Iuda. Când a terminat de spălat pe cei doisprezece pe picioare, şi-a pus haina pe el, şi s-a întors la locul său de gazdă, apoi, după ce şi-a privit apostolii descumpăniţi le-a zis:

179:3.8 (1939.6) Înţelegeţi voi cu adevărat ceea ce v-am făcut? Voi mă numiţi Maestru, şi ziceţi bine, căci asta sunt. Dacă deci Maestrul v-a spălat pe picioare, de ce nu sunteţi voi dispuşi să vă spălaţi unul pe altul? Ce lecţie ar trebui să învăţaţi din această parabolă în care Maestrul face cu atâta bunăvoinţă serviciul pe care fraţii lui n-au vrut să şi-l facă unul altuia? În adevăr, în adevăr, eu vă zic, un servitor nu este mai mare decât Maestrul său, nici cel trimis mai mare decât cel care îl trimite. În viaţa mea printre voi, voi aţi văzut maniera de a servi, şi binecuvântaţi sunt aceia care au harul şi curajul de a servi astfel. Dar de ce sunteţi voi atât de înceţi în a învăţa că secretul măreţiei în împărăţia spiritual nu seamănă cu metodele puterii din lumea materială?

179:3.9 (1940.1) ”Când am intrat în seara asta în sală, vouă nu va fost de ajuns să refuzaţi să vă spălaţi pe picioare unii pe alţii, dar a trebuit şi să vă disputaţi cu privire la locurile de onoare de la masa mea. Acele onoruri sunt căutate de farisei şi de copiii acestei lumi, dar n-ar

trebui să fie la fel şi printre ambasadorii împărăţiei celeste. Nu ştiţi voi că masa mea nu comportă nici un loc de preferinţă? Nu înţelegeţi voi că eu vă iubesc pe fiecare la fel de mult ca pe ceilalţi? Nu ştiţi că locul de lângă mine, considerat ca onorific de către oameni, se poate să nu însemne nimic în ceea ce priveşte poziţia voastră în împărăţia cerurilor? Voi ştiţi că regi gentililor are suveranitate peste supuşii lor, şi că adesea se numesc binefăcători aceia care exercită această autoritate. Dar nu va fi aşa şi în împărăţia cerurilor. Cel care vrea să fie mare să devină mic şi cel care vrea să fie conducător să devină cel care serveşte. Cine este cel mai mare, cel care stă la masă sau cel care serveşte? Nu se consideră în general că cel care este aşezat la masă este cel mai mare? Dar voi observaţi că eu sunt printre voi ca cel care serveşte. Dacă sunteţi dispuşi să fiţi tovarăşii mei în servire îndeplinind voia Tatălui, voi veţi şedea cu mine în putere în împărăţia ce va să vină, continuând să faceţi voia Tatălui în gloria viitoare.”

179:3.10 (1940.2) Când Iisus a terminat de vorbit, gemenii Alfeu au adus durerea şi vinul, cu mirodeniile amare şi cu pasta de fructe uscate, care compunea felul următor de mâncare al Ultimei Cine.

4. Ultimele cuvinte către trădător

179:4.1 (1940.3) Vreme de câteva minute, apostoli au mâncat în tăcere, dar, sub influenţa atitudinii de bună dispoziţie a Maestrului, ei au fost curând antrenaţi în conversaţie, şi masa n-a întârziat să continue ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic anormal care să tulbure buna dispoziţie şi amabilitatea socială a acestei reuniuni extraordinare. După câtva

timp, către mijlocul servirii celui de-al doilea fel de mâncare, Iisus şi-a plimbat gândirea peste apostolii săi şi a zis: Eu v-am spus cât de mult doream să iau această masă cu voi. Ştiind de felul în care forţele întunericului au conspirat pentru a face să moară Fiul Omului, eu am decid să iau această cină cu voi în această sală secretă, cu o zi înainte de Paşte, căci mâine seară, la ora asta, eu nu voi mai fi cu voi. Eu v-am repetat de multe ori că trebuie să mă întorc la Tatăl meu. Acum, mi-a venit vremea, dar nu era necesar ca vreunul dintre voi să mă trădeze şi să mă dea pe mâna duşmanilor.

179:4.2 (1940.4) Parabola cu spălarea picioarelor şi discursul subsecvent al Maestrului îi făcuse deja pe apostoli să piardă o bună parte din impertinenţa şi din înfumurarea lor. Când au auzit acestea ei au început să se privească unii pe alţii şi să se întrebe cu şovăiala unui ton descumpănit: „Eu sunt?” Când toţi şi-au pus aceeaşi întrebare, Iisus a zis: „În timp ce este necesar ca eu să mă întorc la Tatăl meu pentru a îndeplini voia sa, nu se cerea ca unul dintre voi să devină un trădător. Aceasta este coacerea răului ascuns în inima unuia dintre voi, care n-a reuşit să iubească adevărul cu tot sufletul său. Cât este de amăgitor orgoliul intelectual care precede căderea spirituală! Prietenul meu de multă vreme, care până şi acum mănâncă din pâinea mea, este gata să mă trădeze, chiar şi în vreme ce îşi moaie mâna în farfurie odată cu mine.”

179:4.3 (1940.5) Când Iisus a vorbit astfel, cei doisprezece au început iarăşi să se întrebe: „Eu sunt?” Când Iuda, aşezat la stânga Maestrului, a întrebat din nou: „Eu sunt?”, Iisus a muiat pâine în farfuria cu mirodenii şi i-a întins-o lui Iuda zicând: „Tu ai zis-o.” Dar ceilalţi nu l-au auzit pe Iisus vorbindu-i lui Iuda. Ioan, care era lungit

la dreapta lui Iisus, s-a aplecat şi l-a întrebat pe Maestru: „Cine-i acesta? Am vrea să ştim cine este neloial faţă de misiunea sa?” Iisus a răspuns: „V-am spus deja că este acela căruia i-am dat pâine muiată.” Dar el era atât de firesc ca o gazdă să dea pâine muiată unui oaspete aşezat în stânga sa încât nici unul dintre cei doisprezece n-au băgat asta de seamă, deşi Maestrul s-a exprimat limpede. Dar Iuda a fost dureros de conştient de semnificaţia cuvintelor Maestrului asociate faptei lui, şi a început să se teamă ca nu cumva şi tovarăşii lui să-şi dea seama, acum, că el era trădătorul.

179:4.4 (1941.1) Petru era foarte aprins de ceea ce se spusese. El s-a aplecat peste masă şi l-a interpelat pe Ioan: „Întreabă-l tu cine este, sau dacă ţi-a spus deja, spune-mi cine este trădătorul.”

179:4.5 (1941.2) Iisus a pus capăt şuşotelilor lor zicând: „Sunt întristat că se întâmplă răul acesta şi am sperat până în minutul acesta că puterea adevărului va putea triumfa asupra înşelăciunilor răului, dar nu se câştigă asemenea victorii fără credinţa care rezultă dintr-o sinceră dragoste de adevăr. N-aş fi vrut să vă spun lucrurile acestea, dar doresc să vă avertizez de aceste amărăciuni şi să vă pregătesc astfel în ceea ce ne aşteaptă cât de curând. V-am spus asta pentru că doresc ca după plecarea mea voi să vă amintiţi că eu cunoşteam toate aceste perfide comploturi, şi că v-am avertizat că am o fiu trădat. Eu fac toate acestea numai pentru a vă întări în vederea ispitelor şi a încercărilor iminente.”

179:4.6 (1941.3) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a înclinat spre Iuda şi a zis: „Ceea ce te-ai decis să faci, s-o faci repede.” Când Iuda a auzit aceste cuvinte s-a ridicat de la masă şi a părăsit în grabă sala, ieşind în noapte, pentru a face ceea ce hotărâse să facă. Când ceilalţi apostoli l-

au văzut pe Iuda plecând grăbit după ce îi vorbise Maestrul, au crezut că se dusese să mai caute vreun fel de mâncare pentru cină sau să facă vreun alt comision pentru Maestru, căci ei presupuneau că Iuda purta încă punga cu bani.

179:4.7 (1941.4) Iisus ştia că, de cum înainte, nu mai era nimic de făcut pentru a-l împiedica pe Iuda să devină un trădător. El începuse cu doisprezece apostoli - mai avea unsprezece. El alesese şase. Deşi iuda fusese printre cei care fuseseră numiţi de către primii săi apostoli aleşi, Maestrul îl acceptase. Chiar până în aceste ultime momente el făcuse imposibilul pentru a-l sanctifica şi a-l salva, tot aşa cum lucrase pentru pacea şi pentru salvarea celorlalţi.

179:4.8 (1941.5) Cu manifestările lui de afecţiune nuanţate de înduioşare, cina aceasta a fost ultima chemare a lui Iisus către dezertorul Iuda, dar această chemare a fost în van. Odată ce iubirea a murit realmente, avertismentele, chiar şi când vă sunt date cu maximum de tact, şi transmise în spiritul cel mai prietenos, nu reuşesc în general decât să intensifice ura şi să înteţească reaua hotărâre de a executa în întregime propriile voastre proiecte egoiste.

5. Instituirea cinei de amintire

179:5.1 (1941.6) Când i-au adus lui Iisus cea de-a treia cupă de vin, „cupa binecuvântării”, el s-a ridicat de pe divanul său şi a luat cupa în mâini, a sfinţit-o zicând: „Luaţi această cupă şi beţi-o toţi. Aceasta va fi cupa amintirii mele. Aceasta este cupa binecuvântării unei noi distribuiri a harului şi a adevărului. Aceasta va fi pentru voi emblema

revărsării şi a călăuzirii divinului Spirit al Adevărului. Şi eu nu voi mai bea din această cupă cu voi până ce nu voi bea sub o nouă formă cu voi în împărăţia veşnică al Tatălui.”

179:5.2 (1942.1) În timp ce beau din această cupă a binecuvântării cu un profund respect şi într-o tăcere desăvârşită, toţi apostolii au sesizat că se petrecea ceva ieşit din comun. Străvechiul Paşte comemora ivirea părinţilor lor dintr-o stare de robie rasială în ascensiunea lor către libertatea individuală. Acum, Maestrul a instituit o nouă cină de amintire, simbolizând noua epocă în care individul înrobit iese din sclavia ceremonială şi din egoism, şi accede la bucuria spirituală a fraternităţii şi a comunităţii fiilor Dumnezeului viu eliberaţi prin credinţă.

179:5.3 (1942.2) Când au terminat de băut această nouă cupă a amintirii, Maestrul a luat pâinea şi, după ce a adus mulţumiri, a rupt-o în bucăţele şi a dat din mână în mână zicând: „Luaţi această pâine a amintirii şi mâncaţi-o. V-am spus că eu sunt pâinea vieţii. Şi această pâine a vieţii este viaţa unificatoare a Tatălui şi a Fiului într-un singur dar. Cuvântul Tatălui, aşa cum este el revelat în Fiu, este într-adevăr pâinea vieţii.” Când au împărtăşit pâinea de aducere aminte, simbolul cuvântului viu al adevărului întrupat sub înfăţişarea cărnii muritoare, s-au aşezat din nou cu toţii.

179:5.4 (1942.3) Instituind această cină de aducere aminte, Maestrul a recurs, după cum avea obiceiul întotdeauna, la parabole şi la simboluri. El folosea simboluri pentru că voia să-i înveţe unele mari adevăruri spirituale într-un mod în care făcea greu succesorilor lui să ataşeze cuvintelor sale interpretări precise şi înţelesuri categorice. El căuta astfel să împiedice generaţiile succesive să cristalizeze

învăţătura sa şi să imobilizeze semnificaţiile ei spirituale prin lanţurile moarte ale tradiţiilor şi ale dogmelor. Stabilind unica ceremonie, sau sacramentul, asociat întregului misiunii vieţii sale, Iisus a avut mare grijă să *sugereze* înţelesurile sale mai degrabă decât să se încreadă în *definiţii precise.* El nu dorea să distrugă, prin stabilirea unui ceremonial precis, conceptul individual de comuniune divină, şi nici nu voia să limiteze imaginaţia spirituală a credincioşilor paralizând-o în vreun mod formal. El căuta mai degrabă să elibereze sufletul omenesc născut din nou, pentru ca el să-şi ia zborul pe aripile bucuroase ale unei libertăţi spirituale noi şi vii.

179:5.5 (1942.4) În pofida efortului Maestrului pentru a stabili astfel acest nou sacrament de aducere aminte, succesorii lui, în cursul secolelor, s-au apucat să contracareze cu eficienţă dorinţa sa formală în aşa fel încât simbolismul spiritual simplu al acestei ultime seri de întrupare a fost redus la interpretări stricte şi închise în precizia aproape matematică a unei formule fixe. Dintre toate învăţăturile lui Iisus, nici una nu a fost mai uniformizată prin tradiţie.

179:5.6 (1942.5) Când cina de aducere aminte este împărtăşită de cei care cred în Fiu şi care îl cunosc pe Dumnezeu, simbolismul său nu are nevoie de a fi asociat cu nici una dintre falsele interpretări omeneşti şi puerile privitoare la semnificaţia prezenţei divine, căci, în toate aceste prilejuri, Maestrul este *realmente prezent.* Cina de aducere aminte este întâlnirea simbolică a credinciosului cu Mihail. Când devii astfel conştient de spirit, Fiul este efectiv prezent, iar spiritul său fraternizează cu fragmentul lăuntric al Tatălui său.

179:5.7 (1942.6) După ce au meditat vreme de câteva momente, Iisus a continuat: Când veţi face aceste lucruri, amintiţi-vă că am trăit pe

pământ printre voi, şi bucuraţi-vă de faptul că eu voi continua să trăiesc pe pământ cu voi şi să servesc prin voi. Ca indivizi, să nu existe între voi lupte pentru cine să fie cel mai mare. Fiţi toţi ca fraţii. Când împărăţia se va fi mărit până la a îngloba mari grupuri de credincioşi, voi va trebui deopotrivă să evitaţi lupta pentru notorietate sau căutarea de onoruri printre aceste grupuri."

179:5.8 (1943.1) Acest măreţ eveniment a avut loc în sala de sus a unui prieten. Nici cina, nici casa nu comportau o formă sacră sau o consacrare ceremonială. Cina de aducere aminte a fost stabilită fără aprobarea ecleziastică.

179:5.9 (1943.2) După ce a instaurat cina de aducere aminte, Iisus le-a zis apostolilor: „De fiecare dată când veţi face aceasta, faceţi-o în amintirea mea. Şi, când vă veţi aduce aminte de mine, faceţi mai întâi o întoarcere la viaţa mea întrupată, amintiţi-vă că am fost cândva cu voi şi, după aceea, discerneţi prin credinţă că voi veţi cina cu toţii într-o bună zi cu mine în împărăţia eternă al Tatălui. Acesta este noul Paşte pe care vi-l las vouă, însăşi amintirea vieţii de manifestare, cuvântul adevărului veşnic şi iubirea mea pentru voi, revărsarea Spiritului meu al Adevărului peste toată carnea."

179:5.10 (1943.3) Apoi au terminat sărbătorirea străvechiului paşte, dar fără vărsare de sânge, în relaţie cu inaugurarea noii cine de aducere aminte cântând toţi laolaltă al o sută optulea Psalm.

Cartea Urantia

<< Capitolul 179 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 181 >>

Capitolul 180

Discursul de adio

180:0.1 (1944.1) DUPĂ ce au cântat psalmul la sfârşitul Ultimei Cine, apostolii s-au gândit că Iisus avusese intenţia de a se reîntoarce imediat în tabără, dar el le-a făcut semn să se aşeze. Maestrul a zis:

180:0.2 (1944.2) ”Voi vă aduceţi bine aminte că v-am trimis odată în misiune fără pungă şi fără desagă, şi chiar recomandându-vă să nu luaţi nici o haină de schimb. Şi vă amintiţi cu toţii că n-aţi dus lipsă de nimic. Însă, astăzi, voi intraţi într-o perioadă de necazuri, şi nu puteţi să mai contaţi pe bunăvoinţa mulţimilor. De acum încolo, cel care are o pungă, s-o poarte la el. Când veţi merge în lume ca să proclamaţi evanghelia, să luaţi, pentru întreţinerea voastră, măsurile pe care le credeţi cele mai bune. Eu am venit să aduc pacea, dar ea nu va apare o anumită perioadă de timp.

180:0.3 (1944.3) ”Ceasul slăvirii Fiului Omului a venit acum, şi tatăl va fi slăvit în mine. Prieteni, eu nu voi mai fi cu voi decât puţin timp. În curând mă veţi căuta, dar nu mă veţi găsi, căci eu merg acolo unde, deocamdată, nu aveţi acces. Dar, când vă veţi fi îndeplinit lucrarea voastră pământească aşa cum am terminat-o şi eu pe a mea, voi veţi veni alături de mine, tot aşa cum şi eu mă pregătesc acum să merg alături de Tată. În foarte puţină vreme am să vă părăsesc, şi nu mă veţi mai vedea pe pământ, dar mă veţi vedea cu toţii în epoca ce va veni când vă veţi înălţa în împărăţia pe care mi l-a dat Tatăl meu.”

1. Noua poruncă

180:1.1 (1944.4) După câteva clipe de conversaţie amicală, Iisus s-a ridicat şi a zis: „Când v-am prezentat o parabolă care arăta cum ar trebui să fiţi gata să vă serviţi unii pe ceilalţi, am zis că aş dori să vă dau o nouă poruncă; aş vrea să fac acum asta întrucât sunt pe punctul de a vă părăsi. Cunoaşteţi bine porunca care vă ordonă să vă iubiţi unii pe alţii; să vă iubiţi aproapele ca pe voi înşivă. Însă chiar şi această devoţiune sinceră din partea copiilor mei nu mă satisface în întregime. Aş vrea să vă văd înfăptuind fapte de iubire şi mai mari în împărăţia fraternităţii credincioşilor. Eu vă dau aşadar această nouă poruncă: Iubiţi-vă unii pe ceilalţi aşa cum v-am iubit eu. Dacă faceţi aşa, dacă vă iubiţi unii pe alţii, toţi oamenii vor pricepe că voi sunteţi discipolii mei.

180:1.2 (1944.5) ”Dându-vă această nouă poruncă, eu nu încarc sufletele voastre cu nici o povară în plus; eu vă aduc mai degrabă o

nouă bucurie şi vă dau posibilitatea de a încerca o nouă plăcere în cunoaşterea deliciilor ce decurg din revărsarea afecţiunii voastre peste semenii voştri. Chiar şi îndurând în exterior mâhniri, eu sunt pe punctul de a încerca bucuria supremă de a-mi revărsa iubirea peste voi şi peste tovarăşii voştri muritori.

180:1.3 (1944.6) ”Când vă invit să vă iubiţi unii pe alţii tot aşa cum v-am iubit eu, vă prezint măsura supremă a adevăratei afecţiuni, căci nimeni nu poate avea mai multă iubire decât aceea de a fi gata să-şi dea viaţa pentru prietenii lui. Or, voi sunteţi prietenii mei, şi veţi continua să fiţi, cu condiţia să vreţi să faceţi ceea ce v-am învăţat. Voi m-aţi numit Maestru, dar eu nu vă numesc servitori. Numai dacă vă iubiţi unii pe ceilalţi aşa cum v-am iubit eu, voi veţi fi prietenii mei şi vă voi spune întotdeauna ceea ce îmi revelează Tatăl.

180:1.4 (1945.1) ”Voi nu m-aţi ales pur şi simplu pe mine, dar şi eu v-am ales pe voi şi v-am conferit hirotonisirea pentru ca voi să mergeţi în lume pentru a duce rodul servirii cu dragoste pe lângă semenii voştri, tot aş cum eu am trăit printre voi revelându-vă Tatăl. Tatăl şi cu mine, noi acţionăm amândoi cu voi, şi voi încercaţi divina plenitudine a bucuriei numai dacă vreţi să ascultaţi de porunca mea de a vă iubi unii pe ceilalţi aşa cum v-am iubit eu.”

180:1.5 (1945.2) Dacă vreţi să împărtăşiţi bucuria Maestrului, voi va trebui să împărtăşiţi iubirea lui, şi a împărtăşi iubirea lui înseamnă că voi aţi împărtăşit serviciul lui. Această experienţă de iubire nu vă scapă de dificultăţile acestei lumi; ea nu creează o nouă lume, dar este sigur că ea face din vechea lume una nouă.

180:1.6 (1945.3) Amintiţi-vă că fidelitatea, nu sacrificiul, este ceea ce cere Iisus. Conştiinţa de a face un sacrificiu implică absenţa acestei

afecţiuni sincere care ar fi transformat acest serviciu expresie a iubirii într-o bucurie supremă. Ideea de *datorie* înseamnă că voi aveţi o mentalitate de servitor şi că, în consecinţă, voi nu veţi încerca bucuria supremă de a îndeplini acest serviciu ca un prieten pentru un prieten. Maestrul i-a învăţat pe toţi apostolii că ei sunt fiii lui Dumnezeu. El i-a numit fraţi şi, acum, înainte de ai părăsi, i-a numit prietenii săi.

2. Via şi curmeii de viţă

180:2.1 (1945.4) După aceea, Iisus s-a ridicat din nou şi a continuat să-i instruiască pe apostoli: „Eu sunt adevăratul butuc al viţei de vie, iar Tatăl meu este cultivatorul. Eu sunt butucul de vie, iar voi sunteţi viţele de vie. Tatăl îmi cere numai ca voi să daţi roade bogate. Nu se taie via decât pentru a spori productivitatea viţelor ei. Orice curmei sterp ieşit din mine va fi îndepărtat de Tată. Orice curmei care dă rod va fi curăţit de Tată pentru a da şi mai multe roade. Voi sunteţi deja curăţiţi de cuvântul pe care l-am rostit, dar trebuie să continuaţi să fiţi curaţi. Trebuie să rămâneţi în mine, şi eu în voi; viţa moare dacă este separată de butuc. Aşa cum viţa nu poate da roade decât dacă rămâne în butuc, tot aşa nici voi nu puteţi da roadele servirii expresie a iubirii dacă voi nu rămâneţi în mine. Să ţineţi minte: eu sunt adevăratul butuc şi voi sunteţi viţele vii. Dacă cineva trăieşte în mine şi eu în el, atunci el va da multe roade ale spiritului şi va încerca bucuria supremă a producerii acestei recolte spirituale. Dacă vreţi să menţineţi această legătură spirituală vie cu mine, voi veţi da roade din belşug. Dacă rămâneţi în mine şi dacă cuvintele mele rămân în voi, voi veţi

putea comunica în mod liber cu mine; atunci, spiritul meu viu vă va putea impregna în aşa fel încât voi veţi fi în măsură să îl întrebaţi tot ceea ce spiritul meu vrea, şi să înfăptuiţi asta cu încredinţarea că Tatăl va răspunde prompt cererii noastre. Tatăl este preamărit în aceasta: când butucul are multe viţe vii, şi când fiecare viţă dă roade bogate. Şi, când lumea va vedea aceste viţe roditoare - prietenii mei care se iubesc unii pe alţii aşa cum i-am iubit eu - toţi oameni vor şti că voi sunteţi cu adevărat discipolii mei.

180:2.2 (1945.5) ”Aşa cum Tatăl m-a iubit pe mine, tot aşa v-am iubit şi eu. Trăiţi în iubirea mea aşa cum am trăit eu în iubirea Tatălui. Dacă faceţi ceea ce v-am învăţat, voi veţi rămâne în iubirea mea, tot aşa cum eu am păstrat cuvântul Tatălui şi cum rămân veşnic în iubirea sa.”

180:2.3 (1946.1) Iudeii propovăduiseră de multă vreme că Mesia va fi „o viţă răsărită din butucul lui David”. În comemorarea acestei străvechi învăţături, o mare emblemă a strugurelui agăţat de vie decora intrarea în templul lui Irod. Toţi apostolii şi-au amintit de aceste lucruri în vreme ce le vorbea Maestrul lor, în seara aceea, în sala de sus.

180:2.4 (1946.2) Mai târziu, concluziile Maestrului cu privire la rugăciune au fost interpretate şi au decurs din asta multe amărăciuni. Aceste învăţături nu ar fi provocat mai deloc dificultăţi dacă ar fi fost reamintite cuvintele exacte ale Maestrului şi dacă ele ar fi fost după aceea transcrise corect. Dar, după felul în care a fost scrisă povestirea, credincioşii au sfârşit prin a considera rugăciunea în numele lui Iisus ca pe un soi de magie supremă, convinşi că ar primi de la Tată tot ceea ce ar cere astfel. Timp de secole, suflete sincere au continuat să

îşi sfărâme credinţa de această piatră de încercare. Oare cât timp îi va trebui lumii credincioşilor pentru a înţelege că rugăciunea nu este un procedeu pentru obţinerea a ceea ce se doreşte, ci mai degrabă un proces pentru a urma căile lui Dumnezeu, o experienţă pentru a învăţa să se recunoască şi să se execute voia Tatălui? Este totuşi întru totul adevărat că, dacă voinţa voastră ar fi realmente armonizată cu a sa, aţi putea cere orice lucru conceput prin această uniune de voinţe, şi că acest lucru vă va fi acordat. Prin Iisus se efectuează această uniune a voinţelor, la fel cum viaţa viei irigă şi străbate viţele vii.

180:2.5 (1946.3) Când această legătură vie există între divinitate şi umanitate, se poate ca umanitatea nechibzuită şi ignorantă să se roage pentru comodităţile ei egoiste şi pentru realizări pline de vanitate; în cazul acesta nu poate să existe decât un singur răspuns divin: ca tulpina cu viţe vii să dea o şi mai mare cantitate de roade ale spiritului. Când viţa de vie este vie, toate cererile sale nu pot primi decât un singur răspuns: produceţi şi mai mulţi struguri. De fapt, viţa nu există decât pentru a da în rod şi nu poate face nimic altceva decât să producă struguri. Tot astfel, adevăratul credincios nu există decât pentru a da roadele spiritului, care constau în ai iubi pe oameni la fel cum oamenii au fost iubiţi de Dumnezeu - în a se iubi unii pe alţii aşa cum Iisus ne-a iubit pe noi.

180:2.6 (1946.4) Când Tatăl îşi lasă peste vie mâna sa disciplinară, face asta cu dragoste, pentru ca viţele să dea şi roade şi mai bogate. Un bun cultivator nu taie decât ramurile moarte şi sterpe.

180:2.7 (1946.5) Iisus a avut mari greutăţi pentru a-i face pur şi simplu pe apostolii lui să recunoască că rugăciunea este o funcţiune a credincioşilor născuţi din spirit, în împărăţia dominat de spirit.

3. Ostilitatea lumii

180:3.1 (1946.6) Abia de îşi încetaseră cei unsprezece comentariile referitoare la discursul despre viţa de vie când Maestrul le-a făcut semn că vrea să continue să le vorbească. Ştiind că îi mai rămânea foarte puţin timp de trăit, el a zis: „Când vă voi fi părăsit, voi nu vă lăsaţi descurajaţi de ostilitatea lumii. Nu fiţi abătuţi, nici chiar atunci când credincioşii nevolnici se vor întoarce împotriva voastră şi se vor alătura duşmanilor împărăţiei. Dacă lumea vă urăşte să nu uitaţi că pe mine m-au urât încă dinainte de a vă urî pe voi. Dacă sunteţi ai lumii acesteia, lumea va iubi ceea ce este al ei, însă, pentru că nu sunteţi aşa, lumea va refuza să vă iubească. Voi sunteţi în această lume, dar vieţile voastre nu trebuie să fie lumeşti. Eu v-am ales şi tras afară din lume pentru a reprezenta spiritul unei alte lumi chiar pe lângă lumea din care aţi fost aleşi. Dar aduceţi-vă mereu aminte de ceea ce v-am zis: servitorul nu este mult mai mare decât Stăpânul lui. Dacă ei îndrăznesc să mă persecute, atunci vă vor persecuta şi pe voi. Dacă cuvintele mele îi ofensează pe necredincioşi, ale voastre îi vor ofensa în egală măsură pe nelegiuiţi. Vă vor face toate astea pentru că ei nu cred nici în mine nici în Acela care m-a trimis; veţi îndura aşadar multe suferinţe din cauza evangheliei mele. Dar, în cursul acestor frământări, voi ar trebui să vă amintiţi că şi eu am suferit înaintea voastră din cauza acestei evanghelii a împărăţiei celeste.

180:3.2 (1947.1) ”Mulţi dintre cei care vă vor ataca vor ignora lumina cerului, dar nu este aşa şi în cazul unora dintre cei care ne vor persecuta acum. Dacă nu le-am fi propovăduit adevărul, ei ar fi putut

face multe lucruri ciudate fără a risca condamnarea, dar, în clipa în care au cunoscut lumina şi şi-au permis să o respingă, comportamentul lor nu are scuză. Cine mă urăşte îl urăşte şi pe Tatăl meu. Nu se poate să fie altfel: lumina care vă va salva dacă o acceptaţi nu poate decât să vă condamne dacă o respingeţi cu bună ştiinţă. Şi ce le-am făcut eu acestor oameni de mă urăsc cu o ură atât de cruntă? Nimic, afară de a le fi oferit fraternitatea pe pământ şi salvarea în cer. Dar n-aţi citit voi oare în Scripturi versetul: 'Şi ei m-au urât fără nici o pricină'?

180:3.3 (1947.2) ”Însă eu nu vă voi lăsa singuri în lume. La foarte puţin timp după plecarea mea vă voi trimite un ajutor spiritual. Veţi avea alături de voi pe cineva care va lua locul meu printre voi, cineva care va continua să vă propovăduiască calea adevărului şi care vă va consola.

180:3.4 (1947.3) ”Inima să nu vi se tulbure. Voi credeţi în Dumnezeu; să continuaţi să credeţi şi în mine. Deşi trebuie să vă părăsesc, eu nu voi fi departe de voi. V-am spus deja că există multe lăcaşuri în universul Tatălui meu. Dacă asta n-ar fi adevărat, nu v-aş fi vorbit de atâtea ori de asta. Eu am să mă întorc în lumile de lumină, acele staţiuni din cerul Tatălui, la care veţi accede într-o bună zi. Am venit de acolo pe lumea asta şi a venit acum timpul în care trebuie să mă întorc la lucrarea Tatălui meu din sferele superioare.

180:3.5 (1947.4) ”Dacă eu vă preced astfel în împărăţia celestă al Tatălui, eu vă voi face cu siguranţă să căutaţi, pentru ca voi să fiţi alături de mine în locurile pregătite pentru fii muritori ai lui Dumnezeu chiar dinainte ca lumea aceasta să fi fost. Trebuie să vă părăsesc, dar voi fi prezent alături de voi în spirit, şi în cele din urmă

voi veţi fi prezenţi alături de mine în persoană atunci când vă veţi fi înălţat până la mine în universul meu, tot aşa cum eu sunt pe cale de a mă înălţa la Tatăl meu în marele său univers. Ceea ce vă zic este veşnic adevărat, cu toate că nu puteţi înţelege asta pe deplin. Eu mă duc lângă Tată, iar voi nu mă puteţi însoţi, dar mă veţi urma cu siguranţă în epocile ce or să vină."

180:3.6 (1947.5) Când Iisus s-a aşezat, Toma s-a ridicat şi a zis: „Maestre, noi nu ştim unde mergi, deci, ca atare, noi nu cunoaştem calea; dar noi te vom urma din seara asta dacă vrei să ne-o arăţi."

180:3.7 (1947.6) Când Iisus l-a auzit pe Toma, a răspuns: „Toma, eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu merge la Tată decât prin mine. Toţi cei care găsesc Tatăl mă găsesc mai întâi pe mine. Dacă mă cunoaşteţi pe mine, voi cunoaşteţi calea către Tată. Or voi mă cunoaşteţi, căci aţi trăit cu mine şi mă vedeţi acum."

180:3.8 (1947.7) Dar această învăţătură era prea profundă pentru mulţi dintre apostoli, şi mai ales pentru Filip care, după ce i-a spus câteva vorbe lui Nataniel, s-a ridicat şi a zis: „Maestre, arată-ne Tatăl, şi tot ceea ce ne-ai zis va deveni limpede."

180:3.9 (1947.8) Când Filip a vorbit astfel, Iisus a zis: „Filipe, am fost atâta vreme cu tine pentru ca tu nici acum să nu mă cunoşti! Declar din nou că cine m-a văzut pe mine a văzut Tatăl. Atunci cum poţi tu să zici: arată-ne Tatăl? Oare tu nu creezi că eu sunt în Tată, şi Tatăl în mine? Nu v-am învăţat eu că cuvintele pe care le rostesc eu nu sunt cuvintele mele, ci cuvintele Tatălui? Eu vorbesc pentru Tată, iar nu de la mine. Eu sunt în această lume pentru a face voia Tatălui, şi am făcut-o. Tatăl se află în mine şi acţionează prin mine. Credeţi-mă atunci când zic că Tatăl este în mine, şi că eu sunt în Tată, sau atunci

credeţi-mă datorită însăşi vieţii pe care am trăit-o - datorită lucrării mele.”

180:3.10 (1948.1) În timp ce Maestrul s-a dus să bea un pic de apă ca să se răcorească, cei unsprezece s-au angajat într-o discuţie înflăcărată asupra acestor învăţături. Petru se pregătea să se angajeze într-un lung discurs când Iisus a revenit şi le-a făcut semn să se aşeze.

4. Ajutorul promis

180:4.1 (1948.2) Iisus a continuat să propovăduiască zicând: „Când mă voi fi dus la Tatăl meu şi când el va fi acceptat lucrarea pe care eu am înfăptuit-o pentru voi pe pământ şi după ce voi fi primit suveranitatea definitivă peste propriul meu domeniu, eu îi voi spune Tatălui meu: 'I-am lăsat pe copiii mei singuri pe pământ, şi este în acord cu făgăduiala mea să le trimit un nou învăţător.' Şi când Tatăl va fi aprobat asta, eu voi răspândi Duhul Adevărului peste toată carnea. Duhul Tatălui meu se găseşte deja în inima voastră. Când va veni ziua aprobării, voi mă veţi avea şi pe mine în voi, aşa cum îl aveţi acum pe Tatăl. Acest nou dar este spiritul adevărului viu. Necredincioşii vor începe prin a nu asculta învăţătura sa, dar fiii luminii o vor primi din toată inima cu bucurie. Când va veni acest Spirit, voi îl veţi cunoaşte aşa cum m-aţi cunoscut pe mine, veţi primi darul acesta în inima voastră şi el va rămâne cu voi. Vedeţi aşadar că eu n-o să vă abandonez, fără ajutor şi fără îndrumări. Eu nu vă voi lăsa în dezolare. Azi nu pot fi cu voi decât în persoană. În timpurile care vor veni eu voi fi alăturea de voi şi de toţi oamenii care doresc prezenţa

mea, oriunde aţi fi, şi simultan cu fiecare dintre voi. Nu înţelegeţi oare că este mai bine ca eu să mă duc, să vă părăsesc trupeşte pentru a fi cu atât mai bine şi cu atât mai complet cu voi în spirit?

180:4.2 (1948.3) ”În doar câteva ore, lumea nu mă va mai vedea, dar voi veţi continua să mă cunoaşteţi în inima voastră până ce eu voi trimite pe acest nou învăţător, Duhul Adevărului. Aşa cum am trăit în persoană alături de voi, voi trăi atunci în voi. Voi fi unit cu experienţa voastră personală în împărăţia spiritual şi, când aceasta se va fi realizat, voi veţi şti cu siguranţă că eu sunt în Tată, şi totodată în voi, în timp ce viaţa voastră va fi ascunsă în mine lângă Tată. Am iubit Tatăl şi am păstrat cuvântul lui; voi m-aţi iubit şi păstraţi cuvântul meu. La fel cum Tatăl mi-a comunicat din Duhul lui, aşa şi eu vă voi comunica din spiritul meu. Şi acest Spirit al Adevărului pe care eu îl voi revărsa peste voi, vă va călăuzi, vă va consola şi, în cele din urmă, vă va conduce în tot adevărul.

180:4.3 (1948.4) ”Eu vă vorbesc de aceste lucruri cât timp sunt încă cu voi, pentru ca voi să fiţi cu atât mai bine pregătiţi să înduraţi încercările acum iminente. Când va veni această nouă zi, voi veţi fi locuiţi şi de Tată şi de Fiu, şi aceste daruri din cer vor acţiona întotdeauna unul cu celălalt, la fel ca Tatăl şi cu mine, noi am lucrat pe pământ sub proprii voştri ochi ca o singură persoană, Fiul Omului. Şi acest prieten spiritual vă va readuce în minte tot ceea ce v-am învăţat eu.”

180:4.4 (1948.5) Pe când Maestrul făcea o scurtă pauză, Iuda Alfeu s-a încumetat să pună una dintre rarele întrebări pe care el sau fratele lui le-au adresat vreodată lui Iisus în public. Iuda a zis: „Maestre, tu ai trăit întotdeauna printre noi ca un prieten. Cum te vom cunoaşte noi

când nu te veni manifesta nouă decât prin acest spirit? Dacă lumea n te vede, cum vom fi noi siguri de tine? Cum ni te vei arăta tu nouă?”

180:4.5 (1949.1) Iisus s-a uitat în jos la toţi, a zâmbit şi a spus: „Copilaşii mei, mă duc de aici, mă duc lângă Tatăl meu. După o scurtă vreme nu mă veţi mai vedea ca acum şi aici, în carne şi oase. Vă voi trimite foarte curând spiritul meu, care este întocmai ca mine, mai puţin acest corp material. Acest nou învăţător este Duhul Adevărului care va trăi cu fiecare dintre voi, în inima voastră, şi, astfel, toţi copiii luminii vor fi numai una şi vor fi atraşi unii către ceilalţi. În felul acesta eu şi cu Tatăl meu vom putea trăi în sufletul fiecăruia dintre voi, şi deopotrivă în inima tuturor celorlalţi oameni care ne iubesc şi care realizează această iubire în experienţele lor iubindu-se unii pe alţii aşa cum vă iubesc eu acum.”

180:4.6 (1949.2) Iuda Alfeu n-a înţeles în întregime ceea ce a zis Maestrul, da a priceput făgăduinţa unui nou învăţător; şi, după expresia de pe chipul lui Andrei, el şi-a dat seama că întrebarea sa a primit un răspuns satisfăcător.

5. Spiritul Advărului

180:5.1 (1949.3) Noul ajutor pe care Iisus făgăduise să-l trimită în inima credincioşilor, să-l răspândească peste toată carnea, este *Duhul Adevărului.* Acest dar divin nu este litera sau legea adevărului; nici nu este destinat să acţioneze ca formă sau ca expresie a adevărului. Noul învăţător este *convingerea adevărului,* conştiinţa şi încredinţarea de adevăratele înţelesuri de pe nivelele realmente spirituale. Este spiritul

adevărului viu şi în creştere, adevărul pe cale de expansiune, de dezvoltare şi de adaptare.

180:5.2 (1949.4) Adevărul divin este o realitate vie desluşită prin spirit. Adevărul nu există decât pe nivele spirituale superioare de realizare a divinităţii şi de conştiinţă a comuniunii cu Dumnezeu. Voi puteţi cunoaşte adevărul şi puteţi trăi adevărul; puteţi experimenta creşterea adevărului în suflet şi să vă bucuraţi de libertatea pe care lumina lui o aduce minţii; dar voi nu puteţi încapsula adevărul în formule, în coduri, în crezuri sau în modele intelectuale de conduită umană. Dacă vă apucaţi să formulaţi omeneşte adevărul divin, el nu va întârzia să moară. Chiar şi punând lucrurile mai bine, salvarea postumă a adevărului întemniţat nu poate să ducă decât la realizarea unei forme particulare de înţelepciune intelectuală iluminată. Adevărul static este un adevăr mort, şi numai adevărul mort poate fi considerat ca o teorie. Adevărul viu este dinamic şi nu se poate bucura decât de o existenţă experienţială în mintea umană.

180:5.3 (1949.5) Inteligenţa este ieşită dintr-o existenţă materială iluminată de prezenţa minţii cosmice. Înţelepciunea comportă conştiinţa cunoaşterii, înălţată la nivele noi de semnificaţie şi animată de prezenţa darului universal al adjutantului înţelepciunii. Adevărul este o valoare a realităţii spirituale a cărui experienţă o fac numai fiinţele înzestrate cu spirit care funcţionează pe nivele supra-materiale de conştiinţă din univers, şi care, după ce au realizat adevărul, permite spiritului său animator să trăiască şi să domnească în sufletul lor.

180:5.4 (1949.6) Adevăratul copil înzestrat cu clarviziune universală caută să trăiască însufleţitul Spirit al Adevărului în orice cuvânt de înţelepciune. Individul care îl cunoaşte pe Dumnezeu înalţă constant

înţelepciunea la nivelele adevărului viu de înfăptuire divină; sufletul spiritualmente rutinat coboară constant adevărul viu la nivelele stagnante de înţelepciune şi în domeniul unei simple exaltări a cunoaşterii.

180:5.5 (1949.7) Când regula de aur este lipsită de clarviziunea umană a Duhului Adevărului, ea nu este cu nimic mai mult decât o regulă de conduită înalt etică. Când regula de aur este interpretată la literă, ea poate deveni un instrument ofensator pentru tovarăşii voştri. Dacă nu distingeţi spiritul regulii de aur a înţelepciunii, voi puteţi să vă gândiţi în felul următor: dat fiind că doriţi ca toţi oamenii să vă spună pe deplin şi făţiş fondul gândirii lor, voi ar trebui, aşadar, să le spuneţi pe deplin şi franc fondul minţii voastre. O interpretare atât de puţin spirituală a regulii de aur ar putea duce la nefericiri de nespus şi la amărăciuni fără sfârşit.

180:5.6 (1950.1) Unele persoane disting şi interpretează regula de aur ca pe o afirmaţie pur intelectuală a fraternităţii umane. Alţi muritori iau regula de aur ca etalon pentru a măsura toate relaţiile sociale, criteriul conduitei sociale. Alţii îl consideră ca îndemnul pozitiv al unui mare învăţător moral care a încorporat în această formulă cel mai înalt concept al obligaţiei morale cu privire la toate relaţiile fraterne. În viaţa acestor fiinţe morale regula de aur devine centrul lor de înţelepciune şi circumferinţa întregii lor filozofii.

180:5.7 (1950.2) În împărăţia fraternităţii credincioase a celor care iubesc adevărul şi îl cunosc pe Dumnezeu, regula de aur îmbracă calităţile vii ale realizării spirituale de pe aceste nivele superioare de interpretare care îi fac pe fii muritori ai lui Dumnezeu să considere această poruncă a Maestrului care le cere să se situeze în raport cu

semenii lor în aşa fel încât aceştia vor primi cel mai mare bine posibil al contactului lor cu credincioşii. Aceasta este esenţa adevăratei religii: ca voi să vă iubiţi aproapele ca pe voi înşivă.

180:5.8 (1950.3) Dar realizarea cea mai elevată şi interpretarea cea mai adevărată a regulii de aur rezidă în conştiinţa spiritului adevărului de realitatea vie şi dinamică a unei asemenea declaraţii divine. Adevărata semnificaţie cosmică a acestei reguli a relaţiilor universale nu se revelează decât în realizarea spirituală, în interpretarea legii de conduită prin duhul Fiului către duhul Tatălui care locuieşte în sufletul de muritor. Când muritorii astfel călăuziţi de spirit realizează adevărata semnificaţie a acestei reguli de aur, ei debordează de încredinţarea că sunt cetăţenii unui univers prietenos, şi idealurile lor de realitate a spiritului nu sunt satisfăcute decât dacă ei îi iubesc pe semeni lor aşa cum Iisus ne-a iubit pe noi toţi. Astfel este realitatea realizării iubirii lui Dumnezeu.

180:5.9 (1950.4) Această aceeaşi filozofie de flexibilitate vie şi de adaptabilitate cosmică a adevărului divin la nevoile şi la capacitatea fiecărui fiu al lui Dumnezeu trebuie să fie percepută înainte ca voi să puteţi spera a înţelege cum trebuie învăţătura şi practica Maestrului cu privire la non-rezistenţa la rău. Învăţătura Maestrului este în esenţă o proclamaţie spirituală. Până şi implicaţiile materiale ale filozofiei sale n-ar putea fi luate cu folos în considerare făcând abstracţie de corolarele lor spirituale. Spiritul poruncii Maestrului constă în a nu opune rezistenţă la reacţiile egoiste faţă de univers, şi în acelaşi timp de a atinge în mod dinamic şi progresiv nivelele de justeţe unde se situează adevăratele valori ale spiritului: frumuseţea divină, bunătatea

infinită şi adevărul etern - a-l cunoaşte pe Dumnezeu şi a deveni tot mai mult asemenea lui.

180:5.10 (1950.5) Iubirea, dezinteresul, trebuie să sufere constant o vie readaptare interpretativă la relaţiile conforme cu îndrumările Duhului Adevărului. Trebuie ca Iubirea să priceapă astfel conceptele mereu schimbătoare şi mai largi ale binelui cosmic cel mai elevat pentru persoana care este iubită. După aceea iubirea continuă în practicarea acestei aceeaşi atitudine faţă de toate celelalte persoane susceptibile de a fi influenţate de raporturile vii şi crescânde ale iubirii unui muritor călăuzit de spirit pentru alţi cetăţeni ai universului. Toată această adaptare vie a iubirii trebuie să fie efectuată ţinând seama atât de prezenţa răului ambiant, cât şi de ţelul etern al perfecţiunii destinului divin.

180:5.11 (1950.6) Trebuie deci să recunoaştem clar că nici regula de aur nici învăţătura non-rezistenţei nu pot fi corect înţelese dacă sunt luate ca dogme sau precepte. Ele nu pot fi înţelese decât trăindu-le, realizând semnificaţia lor în interpretarea vie a Duhului Adevărului care ordonează contactele dintre fiinţele umane.

180:5.12 (1951.1) Şi toate acestea implică clar diferenţa dintre vechea religie şi cea nouă. Cea veche propovăduia sacrificiul de sine; cea nou propovăduieşte numai uitarea de sine, realizarea de sine pusă în valoare într-un serviciu social asociat cu înţelegerea universului. Vechea religie era motivată de conştiinţa fricii. Noua evanghelie a împărăţiei este dominată de convingerea adevărului, spiritul adevărului etern şi universal. În experienţa vieţii credincioşilor în regat, nici o cantitate de pietate sau de fidelitate faţă de vreun crez nu poate compensa absenţa bunăvoinţei spontane, generoase şi sincere,

care îi caracterizează pe fiii Dumnezeului viu născuţi din spirit. Nici tradiţia, nici sistemul ceremonial al cultului oficial nu pot compensa lipsa de compasiune sinceră pentru semenii voştri.

6. Necesitatea plecării

180:6.1 (1951.2) După ce Petru, Iacob, Ioan şi Matei au pus Maestrului numeroase întrebări, el şi-a continuat discursul de adio zicând: „Vă vorbesc de toate astea înainte de a vă părăsi, pentru ca voi să fiţi îndeajuns de pregătiţi pentru ceea ce vi se va întâmpla pentru a nu comite greşeli grave. Autorităţile nu se vor mulţumi să vă expulzeze din sinagogi. Eu vă previn că se apropie ora în care cei care vă vor ucide vor crede că fac un serviciu lui Dumnezeu. Vă vor trata astfel, pe voi şi pe toţi cei care sunt conduşi de voi în împărăţia cerurilor, pentru că nu îl cunosc pe Tată. Ei au refuzat să cunoască Tată refuzând să mă primească pe mine, şi ei refuză să mă primească atunci când vă resping pe voi, dar voi să fi păstrat noua mea poruncă de a vă iubi unii pe alţii aşa cum v-am iubit eu. Vă anunţ aceste lucruri din timp, pentru ca în clipa când vă va veni timpul, aşa cum a venit al meu acum, voi să fiţi întăriţi de cunoaşterea faptului că eu ştiu toate acestea şi că spiritul meu vă va însoţi în tot ceea ce veţi îndura din cauza mea şi a evangheliei. De aceea v-am vorbit atât de explicit încă de la început. Eu v-am avertizat chiar şi că un om ar putea avea ca duşmani şi pe membrii propriei sale familii. Deşi această evanghelie a împărăţiei n-are cum să nu aducă o mare pace în sufletul individual al credincioşilor, ea nu va aduce pacea pe pământ până ce

oamenii nu sunt dispuşi să creadă din toată inima lor în învăţăturile mele şi să instaureze practica de a face voia Tatălui ca fiind ţelul principal al vieţii lor de muritori.

180:6.2 (1951.3) ”Acum că vă părăsesc, de vreme ce s-a făcut ora ca eu să mă întorc alături de Tată, eu sunt mirat că nici unul dintre voi nu m-a întrebat de ce vă părăsesc. Totuşi, eu ştiu că, în inima voastră, voi vă puneţi această întrebare şi vă voi vorbi despre asta limpede, ca între prieteni. Este într-adevăr folositor pentru voi faptul că plec. Dacă n-aş pleca, noul învăţător n-ar putea veni în inima voastră. Trebuie ca eu să mă dezbar de corpul acesta muritor şi să îmi restabilesc locul în cer înainte de a putea trimite pe acest îndrumător spiritual ca să trăiască în sufletul vostru şi să conducă spiritul vostru în adevăr. Când spiritul meu va veni să locuiască în voi, el va arunca lumină asupra deosebirii dintre păcat şi justeţe, şi vă va face capabili să judecaţi cu înţelepciune în inima voastră despre acestea.

180:6.3 (1951.4) Mai am şi alte lucruri de spus, dar voi nu puteţi îndura mai mult în prezent. Cu toate acestea, când Duhul Adevărului va veni, el vă va călăuzi, în cele din urmă, în tot adevărul, pe măsură ce veţi trece prin numeroasele sălaşe ale universului Tatălui meu.

180:6.4 (1951.5) Acest spirit nu va vorbi de la el însuşi, ci vă va declara ceea ce Tatăl i-a revelat Fiului şi vă va face chiar şi să cunoaşteţi unele evenimente viitoare; el mă va proslăvi aşa cum l-am proslăvit eu pe Tatăl meu. Acest spirit este ieşit din mine şi vă va revela adevărul meu. Tot ceea ce posedă Tatăl în domeniul său este de acum al meu; de aceea v-am spus că noul îndrumător va lua din ceea ce este al meu şi vă va revela vouă.

180:6.5 (1952.1) ”Foarte curând, eu vă voi părăsi pentru o vreme. După acea, când mă veţi revedea, eu voi fi deja în drumul meu către Tată, astfel încât, şi atunci, voi nu mă veţi vedea mult timp.”

180:6.6 (1952.2) În timp ce Iisus făcea o scurtă pauză, apostoli au început să vorbească între ei spunând: „Despre ce ne vorbeşte? 'Foarte curând am să vă părăsesc, şi, când mă veţi revedea, aceasta nu va fi pentru multă vreme, căci voi fi în drumul meu către Tată.' Oare ce vrea să zică prin 'foarte curând' şi prin 'nu multă vreme'? Nu putem înţelege ceea ce ne spune.

180:6.7 (1952.3) Ştiind că ei îşi puneau aceste întrebări, Iisus le-a zis: Căutaţi voi să înţelegeţi ceea ce am vrut eu să zic atunci când am anunţat că, foarte curând, eu nu voi mai fi cu voi, şi că în momentul în care mă veţi revedea, voi fi în drum spre Tată? V-am spus clar că fiul omului trebuie să moară, dar că va reînvia. Nu puteţi deci să distingeţi semnificaţia cuvintelor mele? Veţi fi la început mâhniţi, însă, mai târziu, voi vă veţi bucura cu mulţi care vor înţelege aceste evenimente dup ce se vor fi produs. În adevăr, o femeie este agitată în ceasul travaliului ei, dar, odată ce a scos copilul afară din ea, uită numaidecât angoasa sa în bucuria de a şti că s-a născut o fiinţă umană pe lume. Tot aşa, voi o să vă întristaţi de plecarea mea, dar vă voi revedea curând, şi atunci amărăciunea voastră se va transforma în bucurie, şi veţi primi o nouă revelaţie a salvării lui Dumnezeu, o revelaţie pe care nimeni nu vă va putea-o lua niciodată. Toate lumile vor fi binecuvântate în această revelaţie a vieţii triumfând asupra morţii. Până aici voi aţi formulat cererile voastre în numele Tatălui. După ce mă veţi fi revăzut, veţi putea să cereţi şi în numele meu, şi eu vă voi auzi.

180:6.8 (1952.4) ”Aici jos, eu v-am învăţat proverbe şi v-am vorbit în parabole. Am făcut aşa pentru că din punct de vedere spiritual sunteţi doar nişte copii; dar vine timpul când vă voi vorbi fără reţineri despre Tatăl şi despre împărăţia lui. Voi face aceasta pentru că tatăl însuşi vă iubeşte şi doreşte să vă fie şi mai mult revelat. Omul muritor nu poate vedea Tatăl care este spirit; de aceea eu am venit în această lume pentru a-l arăta pe Tată ochilor voştri de creaturi. Însă, când creşterea voastră spirituală va fi împlinită, voi îl veţi vedea atunci pe Tatăl însuşi.”

180:6.9 (1952.5) După ce l-au auzit vorbind pe Iisus, cei unsprezece şi-au spus unii altora: „Iată, ne orbeşte limpede. De bună seamă că Maestrul a venit de la Dumnezeu. Dar de ce spune el că trebuie să se întoarcă lângă Tată?” Iisus a văzut că, nici chiar atunci, ei nu îl înţelegeau. Cei unsprezece nu reuşeau să se îndepărteze de ideile pe care le nutriseră un timp atât de îndelungat cu privire la conceptul iudaic de Mesia. Cu cât credeau mai tare în Iisus ca fiind Mesia, cu atât deveneau mai supărătoare noţiunile lor adânc înrădăcinate privitoare la gloriosul triumf material împărăţiei pe pământ.

Cartea Urantia

Capitolul 181

Ultimele încurajări şi avertismente

181:0.1 (1953.1) DUPĂ concluziile discursului de rămas bun rostit celor unsprezece, Iisus a stat de vorbă cu ei ca în familie şi le-a reamintit numeroasele experienţe care le corespundeau individual şi colectiv. Aceşti galileeni începeau, în sfârşit să întrevadă că prietenul şi învăţătorul lor îi va părăsi şi speranţa lor se agăţa de făgăduinţa că după un scurt interval de timp el va fi din nou cu ei, însă ei aveau tendinţa de a uita că această vizită de întoarcere nu va dura nici ea decât foarte puţin. Cea mai mare parte a apostolilor şi principalii ucenici credeau cu adevărat că această făgăduinţă de revenire pentru un timp (scurtul interval între înviere şi înălţare) indicau că Iisus

mergea pur şi simplu pentru o scurtă discuţie-întrevedere cu Tatăl său după care el va reveni pentru a-şi instaura împărăţia. Această interpretare a învăţăturii sale se încadra atât cu ideile lor preconcepute cât şi cu speranţele lor cele mai înflăcărate. Imediat ce credinţele întregii lor vieţii şi speranţele lor de a-şi vedea dorinţele realizate nu era deloc dificil pentru apostoli să găsească o interpretare a cuvintelor Maestrului care justifica dorinţele lor intense.

181:0.2 (1953.2) După ce apostolii au analizat discursul de rămas bun şi au început să îl asimileze Iisus a cerut din nou atenţia apostolilor şi a început să le comunice ultimele sale încurajări şi avertismente.

1. Ultimele cuvinte de consolare

181:1.1 (1953.3) Când cei unsprezece şi-au reluat locul, Iisus s-a ridicat şi le-a spus: „Atâta timp cât sunt cu voi în carne, nu pot fi decât un individ printre voi sau în lumea întreagă. Însă atunci când voi fi eliberat de acest corp de natură muritoare voi fi în măsură să revin în calitate de spirit locuind la fiecare din voi şi la toţi ceilalţi credincioşi în evanghelia împărăţiei. Astfel Fiul Omului va deveni o întrupare spirituală în sufletul tuturor adevăraţilor credincioşi.

181:1.2 (1953.4) ”Când voi fi revenit să trăiesc în voi şi să lucrez prin intermediul vostru voi putea, cu atât mai mult, să continui să vă conduc în această viaţă şi să vă ghidez în viaţa viitoare prin numeroasele lăcaşuri în cerul cerurilor. Viaţa în creaţia eternă a Tatălui nu este o nesfârşită odihnă în lene şi un confort egoist ci, mai degrabă, o neîncetată creştere în graţie, în adevăr şi în glorie. Fiecare

din foarte numeroasele staţii din casa Tatălui meu este o haltă, o viaţă destinată să vă pregătească pentru următoarea. Copiii luminii vor merge astfel din glorie în glorie până când vor atinge starea divină unde vor fi spiritual făcuţi perfecţi, aşa cum Tatăl este perfect în toate lucrurile.

181:1.3 (1953.5) ”Dacă vreţi să mă urmaţi, atunci când vă voi părăsi va trebui să faceţi mari eforturi să trăiţi conform spiritului învăţăturii mele şi idealului vieţii mele pentru a îndeplini voinţa Tatălui meu. Aşa să faceţi în loc de a încerca să imitaţi viaţa mea naturală de întrupare aşa cum am fost eu nevoit să o trăiesc pe această lume.

181:1.4 (1954.1) ”Tatăl m-a trimis în lumea asta, dar numai foarte puţini dintre voi a ales să mă primească pe deplin. Îmi voi răspândi spiritul peste toată făptura întrupată, însă oamenii nu vor alege toţi să primească acest nou învăţător drept călăuză şi sfetnic al sufletului lor. Însă toţi cei care îl vor primi vor fi iluminaţi, curăţiţi şi reînsufleţiţi. Şi acest Spirit al Adevărului va deveni în ei o sursă de apă vie care va ţâşni în viaţa veşnică.

181:1.5 (1954.2) ”Şi acum, că vă părăsesc, aş vrea să rostesc cuvinte de încurajare. Vă las pacea mea; vă dau pacea mea. Vă voi da fiecăruia nu cum dă lumea - cu măsură - vă voi da cât veţi voi să primiţi. Inima voastră să nu se lase cuprinsă de tulburare şi de teamă. Am învins lumea şi în mine voi veţi triumfa toţi prin credinţă. V-am prevenit că Fiul Omului va fi trimis la moarte însă vă încredinţez că voi reveni înainte de a mă întoarce la Tatăl meu, cu toate că aceasta va fi doar pentru o scurtă vreme. Iar după urcarea mea lângă Tată vă voi trimite negreşit noul învăţător pentru ca el să vă însoţească şi să locuiască în inima voastră. Când veţi vedea aceste evenimente producându-se nu

vă faceţi griji, ci credeţi mai degrabă, cu atât mai mult cu cât aţi cunoscut acest lucru dinainte. V-am iubit cu multă patimă şi nu v-aş părăsi, însă aceasta este voinţa Tatălui meu. A venit timpul să plec.
181:1.6 (1954.3) ”Nu vă îndoiţi de nici unul din aceste adevăruri, nici chiar atunci când veţi fi risipiţi prin persecuţii şi abătuţi de nenumărate necazuri. Când vă veţi simţi singuri pe lume, eu voi şti de izolarea voastră la fel cum şi voi veţi şti de a mea, atunci când vă veţi fi risipit fiecare om la casa lui, lăsându-l pe Fiul Omului singur în mâinile duşmanilor săi. Însă eu nu sunt niciodată singur; Tatăl este întotdeauna cu mine. Chiar în acest moment mă voi ruga pentru voi. V-am spus toate acestea pentru ca voi să fiţi împăcaţi şi să puteţi avea pacea din abundenţă. Veţi avea de îndurat mari chinuri aici, jos, însă voi fiţi curajoşi; am triumfat în lume şi v-am arătat calea fericirii eterne şi a slujirii veşnice.”

181:1.7 (1954.4) Iisus dăruieşte pace tuturor celor care înfăptuiesc împreună cu el voia lui Dumnezeu, însă aceasta nu se aseamănă cu bucuriile şi cu satisfacţiile materiale. Materialiştii şi fataliştii lipsiţi de credinţă nu pot spera decât la două feluri de împăcare şi de mângâiere ale sufletului: fie trebuie să fie stoici, ferm hotărâţi să facă faţă cu o voinţă de neclintit inevitabilului şi să îndure ce este mai rău, sau trebuie să fie optimist şi să se abandoneze la nesfârşit speranţei care răsare în sufletul oamenilor aspirând în zadar la o pace care nu va veni niciodată cu adevărat.
181:1.8 (1954.5) O oarecare doză de stoicism şi de optimism sunt numai bune pentru a trăi o viaţă pe Pământ, însă nici una din cele două nu se poate compara cu această pace magnifică pe care Fiul lui Dumnezeu o răspândeşte asupra fiilor săi întrupaţi. Pacea pe care

Mihail o dăruieşte copiilor săi pământeni este aceeaşi care i-a umplut sufletul câtă vreme el însuşi şi-a trăit viaţa muritoare în trup, în această aceeaşi lume. Pacea lui Iisus este bucuria şi satisfacţia unei persoane cunoscându-l pe Dumnezeu şi care a dobândit triumful înfăptuirii depline a voii lui Dumnezeu trăind în acelaşi timp viaţa unui muritor întrupat. Pacea minţii lui Iisus se întemeia pe o credinţă umană absolută în realitatea grijii pline de înţelepciune şi de compasiune a Tatălui divin. Iisus a întâmpinat greutăţi pe pământ şi chiar a fost greşit numit „omul durerilor" însă în toate aceste experienţe şi prin ele el a beneficiat de întărirea acestei încrederi care i-a permis mereu să urmeze scopul vieţii sale cu deplină încredere că îndeplinea voinţa Tatălui.

181:1.9 (1954.6) Iisus era hotărât, perseverent şi întru totul devotat îndeplinirii misiunii sale, însă nu era un stoic lipsit de sensibilitate şi împietrit. El căuta întotdeauna aspectele încurajatoare ale experienţelor sale de viaţă însă nu era un optimist orb care se amăgea pe sine. Maestrul ştia de toate câte îl aşteptau şi nu se temea de acestea. După ce şi-a revărsat pacea peste toţi ucenicii săi el a putu să le spună, pe bună dreptate: „Inima voastră să nu se tulbure şi să nu se teamă".

181:1.10 (1955.1) Pacea lui Iisus este deci pace încredinţării unui fiu care crede cu fermitate că propria sa carieră în timp şi eternitate este într-o desăvârşită siguranţă sub ocrotirea şi supravegherea unui Tată spirit infinit de înţelept, de iubitor şi de puternic. Este de fapt o pace care transcende orice înţelegere a unei minţi umane însă pe care inima umană poate să o savureze pe deplin.

2. Îndemnuri individuale de bun rămas

181:2.1 (1955.2) Maestrul sfârşise de dat instrucţiunile sale de despărţire şi de transmis ultimele îndemnuri apostolilor săi ca grup. El şi-a luat atunci rămas bun, individual, dând fiecăruia câteva sfaturi personale însoţindu-le şi cu binecuvântările sale de plecare. Apostolii erau încă aşezaţi în jurul mesei, în ordinea în care se instalaseră de la început pentru a se împărtăşi laolaltă din cea din urmă cină. Maestrul mergea în jurul mesei, vorbindu-le pe rând şi fiecare dintre ei se ridica atunci când Iisus i se adresa.

181:2.2 (1955.3) Iisus îi spuse lui Ioan: „Tu, Ioane, eşti cel mai tânăr dintre fraţii mei. Ai fost aproape de mine. Eu v-am iubit pe toţi cu iubirea pe care un tată o acordă asupra fiilor săi, însă tu ai fost desemnat de Andrei ca unul dintre cei trei care trebuie să rămână lângă mine în permanenţă. Printre altele, tu ai acţionat în numele meu în multe împrejurări legate de familia mea pământească şi trebuie să continui să faci acest lucru. Ioane, eu merg la Tatăl pe deplin încredinţat că tu vei continua să-i ocroteşti pe cei care sunt ai mei prin legăturile cărnii. Veghează ca prezenta lor nedumerire cu privire la misiunea mea să nu te împiedice întru nimic să le acorzi toată compătimirea, sfaturile şi ajutorul necesar aşa cum şti că aş face şi eu dacă aş rămâne întrupat. Şi când vor ajunge toţi să vadă lumina şi să intre pe deplin în împărăţie şi voi toţi îi veţi întâmpina cu bucurie, mă bazez pe tine Ioane pentru a întâmpina cum se cuvine şi în numele meu.

181:2.3 (1955.4) ”Acum, că se apropie ora finală a carierei mele pământeşti, rămâi întotdeauna lângă mine pentru a-ţi lăsa un mesaj referitor la familia mea. În ceea ce priveşte lucrarea pe care Tatăl mi-a încredinţat-o, ea este acum înfăptuită, în afară de moartea mea trupească, şi sunt gata să beau această ultimă cupă. În ceea ce priveşte responsabilităţile pe care mi le-a lăsat tatăl meu pământesc, Iosif, eu mi le-am asumat de-a lungul vieţii mele însă trebuie ca acum să mă bizui pe tine, care vei acţiona în locul meu în toate aceste chestiuni. Te-am ales pentru a face acest lucru, Ioane, pentru că eşti cel mai tânăr şi în consecinţă este foarte probabil că vei trăi mai mult decât toţi ceilalţi apostoli.

181:2.4 (1955.5) ”Până acum v-am dat, ţie şi fratelui tău, supranumele de fii ai tunetului. Când ai pornit cu noi la drum erai autoritar şi intolerant, însă te-ai schimbat mult din ziua aceea în care vroiai să fac să coboare foc din cer asupra faptelor necredincioşilor smintiţi şi nesocotiţi. Trebuie să te schimbi încă şi mai mult. Trebuie să devii apostolul noii porunci pe care v-am dat-o în această seară. Consacră-ţi viaţa să îţi înveţi fraţii să se iubească unii pe alţii aşa cum v-am iubit eu.”

181:2.5 (1955.6) În timp ce Ioan Zebedeu stătea acolo în picioare, în sala de sus, cu ochii şiroind de lacrimile ce-i brăzdau obrajii, el îşi privi Maestrul în faţă şi spuse: „Aşa voi face , Maestre, însă cum să învăţ să-i iubesc mai tare pe fraţii mei?” Iar Iisus răspunse atunci: „Vei învăţa să-i iubeşti mai mult pe fraţii tăi învăţând mai întâi să-l iubeşti mai mult pe Tatăl care este în ceruri şi după ce te-ai interesat cu adevărat şi mai mult de bunăstarea lor în timp şi în eternitate. Şi orice interes uman de felul acesta este hrănit de o compătimire plină

de înţelegere, de o slujire dezinteresată şi de o iertare fără de limită. Nimeni nu trebuie să te trateze cu lipsă de respect din cauza tinereţii tale însă, te implor, să nu neglijezi niciodată faptul că vârsta reprezintă adesea experienţa şi că în problemele umane nimic nu poate înlocui experienţa efectivă. Străduieşte-te să trăieşti în pace cu toată lumea, îndeosebi cu prietenii tăi în fraternitatea împărăţiei cereşti. Şi apoi, Ioane, aminteşte-ţi întotdeauna că nu trebuie să lupţi cu sufletele pe care vrei să le câştigi pentru împărăţie.”

181:2.6 (1956.1) Apoi Maestrul ocoli propriul său scaun şi se opri o clipă lângă locul gol al lui Iuda Iscariotul. Apostolii erau mai mult decât surprinşi că Iuda nu se întorsese încă şi erau foarte curioşi să cunoască semnificaţia expresiei de tristeţe ce se abătuse peste chipul lui Iisus aflat în picioare lângă scaunul gol al trădătorului. Însă nici unul dintre ei, în afară, poate, de Andrei, nu bănuia câtuşi de puţin că trezorierul lor plecase să-şi trădeze Maestrul aşa cum Iisus îi lăsase să întrevadă cu o seară înainte şi în timpul cinei. Se întâmplaseră atât de multe lucruri de atunci încât pentru moment apostolii uitaseră complet declaraţia lui Iisus că unul dintre ei îi va trăda.

181:2.7 (1956.2) Iisus se apropie atunci de Simon Zelotul care se ridică pentru a asculta încurajarea următoare. „Tu eşti un adevărat fiu a lui Avraam, însă cât de greu mi-a fost să fac din tine un fiu al împărăţiei celeste. Te iubesc şi toţi fraţii tăi te iubesc deopotrivă. Ştiu că tu mă iubeşti, Simon, şi că şi tu iubeşti împărăţia, însă ai încă ideea fixă de a face să vină această împărăţie potrivit cu preferinţele tale. Ştiu bine că vei sfârşi prin a sesiza natura şi semnificaţia spirituală a evangheliei mele şi că vei lucra plin de curaj la proclamarea ei, însă sunt îngrijorat

de ceea ce ţi s-ar putea întâmpla după plecarea mea. M-aş bucura să ştiu că nu vei şovăi. Aş fi bucuros dacă aş putea să ştiu că la întoarcerea mea lângă Tată nu vei înceta să fii apostolul meu şi că te vei comporta acceptabil ca un ambasador al împărăţiei celeste.”

181:2.8 (1956.3) De abia a încetat Iisus să vorbească cu Simon Zelotul că aprigul patriot, ştergându-şi lacrimile din ochi, răspunse: „Maestre, să nu ai nici o teamă în privinţa fidelităţii mele. Am întors spatele tuturor lucrurilor pentru a-mi putea consacra viaţa instaurării împărăţiei tale pe Pământ şi nu voi şovăi. Până aici am supravieţuit tuturor decepţiilor şi nu am să te părăsesc.”

181:2.9 (1956.4) Atunci, punându-şi mâna pe umărul lui Simon, Iisus spuse: „În realitate, este liniştitor să te aud vorbind astfel, în special într-o clipă ca aceasta însă, bunul meu prieten, tu nu ştii încă despre ce vorbeşti. Nu mă îndoiesc nici o clipă de fidelitatea ta, de devotamentul tău; ştiu că nu a-i ezita să te avânţi într-o bătălie şi să mori pentru mine, aşa cum ar face-o toţi tovarăşii tăi (şi toţi aprobară ferm cu o înclinare a capului) însă nu ţi se va cere aşa ceva. Ţi-am repetat de nenumărate ori că împărăţia meu nu este al acestei lumi şi că discipolii mei nu se vor bate pentru a-l instaura. Ţi-am spus aceasta de nenumărate ori, Simon, însă tu refuzi să priveşti adevărul în faţă. Nu sunt neliniştit în privinţa fidelităţii tale faţă de mine şi împărăţie, însă ce vei face când voi fi plecat şi când, în cele din urmă gândirea ta se va trezi şi va realiza că nu ai sesizat semnificaţia învăţăturii mele şi că trebuie să adaptezi în chip nou falsele tale interpretări la realitatea de un ordin spiritual diferit a problemelor împărăţiei?”

181:2.10 (1956.5) Simon dorea încă să vorbească, însă Iisus îl opri cu un gest al mâinii şi continuă: „Nici unul din apostolii mei nu are o inimă

mai sinceră şi mai cinstită ca a ta însă după plecarea mea nici unul dintre ei nu va fi mai tulburat şi mai disperat ca tine. În ciuda descurajării tale spiritul meu va locui în tine, iar fraţii de aici nu te vor abandona. Nu uita ceea ce te-am învăţat despre raporturile dintre cetăţenia de pe Pământ şi filiaţia în împărăţia spirituală a Tatălui. Reflectează bine la tot ceea ce ţi-am spus asupra necesităţii de a da Cezarului ceea ce este a Cezarului şi lui Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu. Consacră-ţi viaţa, Simon, să arăţi faptul că un muritor poate îndeplini cum se cuvine porunca mea de a recunoaşte deodată datoria temporală către puterea civilă şi serviciul spiritual în fraternitatea împărăţiei. Dacă accepţi să fi învăţat de Spirtul Adevărului nu va exista niciodată un conflict între exigenţele cetăţeniei terestre şi cele ale filiaţiei tale celeste, afară numai dacă şefii temporali nu vor pretinde cumva de la tine omagiul şi adorarea care nu aparţin decât lui Dumnezeu.

181:2.11 (1957.1) ”Şi acum, Simon, când ajungi să vezi toate acestea, când ai îndepărtat deznădejdea ta şi când vei pleca să proclami evanghelia cu mare autoritate, nu uita niciodată că te-am însoţit pe parcursul întregii tale perioade de descurajare şi că te voi însoţi până la sfârşit. Vei fi întotdeauna apostolul meu. După ce vei fi acceptat să vezi prin ochiul spiritului şi să abandonezi în chip desăvârşit voinţa ta voinţei Tatălui care este în ceruri, vei deveni atunci ambasadorul meu activ şi nimeni nu îţi va reproşa întârzierea de a înţelege adevărurile pe care le-ai învăţat de la mine pentru a-ţi lua autoritatea pe care ţi-am conferit-o. Deci, Simone, te avertizez încă o dată că cei care se luptă cu sabia pier de tăişul ei în timp ce aceia care lucrează în spirit obţin viaţa eternă în împărăţia viitor cât şi bucuria şi pacea în împărăţia

prezent. Când misiunea care îţi este încredinţată va fi îndeplinită pe Pământ tu, Simon, vei rămâne cu mine în împărăţia de dincolo. Vei vedea cu adevărat împărăţia pe care ţi-ai dorit-o cu atâta ardoare, însă nu în timpul acestei vieţi. Continuă să crezi în mine şi în ceea ce ţi-am destăinuit şi vei primi darul vieţii eterne.”

181:2.12 (1957.2) Când Iisus termină de vorbit lui Simon Zelotul, se duse la Matei Levi şi îi spuse: „Nu îţi mai revine faptul de a asigura trezoreria grupului apostolic. Curând, foarte curând vă veţi risipi cu toţii. Nu vă va fi permis nici măcar să vă bucuraţi de tovărăşie mângâietoare şi întăritoare a nici unuia dintre fraţii voştri apostoli. Continuând propovăduirea evangheliei împărăţiei va trebui să vă găsiţi fiecare noi tovarăşi. V-am trimis doi câte doi pe durata formării voastre, însă acum vă părăsesc. Şi după ce vă veţi reveni din şoc veţi merge singuri până la marginile Pământului pentru a proclama această veste bună că muritorii însufleţiţi de credinţă sunt fiii lui Dumnezeu.”
181:2.13 (1957.3) Atunci Matei spuse: „Însă, Maestre, cine ne va trimite şi cum vom şti unde să mergem? Ne va indica oare Andrei calea?” Şi Iisus răspunse: „Nu, Levi, Andrei nu vă va mai da îndrumări pentru a proclama evanghelia. El va continua, în realitate, să fie prietenul vostru şi sfătuitorul vostru până în ziua în care va veni noul învăţător şi atunci Duhul Adevărului vă va conduce pe fiecare departe pentru a lucra la extinderea împărăţiei. Tu ai trecut prin multe transformări din ziua în care te-am găsit la biroul de la vamă şi a-i luat atunci decizia de a mă urma, însă trebuie să treci încă prin multe altele înainte de a putea avea viziunea unei fraternităţi în care gentilii vor rămâne împreună cu evreii într-o asociaţie fraternă. Continuă să răspunzi la nevoile pe care le simţi în încercare de a-i câştiga pe compatrioţii tăi

evrei pentru regat până când eşti pe deplin satisfăcut şi apoi întoarce-te cu autoritate către gentili. Levi, de un lucru poţi fi sigur: a-i câştigat încrederea şi afecţiunea fraţilor tăi;” te iubesc cu toţii. (Şi toţi făcură semn că sunt de acord cu spusele Maestrului.)
181:2.14 (1958.1) ”Levi, sunt la curent multe dintre lucrurile pe care fraţii tăi le ignoră referitoare la grijile tale, la sacrificiile tale şi la eforturile tale pentru a face faţă cheltuielilor grupului. Cu toate că cel care poartă banii nu este de faţă, mă bucur de faptul că ambasadorul publican este aici la reuniunea mea de despărţire, împreună cu mesagerii împărăţiei. Mă rog, pentru ca tu să poţi discerne semnificaţia învăţăturii mele cu ochii spiritului. Când noul învăţător va veni în inima ta, urmează-l oriunde te va conduce şi fă-i pe fraţii tăi să vadă - şi chiar pe lumea întreagă - ceea ce Tatăl poate face pentru un colector de taxe detestat care a îndrăznit să-l urmeze pe Fiul Omului şi să creadă în evanghelia împărăţiei. De la început, Levi, te-am iubit aşa cum i-am iubit pe ceilalţi galileeni. Pentru că şti atât de bine că nici Tatăl, nici Fiul nu fac vreo deosebire de persoane, veghează să nu faci nici o distincţie de acest ordin în rândul celor care vor începe să creadă în evanghelie datorită serviciului tău. Deci, Matei, consacră-ţi întreaga ta viaţă viitoare sarcinii de a arăta oamenilor că Dumnezeu nu face deosebire de persoane şi că în ochii lui Dumnezeu şi în comunitatea împărăţiei toţi oamenii sunt egali, toţi credincioşii sunt fiii lui Dumnezeu.”

181:2.15 (1958.2) Apoi Iisus se îndreptă către Iacob Zebedeu, care stătea în picioare, în tăcere, iar Maestrul i se adresă spunând: „Iacob, atunci când tu şi tânărul tău frate aţi venit la mine căutând o favoare în onorurile împărăţiei, v-am spus că aparţine Tatălui faptul de a atribui

aceste onoruri şi v-am întrebat dacă sunteţi în stare să beţi din cupa mea, şi amândoi mi-aţi răspuns că da. Chiar dacă pe atunci nu eraţi, cum nu sunteţi nici astăzi, capabili, veţi fi curând pregătiţi pentru acest serviciu datorită experienţei prin care aţi trecut de curând. Ţi-ai supărat fraţii în perioada respectivă prin purtarea ta. Dacă nu te-au iertat deja, ei o vor face atunci când te vor vedea bând cupă mea. Fie ca serviciul tău, lung sau scurt, să domine sufletul tău cu răbdare. Când va veni noul învăţător lasă-l să te înveţe echilibrul îndurării şi al, toleranţei pline de compătimire născută dintr-o sublimă încredere în mine şi dintr-o perfectă supunere faţă de voinţa Tatălui. Consacră-ţi viaţa să demonstrezi conjugarea afecţiunii umane şi a demnităţii divine a unui discipol care îl cunoaşte pe Dumnezeu şi crede în Fiul lui. Toţi cei care trăiesc astfel vor revela evanghelia chiar prin felul în care vor muri. Tu şi fratele tău, Ioan, veţi urma drumuri diferite şi se poate ca unul dintre voi să rămână cu mine înaintea celuilalt în împărăţia eternă. Acest lucru te va ajuta mult dacă vrei să înveţi că adevărata înţelepciune include atât discernământul, cât şi curajul. Trebuie să înveţi că priceperea trebuie să-ţi însoţească incisivitatea. Vor veni acele momente supreme în care discipolii mei nu vor ezita să îşi sacrifice viaţa pentru împărăţie însă în toate împrejurările obişnuite este mai bine să se liniştească furia necredincioşilor pentru a se putea trăi şi continua propovăduirea veştii celei bune. În măsura în care poţi, trăieşte mult timp pe Pământ pentru ca pe parcursul lungilor tăi ani să poţi câştiga numeroase suflete pentru împărăţia celestă.”

181:2.16 (1958.3) Când Maestrul termină de vorbit lui Iacob Zebedeu, el înconjură masa până la capătul unde se afla Andrei; îşi privi fidelul asistent în ochi şi îi spuse: „Andrei, m-ai reprezentat cu fidelitate în

calitate de şef în fruntea ambasadorilor împărăţiei celeste. Cu toate că te-ai îndoit uneori şi ai manifestat uneori o timiditate riscantă, ai fost totuşi sincer şi cât se poate de echitabil în raporturile tale cu asociaţii tăi. De la hirotonisirea ta şi a fraţilor tăi ca mesageri ai împărăţiei, aţi acţionat într-un mod autonom în toate treburile administrative ale grupului, numai că pe tine te-am desemnat ca în funcţia de şef al acestor oameni aleşi. În nici un alt domeniu temporal nu am acţionat pentru a-ţi dirija sau influenţa deciziile. M-am abţinut în vederea pregătirii cuiva care să dirijeze deliberările voastre colective ulterioare. În universul meu, precum şi în universul de universuri al Tatălui meu, fraţii noştri fii sunt trataţi ca indivizi în toate raporturile lor spirituale, însă în toate raporturile colective noi stabilim, invariabil, o funcţiune precisă de conducere. Împărăţia noastră este un domeniu guvernat de ordine şi când două sau mai multe creaturi înzestrate cu voinţă acţionează în cooperare, se prevede întotdeauna autoritatea unui şef .

181:2.17 (1959.1) ”Şi acum, Andrei, pentru că tu eşti şeful fraţilor tăi, în virtutea autorităţii pe care ţi-am încredinţat-o şi pentru că mi-ai servit astfel ca reprezentant personal şi pentru că vă voi părăsi pentru a merge la Tatăl meu, te dezleg de orice responsabilitate legată de aceste probleme temporale şi administrative. De acum nu vei mai exercita nici o jurisdicţie asupra fraţilor tăi în afară de aceea pe care a-i câştigat-o în calitatea ta de conducător spiritual şi pe care fraţii tăi o recunosc deci de bună voie. De acum înainte nu vei mai exercita nici o autoritate asupra fraţilor tăi, decât dacă ei înşişi ţi-o vor restitui printr-un act legislativ formal şi precis, după ce mă voi fi întors la Tatăl meu. Cu toate acestea faptul de a fi eliberat de orice

responsabilitate în calitate de şef administrativ al grupului nu diminuează cu nimic responsabilitatea ta morală de a face tot ceea ce-ţi va sta în puterea pentru a-i ţine pe fraţii tăi laolaltă cu fermitate şi iubire de-a lungul ceasurilor grele de ce vă aşteaptă. Este vorba de zile care cuprinse între plecarea mea din trupul acesta şi trimiterea noului învăţător care va trăi în inima voastră şi vă va conduce în cele din urmă la întregul adevăr. În momentul în care mă pregătesc să te părăsesc aş vrea să te eliberez de orice responsabilitate administrativă care îşi are originea şi autoritatea în prezenţa mea printre voi, ca unul dintre voi. De acum înainte nu voi mai exercita asupra voastră şi prin voi decât autoritatea spirituală.

181:2.18 (1959.2) ”Dacă fraţii tăi doresc să te păstreze în calitate de consilier, îţi poruncesc să faci tot ceea ce se poate în toate problemele temporale şi spirituale pentru a promova pacea şi armonia printre diversele grupuri de credincioşi sinceri ale evangheliei. Consacră-ţi restul vieţii dezvoltării aspectelor practice ale iubirii fraterne printre fraţii tăi. Fii bun pentru fraţii mei de sânge, atunci când vor ajunge să creadă pe deplin în evanghelie; să nutreşti un devotament plin de afecţiune şi imparţial faţă de greci, în Occident şi de Abner în Orient. Cu toate că aceştia, apostolii mei, . au să se împrăştie cât de curând în cele patru colţuri ale lumii pentru a proclama vestea cea bună a salvării prin filiaţie cu Dumnezeu, ţie îţi revine sarcina de a-i ţine uniţi în ceasurile de mari încercări ce vă aşteaptă, perioada de intense probe pe parcursul căreia trebuie să învăţaţi să credeţi în evanghelie, lipsiţi de prezenţa persoanei mele, aşteptând cu răbdare să sosească noul învăţător - Duhul Adevărului. Deci, Andrei, cu toate că nu îţi revine ţie să înfăptuieşti marile lucrări din punctul de vedere al

oamenilor, mulţumeşte-te şi să fi educatorul şi consilierul celor care fac asemenea lucruri. Du la bun sfârşit munca ta pe pământ şi apoi îţi vei continua această slujire în împărăţia eternă, căci nu ţi-am spus eu oare de nenumărate ori că am şi alte oi în afara acestei turme?”

181:2.19 (1959.3) Iisus se îndreptă apoi către gemenii Alfeu, se opri între ei şi spuse: „Copilaşii mei, sunteţi una din cele trei perechi de fraţi care au ales să mă urmeze. Toţi şase aţi făcut bine să lucraţi în pace cu fratele vostru de sânge însă nici unul nu a făcut-o mai bine decât voi. Vă aşteaptă clipe grele în viitor. Poate n-o să înţelegeţi tot ceea ce vi se va întâmpla, vouă şi fraţilor voştri, însă nu vă îndoiţi niciodată că aţi fost într-o zi chemaţi să lucraţi în împărăţie. pentru o vreme nu vor mai exista mulţimi de condus însă nu vă descurajaţi. Când lucrarea vieţii voastre va fi îndeplinită vă voi primi în Cer unde veţi putea vorbi oştirilor serafice despre mântuirea voastră şi în mulţimea de Fii elevaţi ai lui Dumnezeu. Consacraţi-vă viaţa să uşurării trudei voastre de toate zilele. Arătaţi tuturor locuitorilor Pământului şi îngerilor din Cer cum un om muritor poate să se întoarcă plin de voioşie şi curaj la munca sa dificilă de până acum, după ce a fost chemat un timp să slujească în serviciu special al lui Dumnezeu. Dacă, pentru moment munca voastră în problemele exterioare ale împărăţiei este realizată trebuie să vă întoarceţi la vechile voastre lucrări cu iluminarea nouă adusă de experienţa de a fi Fiul lui Dumnezeu şi cu înţelegerea elevată că pentru cel care îl cunoaşte pe Dumnezeu nu există nici muncă banală, nici lucrare seculară. Pentru voi care aţi lucrat împreună cu mine toate lucrurile au devenit sacre şi orice lucrare pământească a devenit un serviciu pentru Dumnezeu-Tatăl însuşi. Când veţi auzi veştile faptelor foştilor

voştri asociaţi apostolici, bucuraţi-vă împreună cu ei şi împliniţi nevoile voastre zilnice aşa cum fac cei care îl aşteaptă pe Dumnezeu şi muncesc aşteptându-l. Aţi fost apostolii mei şi veţi fi întotdeauna; îmi voi aminti de voi în împărăţia care va veni."

181:2.20 (1960.1) Apoi Iisus se îndreptă către Filip care se ridică pentru a auzi mesajul adresat lui de către Maestrul său: „Filipe, mi-ai pus multe feluri de întrebări şi mi-am dat toată silinţa ca să răspund fiecăreia din ele. Acum aş vrea să răspund ultimei întrebări care ţi-a venit în mintea cinstită, însă prea puţin spirituală. În tot timpul cât am înconjurat masa venind către tine, nu a-i încetat să te întrebi: *ce voi face dacă Maestrul pleacă şi ne lasă singuri în lume* ? Om cu puţină credinţă! Şi cu toate acestea tu ai aproape la fel de multă ca mulţi dintre fraţii tăi. Ai fost un bun asistent, Filipe. Greşelile tale au fost rare şi m-am folosit de una dintre ele pentru a manifesta gloria Tatălui. Serviciul tău de intendenţă se va sfârşi. Va trebui să te consacri în curând mai pe deplin lucrării pe care ai fost chemat s-o faci, predicarea evangheliei împărăţiei. Filipe, ai vrut întotdeauna să ţi se arate, şi vei vedea în curând lucruri măreţe. Şi mai bine ar fi fost să fi perceput toate aceste lucruri prin credinţă, însă pentru că erai sincer, cu toată îngustimea viziunii tale materiale, tu trăiai pentru a vedea împlinirea cuvintelor mele. Apoi, când vei fi binecuvântat cu clarviziunea spirituală, apucă-te de-ţi îndeplineşte sarcinile consacrându-ţi viaţa călăuzirii omenirii în căutarea ei după Dumnezeu şi a realităţilor eterne cu ochiul credinţei spirituale, iar nu cu ochii minţii materiale. Aminteşte-ţi, Filip, că ai o mare misiune pe Pământ, deoarece lumea este plină de oameni care au tendinţa de a privi viaţa la fel ca tine. Ai o mare lucrare de făcut şi când se va fi desăvârşit în

credinţă, vei veni atunci în împărăţia mea şi îmi va face mare plăcere să îţi arăt ceea ce ochiul nu a văzut, ceea ce urechea nu a auzit şi ceea ce mintea umană nu a cunoscut niciodată. Între timp, devin-o ca un copilaş în împărăţia spiritului şi îngăduie-mi, prin mijlocirea spiritului noului învăţător, să te pregătesc pentru împărăţia spirituală. Astfel, voi putea face pentru tine numeroase lucruri pe care nu le puteam realiza când eram cu tine ca muritor al tărâmului. Şi aminteşte-ţi, Filip, că oricine m-a văzut, l-a văzut pe Tatăl.”

181:2.21 (1960.2) Apoi Maestrul se îndreptă către Nataniel care atunci se ridică, însă Iisus îl rugă să se aşeze, se aşeză lângă el şi spuse: „Nataniel, ai învăţat să trăieşti deasupra prejudecăţilor şi să practici o tot mai mare toleranţă de când ai devenit apostolul meu. Însă mai ai multe lucruri de învăţat. Ai fost o binecuvântare pentru colegii tăi, în sensul că ei au fost îmbărbătaţi de sincera ta consecvenţă . Când nu voi mai fi aici, se poate ca francheţea ta să te împiedice să rămâi în relaţii bune cu fraţii tăi, atât cei vechi, cât şi cei noi. Trebuie să înveţi că expresia unui gând, chiar şi a unuia bun, trebuie să fie modulată în armonie cu statutul intelectual şi cu dezvoltarea spirituală a interlocutorului. Sinceritatea este de foarte mare folos în lucrarea împărăţiei, atunci când ea este aliată cu discernământul.
181:2.22 (1961.1) ”Dacă ai vrea să înveţi să lucrezi împreună cu fraţii tăi, ai putea să faci fapte mai trainice, dar dacă pleci în căutarea celor care gândesc la fel ca tine, consacră-ţi atunci viaţa să dovedeşti că discipolul cunoscător de Dumnezeu poate deveni un întemeietor al împărăţiei chiar dacă este singur în lume şi complet izolat de tovarăşii săi credincioşi. Ştiu că vei rămâne fidel până la capăt şi te voi primi cândva în serviciul mai extins al împărăţiei mele celeste.”

181:2.23 (1961.2) Atunci Nataniel luă cuvântul pentru a-l întreba pe Iisus: „Ţi-am ascultat învăţătura din primul moment în care m-ai chemat în slujba împărăţiei însă, cinstit să fiu, nu am ajuns încă să înţeleg deplina semnificaţie a tot ceea ce ne-ai spus. Nu ştiu la ce evenimente trebuie să mă aştept şi cred că cea mai mare parte a tovarăşilor mei sunt la fel de dezorientaţi, însă ezită să-şi mărturisească confuzia. Oare mă poţi tu ajuta?” Iisus, punând o mână pe umărul lui Nataniel, spuse: „Prietene, nu-i o mirare că eşti nedumerit în încercarea de a prinde semnificaţia învăţăturii mele spirituale, deoarece eşti atât de handicapat de ideile tale preconcepute asupra tradiţiei iudaice şi totodată încurcat de tendinţa ta persistentă de a interpreta evanghelia mea conform lecţiilor scribilor şi fariseilor.
181:2.24 (1961.3) ”V-am învăţat multe prin viu grai şi mi-am trăit viaţa printre voi. Am făcut tot ceea ce mi-a fost cu putinţă pentru a vă lumina mintea şi a vă elibera sufletul. Ceea ce nu aţi fost capabili să extrageţi din învăţăturile mele şi din viaţa mea trebuie acum să vă pregătiţi să dobândiţi alături de maestrul tuturor învăţătorilor - experienţa efectivă. În toate aceste noi experienţe care vă aşteaptă vă voi preceda, iar Duhul Adevărului vă va însoţi. Nu vă temeţi; când noul învăţător va fi venit vă va revela ceea ce nu aţi reuşit să înţelegeţi acum pe durata restului vieţii voastre pământeşti şi va continua cu formarea voastră în epocile eterne.”
181:2.25 (1961.4) Apoi Maestrul se întoarse către toţi apostolii şi spuse: „Nu vă fie teamă dacă nu înţelegeţi deplina semnificaţie a evangheliei. Voi sunteţi nişte biete fiinţe finite, oameni muritori, şi ceea ce v-am învăţat este infinit divin şi etern. Fiţi răbdători şi curajoşi, deoarece veacuri eterne se aştern înaintea voastră pentru a

continua experienţa voastră progresivă şi a deveni perfecţi, la fel cum Tatăl în Paradis este perfect.”

181:2.26 (1961.5) Apoi Iisus se îndreptă către Toma care, aflat în picioare, îl auzi spunând: „Toma, tu ai fost adesea lipsit de credinţă. Cu toate acestea, după perioadele tale de îndoială nu ai fost niciodată lipsit de curaj. Ştiu că profeţii mincinoşi şi învăţătorii neştiutori nu te pot înşela. După plecarea mea fraţii tăi vor aprecia cu atât mai mult modul tău critic de a privi noile învăţături. Şi când veţi fi toţi risipiţi până la hotarele lumii, în perioada ce va să vină, tu să-ţi aminteşti că eşti încă ambasadorul meu. Consacră-ţi viaţa marii lucrări de revelare a faptului că mintea materială critică a omului poate triumfa asupra inerţiei îndoielii intelectuale când se pomeneşte în faţa demonstraţiei manifestării adevărului viu. Vorbesc de adevărul viu aşa cum acţionează el în experienţa bărbaţilor şi a femeilor născuţi din spirit, care produc în viaţa lor roadele spiritului şi care se iubesc unii pe alţii aşa cum v-am iubit eu însumi. Toma, sunt bucuros că te-ai alăturat nouă şi ştiu că după o scurtă perioadă de perplexitate vei continua să fii în slujba împărăţiei. Îndoielile tale au pus în dificultate fraţii tăi însă ele nu m-au deranjat niciodată. Am încredere în tine şi voi fi mereu înaintea ta până la marginea Pământului.”

181:2.27 (1962.1) Apoi Maestrul se îndreptă către Simon Petru care se ridică, în vreme ce Iisus îi adresă vorbele acestea: „Petrule, ştiu că mă iubeşti şi că îţi consacri întreaga viaţă propovăduirii publice a evangheliei iudeilor şi gentililor, însă sunt dezolat că anii tăi de strânsă asociere cu mine nu au reuşit mai bine să te ajute să chibzui bine înainte de a vorbi. Prin ce experienţă trebuie să treci tu pentru a

învăţa să îţi măsori cuvintele? Câte greutăţi ne-ai pricinuit prin vorbele tale nesocotite şi prin înfumurata ta încredere în tine? Vei atrage încă şi mai multe necazuri dacă nu stăpâneşti defectul acesta. Ştii bine că fraţii tăi te iubesc în ciuda acestei slăbiciuni şi trebuie, de asemenea, să înţelegi că această imperfecţiune nu micşorează cu nimic afecţiunea mea pentru tine, însă ea reduce utilitatea ta şi nu va înceta niciodată să îţi facă necazuri. Cu toate acestea este neîndoielnic că experienţa prin care vei trece în această noapte va fi pentru tine de mare ajutor. Ceea ce spun acum, Petrule, o spun, de asemenea, tuturor fraţilor tăi adunaţi aici. În această seară veţi fi cu toţii în marele pericol de a vă poticni de mine. Ştiţi că este scris ' *Păstorul va fi lovit şi oile vor fi* risipite'. Când nu voi mai fi aici va exista marele risc ca uni dintre voi să ceda îndoielilor şi vă veţi poticni de ceea ce mi se va întâmpla . Însă vă promit acum că voi reveni pentru o vreme şi că vă voi merge atunci înainte-vă în Galileea."

181:2.28 (1962.2) Atunci Petru îşi puse o mână pe umărul lui Iisus şi îi spuse: „Puţin contează dacă toţi fraţii mei se vor îndoi de tine. Eu îţi făgăduiesc să nu pun la îndoială nimic din ceea ce ai putea face tu, te voi însoţi şi la nevoie chiar voi muri pentru tine."

181:2.29 (1962.3) În timp ce Petru rămase în picioare în faţa Maestrului său, cu vocea-i tremurândă de intensitatea simţirii şi debordând de iubire sinceră pentru el, Iisus îl privi drept în ochii plini de lacrimi şi spuse: „Petru, în adevăr îţi spun, în această noapte cocoşul nu va cânta înainte de a mă fi renegat de trei sau patru ori. Şi astfel ceea ce n-ai învăţat din asocierea ta liniştită vei învăţa din multe necazuri şi din mari mâhniri. După ce vei fi învăţat această indispensabilă lecţie trebuie să îţi întăreşti fraţii şi să duci apoi o viaţă dedicată predicării

evangheliei, cu toate că s-ar putea şi să fii băgat în închisoare, şi poate să mă urmezi, plătind preţul suprem al serviciului expresiei iubirii, pentru a edifica împărăţia Tatălui.
181:2.30 (1962.4) Însă aminteşte-ţi de făgăduinţa mea. Când voi fi reînviat voi rămâne câtva timp cu voi, înainte de a mă întoarce la Tatăl meu. În această seară îl voi ruga pe Tată să-l întărească pe fiecare dintre voi pentru proba prin care trebuie să treceţi atât de curând. Vă iubesc pe toţi cu dragostea cu care Tatăl m-a iubit pe mine şi, de aceea, trebuie ca tot astfel să vă iubiţi şi voi unii pe alţii, aşa cum v-am iubit eu.”

181:2.31 (1962.5) Apoi, după ce au cântat un imn, ei au plecat spre tabăra de pe Muntele Măslinilor.

Cartea Urantia

Capitolul 182

La Ghetsimani

182:0.1 (1963.1) ERA aproape ora zece în această seară de joi când Iisus i-a adus pe cei unsprezece apostoli de la Ilie şi Maria Marcu pe drumul de întoarcere la tabăra din Ghetsimani. Din ziua aceea petrecută cu Maestrul pe dealuri, Ioan Marcu se aşeza mereu în aşa fel încât Iisus să nu-i scape vigilentei lui priviri. Având nevoie de somn, Ioan a prins mai multe ceasuri de odihnă cât timp Maestrul a fost cu apostolii săi în sala de sus. Însă când i-a auzit coborând el şi-a pus la iuţeală iuteo manta de lână şi s-a ţinut după ei de-a lungul oraşului şi apoi dincolo de râuleţul Cedron până la tabăra lor privată de lângă Parcul Ghetsimanilor. Pe toată durata nopţii şi a celei de-a doua zile Ioan Marcu a stat atât de aproape de Maestru, încât a fost

martor al tuturor lucrurilor şi a auzit o mare parte a cuvintelor pe care Maestrul le-a pronunţat între acest moment şi ora crucificării.

182:0.2 (1963.2) Pe când Iisus şi cei unsprezece se întorceau în tabără, apostolii au început să se întrebe care era explicaţia absenţei prelungite a lui Iuda. Ei au discutat despre prezicerile Maestrului că unul din ei îl va trăda şi pentru prima dată au bănuit că nu era totul bine în ceea ce-l privea pe Iuda Iscariotul. Cu toate acestea, ei nu au făcut deschis comentarii asupra lui Iuda înainte de a ajunge în tabără şi de a constata că el nu era nici acolo pentru a-i aştepta. Când îl asaltară toţi pe Andrei cu întrebări pentru a se afla ce s-a întâmpla cu Iuda, şeful lor se limită să le răspundă: „Nu ştiu unde este Iuda, însă mă tem să nu ne fi părăsit."

1. Ultima rugăciune în comun

182:1.1 (1963.3) Câteva clipe după sosirea lor în tabără, Iisus le spune: „Prietenii mei şi fraţii mei, cum clipele mele alături de voi mi-s numărate, eu aş dori să ne retragem fiecare în acest timp şi să ne rugăm la Tatăl care este în Ceruri să ne acorde tăria de a ne susţine în această oră şi apoi în întreaga lucrare pe care trebuie să o îndeplinim în numele său."

182:1.2 (1963.4) Vorbind astfel, Iisus îi conduse puţin mai sus pe Muntele Măslinilor până la o întinsă platformă stâncoasă de unde se vedea întreg Ierusalimul. El rugă apostolii să îngenuncheze în cerc, în jurul lui, pe stâncă, aşa cum făcuseră şi în ziua hirotonisirii lor. Apoi,

stând în picioare în mijlocul lor şi luminat în blânda lumină a lunii, el ridică ochii către cer şi se rugă:

182:1.3 (1963.5) ”Tată, a venit timpul să plec; slăveşte-l acum pe copilul tău, pentru ca Fiul să poată să te glorifice. Ştiu că mi-ai dat deplina autoritate asupra tuturor creaturilor vii din împărăţia meu şi voi da viaţa eternă tuturor celor care vor devenii fii ai lui Dumnezeu prin credinţă. Iar viaţa eternă este aceea că creaturile mele te cunosc ca fiind singurul adevărat Dumnezeu şi tată al tuturor şi că ele cred în cel pe care l-ai trimis în această lume. Tată, te-am exaltat pe Pământ şi am realizat lucrarea cu care m-ai însărcinat. Aproape că mi-am încheiat manifestarea mea asupra copiilor propriei noastre creaţii. Nu mai îmi rămâne decât să-mi abandonez viaţa în trup. Acum, o, Tată, slăveşte-mă cu slava pe care o aveam alături de tine mai înainte să fie lumea şi primeşte-mă încă o dată la dreapta ta.

182:1.4 (1964.1) ”Te-am manifestat oamenilor pe care i-ai ales în această lume şi pe care tu mi i-ai dat. Ei sunt ai tăi, aşa cum tot ce-i viaţă este în mâinile tale, tu mi i-ai dat şi am trăit printre ei învăţându-i căile vieţii şi ei au avut credinţă. Aceşti oameni au învăţat că tot ceea ce vine de la tine şi viaţa meu în trup este menită să-l facă pe cunoscut Tatăl meu lumii lor. Adevărul pe care mi l-ai dat l-am revelat lor, iar ei, prietenii şi ambasadorii mei au vrut sincer să primească cuvântul tău. Le-am spus că am provenit din tine, că tu m-ai trimis în această lume şi că sunt pe punctul de a mă întoarce la tine. Tată, în adevăr mă rog pentru aceşti oameni aleşi. Şi mă rog pentru ei, nu aşa cum m-aş ruga pentru lume, ci ca pentru oamenii pe care i-am ales în lume pentru a mă reprezenta pe lângă această lume după ce mă voi fi întors la lucrarea sa, tot astfel cum şi pe tine te-am reprezentat

în această lume pe durata şederii mele în trup. Aceşti oameni sunt ai mei; tu mi i-ai dat, însă tot ceea ce este al meu, este mereu al tău şi tu ai făcut ca tot ce era al tău să fie al meu. Tu ai fost proslăvit în mine şi acum mă rog ţie ca eu să fiu onorat în aceşti oameni. Nu mai pot rămâne mult timp în această lume; mă voi întoarce curând la lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac. Trebuie să las aceşti oameni în urma mea pentru a ne reprezenta şi a reprezenta împărăţia meu printre oameni. Tată, păstrează fidelitatea acestor oameni acum când mă pregătesc să abandonez viaţa mea din carne. Ajută-i pe aceşti oameni, prietenii mei, să fie unul în spirit aşa cum suntem noi unul. Atâta timp cât voi putea fi pe lângă ei voi putea veghe asupra lor şi voi putea călăuzi, însă acum trebuie să plec. Fii aproape de ei, Tată, până când vom putea trimite noul învăţător pentru a-i consola şi îmbărbăta.

182:1.5 (1964.2) ”Mi-ai dat doisprezece oameni şi i-am păstrat pe toţi, în afară de unul - fiul răzbunării - care nu a vrut să menţină comuniunea cu noi. Aceşti oameni sunt slabi şi plăpânzi însă ştiu că putem să ne încredem în ei. I-am pus la încercare, ei mă iubesc pe mine la fel de mult, pe cât te respectă pe tine. Cu toate că au mult de suferit de dragul meu, doresc ca ei să fie, de asemenea, bucuroşi, încredinţaţi fiind de filiaţia lor în împărăţia celestă. Am dat cuvântul tău acestor oameni şi i-am învăţat adevărul. Se poate ca lumea să îi urască aşa cu m-a urât şi pe mine, însă nu cer ca tu să îi retragi din lume, ci doar să îi fereşti de răul care apare în lume. Sfinţeşte-i în adevăr; cuvântul tău este adevărul. Tot astfel cum m-ai trimis pe mine în această lume, îi voi trimite şi eu pe aceşti oameni în lume. Pentru ei am trăit printre oameni şi mi-am consacrat viaţa slujirii tale, ca să îi pot face să se purifice prin adevărul pe care l-am propovăduit şi prin

dragostea pe care le-am arătat-o. Ştiu bine, Tată, că nu-i nevoie să te rog să veghezi asupra acestor fraţi după plecarea mea. Ştiu că îi iubeşti la fel de mult ca mine, însă fac acest lucru pentru ca ei să poată să realizeze cu atât mai bine faptul că Tatăl îi iubeşte pe oamenii muritori tot aşa cum îi iubeşte Fiul.

182:1.6 (1964.3) ”Şi acum, Tată, aş vrea să mă rog nu doar pentru aceşti unsprezece oameni, ci, totodată, pentru toţi ceilalţi care cred acum în evanghelia împărăţiei şi care vor putea să creadă mai târziu datorită cuvântului viitoarei slujiri a apostolilor mei. Vreau ca ei să fie toţi unul, ca tine şi mine, care suntem una. Tu eşti în mine şi eu sunt în tine şi doresc ca aceşti credincioşi să fie, de asemenea, în noi, pentru ca amândouă spiritele noastre să locuiască în ei. Dacă copiii mei sunt unul, aşa cum noi suntem unul şi dacă se iubesc unii pe alţii aşa cum i-am iubit, atunci toţi oamenii vor putea crede că am venit din tine şi vor fi gata să accepte revelaţia adevărului şi gloria pe care a adus-o. am revelat acestor credincioşi gloria pe care am dobândit-o. Aşa cum tu ai trăit împreună cu mine în spirit, tot aşa am trăit noi împreună cu ei în trup. La fel cum tu ai fost una cu mine, aşa şi eu am fost una cu tine şi tot astfel noul învăţător va fi şi el pentru totdeauna una cu ei şi în ei. Am făcut toate acestea pentru ca fraţii mei întrupaţi să poată şti că Tatăl îi iubeşte precum îi iubeşte Fiul şi că tu îi iubeşti aşa cum mă iubeşti pe mine. Tată, lucrează cu mine la mântuirea acestor credincioşi, astfel încât ei să poată curând rămâne împreună cu mine în înalt şi să ţi se alăture apoi la îmbrăţişarea Paradisului. Cei care slujesc împreună cu mine în smerenie aş vrea să îi văd ridicaţi în slăvi odată cu mine , pentru ca ei să poată vedea tot ceea ce ai pus în mâinile mele - veşnica recoltă de pe urma semănăturilor seminţelor în

timp sub înfăţişarea trupului muritor. Doresc cu ardoare să arăt fraţilor mei pământeni slava pe care o aveam împreună cu tine înainte de întemeierea acestei lumi. Cât de puţin te cunoaşte lumea aceasta, o, cinstite Tată, însă eu te cunosc şi te-am făcut cunoscut acestor credincioşi şi ei vor face cunoscut numele tău altor generaţii. Acum le făgăduiesc că vei fi pe lângă ei în lume aşa cum ai fost pe lângă mine - chiar aşa.”

182:1.7 (1965.1) Vreme de mai multe minute, cei unsprezece au stat îngenunchiaţi în cerc în jurul lui Iisus, înainte de a se ridica şi îndrepta în tăcere către tabăra din apropiere.

182:1.8 (1965.2) Iisus s-a rugat pentru *unitate* între discipolii săi, însă nu dorea uniformitatea. Păcatul creează un nivel sterp de rea inerţie, însă dreptatea hrăneşte sufletul creativ al experienţei individuale în realităţile vii ale adevărului etern şi în comuniunea progresivă a spiritelor divine ale Tatălui şi Fiului. Din comuniunea spirituală a unui fiu crezând în Tatăl divin nu poate exista finalitate doctrinară, nici superioritate sectară provenind dintr-o conştiinţă de grup.

182:1.9 (1965.3) În timpul acestei rugăciuni finale împreună cu apostolii săi, Maestrul a făcut aluzie la faptul că a făcut manifest *numele* Tatălui în lume. El chiar a făcut acest lucru revelându-l pe Dumnezeu prin viaţa sa întrupată care atinsese perfecţiunea. Tatăl care este în ceruri căutase să se reveleze lui Moise însă nu a putut merge mai departe, făcându-l doar să spună „EU SUNT”. Atunci când a fost nevoit să se manifeste mai mult, el a dezvăluit doar „EU SUNT” ceea ce SUNT”. Însă atunci când Iisus şi-a încheiat viaţa sa pământească, numele Tatălui fusese revelat astfel încât Maestrul care era Tatăl întrupat putea să spună pe bună dreptate:

182:1.10 (1965.4) Eu sunt pâinea vieţii.

182:1.11 (1965.5) Eu sunt apa vie.

182:1.12 (1965.6) Eu sunt lumina lumii.

182:1.13 (1965.7) Eu sunt dorinţa tuturor epocilor.

182:1.14 (1965.8) Eu sunt poarta deschisă a salvării eterne.

182:1.15 (1965.9) Eu sunt realitatea vieţii fără sfârşit.

182:1.16 (1965.10) Eu sunt bunul păstor.

182:1.17 (1965.11) Eu sunt calea perfecţiunii infinite.

182:1.18 (1965.12) Eu sunt reînvierea şi viaţa.

182:1.19 (1965.13) Eu sunt secretul supravieţuirii eterne.

182:1.20 (1965.14) Eu sunt calea, adevărul şi viaţa.

182:1.21 (1965.15) Eu sunt Tatăl infinit al copiilor mei finiţi.

182:1.22 (1965.16) Eu sunt butucul, voi sunteţi mlădiţele.

182:1.23 (1965.17) Eu sunt speranţa tuturor celor care cunosc adevărul viu.

182:1.24 (1965.18) Eu sunt podul viu care leagă o lume de alta.

182:1.25 (1965.19) Eu sunt legătura trăind între timp şi eternitate.

182:1.26 (1965.20) Astfel Iisus a deschis pentru toate generaţiile revelaţia vie a numelui lui Dumnezeu. Tot astfel cum iubirea divină revelează

natura lui Dumnezeu, la fel adevărul etern dezvăluie numele său într-o măsură tot mai mare.

2. Ceasul din urmă de dinaintea trădării

182:2.1 (1966.1) La întoarcerea lor în tabără apostolii au fost peste măsură de surprinşi să nu-l găsească acolo pe Iuda. Pe când cei unsprezece se angajară într-o dezbatere însufleţită pe tema trădării comise de tovarăşul lor apostol, David Zebedeu şi Ioan Marcu îl rugaseră pe Iisus, pe rând, şi îi revelaseră faptul că au supravegheat vreme de mai multe zile acţiunile lui Iuda şi ştiau că Iuda avea intenţia să îl trădeze şi să îl dea pe mâna inamicilor săi. Iisus îi ascultă, însă se mulţumi să răspundă: „Prieteni, nimic nu i se poate întâmpla Fiului Omului dacă Tatăl din Ceruri nu doreşte aceasta. Inima voastră să nu fie tulburată; toate lucrurile vor lucra împreună la slăvirea lui Dumnezeu şi la mântuirea oamenilor."

182:2.2 (1966.2) Atitudinea senină a lui Iisus pălea. În ora următoare el deveni din ce în ce mai grav, şi chiar trist. Apostolii erau foarte agitaţi şi nu vroiau să intre în corturile lor nici atunci când Maestrul însuşi i-a rugat. La întoarcere, după discuţia sa cu David şi cu Ioan Marcu, el adresă ultimele sale cuvinte grupului celor unsprezece, zicându-le: „Prieteni, mergeţi să vă odihniţi; pregătiţi-vă pentru munca de mâine. Amintiţi-vă că trebuie toţi să ne supunem voinţei Tatălui care este în Ceruri. Vă las vouă pacea mea." Vorbind astfel, el i-a invitat să intre în corturile lor. În timp ce se îndepărtau, i-a chemat pe Petru, pe Iacob

şi pe Ioan spunându-le: „Doresc să mai rămâneţi câteva clipe cu mine.”

182:2.3 (1966.3) Apostolii au adormit doar pentru că erau literalmente epuizaţi. De la sosirea lor în Ierusalim ei n-au avut încă parte de somn. Înainte de a se despărţi toţi, pentru a se întinde fiecare în culcuşul său, Simon Zelotul îi aduse pe toţi în cortul său, unde ţineau săbiile şi alte arme şi îi dădu fiecăruia echipamentul de luptă. Toţi, afară de Nataniel, şi-au luat armele şi s-au încins cu ele. Refuzând să se înarmeze, Nataniel spuse: „Fraţilor, Maestrul ne-a spus în repetate rânduri că împărăţia sa nu este a acestei lumi şi că discipolii săi n-ar trebui să se bată cu sabia pentru instaurarea lui. Eu cred asta; nu cred că Maestrul vrea ca noi să folosim sabia pentru a-l apăra. Noi am fost toţi martorii puterii sale şi ştim că s-ar putea apăra de toţii duşmanii lui dacă şi-ar dori aceasta. Dacă el nu vrea să se opună, este pentru că această linie de conduită reprezintă modul său de a încerca să îndeplinească voia Tatălui său. Mă voi ruga, însă nu voi scoate sabia.” După ce a auzit cuvântarea lui Nataniel, Andrei şi-a dat sabia înapoi lui Simon Zelotul. Nouă dintre ei au rămas deci înarmaţi când se despărţiră ca să înnopteze.

182:2.4 (1966.4) Resentimentul lor contra faptului că Iuda era un trădător, umbrea pentru moment orice altă preocupare în mintea apostolilor. Comentariul Maestrului asupra lui Iuda în timpul ultimei rugăciuni le-a deschis ochii asupra faptului că acela îi părăsise.

182:2.5 (1966.5) După ce opt dintre apostoli s-au retras, în cele din urmă, la corturile lor, în vreme ce Petru, Iacob şi Ioan rămâneau aproape pentru a primi ordinele Maestrului, Iisus îi spuse lui David Zebedeu: „Trimite mesagerul tău cel mai iute şi cel mai demn de

încredere.” David îl aduse pe unul Iacob care a fost în trecut alergător în serviciul de mesageri de noapte între Ierusalim şi Bethsaida. Iisus adresându-i-se, spuse: „Du-te în cea mai mare grabă la Abner, în Filadelfia, şi spune aşa: 'Maestrul îţi trimite urările sale de pace şi spune că a sosit ceasul când va fi dat pe mâinile vrăjmaşilor săi care îl vor condamna la moarte. Însă el va învia dintre morţi şi îţi va apărea în curând, mai înainte de a se întoarce la Tatăl lui. El îţi va da atunci îndrumări până în momentul în care noul învăţător va veni pentru a trăi în inima voastră.” Când Iacob a repetat mesajul spre mulţumirea Maestrului, Iisus îl zori spunând: „Nu te teme de nimic din ceea ce ţi-ar putea face omul, Iacobe, căci în această noapte un mesager nevăzut va alerga alături de tine.”
182:2.6 (1967.1) Iisus se întoarse apoi către şeful vizitatorilor greci care îşi aşezase tabăra împreună cu ei: „Frate, nu fi tulburat de ceea ce are să aibă loc, căci ai fost deja avertizat. Fiul Omului va fi condamnat la moarte, la instigarea duşmanilor lui, şefii preoţilor şi conducătorii iudeilor, însă eu voi învia pentru a mai rămâne puţin cu voi înainte de a mă întoarce la Tatăl meu. Când vei fi văzut toate acestea au trecut slăveşte-l pe Dumnezeu şi îmbărbătează-i pe fraţii tăi.”

182:2.7 (1967.2) În împrejurări obişnuite, fiecare dintre apostoli i-ar fi zis personal noapte bună Maestrului, însă în această seară erau atât de preocupaţi de brusca realizare a dezertării lui Iuda şi atât de mişcaţi de natura neobişnuită a rugăciunii de rămas bun a Maestrului, încât sau mulţumit să asculte salutul de bun rămas şi au plecat apoi în tăcere.

182:2.8 (1967.3) În momentul în care Andrei s-a dus şi el de acolo, în această noapte, Iisus i-a dat următoarea recomandare: „Andrei, fă tot ceea ce poţi pentru a-i ţine pe fraţii tăi împreună până când mă voi întoarce iarăşi la voi, după ce am băut această cupă. Îmbărbătează-i pe fraţii tăi, căci ţi-am spus deja totul. Pacea fie cu tine.”
182:2.9 (1967.4) Nici unul dintre apostoli nu se aştepta să se întâmple ceva extraordinar în acea noapte, deoarece era deja foarte târziu. Ei încercau să adoarmă pentru a se putea trezi devreme în dimineaţa următoare şi pentru a fi pregătiţi pentru ceea ce este mai rău. Ei credeau că şefii preoţilor vor încerca să îl aresteze pe Maestru dimineaţa devreme, deoarece nu se realiza niciodată o lucrare profană în după-amiaza zilei din ajunul Paştelui. Doar David Zebedeu şi Ioan Marcu au înţeles că duşmanii lui Iisus vor veni împreună cu Iuda chiar în acea noapte.

182:2.10 (1967.5) David se angajase să stea de gardă noaptea pe traseul superior care conducea la drumul de la Bethania la Ierusalim în timp ce Ioan Marcu trebuia să vegheze de-a lungul drumului ce urca de la Cedron la Ghetsimani. Înainte de a pleca pentru misiunea sa voluntară de santinelă avansată, David îşi luă rămas bun de la Iisus spunând: „Maestre, a mare mi-a fost bucuria mea de a sluji alături de tine. Fraţii mei sunt apostolii tăi, însă m-am bucurat şi să fac lucrurile mai mici aşa cum trebuiau ele să fie făcute, şi tare îţi voi duce dorul atunci când vei fi plecat”. Iisus răspunse: „David, fiule, ceilalţi au făcut ceea ce li s-a poruncit însă tu ţi-ai oferit serviciul din inima ta şi n-am trecut cu vederea devotamentul tău. Şi tu vei sluji cândva alături de mine în împărăţia veşnică.

182:2.11 (1967.6) Atunci, în timp ce se pregăteau să meargă să facă de pază pe poteca de sus, David îi spuse lui Iisus. „Ştii Maestre, am trimis după membrii familiei tale şi un mesager mi-a spus că erau în seara aceasta în Ierihon. Vor fi aici mâine dis-de-dimineaţă, deoarece ar fi fost riscant să urce noaptea pe acest drum periculos.” Iisus, coborându-şi privirea către David, îi spuse simplu doar atât: „Aşa să fie, David.”
182:2.12 (1967.7) Când David urcase la postul său pe Muntele Măslinilor Ioan Marcu îşi luă postul să de gardă din apropierea drumului care cobora de-a lungul râului către Ierusalim. El ar fi rămas în acest post dacă nu ar fi fost mânat de marea dorinţă de a fi în preajma lui Iisus şi de a şti ce se mai petrecea. După ce David l-a părăsit şi l-a văzut pe Iisus retrăgându-se cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan într-o viroagă din apropiere, Ioan Marcu a fost atât de dominat de starea lui de devotamentul şi de curiozitatea încât şi-a părăsit postul de santinelă şi s-a ţinut după ei, pitindu-se în tufişuri. De aici el a putut vedea şi auzi tot ceea ce s-a întâmplat de-a lungul acestor ultime momente în grădină şi în cele de dinaintea apariţiei lui Iuda şi a gărzilor armate venite pentru a-l aresta pe Iisus.

182:2.13 (1968.1) În vreme ce toate acestea erau în plină desfăşurare în tabăra Maestrului, Iuda Iscariotul discuta cu căpitanul gărzilor templului care îşi adunase oamenii în vederea arestării lui Iisus sub conducerea trădătorului.

3. Singur la Ghetsimani

182:3.1 (1968.2) Când totul s-a liniştit în tabără, Iisus, luându-i cu el pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan, urcară puţin pe o râpă din apropiere pe unde mai fusese adesea pentru a se ruga şi fi în comuniune cu Tatăl său. Cei trei apostoli nu aveau cum să nu observe că Iisus era profund marcat; nu îl mai văzuseră niciodată pe Maestrul lor atât de întristat şi abătut. Ajungând la locul lui de închinare le ceru să se aşeze şi să vegheze alături de el, în vreme ce el se duse să se roage mai încolo, la o aruncătură de piatră. Aplecându-se cu faţa la pământ el se rugă: „Tată, am venit în această lume pentru a face voia ta şi am făcut-o. Ştiu că a venit vremea părăsesc viaţa aceasta trupească şi nu dau înapoi, însă aş vrea să ştiu dacă este chiar voia ta să beau această cupă. Trimite-mi încredinţarea că prin moartea mea te voi bucura aşa cum te-am bucurat prin viaţa mea."

182:3.2 (1968.3) Maestrul rămase câteva clipe într-o atitudine de rugăciune, apoi, întorcându-se la cei trei apostoli, văzu că aceştia dormeau adânc, căci pleoapele le erau grele şi nu putuseră rămâne treji. Iisus îi deşteptă spunând: „Ce, nu puteţi să vegheaţi împreună cu mine nici măcar o oră? Nu puteţi vedea că sufletul mi-e cuprins de o tristeţe fără margini, o tristeţe muritoare, şi că doresc cu ardoare tovărăşia voastră?" După ce cei trei s-au sculat din toropeala lor, Maestrul se retrase iarăşi de unul singur şi, lăsându-se pe pământ, se rugă astfel: „Tată, ştiu că se poate evita această cupă; cu tine toate lucrurile sunt cu putinţă, însă am venit pentru a face voia ta şi, cu toate că aceasta este o cupă amară, o voi bea dacă aceasta ţi-e dorinţa." După ce s-a rugat astfel, un mare înger se coborî lângă el, îi vorbi, îl atinse şi îl îmbărbătă.

182:3.3 (1968.4) Când Iisus se întoarse pentru a discuta cu cei trei apostoli, îi găsi din nou profund adormiţi. El îi trezi spunându-le: „În ceasul acesta am nevoie să vegheaţi şi să vă rugaţi cu mine, aşa cum şi voi aveţi nevoie să vă rugaţi pentru a nu cădea în ispită. De ce, atunci, adormiţi atunci când vă las singuri?”
182:3.4 (1968.5) Apoi Maestrul se retrase, pentru a treia dată, la o oarecare depărtare de ei, şi se rugă astfel: „Tată, tu îi vezi pe apostolii mei adormiţi. Revarsă compasiunea asupra lor. În adevăr spiritul este prompt, dar trupul este slab. Şi acum, o Tată, dacă această cupă nu se poate îndepărta, atunci o voi bea. Fie ca dorinţa ta să fie îndeplinită şi nu a mea.” Când termină rugăciunea rămase o clipă aşezat pe pământ. Apoi se ridică şi se întoarse la apostolii lui, găsindu-i tot adormiţi. S-a uitat la ei, apoi, făcând un gest compătimitor, zise cu blândeţe: „Dormiţi acum şi odihniţi-vă. Momentul hotărârii a trecut. Iată că a venit ora în care fiul omului va fi trădat şi dat pe mâna vrăjmaşilor lui.” Apoi aplecându-se asupra lor şi zgâlţâindu-i ca să îi trezească, le spuse: „Sus, ne întoarcem în tabără, căci acela care mă trădează nu este departe, şi clipa în care turma mea va fi împrăştiată se apropie. Însă v-am vorbit deja despre aceste lucruri.”

182:3.5 (1968.6) De-a lungul anilor trăiţi de Iisus printre discipolii săi, ei au avut numeroase dovezi referitoare la natura lui divine; însă în chiar acel moment ei sunt pe punctul de a asista la noi mărturii ale umanităţii lui. Chiar înaintea celei mai mari revelaţii a divinităţii sale, învierea sa, trebuie acum să survină cele mai mari dovezi ale naturii sale umane - umilirea sa şi răstignirea sa.
182:3.6 (1969.1) De fiecare dată când Iisus s-a rugat în grădină natura sa umană avea, prin credinţă, să se prindă şi mai ferm de divinitatea

sa. Voinţa sa umană era mai complet unită cu voia divină a Tatălui său. Printre alte cuvinte care i le-a spus marele înger se găsea şi mesajul că Tatăl dorea să îşi vadă Fiul desăvârşindu-şi manifestarea pământească, trecând prin experienţa pe care o are făptura în raport cu moartea; întocmai ca toate celelalte creaturi muritoare trebuie să aibă experienţa disoluţiei materiale în trecerea lor de la existenţa în timp la înaintarea în eternitate.

182:3.7 (1969.2) Ceva mai devreme în seara aceea nu i se păruse atât de greu Maestrului să bea cupa, însă în timp ce Iisusul omenesc îşi lua rămas bun de la apostolii lui şi îi trimitea să se odihnească, încercarea devenea şi mai teribilă. Iisus încerca fluxul şi refluxul natural al sentimentelor comune oricărei experienţe umane şi în acel moment era obosit de munca sa, epuizat de lungile ore de trudă asiduă şi de dureroasă îngrijorare în legătură cu siguranţa apostolilor. Cu toate că nici un muritor nu poate pretinde a înţelege gândurile şi sentimentele Fiului întrupat al lui Dumnezeu într-un moment ca acesta, ştim că el a încercat o nelinişte cumplită şi a suferit o tristeţe nespusă, căci sudoarea se prelingea în mari picături peste faţa sa. El era, în sfârşit, convins că Tatăl avea intenţia să lase evenimentele fireşti să-şi urmeze cursul; şi era pe deplin decis să nu recurgă pentru a se salva la puterea sa suverană de şef suprem al unui univers.

182:3.8 (1969.3) Armatele adunate ale unei imense creaţii planau acum deasupra acestei scene sub comanda temporară a lui Gabriel şi a Ajustorului Personalizat al lui Iisus. Şefii divizionari ai acestor armate celeste au fost avertizaţi de nenumărate ori să nu se amestece în aceste acţiuni pământeşti, afară numai dacă Iisus însuşi nu le-ar fi ordonat cumva să intervină.

182:3.9 (1969.4) Experienţa despărţirii sale de apostoli a produs o mare încordare asupra inimii omeneşti a lui Iisus. Această tristeţe a iubirii îl umplea şi îi făcea şi mai dificilă înfruntarea în deplină cunoştinţă a cauzei unei morţi asemănătoare celei care îl aştepta. El îşi dădea seama de slăbiciunea şi de neştiinţa apostolilor săi şi nu-i venea să-i abandoneze. El ştia că ora plecării sale a sosit însă inima sa umană încerca cu ardoare să descopere dacă nu exista vreo posibilitate de a scăpa de această probă teribilă de suferinţă şi amărăciune. După ce a căutat astfel o scăpare, fără a reuşi aceasta, el a acceptat să bea cupa. Mintea divină a lui Mihail ştia că a făcut tot ceea ce a putut pentru cei doisprezece apostoli, însă inima umană a lui Iisus a dorit să fi făcut mai mult pentru a nu-i lăsa singuri pe lume. Inima lui Iisus era zdrobită; el îi iubea sincer pe fraţii săi; el se despărţise de familia sa trupească. Unul dintre asociaţii săi aleşi îl trăda. Poporul Tatălui său, Iosif, l-a respins, pecetluindu-şi astfel soarta ca popor însărcinat cu o misiune specială pe Pământ. Sufletul său era chinuit de iubirea sa dezamăgită şi de compasiunea sa respinsă. Era vorba de unul dintre acele momente teribile în viaţa unui om în care totul pare să îl învăluie cu o brutalitate şi o angoasă înspăimântătoare.
182:3.10 (1969.5) Natura umană a lui Iisus nu era insensibilă la această situaţie de solitudine personală, de oprobriu public şi de aparent eşec al cauzei sale. Toate aceste sentimente apăsau asupra lui cu o greutate de nedescris. În această mare tristeţe gândurile reveneau la epoca copilăriei sale în Nazareth şi a primelor sale lucrări în Galileea. În momentul acestei mari încercări numeroase scene plăcute ale slujirii lui pământeşti s-au perindat prin mintea sa. Datorită acestor vechi amintiri din Nazareth, din Capernaum, de pe Muntele Hermon şi de la

răsăritul şi apusul soarelui de la scânteietoarea Mare a Galileii, el a ajuns să se calmeze, întărindu-şi în acelaşi timp şi pregătindu-şi inima sa umană pentru a întâmpina vrăjmaşul care urma atât de aproape să-l trădeze.

182:3.11 (1970.1) Înainte de sosirea lui Iuda şi a soldaţilor Maestrul şi-a recăpătat pe deplin echilibrul său obişnuit. Spiritul triumfase asupra trupului; credinţa se afirmase deasupra tuturor tendinţelor umane spre frică sau îndoieli. Proba supremă a deplinei realizări a naturii umane fusese înfruntată şi trecută într-un mod satisfăcător. Încă o dată Fiul omului era gata să facă faţă duşmanilor săi cu luciditate, cu deplină încredinţare că era invincibil ca muritor dedicat fără rezerve îndeplinirii voii Tatălui său.

Cartea Urantia

<< Capitolul 182 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 184 >>

Capitolul 183

Iisus trădat şi arestat

183:0.1 (1971.1) DUPĂ ce Iisus i-a trezit în cele din urmă pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan le-a sugerat să se întoarcă în corturile lor şi să încerce să doarmă pentru a fi pregătiţi pentru problemele zilei de mâine. Însă apostolii erau acum treji de-a binelea. Scurtele lor momente de somn îi odihniseră. Între altele, ei erau îmboldiţi şi stârniţi de sosirea pe scenă a doi mesageri foarte agitaţi care întrebau despre David Zebedeu şi care au plecat rapid în căutarea sa imediat ce Petru a indicat unde se găsea acesta în postul său de pază.

183:0.2 (1971.2) Chiar dacă opt dintre apostoli au fost profund adormiţi, grecii care îşi aşezaseră corturile aproape de ei se temeau şi mai mult de necazuri, până într-acolo încât să pună şi ei o santinelă pentru a da alarma în caz de pericol. Când cei doi mesageri au intrat

grăbiţi în tabără, santinela greacă a început să-şi trezească toţi compatrioţii care au ieşit din corturile lor îmbrăcaţi şi complet înarmaţi. Toată tabăra era acum în picioare, mai puţin cei opt apostoli. Petru vroia să-i cheme însă Iisus îi interzise acest lucru formal. Maestrul le recomandă cu blândeţe să se întoarcă în corturile lor însă ei nu prea aveau de gând să urmeze invitaţia lui.

183:0.3 (1971.3) Nereuşind să-i disperseze pe partizanii lui, Maestrul îi lăsă în pace şi coborî către presa de măsline de lângă intrarea în Parcul Ghetsimani. Cei trei apostoli, grecii şi ceilalţi membrii din tabără ezitară să-l urmeze imediat, însă Ioan Marcu se grăbi să ocolească măslinii şi se ascunse într-o mică colibă din apropierea presei de măsline. Dacă Iisus se îndepărta de tabără şi de prietenii săi, era pentru ca oamenii veniţi pentru a-l lua să îl poată aresta la sosirea lor fără a deranja apostolii. Maestrul prefera ca apostolii săi să nu fie treziţi şi să fie prezenţi în momentul arestării sale. Se temea ca nu cumva spectacolul trădării lui Iuda să stârnească animozitatea lor până pe punctul de a îi face să reziste soldaţilor şi să se ducă în închisoare împreună cu el. Dacă ei erau arestaţi împreună cu el îi era teamă să nu piară şi ei, de asemenea, odată cu el.

183:0.4 (1971.4) Iisus ştia că planul de a-l trimite la moarte se înfiripase în consiliile conducătorilor iudei însă era, de asemenea, conştient că toate aceste proiecte nefaste aveau deplina aprobare a lui Lucifer, a lui Satan şi a lui Caligastia. El ştia bine că acestor rebeli ai regatelor le-ar face plăcere, de asemenea, ca toţi apostolii să fie exterminaţi împreună cu el.

183:0.5 (1971.5) Iisus se aşeză în solitudine în apropierea presei de măsline şi aşteptă aici sosirea trădătorului şi el nu era văzut, în

momentul acela, decât de Ioan Marcu şi o multitudine de observatori cereşti.

1. Voinţa Tatălui

183:1.1 (1971.6) Există mari riscuri de neînţelegeri asupra semnificaţiei numeroaselor evenimente şi descrieri asociate sfârşitului de carieră a Maestrului în trupul lui. Modul crud în care fusese tratat Iisus de servitorii fără de minte şi de soldaţii fără inimă, maniera injustă în care a fost judecat şi insensibilitatea pretinşilor şefi religioşi nu trebuie să fie confundate cu faptul că, suportând cu răbdare toate aceste suferinţe şi umilinţe, Iisus îndeplinea cu adevărat voinţa Tatălui din Paradis. De fapt şi în adevăr, voinţa Tatălui era ca fiul său bea pe deplin cupa experienţei muritorilor, de la naştere până la moarte. Însă, niciodată Tatăl care este în Ceruri, nu a contribuit în nici un fel la provocarea comportamentului barbar al acestor fiinţe umane aşa zis civilizate care l-au torturat atât de brutal pe Maestru şi au copleşit atât de cumplit cu insultele şi înjosirile lor o persoană care nu întâmpina nici o rezistenţă. Aceste experienţe inumane şi şocante pe care Iisus a trebuit să le îndure în ultimele ore ale vieţii sale de muritor nu au fost nicidecum o parte a voinţei divine a Tatălui pe care natura umană a lui Iisus s-a angajat atât de triumfal să o îndeplinească în momentul predării finale a omului lui Dumnezeu aşa cum o exprima întreita rugăciune pe care a pronunţat-o în Grădina Ghetsimani în timp ce apostolii săi obosiţi dormeau somnul epuizării fizice.

183:1.2 (1972.1) Tatăl din Ceruri dorea ca Fiul dăruit să-şi încheie cariera pământească într-un mod natural, exact ca toţi ceilalţi muritori care trebuie să-şi încheie viaţa pe Pământ şi în carne. Bărbaţii şi femeile obişnuite nu pot să aştepte ca ultimele lor ore pe Pământ şi apariţia episodului morţii să le fie înlesnite printr-o perioadă specială de acomodare. În consecinţă, Iisus a ales să-şi abandoneze viaţa trupească într-un mod conform cursului natural al evenimentelor. El a refuzat ferm să scape din ghearele crude ale unei perfide conspiraţii de evenimente inumane care îl împingeau cu o cumplită certitudine către incredibila umilire şi moartea sa. Fiecare element al acestei şocante manifestări de ură şi a acestei demonstrări de cruzime fără precedent a fost lucrarea oamenilor răi şi a muritorilor dominaţi de răutate. Ea nu a fost nici dorită de Dumnezeu în Ceruri, nici prescrisă de duşmanii înverşunaţi şi supramateriali ai lui Iisus, cu toate că aceştia din urmă au contribuit în mare parte la respingerea Fiului de consacrare de către muritorii smintiţi şi răi. Chiar şi tatăl păcatului şi-a întors faţa de la înfiorătoare atrocitate a scenei răstignirii.

2. Iuda în oraş

183:2.1 (1972.2) După ce Iuda a părăsit atât de brusc masa în toiul celei din urmă cine, s-a mers de-a dreptul la vărul său, apoi amândoi s-au dus la căpitanul gărzilor templului. Iuda i-a cerut căpitanului să-şi strângă gardienii şi l-a informat că era gata să îi conducă la Iisus. Iuda venise puţin mai devreme decât era aşteptat, aşa că le-a trebuit ceva timp până ce toţi să fie gata să plece către casa lui Marcu unde Iuda se

aştepta să-l găsească pe Iisus discutând încă cu apostolii. Maestrul şi cei unsprezece părăsiră locuinţa lui Ilie Marcu cu mai puţin de un sfert de oră înainte de sosirea trădătorului şi a gărzilor. În momentul în care cei care veneau să-l aresteze ajunseră la Marcu, Iisus şi cei unsprezece ieşiseră deja în afara oraşului şi erau în drumul lor spre Muntele Măslinilor.

183:2.2 (1972.3) Iuda, era foarte neliniştit că nu i-a găsit,la locuinţa lui Marcu, pe Iisus şi pe ceilalţi unsprezece bărbaţi, dintre care doar doi erau înarmaţi şi gata să se opună. El aflase din întâmplare că în după-amiaza în care părăsise tabăra doar Simon Petru şi Simon Zelotul purtau asupra lor săbii. Iuda sperase să pună mâna pe Iisus în vremea când oraşul era liniştit şi erau mai puţine riscuri de a se întâmpina vreo rezistenţă. Trădătorului îi era frică să nu ajungă să înfrunte un număr de peste şaizeci de ucenici devotaţi care îi aşteptau întoarcerea în tabără şi, mai ştia, de asemenea, că Simon Zelotul dispunea de o mare rezervă de arme. Iuda devenea din ce în ce mai agitat gândindu-se la cât de mult îl vor detesta cei unsprezece apostoli loiali şi se temea că vor căuta cu toţii să-l omoare. Nu numai că era lipsit de loialitate, ci era şi un adevărat laş în inima sa.

183:2.3 (1973.1) Negăsindu-l pe Iisus în sala de sus, Iuda ceru căpitanului gărzilor să se întoarcă la templu. În ceasul acela conducătorii începuseră să se adune la marele preot pentru a se pregăti să-l întâmpine pe Iisus,având în vedere că înţelegerea lor cu trădătorul comporta arestarea lui Iisus la miezul nopţii din ziua aceea. Iuda le-a explicat asociaţilor lui că nu-l găsiseră pe Iisus în casa lui Ioan Marcu şi că pentru a-l aresta trebuiau să meargă la Ghetsimani . Trădătorul a precizat în continuare că peste şaizeci de apostoli

devotaţi se găseau în tabără împreună cu el şi că erau toţi bine înarmaţi. Şefii iudeilor îi amintiră lui Iuda că Iisus a propovăduit întotdeauna non-rezistenţa, însă răspunsul acestuia a fost că nu se putea baza pe faptul că toţi discipolii lui Iisus ar da ascultare unei asemenea învăţături. Lui Iuda îi era realmente teamă pentru el însuşi şi de aceea îndrăznise să ceară o companie de patruzeci de soldaţi înarmaţi. Neavând sub jurisdicţia lor o forţă atât de importantă autorităţile iudaice se îndreptară către fortăreaţa din Antonia şi cerură comandantului roman să le acorde garda necesară. Însă aflând despre intenţia lor de a-l aresta pe Iisus comandantul refuză imediat să de curs cererii lor şi îi îndrumă către ofiţerul său superior. Astfel ei pierdură mai bine de o oră mergând de la o autoritate la alta, până în momentul în care au fost nevoiţi să meargă la Pilat în persoană pentru a obţine autorizarea de a folosi gărzile romane înarmate. Când sosiră la casa lui Pilat era târziu şi Pilat se retrăsese cu soţia sa în intimitatea apartamentului său. El ezită să se amestece în tot ceea ce se punea la cale, cu atât mai mult cu cât însăşi soţia lui îi ceruse să nu spre le îndeplinească această cerere. Dar cum preşedintele sinedriului iudeu era prezent şi cerea personal acest sprijin, guvernatorul crezu că este mai înţelept să dea permisiunea solicitată. El se credea în măsură să îndrepte ulterior orice faptă negativă ce ar fi putut săvârşi aceştia din urmă.

183:2.4 (1973.2) În consecinţă, atunci când Iuda Iscariotul pleca din templu, către ora unsprezece şi jumătate seara, era însoţit de peste şaizeci de peroane, gărzi ale templului, soldaţi romani şi servitori curioşi ai guvernatorilor şi ai şefilor preoţilor.

3. Arestarea Maestrului

183:3.1 (1973.3) În timp ce această companie de soldaţi şi de gărzi înarmaţi, purtând torţe şi lămpi se apropia de grădină, Iuda o luă bine înaintea grupului pentru a fi pregătit să-l identifice cât de repede pe Iisus, permiţând astfel oamenilor însărcinaţi cu arestarea lui să pună mâna pe el uşor înainte ca asociaţii săi să aibă vreme să se adune pentru a-l apăra. Mai exista şi un alt motiv pentru care Iuda alesese să se ducă înaintea duşmanilor Maestrului. El se gândea că astfel el va părea sosit acolo înaintea soldaţilor, astfel încât apostolii şi alţi discipoli de prin preajmă să nu facă vreo legătură directă între venirea sa şi cea a gărzilor armate care erau de aproape în urma lui. Iuda se gândise chiar să se prefacă a fi sosit în grabă ca să îi prevină de apropierea celor care veneau să îl aresteze, însă acest plan a fost zădărnicit de modul în care Iisus l-a salutat pe trădător. Cu toate că Maestrul îi vorbi cu blândeţe lui Iuda, îl primi totuşi ca pe un trădător.
183:3.2 (1973.4) Imediat ce Petru, Iacob, Ioan şi alţi treizeci de oameni din tabără văzură grupul înarmat cu torţe ce înconjura coama colinei, ei au ştiut că aceşti soldaţi veniseră să-l aresteze pe Iisus şi toţi coborâră în grabă către presa de măsline unde Maestrul şedea singur în lumina lunii. În timp ce compania de soldaţi se apropia dintr-o parte, cei trei apostoli şi asociaţii lor se apropiau din cealaltă şi în timp ce Iuda înainta cu paşi mari pentru a-l acosta pe Maestru, cele două grupuri au rămas nemişcate, cu Maestrul între ele, Iuda pregătindu-se să îi dea sărutul trădării pe fruntea lui Iisus.

183:3.3 (1974.1) Trădătorul sperase că după ce va fi condus gărzile la Ghetsimani el va putea pur şi simplu să îl arate pe Iisus soldaţilor sau cel mult să îndeplinească făgăduinţa de a-l saluta printr-un sărut şi apoi să părăsească repede scena. Lui Iuda îi era teamă ca nu cumva apostolii să fie toţi prezenţi şi să îşi concentreze atacul asupra lui pentru a-l pedepsi pentru faptul de a fi îndrăznit să-l trădeze pe preaiubitul lor învăţătorul, însă atunci când Maestrul îl primi ca pe un trădător el a fost atât de nedumerit, încât a abandonat orice încercare de a mai fugi.

183:3.4 (1974.2) Iisus făcu un ultim efort pentru a-l scuti pe Iuda de la a-şi înfăptui efectiv gestul său de trădare. Înainte ca trădătorul să fi putut ajunge la el, Iisus făcu câţiva paşi în alături şi se adresă soldatului aflat în frunte, în stânga căpitanului romanilor, întrebându-l: „Pe cine cauţi?" Căpitanul îi răspunse: „Pe Iisus, Iisus din Nazareth." Atunci Iisus păşi îndată în faţa ofiţerului şi cu calma maiestate a Dumnezeului întregii noastre creaţii îi spuse: „Eu sunt acela." Numeroşi membri ai gărzii înarmate îl auziseră pe Iisus predicând în templu, iar alţii auziseră de marile sale lucrări. Când îl auziră declarându-şi identitatea sa cu atâta îndrăzneală, soldaţii din primele rânduri se retraseră brusc. Ei fură surprinşi de calmul şi măreţia declaraţiei identităţii sale. Nu a mai fost nevoie ca Iuda să-şi ducă mai departe planul de trădare. Maestrul se arătase cu îndrăzneală duşmanilor lui care l-au putut lua şi fără ajutorul lui Iuda, însă trebuia ca trădătorul să facă ceva pentru a justifica prezenţa sa cu ceata aceea înarmată. Între altele, el vroia să dea spectacolul de a-şi juca rolul în acordul de trădare cu şefii iudeilor, pentru a fi îndreptăţit la marea

recompensă şi la multele onoruri care credea el că i se vor cuveni ca o răsplătire a promisiunii sale de a-l da pe Iisus pe mâna lor.

183:3.5 (1974.3) În timp ce gărzile îşi reveneau după ce şovăiseră la vederea lui Iisus şi la tonul glasului său neobişnuit şi în timp ce apostolii şi discipolii lui se apropiau, Iuda înaintă către Iisus, îi dădu un sărut pe frunte şi spuse: „Te salut Maestre şi învăţătorule.” În momentul în care Iuda îşi îmbrăţişa astfel Maestrul, Iisus îi spuse: „Prietene, n-a fost de ajuns tot ce ai făcut, vrei să îl trădezi pe Fiul Omului şi cu un sărut?”

183:3.6 (1974.4) Apostolii şi discipolii erau literalmente şocaţi de ceea ce vedeau. Pentru o clipă nimeni n-a mai făcut nici un gest. Apoi Iisus eliberându-se de din îmbrăţişarea trădătoare a lui Iuda, se îndreptă către gărzi şi soldaţi şi întrebă din nou: „Pe cine căutaţi?” Căpitanul repetă: „Pe Iisus din Nazareth” şi Iisus răspunse încă o dată: „Ţi-am spus că eu sunt acela. Dacă pe mine mă cauţi, atunci lasă-i pe ceilalţi să meargă pe drumul lor. Sunt gata să te urmez.”

183:3.7 (1974.5) Iisus era gata să se întoarcă la Ierusalim cu gărzile, iar căpitanul soldaţilor era în întregime dispus să permită celor trei apostoli şi asociaţilor lor să se ducă de acolo în pace. Însă înainte de a putea să plece, şi în timp ca Iisus stătea acolo aşteptând ordinele căpitanului, un anume Malchus, un sirian din garda de corp a marelui preot, se îndreptă către Iisus şi se pregăti să îi lege mâinile la spate deşi căpitanul roman nu ordonase deloc aceasta. Când Petru şi asociaţii săi au văzut Maestrul lor supus la această umilire nu s-au mai putut stăpâni. Petru îşi scoase sabia şi se repezi împreună cu ceilalţi să-l lovească pe Malchus. Însă, înainte ca soldaţii să poată sări în apărarea servitorului marelui preot, Iisus ridică mâna către Petru

într-un gest de interdicţie şi îi vorbi cu severitate, zicând: „Petrule, ţine-ţi sabia. Cine scoate sabia de sabie va pieri. Nu înţelegi că este voia Tatălui să beau această cupă; nu şti oare că eu şi acum aş putea încă să poruncesc unui număr de peste douăsprezece legiuni de îngeri şi asociaţilor lor să mă elibereze din mâinile acestor câţiva oameni?”

183:3.8 (1975.1) Cu toate că Iisus a pus astfel sfârşit acestei dovezi de rezistenţă fizică din partea discipolilor, a fost suficient pentru a stârni teama căpitanului gărzilor care atunci, cu ajutorul soldaţilor, şi-a lăsat mâinile lui grele pe Iisus, legându-l cu repeziciune. În timp ce îi legau mâinile cu o funie tare, Iisus le spuse: „De ce ieşiţi împotriva mea cu săbii şi bâte, ca pentru a aresta un hoţ? Am fost în fiecare zi cu voi în templu, propovăduind poporului, şi nu aţi făcut nici un efort să mă arestaţi.”

183:3.9 (1975.2) După ce l-a legat pe Iisus, căpitanului fiindu-i teamă că discipolii Maestrului vor încerca să-l elibereze dădu ordin să fie prinşi şi ei. Însă soldaţii nu s-au mişcat destul de iute, din moment ce discipolii l-au auzit pe căpitan dând ordin ca ei să fie arestaţi şi s-au refugiat repede înapoi în adâncul râpei. În tot acest timp Ioan Marcu a rămas ascuns în adăpostul din apropiere. Când gărzile au plecat spre Ierusalim cu Iisus, Ioan Marcu a încercat să iasă iute din coliba aceea pentru a se alătura apostolilor şi discipolilor care plecaseră în fugă, însă chiar pe când ieşea, unul dintre ultimii soldaţi care urmăreau discipolii trecea pe acolo. Văzând acest om învăluit în roba sa de in, se luase după el şi aproape că reuşise să-l prindă. De fapt soldatul ajunse destul de aproape de Ioan Marcu pentru a-l prinde de haină; tânărul acesta lăsă veşmântul să alunece de pe el şi fugi dezbrăcat în timp ce soldatul ţinea în mâini roba goală. Ioan Marcu se avântă

împreună cu David Zebedeu în sus pe poteca. După ce l-a întâlnit pe David şi i-a povestit tot ce s-a întâmplat, s-au dus amândoi la corturile apostolilor adormiţi şi i-au înştiinţat pe cei opt de faptul că Maestrul fusese trădat şi prins.

183:3.10 (1975.3) În momentul în care cei opt apostoli au fost astfel treziţi, tovarăşii lor care fugiseră urcând râpa, începură să revină şi se reuniră la presa de măsline pentru a discuta ce aveau de făcut. În acest timp Simon Petru şi Ioan Zebedeu care se ascunseseră printre măslini plecaseră deja în urmărirea trupei de soldaţi, de gărzi şi de servitori care îl duceau acum pe Iisus la Ierusalim ca şi cum ar fi dus un criminal îndârjit. Ioan Zebedeu urmărea grupul de foarte aproape, însă Petru vene în urmă la o distanţă şi mai mare. Ioan Marcu, după ce a scăpat din ghearele soldatului se acoperise cu o mantie pe care o găsise în cortul lui Simon Petru şi al lui Ioan Zebedeu. El bănuia că gărzile îl vor duce pe Iisus la Anna, marele preot de onoare; el a făcut deci un ocol printre măslini şi a ajuns înaintea grupului la palatul marelui preot unde se ascunse, în apropierea porţii principale de intrare.

4. Discuţia de lângă presa de măsline

183:4.1 (1975.4) Iacob Zebedeu se pomeni despărţit de Simon Petru şi de fratele său Ioan, aşa că se alătură celorlalţi apostoli şi tovarăşi din tabără la presa de măsline pentru a chibzui la ceea ce aveau de făcut în legătură cu arestarea Maestrului.

183:4.2 (1975.5) Andrei a fost degajat de orice responsabilitate ca îndrumător al grupului apostolic, prin urmare în ceea ce era cea mai mare criză din viaţa lor, el a rămas tăcut. După o scurtă discuţie, Simon Zelotul a urcat pe zidul de piatră de la presa de măsline şi a pledat cu înflăcărare în favoarea loialităţii faţă de Maestru şi de cauza împărăţiei. El i-a implorat pe tovarăşii lui apostoli şi pe ceilalţi ucenici să pornească pe urmele grupului de oşteni romani şi preoţi iudei şi să-l elibereze pe Iisus. Majoritatea grupului ar fi fost dispusă să urmeze îndrumarea lui agresivă dacă nu era sfatul lui Nataniel care, imediat ce Simon Zelotul terminase de vorbit, s-e ridicase şi atrăsese atenţia celor de faţă asupra învăţăturilor repetate de nenumărate ori de Iisus în ceea ce priveşte non-rezistenţa. El a adus aminte, între altele, că în aceeaşi noapte Iisus le ordonase să îşi apere viaţa, aşteptând momentul în care se vor răspândi în lume pentru a proclama vestea cea bună a evangheliei împărăţiei celeste. Iacob Zebedeu l-a încurajat pe Nataniel în această luare de poziţie. El a povestit cum Petru şi alţii şi-au scos sabia pentru a împiedica arestarea Maestrului şi Iisus i-a ordonat lui Petru şi celor din preajma sa care purtau o sabie să îşi bage armele în teacă. Matei şi Filip au ţinut, la rândul lor, câte o cuvântare, însă nimic nu a reieşit din discursurile lor înainte de intervenţia lui Toma care le atrăsese atenţia asupra faptului că Iisus îi recomandase lui Lazăr să se ferească de moarte. Toma a subliniat faptul că apostolii nu puteau face nimic pentru a-l salva pe Maestru, de vreme ce el refuzase să permită prietenilor săi să îl apere şi stăruise în a se abţine de la folosirea puterilor sale divine pentru a se apăra de duşmanii lui muritori. Toma îi convinse să se plece fiecare care încotro, de unul singur, convenind ca David Zebedeu să rămână în

tabără pentru a menţine un centru de coordonare şi un cartier general de transmitere a mesajelor pentru grup. Către orele două şi jumătate ale acelei dimineţi, tabăra era deja abandonată. Doar David rămânea acolo cu trei sau patru mesageri, după care ceilalţi s-au grăbit să afle informaţii asupra locului în care era dus Iisus şi despre ceea ce urma să i se facă.

183:4.3 (1976.1) Cinci apostoli - Nataniel, Matei, Filip şi gemenii - au mers să se ascundă în Bethania şi Betphage. Toma, Andrei, Iacob şi Simon Zelotul s-au ascuns în Ierusalim. Simon Petru şi Ioan Zebedeu au mers până la casa lui Anna.

183:4.4 (1976.2) Cu puţin după ivirea zorilor Simon Petru, întruchiparea unei profunde disperări, se întoarse să rătăcească prin tabăra de la Ghetsimani. David ia dat un mesager care să-l însoţească până îl va ajunge pe fratele său Andrei acasă la Nicodim în Ierusalim.

183:4.5 (1976.3) Chiar până la ultimele momente ale răstignirii Ioan Zebedeu a rămas mereu prin preajmă, aşa cum îi ceruse Iisus şi el a fost acela care, din oră în oră, le-a furnizat mesagerilor informaţii pe care le duceau lui David în tabăra din grădină şi care erau apoi retransmise apostolilor ascunşi şi familiei lui Iisus.

183:4.6 (1976.4) În mod sigur, păstorul este lovit şi oile sunt împrăştiate! Apostolii şi-au dat vag seama că Iisus îi avertizase chiar asupra acestei situaţii, însă au fost prea şocaţi de brusca dispariţie a Maestrului lor pentru a mai putea judeca cu mintea limpede situaţia.

183:4.7 (1976.5) La scurt timp după revărsatul zorilor şi după ce Petru a fost trimis să se alăture lui Andrei, Iuda fratele de sânge al lui Iisus sosise în tabără aproape într-o suflare şi înaintea restului familiei lui Iisus, ca să afle doar că Maestrul tocmai fusese deja pus în stare de

arest. El s-a grăbit să coboare pe drumul către Ierihon pentru a duce această ştire mamei lui şi fraţilor şi surorilor. David Zebedeu îl însărcină pe Iuda să invite familia lui Iisus să se reunească acasă la Marta şi Maria, în Bethania, şi să aştepte veştile pe care mesagerii săi le aduceau regulat.

183:4.8 (1976.6) Aceasta era situaţia în care se aflau, pe durata celei de-a doua jumătăţi a nopţii de joi şi a primelor ore ale dimineţii de vineri, apostolii, principalii discipoli şi membrii familiei pământeşti a lui Iisus. Toate aceste grupuri şi indivizi rămâneau în contact unele cu altele prin serviciul mesagerilor pe care David Zebedeu continua să-l întreţină în cartierul său general din tabăra de la Ghetsimani.

5. Pe drumul către palatul marelui preot

183:5.1 (1977.1) Înainte de a părăsi grădina cu Iisus, se iscase între căpitanul iudeu al gărzii templului şi căpitanul roman al companiei de soldaţi o dispută cu privire la locul unde avea să fie dus Iisus. Căpitanul gărzilor templului dădu ordin ca el să fie adus la Caiafa, care îndeplinea funcţia marelui preot. Căpitanul soldaţilor romani poruncise ca Iisus să fie dus la palatul lui Anna, fostul mare preot, socrul lui Caiafa. Şi aşa şi făcu, deoarece romanii aveau obiceiul să trateze direct cu Anna toate problemele referitoare la aplicarea legilor ecleziastice iudaice. Ordinele căpitanului roman au fost executate şi Iisus a fost condus la casa lui Anna pentru interogarea lui preliminară.

183:5.2 (1977.2) Iuda mergea în apropierea căpitanilor, auzind tot ceea ce se spunea însă fără a lua parte la dispute, deoarece nici căpitanul iudeu, nici ofiţerul roman nu vroiau să se înjosească vorbind cu trădătorul, atât de mult îl dispreţuiau.

183:5.3 (1977.3) În acel moment Ioan Zebedeu îşi aminti de instrucţiunile Maestrului său de a rămâne întotdeauna prin preajmă şi se grăbi să îl ajungă pe Iisus care mergea între cei doi căpitani. Văzându-l pe Ioan înaintând până sus la ei, căpitanul gărzilor templului spuse ajutorului său: „Pune mâna pe omul acela şi leagă-l, căci este unul din discipolii acestui om.” Însă când căpitanul roman auzi aceasta întoarse capul, văzu pe Ioan şi dădu ordin ca apostolul să vină lângă el şi ca nimeni să nu îl se lege de el. Căpitanul roman spuse apoi căpitanului iudeu: „Omul acesta nu este nici trădător, nici laş. L-am văzut în grădină, şi nu şi-a scos deloc sabia ca să ni se opună. El are curajul să vină aici pentru a fi cu Maestrul său şi nimeni nu se va atinge de el. Legea romană permite ca orice prizonier să aibă cel puţin un prieten care să-l însoţească la bara tribunalului, şi omul acesta nu va fi împiedicat să stea alături de Maestrul său prizonier.” Când Iuda auzi aceasta, fu atât de cuprins de ruşine şi de umilinţă încât încetini paşii, rămânând în urmă şi ajungând singur la palatul lui Anna.

183:5.4 (1977.4) Aceasta explică de ce Ioan Zebedeu a putut să rămână lângă Iisus în tot timpul severelor probe pe care Maestrul trebuia să le treacă în această noapte şi a doua zi. Iudeilor le era teamă să facă o observaţie oarecare lui Ioan sau să-l molesteze în vreun fel, deoarece statutul său devenise acela pe care consilierul roman îl desemnase pentru a acţiona ca observator al operaţiunilor tribunalului ecleziastic

iudeu. Poziţia privilegiată a lui Ioan a fost cu atât mai bine asigurată cu cât căpitanul roman, dându-l pe Iisus căpitanului gărzilor templului în faţa porţilor palatului lui Anna spuse asistentului său: „Însoţeşte prizonierul şi veghează ca aceşti iudei să nu îl ucidă fără consimţământul lui Pilat. Veghează ca ei să nu îl asasineze şi asigură-te că prietenului său, galileanul, i se va permite să rămână alături de el şi să observe tot ceea ce se va întâmpla.” Astfel Ioan a putut rămâne lângă Iisus până la moartea sa pe cruce în timp ce ceilalţi zece apostoli au fost obligaţi să stea ascunşi. Ioan acţiona sub protecţia romană şi iudeii nu au îndrăznit să îl molesteze până după moartea Maestrului.

183:5.5 (1977.5) Pe tot parcursul drumului până la palatul lui Anna, Iisus nu şi-a deschis gura deloc. Din momentul arestării şi până la apariţia sa în faţa lui Anna, Fiul Omului nu a rostit nici un cuvânt.

Cartea Urantia

<< Capitolul 183 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 185 >>

Capitolul 184

În faţa tribunalului Sinedriului

184:0.1 (1978.1) REPREZENTANŢII lui Anna îl instruiseră în taină pe căpitanul soldaţilor romani să îl aducă pe Iisus la palatul lui Anna imediat după arestarea sa. Fostul mare preot dorea să-şi menţină prestigiul de principală autoritate ecleziastică a iudeilor. El mai avea şi un alt scop reţinându-l pe Iisus mai multe ore în casa lui, şi anume acela de a câştiga timp suficient pentru a permite convocarea legală a tribunalului sinedriului. Era ilegal ca el să fie reunit înainte de ora ofrandei sacrificiului de dimineaţă în templu, sacrificiu care era oferit către orele trei ale dimineţii.

184:0.2 (1978.2) Anna ştia că un tribunal al sinedriului aştepta la palatul ginerelui sau, Caiafa. Un număr de treizeci de membri ai sinedriului se reunise către miezul nopţii la domiciliul marelui preot

pentru a fi gata să-l judece pe Iisus de îndată ce acesta va fi adus în faţa lor. Erau adunaţi doar membrii care se opuneau cu tărie şi deschis lui Iisus şi învăţăturilor sale şi erau de ajuns doar douăzeci şi trei pentru a se constitui o curte de judecată.

184:0.3 (1978.3) Iisus a petrecut aproape trei ore la palatul lui Anna pe Muntele Măslinilor, nu departe de grădina Ghetsimani unde fusese arestat. Ioan Zebedeu era liber şi în siguranţă în palatul lui Anna, nu numai datorită cuvântului căpitanului roman ci şi faptului că el şi fratele său Iacob erau bine cunoscuţi de vechii servitori, căci de nenumărate ori fuseseră oaspeţi la palat, marele preot fiind o rudă îndepărtată a mamei lor Salomeea.

1. Interogatoriul lui Anna

184:1.1 (1978.4) Îmbogăţit de veniturile de pe urma templului şi a ginerelui său care exercita funcţia de mare preot şi datorită relaţiilor sale cu autorităţile romane, Anna era cu siguranţă persoana cea mai influentă din lumea iudaică. Era un politician şiret şi iscusit în planurile şi în uneltirile lui. El dorea să preia controlul problemei privitoare la debarasare de Iisus şi se temea să încredinţeze în întregime această întreprindere importantă ginerelui său impulsiv şi agresiv. Anna vroia să se asigure că judecarea Maestrului rămânea în mâna saducheilor; el se temea de posibila simpatie a unora dintre farisei, căci toţi membrii sinedriului care îmbrăţişaseră cauza lui Iisus erau farisei.

184:1.2 (1978.5) Anna nu îl văzuse pe Iisus de mai mulţi ani, din vremea în care Maestrul se prezentase la el şi plecase apoi imediat remarcând răceala şi rezerva primirii care i se făcuse. Anna se gândise să facă apel la această veche relaţie pentru a încerca să-l convingă pe Iisus să-şi abandoneze pretenţiile şi să părăsească Palestina. El detesta faptul de a participa la trimiterea la moarte a unui om de bine şi se gândise că poate Iisus ar prefera să părăsească ţara mai degrabă decât să fie condamnat la moarte. Însă când Anna se aflǎ în faţa galileeanului ferm şi hotărât îşi dădu imediat seama că ar fi fost inutile orice propuneri de felul acela. Iisus era mai maiestuos şi mai cumpătat decât şi-l amintea Anna.
184:1.3 (1979.1) Când Iisus era tânăr, Anna se interesase mult de el, însă acum veniturile sale erau ameninţate de recenta faptă a lui Iisus care gonise din templu pe cămătari şi pe negustori. Fapta aceasta a stârnit duşmănia fostului mare preot mult mai mult decât învăţăturile lui Iisus.
184:1.4 (1979.2) Anna intră în marea lui sală de audienţă, se aşeză într-un fotoliu mare şi ordonă ca Iisus să fie adus în faţa sa. După ce îl observă pe Maestru în tăcere timp de câteva clipe îi spuse: „Înţelegi bine că trebuie să facem ceva cu privire la învăţăturilor tale, deoarece tulburi pacea şi ordinea ţării noastre.” În timp ce Anna îşi aruncă asupra lui Iisus o privire întrebătoare, Maestrul îl privi drept în ochi fără a da nici un răspuns. Anna reluă cuvântul spunând: „Care sunt numele discipolilor tăi în afară de Simon Zelotul, instigatorul?” Din nou Iisus îl privi, însă nu răspunse nimic.
184:1.5 (1979.3) Anna a fost foarte tulburat de refuzul lui Iisus de a răspunde la întrebările sale până într-acolo încât îi spuse: „Nu îţi pasă

oare dacă sunt sau nu binevoitor faţă de tine? Nu iei deloc în consideraţie puterea de care dispun în hotărârea soartei apropiatei tale judecări?" Auzind aceasta Iisus spuse: „Anna, şti că nu a-i putea avea nici o putere asupra mea dacă nu-ar permis Tatăl meu. Unii vor să îl ucidă pe Fiul Omului pentru că sunt ignoranţi şi nu ştiu ce altceva să mai facă. Însă tu, prietene, ştii ceea ce faci. Atunci cum poţi respinge lumina lui Dumnezeu?"

184:1.6 (1979.4) Anna fu aproape şocat de prietenia cu care îi vorbea Iisus însă hotărâse deja în sinea lui că Iisus trebuie ori să părăsească Palestina, ori să moară. El îţi adună deci curajul şi întrebă: „Ce anume încerci să-i înveţi pe oameni? Ce pretinzi tu că eşti?" Iisus răspunse: „Şti foarte bine, că am vorbit deschis lumii. Am propovăduit în sinagogi şi de nenumărate ori în templu în care toţi iudeii şi mulţi dintre gentili m-au auzit. Nu am spus nimic în taină. Atunci de ce mă iei la întrebări despre învăţăturile mele? De ce nu îi convoci pe cei care m-au auzit pentru a-i întreba pe ei? Întregul Ierusalim a auzit ceea ce am spus, chiar dacă tu însuţi nu ai auzit aceste învăţături." Înainte ca Anna să poată răspunde intendentul palatului care se găsea prin apropiere îl lovi pe Iisus cu palma peste faţă, spunând: „Cum îndrăzneşti să răspunzi cu aşa cuvinte marelui preot?" Anna nu îşi mustră intendentul, însă Iisus se întoarse către el şi-i zise: „Prietene, dacă am vorbit de rău, atunci depune mărturie împotriva răului. Însă dacă am spus adevărul,oare de ce mă loveşti?"

184:1.7 (1979.5) Anna regreta că intendentul său îl lovise pe Iisus, însă era prea mândru pentru a lua în seamă chestiunea. În nedumerirea lui el merse într-o altă cameră, lăsându-l pe Iisus timp de aproape o oră cu servitorii casei sale şi cu paznicii templului.

184:1.8 (1979.6) Când reveni se apropie de Maestru şi spuse: „Pretinzi tu că eşti Mesia, eliberatorul Israelului?” Iisus spuse: „Anna, tu mă ştii încă de pe vremea când eram tânăr. Ştii că nu pretind să fiu nimic altceva decât ceea ce m-a pus Tatăl meu să fiu şi că le-am fost trimis tuturor oamenilor, atât gentili, cât şi iudei.” Atunci Anna spuse: „ Mi s-a spus că ai pretins a fi Mesia. E adevărat aceasta?” Iisus îl privi pe Anna şi se mulţumi să răspundă: „Tu ai zis-o.”

184:1.9 (1980.1) În momentul acela mesagerii ajunseră la palatul lui Caiafa pentru a întreba de ora la care Iisus va fi adus în faţa tribunalului sinedriului. Or, zorii zilei se apropiau şi Anna se gândea că era mai bine să-l trimită pe Iisus legat la Caiafa, sub paza gărzilor templului. Şi el veni curând după aceea.

2. Petru în curte

184:2.1 (1980.2) În momentul în care grupul de gardieni şi de soldaţi se apropiase de palatul lui Anna, Ioan Zebedeu mergea alături de căpitanul soldaţilor romani. Iuda rămăsese mult în urmă, iar Simon Petru îi urma de foarte departe. După ce Ioan a intrat în curtea palatului cu Iisus şi cu gărzile, Iuda ajunse la poartă, însă văzându-i pe Iisus şi pe Ioan, merse mai departe, îndreptându-se spre casa lui Caiafa, unde ştia că va avea loc mai târziu adevărata judecată a Maestrului. Curând după plecarea lui Iuda sosise şi Simon Petru. În timp ce se stătea în faţa porţii, Ioan îl mai văzu pe Iisus până în momentul în care l-au introdus pe Iisus în palat. Portăreasa care păzea

poarta îl cunoştea pe Ioan, şi atunci când acesta din urmă îi ceru să îl lase să intre pe Petru, ea consimţi cu plăcere.

184:2.2 (1980.3) Intrând în curte, Petru se îndreptă către focul de cărbune şi căută să se încălzească, căci noaptea era foarte rece. Nu se simţea în largul său aici, printre duşmanii lui Iisus, şi era într-adevăr, nu acolo îi era locul. Maestrul nu îi poruncise să rămână pe aproape, aşa cum îi ceruse lui Ioan. Petru făcea parte din grupul de apostoli care au fost avertizaţi direct să nu îşi rişte viaţa în timpul judecării şi răstignirii Maestrului său.

184:2.3 (1980.4) Petru îşi lepădase sabia înainte de a sosi la poarta palatului, aşa că intră neînarmat în curtea lui Anna. Mintea îi era într-un nor de confuzie. Nu-i venea să creadă că Iisus fusese arestat. El nu reuşea să priceapă realitatea situaţiei - faptul că era acolo, în curtea lui Anna, încălzindu-se la foc, în spatele servitorilor marelui preot. El se întreba ce făceau ceilalţi apostoli. Încercând să înţeleagă cum de fusese lăsat Ioan în palat, ajunse la concluzia că servitorii îl cunoşteau, căci Ioan îi ceruse femeii de la poartă să-l lase să intre.

184:2.4 (1980.5) După ce portăreasa îl lăsase Pe Petru să intre, şi în timp ce se încălzea lângă foc, ea se îndreptă către el şi îl întrebă cu şiretenie: „Nu eşti şi tu vreunul dintre discipolii acestui om?” Ori, Petru nu ar fi trebuit să fie surprins de a fi astfel recunoscut, deoarece Ioan a fost cel care i-a cerut femeii să îl lase să treacă de poarta palatului. Însă el era într-o asemenea stare de încordare nervoasă, încât identificarea sa ca discipol l-a descumpănit, Şi cu mintea-i dominată de un singur gând - acela de a scăpa viu - el răspunse cu promptitudine întrebării servitoarei: „Nu, nu sunt.”

184:2.5 (1980.6) În curând o altă servitoare se apropie de Petru şi îl întrebă: „Nu te-am văzut în grădină în momentul în care a fost arestat omul acela, nu eşti şi tu unul dintre adepţii lui?” Petru a fost atunci peste măsură de alarmat; el nu mai vedea nici o cale de a scăpa teafăr de acuzatorii săi. El negă deci cu vehemenţă orice legătură cu Iisus, spunând: „Nu-l cunosc pe omul acela, şi nici nu sunt unul dintre discipolii săi.”

184:2.6 (1980.7) Mai târziu, păzitoarea porţii îl trase pe Petru de o parte şi spuse: „Sunt sigură că eşti unul dintre discipolii lui Iisus, nu numai pentru că unul dintre partizanii săi mi-a cerut să te las să intri în curte, însă şi pentru că sora mea te-a văzut în templu cu acest om. De ce negi toate acestea?” Când Petru auzi servitoarea acuzându-l el negă că s-ar fi cunoscut cu Iisus, jurându-se şi blestemându-se într-una apoi zise iarăşi: „Nu sunt adeptul acestui om, nici măcar nu-l cunosc, n-am auzit niciodată vorbindu-se de el până acum.”

184:2.7 (1981.1) Petru se îndepărtă de foc , şi se plimba prin curte. Ar fi vrut să fugă însă îi era teamă să nu atragă atenţia asupra lui. Fiindu-i frig se întoarse la foc, iar unul din oamenii care se aflau acolo îi spuse: „Cu siguranţă că tu eşti unul din discipolii acestui om. Acest Iisus este un galileean, iar limba ta te trădează, deoarece şi tu vorbeşti ca un galileean.” Şi, din nou, Petru negă orice legătură cu Maestrul său.

184:2.8 (1981.2) Petru era atât de tulburat încât căuta să evite contactul cu acuzatorii săi, îndepărtându-se de foc şi rămânând singur pe verandă. După ce petrecu peste o oră în această izolare, portăreasa şi sora ei îl întâlniră, din întâmplare, şi ambele îl tachinară iarăşi, acuzându-l că ar fi un discipol al lui Iisus. Din nou, el negă acuzaţia.

Atunci când nega încă o dată orice legătură cu Iisus, se auzi cântatul cocoşului şi Petru îşi aduse aminte de cuvintele de avertizare pe care Maestrul i le adresase mai devreme, în aceeaşi noapte. În timp ce rămânea acolo, inima îngreunată şi apăsată de sentimentul vinovăţiei lui, porţile palatului se deschiseră pentru a lăsa să iasă gărzile care îl duceau pe Iisus la Caiafa. Trecând pe lângă Petru, Maestrul văzu la lumina torţelor umbra de disperare de pe chipul fostului său apostol încrezut şi prea puţin brav, apoi se întoarse şi se uită la Petru. Şi câtă vreme a trăit, Petru nu a mai putut uita privirea aceea. Era o privire de compasiune şi de milă amestecate, cum nici un muritor nu mai văzuse vreodată pe chipul Maestrului.
184:2.9 (1981.3) După ce Iisus şi gărzile au trecut de poarta palatului, Petru îi urmă, însă doar o mică bucată de drum. El n-a putut merge mai departe. S-a aşezat pe marginea drumului şi a plâns amarnic. După ce vărsă aceste lacrimi de agonie, el o apucă pe drumul spre tabără, sperând să găsească acolo pe fratele său Andrei. Ajungând în tabără, îl găsi acolo numai pe David Zebedeu care îi dădu un mesager care să-l însoţească până la locul în care fratele său se ascunsese în Ierusalim.

184:2.10 (1981.4) Întreaga experienţă a lui Petru a avut loc în curtea palatului lui Anna pe Muntele Măslinilor. El nu l-a urmat pe Iisus la palatul marelui preot Caiafa. Faptul că Petru fusese făcut de cântatul cocoşului să-şi dea seama că renegase de mai multe ori pe Maestrul său, ne-a arătat că toate acestea se petrecuseră în afara Ierusalimului, deoarece legea interzicea faptul de a se ţine păsări în interiorul oraşului propriu-zis.

184:2.11 (1981.5) Până ce cântatul cocoşului la făcut pe Petru să-şi vină în fire, el s-a gândit într-una, în vreme ce umbla de colo colo pe verandă, ca să se încălzească, la iscusinţa cu care s-a sustras acuzaţiilor servitoarelor şi la modul în care a dejucat intenţia lor de a-l identifica drept un partizan al lui Iisus. Deocamdată, el nu se gândea decât că aceste servitoare nu aveau, nici moral, nici legal, dreptul de a-l lu-a la întrebări astfel, şi se felicita realmente pentru maniera în care credea el că a evitat să fie identificat şi, poate chiar şi arestat şi închis. Doar numai la cântatul cocoşului şi-a dat Petru seama că îşi renegase Maestrul. Doar atunci când îl privise Iisus realizase el că nu se ţinuse la înălţimea privilegiilor sale de ambasador al împărăţiei.
184:2.12 (1981.6) După ce a făcut primul pas pe calea compromisului şi al celei minimei rezistenţe, Petru nu a văzut nici o altă soluţie decât aceea de a urma linia de conduită pe care o adoptase. Se cere un caracter mare şi nobil pentru ca, după ce ai apucat-o strâmb, să te întorci şi să mergi drept . Mult prea adesea propria noastră minte tinde să justifice continuarea pe calea greşelii odată ce noi ne-am pornit pe calea aceea.
184:2.13 (1982.1) Până în momentul în care şi-a întâlnit Maestrul după înviere şi a văzu că era primit la fel ca înainte de experienţa tragică a acestei nopţi a tăgăduirilor, Petru nu a crezut niciodată în întregime că ar mai putea fi iertat.

3. În faţa tribunalului Sinedriului

184:3.1 (1982.2) Era ora trei şi jumătate, în această dimineaţă de vineri, când marele preot Caiafa a convocat oficial tribunalul de anchetă al sinedriului şi a ceru ca Iisus să fie adus în faţa lor pentru acest proces formal. În trei ocazii anterioare şi cu o largă majoritate de voturi sinedriul decretase condamnarea sa la moarte. Se hotărâse că Iisus merita moartea pe temeiul mărturiilor oficiale ce îl acuzau că ar fi violat legea, că ar fi blasfemiat şi luat în derâdere tradiţiile părinţilor Israelului.

184:3.2 (1982.3) Această reuniune a sinedriului nu a fost convocată regulat şi nu s-a desfăşurat la locul obişnuit, în sala de piatră cioplită a templului. Era vorba de un tribunal special compus din treizeci de persoane aparţinând sinedriului care au fost chemate la palat de marele preot. Ioan Zebedeu a fost prezent împreună cu Iisus pe toată durata acestei pretinse judecăţi.

184:3.3 (1982.4) Cum aceşti preoţi şefi, scribii şi saducheii, cât şi unii dintre farisei se făleau că Iisus, tulburătorul ordinii lor şi sfidătorul autorităţii lor, era acum fără scăpare în mâinile lor! Erau decişi să nu-l lase să scape cu viaţă din ghearele lor răzbunătoare.

184:3.4 (1982.5) De obicei, când iudeii judecau pe cineva pentru vreo acuzaţie capitală ei procedau cu o mare prudenţă şi asigurau toate garanţiile de echitate în alegerea martorilor şi în întreaga conduită a judecăţii. Însă de data aceasta Caiafa era mai mult un procuror decât un judecător nepărtinitor.

184:3.5 (1982.6) Iisus apăru în faţa tribunalului îmbrăcat în hainele sale obişnuite şi cu mâinile legate la spate. Întreaga curte fu impresionată şi oarecum tulburată de înfăţişarea sa maiestuoasă. Nu mai priviseră

aşa un astfel de prizonier şi nici nu mai fuseseră martori ai unei asemenea stăpâniri de sine la un om a cărui viaţă era în joc.

184:3.6 (1982.7) Legea iudaică cerea ca doi martori, cel puţin, să fie de acord asupra unui punct , înainte de se putea aduce vreo acuzaţie împotriva unui prizonier. Iuda nu putea servi ca martor împotriva lui Iisus, deoarece legea iudaică interzicea în mod expres mărturia unui trădător. Peste douăzeci de martori falşi erau acolo, toţi gata să mărturisească împotriva lui Iisus însă comentariile lor erau atât de contradictorii şi născocirea lor atât de evidentă, încât participanţii la sinedriu înşişi au fost cuprinşi de o mare ruşine în faţa acestui spectacol. Iisus stătea acolo privindu-i cu blândeţe pe sperjuri aceştia. Chiar şi expresia chipului său i-a descumpănit pe martorii mincinoşi. în timpul acestor false mărturisiri Maestrul nu rosti nici o vorbă. El nu dat nici o replică numeroaselor şi falselor lor acuzaţii.

184:3.7 (1982.8) Prima dată când doi martori se apropiară de ceva ce semăna cu un acord a fost momentul în care doi oameni au mărturisit că îl auziseră pe Iisus zicând într-unul din discursurile sale de la templu că „va distruge acest templu făcut de mâna omului şi că în trei zile va construi altul fără ajutorul mâinilor”. Acestea nu erau întocmai spusele lui Iisus, făcând abstracţie de faptul că el arătase spre propriul lui trup pe când făcea remarca la care se făcea referire.

184:3.8 (1982.9) Cu toate că marele preot strigă la Iisus „Tu nu răspunzi la nici una dintre aceste acuzaţii?” Iisus nici nu şi-a deschis gura. A stat acolo în tăcere în timpul în care toţi aceşti falşi martori şi-au depus mărturiile lor. Ura, fanatismul şi exagerările fără scrupul caracterizau atât de mult cuvintele acestor sperjuri încât mărturisirea lor s-a încâlcit în propria ei urzeală. Cea mai bună dezminţire a acelor

acuzaţii neîntemeiate erau calmul Maestrului şi maiestuoasa lui tăcere.

184:3.9 (1983.1) La scurtă vreme după începerea declaraţiilor aduse de falşii martori ajunse acolo Anna, şi îşi luă locul lângă Caiafa. Anna s-a ridicat atunci pentru a susţine că ameninţarea lui Iisus că va distruge templul era suficient pentru a se formula trei capete de acuzare împotriva lui:

184:3.10 (1983.2) 1. Că îndruma oamenii din popor pe căi greşite. Că îi învăţa lucruri imposibile şi că îi înşela şi în alte feluri.

184:3.11 (1983.3) 2. Era un revoluţionar fanatic în sensul că pleda pentru doborârea violentă a templului sacru, deoarece cum l-ar putea distruge altfel?

184:3.12 (1983.4) 3. Că propovăduia magia, în sensul că promitea să construiască un nou templu fără ajutorul mâinilor.

184:3.13 (1983.5) Deja toţi membrii sinedriului erau de acord că Iisus era vinovat de infracţiuni pe care legea iudaică le pedepsea cu moartea însă ei se preocupau încă şi mai mult să stabilească în privinţa conduitei şi învăţăturii lui Iisus acuzaţii care i-ar permite lui Pilat să pronunţe pe bună dreptate sentinţa de moarte împotriva prizonierului. Ei ştiau că trebuiau să obţină consimţământul guvernatorului roman înainte de a putea să-l trimită pe Iisus în mod legal la moarte. Anna era în favoarea metodei care consta în faptul de a-l face pe Iisus să pară un învăţător prea periculos pentru a fi lăsat în libertate în cadrul populaţiei.

184:3.14 (1983.6) Însă Caiafa nu a putut îndura prea mult privirea Maestrului care stătea acolo într-un calm perfect şi într-o tăcere neîntreruptă. El credea că ştia cel puţin un mod de a face prizonierul

să vorbească. Atunci acesta se repezi la Iisus, gesticulând agitat îşi îndreptă degetul lui acuzator spre faţa Maestrului şi spuse: „În numele Dumnezeului viu, te conjur, să ne spui dacă eşti Eliberatorul, Fiul lui Dumnezeu.” Iisus îi răspunse lui Caiafa: „Sunt, şi voi merge în curând la Tatăl meu. În curând Fiul Omului va fi înveşmântat de putere şi va domni din nou asupra armatelor celeste.”

184:3.15 (1983.7) Când marele preot îl auzi pe Iisus rostind cuvintele acestea el fu năpădit de o furie nestăpânită, şi sfâşiindu-şi veşmintele acesta exclamă: „Ce nevoie mai avem de martori? Vedeţi, acum aţi auzit cu toţii blasfemia acestui om. Ce credeţi acum că ar trebui să facem cu cineva care încalcă legea şi rosteşte blasfemii?” Şi ei răspunseră toţi la unison: „Merită moartea. Să fie răstignit.”

184:3.16 (1983.8) Iisus nu manifestase nici un interes faţă de întrebările care i se puseseră înaintea lui Anna şi a membrilor sinedriului, afară numai faţă de acea care se referea la misiunea sa de consacrare. Când a fost întrebat dacă era Fiul lui Dumnezeu el a răspuns afirmativ imediat şi fără echivoc.

184:3.17 (1983.9) Anna ar fi dorit ca procesul să se desfăşoare mai departe şi ca acuzaţiile de natură precisă referitoare la poziţia lui Iisus faţă de legea romană şi instituţiile romane să fie formulate pentru a fi prezentate mai apoi lui Pilat. Consilierii doreau să termine rapid această chestiune nu numai pentru că era ziua pregătitoare a Paştelui şi nici o lucrare nereligioasă nu trebuia făcută după prânz, ci şi pentru că se temeau că în orice moment Pilat se poate întoarce în Cezareea, capitala romană a Iudeii, deoarece venise la Ierusalim doar pentru sărbătorirea Paştelui.

184:3.18
(1983.10) Însă Anna nu reuşi să păstreze controlul asupra curţii. După răspunsul neaşteptat al lui Iisus, Caiafa, marele preot, se apropie de el şi îl lovi cu mâna peste faţă. Anna a fost cu adevărat şocat văzându-i pe ceilalţi membri ai curţii scuipându-l pe Iisus în faţă pe când ieşeau din sală. Mulţi dintre ei îi dădeau palme şi îşi râdeau de el. Şi într-o asemenea dezordinea şi confuzia generală a luat sfârşit, la ora patru şi jumătate dimineaţa, prima sesiune a judecăţii lui Iisus de membrii sinedriului.

184:3.19 (1984.1) Treizeci falşi judecători, plini de prejudecăţi, orbiţi de tradiţie şi însoţiţi de falşii lor martori au avut îndrăzneala de a se pronunţa prin judecata lor asupra dreptului Creator al unui univers. Aceşti acuzatori înfocaţi sunt exasperaţi de maiestuoasa tăcere şi de superba prestanţă a acestui Dumnezeu-om. Tăcerea sa era cumplit de îndurat; vorbele sale sunt o provocare neînfricată. El rămâne impasibil în faţa ameninţărilor lor şi nu este deloc intimidat de atacurile lor. Omul judecă pe Dumnezeu însă chiar şi atunci Dumnezeu îi iubeşte şi i-ar salva dacă ar putea.

4. În ceasul umilirii

184:4.1 (1984.2) Când era vorba de pronunţarea unei condamnări la moarte, legea iudaică cerea întrunirea a două şedinţe ale curţii. A doua sesiune urma să se ţină în ziua următoare şi membrii tribunalului trebuiau să-şi petreacă intervalul dintre adunări în doliu şi post. Însă aceşti oameni nu au putut să aştepte ziua următoare pentru a li se

confirma decizia că Iisus trebuie să moară. Ei au aşteptat numai o oră. Între timp l-au lăsat pe Iisus în sala de audienţă sub supravegherea gărzilor templului; aceştia împreună cu servitorii marelui preot se amuzau asaltându-l pe Fiul Omului cu tot felul de insulte. Ei îşi râdeau de el, îl scuipau şi îl pălmuiau cu cruzime. Unii îl loveau peste faţă cu un toiag şi apoi îi spuneau: „Proroceşte-ne, Eliberatorule, şi spune cine te-a lovit.” Ei au continuat astfel vreme de o oră întreagă insultându-l şi maltratându-l pe acest om din Galileea care nu opunea nici o rezistenţă.

184:4.2 (1984.3) În timpul acestei ore tragice de suferinţe şi de strâmbă judecată în faţa gărzilor şi a servitorilor neştiutori şi nepăsători, Ioan Zebedeu, îngrozit, aştepta singur într-o sală alăturată. Când au început aceste abuzuri Iisus a făcut un semn cu capul lui Ioan, îndemnându-l să se retragă. Maestru ştia bine că, dacă ar permite apostolului său să rămână în cameră pentru a asista la aceste abuzuri, resentimentul lui Ioan ar fi fost stârnit cu atâta tărie încât ar fi rezultat într-o asemenea izbucnire de indignare şi protest care i-ar fi adus probabil moartea.

184:4.3 (1984.4) Pe parcursul acestei ore înfricoşătoare Iisus nu rostise nici un cuvânt. Pentru acest suflet omenesc blând şi sensibil unit printr-o relaţie de personalitate cu Dumnezeul întregului univers nu a existat o porţiune mai amară în cupa sa de umilinţă decât ora aceasta cumplită în care a fost lăsat la cheremul acestor gardieni şi servitori neştiutori şi cruzi care au fost tentaţi să îl maltrateze după exemplul dat de acest pretins tribunal al sinedriului.

184:4.4 (1984.5) Inimii umane îi este imposibil să-şi închipuie fiorul de indignare care a străbătut tot vastul univers atunci când inteligenţele celeste asistau la spectacolul preaiubitului lor suveran supunându-se

voinţei propriilor sale creaturi nesocotite şi crude pe nefericita sferă a Urantiei aflate în întunericul păcatului.

184:4.5 (1984.6) Care este deci această trăsătură animală din om care îl face să vrea să insulte şi să atace fizic ceea ce nu poate nici atinge spiritual, nici dobândi intelectual? În omul semi-civilizat dormitează încă o brutalitate ameninţătoare ce încearcă să-şi dea frâu liber asupra celor care îi sunt superiori în înţelepciune şi realizare spirituală. Observaţi marea grosolănie şi brutala ferocitate a acestor oameni aşa zis civilizaţi care găsesc o oarecare formă de plăcere animală în faptul de a-l ataca fizic pe Fiul Omului care nu opunea nici o rezistenţă. În timp ce asupra lui Iisus ploua cu insulte, cu sarcasme şi cu lovituri el nu se apăra deloc, deşi nu era lipsit de apărare. Iisus nu era învins, ci doar se limita să nu lupte în sensul material.

184:4.6 (1985.1) Acestea sunt momentele de cea mai mare victorie ale maestrului în lunga şi frământata lui carieră de creator, de susţinător şi de salvator al unui vast univers. După ce a trăit în plenitudinea unei vieţi care l-a revelat pe Dumnezeu oamenilor, Iisus este acum pe cale de a revela pe om lui Dumnezeu într-un chip nou şi inedit. El revelează acum acestor lumi victoria finală asupra tuturor temerilor de izolare a personalităţii resimţite de creatură. Fiul Omului a ajuns în cele din urmă la realizarea identităţii sale ca Fiu al lui Dumnezeu. Iisus nu ezită să afirme că el şi Tatăl sunt unul singur. Bazându-se pe faptul şi pe adevărul acestei experienţe supreme şi celeste, el îndeamnă pe fiecare credincios al împărăţiei să fie una cu el la fel cum el şi cu Tatăl sunt una. Experienţa vie a religiei lui Iisus devine astfel tehnica sigură prin care muritorii pământeni, izolaţi din punct de vedere spiritual şi solitari din punct de vedere cosmic pot să scape

de izolarea personalităţii cu toate sechelele cauzate de frică şi de sentimente de neputinţă asociate ei. În realităţile fraterne ale împărăţiei cerurilor fii lui Dumnezeu prin credinţă găsesc definitiv eliberarea de izolarea eu-lui atât personal cât şi planetar. Credinciosul care îl cunoaşte pe Dumnezeu încearcă din ce în ce mai mult extazul şi măreţia socializării spirituale la scara universului, cetăţenia celestă asociată realizării eterne a destinului divin constând din atingerea perfecţiunii.

5. A doua întrunre a tribunalului

184:5.1 (1985.2) La cinci şi jumătate dimineaţa, tribunalul s-a reunit din nou şi Iisus a fost condus în sala de alături, în care aştepta Ioan. Acolo soldatul roman şi gardienii templului l-au supravegheat pe Iisus în timp ce tribunalul căuta să formuleze acuzaţiile care trebuiau să fie prezentate lui Pilat. Anna i-a făcut să înţeleagă asociaţilor săi că acuzaţia de blasfemie nu avea nici o greutate în faţa lui Pilat. Iuda a asistat la această a doua întrunire a tribunalului, însă fără a depune mărturie.

184:5.2 (1985.3) Această şedinţă a curţii a ţinut doar o jumătate de oră. Atunci când membrii sinedriului au întrerupt şedinţa pentru a se prezenta în faţa lui Pilat, ei formulaseră acuzaţia lui Iisus socotind că merită moartea pentru următoarele trei motive:

184:5.3 (1985.4) 1. El pervertea naţiunea iudaică, înşelând poporul şi incitându-l la rebeliune.

184:5.4 (1985.5) 2. El învăţa poporul să refuze plata tributului cuvenit lui Cezar.
184:5.5 (1985.6) 3. Pretinzând că el era rege şi fondator al unui nou fel de regat, el incita la trădare împotriva împăratului.

184:5.6 (1985.7) Toată această procedură era lipsită de reguli şi în întregime contrară legilor iudaice. Nu existau doi martori de acord asupra nici unei probleme, în afară de cei doi care depuseseră mărturie cu privire la afirmaţia lui Iisus că va distruge templul şi îl va reclădi în trei zile. Chiar şi asupra acestui punct, în favoarea apărării nu fusese chemat nici un martor, iar lui Iisus nu i se ceruse să explice ceea voise să spună.
184:5.7 (1985.8) Singurul punct asupra căruia curtea l-ar fi putut judeca logic era acela al blasfemiei, iar judecata se baza doar pe singura mărturie a acuzatorului. Chiar în ceea ce priveşte blasfemia, membrii sinedriului omiseseră să procedeze la votul oficial asupra pedepsei cu moartea.
184:5.8 (1985.9) Acum, pentru a se prezenta în faţa lui Pilat ei pretindeau să formuleze trei acuzaţii în cu privire la care nu fusese audiat nici un martor şi asupra cărora se puseseră de acord în absenţa deţinutului. Când s-a făcut lucrul acesta, trei dintre farisei s-au retras; ei vroiau să-l vadă pe Iisus distrus, însă nu vroiau să formuleze acuzaţii împotriva lui fără martori, ori în absenţa sa.

184:5.9 (1986.1) Iisus nu a mai fost adus în faţa tribunalului membrilor sinedriului. Aceştia nu vroiau să-i mai vadă chipul , de vreme ce prin judecata lor aveau să se pronunţa asupra vieţii lui nevinovate. Iisus nu

a ştiut (ca om) acuzaţiile lor oficiale, până nu le-a auzit enunţate de Pilat.

184:5.10 (1986.2) În timp ce Iisus era în sală cu Ioan şi gardienii, iar tribunalul îşi desfăşura a doua şedinţă, câteva femei din apropierea palatului marelui preot veniră cu amicii lor pentru a se uita la ciudatul prizonier şi una dintre ele îl întrebă: „Eşti tu Mesia, Fiul lui Dumnezeu?”, iar Iisus răspunse: „ Dacă îţi voi spune nu mă vei crede, iar dacă te voi întreba nu vei răspunde.”

184:5.11 (1986.3) La orele şase ale dimineţii Iisus a fost dus din casa lui Caiafa pentru a fi înfăţişat lui Pilat şi a se confirma condamnarea la moarte pe care tribunalul sinedriului o pronunţase într-un chip atât de nedrept şi neregulamentar.

Cartea Urantia

Capitolul 185

Judecata în faţa lui Pilat

185:0.1 (1987.1) ÎN ACEASTĂ vineri, 7 aprilie, a anului 30, puţin după ora 6 dimineaţa, Iisus a fost adus în faţa lui Pilat, procuratorul roman care guverna Iudeea, Samaria şi Idumea sub supravegherea imediată a guvernatorului Siriei. Gardienii templului l-au adus pe Maestru, legat, în faţa guvernatorului roman. El era escortat de aproximativ cinci zeci dintre acuzatorii săi, inclusiv membrii sinedriului tribunalului (în principal saduchei), de Iuda Iscariotul, de marele preot Caiafa şi de apostolul Ioan. Anna nu se prezentă în faţa lui Pilat.

185:0.2 (1987.2) Pilat se trezise şi era gata să-i primească pe aceşti vizitatori matinali. Oamenii care cu o seară mai înainte obţinuseră consimţământul său pentru folosirea soldaţilor romani la arestarea lui

Iisus îl înştiinţaseră pe Pilat că Iisus va fi adus dimineaţa devreme în faţa lui. Se făcuseră aranjamente ca judecata să aibă loc în faţa pretoriului, o clădire ataşată fortăreţei Antonia, unde Pilat şi soţia sa îşi făceau cartierul general când se opreau la Ierusalim.

185:0.3 (1987.3) Pilat a condus o mare parte a interogării lui Iisus în sălile pretoriului, însă judecata publică a avut loc afară pe treptele scării ce ducea către intrarea principală. Era o concesie făcută iudeilor, care refuzau să intre în casa unui gentil unde poate că se folosea drojdie în acea zi de pregătire a Paştelui. Dacă ar fi intrat acolo, aceasta nu numai că i-ar fi făcut necuraţi pentru ceremonii şi, de aceea, excluşi de la orice participare la sărbătoarea de recunoştinţă de după-amiază, însă atunci ar fi fost necesar să se supună ceremoniilor de purificare de după apusul soarelui pentru a putea fi admişi la împărtăşirea cinei de Paşti.

185:0.4 (1987.4) Cu toate că aceşti iudei nu aveau deloc conştiinţa încărcată atunci când unelteau la asasinarea lui Iisus pe o cale legală, nu erau mai puţin scrupuloşi în ceea ce priveşte toate aceste probleme de curăţire ceremonială şi de regularitate tradiţională. Iar aceşti iudei nu au fost singurii care nu au recunoscut înaltele şi sfintele obligaţii de natură divină, în vreme ce acordau o atenţie meticuloasă unor lucruri de puţină importanţă pentru bunăstarea umană atât în timp, cât şi în eternitate.

1. Pontius Pilat

185:1.1 (1987.5) Dacă Pontus Pilat nu ar fi fost un guvernator destul de bun al provinciilor minore, Tiberiu nu ar fi suportat rămânerea acestuia ca procurator al Iudeii timp de zece ani. Cu toate că Pilat a fost un administrator destul de bun, din punct de vedere moral era un laş. El nu avea deschiderea necesară pentru a înţelege natura rostului său în calitate de guvernator al iudeilor. El nu a înţeles faptul că aceşti evrei aveau o religie *reală,* o credinţă pentru care erau gata să moară şi că milioane şi milioane dintre ei, răspândiţi din loc în loc prin imperiu considerau Ierusalimul ca locul înalt al credinţei lor şi respectau sinedriul ca fiind cel mai înalt tribunal de pe Pământ.
185:1.2 (1988.1) Pilat nu îi iubea pe iudei, iar ura sa profundă începuse să se manifeste de timpuriu. Dintre toate provinciile romane nici una nu era mai dificil de guvernat decât Iudeea. Pilat nu a înţeles niciodată cu adevărat problemele ridicate de administrarea iudeilor. De aceea, încă de la începutul experienţei sale de guvernator, el făcuse o serie de greşeli aproape fatale, echivalând aproape cu o sinucidere. Acestea au fost erorile care au dat iudeilor o atât de mare putere asupra sa. Când vroiau să influenţeze deciziile sale le era suficient să îl ameninţe cu o revoltă şi Pilat capitula rapid. Această aparentă nestatornicie sau această lipsă de curaj moral ale procuratorului proveneau în principal din amintirea unui anumit număr de controverse cu iudeii din care a ieşit de fiecare dată învins. Iudeii ştiau că lui Pilat îi era frică de ei şi se temea de poziţia sa înaintea lui Tiberiu. Cunoscând această situaţie ei se foloseau de ea în dezavantajul guvernatorului în numeroase ocazii.
185:1.3 (1988.2) Defavoarea lui Pilat pe lângă iudei rezulta din mai multe întâlniri nefericite. Mai întâi, el nu a luat în serios prejudecata

lor profund înrădăcinată contra tuturor imaginilor considerate ca simbol de idolatrie. El a permis deci soldaţilor săi să intre în Ierusalim fără să înlăture efigiile Cezarului de pe stindardele lor, după cum soldaţii romani aveau obiceiul să o facă sub predecesorul său. O delegaţie numeroasă de iudei l-a aşteptat pe Pilat timp de cinci zile şi l-a implorat să înlăture aceste embleme de pe steagurile militare. El a refuzat categoric să satisfacă cererea lor şi i-a ameninţat cu omorârea pe loc. Fiind el însuşi un sceptic, Pilat nu înţelegea că oamenii care aveau puternice sentimente religioase nu ezitau să moară pentru convingerile lor religioase. El a fost deci consternat atunci când aceşti iudei s-au strâns în faţa palatului său şi într-un gest de sfidare şi-au plecat capetele până la pământ şi l-au înştiinţat că erau gata să moară. Pilat a realizat atunci că de fapt doar lansase o ameninţare pe care nu avea de gând s-o ducă la îndeplinire. El a cedat şi a ordonat ca emblemele să fie înlăturate de pe drapelele soldaţilor lui din Ierusalim. Din ziua aceea el a fost într-o mare măsură supus capriciilor conducătorilor iudei care au descoperit astfel slăbiciunea sa consecventă, aceea de a face ameninţări pe care nu îndrăznea să le făptuiască.

185:1.4 (1988.3) Pilat s-a decis ulterior să-şi recapete prestigiul şi, în consecinţă, el a agăţat de zidurile palatului lui Irod din Ierusalim efigiile împăratului, aşa cum erau folosite de obicei în semn de închinare în faţa Cezarului. Când iudeii au protestat el a fost neclintit. Când a refuzat să acorde atenţie protestelor lor, iudeii au lansat un apel prompt către Roma iar împăratul a ordonat imediat ca emblemele ofensatoare să fie înlăturate. După aceea stima faţă de Pilat s-a diminuat şi mai mult.

185:1.5 (1988.4) Un alt lucru care a fost în defavoarea lui printre iudei a fost acela că el a îndrăznit să ia bani din vistieria templului în vederea construirii unui apeduct pentru a se furniza apă milioanelor de vizitatori ai Ierusalimului în zilele marilor sărbători religioase. Iudeii socoteau că doar sinedriul putea să dispună de fondurile templului. Ei nu au încetat niciodată să rostească vorbe de ocară la adresa lui Pilat în ceea ce priveşte această dispoziţie judecată drept abuzivă. Decizia sa a provocat cel puţin douăzeci de plângeri şi a făcut să se verse mult sânge. Ultima dintre aceste grave răzvrătiri a avut legătură cu masacrare chiar la picioarele altarului a unui numeros grup de galileeni în cursul slujbei lor acolo.

185:1.6 (1988.5) Este semnificativ să se constate că, pe de o parte, acest şef roman oscilant l-a sacrificat pe Iisus de frica iudeilor şi pentru a-şi apăra situaţia personală şi că, pe de altă parte, el a fost în cele din urmă revocat din cauza inutilei masacrări a samaritenilor pe temeiul pretenţiilor unui fals Mesia care conducea nişte trupe la muntele Garizim unde pretindea că vasele templului au fost îngropate. Aprige au fost răzvrătirile care au izbucnit atunci când acesta nu a reuşit să arate ascunzătoarea vaselor sacre aşa cum făgăduise. Ca urmare a acestui episod, legatul Siriei i-a ordonat lui Pilat să se întoarcă la Roma. Tiberiu a murit în timp ce Pilat era în drum către Roma, iar mandatul lui Pilat ca procurator al Iudeii nu a fost reînnoit. El nu şi-a revenit niciodată complet din regretabila decizie prin care şi-a dat acordul la crucificarea lui Iisus. Negăsind nici o favoare în ochii noului împărat, el s-a retras în provincia Lausanne unde, mai târziu, s-a sinucis.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, soţia lui Pilat, auzise multe despre Iisus prin camerista sa, o feniciană care credea în evanghelia împărăţiei. După moartea lui Pilat Claudia a jucat un rol important în răspândirea bunei vestiri.

185:1.8 (1989.2) Şi toate acestea explică o mare parte a evenimentelor acestei tragice dimineţi de vineri. Este uşor înţeles de ce iudeii s-au încumetat asupra să-i dicteze lui Pilat - făcându-l să se trezească la ora şase de dimineaţă pentru a-l judeca pe Iisus - şi, de asemenea, de ce nu au ezitat să îl ameninţe cu acuzarea de trădare faţă de împărat dacă ar fi avut îndrăzneala să refuze cererea lor de a-l trimite pe Iisus la moarte.

185:1.9 (1989.3) Un guvernator roman vrednic de acest nume şi care nu ar fi fost implicat într-un mod atât de dezavantajos în treburile conducătorilor iudei nu ar fi permis niciodată acestor fanatici religioşi, însetaţi de sânge, să condamne la moarte un om pe care el însuşi l-a declarat acuzat de ei pe nedrept şi fără nici o vină. Roma a făcut o mare gafă, o greşeală cu consecinţe profunde asupra treburilor pământeşti atunci când l-a trimis pe acest mediocru Pilat să guverneze Palestina. Bine ar fi fost dacă Tiberiu le-ar fi trimis iudeilor cel mai bun administrator provincial al imperiului.

2. Iisus apare în faţa lui Pilat

185:2.1 (1989.4) Când Iisus şi acuzatorii săi s-au strâns în faţa sălii de judecată a lui Pilat, guvernatorul roman a ieşit în faţă şi a întrebat, adresându-se companiei adunate: „Ce acuzaţii aduceţi împotriva

acestui om?” Saducheii şi consilierii care îşi asumaseră sarcina de a-l înlătura din calea lor pe Iisus hotărâseră să se prezinte în faţa lui Pilat pentru a cere confirmarea sentinţei la moarte pronunţată contra lui Iisus, însă fără a avansa nici o acuzaţie precisă. De aceea purtătorul de cuvânt al tribunalului sinedriului i-a răspuns lui Pilat: „Dacă omul acesta nu ar fi fost un răufăcător, atunci nu ţi l-am fi predat ţie.”

185:2.2 (1989.5) Când Pilat remarcă faptul că nu le convenea să formuleze acuzaţiile lor contra lui Iisus, cu toate că ştia că îşi petrecuseră toată noaptea în deliberări asupra vinovăţiei sale, el le-a răspuns: „De vreme ce nu aţi căzut de acord asupra unor acuzaţi precise, de ce nu îl duceţi pe omul acesta pentru a fi judecat după propriile voastre legi?”

185:2.3 (1989.6) Atunci grefierul tribunalului sinedriului îi spuse lui Pilat: „Noi nu avem dreptul să trimitem un om la moarte şi acest tulburător al liniştii naţiunii noastre merită să moară pentru tot ceea ce a făcut. De aceea am venit aici în faţa ta pentru a ni se confirma această decizie.”

185:2.4 (1989.7) Această încercare de scăpare din faţa guvernatorului roman revelează atât răutatea şi înverşunarea membrilor sinedriului îndreptate împotriva lui Iisus, cât şi lipsa lor de respect pentru imparţialitatea, pentru onoarea şi pentru demnitatea lui Pilat. Ce necuviinţă din partea acestor cetăţeni supuşi să apară în faţa guvernatorului provinciei lor cerând un decret de execuţie contra unui om înainte de a i se permite acestui om o judecată dreaptă şi chiar fără a aduce împotriva lui acuzaţii precise de crimă!

185:2.5 (1990.1) Pilat ştia ceva despre faptele lui Iisus printre iudei. El a dedus că acuzaţiile care ar putea fi aduse împotriva lui aveau

legătură cu încălcarea legilor ecleziastice iudaice şi, de aceea, căuta să-l trimită pe Iisus în faţa propriului lor tribunal. Printre altele, Pilat s-a bucurat că i-a făcut să mărturisească public că erau neputincioşi în pronunţarea şi executarea unei sentinţe de moarte, chiar împotriva unui membru al propriei lor rase pe care ajunseseră să îl dispreţuiască cu o vrajbă amarnică şi pizmaşă.

185:2.6 (1990.2) Cu câteva ceasuri mai devreme, cu puţin înainte de miezul nopţii şi după ce a aprobat folosirea soldaţilor romani pentru arestarea sa secretă pe Iisus, Pilat a aflat mai multe despre Iisus şi despre învăţătura sa de la soţia sa, Claudia, care era într-o oarecare măsură convertită la iudaism şi care a devenit mai târziu o credincioasă în evanghelia lui Iisus.

185:2.7 (1990.3) Lui Pilat i-ar fi plăcut să amâne această audienţă, însă el a văzut că aceşti conducători iudei erau hotărâţi să urmărească rezolvarea cazului lor. El ştia că această dimineaţă de vineri nu era doar una de pregătire a Paştelui, ci şi ziua pregătirii sabatului iudaic de odihnă şi de închinare.
185:2.8 (1990.4) Pilat fiind extrem de sensibil la maniera lipsită de respect în care îl abordaseră iudeii, nu era dispus să îşi dea acordul la cererea lor de a-l condamna pe Iisus la moarte fără judecată. După ce aşteptase deci câteva momente pentru a-i lăsa să îşi prezinte acuzaţiile contra deţinutului, el se întoarse spre ei şi spuse: „Nu voi condamna acest om la moarte fără judecată şi nu voi consimţi la audierea lui până nu îmi veţi prezenta în scris acuzaţiile voastre împotriva lui.”
185:2.9 (1990.5) Când marele preot şi ceilalţi membri ai sinedriului l-au auzit pe Pilat spunând acestea făcură semn grefierului curţii care îi

înmână lui Pilat acuzaţiile scrise împotriva lui Iisus. Şi aceste acuzaţii erau:

185:2.10 (1990.6) ””Tribunalul sinedriului socoteşte că acest om este un răufăcător şi un tulburător al naţiunii noastre făcându-se vinovat de:
185:2.11 (1990.7) ”1. Perverti naţiunii noastre şi îndemnarea poporului la revoltă.
185:2.12 (1990.8) ”2. Interzicerea oamenilor de a plăti tribut Cezarului.
185:2.13 (1990.9) ”3. Autointitularea sa drept rege al iudeilor şi propovăduirea întemeierii unei noi împărăţii.”

185:2.14 (1990.10) Iisus nu fusese nici judecat după reguli, nici condamnat după lege în nici una dintre aceste acuzaţii. El nici măcar nu le auzise în momentul în care fuseseră formulate pentru prima dată, însă Pilat a ordonat să fie adus de la pretoriu, acolo unde se afla în paza gărzilor, şi a insistat ca aceste acuzaţii să-i fie repetate şi înaintea lui Iisus.

185:2.15 (1990.11) Când Iisus le-a auzit, el ştia bine că nu fusese audiat asupra acestor chestiuni în faţa tribunalului iudeu. Ioan Zebedeu şi acuzatorii ştiau asta la fel de bine, însă Iisus nu a dat nici un răspuns la aceste false acuzaţii. Chiar şi atunci când Pilat l-a rugat să răspundă acuzatorilor săi, el a continuat să tacă din gură. Pilat a fost atât de uimit de nedreptatea întregii proceduri şi atât de impresionat de tăcuta şi stăpânita îndurare ale lui Iisus încât a hotărât să ia prizonierul înăuntru şi să-l îi pună întrebări personal.

185:2.16
(1990.12) Mintea lui Pilat era prinsă în confuzie. Temându-se de iudei, în inima sa, el era puternic mişcat în spiritul său la vederea lui Iisus care stătea maiestuos în faţa acuzatorilor săi însetaţi de sânge şi îi privea nu cu un dispreţ tăcut, ci cu o expresie de sinceră milă şi de tristă afecţiune.

3. Audierea în particular de către Pilat

185:3.1 (1991.1) Pilat i-a dus pe Iisus şi pe Ioan Zebedeu într-o încăpere privată, lăsând gardienii afară, în sala cea mare, şi rugând prizonierul să se aşeze, se aşeză şi el alături şi îi puse mai multe întrebări. Pilat îşi începu discuţia cu Iisus asigurându-l că nu credea în prima acuzaţie, în faptul că Iisus pervertea naţiunea şi îndemna la revoltă. Apoi întrebă: „Ai propovăduit vreodată că trebuie să se refuze tributul cuvenit Cezarului?” Iisus îl arătă pe Ioan cu degetul şi spuse: „Întreabă-l pe acela sau pe orice altă persoană care a auzit învăţătura mea.” Pilat îl întrebă atunci pe Ioan asupra acestei chestiuni a tributului şi Ioan a depus mărturie în privinţa învăţăturii Maestrului său şi a explicat că Iisus şi apostolii săi plăteau taxe atât Cezarului, cât şi trezoreriei templului. Atunci când Pilat a terminat cu întrebările adresate lui Ioan, îi spuse acestuia: „Vezi de nu spune nimănui că am vorbit cu tine”, iar Ioan nu a dezvăluit niciodată acest episod.
185:3.2 (1991.2) Pilat se întoarse apoi pentru a pune şi alte întrebări lui Iisus, spunând: „Acum, în privinţa celei de a treia acuzaţii contra ta:

eşti tu regele iudeilor?” Datorită faptului că vocea lui Pilat părea să aibă o intonaţie sinceră, Iisus îi zâmbi procuratorului şi zise: „Pilat, pui întrebarea aceasta de la tine însuţi ori ai luat-o de la acuzatorii mei?” La care guvernatorul răspunse cu un ton puţin indignat: „Sunt eu iudeu? Propriul tău popor şi şefii preoţilor mi te-au predat mie şi mi-au cerut să te condamn la moarte. Pun la îndoială validitatea acuzaţiilor lor şi doar încerc să aflu pentru mine ceea anume ai făcut. Spune-mi,a ai zis tu că eşti regele iudeilor şi ai căutat oare să întemeiezi un nou regat?”

185:3.3 (1991.3) Iisus îi spuse atunci lui Pilat: „Oare nu îţi dai seama că împărăţia meu nu este al acestei lumi? Dacă era al acestei lumi discipolii mei s-ar fi bătut cu siguranţă pentru a nu fi dat pe mâna iudeilor. Prezenţa mea aici, în faţa ta şi în aceste lanţuri este suficientă pentru a arăta tuturor oamenilor că împărăţia meu este un domeniu spiritual, însăşi fraternitatea oamenilor care au devenit fii ai lui Dumnezeu prin credinţă şi prin iubire. Această mântuire le este oferită atât gentililor, cât şi iudeilor.”

185:3.4 (1991.4) ”Atunci, la urma urmei, eşti un rege” spuse Pilat. Iar Iisus răspunse: „Da, sunt un fel de rege, iar împărăţia meu este familia celor care prin credinţă sunt fiii Tatălui meu care este în Ceruri. Sunt născut în această lume cu scopul de a-l revela pe Tatăl meu tuturor oamenilor şi a depune mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu. Şi chiar şi acum eu îţi declar ţie că oricine iubeşte adevărul aude vocea mea.”

185:3.5 (1991.5) Atunci Pilat spuse, pe jumătate ironic şi pe jumătate sincer: „Adevărul,ce este adevărul - cine ştie?”

185:3.6 (1991.6) Pilat nu era capabil nici să pătrundă adâncimea cuvintelor lui Iisus, nici să înţeleagă natura împărăţiei sale spirituale, însă era acum sigur că prizonierul nu făcuse nimic care să merite moartea. O singură privire aruncată asupra lui Iisus, faţă în faţă, era suficientă pentru a-l convinge chiar şi pe Pilat că acest om blând şi istovit, însă integru şi maiestuos, nu era un revoluţionar sălbatic şi periculos care ar aspira la urcarea pe tronul temporar al Israelului. Pilat credea că a înţeles ceva din ceea ce spusese Iisus, calificându-se drept rege, căci cunoştea învăţăturile stoice care susţineau că „omul înţelept este un rege". Pilat a fost în întregime convins că în loc de a fi un răzvrătit periculos, Iisus nu era nici mai mult nici mai puţin decât un vizionar inofensiv, un inocent fanatic.

185:3.7 (1991.7) După ce l-a audiat pe Maestru, Pilat s-a întors la şefii preoţilor şi la acuzatorii lui Iisus şi le-a spus: „L-am audiat pe omul acesta şi nu-i aflu nici o vină. Eu nu cred că el este vinovat de acuzaţiile pe care le-aţi adus împotriva lui. Cred că trebuie să fie eliberat." Când iudeii au auzit aceasta au fost cuprinşi de o furie atât de mare încât au început să strige cu sălbăticie că Iisus trebuie să moară. Unul dintre membrii sinedriului a urcat plin de îndrăzneală până la Pilat şi a zis: „Acest om răzvrăteşte poporul de la Galileea şi până în toată Iudea. Este un făcător de dezordine şi un răufăcător. Vei regreta mult dacă îi dai drumul acestui om."

185:3.8 (1992.1) Pilat era în mare cumpănă, neştiind încă ce să facă cu Iisus; de aceea, atunci când i-a auzit pe iudei spunând că Iisus şi-a început lucrarea în Galileea, el s-a gândit să evite responsabilitatea de a da o sentinţă finală, măcar să câştige timp pentru de gândire, trimiţându-l pe Iisus în faţa lui Irod, care se afla pe atunci în Ierusalim

pentru a asista la Paşti. Pilat s-a gândit, totodată, că acest gest ar atenua o parte din amarnica ranchiună care exista de câtăva vreme între el şi Irod, ca urmare a numeroaselor neînţelegeri asupra unor chestiuni de jurisdicţie.

185:3.9 (1992.2) Pilat chemă atunci gărzile şi le spuse: „Acest om este un galileean. Conduceţi-l imediat în faţa lui Irod şi după ce Irod îl va fi audiat veniţi să-mi raportaţi concluziile sale”. Şi gărzile l-au condus pe Iisus la Irod.

4. Iisus în faţa lui Irod

185:4.1 (1992.3) Cât timp a stat în Ierusalim, Irod Antipa el a locuit în vechiul palat macabeean al lui Irod cel Mare. în această reşedinţă a fostului rege, Iisus a fost adus de gardienii templului, urmat de acuzatorii săi şi de o mulţime tot mai mare. Irod auzise de mult timp vorbindu-se despre Iisus şi era curios să-l cunoască. Când Fiul Omului s-a aflat în faţa lui, în această dimineaţă de vineri, vicleanul idumeean nu îşi aminti nici măcar o clipă de băiatul care altădată i se înfăţişase la Sephoris cerând dreptate în privinţa banilor datoraţi tatălui său, care murise într-un accident în timp ce lucra la unul din edificiile publice. După câte îşi amintea Irod, el nu-l văzuse niciodată pe Iisus, cu toate că îşi făcuse multe griji din pricina lui în perioada în care activitatea Maestrului se concentrase în Galileea. Acum că Iisus era deţinut de Pilat şi de iudei, Irod era dornic să-l vadă, simţindu-se ferit de orice alte necazuri din partea lui Iisus pe viitor. Irod auzise

mult vorbindu-se despre miracolele înfăptuite de Iisus şi spera realmente să îl vadă făcând vreo minune.

185:4.2 (1992.4) Atunci când gărzile l-au adus pe Iisus în faţa lui Irod, tetrarhul a fost impresionat de înfăţişarea sa impunătoare şi de seninătatea chipului său. Timp de un sfert de oră Irod îi puse întrebări lui Iisus, însă Maestrul nu a vrut să răspundă. Irod îl luă peste picior îndemnându-l să facă un miracol, însă Iisus nu a vrut nici să răspundă la numeroasele lui întrebări, nici să reacţioneze la ironiile lui.

185:4.3 (1992.5) Atunci Irod se întoarse către şefii preoţilor şi ai saducheilor şi îşi aplecă urechea către acuzaţiile lor. El auzi tot ceea ce i se spusese lui Pilat şi încă şi mai mult în privinţa pretinsele rele săvârşite de Fiul Omului. În cele din urmă, convins că Iisus nici nu va vorbi şi nu va face nici un miracol pentru el, Irod, după ce s-a mai distrat o vreme pe seama lui, l-a îmbrăcat cu o veche robă regală de purpură şi îl trimise înapoi la Pilat. Irod ştia că nu avea nici o jurisdicţie asupra lui Iisus în Iudeea. Cu toate că era bucuros să creadă că în sfârşit avea să scape de Iisus în Galileea, era împăcat că responsabilitatea de a-l trimite la moarte îi revenea lui Pilat. Irod nu şi-a revenit niciodată complet din teama de care suferea ca de un blestem după ce l-a executat pe Ioan Botezătorul. Uneori lui Irod îi era teamă şi ca nu cumva Iisus să fie tot Ioan reînviat din morţi. Acum era eliberat de frica aceea, căci băgase de seamă că Iisus era o personalitate mult diferită de francul şi fiorosul profet care îndrăznise să denunţe şi să condamne viaţa sa privată.

5. Iisus din nou în faţa lui Pilat

185:5.1 (1993.1) Când gărzile l-au adus pe Iisus la Pilat, acesta din urmă a ieşit pe treptele din faţă ale pretoriului unde fusese pus scaunul său de judecată şi, convocându-i pe şefii preoţilor şi pe membrii sinedriului le spuse: ”Aţi adus acest om înaintea mea acuzându-l că perverteşte poporul, că interzice plata impozitelor şi că se pretinde rege al iudeilor. L-am audiat şi nu l-am găsit vinovat de aceste acuzaţii. În realitate, nu i-am găsit nici o vină. Apoi l-am trimis la Irod şi tetrarhul trebuie să fi ajuns la aceleaşi concluzii, deoarece mi l-a trimis înapoi. Acest om nu a comis, cu siguranţă, nimic care să merite moartea. Dacă credeţi totuşi că trebuie să fie disciplinat în vreun fel, eu sunt dispus să îl pedepsesc înainte de a-l elibera.”
185:5.2 (1993.2) În momentul în care iudeii au început să-şi strige protestele împotriva eliberării lui Iisus, o mare mulţime urcase sus la pretoriu pentru a îi cere lui Pilat să elibereze un prizonier în onoarea sărbătorii de Paşti. De câtva timp guvernatorii romani aveau obiceiul de a permite populaţiei să aleagă un prizonier ori un condamnat care să fie graţiat în perioada Paştelui. Acum că această mulţime venise în faţa lui pentru a cere eliberarea unui prizonier, Iisus fiind atât de recent în mare favoare pe lângă mulţimi. Pilat a avut ideea că s-ar putea sustrage din această chestiune neplăcută, propunând grupului să elibereze acest om din Galileea ca garanţie a bunăvoinţei sale cu prilejul Paştelui, din moment ce Iisus era acum un prizonier în faţa locului său de judecată.
185:5.3 (1993.3) În timp ce mulţimea se aduna pe treptele clădirii, Pilat auzi nişte voci strigând numele unuia Baraba. Baraba era un agitator politic notoriu, hoţ şi asasin, fiu al unui preot şi fusese recent prins în flagrant delict de viol şi de ucidere pe drumul Ierihonului. El fusese

condamnat la moarte şi sentinţa trebuia să fie executată imediat după sărbătorile de Paşti.

185:5.4 (1993.4) Pilat se ridică şi explică mulţimii că Iisus i-a fost adus de şefii preoţilor care cereau moartea sa formulând anumite acuzaţii însă el nu credea că acest om merita moartea. Pilat spuse: „Atunci preferaţi să îl eliberaţi pe acest Baraba asasinul sau pe Iisus din Galileea?" Când Pilat vorbise astfel, şefii preoţilor şi consilierii sinedriului strigară cu toată puterea: „Baraba, Baraba!" Şi când oamenii adunaţi văzură că şefii preoţilor vroiau ca Iisus să fie trimis la moarte, ei se alăturară îndată celor care reclamau execuţia sa, în timp ce strigau în gura mare pentru eliberarea lui Baraba.

185:5.5 (1993.5) Cu câteva zile mai înainte, aceeaşi mulţime îl privise pe Iisus cu o teamă respectuoasă însă ea nu mai avea consideraţie pentru un om care, după ce a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, se găsea acum prizonier al principalilor preoţi şi conducători şi adus la judecată în faţa lui Pilat, cu riscul de a fi condamnat la moarte. Iisus putea fi un erou în ochii populaţiei când alunga din templu pe cămătari şi pe negustori, însă nu atunci când era un prizonier lipsit de rezistenţă în mâinile duşmanilor săi şi când viaţa sa era în joc.

185:5.6 (1993.6) Pilat se mânie văzându-i pe şefii preoţilor clamând graţierea unui asasin notoriu şi urlând pentru a obţine sângele lui Iisus. El le-a văzut răutatea şi vrajba şi a sesizat prejudecăţile şi invidia lor. Aşadar le spuse: „Cum puteţi alege viaţa unui asasin în locul vieţii acestui om a cărui mare crimă constă în a se numi simbolic drept rege al iudeilor?" Dar n-a fost o afirmaţie înţeleaptă din partea lui Pilat. Iudeii erau un popor mândru, aflaţi acum sub jugul politic roman, însă sperând la venirea unui Mesia care îi va fi

eliberat de aservirea lor gentililor cu o mare desfăşurare de putere şi de glorie. La ideea că acest învăţător cu purtarea blândă şi care propovăduia doctrine stranii, şi care era acum arestat şi acuzat de crime ce impuneau pedeapsa cu moartea putea fi invocată ca „rege al iudeilor”, ei au încercat un resentiment mai mare decât şi-ar fi putut închipui Pilat vreodată. Ei luară această remarcă ca pe o insultă împotriva a tot ceea ce considerau ei sacru şi onorabil în existenţa lor naţională şi de aceea începură să ceară eliberarea lui Baraba şi moartea lui Iisus.

185:5.7 (1994.1) Pilat ştia că Iisus era nevinovat de acuzaţiile aduse împotriva lui şi dacă ar fi fost un judecător integru şi curajos l-ar fi achitat şi eliberat însă lui îi era teamă să îi sfideze aceşti iudei înfuriaţi. În timp ce tot ezita să-şi facă datoria, sosi un mesager care îi înmână un mesaj pecetluit de la soţia sa, Claudia.

185:5.8 (1994.2) Pilat făcu cunoscut auditoriului său dorinţa sa de a citi comunicarea pe care tocmai o primise înainte de a relua examinarea problemei care era dezbătută atunci. El deschise scrisoarea soţiei sale şi citi: „Te implor să nu participi cu nimic la condamnarea acestui om integru şi inocent pe care îl numesc Iisus. Am suferit mult în vis în această noapte din cauza lui.” Această notă venind de la Claudia nu numai că la supărat tare pe Pilat,ducând aşadar la întârzierea judecării chestiunii în cauză, ci,totodată, , din nefericire, le-a lăsat conducătorilor iudei un timp considerabil pentru a circula liberi prin mulţime. Ei au profitat de aceasta pentru a îndemna populaţia să ceară eliberarea lui Baraba şi să ceară, cu strigăte, crucificarea lui Iisus.

185:5.9 (1994.3) În cele din urmă Pilat încercă iarăşi să găsească o soluţie problemei întrebând mulţimea pestriţă de conducători iudei şi

de persoane care cereau graţierea: „Ce să fac cu cel pe care îl numiţi regele iudeilor?” Ei strigară la unison: „ Răstigneşte-l! Răstigneşte-l!” În unanimitate, aceste pretenţii din partea acestei mulţimi răspândite îl înspăimântă şi îl alarmă pe Pilat, judecător nedrept şi cuprins de teamă.

185:5.10 (1994.4) El întrebă încă o dată: „De ce vreţi să-l răstigniţi pe acest om? Ce rău a făcut? Cine vrea să vină înainte pentru a depune mărturie împotriva lui?” Însă când l-au auzit pe Pilat luându-i apărarea lui Iisus, ei strigară şi mai tare: „Răstigneşte-l! Răstigneşte-l!”

185:5.11 (1994.5) Atunci Pilat făcu, din nou, apel la ei în privinţa eliberării prizonierului de Paşti spunând: „Vă cer încă o dată să spuneţi ce prizonier trebuie să eliberez la această dată în care sărbătoriţi Paştele vostru?” şi, din nou, mulţimea urlă: „Dă-ni-l pe Baraba! „

185:5.12 (1994.6) Atunci Pilat spuse: „Dacă îl eliberez pe Baraba asasinul, ce voi fac cu Iisus?” Şi încă o dată mulţimea urlă la unison: „ Răstigneşte-l! Răstigneşte-l!”

185:5.13 (1994.7) Pilat fu îngrozit de cererile insistente ale populaţiei ce acţiona sub îndrumarea imediată a şefilor preoţilor şi a consilierilor sinedriului, însă decise cu toate acestea să facă cel puţin încă o încercare de a linişti mulţimea şi de a-l salva pe Iisus.

6. Ultimul apel al lui Pilat

185:6.1 (1994.8) Doar duşmanii lui Iisus participau la tot ceea ce se întâmpla în această dimineaţă de vineri în faţa lui Pilat. Numeroşii săi prieteni fie nu ştiau de arestarea sa nocturnă şi de judecata de la primele ore ale dimineţii, fie se ascundeau de teama de a nu fi prinşi şi ei şi condamnaţi la moarte pe motiv că credeau în învăţăturile lui Iisus. În rândurile mulţimii în creştere acum a celor care cereau moartea lui Iisus nu se găseau decât duşmanii săi şi populaţia lipsită de discernământ şi uşor de manipulat.

185:6.2 (1995.1) Pilat vru să facă un ultim apel la mila lor. Fiindu-i teamă să sfideze pe cei care strigau din mijlocul acestei mulţimi rătăcite pentru obţinerea sângelui lui Iisus, el ordonă gărzilor iudaice şi soldaţilor romani să-l ia pe Iisus şi să-l biciuiască. Aceasta era o procedură injustă şi ilegală, deoarece legea romană rezerva biciuirea doar condamnaţilor la moarte prin răstignire. Dar gărzile îl duseră pe Iisus pentru acest supliciu în curtea deschisă a pretoriului. Duşmanii lui n-au asistat la biciuire, însă Pilat da. Înainte ca biciuitorii să fi sfârşit acest flagrant abuz el le ordonă să se oprească şi făcu semn să îi fie adus Iisus. Înainte ca Iisus să fie legat de stâlpul biciuirii şi să fie lovit cu bicele lor cu noduri, duşmanii săi îl îmbrăcaseră din nou în roba purpurie şi îi puseseră o coroană de spini pe frunte. După ce i-au pus un toiag în mână în chip de sceptru, ei au îngenunchiat în faţa lui şi l-au luat în râs spunând: „Salut rege al iudeilor!” apoi l-au scuipat şi l-au lovit cu mâinile peste faţă. Înainte de a-l duce la Pilat unul dintre ei i-a luat bastonul din mână şi l-a lovit în cap.

185:6.3 (1995.2) Apoi Pilat conduse prizonierul sângerând în faţa mulţimii risipite şi arătându-l spuse: „Iată omul! Din nou vă declar că

nu l-am găsit vinovat de nici o crimă şi după ce l-am biciuit vreau să îl eliberez!”

185:6.4 (1995.3) Iisus din Nazareth era acolo înveşmântat cu o robă purpurie veche şi având pe cap o coroană de spini care sfâşia fruntea lui blândă. Faţa îi era pătată de sânge, iar trupul îi era încovoiat de chin şi de durere. Însă nimic nu putea mişca inima insensibilă a celor care sunt victimele unei intense uri emoţionale şi înlănţuiţi de prejudecăţi religioase. Acest spectacol genera o profundă înfiorare în împărăţia unui vast univers însă nu atinse inima celor care erau hotărâţi să îl extermine pe Iisus.

185:6.5 (1995.4) Când îşi reveniră din primul lor şoc la vederea jalnicei stări a Maestrului, ei nu făcură decât să strige şi mai tare şi mai îndelung: „ Răstigneşte-l! Răstigneşte-l! Răstigneşte-l! „

185:6.6 (1995.5) Acum Pilat, înţelegând zădărnicia de a face apel la presupusele lor sentimente de milă, ieşi înainte şi spuse: „Îmi dau seama că aţi decis moartea acestui om. Însă ce a făcut el pentru a merita moartea? Cine vrea să facă cunoscută crima sa?”

185:6.7 (1995.6) Atunci marele preot însuşi înaintă, urcă treptele către Pilat şi declară cu mânie: „Noi avem o lege sacră după care omul acesta trebuie să moară pentru că a proclamat el însuşi că era Fiu al lui Dumnezeu.” Când Pilat auzi acest lucru fu cu atât mai înspăimântat nu numai de iudei, ci şi amintindu-şi de mesajul soţiei sale şi de mitologia greacă în care zeii coboară pe Pământ. El tremura acum la ideea că Iisus chiar putea să fie un personaj divin. El adresă un semn al mâinii mulţimii pentru a cere linişte, şi în timp ce îl luă pe Iisus de braţ el îl conduse din nou în interiorul clădirii pentru a-i mai

pune nişte întrebări. Pilat era acum tulburat de frică, descumpănit de superstiţii şi hărţuit de înverşunarea populaţiei.

7. Ultima confruntare cu Pilat

185:7.1 (1995.7) În timp ce Pilat, tremurând de teamă şi emoţie se aşeză alături de Iisus, îl întrebă: „De unde vii tu, cine eşti cu adevărat, de ce spun ei că eşti Fiul lui Dumnezeu?”

185:7.2 (1996.1) Însă Iisus nu putea deloc să răspundă acestor întrebări atunci când ele erau puse de un judecător ezitant, slab, temător de oameni şi care a fost atât de nedrept încât să îl supună biciuirii şi chiar după ce tocmai proclamase totala lui nevinovăţie şi după ce ratificase condamnarea sa la moarte. Iisus îl privi pe Pilat drept în ochi, dar nu îi răspunse. Atunci Pilat îi spuse: „Refuzi să îmi vorbeşti? Nu înţelegi că am încă puterea să te eliberez sau să te răstignesc?” Iisus îi răspunde: „Tu nu ai avea nici o putere aspra mea dacă nu ţi s-ar fi permis de sus; nu a-i putea exercita nici o autoritate asupra Fiului Omului dacă Tatăl care este în Ceruri nu ţi-ar permite acest lucru. Însă tu nu eşti atât de vinovat, căci nu cunoşti evanghelia. Cel care m-a trădat şi cel care m-a adus la tine, ei au comis cel mai mare păcat.”

185:7.3 (1996.2) Această ultimă discuţie cu Iisus l-a înspăimântat pe Pilat. Acest om laş din punct de vedere moral, acest judecător plăpând se clătina acum sub îndoita greutate a fricii superstiţioase de Iisus şi a spaimei de moarte pe care i-o provocau conducătorii iudei.

185:7.4 (1996.3) Pilat reveni în faţa mulţimii spunând: „Sunt sigur că acest om nu a ofensat decât religia. Ar trebui să îl luaţi şi să-l judecaţi

după propria voastră lege. De ce speraţi că voi consimţi la moartea sa pentru că este în conflict cu tradiţiile voastre?”

185:7.5 (1996.4) Pilat era pe punctul de a-l elibera pe Iisus când Caiafa, marele preot se apropie de laşul judecător roman, ridică un deget ameninţător în faţa sa şi grăi pe un ton plin de mânie aceste cuvinte, astfel încât întreaga populaţie să poată auzi: „Dacă îl eliberezi pe acest om tu nu eşti prietenul Cezarului şi voi avea eu grijă ca împăratul să afle totul.” Această ameninţare publică depăşea puterea de îndurare a lui Pilat. Teama pentru situaţia sa personală a pus în umbră orice altă consideraţie şi laşul guvernator ordonă că Iisus să fie adus în faţa locului de judecată. Când Maestrul stătea acolo, în faţa lor, Pilat îl arătă cu degetul şi spuse sarcastic: „Iată regele vostru!”, iar iudeii răspunseră: „Sfârşeşte cu el, crucifică-l!” Atunci Pilat spuse, cu multă ironie şi sarcasm: „V-oi răstigni regele vostru!”, iar iudeii răspunseră: „ Răstigneşte-l! Noi nu avem alt rege decât Cezarul.” Atunci Pilat îşi dădu seama că nu mai exista nici o speranţă de a-l salva pe Iisus, de vreme ce el nu era deloc dispus să îi sfideze pe iudei.

8. Tragica renunţare a lui Pilat

185:8.1 (1996.5) Întrupat ca Fiu al Omului, stătea acolo Fiul lui Dumnezeu. El fusese arestat fără nici o vină, acuzat fără dovezi, judecat fără martori, pedepsit fără nici un verdict şi urma să fie curând condamnat la moarte de către un judecător nedrept care mărturisea faptul de a nu putea găsi nici o greşeală în el. Dacă Pilat se

gândea că ar putea face apel la patriotismul lor referindu-se la Iisus ca la un „rege al iudeilor”, el a eşuat complet. Iudeii nu aşteptau nici un rege de acest fel. Când conducătorii preoţilor şi ai saducheilor declarau: „Noi nu avem alt rege decât Cezarul” acest fapt a reprezentat un şoc teribil pentru mulţimea ignorantă însă era prea târziu pentru a-l mai salva pe Iisus, chiar dacă populaţia ar îndrăzni cumva să se alăture cauzei Maestrului.

185:8.2 (1996.6) Pilat se temea de un scandal sau de o revoltă. El nu îşi permise riscul de a avea necazuri de ordinul acesta în vremea Paştelui în Ierusalim. El primise recent o mustrare de la Cezar şi nu vroia să rişte să mai primească vreuna. Populaţia aplaudă atunci când ordonă să fie eliberat Baraba. El aduse apoi un vas şi puţină apă, apoi se spălă pe mâini în faţa mulţimii şi spuse: „Sunt nevinovat de sângele acestui om. Voi aţi decis ca el să moară însă eu nu i-am găsit nici o vină. Ocupaţi-vă de el. Soldaţii îl vor conduce.” Atunci populaţia aplaudă şi răspunse: „Sângele său să fie cadă peste noi şi peste copiii noştri.”

Cartea Urantia

<< Capitolul 185 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 187 >>

Capitolul 186

Cu puţin Înainte de răstignire

186:0.1 (1997.1) ÎN MOMENTUL în care Iisus şi acuzatorii săi au pornit spre către Irod, Maestrul s-a întors către apostolul Ioan şi i-a spus: „Ioane, tu nu mai poţi face nimic pentru mine. Mergi la mama mea şi adu-o ca să mă vadă înainte de a muri.” Atunci când Ioan a auzit rugămintea Maestrului său, şi cu toate că nu-i venea să-l lase singur printre duşmanii lui, el se grăbi să plece în Bethania, unde era reunită întreaga familie a lui Iisus în aşteptare la Marta şi Maria, surorile lui Lazăr, pe care Iisus îl înviase din morţi.

186:0.2 (1997.2) De mai multe ori în cursul dimineţii, mesagerii i-au adus Martei şi Mariei veşti despre desfăşurarea procesului lui Iisus însă familia lui Iisus nu a ajuns la Bethania decât cu câteva minute înainte ca Ioan să fi sosit cu mesajul că Iisus cerea să îşi vadă mama

înainte de a muri. Dup ce Ioan Zebedeu a povestit tot ceea ce s-a întâmplat din momentul arestării lui Iisus de la miezul nopţii, Maria a plecat imediat însoţită de Ioan pentru a-l vedea pe fiul ei mai mare. În momentul în care Maria şi Ioan au ajuns la Ierusalim, Iisus, însoţit de soldaţii romani care trebuiau să-l răstignească, ajunsese deja la Golgota.

186:0.3 (1997.3) Când Maria, mama lui Iisus, a plecat din Bethania cu Ioan la fiul ei, Rut, sora Maestrului, a refuzat să rămână în urmă cu restul familiei. Cum ea era hotărâtă să îşi însoţească mama, fratele ei, Iuda, a plecat împreună cu ea. Ceilalţi membri ai familiei Maestrului au rămas la Bethania sub conducerea lui Iacob. Cam o dată pe oră mesagerii lui David Zebedeu le aduceau veşti referitoare la desfăşurarea acelui lucru îngrozitor, condamnarea la moarte a fratelui lor, Iisus din Nazareth.

1. Sfârşitul lui Iuda Iscarioteanul

186:1.1 (1997.4) Era aproape ora opt şi jumătate dimineaţa în această vineri când audierea lui Iisus în faţa lui Pilat a luat sfârşit, iar Maestrul a fost dat în paza soldaţilor romani care urmau să-l pună pe cruce. Imediat ce romanii l-au luat pe Iisus, căpitanul gardienilor iudei s-a întors împreună cu oamenii lui la cartierul general al templului. Şefii preoţilor şi ajutoarele lor din sinedriu i-au urmat îndeaproape pe gardieni, mergând direct la locul lor de adunare obişnuit, în sala de piatră cioplită a templului. Ei au găsit aici pe mulţi alţi membri ai sinedriului aşteptând să vadă ce se făcuse cu Iisus. În

timp ce Caiafa făcea raportul său sinedriului în privinţa judecării şi condamnării lui Iisus, Iuda apăru în faţa lor reclamând recompensa lui pentru rolul pe care l-a jucat în arestarea şi condamnarea la moarte a Maestrului său.

186:1.2 (1997.5) Toţi aceşti iudei îl detestau pe Iuda; ei nu aveau pentru trădător decât sentimente de absolut dispreţ. Pe tot parcursul judecării lui Iisus în faţa lui Caiafa şi în timpul apariţiei sale în faţa lui Pilat, Iuda a avut mustrări de conştiinţă în ceea ce priveşte mişelia lui. El a început totodată să fie oarecum dezamăgit de recompensa pe care trebuia să o primească ca plată a trădării lui Iisus. Lui nu îi plăcea deloc răceala şi rezerva autorităţilor iudaice. Cu toate acestea, el se aştepta să fie recompensat cu generozitate pentru purtarea lui laşă; el credea că va fi convocat în faţa întregului sinedriu pentru a-şi auzi propriile laude şi a vedea conferindu-i-se onoruri pe măsură ca răsplată a marelui serviciu care credea că l-a făcut naţiunii sale. Ne putem aşadar imagina marea surpriză a acestui trădător egoist când un servitor al marelui preot îl bătu pe umăr, îl chemă afară din sală şi îi spuse: ”Iuda, am fost însărcinat să te plătesc pentru trădarea lui Iisus. Iată recompensa ta.” Iar servitorul lui Caiafa îi întinse o pungă în care erau treizeci de monede de argint, preţul curent al unui bun sclav valid.

186:1.3 (1998.1) Iuda a fost stupefiat, mut de uimire. El se grăbi să intre din nou în sală, însă uşierul îi bară calea. El dorea să facă apel la sinedriu însă nu a fost lăsat să intre. Lui Iuda nu-i venea să creadă că aceşti conducători iudei l-au fi lăsat să îşi trădeze prietenii şi Maestrul pentru a-i oferi apoi treizeci de arginţi ca recompensă. Era umilit, dezamăgit şi zdrobit. El se îndepărtă de templu, ca să zicem aşa,

aproape într-un soi de transă; ca un automat, el lăsă punga să alunece în buzunarul său mare, acolo unde purtase mult timp portofelul conţinând fondurile apostolice. El rătăci prin oraş şi ieşi după mulţimea care urma să asiste la răstignire.

186:1.4 (1998.2) Iuda zări de departe că se ridica crucea pe care era Iisus bătut în cuie. La vederea aceasta, el se reîntoarse imediat la templu, îşi croi cu drum pe lângă forţa gardianul de la poartă şi se pomeni în faţa sinedriului care era încă în toiul şedinţei. Trădătorului aproape i se tăiase răsuflarea şi era profund abătut însă a reuşit să îngăime următoarele cuvinte: „Am păcătuit prin aceea că am trădat un sânge nevinovat. Voi m-aţi insultat; mi-aţi dat bani pentru acest serviciu - cât preţul unui sclav. Mă căiesc că am făcut aceasta. Luaţi-vă banii. Vreau să mă eliberez de vinovăţia acestei fapte."

186:1.5 (1998.3) Auzindu-l pe Iuda, conducătorii iudei au râs de el. Unul dintre ei care şedea aproape de locul în care stătea Iuda i-a făcut semn să iasă din sală,zicând: „Maestrul tău a fost deja condamnat la moarte de către romani. Cât despre vinovăţia ta, ce ne pasă nouă? Vezi-ţi tu de treaba ta - mergi de aici."

186:1.6 (1998.4) Părăsind sala sinedriului Iuda scoase cele treizeci de monezi de argint din portofel şi le azvârli, împrăştiindu-le pe dalele templului. Când trădătorul ieşi, el îşi ieşise deja din fire. Iuda trecea acum prin experienţa realizării adevăratei naturi a păcatului. Toată strălucirea, toată fascinaţia şi toată beţia facerii de rău dispăruseră. Acum răufăcătorul stătea singur, faţă în faţă cu verdictul judecăţii sufletului său deziluzionat şi decepţionat. Păcatul era plin de vrajă şi de aventură când era comis, însă acum Iuda trebuia să facă faţă culegerii faptelor goale şi lipsite de romantic.

186:1.7 (1998.5) Cel care fusese până acum ambasador pe tărâmul împărăţiei cerurilor rătăcea acum singur şi părăsit pe drumurile Ierusalimului. Disperarea sa era cumplită şi aproape absolută. El a continuat să umble prin oraş, apoi dincolo de zidurile lui până la locul izolat al văii lui Hinnom unde a urcat pe nişte stânci abrupte. Acolo şi-a dat jos cingătoare cu care era cuprins, a legat un capăt al ei de un copac, şi-a înnodat-o în jurul gâtului şi şi-a dat drumul în gol. Înainte să moară, nodul făcut de degetele lui nervoase se desfăcuse şi trupul trădătorului s-a zdrobit de stâncile ascuţite pe care a căzut.

2. Atitudinea Maestrului

186:2.1 (1999.1) Când a fost arestat, Iisus ştia că lucrarea sa pe Pământ sub înfăţişarea unui muritor era încheiată. El înţelegea bine felul de moarte la care va fi supus şi era prea puţin preocupat de detaliile aşa-zisei lor judecări.
186:2.2 (1999.2) În faţa sinedriului Iisus a refuzat să răspundă la mărturiilor aduse de martorii mincinoşi. Doar o singură întrebare atrăgea mereu un răspuns, fie că era pusă de prieteni, fie că era pusă de duşmani: aceea care se referea la natura şi la divinitatea misiunii sale pe Pământ. Când era întrebat dacă era Fiul lui Dumnezeu, el dădea negreşit un răspuns. El a refuzat ferm să vorbească în timpul înfăţişării sale în faţa curiosului şi şovăitorului Irod. În faţa lui Pilat el a vorbit doar atunci când a crezut că Pilat sau vre-un om sincer ar putea fi ajutat de cuvintele sale în cunoaşterea mai bună a adevărului. Iisus îi învăţase pe apostolii săi că era inutil ca ei să arunce perle

porcilor şi acum îndrăznea să practice ceea ce propovăduise. Purtarea sa în acel moment dădea pilda supunerii cu răbdare a naturii umane, dublate de maiestuoasa tăcere şi de demna solemnitatea naturii divine. El era cât se poate de dispus să discute cu Pilat orice fel de chestiune referitoare la acuzaţiile politice aduse împotriva lui, despre orice chestiune recunoscută de el ca relevantă şi aflată sub jurisdicţia guvernatorului.

186:2.3 (1999.3) Iisus era convins că voia Tatălui său era ca el să se supună cursului natural şi ordinar al evenimentelor umane, aşa cum ar trebui să facă orice altă creatură muritoare. De aceea el a refuzat chiar şi să folosească acele puteri pur umane de elocinţă convingătoare pentru a influenţa uneltirile contemporanilor săi miopi din punct de vedere social şi orbi spiritual. Cu toate că Iisus a trăit şi a murit pe Urantia, întreaga sa carieră umană, de la început până la sfârşit, a fost un spectacol menit să influenţeze şi să instruiască întregul univers local pe care l-a creat şi pe care l-a susţinut neîncetat.

186:2.4 (1999.4) Iudeii cu vederi înguste au scos strigăte necuviincioase cerând moartea Maestrului în timp ce el rămânea într-o tăcere teribilă contemplând scena morţii unei naţiuni, a propriului lui tată pământean.

186:2.5 (1999.5) Iisus dobândise tipul de caracter uman care poate să-şi păstreze sângele rece şi care poate să-şi afirme demnitatea în faţa insultelor repetate şi gratuite. El nu putea fi intimidat. Când a fost asaltat pentru prima dată de mărturia făcută de servitorul lui Anna, el s-a mărginit să sugereze că mai bine s-ar martori care să poată depune cum se cuvine mărturie împotriva lui.

186:2.6 (1999.6) De la început până la sfârşitul pretinsei tale judecăţi în faţa lui Pilat, legiunile celeste de faţă nu au putut să nu răspândească în univers descrierea scenei „Pilat în judecată, în faţa lui Iisus”.

186:2.7 (1999.7) În timpul apariţiei sale în faţa lui Caiafa, când toate mărturiile mincinoase s-au năruit, Iisus nu a ezitat să răspundă la întrebarea şefului preoţilor şi să furnizeze astfel prin propria sa mărturie, temeiul pe care tribunalul dorea să se bazeze pentru a-l acuza de blasfemie.

186:2.8 (1999.8) Maestrul nu a manifestat nici cel mai mic interes pentru eforturilor bine intenţionate însă şovăielnice ale lui Pilat de a obţine eliberarea sa. Îi era cu adevărat milă de Pilat şi s-a străduit sincer să-i lumineze mintea întunecată. El a rămas în întregime pasiv la toate apelurile adresate de guvernatorul roman iudeilor ca aceştia să-şi retragă învinuirile criminale aduse împotriva lui. Pe toată durata tristului proces el s-a comportat cu o demnitate simplă şi cu o maiestate fără ostentaţie. El nu s-a apucat nici să îi critice pentru lipsa lor de sinceritate pe aceia care vroiau să îl asasineze atunci când îl întrebau dacă era cumva „regele iudeilor”. Cu o mică lămurire rectificatoare el a acceptat denumirea ştiind că, deşi ei aleseseră să îl respingă, chiar şi într-un sens spiritual, el ar fi fost ultimul care să reprezinte cu adevărat un şef pentru naţiunea lor.

186:2.9 (2000.1) Iisus a vorbit puţin pe parcursul acestui proces însă suficient pentru a arăta tuturor muritorilor tipul de caracter pe care îl pot perfecţiona fiinţele umane în asociere cu Dumnezeu şi pentru a revela întregului univers modul în care Dumnezeu poate să se manifeste în viaţa unei creaturi când aceasta alege cu adevărat să facă voia Tatălui şi devine astfel un fiu activ al Dumnezeului viu.

186:2.10 (2000.2) Iubirea sa pentru muritorii neştiutori este pe deplin pusă în lumină de răbdarea şi de marea lui stăpânire de sine în faţa loviturilor soldaţilor grosolani şi a servitorilor fără minte. El nu s-a supărat nici măcar atunci când l-au legat la ochi şi când l-au lovit în batjocură peste faţă strigându-i-se: „profeţeşte-ne nouă cine a fost acela ce te-a lovit.”
186:2.11 (2000.3) Ceea ce zicea Pilat era mai aproape de adevăr decât ceea ce ştia, atunci când, după ce l-a biciuit pe Iisus, l-a înfăţişat mulţimii exclamând: „Iată omul!” Într-adevăr, guvernatorul roman copleşit de teamă, nici nu visa că în chiar clipa aceea universul era atent, privind spectacolul unic al preaiubitului său Fiu suveran supus unei umiliri ca aceea şi îndurând batjocura şi îmbrâncirile supuşilor muritori, întunecaţi şi decăzuţi. şi cum vorbea Pilat, expresia”Iată-l pe Dumnezeu Omul” răsuna în întreg Nebadonul. De atunci, în tot universul, nenumărate miliarde de creaturi au continuat să-l privească pe acest om în timp ce Dumnezeul din Havona - cârmuitorul suprem al universului universurilor - acceptă omul din Nazareth ca fiind împlinirea idealului creaturilor muritoare ale acestui univers local din timp şi spaţiu. În viaţa sa incomparabilă Iisus a pierdut nici un prilej de a-l revela pe Dumnezeu omului. Acum, în decursul acestor ultime episoade ale carierei sale omeneşti şi ale morţii sale, el a făcut o nouă şi emoţionantă revelaţie a omului lui Dumnezeu.

3. Vrednicul de încredere David Zebedeu

186:3.1 (2000.4) Puţin după ce Iisus a fost dat pe mâna soldaţilor romani la sfârşitul audienţei în faţa lui Pilat, un detaşament din gardienii templului a fost trimis de urgenţă la Ghetsimani pentru a-i împrăştia sau a-i prinde pe discipolii Maestrului. Însă, cu mult timp în înaintea sosirii gărzilor, aceştia se răspândiseră deja. Apostolii se retrăseseră în ascunzători stabilite dinainte. Grecii se despărţiseră îndreptâdu-se spre diverse case din Ierusalim. Tot aşa dispăruseră şi alţi discipoli. David Zebedeu credea că duşmanii lui Iisus se vor întoarce, aşa că a mutat din timp vreo cinci sau şase corturi mai sus pe deal, aproape de locul în care Maestrul se retrăsese de atâtea ori pentru a se ruga şi a se închina. Acolo s-a gândit el să se ascundă, menţinând în acelaşi timp un centru, un post de coordonare pentru serviciul său de mesageri. De abia a părăsit David tabăra că gărzile din templu au şi sosit. Negăsind pe nimeni acolo, s-au mulţumit să de-a foc taberei şi s-au întors în grabă la templu. Auzind raportul soldaţilor, sinedriul a fost încredinţat că discipolii lui Iisus erau atât de tare înfricoşaţi şi de subjugaţi încât nu mai exista pericolul vreunei revolte şi nici al vreunei încercări de a-l scăpa pe Iisus din mâinile călăilor săi. În sfârşit, membrii sinedriului puteau să răsufle uşuraţi. Ei au încheiat şedinţa, apucând-o fiecare pe drumul lui pentru a se pregăti pentru Paşte.

186:3.2 (2000.5) Imediat ce Pilat l-a predat pe Iisus soldaţilor romani pentru a-l răstigni, un mesager a plecat în grabă la Ghetsimani pentru a-i da de ştire lui David. În mai puţin de cinci minute curierii plecară spre Bethsaida, Pella, Filadelfia, Sidon, Shechem, Hebron, Damasc şi Alexandria purtând cu ei vestea că Iisus urma să fie răstignit de romani şi la cererea insistentă a şefilor iudei.

186:3.3 (2001.1) În tot decursul acelei zile tragice şi până la ultimul mesaj care vestea că Maestrul a fost aşezat în mormânt, David a trimis aproape la fiecare jumătate de oră mesageri cu rapoarte la apostoli, la greci şi la familia pământeană a lui Iisus reunită la Lazăr în Bethania. Când mesagerii s-au dus cu vestea că Iisus a fost îngropat, David s-a despărţit de grupul său de curieri locali pentru a sărbătoarea Paştelui şi pentru odihna de sabat din ziua următoare. El le-a ordonat să îi aducă discret raportul duminică dimineaţă acasă la Nicodim, unde se gândea să se ascundă câteva zile împreună cu Andrei şi cu Simon Petru.

186:3.4 (2001.2) Acest David Zebedeu, înzestrat fiind cu o judecată specifică, era singurul şi principalul discipol al lui Iisus care a fost înclinat să ia în mod literal, şi ca un fapt pozitiv, afirmaţia că Maestru va muri şi că „va reînvia în a treia zi". David îl auzise odată pe Iisus făcând această prezicere. Având un soi de gândire practică, el şi-a propus acum să-şi strângă mesagerii duminică dimineaţă la Nicodim pentru a-i avea la dispoziţia sa, în vederea răspândirii veştii în cazul în care Iisus va reînvia din morţi. Lui David nu i-a trebuit mult până să-şi dea seama că nici unul dintre discipolii lui Iisus nu se aştepta să-l vadă ridicându-se atât de curând din mormânt. Aşadar, el a vorbit despre convingerea lui şi nu a spus nimic despre mobilizarea întregului său corp de mesageri în dimineaţa zilei de duminică, cu excepţia curierilor care au fost folosiţi vineri dimineaţa şi trimişi către oraşele îndepărtate şi către centrele de credincioşi.

186:3.5 (2001.3) Astfel discipolii lui Iisus răspândiţi prin Ierusalim şi prin împrejurimi au s-au împărtăşit din Paşte în acea noapte şi au stat retraşi în ziua următoare.

4. Pregătiri pentru răstignire

186:4.1 (2001.4) După ce Pilat s-a spălat pe mâini în faţa mulţimii, căutând astfel să scape de vina de a fi predat un nevinovat pentru a fi răstignit doar pentru că se temea să opună rezistenţă vociferărilor conducătorilor iudei, el a ordonat ca Maestrul să fie dat soldaţilor romani şi a dat ordin căpitanului lor ca să îl răstignească numaidecât. Preluându-l pe Iisus soldaţii l-au dus în curtea pretoriului, i-au dat jos roba pe care Irod i-a dat-o şi l-au îmbrăcat cu hainele lui. Aceşti soldaţi şi-au bătut joc de el şi s-au distrat pe seama lui , însă nu i-au mai aplicat alte pedepse fizice. Iisus era acum singur cu aceşti soldaţi romani. Prietenii săi se ascundeau, duşmanii săi se duseseră în drumul lor şi nici măcar Ioan Zebedeu nu era alături de el.

186:4.2 (2001.5) Era ceva mai târziu de ora opt a acestei dimineţi când Pilat l-a predat pe Iisus soldaţilor şi era cu puţin înaintea orei nouă când au plecat către locul răstignirii. În acest interval de peste o jumătate de oră, Iisus nu a rostit nici un cuvânt. Treburile executive ale unui mare univers erau practic într-un punct mort. Gabriel şi principalii conducători ai Nebadonului erau fie reuniţi aici pe Urantia, fie atenţi la rapoartele spaţiale ale arhanghelilor într-un efort de a urma îndeaproape ceea ce i se întâmpla Fiului Omului pe Urantia.

186:4.3 (2001.6) Când soldaţii au fost gata să plece cu Iisus spre Golgota, ei începuseră deja să fie impresionaţi de neobişnuita lui stăpânire de sine şi de extraordinara lui demnitate, precum şi de faptul ca în tăcerea sa nu se plângea de nimic.

186:4.4 (2001.7) S-a întârziat mult cu plecarea lui Iisus la locul răstignirii, şi asta din pricina unei decizii a căpitanului, luată în ultimul minut, de a duce cu ei şi doi hoţi care fuseseră condamnaţi la moarte. Cum Iisus trebuia să fie răstignit în acea dimineaţă, căpitanul roman s-a gândit că cei doi tâlhari puteau la fel de bine să moară cu el, decât să aştepte sfârşitul festivităţilor de Paşti.
186:4.5 (2002.1) Imediat ce tâlharii au fost puşi la dispoziţia sa, ei au fost aduşi în curte, unde aceştia s-au uitat la Iisus. Unul dintre ei îl vedea pentru prima dată, însă celălalt l-a auzit adesea vorbind atât la templu ,cât şi în lunile precedente în tabăra de la Pella.

5. Legătura dintre moartea lui Iisus şi Paşti

186:5.1 (2002.2) Nu există nici o relaţie directă între moartea lui Iisus şi Paştele iudeilor. Este adevărat că Maestrul şi-a abandonat viaţa trupească în acea zi, ziua pregătirii Paştelui iudaic, şi aproape la ora sacrificării mieilor în templu. Însă consecinţa acestor evenimente nu indică în nici un fel că moartea Fiului Omului pe Pământ are vreo legătură cu sistemul sacrificial iudaic. Iisus era un iudeu, însă ca Fiu al omului el era un muritor al tărâmului. Evenimentele deja povestite şi cele de până la această oră în care Maestrul avea să fie răstignit sunt suficiente pentru a demonstra că moartea sa prin vremea aceea a fost o chestiune pur naturală şi aranjată de oameni.
186:5.2 (2002.3) A fost omul, iar nu Dumnezeu cel care a plănuit şi pus în execuţie moartea lui Iisus pe cruce. Este adevărat că Tatăl a refuzat

să se amestece în mersul evenimentelor omeneşti de pe Urantia, însă Tatăl Paradisului nu a declarat, nu a cerut şi nici nu a impus moartea fiului său, aşa cum a avut loc ea pe Pământ. Este un fapt că, mai devreme sau mai târziu şi într-un fel sau altul, Iisus ar fi fost nevoit să se despartă de corpul său muritor, să pună capăt încarnării sale, însă el ar fi putut face asta prin nenumărate mijloace, fără a trebui să moară pe cruce între doi tâlhari. Aceste fapte au fost toate făcute de mâna omului şi nu de a lui Dumnezeu.

186:5.3 (2002.4) În vremea botezului său, Maestrul împlinise deja partea tehnică a experienţei de pe pământ şi din trup necesare să-şi încheie a şaptea şi cea din urmă consacrare universală. Din acel moment Iisus şi-a îndeplinit datoria pe Pământ. Restul vieţii trăite după aceea şi chiar modul în care a murit nu a fost decât un serviciu personal din partea sa, pentru bunăstarea şi înălţarea creaturilor sale muritoare din această lume şi de pe alte lumi.

186:5.4 (2002.5) Evanghelia bunei vestiri cum că omul muritor poate, prin credinţă, deveni conştient în spirit că este Fiul lui Dumnezeu nu depinde de moartea lui Iisus. Rămâne, cu toate acestea, adevărat că toată această evanghelie a împărăţiei a fost formidabil clarificată prin moartea Maestrului, însă ea a fost şi mai mult clarificată prin viaţa lui.

186:5.5 (2002.6) Tot ceea ce Fiul Omului spune sau face pe Pământ înfrumuseţează considerabil doctrinele filiaţiei cu Dumnezeu şi a fraternităţii oamenilor însă aceste raporturi esenţiale între Dumnezeu şi oameni sunt inerente faptelor universale ale iubirii lui Dumnezeu pentru creaturile sale şi ale compasiunii înnăscute a Fiilor divini. Aceste relaţii emoţionante şi frumoase din punct de vedere divin dintre om şi Creatorul său pe această lume şi pe toate celelalte lumi

ale universului de universuri au existat din întreaga eternitate. Ele nu depind în nici un sens de practica manifestărilor periodice ale Fiilor Creatori ai lui Dumnezeu care îmbracă astfel natura şi înfăţişarea inteligenţelor create de către ei ca parte a preţului pe care trebuie să-l plătească pentru a dobândi definitiv suveranitatea nelimitată asupra universurilor locale respective.

186:5.6 (2002.7) Tatăl care este în Ceruri l-a iubit la fel de mult pe omul muritor de pe Pământ înainte de viaţa şi de moartea lui Iisus pe Urantia, exact aşa cum l-a iubit şi după această manifestare transcendentală de asociere a omului cu Dumnezeu. această grandioasă operaţiune de întrupare a Dumnezeului Nebadonului în calitate de om pe Urantia nu ar putea spori atributele Tatălui etern infinit şi universal însă ea îi îmbogăţeşte şi îi luminează pe toţi ceilalţi administratori şi creatori ai universului Nebadonului. Tatăl care este în Ceruri nu ne iubeşte mai mult datorită acestei manifestări a lui Mihail, însă toate celelalte inteligenţe celeste au o iubire mai mare pentru noi. Aceasta ţine de faptul că nu numai Iisus a făcut o revelare a lui Dumnezeu oamenilor, ci a făcut şi o nouă revelaţie a oamenilor zeilor şi inteligenţelor celeste ale universului universurilor.

186:5.7 (2003.1) Iisus nu urmează să moară cu titlul de sacrificiu pentru păcat. El nu are să ispăşească vinovăţia morală, intrinsecă a rasei umane. Omenirea nu este rasial vinovată în felul acesta în faţa lui Dumnezeu. Vinovăţia este doar o chestiune de păcat personal şi de rebeliune conştientă şi deliberată împotriva voii Tatălui şi administrării Fiilor săi.

186:5.8 (2003.2) Păcatul şi rebeliunea nu au nimic de-a face cu planul fundamental de consacrare a Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu cu

toate că ni se pare că planul de mântuire este o caracteristică provizorie a planului de consacrare.

186:5.9 (2003.3) Dumnezeu ar fi salvat muritorii de pe Urantia într-un mod la fel de eficient şi absolut sigur şi dacă Iisus nu ar fi fost condamnat la moarte de mâna crudă a muritorilor ignoranţi. Dacă Maestrul ar fi fost primit favorabil de muritorii de pe Pământ şi dacă ar fi plecat de pe Urantia abandonând la voia lui viaţa trupească, faptul iubirii lui Dumnezeu şi al compătimirii Fiului - faptul filiaţiei cu Dumnezeu - nu ar fi fost deloc afectat. Voi, muritorii, sunteţi Fiii lui Dumnezeu şi pentru a transpune în faptă acest adevăr în experienţa voastră personală nu vi se cere decât un singur lucru: credinţa voastră născută din spirit.

Cartea Urantia

Capitolul 187

Răstignirea

187:0.1 (2004.1) DUPĂ ce cei doi tâlhari au fost pregătiţi, soldaţii au plecat sub comanda unui centurion, la locul răstignirii. Centurionul, comandant al acestor doisprezece soldaţi, era căpitanul care condusese soldaţii romani în noaptea precedentă pentru a-l aresta pe Iisus la Ghetsimani. Romanii aveau obiceiul de a da câte patru soldaţi pentru fiecare persoană care urma să fie răstignită. Cei doi tâlhari au fost biciuiţi înainte de a fi duşi să fie răstigniţi însă lui Iisus nu i s-au mai dat alte pedepse fizice. Fără îndoială, căpitanul socotise că Iisus fusese deja biciuit destul înainte de a fi fost condamnat.

187:0.2 (2004.2) Cei doi tâlhari răstigniţi împreună cu Iisus erau asociaţi ai lui Baraba şi ar fi fost trimişi la moarte mai târziu, împreună cu şeful lor, dacă acesta din urmă nu ar fi fost eliberat în

virtutea iertării de Paşti a lui Pilat . Iisus a fost astfel răstignit în locul lui Baraba.

187:0.3 (2004.3) Ceea ce Iisus este pe cale să facă, a se supune morţii pe cruce, o face de bunăvoie. Prezicând această experienţă, el a spus: „Tatăl mă iubeşte şi mă sprijină pentru că sunt gata să-mi abandonez viaţa, însă o voi lua din nou. Nimeni nu îmi poate lua viaţa, eu însumi renunţ la ea. Am autoritatea de a o abandona şi am autoritatea de a o relua. Am primit de la Tatăl meu această putere.”

187:0.4 (2004.4) Chiar înainte de ora nouă, în această dimineaţă, soldaţii l-au dus pe Iisus de la pretoriu pe drumul către Golgota. Ei erau urmaţi de numeroase persoane care simpatizau în mod secret cu Iisus însă cea mai mare parte din acest grup de peste două sute de oameni erau fie duşmanii lui, fie privitori care doreau doar să se bucure de şocul asistării la spectacolul răstignirii. Doar câţiva conducători evrei au mers să-l vadă pe Iisus murind pe cruce. Ştiind că va fi predat de Pilat soldaţilor romani şi că era condamnat să moară, ceilalţi s-au ocupat de adunarea lor în templu unde au discutat ceea ce urma să se facă cu discipolii lui.

1. Pe drumul către Golgota

187:1.1 (2004.5) Înainte de a părăsi curtea pretoriului soldaţii au pus traversa crucii pe umerii lui Iisus. Obiceiul cerea ca respectivul condamnat să poarte traversa crucii sale până la locul crucificării. Condamnatul nu purta toată crucea, ci numai braţul scurt orizontal. Bucăţile de lemn verticale ale celor trei cruci fuseseră deja

transportate pe Golgota şi înaintea sosirii soldaţilor şi a prizonierilor lor ele au fost bine înfipte în pământ.

187:1.2 (2004.6) Conform obiceiului, căpitanul conducea procesiunea purtând mici tăbliţe albe pe care erau înscrise numele criminalilor şi natura crimelor pentru care fuseseră condamnaţi. Pentru cei doi tâlhari, centurionul avea notiţe, având dedesubtul lor scris un singur cuvânt: „hoţ”. După ce victima era bătută în cuie pe traversă şi ridicată pe bârna verticală, obiceiul spunea ca inscripţia respectivă să fie agăţată pe parte de sus a crucii, chiar deasupra capului criminalului, pentru ca toţi martorii să poată şti pentru ce crimă a fost condamnat cel răstignit. Inscripţia purtată de centurion pentru a fi pusă pe crucea lui Iisus a fost scrisă de Pilat însuşi în latină, în greacă şi în aramaică şi pe ea scria: „Iisus din Nazareth - Regele Iudeilor”.

187:1.3 (2005.1) Anumiţi demnitari iudei încă prezenţi când Pilat a scris această legendă, au protestat vehement contra calificativului de „Rege al Iudeilor” aplicat lui Iisus. Însă Pilat le-a amintit că această acuzaţie făcea parte din inculparea care l-a condus să fie condamnat. Văzând că nu-l pot forţa pe Pilat să-şi schimbe ideea iudeii au cerut ca inscripţia să fie, cel puţin, schimbată în „El a spus: Eu sunt Regele Iudeilor”. Însă Pilat a fost de neînduplecat şi nu a vrut să modifice inscripţia. La toate celelalte cereri el răspundea doar atât: „Ceea ce am scris, am scris.”

187:1.4 (2005.2) De obicei cortegiile de felul acesta mergeau spre Golgota pe drumul cel mai lung pentru ca un număr cât mai mare de persoane să poată privi criminalul condamnat însă în această zi s-a mers pe calea cea mai scurtă către poarta Damascului care marca ieşirea din oraş către nord. Cortegiul a urmat acest drum şi a ajuns în

curând la Golgota, locul oficial al răstignirilor în Ierusalim. Dincolo de Golgota se găseau vilele cetăţenilor bogaţi, iar de altă parte a drumului se puteau vedea mormintele a numeroşi iudei bogaţi. Crucificarea nu era o pedeapsă iudaică. Grecii şi romanii au învăţat de la fenicieni această metodă de execuţie. Chiar şi Irod, cu toată cruzimea lui, nu a recurs la răstignire. Romanii nu răstigneau niciodată un cetăţean roman. Ei supuneau la acest gen de moarte dezonorantă doar pe sclavii şi pe cetăţenii popoarelor aflate sub ocupaţia lor. Exact la patruzeci de ani după crucificarea lui Iisus, în timpul asediului Ierusalimului, întreaga Golgota a fost acoperită de mii şi mii de cruci pe care piereau, zi după zi, floarea rasei iudaice. Aceasta a fost într-adevăr o teribilă recoltă pentru sămânţa însămânţată în ziua aceasta.

187:1.5 (2005.3) În timp ce procesiunea funebră trecea pe străzile strâmte ale Ierusalimului un mare număr de iudei mai buni la inima care auziseră cuvintele de încurajare şi de compătimire ale lui Iisus şi care cunoscuseră revărsarea iubirii lui, reprezentată prin viaţa sa, nu şi-au putut stăpâni plânsul când l-au văzut condus către o moarte atât de puţin nobilă. La trecerea sa multe dintre aceste femei plângeau şi se văitau. Când unele au îndrăznit chiar să-l urmeze, mergând alături de el, Maestrul a întors capul şi le-a spus: „Fiice ale Ierusalimului, nu plângeţi pentru mine, ci plângeţi mai degrabă pentru voi înşivă şi pentru copii voştri. Lucrarea mea este aproape îndeplinită. Mă voi întoarce alături de Tatăl meu, însă vremea marilor necazuri pentru Ierusalim abia începe. Iată venind zilele în care veţi spune: Binecuvântate sunt cele sterpe şi cele ale căror sâni nu şi-au alăptat

niciodată puii, şi în aceste zile veţi ruga stâncile munţilor să cadă asupra voastră pentru a vă elibera de teroarea chinurilor voastre.”

187:1.6 (2005.4) Aceste femei ale Ierusalimului erau într-adevăr curajoase, manifestând simpatie pentru Iisus, deoarece legea interzicea cu stricteţe să se arate sentimente amicale unui condamnat care era condus la răstignire. Populaţiei îi era îngăduit să huiduiască, să îl ia în zeflemea şi să îl ridiculizeze pe condamnat, însă nu era permis să se exprime nici un fel de compătimire.

187:1.7 (2005.5) Iisus a apreciat această manifestare de simpatie în ceasul acesta întunecat în care prietenii săi se ascundeau însă nu a vrut ca aceste femei bune la inimă să fie ameninţate de autorităţi pentru a fi îndrăznit să-i arate compătimire. Chiar într-o astfel de clipă, Iisus nu se gândea la el însuşi ci doar la nefericitele zile de tragedie care aşteptau Ierusalimul şi întreaga naţiune iudaică.

187:1.8 (2006.1) În timp ce Maestrul mergea îndurerat la răstignire, el a simţit o oboseală extremă. Era aproape epuizat. El nu a primit nici hrană, nici băutură de la cina ultimă cu Ilie Marcu. Nu i s-a permis nici măcar să se bucure de câteva clipe de somn. Altfel interogatoriile s-au succedat fără întrerupere până la ora condamnării sale fără a mai pune la socoteală şi biciuirile abuzive succesive însoţită de suferinţe fizice şi de pierderi de sânge. Peste toate acestea, era şi agonia lui mentală extremă, o tensiune spirituală acută şi un teribil sentiment de solitudine umană.

187:1.9 (2006.2) Puţin după ce a trecut poarta ce ducea în afara oraşului, în timp ce Iisus se clătina purtându-şi crucea, forţa lui fizică a scăzut momentan şi a căzut sub greutatea grelei lui poveri. Soldaţii au ţipat la el şi l-au lovit cu piciorul, însă nu a putut să se ridice.

Căpitanul ştia ce a îndurat Iisus şi văzând aceasta a ordonat soldaţilor să îl lase în pace. Apoi a poruncit unui trecător, un anumit Simon din Cyrena, să ridice traversa crucii de pe umerii lui Iisus şi să o poarte întregul drum până la Golgota.

187:1.10 (2006.3) Acest Simon a parcurs întregul drum de la Cyrena, în Africa de nord, pentru a asista la Paşti. El rămăsese împreună cu alţi cyrenieni chiar în afara zidurilor oraşului şi mergea la templu pentru a asista la slujbe când căpitanul roman i-a ordonat să poarte traversa crucii lui Iisus. Simon a rămas lângă Maestru pe parcursul orelor morţii sale pe cruce conversând cu mulţi dintre prietenii şi dintre duşmanii lui Iisus care se aflau acolo. După înviere şi înainte să părăsească Ierusalimul el a devenit un brav credincios în evanghelia împărăţiei şi când s-a întors acasă, el şi-a făcut familia să intre în împărăţia celestă. Cei doi fii ai săi, Alexandru şi Rufus, au propovăduit foarte bine noua evanghelie în Africa. Însă Simon nu a ştiut niciodată că Iisus, căruia i-a purtat povara, şi preceptorul iudeu care l-a ajutat odinioară pe fiul său rănit erau una şi aceeaşi persoană.

187:1.11 (2006.4) Era puţin trecut de ora nouă când procesiunea funebră a ajuns pe Golgota şi soldaţii romani s-au apucat să-i bată în cuie pe cei doi tâlhari şi pe Fiul Omului pe crucile lor respective.

2. Răstignirea

187:2.1 (2006.5) Mai întâi soldaţii au legat braţele Maestrului cu funii de grinda orizontală a crucii, apoi i-au bătut mâinile în cuie pe lemn.

După ce au ridicat grinda pe stâlp şi au ţintuit-o solid pe braţul vertical al crucii, ei l-au legat pe Iisus de picioare şi le-au bătut în cuie pe lemn, folosind un singur cui mai lung pentru a străpunge ambele picioare. Pe stâlpul vertical era înfipt un piron îndeajuns de sus pentru a putea susţine greutatea corpului. Crucea nu era înaltă. Picioarele Maestrului nu se găseau decât la aproximativ un metru de sol. El putea deci auzi tot ceea ce se spunea despre el în bătaie de joc şi distingea expresia de pe chipul tuturor celor care îl batjocoreau cu atâta nesocotinţă. Persoanele prezente puteau să audă uşor cuvintele pe care Iisus le-a pronunţat în timpul acestor ore de chin prelungit şi de moarte lentă.

187:2.2 (2007.1) Obiceiul cerea să se îndepărteze toate veşmintele celor care erau răstigniţi însă de vreme ce iudeii au obiectat la faptul de a se expune în public nuditatea unei forme umane, la Ierusalim romanii au dat deci întotdeauna un veşmânt tuturor condamnaţilor la răstignire. În consecinţă, după ce a fost dezbrăcat, Iisus a fost înveşmântat înainte de a fi pus pe cruce.

187:2.3 (2007.2) S-a recurs la răstignire pentru a se da o pedeapsă crudă şi prelungită, deoarece victima nu murea uneori decât după mai multe zile. Exista la Ierusalim o puternică opoziţie faţă de răstignire şi exista o asociaţie feminină iudaică ce trimitea întotdeauna un reprezentant la răstigniri pentru a oferi victimei vin amestecat cu un drog pentru a-i diminua suferinţele. Când Iisus a gustat din acest vin cu narcotic şi, cu toate că era însetat, a refuzat să îl bea. Maestrul a ales să-şi păstreze conştiinţa umană până la capăt. El a vrut să înfrunte moartea, chiar sub această formă crudă şi inumană şi să triumfe prin supunerea de bună voie deplinei experienţe umane.

187:2.4 (2007.3) Înainte ca Iisus să fie pus pe crucea sa, cei doi tâlhari fuseseră deja puşi pe a lor, blestemându-i şi scuipându-i întruna pe călăi . Singurele cuvinte a lui Iisus atunci când era bătut în cuie au fost: „Tată, iartă-i, că nu ştiu ceea ce fac!” El nu ar fi putut să intervină cu atât de multă iubire şi îndurare în favoarea călăilor săi dacă asemenea gânduri de devoţiune afectuoasă nu ar fi fost principiul însuşi al întregii sale vieţi de slujire dezinteresată. Ideile, mobilurile şi dorinţele profunde ale unei întregi vieţi sunt scoase la lumina zilei într-o criză.

187:2.5 (2007.4) După ce Maestrul a fost ridicat pe crucea sa, căpitanul a fixat cu cuie inscripţia deasupra capului său, unde se putea citi în trei limbi: „Iisus din Nazareth - Regele Iudeilor”. Iudeii s-au înfuriat la aceasta aparentă insultă, însă manierele lor lipsite de respect l-au enervat pe Pilat. El simţise că a fost intimidat şi umilit şi a adoptat această metodă pentru a obţine o revanşă meschină. El ar fi putut scrie: „Iisus - un rebel” însă ştia cum aceşti iudei din Ierusalim detestau chiar şi numele de Nazareth şi era hotărât să-i umilească astfel. Pilat ştia, de asemenea, că iudeii vor fi atinşi în punctul lor cel mai sensibil când aceştia îl vor vedea numit pe acest galileean executat „Regele Iudeilor”.

187:2.6 (2007.5) Aflând cum a încercat Pilat să îi ia în râs, punând această inscripţie pe crucea lui Iisus, mulţi dintre conducătorii iudei s-au grăbit să meargă pe Golgota însă nu au îndrăznit să înlăture acea inscripţie, deoarece soldaţii romani stăteau de pază. În neputinţa lor aceşti conducători s-au amestecat cu mulţimea şi au făcut tot posibilul pentru a-i face pe cei de faţă să îşi bată joc de răstignit şi să îl ridiculizeze, pentru ca nici unul dintre ei să nu ia inscripţia în serios.

187:2.7 (2007.6) Apostolul Ioan, însoţit de Maria, mama lui Iisus, de Rut şi de Iuda au ajuns la locul răstignirii imediat ce Iisus a fost deja agăţa pe cruce şi în momentul în care căpitanul fixa inscripţia deasupra capului Maestrului. Ioan a fost singurul dintre cei unsprezece apostoli care a asistat la răstignire şi nici chiar el nu a fost prezent tot timpul, deoarece a alergat la Ierusalim pentru a o aduce mama sa şi pe prietenii mamei sale pe Golgota puţin după ce o condusese pe mama lui Iisus.

187:2.8 (2007.7) Când Iisus a văzut-o pe mama sa şi pe fratele său, pe sora sa şi pe Ioan el a surâs fără să spună nimic. Între timp, cei patru soldaţi însărcinaţi cu răstignirea Maestrului au împărţit, ca de obicei, veşmintele sale între ei. Unul a luat sandalele, un altul turbanul, un altul centura şi al patrulea mantia. Rămânea tunica, veşmântul fără nici o cusătură coborând aproape până la genunchi şi care trebuia tăiat în patru bucăţi. Văzând cât de neobişnuită era acest articol vestimentar soldaţii au decis să tragă la sorţi. De sus, Iisus îi privea împărţindu-şi veşmintele sale în timp ce mulţimea lipsită de judecată se distra pe seama lui.

187:2.9 (2008.1) Este un caz fericit că soldaţii romani au luat veşmintele Maestrului. Altfel, dacă le-ar fi luat discipolii săi, ei ar fi fost tentaţi să le transforme în relicve, în obiecte de adorare superstiţioasă. Maestrul dorea ca discipolii săi să nu aibă nimic material legat de viaţa sa pământească. El a vrut să lase omenirii doar amintirea unei vieţi umane dedicate înaltului ideal spiritual de a fi consacrat facerii voii Tatălui.

3. Cei care au asistat la răstignire

187:3.1 (2008.2) Către ora nouă şi jumătate, în această zi de vineri, Iisus a fost agăţat pe cruce. Înainte de ora unsprezece mai mult de o mie de persoane se adunaseră acolo pentru a asista la spectacolul răstignirii Fiului Omului. În toate aceste ceasuri cumplite de încercare, oştirile nevăzute ale unui univers priveau în tăcere acest extraordinar fenomen al Creatorului murind de moartea unei creaturi şi încă de moartea cea mai infamă a unui criminal condamnat.
187:3.2 (2008.3) Printre persoanele care se apropiară de cruce într-un moment sau altul în timpul răstignirii au fost Maria, Rut, Iuda, Ioan, Salomeea (mama lui Ioan) şi un grup de credincioşi sinceri şi convinşi, între ei fiind Maria soţia lui Clopas şi sora mamei lui Iisus, Maria Magdalena şi Rebecca, care locuise altă dată la Sepphoris. Aceştia şi alţi prieteni ai lui Iisus păstrau tăcerea în timp ce observau marea lui putere de îndurare şi tăria lui sufletească şi vedeau intensa lui suferinţă.
187:3.3 (2008.4) Numeroşi trecători clătinau din cap şi spuneau, luându-l în zeflemea: „Tu, care vroiai să distrugi templul şi să-l reclădeşti în trei zile, salvează-te pe tine. Dacă eşti fiul lui Dumnezeu de ce nu cobori de pe crucea ta?” În mod asemănător unii dintre conducătorii iudeilor îl luau în derâdere zicând: „El i-a salvat pe alţii însă nu poate să se salveze pe sine.” Alţii spuneau: „Dacă eşti regele iudeilor, coboară de pe crucea ta şi vom crede în tine.” Mai târziu ei au continuat să râdă de el, spunând: „El s-a încredinţat lui Dumnezeu pentru a-l elibera. El a pretins chiar că este Fiul lui Dumnezeu şi priviţi-l acum răstignit între doi tâlhari.” Chiar şi cei doi tâlhari au început să-şi bată joc de el şi să-i facă reproşuri.

187:3.4 (2008.5) Cum Iisus nu vroia să răspundă sarcasmelor lor şi cum se apropia amiaza acelei zile de pregătire specială, cea mai mare parte a mulţimii gălăgioase s-a risipit până pe la ora unsprezece şi jumătate. Mai puţin de cincizeci de persoane au rămas pe loc. Soldaţii au început atunci să ia masa lor de prânz şi să bea vinul lor ieftin şi acru, apoi s-au instalat pentru lunga veghe mortuară. În timp ce îşi beau vinul, ei au închinat ironic în sănătatea lui Iisus spunând: „Salut şi noroc! în cinstea regelui iudeilor.” Ei au fost şocaţi la vederea Maestrului lor tolerând ironiile şi batjocurile lor.
187:3.5 (2008.6) Văzându-i mâncând şi bând, Iisus şi-a coborât ochii asupra lor şi a spus: „Mi-e sete!” Când căpitanul gărzii a auzit că lui Iisus îi este sete a luat puţin vin din sticlă şi a muiat în el un dop de burete, l-a înfipt apoi în vârful unei suliţe şi a ridicat-o până la Iisus pentru ca acesta să-şi poată umezi buzele uscate.
187:3.6 (2008.7) Iisus a hotărât să trăiască fără a recurge la puterea sa supranaturală. Şi tot astfel, el a ales să moară pe cruce la fel ca un muritor obişnuit. El a trăit ca un om şi a vrut să moară ca un om, făcând voia Tatălui.

4. Hoţul de pe cruce

187:4.1 (2008.8) Unul din tâlhari i se alătură lui Iisus spunând: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, de ce nu te ocupi de salvarea ta şi a noastră?” Când i-a făcut aceste de reproşuri lui Iisus, celălalt tâlhar, care l-a auzit adesea pe Maestru propovăduind, îi spuse primului: „Nu ţi-e frică de Dumnezeu? Nu vezi că suferim pentru faptele noastre însă

acest om suferă pe nedrept? Am face mai bine să căutăm iertarea păcatelor noastre şi mântuirea sufletului nostru.” Când Iisus l-a auzit pe tâlharul acela spunând aceasta, şi-a întors faţa către el şi a zâmbit aprobator. Văzând chipul lui Iisus întors către el, răufăcătorul şi-a adunat curajul, şi-a reaprins flacăra licărindă a credinţei şi a spus: „Doamne, aminteşte-ţi de mine când vei intra în împărăţia ta.” Iisus spuse atunci: „În adevăr, în adevăr îţi spun, vei fi într-o zi cu mine în Paradis.”

187:4.2 (2009.1) În toiul durerilor morţii fizice Maestrul avea timpul de a asculta confesiunea de credinţă a tâlharului credincios. Când acest hoţ a încercat să obţină mântuirea, el a găsit eliberarea. De multe ori înainte el ajunsese să creadă în Iisus însă numai în acele ceasuri de conştientă s-a întors cu toată inima sa spre învăţătura Maestrului. Când a văzut felul în care Iisus a înfruntat moartea pe cruce acest tâlhar nu a mai putut rezista convingerii că acest Fiu al lui Dumnezeu era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

187:4.3 (2009.2) În decursul acestui episod de convertire a tâlharului şi a admiterii sale în împărăţie de către Iisus, apostolul Ioan a plecat spre oraş pentru a-şi aduce mama şi prietenele acesteia la locul răstignirii. Luca a aflat ulterior de această poveste din gura căpitanului roman convertit.

187:4.4 (2009.3) Apostolul Ioan a povestit despre răstignire, amintindu-şi de evenimente la două treimi de secol după desfăşurarea faptelor. Celelalte povestiri au fost întemeiate pe mărturiile centurionului roman al gărzii care, din ceea ce a văzut şi a auzit, a crezut în Iisus şi prin urmare a intrat pe deplin în comunitatea împărăţiei cerurilor pe pământ.

187:4.5 (2009.4) Acest om tânăr, tâlharul pocăit, a fost împins la o viaţă de violenţă şi de răufăcător de cei care predicau o astfel de carieră de hoţ ca un protest patriotic eficient contra asupririi politice şi nedreptăţii sociale. Acest fel de învăţătură, sporit de nevoia de aventură, i-a făcut pe numeroşi tineri, altminteri bine intenţionaţi, să se înroleze în expediţii de jaf armat. Acest tânăr bărbat îl considerase pe Baraba ca un erou. Acum vedea că se înşelase. Aici pe cruce, alături de el, vedea un om cu adevărat mare, un adevărat erou. Acesta era un erou care îl înflăcăra, îi insufla cele mai înalte idealuri de demnitate morală şi ţi însufleţea toate ideile de curaj, de bărbăţie şi de curaj. Observându-l pe Iisus, el vedea izvorând în inima sa un sentiment irezistibil de iubire, de loialitate şi de autentică măreţie.
187:4.6 (2009.5) Dacă prin mulţimea zeflemitoare ar mai fi fost vreo persoană care să simtă naşterea credinţei în sufletul ei şi să facă apel la îndurarea lui Iisus ea ar fi fost primită cu o consideraţie afectuoasă asemănătoare celei mărturisite de tâlharul credincios.

187:4.7 (2009.6) Imediat după ce tâlharul pocăit a auzit făgăduinţa Maestrului cum că ei se vor revedea într-o zi în Paradis, Ioana revenea din oraş şi aducând cu el pe mama sa şi un grup de aproape doisprezece femei credincioase. Ioan şi-a reluat locul pe lângă Maria, mama lui Iisus, şi a sprijinit-o. Fiul său, Iuda, era de cealaltă parte. În momentul în care Iisus şi-a coborât privirea asupra acestei scene era amiază şi i-a spus mamei sale astfel: „Femeie, iată-l pe fiul tău!”. Apoi vorbindu-i lui Ioan, el spuse: „Fiule, iat-o pe mama ta!” Apoi se adresă celor doi, spunând: „Doresc să părăsiţi acest loc.” Ioan şi Iuda au îndepărtat-o deci pe Maria de Golgota. Ioan a condus-o pe mama lui Iisus în locul unde zăbovea ea în Ierusalim, apoi s-a grăbit să

revină la locul răstignirii. După Paşti Maria s-a reîntors la Bethsaida şi a locuit la Ioan pentru tot restul vieţii ei pământeşti. Ea a supravieţuit mai puţin de un an morţii lui Iisus.

187:4.8 (2010.1) După ce Maia s-a îndepărtat, celelalte femei s-au retras la mică distanţă şi au rămas să vegheze asupra lui Iisus până când el şi-a dat suflarea pe cruce. Ele erau încă acolo când trupul Maestrului a fost dat jos pentru a fi îngropat.

5. Ultima oră pe cruce

187:5.1 (2010.2) Cu toate că era cam devreme în acest anotimp pentru un asemenea fenomen, cerul s-a întunecat puţin după amiază, ca urmare a prezenţei nisipului fin în atmosferă. Populaţia Ierusalimului ştia că aceasta semnala sosirea unei furtuni de nisip aduse de vântul cald din deşertul Arabiei. La o oră după-amiaza, cerul devenise atât de înnourat încât soarele a fost acoperit. Restul mulţimii se grăbi să se întoarcă în oraş. Când Maestrul îşi dădu viaţa, puţin după acest moment, mai puţin de treizeci de persoane erau prezente. Nu mai erau decât cei treisprezece soldaţi romani şi un grup de aproximativ cincisprezece credincioşi. Aceşti credincioşi erau toţi femei, în afară de Iuda, fratele lui Iisus, şi de Ioan Zebedeu care revenise în locul acesta chiar înainte ca Maestrul să-şi dea ultima suflare.

187:5.2 (2010.3) Puţin după ora unu a după-amiezii, în întunecimea tot mai adâncă a violentei furtuni de nisip, Iisus a început să-şi piardă conştiinţa omenească. El rostise ultimele lui cuvinte de compătimire, de iertare şi de încurajare. Ultima sa dorinţă, referitoare la grijă faţă

de mama sa, fusese exprimată. În cursul acestei ore din apropierea morţii, mintea umană a lui Iisus a recurs la repetarea a numeroase pasaje din scripturile ebraice, în special ale psalmilor. Ultimul gând conştient al lui Iisus omul era preocupat de repetarea mentală a unei părţi din cartea psalmilor, numită acum Psalmii XX, XXI şi XXII. Buzele sale se mişcau adesea însă era prea slab pentru a putea rosti cuvintele acestor pasaje, pe care el le cunoştea pe de rost, aşa cum treceau ele prin mintea lui. Doar de câteva ori cei care se găsiseră în apropiere au putut auzi citate, precum: „Ştiu că Domnul îl va salva pe unsul său” „Mâna ta va descoperi toţi duşmanii mei” şi „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Iisus nu a avut niciodată nici cea mai mică îndoială că a trăit conform voinţei Tatălui şi că îşi abandona acum viaţa trupească conform voinţei Tatălui său. El nu avea sentimentul că Tatăl l-a abandonat. El s-a mulţumit să recite în conştiinţa sa evanescentă numeroase pasaje din scripturi, dintre care Psalmul XXII care începe prin „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Se pare că acesta a fost unul dintre cele trei citate pe care le rostise destul de clar pentru a putea fi auzit de cei aflaţi în apropierea lui.

187:5.3 (2010.4) Ultima cerere a lui Iisus în calitate de muritor a fost adresată tovarăşilor săi, formulată în jurul orei unu şi jumătate, când a spus pentru a doua oară: „Mi-e sete!” Căpitanul gărzii a umezit din nou buzele Maestrului cu acelaşi burete muiat în vin acru, numit de obicei oţet.

187:5.4 (2010.5) Violenţa furtunii de nisip creştea şi cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Cu toate acestea soldaţii şi micul grup de

credincioşi a rămas acolo. Soldaţii se aflau în apropierea crucii, înghesuiţi unii în alţii pentru a se apăra de nisip. Mama lui Ioan şi alte câteva persoane priveau de la distanţă, dintr-un loc unde erau puţin adăpostite de o stâncă înclinată. Când Maestrul îşi dădu, în cele din urmă, ultima suflare la picioarele crucii sale se găseau Ioan Zebedeu, Iuda fratele lui Iisus, Rut sora sa, Maria Magdalena şi Rebecca, stabilită la Sepphoris.

187:5.5 (2011.1) Chiar înainte de orele trei Iisus strigă cu o voce puternică: „S-a sfârşit! Tată, îmi pun spiritul în mâinile tale.” După ce a vorbit astfel, şi-a înclinat capul şi a abandonat lupta pentru viaţă. Văzând cum a murit Iisus, centurionul roman îşi lovi pieptul şi spuse: „Acesta a fost cu adevărat un om drept. Într-adevăr trebuie să fi fost un Fiu de Dumnezeu” şi din acel moment a început să creadă în Iisus.

187:5.6 (2011.2) Iisus a murit ca un rege - aşa cum a şi trăit. El şi a recunoscut direct regalitatea şi a rămas stăpân pe situaţie pe toată durata acelei zile tragice. El a mers de bună voie la moartea aceea dezonorantă după ce a vegheat la ocrotirea tuturor apostolilor săi aleşi. El l-a împiedicat cu înţelepciune pe Petru să pricinuiască necazuri prin violenţa sa şi a aranjat ca Ioan să-i poată rămâne alături până la sfârşitul existenţei sale de muritor. El a revelat adevărata sa natură sinedriului ucigaş şi i-a amintit lui Pilat sursa autorităţii sale suverane în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. El a plecat spre Golgota purtându-şi propria cruce şi şi-a încheiat manifestarea lui plină de iubire ducând Tatălui din Paradis spiritul pe care l-a cucerit în calitate de muritor. După o astfel de viaţă şi în momentul unei astfel de morţi, Maestrul putea cu adevărat să spună: „S-a terminat!”

187:5.7 (2011.3) Pentru că era ziua pregătirii atât a Paştelui, cât şi a sabatului, iudeii nu au vrut ca aceste corpuri să rămână expuse pe Golgota. Ei s-au dus deci înaintea lui Pilat pentru a-i cere ca celor trei oameni să li se rupă picioarele şi apoi să fie daţi jos de pe cruci pentru a fi aruncaţi înainte de apusul soarelui în gropile de înmormântare ale criminalilor. Ca urmare a acestei cereri, Pilat a trimis numaidecât trei soldaţi pentru a le rupe picioarele şi a da ultima lovitură lui Iisus şi celor doi tâlhari.

187:5.8 (2011.4) Când aceşti soldaţi au sosit pe Golgota ei au executat ordinul asupra tâlharilor însă spre marea lor surpriză ei l-au găsit pe Iisus deja mort. Cu toate acestea, pentru a se asigura de decesul lui, unul dintre soldaţi îl împunse cu lancea în partea lui stângă. Era ceva obişnuit ca cei supuşi răstignirii să se menţină în viaţă pe cruce timp de două sau trei zile. Însă în cazul lui Iisus, agonia lui emoţională copleşitoare şi angoasa lui spirituală acută au provocat sfârşitul vieţii sale trupeşti în mai puţin de cinci ore şi jumătate.

6. După răstignire

187:6.1 (2011.5) În mijlocul întunecimii furtunii de nisip, către ora trei şi jumătate, David Zebedeu a trimis ultimul său mesaj purtând vestea morţii Maestrului. El a expediat ultimul din alergătorii săi către casa Martei şi Mariei în Bethania unde presupunea că mama lui Iisus zăbovea cu restul familiei sale.

187:6.2 (2011.6) După moartea Maestrului Ioan trimise femeile sub conducerea lui Iuda la Ilie Marcu unde ele rămăseseră până în ziua

sabatului. În ceea ce-l priveşte pe Ioan, binecunoscut centurionului roman, el a rămas pe Golgota până la sosirea lui Iosif din Arimatheea şi a lui Nicodim, care aveau un ordin al lui Pilat autorizându-i să ia în primire corpul lui Iisus.

187:6.3 (2011.7) Aşa s-a terminat o zi de tragedie şi de durere pentru un vast univers ale cărui miliarde de inteligenţe s-au înfiorat la spectacolul şocant al răstignirii formei umane întrupate a preaiubitului lor suveran. Ele erau uluite de această etalare de perversitate umană şi de insensibilitate din partea muritorilor.

Cartea Urantia

Capitolul 188

Ceasul Înmormântării

188:0.1 (2012.1) CORPUL muritor a lui Iisus s-a odihnit timp de o zi şi jumătate în mormântul lui Iosif. Această perioadă dintre moartea sa pe cruce şi învierea sa, este un capitol al carierei lui Mihail care ne este puţin cunoscut. Putem să povestim depunerea în mormânt a Fiului Omului şi să introducem în această povestire evenimentele asociate cu învierea, însă nu putem furniza multe informaţii autentice asupra a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în decursul intervalului de aproximativ şaizeci şi şase de ore, de vineri după-amiază orele trei şi până duminică dimineaţă ora trei. Această perioadă a carierei Maestrului a început cu puţin înainte ca soldaţii romani să-l fi coborât de pe cruce. El a atârnat pe cruce aproximativ o oră după moartea sa.

El ar fi fost coborât mai devreme dacă nu ar fi fost întârzierea cu aplicarea ultimei lovituri celor doi tâlhari.

188:0.2 (2012.2) Conducătorii iudeilor plănuiseră să arunce corpul lui Iisus într-una din gropile comune deschise ale Gheenei, în sudul oraşului. Aşa era obiceiul să se descotorosească de victimele răstignirii. Dacă acest plan ar fi fost urmat, corpul Maestrului ar fi fost expus animalelor sălbatice.

188:0.3 (2012.3) Între timp, Iosif din Arimatheea, însoţit de Nicodim, s-a dus la Pilat pentru a îi cere să li se dea trupul lui Iisus pentru a-l îngropa cum se cuvine. Nu rareori, prietenii persoanelor răstignite ofereau ulcioare cu vin autorităţilor romane pentru a avea privilegiul de a intra în posesia corpurilor celor morţi. Iosif s-a prezentat în faţa lui Pilat cu o mare sumă de bani în cazul ar fi fost necesar să cumpere permisiunea de a muta corpul lui Iisus într-un mormânt privat. Însă Pilat nu a vrut să accepte bani pentru aceasta. După ce a auzit cererea, el a semnat rapid ordinul care îi permitea lui Iosif să meargă în Golgota şi să intre imediat în deplina stăpânire a corpului Maestrului. Între timp furtuna de nisip se domolise şi un grup de iudei reprezentând sinedriul plecase spre Golgota pentru a se asigura că corpul lui Iisus a fost luat împreună cu acela al tâlharilor pentru a fi aruncat în groapa comună publică şi deschisă.

1. Înmormântarea lui Iisus

188:1.1 (2012.4) Când Iosif şi Nicodim au ajuns în Golgota, i-au găsit pe soldaţi coborându-l pe Iisus de pe cruce şi pe reprezentanţii

sinedriului prezenţi pentru a se asigura că nici unul dintre discipoli nu vor împiedeca trimiterea corpului lui Iisus la groapa comună a criminalilor. Când Iosif a prezentat centurionului ordinul referitor la corpul Maestrului, iudeii au început să facă zarvă , reclamând zgomotos dreptul de a dispune ei de el. În delirul lor ei au încercat să îl ia cu forţa. Văzând aceasta, centurionul a chemat patru soldaţi alături de el , şi cu săbiile scoase au stat deasupra corpului Maestrului întins pe pământ. Centurionul a ordonat celorlalţi soldaţi să lase pe cei doi tâlhari şi să împrăştie grămada aceasta nervoasă de iudei furioşi. Când ordinea a fost restabilită, centurionul le-a citit iudeilor permisiunea lui Pilat, a făcut un pas alături şi a spus lui Iosif: „Trupul acesta îţi aparţine pentru a face cu el ceea ce crezi de cuviinţă. Eu şi soldaţii mei vom fii în gardă pentru a ne asigura că nimeni nu îţi stă în cale.”

188:1.2 (2013.1) Un răstignit nu poate fi îngropat într-un cimitir iudaic. Legea interzice strict acest lucru. Iosif şi Nicodim cunosc această lege. Mergând în Golgota, ei au decis să îl înmormânteze pe Iisus în noul mormânt al familiei lui Iosif săpat în plină stâncă şi situat în apropiere, în nordul Golgotei, de cealaltă parte a drumului care ducea la Samaria. Nu mai zăcuse nimeni în mormântul acesta şi au judecat că este bine ca Maestrul să se odihnească acolo. Iosif credea cu adevărat că Iisus va reînvia dintre morţi însă Nicodim era foarte sceptic. Aceşti foşti membri ai sinedriului şi-au ascuns mai mult sau mai puţin credinţa în Iisus cu toate că tovarăşii lor din sinedriu îi suspectau de mult, chiar dinainte de demisia lor din consiliu. Din acel moment aceşti doi discipoli ai lui Iisus au fost cei care s-au exprimat cel mai deschis în Ierusalim.

188:1.3 (2013.2) Către ora patru şi jumătate cortegiul funerar al lui Iisus din Nazareth a plecat din Golgota către mormântul lui Iosif situat pe cealaltă parte a drumului. Corpul era înfăşurat într-un veşmânt de in şi purtat de patru oameni, urmaţi de credincioasele femei din Galileea care fuseseră martori la eveniment. Muritorii care au purtat corpul material al lui Iisus până la mormânt au fost: Iosif, Nicodim, Ioan şi centurionul roman.
188:1.4 (2013.3) Ei au transportat corpul în mormântul acela pătrat, cu latura de aproximativ trei metri, şi l-au pregătit în grabă pentru înmormântare. Iudeii nu îşi înhumau realmente morţii;de fapt îi îmbălsămau. Iosif şi Nicodim aduseseră mult mir şi aloe şi au înfăşurat corpul cu feşi înmuiate în aceste soluţii. Când îmbălsămarea a fost completă, ei au legat o bucată de pânză în jurul feţei, au învelit corpul într-o pânză de in şi l-au pus, plini de respect, pe o treaptă a mormântului.
188:1.5 (2013.4) După această înmormântare centurionul le-a făcut semn soldaţilor să ajute la rostogolirea pietrei de închidere în faţa intrării în mormânt. Soldaţii au plecat apoi în Gheena cu corpurile celor doi tâlhari în timp ce ceilalţi s-au întors, îndureraţi, la Ierusalim pentru a participa la sărbătoarea Paştelui conform legilor lui Moise.
188:1.6 (2013.5) Înmormântarea lui Iisus a avut loc în mare grabă, deoarece aceasta era ziua de pregătire şi Sabatul se apropia cu repeziciune. Oamenii s-au grăbit să se întoarcă la Ierusalim însă femeile au zăbovit lângă mormânt până la căderea nopţii.
188:1.7 (2013.6) Cât timp s-au petrecut toate acestea, femeile erau ascunse în apropiere, astfel încât au văzut tot şi au observat locul în care a fost depus Maestrul. Ele s-au ascuns astfel deoarece nu le era

permis să se asocieze cu bărbaţii în asemenea momente. Aceste femei s-au gândit că trupul lui Iisus nu a fost pregătit cum se cuvine pentru înmormântare. Ele au căzut de acord să se întoarcă la Iosif, să se odihnească până a doua zi după sabat, să pregătească esenţe şi alifii şi să se întoarcă duminică dimineaţă să îmbălsămeze corpul Maestrului aşa cum se cuvine pentru somnul de moarte. Iată numele femeilor care au zăbovit astfel pe lângă mormânt în această vineri seara: Maria Magdalena, Maria soţia lui Clopas, Marta (o altă soră a mamei lui Iisus) şi Rebecca din Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) În afară de David Zebedeu şi de Iosif din Arimatheea foarte puţini discipoli credeau cu adevărat sau înţelegeau că Iisus trebuia să învie în a treia zi.

2. Paza mormântului

188:2.1 (2014.1) Discipolii lui Iisus nu se mai gândeau la făgăduiala lui de a se ridica din mormânt în cea de-a treia zi, însă duşmanii nu au uitat. Şefii preoţilor, fariseii şi saducheii îşi aduceau aminte că primiseră rapoarte despre Iisus zicând că va învia din morţi.

188:2.2 (2014.2) În această vineri seara către miezul nopţii, după cina de Paşti, un grup de conducători iudei s-a reunit la Caiafa unde şi-au mărturisit temerile referitoare la afirmaţiile Maestrului că va învia dintre morţi în a treia zi. Adunarea s-a terminat prin desemnarea unui comitet al sinedriului însărcinat să-i facă o vizită lui Pilat a doua zi dimineaţa aducându-i cererea oficială a sinedriului de a pune o gardă romană în faţa mormântului lui Iisus pentru a-i împiedica pe prietenii

lui să-l atingă. Purtătorul de cuvânt al acestui comitet îi spuse lui Pilat: „Domnule, ne amintim că Iisus din Nazareth, acest înşelător a spus în timp ce era viu: *După trei zile voi reînvia.* În consecinţă, am venit la tine să dai ordinele necesare pentru ca mormântul să fie apărat de discipolii săi cel puţin până a treia zi. Ne este teamă că discipolii săi să nu îl ia de acolo noaptea pentru a proclama apoi poporului că a înviat dintre morţi. Dacă am îngădui să se întâmple aşa, această greşeală ar fi mult mai mare decât aceea de a-i fi permis să trăiască.”

188:2.3 (2014.3) După ce a auzit această cerere a sinedriului, Pilat le-a spus: „Vă voi da o gardă de zece soldaţi. Mergeţi şi faceţi astfel încât mormântul să fie în siguranţă.” Ei s-au întors la templu, au recrutat zece din proprii lor gardieni, apoi s-au îndreptat către mormântul lui Iosif cu aceşti zece gardieni iudei şi zece soldaţi romani, chiar în această dimineaţă de sabat, pentru a-i instala ca paznici în faţa mormântului. Aceşti oameni au rostogolit o altă piatră în faţa mormântului şi au pus sigiliul lui Pilat pe aceste pietre şi în jurul lor astfel încât ele să nu poată fi deplasate fără ştirea lor. Şi aceşti douăzeci de oameni au rămas să vegheze până la ora învierii, iar iudeii le-au adus să mănânce şi să bea.

3. În cursul zilei Sabatului

188:3.1 (2014.4) Pe toată durata aceste zile de sabat discipolii şi apostolii au rămas ascunşi, în timp ce întregul Ierusalim vorbea de moartea lui Iisus pe cruce. La această dată exista la Ierusalim aproape

un milion şi jumătate de iudei veniţi din toate părţile imperiului roman şi din Mesopotamia. Era începutul săptămânii Paştelui şi toţi aceşti pelerini vor fi în oraş pentru a afla de învierea lui Iisus şi a purta vestea cu ei în ţările lor.

188:3.2 (2014.5) Târziu, sâmbătă seară, Ioan Marcu a invitat în taină pe cei unsprezece apostoli să vină la casa tatălui său. Puţin înainte de miezul nopţii ei se adunaseră toţi în aceeaşi sală de sus unde cu două zile înainte împărtăşiseră cina cea din urmă cu Maestrul lor.

188:3.3 (2014.6) Chiar înainte de apusul soarelui, în această sâmbătă seara, Maria, mama lui Iisus, însoţită de Iuda şi de Rut, s-a întors în Bethania pentru a i se alătura familiei. David Zebedeu a rămas la Nicodim. El aranjase ca mesagerii săi să se adune duminică dimineaţa devreme. Femeile din Galileea care pregăteau esenţe pentru a îmbălsăma mai bine corpul lui Iisus rămăseseră la Iosif din Arimatheea.

188:3.4 (2014.7) Noi nu suntem capabili să explicăm pe deplin ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazareth în decursul acestei perioade de o zi şi jumătate, timp în care se presupunea că se odihneşte în noul mormânt a lui Iosif. Aparent el a murit pe cruce de aceeaşi moarte naturală de care ar fi murit orice alt muritor în aceleaşi împrejurări. Noi l-am auzit spunând: „Tată, îmi pun spiritul în mâinile tale.” Noi nu înţelegem exact semnificaţia acestor cuvinte, deoarece Ajustorul Gândirii lui Iisus era personalizat de mult timp şi menţinea acum o existenţă separată de fiinţa muritoare a lui Iisus. În nici un sens Ajustorul personalizat al Maestrului nu putea fi afectat de moartea sa fizică pe cruce. Ceea ce Iisus a pus în mâinile Tatălui în acest moment trebuie să fi fost contraponderea spirituală a lucrării iniţiale a

Ajustorului constând în spiritualizarea minţii umane, astfel încât transpunerea experienţei sale să fie transferată în lumile palat. Experienţa lui Iisus ar trebui să comporte o oarecare realitate spirituală analogă naturii spirituale în care sufletul muritorilor lumilor a căror credinţă se întăreşte. Însă aceasta este, pur şi simplu, opinia noastră - noi nu ştim cu adevărat ceea ce a încredinţat Iisus Tatălui său.

188:3.5 (2015.1) Noi ştim că forma fizică a Maestrului s-a odihnit în mormântul lui Iosif până duminică dimineaţă în jurul orelor trei, însă avem o mare incertitudine cu privire l-a statutul personalităţii lui Iisus în această perioadă de treizeci şi şase de ore. Noi ne-am străduit uneori să explicăm aceste lucruri, după cum urmează:

188:3.6 (2015.2) 1. Conştiinţa Creatorului Mihail trebuie să fi fost liberă şi în întregime degajată de mintea umană asociată de întruparea sa fizică.

188:3.7 (2015.3) 2. Ştim că fostul Ajustor al Gândirii lui Iisus a fost prezent pe Pământ de-a lungul acestei perioade şi comanda personal armatele celeste reunite.

188:3.8 (2015.4) 3. Omul din Nazareth a dobândit o identitate spirituală construită de-a lungul vieţii lui în trup, mai ales prin eforturile directe ale Ajustorului Gândirii şi apoi prin propria sa cumpănire perfectă între necesităţile fizice şi exigenţele spirituale ale existenţei ideale de muritor, echilibru pe care l-a atins alegând neabătut voinţa Tatălui. Această identitate spirituală a fost dată în grija Tatălui din Paradis. Noi nu ştim dacă această realitate spirituală a revenit pentru a face parte din această personalitate reînviată însă credem că da. Celelalte

inteligenţe ale universului susţin că această identitate a sufletului lui Iisus se odihneşte acum „în sânul Tatălui” şi că va fi ulterior eliberată pentru a prelua conducerea Corpului Finalităţii din Nebadon, destinul său misterios în relaţie cu universurile necreate din tărâmurile încă neorganizate ale spaţiului exterior.

188:3.9 (2015.5) 4. Noi credem că conştiinţa umană sau muritoare a lui Iisus a dormit pe durata acestor treizeci şi şase de ore. Avem motive să credem că Iisus omul nu ştia nimic din ceea ce se întâmpla în univers în toată această perioadă. Conştiinţa sa de muritor nu a înregistrat scurgerea timpului , revenirea la viaţă a urmat instantaneu după somnul de moarte.

188:3.10 (2015.6) Este aproape tot ceea ce putem introduce în prezenta relatare cu privire la statutul lui Iisus pe parcursul acestei perioade petrecute în mormânt. Există un anumit număr de fapte corelative la care putem face aluzie, cu toate că nu suntem deloc în măsură să le interpretăm.

188:3.11 (2015.7) În vasta curte a sălilor de înviere a primei lumi palat din Satania putem acum observa un magnific edificiu morontial material, cunoscut sub numele de „monument comemorativ al lui Mihail” şi purtând în prezent pecetea lui Gabriel. Acest memorial a fost creat la puţin după ce Mihail a părăsit lumea şi poartă următoarea inscripţie: „În comemorarea trecerii muritoare a lui Iisus din Nazareth pe Urantia”.

188:3.12 (2016.1) Există documente arătând că pe parcursul acestei perioade consiliul suprem al Salvingtonului, compus din o sută de membrii, a ţinut pe Urantia o reuniune deliberativă sub preşedinţia lui

Gabriel. Există, de asemenea, arhive arătând că pe parcursul acestei perioade Cei Îmbătrâniţi de Zile din Uversa au comunicat cu Mihail în ceea ce priveşte statutul universului Nebadonului.

188:3.13 (2016.2) Noi ştim că cel puţin un mesaj a fost schimbat între Mihail şi Emanuel pe Salvington pe parcursul perioadei în care corpul Maestrului era blocat în mormânt.

188:3.14 (2016.3) Există motive întemeiate să credem că o anumită personalitate ocupa sediul lui Caligastia şi consiliul sistemic al Prinţilor Planetari care s-a reunit pe Ierusem în timp ce corpul lui Iisus se odihnea în mormânt.

188:3.15 (2016.4) Arhivele Edentiei indică faptul că Părintele Constelaţiei Norlatiadekului se afla pe Urantia şi a primit instrucţiuni de la Mihail pe durata intervalului în care acesta din urmă se găsea în mormânt.

188:3.16 (2016.5) Există şi alte dovezi care sugerează că personalitatea lui Iisus nu a fost pe deplin adormită şi inconştientă de-a lungul acestei perioade de aparentă moarte fizică.

4. Semnificaţia morţii pe cruce

188:4.1 (2016.6) Cu toate că Iisus nu a îndurat această moarte pe cruce pentru a ispăşi rasială a omului muritor, nici pentru a asigura un fel de acces efectiv pe lângă un Dumnezeu, altminteri ofensat şi implacabil; chiar dacă Fiul Omului nu s-ar fi oferit voluntar pentru a domoli mânia lui Dumnezeu şi a deschide păcătoşilor calea mântuirii, şi în ciuda faptului că toate aceste idei de ispăşire şi de probaţiune sunt

eronate, nu trebuie să neglijăm anumite semnificaţii ataşate morţii lui Iisus pe cruce. Este un fapt că pe alte planete locuite vecine Urantia este numită „Lumea Crucii.”

188:4.2 (2016.7) Iisus a dorit să trăiască în trup o viaţă deplină de muritor pe Urantia. Moartea este ultimul act al dramei muritorilor. În eforturile voastre bine intenţionate de a evita erorile superstiţioase provenind dintr-o falsă interpretare a ceea ce înseamnă moartea pe cruce, trebuie să fiţi prudenţi pentru a evita o altă mare greşeală, aceea de a nu percepe adevărata semnificaţie şi autentica importanţă a morţii Maestrului.

188:4.3 (2016.8) Omul muritor nu a fost niciodată proprietatea marilor înşelători. Iisus nu şi-a dat viaţa ca răscumpărare pentru eliberarea omenirii de şefii apostaţi şi de prinţii decăzuţi ai sferelor. Tatăl care este în Ceruri nu a conceput niciodată inechitatea de a condamna un suflet muritor din cauza faptelor rele ale strămoşilor lor. Moartea Maestrului pe cruce nu a fost nici un sacrificiu pentru a-i plăti lui Dumnezeu o datorie pe care rasa umană ajunsese să i-o datoreze .

188:4.4 (2016.9) Înainte ca Iisus să fi trăit pe Pământ aţi fi avut poate motive să credeţi într-un astfel de Dumnezeu însă acest fapt nu se justifică, nu de când Maestrul a trăit şi a murit printre semenii voştri muritori. Moise a propovăduit demnitatea şi dreptatea unui Dumnezeu creator însă Iisus a descris iubirea şi compasiunea unui Tată celest.

188:4.5 (2016.10) Firea animală - tendinţa către facerea de rău - este poate ereditară, dar păcatul nu se transmite de la părinte la copil. Păcatul este un act de rebeliune conştientă şi deliberat împotriva

voinţei Tatălui şi a legilor Fiului, păcat comis de o creatură volitivă individuală.

188:4.6 (2017.1) Iisus a trăit şi a murit pentru un univers întreg şi nu doar pentru rasele acestei singure lumi. Muritorii tărâmurilor avuseseră mântuirea chiar şi înainte fi trăit şi să fi murit Iisus pe Urantia însă rămâne un fapt că manifestarea sa pe această lume a iluminat mult calea mântuirii. Moartea sa a contribuit mult la scoaterea în evidenţă pentru totdeauna a certitudinii supravieţuirii muritorilor după moartea în trup.

188:4.7 (2017.2) Nu se cuvine a se vorbi despre Iisus ca un aducător de jertfe, un plătitor de răscumpărare sau un izbăvitor, însă este în întru totul corect să fie numit un mântuitor. El a făcut definitiv mai clară şi mai sigură calea salvării (a supravieţuirii), el a arătat mai bine şi mai clar calea salvării spre folosul tuturor muritorilor din toate lumile universului Nebadonului.

188:4.8 (2017.3) Ideea de Dumnezeu ca adevărat Tată iubitor este singurul concept pe care l-a propovăduit Iisus vreodată. Odată ce aţi priceput această idee trebuie ca de atunci încolo şi cu consecvenţă să abandonăm complet aceste noţiuni primitive de Dumnezeu considerat ca un monarh ofensat, un suveran sever şi atotputernic a cărui principală plăcere constă în surprinde pe supuşii lui făcând greşeli şi în a avea grijă ca ei să fie pedepsiţi cum se cuvine, afară numai dacă vreun altul egal cu el ar accepta de bunăvoie, , să sufere pentru ei şi să moară în locul lor. Întreaga idee de răscumpărare şi de ispăşire este incompatibilă cu conceptul de Dumnezeu, aşa cum a fost propovăduit şi dat ca exemplu de Iisus din Nazareth. Iubirea infinită a lui Dumnezeu deţine primul loc în natura divină.

188:4.9 (2017.4) Întreg acest concept de ispăşire şi de salvare prin sacrificiu este înrădăcinat în egoism şi întemeiat pe el. Iisus a propovăduit că slujirea aproapelui este conceptul cel mai înalt al fraternităţii celor ce cred în spirit. Mântuirea trebuie să fie deci considerată ca şi dobândită de cei care cred în paternitatea lui Dumnezeu. Principala preocupare a credincioşilor nu ar trebui să fie dorinţa egoistă a mântuirii personale, ci mai degrabă dorinţa dezinteresată de a-şi iubi semenii şi, deci, de a-i servi, tot aşa cum şi Iisus i-a iubit şi servit pe muritori.

188:4.10 (2017.5) Credincioşii autentici nu se preocupă deloc de pedepsirea viitoare a păcatului. Adevăratul credincios nu este îngrijorat decât de prezenta sa separare cu Dumnezeu. Este adevărat că taţii pot să-şi pedepsească fiii, însă o fac din iubire, într-un scop disciplinar. Ei nu pedepsesc cu mânie şi nici ca răzbunare.

188:4.11 (2017.6) Chiar dacă Dumnezeu era monarhul sever şi legal al unui univers în care domneşte dreptatea, el nu ar fi cu siguranţă satisfăcut de planul copilăresc al substituirii unei victime nevinovate cu un ofensator vinovat.

188:4.12 (2017.7) În ceea ce priveşte îmbogăţirea experienţei umane şi lărgirea căii salvării, relative la moartea lui Iisus, marele lucru nu este *faptul* morţii sale, ci mai degrabă de purtarea exemplară şi spiritul incomparabil cu care a înfruntat el moartea.

188:4.13 (2017.8) Tot această idee de răscumpărare prin ispăşire plasează mântuirea pe un plan al irealităţii. Un astfel de concept este pur filozofic. Mântuirea umană este *reală.* Ea se bazează pe două realităţi pe care creaturile pot să le sesizeze prin credinţă şi în felul acesta să le încorporeze în experienţa umană individuală: faptul

paternităţii lui Dumnezeu şi adevăratul corolar: fraternitatea oamenilor. La urma urmei, este adevărat că „vi se vor socoti toate datoriile aşa cum le-aţi socotit voi pe cele ale celor îndatoraţi vouă.”

5. Lecţiile de la cruce

188:5.1 (2017.9) Crucea lui Iisus descrie prima măsură a devotamentului suprem al adevăratului păstor chiar şi faţă de membrii nedemni ai turmei sale. Ea plasează, în definitiv, toate relaţiile dintre Dumnezeu şi om pe baze familiale. Dumnezeu este tatăl, omul este fiul său. Iubirea unui tată faţă de fiul său devine adevărul central al relaţiilor dintre Creator şi creatură în univers - şi nu dreptatea unui rege care îşi caută satisfacţia în suferinţele şi în pedepsirea supuşilor lui răufăcători.

188:5.2 (2018.1) Crucea arată pentru totdeauna că atitudinea lui Iisus faţă de păcătoşi nu era nici condamnare, nici indulgenţă, ci, mai degrabă, căutarea eternă şi plină de iubire a salvării lor. Iisus este cu adevărat un salvator în sensul că viaţa şi moartea lui câştigă pe oameni de partea bunătăţii şi a supravieţuirii juste. Iisus iubeşte atât de mult oamenii, încât iubirea sa trezeşte un răspuns de iubire în inima umană. Iubirea este cu adevărat contagioasă şi veşnic creativă. Moartea lui Iisus pe cruce dă exemplul unei iubiri suficient de puternice şi divine pentru a ierta păcatele şi a îngropa orice faptă rea. Iisus a revelat acestei lumi o calitate de justeţe superioară justiţiei - simpla tehnică a binelui şi răului. Iubirea divină nu se mărgineşte să ierte greşelile, ea le absoarbe şi le distruge cu adevărat. Iertarea iubirii

transcende de departe iertarea compătimirii. Compătimirea dă în lături facerea de rău, însă iubirea distruge definitiv păcatul şi toate slăbiciunile care rezultă din aceasta. Iisus a adus un nou mod de a trăi pe Urantia. El nu ne-a învăţat să opunem rezistenţă răului ci să găsim prin el, Iisus, o bunătate care distruge în chip eficient răul. Iubirea lui Iisus nu este o indulgenţă, ea salvează de condamnare. Mântuirea nu minimalizează greşelile, ea le repară. Adevărata iubire nu comportă nici compromis cu ura, nici indulgenţă faţă de ea, ci o distruge. Iubirea lui Iisus nu se mulţumeşte niciodată cu simpla iertare. Iubirea lui Iisus implică reabilitarea, supravieţuirea eternă. Este cu totul normal să se vorbească despre mântuire ca despre izbăvire, dacă vrem să vorbim de această reabilitare eternă.

188:5.3 (2018.2) Prin puterea iubirii sale personale pentru oameni Iisus putea să distrugă atracţia păcatului şi a răului. El a dat astfel libertatea să se aleagă cele mai bune moduri de viaţă. Iisus a prezentat o eliberare de trecut care în ea însăşi promitea un triumf pentru viitor. Iertarea aducea deci mântuirea. Când iubirea divină este pe deplin acceptată în inima umană, frumuseţea sa distruge pentru totdeauna vraja păcatului şi puterea răului.

188:5.4 (2018.3) Suferinţele lui Iisus nu au fost limitate la răstignire. În realitate Iisus din Nazareth a petrecut peste douăzeci şi cinci de ani pe crucea unei existenţe de muritor, reală şi intensă. Adevărata valoare a crucii constă în faptul că fost expresia supremă şi finală a iubirii lui Iisus desăvârşirea revelaţiei compasiunii sale.

188:5.5 (2018.4) Pe milioane de lumi locuite, zeci de miliarde de creaturi în evoluţie care au fost poate vreodată tentate să renunţe la

lupta morală şi să abandoneze buna luptă credinţei. Ele s-au mai uitat o dată la Iisus cel răstignit, apoi şi-au reluat drumul neabătut înainte, însufleţite de vederea lui Dumnezeu abandonându-şi viaţa întrupată prin devotamentul arătat în slujirea dezinteresată a oamenilor.

188:5.6 (2018.5) Triumful morţii pe cruce este rezumat în spiritul purtării lui Iisus faţă de agresorii lui. El a făcut din cruce un simbol etern al victoriei iubirii asupra urii şi unul al victoriei adevărului asupra răului, când s-a rugat: „Tată, iartă-i, că nu ştiu ce fac!” Această iubire devotată a fost contagioasă într-un întreg vast univers; discipolii s-au molipsit de la Maestrul lor. Primul învăţător al evangheliei sale a fost nevoit să-şi dea viaţa în această slujire şi a fost omorât cu pietre în timp ce zicea: „Nu pune pe seama lor păcatul acesta.”

188:5.7 (2018.6) Crucea face un apel suprem la ceea ce este mai bun în om, deoarece ea dezvăluie o fiinţă dispusă să îşi dea viaţa în slujba aproapelui. Nimeni nu poate avea iubire mai mare decât aceea de a fi dispus să-şi dea viaţa pentru prietenii săi şi Iisus avea o astfel de iubire, încât era gata să-şi dea viaţa pentru prietenii săi. O iubire mai mare decât oricare alta cunoscută vreodată pe Pământ.

188:5.8 (2019.1) Pe alte lumi, cât şi pe Urantia, acest spectacol sublim al morţii lui Iisus omul pe crucea Golgotei a stârnit sentimentele muritorilor şi a antrenat cea mai înaltă devoţiune a îngerilor.

188:5.9 (2019.2) Crucea este simbolul suprem al slujirii sacru, consacrarea vieţii voastre bunăstării şi salvării semenilor voştri. Crucea nu este simbolul sacrificiului Fiului lui Dumnezeu nevinovat în locul unor păcătoşi vinovaţi şi pentru a domoli un Dumnezeu ofensat. Ea rămâne pentru totdeauna pe Pământ şi peste tot în vastul

univers ca un simbol sacru al celor buni care se revarsă peste cei răi şi îi salvează astfel prin devotamentul însuşi al iubirii lor. Crucea rămâne într-adevăr semnul celei mai înalte forme de slujire dezinteresată, al devotamentului suprem constând în dăruirea deplină a unei vieţi de dreptate în slujba unui serviciu realizat din toată inima, chiar şi în moarte, moartea pe cruce. Chiar şi vederea acestui mare simbol al vieţii de consacrare a lui Iisus inspiră cu adevărat în fiecare din noi dorinţa de a face la fel.

188:5.10 (2019.3) Când bărbaţii şi femeile care gândesc îl consideră pe Iisus ca oferindu-şi viaţa pe cruce, ei nu îşi pot îngădui să se plângă nici măcar de cele mai grele încercări ale vieţii, cu atât mai mult de micile frustrări şi de multele dureri pur fictive care decurg din ele. Viaţa Maestrului a fost atât de glorioasă şi moartea sa atât de triumfătoare încât suntem cu toţii atraşi şi îndemnaţi să le împărtăşim pe amândouă. Întreaga manifestare al lui Mihail posedă o adevărată putere de atracţie din vremea tinereţii sale până la copleşitorul spectacol al morţii lui pe cruce.

188:5.11 (2019.4) Încredinţa-vă deci că atunci când priviţi crucea ca pe o revelaţie a lui Dumnezeu să nu priviţi nici cu ochii oamenilor primitivi, nici din punctul de vedere al barbarilor de mai târziu, care îl considerau pe Dumnezeu ca fiind un suveran implacabil, exercitând sever dreptatea, aplicând rigid legea. Încredinţaţi-vă mai degrabă că vedeţi în cruce manifestarea finală a iubirii şi a devotamentului lui Iisus faţă de misiunea vieţii lui de revărsare peste rasele muritoare, peste vastul său univers. Să vedeţi în moartea Fiului Omului apogeul dezvăluirii iubirii divine a Tatălui pentru fiii săi din sferele locuite de muritori. Crucea descrie astfel devotamentul unei voinţe pline de

afecţiune binevoitoare şi acordarea salvării voluntare asupra celora care sunt dispuşi să primească astfel de daruri şi un asemenea devotament. În cruce nu există nimic altceva decât a cerut Tatăl - ci numai ceea ce a dat Iisus şi totodată a refuzat să evite.

188:5.12 (2019.5) Dacă omul nu-l poate aprecia într-un alt mod pe Iisus şi nu poate înţelege sensul consacrării sale pe Pământ el poate, cel puţin, să înţeleagă că acesta a împărtăşit cu el suferinţele sale de muritor. Nimeni nu poate vreodată să se teamă că acest Creator ignoră natura sau amploarea problemelor temporale.

188:5.13 (2019.6) Ştim că moartea sa pe cruce nu a fost menită să împace omul cu Dumnezeu, ci să stimuleze omul în *realizarea* de către el a iubirii eterne a Tatălui şi a compasiunii nesfârşite a Fiului său, astfel încât să răspândească aceste adevăruri universale într-un univers întreg.

Cartea Urantia

<< Capitolul 188 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 190 >>

Capitolul 189

Învierea

189:0.1 (2020.1) LA PUŢIN după înmormântarea lui Iisus, vineri după-amiază, şeful arhanghelilor din Nebadon, prezent atunci pe Urantia a convocat consiliul său la reînvierea creaturilor înzestrate cu voinţă adormite şi a început să studieze o posibilă tehnică pentru reînvierea lui Iisus. Aceşti fii reuniţi ai universului local, creaturile lui Mihail, au făcut aceasta pe propria lor răspundere. Nu Gabriel îi adunase. Către miezul nopţii ei au ajuns la concluzia că creatura nu putea să facă nimic pentru a înlesni învierea creatorului. Erau dispuşi să accepte sfatul lui Gabriel care i-a făcut să înţeleagă că, de vreme ce Iisus „îşi dăduse viaţa de bunăvoie, avea, totodată, puterea de a o relua la propria sa hotărâre.” Puţin după încheierea acestui consiliu de arhangheli Purtători ai Vieţii şi de diverşi asociaţi ai lor în lucrarea de

reabilitare a creaturii şi a creaţiei morontiale, Ajustorul Personalizat al lui Iisus a luat cuvântul; el comanda personal legiunile celeste reunite atunci pe Urantia şi s-a adresat în termenii următori acestor veghetori care aşteptau cu nerăbdare:

189:0.2 (2020.2) ”Nici unul dintre voi nu poate face nimic pentru a-l ajuta pe Tatăl vostru Creator să revină la viaţă. În calitate de muritor al tărâmului el a trecut prin experienţa morţii trupeşti şi în calitate de suveran al unui univers el trăieşte încă. Ceea ce observaţi este tranzitul muritor al lui Iisus din Nazareth de la viaţa în trup la viaţa în morontia. Tranzitul spiritului acestui Iisus s-a încheiat în ziua care m-am separat de personalitatea sa şi am devenit îndrumătorul vostru temporar. Tatăl vostru Creator a ales să trăiască toată experienţa creaturilor sale muritoare de la naşterea pe lumile materiale până la statutul existenţei autentice în calitate de spirit, trecând prin moartea naturală şi prin reînvierea morontiei. Veţi observa o anumită fază a acestei experienţe însă nu vă este permis să participaţi la ea. Nu puteţi face pentru Creator ceea ce faceţi de obicei pentru creaturi. Un Fiu Creator are în el însuşi puterea de a se manifesta sub înfăţişarea oricăruia dintre fiii săi creaţi şi are el însuşi puterea de a abandona viaţa sa vizibilă şi apoi de a o prelua din nou. El dispune de această putere datorită comandamentului direct al Tatălui din Paradis, şi ştiu despre ce vorbesc.”

189:0.3 (2020.3) După ce l-au auzit pe Ajustorul Personalizat exprimându-se astfel ei au luat toţi o atitudine de aşteptare neliniştită, de la Gabriel până la cel mai umil heruvim. Ei vedeau corpul muritor al lui Iisus în mormânt; ei îşi dădeau seama de dovezile de activitate

ale preaiubitului lor Suveran în univers şi fără să înţeleagă aceste fenomene, ei aşteptau cu răbdare urmarea evenimentelor.

1. Tranzitul morontial

189:1.1 (2020.4) Duminică dimineaţa, la ora două şi patruzeci şi cinci, comisia paradisiacă de întrupare a ajuns în acest loc. Ea se compunea din şapte personalităţi ale Paradisului neidentificate, care s-au desfăşurat imediat în jurul mormântului. La ora trei fără zece, intense vibraţii de activităţi mixte, materiale şi morontiale, au început să emane din proaspătul mormânt al lui Iosif din Arimatheea şi la ora trei şi două minute, în această duminică, 9 aprilie, anul 30, forma şi personalitatea morontială reînviate a lui Iisus din Nazareth au ieşit din mormânt.

189:1.2 (2021.1) După ce Iisus reînviat a ieşit din mormântul său, corpul de carne în care a trăit şi a înfăptuit pe Pământ pentru o perioadă de aproape treizeci şi şase de ani se află încă în nişa altarului intact şi învelit în pânza de in, exact aşa cum a fost culcat vineri după-amiază de Iosif şi de tovarăşii lui. Piatra ce închidea intrarea mormântului nu a suferit nici cea mai mică deplasare. Sigiliul lui Pilat era intact. Soldaţii erau de gardă; gărzile templului au vegheat fără întrerupere. Garda romană se schimbase la miezul nopţii. Nici unul din aceşti paznici nu bănuia că obiectul pazei lor se înălţase la o formă de existenţă nouă şi superioară, nici că acest corp pe care îl păzeau nu mai era decât un înveliş exterior lepădat, de acum înainte

fără nici o legătură cu personalitatea morontială eliberată şi reînviată a lui Iisus.

189:1.3 (2021.2) Omenirea pricepe greu faptul că în tot ceea ce este personal, materia este doar scheletul morontiei, iar cele două sunt umbra realităţi spirituale durabile. Cât vă va trebui până ce veţi considera timpul ca imaginea în mişcare a eternităţii şi spaţiul ca umbra fugitivă a realităţilor Paradisului?

189:1.4 (2021.3) După câte ştim, nici o creatură a acestui univers, nici o altă personalitate din vreun alt univers nu a jucat nici cel mai mic rol în reînvierea morontială a lui Iisus din Nazareth. Vineri el şi-a abandonat viaţa în calitate de muritor al tărâmului. Duminică dimineaţa el a reluat-o în calitate de fiinţă morontială a sistemului Sataniei, în Norlatiadek. Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem cu privire la reînvierea lui Iisus, însă ştim că a avut loc după cum am relatat şi aproape de ora indicată. Putem, de asemenea, afirma că toate fenomenele cunoscute asociate cu acest tranzit de muritor sau înviere morontială se produc acolo în mormântul nou al lui Iosif din Arimatheea în care învelişul muritor material al lui Iisus se afla înfăşurat în faşele de înmormântare.

189:1.5 (2021.4) Noi ştim că nici o creatură a universului local nu a participat la această trezire morontială. Am zărit cele şapte personalităţi ale Paradisului care înconjurau mormântul însă nu le-am văzut făcând nimic legat de trezirea Maestrului. Imediat ce Iisus a apărut alături de Gabriel, lângă mormânt, cele şapte personalităţi ale Paradisului şi-au arătat intenţia de a pleca imediat către Uversa.

189:1.6 (2021.5) Să clarificăm acum definirea conceptului învierii lui Iisus, făcând declaraţiile următoare:

189:1.7 (2021.6) 1. Corpul său material sau fizic nu făcea parte din personalitatea sa reînviată. Atunci când Iisus a ieşit din mormânt corpul său de carne a rămas intact în mormânt. Maestrul s-a ridicat din mormântul său fără să deplaseze pietrele care blocau intrarea şi fără să rupă sigiliul lui Pilat.

189:1.8 (2021.7) 2. El nu s-a ridicat din mormânt nici ca spirit, nici ca Mihail al Nebadonului; el nu a apărut sub forma Suveranului Creator asemănătoare aceleia pe care o avea înaintea încarnării sale sub înfăţişarea trupului muritor pe Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. El a ieşit din mormântul lui Iosif exact sub înfăţişarea personalităţilor morontiale ale celor care, ca fiinţe ascendente morontiale reînviate, ies la iveală din sălile de înviere ale primei lumi palat a sistemului local din Satania. Prezenţa monumentului comemorativ al lui Mihail în centrul vastei curţi a sălilor de înviere din lumea palat numărul unu ne îndeamnă să presupunem că învierea Maestrului pe Urantia a fost produsă într-un anume fel pe această primă lume palat a sistemului.

189:1.10 (2022.1) Prima faptă a lui Iisus ieşind din mormânt a fost să-l salute pe Gabriel şi să-l roage să îşi asume în continuare responsabilitatea administrativă a treburilor universului său sub conducerea lui Emanuel. Apoi l-a rugat pe şeful melchizedecilor să transmită salutările sale personale lui Emanuel. Apoi el a cerut celor Prea Înalţi din Edentia atestarea Celor Îmbătrâniţi de Zile cu privire la tranzitul său de muritor. Apoi s-a întors către adunarea grupurilor morontiale ale celor şapte lumi palat reunite acolo pentru a saluta

Creatorul şi pentru a-i ura bun venit în calitate de creatură a ordinului lor. Iisus a rostit primele cuvinte ale carierei post muritoare. Iisusul morontial le-a spus: „ După ce mi-am desăvârşit viaţa în trup, eu aş dori acum să mă opresc aici un timp în forma mea de tranziţie pentru a cunoaşte şi mai bine viaţa creaturilor mele ascendente şi pentru a urma revelaţiile voinţei Tatălui meu care este în Paradis.”

189:1.11 (2022.2) După ce a vorbit astfel, Iisus a făcut semn Ajustorului Personalizat şi toate inteligenţele universului care se reuniseră pe Urantia pentru a fi martore ale învierii au fost imediat rugate să plece la posturile lor respective în univers.

189:1.12 (2022.3) Iisus a început apoi să stabilească contactele pe nivel morontial şi luă la cunoştinţă, în calitate de creatură de exigenţele vieţii pe care a ales s-o să trăiască pe parcursul acestei scurte perioade pe Urantia. Această iniţiere în lumea morontială a cerut mai mult de o oră de timp terestru, dar a fost de două ori întreruptă de dorinţa lui Iisus de a comunica cu vechii lui asociaţi în trup veniţi din Ierusalim pentru a scruta cu uimire mormântul gol şi a descoperi ceea ce considerau ca o dovadă a învierii sale.

189:1.13 (2022.4) Tranzitul lui Iisus în calitate de muritor, reînvierea morontială a Fiului Omului, este acum realizată. Experienţa tranzitorie a Maestrului în calitate de personalitate mediană între nivelul material şi nivelul spiritual a început. Şi el a realizat toate acestea printr-o putere inerentă lui însuşi. Nici o personalitate nu i-a adus nici un ajutor. El trăieşte acum în calitate de Iisus morontial şi,în vreme ce a început această viaţă morontială, corpul său material de carne zace intact în mormânt. Soldaţii sunt încă de gardă, iar sigiliul guvernatorului de pe pietre nu a fost încă rupt.

2. Corpul material al lui Iisus

189:2.1 (2022.5) La ora trei şi zece, în timp ce Iisus înviat fraterniza cu personalităţile morontiale adunate din cele şapte lumi palat Sataniei, şeful arhanghelilor, - îngerii învierii - l-a abordat pe Gabriel şi i-a cerut corpul muritor al lui Iisus, spunând: „Noi nu avem dreptul să participăm la învierea morontială a suveranului nostru Mihail după experienţa sa de manifestare, însă am dori ca învelişul său muritor să ne fie dat pentru a-l dizolva imediat. Noi nu ne propunem să folosim tehnica noastră de dematerializare, noi vrem doar să invocăm procesul de accelerare al timpului. Am văzut Suveranul nostru trăind şi murind pe Urantia; este suficient. Vom scuti legiunile Cerului de amintirea de a fi suportat spectacolul lentei descompuneri a formei umane a Creatorului şi Suportul universului. În numele inteligenţei celeste din întregul Nebadon, cer un ordin încredinţându-mi garda corpului muritor al lui Iisus din Nazareth şi dându-ne puterea de a proceda la disoluţia sa imediată."

189:2.2 (2023.1) În timp ce Gabriel a stat de vorbă cu Conducătorul Preaînalţilor Edentiei, arhanghelul purtător de cuvânt al legiunilor celeste a primit permisiunea de a dispune după cum doreşte de învelişul fizic al lui Iisus.

189:2.3 (2023.2) Când cererea sa a fost executată, şeful arhanghelilor a chemat în ajutorul său un mare număr din asociaţii săi, cât şi o mulţime de reprezentanţi din ordinele personalităţilor celeste. Apoi, cu ajutorul medianilor Urantiei, el a început să lucreze pentru a lua în posesie corpul fizic al lui Iisus. Acest corp muritor era o creaţie pur

materială, literalmente fizică. Nu putea fi scos din mormânt în modul în care forma morontială reînviată a putut să scape din mormântul pecetluit. Cu ajutorul anumitor personalităţi morontiale auxiliare se poate ca în anumite momente forma morontială să fie făcută asemenea celei a spiritului,astfel încât devine indiferentă la materia obişnuită. În alte momente însă ea poate fi distinsă şi atinsă de fiinţe materiale, cum ar fi muritorii împărăţiei.

189:2.4 (2023.3) În timp ce arhanghelii şi asistenţii lor s-au pregătit să mute corpul lui Iisus din mormânt înainte de a dispune de el cu respect şi demnitate prin procesul disoluţiei cvasi-instantanee, medianii secundari ai Urantiei au fost însărcinaţi să îndepărteze cei doi bolovani care blocau intrarea în mormânt. Cea mare era un enorm bloc circular asemănător unei pietre de moară, ea se deplasa pe un şanţ tăiat în stâncă astfel încât putea fi rostogolită înainte şi înapoi pentru a deschide sau închide mormântul. Când paznicii iudei şi soldaţii romani care păzeau au văzut, la lumina dimineţii, enorma piatră care aparent începuse singură să se rostogolească pentru a deschide intrarea mormântului - fără nici un mijloc vizibil care să explice această mişcare - au fost cuprinşi de panică şi au fugit de acolo. Iudeii au fugit mai întâi la ei acasă, iar mai târziu la templu pentru a relata aceste fapte căpitanului. Romanii au fugit la fortăreaţa Antiohiei şi imediat ce centurionul a sosit la postul său, ei i-au reportat cele văzute.

189:2.5 (2023.4) Mituindu-l pe trădătorul Iuda, conducătorii iudei începuseră sordida operaţiune de aşa-zisă debarasare de Iisus. Acum, în faţa acestei noi situaţii stânjenitoare, în loc să se gândească să pedepsească gărzile care şi-au părăsit postul, ei au recurs la mituirea

aceste gărzi şi soldaţi romani. Au dat o sumă de bani fiecăruia dintre cei douăzeci de oameni cu ordinul să spună tuturor astfel: „în timp ce dormeam, în cursul nopţii, discipolii lui Iisus au năvălit peste noi şi i-au luat corpul”, iar conducătorii iudei au promis solemn soldaţilor să îi apere în faţa lui Pilat dacă vreodată guvernatorul ar afla că acceptaseră mită.

189:2.6 (2023.5) Credinţa creştină în învierea lui Iisus a fost bazată pe faptul „mormântului gol”. A fost într-adevăr un *fapt* că mormântul era gol însă acesta nu este *adevărul* învierii. Mormântul era într-adevăr gol când au sosit primii credincioşi şi acest fapt, asociat cu acela al învierii neîndoielnice a Maestrului a dus la formularea unei credinţe neconforme cu adevărul: Învăţătura că corpul material al lui Iisus a fost ridicat din mormânt. Adevărul cu privire la realităţile superioare şi la valorile eterne nu poate fi întotdeauna stabilit printr-o combinaţie de fapte aparente. Cu toate că faptele individuale pot fi exacte din punct de vedere material nu urmează în mod necesar că gruparea unui anumit număr de fapte trebuie să conducă în mod necesar la concluzii spirituale veridice.

189:2.7 (2023.6) Mormântul lui Iosif era gol nu pentru că corpul lui Iisus a fost reanimat sau reînviat ci pentru că legiunile celeste au primit autorizaţia cerută să-l supună unei disoluţii speciale şi excepţionale, o întoarcere „din ţărână în ţărână” fără intervenţia timpului şi fără influenţa proceselor obişnuite şi vizibile de descompunere muritoare şi de putrefacţie materială.

189:2.8 (2024.1) Învelişul muritor al lui Iisus a suferit procesul natural de dezintegrare elementară care caracterizează toate corpurile umane pe Pământ, atâta doar că din punct de vederea al factorului timp acest

mod de disoluţie naturală a fost considerabil accelerat şi mărit până la a deveni aproape instantaneu.

189:2.9 (2024.2) Adevăratele dovezi ale învierii lui Mihail sunt de natură spirituală, cu toate că această învăţătură este coroborată cu mărturia numeroşilor muritori ai împărăţiei care l-au întâlnit şi l-au recunoscut pe Maestrul morontial reînviat, şi au comunicat cu el. Iisus a făcut parte din experienţa personală a circa o mie de fiinţe umane înainte de a dispărea în cele din urmă de pe Urantia.

3. Reînvierea epocală

189:3.1 (2024.3) Puţin după ora patru dimineaţa din ziua aceea de duminică, Gabriel a convocat arhanghelii lângă el şi s-a pregătit să inaugureze reînvierea generală de la sfârşitul perioadei adamice pe Urantia. Când vasta oaste a serafimilor şi a heruvimilor participând la acest eveniment a fost aliniată în formaţie corespunzătoare, Mihail în forma sa morontială a apărut în faţa lui Gabriel spunând: „La fel cum fiecare are viaţa în el însuşi, tot astfel i-a fost dat şi Fiului să aibă viaţă în el însuşi. Cu toate că nu am reluat în întregime exerciţiul jurisdicţiei asupra universului meu limitarea pe care mi-o impun nu restrânge cu nimic acordarea vieţii tuturor fiilor mei adormiţi. Fie ca apelul nominal al reînvierii planetare să înceapă.”

189:3.2 (2024.4) Circuitul arhanghelilor a operat atunci pentru prima dată pe Urantia. Gabriel şi armatele de arhangheli s-au dus la polul spiritual al planetei şi atunci când Gabriel a dat semnalul, vocea sa a fost transmisă ca un fulger pe prima dintre lumile palat sistemice. Ea

spunea: „Prin ordinul lui Mihail, fie ca morţii unei epoci a Urantiei să reînvie!” Atunci toţi supravieţuitorii raselor umane de pe Urantia care au adormit încă din vremea lui Adam şi care nu au ajuns încă la judecată, au apărut în sălile învierii ale lumii palat pregătiţi pentru învestitura morontială. Şi într-o fracţiune de secundă serafimii şi asociaţii lor au fost gata de plecare către lumile palat. De obicei aceşti păzitori serafici, desemnaţi cândva pentru paza colectivă a acestor muritori supravieţuitori, ar fi fost prezenţi în momentul trezirii lor în sălile de înviere ale lumii palat, însă se găseau atunci pe Urantia, deoarece prezenţa lui Gabriel era necesară în legătură cu reînvierea morontială a lui Iisus.

189:3.3 (2024.5) Nenumăraţi indivizi având păzitori serafici personali şi alţii atingând nivelul necesar de progres spiritual al personalităţii ajunseseră deja pe lumea palat de-a lungul epocilor ulterioare perioadei lui Adam şi a Evei. Şi cu toate că au existat numeroase şedinţe de înviere speciale şi milenare pentru fiii Urantiei prezentul eveniment era al treilea apel nominal planetar sau o înviere epocală completă. Prima a avut loc în vremea sosirii Prinţului Planetar, iar a doua în vremea lui Adam;cât despre a treia, ea marca reînvierea morontială, tranzitul lui Iisus din Nazareth în calitate de muritor.

189:3.4 (2024.6) Când şeful arhanghelilor a primit semnalul de înviere planetară, Ajustorul Personalizat al Fiului Omului a renunţat la autoritatea sa asupra armatelor celeste adunate pe Urantia, trimiţându-i pe toţi aceşti fiii ai universului local care le compuneau înapoi sub jurisdicţia şefilor lor respectivi.

189:3.5 (2025.1) Şi după ce a făcut astfel, Ajustorul a plecat către Salvington, în vederea înregistrării de către Emanuel încheierii tranzitului lui Mihail în calitate de muritor şi a fost imediat urmat de toate armatele celeste ale căror servicii nu mai erau cerute pe Urantia. Însă Gabriel a rămas pe Urantia cu Iisusul morontial. Aceasta este povestea evenimentelor învierii lui Iisus văzută de cei care i-au fost martori în momentul în care a avut realmente loc, şi degajată de limitările viziunii umane parţiale şi restrânse.

4. Descoperirea mormântului gol

189:4.1 (2025.2) Trebuie să ne amintim că la apropierea momentului învierii lui Iisus, în dimineaţa acestei duminici devreme, cei zece apostoli au rămas la locuinţa lui Ilie şi a Mariei Marcu, unde dormeau în sala de sus, odihnindu-se pe aceleaşi divanuri pe care se lungiseră în timpul ultimei cine cu Maestrul lor. În această duminică dimineaţă era toţi adunaţi acolo, cu excepţia lui Toma. Acesta din urmă petrecuse câteva minute cu ei sâmbătă seara târziu, atunci când s-au strâns, însă vederea apostolilor, plus gândul la ceea ce se întâmplase cu Iisus depăşea puterea lui de îndurare. El s-a uitat bine la tovarăşii lui şi a părăsit îndată camera, mergând la Simon în Bethphage, unde se gândea că se va cufunda în durerea lui în singurătate. Apostolii sufereau toţi, nu atât de îndoială şi de disperare, cât de frică, de amărăciune şi de ruşine.

189:4.2 (2025.3) La Nicodim erau adunaţi, cu David Zebedeu şi Iosif din Arimatheea, vreo doisprezece sau cincisprezece ucenici ai lui

Iisus dintre cei mai bine văzuţi din Ierusalim. La Iosif din Arimatheea se găseau vreo cincisprezece sau douăzeci dintre principalele femei credincioase. Doar aceste femei s-au adăpostit în casa lui Iosif şi rămăseseră închise în decursul orelor zilei de Sabat şi în seara Sabatului astfel încât ele habar n-aveau de garda militară care păzea mormântul. Ele nu ştiau nici că a mai fost pusă o piatră în faţa intrării mormântului şi că sigiliul lui Pilat a fost pus pe cele două pietre.

189:4.3 (2025.4) Puţin înainte de ora trei din această dimineaţă de duminică, când primele semne ale zorilor au apărut la răsărit, cinci dintre acele femei au plecat la mormântul lui Iisus. Ele pregătiseră o grămadă de alifii speciale pentru îmbălsămare şi aduceau cu ele multe feşi de lână. Ele aveau de gând să îmbălsămeze mai bine corpul lui Iisus şi să-l înfăşoare mai cu grijă cu noile feşi.

189:4.4 (2025.5) Iată numele femeilor care au plecat în această misiune de ungere a trupului lui Iisus: Maria Magdalena, Maria, mama gemenilor Alfeu, Salomeea, mama fraţilor Zebedeu, Ioana, femeia din Chuza şi Suzana, fiica lui Ezra din Alexandria.

189:4.5 (2025.6) Se apropia de trei şi jumătate când aceste cinci femei încărcate cu alifiile lor au sosit în faţa mormântului gol. În momentul în care au ieşit din Ierusalim pe poarta Damascului ele au întâlnit câţiva soldaţi, mai mult sau mai puţin cuprinşi de panică şi fugind în oraş. Aceasta le-a făcut să se oprească pentru câteva minute, dar, văzând că nu se mai întâmplă nimic, ele şi-au reluat drumul.

189:4.6 (2025.7) Ele au fost surprinse văzând piatra dată la o parte pentru a lăsa loc liber intrării în mormânt, cu atât mai mult cu cât ele se întrebaseră de-a lungul căii: „Cine ne va ajuta să dăm piatra la o parte?” Ele şi-au lăsat jos povara şi au început să se uite una la alta cu

teamă şi cu mare uimire. În timp ce stăteau acolo tremurând de frică, Maria Magdalena a îndrăznit să înconjoare piatra mai mare şi să intre în mormântul deschis. Acesta era situat în grădina lui Iosif, pe panta coastei orientale a drumului, şi era cu faţa spre est. La această ora , lumina zorilor noii dimineţi îi dădea Mariei posibilitatea de a vedea locul în care fusese întins trupul Maestrului şi pentru a constata că nu mai era acolo. În scobitura în piatră unde fusese culcat Iisus, Maria nu a văzut decât cârpa înfăşurată pe care fusese capul lui şi faşele cu care fusese înfăşat, rămase intacte, exact în poziţia în care se aflau ele pe piatră înainte ca armatele celeste să ia corpul. Giulgiul era la baza nişei mortuare.

189:4.7 (2026.1) Când Maria zăbovise câteva clipe la intrarea în mormânt, căci la început nu distingea prea clar, ea văzuse că trupul lui Iisus dispăruse şi doar pânzele mortuare rămăseseră la loc, iar acum scoase un strigăt de alarmă şi de spaimă. Toate femeile erau încordate la maxim; ele erau sub tensiune încă de când îi întâlniseră pe soldaţii cuprinşi de panică de la poarta oraşului. Când Maria scoase acest strigăt de groază ele au fost numaidecât cuprinse de spaimă şi au luat-o imediat la fugă. Ele nu s-au oprit până ce n-au străbătut în fugă tot drumul până la poarta Damascului. În acel moment Ioana începuse să aibă mustrări de conştiinţă pentru că o părăsiseră pe Maria. Şi-a adunat tovarăşele şi cele patru o luară înapoi către mormânt.

189:4.8 (2026.2) În timp ce se apropiau de mormânt, Maria Magdalena înfricoşată, care fusese şi mai îngrozită negăsindu-şi surorile aşteptând-o la ieşirea din mormânt, a alergat acum la ele şi a strigat cu

neliniște: „El nu mai este acolo - a fost luat!” Apoi ea le-a condus înapoi la mormânt şi au intrară toate pentru a constata că era gol.

189:4.9 (2026.3) Cele cinci femei s-au aşezat atunci pe piatră lângă intrare şi au analizat situaţia. Lor nu le-a trecut prin minte că Iisus reînviase. Ele nu au văzut pe nimeni în timpul sabatului şi presupuneau că acest corp a fost transportat în alt loc de odihnă. Însă la cumpănirea acestei soluţii a dilemei lor, ele n-au reuşit să-şi explice aranjarea ordonată a feşilor mortuare. Cum ar fi putut fi luat corpul când înseşi faşele în care a fost înfăşurat erau la locul lor, aparent intacte pe treapta mortuară.

189:4.10 (2026.4) În timp ce aceste femei erau aşezate acolo, la primele ore din zorii noii zile, ele s-au uitat într-o parte şi au văzut un străin tăcut şi nemişcat. Pentru o clipă au fost iarăşi cuprinse de teamă, însă Maria Magdalena se năpusti spre el, luându-l drept grădinar şi îi spuse: „Unde l-aţi dus pe Maestru? Unde l-au culcat? Spune-ne, ca să mergem acolo să-l luăm.” Văzând că străinul nu-i răspunde Maria începu să plângă. Atunci Iisus le vorbi femeilor astfel: „Pe cine căutaţi?” Maria răspunse: „Îl căutăm pe Iisus care a fost culcat în mormântul lui Iosif,dar nu mai este aici. Ştii unde a fost dus?” Atunci Iisus spuse: „Acest Iisus nu v-a spus chiar în Galileea că va muri, dar că va reînvia?” Aceste cuvinte le-au surprins pe femei, însă Maestrul era atât de schimbat încât ele nu îl recunoscură în lumina palidă a începutului de zi. În timp ce ele meditau la cuvintele sale, el se adresă Magdalenei cu o voce familiară, spunând: „Maria!” Auzind acest cuvânt de bine cunoscută simpatie şi de afectuoasă salutare, ea ştiu că era vocea Maestrului şi a îngenuncheat repede la picioarele lui strigând: „Domnul şi Stăpânul meu!” Toate celelalte femei

recunoscură că era Maestrul care stătea în faţa lor într-o formă strălucitoare şi ele îngenuncheară imediat în faţa lui.
189:4.11 (2027.1) Aceşti ochii omeneşti au fost făcuţi capabili să vadă forma morontială a lui Iisus datorită serviciului special al transformatorilor şi medianilor asociaţi anumitor personalităţi morontiale care îl însoţeau atunci pe Iisus.

189:4.12 (2027.2) În timp ce Maria căuta să îi cuprindă picioarele, Iisus spuse: „Nu mă atinge Maria căci nu sunt aşa cum m-ai cunoscut în trup. Sub această formă voi rămâne un timp cu voi înainte de a urca la Tatăl meu. Mergeţi toate acum şi spuneţi apostolilor mei şi lui Petru că am înviat şi că mi-aţi vorbit."
189:4.13 (2027.3) Când aceste femei şi-au revenit din şocul uimirii, s-au întors în grabă în oraş la Ilie Marcu unde le-au povestit celor zece apostoli tot ceea ce li se întâmplase, însă apostolilor nu le venea să creadă. Ei au crezut mai întâi că femeile au avut o viziune, însă cum Maria Magdalena a repetat cuvintele pe care le adresase Iisus lor şi Petru şi-a auzit rostit numele, el a ieşit brusc din camera de sus, urmat îndeaproape de Ioan, pentru a ajunge cât mai repede la mormânt şi a vedea lucrurile el însuşi.
189:4.14 (2027.4) Femeile au repetat celorlalţi apostoli povestea convorbirii lor cu Iisus, dar ei nu vroiau să creadă şi nu voiau să meargă să vadă cu ochii lor, precum făcuseră Petru şi Ioan.

5. Petru şi Ioan la mormânt

189:5.1 (2027.5) În timp ce cei doi apostoli alergau către Golgota şi mormântul lui Iosif, gândurile lui Petru oscilau între teamă şi speranţă. Se temea să îl întâlnească pe Maestru, dar speranţa îi era aprinsă de povestea că Iisus i-a trimis un mesaj special. El era pe jumătate convins că Iisus era cu adevărat viu. El îşi amintea făgăduinţa sa de a învia în a treia zi. Lucru straniu, el nu se mai gândise la această făgăduinţă de la răstignire până în clipa aceasta când traversa grăbit Ierusalimul spre nord. În ceea ce îl priveşte pe Ioan, în timp ce ieşea din oraş în grabă, un extaz ciudat de bucuri şi de speranţa ţâşnea din sufletul său. El era pe jumătate convins că femeile îl văzuseră cu adevărat pe Maestrul reînviat.
189:5.2 (2027.6) Fiind mai tânăr decât Petru, Ioan alergă mai repede decât el şi ajunse primul la mormânt. El se opri la poartă pentru a privi mormântul care se găsea exact în starea descrisă de Maria. Simon Petru ajunse imediat după el alergând, şi intrând văzu acelaşi mormânt gol cu faşele funerare aranjate într-un mod anume. După ce a ieşit Petru, a intrat şi Ioan, şi a văzut şi el toate acestea, apoi s-au aşezat amândoi pe piatră pentru a reflecta la semnificaţia a tot ceea ce au văzut şi auzit. Şezând ei acolo au început să se gândească la tot ceea ce le spusese Iisus, însă tot nu puteau să priceapă limpede ceea ce se întâmplase.
189:5.3 (2027.7) Petru sugeră mai întâi că mormântul a fost jefuit, că duşmanii au furat trupul şi poate au mituit paznicii. Însă Ioan a tras concluzia că mormântul nu putea să fi lăsat într-o asemenea ordine dacă corpul ar fi fost furat. El ridică, de asemenea, întrebarea: cum au putut rămâne faşele la lor şi aparent intacte. S-au întors amândoi în mormânt pentru a examina mai îndeaproape faşele funerare. Ieşind

pentru a doua oară ei o găsiră pe Maria Magdalena care se întorsese şi care plângea în faţa intrării. Maria mersese către apostoli cu convingerea că Iisus se sculase din mormânt, dar când toţi refuzaseră să creadă relatarea ei, ea rămăsese abătută şi disperată. Ea dorise cu ardoare să se întoarcă lângă mormânt, acolo unde credea că auzise vocea familiară a lui Iisus.

189:5.4 (2027.8) Cum Maria a mai zăbovit acolo şi după plecarea lui Petru şi a lui Ioan, Maestrul i-a apărut din nou spunând: „Să nu fie nici o îndoială, ai curajul să crezi ceea ce ai văzut şi auzit. Întoarce-te la apostolii mei şi spune-le din nou că m-am ridicat şi că le voi apărea şi curând îi voi merge înainte în Galileea, aşa cum le-am promis.”

189:5.5 (2028.1) Maria s-a grăbit către casa lui Marcu şi le-a povesti apostolilor că a vorbit din nou cu Iisus, însă ei n-au crezut-o. Însă când Petru şi Ioan, au venit înapoi ei au încetat să mai ia lucrul acesta în derâdere şi au fost copleşiţi de teamă şi nelinişte.

Cartea Urantia

Capitolul 190

Apariţiile morontiale ale lui Iisus

190:0.1 (2029.1) IISUS reînviat se pregăteşte acum să petreacă o scurtă perioadă pe Urantia pentru a face experienţa carierei morontiale ascendente a unui muritor al tărâmurilor. Cu toate că această perioadă a vieţii morontiale trebuie să se scurgă pe lumea întrupării lui de muritor, ea va fi, totuşi, sub toate aspectele, contraponderea experienţei muritorilor Sataniei care trec prin viaţa morontială progresivă a celor şapte lumi palat din Ierusem.

190:0.2 (2029.2) Toată această putere inerentă lui Iisus - înzestrare cu viaţă - şi care i-a permis să învie din morţi, este darul însuşi al vieţii

veşnice care este acordat credincioşilor împărăţiei şi care chiar şi astăzi face sigură învierea lor de sub dominaţia morţii naturale.

190:0.3 (2029.3) Muritorii împărăţiei se vor ridica în dimineaţa învierii cu un corp morontial sau de tranziţie de acelaşi fel cu cel al lui Iisus când a ieşit din mormânt în această duminică de dimineaţă. Prin aceste corpuri nu circulă sânge şi aceste fiinţe nu folosesc hrană materială obişnuită, totuşi formele acestea morontiale sunt reale. Când diverşii credincioşi l-au văzut pe Iisus după reînvierea sa, ei l-au văzut aievea. Nu erau victimele propriilor lor viziuni sau halucinaţii.

190:0.4 (2029.4) O credinţă de neclintit în reînvierea lui Iisus a fost caracteristica esenţială a credinţei tuturor ramurilor învăţăturilor primitive ale evangheliei. În Ierusalim, în Alexandria, în Antiohia şi în Filadelfia toţi învăţătorii evanghelişti s-au unit în această credinţă implicită în reînvierea Maestrului.

190:0.5 (2029.5) Examinând rolul predominant pe care l-a jucat Maria Magdalena în proclamaţia învierii Maestrului trebuie să notăm că Maria era principalul purtător de cuvânt al grupului feminin, aşa cum Petru era pentru apostoli. Maria nu era însărcinată să conducă femeile care lucrau pentru regat însă era principala lor învăţătoare şi purtătoare de cuvânt în public. Maria devenise o femeie foarte circumspectă, astfel încât îndrăzneala ei, adresându-se bărbatului pe care îl luaseră drept grădinarul lui Iosif, denotă cât de îngrozită a fost la aflarea mormântului gol. Profunzimile şi agonia iubirii ei, plenitudinea devoţiunii ei, au făcut-o să uite o clipă rezerva convenţională impusă femeilor idee la apropierea de un străin.

1. Vestitorii învierii

190:1.1 (2029.6) Apostolii nu au vrut ca Iisus să-i părăsească şi de aceea au tratat cu uşurătate toate declaraţiile lui referitoare la moartea sa, cât şi promisiunile sale de înviere. Ei nu aşteptau învierea aşa cum s-a produs şi au refuzat să creadă înainte de a fi constrânşi de mărturiile incontestabile şi de dovada absolută a propriilor lor experienţe.

190:1.2 (2030.1) În faţa refuzului apostolilor de a crede în declaraţia celor cinci femei care afirmau că l-au văzut pe Iisus şi i-au vorbit, Maria Magdalena s-a întors la mormânt şi tovarăşele ei s-au întors la Iosif unde au relatat experienţele fiicei lui şi celorlalte femei. Iar femeile au crezut în declaraţia lor. Puţin după ora şase fiica lui Iosif din Arimatheea şi patru femei care l-au văzut pe Iisus au mers la Nicodim unde au povestit toate aceste evenimente lui Iosif, Nicodim, David Zebedeu şi altor bărbaţi reuniţi acolo. Nicodim şi ceilalţi au pus la îndoială această poveste, au pus l-a îndoială faptul că Iisus a fost reînviat dintre morţi. Ei au presupus că evreii au luat corpul. Iosif şi David erau dispuşi să creadă, aşa că s-au grăbit să meargă să verifice mormântul şi au găsit totul exact în starea descrisă de femei. Ei au fost ultimii care aveau să vadă astfel mormântul, deoarece marele preot a trimis căpitanul gărzilor templului la mormânt, la şapte şi jumătate, pentru a lua faşele funerare. Căpitanul le-a pus într-o pânză de in şi le-a aruncat de pe o faleză din vecinătate.

190:1.3 (2030.2) Părăsind mormântul, David şi Iosif au mers imediat la Ilie Marcu unde au avut o discuţie cu cei zece ucenici în sala de sus.

Doar Ioan Zebedeu era dispus să creadă, deşi cu puţină convingere, că Iisus a înviat din morţi. Petru a crezut la început, dar negăsindu-l pe Maestru a fost cuprins de mari îndoieli. Apostolii erau toţi înclinaţi să creadă că iudeii luaseră corpul. David nu a vrut să discute cu ei, însă plecând a spus: „Voi sunteţi apostolii şi ar trebui să înţelegeţi aceste lucruri. Nu mă voi contrazice cu voi. Oricum ar fi, mă întorc la Nicodim unde am aranjat cu toţi mesagerii o întrunire pentru această dimineaţă. Când se vor fi adunat, îi voi trimite să îşi îndeplinească ultima misiune, aceea de a vesti reînvierea Maestrului. L-am auzit pe Maestru spunând că după moartea sa el va reînvia în a treia zi şi cred în acest lucru.”. După ce a vorbit astfel ambasadorilor împărăţiei, amărâţi şi disperaţi, cel care şi-a asumat sarcina de a deveni şeful comunicărilor şi informărilor s-a despărţit de ei. Ieşind din camera de sus, a lepădat în poală la Matei Levi sacul lui Iuda conţinând toate fondurile apostolice.

190:1.4 (2030.3) Era aproape ora nouă şi jumătate când ultimul dintre cei douăzeci şi şase de mesageri au ajuns la Nicodim. David i-a adunat imediat în curtea spaţioasă şi le-a spus:

190:1.5 (2030.4) ”Voi toţi fraţii mei m-aţi servit în tot acest timp conform legământului făcut faţă de mine şi între voi înşivă şi vă iau ca martori că nu am transmis niciodată informaţii false cu ajutorul vostru. Vă voi încredinţa ultima misiune în calitate de mesageri voluntari ai împărăţiei. Făcând acest lucru, vă eliberez de legământul vostru şi dizolv corpul mesagerilor. Oameni buni, eu vă declar că ne-am făcut treaba. Maestrul nu mai are nevoie de mesageri muritori. El a înviat din morţi. Înainte de a fi prins el a spus că va muri şi va reînvia în a treia zi. Am văzut mormântul - este gol. Am vorbit cu

Maria Magdalena şi cu alte patru femei care au discutat cu Iisus. Vă dau drumul acum, vă urez drum bun şi vă trimit în misiunile voastre cu mesajul următor pe care îl veţi duce credincioşilor: 'Iisus a înviat din morţi, mormântul este gol.'”

190:1.6 (2030.5) Cea mai mare parte dintre discipolii prezenţi s-au străduit să îl convingă pe David să nu acţioneze astfel, însă nu au reuşit să-l influenţeze. Au încercat apoi să-i convingă pe mesageri însă aceştia nu au vrut să acorde atenţie cuvintelor lor de îndoială. Deci, cu puţin înainte de ora zece în această duminică dimineaţa, cei douăzeci şi şase de alergători plecară ca primi vestitori ai acestui fapt grandios şi ai acestui puternic adevăr al lui Iisus reînviat. Ei au plecat în această misiune aşa cum plecaseră şi până atunci în altele, ţinându-şi jurământul pe care l-au făcut lui David Zebedeu şi pe care l-au făcut între ei. Aceşti oameni aveau mare încredere în David. Ei au plecat în această misiune fără a mai zăbovi pentru a sta de vorbă cu acelea care îl văzuseră pe Iisus. Ei l-au crezut pe David pe cuvânt. Cei mai mulţi dintre ei au crezut ceea ce le-a spus David şi chiar şi cei care aveau unele îndoieli au dus mesajul cu aceeaşi repeziciune şi cu aceeaşi fidelitate ca şi ceilalţi.

190:1.7 (2031.1) În ziua aceea apostolii, corpul spiritual al împărăţiei, reuniţi în sala de sus, unde şi-au manifestat neîncrederea şi şi-au exprimat îndoielile în timp ce aceşti mesageri laici, reprezentând prima încercare de răspândire în societate a evangheliei Maestrului cu privire la fraternitatea oamenilor, au plecat la ordinul lui David, şeful lor neînfricat şi eficient pentru a proclama că salvatorul unei lumi şi al unui univers a înviat. Şi ei s-au angajat în acest serviciu memorabil

înainte ca reprezentanţii aleşi ai Maestrului să fi fost dispuşi să creadă cuvântul său sau să accepte ca dovadă mărturiile oculare.

190:1.8 (2031.2) Cei douăzeci şi şase de curieri au fost trimişi la casa lui Lazăr în Bethania şi către toate centrele de credincioşi de la Beersheba în sus şi până la Damasc şi Sidon în nord şi de la Filadelfia din este până la Alexandria în vest.

190:1.9 (2031.3) După ce s-a despărţit de fraţii săi, David a mers la Iosif din Arimatheea pentru a-şi căuta mama şi pentru a pleca cu ea în Bethania ca să regăsească familia lui Iisus care îi aştepta. David a rămas în Bethania, la Marta şi Maria, până când acestea şi-au vândut bunurile pământeşti. Apoi le-a însoţit în călătoria lor pentru a se alătura fratelui lor Lazăr în Filadelfia.

190:1.10 (2031.4) La o săptămână după toate acestea Ioan Zebedeu a luat-o pe Maria lui Iisus la el în Bethsaida. Iacob, fratele mai mic al lui Iisus a rămas cu familia la Ierusalim. Rut a rămas în Bethania la surorile lui Lazăr. Restul familiei lui Iisus a rămas în Galileea. David Zebedeu a plecat din Bethania spre Filadelfia împreună cu Marta şi Maria, la începutul lui iunie în a doua zi a căsătoriei sale cu Rut, cea mai tânără dintre surorile lui Iisus.

2. Apariţia lui Iisus în Bethania

190:2.1 (2031.5) Din clipa învierii morontiale până la ascensiunea sa în spirit în sferele elevate, Iisus a apărut de nouăsprezece ori sub formă vizibilă credincioşilor săi pe Pământ. El nu le-a apărut duşmanilor lui, nici celor care nu puteau afla foloase spirituale în manifestarea lui sub

forma vizibilă. Prima sa apariţie a fost în faţa celor cinci femei la mormântul lui, iar cea de a doua înaintea Mariei Magdalena,la fel, la mormânt.

190:2.2 (2031.6) A treia sa apariţie a avut loc către amiaza acestei duminici la Bethania. Puţin după amiază Iacob, fratele mezin al lui Iisus, se găsea în grădina lui Lazăr în faţa mormântului gol al fratelui înviat al Martei şi al Mariei, repetând în mintea lor veştile pe care mesagerul lui David le adusese cu o oră înainte. Iacob a fost întotdeauna înclinat să creadă în misiunea pe Pământ a fratelui său, dar a pierdut de mult timp contactul cu lucrarea lui Iisus şi a căzut pradă gravelor îndoieli cu privire la afirmaţia ulterioară a apostolilor cum că Iisus era Mesia. Întreaga familie a fost surprinsă şi aproape descumpănită de vestea adusă de mesager. Iacob era încă în faţa mormântului gol a lui Lazăr atunci când sosise Magdalena şi când a relatase înfiorată întregii familii experienţele sale de la primele ore ale dimineţii lângă mormântul lui Iosif. Înainte ca ea să fi sfârşit, au sosit şi David Zebedeu cu mama sa; Rut, fireşte, a crezut în relatare, iar Iuda a făcut la fel după ce vorbise cu David şi cu Salomeea.

190:2.3 (2032.1) Între timp, în vreme ce era căutat Iacob şi înainte de a fi găsit, atunci când stătea acolo în grădină lângă mormânt, acesta a avut conştiinţa unei prezenţe în apropiere ca şi cum cineva i-ar fi atins umărul. Când s-a întors să se uite el a văzut apariţia treptată a unei forme stranii lângă el. Era prea uimit pentru a vorbi şi prea înfricoşat pentru a mai fugi. Atunci forma aceea ciudată a vorbit astfel : „Iacobe, vin să te chem în slujba împărăţiei. Alătură-te cu seriozitate fraţilor tăi şi urmează-mă.” Când Iacob şi-a auzit rostit numele el a ştiut că fratele său, Iisus, era acela care i se adresase. Tuturor le era

mai greu sau mai puţin greu să întâlnească forma morontială a Maestrului însă au fost puţini aceia dintre ei care să nu-i poată recunoaşte vocea sau să-i identifica altfel seducătoarea lui personalitate de îndată ce a început să comunice cu ei.

190:2.4 (2032.2) Dându-şi seama că Iisus i se adresa lui, Iacob s-a lăsat în genunchi strigând: „Tatăl şi fratele meu", însă Iisus l-a rugat să rămână în picioare în timp ce îi vorbea. Au mers în grădină şi au vorbit timp vreo trei minute. Au vorbit despre experienţele de odinioară şi de previziunile privind viitorul apropiat. În timp ce se apropiau de casă Iisus spuse: „La revedere, Iacobe, până când vă voi saluta pe toţi împreună."

190:2.5 (2032.3) Iacob s-a năpustit în casă în timp ce era căutat la Betphage, şi a strigat: „Tocmai l-am văzut pe Iisus şi am vorbit cu el. Va sta de vorbă cu toţi. El nu este mort; a reînviat! A dispărut din faţa mea spunând: 'La revedere până când vă voi saluta pe toţi împreună.'" Abia de terminase de vorbit când s-a întors Iuda şi Iacob i-a repetat şi lui povestea întâlnirii sale cu Iisus în grădină. Atunci au început cu toţi să creadă în reînvierea lui Iisus. Iacob a anunţat acum că nu se va întoarce în Galileea, iar David a strigat: „El nu a fost zărit doar de nişte femei emoţionate, ci chiar şi unii bărbaţi curajoşi au început să-l vadă. Mă aştept să-l văd şi eu însumi."

190:2.6 (2032.4) David nu a avut prea mult de aşteptat, căci a cincia apariţie a lui Iisus, recunoscută de muritori, a avut loc cu puţin înainte de ora două după amiază, chiar în această casă a Martei şi a Mariei. Maestrul s-a făcut vizibil membrilor familiei lui pământeşti şi prietenilor, douăzeci de persoane în total. El a apărut la uşa din spate care era deschisă şi le-a spus: „Pace vouă. Salutări celor care au fost

cândva lângă mine când eram în trup, şi comuniune pentru fraţii mei şi surorile mele în împărăţia cerurilor. Cum aţi putut avea îndoieli? De ce aţi aşteptat atâta până să alegeţi a urma cu toată inima lumina adevărului? Intraţi deci toţi în comuniune cu Duhul Adevărului în împărăţia Tatălui.” Pe când începeau să-şi revină din primul şoc al uimirii lor şi au dat să se apropie de el ca pentru a-l îmbrăţişa, el a dispărut din vederea lor.

190:2.7 (2032.5) Ei au vrut toţi să dea fuga în oraş pentru a povesti apostolilor ceea ce s-a întâmplat însă Iacob i-a reţinut. Doar Mariei Magdalena i s-a îngăduit să se întoarce la casa lui Iosif. Iacob le-a interzis să anunţe public faptul acestei vizite morontiale din cauza anumitor lucruri pe care Iisus i le-a spus lui când au vorbit în grădină, dar Iacob nu a destăinuit nimic mai mult în privinţa discuţiei sale din ziua aceea, acasă la Lazăr în Bethania, cu Maestrul înviat.

3. Acasă la Iosif

190:3.1 (2033.1) A cincia manifestare morontială a lui Iisus, recunoscută de ochii muritori a avut loc în prezenţa a vreo douăzeci şi cinci de credincioase adunate în casa lui Iosif din Arimatheea, către ora patru şi jumătate a aceleiaşi după amiezi de duminică. Maria Magdalena se înapoiase la Iosif cu câteva minute înainte de această apariţie. Iacob, fratele lui Iisus a cerut să nu se spună nimic apostolilor în privinţa apariţiei Maestrului la Bethania însă nu i-a putut cere Mariei să nu relateze evenimentul surorilor ei credincioase. Aşadar, după ce Maria le-a făcut pe toate surorile ei credincioase să

jure că vor păstra taina, ea a început să le povestească tot ceea ce se întâmplase în timpul şederii ei la Bethania cu familia lui Iisus. Ea era în toiul acestei povestirii pasionante, când o tăcere bruscă şi solemnă s-a lăsat asupra acestor femei. Ele vedeau în mijlocul grupului lor forma în întregime vizibilă a lui Iisus reînviat. El le-a salutat spunând: „Pacea fie cu voi. În comuniunea împărăţiei nu va exista nici iudeu, nici gentil, nici bogat nici sărac, nici om liber nici sclav, nici bărbat nici femeie. Şi voi sunteţi chemate să faceţi publică vestea cea bună a eliberării omenirii prin evanghelia filiaţiei cu Dumnezeu în împărăţia cerurilor. Mergeţi în lumea largă să proclamaţi această evanghelie şi să o confirmaţi credincioşilor în această credinţă. În timp ce veţi face acestea, să nu uitaţi să-i vindecaţi pe cei bolnavi şi să-i întăriţi pe cei care sunt şovăitori şi temători. Voi fi cu voi întotdeauna, chiar şi la marginea Pământului." După ce vorbise astfel el a dispărut vederea lor, în timp ce femeile îşi plecau faţa şi se închinau în tăcere.

190:3.2 (2033.2) Maria Magdalena a fost martora a patru dintre apariţiile morontiale ale lui Iisus survenite până în momentul acela.

190:3.3 (2033.3) Ca urmare a trimiterii mesagerilor în toiul dimineţii şi datorită dezvăluirii inconştiente a unor indicii referitoare la apariţia lui Iisus în casa lui Iosif, conducătorii iudei au început să îşi dea seama la începutul serii că zvonul învierii lui Iisus s-a răspândit în oraş şi că numeroase persoane pretindeau că l-ar fi văzut. Membrii sinedriului au fost profund tulburaţi de aceste zvonuri. După ce l-a consultat în grabă pe Anna, Caiafa a convocat o reuniune a sinedriului în aceeaşi seară la ora opt. La această reuniune s-au luate măsuri pentru a se exclude din sinagogă orice persoană care ar fi menţionat

reînvierea lui Iisus. S-a sugerat chiar că oricine va pretinde că l-ar fi văzut să fie trimis la moarte. Cu toate acestea, această propunere nu a fost supusă la vot, deoarece adunarea a căzut într-o confuzie apropiată de panica reală. Sanhedrinii îndrăzniseră să creadă că terminaseră cu Iisus. Ei aveau să descopere curând că adevăratele lor necazuri cu Omul din Nazareth tocmai începuseră.

4. Apariţia în faţa Grecilor

190:4.1 (2033.4) Către ora patru şi jumătate, în locuinţa unuia Flavius, Maestrul şi-a făcut a şasea apariţie morontială unui număr de patruzeci de greci reuniţi acolo. În timp ce aceştia erau ocupaţi cu discutarea relatărilor asupra învierii Maestrului, acesta s-a manifestat în mijlocul lor cu toate că uşile au fost bine închise. El le-a vorbit astfel: „Pacea să fie cu voi. Cu toate că Fiul Omului a apărut pe Pământ printre iudei, el a venit să slujească pe lângă toţi oamenii. În împărăţia Tatălui meu nu vor exista nici iudei, nici gentili. Voi sunteţi cu toţii fraţi, fii ai lui Dumnezeu. Mergeţi deci la toată lumea pentru a proclama această evanghelie a salvării aşa cum aţi primit-o de la ambasadorii împărăţiei şi vă voi pune în comuniunea fraternităţii fiilor Tatălui în credinţă şi în adevăr.” După ce le-a dat această misiune grecilor el s-a despărţit de ei şi nu l-au mai văzut. Ei au rămas în casă toată seară; erau prea copleşiţi de mirare şi frică pentru a se mai aventura afară. Nici unul dintre aceşti greci nu a putut dormi în noaptea aceea. Ei au rămas treji şi au discutat aceste lucruri, sperând că Maestrul le va mai face o vizită. Existau în acest grup

numeroşi greci care erau la Ghetsimani când soldaţii l-au arestat pe Iisus şi când Iuda l-a trădat cu un sărut.

190:4.2 (2034.1) Zvonul învierii lui Iisus şi relatările referitoare la numeroasele sale apariţii înaintea discipolilor săi s-au răspândit cu repeziciune. Tot oraşul este cuprins de o mare frenezie. Deja Maestrul apăruse înaintea familiei sale, a femeilor şi a grecilor şi curând el se va manifesta în mijlocul apostolilor. Sinedriul nu va întârzia să înceapă să i-a în considerare aceste noi probleme care s-au impus atât de brusc asupra conducătorilor iudeilor. Iisus se gândeşte mult la apostolii săi, însă doreşte să îi lase în pace pentru încă câteva ore de reflecţie solemnă şi de consideraţie atentă înainte de a-i vizita.

5. Plimbarea cu cei doi fraţi

190:5.1 (2034.2) La Emmaus, la aproximativ doisprezece kilometri vest de Ierusalim trăiau doi fraţi păstori care petrecuseră săptămâna Paştelui la Ierusalim luând parte la sacrificii, la ceremonii şi la serbări. Cel mai în vârstă, Cleopa, credea mai mult sau mai puţin în Iisus. Cel puţin el a fost alungat din sinagogă. Fratele său, Iacob nu era credincios cu toate că a fost foarte intrigat de ceea ce a auzit despre învăţăturile şi lucrările Maestrului.

190:5.2 (2034.3) În această după amiază de duminică, la cinci kilometri de Ierusalim şi cu câteva minute înainte de orele cinci, cei doi fraţi mergeau pe calea Emmausului, vorbind cu mare seriozitate despre Iisus, despre învăţătura sa şi despre lucrările sale şi în special despre zvonurile ce relatau că mormântul lui era gol şi că nişte femei au

vorbit cu el. Cleopa era pe jumătate dispus să creadă în aceste relatări însă Iacob afirma cu insistenţă că toată treaba era probabil o mistificare. În timp ce se contraziceau şi dezbăteau chestiunea astfel pe drumul de întoarcere acasă, manifestarea morontială a lui Iisus, a şaptea sa apariţie, s-a apropiat de cei doi călători. Cleopa l-a auzit adesea pe Iisus propovăduind şi împărţise cu el masa de mai multe ori la credincioşii din Ierusalim, însă nu l-a recunoscut pe Maestru nici măcar când acesta le-a vorbit direct.

190:5.3 (2034.4) După ce i-a însoţit până la capătul drumului Iisus a spus: „Despre ce vorbeaţi voi cu atâta seriozitate când am dat eu peste voi?" Când el a spus aceasta cei doi fraţi au stat pe loc şi s-au uitat la el cu o tristă surprindere . Cleopa a spus: „Este oare posibil ca tu să stai în Ierusalim şi să nu ştii despre lucrurile care tocmai s-au petrecut acolo?" Maestrul a întrebat: „Ce lucruri?" Cleopa a răspuns: „Dacă tu nu ştii nimic despre aceste chestiuni, atunci tu eşti singurul din tot Ierusalimul care nu a auzit zvonurile referitoare la Iisus din Nazareth, care era un profet puternic în cuvinte şi în fapte în faţa lui Dumnezeu şi a poporului. Şefii preoţilor şi conducătorii noştri l-au dat romanilor cerând să fie răstignit. Or, mulţi dintre noi am sperat că el va fi acela care va elibera Israelul de sub jugul gentililor. Însă aceasta nu este totul. Noi suntem acum în a treia zi de la răstignirea sa şi nişte femei ne-au surprins când au declarat că au mers la mormânt şi l-au găsit gol. Aceleaşi femei au repetat cu insistenţă că ele au stat de vorbă cu acest om şi au susţinut că el a înviat din morţi. Iar când ele s-au dus să le povestească acestea oamenilor, doi dintre apostolii lui au alergat să vadă mormântul şi l-au găsit, de asemenea, gol." Aici Iacob şi-a întrerupt fratele pentru a spune: „însă nu l-au văzut pe Iisus."

190:5.4 (2035.1) Şi cum mergeau ei aşa Iisus le-a spus: „Cât de greu pricepeţi voi adevărul! Dacă îmi spuneţi că voi tocmai discutaţi despre învăţăturile şi lucrările acestui om atunci eu pot să vă iluminez, căci sunt mai mult decât familiar cu aceste învăţături. Nu vă amintiţi ceea ce a propovăduit Iisus întotdeauna, cum că împărăţia sa nu era din această lume şi că toţi oamenii, fiind fii ai lui Dumnezeu, ar trebui deci să găsească eliberarea şi libertatea în bucuria spirituală şi în comuniunea fraternă a slujirii cu dragoste în acest nou regat al adevărului şi al iubirii Tatălui celest. Nu vă mai amintiţi cum acest Fiu al Omului a proclamat mântuirea lui Dumnezeu pentru toţi oamenii, vindecându-i pe cei bolnavii şi pe cei plăpânzi şi eliberându-i pe cei care erau legaţi de teamă şi înrobiţi de rău? Nu ştiţi că acest om din Nazareth a spus discipolilor săi că va trebui să meargă la Ierusalim şi să fie dat duşmanilor săi, care îl vor condamna la moarte, şi că va reînvia în cea de-a treia zi? Nu vi s-au spus oare toate aceste lucruri şi nu aţi citit voi niciodată pasajele din scripturi referitoare la această zi de mântuire pentru iudei şi pentru gentili unde este spus că în el toate familiile Pământului vor fi binecuvântate, că el va auzi chemarea celor aflaţi în nevoie şi va salva sufletele săracilor care îl vor căuta? Că toate naţiunile îl vor socoti binecuvântat? Că acest Eliberator va fi ca umbra unei mari stânci, pe un pământ istovit, că va hrăni turma ca un adevărat păstor ţinând mieii în braţele sale şi purtându-i cu tandreţe în sânul său? Că va deschide ochii orbilor spirituali şi va scoate la lumină prizonierii disperării afară în deplina libertate şi în lumină? Că toţi cei care sunt în întuneric vor vedea marea lumină a salvării eterne? Că va alina inimile zdrobite, va proclama libertatea celor prinşi în păcat şi va deschide porţile

închisorii sclavilor fricii şi celor care sunt înlănţuiţi de rău? Că îi va consola pe cei necăjiţi şi va revărsa asupra lor bucuria salvării în locul necazurilor şi al asupririi? Că va fi dorinţa tuturor naţiunilor şi bucuria veşnică a celor care caută dreptatea? Că acest fiu al adevărului şi al dreptăţii se va ridica asupra lumii cu o lumină a vindecării şi cu o putere a salvării? Chiar şi că el îşi va salva poporul de păcatele lui, că îi va căuta şi salva cu adevărat pe cei care sunt pierduţi. Că el nu va distruge pe cei slabi, ci va aduce mântuirea tuturor cărora le este foame şi sete de dreptate. Că cei care cred în el vor avea viaţă veşnică. Că îşi va răspândi spiritul peste toată carnea şi că pentru fiecare credincios, acest Spirit al Adevărului va fi o sursă de apă vie ţâşnind până la viaţa veşnică. Nu aţi înţeles măreţia evangheliei împărăţiei pe care v-a dat-o acest om ? Oare nu pricepeţi cât de mare este mântuirea de care beneficiaţi?”

190:5.5 (2035.2) Între timp ei se apropiaseră de satul în care locuiau aceşti doi fraţi. Aceşti doi oameni nu au mai rostit nici un cuvânt de când începuse Iisus să le propovăduiască pe drum. Ei au ajuns curând în faţa umilei lor locuinţe şi Iisus s-a despărţit de ei continuând să coboare pe drum însă ei l-au rugat să intre să rămână cu ei. Ei au insistat să înnopteze la ei, deoarece se lăsa noaptea şi Iisus a consimţit. La foarte puţin timp după ce au intrat în casă ei s-au aşezat să mănânce. Fraţii i-au dat pâinea să o binecuvânteze şi când au început să rupă din ea şi să le-o împartă ochii li s-au deschis, Cleopa a recunoscut că oaspetele lor era Maestrul însuşi. Imediat ce Cleopa a zis: „Este Maestrul!” Iisus morontial a dispărut din vederea lor.

190:5.6 (2036.1) Atunci şi-au spus unul altuia: „Nu este de mirare că inimile ne-au fost înflăcărate când ne-a vorbit în timp ce mergeam de-

a lungul drumului! şi în timp ce deschidea înţelegerii noastre învăţăturile Scripturilor!”

190:5.7 (2036.2) Ei nu s-au oprit din. Îl văzuseră pe Maestrul morontial. Au ieşit în fugă din casă grăbindu-se înapoi la Ierusalim pentru a răspândi vestea cea bună a Mântuitorului reînviat.

190:5.8 (2036.3) Către ora nouă din seara aceea, chiar înainte de apariţia Maestrului înaintea celor zece apostoli, aceşti doi fraţi înflăcăraţi au venit la ceilalţi apostoli, în camera de sus, declarând că l-au văzut pe Iisus şi au vorbit cu el. Ei au povestit tot ceea ce le spusese Iisus şi cum l-au identificat ei în momentul în care rupea pâinea.

Cartea Urantia

<< Capitolul 190 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 192 >>

Capitolul 191

Apariţia apostolilor şi a altor ucenici influenţi

191:0.1 (2037.1) DUMINICA învierii a fost o zi teribilă în viaţa apostolilor. Zece dintre ei au petrecut cea mai mare parte a zilei în camera de sus, ascunşi în spatele uşilor. Ei ar fi putut să fugă din Ierusalim însă ar fi putut fi arestaţi de agenţii sinedriului dacă ar fi fost găsiţi afară. Toma era disperat, singur la Bethphage. Mai bine ar fi rămas cu ceilalţi apostoli; i-ar fi ajutat să-şi îndrepte discuţiile într-un sens mai folositor.

191:0.2 (2037.2) Pe toată durata zilei Ioan a susţinut ideea că Iisus a înviat din morţi. El a amintit cel puţin cinci prilejuri diferite în care Maestrul a afirmat că va învia şi cel puţin trei în care a făcut aluzie la

a treia zi. Atitudinea lui Ioan a avut o influenţă considerabilă asupra apostolilor, în special asupra fratelui său, Iacob, şi asupra lui Nataniel. Ioan i-ar fi influenţat încă şi mai mult dacă nu ar fi fost mezinul grupului.

191:0.3 (2037.3) Dificultăţile lor ţineau în mare măsură de izolarea lor. Ioan Marcu îi ţinea la curent cu ceea ce se întâmpla în jurul templului şi îi informa de numeroasele zvonuri care prindeau contur în oraş, însă nu i-a venit ideea de a prelua ştirile de la diversele grupuri de credincioşi cărora Iisus le apăruse deja. Era tipul de slujbă făcut până atunci doar de mesagerii lui David, însă aceştia erau absenţi, plecaţi în ultima misiune de vestire a învierii grupurilor de credincioşi care locuiau departe de Ierusalim. Pentru prima dată în toţi aceşti ani apostolii au realizat cât de mult depinseseră de mesagerii lui David pentru a fi informaţi zilnic asupra problemelor împărăţiei.

191:0.4 (2037.4) În maniera sa caracteristică, toată ziua, Petru a oscilat emoţional între credinţă şi îndoială în privinţa învierii Maestrului. Petru nu putea să se detaşeze de viziunea feşilor funerare aflate în mormânt de parcă trupul lui Iisus se evaporase din interiorul lor. „Însă” - se gândea Petru „dacă a înviat şi a putut să se arate femeilor, de ce nu ni se arată şi nouă, apostolilor?” Petru se întrista la ideea că poate Iisus nu venea la ei din cauza propriei sale prezenţe printre apostoli, deoarece el s-a lepădat de ei în noaptea aceea din curte lui Anna. Apoi el se consola cu cuvintele relatate de femei: „Mergeţi de povestiţi-le apostolilor mei - şi lui Petru”, însă pentru a afla o încurajare în acest mesaj trebuia ca ei să creadă că femeile l-au văzut şi auzit cu adevărat pe Maestrul lor reînviat. În felul acesta, Petru a şovăit toată ziua între credinţă şi îndoială până la puţin timp după ora

opt seara când s-a încumetat să iasă în curte. Petru se gândea să se îndepărteze de apostoli pentru a nu-l împiedica pe Iisus să vină la ei din cauza faptului că se lepădase atunci Maestru.

191:0.5 (2037.5) Mai întâi, Iacob Zebedeu a venit cu recomandarea că trebuiau să meargă toţi la mormânt. Era ferm hotărât să facă ceva pentru a pătrunde în miezul misterului. Nataniel a fost cel care i-a împiedicat să se arate în public, ca răspuns la îndemnul lui Iacob. Pentru aceasta el le-a amintit că Iisus le recomandase să nu pună fără nici un rost viaţa lor în pericol în momentul acesta. Către amiază Iacob se liniştise, ca şi ceilalţi, rămânând într-o aşteptare vigilentă. El vorbise foarte puţin. Era extrem de dezamăgit pentru că Iisus nu le apărea şi nici nu ştia de numeroasele apariţii ale Maestrului înaintea altor grupuri şi a altor persoane.

191:0.6 (2038.1) Andrei a auzit multe lucruri în ziua aceea. Era extrem de nedumerit în privinţa situaţiei şi avea unele îndoieli însă, cel puţin, într-un anumit sens el se bucura că nu mai avea responsabilitatea de a-i îndruma pe ceilalţi apostoli. Era, într-adevăr, recunoscător Maestrului că îl eliberase de povara conducerii înainte de a se fi confruntat cu evenimentele din ceasurile aceste apăsătoare.

191:0.7 (2038.2) Mai mult decât o dată, în decursul lungilor ore epuizante ale acestei zile tragice, singurul sprijin moral al grupului a fost frecventa contribuţie a sfatului lui Nataniel cu filozofia lui caracteristică. El a fost cu adevărat elementul de control printre cei zece pe tot parcursul întregii zile. Nu a spus niciodată că credea sau că nu credea în reînvierea Maestrului, dar pe măsură ce trecea ziua, el era tot mai înclinat spre credinţa că Iisus şi-a ţinut făgăduinţa de a învia din nou.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotul era prea abătut pentru a participa la discuţii. Cea mai mare parte a timpului a rămas întins pe divanul său, într-un colţ al camerei, cu faţa întoarsă la perete. N-a vorbit de vreo şase ori toată ziua aceea. Concepţia lui asupra împărăţiei se spulberase şi nu putea să priceapă că reînvierea Maestrului putea din punct de vedere material să schimbe situaţia. Decepţia sa era foarte personală şi mult prea violentă pentru a putea fi depăşită într-un interval de timp scurt, chiar în faţa unui fapt atât de uluitor ca reînvierea.

191:0.9 (2038.4) Lucru ciudat, Filip care de obicei nu se exprima deloc a luat adesea cuvântul în cursul acestei după amiezi din ziua aceasta. Până la amiază el n-a avut multe lucruri de spus, însă de-a lungul după-amiezii le-a pus întrebări celorlalţi apostoli. Petru era adesea enervat de întrebările lui Filip, dar ceilalţi le luau de bune. Filip era deosebit de dornic să ştie dacă, în cazul în care Iisus ar fi ieşit cu adevărat din mormântul său, dacă corpul său ar purta semnele fizice ale răstignirii.

191:0.10 (2038.5) Matei era într-o mare confuzie. El asculta discuţiile tovarăşilor lui însă şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului frământând în capul său problema viitoarelor lor finanţe. Independent de presupusa reînvierea a lui Iisus, Iuda dispăruse, David pusese fără nici un ceremonial fondurile în mâinile lui Matei şi nu mai aveau nici un şef cu autoritate. Înainte ca Matei să se hotărască să ia serios în consideraţie argumentele lor asupra învierii, el îl văzuse deja pe Maestru faţă în faţă.

191:0.11 (2038.6) Gemenii Alfeu nu au luat deloc parte la aceste dezbateri. Ei erau destul de ocupaţi cu lucrările lor obişnuite.

Răspunzând la o întrebare a lui Filip, unul dintre ei a exprimat opinia lor comună, spunând: „Noi nu înţelegem povestea învierii însă mama noastră ne spune că ea a vorbit cu Maestrul şi noi o credem.”
191:0.12 (2038.7) Toma trecea printr-una din perioadele sale tipice de deprimare plină de disperare. El a dormit o parte a zilei şi s-a plimbat pe dealuri în restul timpului. A simţit imboldul de a se alătura tovarăşilor săi, dar dorinţa de solitudine a fost mai puternică.
191:0.13 (2038.8) Maestrul şi-a întârziat prima apariţie morontială înaintea apostolilor din mai multe motive. Mai întâi a vrut ca după ce au auzit vorbindu-se de înviere să aibă timpul să se gândească la ceea le spusese despre moartea sa şi despre reînvierea sa atunci când era întrupat alături de ei. Maestrul vroia ca Petru să fi triumfat în lupta sa contra anumitor dificultăţi specifice înainte de a se fi manifestat lor tuturor. În al doilea rând, el dorea ca Toma să fie cu ei la vremea primei sale apariţii. De la început, în această duminică dimineaţă, Ioan Marcu l-a văzut pe Toma la Simon în Bethphage şi i-a înştiinţat pe apostoli în jurul orelor unsprezece. În orice moment al zilei acesteia Toma s-ar fi întors ei dacă Nataniel sau oricare alţi doi apostoli ar fi venit să-l caute. El avea cu adevărat dorinţa de a reveni însă, după modul în care i-a părăsit cu o seară înainte, era prea orgolios pentru a o face atât de devreme de la sine. Dimineaţa deprimarea sa era atât de puternică încât i-a trebuit aproape o săptămână pentru a se hotărî să se întoarcă. Apostolii îl aşteptau, iar el îşi aştepta tovarăşii să vină să-l caute şi să îi ceară să vină alături de ei. Toma a rămas departe de asociaţii lui până în sâmbăta următoare când, după căderea nopţii, Petru şi Ioan au mers la Bethphage şi l-au adus cu ei. Acesta este, de altfel, şi motivul pentru care ei nu au plecat

imediat în Galileea după ce Iisus le-a apărut pentru prima dată. Ei nu voiau să plece fără Toma.

1. Apariţia în faţa lui Petru

191:1.1 (2039.1) Era aproape de ora opt şi jumătate în această seară de duminică când Iisus i-a apărut lui Simon Petru în grădină de la locuinţa lui Marcu. Aceasta a fost cea de-a opta manifestare morontială. De la renegarea Maestrului Petru a trăit constant cu o apăsare de îndoială şi de vinovăţie. Toată ziua de sâmbătă şi duminică el a luptat contra fricii sale că, poate, nu mai era un apostol. El se înfiora de groază în faţa sorţii lui Iuda şi s-a gândit că şi el îşi trădase Maestrul. Toată după-amiaza el s-a gândit că poate numai prezenţa sa printre apostoli l-a împiedicat pe Iisus să le apară, desigur, cu condiţia ca el să fi reînviat cu adevărat dintre morţi. Iar pentru Petru, în această dispoziţie sufletească şi în această stare de spirit, Iisus a apărut în timp ce apostolul abătut se plimba printre flori şi tufişuri.
191:1.2 (2039.2) Când Petru s-a gândit la privirea afectuoasă a Maestrului pe când trecea prin poarta lui Anna, şi după ce frământase în mintea lui minunatul mesaj: „Mergeţi de povestiţi apostolilor mei - şi lui Petru” care i-a fost adus mai devreme, dimineaţa, de femeile ce veneau de la mormântul gol, când a contemplat aceste semne de compasiune, credinţa sa a triumfat asupra îndoielii. El s-a oprit, a strâns din pumni şi a spus cu voce tare: „Eu cred că a înviat din morţi; voi merge să le spun asta fraţilor mei.” La aceste cuvinte a apărut brusc în faţa lui forma unui om, a cărui voce i-a vorbit pe un ton

familiar, spunând: „Petrule, duşmanul a vrut să te prindă, dar eu nu am vrut să te las lui. Am ştiut că, de fapt, în inima ta tu nu m-ai abandonat. Te-am iertat chiar mai înainte să-mi ceri asta. Acum trebuie să încetezi să te mai gândeşti la tine şi la dificultăţile de moment şi să te pregăteşti să duci vestea cea bună a evangheliei tuturor celor care se găsesc în întuneric. Nu trebuie să te preocupe ceea ce ai putea obţine din împărăţie, ci mai degrabă să te îngrijeşti de ceea ce poţi să dai celor care trăiesc într-o sărăcie spirituală îngrozitoare. Înarmează-te Simone, pentru bătălia unei noi zile, pentru lupta împotriva întunericului spiritual şi contra nefastei tendinţe la îndoială a minţii naturale a omului."

191:1.3 (2039.3) Petru şi Iisusul morontial s-au plimbat prin grădină şi au vorbit timp de cinci minute despre trecutul, despre prezent şi despre viitor. Acum Maestrul a dispărut din câmpul său vizual spunând: „La revedere Petrule, până când te voi vedea cu fraţii tăi."

191:1.4 (2039.4) Pentru câteva clipe Petru şi-a ţinut răsuflare la realizarea faptului că a vorbit cu Maestrul reînviat şi că putea fi sigur că este încă un ambasador al împărăţiei. El tocmai l-a auzit pe Maestrul înălţat rugându-l să-şi continue predicarea evangheliei. Şi cu toate acestea izvorând din inima sa, el s-a dus în grabă în camera de sus, unde se aflau tovarăşii lui şi sufocat de emoţie a exclamat: „L-am văzut pe Maestru; era în grădină. Am vorbit cu el, şi el m-a iertat."

191:1.5 (2040.1) Declaraţia lui Petru care spunea că l-a văzut pe Iisus în grădină a făcut o profundă impresie asupra tovarăşilor săi apostoli. Ei erau aproape gata să-şi abandoneze îndoielile când Andrei s-a ridicat şi i-a avertizat să nu se lase prea mult influenţaţi de mărturia fratelui său. Andrei i-a lăsat să înţeleagă că Petru mai văzuse înainte

lucruri care nu erau reale. Fără a face direct aluzie la vedenia din noaptea petrecută pe Marea Galileii în care Petru a pretins că îl văzuse pe Maestru venind către ei mergând pe apă, Andrei a spus suficient pentru a da de înţeles tuturor celor prezenţi că acest incident fusese doar în mintea lui. Simon Petru a fost foarte supărat de insinuările fratelui său şi a rămas descumpănit în tăcerea lui. Gemenilor le-a părut rău pentru Petru şi au venit amândoi la el pentru a-şi exprima simpatia şi a-i spune că îl cred şi pentru a afirma că şi mama lor îl văzuse pe Maestru.

2. Prima apariţie înaintea apostolilor

191:2.1 (2040.2) Puţin după ora nouă în acea seară, după plecare lui Cleopa şi Iacob şi în timp ce gemenii Alfeu îl consolau pe Petru, şi pe când Nataniel îl mustra pe Andrei, iar cei zece apostoli erau adunaţi în camera de sus, cu toate uşile zăvorâte de teamă să nu fie prinşi, Maestrul a apărut brusc în mijlocul lor sub forma sa morontială spunând: „Pacea fie cu voi. De ce sunteţi atât de speriaţi atunci când apar, de parcă aţi fi văzut o stafie? Nu v-am vorbit eu de aceste lucruri când eram prezent cu trupul alături de voi? Nu v-am spus eu că şefii preoţilor şi guvernatorii mă vor trimite la moarte, că unul dintre voi mă va trăda şi că voi învia în a treia zi? De ce atunci toate îndoielile voastre şi toate aceste discuţii despre mărturiile femeilor, ale lui Cleopa, ale lui Iacob şi chiar şi ale lui Petru? Cât vă veţi mai îndoi de cuvintele mele şi veţi refuza să credeţi în făgăduinţele mele? Şi acum, când mă vedeţi în realitate, veţi crede oare?_Chiar şi acum unul dintre

voi lipseşte. Când vă veţi fi adunat încă o dată şi după ce veţi şti cu certitudine că Fiul Omului a ieşit din mormânt, să mergeţi de aici în Galileea. Aveţi credinţă în Dumnezeu, aveţi credinţă unii în ceilalţi şi veţi intra astfel în noua slujire a împărăţiei cerurilor. Voi rămâne în Ierusalim cu voi până când veţi fi gata să mergeţi în Galileea. Vă las pacea mea."

191:2.2 (2040.3) După ce Iisusul morontial le-a vorbit astfel, a dispărut din câmpul lor vizual într-o clipă. Ei şi-au plecat toţi faţa la pământ, slăvindu-l pe Dumnezeu şi venerându-l pe Maestrul lor dispărut. Aceasta a fost a noua apariţie morontială a Maestrului.

3. Împreună cu creaturile morontiale

191:3.1 (2040.4) Iisus a petrecut toată ziua de luni cu creaturile morontiale prezente atunci pe Urantia. Peste un milion de îndrumători morontiali cu asociaţii lor, precum şi muritori de diverse ordine aflaţi în tranziţie pe cele şapte lumi palat din Satania au venit pe Urantia pentru a participa la experienţa tranziţiei morontiale a Maestrului. Iisusul morontial a rămas timp de patruzeci de zile împreună cu aceste splendide inteligenţe. El i-a instruit şi a învăţat de la îndrumătorii lor viaţa tranziţiei morontiale aşa cum muritorii lumilor locuite ale Sataniei o traversează atunci când trec prin sistemul sferelor morontiale.

191:3.2 (2041.1) Luni către miezul nopţii forma morontială a Maestrului a fost ajustată pentru tranziţia în al doilea stadiu de progresie morontială. Când a apărut data următoare pe Pământ

înaintea copiilor săi muritori, el era deja o fiinţă morontială de stadiul al doilea. Pe măsură ce Maestrul înainta în cariera morontială inteligenţele morontiale şi asociaţii lor transformatori întâmpinau tot mai mari dificultăţi tehnice în a-l face pe Maestru vizibil ochilor materiali ai muritorilor.

191:3.3 (2041.2) Iisus a efectuat tranzitul la al treilea stadiu morontial vineri, 14 aprilie, la al patrulea stadiu în 17 aprilie, la al cincilea stadiu sâmbătă 22 aprilie, la al şaselea stadiu joi 27 aprilie, la al şaptelea stadiu maţi 2 mai, la cetăţenia Ierusemului duminică 7 mai şi a intrat în îmbrăţişarea Celor Preaînalţi ai Edentiei duminică 14 mai.

191:3.4 (2041.3) Mihail din Nebadon şi-a îndeplinit astfel slujba de experienţă universală, de vreme ce făcuse, în legătură cu manifestările sale anterioare, deplina experienţă a vieţii muritorilor ascendenţi ai timpului şi spaţiului, de la şederea în sediul constelaţiei chiar şi până la, şi prin, serviciul cartierului general al suprauniversului. În aceste experienţe morontiale Fiul Creatorului Nebadonului a sfârşit efectiv şi a terminat acceptabil a şaptea şi ultima sa manifestare în univers.

4. Cea de a zecea apariţie (în Filadelfia)

191:4.1 (2041.4) A zecea manifestare morontială a lui Iisus spre recunoaşterea muritorilor s-a produs puţin după ora 8, marţi 11 aprilie, în Filadelfia. El s-a arătat lui Abner, lui Lazăr şi unui număr de aproximativ o sută cincizeci de asociaţi ai lor, fiind incluşi aici peste cincizeci de membri ai corpului evanghelic de şaptezeci de persoane. Această apariţie a avut loc în sinagogă, chiar după

deschiderea unei reuniuni special convocate de Abner pentru a se vorbi despre răstignirea lui Iisus şi relatarea cea mai recentă asupra învierii sale adusă de mesagerul lui David. Cum Lazăr reînviat făcea acum parte din acest grup de credincioşi nu le era greu să creadă vestea că Iisus se ridicase dintre morţi.

191:4.2 (2041.5) Şedinţa sinagogă tocmai a fost deschisă de Abner şi de Lazăr, care stăteau împreună în scaun când adunarea de credincioşi a văzut forma Maestrului apărând deodată. El a păşit înainte din locul de unde apăruse între Abner şi Lazăr, dintre care nu îl observase nici unul, a salutat adunarea şi a spus:

191:4.3 (2041.6) ”Pacea fie cu voi. Ştiţi cu toţii că avem un singur Tată în Ceruri şi că nu există decât o singură evanghelie a împărăţiei - vestea cea bună a darului vieţii eterne pe care oamenii o primesc prin credinţă. Bucurându-vă în fidelitatea voastră faţă de evanghelie, rugaţi-vă la Tatăl adevărului să reverse în inima voastră o nouă şi mai mare dragoste pentru fraţii voştri. Trebuie să-i iubiţi pe toţi oamenii aşa cum v-am iubit şi eu pe voi. Trebuie să-i serviţi pe toţi oamenii aşa cum v-am servit şi eu. Cu o compătimire înţelegătoare şi cu o afecţiune fraternă, consideraţi-i ca semeni ai voştri pe toţi fraţii consacraţi proclamării bunei vestiri, fie că sunt iudei fie că sunt gentili, greci sau romani, perşi sau etiopieni. Ioan a propovăduit împărăţia înaintea venirii ei. Voi aţi predicat evanghelia în plină putere. Grecii proclamă deja vestea cea bună. Iar eu voi trimite în curând Duhul Adevărului în sufletul tuturor acestor oameni, fraţii mei, care şi-au consacrat cu atâta mărinimie viaţa iluminării tuturor semenilor lor alunecaţi în întunericul spiritual. Voi sunteţi toţi copii ai luminii; nu bâjbâiţi deci în neînţelegerea pricinuită de neîncrederea şi

de intoleranţa omenească. Dacă prin harul credinţei aţi fost înnobilaţi până la a-i iubi pe necredincioşi nu ar trebui oare să-i iubiţi, deopotrivă, pe tovarăşii voştri credincioşi din marea familie a credinţei? Ţineţi minte, în măsura în care vă iubiţi unii pe ceilalţi, toţi oamenii vor şti că sunteţi discipolii mei.

191:4.4 (2042.1) ”Mergeţi deci în toată lumea, proclamaţi tuturor naţiunilor şi raselor această evanghelie a paternităţii lui Dumnezeu şi a fraternităţii oamenilor şi fiţi întotdeauna înţelepţi în alegerea metodelor voastre de prezentare a veştii bune diferitelor rase şi triburi ale omenirii. Aţi primit gratuit această evanghelie a împărăţiei, duceţi atunci gratuit vestea cea bună tuturor naţiunilor. Nu vă temeţi de rezistenţa răului, deoarece sunt cu voi pe vecie, chiar până la capătul epocilor. Şi vă las vouă pacea mea.”

191:4.5 (2042.2) După ce a spus: „Şi vă las pacea mea” el a dispărut din vedere. Cu excepţia uneia din apariţiile sale în Galileea, în care peste cinci sute de credincioşi l-au văzut simultan, acest grup din Filadelfia cuprindea cel mai mare număr de muritori care l-au văzut împreună într-o singură şi aceeaşi ocazie.

191:4.6 (2042.3) A doua zi dimineaţa, în vreme ce apostolii zăboveau încă în Ierusalim aşteptând ca Toma să-şi recapete echilibrul sufletesc, aceşti credincioşi din Filadelfia au mers să proclame că Iisus din Nazareth a înviat din morţi.

191:4.7 (2042.4) Iisus a petrecut a doua zi, miercuri, fără întrerupere, în compania asociaţilor săi morontiali. În mijlocul după-amiezii el a primit vizita delegaţilor morontiali venind din lumile palat, din fiecare dintre sistemele locale ale sferelor locuite, ale tuturor constelaţiilor

Norlatiadekului. Şi toţi s-au bucurat să-l cunoască pe Creatorul lor ca pe un membru al propriului ordin de inteligenţă a universului.

5. A doua apariţie înaintea apostolilor

191:5.1 (2042.5) Toma a petrecut o săptămână singur pe dealurile ce înconjurau Muntele Măslinilor. În acest timp el nu l-a văzut decât pe Ioan Marcu şi pe locuitorii casei lui Simon. Era ora nouă seara, sâmbătă 15 aprilie, când cei doi apostoli l-au găsit şi l-au dus la locul lor de adunare la Marcu. A doua zi Toma i-a ascultat spunând diferite poveşti ale apariţiilor Maestrului, însă a refuzat cu încăpăţânare să creadă. El a susţinut că Petru, în entuziasmul său, i-a făcut să creadă că l-a văzut pe Maestru. Nataniel a căutat să-l lămurească, însă degeaba. O încăpăţânare emoţională se asociase cu îndoielile lui obişnuite şi această stare mentală dublată de mâhnirea pricinuită de fuga lui de ei contribuiau la crearea unei situaţii de izolare pe care Toma însuşi nu o înţelegea pe deplin. El se îndepărtase de tovarăşii săi, urmându-şi propria cale, iar acum, la întoarcerea printre ei, el tindea inconştient să ia o atitudine de dezacord. Toma a cedat cu greu. Nu-i plăcea să fie învins. Fără intenţie el se bucura cu adevărat de atenţia care i se acorda. El se bucura inconştient de eforturile tuturor tovarăşilor săi pentru a-l convinge şi a-l converti. El le lipsise o săptămână întreagă şi Toma găsise o mare plăcere în stăruitoarea lor atenţie faţă de el.

191:5.2 (2042.6) Ei tocmai luau masa de seară, după ora şase, cu Toma aşezat între Petru şi Nataniel, când apostolul necredincios spuse: „Nu

voi crede înainte de al fi văzut pe Maestru cu proprii mei ochi şi până nu-mi voi fi pus degetul pe urma lăsată de cuie.” În timp ce erau astfel aşezaţi la cină şi uşile erau cu grijă închise şi încuiate, Maestrul sub forma sa morontială a apărut deodată în curbura mesei, şi stând drept în faţa lui Toma zise:

191:5.3 (2043.1) ”Pacea să fie cu voi. O săptămână întreagă am întârziat pentru a putea să apar din nou înaintea voastră când veţi fi adunaţi toţi laolaltă pentru a mai auzi o dată porunca de a merge în lumea întreagă şi a predica această evanghelie a împărăţiei. Vă repet: aşa cum Tatăl m-a trimis în lume, vă trimit şi eu pe voi. Aşa cum l-am revelat pe Tată tot astfel să revelaţi voi iubirea divină, nu doar prin cuvinte, ci prin viaţa voastră de zi cu zi. Vă trimit nu să iubiţi sufletul oamenilor, ci mai degrabă *să iubiţi oamenii.* Nu este suficient să proclamaţi bucuriile Cerului. Trebuie să demonstraţi realităţile spiritului vieţii divine în experienţa voastră de toate zilele, deoarece prin credinţa voastră aveţi deja viaţa veşnică ca un dar de la Dumnezeu. Când aveţi credinţa, când puterea de sus, Duhul Adevărului, se va fi revărsat asupra voastră, nu veţi ascunde lumina voastră aici în spatele uşilor închise; veţi face iubirea şi îndurarea lui Dumnezeu cunoscute întregii omeniri. Prin teamă voi fugiţi acum din faţa faptelor unei experienţe neplăcute însă când veţi fi fost botezaţi cu Duhul Adevărului veţi merge cu curaj şi bucurie către noile experienţe ale proclamării bunei vestiri a vieţii veşnice în împărăţia lui Dumnezeu. Voi puteţi rămâne aici în Galileea o bucată vreme pentru a vă reface după şocul trecerii de la falsa siguranţă a autorităţii tradiţionalismului şi noua ordine a autorităţii faptelor, a adevărului şi a credinţei în realităţile supreme ale experienţei vii. Misiunea voastră

în lume se bazează pe faptul că am trăit printre voi o viaţă revelându-l pe Dumnezeu; pe adevărul că atât voi, cât li toţi ceilalţi oameni sunteţi fiii lui Dumnezeu. Această misiune se va concretiza în viaţa pe care o veţi trăi voi printre oameni - experienţa efectivă şi vie de a iubi oamenii şi a-i servi aşa cum v-am iubit şi servit eu. Această credinţă revelează lumina voastră lumii. Fie ca revelaţia adevărului să deschidă ochii celor orbiţi de tradiţie; fie ca serviciul vostru, expresie a iubirii, să distrugă complet prejudecăţile nutrite de ignoranţă. Apropiindu-vă astfel de contemporanii voştri printr-o compătimire înţelegătoare şi printr-un devotament dezinteresat îi veţi conduce la mântuirea prin cunoaşterea iubirii Tatălui. Iudeii au preţuit bunătatea, grecii au exaltat frumuseţea, hinduşii predică devoţiunea, îndepărtaţii pustnici propovăduiesc respectul, romanii pretind loialitatea, însă eu cer discipolilor mei viaţa, chiar o viaţă de slujire exprimată prin iubire faţă de fraţii voştri în trup."

191:5.4 (2043.2) După ce a vorbit astfel Maestrul s-a uitat în ochii lui Toma şi a spus: „Iar tu Toma, care ai spus că nu vei crede decât dacă mă vei vedea şi îţi vei pune mâna pe urmele lăsate de cuie pe mâinile mele, acum m-ai văzut şi mi-ai auzit cuvintele. Cu toate că nu vezi nici un semn lăsat de cuie pe mâinile mele de vreme ce sunt înălţat la o formă pe care o vei îmbrăca şi tu când vei părăsi această lume, ce vei spune tu fraţilor tăi? Tu vei recunoaşte adevărul, deoarece în inima ta ai început să crezi chiar şi când afirmai cu atâta încăpăţânare necredinţa ta. Toma, acesta este chiar un moment în care îndoielile tale încep să se spulbere, chiar dacă se afirmau cu atât de multă încăpăţânare. Toma, îţi cer să nu fii neîncrezător, ci să fi credincios - şi ştiu că tu vei crede chiar din toată inima ta."

191:5.5 (2043.3) Când Toma a auzit aceste cuvinte s-a lăsat în genunchi în faţa Maestrului morontial şi a exclamat: „Cred Domnul şi Stăpânul meu!” Atunci Iisus îi spuse lui Toma: „Ai crezut, Toma, pentru că m-ai văzut şi auzit cu adevărat. Binecuvântaţi fie în epocile ce vor veni cei care vor crede chiar fără a mă fi văzut cu ochii lor de carne, ori auzit cu urechile lor de muritori.”
191:5.6 (2043.4) Apoi, în timp ce forma sa se apropia de marginea mesei, Maestrul se adresă grupului spunând: „Acum mergeţi toţi în Galileea unde vă voi apărea în curând.” Şi spunând aceasta el dispăru din vederea lor.

191:5.7 (2044.1) Cei unsprezece apostoli erau acum pe deplin convinşi că Iisus era înviat dintre morţi şi a doua zi dimineaţă înainte de zori au plecat în Galileea.

6. Apariţia la Alexandria

191:6.1 (2044.2) În timp ce cei unsprezece apostoli se aflau pe drumul lor către Galileea şi se apropiau de sfârşitul călătoriei lor, marţi 18 aprilie, către ora opt şi jumătate seara, Iisus le-a apărut lui Rodan şi unei mulţimi de vreo patruzeci şi opt de alţi credincioşi din Alexandria. Aceasta a fost a doisprezecea apariţie a Maestrului sub formă morontială. Iisus a apărut în faţa acestor greci, a acestor iudei în momentul în care un mesager al lui David îşi termina relatarea sa referitoare la răstignire. Acest mesager era al cincilea curier de legătură pe drumul venind de la Ierusalim şi care ajunsese după-amiaza târziu în Alexandria. După ce a predat mesajul lui Rodan, s-a

decis să fie convocaţi credincioşii pentru ca ei să primească tragica veste din gura mesagerului însuşi. Către ora opt Nathan din Busiris, mesagerul, s-a prezentat în faţa credincioşilor şi le-a povestit în detaliu tot ceea ce îi spusese curierul care îl precedase. Nathan îşi termină relatarea cu cuvintele: „Însă David, care ne trimite această veste menţionează că anunţându-şi dinainte moartea, Maestrul a declarat că va învia.” În timp ce Nathan vorbea încă, Maestrul morontial a apărut acolo sub privirile tuturor şi când Nathan se aşeză, Iisus spuse:

191:6.2 (2044.3) ”Pacea fie cu voi. Ceea ce Tatăl meu m-a trimis să stabilesc în lume nu aparţine nici unei rase, nici unei naţiuni, nici unui grup social de învăţători sau de predicatori. Această evanghelie a împărăţiei aparţine iudeilor şi gentililor, bogaţilor şi săracilor, oamenilor liberi şi sclavilor, bărbaţilor şi femeilor şi chiar copilaşilor. Trebuie ca toţi să proclamaţi această evanghelie a iubirii şi a adevărului prin viaţa pe care o trăiţi în trup. Voi vă iubiţi unii pe alţii cu o iubire nouă şi remarcabilă, aşa cum v-am iubit şi eu pe voi. Voi veţi servi omenirea cu un devotament nou şi uimitor aşa cum v-am servit eu pe voi. Când oamenii vor vedea că îi iubiţi astfel şi cum i-aţi servit cu fervoare, ei vor vedea că aţi intrat prin credinţă în comunitatea împărăţiei cerurilor. Atunci ei vor urma Duhul Adevărului pe care îl vor percepe în viaţa voastră până când vor găsi mântuirea eternă.

191:6.3 (2044.4) ”La fel cum Tatăl m-a trimis în această lume vă trimit şi eu, la rândul meu. Sunteţi toţi trimişi să duceţi vestea cea bună celor care sunt cufundaţi în întuneric. Această evanghelie a împărăţiei aparţine tuturor celor care cred; ea nu va fi păstrată doar de preoţi.

Curând Duhul Adevărului va veni asupra voastră şi vă va conduce în întregul adevăr. Deci mergeţi în lumea întreagă, predicaţi această evanghelie şi vedeţi, sunt cu voi întotdeauna, chiar până la sfârşitul veacurilor.”

191:6.4 (2044.5) După ce a vorbit astfel, Maestrul a dispărut din vederea lor. Aceşti credincioşi au rămas împreună toată noaptea povestindu-şi experienţele lor de credincioşi în împărăţie şi ascultându-l multele cuvinte ale lui Rodan şi ale asociaţiilor lui. Şi au crezut cu toţii că Iisus a înviat dintre morţi. Un mesager al lui David a ajuns a doua zi pentru a-i anunţa reînvierea. Imaginaţi-vă surpriza sa când ei au răspuns la înştiinţarea lui astfel: „Da, ştim, căci noi l-am văzut pe Maestru. El a apărut în faţa noastră cu două zile în urmă.”

Cartea Urantia

Capitolul 192

Apariţiile în Galileea

192:0.1 (2045.1) ÎN VREMEA când apostolii au plecat din Ierusalim către Galileea, conducătorii iudei se calmaseră într-o bună măsură. De vreme ce Iisus îi apăruse numai familiei lui de credincioşi ai împărăţiei, şi de vreme ce apostolii se ascundeau ş nu mai ţineau predici în public, şefii iudeilor au tras concluzia că, la urma urmei, mişcarea evangheliei fusese înăbuşită. Bineînţeles, ei erau derutaţi de zvonul tot mai răspândit că Iisus înviase dintre morţi, însă contau pe iscoadele tocmite ca ele să contracareze cu eficienţă toate aceste istorii prin repetarea povestirii cum că o trupă de adepţi ai lui Iisus luase corpul acestuia.

192:0.2 (2045.2) Din momentul acela, până când apostolii au fost împrăştiaţi de valul în creştere al persecuţiilor, Petru a fost şeful

general recunoscut al grupului apostolic. Iisus nu îi dăduse niciodată o asemenea autoritate, şi nici tovarăşii lui apostolii nu îl aleseseră vreodată oficial pentru un asemenea post de răspundere; el şi l-a asumat în mod natural şi l-a păstrat prin consimţământ general şi, de asemenea, pentru că el era printre ei principalul predicator. Predicile în public au devenit de atunci încolo ocupaţia majoră a apostolilor. După reîntoarcerea în Galileea, Matei, pe care l-au ales în locul lui Iuda, a devenit trezorierul lor.

192:0.3 (2045.3) Pe durata săptămânii în care au rămas la Ierusalim, Maria, mama lui Iisus, a petrecut o mare parte din timpul ei cu femeile credincioase care erau găzduite la Iosif din Arimathia.

192:0.4 (2045.4) În dimineaţa zilei de luni, când apostolii au pornit în zori spre Galileea, Ioan Marcu a plecat şi el şi i-a urmat în afara oraşului, şi, când au trecut bine dincolo de Bethania, el a înaintat cu îndrăzneală printre ei, convins că ei nu-l vor revedea.

192:0.5 (2045.5) Apostolii s-au oprit de multe ori pe drumul către Galileea pentru a spune povestea Maestrului lor înviat, şi de aceea n-au ajuns în Bethsaida decât foarte târziu miercuri seara. Sa făcut joi după-amiază până să fie cu toţii sculaţi şi gata să ia masa lor de dimineaţă.

1. Apariţia de lângă lac

192:1.1 (2045.6) Către ora cinci dimineaţa, pe 21 aprilie, Maestrul morontial şi-a făcut cea de-a treisprezecea apariţie, prima din

Galileea, celor zece apostoli în timp ce barca lor se trăgea spre mal aproape de debarcaderul obişnuit al Bethsaidei.

192:1.2 (2045.7) După ce apostolii şi-au petrecut amiaza şi primele ore ale serii de joi aşteptând acasă la Zebedeu, Simon Petru a sugerat ca ei să se ducă la pescuit. Când Petru a propus aceasta expediţie de pescuit, toţi apostolii s-au decis să se alăture. Spiritul-au ostenit toată noaptea cu plasele lor, dar n-au prins nici un peşte. Nu le păsa prea mult ca n-au prins nimic, căci aveau multe experienţe interesante de povestit despre lucrurile care li se întâmplaseră recent în Ierusalim. Dar când s-a luminat de ziuă s-a decis să se întoarcă la Bethsaida. Cum se apropiau ei de mal, au văzut pe cineva pe plajă, lângă debarcader, stând în picioare lângă un foc. Au crezut mai întâi că era Ioan Marcu, care coborâse la ei, ca să îi întâmpine, dar pe măsură ce se veneau mai aproape de ţărm, au văzut că se înşelaseră - omul era prea înalt pentru a fi Ioan. Nici unuia dintre ei nu i-a trecut prin minte că persoana de pe ţărm era Maestrul. Ei nu înţelegeau bine de tot de ce vroia Maestrul să se întâlnească cu ei în natură, sub cerul liber, pe locurile de la începuturile vieţuirii lor în comun, departe de mediul închis al Ierusalimului cu tragica frică, trădare şi moarte care i se asociază. El le spusese că, dacă se vor duce în Galileea, îi va întâlni acolo, şi era gata să-şi îndeplinească acea făgăduinţă.

192:1.3 (2046.1) În vreme ce apostolii aruncau ancora şi se pregăteau să urce în mica barcă pentru a acosta, bărbatul de pe plajă s-a adresat lor: „Băieţi, aţi prins ceva?” Iar când ei i-au răspuns: „Nu”, el a vorbit din nou: „Aruncaţi năvodul pe partea dreaptă a bărcii, şi veţi găsi peşte.” Ei nu ştiau că era Iisus acela care îi îndrumase, însă, de comun acord, au aruncat năvodul aşa cum fuseseră sfătuiţi, şi acesta fu

umplut îndată, atâta de tare că abia de-l mai puteau trage afară. Or, Ioan Zebedeu avea spiritul ager; când a văzut plasa grea de peşte, el şi-a dat seama că Maestrul era acela care le vorbise. Când i-a venit gândul acesta în minte el s-a aplecat către Petru şi i-a şoptit: „Este Maestrul.” Petru a fost întotdeauna nechibzuit în acţiune şi impetuos în devotament; aşa că atunci când Ion i-a şoptit asta la ureche, el s-a ridicat iute şi s-a aruncat în apă pentru a ajunge la Maestru mai repede. Fraţii lui l-au urmat îndeaproape şi au acostat cu mica lor barcă, trăgând plasa de peşte după ei.

192:1.4 (2046.2) Între timp, Ioan Marcu se trezise; văzând că apostolii acostând cu năvodul plin şi greu, a alergat către plajă ca să-i întâmpine. Zărind unsprezece oameni în loc de zece, el a dedus că necunoscutul era Iisus care înviase şi, pe când cei zece oameni uluiţi îl priveau în tăcere, tânărul s-a năpustit spre Maestru, a îngenuncheat la picioarele lui şi a zis: „Domnul meu şi Maestrul meu”. Atunci, Iisus le-a vorbit nu ca la Ierusalim unde îi salutase zicându-le: „Pacea să fie cu voi”, ci i s-a adresat pe un tot obişnuit lui Ioan Marcu spunându-i: „Ei bine, Ioane, eu sunt bucuros să te revăd în această Galilee fără de griji unde o să putem discuta pe îndelete. Rămâi cu noi, Ioane, şi vino de mănâncă.”

192:1.5 (2046.3) În vreme ce Iisus vorbea cu tânărul, cei zece erau atât de uluiţi şi surprinşi încât au uitat să tragă pe nisip plasa cu peşte. Iisus le-a zis atunci: „Luaţi-vă peştele şi pregătiţi câţiva pentru micul dejun. Avem deja focul făcut şi multă pâine.”

192:1.6 (2046.4) În timp ce Marcu îşi prezenta omagiile Maestrului, Petru a avut un şoc la vederea jarului înroşit din focul ce ardea acolo pe plajă; scena i-a trezit amintirea vie a focului de cărbune de la

miezul nopţii din curtea lui Anania, unde se lepădase de Maestru, dar şi-a revenit în fire şi a îngenuncheat la picioarele lui Iisus şi a strigat: „Domnul meu şi Maestrul meu!”

192:1.7 (2046.5) Petru li s-a alăturat atunci camarazilor lui care trăgeau năvodul. După ce şi-au adus captura pe uscat, ei au numărat peştii, dintre care 153 erau din aceia mari. Din nou au făcut greşeala de a numi miraculos pescuitul acela. Nu a fost nici un miracol legat de acest episod. A fost doar un exerciţiu al preştiinţei Maestrului. El a ştiut că peştele era acolo şi, în consecinţă, le-a indicat apostolilor unde să arunce năvodul.

192:1.8 (2047.1) Iisus le-a zis apoi: „Acum, veniţi cu toţii de mâncaţi; chiar şi gemenii ar trebui să se aşeze cât timp am să vorbesc cu voi. Ioan Marcu va pregăti peştele.” Ioan Marcu aduse şapte peşti destul de mari, pe care Maestrul i-a pus pe foc, şi când au fost gata, băiatul i-a servit celor zece. Apoi Iisus a rupt pâinea şi i-a dat-o lui Ioan, care l-a rândul lui a servit-o apostolilor înfometaţi. După ce toţi au fost serviţi, Iisus l-a rugat pe Ioan Marcu să se aşeze în vreme ce el însuşi va servi peştele şi pâinea tânărului băiat. În timp ce mâncau Iisus a vorbit cu ei şi le-a adus aminte de numeroasele lor experienţe comune din Galileea şi de lângă acest lac.

192:1.9 (2047.2) Aceasta a fost a treia oară când Iisus s-a manifestat înaintea apostolilor ca grup. Când li s-a adresat prima oară, întrebându-i dacă aveau vreun peşte, ei nu au bănuit cine era, pentru că era o experienţă obişnuită pentru aceşti pescari de pe Marea Galileii, ca atunci când ajungeau aproape de ţărm, să fie acostaţi în felul acesta de negustorii de peşte din Tariheea, care erau de regulă

acolo ca să cumpere capturile proaspete pentru locurile lor de uscare a peştelui.

192:1.10 (2047.3) Iisus a stat vreme de peste o oră de vorbă cu cei zece apostoli ş cu Ioan Marcu. După aceea, el s-a plimbat de sus în jos pe plaje şi le-a vorbit luând cu el doi câte doi - dar perechile erau diferite de acelea pe care le trimisese el la început să răspândească învăţătura. Cei unsprezece apostoli veniseră cu toţii împreună din Ierusalim, însă, pe măsură ce se apropiaseră de Galileea, Simon Zelotul se descurajase tot mai tare, astfel încât în momentul sosirii lor la Bethsaida, el i-a abandonat pe fraţii lui şi s-a întors la casa lui.
192:1.11 (2047.4) Înainte de a-şi lua rămas bun de la ei, în dimineaţa aceea, Iisus a cerut ca doi apostoli să se ofere voluntari pentru a merge să-l caute pe Simon Zelotul şi să îl aducă în aceeaşi zi. Şi asta au făcut Petru şi Andrei.

2. Întrevederile cu apostolii doi câte doi

192:2.1 (2047.5) Când au terminat de mâncat, şi în vreme ce ceilalţi erau aşezaţi lângă foc, Iisus i-a făcut semn lui Petru şi lui Ioan să-l însoţească într-o plimbare pe plajă. În timp ce mergeau, Iisus i-a zis lui Ioan: „Ioane, tu mă iubeşti?” Şi, când Ioan i-a răspuns: „Da, Maestre, din toată inima”, Maestrul a zis: „Atunci, Ioane, renunţă la intoleranţa ta şi învaţă să îi iubeşti pe oameni aşa cum te-am iubit eu. Consacră-ţi viaţa dovedirii că iubirea este lucrul cel mai mare de pe lume. Aceasta este iubirea lui Dumnezeu care îi împinge pe oameni să

caute mântuirea. Iubirea este strămoşul întregii bunătăţi spirituale, ea este esenţa adevăratului şi a frumosului.”

192:2.2 (2047.6) Iisus s-a întors apoi către Petru şi l-a întrebat: „Petrule, tu mă iubeşti?” Petru a răspuns: „Stăpâne, tu ştii că te iubesc din toată inima mea”. Atunci, Iisus a zis: „Dacă mă iubeşti, Petrule, hrăneşte mieii mei. Nu neglija slujirea ta pe lângă cei slabi, cei săraci şi cei tineri. Predică evanghelia fără temeri şi fără preferinţe; nu uita niciodată că Dumnezeu nu face deosebire de persoane. Serveşte-i pe semenii aşa cum te-am servit eu pe tine, iartă-i pe tovarăşii tăi aşa cum şi eu te-am iertat pe tine. Lasă experienţa să te înveţe valoarea meditaţiei şi puterea reflectării inteligente.”

192:2.3 (2047.7) După ce s-au mai îndepărtat puţin, Maestrul s-a întors către Petru şi l-a întrebat: „Petrule, mă iubeşti tu cu adevărat?” Şi atunci Simon a zis: Da, Stăpâne, tu ştii că te iubesc.” La care Iisus a zis: „Atunci, ai mare grijă de oile mele. Fii un păstor bun şi fidel pentru turma mea. Nu trăda încrederea ei în tine. Nu te lăsa surprins de duşmani. Stai tot timpul în gardă - veghează şi te roagă.”

192:2.4 (2047.8) După ce au mai făcut câţiva paşi, Iisus s-a întors către Petru şi l-a întrebat pentru a treia oară: „Petrule, mă iubeşti tu cu adevărat?” Atunci, Petru, uşor întristat de aparenta lipsă de încredere a Maestrului în el, a zis cu o profundă emoţie: „Stăpâne, tu cunoşti toate lucrurile; tu ştii deci că eu te iubesc realmente şi cu adevărat.” Atunci, Iisus i-a zis: „Hrăneşte oile mele. Nu părăsi turma. Serveşte de exemplu şi de inspiraţie pentru toţi tovarăşii tăi păstori. Iubeşte turma aşa cum te-am iubit eu, şi consacră-te bunăstării ei aşa cum eu mi-am consacrat viaţa bunăstării tale. Şi urmează-mă până la capăt.”

192:2.5 (2048.1) Petru a interpretat în mod literal această ultimă recomandare - că el trebuia să continue a-l urma pe Iisus. Spiritul-a întors către el, l-a arătat cu degetul pe Ioan şi a întrebat: „Dacă eu te urmez, ce va face acela?” Dându-şi seama că Petru înţelesese greşit vorbele sale, Iisus a zis: „Petrule, nu te preocupa de ceea ce vor face fraţii tăi. Dacă eu vreau ca Ioan să rămână după ce tu vei fi plecat, şi chiar şi până voi reveni, ce te priveşte asta pe tine? Încredinţează-te numai ca tu să mă urmezi.”

192:2.6 (2048.2) Această remarcă s-a răspândit printre fraţi şi a fost primită ca o afirmaţie a lui Iisus că Ioan nu va muri până când Maestrul nu va reveni să instaureze împărăţia în putere şi în glorie, aşa cum îl gândeau şi îl sperau mulţi. Şi această interpretare a cuvintelor lui Iisus este aceea care a jucat un mare rol în readucerea lui Simon Zelotul la treaba şi la păstrarea lui la lucru.

192:2.7 (2048.3) După ce a revenit printre ceilalţi apostoli, Iisus a plecat într-o altă plimbare şi pentru o altă discuţie cu Andrei şi cu Iacob. După ce au parcurs o mică distanţă, Iisus i-a zis lui Andrei: „Andrei, ai tu încredere în mine?” Când fostul şef al apostolilor l-a auzit pe Iisus punându-i o asemenea întrebare, s-a oprit şi i-a răspuns: „Da, Maestre, eu am în tine o încredere totală, şi tu ştii asta.” Atunci, Iisus a zis: „Andrei, dacă tu ai încredere în mine, atunci ai mare încredere în fraţii tăi - chiar şi în Petru. Ţie îţi încredinţez îndrumarea lor. Trebuie acum ca tu să îţi pui încrederea în alţii, de vreme ce eu vă voi părăsi pentru a merge la Tatăl meu. Când fraţii tăi vor începe să se risipească din pricina hărţuirii şi a persecuţiilor, fii un sfetnic înţelept şi prevăzător pentru Iacob, fratele meu de sânge, când va fi împovărat

de mari greutăţi pe care experienţa lui nu i-ar permite să le poarte. După aceea, continuă să ai încredere, căci nu te voi neglija. Când îţi vei fi terminat treaba aici pe pământ, tu vei veni alături de mine."
192:2.8 (2048.4) Apoi Iisus s-a întors către Iacob întrebându-l: „Iacobe, ai tu încredere în mine?" Şi, fireşte, Iacob a răspuns: „Da, Maestre, mă încred în tine cu toată inima." Apoi Iisus i-a zis: „Iacobe, dacă ai şi mai multă încredere în mine, atunci vei fi mai puţin nerăbdător cu fraţii tăi. Dacă vei avea încredere în mine, asta te va ajuta să fi bun cu frăţia credincioşilor. Învaţă să cântăreşti consecinţele spuselor şi ale faptelor tale. Ţine minte că recolta este în funcţie de semănat. Roagă-te pentru linişte spiritului şi cultivă-ţi răbdarea. Aceste graţii, cu o credinţă vie, te vor susţine atunci când va veni vremea să bei din cupa sacrificiului. Dar să nu ai teamă niciodată; când vei fi sfârşit aici pe pământ, vei veni alături de mine."

192:2.9 (2048.5) Pe urmă Iisus a vorbit cu Toma şi cu Nataniel. Lui Toma i-a zis aşa: „Pe mine mă slujeşti tu, Toma?" Toma a răspuns: „Da, Doamne, te slujesc acum şi întotdeauna." Apoi a zis Iisus: „Dacă vrei să mă slujeşti, atunci slujeşte-i pe fraţii mei în trup tot aşa cum te-am slujit eu pe tine. Fii mereu neobosit în facerea de bine, ci perseverează ca unul care a fost hirotonisit de Dumnezeu pentru această slujire a iubirii. Când ţi-ai sfârşit slujirea împreună cu mine pe pământ, tu vei sluji cu mine în glorie. Toma, tu trebuie să încetezi să te mai îndoieşti, trebuie să creşti în credinţă şi în cunoaşterea adevărului. Să crezi în Dumnezeu ca un copil, dar încetează să mai acţionezi atât de copilăreşte. Ai curaj; fii tare în credinţă şi puternic în împărăţia lui Dumnezeu."

192:2.10 (2049.1) Apoi Maestrul zise către Nataniel: „Nataniele, tu mă slujeşti?” Iar apostolul răspunse: „Da, Maestre, şi încă cu o afecţiune neîmpărţită”. Apoi Iisus zise: „Dacă, prin urmare, tu mă serveşti cu o inimă întreagă, încredinţează-te că eşti devotat bunăstării fraţilor mei pe pământ cu o afecţiune neobosită. Îmbină prietenia cu sfătuirea şi pune iubire în filozofia ta. Serveşte-i pe semenii tăi oamenii întocmai cum te-am servit eu pe tine. Fii loial oamenilor aşa cum am vegheat eu asupra voastră. Fii mai puţin critic; aşteaptă-te la mai puţin de la unii oameni şi prin aceasta vei diminua amploarea dezamăgirii tale. Şi când lucrarea de aici de jos este făcută, tu vei sluji cu mine acolo sus.”

192:2.11 (2049.2) După aceasta Maestrul le-a vorbit lui Matei şi lui Filip. El i-a zis primului: „Filipe, asculţi tu de mine?” Filip a răspuns: „Da, Stăpâne, îţi dau ascultare chiar şi cu preţul vieţii mele.” Atunci, Iisus i-a zis: „Dacă vrei să mă asculţi, du-te în ţările gentililor şi proclamă evanghelia. Profeţii ţi-au zis că este mai bine să fii ascultător decât să te sacrifici. Prin credinţă, tu ai devenit un fiu cunoscător de Dumnezeu al împărăţiei. Nu este decât o singură lege de respectat - aceasta este porunca de a merge să proclami evanghelia împărăţiei. Încetează a te mai teme de oameni; nu-ţi fie frică să proclama vestea cea bună a vieţii eterne semenilor tăi care zac în întuneric şi au sete de lumina adevărului. Filip, nu te mai preocupa de bani şi de negustorii. Tu eşti, de acum înainte, întocmai ca şi fraţii tăi, liber să predici vestea cea bună. Îţi voi sta înainte şi alături până la capăt.”

192:2.12 (2049.3) Apoi Maestrul i s-a adresat lui Matei şi i-a cerut: „Matei, ai tu tăria de a asculta de mine?” Matei a răspuns: „Da,

Stăpâne, sunt consacrat întru totul facerii voii tale.” Atunci Maestrul a zis: „Matei, dacă vrei să mă asculţi, atunci mergi de propovăduieşte tuturor popoarelor evanghelia împărăţiei. Nu le mai procura fraţilor tăi lucrurile materiale ale vieţii; de acum încolo, tu te vei duce şi ca să proclami vestea cea bună a mântuirii spirituale. Începând de acum, să nu ai altceva în vedere decât executarea poruncii de a predica această evanghelie a împărăţiei Tatălui. Aşa cum eu am făcut pe pământ voia Tatălui, tot aşa vei îndeplini tu misiunea divină. Aminteşte-ţi că şi iudeii şi gentilii sunt fraţii tăi. Nu te teme de nici un om când vei proclama adevărurile salvatoare ale evangheliei împărăţiei cerurilor. Şi acolo unde mă duc eu, vei veni şi tu curând.”

192:2.13 (2049.4) Apoi a mers şi a făcut o plimbare cu gemenii Alfeu, Iacob şi Iuda, şi vorbindu-le amândurora, el i-a întrebat: „Iacobe şi Iuda, voi credeţi în mine?” Şi când au răspuns amândoi: „Da, Maestre, credem cu adevărat”, el a zis: „Curând am să vă las. Vedeţi că v-am părăsit deja în carne. Mai zăbovesc o vreme sub forma aceasta înainte de a merge la Tatăl meu. Voi credeţi în mine - voi sunteţi apostolii mei, şi aşa veţi fi întotdeauna. Continuaţi să credeţi şi să vă aduceţi aminte de tovărăşia voastră cu mine, atunci când voi fi dus, şi după ce voi poate că vă veţi întoarce la munca pe care obişnuiaţi să o faceţi înainte de a veni să trăiţi cu mine. Nu lăsaţi niciodată ca vreo schimbare în munca voastră exterioară să aibă vreo influenţă asupra loialităţii voastre. Aveţi încredere în Dumnezeu până la sfârşitul zilelor voastre pe pământ. Nu uitaţi niciodată că, atunci când sunteţi fiii prin credinţă ai lui Dumnezeu, orice strădanie onestă de pe tărâmul acesta este sacră. Nimic din ceea ce face un fiu de Dumnezeu nu este ceva comun. Deci, faceţi-vă de acum înainte

munca ca şi cum ar fi pentru Dumnezeu. Când veţi fi terminat pe lumea aceasta, eu mai am şi alte lumi mai bune unde veţi munci la fel pentru mine. În toată această lucrare, pe această lume şi pe altele, eu voi lucra cu voi şi spiritul meu va locui în voi.”

192:2.14 (2049.5) Se apropia de ora de zece când Iisus s-a înapoiat de la discuţia lui cu gemenii Alfeu, şi părăsindu-i pe apostoli, le-a zis: „La revedere, până când vă voi revedea pe toţi mâine, pe muntele hirotonisirii voastre.” După ce a vorbit astfel, el a s-a făcut nevăzut.

3. Pe Muntele Hirotonisirii

192:3.1 (2050.1) La amiază, sâmbătă 22 aprilie, cei unsprezece apostoli s-au reunit la locul lor de întâlnire de pe colina de lângă Capernaum, şi Iisus a apărut printre ei. Această reuniune a avut loc chiar pe muntele unde Maestrul îi desemnase ca fiind apostolii lui şi ca ambasadori pe pământ ai împărăţiei Tatălui. Aceasta a fost cea dea paisprezecea manifestare morontială a lui Iisus.
192:3.2 (2050.2) Atunci, cei unsprezece apostoli au îngenuncheat în cerc în jurul Maestrului; ei l-au auzit repetându-le misiunile şi l-au văzut reproducând scena hirotonisirii ca prima dată când fuseseră împărţiţi pentru lucrarea specială a împărăţiei. Toate acestea, în afară de rugăciunea Maestrului, le-a rememorat anterioara lor consacrare în slujba Tatălui. Când Maestrul - acel Iisus morontial - s-a rugat în ziua aceea, a făcut-o pe un ton maiestuos şi cu nişte cuvinte de putere cum nu mai auziseră apostolii până atunci. Maestrul lor le vorbea acum conducătorilor universului ca unul care, în propriul său univers,

avusese în mâna sa toată puterea şi toată autoritatea. Şi cei unsprezece oameni nu au uitat niciodată această experienţă de reconsacrare morontială faţă de angajamentele anterioare rolului lor de ambasadori. Maestrul a petrecut exact o oră pe acest munte cu ambasadorii săi şi, după ce le-a zis cu afecţiune la revedere, a dispărut din vederea lor.

192:3.3 (2050.3) Nici unul nu l-a mai revăzut pe Iisus vreme de o săptămână întreagă. Apostolii nu aveau realmente nici o idee de ceea ce avea el de făcut, căci ei nu ştiau dacă Maestrul se dusese alături de Tatăl său. În această stare de incertitudine, ei au rămas la Bethsaida. Ei nu îndrăzneau să meargă la pescuit, de teamă ca el să nu vină să îi găsească acolo. Pe toată durata săptămânii Iisus se ocupase de creaturile morontiale care erau pe pământ şi cu operaţiunile tranziţiei morontiale prin experienţa căreia trecea el acum aici pe această lume.

4. Reunirea de la marginea lacului

192:4.1 (2050.4) Vestea apariţiilor lui Iisus s-a răspândit în toată Galileea; credincioşi în număr tot mai mare soseau în fiecare zi la casa lui Zebedeu pentru a se informa de învierea Maestrului şi pentru a descoperi adevărul despre aceste aşa-zise apariţii. Pe la începutul săptămânii, Petru a dat de ştire că va avea loc o adunare publică pe ţărmul mării la ora trei după-amiază, în ziua următorului sabat.
192:4.2 (2050.5) Prin urmare, sâmbătă 29 aprilie, la ora trei, peste cinci sute de credincioşi din împrejurimile Capernaumului s-au adunat la Bethsaida pentru a-l auzi pe Petru predicând prima lui predică de la

înviere. Apostolul era în cea mai bună formă şi, după ce şi-a încheiat atrăgătorul lui discurs, puţini mai erau aceia, din rândurile auditoriului său, care să se îndoiască că Maestrul se ridicase dintre morţi.

192:4.3 (2050.6) Petru şi-a terminat cuvântarea, spunând: „Noi afirmăm că Iisus din Nazareth nu este mort; noi declarăm că el s-a sculat din mormânt; noi proclamăm că l-am văzut şi am vorbit cu el." Numai ce a făcut această declaraţie de credinţă, acolo, lângă el, sub privirile tuturor acestor oameni, Maestrul li s-a înfăţişat în forma sa morontială, şi vorbindu-le pe un ton familiar, a zis: „Pace vouă, şi vouă vă las pacea mea." După ce le apăruse astfel şi le vorbise în felul acela, el a dispărut din vedere. Aceasta a fost cea de-a cincisprezecea manifestare morontială a acelui Iisus reînviat.

192:4.4 (2051.1) Din cauza anumitor lucruri pe care Maestrul le spusese celor unsprezece în vreme ce stătea de vorbă cu ei pe muntele de hirotonisire, apostolii au rămas cu impresia că Maestrul lor va face curând o apariţie publică în faţa unui grup de credincioşi galileeni, şi că după aceea ei vor trebui să se reîntoarcă. În consecinţă, în dimineaţa zilei următoare, duminică 30 aprilie, cei unsprezece au plecat de devreme din Bethsaida către Ierusalim. Ei au predicat şi au propovăduit pe tot drumul lor în josul Iordanului, astfel încât ei au ajuns doar mai târziu, miercuri 3 mai,la Marcu în Ierusalim.

192:4.5 (2051.2) Aceasta a fost o tristă întoarcere acasă pentru Marcu. Doar cu câteva ore mai înainte de acasă la el, tatăl lui, Ilie Marcu, murise brusc de o hemoragie cerebrală. Certitudinea lor asupra reînvierii dintre morţi a contribuit mult la mângâierea apostolilor; dar în acelaşi timp ei au fost cu adevărat îndureraţi de pierderea bunului

lor prieten care fusese susţinătorul lor ferm, chiar şi în momentele de mare necaz şi dezamăgire. Ioan Marcu a făcut tot ce putea pentru a o consola pe mama sa. Vorbind în numele ei, el i-a invitat pe apostoli să păstreze în continuare casa lor ca domiciliu; şi cei unsprezece au făcut din sala de sus cartierul lor general până în ziua de după Rusalii.

192:4.6 (2051.3) Apostolii intraseră de bună voie în Ierusalim după căderea nopţii pentru a nu fi zăriţi de autorităţile iudaice. Ei nu au mai apărut în public cu ocazia funeraliilor lui Ilie Marcu. Ei au rămas toată ziua următoare în linişte, izolaţi în această memorabilă cameră de sus.

192:4.7 (2051.4) Joi seara, apostolii au avut o minunată reuniune în această cameră de sus şi s-au angajat cu toţii, în afară de Toma, de Simon Zelotul şi de gemenii Alfeu, să apară în public pentru a predica noua evanghelie a Domnului reînviat. Deja se conturau primele etape ale transformării evangheliei împărăţiei - filiaţia cu Dumnezeu şi fraternitatea cu oamenii - în proclamarea reînvierii lui Iisus. Nataniel s-a opus acestei schimbări în substanţa mesajului lor public, dar nu a put nici rezista elocvenţei lui Petru nici nu a putut birui entuziasmul discipolilor, mai ales al femeilor credincioase.

192:4.8 (2051.5) Astfel, sub viguroasa îndrumare a lui Petru şi încă dinainte de urcarea lui Iisus alături de Tatăl său, reprezentanţii bine intenţionaţi ai maestrului au iniţiat subtilul proces al transformării progresive şi sigure a religiei *lui* Iisus într-o formă nouă şi modificată de religie *despre* Iisus.

Cartea Urantia

<< Capitolul 192 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 194 >>

Capitolul 193

Apariţiile finale şi urcarea la cer

193:0.1 (2052.1) CEA dea şaisprezecea manifestare morontială a lui Iisus a avut loc vineri 5 mai, către ora nouă seara, în curtea lui Nicodim. În seara aceea credincioşii din Ierusalim făcuseră prima lor încercare, de după înviere, de a se reuni. În momentul acesta se aflau adunaţi cei unsprezece apostoli, grupul de femei ucenice şi asociatele lor, şi alţi cincizeci de eminenţi ucenici ai Maestrului, cuprinzând un oarecare număr de greci. Aceşti credincioşi aveau între ei conversaţii amicale de peste jumătate de oră când Maestrul morontial a apărut deodată, pe deplin vizibil tuturor, şi a început imediat să-i instruiască. Iisus a zis:

193:0.2 (2052.2) „Pacea să fie cu voi. Iată grupul de credincioşi cel mai reprezentativ - apostoli şi ucenici bărbaţi şi femei - cărora le-am apărut din momentul în care am fost eliberat de carne. Eu v-am chemat acum să fiţi de martori că v-am prevenit că trebuia ca şederea mea printre voi să i-a sfârşit; eu v-am zis că va trebui în curând să mă întorc alături de Tatăl meu. Apoi, vă arătasem clar cum şefii preoţilor şi conducătorii iudeilor mă vor preda pentru a fi trimis la moarte, şi că eu mă voi ridica din mormânt. De ce atunci voi v-aţi lăsat descumpăniţi de toate aceste lucruri când s-au petrecut? Şi pentru ce aţi fost atât de surprinşi când am reînviat în cea de-a treia zi? Voi n-aţi reuşit să mă credeţi, pentru că voi aţi auzit cuvintele mele fără a le fi înţeles semnificaţia.

193:0.3 (2052.3) „Acum, voi va trebui să vă aplecaţi urechea la ceea ce vă zic, ca nu cumva să faceţi din nou greşeala de înţelege învăţătura mea cu mintea fără a pricepe sensul lor în inima voastră. De la începutul şederii mele printre voi ca unul dintre semenii voştri, eu v-am învăţat că singurul meu ţel este să îl dezvălui pe Tatăl meu care este în ceruri copiilor săi pământeni. Eu am trăit manifestarea revelatoare de Dumnezeu pentru ca voi să puteţi face experienţa carierei cunoaşterii de Dumnezeu. Eu l-am revelat pe Dumnezeu ca fiind Tatăl vostru care este în ceruri, şi v-am revelat pe voi ca fiind fiii lui Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu vă iubeşte, pe voi, fiii lui; este un fapt. Prin credinţa în cuvintele mele, acest fapt a devenit un adevăr veşnic viu în inima voastră. Când, prin credinţa voastră vie, voi deveniţi în chip divin conştienţi de Dumnezeu, atunci sunteţi născuţi din spirit în calitate de copii de lumină şi de viaţă, ai acestei vieţi

eterne graţie căreia voi faceţi ascensiunea universului de universuri şi experienţa găsirii lui Dumnezeu Tatăl din Paradis.
193:0.4 (2052.4) „Vă îndemn să vă amintiţi întotdeauna ca misiunea voastră printre oameni constă în a proclama evanghelia împărăţiei - realitatea că Dumnezeu este Tatăl oamenilor şi adevărul că ei sunt fiii lui. Proclamaţi adevărul bunei vestiri întreg, şi nu numai o parte a evangheliei salvatoare. Mesajul vostru nu este modificat de experienţa reînvierii voastre. Filiaţia cu Dumnezeu, prin credinţă, rămâne adevărul salvator al evangheliei împărăţiei. Voi veţi merge să predicaţi iubirea lui Dumnezeu şi slujirea oamenilor. Lucrul de care lumea are cea mai mare nevoie să-l ştie este că oamenii sunt fiii lui Dumnezeu şi că, prin credinţă, ei pot realiza efectiv acest adevăr înnobilator şi să aibă experienţa lui zilnică. Manifestarea mea ar trebui să ajute pe toţi oamenii să ştie că ei sunt copiii lui Dumnezeu, dac această cunoaştere ar fi insuficientă dacă ei nu ar ajunge să cunoască personal prin credinţă adevărul salvator că ei sunt fiii spirituali cei vii ai Tatălui Veşnic. Evanghelia împărăţiei se preocupă de iubirea Tatălui şi de slujirea copiilor lui pe pământ.
193:0.5 (2053.1) „Aici, voi împărtăşiţi împreună cunoaşterea ridicării mele dintre cei morţi, dar ea nu are nimic ciudat. Eu am puterea de a-mi abandona viaţa şi de a o relua; Tatăl dă o asemenea putere Fiilor din Paradis. Voi ar trebui să aveţi inima mişcată de ştiinţa că morţii dintr-o epocă s-au lansat în ascensiunea eternă la puţină vreme după ce am părăsit mormântul nou al lui Iosif din Arimathia. Eu mi-am trăit viaţa în trup pentru a vă arăta cum, printr-un serviciu expresie a iubirii, voi îl puteţi revela pe Dumnezeu semenilor voştri, tot aşa cum iubindu-vă şi servindu-vă, eu am devenit o revelaţie a lui Dumnezeu

pentru voi. Eu am trăit printre voi ca Fiu al Omului pentru ca voi, şi toţi ceilalţi oameni, să puteţi şti că voi sunteţi în adevăr fiii lui Dumnezeu. Deci, mergeţi acum în lumea întreagă şi predicaţi tuturor oamenilor această evanghelie a cerurilor; iubiţi-i pe toţi oamenii aşa cum v-am iubit eu pe voi; serviţi-i pe tovarăşii voştri muritori aşa cum şi eu v-am servit pe voi. Voi aţi primit gratuit, să daţi gratuit. Rămâneţi în Ierusalim numai până ce am să mă duc la Tatăl meu şi până când vă trimit Duhul Adevărului. El vă va conduce într-un domeniu mai vast al adevărului, şi eu vă voi însoţi în lumea întreagă. Eu sunt cu voi întotdeauna, şi vă las vouă pacea mea."

193:0.6 (2053.2) După ce Maestrul le vorbise, s-a făcut nevăzut. Credincioşii au rămas împreună toată noaptea, discutând cu seriozitate avertismentele Maestrului şi meditând asupra a tot ceea ce li se întâmplase; ei nu s-au dispersat decât la revărsatul zorilor. Iacob Zebedeu şi alţi apostoli le-au povestit şi experienţele lor cu Maestrul morontial în Galileea şi le-au relatat în detaliu cum le apăruse lor de trei ori.

1. Apariţia în Sychar

193:1.1 (2053.3) În după-amiaza sabatului, pe 13 mai către ora patru, Maestrul le-a apărut Nadei şi la vreo şaptezeci şi cinci de credincioşi samariteni lângă fântâna lui Iacob din Sychar. Credincioşii aveau obiceiul de a se aduna în acest loc lângă care Iisus îi vorbise Nadei despre apa vie. În ziua aceea, chiar în clipa în care ei terminaseră de

discutat veştile despre înviere, Iisus a apărut deodată înaintea lor şi a zis:

193:1.2 (2053.4) „Pacea să fie cu voi. Vă bucuraţi să aflaţi că eu sunt învierea şi viaţa, dar asta nu vă va folosi la nimic dacă mai întâi nu vă veţi fi născut din spiritul veşnic, prin care veţi ajunge să posedaţi, prin credinţă, darul vieţii veşnice. Dacă sunteţi fiii prin credinţă ai Tatălui meu, voi nu veţi muri niciodată; nu veţi pieri. Evanghelia împărăţiei v-a învăţat că toţi sunteţi fiii lui Dumnezeu. Şi aceste veşti bune cu privire la iubirea Tatălui ceresc pentru copiii lui de pe pământ trebuie adusă lumii întregi. A venit timpul să nu-l mai adoraţi pe Dumnezeu pe muntele Garizim ori în Ierusalim, ci în spirit şi în adevăr, acolo unde sunteţi, aşa cum sunteţi. Credinţa voastră este aceea care salvează sufletul. Mântuirea este darul lui Dumnezeu tuturor acelora care cred că sunt fiii lui. Dar nu vă amăgiţi; deşi mântuirea este darul gratuit al lui Dumnezeu şi este oferită tuturor acelor care îl acceptă prin credinţă, ea este urmată de experienţa de a purta roadele acestei vieţi spirituale aşa cum este ea trăită în trup. Acceptarea doctrinei paternităţii lui Dumnezeu implică că voi acceptaţi, totodată, de bună voie acest adevăr corolar al fraternităţii oamenilor. Or, dacă un om este fratele vostru, el este chiar mai mult decât aproapele vostru, pe care Tatăl vă cere să îl iubiţi ca pe voi înşivă. Din moment ce fratele vostru aparţine propriei voastre familii, nu numai că îl veţi iubi cu o afecţiune familială, dar îl şi veţi servi aşa cum vă serviţi pe voi înşivă. Şi voi îl veţi iubi şi îl veţi servi astfel pe fratele vostru pentru că, fiind fraţii mei, aţi fost iubiţi şi serviţi de mine în chipul acesta. Aşadar, duceţi-vă în lumea toată ca să proclamaţi această veste bună tuturor

creaturilor din fiecare rasă, din fiecare trib şi din fiecare naţiune. Spiritul meu va fi înainte, iar eu voi fi cu voi întotdeauna.”

193:1.3 (2054.1) Aceşti samariteni au fost uimiţi de această apariţie a Maestrului şi au plecat în grabă către satele şi oraşele vecine, unde au răspândit vestea că îl văzuseră pe Iisus şi că acesta le vorbise. Aceasta a fost a şaptesprezecea apariţie morontială a Maestrului.

2. Apariţia în Fenicia

193:2.1 (2054.2) Cea dea optsprezecea apariţie morontială a Maestrului a avut loc în Tyr, marţi 16 mai, cu puţin înainte de ora nouă seara şi, din nou, la încheierea unei adunări de credincioşi. În momentul în care ei erau pe punctul de a se despărţi, Iisus a zis:

193:2.2 (2054.3) „Pace vouă. Vă bucuraţi să aflaţi că Fiul omului s-a sculat dintre morţi, pentru că voi ştiţi prin aceasta că fraţii voştri şi voi veţi supravieţui la fel morţii omeneşti. Însă, pentru a supravieţui, trebuie ca voi să fiţi mai întâi născuţi din spiritul care caută adevărul şi îl găseşte pe Dumnezeu. Pâinea vieţii şi apa vie sunt date numai celor la care le este foame de adevăr şi sete de dreptate - de Dumnezeu. Faptul că morţii reînvie nu este evanghelia împărăţiei. Aceste mari adevăruri şi aceste fapte universale se leagă toate de evanghelie, prin aceea că ele fac parte din rezultatul obţinut de aceia care cred vestea cea bună; ele sunt înglobate în experienţa ulterioară a celor care, prin credinţă, devin, în fapt şi în adevăr, fiii eterni ai Dumnezeului veşnic. Tatăl meu m-a trimis în lume pentru a proclama

tuturor oamenilor această mântuire a filiaţiei. Tot astfel, eu vă trimit pe voi departe pentru a predica această mântuire prin filiaţie. Mântuirea este un dar gratuit de la Dumnezeu, dar aceia care sunt născuţi din spirit încep imediat să îşi arate roadele spiritului prin serviciul lor expresie a iubirii pentru semenii lor. Şi iată fructele spiritului divin produse în viaţa muritorilor născuţi din spirit şi cunoscători de Dumnezeu: serviciu expresie a iubirii, devotament dezinteresat, fidelitate curajoasă, echitate sinceră, onestitate iluminată, speranţă vie, încredere fără suspiciuni, sprijin compătimitor, bunătate inalterabilă, toleranţă îngăduitoare şi pace durabilă. Dacă aşa-zişii credincioşi nu dau aceste roade ale spiritului divin în viaţa lor, atunci sunt morţi; Duhul Adevărului nu este în ei; ei sunt viţele nefolositoare alei viei vii şi vor fi curând îndepărtate. Tatăl meu cere copiilor credinţei să dea multe roade ale spiritului. Prin urmare dacă sunteţi sterpi, el va săpa în jurul rădăcinilor voastre şi va tăia viţele voastre neroditoare. Pe măsură ce înaintaţi către cer în împărăţiei lui Dumnezeu, va trebui să produceţi din ce în ce mai mult roadele spiritului. Voi puteţi intra în împărăţia lui Dumnezeu ca un copil, dar Tatăl cere ca voi să creşteţi, prin har, până la deplina statură a unui adult spiritual. Când vă veţi duce departe să proclamaţi tuturor naţiunilor vestea cea bună a acestei evanghelii, eu voi merge înaintea voastră, iar Spiritul meu de Adevăr va sălăşlui în inima voastră. Vă las vouă pacea mea.”

193:2.3 (2054.4) Apoi Maestrul s-a făcut nevăzut. În ziua următoare, au plecat din Tyr credincioşii care au dus mărturia acestor fapte la Sidon şi chiar în Antiohia şi în Damasc. Iisus îi vizitase pe aceşti credincioşi în cursul vieţii sale întrupate, şi nu le-a trebuit mult să îl recunoască

atunci când a început să le propovăduiască. Cu toate că prietenilor lui le venise greu să recunoască forma lui morontială atunci când se făcuse vizibilă, ei n-au ezitat niciodată să identifice personalitatea sa atunci când le-a apărut.

3. Ultima apariţie la Ieruslaim

193:3.1 (2055.1) Joi dimineaţa devreme, 18 mai, Iisus şi-a făcut cea din urmă apariţie pe pământ ca personalitate morontială. În vreme ce cei unsprezece apostoli mergeau să se aşeze pentru a lua masa lor de dimineaţă în sala de sus a casei Mariei Marcu, Iisus le-a apărut şi a zis:

193:3.2 (2055.2) „Pacea să fie cu voi. V-am cerut să rămâneţi aici, la Ierusalim, până la ridicarea mea alături de Tatăl meu, şi chiar şi până ce vă trimit Duhul Adevărului care va fi curând răspândit peste toate trupurile şi vă va conferi o putere de sus.” Simon Zelotul l-a întrerupt pe Iisus întrebându-l: „Şi după aceea, Maestre, vei reinstaura tu împărăţia şi vom vedea noi gloria lui Dumnezeu manifestată pe pământ?” După ce a ascultat întrebarea lui Simon, Iisus a răspuns: „Simone, tu încă te mai agăţi de vechile tale idei despre Mesia iudeilor şi despre regatul material, dar tu vei primi o putere spirituală atunci când spiritul se va coborî peste tine, iar tu vei merge curând în lumea largă predicând evanghelia împărăţiei. Aşa cum Tatăl m-a trimis pe mine în lume, tot aşa vă trimit şi eu acolo. Eu aş dori ca voi să vă iubiţi şi să aveţi încredere unii în alţii. Iuda nu mai este cu voi pentru că iubire lui se răcise şi pentru că vă refuzase încrederea, vouă,

fraţii lui loiali. Nu aţi citit voi pasajul din Scripturi în care se zice: 'Nu este bine ca omul să fie singur. Nimeni nu trăieşte de unul singur, pentru el însuşi'? Şi, de asemenea, acela care spunea: 'Cine vrea să aibă prieteni trebuie să se arate prietenos'? Nu v-am trimis eu să propovăduiţi doi câte doi ca să nu vă simţiţi singuri, şi ca să nu cădeţi în necazurile şi în nefericirile izolării? Voi ştiţi bine şi că, atunci când eram în trup, eu nu mi-am permis niciodată să rămân mult timp singur. Din clipa asocierii noastre eu am avut mereu pe doi sau trei dintre voi pe lângă mine sau nu prea departe, chiar şi atunci când comunicam cu Tatăl. Aşadar, aveţi încredere şi încredeţi-vă unii în alţii. A venit timpul, sunt pe cale de a merge alături de Tatăl meu.”

193:3.3 (2055.3) După ce le-a vorbit astfel, le-a făcut semn şi i-a condus afară pe muntele Măslinilor, unde şi-a luat rămas bun de la ei în vederea plecării lui de pe Urantia. A fost o călătorie solemnă până la Olivet. Nici unul dintre ei n-a mai rostit nici o vorbă de la plecarea din sala de sus şi până ce Iisus s-a oprit cu ei pe muntele Măslinilor.

4. Cauzele căderii lui Iuda

193:4.1 (2055.4) În prima parte a mesajului de rămas bun al Maestrului adresat discipolilor lui el a făcut aluzie la pierderea lui Iuda şi a făcut să reiasă soarta tragică a tovarăşului lor trădător ca un avertisment solemn contra pericolelor izolării sociale şi fraterne. Poate că este de folos, pentru credincioşii prezentei epoci şi ai celei viitoare, să revadă pe scurt cauzele căderii lui Iuda în lumina remarcilor Maestrului şi în ţinând seama de iluminările acumulate ale secolelor ulterioare.

193:4.2 (2055.5) Considerând retrospectiv această tragedie, noi ne gândim că, dacă Iuda s-a rătăcit, cauza primă a acestui fapt era caracterul lui foarte marcat de personalitate solitară, o personalitate închisă şi ruptă de la contactele sociale obişnuite. El a refuzat cu persistenţă să se încreadă în tovarăşii lui apostoli ori să se înfrăţească sincer cu ei. Dar faptul că era o personalitate solitară n-ar fi cauzat de unul singur un asemenea dezastru pentru Iuda dacă, în acelaşi timp, n-ar fi intervenit încă un alt factor: Iuda nu ajunsese încă să creadă în iubire şi în harul spiritual. Iar apoi, pentru a agrava şi mai rău situaţia, el a purtat resentimente stăruitoare şi a întreţinut inamici psihologici precum răzbunarea şi dorinţa generalizată de a „răspunde cu aceleaşi sentimente" oricui pentru toate decepţiile sale.

193:4.3 (2056.1) Acest combinaţie nefericită de particularităţi individuale şi de tendinţe mentale au concurat la distrugerea unui om bine intenţionat care nu reuşise să îşi subjuge aceste rele prin iubire, prin credinţă şi prin încredere. Faptul că nu era necesar ca Iuda să apuce pe o cale rătăcită este bine demonstrat de cazurile lui Toma şi de Nataniel, care erau amândoi la fel de cuprinşi de suspiciune şi de hiperdezvoltaţi în tendinţa lor individualistă. Până şi Andrei şi Matei avuseseră înclinaţii în acest sens, dar toţi aceşti oameni au dovedit, pentru tovarăşii lor şi pentru Iisus, o iubire care, cu timpul, a sporit, nu a slăbit. Ei au crescut în har şi în cunoaşterea adevărului. Au devenit tot mai încrezători faţă de fraţii lor şi au dezvoltat încetul cu încetul aptitudinea de a se încrede în tovarăşii lor, în vreme ce Iuda a refuzat cu persistenţă să se încreadă în fraţii lui. Când era împins, prin acumularea conflictelor sale emoţionale, să caute uşurare exprimându-se, el ajungea mereu să ceară sfatul - şi să primească

consolările nechibzuite - ale rudelor sale nespirituale, ori se bizuia pe cunoştinţe întâmplătoare, care erau fie indiferente, fie ostile intereselor şi progresului realităţilor spirituale ale împărăţiei celeste, al cărui ambasador pe pământ era şi el, pe lângă ceilalţi unsprezece consacraţi.

193:4.4 (2056.2) Iuda a avut parte de înfrângere în lupta sa pământească din pricina următorilor factori privitori la tendinţele personale şi la slăbiciunile de caracter.

193:4.5 (2056.3) 1. El era o fiinţă omenească de tip solitar. Era extrem de individualist şi a ales să devină o persoană foarte închisă în sine şi nesociabilă.

193:4.6 (2056.4) 2. Pe când era copil, viaţa lui fusese făcută prea uşoară. El încerca o ranchiună amarnică dacă era cumva zădărnicit în planurile lui. Se aştepta întotdeauna să câştige; nu ştia să piardă.

193:4.7 (2056.5) 3. El nu a dobândit niciodată o tehnică filozofică pentru a înfrunta decepţiile. În loc de a accepta dezamăgirile ca pe un eveniment regulat şi curent al existenţei omeneşti, el recurgea neabătut la practica de a da vina pe cineva anume, sau pe asociaţii lui laolaltă, pentru toate dificultăţile sau dezamăgirile lui personale.

193:4.8 (2056.6) 4. El avea tendinţa de a purta ranchiună, nutrea întotdeauna ideea de răzbunare.

193:4.9 (2056.7) 5. Nu îi plăcea să înfrunte făţiş faptele; era necinstit în atitudinea lui faţă de situaţiile de viaţă.

193:4.10 (2056.8) 6. El detesta să discute problemele sale personale cu asociaţii lui imediaţi. Refuza să vorbească despre greutăţile sale cu adevăraţii săi prieteni şi cu aceia pe care îi iubea cu adevărat. În tot

cursul anilor lui de asociere cu Maestrul, el n-a venit nici măcar o dată cu vreo problemă pur personală.

193:4.11 (2056.9) 7. El nu a învăţat niciodată că la urma urmei, răsplata reală a unei vieţi nobile este pacea spirituală, care nu este întotdeauna acordată în această scurtă viaţă în carne.

193:4.12 (2056.10) Ca urmare a izolării stăruitoare a personalităţii sale, durerile lui s-au înmulţit, amărăciunile lui au sporit, neliniştile lui s-au mărit şi disperarea sa a atins o greutate aproape imposibil de suportat.

193:4.13 (2057.1) Deşi acest apostol egocentric şi ultra-individualist a avut numeroase probleme psihice, emoţionale şi spirituale, principalele lui dificultăţi erau următoarele: ca personalitate, el era izolat. Mintal, el era suspicios şi ranchiunos. Prin temperament el căuta revanşa şi răzbunarea. Emoţional, el era lipsit de dragoste şi incapabil de iertare. Social, el era neîncrezător şi rămânea aproape în întregime închis în sine. În spirit, el a devenit arogant şi căpătase o ambiţie egoistă. În viaţă, el îi ignora pe aceia care îl iubeau şi, la moarte, el n-a avut prieteni.

193:4.14 (2057.2) Aceştia sunt, aşadar, factorii mentali şi influenţele rele care, luate la un loc, explică purtarea unui credincios în Iisus, care, de altfel, a fost cândva bine intenţionat şi sincer, dar care, chiar şi după mai mulţi ani de asociere intimă cu această personalitate transformatoare, şi-a abandonat tovarăşii, a repudiat o cauză sacră, a renunţat la sfânta sa vocaţie şi l-a trădat pe divinul său Maestru.

5. Ascensiunea Maestrului

193:5.1 (2057.3) Era aproape ora şapte şi jumătate dimineaţa , joi 18 mai, când Iisus a ajuns pe versantul vestic al muntelui Olivet cu cei unsprezece apostoli tăcuţi, şi oarecum dezorientaţi. Din acest loc situat la două treimi de munte până la vârf, ei puteau să vadă panorama Ierusalimului cu Ghetsimani la picioarele lor. Iisus s-a pregătit atunci să-şi ia rămas bun pentru ultima oară înainte de a părăsi Urantia. În timp ce stătea acolo în picioare, în faţa lor, ei au îngenuncheat cu toţii spontan în cerc în jurul lui, şi Maestrul a zis:

193:5.2 (2057.4) „Eu v-am cerut să rămâneţi în Ierusalim până ce vi se va da o putere de sus. Eu sunt acum pe cale de a-mi lua rămas bun de la voi şi de a urca la Tatăl meu. Curând, foarte curând, noi vom trimite Duhul Adevărului în această lume unde am stat; când va veni, voi veţi începe noua proclamare a evangheliei împărăţiei, mai întâi la Ierusalim, iar după aceea până la hotarele lumii. Iubiţi-i pe oameni cu iubirea cu care v-am iubit eu şi slujiţi-i pe tovarăşii voştri muritori aşa cum v-am iubit eu. După roadele spirituale ale vieţii voastre faceţi sufletele să creadă adevărul că omul este un fiu de Dumnezeu şi că toţi oamenii sunt fraţi. Aduceţi-vă aminte de tot ceea ce v-am învăţat şi de viaţa care am trăit-o printre voi. Iubirea mea vă acoperă cu umbra ei, spiritul meu va sălăşlui în voi şi pacea mea vă va rămâne vouă. Adio”

193:5.3 (2057.5) După ce a vorbit astfel, Maestrul morontial a dispărut din vederea lor. Această „ascensiune” a lui Iisus nu se deosebea în nici un sens de celelalte dispariţii din viziunea umană din cursul celor patruzeci de zile ale carierei lui morontiale pe Urantia.

193:5.4 (2057.6) Maestrul a trecut prin Ierusem pentru a ajunge în Edentia, unde Cei Preaînalţi, sub privirea Fiilor Paradisului, îl desprindeau pe Iisus din Nazareth de starea morontială. Apoi, prin canalele spirituale de ascensiune, ei l-au restabilit la statutul de filiaţie paradisiacă şi de suveranitate supremă asupra Salvingtonului.
193:5.5 (2057.7) Era aproape ora şapte şi patruzeci şi cinci dimineaţa, când Iisus, sub forma lui morontială, a dispărut din câmpul de observaţie al celor unsprezece apostoli ai lui pentru a începe ascensiunea sa către dreapta Tatălui şi să primească confirmarea oficială a desăvârşirii suveranităţii sale peste universul Nebadonului.

6. Petru convoacă o adunare

193:6.1 (2057.8) Acţionând în acord instrucţiunile lui Petru, Ioan Marcu şi încă alte câteva persoane au mers ca să îi convoace pe discipolii eminenţi la o reuniune la casa Mariei Marcu. Către zece şi jumătate dimineaţa o sută douăzeci dintre discipolii principali ai lui Iisus care trăiau în Ierusalim se adunaseră pentru a asculta darea de seamă a mesajului de rămas bun al Maestrului şi pentru a auzi veste ascensiunii sale. Maria, mama lui Iisus se găsea şi ea în acest grup. Ea se întorsese la Ierusalim cu Ioan Zebedeu în momentul când apostolii reveneau din recenta lor şedere în Galileea. La puţin timp după Rusalii, ea sa înapoiat la Salomeea în Bethsaida. Iacob, fratele lui Iisus, era prezent şi el la această reuniune, prima întrevedere a discipolilor convocaţi după sfârşitul carierei planetare a Maestrului.

193:6.2 (2058.1) Simon Petru s-a oferit să vorbească în numele tovarăşilor lui apostoli şi a făcut un raport pasionant asupra celei din urmă reuniuni a celor unsprezece cu Maestrul lor. El a descris într-un chip cu adevărat emoţionant salutul final al Maestrului lor şi dispariţia lui în ascensiune. Niciodată până atunci nu mai avusese loc în lume o adunare asemănătoare; această primă parte a reuniunii a durat ceva mai puţin de o oră. Petru a explicat apoi că apostolii se hotărâseră să aleagă un succesor lui Iuda Iscariotul, şi că va fi o pauză pentru a permite apostolilor de a se decide între Matias şi Justus, a căror candidatură la această funcţie fusese deja propusă.
193:6.3 (2058.2) Cei unsprezece au coborât atunci în camera de jos, unde au căzut de acord să tragă la sorţi pentru a se determina care dintre cei doi oameni va deveni apostol şi va sluji în locul lui Iuda. Sorţii au fost în favoarea li Matias, care a fost proclamat noul apostol. A fost cum se cuvine desemnat în slujba sa, apoi numit trezorier. Dar Matias nu a jucat decât un rol şters în activităţile ulterioare ale apostolilor.

193:6.4 (2058.3) La puţin timp după Rusalii, gemenii s-au întors la casa lor, în Galileea. Simon Zelotul s-a retras pentru o bucată de vreme înainte de a se apuca din nou să predice evanghelia. Toma s-a tot frământat un timp, dar apoi s-a apucat din nou de răspândirea învăţăturilor. Nataniel se deosebea tot mai mult în părerile lui de Petru, care avea tendinţa să predice mai mult *despre* Iisus în loc de a proclama ca mai înainte evanghelia împărăţiei. Către mijlocul lunii următoare, dezacordul lor a devenit atât de acut, încât Nataniel s-a retras, ducându-se apoi în Filadelfia pentru a-i face o vizită lui Abner şi lui Lazăr. Dup ce a rămas acolo vreme de peste un an, el a mers în

ţările situate dincolo de Mesopotamia pentru a predica evanghelia aşa cum o înţelegea el.
193:6.5 (2058.4) Aşa au rămas numai şase apostoli, dintre cei doisprezece iniţiali, pentru a activa pe scena proclamării iniţiale a evangheliei în Ierusalim: Petru, Andrei, Iacob, Ioan, Filip şi Matei.

193:6.6 (2058.5) Se apropia de miezul nopţii când apostolii s-au reîntors printre tovarăşii lor în sala de sus şi au anunţat că Matias fusese ales ca noul apostol. După aceea, Petru i-a invitat pe toţi credincioşii să se cufunde în rugăciune, şi să se roage pentru a se putea pregăti să primească darul spiritului pe care Maestrul promisese să îl trimită.

Cartea Urantia

<< Capitolul 193 | Titlurile | Conţinutul | Capitolul 195 >>

Capitolul 194

Revărsarea Spiritului Adevărului

194:0.1 (2059.1) CĂTRE ora unu după-amiază, în vreme ce cei o sută douăzeci de credincioşi erau în rugăciune, ei şi-au dat cu toţii seama de o stranie prezenţă în sală. În acelaşi timp, toţi aceşti ucenici au devenit conştienţi de un sentiment nou şi profund de bucurie. Această nouă conştiinţă de forţă spirituală a fost imediat urmată de un puternic imbold de a ieşi pentru a proclama public evanghelia împărăţiei şi vestea bună că Iisus înviase dintre morţi.

194:0.2 (2059.2) Petru s-a ridicat şi a declarat că aceasta s-ar putea să fie venirea Duhului Adevărului pe care le-o făgăduise Maestrul. El le-

a propus să meargă la templu şi să înceapă proclamarea bunei vestiri lăsată în seama lor.

194:0.3 (2059.3) Aceşti bărbaţi au fost instruiţi şi învăţaţi că evanghelia pe care ar trebui ei s-o predice era paternitatea lui Dumnezeu şi filiaţia omului, însă chiar în clipa aceasta de extaz spiritual şi de triumf spiritual, cea mai bună şi mai mare veste la care se puteau gândi era *faptul* că Maestrul lor reînviase. Şi aşa au mers înainte, învestiţi cu putere de sus, predicând fericitele vestiri oamenilor - chiar şi mântuirea prin Iisus - dar s-au poticnit neintenţionat în greşeala de a substitui unele fapte despre evanghelie mesajului însuşi al evangheliei. Petru fără să-şi dea seama a înaintat în această greşeală, iar ceilalţi l-au urmat, până la Pavel, care a creat o nouă religie întemeiată pe această nouă versiune a veştii celei bune.

194:0.4 (2059.4) Evanghelia împărăţiei este aceasta: faptul paternităţii lui Dumnezeu asociat adevărului care decurge din fraternitatea oamenilor bazată pe această filiaţie, creştinismul aşa cum s-a dezvoltat el din ziua aceea, este: faptul lui Dumnezeu ca Tată al Domnului Iisus Christos, asociat experienţei de comuniune a credinciosului cu Christos reînviat şi înălţat.

194:0.5 (2059.5) Nu este de mirare că aceşti oameni pătrunşi de spirit ar fi profitat de această ocazie ca să-şi exprime sentimentele lor de triumf asupra forţelor care au căutat să-l distrugă pe Maestrul lor şi să pună capăt influenţei învăţăturilor lui. Într-un asemenea moment le era mai uşor să-şi aducă aminte de asocierea lor personală cu Iisus şi să fie înflăcăraţi de încredinţarea că Maestru era încă în viaţă, că prietenia lor nu se sfârşise, şi că spiritul se revărsase peste ei întocmai cum li se făgăduise.

194:0.6 (2059.6) Aceşti credincioşi s-au simţit deodată transportaţi într-o altă lume, o nouă existenţă de bucuriei, de puterii şi de glorie. Maestrul le-a zis că împărăţia va veni cu putere, iar unii dintre ei au crezut că începeau să înţeleagă la ceea ce se referea.

194:0.7 (2059.7) Şi când toate acestea sunt luate în considerare, nu este greu de înţeles cum au ajuns aceşti oameni să predice *o nouă evanghelie despre Iisus* în locul mesajului lor iniţial cu privire la paternitatea lui Dumnezeu şi la fraternitatea oamenilor.

1. Predica Penticostului

194:1.1 (2060.1) Apostolii erau ascunşi de patruzeci de zile. Ziua aceasta se întâmpla să fie festivalul de Rusalii al iudeilor, şi erau în Ierusalim mii de vizitatori din toate colţurile lumii. Mulţi au venit pentru acest festival, dar majoritatea zăboveau în oraş încă de la Paştele evreiesc. Acum aceşti apostoli înfricoşaţi au reapărut după săptămânile lor de recluziune pentru a se arăta cu îndrăzneală în templu, unde au început să predice noul mesaj al Mesiei reînviat. Şi toţi discipolii erau deopotrivă de conştienţi de a fi primit o nouă înzestrare spirituală de clarviziune şi de putere.

194:1.2 (2060.2) Era aproape de ora două când Petru s-a ridicat chiar în locul unde Maestrul lor predicase ultima dată în templul acesta, şi a rostit acea chemare înflăcărată care a ajuns să câştige peste două mii de suflete. Maestrul plecase, dar ei au descoperit deodată că povestea lor despre el avea o mare putere asupra oamenilor. E foarte firesc ca ei să continue să proclame ceea ce justifica fostul lor devotament faţă

de Iisus şi, în acelaşi timp, îi constrângea pe oameni să creadă în el. Şase apostoli au participat la această reuniune: Petru, Andrei, Iacob, Ioan, Filip şi Matei. Ei au vorbit mai mult de un ceas şi jumătate şi şi-au exprimat mesajele în greacă, în ebraică şi în armeană; au pronunţat câteva cuvinte şi în alte limbi pe care le ştiau mai puţin.

194:1.3 (2060.3) Conducătorii iudeilor au fost stupefiaţi de îndrăzneala apostolilor, dar s-au temut să-i molesteze, din cauza marelui număr de oameni care credeau în relatarea lor.

194:1.4 (2060.4) Către ora patru şi jumătate, peste două mii de noi credincioşi au coborât cu apostolii în bazinul lui Siloe unde Petru, Andrei, Iacob şi Ioan i-au botezat în numele Maestrului. Se lăsase noapte când au reuşit să boteze această mulţime.

194:1.5 (2060.5) Rusaliile erau marea sărbătoare a botezului când se admiteau în comunitate prozeliţi din afară, acei gentili care doreau să-l slujească pe Iehova. Le era deci cu atât mai uşor unui mare număr de iudei şi de gentili credincioşi să se lase botezaţi în ziua aceea. Făcând astfel, ei nu se rupeau în nici un fel de la credinţa iudaică. Credincioşii în Iisus chiar au format, pentru o vreme, o sectă în cadrul iudaismului. Cu toţii, inclusiv apostolii, erau încă loiali exigenţelor esenţiale ale sistemului ceremonial iudaic.

2. Semnificaţia rusaliilor

194:2.1 (2060.6) Iisus a trăit şi a propovăduit pe pământ o evanghelie care elibera omul de superstiţia că el era un copil de diavol şi l-a înălţat la demnitatea de fiu al lui Dumnezeu prin credinţă. Acest

mesaj al lui Iisus, aşa cum l-a predicat şi l-a trăit în vremea sa, rezolva în mod eficient dificultăţile spirituale ale omului din epoca în care a fost enunţat. Iar acum că M a părăsit personal această lume, el a trimis în locul lui Duhul Adevărului menit să trăiască în om şi să reformuleze mesajul lui Iisus pentru fiecare nouă generaţie. Astfel, fiecare nou grup de muritori ce apar pe faţa pământului vor avea o nouă versiune adusă la zi a evangheliei; o iluminare personală şi o guvernare colectivă aşa cum se vor revela ele a fi pentru om o soluţie eficace a dificultăţilor lui spirituale întotdeauna noi şi variate.

194:2.2 (2060.7) Bineînţeles, cea dintâi misiune a acestui spirit constă în întreţinerea şi personalizarea adevărului, căci înţelegerea adevărului este ceea ce constituie forma cea mai elevată a libertăţii umane. După aceea, acest spirit are ca scop distrugerea în credincios a simţului de a fi orfan. Iisus trăise printre oameni; toţi credincioşii ar fi încercat un sentiment de solitudine dacă Duhul Adevărului n-ar fi venit să locuiască în inimile omeneşti.

194:2.3 (2061.1) Revărsarea spiritului Fiului a pregătit eficient mintea tuturor oamenilor normali pentru revărsarea universală ulterioară a spiritului Tatălui (Ajustorul) peste toată omenirea. Într-un anumit sens, Duhul Adevărului este atât spiritul Tatălui universal, cât şi acela al Fiului Creator.

194:2.4 (2061.2) Nu faceţi greşeala de a vă aştepta să dobândiţi ferma conştiinţă intelectuală a Spiritului adevărului răspândit de atunci. Spiritul nu creează niciodată o conştiinţă de sine însuşi, ci numai o conştiinţă de Mihail, Fiul. Încă de la început, comuniunea cu Duhul Adevărului nu se găseşte deci în conştiinţa voastră de acest spirit, ci

mai degrabă în experimentarea de către voi a unei comuniuni sporite cu Mihail.

194:2.5 (2061.3) Spiritul vine şi pentru a-i ajuta pe oameni să îşi amintească şi să înţeleagă cuvintele Maestrului, precum şi să ilumineze şi să interpreteze viaţa lui pe pământ.

194:2.6 (2061.4) Pe urmă, Duhul Adevărului vine să îl ajute pe credincios să fie martor la realităţile învăţăturilor şi la viaţa lui Iisus aşa cum a trăit-o el în trup, şi aşa cum a trăit-o el din nou în fiecare credincios din generaţiile succesive de fii de Dumnezeu pătrunşi de spirit.

194:2.7 (2061.5) Se părea astfel că Duhul Adevărului vine realmente pentru a conduce pe toţi credincioşii în tot adevărul, pentru a-i face ajungă la cunoaşterea tot mai mare şi la conştiinţa spirituală vie şi crescândă a realităţii filiaţiei eterne şi a ascendenţei cu Dumnezeu.

194:2.8 (2061.6) Iisus a trăit o viaţă care este o revelaţie a omului care este supus voii Tatălui, şi nu un exemplu pe care fiecare trebuie să încerce a-l urma în literă. Viaţa sa în trup precum şi moartea sa pe cruce şi învierea sa ulterioară au devenit curând o nouă evanghelie a răscumpărării astfel plătit pentru a-l scăpa pe om de dominaţia răului - de condamnarea unui Dumnezeu ofensat. Cu toate acestea, chiar dacă evanghelia a ajuns să fie în mare măsură deformată, subzistă încă faptul că acest nou mesaj referitor la Iisus comporta multe adevăruri şi învăţături fundamentale din evanghelia lui iniţială a împărăţiei. Mai devreme sau mai târziu, aceste adevăruri trecute sub tăcere, acela al paternităţii lui Dumnezeu şi acela al fraternităţii oamenilor vor ieşi la iveală pentru a transforma în chip eficient civilizaţia întregii omeniri.

194:2.9 (2061.7) Însă aceste erori intelectuale nu au interferat în nici un fel cu marile progrese ale credincioşilor în creşterea spiritului. În mai puţin de la o lună după acordarea Duhului Adevărului, apostolii au făcut individual mai multe progrese spirituale decât în decursul celor patru ani, ori aproape patru, de asociere personală şi bazată pe afecţiune cu Maestrul. Această înlocuire cu faptul *învierii* lui Iisus a *adevărului* evangheliei salvatoare a filiaţiei cu Dumnezeu, nu a mai împiedicat, în nici un fel, răspândirea rapidă a învăţăturilor lor; dimpotrivă, faptul că mesajul lui Iisus fusese adus sub egida noilor învăţături despre persoana lui şi despre învierea lui a părut să uşureze în mare măsură predicarea bunei vestiri.

194:2.10 (2061.8) Expresia „botez al spiritului", care a fost atât de general folosită către această epocă, însemna pur şi simplu primirea conştientă a darului Duhului Adevărului şi recunoaşterea personală a acestei noi puteri spirituale ca o sporire a tuturor influenţelor spirituale simţite anterior de sufletele cunoscătoare de Dumnezeu.

194:2.11 (2061.9) De la acordarea Duhului Adevărului, omul este supus învăţăturii şi îndrumării unei triple înzestrări spirituale: Duhul Tatălui (Ajustorul Gândirii); Duhul Fiului, Duhul Adevărului; spiritul Spiritului, Duhul Sfânt.

194:2.12 (2062.1) Într-un fel, omenirea este supusă dublei influenţe a septuplului apel al influenţelor spirituale universale. Rasele primitive evolutive ale muritorilor au suferit contactul succesiv al celor şapte spirite-minte adjutante ale Spiritului Mamă al universului local. După aceea, pe măsură ce omul înaintează în sus pe scara inteligenţei şi a percepţiei spirituale, şapte influenţe superioare ale spiritului vin în

cele din urmă să planeze asupra lui şi să locuiască în el. Iată cele şapte spirite ale lumilor în progres:

194:2.13 (2062.2) 1. Spiritul revărsat al Tatălui Universal - Ajustorul Gândirii.

194:2.14 (2062.3) 2. Prezenţa în spirit a Fiului Etern - gravitaţia spiritului universului universurilor şi canalul cert al oricărei comuniuni spirituale.

194:2.15 (2062.4) 3. Prezenţa în spirit a Spiritului Infinit - mintea spirit universală a oricărei creaţii, sursa spirituală a înrudirii spirituale a tuturor inteligenţelor aflate în progres.

194:2.16 (2062.5) 4. Duhul Tatălui Universal şi al Fiului Creator - Duhul Adevărului, în general considerat ca fiind Duhul Fiului Universului.

194:2.17 (2062.6) 5. Spiritul Spiritului Infinit şi al Spiritului-Mamă al Universului - Duhul Sfânt, în general considerat ca fiind spiritul Spiritului Universului.

194:2.18 (2062.7) 6. Mintea-spirit a Spiritului-Mamă al Universului - cele şapte spirite-mentale adjutante ale universului local.

194:2.19 (2062.8) 7. Duhul Tatălui, al Fiilor şi al Spiritelor - spiritul cu nume nou al muritorilor în ascensiune ai regatelor după fuziunea sufletului omenesc născută din spirit cu Ajustorul Gândirii din Paradis, şi după ce aceşti ascenderi vor fi atins ulterior divinitatea şi strălucirea statutului de Corp Paradiziac al Finalităţii.

194:2.20 (2062.9) Şi astfel acordarea Duhului Adevărului a adus lumii şi oamenilor ei cea din urmă înzestrare menită să-i ajute în căutarea ascendentă a lui Dumnezeu.

3. Ce s-a Petrecut la Rusalii

194:3.1 (2062.10) Multe învăţături bizare şi ciudate au fost asociate relatărilor iniţiale din ziua Rusaliilor. În perioada care a urmat, evenimentele acestei zile în care Duhul Adevărului, noul învăţător, a venit să locuiască printre oameni, ele au fost confundate cu stupidele debordări de sentimentalism exacerbat. Principala misiune a acestui spirit, răspândit de Tată şi de Fiu, constă în a le propovădui oamenilor adevărurile despre iubirea Tatălui şi despre compătimirea Fiului. Acelea sunt adevărurile divinităţii pe care le pot înţelege oamenii mai pe deplin decât toate celelalte trăsături de caracter divine. Duhul Adevărului caută în primul rând să dezvălui natura spirituală a Tatălui şi caracterul moral al Fiului. Fiul Creator, în trup, l-a revelat pe Dumnezeu oamenilor; Duhul Adevărului, în inimă, la revelat pe Fiul Creator oamenilor. Când un om produce în viaţa sa „roadele spiritului", el nu exprimă altceva decât trăsăturile de caracter pe care maestrul le-a manifestat în propria sa viaţă pământească. Când Iisus era pe pământ, el şi-a trăit viaţa ca o persoană indivizibilă - Iisus din Nazareth. Ca spirit lăuntric al „noului învăţător", de la Rusalii înainte, M a putut să îşi trăiască viaţa din nou în experienţa oricărui credincios instruit în adevăr.

194:3.2 (2062.11) Multe evenimente care survin în cursul unei vieţi umane sunt greu de înţeles şi de împăcat cu ideea că noi locuim într-un univers în care adevărul prevalează şi dreptatea triumfă. Se pare prea adesea că minciuna, calomnia, necinstea şi nedreptatea - păcatul - sunt mai presus. La urma urmei, triumfă oare credinţa asupra răului,

a păcatului şi a inechităţii? Da. Şi viaţa şi moartea lui Iisus sunt dovada eternă că adevărul bunătăţii şi credinţa creaturii călăuzite de spirit vor fi întotdeauna justificate. Spectatorii au făcut haz de Iisus pe cruce când au zis: „Să vedem dacă Dumnezeu va veni să-l elibereze.” Părea întunecată ziua crucificării, dar a fost glorios de luminoasă în dimineaţa învierii; a fost şi mai strălucită şi mai fericită în ziua de Rusalii. Religiile disperării pesimiste caută să obţină uşurarea de poverile vieţii; ele doresc cu ardoare extincţia într-un somn şi într-o odihnă nesfârşite. Acestea sunt religii ale fricii şi groazei primitive. Religia lui Iisus este o nouă evanghelie a credinţei care să fie proclamată omenirii zbuciumate. Această nouă religie este întemeiată pe credinţă, pe speranţă şi pe iubire.

194:3.3 (2063.1) Paragraph 194:3.3 is missing here.

194:3.4 (2063.2) Viaţa de muritor îi adusese lui Iisus loviturile cele mai dure, cele mai crude şi cele mai severe; şi acest om făcuse faţă acestor situaţii disperante cu credinţă şi curaj, şi cu determinarea neclintită de a face voia Tatălui său. Iisus a înfruntat viaţa în toată teribila ei realitate, şi a stăpânit-o - chiar şi până în moartea. El nu s-a servit de religie pentru a se elibera de viaţă. Religia lui Iisus nu caută să scape de această viaţă pentru a se bucura de o fericire care vă aşteaptă într-o altă existenţă. Religia lui Iisus oferă bucuria şi pacea unei noi existenţe spirituale care însufleţeşte şi înnobilează viaţa pe care oamenii o trăiesc actualmente pe pământ.

194:3.5 (2063.3) În ziua de Rusalii, religia lui Iisus a rupt toate restricţiile naţionale şi lanţurile rasiale. Este pe veci adevărat că „acolo unde se află spiritul Domnului, acolo este libertatea”. În ziua aceea, Duhul Adevărului a devenit darul personal al Maestrului

fiecărui muritor. Acest spirit a fost acordat pentru a-i califica pe credincioşi să predice mai eficient evanghelia împărăţiei, dar ei au făcut greşeala de a lua experienţa primirii spiritului astfel răspândit drept o parte a noii evanghelii pe care o formulau într-un mod inconştient.

194:3.6 (2063.4) Ţineţi cont de faptului că Duhul Adevărului a fost revărsat peste toţi credincioşii sinceri şi că apostolii nu au fost singurii beneficiari ai acestui dar al spiritului. Cei o sută şi douăzeci de bărbaţi şi de femei adunaţi în sala de sus l-au primit cu toţii pe noul învăţător, precum şi toate inimile oneste din toată lumea. Acest nou învăţător a fost revărsat peste omenire, şi fiecare suflet l-a primit în acord cu propria lui dragoste de adevăr şi de propria lui aptitudine de a pricepe şi de a înţelege realităţile spirituale. În cele din urmă, adevărata religie este eliberată de dominaţia preoţilor şi de toate clasele sacre, şi îşi găseşte manifestarea reală în sufletul individual al oamenilor.

194:3.7 (2063.5) Religia lui Iisus încurajează tipul cel mai elevat de civilizaţie umană, în sensul că ea creează tipul cel mai elevat de personalitate spirituală şi proclamă caracterul sacru al acestei persoane.

194:3.8 (2063.6) Venirea Duhului Adevărului de Rusalii a făcut posibilă o religie care nu este nici radicală, nici conservatoare; ea nu este nici veche, nici nouă; nu trebuie să fie dominată nici de bătrâni, nici de tineri. Faptul vieţii pământeşti a lui Iisus a oferit un punct pentru ancora timpului, în vreme ce revărsarea Duhului Adevărului asigură expansiunea veşnică şi creşterea nesfârşită a religiei pe care

Iisus a trăit-o şi a evangheliei pe care a proclamat-o. Spiritul călăuzeşte în *tot* adevărul. El ne învaţă expansiunea şi creşterea constante ale unei religii de progres fără de sfârşit şi de revelaţie divină. Acest nou învăţător va dezvălui mereu credincioşilor căutători de adevăr ceea ce era atât de divin conţinut în persoana şi în natura Fiului omului.

194:3.9 (2064.1) Manifestările asociate cu acordarea „noului învăţător" şi primirea făcută predicilor apostolilor de către oamenii din diverse rase şi naţiuni, reuniţi la Ierusalim, denotă universalitatea religiei lui Iisus. Evanghelia împărăţiei n-ar trebui identificată cu nici o rasă, ori cultură, limbă anume. Ziua de Rusalii a marcat marele efort al spiritului de a elibera religia lui Iisus de lanţurile iudaice pe care le moştenise. Chiar şi după această demonstraţie în care spiritul a fost răspândit peste toată carnea, apostolii s-au străduit mai întâi să impună tuturor convertiţilor lor exigenţele iudaismului. Pavel însuşi a avut greutăţi cu fraţii lui din Ierusalim, pentru că refuza să-i supună pe gentili acestor practici iudaice. Nici o religie revelată nu se poate răspândi în toată lumea dacă comite cumva grava greşeală de a se lăsa impregnată de o cultură naţională, sau de a se asocia cu practicile rasiale, economice sau sociale deja stabilite.

194:3.10 (2064.2) Acordarea Duhului Adevărului a fost independentă de orice formă, ceremonie, loc sacru şi comportament special al celor care au primit plenitudinea manifestării lui. În momentul în care spiritul a venit peste persoanele adunate în sala de sus, ele şedeau în mod firesc acolo şi le venea să se aplece într-o rugăciune tăcută. Spiritul s-a revărsat atât în ţară cât şi în oraş. Nu era necesar ca apostolii să se retragă în solitudine vreme de ani lungi de meditaţie

solitară cu scopul de a primi spiritul. Rusaliile disociază pentru totdeauna ideea de experienţă spirituală de noţiunea de mediu deosebit de favorabil.

194:3.11 (2064.3) Ziua de Rusalii, cu înzestrarea ei spirituală, era menită să detaşeze pentru totdeauna religia Maestrului de orice subordonare la forţa fizică. Învăţătorii acestei noi religii sunt de acum încolo înarmaţi cu arme spirituale; ei trebuie să pornească la cucerirea lumii cu o îngăduinţă de nezdruncinat, cu o bunăvoinţă incomparabilă şi cu o iubire abundentă. Ei sunt înzestraţi pentru a triumfa asupra răului prin bine, pentru a învinge ura prin iubire, pentru a nimici frica cu o credinţă vie şi plină de curaj în adevăr. Iisus îi învăţase deja pe aceia care îl urmau că religia sa nu era niciodată pasivă; discipolii săi trebuiau să fie întotdeauna activi şi pozitivi în slujba lor de milostenie şi în manifestările lor de dragoste. Aceşti credincioşi nu îl mai priveau pe Iehova ca pe „Stăpânul Oştirilor”. Ei considerau acum Deitatea eternă ca fiind „Dumnezeul şi Tatăl Domnului Iisus Christos”. Ei au făcut măcar atâta progres, chiar dacă, într-o anumită măsură, ei nu au reuşit să înţeleagă pe de-a-ntregul adevărul că Dumnezeu este şi Tatăl spiritual al fiecărui individ.

194:3.12 (2064.4) Rusaliile au înzestrat omul muritor cu puterea de a ierta rănile personale, de a suporta cu blândeţe cele mai rele nedreptăţi, de a rămâne impasibili în faţa primejdiilor înfricoşătoare şi de a sfida răul urii şi al mâniei prin acţiunile temerare ale iubirii şi ale îndurării. De-a lungul istoriei ei Urantia a suferit ravagiile marilor războaie devastatoare. Toţi participanţii la aceste conflicte teribile au avut parte de înfrângere. Nu rămâne decât un singur învingător, un singur scăpat de aceste lupte încrâncenate, care şi-a mărit renumele -

Iisus din Nazareth cu evanghelia sa de triumf asupra răului prin bine. Secretul unei mai bune civilizaţii este inclus în învăţăturile Maestrului cu privire la fraternitatea oamenilor, la bunăvoinţa iubirii şi la încrederea reciprocă.
194:3.13 (2065.1) Până la Rusalii, religia nu revelase decât omul în căutarea lui Dumnezeu; de la Rusalii, omul încă îl caută pe Dumnezeu, dar se vede, de asemenea, strălucind deasupra lumii spectacolul Dumnezeului care îl caută pe om şi îşi trimite spiritul să locuiască în el atunci când l-a găsit.

194:3.14 (2065.2) Înainte de învăţăturile lui Iisus, care au atins apogeul lor de Rusalii, femeile nu erau deloc sau prea puţin luat în considerare din punct de vedere spiritual în doctrinele vechilor religii. După Rusalii şi în fraternitatea împărăţiei femeia s-a găsit în faţa lui Dumnezeu pe picior de egalitate cu bărbatul. Printre cele o sută douăzeci de persoane care au primit această vizită specială a spiritului, se găseau multe femei care au avut în aceste binecuvântări o parte egală cu aceea a credincioşilor masculini. Bărbaţii nu mai puteau pretinde să monopolizeze îndeplinirea serviciului religios. Fariseii puteau continua să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru a „nu fi născut femei, leproşi şi gentili”, însă, printre fidelii lui Iisus, femeile au fost definitiv eliberate de orice discriminare religioasă bazată pe sex. Rusaliile au înlăturat orice separaţie religioasă fondată pe distincţii rasiale, pe deosebiri culturale, pe caste sociale sau pe prejudecăţi privitoare la sex. Nu este surprinzător ca aceşti credincioşi în noua evanghelie să strige: „Acolo unde este spiritul Domnului, acolo este libertatea” .

194:3.15 (2065.3) Mama şi un frate de-al lui Iisus se aflau printre cei o sută douăzeci de credincioşi. În calitate de membrii ai acestui grup comun de ucenici, ei au primit în egală măsură spiritul răspândit . Ei nu au primit din acest dar binecuvântat o parte mai mare decât tovarăşii lor. Nici un dar special nu a fost conferit membrilor familiei pământeşti a lui Iisus. Rusaliile au marcat sfârşitul preoţimii speciale şi orice credinţă în familiile sacre.

194:3.16 (2065.4) Înainte de Rusalii, apostolii au renunţat la multe lucruri pentru Iisus. Îşi sacrificaseră căminul, familia, prietenii, bunurile pământeşti şi situaţia lor. Cu prilejul Rusaliilor, ei s-au dăruit lui Dumnezeu, iar Tatăl şi Fiul au răspuns dăruindu-se pe ei înşişi oamenilor - trimiţându-şi spiritele să trăiască în oameni. Această experienţă constând în pierderea de sine şi în găsirea spiritului nu a fost o experienţă emoţională; ea a fost un act de renunţare de sine inteligentă şi de consacrare fără rezerve.
194:3.17 (2065.5) Rusaliile au fost chemarea la unitate spirituală în rândurile credincioşilor în evanghelie. Când spiritul s-a pogorât peste discipolii din Ierusalim, acelaşi lucru s-a produs în Filadelfia, în Alexandria şi în toate celelalte locuri unde se aflau credincioşii sinceri. A fost literalmente adevărat „că nu era decât o singură inimă şi un singur suflet în mulţimile de credincioşi”. Religia lui Iisus este cea mai puternică influenţă unificatoare pe care o cunoscuse lumea vreodată.

194:3.18 (2065.6) Rusaliile erau menite să diminueze înfumurarea indivizilor, a grupurilor, a naţiunilor şi a raselor - acest spirit de înfumurare a cărui încordare a crescut până într-acolo încât să se

dezlănţuie în războaie devastatoare. Numai şi numai o apropiere spirituală putea să unifice omenirea, şi Duhul Adevărului este o influenţă mondială universală.
194:3.19 (2065.7) Venirea Duhului Adevărului purifică inima omului şi îi face pe beneficiarii lui să formuleze un scop al vieţii unificate cu voia lui Dumnezeu şi cu bunăstarea oamenilor. Spiritul egoismului material a fost scufundat în acest nou dar spiritual al altruismului. Rusaliile, într-o epocă ca cea de acum, semnifică faptul că Iisusul istoric a devenit fiul divin al experienţei vii. Când bucuria acestui spirit răspândit este încercată conştient în viaţa umană, ea este un tonic pentru sănătate, un stimulent pentru minte şi o energie inepuizabilă pentru suflet.

194:3.20 (2065.8) Nu rugăciunea a făcut să se pogoare spiritul în ziua Rusaliilor, dar ea a contribuit mult la determinarea capacităţii receptiva care caracterizează pe credincioşii individuali. Rugăciunea nu face inima divină să se reverse literalmente, dar foarte adesea rugăciunea deschide canalele mai largi şi mai adânci prin care darurile divine pot să curgă către inima şi sufletul celor care îşi amintesc astfel să menţină, prin rugăciunea sinceră şi prin adorarea autentică, o comuniune neîntreruptă cu Autorul lor.

4. Începuturile bisericilii Creştinii

194:4.1 (2066.1) Când duşmanii lui Iisus l-au prins într-un mod atât de subit şi l-au răstignit atât de rapid între doi hoţi, apostolii şi ucenicii lui au fost complet demoralizaţi. Gândul că Maestrul fusese arestat,

legat, chinuit şi răstignit era mai mult decât puteau îndura apostolii înşişi. Ei au uitat învăţăturile şi avertismentele sale. Se putea ca Iisus să fi fost într-adevăr „un profet puternic în cuvintele şi în lucrările lui înaintea lui şi a tuturor oamenilor”, dar nu prea avea cum să fie acel Mesia care speraseră ei că va reinstaura regatul Israelului.

194:4.2 (2066.2) Vine apoi învierea care eliberează apostolii de disperare şi restabileşte credinţa lor în divinitatea Maestrului. În mai multe rânduri, ei îl văd şi îi vorbesc, şi el îi aduce pe muntele Olivet unde îşi ia rămas bun de la ei şi îi anunţă că se va reîntoarce alături de Tatăl său. El le-a recomandat să rămână în Ierusalim până ce vor fi înzestraţi cu putere - până ce va veni Duhul Adevărului. Şi, în ziua Rusaliilor, acest nou învăţător a sosit, iar apostolii au pornit îndată pentru a predica evanghelia lor cu o nouă putere. Ei sunt discipolii curajoşi şi îndrăzneţi ai Domnului viu, iar nu ai unui conducător răposat şi învins. Maestrul trăieşte în inima acestor evanghelişti. Dumnezeu nu este o doctrină în mintea lor; el a devenit o prezenţă vie în sufletul lor.

194:4.3 (2066.3) ”Zi de zi, ei stăteau neclintiţi, de comun acord, în templu şi rupeau pâinea acasă. Ei îşi luau masa cu voioşie şi unitate de inimă, slăvind-ul pe Dumnezeu şi având favoarea întregului popor. Ei erau cu toţii umpluţi de spirit şi proclamau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Şi mulţimea de credincioşi nu avea decât o singură inimă şi un singur suflet; nici unul dintre ei nu zicea decât că bunurile pe care le poseda îi erau proprii, şi ei aveau toate lucrurile în comun.”

194:4.4 (2066.4) Ce li s-a întâmplat acestor oameni cărora Iisus le poruncise să meargă să predice evanghelia împărăţiei, paternitatea lui Dumnezeu şi fraternitatea oamenilor? Ei aveau o nouă evanghelie;

erau înflăcăraţi de o nouă experienţă; sunt plini de o nouă energie spirituală. Mesajul lor s-a schimbat brusc pentru a deveni proclamarea Christosului reînviat: „Iisus din Nazareth, acest om pe care Dumnezeu l-a aprobat prin lucrări mari şi prin minuni, care a fost trimis la îndrumarea precisă şi potrivit cu precunoaşterea a lui Dumnezeu, voi l-aţi răstignit şi l-aţi făcut să piară. El a îndeplinit astfel lucrurile pe care Dumnezeu le anunţase cu mult timp înainte prin gura tuturor profeţilor. Pe acest Iisus l-a reînviat Dumnezeu. Dumnezeu l-a făcut în acelaşi timp Domnul şi Christosul. Fiind înălţat la dreapta lui Dumnezeu, şi primind de la Tată făgăduinţa spiritului, el a răspândit ceea ce vedeţi şi auziţi. Căiţi-vă, pentru ca păcatele voastre să poată fi şterse, pentru ca Tatăl să-l poată trimite pe Christos, care v-a fost trimis vouă, Iisus însuşi, pe care cerurile trebuie să îl primească până la ziua restabilirii tuturor lucrurilor."

194:4.5 (2066.5) Evanghelia împărăţiei, mesajul lui Iisus avea să fie schimbat subit în evanghelia Domnului Iisus Christos. Apostolii proclamau acum faptele vieţii sale, ale morţii sale şi ale reînvierii sale, predicând speranţa că el va reveni curând pe această lume pentru a desăvârşi lucrarea pe care o începuse. Mesajul primilor credincioşi se preocupa aşadar de predicarea despre faptele primei lui veniri şi de propovăduirea speranţei celei de-a doua veniri a lui, eveniment pe care socoteau că trebuia să survină foarte curând.

194:4.6 (2067.1) Christosul avea să devină crezul Bisericii care se forma cu repeziciune: Iisus este viu; este mort pentru oameni; a dăruit spiritul; a revenit. Iisus era în toate gândurile discipolilor şi determina toate noile lor concepte despre Dumnezeu şi despre toate celelalte. Ei erau mult prea entuziasmaţi de noua doctrină în care „Dumnezeu este

Tatăl Domnului Iisus” pentru a-i face griji în legătură cu vechiul mesaj în care „Dumnezeu este Tatăl iubitor al tuturor oamenilor”, şi chiar şi al fiecărei persoane luate individual. Este adevărat că o minunată manifestare de iubire fraternă şi de bunăvoinţă neasemuită a luat naştere în aceste comunităţi primitive de credincioşi în Iisus, şi nu o comunitate de fraţi în împărăţia familial al Tatălui lor din ceruri. Bunăvoinţa lor provenea din iubirea născută din conceptul de consacrare a lui Iisus, iar nu din recunoaşterea fraternităţii muritorilor. Totuşi, membrii lor erau plini de bucurie şi trăiau o viaţă atât de nouă şi atât de excepţională încât toţi oamenii erau atraşi de învăţăturile lor cu privire la Iisus. Ei au comis marea greşeală de a folosi comentariul viu şi ilustrat al evangheliei împărăţiei în locul acestei evanghelii înseşi, însă chiar aceea reprezenta cea mai mare religie pe care o cunoscuse omenirea până atunci.

194:4.7 (2067.2) Negreşit, o nouă comunitate se năştea în lume. „Mulţimea care credea persevera în doctrina şi în comuniunea apostolilor, rupând pâinea şi rugându-se.” Ei se numeau unii pe alţii fraţi şi surori; ei se salutau unii pe alţii cu o sărutate sfântă; ei aveau grijă de cei săraci. Aceasta era şi o comunitate de viaţă, cât şi de adorare. Nu rezulta dintr-un decret, ci din dorinţa de a-şi împărtăşi bunurile cu tovarăşi lor credincioşi. Ei sperau cu încredere că, în cursul generaţiei lor, Iisus va reveni să desăvârşească stabilirea împărăţiei Tatălui. Această împărtăşire spontană a posesiunilor pământeşti nu era o caracteristică directă a învăţăturii lui Iisus; ea a rezultat din sinceritatea şi din încrederea cu care aceşti bărbaţi şi aceste femei credeau că Maestrul avea să revină neîncetat pentru a-şi desăvârşi lucrarea şi a instaura împărăţia. Dar rezultatele finale ale

acestei experienţe bine intenţionate de iubire fraternă nechibzuită au fost dezastruoase şi aducătoare de amărăciuni. Mii de credincioşi sinceri şi-au vândut proprietăţile şi şi-au împărţit capitalurile şi alte active rentabile. Cu timpul resursele „împărţirii egale" creştine s-au redus şi au sfârşit prin a se *epuiza*- dar viaţa continua. Foarte curând credincioşii din Antiohia au făcut colecte pentru a nu-i lăsa pe coreligionarii lor din Ierusalim să moară de foame.

194:4.8 (2067.3) În această epocă, credincioşii sărbătoreau cina Domnului în felul în care fusese stabilită, adică ei se adunau pentru masa colectivă de bună comuniune şi luau parte la sacrament la sfârşitul mesei.

194:4.9 (2067.4) La început, ei au botezat în numele lui Iisus, şi numai după aproape de douăzeci de ani au început ei să boteze „în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt". Nu se cerea nimic altceva decât botezul pentru admiterea în comunitatea credincioşilor; aceasta n-avea încă nici o organizare; ea era pur şi simplu frăţia lui Iisus.

194:4.10 (2067.5) Această sectă a lui Iisus s-a mărit rapid şi, încă o dată, saducheii le-au acordat atenţie. Fariseii erau puţin cam îngrijoraţi de situaţie, văzând că nici una dintre învăţături nu interfera în nici un fel cu respectarea legilor iudaice. Dar saducheii au început să-i întemniţeze pe conducătorii sectei lui Iisus, până în momentul în care Gamaliel, unul dintre principalii rabini, i-a făcut să accepte recomandările sale: „Nu vă mai atingeţi de aceşti oameni şi lăsaţii în pace, căci, dacă acest proiect sau această lucrare vine de la oameni, ea va fi nimicită; dar, dacă vine de la Dumnezeu, voi nu o veţi putea distruge, şi poate că vă veţi găsi chiar în conflict cu Dumnezeu."

Saducheii s-au decis să urmeze sfatul lui Gamaliel, şi a urmat apoi o perioadă de pace şi de linişte în Ierusalim, în decursul căreia noua evanghelie cu privire la Iisus s-a răspândit cu repeziciune.

194:4.11 (2068.1) Totul s-a petrecut cu bine la Ierusalim până în momentul în care grecii au sosit în mare număr în Alexandria. Doi elevii de-ai lui Rodan au venit la Ierusalim şi au făcut numeroase convertiri în rândurile elenilor. Printre primii se aflau Ştefan şi Barnaba. Aceşti greci capabili nu împărtăşeau foarte tare punctul de vedere al iudeilor, şi nici nu se conformau prea mult lumii de adorare a iudeilor, nici unora dintre practicile lor ceremoniale. Acţiunile acestor credincioşi greci sunt cele care au pus capăt relaţiilor paşnice dintre fraternitatea lui Iisus pe de o parte, şi farisei şi saduchei pe de altă parte. Ştefan şi asociatul lui grec au început să facă predici mai conforme cu învăţătura lui Iisus, ceea ce a provocat un conflict imediat cu conducătorii iudei. În cursul unei cuvântări publice, când Ştefan a ajuns la acea parte a discursului său considerată reproşabilă, ei s-au dispensat de orice autoritate juridică şi l-au omorât pe loc aruncând cu pietre.

194:4.12 (2068.2) Ştefan, şeful coloniei greceşti de credincioşi în Iisus din Ierusalim, a devenit astfel primul martir al credinţei noi şi cauza specifică a organizaţiei oficiale a Bisericii creştine primitive. De fapt, credincioşii au făcut faţă acestei noi crize constatând că nu mai puteau să-şi prelungească statutul lor de sectă interioară a religiei iudaice. Ei s-au înţeles cu toţii că trebuiau să se separeu de necredincioşi. La puţin timp după moartea lui Ştefan, Biserica din Ierusalim a fost organizată sub îndrumarea lui Petru, şi a lui Iacob, fratele lui Iisus, care îi fusese numit şef titular.

194:4.13 (2068.3) Atunci au izbucnit noile şi implacabilele persecutări de către iudei, astfel încât învăţătorii activi ai noii religii cu privire la Iisus, religie care a fost numită ulterior creştinism în Antiohia, s-au risipit până la hotarele imperiului proclamându-l pe Iisus. Aşadar, înainte de epoca lui Pavel, grecii fuseseră aceia care au dirijat difuzarea mesajului. Aceşti primi misionari, precum şi următorii, au reluat itinerarul urmat cândva de Alexandru, mergând în Antiohia prin Gaza şi Tyr, şi de acolo în Macedonia prin Asia Mică, apoi în Roma şi în părţile cele mai îndepărtate ale imperiului.

Cartea Urantia

Capitolul 195

După rusalii

195:0.1 (2069.1) REZULTATELE predicării lui Petru în ziua Cincizecimii au avut o influenţă pozitiva asupra politicii viitoare şi asupra planurilor majorităţii apostolilor în eforturile lor de a proclama evanghelia împărăţiei. Petru a fost adevăratul întemeietor al Bisericii creştine; Pavel a dus mesajul creştin gentililor şi credincioşii greci l-au propagat în tot imperiul roman.

195:0.2 (2069.2) Legaţi de tradiţie şi tiranizaţi de preoţi, evreii, ca popor, au refuzat să accepte evanghelia lui Iisus asupra paternităţii lui Dumnezeu şi a fraternităţii oamenilor ori proclamarea lui Petru şi a lui Pavel asupra reînvierii şi înălţării lui Christos (creştinismul ulterior); dimpotrivă, restul imperiului roman a fost receptiv la învăţăturile creştine în evoluţie. În această epocă, civilizaţia

occidentală era intelectuală, istovită de războaie şi cât se poate de sceptică cu privire la toate filozofiile existente şi la filozofiile universale. Popoarele lumii occidentale, beneficiarii culturii greceşti, aveau o tradiţie respectată a unui trecut mare. Ei puteau contempla o moştenire de mari înfăptuiri în filozofie, în artă, în literatură şi în progresele politice. Însă, în ciuda tuturor acestor realizări, ei nu aveau o religie satisfăcătoare pentru suflet. Dorinţele lor spirituale profundele rămâneau neîndeplinite.

195:0.3 (2069.3) Pe o asemenea scenă a societăţii omeneşti au fost deodată proiectate învăţăturile lui Iisus conţinute în mesajul creştin. Un nou ordin de viaţă a fost astfel prezentat inimilor înfometate ale acestor popoare occidentale. Această situaţie implica un conflict imediat între vechile practici religioase şi noua versiune creştinată a mesajului lui Iisus adus lumii. Acest conflict trebuia să se termine fie printr-o victorie netă a vechilor credinţe ori printr-una a celor noi, fie printr-un soi de *compromis.* Istoria arată că lupta s-a terminat printr-un compromis. Creştinismul a avut ambiţia de a îmbrăţişa un program prea amplu pentru ca vreun popor să-l poată asimila în spaţiul unei generaţii sau două. Acest program nu era un simplu apel spiritual aşa cum îl prezentase Iisus sufletului oamenilor. De timpuriu creştinismul a adoptat o poziţie netă faţă de ritualurile religioase, de educaţie, de magie, de medicină, de artă, de literatură, de lege, de guvernământ, de morală, de planificare sexuală, de poligamie şi chiar şi de, într-o măsură limitată, faţă de sclavie. Creştinismul nu s-a ivit pur si simplu ca o nouă religie - ceva după care aşteptau tot Imperiul Roman şi tot Orientul - ci ca o *nouă ordine a societăţii omeneşti.* Apoi, foarte repede această pretenţie a grăbit conflictul socio-moral al vremurilor.

Idealurile lui Iisus, aşa cum au fost ele reinterpretate de filozofia greacă şi socializate în creştinism, sfidau acum cu îndrăzneală tradiţiile rasei umane încorporate în etică, în moralitate şi în religiile civilizaţiei occidentale.

195:0.4 (2069.4) La începuturi, creştinismul nu a făcut convertiri decât în păturile inferioare ale mediilor sociale şi economice. Dar, începând din secolul al doilea, elita culturii greco-romane s-a orientat tot mai mult către o nouă ordine a credinţei creştine, acest nou concept asupra raţiunii de a trăi şi asupra scopului existenţei.

195:0.5 (2070.1) Cum putea acest mesaj de origine iudaică, care aproape că eşuase în ţara lui natală, să atragă atât de repede şi de bine mintea elitelor imperiului roman. Triumful creştinismului asupra religiilor filozofice şi a cultelor de mister s-a datorat următorilor factori:

195:0.6 (2070.2) 1. Organizarea - Pavel era un mare organizator, iar succesorii lui au rămas la înălţimea lui.

195:0.7 (2070.3) 2. Creştinismul era complet elenizat. El îngloba tot ce era mai bun în filozofia greacă şi în teologia ebraică.

195:0.8 (2070.4) 3. Însă, mai mult decât orice, el conţinea un nou şi un mare *ideal,* ecoul vieţii de dăruire a lui Iisus şi reflectarea mesajului său de mântuire pentru toată omenirea.

195:0.9 (2070.5) 4. Conducătorii creştini erau dispuşi să facă, cu mithraismul, compromisurile necesare pentru ca jumătatea mai bună dintre adepţii lui să fie câştigaţi la cultul din Antiohia.

195:0.10 (2070.6) 5. Tot astfel, generaţia următoare şi generaţiile subsecvente de conducători creştini au mai făcut astfel de

compromisuri cu păgânismul încât însuşi împăratul roman Constantin a fost câştigat la noua religie.

195:0.11 (2070.7) Cu toate acestea, creştinii au încheiat un târg judicios cu păgânii, în sensul că ei au adoptat aparatul ritualului păgânesc obligându-i totodată pe păgâni să accepte versiunea elenizată a creştinismului Pavelian. Au făcut un târg mai fericit cu păgânismul decât cu mithraismul, dar, chiar şi în acest compromis iniţial, ei au ieşit mai mult decât învingători, în sensul că au reuşit să elimine imoralităţile grosiere precum şi multe alte practici reprobabile ale misterelor persane.

195:0.12 (2070.8) Pe bună dreptate ori nu, primi conducători ai creştinismului au compromis deliberat *idealurile* lui Iisus într-un efort de a salva şi de a propaga multe dintre *ideile* sale. Şi ei au repurtat mari succese. Dar nu vă amăgiţi! Idealurile compromise ale Învăţătorului sunt latente în evanghelia lui şi vor sfârşi prin a-şi afirma deplinele lor puteri asupra lumii.

195:0.13 (2070.9) Prin această păgânizare a creştinismului, vechea ordine a lucrurilor a câştigat numeroase victorii minore de natură ritualistă, dar creştinii au dobândit ascendentul în sensul că:

195:0.14 (2070.10) 1. Ei au făcut să rezoneze în morala umană o nouă notă cu un ton infinit mai înalt.

195:0.15 (2070.11) 2. Ei au dat lumii un nou concept de Dumnezeu, lărgit considerabil.

195:0.16 (2070.12) 3. Speranţa la nemurire a devenit o parte a încredinţării unei religii cunoscute.

195:0.17
(2070.13) 4. Iisus din Nazaret a fost oferit sufletelor înfometate ale oamenilor.

195:0.18
(2070.14) Dintre marile adevăruri propovăduite de Iisus, multe aproape că s-au pierdut în primele compromisuri, dar ele dormitează încă în această religie a creştinismului păgânizat, care era însăşi versiunea paveliană a vieţii şi a învăţăturilor Fiului Omului. Chiar şi mai înainte de a fi păgânizat, creştinismul fusese mai întâi complet elenizat. Creştinismul are o datorie, o foarte mare datorie faţă de greci. Un grec din Egipt a fost acela care s-a ridicat cu atâta curaj în Niceea şi a sfidat adunarea cu atâta neînfricare încât consiliul nu a îndrăznit să mai umbrească conceptul asupra naturii lui Iisus până într-atâta încât să se rişte pierderea pentru lume a adevărului consacrării sale. Acel grec se numea Atanasie. Fără elocvenţa şi logica acestui credincios, persuasivele opinii ale arienilor ar fi triumfat.

1. Influenţa Grecilor

195:1.1 (2071.1) Elenizarea creştinismului a început realmente în ziua memorabilă în care apostolul Pavel s-a prezentat înaintea consiliului Areopagului din Atena şi a vorbit atenienilor despre „Dumnezeul necunoscut”. Acolo, în umbra Acropolisului, acest cetăţean roman le-a proclamat grecilor versiunea sa asupra noii religii care luase naştere în ţinutul iudaic al Galileii. Filozofia greacă şi numeroase învăţături

ale lui Iisus prezentau numeroase asemănări. Ele aveau un ţel comun - amândouă vizau *ridicarea individului;* grecii, la ridicarea sa socială şi politică; Iisus, la ridicarea sa morală şi spirituală. grecii propovăduiau liberalismul intelectual care conducea la libertatea politică; Iisus propovăduia liberalismul spiritual care conducea la libertatea religioasă. Uniunea dintre aceste două idei forma o nouă şi puternică chartă a libertăţii umane; ea lăsa să se întrevadă libertatea socială, politică şi spirituală a omului.

195:1.2 (2071.2) Creştinismul a luat naştere şi a triumfat asupra tuturor religiilor opozante din două raţiuni principale:

195:1.3 (2071.3) 1. Mintea greacă era dispusă să împrumute idei noi şi bune, chiar şi de la iudei.

195:1.4 (2071.4) 2. Pavel şi succesorii lui erau dispuşi la compromisuri, dar la unele îndrăzneţe şi isteţe; ei erau fini negociatori în materie de teologie.

195:1.5 (2071.5) În momentul în care Pavel s-a adresat atenienilor predicându-l pe „Christos şi pe Christosul răstignit”, grecii erau spiritualmente înfometaţi. Ei erau cercetători, interesaţi şi căutau efectiv adevărul spiritual. Nu uitaţi niciodată că la început romanii au combătut creştinismul, în vreme ce grecii l-au îmbrăţişat, şi grecii au fost aceia care, ulterior, i-au forţat literalmente pe romani să accepte această nouă religie, sub forma ei modificată, ca făcând parte din cultura greacă.

195:1.6 (2071.6) Grecii venerau frumuseţea, iar iudeii, sfinţenia, dar ambele popoare iubeau adevărul. De-a lungul secolelor grecii meditaseră serios şi discutaseră sincer toate problemele umane - sociale, economice, politice şi filozofice - în afară de religie. Puţini

erau grecii care acordaseră cu adevărat atenţie religiei; ei nu-şi luau nici chiar propria lor religie prea în serios. Iluminaţi de conţinutul mesajului lui Iisus, produsul unificat al secolelor de gândire a acestor două popoare a devenit atunci motorul unei noi ordini sociale umane şi, într-o anumită măsură, a unei noi ordini umane de credinţe şi de practici religioase.

195:1.7 (2071.7) În epoca în care Alexandru a răspândit filozofia elenică în Orientul Apropiat, influenţa culturii greceşti pătrunsese deja în ţinuturile de la Marea Mediterană Occidentală. Cât timp grecii au locuit în micile oraşe-stat, grecii au obţinut bune rezultate cu religia lor şi cu politica lor, dar, când regele Macedoniei a îndrăznit să facă din Grecia un imperiu întinzându-se de la Adriatică până la Indu, au început necazurile. Arta şi filozofia Greciei stăteau perfect la înălţimea expansiunii imperiale, dar nu s-ar putea spune la fel şi despre administraţia ei şi nici despre religia ei. După ce oraşele-stat ale Greciei s-au dezvoltat într-un imperiu, zeii lor mai degrabă parohiali păreau oarecum bizari. Grecii erau cu adevărat în căutarea unui *Dumnezeu unic,* a unui Dumnezeu mai mare şi mai bun, atunci când a ajuns la ei versiunea creştinată a vechii religii iudaice.

195:1.8 (2072.1) Ca atare, Imperiul Elen nu putea să dureze. Influenţa lui culturală a continuat, dar n-a subzistat decât după ce a preluat din Occident geniul politic roman pentru administrarea unui imperiu şi după ce a luat de la Orient o religie al cărei unic Dumnezeu poseda o demnitate imperială.

195:1.9 (2072.2) În primul secol după Christos, cultura elenă ajunsese deja la apogeul ei; regresul ei începuse; acumularea de cunoştinţe sporea, dar geniul era în declin. Chiar în epoca aceasta ideile şi

idealurile lui Iisus, care erau parţial încorporate creştinismului, au devenit parte a ceea ce se mai putuse salva din cultura şi învăţământul grec.

195:1.10 (2072.3) Alexandru năvălise asupra Orientului cu darul cultural al civilizaţiei greceşti; Pavel a luat cu asalt Occidentul cu versiunea creştină a evangheliei lui Iisus. Peste tot în Occident unde prevalase cultura greacă, prinsese rădăcini şi creştinismul elenenizat.

195:1.11 (2072.4) Versiunea orientală a mesajului lui Iisus, cu toate că a rămas mai fidelă învăţăturilor lui, a continuat să urmeze atitudinea intransigentă a lui Abner. Ea nu a progresat niciodată ca şi versiunea elenizată, şi a sfârşit prin a se pierde în mişcarea islamică.

2. Influenţa Romană

195:2.1 (2072.5) Romanii au adoptat în bloc cultura greacă înlocuind guvernul format prin tragere la sorţi cu un guvern reprezentativ. Aceste schimbări n-au întârziat să favorizeze creştinismul, în sensul că Roma a introdus, în toată lumea occidentală, o nouă toleranţă faţă de limbile şi popoarele străine şi chiar şi faţă de alte religii.

195:2.2 (2072.6) La Roma, o mare parte din primele persecuţii ale creştinilor au existat doar din cauza nefericitei folosiri a cuvântului „împărăţie” în predicile lor. Romanii tolerau fiecare religie în parte şi pe toate la un loc, dar nu suportau nimic din ceea ce avea un aer de rivalitate politică. Astfel, când aceste prime persecuţii religioase - într-o atât de mare măsură pricinuite de neînţelegeri - au luat sfârşit, câmpul propagandei religioase era larg deschis. Romanii erau

interesaţi de administraţi politică; erau foarte puţin interesaţi de artă şi de religie, însă erau neobişnuit de toleranţi faţă de acestea.

195:2.3 (2072.7) Legea orientală era aspră şi arbitrară; legea greacă era fluidă şi artistică; legea romană avea demnitate şi impunea respect. Educaţia romană dădea naştere unei fidelităţi incomparabile şi impasibile. Primii romani erau indivizi devotaţi politic şi sublim consacraţi. Erau cinstiţi, zeloşi şi devotaţi idealurilor lor, dar fără o religie demnă de acest nume. Nu-i mare mirare că învăţătorii lor greci au putut să-i convingă să accepte creştinismul lui Pavel.

195:2.4 (2072.8) Şi aceşti romani erau un mare popor. Ei au putut guverna Occidentul pentru că se puteau guverna pe ei înşişi. O astfel de onestitate fără precedent, o asemenea consacrare şi o asemenea stăpânire hotărâtă de sine formau un teren ideal pentru primirea şi creşterea creştinismului.

195:2.5 (2072.9) Le era uşor acestor greco-romani să devină atât de devotaţi spiritual unei Biserici instituţionale, căci erau totodată devotaţi politic Statului. Romanii n-au combătut Biserica decât din momentul în care s-au temut ca ea să nu facă concurenţă Statului. Roma neavând cine ştie ce filozofie naţională sau cultură autohtonă, a preluat cultura greacă ca fiind a ei şi a adoptat cu îndrăzneală învăţătura lui Christos şi filozofia lui morală. Creştinismul a devenit cultura morală a Romei, însă prea puţin religia ei, în sensul unei experienţe individuale de creştere spirituală pentru cei care au îmbrăţişat noul cult într-un mod atât de global. Este adevărat că un mare număr de indivizi au pătruns sub superficialitatea acestei religii de Stat, şi au găsit, ca hrană pentru sufletul lor, adevăratele valori ale

înţelesurilor ascunse conţinute în adevărurile latente ale creştinismul elenizat şi păgânizat.

195:2.6 (2073.1) Stoicul, şi apelul lui ferm către „natură şi conştiinţă” nu făcuse decât să pregătească şi mai bine întreaga Romă pentru a-l putea primi pe Christos, cel puţin într-un sens intelectual. Romanul era un jurist prin natura sa sau prin educaţie; el avea respect chiar şi faţă de legile naturii. Şi acum, în creştinism, el distingea legile lui Dumnezeu în legile naturii. Un popor care putea produce un Cicero şi un Virgil era copt pentru creştinismul elenizat al lui Pavel.

195:2.7 (2073.2) Iată cum aceşti greci romanizaţi îi silesc atât pe evrei cât şi pe creştini să-şi facă filozofică religia, să-şi coordoneze ideile, şi să-şi sistematizeze idealurile, să-şi adapteze practicile religioase la curentul vieţii existente. Toate acestea au fost imens ajutate de traducerea în greacă a Scripturilor Ebraice şi prin redactarea ulterioară în limba greacă a Noului Testament.

195:2.8 (2073.3) Contrar iudeilor şi multor alte popoare, grecii aveau de multă vreme o oarecare credinţă în nemurire, într-un fel de supravieţuire după moarte. Or, aceasta era esenţa învăţăturii lui Iisus; era deci sigur că creştinismul exercita asupra lor o puternică atracţie.

195:2.9 (2073.4) O succesiune de victorii ale culturii greceşti şi ale politicii romane consolidaseră ţinuturile mediteraneene într-un singur imperiu, cu o singură limbă şi o singură cultură, şi a pregătit lumea occidentală pentru un singur Dumnezeu. Iudaismul a adus acest Dumnezeu, dar iudaismul ca religie era inacceptabil pentru grecii romanizaţi. Filon a contribuit la atenuarea obiecţiilor lor, dar creştinismul le-a revelat un concept şi mai bun cu privire la un Dumnezeu unic, şi l-au adopta de bună voie.

3. Sub imperiul Roman

195:3.1 (2073.5) După consolidarea suveranităţii politice romane şi după propagarea creştinismului, creştinii s-au pomenit cu un singur Dumnezeu, un mare concept religios, dar fără imperiu. Greco-romanii s-au pomenit cu un mare imperiu, dar fără un Dumnezeu care să poată servi satisfăcător drept concept religios pentru cultul unui imperiu şi pentru unificarea lui spirituală. Creştinii au acceptat imperiul, şi imperiul a adoptat creştinismul. Romanii au asigurat o unitate de guvernământ politic; grecii au oferit o unitate de cultură şi învăţământ; creştinismul, o unitate de gândire şi practică religioasă.
195:3.2 (2073.6) Roma a triumfat asupra tradiţiei naţionalismului printr-un universalism imperial. Pentru prima dată în istorie, ea a făcut posibilă acceptarea, de către diferite rase şi naţiuni, cel puţin cu numele, o aceeaşi religie.
195:3.3 (2073.7) Creştinismul a câştigat favoarea Romei într-o vreme de luptă înflăcărată între viguroasele învăţături ale stoicilor şi promisiunile de salvare ale cultului de mistere. Creştinismul a adus o mângâiere calmantă şi o putere eliberatoare unui popor înfometat spiritual, în a cărui limbă nu exista cuvântul desemnând „altruismul”.

195:3.4 (2073.8) Creştinismul şi-a tras cea mai mare putere din felul în care credincioşii lui trăiau o viaţă de slujire, şi chiar din felul în care mureau pentru credinţa lor în primele timpuri de persecuţii drastice.

195:3.5 (2073.9) Învăţătura referitoare la dragostea lui Christos pentru copii a pus curând capăt practicii generalizate de a lăsa copii nedoriţi

să moară, şi mai ales pe fetiţe.

195:3.6 (2074.1) Ca atare, primele forme de cult creştin au fost în mare măsură copiate peste acelea ale sinagogilor iudaice, modificate de ritualul mithraic. Mai târziu s-a adăugat mult din parada păgână. Grecii creştini, prozeliţii iudaismului, formau osatura Bisericii creştine primitive.

195:3.7 (2074.2) Al doilea secol după Christos a fost cea mai bună perioadă din toată istoria lumii pentru ca o religie bună să poată progresa în lumea occidentală. În decursul primului secol, creştinismul se pregătise, prin lupte şi prin compromisuri, să prindă rădăcini şi să se răspândească cu rapiditate. Creştinismul a adoptat împăratul, iar mai târziu împăratul a adoptat creştinismul. Era o mare epocă pentru răspândirea unei noi religii. Era multă libertate religioasă; călătoriile erau universale şi gândirea era neîncătuşată.

195:3.8 (2074.3) Elanul spiritual dat de acceptarea nominală a creştinismului elenizat a atins în Roma mai târziu pentru a împiedica declinul ei moral foarte amorţit sau pentru a compensa degenerarea ei rasială deja puternic declanşată şi sporită. Această nouă religie era o necesitate culturală pentru Roma imperială, şi este un fapt extrem de nefericit că nu a devenit un mijloc de salvare spirituală într-un sens mai larg.

195:3.9 (2074.4) Nici chiar şi o religie bună nu a putut salva un mare imperiu de anumite rezultate ale lipsei de participare a indivizilor la treburile de guvernare, de la un exces de paternitate, de la impozite exagerate comportând abuzuri grosiere în recuperarea lor, de la un comerţ dezechilibrat cu Levantul care seca imperiul de aur, de la

nebunia plăcerilor, de la standardizarea romană, de la starea degradantă în care era ţinută femeia, de la decadenţa rasială şi de sclavie, de la calamităţile fizice şi de la o Biserică de Stat care a devenit o instituţie până la un asemenea grad încât friza sterilitatea spirituală.

195:3.10 (2074.5) Totuşi, condiţiile nu erau la fel de rele în Alexandria. Primele şcoli au păstrat mult din învăţăturile lui Iisus, libere de compromis. Panten l-a învăţat pe Clement, apoi a urmat Natanael în India în proclamarea lui Christos. Deşi anumite idei ale lui Iisus fuseseră sacrificate pentru clădirea creştinismului, trebuie consemnat, cu toată sinceritatea, că, spre sfârşitul celui de-al doilea secol, cvasi-totalitatea marilor gânditori ai lumii greco-romane devenise creştină. Triumful se apropia de desăvârşirea lui.

195:3.11 (2074.6) Acest Imperiu Roman a dăinuit îndeajuns de mult ca să asigure supravieţuirea creştinismului chiar şi după ce imperiul s-a prăbuşit. Dar noi ne-am tot gândit ce s-ar fi întâmplat oare în Roma şi în lume dacă în locul creştinismului grecesc s-ar fi acceptat evanghelia împărăţiei.

4. Vremurile întunecate ale Europei

195:4.1 (2074.7) Auxiliară societăţii şi aliată politicii, Biserica era condamnată să împărtăşească declinul intelectual şi spiritual a ceea ce se numeşte „vremurile întunecate” europene. În această epocă , religia a căpătat un caracter din ce în ce mai monastic, mai ascetic şi mai regulamentar. În sens spiritual, creştinismul era în stare de hibernare.

Pe lângă această religie somnolentă şi secularizată, a existat, în toată această perioadă, un curent continuu de misticism, o experienţă spirituală fantastică frizând irealul şi filozofic înrudindu-se cu panteismul.

195:4.2 (2074.8) În cursul acestor veacuri sumbre de deznădejde, religia a devenit practic ceva de mâna a doua, artificial. Indivizii erau aproape pierduţi înaintea autorităţii, a tradiţiei şi a dictaturii Bisericii care se întindea peste tot. O nouă ameninţare spirituală se crea prin crearea unei galaxii de „sfinţi” presupuşi a avea o influenţă specială pe lângă tribunalele divine; în consecinţă, dacă ştiai să faci cu eficienţă apel la ei, ei deveneau puterea care să intervină în favoarea oamenilor pe lângă Zei.

195:4.3 (2075.1) Deşi rămânea neputincios în calea epocii de întuneric ce avea să vină, creştinismul era îndeajuns de socializat şi păgânizat pentru a supravieţui cu atât mai bine unei perioade prelungite de tenebre morale şi de stagnare spirituală. El a subzistat pe durata lungii nopţi a civilizaţiei occidentale şi mai acţiona şi ca influenţă morală în lumea zorilor Renaşterii. După scurgerea epocilor de întuneric, reabilitarea creştinismului a avut ca rezultat înfiinţarea a numeroase secte de învăţământ creştin ale căror credinţe erau adaptate tipurilor speciale - intelectuale, emoţionale şi spirituale - de personalităţi umane. Multe dintre aceste colectivităţi creştine speciale, sau familii religioase, subzistau încă în epoca în care efectuăm această prezentare.

195:4.4 (2075.2) Istoria arată că creştinismul este născut din transformarea involuntară a religiei lui Iisus într-o religie despre Iisus. Ea arată, de asemenea, că creştinismul a suferit elenizarea, păgânirea,

secularizarea, instituţionalismul, depravarea intelectuală, decadenţa spirituală, hibernarea morală, ameninţările cu pieirea, regenerarea ulterioară, fragmentarea şi, mai recent, o reabilitare relativă. Acest curriculum denotă o vitalitate care îi este inerentă precum şi posesiunea unor imense facultăţi de recuperare. Şi acest acelaşi creştinism este efectiv prezent în lumea civilizată a popoarelor occidentale, făcând faţă unei lupte pentru viaţă chiar mai îngrijorătoare decât memorabilele crize caracteristice vechilor bătălii pentru dominaţie.

195:4.5 (2075.3) Religia se confruntă astăzi cu provocarea unei noi epoci de mentalitate ştiinţifică şi de tendinţe materialiste. În acest gigantic conflict între temporal şi spiritual, religia lui va triumfa în cele din urmă.

5. Problema modernă

195:5.1 (2075.4) Cel de-al douăzecilea secol a adus, creştinismului şi tuturor celorlalte religii, noi probleme de rezolvat. Cu cât o civilizaţie se ridică mai mult, cu atât mai mult se impune oamenilor îndatorirea imperioasă de a „căuta mai întâi realităţile celeste" în toate eforturile lor de a stabiliza societatea şi de a înlesni soluţionarea problemelor ei materiale.

195:5.2 (2075.5) Foarte adesea adevărul devine confuz şi chiar înşelător atunci când este disecat, fracţionat, izolat şi prea analizat. Adevărul viu nu dă căutătorului o învăţătură valabilă decât dacă el este îmbrăţişat în totalitatea lui şi ca realitate spirituală vie; nu este de

ajuns ca el să fie un fapt al ştiinţei materiale sau o inspiraţie a unei arte intermediare.

195:5.3 (2075.6) Religia este revelarea pentru om a destinului său divin şi etern. Religia este o experienţă pur personală şi spirituală; ea trebuie să se distingă mereu de alte forme superioare ale gândirii umane, cum ar fi:

195:5.4 (2075.7) 1. Atitudinea logică faţă de lucrurile realităţii materiale.

195:5.5 (2075.8) 2. Aprecierea estetică a frumuseţii prin contrast cu urâţenia.

195:5.6 (2075.9) 3. Recunoaşterea etică a obligaţiilor sociale şi datoriei politice.

195:5.7 (2075.10) 4. Nici chiar sensul moralităţii umane nu este religios în sine şi prin el însuşi.

195:5.8 (2075.11) Religia este menită să găsească în univers valorile care evocă credinţa, încrederea în sine şi încredinţarea;religia culminează în adorare. Religia descoperă pentru suflet valorile supreme care contrastează cu valorile relative descoperite de către minte. Nu se posedă această clarviziune supraumană decât printr-o experienţă religioasă autentică.

195:5.9 (2075.12) Nu este mai posibilă menţinerea unui sistem social durabil într-o moralitate întemeiată pe realităţile spirituale decât menţinerea unui sistem solar în gravitaţie.

195:5.10 (2076.1) Nu încercaţi nici să satisfaceţi curiozitatea nici să îndepliniţi toate dorinţele latente de aventură care se trezesc în suflet în timpul scurtei durate a unei vieţi în carne. Fiţi răbdători! Nu cedaţi tentaţiei de a vă arunca în necumpătarea aventurilor vulgare şi

sordide. Potoliţi-vă energiile şi înfrânaţi-vă patimile. Fiţi calmi pe când aşteptaţi derularea maiestuoasă a unei cariere fără sfârşit de aventuri progresive şi de descoperiri pasionante.

195:5.11 (2076.2) În confuzia asupra originii omului, să nu pierdeţi din vedere destinul său etern. Nu uitaţi că Iisus îi iubea chiar şi pe copilaşi, şi că el a arătat, cu claritate şi pentru totdeauna, marea valoare a personalităţii omeneşti.

195:5.12 (2076.3) Observând lumea, aduceţi-vă aminte că lucrările sumbre ale răului pe care îl vedeţi se arată pe un fundal clar al binelui ultim. Voi nu vedeţi pur şi simplu binele sub forma lucrările albe arătându-se pe un fundal negru al răului.

195:5.13 (2076.4) Când sunt atâtea adevăruri bune de făcut publice şi de proclamat, de ce ar trebui ei, oamenii, să acorde atâta atenţie răului din lume pur şi simplu pentru că răul apare ca un fapt? Frumoasele valori spirituale ale adevărului sunt mai agreabile şi mai exaltante decât fenomenul răului.

195:5.14 (2076.5) În religie, Iisus a recomandat şi a urmat metoda experienţei, tot aşa cum ştiinţa modernă urmează tehnica experimentală. Noi îl găsim pe Dumnezeu după indicaţiile clarviziunii spirituale, dar noi ne însuşim această clarviziune a sufletului prin dragostea de frumos, prin urmarea adevărului, prin loialitatea faţă de datorie şi prin adorarea divinei bunătăţi. Dar, dintre toate aceste valori, iubirea este adevărata călăuză către clarviziunea reală.

6. Materialismul

195:6.1 (2076.6) Savanţii, fără să vrea asta, au împins omenirea într-o panică materialistă. Ei au declanşat o îmbulzeală necugetată la banca morală a vremurilor, dar această bancă a experienţei omeneşti dispune de vaste resurse spirituale şi poate face faţă cererilor care sunt prezentate. Numai cei necugetaţi se îngrozesc din pricina activelor spirituale ale rasei umane. Când panica materialist-laică va fi trecut, religia lui Iisus nu va da faliment. Banca spirituală a împărăţiei cerurilor va face plăţile de credinţă, de speranţă şi de siguranţă morală tuturor acelor care vor fi recurs la ea „în numele Său".

195:6.2 (2076.7) Oricare ar fi conflictul aparent dintre materialism şi învăţăturile lui Iisus, voi puteţi fii încredinţaţi că doctrina Învăţătorului va triumfa pe deplin în cursul epocilor viitoare. În realitate, nu se poate produce nici o controversă între adevărata religie şi ştiinţă, căci prima nu se ocupă în nici un fel de lucrurile materiale. Religia practică pur şi simplu vizavi de ştiinţă o neutralitate binevoitoare, în timp ce ea se interesează în cel mai înalt grad de *omul de ştiinţă.*

195:6.3 (2076.8) Urmărirea simplei cunoaşteri, când ea nu este însoţită nici de interpretarea de către înţelepciune, nici de clarviziunea spirituală datorată experienţei religioase, duce în cele din urmă la pesimism şi la deznădejdea omenească. O cunoaştere limitată este într-adevăr descumpănitoare.

195:6.4 (2076.9) La vremea prezentei scrieri, cele mai rele momente ale epocii materialiste sunt trecute; zorile unei mai bune înţelegeri

încep deja să se arate. Marii gânditori, cei care, în lumea ştiinţifică, dispun de o minte superioară, au încetat de a mai avea o filozofie în întregime materialistă, dar oamenii de rând înclină întotdeauna în această direcţie ca urmare a învăţăturilor anterioare. Totuşi, această epocă de realism fizic nu este decât un episod trecător în viaţa omului pe pământ. Ştiinţa modernă a lăsat intactă adevărata religie: învăţăturile lui Iisus traduse în viaţă celor care cred în el. Orice înfăptuire a ştiinţei a constat în distrugerea iluziilor infantile ale falselor interpretări ale vieţii.

195:6.5 (2077.1) În ceea ce priveşte viaţa omului pe pământ, ştiinţa este o experienţă cantitativă, iar religia o experienţă calitativă. Ştiinţa se ocupă de fenomene; religia de origini, de valori şi de ţeluri. A se întemeia pe nişte *cauze* pentru a explica fenomenele fizice, este a-şi mărturisi ignoranţa faţă de cele ultime, ceea ce nu poate în ultimă instanţă decât să îl aducă pe savant la marea cauză primă - Tatăl Universal din Paradis.

195:6.6 (2077.2) Trecerea violentă de la o epocă de miracole la o epocă de maşini se dovedeşte ceva întru totul derutant pentru om. Faptul că falsele filozofii mecaniste vădesc ingeniozitate şi îndemânare dezmint pretenţia lor de a fi exclusiv mecaniciste. Agerimea fatalistă a minţii unui materialist contrazice mereu afirmaţiile sale cum că universul este un fenomen energetic orb şi fără rost.

195:6.7 (2077.3) Naturalismul mecanist al anumitor oameni aşa-zis instruiţi şi laicitatea lipsită de consideraţie a omului de pe stradă se ocupă ambele exclusiv de *lucruri;* ele sunt golite de orice adevărată valoare, sancţiune sau satisfacţie, şi sunt totodată lipsite de credinţa, de speranţa şi de încredinţările eterne. Una dintre marile dificultăţi ale

vieţii moderne este că omul se crede prea ocupat pentru a găsi timpul necesar meditaţiei spirituale şi devoţiunii religioase.

195:6.8 (2077.4) Materialismul reduce omul la starea de automat fără suflet, şi face pur şi simplu din el un simbol aritmetic plasat fără putere în formula matematică a unui univers mecanist şi insensibil. Însă de unde vine atunci acest imens univers de matematici fără Învăţătorul Matematician? Ştiinţa poate să facă dizertaţii asupra conservării materiei, dar religia validează conservarea sufletelor umane - ea se leagă de experienţa lor cu realităţile spirituale şi cu valorile eterne.

195:6.9 (2077.5) Sociologul materialist contemporan observă o comunitate, face un raport pe baza observaţiilor şi lasă oamenii aşa cum i-a găsit. Cu o mie nouă sute de ani în urmă, galileenii neinstruiţi l-au văzut pe Iisus dându-şi viaţa ca pe o contribuţie spirituală la experienţa interioară a omului şi apoi au ieşit din Galileea şi s-au apucat să întoarcă Imperiul Roman cu susul în jos.

195:6.10 (2077.6) Dar conducătorii religioşi comit o mare eroare când încearcă să-l cheme pe om la bătălia spirituală pe sunetul trompetei Evului Mediu. Religia trebuie să se întemeieze pe dictoane noi şi moderne. Nici democraţia, nici vreun alt panaceu politic nu vor înlocui progresul spiritual. Falsele religii pot prezenta o evadare în afara realităţii, dar, în evanghelia sa, Iisus a prezentat omului muritor adevărata intrare într-o realitate veşnică de progresare spirituală.

195:6.11 (2077.7) A zice că mintea „s-a ridicat” din materie nu explică nimic. Dacă universul ar fi fost doar un mecanism şi dacă mintea ar fi fost nedespărţită de materie, noi n-am fi avut niciodată două interpretări diferite ale aceluiaşi fenomen observat. Conceptele de

adevăr, de frumuseţe şi de bunătate nu sunt inerente nici fizicii, nici chimiei. O maşină nu poate *cunoaşte,* şi cu atât mai mult să cunoască adevărul, să aibă sete de dreptate şi să caute bunătatea. Ştiinţa poate să fie fizică dar mintea savantului care discerne adevărul este instantaneu supramaterială. Materia nu cunoaşte adevărul; ea nu poate nici să iubească milostenia ori să-i placă realităţile spirituale. Convingerile morale întemeiate pe iluminarea spirituală şi înrădăcinate în experienţa omenească sunt tot atât de reale şi de certe cât şi deducţiile matematice bazate pe observaţiile fizice, dar ele se situează pe un nivel diferit şi mai elevat.

195:6.12 (2077.8) Dacă oamenii n-ar fi decât nişte maşini, ei ar reacţiona mai mult sau mai puţin uniform la un univers material. Individualitatea nu ar fi existat, iar personalitatea cu atât mai puţin.

195:6.13 (2077.9) Faptul mecanismului absolut al Paradisului în centrul universului universurilor în prezenţa voinţei fără rezerve a celei de-a Doua Surse Centru face cert pentru totdeauna adevărul că nu cauzele dominante constituie legea exclusivă a cosmosului.

195:6.14 (2077.10) Materialismul există, dar nu este exclusiv. Mecanismul există, dar nu fără rezervă. Determinismul există, dar nu numai el.

195:6.15 (2078.1) Universul finit al materiei ar fi devenit în cele din urmă uniform şi determinist dacă n-ar fi avut prezenţa conjugată a minţii şi a spiritului. Influenţa minţii cosmice injectează constant spontaneitate, chiar şi în lumile materiale.

195:6.16 (2078.2) În tot domeniul existenţei , libertatea sau iniţiativa este direct proporţională cu gradul de influenţă spirituală şi de control

al minţii cosmice, ca să zicem aşa, în experienţa omenească, în gradul în care se transformă efectiv „la voia Tatălui”. Deci, odată ce aţi plecat în căutarea lui Dumnezeu, aceasta este dovada concludentă că Dumnezeu v-a găsit deja.

195:6.17 (2078.3) Urmărirea sinceră a bunătăţii, a frumuseţii şi a adevărului conduce la Dumnezeu. Orice descoperire ştiinţifică demonstrează existenţa simultană a libertăţii şi a constanţei în univers. Inventatorul ar fi liber să facă descoperirea sa. Lucrul descoperit este real şi aparent constant, căci altfel n-ar fi putut fi cunoscut ca *lucru.*

7. Vulnerabilitatea materialismului

195:7.1 (2078.4) Ce nesăbuinţă este pentru mintea materială să permită nişte teorii atât de vulnerabile ca cele ale unui univers mecanist să le priveze de imensele resurse spirituale ale experienţei personale a adevăratei religii. Faptele nu vin niciodată în contradicţie cu veritabila credinţă spirituală; teoriile pot să fie. Ştiinţa ar face mai bine să se consacre distrugerii superstiţiei mai degrabă decât încercării de a ruina încrederea religioasă: credinţa omenească în realităţile spirituale şi în valorile divine.

195:7.2 (2078.5) Ştiinţa ar trebui să facă pe plan material pentru om ceea ce face religia pe plan spiritual pentru el: să-i estindă orizontul vieţii şi să-i mărească personalitatea. Adevărata ştiinţă nu poate avea o ceartă durabilă cu adevărata religie. „Metoda ştiinţifică” este doar un etalon intelectual pentru măsurarea aventurilor materiale şi a

înfăptuirilor fizice. Însă, fiind materială şi în întregime intelectuală, această metodă nu serveşte absolut deloc în evaluarea realităţilor spirituale şi a experienţelor religioase.

195:7.3 (2078.6) Inconsecvenţa mecanicismului modern este următoarea: dacă universul nostru n-ar fi decât material, iar omul doar o maşină, acest om ar fi în întregime incapabil de a se recunoaşte ca maşină; tot aşa, un asemenea om maşină ar fi în întregime incompatibil cu faptul că un univers material există. În consternarea ei şi în deznădejdea ei materialistă, ştiinţa modernă n-a reuşit să recunoască faptul că mintea savantului este locuită de spirit, or, clarviziunea spirituală a aceluiaşi savant este aceea care formulează aceste *concepte* eronate şi contradictorii în sinea unui univers materialist.

195:7.4 (2078.7) Valorile paradisiace de eternitate şi de infinitate, de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate sunt ascunse în faptele fenomenelor universului de timp şi spaţiu. Însă pentru a sesiza şi a discerne aceste valori spirituale unui muritor născut din spirit îi trebuie ochiul credinţei.

195:7.5 (2078.8) Realităţile şi valorile de progres spiritual nu sunt o „proiecţie psihologică" - o simplă visare trează şi proslăvită a minţii materiale. Aceste lucruri sunt previziunile materiale ale Ajustorului interior, spiritul Dumnezeului viu din mintea omului. Nu lăsaţi ca cele câteva noţiuni pe care le aveţi despre descoperirile slab întrevăzute ale „relativităţii" să vă tulbure conceptele voastre asupra eternităţii şi a infinităţii lui Dumnezeu. Şi, de fiecare dată când sunteţi presaţi de necesitatea de *exprimarea de sine,* nu comiteţi greşeala de a omite *exprimarea Ajustorului,* manifestarea sinelui vostru real şi mai bun.

195:7.6 (2079.1) Dacă acest univers ar fi doar material, omul material n-ar fi niciodată capabil de a ajunge la conceptul caracterului mecanicist asupra unei existenţe exclusiv materiale. Acest *concept mecanicist* asupra universului este în el însuşi un fenomen nematerial al minţii, şi orice minte este de origine nematerială, independent de faptul că poate să pară ca fiind complet condiţionată material şi controlată mecanic.

195:7.7 (2079.2) Mecanismul mental parţial evoluat al omului muritor este destul de puţin înzestrat cu înţelepciune şi cu logică. Vanitatea omului depăşeşte adesea raţiunea sa şi scapă logicii sale. Pesimismul materialist cel mai pesimist este, în sine şi prin sine, o dovadă suficientă că universul pesimist nu este în întregime material. Optimismul şi pesimismul sunt ambele reacţii conceptuale într-o minte conştientă de *valori,* precum şi de *fapte.*

195:7.8 (2079.3) Dacă universul ar fi în întregime conform concepţiei materialiştilor, atunci omul, ca maşină umană, ar fi privat de orice recunoaştere conştientă a acestui fapt. Fără conştiinţa conceptului de *valori* din mintea născută din spirit, omul n-ar putea cu nici un chip recunoaşte faptul materialismului universal şi nici fenomenele maşinale de funcţionare ale universului. O maşină nu poate fi conştientă nici de natura nici de valoarea unei alte maşini.

195:7.9 (2079.4) O filozofie mecanicistă a vieţii şi a universului n-ar putea fii ştiinţifică,deoarece ştiinţa nu recunoaşte şi nu se ocupă de cât de obiecte materiale şi de fapte. Filozofia este inevitabil supraştiinţifică. Omul este un fapt material al naturii, dar *viaţa* sa este un fenomen care transcende nivelele materiale, în sensul că ea

vădeşte atributele controlatoare ale minţii şi calităţile creative ale spiritului.

195:7.10 (2079.5) Efortul sincer al omului de a deveni mecanicist reprezintă fenomenul tragic al inutilei lui încercări de a se sinucide în chip intelectual şi moral. Dar n-o poate face.

195:7.11 (2079.6) Dacă universul ar fi numai material şi omul numai o maşină, atunci n-ar mai nici o ştiinţă care să-i îmboldească pe savanţi să postuleze mecanicizarea universului. Maşinile u pot nici să se măsoare, nici să se clasifice, nici să se evalueze pe ele însele. Această lucrare ştiinţifică n-ar putea fi executată decât de către o entitate având statut supramaşinal.

195:7.12 (2079.7) Dacă realitatea universului nu este decât o imensă mecanică, atunci trebuie ca omul să fie exterior universului şi separat de le pentru a recunoaşte acest *fapt* şi pentru a deveni conştient de *perspicacitatea* acestei *evaluări.*

195:7.13 (2079.8) Dacă omul nu este decât o maşină, prin ce tehnică ajunge el să *creadă* sau să pretindă că *ştie* că el este numai o maşină? Experienţa de a se evalua conştient pe sine însuşi nu este niciodată atributul unei simple maşini. Un mecanicist înzestrat şi conştient de sine constituie cel mai bun răspuns posibil dat mecanismului. Dacă materialismul ar fi un fapt , el n-ar putea exista ca mecanicist conştient de sine. Este tot atât de adevărat că trebuie ca mai întâi să fii o persoană morală înainte de a putea comite fapte imorale.

195:7.14 (2079.9) Singura pretenţie a materialismului implică o conştiinţă supramaterială a minţii care îşi îngăduie să afirme această dogmă. Un mecanism se poate deteriora, dar nu poate niciodată

progresa. Maşinile nu pot nici să gândească, nici să creeze, nici să viseze, nici să năzuiască la vreun lucru, nici să idealizeze, nici să aibă foame de adevăr sau sete de dreptate. Ele nu-şi motivează viaţa prin pasiunea de a servi pe alte maşini şi de a alege, în scopul progresului etern sarcina sublimă de a-l găsi pe Dumnezeu şi de a se strădui să i se asemene. Maşinile nu sunt niciodată intelectuale, emotive, estetice, etice, morale sau spirituale.

195:7.15 (2079.10) Arta dovedeşte că omul nu este o maşină, dar nu dovedeşte că el este spiritualmente nemuritor. Arta este morontia muritorului, domeniul intermediar dintre omul materie şi omul spirit. Poezia este un efort de a scăpa de realităţile materiale şi de a te apropia de valorile spirituale.

195:7.16 (2080.1) Într-o civilizaţie înaltă, arta umanizează ştiinţa, şi la rândul ei ea este spiritualizată de adevărata religie - clarvederea valorilor spirituale şi eterne. Arta reprezintă evaluarea umană a realităţii în spaţiu-timp. Religia este îmbrăţişarea divină a valorilor cosmice şi implică o înaintare eternă în ascensiunea spirituală şi în expansiunea spirituală. Arta temporală nu este primejdioasă decât dacă devine oarbă la etaloanele spirituale ale arhetipurilor divine pe care eternitatea le reflectă ca pe umbrele realităţii de timp. Arta veritabilă este mânuirea eficientă a lucrurilor materiale ale vieţii; religia este transformarea înnobilatoare a faptelor materiale ale vieţii şi nu conteneşte niciodată din evaluarea artei din punctul de vedere spiritual.

195:7.17 (2080.2) Cât este de stupid să presupui că un automat ar putea concepe o filozofie a automatismului, şi cât e de ridicol să gândească

că ar putea avea pretenţia de a forma un astfel de concept asupra semenilor lui automate!

195:7.18 (2080.3) Orice interpretare ştiinţifică a universului material este fără valoare, dacă ea nu comportă cuvenita recunoaştere a *savantului.* Nici o apreciere de artă nu este autentică dacă ea nu recunoaşte *artistul.* Nici o evaluare a moralei nu este valabilă decât dacă include *moralistul.* Nici o cunoaştere de filozofie nu este edificatoare dacă ea ignoră *filozoful.* Cât despre religie, ea nu poate exista fără experienţa reală a *persoanei religioase* care, în însăşi această experienţă şi prin intermediul ei, caută să-l găsească pe Dumnezeu şi să îl cunoască. Tot aşa, universul universurilor este privat de semnificaţie în afara lui EU SUNT, a Dumnezeului infinit care l-a creat ţi l-a administrat neîncetat.

195:7.19 (2080.4) Mecaniciştii - umaniştii - au tendinţa de a se lăsa purtaţi de curenţii materiali. Idealiştii şi spiritualiştii *îndrăznesc* să-şi folosească forţele cu inteligenţă şi cu vigoare pentru a modifica, cursul, în aparenţă pur material, al circuitelor de energie.

195:7.20 (2080.5) Ştiinţa trăieşte prin matematica minţii. Muzica exprimă cadenţa emoţiilor. Religia este ritmul spiritual al sufletului în armonie spaţio-temporală cu melodia măsurilor superioare şi eterne ale Infinităţii. Experienţa religioasă este ceva cu adevărat supramatematic în viaţa umană.

195:7.21 (2080.6) În limbaj, alfabetul reprezintă mecanismul materialismului, în vreme ce cuvintele care exprimă semnificaţia a mii de gânduri, de mari idei şi de nobile idealuri - de ură şi de iubire, de laşitate şi de curaj - reprezintă dobândirile minţii acţionând în

limitele legii atât materiale cât şi spirituale; Aceste înfăptuiri ale minţii fiind dirijate prin afirmarea voinţei personalităţii şi limitate de daturile inerente situaţiei.

195:7.22 (2080.7) Universul nu seamănă cu legile, cu mecanismele şi cu constantele pe care le descoperă savanţii, şi pe care ei sfârşesc prin a le considera drept ştiinţă. El seamănă mai degrabă cu *savantul* curios, gândind, alegând, creând, combinând şi discriminând, care observă astfel fenomenele din univers şi clasifică faptele matematice inerente fazelor maşinale ale aspectului material al creaţiei. Universul. Universul nu seamănă nici cu efectul artistic, ci mai degrabă cu *artistul* care lucrează, visează, îşi înalţă gândurile, progresează şi caută să transcendă lumea lucrurilor materiale într-un efort de a atinge un scop spiritual.

195:7.23 (2080.8) Savantul, nu ştiinţa, este cel care percepe realitatea unui univers de energie şi de materie în evoluţie şi în progres. Artistul, nu arta, demonstrează existenţa lumii morontiale tranzitorii interpuse între existenţa materială şi libertatea spirituală. Persoana religioasă, nu religia, este ceea ce dovedeşte existenţa realităţilor spiritului şi a valorilor divine care urmează să fie întâlnite în progresul eternităţii.

8. Totalitarismul laic

195:8.1 (2081.1) Însă, chiar şi după ce materialismul şi maşinismul vor fi fost mai mult sau mai puţin învinse, influenţa devastatoare a

laicismului secolului al douăzecilea va pângări încă experienţa spirituală a milioane de suflete nevinovate.

195:8.2 (2081.2) Laicismul, sau secularismul modern, au fost nutrite de două influenţe mondiale. Părintele laicismului a fost îngustat de gândirea şi de atitudinea nelegiuită a ceea ce se cheamă ştiinţa secolului al nouăsprezecelea şi a celui de-al douăzecilea - ştiinţa ateistă.

195:8.3 (2081.3) Mama laicismului modern a fost Biserica creştină totalitară a Evului Mediu. Laicismul a debutat ca un protest contra dominaţiei aproape complete a civilizaţiei occidentale de către Biserica Creştină transformată în instituţie. În epoca prezentei revelaţii, climatul intelectual şi filozofic predominant atât în viaţa europeană, cât şi în viaţa americană este net laic - umanist. În cursul ultimelor trei secole, gândirea occidentală a fost progresiv laicizată. Religia a devenit din ce în ce mai mult o influenţă nominală, şi în mare măsură un exerciţiu ritual. În majoritate, cei care se mărturisesc creştini în civilizaţia occidentală sunt de fapt, fără a-şi da seama de asta, laici.

195:8.4 (2081.4) E nevoie de o mare putere, o puternică influenţă, pentru a elibera cugetul şi viaţa popoarelor occidentale de sub strânsoarea secătuitoare a unei dominaţii ecleziastice totalitare. Laicismul a sfărâmat efectiv lanţurile controlului Bisericii, şi el ameninţă acum la rândul său cu stabilirea unui nou tip de dominaţie atee asupra inimii şi a minţii omului modern. Statul politic tiranic şi dictatorial este urmaşul direct al materialismului ştiinţific şi al laicismului filozofic. Abia de l-a eliberat laicitatea pe om de dominaţia Bisericii, că îl şi vinde ca sclav servil Statului totalitar.

Laicismul nu eliberează omul de servitutea ecleziastică decât pentru a-l trăda lăsându-l pradă sclaviei politice şi economice.

195:8.5 (2081.5) Materialismul îl renegă pe Dumnezeu; laicismul se mărgineşte la a-l ignora; cel puţin aceasta a fost atitudinea lui primitivă. Mai recent, laicismul a luat o atitudine mai militantă, pretinzând să ia locul religie de servitute totalitară căreia îi opusese rezistenţă odinioară. Laicismul secolului al douăzecilea are tendinţa de a afirma că omul nu are nevoie de Dumnezeu. Dar atenţie! Această filozofie atee a societăţii umane nu va conduce decât la necazuri, la învrăjbiri, la nefericire, la război şi la dezastre de scară mondială.

195:8.6 (2081.6) Laicismul nu poate niciodată aduce pacea omenirii. Nimic nu-l poate înlocui pe Dumnezeu în societatea umană. Dar băgaţi bine de seamă! Nu vă grăbiţi să abandonaţi foloasele revoltei laice care v-a despovărat de totalitarismul ecleziastic. Civilizaţia occidentală se bucură astăzi de multe libertăţi şi satisfacţii care provin din revolta laică. Marea greşeală a laicismului a fost următoarea: revoltându-se contra controlului aproape total al vieţii de către autoritatea religioasă, şi după ce s-a eliberat de această tiranie ecleziastică, laicii şi-au continuat activitatea instituind o revoltă contra lui Dumnezeu însuşi, uneori tacit, alteori deschis.

195:8.7 (2081.7) Revoltei laice datoraţi voi uluitoarea creativitate a industriei americane şi a progresului material fără precedent al civilizaţie occidentale. Şi, pentru că revolta laică a mers prea departe, ea a pierdut din vedere pe Dumnezeu şi *adevărata* religie, a urmat de aici o recoltă neaşteptată de războaie mondiale şi de instabilitate internaţională.

195:8.8 (2081.8) Nu este necesar să se sacrifice credinţa în Dumnezeu pentru a te bucura de binefacerile revoltei laice moderne: toleranţă, serviciu social, guvernare democratică şi libertăţi civile. Nu este neapărat nevoie ca laicii să se opună adevăratei religii pentru a promova ştiinţa şi pentru a face să progreseze educaţia.

195:8.9 (2082.1) Dar laicismul nu este singurul autor al dobândirilor recente în desfăşurarea vieţii. Înapoia dobândirilor celui de-al douăzecilea secol, nu sunt numai ştiinţa şi laicismul, ci şi acţiunea spirituală a vieţii şi a învăţăturilor lui Iisus din Nazaret care nu sunt nici recunoscute nici luate în considerare.

195:8.10 (2082.2) Fără Dumnezeu, fără religie, laicismul ştiinţific nu va putea niciodată să coordoneze forţele sau să armonizeze divergenţele şi rivalităţile de interese, de rase şi de naţionalisme. În ciuda înfăptuirilor sale materialiste incomparabile, această societate omenească laicizată se dezintegrează încetul cu încetul. Principala forţă de coeziune care rezistă acestei dezintegrări de antagonisme este naţionalismul. Or, naţionalismul este principalul obstacol în calea păcii mondiale.

195:8.11 (2082.3) Slăbiciunea inerentă laicismului vine din aceea că el respinge morala şi religia în favoarea politicii şi a puterii. Este de-a dreptul imposibil să se stabilească fraternitatea oamenilor ignorând sau renegând paternitatea lui Dumnezeu.

195:8.12 (2082.4) Optimizarea laică în materie socială şi politică este o iluzie. Fără Dumnezeu, nici eliberarea şi libertatea, nici bunurile şi bogăţiile nu vor aduce pacea.

195:8.13 (2082.5) Laicizarea completă a ştiinţei, a educaţiei, a industriei şi a societăţii nu poate duce decât la dezastru. În cursul primei treimi

a secolului al douăzecilea, urantienii au omorât mai mulţi oameni decât în decursul primelor nouăsprezece secole ale epocii creştine. Şi acesta nu-i decât începutul înfiorătoarei recolte a materialismului şi a laicismului; distrugeri şi mai grozave au să vină.

9. Problema Creştinismului

195:9.1 (2082.6) Nu neglijaţi valoarea moştenirii voastre spirituale, fluviul adevărului ce curge străbătând secolele, nici chiar în epoca sterilă a unei epoci materialiste şi laice. În toate nepreţuitele voastre eforturi de a vă lepăda de crezurile superstiţioase ale vremurilor trecute, asiguraţi-vă că păstraţi ferm adevărul veşnic. Dar aveţi răbdare! Când prezenţa revoltei contra superstiţiei va fi luat sfârşit, adevărurile evangheliei lui Iisus vor persista glorios pentru iluminarea unei căi mai noi şi mai bune.

195:9.2 (2082.7) Însă creştinismul păgânizat şi socializat are nevoie de un nou contact cu învăţăturile fără compromis ale lui Iisus; el zace în lipsa unei viziuni noi a vieţii Învăţătorului pe pământ. O revelaţie nouă şi mai completă a religiei lui Iisus este menită să triumfe asupra unui imperiu de laicism imperialist şi să inverseze un curent mondial de naturalism mecanist. Urantia freamătă acum chiar la marginea uneia dintre epocile ei cele mai uimitoare şi mai pasionante de reajustare socială, de stimulare morală şi de iluminare spirituală.

195:9.3 (2082.8) Chiar şi foarte mult modificate, învăţăturile lui Iisus au supravieţuit cultelor de mistere din epoca lor natală, ignoranţei şi superstiţiilor din vremurile de întuneric; şi, chiar şi în acest moment,

ele triumfă puţin câte puţin asupra materialismului, a maşinismului şi a laicismului celui de-al douăzecilea secol. Şi asemenea epoci de mari încercări şi de înfrângeri ameninţătoare sunt întotdeauna perioade de mare revelaţie.

195:9.4 (2082.9) Religia are nevoie de noi conducători, de oameni şi de femei spirituali care vor îndrăzni să se bizuiască numai pe Iisus şi pe incomparabilele lui învăţături. Dacă creştinismul continuă să-şi neglijeze misiunea lui spirituală continuând să se ocupe de problemele sociale şi materiale, va trebui ca renaşterea spirituală să aştepte venirea acestor noi învăţători ai religiei lui Iisus care se vor consacra exclusiv regenerării spirituale a oamenilor. Atunci, aceste suflete născute din spirit vor da rapid îndrumările şi inspiraţia necesare reorganizării sociale, morale, economice şi politice ale lumii.

195:9.5 (2083.1) Epoca modernă va refuza să accepte o religie incompatibilă cu faptele şi care nu se armonizează cu concepţiile ei cele mai elevate despre adevăr, frumuseţe şi bunătate. A venit timpul să se redescopere adevăratele temelii originale ale creştinismului astăzi denaturat şi plin de compromis.

195:9.6 (2083.2) Omul primitiv va trăi o viaţă de înrobire superstiţioasă sub jugul fricii religioase. Omul civilizat modern se teme să nu cadă sub dominaţia unor puternice convingeri religioase. Omul chibzuit s-a temut întotdeauna să nu fie *legat* de o religie. Când vreo religie puternică şi activă ameninţă să domine, el încearcă invariabil să raţioneze, să facă din asta o tradiţie şi să o transforme într-o instituţie, în speranţa de a o putea astfel controla. Prin acest proces chiar şi o

religie revelată devine o credinţă stabilită şi dominată de oameni. Bărbaţii şi femeile moderni şi inteligenţi fug de religia lui Iisus de teama de ceea ce *le-* ar putea face - şi de ceea ce ar face ea din *ei.* Şi toate aceste temeri sunt bine întemeiate. Într-adevăr, religia lui Iisus domină şi transformă pe credincioşii ei, cerând ca omul să-şi dedice viaţa cercetării cunoaşterii voii Tatălui care este în ceruri şi cere ca energiile vieţii să fie afectate serviciului dezinteresat al fraternităţii oamenilor.

195:9.7 (2083.3) E cât se poate de simplu, bărbaţii şi femeile egoişti nu vor să plătească preţul acesta, nici chiar în schimbul celei mai mari comori spirituale care le-a fost oferită vreodată muritorilor. Trebuie aşteptat ca omul să fie suficient de deziluzionat de tristele decepţii care însoţesc urmărirea insensibilă şi amăgitoare a egoismului, şi care a descoperit sterilitatea religiei formaliste. Doar atunci va fi el dispus să se întoarcă din toată inima către evanghelia împărăţiei, religia lui Iisus din Nazaret.

195:9.8 (2083.4) Lumea are nevoie de o religie de prima mână. Chiar şi creştinismul - cea mai bună religie a celui de-al douăzecilea secol - nu este doar o religie *despre* Iisus, ci şi o religie pe care oamenii o experimentează la mâna a doua. Ei preiau religia lor în întregime aşa cum le este transmisă de conducătorii lor religioşi recunoscuţi. Ce deşteptare ar experimenta lumea numai dacă l-ar putea vedea pe Iisus aşa cum a trăit el realmente pe pământ şi dacă ar cunoaşte la prima mână învăţăturile dătătoare de viaţă! Cuvintele care descriu lucruri frumoase nu pot stârni pasiuni tot atât de mult cât vederea acestor lucruri; cuvintele unui crez nu mai pot să însufleţească inimile oamenilor ca şi experienţa cunoaşterii prezenţei lui Dumnezeu.

Totuşi, credinţa atentă va păstra întotdeauna deschisă poarta speranţei sufletului omenesc pentru a lăsa să intre veşnicele realităţile spirituale ale valorilor divine din lumile de dincolo.

195:9.9 (2083.5) Creştinismul a îndrăznit să-şi înjosească idealurile în faţa sfidării lansate de lăcomia omenească, nebunia războirilor şi pofta de putere. Dar religia lui Iisus subzistă ca convocarea spirituală imaculată şi transcendentă ea cheamă ceea ce este mai bun în om pentru a se ridica deasupra tuturor moştenirilor evoluţiei animale, şi pentru a atinge prin graţie înălţimile morale ale veritabilului destin uman.

195:9.10 (2083.6) Creştinismul este ameninţat de moartea lentă prin formalism, prin excesul de organizare, prin intelectualism şi prin alte tendinţe nespirituale. Biserica creştină modernă nu este o fraternitate de credincioşi dinamici ca aceea pe care Iisus o însărcinase să efectueze transformarea spirituală continuă a generaţiilor succesive ale omenirii.

195:9.11 (2083.7) Ceea ce se cheamă creştinism a devenit atât o mişcare socială şi culturală cât şi o credinţă şi o practică religioasă. Curentul creştinismului modern deseacă un mare număr de antice mlaştini păgâne şi multe mocirle de barbarism. Multe vechi bazine spirituale se scurg în curentul cultural de astăzi în vreme ce cursurile de apă ce vin din înaltele platouri ale Galileii, care se presupun a fi sursa sa exclusivă.

10. Viitorul

195:10.1 (2084.1) În adevăr, creştinismul a făcut un mare serviciu acestei omeniri, dar acum, lucrul de care lumea are cea mai mare nevoie este Iisus. Lumea are nevoie să-l vadă pe Iisus trăind din nou pe pământ în experienţa muritorilor născuţi din spirit care îl revelează efectiv pe Maestru tuturor oamenilor. Este inutil a se vorbi despre o renaştere a creştinismului primitiv; trebuie să înaintezi de acolo de unde te afli. Cultura modernă trebuie botezată spiritual cu o nouă revelaţie a vieţii lui Iisus şi iluminată de o nouă pricepere a evangheliei mântuirii eterne propovăduite de el. Şi, când Iisus va fi înălţat astfel, el va atrage toţi oamenii la el. Ucenicii lui Iisus ar trebui să fie mai mult decât cuceritori pentru lume, ar trebui să fie izvoare clocotitoare de inspiraţie şi de viaţă însufleţitoare. Religia nu este decât un umanism exaltat până într-acolo încât să fie făcut divin prin descoperirea realităţii prezenţei lui Dumnezeu în experienţa personală.
195:10.2 (2084.2) Frumuseţea şi sublimul vieţii lui Iisus pe pământ, umanitatea şi divinitatea lui, simplicitatea lui şi caracterul lui unic prezintă o imagine atât de frapantă şi atât de atrăgătoare a salvării omului şi a revelaţiei lui Dumnezeu, încât teologii şi filozofii din toate epocile ar trebui să fie eficient împiedicaţi de a formula crezuri şi de a crea sisteme teologice de servitute spirituală pornind de la această revărsare transcendentală a lui Dumnezeu sub forma omului. În Iisus, universul produce un om muritor în care spiritul iubirii a învins neajunsurile materiale ale timpului şi a triumfat asupra faptului originii sale psihice.

195:10.3 (2084.3) Amintiţi-vă mereu că Dumnezeu şi omul au nevoie unul de celălalt. Ei îşi sunt reciproc necesari pentru împlinirea finală

şi completă a experienţei personalităţii eterne în destinul divin al finalităţii universului.
195:10.4 (2084.4) ”Împărăţia lui Dumnezeu este în voi.” Aceasta este probabil cea mai mare proclamare pe care a făcut-o Iisus vreodată, după declaraţia că Tatăl său este un spirit viu şi iubitor.

195:10.5 (2084.5) Pentru a câştiga sufletele de partea Învăţătorului, nu prima leghe parcursă prin obligaţie, prin datorie sau prin convenţie este ceea ce va transforma omul şi lumea sa, ci mai degrabă *a doua* leghe de slujire liberă şi de devotament iubitor de libertate; ea denotă că ucenicul a întins mâna în maniera lui Iisus pentru a-l prinde pe fratele său şi a-l aduce, sub guvernare spirituală, către ţelul superior şi divin al existenţei de muritor. Chiar şi astăzi, creştinismul parcurge de bună voie *prima* leghe, dar omenirea zace ori merge poticnindu-se în tenebrele morale, pentru că sunt prea puţini ucenicii autentic pregătiţi să parcurgă a *doua* leghe - prea puţini partizani mărturisiţi ai lui Iisus care trăiesc şi iubesc realmente aşa cum i-a învăţat el pe ucenici să trăiască, să iubească şi să servească.
195:10.6 (2084.6) Chemarea la aventura constând în construirea unei societăţi umane noi şi transformate, prin renaşterea spirituală a fraternităţii împărăţiei lui Iisus, ar trebui să-i pasioneze pe toţi cei care cred în el şi să le insufle sentimente mai vii pe care oamenii nu le-au mai simţit niciodată din vremea în care, pe pământ, ei parcurgeau ţările ca tovarăşi ai lui întru carne.
195:10.7 (2084.7) Nici un sistem social sau regim politic negând realitatea lui Dumnezeu nu poate contribui într-un chip constructiv şi durabil la avansarea civilizaţiei umane. Dar creştinismul, aşa cum este astăzi subdivizat şi laicizat, prezintă cel mai mare dintre toate

obstacolele în calea progresului umanităţii; aceasta este adevărat mai ales în ceea ce priveşte Orientul.

195:10.8 (2084.8) Dominaţia ecleziastică este în mod imediat şi veşnic incompatibilă cu această credinţă vie, cu acest spirit crescând şi cu această experienţă de prima mână a camarazilor lui Iisus în credinţa şi în frăţia oamenilor în societatea spirituală a împărăţiei cerurilor. Dorinţa lăudabilă de a păstra tradiţia înfăptuirilor trecute conduce adesea la apărarea sistemelor de adorare perimate. Dorinţa bine intenţionată de a întreţine vechile sisteme de gândire împiedică mult asigurarea unor metode şi mijloace noi şi potrivite menite să satisfacă aprinsele dorinţe spirituale ale minţii în dezvoltare şi în progres ale omului modern. Tot astfel, Bisericile creştine din cel de-al douăzecilea secol se ridică ca nişte obstacole imense, dar într-un chip cu totul inconştient, înaintea progresului imediat al adevăratei evanghelii - învăţăturile lui Iisus din Nazaret.

195:10.9 (2085.1) Multe persoane serioase, care ar fi fericite să-şi ofere fidelitatea Christosului evangheliei, găsesc foarte dificil să susţină cu entuziasm o Biserică care ţine atât de puţin seama de spiritul vieţii ei şi de învăţăturile ei, şi de care li se spusese eronat că fusese întemeiată de către el. Iisus nu este întemeietorul Bisericii creştine, ci, în toate felurile compatibile cu firea sa, el *a întreţinut*- o ca fiind cea mai bună purtătoare de cuvânt existentă a lucrării vieţii lui pe pământ.

195:10.10 (2085.2) Dacă Biserica creştină ar îndrăzni măcar să adopte programul Învăţătorului, mii de tineri, aparent indiferenţi, s-ar grăbi să se înroleze într-o asemenea întreprindere spirituală şi n-ar ezita să meargă până la capăt în această aventură.

195:10.11
(2085.3) Creştinismul este serios confruntat cu condamnarea încorporată într-unul din propriile lui sloganuri: „o casă divizată în ea înseşi nu poate subzista.” Lumea necreştină nu va accepta să capituleze împotriva unui creştinism divizat în secte. Iisus cel viu reprezintă singura speranţă posibilă de unificare a creştinismului. Adevărata Biserică - fraternitatea lui Iisus - este invizibilă, spirituală şi caracterizată prin *unitate,* dar nu în mod necesar prin *uniformitate.* Uniformitatea este marca distinctivă a lumii fizice de natură mecanicistă. Unitatea spirituală este rodul uniunii prin credinţă cu Iisusul viu. Biserica vizibilă ar trebui să refuze a mai continua să stânjenească progresul fraternităţii invizibile şi spirituale a împărăţiei lui Dumnezeu. Această unitate este destinată să devină un *organism viu,* contrastând cu o organizaţie socială trecută la rangul de instituţie. Organizaţiile sociale pot foarte bine fi utilizate de către fraternitate, dar nu trebuie ca ele s-o înlocuiască.
195:10.12
(2085.4) Totuşi, creştinismul, chiar şi acesta al secolului al douăzecilea, nu trebuie să fie dispreţuit. El este produsul geniului moral conjugat al oamenilor cunoscători de Dumnezeu, venind din multiple rase şi din numeroase epoci; el a fost cu adevărat una dintre cele mai mari puteri benefice de pe pământ. De aceea, nimeni n-ar trebui să-l trateze cu uşurinţă, în pofida defectelor lui inerente şi dobândite. Creştinismul găseşte încă calea de a acţiona prin puternice emoţii morale asupra minţii oamenilor chibzuiţi.
195:10.13
(2085.5) Însă, când Biserica se lansează în comerţ şi în politică, ea nu are nici o scuză; aceste alianţe nelegiuite sunt o flagrantă

trădare a Învăţătorului. Iar prietenilor sinceri ai adevărului le va lua mult timp să uite că această puternică Biserică instituţională a avut adesea îndrăzneala de înăbuşe o credinţă nou născută şi de a persecuta pe purtătorii adevărului care au avut neşansa de a se prezenta sub veştminte neortodoxe.

195:10.14
(2085.6) Este din nefericire prea adevărat că această Biserică n-ar fi supravieţuit dacă nu ar fi existat, în această lume, oameni care să prefere acest fel de adorare. Multe suflete spiritual indolente doresc cu ardoare o religie veche şi autoritară de rituri şi de tradiţii sacre. Evoluţia umană şi progresul spiritual nu prea sunt suficiente pentru a permite tuturor oamenilor să se dispenseze de o autoritate religioasă. Iar fraternitatea invizibilă a împărăţiei poate foarte bine să includă aceste grupuri familiale de clase sociale şi de caractere variate, cu condiţia ca membrii lor să fie dispuşi să devină fii ai lui Dumnezeu, cu adevărat conduşi de spirit. Însă, în această fraternitate a lui Iisus, nu este loc nici pentru rivalităţi sectare, nici pentru supărări de grup, nici pentru afirmări de superioritate morală şi de infailibilitate spirituală.

195:10.15
(2086.1) Aceste diverse grupări de creştini pot servi la concilierea unor numeroase tipuri diferite de oameni dornici să creadă, printre diversele popoare ale civilizaţiei occidentale, dar o asemenea diviziune a creştinătăţii prezintă o serioasă slăbiciune atunci când încearcă să aducă evanghelia lui Iisus printre orientali. Aceste popoare nu înţeleg încă că există o *religie a lui Iisus* separată şi întrucâtva distinctă de creştinism, care a devenit din ce în ce mai mult o religie *despre Iisus*.

195:10.16
(2086.2) Marea speranţă a Urantiei rezidă în posibilitatea unei noi revelaţii a lui Iisus, cu o prezentare nouă şi lărgită a mesajului său salvator, care va uni spiritual, într-o slujire expresie a dragostei, numeroasele familii ale celor care se pretind astăzi fidelii lui.

195:10.17
(2086.3) Chiar şi educaţia clasică ar putea ajuta la această mare renaştere spirituală dacă ea ar voi să acorde mai multă atenţie lucrării de învăţare a tinerilor cum să se angajeze în proiectele vieţii şi în dezvoltarea caracterului. Scopul oricărei educaţii ar trebui să constea în întreţinerea şi în urmărirea ţelului suprem al vieţii, dezvoltarea unei personalităţi pline de măreţie şi bine echilibrate. Există mare nevoie să se propovăduiască disciplina morală în locul atâtor satisfaceri egoiste. Pe o asemenea bază, religia îşi poate aduce contribuţia stimulentului ei spiritual la lărgirea şi la îmbogăţirea vieţii de muritori, chiar şi până la siguranţa şi elevarea vieţii eterne.

195:10.18
(2086.4) Creştinismul este o religie improvizată; trebuie deci ca ea să acţioneze la o viteză mică; înfăptuirile spirituale la mare viteză trebuie să aştepte noua revelaţie şi acceptarea mai generalizată a adevăratei religii a lui Iisus. Creştinismul este totuşi o puternică religie, de vreme ce simpli ucenici ai unui tâmplar răstignit au lansat învăţăturile care au cucerit imperiul roman în trei secole şi şi-au continuat acţiunea triumfând asupra barbarilor care au invadat Roma. Acest acelaşi creştinism a cucerit - absorbit şi exaltat - tot curentul teologiei ebraice şi al filozofiei greceşti. Şi apoi, când religia creştină a intrat în coma de peste o mie de ani ca urmare a unei doze excesive de mistere şi de păgânism, ea s-a reînviat pe sine şi a recucerit virtual

toată lumea occidentală. Creştinismul conţine suficiente învăţături ale lui Iisus pentru a deveni nemuritor.

195:10.19

(2086.5) Măcar dacă ar reuşi creştinismul să priceapă o parte mai mare din învăţăturile, cu atât mai mult ar face pentru a ajuta omul modern să-şi rezolve problemele noi şi tot mai complexe.

195:10.20

(2086.6) Creştinismul suferă de un mare handicap, pentru că, în mintea tuturor oamenilor din lume, el a fost identificat ca fiind o parte a sistemului social, a vieţii industriale şi a criteriilor morale ale civilizaţiei occidentale; şi astfel că creştinismul a lăsat involuntar impresia că susţine o societate care se clatină sub vinovăţia de a tolera ştiinţa fără idealism, politica fără principii, averea fără muncă, plăcerea fără restricţie, cunoaşterea fără caracter, puterea fără conştiinţă şi industria fără moralitate.

195:10.21

(2086.7) Speranţa creştinismului modern constă în a înceta de a mai susţine sistemele sociale ţi politica industrială a civilizaţiei occidentale, înclinându-se totodată cu umilinţă înaintea crucii pe care o exaltă cu atâta curaj, şi de acolo învăţând din nou de la Iisus din Nazaret cele mai mari adevăruri pe care omul muritor le poate înţelege vreodată - evanghelia vie a paternităţii lui Dumnezeu şi a fraternităţii omului.

Cartea Urantia

Capitolul 196

Credinţa lui Iisus

196:0.1 (2087.1) IISUS avea în Dumnezeu o credinţă sublimă şi sinceră. El a încercat suişurile şi coborâşurile obişnuite ale existenţei de muritor, dar nu a pus niciodată în chip religios la îndoială certitudinea vegherii şi a îndrumărilor lui Dumnezeu. Credinţa sa era rodul clarviziunii născute din activitatea prezenţei divine, Ajustorul său Interior. Credinţa sa nu era nici tradiţională, nici pur intelectuală; era în întregime personală şi pur spirituală.

196:0.2 (2087.2) Iisus cel uman îl vedea pe Dumnezeu ca fiind sfânt, just şi mare,precum şi adevărat, frumos şi bun. El a focalizat în mintea sa toate aceste atribute ale divinităţii ca „voie a Tatălui care este în ceruri". Dumnezeul lui Iisus era simultan „Sfântul Israelului" şi „Tatăl din ceruri viu şi iubitor". Conceptul de Dumnezeu ca Tată nu

era original la Iisus, dar el a exaltat şi a înălţat ideea la nivelul unei experienţe sublime înfăptuind o nouă revelaţie a lui Dumnezeu şi proclamând că orice creatură muritoare este un copil al acestui Tată al dragostei, un fiu de Dumnezeu.

196:0.3 (2087.3) Iisus nu s-a agăţat de credinţa în Dumnezeu ca un suflet ce se zbate într-un război contra universului şi duce o luptă pe viaţă şi moarte contra unei lumi ostile şi păcătoase. El n-a recurs la credinţă numai pentru a se consola în toiul dificultăţilor sau pentru a se încuraja înaintea ameninţării disperării. Credinţa nu era pentru el o simplă compensare iluzorie la realităţile neplăcute şi la tristeţile vieţii. În faţa tuturor dificultăţilor naturale şi a contradicţiilor temporare ale existenţei unui muritor, el încerca calmul unei încrederi supreme şi de necontestat în Dumnezeu, şi fascinaţia de a trăi, par credinţă, în prezenţa Tatălui celest însuşi. Această credinţă triumfătoare era o experienţă vie de împlinire spirituală efectivă. Marea contribuţie a lui Iisus la valorile de experienţă umană nu a fost aceea de a fi revelat atât de multe valori noi cu privire la Tatăl din ceruri ci mai degrabă de a demonstra atât de magnific şi de uman un tip nou şi superior de *credinţă vie în Dumnezeu.* Niciodată pe nici o lume din universul nostru, nici în viaţa vreunui anume muritor, Dumnezeu nu a devenit o asemenea realitate vie ca în experienţa umană a lui Iisus din Nazareth.

196:0.4 (2087.4) Această lume şi toate celelalte lumi ale creaţiei locale descoperă, în viaţa Maestrului pe Urantia, o religie de un tip nou şi superior, o religie bazată pe relaţii spirituale personale cu Tatăl Universal, şi în întregime validate de autoritatea supremă a unei experienţe personale autentice. Această credinţă vie a lui Iisus era mai mult decât o reflexie intelectuală şi nu era o meditaţie mistică.

196:0.5 (2087.5) Teologia poate fixa, formula, defini şi dogmatiza credinţa, dar, în viaţa umană a lui Iisus, credinţa era personală, vie, originală, spontană şi pur spirituală. Această credinţă nu era nici un respect pentru tradiţie, nici o simplă credinţă intelectuală ţinută ca un crez sacru, ci mai degrabă o experienţă sublimă şi o profundă convingere care îl *ţinea în siguranţă.* Această credinţă era atât de reală şi atât de atotcuprinzătoare încât ea a spulberat absolut toate îndoielile spirituale şi a distrus eficient orice dorinţă conflictuală. Nimic nu-l putea împiedica pe Iisus de la ancorarea spirituală în această credinţă ferventă, sublimă şi neînfricată. Chiar şi în faţa unei înfrângeri aparente sau în angoasa decepţiilor şi într-o disperare ameninţătoare, el stătea calm în prezenţa divină, liberă de orice frică şi pe deplin conştientă că este spiritualmente invincibilă. Iisus beneficia de încredinţarea întăritoare de a poseda o credinţă stoică; în fiecare situaţie dificilă a vieţii, el dădea infailibil dovadă de o fidelitate totală faţă de voia Tatălui. Iar această credinţă superbă nu a fost clintită, nici chiar de ameninţarea crudă şi zdrobitoare a unei morţi dezonorante.
196:0.6 (2088.1) La un geniu religios, o puternică credinţă spirituală conduce prea adesea direct la un fanatism dezastruos, la exacerbarea egoului religios, dar nu a fost la fel şi în cazul lui Iisus. Viaţa lui practică nu a fost afectată defavorabil de credinţa sa extraordinară şi de dobândirea de spirit, pentru că această exaltare spirituală era expresia în întregime inconştientă şi spontană în sufletul său a experienţei sale personale cu Dumnezeu.
196:0.7 (2088.2) Credinţa spirituală a lui Iisus, înflăcărată şi neclintită, nu a devenit niciodată fanatică pentru că nu a încercat niciodată să o

impună asupra judecăţilor sale intelectuale bine echilibrate privitoare la valorile relative ale situaţiilor practice şi obişnuite ale vieţii sociale, economice şi morale. Fiul Omului era, printre altele, o persoană omenească splendid unificată; el era o fiinţă divină perfect înzestrată; el era magnific coordonat ca fiinţă umană şi divină combinate, activând pe pământ într-o singură personalitate. Maestrul coordona întotdeauna credinţa sufletului cu înţeleptele aprecieri ale unei experienţe mature. Credinţa personală, speranţa spirituală şi devotamentul moral erau întotdeauna legate într-o incomparabilă unitate religioasă asociindu-se armonios cu pătrunzătoarea realizare a realităţii şi a caracterului sacru ale tuturor angajamentelor umane - onoare personală, dragoste familială, obligaţii religioase, îndatorire socială şi necesităţi economice.

196:0.8 (2088.3) Credinţa lui Iisus vedea toate valorile spiritului ca fiind incluse în împărăţia lui Dumnezeu, şi de aceea zicea: „Căutaţi mai întâi împărăţia cerurilor”. Iisus vedea, în comunitatea ideală şi evoluată a împărăţiei, înfăptuirea şi împlinirea „voii lui Dumnezeu” . Esenţialul rugăciunii învăţate de discipolii lui de la el era: „Să vină împărăţia ta, să se facă voia ta.” După ce a conceput astfel împărăţia ca incluzând voia lui Dumnezeu, el s-a consacrat manifestării ei cu o uimitoare uitare de sine şi cu un entuziasm nemărginit. Însă, în toată intensitatea misiunii sale şi în timpul vieţii sale extraordinare el nu a făcut niciodată să apară încrâncenarea unui fanatic ori inutilitatea superficială a religiosului egoist.

196:0.9 (2088.4) Toată viaţa Maestrul a fost constant condiţionat de această credinţă vie, această sublimă experienţă religioasă. Această atitudine spirituală domina complet modul său de a gândi şi de a

simţi, de a crede şi de a se ruga, de a propovădui şi de a predica. Această credinţă personală a unui fiu în certitudinea guvernării şi în siguranţa ocrotirii unui Tată ceresc a impregnat viaţa sa excepţională cu un profund conţinut de realitate spirituală. Totuşi, în pofida acestei conştiinţe strânselor sale relaţii cu divinitatea, acest galileean, Galileanul lui Dumnezeu, când s-a adresat lui numindu-l Bun Învăţător, a replicat imediat:: „De ce mă numeşti tu bun?” Când ne pomenim în faţa unei atât de splendide uitări de sine, noi începem să înţelegem cum a găsit Tatăl posibil să i se manifeste atât de desăvârşit lui Iisus şi de a se revela prin el muritorilor împărăţiei.

196:0.10 (2088.5) Ca om al împărăţiei, Iisus a adus lui Dumnezeu cea mai mare dintre toate ofrandele: el a consacrat şi a dedicat propria sa voie maiestuosului serviciu de a face voia divină. Iisus interpreta întotdeauna cu consecvenţă religia în întregime sub aspectul voii Tatălui. Când studiaţi cariera Maestrului din punctul de vedere al rugăciunii sau al oricărei alte trăsături a vieţii religioase, cercetaţi mai puţin învăţăturile lui decât faptele lui. Iisus n-a făcut niciodată o rugăciune cu titlu de îndatorire religioasă. Pentru el rugăciunea era o expresie sinceră de atitudine spirituală, o declaraţie de loialitate a sufletului, o etalare de devotament personal, o expresie de recunoştinţă, un mod de a scăpa de încordarea emoţională, o împiedicare a conflictului, o exaltare a intelectului, o înnobilare a dorinţelor, o justificare a deciziilor morale, o îmbogăţire a gândirii, o întărire a tendinţelor superioare, o consacrare a impulsiunilor, o clarificare a punctului de vedere, o declarare a credinţei, o predare transcendentală a voinţei, o sublimă afirmare a încrederii, o revelare a curajului, o proclamare a unei descoperiri, o mărturisire de devoţiune

supremă, confirmarea unei consacrări, o tehnică pentru a aplana dificultăţile şi puternica mobilizare a puterilor conjugate ale sufletului pentru a rezista tuturor tendinţelor umane spre egoism, spre rău şi spre păcat. El a trăit această viaţă de evlavioasă consacrare anume pentru a face voia Tatălui său şi a sfârşit-o triumfal printr-o rugăciune de acest ordin. Secretul incomparabilei lui vieţi religioase era această conştiinţă a prezenţei lui Dumnezeu; el a dobândit-o prin rugăciuni inteligente şi printr-o adorare sinceră - o comuniune neîntreruptă cu Dumnezeu - iar nu prin îndrumări, prin voci, prin viziuni sau prin practici religioase extraordinare.

196:0.11 (2089.1) În viaţa pământească a lui Iisus, religia a fost o experienţă vie, o mişcare directă şi personală de la veneraţia spirituală până la dreptatea practică. Credinţa lui Iisus a dat roadele transcendente ale spiritului divin. Credinţa sa nu era nici lipsită de maturitate nici credulă ca aceea a unui copil, ci, în multe privinţe, ea semăna cu încrederea candidă a minţii de copil. Încrederea lui Iisus în Dumnezeu semăna mult cu aceea a unui copil în părinţii lui. El avea o profundă încredere în univers, şi anume acel fel de încredere pe care o are copilul în mediul său parental. Credinţa sinceră a lui Iisus în bunătatea fundamentală a universului semăna mult cu aceea a unui copil în siguranţa anturajului său pământesc. Iisus se bizuia pe Tatăl ceresc aşa cum se încrede un copil în tatăl său pământesc, şi niciodată credinţa sa înflăcărată n-a pus nici o clipă la îndoială certitudinea că Tatăl ceresc veghea asupra lui. Iisus n-a fost în mod serios tulburat de frică, de îndoială ori de scepticism. Necredinţa nu inhiba exprimarea liberă şi originală a vieţii sale. El avea curajul neclintit şi inteligent al unui adult îmbinat cu optimismul sincer şi încrezător al unui copil

credincios. Credinţa sa crescuse până la un asemenea grad de înţelegere încât era lipsită de orice urmă de teamă.

196:0.12 (2089.2) Credinţa lui Iisus atingea puritatea încrederii unui copil. Ea era atât de absolută şi de lipsită de îndoieli încât ea reacţiona la farmecul contactului cu semenii şi cu minunăţiile universului. Sentimentul lui de dependenţă de divin era atât de complet şi de încrezător încât îi oferea bucuria şi asigurarea unei siguranţe personale absolute. Nu exista nici urmă de simulare ezitantă în experienţa religioasă lui Iisus. În această inteligenţă gigant de adult, credinţa de copil domina cu supremaţie în toate materiile raportându-se la conştiinţa religioasă. Nu este de mirare că el a zis odată: „Dacă nu veţi deveni ca un copil, nu veţi intra în împărăţie.” Deşi credinţa lui Iisus a fost *copilărească,* ea nu a fost în nici un caz *copilăroasă.*

196:0.13 (2089.3) Iisus nu le-a cerut niciodată discipolilor lui să creadă în el, ci mai degrabă să creadă *cu* el, să creadă în realitatea iubirii lui Dumnezeu şi să accepte cu toată încrederea încredinţarea de filiaţia lor cu Tatăl celest. Maestrul doreşte ca toţi adepţii lui să împărtăşească pe deplin credinţa sa transcendentă. În maniera cea mai emoţionantă, Iisus i-a provocat pe partizanii lui nu doar să creadă în *ceea ce* credea el, ci şi să creadă *aşa cum* credea el. Aceasta este deplina semnificaţie a unicei lui cerinţe supreme: „Urmaţi-mă”

196:0.14 (2090.1) Viaţa pământească a lui Iisus a fost consacrată unei singure mari meniri - facerea voii Tatălui, trăirea vieţii omeneşti în chip religios şi prin credinţă. Credinţa lui Iisus era încrezătoare ca aceea a unui copil, dar fără cea mai mică urmă de înfumurare. El a luat decizii ferme şi hotărâte, a înfruntat cu curaj o mulţime de dezamăgiri, a depăşit cu hotărâre extraordinare dificultăţi şi a făcut

faţă fără slăbiciune asprelor exigenţe ale datoriei. Era nevoie de o puternică voinţă şi de o încredere de neclintită pentru a crede ceea ce credea Iisus şi *aşa cum* credea el.

1. Iisus — omul

196:1.1 (2090.2) Devotamentul lui Iisus faţă de voia Tatălui şi în slujba oamenilor reprezenta mai mult decât o decizie de muritor şi o hotărâre omenească; era o consacrare din toată inima sa acestei manifestări a dragostei fără margini. Oricât ar fi de mare faptul suveranităţii lui Mihail, nu trebuie să le fie luat oamenilor Iisusul uman. Maestrul a urcat în ceruri atât ca om cât şi ca Dumnezeu. El aparţine oamenilor şi oamenii îi aparţin lui. Ce nefericire ca religia însăşi să fie atât de greşit interpretată încât Să îl ia pe Iisusul uman dintre muritorii care se luptă. N-ar trebui ca discuţiile asupra divinităţii sau umanităţii lui Christos să eclipseze adevărul salvator că Iisus din Nazareth era un om religios care a reuşit, prin credinţă, să cunoască şi să facă voia lui Dumnezeu; el a fost omul cel mai autentic religios care a trăit vreodată pe Urantia.

196:1.2 (2090.3) A venit vremea să se constate reînvierea simbolică a Iisusului uman, ieşind din mormântul tradiţiilor teologice şi al dogmelor religioase a nouăsprezece secole. Iisus din Nazareth nu mai trebuie sacrificat, nici chiar pentru splendidul concept de Christos proslăvit. Ce serviciu transcendent ar făcea prezenta revelaţie dacă, prin ea, Fiul Omului putea fi retras din mormântul teologiei tradiţionale şi prezentat, ca Iisus viu, Bisericii care îi poartă numele şi

tuturor celorlalte religii! Comunitatea creştină a credincioşilor în mod sigur n-ar ezita niciodată să readapteze credinţa şi obiceiurile ei de viaţă astfel încât să îl poată „urma” pe Maestru în demonstrarea vieţii sale reale de devoţiune religioasă în facerea voii Tatălui său şi de consacrare dezinteresată în slujirea oamenilor. Se tem oare aşa-zişii creştini de dezvăluirea suficienţei şi neconsacrării unei comunităţi făcute din respectabilitate socială şi neadaptare economică egoistă? Se teamă oare creştinismul instituţional că autoritatea ecleziastică tradiţională ar fi pusă în pericol, sau poate chiar răsturnată, dacă Iisus din Galileea ar fi restabilit în mintea şi în sufletul oamenilor muritori ca ideal de viaţă religioasă personală? Într-adevăr, reajustările sociale, transformările economice, regenerările morale şi revizuirile religioase ale civilizaţiei creştine ar fi radicale şi revoluţionare dacă religia vie a lui Iisus ar înlocui deodată religia teologică referitoare la Iisus.

196:1.3 (2090.4) A-l urma pe Iisus înseamnă a împărtăşi personal credinţa sa religioasă în spiritul vieţii Maestrului consacrată slujirii dezinteresate a oamenilor. Unul dintre lucrurile cele mai importante ale vieţii umane constă în a descoperi lucrul în care credea Iisus, idealurile sale şi în a vă strădui să îndepliniţi planul elevat vieţii sale. Din toată cunoaşterea omenească, ceea ce prezintă cea mai mare valoare este a cunoaşte viaţa religioasă a lui Iisus şi modul în care a trăit.

196:1.4 (2090.5) Oamenii de rând ar fi fericiţi să-l audă pe Iisus, şi ar reacţiona din nou la prezentarea vieţii sale umane şi sincere de motivaţie religioasă consacrată, dacă aceste adevăruri ar fi din nou proclamate în lume. Oamenii ar ascultau cu plăcere pentru că el era

unul dintre ei, un laic fără pretenţii; cel mai mare învăţător religios al lumii era într-adevăr un laic.

196:1.5 (2091.1) Credincioşii împărăţiei nu trebuiau să aibă drept ţel imitarea la literă a aspectelor exterioare ale vieţii lui Iisus în trupul său, ci mai degrabă de a împărtăşi credinţa lui, de a avea încredere în Dumnezeu aşa cum avea el încredere în Dumnezeu şi de a crede în oameni aşa cum credea el în oameni. Iisus n-a pus niciodată în discuţie paternitatea lui Dumnezeu, nici fraternitatea oamenilor; el era o ilustrare vie a celei dintâi şi una profundă a celei de-a doua.

196:1.6 (2091.2) Aşa cum oamenii trebuie să progreseze de la conştiinţa de fiinţă umană la realizarea divinului, tot aşa Iisus s-a înălţat de la natura omului la conştiinţa naturii lui Dumnezeu. Şi Maestrul a efectuat această mare ascensiune de la om la divin prin împlinirea conjugată a credinţei intelectului său de muritor şi a faptelor ajustorului său interior. Realizarea de fapt a ajungerii la divinitatea totală (în tot timpul cu deplina conştiinţă a realităţii umanităţii sale) a trecut prin şapte stadii de conştiinţă, prin credinţă, a divinizării sale progresive. Aceste stadii de realizare progresivă de sine au fost marcate de extraordinarele evenimente următoare în experienţa de manifestare a Maestrului:

196:1.7 (2091.3) 1. Sosirea Ajustorului Gândirii.

196:1.8 (2091.4) 2. Venirea mesagerului lui Emanuel care i-a apărut lui Iisus, în Ierusalim, pe vremea când avea aproape doisprezece ani

196:1.9 (2091.5) 3. Manifestările care au însoţit botezarea sa.

196:1.10 (2091.6) 4. Experienţele de pe muntele Transfigurării.

196:1.11 (2091.7) 5. Învierea morontială.

196:1.12 (2091.8) 6. Înălţarea în spirit.

196:1.13 (2091.9) 7. Îmbrăţişarea finală a Tatălui din Paradis i-a conferit suveranitate nelimitată asupra universului său.

2. Religia lui Iisus

196:2.1 (2091.10) Într-o bună zi, o reformă în Biserica creştină ar putea avea un impact destul de profund pentru a reveni la purele învăţături religioase ale lui Iisus, izvorul şi desăvârşitorul credinţei noastre. Se poate *predica* o religie *despre* Iisus, dar obligatoriu trebuie *trăită* religia *lui* Iisus. În entuziasmul de la Rusalii, Petru a inaugurat fără să vrea o nouă religie, religia Christosului înviat şi proslăvit. Apostolul Pavel a transformat mai târziu această nouă evanghelie în creştinism, religie în care el a încorporat propriile sale vederi teologice şi a descris *propria sa experienţă personală* cu Iisus de pe drumul Damascului. Evanghelia împărăţiei este întemeiată pe experienţa religioasă personală a lui Iisus din Galileea; creştinismul este întemeiat aproape exclusiv pe experienţa personală religioasă a apostolului Pavel. Aproape tot Noul Testament este consacrat nu descrierii vieţii religioase semnificative şi inspiratoare a lui Iisus, ci analizării experienţei religioase a lui Pavel şi descrierii convingerilor lui religioase personale. Singurele excepţii notabile de la această afirmare, în afară de anumite capitole ale lui Matei, ale lui Marcu şi ale lui Luca, sunt Cartea Evreilor şi Epistola lui Iacob. Chiar şi Petru nu a revenit decât o singură dată în scrierile sale asupra vieţii religioase personale a Maestrului său. Noul Testament este un

minunat document creştin, dar care nu reflectă decât jalnic religia lui Iisus.

196:2.2 (2091.11) Viaţa lui Iisus în carne zugrăveşte o creştere religioasă transcendentă, începând prin ideile străvechi de teamă primitivă şi de respect omenesc, continuând prin anii de comuniune spirituală personală şi ajungând în cele din urmă la statutul superior şi exaltat al conştiinţei unităţii sale cu Tatăl. Astfel, într-o sigură viaţă scurtă, Iisus a trecut prin experienţa progresului personal religios pe care oamenii îl încep pe pământ şi nu îl desăvârşesc decât la sfârşitul lungii lor şederi în şcolile de educaţie spirituală de pe nivelele succesive ale carierei preparadisiace. Iisus a progresat pornind de la o conştiinţă pur omenească de certitudini ale credinţei, rod al experienţei religioase personale, până la înălţimile spirituale sublime ale realizării pozitive a naturii sale divine şi până la conştiinţă a asocierii lui strânse cu Tatăl Universal la cârmuirea unui univers. El a progresat de la umilul statut de dependenţă umană care îl îndemnase să răspundă spontan la interlocutorul care îl numea Bunul Învăţător: „De ce mă numeşti bun? Nimeni nu este bun în afară de Dumnezeu”, şi până la conştiinţa sublimă a divinităţii sale desăvârşite, care la făcut să exclame: „Care dintre voi mă va convinge de păcat?” Şi această ascensiune treptată de la uman la divin a fost pe deplin înfăptuită de un muritor. Şi, atunci când Iisus a atins astfel divinitatea, el era încă acelaşi Iisus uman, Fiul Omului precum şi Fiul lui Dumnezeu.

196:2.3 (2092.1) Marcu, Matei şi Luca au păstrat ceva din portretul lui Iisus cel uman care se lansa în magnifica luptă de a cunoaşte voia divină şi de a executa această voie. Ioan prezintă un portret al triumfătorului Iisus păşind pe pământ cu deplina conştiinţă a

divinităţii sale. Marea greşeală comisă de cei care au studiat viaţa Maestrului este că unii dintre ei l-au întruchipat pe Iisus ca fiind în întregime uman, în timp ce alţii l-au închipuit ca fiind numai divin. De-a lungul întregii lui experienţe el a fost cu adevărat atât uman cât şi divin, aşa cum mai este încă şi acum.

196:2.4 (2092.2) Însă cea mai mare eroare a constat în aceasta: în vreme ce Iisusul uman era recunoscut ca *având* o religie, Iisusul divin, (Christosul) aproape că a devenit o religie de azi pe mâine. Creştinismul lui Pavel a asigurat adorarea divinului Christos, dar a pierdut aproape complet din vedere pe Iisusul uman din Galileea care lupta cu curaj şi care, prin cutezanţa credinţei sale religioase personale şi prin eroismul Ajustorului său interior, s-a înălţat de la umilele niveluri ale umanităţii pentru a deveni una cu divinitatea, devenind astfel calea nouă şi vie prin care toţi muritorii pot efectua aceeaşi ascensiune de la umanitate până la divinitate. Muritorii, în toate stadiile de spiritualitate şi pe toate lumile, pot găsi în viaţa personală a lui Iisus ceea ce îi va întări şi îi va inspira în timp ce vor progresa de la nivelurile spirituale cele mai de jos la valorile divine cele mai elevate, de la început şi până la sfârşitul întregii experienţe religioase personale.

196:2.5 (2092.3) La vremea când s-a scris Noul Testament, autorii credeau profund nu numai în divinitatea lui Christos reînviat, ci credeau cu evlavie şi cu sinceritate în întoarcerea sa imediată pe pământ pentru a perfecţiona împărăţia cerurilor. Această credinţă solidă în întoarcerea imediată a Domnului a contribuit mult la neglijarea, în relatare, a referinţelor care descriu experienţele şi însuşirile pur umane ale Maestrului. Toată mişcarea creştină a avut

tendinţa de a se îndepărta de portretul uman al lui Iisus din Nazareth pentru a se orienta către exaltarea lui Christos reînviat, Domnul Iisus-Christosul slăvit care trebuia să revină în curând.

196:2.6 (2092.4) Iisus a fondat religia experienţei personale făcând voia lui Dumnezeu şi slujind fraternitatea umană. Pavel a întemeiat o religie în care Iisusul proslăvit devenea obiectul adoraţiei, şi în care fraternitatea se compunea din tovarăşi de credinţă în divinul Christos. Aceste două concepte existau potenţial în viaţa divin-umană a lui Iisus pe parcursul manifestării sale, şi este cu adevărat mare păcat că discipolii lui nu au reuşit să creeze o religie unificată care ar fi recunoscut cum se cuvine atât natura umană cât şi natura divină a Maestrului, aşa cum erau ele inseparabil legate în viaţa lui pământească şi atât de strălucit expuse în evanghelia originală a împărăţiei.

196:2.7 (2093.1) Să nu aţi fi nici şocaţi nici necăjiţi de unele proclamaţii viguroase ale lui Iisus de aţi vrea numai să vă amintiţi el era omul religios cel mai sincer şi cel mai devotat din lume. El era în întregime un muritor consacrat, dedicat fără rezerve facerii voii Tatălui său. Multe dintre afirmaţiile lui aparent dure reprezentau mai degrabă o mărturisire personală de credinţă şi un angajament de devotament faţă de discipolii lui, decât nişte simple porunci. Şi această unitate a ţelului şi devotamentul său dezinteresat au fost cele care i-au permis să facă, într-o viaţă scurtă, progrese atât de mari în cucerirea minţii umane. Multe dintre declaraţiile lui ar trebui considerate ca fiind mai degrabă mărturisirile a ceea ce pretindea de la el însuşi decât ca exigenţe impuse tuturor discipolilor lui. În devotamentul său faţă de cauza împărăţiei Iisus a ars toate punţile din

urma sa; el a sacrificat tot ceea ce era un obstacol în cale înfăptuirii voii Tatălui său.

196:2.8 (2093.2) Iisus îi binecuvânta pe săraci pentru că ei erau în general sinceri şi evlavioşi; îi condamna pe bogaţi pentru că ei erau în general uşuratici şi nelegiuiţi, şi îi lăuda pe oamenii avuţi atunci când erau pioşi şi dedicaţi.

196:2.9 (2093.3) Iisus îi făcea pe oameni să se simtă acasă în lume; el îi elibera de robia tabuurilor şi îi învăţa că lumea nu era în esenţă rea. El nu năzuia să scape de viaţa lui pământească. În timpul vieţii sale în trup, el şi-a însuşit o tehnică de a face voia Tatălui său într-un fel care a fost pe placul acestui Tată. El a atins o viaţă religioasă idealistă în sânul unei lumi realiste. Iisus nu împărtăşea punctul de vedere pesimist al lui Pavel asupra omenirii. Maestrul îi considera pe oameni ca fii de Dumnezeu şi prevedea un viitor etern şi magnific pentru toţi cei care alegeau să supravieţuiască. El nu era un sceptic moral; el privea omul în chip pozitiv, iar nu negativ. El îi considera pe mai toţi oamenii ca fiind mai degrabă slabi, decât răi, mai degrabă dezorientaţi, decât depravaţi. Însă oricare ar fi fost statutul lor, ei erau cu toţii copiii lui Dumnezeu şi fraţii lui.

196:2.10 (2093.4) El îi învăţa pe oameni să-şi atribuie o valoare înaltă în timp şi în veşnicie. Datorită acestei înalte stime pe care Iisus o avea pentru oameni, el era pregătit să se dedice slujirii cu asiduitate a omenirii. Şi această valoare infinită pe care o atribuia el finitului a fost ceea ce făcea din regula de aur un factor esenţial al religiei sale. Ce muritor n-ar fi fost înălţat de credinţa pe care Iisus o are în el?

196:2.11 (2093.5) Iisus n-a oferit reguli pentru progresul social. Misiunea sa era religioasă, şi religia este o experienţă exclusiv

individuală. Scopul ultim al societăţii în înfăptuirea ei cea mai avansată nu poate spera niciodată să transcendă fraternitatea oamenilor întemeiată pe recunoaşterea paternităţii lui Dumnezeu propovăduit de Iisus. Idealul oricărei înfăptuiri sociale nu poate fi realizat decât prin venirea acestei împărăţii divine.

3. Supremaţia religiei

196:3.1 (2093.6) Experienţa religioasă personală, spirituală, a rezolvat eficient cea mai mare parte dintre dificultăţile muritorilor; ea selecţionează, evaluează şi ajustează toate problemele umane. Religia nu îndepărtează şi nici nu suprimă grijile umane, ci le dizolvă, le absoarbe, le iluminează şi le transcende. Veritabila religie unifică personalitatea pentru că ea se ajustează eficient la toate necesităţile muritorilor. Credinţa religioasă - guvernarea pozitivă a divinei prezenţe interioare - îi permite infailibil omului care îl cunoaşte pe Dumnezeu să arunce o punte peste prăpastia care există între logica intelectuală care recunoaşte Prima Cauză Universală ca fiind *Acela,* şi pe partea cealaltă afirmările pozitive ale sufletului care declară că această primă cauză este *El,* Tatăl celest al evangheliei lui Iisus, Dumnezeul personal al salvării umane.

196:3.2 (2094.1) Nu există decât trei elemente în realitatea universală: faptul, ideea şi relaţia. Conştiinţa religioasă identifică aceste realităţi ca ştiinţă, ca filozofie şi ca adevăr. Filozofia ar avea tendinţa să considere aceste activităţi ca fiind raţiunea, înţelepciunea şi credinţa -

realitatea fizică, realitatea intelectuală şi realitatea spirituală. Noi avem obiceiul de a numi aceste realităţi lucruri, semnificaţii şi valori.

196:3.3 (2094.2) Înţelegerea progresivă a realităţii echivalează cu a te apropia de Dumnezeu. Descoperirea lui Dumnezeu, conştiinţa de a fi identic cu realitatea echivalează cu a încerca desăvârşirea de sine - dinele întreg, totalitatea sinelui. Experienţa realităţii totale este deplina realizare de Dumnezeu, finalitatea experienţei cunoaşterii de Dumnezeu.

196:3.4 (2094.3) Rezumatul complet al vieţii constă în a şti că omul este educat prin fapt, înnobilat prin înţelepciune şi salvat - prin credinţa religioasă.

196:3.5 (2094.4) Certitudinea fizică constă în logica ştiinţei; certitudinea morală , în înţelepciunea filozofiei; certitudinea spirituală, în adevărul experienţei religioase autentice.

196:3.6 (2094.5) Mintea umană poate atinge înaltele niveluri de clarviziune spirituală şi sferele corespondente ale divinităţii valorilor, pentru că ea nu este în întregime materială. Există un nucleu al spiritului în mintea omului - Ajustorul prezenţei divine. Există trei dovezi distincte că acest spirit locuieşte în mintea umană.

196:3.7 (2094.6) 1. Comuniunea umanitară - iubirea. Mintea pur animală poate fi gregară pentru a se proteja, însă numai intelectul locuit de spirit este altruist cu generozitate şi iubitor necondiţionat.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretarea universului - înţelepciunea. Numai mintea locuită de spirit poate înţelege că universul este binevoitor cu individul.

196:3.9 (2094.8) 3. Evaluarea spirituală a vieţii - adorarea. Numai omul locuit de spirit poate realiza prezenţa divină şi căuta să atingă o

experienţă mai completă în şi cu acest pre-gust al divinităţii.

196:3.10 (2094.9) Mintea umană nu creează valori reale; experienţa omenească nu procură clarvederea universului. În ceea ce priveşte clarvederea, recunoaşterea valorilor morale şi discernerea semnificaţiilor spirituale, tot ceea ce poate face mintea omenească constă în a descoperi, a recunoaşte, a interpreta şi a *alege.*

196:3.11 (2094.10) Valorile morale ale universului devin dobândiri intelectuale prin exercitarea a trei judecăţi, sau alegeri fundamentale, a minţii de muritor.

196:3.12 (2094.11) 1. Judecata de sine - alegerea morală.

196:3.13 (2094.12) 2. Judecata socială - alegerea etică.

196:3.14 (2094.13) 3. Judecata lui Dumnezeu - alegerea religioasă.

196:3.15 (2094.14) Din aceasta reiese că orice progres omenesc este efectuat printr-o tehnică comună de *evoluţie- revelaţie.*

196:3.16 (2094.15) Dacă un iubit divin nu ar trăi în el, omul nu ar putea iubi mărinimos şi spiritual. Dacă nu ar trăi un interpret în mintea sa, omul n-ar putea să-şi dea seama cu adevărat de unitatea universului. Dacă nu s-ar afla în el un evaluator, omul s-ar găsi în imposibilitatea de a aprecia valorile morale şi de a recunoaşte semnificaţiile spirituale. Or, acest iubit divin provine chiar din izvorul iubirii infinite; acest interpret este o fracţiune din Unitatea Universală; acest

evaluator este copilul Sursei-Centru a tuturor valorilor absolute ale realităţii veşnice şi divine.

196:3.17 (2095.1) Evaluarea morală cu o semnificaţie religioasă - clarviziunea spirituală - implică alegerea individuală dintre bine şi rău, dintre adevăr şi eroare, dintre material şi spiritual, dintre uman şi divin, dintre timp şi eternitate. Supravieţuirea umană depinde, într-o mare măsură, de consacrarea voinţei umane alegerii valorilor triate prin selectarea valorilor spirituale - interpretul şi unificatorul interior. Experienţa religioasă personală comportă două faze: descoperirea în mintea omenească, şi revelarea prin divinul spirit interior. Printr-un exces de raţionamente sofisticate sau ca urmare a unei purtări nelegiuite a persoanelor aşa-zis religioase, se poate ca un om, sau chiar şi o generaţie de oameni, să suspende eforturile lor de a-l descoperi pe Dumnezeu care locuieşte în ei. Aceşti oameni pot înceta să mai progreseze şi să nu mai ajungă la revelaţia divină. Însă astfel de atitudini lipsite de progres spiritual nu pot dura mult timp datorită prezenţei şi influenţei Ajustorilor Gândirii.

196:3.18 (2095.2) Această profundă experienţă a realităţii prezenţei divine interioare transcende pentru totdeauna grosiera tehnică materialistă a ştiinţelor fizice. Nu se poate pune bucuria spirituală sub un microscop, şi nici cântări dragostea într-o balanţă, ori măsura valorile morale; şi nu se poate nici estima calitatea adoraţiei spirituale.

196:3.19 (2095.3) Evreii aveau o religie de sublimitate morală. Grecii au elaborat o religie a frumuseţii. Pavel şi confraţii lui au întemeiat o religie a credinţei, a speranţei şi a carităţii. Iisus a revelat o religie a iubirii şi a dat-o de pildă: siguranţa în dragostea Tatălui, cu bucuria şi

cu satisfacţia care rezultă din împărtăşirea acestei iubiri în serviciul fraternităţii umane.

196:3.20 (2095.4) DE fiecare dată când un om face o alegere morală chibzuită, el face imediat experienţa unei noi invazii divine a sufletului său. Alegerea morală constituie religia ca mobil al reacţiei interioare la condiţiile exterioare. Însă această religie reală nu este o experienţă pur subiectivă. Ea semnifică că ansamblul subiectiv al individului este angajat într-o reacţie semnificativă şi inteligentă la obiectivitatea totală - la univers şi la Autorul lui.

196:3.21 (2095.5) Minunata experienţă transcendentală a iubirii şi a faptului de a fi iubit nu înseamnă că este o iluzie fizică numai pentru că este o experienţă pur subiectivă. Singura realitate cu adevărat divină şi obiectivă care să fie asociată fiinţelor muritoare, Ajustorul Gândirii, funcţionează aparent, pentru observatorul uman, ca un fenomen exclusiv subiectiv. Contactul omului cu Dumnezeu, realitatea obiectivă cea mai înaltă, nu se efectuează decât prin experienţa pur subiectivă de cunoaştere a lui, de adorare a lui şi de realizare a filiaţiei cu el.

196:3.22 (2095.6) Adevărata adorare religioasă nu este un monolog zadarnic în care te amăgeşti pe tine însuţi. Adorarea este o comuniune personală cu ceea ce este în mod divin real, cu sursa însăşi a realităţii. Prin adorare, omul aspiră să devină mai bun şi, prin ea, el ajunge să atingă în cele din urmă tot *ce- i mai bun.*

196:3.23 (2095.7) Idealizarea adevărului, a frumuseţii şi a bunătăţii şi încercarea de a fi în slujba lor, nu sunt un substitut al experienţei religioase autentice - realitatea spirituală. Psihologia şi idealismul nu sunt echivalentul realităţii religioase. Proiecţiile intelectului omenesc

pot, e adevărat, să dea naştere unor falşi dumnezei - dumnezei după chipul omului - dar faptul de a avea cu adevărat conştiinţă de Dumnezeu nu are o asemenea origine; conştiinţa de Dumnezeu rezidă în spiritul lăuntric. Multe dintre sistemele religioase umane provin din formulele ieşite din intelectul omenesc, dar faptul de a avea conştiinţa lui Dumnezeu nu face în mod necesar parte din aceste absurde sisteme de sclavie religioasă.

196:3.24 (2095.8) Dumnezeu nu este simpla născocire a idealismului omenesc; el este izvorul însuşi al tuturor discernămintelor şi al tuturor valorilor supraanimale de acest gen. Dumnezeu nu este o ipoteză formulată pentru a se unifica conceptele umane de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate; el este personalitatea iubirii din care ies toate manifestările universului.

196:3.25 (2096.1) Adevărul, frumuseţea şi bunătatea lumii oamenilor sunt unificate prin spiritualitatea în creştere a experienţei muritorilor care se înalţă către realităţile Paradisului. Nu se poate realiza unitatea adevărului a frumuseţii şi a bunătăţii decât în experienţa spirituală a personalităţii cunoscătoare de Dumnezeu.

196:3.26 (2096.2) Moralitatea este indispensabil baza preexistenta a conştiinţei personale de Dumnezeu, realizarea personală a prezenţei interioare a Ajustorului, însă această moralitate nu este nici sursa experienţei religioase, nici clarviziunea spirituală care rezultă din ea. Natura morală este supraanimală, dar subspirituală. Moralitatea echivalează cu recunoaşterea îndatoririlor, cu realizarea existenţei a ceea ce este just şi a ceea ce nu este. Zona morală se interpune între tipul de minte animală şi tipul de minte umană, aşa cum morontia

funcţionează între sferele materiale şi spirituale de dobândire a personalităţii.

196:3.27 (2096.3) Mintea evolutivă este capabilă să descopere legea, morala şi etica, însă Ajustorul interior , spiritul manifestat, este acela care îl revelează minţii umane pe legislator, Tatăl-sursă a tot ceea ce este adevărat, frumos şi bun. Un om astfel iluminat posedă o religie; el este spiritual înzestrat pentru a întreprinde lunga şi aventuroasa căutare a lui Dumnezeu.

196:3.28 (2096.4) Moralitatea nu este în mod necesar spirituală; ea poate fi în întregime şi pur umană, deşi adevărata religie înalţă toate valorile morale şi le face mai semnificative. Moralitatea fără religie n-a reuşit nici să reveleze bunătatea ultimă, nici să asigure supravieţuirea valorilor morale, fie ele ale ei proprii. Religia permite înălţarea şi proslăvirea a tot ceea ce recunoaşte şi aprobă morala, şi ea permite să se asigure viaţa. Religia se menţine mai presus de ştiinţă, de artă, de filozofie, de etică şi de morală, însă fără a fii independentă de ele. Toate sunt indisolubil legate în experienţa umană personală şi socială. Religia este experienţa supremă a omului în natura lui de muritor, dar caracterul finit al limbajului face imposibil teologiei de a descrie vreodată într-o manieră potrivită experienţa religioasă reală.

196:3.29 (2096.5) Clarvederea religioasă posedă puterea de a transforma o înfrângere în dorinţe superioare şi în noi hotărâri. Dragostea este motivaţia cea mai elevată pe care omul o poate utiliza în ascensiunea sa de univers. Însă, când iubirea este lipsită de adevăr, de frumuseţe şi de bunătate, ea nu este decât sentiment, deformare filozofică, iluzie psihică şi amăgire spirituală. Iubirea trebuie mereu definită pe nivelurile succesive de progres morontial şi spiritual.

196:3.30 (2096.6) Arta a izvorât din încercarea omului de a scăpa de lipsa de frumuseţe din anturajul său material; este un gest către nivelul morontial. Ştiinţa este efortul omului de a rezolva enigmele aparente ale universului material. Filozofia este încercarea de a unifica experienţa umană. Religia este gestul suprem al omului magnific îndreptat către realitatea finală, hotărârea sa de a-l găsi pe Dumnezeu şi de fi asemenea lui.
196:3.31 (2096.7) În domeniul experienţei religioase, posibilităţile spirituale sunt realităţi potenţiale. Imboldul înainte al omului nu este o iluzie psihică. Se poate ca toate fabulaţiile oamenilor cu privire la univers să nu corespundă faptelor, însă ele conţin o mare, o foarte mare doză de adevăr.

196:3.32 (2096.8) Viaţa unora dintre oameni este prea mare şi nobilă pentru a se coborî la nivelurile de jos ale unei simple reuşite. Animalul trebuie să se adapteze la mediul său înconjurător, dar omul religios îşi transcende mediul; el scapă astfel de limitările prezentei lumi materiale prin clarviziunea iubirii divine. Acest concept asupra iubirii generează în sufletul omului efortul supraanimal de a găsi adevărul, frumuseţea şi bunătatea; şi când le găseşte efectiv, el este preamărit în strânsoarea lor; este consumat de dorinţa de a le trăi şi de a face dreptate.

196:3.33 (2097.1) Nu vă descurajaţi; evoluţia umană este încă în curs de progres,iar revelaţia lui Dumnezeu în lume, în Iisus şi prin Iisus, nu va eşua.

196:3.34 (2097.2) Marea provocare lansată omului modern constă în stabilirea unei mai bune comunicări cu divinul Veghetor care

locuieşte în mintea umană. Cea mai mare aventură a omului în trup este efortul său sănătos şi echilibrat de a lărgi frontierele conştiinţei de sine prin conştiinţa embrionară a sufletului, într-un efort sincer de a atinge regiunea de frontieră a conştiinţei spiritului - contactul cu prezenţa divină. O astfel de experienţă constituie conştiinţa de Dumnezeu, este o experienţă care confirmă cu putere adevărul preexistent al experienţei religioase constând în cunoaşterea lui Dumnezeu. Această conştiinţă a spiritului echivalează cu cunoaşterea efectivă a filiaţiei cu Dumnezeu. Altminteri, încredinţarea de această filiaţie este experienţa credinţei.

196:3.35 (2097.3) Conştiinţa de Dumnezeu este echivalentă cu integrarea sinelui în univers pe nivelurile lui cele mai elevate de realitate spirituală. Numai conţinutul spiritual al unei valori oarecare este nepieritor. Nici chiar ceea ce este adevărat, frumos şi bun nu ar putea pieri din experienţa umană. Dacă omul nu alege să supravieţuiască, atunci Ajustorul supravieţuitor păstrează aceste realităţi născute din iubire şi nutrite în slujire. Şi toate aceste lucruri fac parte din Tatăl universal. Tatăl este iubirea vie, iar această viaţă a Tatălui este în Fiii săi. Şi duhul Tatălui este în fiii Fiilor lui - oamenii muritori. Când totul este zis şi făcut, ideea de Tată rămâne încă conceptul omenesc cel mai elevat de Dumnezeu.